

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

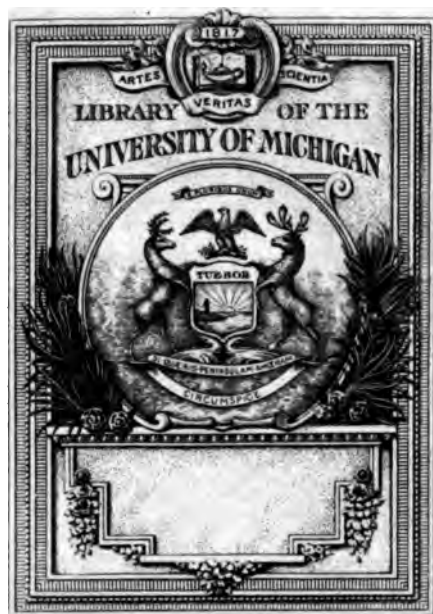
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

B 859,342

880.3
S95
B53

Suidas
ΣΟΥΪΔΑΣ.

SUIDAE LEXICON

GRAECE ET LATINE.

AD FIDEM OPTIMORUM LIBRORUM EXACTUM

POST

THOMAM GAISFORDUM

RECENSUIT

ET ANNOTATIONE CRITICA INSTRUXIT

GODFREDUS BERNHARDY.

TOMUS PRIOR.

HALIS ET BRUNSVIGAE

SUMPTIBUS SCHWETSCHKIORUM.

(M. BRUNN.)

A. 1853.

SUIDAE LEXICON

GRAECE ET LATINE.

TOMI PRIORIS

PARS PRIOR. (A—E.)

PRÆFATIO

LUDOLPHI KÜSTERI

Habes hic, Lector, **SUIDAE LEXICON**, pertinaci plurium annorum labore a nobis utcunque expolitur et novo quasi habitu indutum, sive textum Graecum, sive versionem Latinam, sive denique Notas et Indices spectes.

Antequam vero quid in nova hac editione a nobis praestitum sit accuratius exponamus, de **Suida** eiusque aetate, itemque de ipso hoc **Lexico** et prioribus eius editionibus breviter agemus.

Quis **Suidas** fuerit aut quando vixerit, frustra quis quaesiverit, si nullus unquam **Suidas** extitit: ut virum politissimum **Angelum Politianum** censuisse plures referunt scriptores, respicientes procul dubio ad haec eius verba, quae leguntur lib. XI. Epist. XX. *Suidas ipse (si qui modo hic unquam Suidas), non omnino malus auctor.* Sed **Suidam** vere extitisse, nec nomen eius fictitium esse, non solum evincunt codices **MSti Lexici** huius, in quibus **Suidae** vel **Sudae** nomen comparet, sed etiam **Eustathius**, qui in verboso commentario in **Homerum Suidam** nostrum aliquoties laudat. Quis autem **Suidas** fuerit, difficile dictu est, cum non solum alii scriptores, sed etiam ipse de se sileat, nec in toto hoc **Lexico** quicquam de se memoriae prodiderit. Videtur quidem in v. *Σαμοθράκη* patriam vel gentem suam indicare, dum ait: *Qui enim initio insulam (i. e. Samothraciam) incoluerunt, Samii fuerunt, a quibus nos orti sumus.* Sed verba illa non sunt ipsius **Suidae**, sed scriptoris anonymi, ex quo locus iste excerptus est.

Quod ad aetatem **Sudae** attinet, de ea diversae sunt virorum doctorum sententiae, quarum nonnullas ad examen revocabimus. **Hugo Grotius** in Epist. CX. ad Gallos **Suidam** paulo post **Constantinum Leonis** filium, qui A. C. 912. imperare coepit, vixisse arbitratur; hac addita ratione, quod, quantum ipse meminerit, hic Imperatorum postremus sit, quem in libro suo nominet. Sed virum doctissimum memoria fefellit. Nam in v. *Ἀδάμ* mentio fit Imperatoris **Ioannis Zimiscae**, et in v. *Κωνσταντινούπολις* **Basilii** et **Constantini** fratrum; qui omnes **Constantino Leonis** filio posteriores fuerunt. **Hieronymus Wolfius** **Suidam** multo recentiore facit, et ad **Seculum XIV.**

refert; hac inductus ratione, quod Metochitam Logothetam citet, qui sub Palaeologis vixerit. Verba eius in Praefat. ad Suidam haec sunt: *Atque adeo, cum Metochitam Logothetam citet, qui sub Palaeologis vixit, apparet eum vix annis abhinc 300. Lexicon hoc composuisse.* Scribebat autem ista Wolfius A. D. 1564. Sed Logotheta, quem Suidas diversis in locis laudat, non est Metochita Logotheta, quem ineunte Sec. XIV. vixisse constat, sed Symeon Metaphrastes Logotheta, qui initio Seculi X. floruit; ut et ante nos observavit vir magni inter eruditos nominis Richardus Bentleius, in praeclara Dissertatione de Phalaridis Epistolis p. 23. Sententia igitur Wolfii hoc subducto tibicine sponte corrui. Alii, inter quos est vir doctissimus Gulielmus Cave, Nostrum vergente iam Seculo X. sub Basilio et Constantino fratribus vixisse censent: pro qua opinione facere videtur, quod Suidas in v. *Ἀδάμ*, ubi diversas annorum aeras sive epochas recenset, chronologiam perducit usque ad obitum Ioannis Zimiscae, cui anno C. 975. modo dicti Basilius et Constantinus fratres in imperio successerunt. Huc accedit quod Noster in v. *Κωνσταντινούπολις*, annos a condita CPlī computans, epocham eorum terminet in regno Basiliī et Constantini Porphyrogenetorum, ut illo tempore, quo ea scribebat, adhuc imperantium. Haec sane speciosa sunt et veram Suidae aetatem indicare videntur. Sed si ex notis illis temporum, quae hodie in Suidae Lexico occurrunt, de aetate eius indicandum est, recentiore eum utique esse oportet: utpote qui exeunte saltem Seculo XI. vel ineunte XII. sub Alexio Comneno vixerit. Nam (quod a nemine adhuc observatum esse video) in v. *Ἰηώρας*, v. *Ἀέρτρου* et v. *Ἠγήτορες* loca quaedam ex Mich. Psello adducuntur, qui sub Alexio Comneno floruit, vitamque usque ad initium Seculi XII. produxit. Si igitur ipse Suidas loca ista Pselli Lexico suo inseruit, post Psellum utique vixisse eum oportet: sed ante Eustathium, quippe qui primus in Commentario ad Homerum Nostri meminit. Vixit autem Eustathius exiguo post Psellum intervallo: sub finem nimirum Seculi duodecimi et initium decimi tertii. Sed quod ad loca illa Pselli attinet, dubium non est quin a recentioribus Lexico Suidae addita sint; idque de loco primo, qui adducitur in v. *Ἰηώρας*, audacter affirmare ausim; quippe quem MSS. Pariss. non agnoscunt. Si igitur nec ex hac nota temporis aetas Suidae colligi potest, quid tandem hac de re statuendum sit, quaeret Lector. Equidem nos ita censemus: incertum quidem esse, quo tempore verus Suidas sive primus Lexici huius auctor vixerit; antiquiorem tamen procul dubio esse, quam vulgo creditur; cum persuasum nobis sit, plurima loca, quae recentiore aetate sapiunt, ab aliis postea Lexico huic addita esse. Patet hoc vel ex MS. Paris. A. qui trium Codicum MStorum Suidae, qui in Bibliotheca Regia Parisiensi asservantur, optimus est et vetustissimus. In eo enim multa loca, quae in recentioribus MStis omnibusque edd. hodiernis reperiuntur, vel omnino desunt vel recentiore interdum manu ad marginem scripta sunt: veluti versus onirocritici, qui ex Astrampsycho vel Nicephoro in Lexicon hoc translati sunt; itemque loca ex Paulo Aegineta excerpta; et alia, de quibus in Notis nostris lectorem monemus.

Quamvis autem Suidam antiquiorem, quam vulgo creditur, statuamus, non tamen cum Lil. Greg. Gyrardo eum adeo antiquum censemus, ut Strabo, quem sub Augusto floruisse constat, eius meminisse potnerit. Existimat nimirum modo laudatus vir doctissimus, Suidam nostrum eundem esse cum Suida vetusto historico, cuius praeter Strabonem Scholiastes Apollonii Rhodii et Stephanus Byzantius mentionem faciunt. Verba eius Dialogo III. *de Historia Poetarum* haec sunt: *Quibus illud vere responderi potest, Suidam antiquum fuisse scriptorem, cuius inprimis a Strabone fit mentio, et ab iis qui in Apollonium Rhodium commentaria scripsere, et a Ste-*

phano, et aliis. Is igitur Suidas inter alia (nam et Historiam scripsit) commentaria, ut par est credere, non admodum magna condidit, quae ab aliis postea multis locupletata et aucta ad hanc quam videmus libri magnitudinem excrevere, primique Suidae nomen obtinere, etc. Et paulo post: Simul etiam abiicendam puto, quam grammatae quidam faciunt, duorum huius nominis distinctionem, ut scilicet ille antiquior tantum sit historicus, hic recentior grammaticus. His verbis duplex continetur sententia, nimirum Lexicon, quod Suidas primus composuerat, ab aliis postea locupletatum et auctum esse; et deinde, Suidam historicum et lexicographum eundem esse. Priorem sententiam probamus; et nobiscum plures alii. At posterior suffragatoribus caret, et Suidas noster communi eruditorum consensu a Suida historico diversus eoque recentior merito statuitur. Et hactenus de aetate Suidae.

Quod ad Lexicon ipsum attinet, id ex variis compilatum est auctoribus, quorum nomina partim Catalogus ille, qui ab ipso Suida Lexico huic praefixus putatur, partim duo nostri Indices posteriores lectori exhibent. Mirabitur autem forsitan Lector, in Indice ultimo sive tertio non comparere Scholiastam Pindari, Theocriti et Apollonii; cum Reinesius *Varr. Lectt.* p. 479. haec de Suida habeat verba: *Suidas Harpocratonem et Scholiastas veteres, maxime Aristophanis, Sophoclis, Thucydidis, Pindari, Theocriti, Apollonii, totos exhausit, et in suum hoc armarium digessit.* Sed incantius ibi vir magnus locutus est. Tantum enim abest ut Suidas tres Scholiastas posteriores totos exhausit et collectanea sua inde locupletaverit, ut vix unum vel alterum locum ex illis excerpserit.

Ceterum ex Scholiastis veteribus nullum Suidas diligentius compilavit quam Scholiasten Aristophanis; quippe quem totum paene in Lexicon suum transfudit. Quaeritur autem inter eruditos, utrum Suidas ab hodierno Scholiaste Aristophanis an vero Scholiastes a Suida sua mutuatus sit: sive, an hodierna Scholia in Aristophanem ex veteri quodam codice ad nos propagata sint, an vero a Musuro vel alio quodam ex Suidae Lexico consarcinata. Nos ita censemus: hodierna Scholia in Aristophanem maximam partem ex veteri quodam codice descripta ad nos pervenisse, eademque esse, ex quibus ipse Suidas sua hausit; non pauca tamen loca a recentioribus partim ex Suida, partim ex aliis scriptoribus illis infulta esse. Et sane quae leguntur apud Scholiasten illum ad *Equitt.* 577. *Ἡ δὲ σιλεγγίς τῶν πρὸς ἄλλο τι* etc. itemque ad *Acharnens.* 519. *Σίχνον ἀπὸ εὐθείας ὁ σίχνος* etc. ex Suida in v. *Σιλεγγίς* et v. *Σίχνον* inserta esse, emunctioris naris lectores facile mecum sentient. Lexicographum enim illa potius sapiunt quam Scholiasten. Eundem porro Scholiasten interpolatum esse ad verba illa Comici in *Pluto* v. 1111. *Ἡ γλῶττα τῶν κίρυντι* etc. itemque ad verba illa in *Vespis* v. 769. *Ἐλλη γὰρ ὄρθρον* etc. patet non solum ex eo, quod illic citetur Eustathius, qui Suida utique recentior est, sed etiam ex eo, quod duo ista loca in antiquissima Editione Aldina desint. Idem dicendum est de alio loco, qui legitur in iisdem Scholiis v. 142. ubi Phalaris laudatur. Nam nec illum vetus Editio Aldina agnoscit. Sed hac de re eruditos iam ante monuit vir in omni doctrinae genere excellens Richardus Bentleyus, in *Dissert. de Phalaridis Epist.* p. 22. Notandum vero est Suidam interdum plura habere quam hodierna Scholia in Aristophanem: unde recte colligi posse videtur Scholia illa non integra ad nos pervenisse. Vide Nostrum v. *Ἀκαλήφτι*, v. *Ἀχόρητος*, v. *Ἐγκεκορδυλημένος*, v. *Μέλλονι-κιᾶν*, v. *Ναξιουργής*, v. *Πυροῦργής*, v. *Σιβυλλιά*, v. *Στρουθός*, v. *Τίθαι*, v. *Τραγικώτερος*, v. *Υπεραχοντίζεις*, etc. Et haec obiter de Scholiaste Aristophanis.

Quod ad modum attinet, quo collectanea haec digesta sunt, in eo non raro iudicium et diligentiam compilatoris desideres. Nam primo Noster, dum loca ex variis scriptoribus decerpta in Lexicon suum congessit, saepe vitiosis codicibus deceptus fuit: unde fit ut voces adulterinas et corruptas pro veris et genuinis lectori interdum obtrudat. Sic Ἀμάστῃς apud eum habes pro Ἀχμαστῆς; Ἡρίθμησεν pro Ἡρέμησεν; Πεπιασμένοις pro Μεμιασμένοις; Τάλειον pro Τέλειον; Ὑστινος pro Ὑγινομος; Κοιλιδιᾶν pro Κυλοιδιᾶν; Φρήμας pro Δι' ἐρήμας; Δείξαντες pro Διήξαντες; Ἀλίβυες pro Οἱ Αἰβυες; Ἡμιμαλλόνες pro Αἰ μιμαλλόνες; Θεσμοτόκον pro Ἐσμοτόκον; Ἡβὸς pro Ὑβὸς; Ἀνάρπαστοι pro Ἀνοργιάστοι; Δάφατο pro Ὀλόφατο; Ἀωτὺς pro Ἐδητὺς; Εὐχείμονος pro Λευχείμονος; Παιόλη pro Ἀπαιόλη; Παιόλημα pro Ἀπαιόλημα; Ὀζωτὰ pro Ὀξωτὰ; Ὑσήνηρος pro Οἰσυνήρος; Φόωντα pro Ἀφώωντα; Φυλοκρινεῖ pro Φιλοκρινεῖ; et alia. Interdum vero lectio Suidae melior est ea, quam nostri codices hodie exhibent. Exempli gratia apud Aristophanem *Thesmophor.* 841. hodie legitur, — Τηνίοισι καὶ Σκίροις: ubi codex Suidae pro Τηνίοισι olim habuit Στηνίοισι, quam lectionem veram esse probamus in notis ad v. Στήνια. Coniectura enim Biseti, qui Θεσειοισι illic reponendum censebat, merito explodenda est. Apud eundem Comicum in *Thesmophor.* 205. versus hic legitur:

Τὰς συμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς στενάσμασι.

Vox ultima illic corrupta est: cuius loco Suidas in serie sua recte habet τεχνάσμασι. In fabula *Ecclesiazusis* versus hic occurrit:

Ἡ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν νεκρῶν.

Metrum manifeste claudicat; quod ex Suida in v. Πλειόνων sic in integrum restitues:

Ἡ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων.

Scholium enim locum genuinae vocis apud comicum hodie male occupavit. In fabula *Thesmophoriaz.* 521. inter alia et haec leguntur:

Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτ' εἶγμα σόν.

Magnus Scaliger cum videret versui huic modulum non constare, eum sic rescribendum censebat,

Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτ' εἶγμα σόν.

Sed frustra. Ex Suida enim in v. Λέων pro εἶγμα reponendum esse ἔκμαγμα in notis ad illum locum probamus. Anthologiae lib. III. cap. 14. pag. 343. Epigramma in Protesilaum legitur, cuius pars est hexameter iste:

Λένδρεα δυσμίμητα, καὶ ἦν ποτε τεῖχος ἴδωσι.

Hic δυσμίμητα sensui manifesto adversatur: cuius loco Brodaeus reponendum censebat δυσμήμητα, et Obsopoens δυσμείλικτα. Sed uterque a scopo aberravit. Ex Suida enim in v. Δυσμίσσητος reponendum esse δυσμίσσητα in notis ad locum illum monemus. Apud Iosephum lib. I. *de Bello Iud.* cap. 13. pag. 739. inter alia et haec leguntur: Καὶ πᾶσα οἰκία ὀπλιτῶν ἐπιᾶτο. Vox ultima illic in mendo cubat: cuius loco ex Suida v. Νένακτο rescribendum esse νένακτο sensus manifesto suadet. Plura huius generis exempla studiosus lector ex notis nostris colligere poterit. Nos enim haec speciminis loco tantum proposuimus.

Porro observandum est, Suidam res hominum cognominum perpetua serie interdum recitare et ad unum caput referre solere: quo fit ut quae ad diversos pertinent uni tribui videantur, et in historiis turbentur omnia, nisi narrationes distinguas, et diligenter animadvertas, ad quos quaeque eclogae referendae sint. Exempla habes in v. *Εὐμένης*, v. *Ἡρώων*, v. *Σεβήρος*, et alibi.

Interdum vero (quod minus est peccatum) grammaticus noster res hominum prorsus diversorum et ne nomen quidem commune habentium miscet, eclogasque historicas ad alienum prorsus caput refert: cuius ἀβλεψίας pauca exempla in medium hic producam. In v. *Μαξιμίῳ* ea quae leguntur ab initio usque ad verba illa, ἐπιβουλὰς ὑποπιεύων, de Imperatore Maximino Thrace intelligenda sunt; quae vero deinceps absque ulla nota distinctionis subiiciuntur ad Galerium Maximianum pertinent: ut patet ex Euseb. *Hist. Eccles.* lib. III. cap. 14 et 16. In v. *Ἀλυάττης* verba illa priora, *Λυδῶν βασιλεὺς — ἀδελφὴν ἤσχυεν*, apud Nicol. Damascenum in *Collectaneis Constantini* a Valesio editis pag. 453. unde locus iste depromptus est, de Sadyatte patre Alyattis dicuntur; quae proinde Noster male ad Alyattem refert. In v. *Νίλων* grammaticus noster supina negligentia ad Niconem refert, quae apud Pansaniam lib. VI. pag. 364. unde totus iste locus excerptus est, de Theagene Thasio narratur. In v. *Εὐνομιανός* Suidas Eunomianum quendam a Bellisario e sacro baptismi fonte susceptum fuisse narrat. Locus scriptoris, qui ibi adducitur, sumptus est ex Procopii *Hist. Arc.* cap. 1. sed ubi de Theodosio quodam Eunomianis parentibus nato, non autem homine aliquo *Eunomianus* appellato verba fiunt. Gothofredus in *Prolegom.* ad Philostorgium pag. 2. ex loco hoc Suidae Eunomianum aliquem sibi confinxit, qui nullus extitit: ut in notis nostris ad v. *Εὐνομιανός* pluribus docemus. In v. *Πῶρος* verba illa, *Τοῦτον ἤρετο περὶ διαίτης ὁ Ἀπολλώνιος*, etc. excerpta sunt ex Philostrati lib. II. *de Vit. Apoll.* cap. 11. sed quae Suidas pessime ad Porum refert, cum apud Philostratum de Phraorte Indorum rege dicantur. Plura exempla brevitatis gratia adducere supersedeo.

Est et alius Lexici huius naevus, qui in eo consistit, quod sexcentis in locis exempla, quae ex scriptoribus veteribus adducuntur, a capite articuli aliena sint, nec quicquam faciant ad probandam significationem vocis propositae. Sed istius rei culpam non tam in Suidam confero, quam in eos qui varia auctorum loca Lexico huic vel ipsi adsuerunt, vel ea quae ad marginem scripta erant absque iudicio et delectu in textum receperunt. Multa enim esse apud Suidam loca, quae ex margine in textum irrepererint, et imperitiam librariorum manifesto prodant, nemo nisi plane in Lexico hoc hospes negabit. Videat saltem lector quae notavimus ad v. *Ἀγροιάτης*, v. *Ἀναθεῖναι*, v. *Ἀριστογείτων*, *Κυδ.*, v. *Ἐλλειν*, v. *Νάννος*, v. *Ἰπνομαχῶ*.

Quamvis autem et alii sint Lexici huius naevi, partim ipsi Suidae, partim librariis et recentioribus compilatoribus tribuendi, est tamen liber longe utilissimus, et quem thesaurum omnigenaeque eruditionis penu cum incomparabili Reinesio merito appellaveris. Vel sola historia poetarum, oratorum, historicorum etc. quae in eo continetur, auro contra cara est, et qua sine irreparabili damno republ. litteraria carere non possit. Taceo tot et tam praeclara fragmenta veterum scriptorum, hodie amissorum, quae in lexico hoc nobis conservantur, et pretium ei non parvum conciliant.

Prodierunt autem haec Collectanea Suidae primo Mediolani, A. C. 1499. Graece tantum: in qua editione nonnulla loca desunt, quae in reliquis editis reperiuntur. Eam secuta est editio Veneta, sive Aldina, A. 1514. et ea Graeca tantum. Haec nonnunquam a Mediolanensi discrepat: unde ex alio codice MS. eam expressam esse apparet. Deinde Suidas editus est Basileae apud Frobenium, A. 1544. itidem Graece tantum. Haec editio haud fere ab Aldina discrepat, nisi ubi vel sphalmata typographica habet vel ab editoribus Basileensibus interpolata est. Eodem anno Hieronymus Wolfius Suidam (omissis notis mere grammaticis et fragmentis brevioribus) Latine a se versus absque textu Graeco Basileae edidit. Haec versio Suidae, ab ipso Wolfio recognita, postea recusa est Basileae A. 1581. Mirum autem non est Wolfio rem minus feliciter successisse, cum nullis codicibus MStis instructus textum Suidae, ut tunc erat, corruptum in versione sua secutus sit. Tandem Aemilius Portus, Francisci filius, Graecae linguae in Academia Heidelbergensi quondam professor, Suidam cum nova versione Latina, seu potius paraphrasi, et notis edidit Genevae, A. 1619. Haec editio quoniam omnium earum, quae nostram praecesserunt, novissima est, quodnam de ea nostrum sit iudicium, paulo fusius lectori exponemus.

Dicimus igitur Portum non eam, quam par erat, diligentiam in editione sua Suidae adhibuisse, nec idoneo satis instructum apparatu operi isti manum admovisse. Non solum enim cum nullis codicibus MStis Suidam contulit (qua in re tamen contingere potuit, ut fortuna votis eius non responderet), sed ne omnes quidem editiones tunc extantes inter se comparavit. Ex tribus enim quae tunc prodierant editionibus Mediolanensem (quae omnium prima est et nonnullis in locis emendatior reliquis) nunquam inspexit: quae causa est quare non paucos errores typographicos editionis Aldinae, in editionem Basileensem, quam *κατὰ πόδα* secutus est, postea transfusus, imprudenter in textum receperit, cosque tanquam variantes codicum MStorum lectiones magno molimine interdum emendare conetur. Adhaec cum totum fere Suidae Lexicon ex fragmentis variorum auctorum, quorum maior pars hodie adhuc extat, compositum sit, Portus exiguam plane in investigandis auctoribus, ex quibus Suidas sua sumpsit, diligentiam adhibuit: unde mirum non est sexcentis in locis Lexici huius, quae non nisi ex auctoribus suis illustrari et emendari possunt, aquam ei haesisse. Praeterea (quae maior est negligentia) ne ipsum quidem Suidam secum contulit; cum saepe contingat ut eadem *ῥήσεις* bis vel ter apud eum occurrant, hic corruptae forsitan et mutilae, alibi vero sanae et integrae: ut proinde Suidas ex ipso Suida non raro emendari et illustrari possit. Hoc cum non observaverit Portus (observare autem debuit), saepe fit ut, quae uno in loco recte interpretatus fuerat, alibi vitiosam lectionem secutus suique prorsus immemor pessime vertat et a scopo longe aberret. Ne autem haec in virum, cuius conatus saltem de re litteraria bene merendi laudandus est, immerito a me dici quisquam putet, allatis quibusdam exemplis rem probare et omnem calumniandi suspensionem a me amovere conabor.

Dixi Portum editionem Mediolanensem nunquam inspexisse: quod ex sequentibus manifestum fiet. In v. *Ἀβαρις* editiones Aldina et Basileensis habent *χρησμούς τοὺς καλουμένους Σκυθίνους*, quam lectionem Portus secutus est: cum in editione Mediolanensi rectius legatur *Σκυθιχούς*. In eadem voce pro *ἀφάνισαν* MSti et ed. Med. recte exhibent *ἠφάνισαν*, ad quem locum Portus: *Ἀφάνισαν*] *Aldinus codex ἠφάνισαν*. *Utrumque vitiosum. Scribendum enim ἠφάνισαν, ab ἀφανίζω*. Recte quidem mones Porte: sed quid opus fuit manifesta menda typographica editionis Basileensis in textum recipere et inutilibus observatiunculis Suidam onerare? In v. *Ἀρουραία*

priores editt. (si Mediolanensem excipias) habent, ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχειν, quod Portus vertit, *Rus pedes habere dicitur*; addita nota solita *N. L.* i. e. *Non liquet*. Si editionem Mediolanensem consulisset, non diu ei de emendatione huius loci laborandum fuisset. In ea enim recte legitur, ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχει ν': i. e. *Arura* (quae est certa agri mensura ita dicta) *pedes habet quinquaginta*: quam lectionem non solum confirmant MSti, sed etiam ipse Suidas alio loco, nimirum in ν. *Στάδιον*, ubi idem locus repetitur. In ν. *Γηγενεῖς* in omnibus editionibus praecedentibus, si Mediolanensem excipias, ante *Φυσήματι* desideratur vox *γηγενεῖ*, sine qua loci illius sensus omnino est obscurus et mutilus. Haec ratio est quare Portus falso existimaverit, verba illa *φυσήματι· ἀντὶ τοῦ μεγάλῳ* et quae sequuntur non pertinere ad ν. *Γηγενεῖς*, sed alibi esse collocanda. Aliter certe sensisset, si inspecta editione Mediolanensi locum hunc unius vocis adiectione suppleri et sanari posse intellexisset: id quod etiam ex alio loco Suidae in ν. *Σεισμός*, ubi eadem ῥῆσις repetitur, discere poterat. Post ν. *Ἐπήβολος* in editione Basileensi et Porti legitur, *Ἐπηβολώτατος, προσοικειότατος*: ubi nemo non videt vocem posteriorem esse *παρακεκομμένην*, et nullo modo *ἐκ παραλλήλου* respondere posse voci *Ἐπηβολώτατος*. Rectius igitur in edit. Mediol. cui etiam suffragantur MSti, sic legitur: *Ἐπηβολώτατος. — Ἐπηγάγετο. προσωκειώσατο. ἰδιοποιήσατο*. Nusquam hic comparet vox adulterina *προσοικειότατος*, quam certum est ex voce *προσωκειώσατο* esse corruptam et e genuina sede sua, quae est post *Ἐπηγάγετο*, motam alienum locum in editione Basileensi et Porti hodie occupare. In ν. *Εἰρύσατο* editiones Aldina et Basileensis mendose exhibent *ἐπικούφου*, quam lectionem secutus est Portus: qui si editionem Mediolanensem consulisset, in qua recte legitur *Ἐπικούρου*, vidisset utique *ἐπικούφου* esse sphalma typographicum, et proinde in textum minime recipi debuisset. In ν. *Ομηρος* pag. 301. Edit. Genev. pro *ἀφίκετο εἰς γάμον* (quod Portus bona fide vertit, *Venit ad nuptias*) reponendum est *ἀφίκετο εἰς Σάμον*, i. e. *venit in Samum*; ut in MStis et editione Mediolanensi recte legitur. Possem plura huius generis exempla in medium afferre: sed cum ex hisce lectori abunde patere arbitrer, Portam edit. Mediolanensem nunquam consuluisse, ad alia pergo.

Dixi secundo Portum exiguam diligentiam in investigandis auctoribus, unde Suidas sua sumpsit, adhibuisse: quod omnibus editionem eius inspicientibus per se manifestum est. Si enim Aristophanem eiusque Scholiasten, Anthologiam Epigrammatum editam, Sophoclem eiusque Scholiasten, Herodotum, Thucydidem et paucos alios excipias, de reliquis scriptoribus, ex quibus Lexicon hoc compilatum est, Portus ne somniavit quidem. Ceterum quantam in hac editione lucem Suidae ex diligenti fragmentorum cum ipsis auctoribus, ex quibus sumpta sunt, collatione attulerimus, ex notis nostris lectori patere poterit.

Dixi porro Portum ne ipsum quidem Suidam secum contulisse; quod itidem exemplis quibusdam in medium allatis probabo.

In ν. *Διεκιδώνισε* priores editt. habent, *διεπείρασε καὶ ἐξηπάτησεν*: quod Portus vertit, *tentavit, exploravit, periculum fecit. Item, decepit*. Sed pro *ἐξηπάτησε* scribendum esse *ἐξήτιασε* non solum res ipsa docet, sed etiam Suidas alio loco, nimirum in ν. *Κεκιδωνισμένος*, ubi in omnibus editionibus expresse legitur, *καὶ διακιδωνίσει, τὸ ἐξετάσαι*.

In ν. *Θέμιν* Portus frustra sese torquet, dum non animadvertit, pro *βούλετα* vel, ut editt. Mediol. et Aldina habent, *βούλεται* reponendum esse *Βούχετα*, ut non solum in MStis, sed etiam

alibi apud Suidam in ν . Βούχεται recte legitur. Locum Suidae, ut in editt. Basil. et Genev. legitur, et versionem Porti subiungam, ut lector in rem praesentem quasi deducatur. Θέμιν (inquit Suidas). δικαιοσύνην. Βούλετα. πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, οὐδετέρως καὶ πληθυντικῶς λεγομένη· ἦν φησι Φιλόχορος ὠνομάσθαι διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοῶς ὄχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ, κατὰ τὸν Δευκαλίωνος κατακλυσμόν. Portus haec ita vertit: Θέμιν, *Themis*. Hoc nomen iustitiam significare vult [i. e. significat. Unde compositum Θεμίσκυρα, *Themiscyra*. Haec autem] urbs est Epiri, quae per neutrum genus et pluraliter effertur: quam Philochorus ait sic appellatam, quod *Themis* vecta bove illuc iverit, tempore diluviū Deucalionis. Nugas agit Portus, dum lectori persuadere conatur, Suidam hic de Themiscyra urbe loqui: quod est ab eius mente alienissimum. Neque saniora sunt, quae in notis affert; in quibus locum hunc sic emendare et supplere conatur: Θέμιν. δικαιοσύνην.] Haec ita fortasse legenda: Θέμιν, δικαιοσύνην βούλεται σημαίνειν. ὅθεν Θεμίσκυρα. πόλις δ' ἐστὶ τῆς Ἠπείρου. Consule *geographos* in Θεμίσκυρα. Sed Βούλετα urbem apud nullos reperio. Omnia haec sunt prorsus ἀπροσδιόνυσα, neque veram istius loci emendationem vel per somnium Portus vidit. Quam facile autem has tenebras discutere potuisset, si consulisset Suidam in ν . Βούχεται, ubi recte sic legitur: Βούχεται. πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, οὐδετέρως καὶ πολλαχῶς (lege πληθυντικῶς, ut in ν . Θέμιν) λεγομένη· ἦν φησι Φιλόχορος ὠνομάσθαι διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοῶς ὄχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ etc. Quam clara hic omnia! Dicit Suidas Bucheta esse urbem Epiri, sic dictam, quod *Themis* ἐπὶ βοῶς ὄχουμένη, bove vecta, illuc venisset: quam etymologiam voci Θεμίσκυρα minime convenire nemo est adeo hebes quin facile intelligat.

Post ν . Ταγήν. ὄν. ὄρν. in prioribus editt. mendose legitur, Ταγήν ὁ κνισσοθήρας. ὁ Ἰούνιος ἦν. Ad quem locum Portus: *Tagen*. ὁ κνισσοθήρας. *Cnissotheras*. q. d. *nidoris venator*. *Iunius mensis*. Legendum videtur ὁ Ἰούνιος μὴν. Sed N. L. Apage nugas istas. Ex ipso Suida in ν . Φαγεῖν ζῶν constat legendum esse ταγνηοκνισσοθήρας; quae est vox comica, eleganter significans lurconem vel parasitum (proprie eum qui sartaginis nidorem captat), qualis erat Iunius iste, quem Portus ridicule in Iunium mensem transformat. Eadem vox in ν . Ἰούνιος, sed alio modo ante depravata erat. Ibi enim in editt. prioribus legitur ταγνηορνιθοθήρας, in MSS. vero ταγνηοκνιγοθήρας: unde unius litterae mutatione facta veram lectionem ταγνηοκνισσοθήρας facile crueris.

In ν . Τῷ νῦν λόγῳ pulchrā sententia Polybii (cuius nomen ibi quidem a Suida reticetur, sed alio loco, quem mox iudicabo laudatur) pessime corrupta et mendo non leviter obscurata est. Quid enim sibi volunt verba ista, ἡτύχηκεν ὡς κεκληρονόμηκε τοιαύτην φήμη; Portus ea sic interpretatus est, *Infelix fuit, postquam talem famam iure hereditario consecutus est*. Quam longe a scopo et mente Polybii? Ex MStis et ipso Suida in ν . Τύχη patet legendum esse, ἡ τύχη κενῶς κεκληρονόμηκε τοιαύτην φήμη: quorum verborum sensus est, inane esse fortunae nomen, et omnia quae vulgus ei tribuat, divinae providentiae re vera adscribenda esse.

In ν . Καρῖνος hodie legitur: Γενόμενος ἐν ἐξουσίᾳ καὶ βουλήσεως κύριος ἀνέδραμε τηλικούτον κακὸν ἐς τυραννίδα· οὕτω καὶ τοῦνομα τοῖς ἔργοις μακροῦ παρήλθε etc. Quem locum non solum omnes editt. sed ipsi etiam MSti sic mutilatum exhibent: cuius proinde supplendi spes nulla esset (praesertim cum Eunapii historia, unde locum illum depromptum esse ex ν . Μακροῦ apparet,

non amplius extet), nisi Suidas ipse hic sibi opem ferret. Ex eo enim in v. *Μακροῦ* constat locum hanc sic supplendum esse: *ἀνδραμὲν τηλικούτον κακὸν ἐς τυραννίδα, ὥστε ἀπέδειξε χρυσὸν τὴν τραγωδομένην τυραννίδα. οὕτω καὶ τοῦνομα* etc. Quorum verborum sensus est: Carinum tam malam et saevum fuisse principem, ut veterum tyrannorum saevitia, cum eius tyrannide collata, aurum quasi videretur. Elegans proverbium et frequens apud Graecos scriptores: quo etiam idem Eunapius in Excerptis Legationum ab Hoeschelio editis p. 13. usus est. Ibi enim de Thracia agens eam a Scythis tam foede devastatam esse ait, *ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θράκια πάθη τὴν Μυσοῦν παροιμιώδη λείαν*: i. e. *Ut vetus illa Mysorum praedatio proverbio celebrata, cum hac Thraciae vastatione collata, aurum esse videretur.* Sic enim locus hic reddendus est, quem Cantoclarus ita vertit, ut sensum eius minime intellexisse appareat.

In v. *Λευκῆ ἡμέρα* refertur mos Scytharum, calculum album vel nigrum, prout rem ex animi sententia vel secus gessissent, antequam quieti se darent, in pharetram condendi, ut post illorum mortem ex numero calculorum de prospera vel adversa fortuna, qua in vita usi fuissent, iudicari posset. Sed in prioribus editt. ante *μέλλοντας* desideratur vox *Σκύθας*, quae totius sententiae cardo est. Eam proinde loco illi restituendam esse, etiamsi codices MSti non docerent, clare tamen ostenderet Suidas in v. *Τῶν εἰς τὴν φαρέτραν*, ubi de eodem Scytharum more agens expresse inquit, *φασὶ τοὺς Σκύθας μέλλοντας καθεύδειν* etc.

In v. *Ἐχέμυθος* Suidas inquit: *Εἰς τε συναύξησιν ἀρετῆς καὶ κακίας μείωσιν ὅλην ἐξεκέχυτο τὴν ψυχὴν.* Id est, *Omne suum studium ad augendam virtutem et imminuenda vitia conferebat.* Sed pro *κακίας μείωσιν* in prioribus editt. ridicule legitur *κωμωδίας μείωσιν*: quod Portus, fidus interpres, *comoediae imminutionem* vertit. Sana quam dixi lectio apud Suidam alibi tribus diversis in locis occurrit, nimirum in v. *Ἰδιώτης*, v. *Μεῖον* et v. *Ὅλην ἐξεκέχυτο*: quod tamen a Porto observatum non fuerat.

In v. *Ἡρεῖτο* pro *ἔσιτοποιεῖτο* legendum est *οἶτον ἡρεῖτο*: ut in v. *Βιτέλλιος*, ubi idem locus extat. Portus cum hoc non observaret, existimabat loco isti aliquid deesse; qua de re lectorem hisce verbis monere voluit. *N. L. Desideratur enim verbum ἡρεῖτο, cuius causa haec videntur allata.* Sed nihil deerit, si ut diximus scribatur, *οἶτον ἡρεῖτο*. Non me quidem latet in Excerptis Ioannis Antiocheni ab Henr. Valesio editis, unde locus iste depromptus est, legi *ἔσιτοποιεῖτο*: sed utra lectio praestet, nunc non disputo. Illud saltem constat ex mente Suidae, qui *ῥῆσιν* istam sub voce *Ἡρεῖτο* collocavit, legendum esse *οἶτον ἡρεῖτο*.

Ex hisce paucis (sunt autem alia eius generis quamplurima) manifestum est, operae pretium facturum fuisse Portum, si *ῥήσεις* easdem, quae apud Suidam diversis in locis repetuntur, diligentius inter se contulisset.

Quae autem hactenus dicta sunt, ostendunt Portum non eam quam par erat diligentiam in adornanda Suidae editione adhibuisse. Sunt autem alia haud sane leviora nec pauciora, in quibus eruditionem quoque et iudicium eius merito desideres. Hoc ut lectori manifestum fiat, pauca loca ex multis, in quibus nec accurati interpretis nec acuti critici partes implevit, in medium adducam.

In v. *Λυκόφρων* Suidas ait, *διασκευὴ δ' ἐκ τούτων ἐστὶν ὁ Ναύπλιος*: quorum verborum sensus est, fabulam *Nauplius*, cum recto talo prius non stetisset, a Lycophrone ad incudem revocatam et denuo in scena exhibitam fuisse. *Διασκευὰς* enim sive *διασκευασμένα δράματα* appellatas fuisse fabulas, a poetis nova lima perpolititas et postea in scena repetitas, accurate ostendit magnus Casaubonus ad Athen. lib. III. cap. 26. quem lector consulat. Hinc ergo apparet, quam parum intellexerit Portus sensum verborum illorum, quae sic Latine reddidit: *Ex his vero diasceue, sive historica narratio, est Nauplius.*

In v. *Ἔωθός* Suidas ait: *Ἔωθός. χωρὶς τοῦ ι. Ἀρχιππος. καὶ Ἀραρῶς ἔωθας. καὶ Θουκυδίδης ἐώθεσαν.* Quem locum Portus sic vertit: *Ἔωθός. Sine i. Solitum, consuetum. Archippus. Et aptatus consuevisti.* Male omnino. Vox enim *Ἀραρῶς* hic non significat *aptatus*, sed est nomen proprium poetae, apud quem Suidas dicit, *ἔωθας* absque *ι* legi pro *ἔωθας*, uti *ἔωθός* apud Archippum pro *εἰωθός* et apud Thucydidem *ἐώθεσαν* pro *εἰώθεσαν* reperiatur. De poeta autem Araro Suidas non solum suo loco agit, sed etiam fabulam eiusdem *Ἰμέναιος* laudat in v. *Ἀναθεῖναι*, cui loco imperitus aliquis homo, quem itidem fugiebat *Ἀραρῶς* ibi nomen proprium viri esse, notam hanc omnino ἀπροσδιόνυσον addidit: *Ὅτι ἀραρῶς ἐπιζήμημα, ἀντὶ τοῦ προπόντως· ἀραρῶς δὲ ἀρμόσας.* Ceterum errorem priori similem Portus commisit in v. *Γηώρας*, ubi *πελλοῦ* vertit, *balbi vel blaesi*; cum ibi sit nomen proprium viri et Michaëlem Psellum designet.

In v. *Νοθεύει* Portus verba haec Suidae, *ἐν τῇ τοῦ μακαρίτου Λογοθέτου Μεταφράσει*, reddit, *In interpretatione beati Historici.* At quis non videt in versione retinendum fuisse nomen *Logothetae*, cum manifestum sit citari illic *Μετάρρασιν* certi alicuius scriptoris, ab officio quo functus fuerat *Logothetes* dicti. Eundem errorem erravit Portus in v. *Ἀβαξι*, v. *Ἀλκαία*, v. *Ἀναίμονες*, v. *Καταπέλιτης*, v. *Ἰπαγορεῦσαι*: in quibus omnibus locis *Λογοθέτης Historicus* vel *Historiae Scriptor* interpretatur. In sola voce *Ἐξαπάτη* cautior fuisse videtur, ubi nomen *Logothetae* in versione retinuit. Sed hoc non tam certa ratione quam casu potius ab eo factum fuisse crediderim.

In v. *Ἀυτόλυκος* priores editt. Suidae habent *ἐν τοῖς Χαρωνικοῖς*: quem locum Portus de locis Charonicis sive speluncis pestiferis intelligendum censebat. Sed non animadvertit rescribendum ibi esse *ἐν τοῖς Χαιρωνικοῖς*, i. e. *tempore belli Chaeronensis*: quae mutatio levis quidem est, sed immanem in sensu differentiam parit.

In v. *Σοφοκλῆς, Σοφ.* Suidas inquit, *Καὶ αὐτὸς ἤρξε τοῦ δράμα πρὸς δράμα ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ στρατολογίαν.* Quae verba Portus sic vertit: *Primus etiam ipse tragicas inter se fabularum contentiones instituit: sed non delectum militum.* Quae ἀβλεψία! Adeo nimirum obesae naris criticus fuit Portus, ut non animadverteret pro *στρατολογίαν* legendum esse *τετραλογίαν*, et Suidam hic loqui de notissimo more tragicorum apud Graecos, qui *τετραλογία* sive quaternis fabulis in scena certare solebant. Ab isto ergo more ante recepto Sophoclem tragicum primum recessisse et non quaternis sed singulis fabulæ certasse Suidas hoc loco observat.

In v. *Τίς τῆδε* Suidas ex Scholiaste Aristophanis refert eos, qui olim diis libaturi essent, ad astantes dixisse, *Quis adest?* Eos deinde linguis faventes respondisse, *Multi et boni.* Suidae verba haec sunt: *Εἶτα οἱ παρόντες εὐφημιζόμενοι ἔλεγον, πολλοὶ καγαθοί*: quae Portus sic vertit:

Deinde qui aderant sese laudantes dicebant, multique bonique. En peritum interpretem, qui *εὐφημιζόμενοι* interpretatur, *sese laudantes*; cum vertendum esse, *linguis faventes*, vel *bona verba dicentes*, vix tirones ignorent. Notissimum enim est veteres existimasse religionem violari, si, quo tempore sacra peragebantur, verba male ominata proferrentur: unde eos qui aderant vel tacere omnino, vel, si loqui quicquam vellent, bona verba (ut aiebant) dicere oportebat. Utrumque apud Latinos continetur significatione phrasos *linguis favere*; cui apud Graecos *εὐφημεῖν* vel *εὐφημιζέσθαι* respondet.

Alibi Portus vocem *εὐφημία* non minori errore *beneficentia* interpretatur. Suidae verba in v. *Εὐφημία* haec sunt: *Εὐφημίας χάριν προτιμᾷ τὴν Λακεδαιμόνα τὸ θεῖον, ἥπερ τῶν Ἀθηναίων βωμοῦς σύμπαντας καὶ νεῶς* etc. Portus hunc locum sic Latine vertit: *Beneficentiam enim Lacedaemoniam Deus pluris facit, quam universas Atheniensium aras et templa.* Scopum non ferit interpres. Ex iis enim quae de voce *εὐφημεῖν* et *εὐφημιζέσθαι* paulo ante diximus liquet, *εὐφημία* proprie *faventiam*, ut Accii verbo utar, sive silentium religiosum vel bona verba significare. Sensus ergo illius loci est, Deo magis placere Lacedaemoniorum pietatem et animum religiosum, cuius index et argumentum sit ipsorum *εὐφημία*, quam universas Atheniensium aras et templa.

Plura de editione Porti eiusque naevis non addam, cum haec sufficere putem. Venio tandem ad nostram; in qua quid a nobis praestitum sit, paucis lectorem docebimus. Primo textum Graecum cum tribus codicibus MStis Bibliothecae Regiae Parisiensis contulimus; quorum unus (quem in notis nostris MStum A. appellare solemus) optimus est, et quingentorum saltem annorum vetustatem habet. Huius praecipue codicis ope ingentem mendorum numerum ex Suida sustulimus, et non paucas lacunas in eodem supplevimus; ut ex notis nostris lectori patere poterit. Alter est MS. B. cum priore nec vetustate nec bonitate comparandus: unde pauciores emendationes nobis suggestit. Tertius est MS. C. secundo deterior: qui proinde admodum exiguo nobis usui fuit. Praeterea usi sumus variantibus lectionibus MSti Vaticani, quas illustriss. Pearsonius, magnus ille Episcopus Cestriensis, ad marginem Suidae sui annotaverat. Sunt eae pauciores quidem, sed interdum bonae, et quae plerumque auctoritate MSti Paris. A. confirmantur. Adhaec specimina quaedam variantium lectionum opera amicorum nacti sumus ex codice MS. Colbertino (qui est in Bibliotheca Colbertina Lutetiae Parisiorum), ex codice Vossiano, qui nunc est Lugduni Batavorum, et Antwerpiano Iesuitarum. Sed omnibus istis codicibus praestat antedictus MS. Paris. A. quo meliorem vix in Europa nostra extare puto.

Porro versionem Latinam Porti infinitis in locis emendavimus, resecta ubique inutili qua luxuriabat paraphrasi. Ultimam tamen limam propter temporis angustiam ei adhibere non potuimus. Unde, si quos forte errores vel reliquimus vel ipsi commisimus, eos aequus lector nobis facile condonabit, reputans, quam difficile sit et lubricum moliri versionem fragmentorum, quorum sensus obscurus plerumque est et mutilus.

In notis nostris brevitati, quantum fieri potuit, studuimus, idque operam praecipue dedimus, ut Suidam partim ex MStis, partim ex scriptoribus, ex quibus fragmenta sumpta sunt, et partim ex ingenio emendaremus. Transtulimus autem in notas nostras ea, quae Illustriss. Pearsonius, magnum illud orbis litterati decus, ad marginem Suidae sui, qui hic Cantabrigiae in Bibliotheca

Collegii Trinitatis adservatur, annotaverat: addito ubique eius nomine. Perlegerat vir ille magnus Suidam magna cum cura, eumque cum variis auctoribus diligenter contulerat: unde observationes eius magno nobis usui fuerunt.

Ex notis Aemilii Porti ea excerptimus, quae ad rem facere et alicuius momenti nobis esse videbantur. Sunt enim annotationes eius leviores plerumque et tironibus tantum aptae; quibus proinde Suidam onerare noluimus.

Habes instituti nostri rationem, benevole lector. Illud, antequam Praefationem hanc finiam, paucis addam: me per quadriennium et eo amplius in celeberrima hac Academia Cantabrigiensi vixisse, in qua omnium ea fuit erga me humanitas et comitas, ut nusquam maiorem me expertum esse fatear.

Ingratus sane essem, nisi id publice omnibus testatum facerem, et simul profiterer in magna me felicitatis parte ponere, tot viris eruditione, pietate et virtute insignibus hic in Anglia innotuisse. Faxit Deus O. M. ut virtus et eruditio tum hic, tum alibi magis magisque crescant; praesertim hoc tempore, quo ob licentiam seculi in deterius ruentis religio et pietas, ne labefactentur, validis columinibus et illustribus morum exemplis indigent.

PRÆFATIO

EDITORIS OXONIENSIS.

Quam de Suida lexicique ab eo conditi natura ac pretio nihil amplius certiusve proferre possim quam quod ab aliis, quorum praefationes ante hanc meam excudeudas curavi, abunde disputatum est, restat solum ut de huius editionis consilio, et de subsidiis quibus usus sim, breviter agam. Küsterus scilicet, iisdem fere, quos mihi versare contigit, codicibus manuscriptis usus, eorum lectiones prae nimia, ni fallor, festinatione negligenter admodum excerpsit, totamque rem ita administravit, ut editio eius, etsi multis ornata dotibus quibus ceterae carent, tamen propter eam quam modo commemoravi incuriam criticae paene inutilis a viris doctis perhibeatur. Huic igitur malo, quantum potui, mederi studui. Primum operam dedi, ne qua varietas lectionis, quam praebent optimi codices, haereat diutius in ambiguo; editionis Mediolanensis ubique rationem habui; ceteras, Aldinam scilicet, Basileensem et Portinam minus diligenter excussi; Porti emendationes, quas Küsterus haud raro tanquam suas tacite adoptat, plerumque indicavi, plures huiusmodi fortasse commemoraturus, si Portus eas paullo distinctius imprimendas curavisset: fallunt enim saepe numero oculos lectoris versioni Latinae interpositae.

Nec minus officium editoris putavi fontes unde hauserit Suidas diligenter persequi atque indagare. Et quanquam huic negotio multum operae impenderim, nullus dubito quin largam praetermissorum messem a posteris colligendam reliquerim. E Küsteri annotationibus nonnulla, sed parce, sustuli: v. g. Epigrammata, quae is ex mendoso codice Anthologiae protulerat, Palatino exemplari iam diligentissime typis vulgato, vix opus erat repetere: nec dubitavi numeros paginarum, capitum et versuum, quos is ex editionibus scriptorum veterum hodie vel non facile reperiendis vel usu minus commodis citaverat, ad recentiores magisque parabiles aptare. Neo pauca huiusmodi tamen, ut reppereram, manere sustinui. Postremo duos de integro indices confeci. Quorum prior exhibet omnes glossas secundum litterarum seriem digestas, ideo inprimis necessarius, quia Suidas usitatorem litterarum ordinem respuit, et multa vocabula locis non suis exponit. Huic indici inserui vocabula haud pauca notatu digniora sive in grammaticorum interpretamentis, sive in veterum scriptorum exemplis obvia; nomina item propria hominum. Alter auctores a Suida citatos complectitur, quorum fortasse nonnulli per incuriam in priorem irreperierint.

INDEX SUBSIDIORUM.

- A.** Duo codices mss. Bibliothecae Regiae Parisiensis nn. 2625. 2626. Prius volumen, chartaceum, nec una manu exaratum, continet litteras *A—Θ*, et quanquam vetustatis nota caret, auctoritatem tamen prae se fert non exiguam, utpote ex optimo exemplari descriptum. Alterum volumen, litteras *K—Ψ* complectens, membranaceum est, cuius magna pars saeculo XIII tribuenda videtur. Haec duo volumina simul sumpta exemplar conficiunt omnium quotquot nobis innotuerunt praestantissimum, etsi nonnunquam hiat, glossisque aliquot haud dubie genuinis destituitur, quas agnoscunt codices alii. Notandum porro ubicunque Aldina editio a Mediolanensi discedit, eam varietatem fere semper in hoc codice reperiri.
- B.** Codex ms. Bibliothecae Regiae Parisiensis n. 2622. bombycinus, formae maximae.
- C.** Codex ms. Bibliothecae Collegii Corporis Christi Oxonii, chartaceus, duobus voluminibus formae maximae.
- D.** Codex ms. Bibliothecae Bodleianae, chartaceus, duobus voluminibus formae quartanae.
- E.** Codex ms. Bibliothecae Regiae Bruxellensis, olim Iesuitarum Antverpiensium, chartaceus, in folio minori. Huius codicis fini haec nota appingitur: *Θεοῦ τὸ δῶρον καὶ πόνος Ἰωάννου. ἐτελειώθη ἐν ἔτει ᾠϞϞϞ ἐν κορώνῃ.* Hoc codice usus est A. Schottus in Adagiis Graecis Antverp. 1612. 4°.
- F.** Florentinus, Bibliothecae Mediceae Plut. LV. Cod. I. [Inscriptus codex, *Βιβλίον λέξεων Σοῦδα συνταχθὲν παρὰ διαφόρων σοφῶν ἀνδρῶν.* Initium, *Ἄ ἃ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐπίρημα μετὰ ἐκπλήξεως.* Desinit in litteram *Ψ*. Scripsit eum Mantuae a. 1422. Petrus Cretensis.]
- G.** }
H. } Codices 2623. 2624. Bibliothecae Regiae Parisiensis, uterque chartaceus.
- V.** Codex chartaceus, formae maximae, olim Henrici Stephani, nunc inter Vossianos Bibliothecae Academicae Leidensis servatus, optimae notae, initio, medio et fine mutilus.
- M.** Editio Mediolanensis.

Horum codicum A. E. totos ipse excussi, V. inde a littera E, in prioribus litteris collatione ab Oudendorpio facta usus sum. In B. conferendo vicaria Theodori Sypsomii opera adiutus sum. Quod ad C. attinet, cum eum codicem, priorum litterarum commissione instituta, ita cum V. consentire deprehendissem, ut utrumque ex eodem archetypo derivari satis intelligerem, nisi quod longiores fere omnes articuli a C. exulant, nolui inutilem laborem exantlare codicem integrum pervolvendi, itaque post quattuor priores litteras iis tantum in locis eum usurpavi, ubi V. hiat. D. locis tantum suspectis consului. Ex F. glossas nonnullas speciminis gratia a me rogatus excerpserit Petrus Elmsleius. Ex G.H. litteram P cum editione Küsteri contulit Sypsomus.

His copiis iam accedat varietas lectionis ad oram editionis Basiliensis 1544. apposita manu Friderici Sylburgii, quae nunc custoditur in Bibliotheca publica Bernensi. Huius libri non infrequens mentio est in annotationibus Iungermanni ad Pollucem. Describendi curam rogata meo peramice in se suscepit I. A. Cramerus, Aulae Novi Hospitii Principalis.

*Lectiones ex margine ed. Basil. 1544. cuius principio adscriptum,
Fuit Fr. Sylburgii, hodie Bongarsii.*)*

Hemsterhusii et Valckenaerii notulas ineditas ex autographis hodie Leidae adservatis descripsi: Wassii pauculas ex margine exemplaris Küsteriani nunc in Bibl. Coll. Aenei Nasi repositi: Bastii et Toupü exemplaria in tabulario Delegatorum Typographi Academici custodita diligenter tractavi; ex Burneianis in Museo Britannico hodie reperiendis ea meam in gratiam excerpit amicus, quae mihi utilia fore opinatus est. Nonnulla etiam subministravit Frid. Creuzerus, veluti Haloandri observationes ex margine ed. Med., Nokkii observationes criticas infra legendas, et quod maioris momenti est, collationem codicis Harpocratonis Palatini a Frommelio confectam.

Porsoni exemplar, postquam magna operis pars excusa est, usibus meis concesserunt Collegii Trin. Cant. Magister et Socii; Pearsonianum (vide Küsteri praef. extr.) perlubenter commodaturi, si modo is liber hodie Cantabrigiae extaret, quod, proh! dolor, longe secus est. Quod si quis aliquando hunc librum invenerit, et cum excerptis Küsterianis conferri curaverit, affirmare ausim cum pretium operae facturum.

Taylori Appendicem (cuius mentio apud Bruggemannum *View of the English editt.* p. 448.) neque unquam ipse vidi, neque qui viderit, multum licet sciscitatus, reperire potui.

*) Quas Gaisfordus varias lectiones in quinque grandibus paginis et dimidia descripsit, eas nefas erat iterum inculcari. Harum enim nulla sive coniectura sive lectio codicis vera aut memorabilis est, quin suis locis et auctoribus idoneis manitam annotatio critica prodat. Decerpit autem Fr. Sylburgius codicem hodie Vossianum sive Leidensem, tum Henrici Stephani, familiaris sui: nam ad hunc librum redeunt, ut paucis utar speciminibus, varr. lectt. sub vv. Ἐπιτολήσαι, Σιρόφιον, Στόγαξ, Τουτάκι, Τραχέια et, quae scriptura potest instar reliquarum esse, v. Ἰούνιος, ubi cod. V. accessio ἀπειροκαλίε — παίσω extat cum ipsa lectione δς ἐνεμε. Sed rarius quam pro expectatione codex affertur: ut facile suspiceris eum identidem pro re nata consultum fuisse. Ceterum quod Iungermannum in Polluce non infrequenter exempli Sylburgiani meminisse Gaisfordus tradit, equidem observationes illius percurrens rarius id factum video, ut in Poll. IV, 101. „Et sic diligentissimus virorum Sylburgius apud Suidam, ubi est ἰδισμα, λόγισμα, in suo codice adacripit, ἰγδισμα, λόγισμα.“ Et haec quidem in Sylburgianis Gaisfordi desiderantur.

PRÆFATIO

EDITORIS HALENSIS.

Novam Suidae recognitionem viginti abhinc annis Schwetschkii bibliopolae inchoarunt, quorum uterque iam suo fato defunctus est. Hi cum usu diuturno cognovissent exempla modico pretio parabilia (Küsteriana enim quae prae ceteris expetebantur, triginta amplius imperialibus distrahi solebant) dudum votis multorum desiderari, cumque saepenumero arbitros harum rerum intelligentissimos audirent, cum dicerent post tanta studiorum Graecorum incrementa laborem Küsteri vix nostro saeculo sufficere: librarii solertissimi facile sibi persuaserunt longe pleniorum et emendatiorum Suidam instrui posse, qui bona editoris novissimi cum selectis observationibus et coniecturis recentioris aetatis coniungeret neque censum philologorum, praesertim popularium excederet. Constat enim Suidam a Küstero recensum paucis obtigisse, quorum satis lauta res esset; haud ita paucos autem lexicographo prorsus caruisse, nisi forte mediocres Porti copias sibi compararent; eaque causa fuit cur ad haec usque tempora tot viri docti, qui Hesychium, Pollucem ac reliquam grammaticorum suppellectilem assidue tererent et suis in scriniis numerarent, raro cum Suida consuetudinem aliquam inierint eiusque rationes interiores habeant perspectas, sed necessitate compulsi singulas fere glossas in usum vocaverint. Quo minus admirari libet eorum iniquitatem et iudicia contemptus plena, quibus scriptor ex longinquo visus olim obruebatur. Sed revertor ad Schwetschkios. Tandem illi consilia sua ad me detulerunt, rogantes ut negotium totum susciperem et ex ipsorum utilitatibus novum opus adornarem. Ego vero tum vacuus eram, neque invitus, fateor, in patulum orbem lectionis et collecticiae doctrinae me conici patiebar, in quo non modo scholam artis criticae uberrimam sed Graecam etiam antiquitatem latissime patentem liceret peragere. Porro spem non vanam fovebam, intra paucos annos compendiarium Suidae repetitionem absolvi posse. Ceterum venia debuit errori quantumvis magno concedi, si quis tum temporis operam in illius emendatione vel interpretatione ponendam facilem fore speraret ac sola studii constantia muneri sese suffecturum auguraretur. Etenim nemo potuit difficultatem universi laboris ex vero suspicari ac ne divinando quidem ad eos gradus interpolationis et pravae scripturae pervenire, quos hodie cuivis ostentant collationes optimorum duorum codicum. Proinde nulla sollicitudine deterritus ad tantum conatum accessi, quem neque fama scriptoris nec luculentae condiciones (lautis enim praemiis aegre Sosii Halenses invitabant), sed sola litteras Graecas iuvandi voluntas et fiducia rei bene gerendae commendarent.

Primum igitur ut opes a Küstero relictas supplerem, critica subsidia circumspexi, nec poenituit dissitos philologorum angulos perreptare, quantum per librorum penuriam licuit. Sed laboranti tum prae ceteris succurrit liberalis eximii senis Fr. Iacobsii benevolentia. Comparavi principes editiones Mediolanensem et Aldinam, quarum priorem Küsterus festinanter inspexerat, alteram ignorabat; idemque Zonaram, Eudociam, alia grammaticorum Graecorum praesidia, nostris illa temporibus partim evulgata, cum singulis glossis contendere coepi. Deinde non solum libros virorum doctorum illustrando corrigendove Suidae destinatos, quorum principatum tenent labores Toupiani, decerpebam, sed diversissimos etiam commentarios et quicquid libellorum per tria saecula consumptum est in emendandis explicandisque scriptoribus Graecis pervagabar, quo plenior apparatus conficeretur. Porro praeter expectationem feliciter contigit, ut ab insigni humanitate Augusti Seidleri, qui nuper in otio beato decessit, collationem egregii codicis Leidensis impetrarem, marginibus Küsterianae ab Iacobo Gronovio commissam. Dudum autem inter nostrates praestantia libri Leidensis erat celebrata, postquam huius copiis liberalitas Seidleri studia criticorum adiaverat: ut Iacobsii, curis novissimis Anthologiam Palatinam (v. Praef. A. Pal. T. III. p. XIII.) recensentis, et Hermanni, cum Sophoclem edebat. Itaque Küsterianum exemplum cum ille comiter Halas transmisisset, iuveni litterarum antiquarum studiosissimo I. H. Knochio, qui de memoria Babrii poetae bene meruit, negotium iniunximus, ut integram annotationem Gronovii describeret. Is partes mandatas haud vulgari pertinacia laboris implevit molestissimi, cuius tedium miris modis auxerat manus Gronovii pessime litteras pingentis; accedebat etiam summa distractio variarum lectionum, quas homo parum elegans stilum currentem secutus per transversum dissipavit. Adeo saeculum illud, cum vix uno tractu totos codices auderet perlustrare, prorsus incuriosam erat concinnitatis et artis ad usum accommodatae. Tandem praeparatis et in unum collectis quae pro spicilegio Küsterianae haberi possent, lentis gradibus operae Halenses inter multa impedimenta sub a. 1833. fasciculum primum excudebant. Nam etsi crebri rumores ad nos attulerant amplissimam in Britannis recensionem parari, nihil tamen comperti quisquam potuit nunciare.

Vixdum ad plagulam duodecimam perventum erat, cum grandia duo volumina Gaisfordi necopinantibus prodeunt ac Suidam omnibus numeris absolutam ostentant. Simul aspexi et admirandus dubitavi, quas partes operis magnifici laude vel invidia digniores reputarem. Omnes enim eximio concentu tam inter se colligatae sunt mutuamque sibi lucem affundunt, ut ars Britannica doctrinam ornet, doctrina ditissimum apparatus nunquam destituat, et monumentum assidui laboris dotibus externis commendetur. Itaque non modo tum cum recens exemplar oculis usurpabam, sed saepius inter tot sordes opificii Halensis, dum splendorem chartae luculentae, nitorem formarum, elegantiam et aequabilem concinnitatem Oxoniensis typographiae contendo, felicitatem editoris agnovi, qui subsidiis eruditionis et artium venustarum affluens honestum studiorum fructum animique oblectamentum perceperit. Nostris autem redemptoribus cum Gaisfordi Suidas esset allatus, primum illi vehementer nutabant, nec multum a fuit quin pristinum suum consilium prorsus abiicerent. Nempe quae dudum votis communibus erat expetita, recensio Graeci sermonis e purissimis fontibus ducta iam omnibus patebat; porro qui sententias criticorum et interpretum cupiunt integras singulis sibi locis apponi, his perpetuus commentarius cum ipsis hominum doctorum verbis, quotquot Suidam sumpsissent expoliendum vel solam benefaciendi voluntatem ostendissent, affatim suppetebat. Licuit sane largiorem dapem tot epulonum, quae multa falsa cumulet ac supervacua nullique profutura, breviorum in modum contrahere eamque necessitatibus prudentium lectorum

accommodare, qui paucis contenti sapere sciant; sed verendum erat ne compendiaria brevitatis in epitomae contemptum apud eos adduceretur, qui haustus e magno flumine quovis pacto requirunt. Quodsi novam et uberrimam copiarum Oxoniensium recensionem instituerent, haud immerito dubitabant bibliopolae, num opus in molem nimiam exiturum finem inveniret exoptatum et tantis sumptibus dignum referret praemium. Contra reputabant illi Suidam Gaisfordianum propter grandissimum pretium (prostat enim paene quinquaginta imperialibus) ad ditissimas tantum bibliothecas accessurum esse, lexicon vero paucis visum et in angulis scriniorum publicorum delitescens rarius etiam fore quam post Küsterum id accidisset. Atqui nemo iam poterat per fortuitas quaestiones Suidam adire, quin sciscitaretur quid apud Gaisfordum extaret. Cum autem didicissent apparatus ibi congestum posse multis partibus in angustius cogi, resectis quae nihil ad scriptorem facerent aut hanc litterarum lucem reformidarent, Schwetschkii perseverarunt neque minus iam obsequentem hortantur, ut mutatis consiliis Suidam reciperem uberius instruendum. Ego vero diu reluctatus ut illorum votis obtemperarem, tandem permovit non modo studium in lexicographo collocatum, quem intellexeram copius Gaisfordi retractandis ad aliquem perfectionis gradum evehi posse, sed confidentior etiam spes fore ut opera neque insuperabilis existeret et ultra solitum diuturna, nec taedium afferret tanta quaestionum varietas aut otium concessum exhaustiret. Nam etsi nolim eorum celeritatem imitari, qui scriptores difficillimos currente stilo perstringunt, libris ducibus orationem emendant, silentibus autem transvolant et annotationis paratae delectum non magno molimine faciunt, vitam tamen in monumentis antiquis ad amussim perpoliendis exinanire nimium esse videbatur ac prope perversum. Sed expectatione citius sensi laborem a me susceptum fuisse improbum et ut ingenue dicam omnium stultissimum. Id ne quis acerbius pronunciatum incuset, equidem laborem intentissimum reprehendo, qui quamvis largam doctrinae materiam expromat et ad severissimam disciplinae legem ac rationem astringat, adeoque interiori quasi scholam philologiae patefaciat, utique tam sit ferreus, ut meliorem vitae partem absumat neque iacturam virium annorumque potuerit ullo fructu resarcire. Non enim habet laetum pabulum aut gratum temperamentum ingenii reficiendis ista perpetuitas et necessitas curarum aequalis, quam alternis vicibus argumenta dissimillima sibi poscunt, cum glossas sacras et profanas strictim mutamus atque grammaticam, historias litterarum Graecarum, antiquitates veterum populorum, denique farraginem multiplicis eruditionis cogimus peragrare. Quid autem conquerar tot bonas horas frustra consumptas, quoties aut emendari testis Suidae vetus aut locus incerti scriptoris investigari suoque fonti debuit vindicari? neque vero singulis in locis studium irritum fuisse volumus ambitiose iactare, sed quisquis in societatem similis operae venit, ei silentium nostrum argutum sufficere speramus. Iam quo longius processimus, eo magis incredibile taedium me debilitavit, quod ex aliis et aliis libris continenter evolvendis inter seque comparandis, ut pauculae quaedam scripturae varietates ac dissensiones eruorentur, per singulos lexi versus devorandum fuit. Ah quoties tum in mentem venit distichi Scaligerani (*lexica contexat: nam cetera quid moror? omnes poenarum facies hic labor unus habet*) vel Wyttenbachii, cui cum per gratas vices liceret commentarios suos in Plutarchum, Eunapium, alios suaviter exornare, deinde senectutis et temporum incommoda causatus ille multas in studiis doctis magnasque partes corporis esse vociferatur, *volutari in bibliotheca* (inquit), *librorum sedes nosse, eos inde promere, in pulpitis exponere, evolvere, excerpere; quae plena sunt sudoris, et prorsus illud Hesiodeum subiiciant τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωῖτα* —. Quapropter nemo mirabitur quod paulo lentius, praesertim inter diversas occupationes et moras munerum academicorum, opus illud frigidum promoverim; sed ipsa necessitas impulit ut solatia mali tentarem et intervalla laboris

aerumnosi iucundioribus argumentis, quae fessum animum alerent et recrearent, potissimum vero historia litterarum Graecarum, distinguerem.

Iam postquam statum totius negotii post Gaisfordum suscepti declaravimus, summis lineis primarias eius partes licebit monstrare. Paucis igitur rationes criticas et emendationis subsidia, legem annotationis, Latinam interpretationem et indices adiunctos perstringam.

Apparatum Gaisfordi criticum, perpaucis exceptis, universum recepi. Sed multis in locis aliter eum conformavi, longeque saepius in brevitatem coegissem, nisi lectoribus hoc in genere molliter habitis fuisset parcendum. Nam Gaisfordus aut omnes enumerare codices solet, ubi demptis vanis nominibus soli A. V. sufficere debent, aut unum et alterum apponit, tanquam reliqui vulgatam tenerent, ubi hanc sive Küsteri negligentiam par fuit simpliciter annotari. Porro Mediolanensem saepius omisit comparare, contra memorat Aldinam in iis etiam lectionibus, quas cum illa habet communes. Eam ob causam ubique principem respexi, rarius Aldinam attuli, si quando novas et auctiores prodit glossas vel Gaisfordus per silentiam in oratione Graeca novaverat. Etenim vir ceteroqui diligentissimus neque glossas ab se restitutas, a Küstero praetermissas, constanter indicat, neque glossulas centenas, praesertim syntactici generis, lectorem monet ex A. illatas esse; idemque haud semel ordinem aut glossarum aut verborum tacite mutavit. Nos igitur spicilegium criticum inviti suscepimus, ut auctoritates glossarum totiusque scripturae quantum licuit consignarentur. Sed nihil antiquius habui quam ut orationem Suidae, resectis hominum studiosorum fraudibus, param et castigatam ex fide testium incorruptorum exhiberem. Volueram quidem solam exemplarium potissimum formam cum ipsis erroribus reddere, neque correctiones certas vel probabiles, quotquot ex aliis fontibus ingeniove criticorum repertas Gaisfordus in contextu locavit, tolerare. Iusto licentius enim recensiones quas vocamus diplomaticae sublati vetustatis mendis contaminantur, ut honori scriptoris et commodis lectorum prospiciatur. Mox tamen rem intellexi maioris fore melimnis, satiusque duxi meam operam angustioribus terminis continere. Quo severius in excludendis vel circumscribendis glossis spuris et additamentis insitivis versari licuit. Pauca quidem de hoc genere sustulerat Küsterus, qui libros suos nonnunquam inspexit; longe maximam autem partem Gaisfordus, sed parum constanter ille glossas eiusdem fabricae iisdemque libris damnatas nunc exterminat nunc solis cancellis includit. Accessit quod originem earum ex aliis glossis ducendam passim non detexit aut omisit scrutari. Ego vero hanc legem in operis progressu secutus sum, ut optimorum duorum codicum nutu, saltem A. praeeunte, partes suspectas expungerem, contra notare uncis, quae quamvis ex ipso Suida collecta vel interpolatione nata cum altertro tamen MS. non satis tuto perspexissem ablegari. Velut satis multas glossas syntacticae disciplinae, quas cum ex A. plerumque Gaisfordus introduxisset, serius adulterinas esse mihi constitit, invitus reliqui. Hac igitur condicione rei criticae cognita minus iam, opinor, Lobeckius (Patholog. serm. Gr. prolegg. p. 21.) novissimis Suidae editoribus succensebit, quod *permulta quae a codd. nonnullis absunt parum salubri consilio in angulos annotationum relegarunt, ubi nimis facile delitescunt*. Nempe fabri fabrilia tractant; ac plurimum eorum qui thesauros Graeci sermonis nunc ex limpida fontibus nunc e rivulis turbatis eliciunt, interest nosse, quibus saeculis et auctoritatibus preventus linguae luxuriosissimae debeat. Nec quicquam observatione dignum fugere poterit, sive sursum sive typis minoribus infra positum legitur, cum nemo Suidam posthac sine annotatione queat emetiri.

Longe molestior et perplexior illa criticae pars fuit, quae cernitur in diiudicandis eligendis-que codicum lectionibus diversissimis. Nam tanta scripturae varietas omissis additis amplificatis vocibus et membris, ut in opere quibusvis possessoribus exposito, Suidam pervasit et dissipavit, vix ut istas dissensiones speres in concordiam redigi posse. Sed pretium subsidiorum nostrorum subtiliter aestimatum has turbas compescet; nec debet quisquam mirari, postquam summam rei perfecimus, in opere vastissimo hodieque locos superesse controversos, in quibus autet iudicium et neutram in partem aequa lance deprimatur, scilicet quod tertii codicis quasi libramentum desideramus. Momentum enim in scriptura constituenda sane quattuor habent codices et princeps Mediolanensis; sed propius intuentibus certo constat ex sola duorum librorum auctoritate sincerum Suidae sermonem pendere. Nam E. nemo non perspicit interpolatum et ab homine non illitterato ex ipsis recentissimis poetarum codicibus esse relictum; huic vero qui simillimus est B. saepe cum optimis libris conspirat, saepius deteriora sequitur, nec facile singularem praebet scripturam, quin ab A. V. ea commendetur vel plane reiiciatur. Gaisfordus tamen utrique frequenter fidem habet. His inferioris ordinis MSS. collata Mediolanensis nihil quod proprium sit aut insperatum affert; neque magnam ea nacta fuisset existimationem, si Küsterus fideliter libros suos repraesentasset ac receptam orationem intactam sivisset. Contra Parisinus A. et Leidensis tam manifestas ostendunt bonitatis et altioris originis notas, tantoque consensu nunc verba reddunt castigata, nunc mutilas partes explent, ulcera vero depravatissima quaeque nullo fucō reliquerunt illita, his ducibus ut criticus et debeat et possit cum eventus prosperi fiducia Suidam emendare. Iam etsi praestantiam utriusque vel mediocriter Graece doctus agnoscat, accedit tamen etiam incorrupta vox ipsius antiquitatis, qua luculentior suffragatio fingi non potuit: quicquid enim veterum ac proborum codicum in iis scriptorum fontiumve locis extat, unde Suidas profecerat, eximie cum nostris A. V. consentit. Ceterum longe praestat alteri Parisinus A. qui non modo princeps huius lexicographi liber est, sed inter reliquorum etiam grammaticorum optimos excellit. Huic igitur cum omnium integerrimam et purissimam scripturam ubique servet, libenter obtemperavi, nec facile sprevi, sicubi tot inter dubitationes et suspectas dicendi formulas res fide testium magis quam liquidis rationibus ageretur.

Proinde salvum et bene curatum foret negotium criticum, si codicis utriusque lectiones, id est, instrumentum rei gerendae necessarium, plenas teneremus et accurate notatas. Nunc praeter expectationem cecidit. Nam A. plerumque diligenter collatus est, nec tamen totus nostram in notitiam venit; Leidensis autem V. quam incerta fide sit perlustratus, collatio Gronoviana (* V.) demonstrat mirifice cum Gaisfordo dissentiens. Dudum igitur optaveram ut huius et Parisini meis oculis usurpandi potestas fieret. Frustra: norunt in Germania qui duris munerum et horarum necessitatibus sunt astricti, quam non cuivis homini contingat Corintham adire. Tandem singularis Eichhornii humanitas, qui tum institutioni publicae per Borussiae regendae praecerat, utriusque voti compotem me fecit. Is enim et opportunitatem itineris Parisini largitus est et intercessione sua Leidensis copiam, quem Leidae paulisper morans intellexeram nec parvo temporis spatio nec satis fructuose illic tractari posse, ab curatoribus academiae Lugdunobatavae impetravit, qui Geelio favente codicem per aliquot menses utendum Halas dimiserunt. Iam librum A. in tantum cognovi, quantum paucis hebdomadibus Bibliothecam Parisinam exploranti licuit, sed ut mihi persuaderem operae pretium esse facturum, si quis iteratam collationem susciperet; interim Gaisfordi varias lectiones in litteris Y et Φ usque ad gl. Φῶμεν (* A.) supplevi. Plura de V. repor-

tavi, quem per otia trium mensium inde ab v. Ἰεροβριθῆς T. II. p. 1329. contali, praetereaquo non exiguam partem, cuius delectum Addendis inserui, hactenus persecutus sum, ut universam libri condicionem perspectam haberem. Itaque dimidium fere huius volumen profliganti constitit Gaisfordi notationes multis nominibus diligentius esse factas ac pleniores, nec tamen spernendum auctarium Gronovio deberi; novam autem operam in eo minime ponendam esse. Ceterum plurima iam extra controversiam adducta sunt, ut neutrius codicis auctoritatem requiramus: velut glossae grammaticae sive syntacticae, quarum centenae e marginibus immigrarunt, turba glossarum sacrarum haud exigua, magnus proverbiorum numerus sine dubitatione possunt excludi. Omnino sic existimandum est, hodie Suidam ad eam maturitatis gradum pervenisse, ut ingenio magis quam subsidiis codicum adiuvetur. .

Annotationis qualis inter ipsa laboris initia prodierit, quem finem quo apparatu spectaverit, undecim priores plagulae satis demonstrant. Nudam et pressam ego narrationem, remoto lectionis et eruditionis fuce, volueram extare, sic ut lectores ex opibus compendiariis nihil discerent nisi quod ad fidem et intelligentiam glossarum faceret. Sed abiiciendum fuit saluberrimum simplicitatis et parcimoniae consilium, postquam Gaisfordus integros omnium commentarios, quotquot de Suida coniecturas vel verba fecissent, duobus voluminibus exprompserat. Is non modo Porti memoriam renovavit et Küsterum, passim tamen mutatum, produxit, sed Bosium etiam, qui parum eleganter exilem tradit doctrinam, Reinesii farraginem et orationem tumultuariam, Abreschium, alios propagavit intactos; quid quod Toupii longissimas animadversiones, mixtis deverticulis et excursibus in omnem Graecam lectionem effusis, et paginas continuas eadem patientia per totum opus explanat. Quamquam istam copiarum silvam inconditam ferremus, si quae prudenter observata vel subtiliter essent inventa, ea breviter perspicue limata, non prolixius et inter molestas ambages exponerentur. Equidem ut notas variorum ab vetere Batavorum philologia ductas nunquam dilexi, neque industriam in recoquendis eorum commentis, qui pro suis facultatibus et condicione superioris aetatis multa falsa vel inerudita nullorum in usus protulerant, opinor honeste collocatam: ita cum maxime in Suida chartae parcendum et necessitatibus virorum doctorum servandum duxi. Partem igitur inutilis materiae reiecti, partem in brevius contraxi vel sententias nimis verbis distractas paucis narraui, totumque delectum ea mente dispensavi, ut Gaisfordianum corpus nemo posset desiderare. Ceterum Küsteri notulas, a Gaisfordo iam imminutas, quantum licuit servavi, sed resecta refictaque verborum luxurie vel negligentia; Toupianis subtraxi quae nihil ad rem praesentem conferrent quaque proterve dictis aut testimoniorum abundantia displicerent; Reinesius autem quae privatis scriniis condiderat, ut historicas Suidae glossas illustraret, rudi stilo deducta nec secundis curis concinnata, nolui cum ipsius vocibus inculcare, sed satis visum selectas particulas quaeque haberent aliquam novitatis gratiam inde delibare. His meam annotationem adiunxi, subitariam illam et summis lineis adumbratam. Nam cum Suidam non soleant versare tirones et interioris Graecitatis ignari, neque res grammaticas et palaeographiam singulatim explanare nec locos similes accumulare libuit aut in exquisitis doctrinae multiinguae campis exultare. Sed unice quae demonstratione vel novis quaestionibus egeant, ea iure suo annotatio pertractat atque confirmat; inprimis autem fontes auctoritatem pretium glossarum singularum indagat, glossas diversis in locis repetitas invicem comparat et in fractum emendationis vertit, primitivum fundum ab adventiciis et seris accessionibus secernit, locos incertos ad suos auctores revocat, vitia testimoniorum parum animadversa vel latitantia monstrat ac probabiliter persanat, et ut summatim dicam, quid apud Suidam sincerum verum eruditum

sit, quid interpolationibus foedum quidve falsum ac suspectum, diligenter ostendit. Cuius negotii potissimum eam partem, unde huius lexicographi laus et usus pendet luculentissimus, memoriam dico et vitas scriptorum Graecorum, mihi delegi. Nam ut turbatam eam mendisque pravis affectam esse diuturnus usus edocuit, ita gravissimam omnium ac maxime necessariam habendam etiam inter eos constitit, qui de Suida minus honorifice sentiunt. Quo severius explorandum putavi, quid e puris vetustatis fontibus fluxisset, quid erroribus Suidae vel librariorum debitum perperam traderetur, ut aut emendationem posceret aut reprehensionem. Itaque tot quaestiones et casus dum animo complector, illud mihi consecutus videor tanquam praemium operae molestissimae, primum ut Suidas plurimis stuporis et incuriae criminibus liberetur, deinde critici cauti ut sibi persuadeant longe plures et difficultates et corruptiones in eo superesse quam adhuc creditum fuerat; nec spicilegium sed messem uberrimam invenient, quibus lampada trado. Ceterum Godofredus Hermannus, quoties in locis obscuris eius sententiam sciscitabar, comiter ut solebat senex egregius et ingeniose suas suspiciones impertiebat, quas religiose commemoravi. Alias, numero quidem pauciores quam lectorum interfuit, familiaris noster Augustus Meinekius nobis indicavit, quas *Addendis* inserui. Tandem ipsa diuturnitas operis, quod non uno tenore continuari potuit, numerum attulit satis molestum rerum omissarum vel ex libris nuperis colligendarum; huc accesserunt corrigenda, nec mirum ex annis compluribus meliorem frugem provenisse, cum dies diem ut aiunt doceat atque confutet. Omnino siquas in aerumnas perpetui laboris, in hanc Suidae molem cadit poetae dictum: *Verum operi longo fas est obrepere somnum*. Hinc etiam in externa conformatione fluxerant multa minus aequabilia, praesertim in prioribus fasciculis, qui morem Küsterianum subinde retinuerunt*); donec longior usus ad constantiam quandam et maturitatem adduxit. Ex istis igitur paralipomenis non operose quaesitis auctarium confeci, quod lectores ut malum in rebus humanis inevitabile perferre debent et inter lectionem suos ad locos accommodabunt. Poteram sane plures virorum doctorum sententias et coniecturas, quarum paucissimas probabam, ex libris olim ac recens editis congregare; placuit tamen modum symbolis collecticiis statuere nostrisque successoribus aliquantum opellae reservare.

Latinam Interpretationem verbo memorasse sufficit. Bibliopolae eam iniunxerant, cum sibi persuasissent tali dote vendibiliorem fore Suidam, quamvis liber suapte natura ponderosus tertiae fere parte grandesceret, atque hanc accessionem instar commendationis, qua careret Gaisfordiana, suo in lucro deputabant. Sordent sane conversiones lexicographorum, ut Pollucis et Apollonii

*) Non alienum videtur, cum per fasciculos Suidae Halensis emissus sit, fastos singulorum indicare; quo facilius intelligatur, quibus subsidiis per temporum vices carere debuerim. Velut Scholiorum in Aristophanem, quorum eximus est usus in centenis Suidae glossis, recensione Dindorfiana non prius uti coepimus, quam cum in ultimis partibus litterarum *E* et *II* versaremur. Prodiit igitur Voluminis I. Fasc. I. anno 1834. II. 1835. III. 1836. IV. 1837. V. 1839. VI. 1840. VII. 1843. Voluminis autem II. Fasc. I. anno 1835. II. 1836. III. IV. 1837. V. 1839. VI. 1840. VII. 1845. VIII. 1847. IX. 1851. quo lexicon est consummatum. Plerique vero fasciculi plagulis alphabetum quod dicunt complebant. Praeterea hoc loco repetendum est monitum Fasciculo I. praefixum:

Meminerint lectores, exemplum Gaisfordianum non prius ad editorem pervenisse, quam operae in plagula duodecima haerent. praetermissorum igitur recensio cum aliis supplementis olim in *Addendis* extabit; rationes autem critici negotii summatim editoris praefatio monstrabit. Interim de significato notarum per universum opus sparsarum haec observentur. *A. Parisinum* esse principem eundemque Küsteri optimum, item *Parisinos B.* (hunc quidem a Küsteriano cognomini diversum) *G. H. Oxonienses* autem *C. D. Bruxellensem E. Florentinum F. Leidensem V.* et **V.* quidem e Gronoviana collatione; *Med.* tam ad principem *Mediolanensem* pertinere quam ad *Aldinam*, nisi forte huius scriptura diserte memoratur; *vulg.* lectionem dici Küsterianam, *vulg. edd.* huius et Gaisfordi consensum.

Sophistae, quos nemo nisi Graece sciens adeat, tantosque progressus iam adulta philologia fecit, ut Latini sequestres non facile Graecis scriptoribus adiungantur. Fatendum tamen Suidam per diversas quaestionum opportunitates non ab uno hominum litteratorum genere posci, qui tuto duce praesertim historicam materiam velint peragrare; porro locos ex antiquis auctoribus desumptos saepe tam mutilos et obscuros esse, vix ut subactus criticus exitum inveniatur; denique mira rerum varietas ea brevitate sermonis et insolentia laborat, ut paucis magistris oratio Graeca multorum saeculorum testis nullam obiiciat difficultatem. Cum igitur redemptores Suidam Latine versum remittere nollent, invitus quidem condicionem irrevocabilem accepi, sed meliorem in partem verti: quippe quae mediocrem utilitatem et vicariam commentariorum operam praestaret, in locis autem corruptis, ubi certam medelam neque licuit parare neque in Graecis reponere, sensum pateretur identidem significari. Hoc tamen propositum non sine taedio magnaue iactura temporis explavi. Quae enim Aemilii Porti ferebatur conversio, Küsteri curis passim relictæ, sic eam esse comparatam vidi, ut plerumque novam sufficere debuerim. Portus quam imperitus et obtusus fuerit interpres, Küsterus sub finem suae praefationis ostendit, ubi decessoris errores paene ritu ludimagistri exagitat; qui quae specimina decerpserit, eorum unum ex v. *Σοφοκλῆς* petitum instar omnium esto*). Sed praeter tot peccata molestissima fuit verbositas interpretationis, quae solet in paraphrasin et puerilem profluentiam excrescere; siquidem Portus more sui temporis in Suidae glossis lexicon Graeci sermonis eiusque varios significatus, quos intra uncas inculcat, tironibus voluerat explanare. Küsterus autem etsi menda tarpissima sustulit, leviter tamen hoc editoris munere perfunctus est et colorem totius interpretationis servavit, neque falsam correxit sententiam, ubi veram e scriptoribus a Suida laudatis, modo libros Graecos inspexisset, promptum erat exhibere; quamquam longioribus fragmentis Valesii saltem elegantissimam orationem e Peirescianis excerptis adhibuit. Nos industriam perseveranter huc intendimus, ut Suidas presse, fideliter, perspicue versus extaret.

Novissimam operis laboriosissimi partem Indices implere debuerunt, quam partem reliquis minus arduam fore speraveram. Nimirum Küsterus inchoaverat, Gaisfordus autem materiam ab illo praeparatam sic perfecisse videbatur, ut Tomus eius tertius (hoc enim Indices et Addenda continentur) doctorum indoctorumque necessitatibus sufficere posset. Qua fiducia motus nihil supplendis indicibus collegeram, tam luculentum scilicet instrumentum ratus levissime mutatum transferri posse. Verum in ipsa calce totius opificii spes nos fefellit. Küsterus enim tres subiecerat indices: primum *rerum*, secundum *auctorum a Suida laudatorum*, tertium *locorum investigatorum, quae absque nomine auctoris in Suidae lexico citantur*. Horum primum Gaisfordus repetiit, nos multis partibus immutatum et auctum retinimus, ne quis quereretur subsidium olim magni habitum sibi subtractum esse. Tertius autem index a Küstero laudabiliter institutus debuit cum secundo conflari; sed neuter aut plenus est aut sic dispositus, ut scriptorum versus libri capita cum singulis glossis, in quibus eorum manifesta vel tacita extet memoria, coniungantur et in oculos incidant. Immo Küsterus sub nomine *Ἀριστοφάνης*, ut hoc utar, glossas stipavit omnes, a quibus titulus absit fabulae, sub *Βατράχων* autem et reliquarum praescriptiones nudas, nulla versuum

*) Haud temere Küsterus in v. *Ἠλέτωρ* (ubi prodigium extat interpretationis): *Sed tam boni stomachi fuit Portus, ut omnia concoqueret, et vix ulla lectio tam foeda esset et spurca, quae ei nauseam movere posset. Adde Reinesii V. L. III, 7. Iam quo simplicitatis ille praesertim in deformandis nominibus propriis evaserit, Küsterus si libet in omnium conspectu posuit sub vv. Ἐχέτος, Ἰστορήσαι, Ὑπερήραν, Φυμοί, alibi. Ceterum hic novam versionem contendit sese substituisse, donec in v. Διονύσιος fessus resignaret, T. I. p. 598.*

distinctione, glossas eas coegit, quae nominatim edant fabulam. Talis autem iadex neminem iuvare queat, nisi quis otio circumfluat. Gaisfordus vero post indicem rerum novum collocavit eumque spatiosissimum, *indicem glossarum*; quem ut supervacuum propter eas rationes, quas in Commentatt. de Suida II, 2. exposui, reiiciendum duxi. Hunc autem excipit tertius, *index scriptorum a Suida citatorum*, qui locos aut cum nominibus aut tacite laudatos in unum ut par fuit contraxit et distinctos pro diversitate librorum et versuum singulatim enumerat, sed praeter morem receptum sedes glossarum paginis exempli Gaisfordiani accommodavit. Itaque nemo his uti potest nisi numeros apud Gaisfordum indaget; modo numeri ne sint vitiiati, quod per typographum saepius accidit. Illud tamen vehementius displicuit, quod editor materiam collectam ipse noluit diligenter explorare relataque suos in ordines dispertiri, deinde quod nullam in homonymis discernendis (ut in *Ἀριστοφάνης, Διονύσιος, Μέγανδρος*) curam posuit ac ne Küsterianum quidem indicem post absolutam operam comparavit. Inde factum ut perturbentur ac distrahantur, quae ad eundem locum erant revocanda (vide vel congeriem perversissimam sub nominibus Philostrati, Iuliani, Synesii, ubi quae in annotatione nunc ad paginas nunc ad orationem quampiam vel epistolam referuntur, tanquam diversa seiunguntur); itemque ut libri et fabulae poetarum confunderentur, velut Iliadis versus cum Odysseae, Sophoclis Oed. R. cum Coloneo (peius etiam Trach. 722. 1325. cum Aiacis et Philoctetae versibus), Iosephi Bellum cum Antiquitatibus permutantur; sed nihil minus expectatum evenit, quam quod hic index auctorum plerumque mancus est ac saepe numero locis iis caret, quos Küsterus congesserat. Ac ne Scripturam Sacram (v. *Γραφή*) longius persequar negligentius habitam, satis est dixisse Timaei, qui sub octo glossis memoratur, quattuor, Symmachi tres, Porphyrii septem locos sileri, quorum sex apud Küsterum extant. His igitur damnis et incommodis serius animadversis infinitum quidem laborem nec libuit nec potui remetiri; quoniam tamen in indicibus Suidae non leve momentum ad iuvanda doctrinae studia situm est, novissimum taedium devorare statui, socio laboris assumpto God. Boehmio, tum scholae Halensis Latinae, hodie Dortmundanae praeceptore, qui fidem et diligentiam accuratissimam hoc etiam in genere mihi probavit. Tot symbolis adiutus materiam auctam et suppletam tutius curis secundis digerere coepi. Prae ceteris autem indicem auctorum expolivimus omnium usibus accommodatum et multis accessionibus locupletatum; plenissimum tamen et integerrimum minime spondemus. Index rerum supra memoratus facilius profligari potuit; indicem annotationis et observationum notabilium ipse conficiendum sumpsi, neque videtur ab eo quicquam abesse quod hodieque vir doctus ab Suidae commentariis exquirat.

Tandem laetamur divino numine nobis contigisse, ut magnis aerumnis exantlatis in portum appelleremus. Superest ut Suidam opibus amplissimis ornatam faustis ominibus et votis prosequamur, eumque fidentius auguremur, postquam in ora hominum doctorum et consuetudinem firmam pervenerit, inter utilissima studiorum Graecorum subsidia numeratum iri.

Scrib. m. Martio a. 1853.

COMMENTATIONES

DE SUIDAE LEXICO.

PROŒMIUM.

Vetus est dictum ab Iusti Lipsii auctoritate ductum, *pecus esse Suidam, sed pecus aurei velleris*. Vocem sane non honorificam viri docti calculis suis comprobarunt. Hinc mos ille plerisque communis increbruit, ut siquando per varias quaestionum opportunitates thesaurum bonarum rerum inexhaustum strictim decerpant (integrum enim lexicon ab nemine suspicor esse cognitum ac ne ab ipsis quidem editoribus continuo labore pertractatum), eximias quidem copias et materiam utilissimam agnoscant, erroribus autem per totum opus sparsis foedisque piaculis omne genus vexati vel impediti non cessent Suidam *stuporis* insimulare, qui praeclaris scilicet opibus prudenter uti nescierit. Ergo non dubitant in unius Suidae caput tot commissorum culpam certatim conferre. Longius etiam progressus, quem par fuit honori scriptoris sui consulere, Küsterus (in v. *Θαλά*) *pecuinum* ei *stuporem* exprobrabat; quo minus *Toúpium*, hominem protervum et intemperantis linguae, miramur nullis conviciis aut aculeis pepercisse, quibus *virum suavissimum ac fidei Graecae* libenter insectatur. Quodsi Küsterus munere critico qua decuit fide fuisset perfunctus et certissimum ducem, librum dico Parisinum optimum, secutus orationem Graecam infinitis fraudum accessionibus liberasset, idemque paulo frequentius vestigia fabricae recentis ipsis codicibus monstrata rimari coepisset: haud scio an iniqui reprehensores Suidae debitam gratiam rettulissent, abiectis magistellorum sordibus et seiuncto quicquid symbolarum in opiparam coenam confluxit. Nunc secus res cecidit. Nempe paucorum in manibus, de quo supra monitum in praefatione, Suidas versabatur, cumque prae ceteris exempla Küsteriana usurparentur, quae habent levem admodum et exiguum apparatus, pusillis istis annotamentis parum inerat unde tuto primitivas partes ab adulterinis discernere liceret. Misera profecto lexicographi condicio, quem nemo fere citra contumeliam vel suspicionem in gravissimis disputationibus adhiberet; constat autem Suida carere non potuisse, qui vel artem criticam inprimis in poetis Atticis facti-

distinctione, glossas eas coegit, quae nominatim edant fabulam. Talis autem index neminem iuvare queat, nisi quis otio circumfluat. Gaisfordus vero post indicem rerum novum collocavit eumque spatiosissimum, *indicem glossarum*; quem ut supervacuum propter eas rationes, quas in Commentatt. de Suida II, 2. exposui, reiiciendum duxi. Hunc autem excipit tertius, *index scriptorum a Suida citatorum*, qui locos aut cum nominibus aut tacite laudatos in unum ut par fuit contraxit et distinctos pro diversitate librorum et versuum singulatim enumerat, sed praeter morem receptum aedes glossarum paginis exempli Gaisfordiani accommodavit. Itaque nemo his uti potest nisi numeros apud Gaisfordum indaget; modo numeri ne sint vitiiati, quod per typographum saepius accidit. Illud tamen vehementius displicuit, quod editor materiam collectam ipse noluit diligenter explorare relatamque suos in ordines dispertiri, deinde quod nullam in homonymis discernendis (ut in *Ἀριστοφάνης, Διονύσιος, Μέγανδρος*) curam posuit ac ne Küsterianum quidem indicem post absolutam operam comparavit. Inde factum ut perturbentur ac distrahantur, quae ad eundem locum erant revocanda (vide vel congeriem perversissimam sub nominibus Philostrati, Iuliani, Synesii, ubi quae in annotatione nunc ad paginas nunc ad orationem quampiam vel epistolam referuntur, tanquam diversa seiunguntur); itemque ut libri et fabulae poetarum confunderentur, velut Iliadis versus cum Odysseae, Sophoclis Oed. R. cum Coloneo (peius etiam Trach. 722. 1325. cum Aiakis et Philoctetae versibus), Iosephi Bellum cum Antiquitatibus permutantur; sed nihil minus expectatum evenit, quam quod hic index auctorum plerumque mancus est ac saepenumero locis iis caret, quos Küsterus congesserat. Ac ne Scripturam Sacram (v. *Γραφή*) longius persequar negligentius habitam, satis est dixisse Timaei, qui sub octo glossis memoratur, quattuor, Symmachi tres, Porphyrii septem locos sileri, quorum sex apud Küsterum extant. His igitur damnis et incommodis serius animadversis infinitum quidem laborem nec libuit nec potui remeteri; quoniam tamen in indicibus Suidae non leve momentum ad iuvanda doctrinae studia situm est, novissimum taedium devorare statui, socio laboris assumpto God. Boehmio, tum scholae Halensis Latinae, hodie Dortmundanae praeceptore, qui fidem et diligentiam accuratissimam hoc etiam in genere mihi probavit. Tot symbolis adiutus materiam auctam et suppletam tutius curis secundis digerere coepi. Prae ceteris autem indicem auctorum expolivimus omnium usibus accommodatum et multis accessionibus locupletatum; plenissimum tamen et integerrimum minime spondemus. Index rerum supra memoratus facilius profigari potuit; indicem annotationis et observationum notabilium ipse conficiendum sumpsi, neque videtur ab eo quicquam abesse quod hodieque vir doctus ab Suidae commentariis exquirat.

Tandem laetamur divino numine nobis contigisse, ut magnis aerumnis exantlatis in portum appelleremus. Superest ut Suidam opibus amplissimis ornatum faustis ominibus et votis prosequamur, cumque fidentius auguremur, postquam in ora hominum doctorum et consuetudinem firmam pervenerit, inter utilissima studiorum Graecorum subsidia numeratum iri.

Scrib. m. Martio a. 1853.

COMMENTATIONES DE SUIDAE LEXICO.

PROŒMIUM.

Vetus est dictum ab Iusti Lipsii auctoritate ductum, *pecus esse Suidam, sed pecus aurei velleris*. Vocem sane non honorificam viri docti calculis suis comprobarunt. Hinc mos ille plerisque communis increbruit, ut siquando per varias quaestionum opportunitates thesaurum bonarum rerum inexhaustum strictim decerpant (integrum enim lexicon ab nemine suspicor esse cognitum ac ne ab ipsis quidem editoribus continuo labore pertractatum), eximias quidem copias et materiam utilissimam agnoscant, erroribus autem per totum opus sparsis foedisque piaculis omne genus vexati vel impediti non cessent Suidam *stuporis* insimulare, qui praeclaris scilicet opibus prudenter uti nescierit. Ergo non dubitant in unius Suidae caput tot commissorum culpam certatim conferre. Longius etiam progressus, quem par fuit honori scriptoris sui consulere, Küsterus (in v. *Θαλά*) *pecuinum* ei *stuporem* exprobrabat; quo minus *Tou̅pium*, hominem protervum et intemperantis linguae, miramur nullis conviciis aut aculeis pepercisse, quibus *virum suavissimum ac fidei Graecae* libenter insectatur. Quodsi Küsterus munere critico qua decuit fide fuisset perfunctus et certissimum ducem, librum dico Parisinum optimum, secutus orationem Graecam infinitis fraudum accessionibus liberasset, idemque paulo frequentius vestigia fabricae recentis ipsis codicibus monstrata rimari coepisset: haud scio an iniqui reprehensores Suidae debitam gratiam rettulissent, abiectis magistrorum sordibus et seiuncto quicquid symbolarum in opiparam coenam confluit. Nunc secus res cecidit. Nempe paucorum in manibus, de quo supra monitum in praefatione, Suidas versabatur, cumque prae ceteris exempla Küsteriana usurparentur, quae habent levem admodum et exiguum apparatus, pusillis istis annotamentis parum inerat unde tuto primitivas partes ab adulterinis discernere liceret. Misera profecto lexicographi condicio, quem nemo fere citra contumeliam vel suspicionem in gravissimis disputationibus adhiberet; constat autem Suida carere non potuisse, qui vel artem criticam inprimis in poetis Atticis facti-

tarent vel fragmentis librorum perditorum augendis instarent, denique qui historiam litterarum Graecarum in omnia doctrinae genera diffusam perscrutarentur.

Tandem beneficio *Gaisfordi* melior lux tam huic scriptori quam philologorum desiderii affulsit. Etenim Suidas lucem formamque pristinam hactenus recuperavit, ut quid ex librorum auctoritatibus germanum, quid subditum vel suspectum sit, statim oculorum obtutu possit dignosci, nec scripturam codicum in vetustis testimoniis, quibus lexicon affluit, rimantes apparatus destituat locupletissimus. Itaque nemo iam dubitet, qui centenas glossas in annotationem reiectas circumspiciat earumque numerum inire velit, quin opus amplissimum ultra dimidiam partem sedulitate lectorum hominumve studiosorum succreverit et manibus nunc commodis nunc ineptis, quibus non alia cura fuit nisi ut digitis cornucopiae comportarent, foedissimas interpolationes expertum sit. Quocirca non modo criticorum, sed omnium qui caute Suidam adhibere volent, interest primum causas et varia genera multiplicis auctarii nosse, deinde notas et indicia, quibus deterior interpolatorum aetas et fabrica teneatur et ab originibus sinceris distinguatur. His enim finibus recte constitutis suam in possessionem Suidas videbitur esse restitutus, ut eius doctrina, indicium, dignitas ex merito queat aestimari. Gaisfordus tamen cum susceptum munus dextre posset implere, noluit quaestionem longe fructuosissimam subire. Tantum enim abest ut leges istas et rationes interpolationis paulo severius indagarit, ut ne suppositas quidem glossas, quas omnes consentiunt ex marginibus inventas fuisse, velut onirocriticae poesis commenta, dictiones proverbiales, observationes ex aliis glossis identidem derivatas, constanter exterminarit, etiamsi nullam utriusque codicis (i. e. A. V.) auctoritas tutetur. Satius igitur ei visum hoc negotium sic expedire, ut siquas alteruter omittat, partem in annotationem coniiciat, reliquas autem uncis circumscribat.

Nos ut labores emendationis a Britanno critico laudabiliter susceptae novis curis sumpsimus pertexendos, ita disputationem de Suidae fontibus et subsidiis, de primitiva lexicis descriptione, de fraudibus interpolatorum, addita historia codicum et librorum editorum, tanquam provinciam derelictam non libet recusare. Sed brevitatem multo maiorem haec narratio sequetur quam olim destinatum erat. Nam et animus diuturnis taediis et aerumnis, quas per nimiam annorum seriem in Suida devoravimus, vehementer fessus requiem poscit et ad perorationem festinat, et redemptor promptissimus, quem honoris causa par est appellare, morae longioris impatiens urget ac vel invitum facile commovet, ut nihil nisi summam quandam et fastigia rerum perstringam. Itaque commentatio nostra quattuor capita continebit. Primum de Suida historiaque lexicis ab illo conditi, ab multis lectitati variosque in usus derivati tradit; secundum de partitione multiplicis materiae, quam Suidae thesaurus nova ratione conflavit, deque subsidiis et auctoritatibus, quibus tanquam emblematis opus tessellatum distinxit; tertium de lexicis fatiis et interpolationibus, quae librum multifariam ornatum oneratamque mirificam in molem diduxere; quartum in historia critica Suidae versabitur, quae ex indole codicum, ex editorum exemplorum cognitione, denique criticorum ex opusculis pendet.

CAPUT PRIMUM.

DE SUIDAE PERSONA, TEMPORIBUS ET HISTORIA LEXICI AB ILLO CONDITI.

Solent narrationes de scriptoribus antiquis fere sic institui, ut quaestio de persona moribus aetate nunc brevis nunc molestior ac multis ambagibus diducta praetexatur. Hoc tamen loco paucis defungi licet. Suidas enim cuius fuerit et quibus temporibus interfuerit nemo prodidit; neque saeculum hominis constituimus nisi minutis quibusdam significationibus probabiliter coniunctis. Nomen quidem *Σουίδας* (v. Schol. Ven. II. δ. 66.) nec recens fuit nec prorsus in litteris obscurum. Extitit autem Suidas scriptor *rerum Thessalicarum*, fabulas et antiquitates rariores diligenter scrutatus, cuius locos conguessit C. Müllerus in *Fragm. Histor. Vol. II. p. 464.* Is quod interdum popularium ambitioni favisse videbatur, propterea Strabo sub finem I. VII. (*Σουίδας δὲ τοῖς Θεσσαλοῖς μυθώδεις λόγους προσχαριζόμενος*) eum reprehendit, cum oraculum Dodonaeum a Thessalorum stirpe repetisset; nec dissimiliter ab Achille, Dodonaeum Iovem apud Homerum invocanti, Thessalicum deum compellari censuerat. Steph. v. *Δωδώνη: καὶ Σουίδας δὲ φησι Φηγηναίου Διὸς ἱερὸν εἶναι ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ τοῦτον ἐπικαλεῖσθαι.* Multus omnino fuit in fabulari doctrina, quam loci de Centauris et natalibus Achillis e *duobus* libris *Θεσσαλικῶν* a Schol. Apollonii I, 554. 558. II, 1231. prolati demonstrant; nam tertium librum quod ab iisdem Scholiis IV, 816. memorari perhibent, error est. Porro cursus Argonautarum ille non praeteriit, si quid ex Schol. II, 1015. colligimus. Ceteram ne quis opinetur eam res Euboeae tradidisse, prava scriptura motus Schol. I, 558. *Σουίδας γὰρ καὶ Ἀριστοτέλης οἱ περὶ Εὐβοίας πεπραγματευμένοι . . . καὶ Δαῖμαχος καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς:* periti facile intelligent *οἱ περὶ Εὐβοίας πεπραγματευμένοι* post *Χαλκιδεύς* esse transponenda; neque verior est alter titulus apud Steph. v. *Ἄμυρος*, ubi vulgata *Σουίδας δ' ἐν ταῖς γενεαλογίαις* Meinekius perspexit post iacturam nonnullorum verborum male coisse. His affinis est observatio Schol. Vatic. in Eurip. *Androm.* 18. monentis Thetideum esse Thessalorum oppidum, *ὣς φησι Φερεκύδης καὶ Σουίδας.* Accedat alia de civitate Gyrtone, Schol. Apoll. I, 57. ubi accessionem libri Parisini *οὕτως Ἴδας φησὶν* recte correxerunt; adde de Larissa quae ex I. I. Eust. in *Od. ζ'*. p. 1554. memoravit. Tandem in Deucalionis fabula *Σουίδας* affertur ab Hesychio v. *Πυλῆαία.* Thessalicus autem scriptor hunc nobis usum praestabit, ut Suidae lexicographi nomen ab errore virorum doctorum (v. Fabricii *Bibl. Graec. T. VI. p. 391.*) vindicemus, qui saeculis superioribus *Sudam* temere dictitabant. Sed fortiter iis repugnavit Casaubonus in *Diog. I, 101.* cui praeter alios idoneus adest testis Eustathius toties Suidam appellans; eumque post Maussacum in *Diss. crit. p. 395.* sequitur Küsterus in ipso commentariorum initio, quamquam tres Regios Parisinos et Colbertinum *Sudae* nomen concedit praescripsisse. Similiter Morellius

in Biblioth. MS. (Bassani 1802.) p. 314. *Auctor Σουδάς in codicibus Marcianis omnibus appellatur.* Tandem Thessalum Suidam, quem principibus Romanis apparet fuisse vetustiore, quod *Lilius Gyraldus* (v. Küsteri praef. p. II.) non diversum a Suida lexicographo duxit, id infantiae temporum illorum condonandum. Sed quid *Brequignium* (*Notices et Extraits* T. V. p. 10.) censebimus, qui Gyraldi somnium etiam superaverit? quicquid enim glossarum probarum extet, id ad Thessalum istum, christianas autem ac deteriores ad interpolationem senioris aevi simpliciter revocabat.

2. Nomen igitur tenemus, Suidae Byzantini hominis non magis professionem quam aetatem tenemus. Grammaticam et liberales disciplinas eum docuisse vix crediderim, nec persuadet operis color aut interioris notae doctrina. Nihil usquam apparet quod reconditas artes in prosodia, notatione vel fabrica vocabulorum, observatione glossematicae solitariae dictionis positae aut vitam diiudicandis et explanandis scriptoribus classicis consecratam arguat. Nam etyma sicubi commemorantur, ea fides librorum aut ignorat (ut appendicem v. *Ἀγροχώρας*) aut in suspicionem adducit (ut quae v. *Ἄσπις* adhaerent expellenda sunt); contra praecepta prosodica, formulae vel significatus rariores, fragmenta poetarum, potissimum scenorum, exquisita, quibus olim apparatus et existimatio nobilis grammatici censebatur, omnia bonis lexicis rhetoricis ac scholiis lectissimis debentur; neque hac in parte Suidae condicio magnopere discrepat ab Eustathio, qui quicquid in genere grammatico sapit e digestis et commentariis philologorum antiquis haud operose deprompsit. Huc accedit ut Suidas nullos proferat primorum ordinum grammaticos aut magistros antiquitatum, quin eorum nomina sententiasque a scholiis eruditis et glossariis acceperit. Itaque verisimillimum videtur eum ecclesiastico quodam munere functum ac solo litterarum amore ductum grammaticorum etiam studia complexum esse. Rationes ut videtur eadem *Iosephum Scaligerum* praeter alios moverunt ut Suidam appellaret *monachum* Coniect. in Varron. p. 100. Bip. Sic demum intelligi licet cur ille particulis historiae sacrae, vitis patrum episcoporum haeresiarcharum, glossis sacris, nominatim Theodoreteis explicationibus locum concesserit amplissimum. Ceterum fidem eius orthodoxam et ab iconomachorum furore prorsus alienam profitetur insectatio Theophili Imperatoris acerbissima, quam praestat v. *Θεόφιλος*.

Sequitur ut aetatem Suidae satis probabiliter constituamus. Quodsi quaestionem finibus extremis, ultra quos coniectura non possit evagari, paulo laxius circumscribimus, Suidas iis annis scripsit qui Photium inter et Eustathium interiecti sunt. Illum enim decerpserit, ab Eustathio frequenter adhibitus est; nam quod a Zonara quamvis in paginam lexi sui translatus videtur, id aliorum spectare demonstrabitur in huius capituli §. 4. Libentius ei sufficeremus Eudociam, Diogenis Romani coniugem (sub a. 1070.), quae plurimum ab Suida profecit, modo constaret illius libellum purum et ab interpolatione vacuum mansisse. Proinde hisce terminis parum lucratur, ut quibus tria saecula contineantur. Sed angustiorem in gyrum vel illud nos compellit, quod Suidas bibliothecis usus est auctoritate Constantini Porphyrogeneti digestis, velut Excerptis historicis et Anthologia Cephalae. Hactenus efficitur ut neque post saeculum XI. neque ante finem S. X. queat collocari. Iam longius progredienti commode succurrit locus v. *Ἀδάμ*, unde H. Valesius in Praef. Collectaneorum iisdem paene temporibus quibus Imperator Constantinus Suidam collegerat vixisse. Namque temporum notatio ibi desinit in haec verba: *ἀπὸ δὲ τοῦ Πορφυρογενήτου ἕως τῆς τελευτῆς Ἰωάννου τοῦ Τζιμοκῆ ἔτη κέ.* Ubi *Reinesius*: „A. C. 974. Hoc tempore vixisse Suidam patet ex iis quae habet in *Πολύευκτος*.“ Dicit autem glossam per

lectores inculcatam, quam cum MS. A. unde pedem intulit in marginem ablegavi: Ἐγένετο καὶ καθ' ἡμᾶς Πολύευκτος, ἀποφράς, ἡμιγύναιος, Θεοστυγής, βαρυόργητος, Κωκυτοῦ καὶ Στυγὸς δεινὸν καὶ ὀλέθριον τῷ βίῳ ἐκλόχευμα. Sed quisquis istud virus conviciorum evomuit, in aequalem vel suis temporibus non multo superiorem effudit: Polyuctus autem, patriarcha Constantinopolitanus, homo tetricus et acerbissimus hierarchiae vindex, cuius constantiam Imperatores Nicephorus Phocas et Ioannes Tzimisce experti sunt, admiratorem ille nactus disertum Leonem Diaconum, vita decessit a. 970. Quodsi quis possessor talem annotationem marginibus codicis sui commisit, efficitur ut auctor lexicum non ultra posteriorem Saec. X. partem differri possit. Neque huic obest calculo, quod glossae Ἀδάμ novissima pars non eiusdem fontis est et aetatis cuius praegressa computatio. Huius enim verba Ὅτι ἀπὸ Ἀδάμ et quae sequuntur usque ad Michaelis memoriam debentur Nicephori Breviario; extrema vero, ἀπὸ δὲ Μιχαὴλ ἕως Ῥωμανοῦ νιοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου ἔτη [εὐρηται ρκ.] ἀπὸ δὲ τοῦ Πορφυρογεννήτου ἕως τῆς τελευτῆς Ἰωάννου τοῦ Τζιμισκῆ ἔτη [κέ.] non modo numeros habent vitiatos, sed desunt etiam quae uncis inclusa sunt optimo MS. A. partim aliis quoque libris. Istam igitur appendicem qui subtextuit, calculos non perfecit; sed sive Suidas Nicephorum continuavit sive homo studiosus (extat autem in Augustano Zonarae codice Nicephorus ad obitum Tzimiscis usque productus, Tittm. Prolegg. Zon. p. XI.), neutrius aetas multum ab imperio Tzimiscis afuit. Alioqui causam non licet invenire cur post tantas epochas tantillum temporum spatium observatione dignum habeatur; nam Romani principatus a Tzimiscis obitu sedecim annis distat. Eadem ratio cadit in librarios audaculos, qui computationem suam usque ad principatum Ioannis Palaeologi Secundi sive a. 1438. in recentissimis duobus MSS. (v. Brequignium in *Notices* T. V. p. 8. Morellium in *Bibliotheca* supra dicta p. 314. sq.) produxerunt. Ceterum quae disputavimus de conclusione gl. Ἀδάμ, ea glossam alteram Κωνσταντινούπολις in memoriam revocant; eam vero tam indoles annotationis quam praefixum ὅτι serius arguit accessisse. Verba novissima sunt haec: ἀπὸ δὲ τῆς πίσεως τῆς νέας Ῥώμης μέχρι τῶν κατεχόντων τὰ σκῆπτρα Ῥωμαίων Βασιλείου καὶ Κωνσταντίνου τῶν Πορφυρογεννήτων ἔτη. . . Ubi quod denuo numerum deficere videmus, arguit id planissime ab eiusdem, ad quem redit accessio glossae Ἀδάμ, ingenio haec profecta fuisse. Nec iam dubitari potest quin Suidae lexicon, quod huiusmodi notationibus temporum sub dominatu Basilii II. et Constantini IX. (hoc est, post mortem Tzimiscis) repletum est, iam sub a. 976. in manibus et ore hominum versari coeperit. In hac igitur parte discedimus a R. Bentleyo, qui in *Phalarid.* p. 159. ex v. Ἀδάμ collegerit Suidam intra annos 975. et 1025. scripsisse. Idem tamen iure Hieronymi Wolfii exagitavit errorem, qui cum *Logothetam* aliquoties a Suida laudatum vidisset, de Theodoro Metochita cogitans auctorem lexicum sub Palaeologis vixisse somniavit. Non iniucundum fuerit Bentleyi sententiam cognovisse. „Sed quicquid id est (inquit), error Wolfii est. Loca enim quae respicit, sunt in v. Ἀβαξί et Νοθεύει, ubi quidem citatur Logotheta, non vero iste Logotheta, quem opinatus est Wolfius, *Theodorus Metochita Logotheta*, qui mortuus est a. 1302. sed *Simeon Metaphrastes Logotheta*, qui floruit saeculo X. incunte. Verba sunt — in v. Νοθεύει: ἐν τῇ τοῦ μακαρίτου Λογοθέτου μεταφράσει τῇ εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Λουκιανοῦ. Ubi ipso nomine *Μετὰφρασις* significatur Simeonem *Μεταφραστήν* respici; sed, quo res demonstratur, extant etiam duo isti sermones Simeonis. Adhaec lector observet Simeonem *μακαρίτην* a nostro dici; quo nomine nunquam, puto, usi sunt Graeci nisi de illis, qui non ita pridem, et quidem memoria eius qui dicat, mortui sunt. Floruit autem Simeon tempore Leonis, qui mortuus est 58 annis ante ultima tempora, quorum in rationibus Suidae mentio fit.

Siergo Simeonis aequalis fuit Suidas, oportet brevi post mortem Zimisceae, CC. ante Eustathium annis, librum suum scripserit.“ His Bentleii verbis nihil adiiciendum praeter unum, quo pars argumentationis elevatur, glossam scilicet unicam in qua *μαχαρίτης* Logotheta dicatur esse suppositam. Recte tamen fecit quod Pselli versiculis aliquoties insertis, quos Küsterus monuit esse suspectos, nihil tribuit. Nam praeter alios Oudinus in medium Saec. XII. reiecit Suidam, quippe qui Psellum et Simeonem Metaphrasten laudet, ipse ab Eustathio laudetur. Recentissimus autem nisi fallor auctor est Logotheta, quem Suidas descripserit nomine prolato; nam Oecumenius interpres Epistolae ad Romanos, cuius ad auctoritatem refertur gl. *Περιτομή*, vereor ut in censum veniat. Nempe nihil habet illius brevis observatio quin ex aliis multis fontibus derivari potuerit. Vide vel Photii Epist. 205.

3. Lexicon ab Suida conditum quoniam reliquis insigni rerum et verborum copia multum praestabat, homines id diripere coeperunt et multis additamentis locupletare, postmodum etiam partes tanti thesauri novos in commentarios sermonis Graeci traducebant. Hinc magna vis interpolationum, quas per tertium caput manipulatum enarrabimus, nec substitit in magnis vel fortuitis accessionibus, quarum nullus codex immunis fuit, lectorum et librorum industria; sed glossas etiam fusiores et amplas, ut ingenium aevi Byzantini semper epitomas et brevissimam disciplinam captabat, membris demptis vel transformatis videmus per ignaviam mutilari. Hanc quidem sortem inprimis liber Vossianus expertus est, graviolem etiam eius gemellus Oxoniensis C. Nunc tamen de studiis doctorum virorum explicandum, qui Suidam Saec. XII. suos in usus converterunt, potissimum Eustathii et si credimus Zonarae. Horum Eustathius leviolem poscit mentionem, quippe qui rarius quam pro mole commentariorum suorum illum excitet; vehementer enim dubitamus num ex vero contendat Küsterus in glossa *Πύνδαξ*, quae iam sublata est, tacito nomine Suidam ab Eustathio saepius compilari. Sed quanti fidem lexicographi fecerit, ostendit eius iudicium de v. *Θεαίδεστατον*. Glossas autem cum Archiepiscopi verbis infra posui. Pleraque horum pertinent ad Parecholas Odysseae.

- v. *Ἀνδράχλη*. διὰ τοῦ ᾧ ἐνικῶς. ἀντὶ τοῦ αἰθρανος. Nam perperam Küsterus alteram *Αἰθρανος*, quae post v. *Αἰθρου* olim erat intrusa, putabat ab Eust. in Od. ἡ. p. 1571, 25. respici: καὶ ἡ παρὰ τῷ Σουίδα αἰθρακος (sic), ἡ καὶ ἀνδράχλη ὡς ἐκεῖνος λέγει.
- v. *Ἰννοί*. οἱ κολοβοὶ τῶν Ἰππων. Hanc potius quam sinceram glossam *Νάνος* tangere videtur in Π. λ'. p. 834, 47. ἴσως δὲ καὶ τοῦ γίννος Ἰννος, ὧν τὸ μὲν παρὰ Ἀριστοτέλει κεῖται —, τὸ δὲ ἐν τῷ κατὰ στοιχεῖον μεγάλῳ βιβλίῳ τοῦ Σουίδα, δηλοῦντα ζωΐδια κτλ.
- v. *Θεαίδεστατος* fere totidem vocibus descripsit Eust. in Π. γ'. p. 378. ὁ δὲ γράψας ἐν στοιχειακῇ τάξει λέξεων λέγεσθαι Θεαίδεστατον διὰ τῆς αἰ διφθόγγου προπαραληγοῦσης τὸν θεοῦ ἰδέαν ἔχοντα, καὶ παραθεῖς χρῆσιν Ἀντιφῶντος, τὸ Ἀνθρωπος ὅς φησι πάντων θηρίων Θεαίδεστατος γενέσθαι, καινὸν μὲν τι γράφει, πιστεύεται δὲ ὡς λόγον πολλοῦ ἄξιος.
- v. *Κολόκυμα*. τὸ κωφὸν κῦμα καὶ μὴ ἐπικαχλάζον. Eustath. in Od. ε. p. 1539, 54. ὅτι δὲ ταῦτὸν κολόκυμα καὶ κωφὸν κῦμα δηλοῖ ὁ γράψας· κολόκυμα, κωφὸν καὶ μὴ (hoc deest ed. Lips.) ἐπικαχλάζον.

- v. *Μάλεος*. *Μάλεος γάρ τις τελέσας τὸν λίθον τοῦτον ἀνιέρωσε τῷ Ποσειδῶνι πρὸς τὸ μὴ τὰ κύματα προσπελάζειν τῇ Φαισιτῷ*. Repetit Eust. in Od. β. p. 1469, 22. ὅτι δὲ ὁ ὡς εἴρηται μικρὸς λίθος ὁ κατὰ Φαιστὸν τετελεσμένος ἦν πρὸς τινος Μαλέου, καὶ ὡς ἀνιερῶθη Ποσειδῶνι πρὸς τὸ μὴ τὰ κύματα πελάζειν τῇ Φαισιτῷ, ἐν τοῖς τοῦ Σουίδα κεῖται.
- v. *Ἵοί*. ὀδυρομένων ἐστὶν ἐπίφθεγμα καὶ δυσχεραίνοντων· καὶ οἱ φοβούμενοι δὲ οὕτω λέγουσιν. Haec sic disposuit Eust. in Od. ε. p. 1538, 45. πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων τοιούτων ὄντων, οἶδεν ὁ Σουίδας καὶ τὸ ὄϊ (sic), κοινότερον μὲν ὄν τοῦ ὀή, ἐπιφθεγγόμενον δὲ ὑπὸ δυσχεραίνοντων καὶ φοβουμένων καὶ ὀδυρομένων.
- v. *Παραβλήδην*. ἀπατητικῶς, παραλογιστικῶς. Eust. in Od. α. p. 1406, 22. καὶ τὸ παραβλήδην παρ' Ὀμήρῳ . . . κατὰ δὲ τὸν Σουίδα ἀντὶ τοῦ ἀπατητικῶς, παραλογιστικῶς.
- v. *Ποδηγέστερον*. ὀδηγητικώτερον. Eust. in Od. β. p. 1441, 12. καὶ τὸ ποδηγέστερον ἐκ τοῦ ποδηγός, ἀντὶ τοῦ ὀδηγητικώτερον, ὅπερ ἐν τοῖς τοῦ Σουίδα κεῖται.
- v. *Πρόεγμα*. στήριγμα. Eust. in Od. ε. p. 1528, 27. ἐστὶ δὲ πρόεγμα, ὡς δηλοῖ ὁ Σουίδας, στήριγμα.
- v. *Πυρσουρίδας*, addito testimonio historici, interpretatur Eust. in Od. η. p. 1571, 26. ἐνθυμητέον δ' ἐνταῦθα καὶ τὰς παρὰ τῷ Σουίδα πυρσουρίδας, φανούς δηλαδὴ βαρβάρων ἔλευσιν προσημαίνοντας.
- v. *Φιαλεῖς*, ubi novissima sunt, φιαλεῖν δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ ἄρχεσθαι πράγματος. Ἀριστοφάνης· Ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὑπεχε τὴν φιάλην, ὅπως Ἔργῳ φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς. Huc respexit Eust. in Od. α. p. 1403, 17. εἰ δὲ κατὰ τὸν Σουίδα οὐκ ἐστὶ τετρασυλλάβως ἐφιαλεῖς ἀλλὰ τρισυλλάβως φιαλεῖς ἀπὸ τῆς φιάλης, ἀντὶ τοῦ, μετ' εὐχῆς ἔξη τοῦ πράγματος, κατὰ τὸ Ταχέως ὑπεχε (editur ὑπεσχε) τὴν φιάλην, ὅπως ἔργῳ φιαλοῦμεν κτλ.
- Contra quae leguntur in Od. σ. p. 1851, 24. τοῦ δὲ μεσθός . . . καὶ μισθάριον καθ' ὑποχορισμόν, οὐ χρήσις καὶ ἐν τοῖς τοῦ Σουίδα, eorum evanuit omne vestigium, atque videtur Eustathium fefellisse memoria.

4. Eustathium qui paulum aetate superavit, Zonaras primus creditur Suidae thesauros in suum Lexicon transfudisse. De quo nihil aut verbo haberemus monere, si huius editor muneri sic satisfacisset, ut scriptorem ipsum quem titulus ostendit philologi tenerent. Nempe Iohannis Zonarae Lexicon ex tribus codicibus primus in lucem protulit, duos in tomos diductum et observationibus illustratum, I. Aug. Henr. Tittmannus, olim theologus Lipsiensis. Et observationes quidem silentio praetermittimus, quas nemo non intelligit satis exiliter esse confectas, non e diligenti litterarum Graecarum aut ecclesiasticarum usu profectas; minus autem excusare licet, quod multas glossas ille reliquit intactas et infinitam vim corruptionis patienter talit vel successu mediocri tentavit. Nunc illud unice premendum, quod homo verbosus duobus voluminibus Zonaram nobis venditavit, qui nullus unquam extiterat. Tribus scilicet apographis usus inter se diversissimis, quibus modo glossae continentur breves et ieiunae, nunc observationes semidoctae crebrisque testium veterum exemplis munitae, tantam ille discrepantiam multum afuit ut e dissimillima lexicorum natura interpretaretur, ut potius brevitatem ad ignaviam vel festina-

tionem librariorum referret, pleniorum autem formam lexicographo dignissimam haberet. Longius vero progressus eandem legem etiam ad Suidam traduxit, cuius in glossis et locis omittendis scribae licenter grassati fuerint, antequam Küsterus (mirabile dictu) egregia multa Parisinis ex codicibus repararet. Iam cum Augustanus liber multis partibus brevior sit et indoctior Dresdensi, hunc ut locupletem Tittmannus ducem et fundum Zonarae sui elegit: apparet enim luculentissime (inquit) non Dresdensem interpolatum esse, sed Augustanum multa temere omittere, multa truncata aut in compendio exhibere, genuini vero operis exemplum Dresdensem exhibere. Vide Prolegg. p. XIX. sqq. Adeone quemquam inventum fuisse tam hebetem et inopem ingenii, ut aliquot paginis perlectis paulisper dubitaret uberrimae lexicis descriptioni, quam Dresdensis complectitur, nihil nisi Suidam subesse in epitomen missum, exilem contra glossarum congeriem, quae nullo lectionis apparatu splendeat, ipsam Zonarae manum referre? Huius autem rei veritatem facillimo licebit experimento probare. Subiecit enim Tittmannus indiculum auctorum apud Zonaram, sane nec plenum neque commode structum, sed ut usibus nostris sufficere queat. Ibi recurrunt sparsa litterarum profanarum testimonia, quae paucis e scriptoribus classicis clarisque paulo liberalius laudantur, potissimum tamen ex Anthologia, Apollonio Rhodio, Aristophane, Demosthene, Herodoto, Polybio, Procopio, Sophocle, Thucydide; quamquam neque hos nec rariorum nominum locos apparet a studiosa commentatione luminumque veterum observatione esse profectos. Sed quicquid speciem eruditionis et elegantis doctrinae iactat, id omne Suidae debetur, sic ut nec poetae epigrammatici versiculus nec Polybii formula lexicographo relinquatur. Atque haud scio an sufficiat vel paucas pagellas 255—274. contemplari, ubi verba ex ἀπό composita nullis firmantur exemplis nisi quae Suidas suppeditavit. Subtractis igitur gemmulis et luminibus adventiciis nihil ille sibi arrogabit praeter suetas Etymologicorum copias et auctoritates poetarum scholasticas, ut Homeri vel Hesiodi, itemque grammaticorum, ut Herodiani Ori Georgiique Choerobosci; quibus accedit numerus haud exiguus et glossarum sacrarum cum dictis utriusque Testamenti probantibus et definitionum ex interiore philosophia, qualem tum theologi Byzantini tractabant. Quid multa? germanus Iohannes Zonaras, quem apparet profanae lectionis parum degustasse, more vulgari glossarium additis etymologiis condiderat; nec dubium quin modicum unum volumen cum paucis annotationibus, si quidem typis dignus erat, eum capere potuerit. His autem quos dixi finibus omnes lexicis codices continentur, nisi quod variis accessionibus passim inter se differunt; iisque debet annumerari codex Bernensis, quem Sinneri perversus error (ab I. Morellio dudum confutatus, v. Tittmanni p. XXXIII. sqq.) olim Iohanni Damasceno tribuit, ipse post C. G. Mülleri Anal. Bernens. Partic. I. p. 9. sq. dum in Bibliotheca Bernensi versor ad unum Zonaram redire mihi persuasi; porro quem *Ducangius* adhibere solet in Glossario labentis Graecitatis, *Suidas in Etymologico*, de quo titulo Bastius in Gregor. Cor. p. 541. ambigebat. Contra quod non dissimiliter *Salmasius* (v. comm. in Hist. Ang. T. I. pp. 779. 837. 935.) *vetus Etymologicum Suidae* posuit, glossis ut aiunt Graeco-Romanis usus, earum nec Suidas habet vestigia neque Zonaras, item ut frustra circumspexeris Suidam, unde *Salmasius* in Tertull. de Pallio p. 333. dictum traxerit incognitum, ἀγορανόμοι οἷς ἐμελεσεν περὶ τε τῶν ἀθλητρίδων καὶ ψαλτρίων καὶ χορολόγων. Nempe non ad Zonarae quodpiam apographum ista redeunt, sed ad Etymologica Palatina sive Parisina, quae Gudiano edito maxime cognata sunt. Similiter codex Marcianus Etymologici M. (vide Gaisfordi praefat. p. 4.) inscriptum habet, Ἀρχὴ σὺν θῷ τῶν ἐτυμολογιῶν τοῦ Σουίδα, quarum duas voces novissimas manus recentior adiecerat. Sed non alienum fuerit *Cramerum* in Anecd. Graec. e codd. Bibl. Paris. Vol. IV. p. 59. audire, significantem etiam unde

Suidae nomen irrepserit: „Codex 2636. chartaceus est form. in fol. et saeculo XV. videtur exaratus. — In primo folio minutissimis characteribus miniatis leg. *Λεξικὸν τοῦ Σουίδα*. — Annotabo tantum eundem titulum invenisse Salmasium in Palatinae Bibliothecae Lexico, e quo quaedam excerpserit, nunc etiam in Bibl. Reg. Paris. asservata. Ego haec Salmasiana Excerpta contuli cum Cod. Reg. 2636. et ea omnia consentire repperi“. Iam quae pro speciminibus inde Cramerus decerpserit, ea nihil nisi supplementa praebent et variam scripturam Etymologici Gudiani. Itaque probabiliter ad similem fontem revocabimus, quae tanquam ex Suida protraxit Stephanus in Aristot. Rhetor. ap. Cramer. Anecd. Pariss. Vol. I. p. 272. τὰ δὲ κοττάβια οἱ μὲν φασιν ὡς ἐν τῇ Σουίδα εὔρηται· τύμπανα ἢ σαυλάκια ἢ ἐκπώματα ἢ κωμύδρια οὕτω λεγόμενα. Quae hodie desiderantur apud Suidam, sed quam Stephanus iste narrationem subiunxit de cottabis, ea totidem vocibus continetur in secunda gl. *Κότταβος*. Neque secus *ineditum Suidae Etymologicum* sese habere suspiceris, quod *Villoisonus* Anecd. T. II. p. 250. Venetiis sibi visum descripsit, confundens illud cum Suida. Sed revertamur ad Zonaram. Vidimus igitur huius consilium et doctrinam ab Suidae rationibus plane discrepare, nedum ut Zonaras ab hoc potuerit describi, quod *Valckenarii* (in Theocr. Adoniaz. p. 297. in Herod. V, 33.) sane temerarium fuit iudicium, Excerptis quibusdam in Bibliotheca Leidensi suam in rem abutentis. Nimirum ignorabat vir eximius bipartitum esse genus codicum, quorum alii nudum et principalem glossarum indicem servant, alii copias Suidae cum variis testimoniis admiscent, velut Parisinus ab eodem Cramero Anecd. Pariss. Vol. IV. p. 82. sqq. parum fructuose descriptus. Neque iam attinet in perversissimis Tittmanni commentis (Prolegg. p. LIII. sqq.) inhaerere, qui dignitatem lexicographi sui deterrima comparatione sic exornet, ut lexicon post Hesychium omnium scilicet quae supersunt copiosissimum doctissimum accuratissimum affirmet ab Suida neque rerum copia neque eruditione et grammatica subtilitate superari, sed multis modis vincere, Suidamque frequenter ex illo consarcinatum et interpolatum fuisse. Sufficit quod ostendimus, vanum et commenticium esse Zonaram fabricae Lipsiensis; sincerum autem lexicum argumentum verissime declarat inscriptio codicum, si quis simpliciter interpretetur: *Συναγωγή λέξεων συλλεγεῖσα ἐκ διαφορῶν βιβλίων παλαιᾶς τέφρου γραφῆς καὶ τῆς νέας καὶ αὐτῆς δῆπου τῆς θύραθεν*.

5. Superest ut epitomas enumeremus ex Suida confectas. Earum est notissima quam *Eudocia Augusta* Violario suo tanquam indicem litteratum intexuit. Solet enim post fabulas Graecae mythologiae vitas et libros auctorum clarissimorum ex ordine litterarum hactenus recensere, ut sub praescriptionibus poetarum, historicorum, philosophorum, rhetorum, grammaticorum, aliorum nomina distribuat e Suidae lexico plerumque repetita. Sed raro mulier erudita recessit a tralaticia librorum scriptura, neque saniozem aut emendatorem servat memoriam locorum, quos apud Suidam legerat: ut usum criticum ea prope nullum afferat. Interim nonnihil inde lucratur, primum quo Suidam modicis additamentis augeamus, deinde leviores ut accessiones ab lectoribus invectae expungantur. Et additamenta quidem non spernenda hinc recuperant voces *Ἀρχιμήδης*, *Ἄψυρτος*, *Δαμόκριτος*, *Δίων Ἰππαρίνου*, *Μητροφάνης*, *Νεάνθης*, *Πρόκλος Μαλλώτης*, *Ροῦφος*, *Σιβύρτιος*. In his videri potest e plenioribus libris profecisse; alibi tamen *Eudocia* praebet quaedam auctaria, quae tantum ab Suidae narratione distent, ut ad fontes diversos revocanda sint: dico glossas *Ἐπαφρόδιτος*, *Κάλλιππος*, *Μυρώ*, *Σαλούστιος Μωσιέτης*, quam autem prodit scripturam gl. *Μάξιμος Τύριος*, ea studioso cuidam homini debetur. Longe maiorem fructum in iis glossis percipimus, quas sedulitas lectorum opibus Athenaei cupidius exornavit. Aut enim Athenaei

nomen ignorat Eudocia, velut in v. Ἐριφος novissima ὡς φησιν Ἀθήναιος ἐν τῷ ἰδ' τῶν Λειπνοσοφιστῶν, itemque sub v. Εὐθυκλῆς, gl. 2. Πλάτων, Φίλιππος κωμικός, aut narrationem sic conformavit, ut Suidam interpolatum esse satis appareat. Exemplis defungamur his. Gl. Λαμόξενος sic est perscripta: Δ. Ἀθηναῖος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ Σύντροφοι, ὡς Ἀθήναιος λέγει ἐν τρίτῳ Λειπνοσοφιστῶν· καὶ Ἐαυτὸν πενθῶν, ὡς πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ. Istorum tria priora nomina, nec quicquam ultra, posuit Eudocia. Sed qui levem cum Suida familiaritatem contraxerit, ab hoc talem citandi morem, quem philologi nostri temporis sequuntur, novit alienum esse; neque dubium quin appendix aliunde fluxerit, ad eandemque normam exigenda sit glossa quarta Διόδωρος. Porro iuvat nos luculenter Eudocia, Cicilium poetam tradens: Κικίλιος Ἀργεῖος ἐποποιὸς ἀλιεντικὰ γεγραφῶς καὶ περιήγησιν Ἑλλάδος, καὶ ἄλλα. Brevius etiam in glossae principio Suidas: Κ. Ἀ. ἐποποιός, Ἀλιεντικὰ γεγραφῶς, at his quae succedunt, καὶ Νουμήνιος Ἡρακλεῦτης, Παγκράτης Ἀρκάς, Ποσειδώνιος Κορίνθιος, Ὀππιανὸς Κίλιξ. καταλογάδην δὲ ἔγραψαν οὗτοι· Σέλευκος Ταρσεύς et quae sequuntur, nonne manum intempestivam arguunt, quae memoriam Halienticorum plenissimam ex Athenaeo congesse- rit? Tertium sit documentum v. Πυλάδης, quam ex eadem Athenaei Epitoma misere fabricatam Eudocia dedit nec prudentius indidem amplificavit. Ceterum priusquam mulierem doctam dimittamus, monendum videtur. Excerpta quaedam de Dictye, quae cum Eudocia conspirant, de Epimenide, de Rhiano contineri libro Parisino n. 2600. sub inscriptione Ἐκ τοῦ Σούδα, unde Millerus in Marciani et aliorum geographorum opusculis p. 311—313. reposuit.

Macarii Hieromonachi Eclogam e Suidae lexico si quis cognoscere cupit, speciminibus sane pusillis satisfaciet Tittmannus post Prolegg. in Zonaram p. XCII—XCVI. Minus indocte brevius lexici corpus concinnavit ex Etym. M. et Suida Constantinus Lascaris, de quo narrat Iriartes in Codd. Matrit. Graec. 21. p. 83. Porro his vetustiore Episcopum Lincolnii Robertum Capitonem (Grossetête), qui post gravissima rerum discrimina a. 1253. obiit, Suidam Latine vertisse tradit post Vossium de Histor. Graec. II, 26. Schoellius in Hist. litt. Graec. T. III. p. 198. ed. Berol. dubitatque num illius opus adhuc extet. Sed quamvis Matthaeus Paris, quem ille testem edit, Suidam ab Roberto e Graecis translatum et annotationibus illustratum referat, in amplissimo tamen librorum ineditorum indice, quem praeter alios Oudinus de Scriptt. ecclesiast. T. III. confecit, nulla tanti laboris vestigia supersunt. Itaque Fabricio videtur assentiendum, qui nihil nisi lepidam fabulam gl. Ἰησοῦς, ab multis Latine versam (cf. Fabricii Cod. apocryphum N. T. I. p. 371. II. p. 547. cui Harlesius addit libellum rarum, De Iesu Christi sacerdotio narratiuncula, Gr. et Lat. ed. 1541.), a Roberto tractatam suspicetur.

Desinat narratio nostra in opusculum Bibliothecae Parisinae, quod ipse Parisiis degens inspexi. Tenet enim codex chartaceus Supplem. 96. quartae formae, medico ambitu, delectum Suidae, qui glossas ad historiam maxime litterarum Graecarum spectantes, sed in compendium redactas non sine verborum mutationibus complectitur. Ostendit subscriptio, Emanuel scripsit hunc librum, manum Emanuelis (ut C. B. Hasius suspicabatur) Chrysolorae. Speciminis causa posui glossas, quae litteram Y complent.

Ἰπατία. Θέωνος τοῦ γεωμέτρου θυγάτηρ φιλόσοφος πολλοῖς γνώριμος ἐπὶ τῆς (sic) βασιλέως Ἀρκαδίου. ὑπόμνημα εἰς Διόφαντον τὸν ἀστρονομικὸν κανόνα. εἰς τὰ (desunt quaedam) Ἀπολλωνίου ὑπόμνημα. ὑπῆρχε κατὰ τὴν φύσιν γενναιοτέρα τοῦ πατρός, ἥτις

καὶ περιβαλλομένη τρίβωνα ὡς φιλόσοφος τοῖς βουλομένοις παρῆχεν ἀμισθὶ τὴν τῶν μαθημάτων σαφήνειαν καὶ διδασκαλίαν. πᾶν δὲ εἶδος ἐμπράκτου ἀρετῆς πρὸς τῷ διδασκαλικῷ κατορθώσασα, σωφρονεσιτάτη οὖσα παρθένος διετέλει, καὶ ταῦτα καλὴ τε οὖσα σφόδρα καὶ εὐειδής. τινὸς οὖν ποτε τῶν προσφοιτώντων ἐρασθέντος αὐτῆς καὶ μὴ δυναμένου κρατεῖν τοῦ ἔρωτος, αὕτη διδασκαλίαις πρότερον χρησαμένη πρὸς αὐτόν, ὕστερον προενεγκαμένη τι τῶν γυναικείων ἄκακων καὶ τὸ σύμβολον ἐπιδείξασα τῆς ἀκαθάρτου γενέσεως, τοῦτου ἔφη ἔρᾶς ᾧ ἰεανία. ὁ δὲ ὑπ' αἰσχύνῃς μετετρέπη τὴν ψυχὴν, καὶ διετρέπη πρὸς τὸ σωφρονέστερον.

Ἐπερέχιος. Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικός, ἐπὶ τῶν χρόνων et quae sequuntur in editis.

Ἐπερίδης. υἱὸς Γλαυκίππου ῥήτορος, οἱ δὲ Πυθοκλέους, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ τῶν ἀκεκριμένων δέκα εἰς, μαθητεύσας ἅμα Ἀνκούργῳ καὶ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ Ἰσοκράτει τῷ ῥήτορι. καὶ ἀπέβη μὲν — ἠττήθη (ut in editis). καὶ ἀνηρέθη δὲ αὐτὸς — ἔθαψε μνήμα (cum edd.). λόγοι τούτου ὄντες.

Nihil his inest quod repetitionem totius opusculi commendet. Sed tantam copiam hominibus curiosis Suidas offerebat, ut quaslibet inde particulas decerpere liberet. Velut glossam Ἰησοῦς, quam supra diximus a pluribus esse Latine versam, quamque Lambecius Comm. T. IV. p. 391. in Cod. Vindob. 166, 12. inventam tractat, in principio codicis miscelli Biblioth. Paris. Supplem. 64. in chartis formae quartae scripti deprehendi. Continet libellos cum alios theologorum et medicorum, tum Symeonis Seth syntagma de alimentorum qualitate utilitate damno. Ceterum pauca sunt in quibus narratio de Iesu discedat ab editis exemplis Suidae. Et haec quidem de historia lexicis.

CAPUT SECUNDUM.

DE PARTITIONE SUBSIDIIS AUCTORITATIBUS

LEXICI A SUIDA CONDITI.

Suidas cum thesaurum eruditionis Graecanicae pararet, opes suas ad captum et usum lectorum apposite secundum seriem elementorum ordinare debuit. Id quidem tunc minime novum ac ne Alexandrinis quidem grammaticis incognitum fuit, ut collectiones rerum et verborum indicesque litterati bibliothecarum ordinem alphabeticum sequerentur. Illud vero severius quam reliqui lexicorum opifices (vide Ritschelii Prolegg. in Thom. M. p. XV.) Suidas peregit, quod glossas singulas sub constantem ternarum vel quaternarum litterarum successionem vocat et ad rigorem exaequat, neque eas tanquam manipulos disciplinae militari subiectos patitur ordines suos tantisper migrare. Nam geographicum Stephani lexicon, quod genus commentarios notum est praeceteris ad legem elementariam astringi, minus admiramur pari diligentia concinnatum. Habuit tamen Suidas sibi praeceuntem Diogenianum: v. Rankium de lex. Hesych. p. 70. Ergo perturbatus glossarum ordo quaedam arguit ex marginibus alienam in sedem intrusa vel fraude lectorum ascripta, qui lexicon suum quibusvis accessionibus gestirent collocupletare. Huc errores accedunt initio glossarum vel in syllabis earum commisi: de quibus in capite tertio disseruimus. Sunt vero loci nonnulli, quos minus diligenter reposuit, suos fontes secutus: id quod factum in duabus glossis post v. Ὁ κάτωθεν νόμος a Photio traditis. Contra cum duas alteras Harpocratonis v. Ὑπὸ γῆν οἰχοῦντες accepisset, quasi legi satisfactorum partem posteriorem sub v. Ὑποκυδής repetiit. Frequenter sane haec alienae manus indicia iussimus observari, non raro tamen ut fit inter curas diversissimas serius ad istam rem attendimus aut plane nos ea fugit. Quamquam glossis hiantibus, modo cognatione quadam inter se vinciantur et eidem praecepto subiici possint, interdum succurrere licuit inserta καὶ vel δὲ particula, quam librarii temere negligunt vel inculcant. Ceterum saepius rectum et integrum ordinem servavit optimus liber A.

2. Sed haec litterarum lex et norma minorem habet insolentiam quam coniugatio vocalium finitimarum, sive ut clarius brevinsque dicam ordo litterarum ἀντίστοιχος. Eum vero nec librarii patienter tulerunt neque homines docti concoxere; quid quod nuper fuit qui voces ab $\bar{\omega}$ exordientes cum in consuetam sede frustra circumspexisset, eas tanquam per socordiam omissas nunciaret iuberetque postliminio reduci. Sed excusandus erat illius error, quoniam exempla vetera vulgarem ordinem quasi librorum iussu propagaverant ac ne Küsterus quidem dissensum optimi Parisini

commemoravit, quamvis ab *Henr. Valesio* *) admonitus. Omnium vero longissime processit *I. L. Schulzius*: qui cum glossas ordine non satis concinno dispositas esset conquestus, indignabundus vellicavit criticos, tantum iugum sibi imponi passos, ut turbatum vocum ordinem, cuius origo sine dubio repetenda sit ab ignorantia vel supina negligentia, superstitiose conservarent. Huius verba cum aliquem usum praebeant, infra posui **). Neque veri dissimile fuerit inusitatum et perplexum glossarum ordinem eo valuisse, ut multi qui raptim et minimo cum temporis dispendio Suidam adire vellent, non invenirent exoptatum aditum ab eoque deterrentur; itaque factum ut, qui studia suorum aequalium artificio novo conaretur iuvare, iaceret apud posteritatem ac nimia moliendo sibi ipse deesset. Sed huic et lectorum commodis Gaisfordus operoso secundum alphabeticam seriem recensu sive glossarum indice consuluit, qui in iusti libelli magnitudinem excrevit et ambitum lexici vastissimi possit in conspectu collocare. Nos tamen chartis parcendum rati tam prolixum indicem eo minus repeti nolumus, quod post Aldum, qui tabula quadam ab omnibus ante primordium Suidae renovata successiones litterarum descripsit, paucis monitis sic lectorem instruere licet et praeparare, quilibet ut locus nulla cum haesitatione, nedum horulae iactura statim queat indagari.

Ἀντιστοιχία vocalium sive societas ac permutatio sonorum affinium latissime dominatur in declinandis nominibus et verbis, in fabrica vocabulorum ad euphoniae legem exigenda, denique in campis pathologiae grammaticae spatiosissimis, eaque multum valet ad proprietatem vel licentiam dialectorum Graecarum probe perspiciendam. Huc igitur grammatici sagacissimi, quorum antesignanus fuit Herodianus, mentem intenderant, unde causas observationum de dictionibus poeticis figuratis solitariis explicarent. Satis vetustum huius studii testimonium inest Asclepiadis Myrleani verbis apud Athen. XI. p. 501. B. Nullus tamen interiores sympathiae et antipathiae rationes videtur universe praecepisse; quod ab illis omissum ne quis miretur, monendum est subtilissimam artem et intelligentiam huius disciplinae nostris demum temporibus e primariis linguis inter se comparatis effloruisse. Herodianus igitur initia tantum delibavit: de quo genere fuerunt opuscula *περὶ συντάξεως στοιχείων* (v. Lobeckii Paralipp. p. 30. Lehrs. in Musei Rhenani Novi T. II. p. 120.) et aliorum *περὶ ἀσυντάκτων ὀνομάτων* non dissimilia, neque diversum spectat librum Theognostus ab Cramero proditus, ubi *Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ τάξει τῶν κδ' στοιχείων* p. 26. laudatur, infra p. 78. dictus *ἐν τῇ συντάξει τῶν στοιχείων*. Nam sefellit sola species Göttingium in Theodos. p. X. cum argutulam *Theodosii* disputationem (apud Bekkerum in Apoll. de Syntaxi p. 351. sqq.) de rationibus, cur singulae litterae hunc ordinem tenerent et invicem exciperent, ad Herodianum revocabat, de cuius prudentia par est melius existimare. Post huius autem tempora minor *ἀντιστοιχίας* cura haberi coepit, donec labes Graecae pronunciationis, quae neglectum et errores orthographiae traxit, Byzantinos magistros advertit. Tum illi regulis

*) In Ammiani Marcell. XXIII, 6, 63. In Lexico etiam Suidae MS. Bibl. Regiae ante litteram Y observari positum fuisse OI. quod tamen in editis minime observatur. In singulis quoque litteris is ordo servatur in edd. quoque vulgaribus Suidae, ut o ante litteram v proxime collocetur.

**) Schulzius in Specim. obs. in Suid. §. 3. Alphabeticus quidem ordo litterarum, ut in huius generis libris fieri solet, fundamentum partitionis est, adeo tamen variat, ut qui in Suida hospes est infinitas voces frustra quaesiverit. Non ipsae solum litterae, variato earum recepto ordine, liberrime dispositae sunt, sed etiam in serie glossarum unius eiusdemque litterae maxime arbitraria est vocum successiva combinatio. — Ecquis vero Suidam inspiciens in stuporem non abripitur, si litteram Θ post I, litteram Ω post O, diphthongum EI post litteram Z, et voces quae cum AI incipiunt, post litteram A demum invenerit? Nihil dicam de arbitraria et lectoribus molesta dispositione singularum vocum, quae sub unaquaque littera itidem ordine suo se excipere debuissent.

indefinitis et tabulis terminationum studia discentium regere conabantur, ut sonos affines sibi que respondentem ex artis praeceptis eleganter in eloquendo scribendoque distinguerent, imprimis autem librarii certam haberent normam, quam in propagandis litterarum sacrarum et gentilium exemplis observarent. Itaque valuit necessitas et usus vitae communis, non liberalis et otiosa sermonis Graeci contemplatio, ut locus grammaticus olim ab rudimentis scholasticis remotus in ludum introduceretur; neque iam causa latebit cur litteratores, qui pronunciationem emendatam unice spectarent, non totum huius doctrinae campum amplexi sint, in quo consonantium etiam ratio (velut cum ἀντιστοιχῆ τὰ δασεία τοῖς ψιλοῖς, ῥ ῑ, aut permutari quaedam dicuntur κατὰ ἀντιστοιχίαν τοῦ χ εἰς κ, Gregor. Cor. p. 485. Etym. M. vv. Θάσσοντας et Δοξός) constare debet, sed in vocalibus omni corruptioni obnoxii fere haeserint. Hinc pendet *Theognostus*, quem Cramerus in *Anecd. Oxon. Vol. II.* primus edidit, *continens* (ut *Bentleius* in *Ep. ad Millium p. 77.* memoraverat) *mille regulas de recta scribendi ratione, quarum XL. docent quando ᾱ scribere oporteat et quando ε̄, totidemque ubi ο̄ et ubi ῡ.* Tot autem canones libri, quem scriptor ad Imp. Leonem Armenium misit, si necessarii fuerunt ad evitandam sonorum perturbationem, merito *Villoisonus Anecd. Gr. T. II. p. 127.* colligit pravam istam pronunciationem saeculo nono, quo receptam videmus et inveteratam, etiam anteriorem fuisse. Huc *Theodosii* quoque caput ed. *Göttl. p. 66—79.* spectat, sed prae ceteris commentarius qui vanum nomen iactat, *Herodiani* qui fertur *Epimerismi*, quorum consilium *Boissonadus* non est assecutus. Vide vel nostram historiam litt. Graec. T. I. p. 622. Porro non desunt indiculi, qui doctrinam operosam in delectum brevem redegerint: ut (ne *Psellum* dicam in *Boissonadi Anecd. T. III.*) in *Bibliotheca Matritensi* (v. *Iriartis Codd. Matr. p. 271.*) latet *Τεχνολογία περὶ ἀντιστοιχῶν*, in *Laurentiana* (v. *Bandin. T. II. p. 570.*) *Ἑρμηνεία περὶ ἀντιστοιχῶν*. Tandem his tabulis et institutionibus effectum est ut quicumque rectam scribendi pronunciantive rationem sive in vocabulorum initio sive in terminationibus per partes orationis cognoscere vellet, celerrime doceretur et in transcurso leges etiam declinandae non spernendas secum auferret: velut quibus nominibus genitivus ᾠνος, quibus ὄνος conveniat vel ᾠ in commissura vocum compositarum.

Iam facilis et parata fuerit ad Suidam progressio. Hunc igitur apparet, quod praemunisse operae pretium erat, arbitrarias istas litterarum vices nec temere nec per incuriam dispensasse. Sed morem tunc receptum et scholasticis institutionibus tritum ille sequebatur, quem suspicor tanquam regulam alphabeti Byzantini tabulis etiam sive laterculis descriptum fuisse. *Suidas* tamen si minus primus, at certe nobis unus est, qui thesaurum sermonis Graeci doctrinaeque historicae secundum antistoechiam ordinaret et usu quotidiano quasi per lusum voluerit animis rectam scribendi rationem instillare. Cuius conatus imprimis admonet *I. A. Schmelleri*, qui legem antistoechiarum ad idiotismos dialecti Bavaricae traduxit eaque duce solus inter nostrates universam verborum familiam per omnes cognationis gradus atque varietates singulari solertia recensuit. Graecus vero lexicographus intra vocalium affinitatem substitit. Is copulavit ᾱ et ε̄, ε̄ ἢ ῑ, ὀ ᾠ, ο̄ ὕ, sic ut ᾱ ε̄ ὀ ο̄ eos praecedant sonos, quibuscum confundi solebant, eamque legem non solum in successionibus elementorum sed in singulis etiam litteris et constituenda serie glossarum conservat. Quam sicubi violari videmus (quamquam id rarissime factum), id praeter illius voluntatem evenit, et interdum suspicionem fraudis sive manus diversae movet. Ut inter *Δήετε* et *Δήεις*, *Δήια* quaeque recte sequuntur interpositae sunt *Δηθά*, *Δηθάκις*, *Δῆθεν*, *Δηθύνω*, item glossae *Δημοσθένης* ante *Δημοσιεύων* et cognatas, *Διδύραμβοδιδάσκαλοι* et finitimae ante *Διύναι* et reliquas rite dispositas; eandemque rationem in *Α* *Αῆθαργος* et eiusdem

societatis glossae ante *Αῖμα* et finitimas, in *Ο* sequuntur *Ὅθεν* cum similibus usque ad *Ὅθρονονεύς*, quas excipiunt *Ὅι* et continuatae. Similiter gl. *Ἐπαθαίνετο* et *Ἐπαθλον*, quibus facile caremus, antecedunt glossam *Ἐπαίειν*. Porro duplex glossa *Ἐδέα*, cum rectum *Ἰδέα* suo loco legatur, quia ab lectoribus sit invecta non dubitamus. Praeterea geminatae litterae, praesertim liquidae non curantur more temporum Byzantinorum: ut ad glossarum ordinem nihil referat, duplex an singula littera vocabulis insit. Defungamur unico exemplo, quod in re minime obscura sufficiat: recte sibi succedunt *Μαλιασμός*, *Μάλλιος*, *Μάλιστα*, *Μαλθακόν* —, *Μαλκίομεν* —, *Μάλλον*, *Μάλλονος*, *Μάλχος*, *Μαυμάκνθος*, *Μάμας* —, *Μάννα*, *Μαναίμ* et quae similiter conformata sequuntur *). His igitur praemissis apparet tam initio quam in mediis vocibus ordinem elementorum apud Suidam extare talem:

α. β. γ. δ. αι. ε. ζ. ει. η. ι. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. οι. υ. φ. χ. ψ.

Inde facile colligitur, ut his utar, *Είκαία* et similia inter *Είκασμένος* et *Είκελος*, *Ἐλείας* et affines inter *Ἐλεψεν* et *Ἐλη*, *Τοιᾶσδε* quaeque a *τοῖ* exordiantur inter *Τρυχωθεῖς* et *Τύανα* esse quaerenda. Reliqua suppeditabit Aldi quam diximus tabula.

3. Post partitionem nihil ad cognoscendum fructuosius aut suavius quam conspectus subsidiorum et auctoritatum, quibus Suidas thesaurum suum extruxit et ornavit. Subsidiorum vero duplex fuit genus, alterum e lexicis scholiis collectionibus petitum, unde vocabula cum explicationibus (*λέξεις*) et lectissima parte testimoniorum delegit; alterum autem ad historiam sacram et profanam itemque historiam Graecorum litteratam spectabat. Medium quodammodo genus, sed ab subsidiis diversum efficiunt observationes et auctoritates, quas Suidas ex lectione plurimorum librorum coacervatas glossis aut receptis aut recens factis attribuit. Tantam eruditionis et industriae varietatem si quis obtutu continuo lustret, fatendum sane post Photium inter Byzantinos non extitisse, qui Suidam diligentia studiorum aut amore doctrinae liberalis aequaret. Itaque huius lectio vel silentium nobis eum praestat usum, ut qui scriptores tum celebrati fuerint vel neglecti, quae grammaticorum institutiones invaluerint, qui scholiastae temporibus illis in certum et absolutum corpus succreverint, notis manifestis intelligamus: nec facile horum omnium codex vetus et praestans invenitur, qui multis annis aetatem Suidae excedat. Nempe saeculum X. mira bibliothecas instruendi, scriptores antiquos excerptendi, compendia doctrinarum et florilegia fabricandi libido corripuerat, quam ingenium ut videtur Constantini Caesaris et obsequium aulae principalis inflammavit. Quo minus fortuitum haberi potest quod Suidas, noviciis collectionibus non mediocriter adiutus, in eandem societatem sarcinas antiquitatis colligendi venit. Apparet igitur studium et benefaciendi voluntas, non ingeniosa Graecarum artium facultas aut iudicium criticum et notandis scriptorum generibus subactum, quod hominibus Byzantinis omnino defuit; nec siquis, ut solebant post renatas litteras tot viri peritissimi, durius pronunciet a Suida *vitia codicum fideliter transcribi et collatis vel corrasis*

*) Iniuria hanc simplicitatem conquestus est *Schweighäuserus* in Opusc. T. II. p. 147. — in litterarum praesertim duplicandarum ratione (codicum fortasse culpa, quibus usus est) ita negligenter versatum Suidam videmus, ut, quanquam ad collocandos singulos lexicis sui articulos secundum litterarum seriem, quibus quodque constat vocabulum, summam curam adhibuit, duplicatarum tamen litterarum in serie articulorum nullam prorsus habuerit rationem. Ceterum extant in Etymologico M. levia quaedam glossarum ἀντιστοίχως dispositarum vestigia (ut quae ab *αἶ* exordiantur media sunt inter *αἰός* et *αἶω*, porro *ἀκραία* et *ἀκραυρή* post *ἀκράτη* leguntur, *ἀλειπής* et quae sequuntur usque ad *ἀλεισον* et *ἀλείτης* inter *ἀλειωρή* et *Ἀλήτης*, *ἀμείβω* cum similibus post *ἀμεύσιμον*); sed haec ad diphthongos fere redeunt nec multum valent in eo lexico, cuius ordines non ad rigorem aequabilis successionis sunt exacti.

undecunque laciniis centonem esse consarcinatum, his probris inest quod ad unum lexicographum pertineat. Nobis quidem satis est eius manu pretiosissimas opes non indiligenter servatas esse, neque prudentiam aut subtilitatem ultra captum istius saeculi requirimus; sed stuporem et ignorantiam sensus communis rerumque vulgarium nolumus temere inculcari, nisi forte paucos locos excipimus, in quibus ambigi licet utrum Suidas an lectores culpam sustineant. Huius igitur vindiciis plurimas annotationis partes destinavimus, quibus tanquam supplementum accedat harum quaestionum caput tertium; eodemque mentem advertant, qui in glossis evolvendis rudem et incertam materiam deprehenderint.

Iam videndum quibus subsidiis usus ille thesaurum suum Graeci sermonis sive congeriem λέξεων construxerit. Nam ipse fontes suos constanter silet nec philologorum modo, quem Etymologicum Magnum expressit, rariorem saltem observationum auctores edit grammaticos. Itaque nonnulli fidem eius desiderarunt, ut *Lipsius* (de militia Rom. IV, 10.), iniquus ille Suidae reprehensor: *Nam* (inquit) *et nomina fere suppressit, et intendere oportet, quid eius sit, quid alienum.* Sed qui commentarios et lexica superioris aetatis acervatim decerperent et exhaurirent, nolebant nec per angustias spatii poterant singulos ascribere decessores; ac plerumque satis visum eos in prooemio breviter indicari. At enim superesse videtur index virorum undecim, qui copias suas Suidae subministraverint, ab omnibus editoribus praemitti solitus*). Id tamen continuo apparet, quod unus non cepit Fabricius, sed ipsa clamant praescriptionis verba, non a Suida hanc tabulam auctorum esse profectam. Sequitur ut eam coniecturae hominis docti tribuamus; quamvis miremur hos solos appellari, neglectis pluribus et gravioribus subsidiis,

*) Per hanc opportunitatem placet primum scripturam codicum afferre, potissimum a Gaisfordo collectam. Paulo maius autem variat codex Matritensis apud Iriartem p. 83. Is in praescriptione, *Τὸ λεξικὸν τοῦ σοῦδα* (σοῦδα etiam B. σοῦδα D. F.) *συνέταξαν ἄνδρες πλείστοι σοφοί*: ubi F. *Βιβλίον λέξεων σοῦδα συνταχθῆν παρὰ διαφόρων σοφῶν ἀνδρῶν.* In Eudemi memoria A. *Εὐδήμου ῥήτορος.* In Helladii Matr. *Ἑλλάδιος ὁμοίως ὁ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου.* In Eugenio παμμιγῆ λέξιν κατὰ στοιχεῖον reliquit Gaisfordus, quae desunt Matr. ὁμοίως etiam D. In Zosimo ῥητορικαὶ F. *περὶ ῥητορικῶν λέξεων* Matr. In Caecillo *Κεκλίος* A. B. *Κεκίλλιος* (cum D. F.) *μειγαρεὺς σικελιώτης ἐκλογὰς λέξεων* x. st. Matr. In Longino *Λογγίνος δάσκιμος* (vel ὁ κάσιμος) ὁμοίως Matr. B. D. F. In Vestino ipsum *Ὀδηστίνος* ex A. dedit Gaisfordus, monens *Ἰουστίνος* in aliis codicibus extare. Post σοφιστῆς reliqua desunt Matr. Porro *βιβλίον — Πάκατος* om. B. D. F. In Pacato *Πάκατος* Matr. omissis *κατὰ στοιχεῖον*, cum B. D. F. quae post *Πάκατος* habet A. In Pamphilo *ποικίλων — πέντε* om. B. D. F. *περιοχῆν — πέντε* om. Matr. Sub finem *πεποιήκε* firmant B. D. F. Matr.

Ceterum *Valckenarius* p. 297. *Suidam ego quidem iudico nullum vidisse lexicorum, quae in fronte libri memorantur.* Id quidem ut arbitrarium mitto; quamquam non exputo cur Eugenium Helladium Vestinum, quorum nomina passim recurrunt, ab eo non visos credamus. Horum antiquissimus *Vestinus* (cuius integrum opus a Suida descriptum fuisse Maussacus Diss. crit. de Harpocr. p. 392. temere pronunciat) etsi raro commemoratur, extat tamen apud Basilium in Gregor. Naz. apud Boissonadum (*Notices et Extr. T. X. p. 233.*), *οὕτω Ἰουστίνος ὁ Ἀττικιστῆς.* Nam *Ὀδηστίνος* in *Ἰουστίνος* abisse supra monitum. Alterum tamen Scholium in eundem Gregor. Naz. quod primus edidit Montfauconus Diar. Ital. p. 214. cum tali subscriptione, *ἐκ τῶν Διογενιανοῦ τῆς ἐπιτομῆς τῶν Ὀδηστίνου Ἑλληνικῶν ὁδ,* ubi critici Batavi refinxerunt *Ὀδηστίνου*, num sincerum sit ambigi potest, cum eandem observationem praeter ullam ambiguitatem Schol. Il. ζ. 576. sic concludat: *ἐκ τῶν Δ. τῆς ἐπιτομῆς Ἑλληνικῶν ὀνομάτων.* Nam duplicem Pamphilii Epitomen, quam fecerint Diogenianus et Vestinus, iunctim proferri (v. Rank. de Hesych. p. 131.) non est verisimile. Memoriam autem Vestini celebravit inscriptio olim ad viam Ostiensem reperta (ap. Murator. p. 2033. in Corp. Inscr. Gr. n. 5900. cf. Letronium *Recherches p. servir à l'hist. de l'Egypte* p. 251.): *Ἀρχιερεὶ Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου πάσης Ἀεουλίῳ Ἰουλίῳ Ὀδηστίνῳ καὶ ἐπιστάτῃ τοῦ Μουσείου καὶ ἐπὶ τῶν ἐν Ῥώμῃ βιβλιοθηκῶν Ῥωμαϊκῶν τε καὶ Ἑλληνικῶν καὶ ἐπὶ τῆς παιδείας Ἀδριανοῦ ἐπιστολεῖ τοῦ αὐτοῦ ἀποκράτορος.* Unus post hos superest *Eudemus*, cuius lexicon Suidas sic collaudavit, ut usurpatum ab eo suspicaris. Sed quae hodie collectiones in bibliothecis sub Eudemi nomine feruntur (v. Ritschellii Prolegg. in Tho. M. pp. 78. sqq. et de Oro p. 78.), tam sunt ex illa cumque reliquiis aliorum conspirant, ut *Valckenarii* iudicium non possint refutare. Neque *Küstero* satisfecerunt, qui quicquid lexicorum sub Eudemi nomine repererat, ea *ψευδεπίγραφα* vocet, hoc est, expectatione minora.

a quibus Suidam profecisse constat. Iure enim Valckenarius mirabatur Pamphili quidem lexicon laboriosum simul cum Pamphili Epitome ab Vestino facta commemorari, Harpocratonis autem quem Suidas adhibuerit nullam fieri mentionem; nedum ut pater istius indicis suspicatus sit huic alias inesse partes praeclaras, quas a nullo tot lexicographorum potuerit derivare. Verum ne coniecturam quidem semidocti hominis agnoscere licet, sed otiosus lector ex ipsius Suidae glossis, quibus memoria lexicographorum continetur, mutatis vocibus opellam suam confecit totam, neque tamen ad finem adduxit qualemcunque. Quid quod parum perite non modo Caecilium arripuit, qui delectum vocum Atticarum composuerat, et Longini λέξεις paucis lectas, sed Pamphili notitiam perverse compilavit duplicemque titulum in unum conflavit, Π. λειμῶνα λέξεων ποικίλων, περιοχὴν βιβλίων ἐνεπήχοντα πέντε (sub Vestini nomine ἐ. ἐνός, i. e. ut Hemsterhusius vidit, ἐ. ἐ.). ἔστι δὲ — πεποίηκε. At Suidas distincte, ἔγραψε Λειμῶνα· ἔστι δὲ ποικίλων περιοχῆ. Περὶ γλωσσῶν, ἦτοι λέξεων βιβλία ἐ. πέντε κτλ. Non fugit indicis origo Valckenarium, qui digressionem IV. in Theocr. Adoniaz. p. 295—299. prudenter eum disceptavit. Sed ut iusto calidius ille fraudes et clandestina furta suspicari solebat, ita malum indiculum ad mangonem nescio quem revocat, id scilicet spectantem, ut speciosa fronte libri, quem descripsisset vel describendum curasset, emptores alliceret. Huic quidem assensum praebuit Ruhnkenius de Longino p. 343. Opusc. T. I. p. 524. Miretur sane quispiam indiculum grammaticorum, qui copias Suidae suppeditassent (huc enim redit formula satis perplexa, οἱ δὲ συνταξάμενοι τοῦτο ἄνδρες σοφοί), mangonio fingi debuisse; nam quotusquisque Byzantinorum hominum obscura nomina rescit aut curavit? mitto tamen rem levioris momenti. Sed vir sagacissimus, ut erat sui iuris et in litteris Graecis ab omni superstitione vacuus, processit longius ac scriptorem indiculi, quippe magistellum aetatis infimae, contendit etiam mendacem Epistolam ad Eulogium, quae Hesychio praefigitur, vel fabricasse vel a sodali quodam editam legisse. Nempe Diogenianum illic laudari, quem index Suidae praemissus silentio premat. Acumen hercle Valckenarianum agnoscis: ego vero fraudis ne levissimam quidem umbram inveni. Quodsi verum par est fateri, neutrius opusculi manus ad falsarium, ut Valckenario videbatur, ac nebulonem redit. Repugnabit etiam, qui difficillimam de lexi Hesychiani origine quaestionem diligenter inchoavit, C. F. Rankius; quamquam professionem illius Epistolae cum eo Hesychio, quem hodie versamus, concordare non est demonstratum. Nobis interim nostrum opus tueri sufficit, postquam intelleximus laterculum istud, quod Suidae satis mature praemunitum est, nullius usus aut auctoritatis esse.

4. Praevertamur ad subsidia lexicorum, quibus Suidas glossaria debet cum explanationibus et testibus exquisitis. Is in delectu materiae eam fere rationem excoluit, quam Diogenianus epitome Pamphili confecta saeculis otiosis monstraverat. Recte breviter Pearsonus Adversariis Hesych. p. VIII. *Ante Diogenianum nemo generale lexicon confecit. Diogenianus voces ex Homero, comicis, tragicis, lyricis, rhetoribus, medicis, historicis collectas κατὰ στοιχεῖον disposuit, adeoque et veterum et sui temporis vocabula simul iunxit, et proverbia etiam inseruit.* Deinde plurimum valere studia sophistica, cumque flores poetarum et Atticae dictionis tam in scholis et auditoriis quam in libris eleganter compositis iactarentur, certatim grammaticorum vocabula, formulas, antiquitates rerum Atticarum et quicquid pigmentorum orationis figuratae superesset in apparatus sophisticos et lexica rhetorica redegerunt. Satis est illorum laborum recensum e Photii Biblioth. Cod. 145—158. peti: qui quod animadvertit conflatis Aelii Dionysii et Pausaniae lexicis pulcherrimum utilissimumque praesidium studiosis

litterarum Atticarum paratum iri, huic consilio celerrime sic est satisfactum, ut doctae superioris aetatis collectiones evanescerent. Iam ignavia temporum Byzantinorum gliscente tot tantaque contentiones in epitomas vergebant ac minus ampla sufficiebant promptuaria, postquam nec singulis scriptoribus classicis priva lexica sive glossaria destinabantur et imitatio sermonis Attici prorsus exaruerat. Itaque sophisticos apparatus cum lexicis rhetoricis, rhetorica cum lexicis poetarum et commentariis coaluisse videmus, nec mirum quod Suidas, monumentis reconditae philologiae plurimis interceptis, non ὑπομνήματα profert, sed magnam partem eruditionis e scholiis sive marginibus auctorum depromere solet. Tandem etiam integra lexicographorum opuscula perierunt aut pristinam formam amiserunt, eoque paulatim res evasit, non ut breviata vel mutilata numerentur et observationi commendentur, sed ut annotetur si quod lexicon malignas manus effugit. Quodsi hanc communem sortem recordamur, prae ceteris idem Suidas nostram movet admirationem, cuius molem nimiam tantum afuit ut epitomatores imminuerent, ut lectores novis potius auctibus exaggerarent. At Etymologicon Magnum quod artes grammaticorum, glossaria et lexica rhetorica consumpsit plura, similem sortem dissimili cum eventu videmus expertum esse: multorum enim industria sic veterem eius mutavit habitum, ut tot symbolas atque varietates non iam liceat constanter unum ad rigorem revocare. Porro doctam antiquae grammaticae hereditatem cum omnes nullo sudore tanquam communia bona distraherent, per manus transditam eam magistri magistellique propagabant, oblitteratis fere temporum notis; nec siqui splendidos testes et observationes minime vulgares ostentant, ipsos fontes et principes litterarum quisquam sibi persuaserit etiamtum aditos fuisse. Velut Eudemus, quem supra memoravimus, quoniam plerumque cum eo libello qui *Λέξεις χρήσιμοι* inscribitur communes habet glossas auctoritates fragmenta locorum, multum fallatur qui de hominis aetate doctrinaque (v. Ritschel. de Oro p. 79.) inde velit existimare. Quamobrem malumus opibus utiliter servatis quam incertis nominibus confidere forte casuque praemunitis. Sed in hoc quasi prooemio quaestionis nostrae subsistamus: non enim historiam lexicorum enarrare libet, sed condicionem et gradus laborum significare, quibus cognitio de Suida recte poterit iudicari. Nam qui notitiam huius generis uberiores consequi volet, cum iuvabunt diligentissima *Meieri* prooemia duo in academia Halensi vulgata a. 1842. 1843.

Quodsi Suidae fontes ad eos revocamus auctores, qui aetatem tulerunt vel probabili coniectura firmantur, horum gravissimos iam Valckenarius recensuit in Adoniaz. p. 297. Nominavit enim Photium et Harpocratonem, aliud simile lexicon rhetoricum minime contemnendum, item (ut illius vocibus utar) perinsigne quoddam opusculum veteris Atticistae, ex quo nobis unus omnium egregia, fragmenta quoque comoediarum, per lexicon illud grande sparsa, conservavit; porro Ruhkenius eum docuit e Phrynichi Apparatu nonnulla fluxisse; tandem e Zonara (quod in cap. I, 4. refutavimus) partem coniecit esse descriptam. Brevem indicem his absolvit: *Ab his paucis diversa Suidam istius generis lexica adhibuisse vix opinor.* Hactenus ille scienter, nisi quod vana specie deceptus Atticistis locum concessit. Eundem errorem prodidit etiam Piersonus, nobilissimus Valckenarii discipulus, in Moer. p. 17. *Huiusmodi generis observationes e veteribus Atticistis derivatae apud Suidam sunt plurimae. — Huiusmodi glossae ubique per totum opus veluti totidem gemmulae dispersae sunt.* At Suidas, quoniam iis temporibus interfuit, quibus studia leporis Attici deferbuerant nec formulae selectae quaerebantur, non aliis utitur Atticistarum praeceptis et artibus nisi quas e lexicis rhetoricis et multiplici

congerie λέξεων χρησίμων forte derivarat. Tunc enim diversissimae lexicorum opes unum in locum contrahi solebant, interdum etiam eodem volumine iungebantur; de quo genere celeberrimus est codex Coislinianus 345. Saec. X. qui solus pretiosissimum eruditionis Graecae thesaurum custodivit. Codicem illum sive gemellum cum Suidas tractaverit et in suos usus traduxerit, placet eius argumenta summam in conspectu collocare. Continentur autem 1. Apollonii Lex. Homericum. 2. Phrynichi Apparatus sophisticus in eclogas discerptus. 3. *Συναγωγή λέξεων χρησίμων*. 4. Timaei Lexicon. 5. Antiatticistes. 6. Glossae Herodoteae. 7. Moeris. 8. Lexicon Rhetoricum in Bekkeri Anecd. T. I. p. 181—318. editum. 9. *Λέξεις* ad libros Vet. Test. et Acta App. spectantes. 10. Tabula Paschalis. 11. *Λέξεις Ανκόφρονος* cum antiquissima poetae recensione. 12. *Λεξικὸν τῆς γραμματικῆς*. 13. Lexicon de Syntaxi a Bekkero proditum. Codex absolvitur libellis grammaticis, quos Bachmannus in Anecd. T. II. recepit. Horum vero 3. 4. 6. Suidas totos, 8. partim usurpavit. Nam a Phrynicho, quod Ruhnkenius contendit, nihil profecit, sed si qua habet uterque communia, fluxerunt ab epitoma quadam. Eadem observatio cadit in Lexicon de Syntaxi. Quodsi summam colligimus, lexicis usus est Harpocratonis, Photii, Timaei, Lexico Rhetorico, Glossis sacris et aliis paucis; plura tamen Scholiis debet poetarum copiosissimis. Contra lexicis de structura verborum abstinuit: quorum etsi vestigia non leviter impressa hodieque cernuntur, demonstrabimus tamen in cap. III. quicquid syntaxin Graecam sapiat ab interpolatione repetendum esse. Porro vix monendum est Suidam fontes suos fideliter ac sine mendorum vel erroris suspitione descripsisse. Quod neque novum est nec tam inusitatum, ut in huius unius lexi conditionem cadat. Nam iusto iniquius pronunciat Ruhnkenius Epp. Critt. p. 180. *Nullus autem grammaticorum, si Hesychium excipias, Suida vel crebrius a librariis deceptus est vel turpius.*

5. Harpocratonem igitur, ut ab hoc exordiar, Suidas non integrum legit, sed epitomen eam cum Photio sequitur, quam liber Palatinus praestat. Epitomen autem minus proprie dicitant id exemplar lexicographi, quod testimonia solet compendifacere vel imminuta supellectile docta, praesertim memoria singulorum librorum, mutat explicationes ac totam orationem extenuat et popularem in habitum convertit. Ac ne longius abeam, specimen esto primum gl. *Ἀγραφίου*.

Harpocr. vulg. *Ἀγραφίου*. εἶδος τι δίκης οὐ-
τω καλουμένης κατὰ τῶν δφει-
λόντων μὲν τῷ δημοσίῳ καὶ
διὰ τοῦτο ἐγγραφέντων, εἴτα
πρὶν ἐκτίσαι ἐξαλειφθέντων.
διδάσκουσι δὲ τοῦθ' οὕτως
ἔχειν Δημοσθένους τε καὶ Δεί-
ναρχος ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου
καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ'
Ἀριστογείτονος, ἐτι τε Πυ-
θέας ἐν τῇ πρὸς τὴν ἐνδειξιν
ἀπολογία.

Harpocr. Pal. et Suid. *Ἀγρ.* εἶδος δίκης κατὰ τῶν
δφειλόντων μὲν τῷ δημο-
σίῳ καὶ διὰ τοῦτο ἐγγρα-
φέντων, πρὶν δὲ ἐκτίσαι
ἐξαλειφθέντων. οὕτω Δη-
μοσθένους καὶ Δείναρχος καὶ
Λυκοῦργος.

Aliam faciem multa praebent exempla, quorum instar sit membrum gl. *Ἀκή*: ἦν οἱ μὲν τὴν νῦν *Πτολεμαΐδα* καλουμένην οὕτω πάλαι φασὶν ὀνομάζεσθαι. *Δημήτριος* δὲ οὐ τὴν πόλιν ἀλλὰ

τὴν ταύτης ἀκρόπολιν. Sic Pal. et Suidas; at reliqui Harp. libri: ἦν Νικάνωρ ὁ περὶ μετονομασιῶν γεγραφὼς καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τὴν νῦν Πτολεμαίδα καλουμένην φασὶν εἶναι. Δημήτριος δὲ ἰδίως τὴν ἀκρόπολιν τῆς Πτολεμαίδος πρότερον Ἀκὴν ὀνομάσθαι φησίν. Rarius autem epitomes auctor eam brevitatem affectat, quam ostendit gl. Ἀγνίας, ubi nihil reliquit praeterquam ὄνομα κύριον. Rursus nullum is de suo dedit additamentum: nam quae bis recurrunt gl. Ἀεισιτώ et Αεισιτώ subtexta vulgatisque Harp. exemplis adiuncta, ἡ λέξις Διογενειανοῦ (vel similiter conformata) ἐν Ἀληθείας δευτέρω, ea neque codices Harpocratonis agnoscunt et apud Suidam in suspicionem vel hoc nomine debent adduci, quod Diogenianum ille nusquam laudavit. In Harpocratonem tamen olim ex Suida glossae copiosae vel leviores immigraverant, quas Bekkerus tacite sustulit; itaque colorem et vim interpolationum nemo perspexerit nisi collatis priorum criticorum exemplaribus. Rem breviter in v. Πόριος observat H. Valesius in notas Maussaci p. 322. confirmavitque Porsonus in Aristophanicis Dobraei p. 19. Ex Suida interpolatus est Harpocraton v. ἐπιτροπή. φασκώλιον. προπεπωκότες. πρυτάνεις. Idem Porsonus paulo crassiorem fraudem in v. Γναφεύς animadvertit, cui partem tantum suggesserit Suidas. Ceterum hic paucas Harpocratonis glossas sprexit, ut v. Ξυστίς, quam Photius descripsit.

Photius autem et Lexicon Rhetoricum a Bekkero Bachmannoque evulgatum thesauros formularum ac rerum Atticarum praebuerunt, quos Suidas libenter cum pulvisculo, hoc est, cum mendis codicis utriusque haud exiguis in scrinia sua derivavit. His et observationes lectissimas debet, quibus publicae Graecorum antiquitates illustrantur, additis proverbiorum et comicae dictionis luminibus, et recondita poetarum Atticorum fragmenta, quae philologos oblectant et ingenia criticorum aluerunt. Itaque Suidas olim tanquam procurator ditissimus merito suo colebatur, cum neutrius lexicī copia doctis esset facta; nunc autem etsi gratiam novitatis amisit, dignitatis tamen partem retinebit, quoniam dimidium fere Photiani codicis intercidit. Ceterum Photius quod elegantiss et antiquitatibus Atticorum, quorum castam orationem neque expressit nec magnopere dilexit, tantam impendit diligentiam, nemo miretur, qui lectionem assiduam ab viro negotiosissimo cum intenta locutionum et figurarum observatione iunctam ex eius Bibliotheca cognoverit. Quam in rem satis est memorari iudicia de lexicis et opusculis Atticistarum, eclogas rhetoricas ex Aristide Himerio Damascio congestas (ut quae sub inscriptione p. 349. extant, ὅσα παρῆται χρεῶν ταῖς ἐκλογαῖς συντετάχθαι καλλιπέριαν ἔχοντα), porro disputationes de verborum usu vel auctoritate, quae continentur Epist. 156. et Quaestionibus ad Amphiloichium XXI. (ab A. Maio in Collect. Auct. Vatic. T. I. editis) ubi Lexicon suum p. 234. significat. Assumpsit vero cum aliorum collectiones, tum Epitomen Harpocratonis et copiosissimum illud Lexicon Rhetoricum. Haec igitur subsidia cum Suida collata nihil fere nisi apographa eiusdem operis repraesentant.

Minoribus etiam lexicis, inprimis Glossis variorum generum Suidas usus est. De quibus brevis sufficet narratio, neque habet haec litterarum pars in quo diutius moremur. Extant igitur in codice Coisliniano quem supra memoravi Glossae Herodoteae, secundum ordinem librorum novem dispositae, sane tenues et quae rarius interpretem possint iuvare. Recepit tamen universas fere, nec sine mendis et erroribus, Suidas (quod ab eo mirere factum, qui Herodotum ipse lectitarit et frequenter in usum vocet), non paucas suscepit Timaei lexicon. Notavit quaedam a Suida commissa Wesselingius Diss. Herod. c. 5. cuius adeundus commentariolus cum additamentis Schweighäuseri sub finem Tomi VI. Iam etsi multa temere corrasit, dubito tamen Suidae duplex

peccatum sub $\nu\nu$. Ζώνη et Σκέπη assignare, quas ille per confusionem explicationis cum lemmate arguitur finxisse. Ceterum expendenti glossas paulo doctiores I, 85. (ubi Diogenianus appellatur) III, 156. ex vetustis lexicis derivatas, item ut eas quae fide nulla sub librum IX. coguntur aut ad suas sedes nequeunt referri, vix credibile videbitur syllogen tam exilem certum et absolutum glossarii corpus effecisse.

Maioris sunt ambitus glossae sacrae, quas dicunt, ad intelligentiam utriusque Testamenti collectae. Iam nobis otium fecisset liber *I. Chr. G. Ernestii* (Suidae et Phavorini glossae sacrae Graecae — congegit et illustr. Lips. 1786. pp. 179.), quem post Epistolam de Suidae usu ad crisis et interpretationem librorum sacrorum, L. 1785. ediderat, si sedulitatem et profluentiam verborum iudicio prudenter temperasset. At neque materiam ille probe definierat, ut ratum haberet quid esset glossa sacra, nec fontes agnovit aut distinxit unde Suidas hauserat (nempe Hesychium etiam ab eo fuisse compilatum affirmat), et glossas suas sacras, quarum umbram captat levissimam, ex serie litterarum enumerat, cum deberet libris S. Scripturae singulas pro diversitate fontium aggregare. Hinc opusculum prodiit iusto grandius et raro profuturum. Nec maiorem attulit usum *I. Fr. Schleusnerus*, particulis duabus Auctarii Observationum in Suidam et Hesychium et alios lexicographos Graecos, ratione maxime habita glossarum sacrarum, Viteb. 1809. 1810. 4. Longe maiorem vero fructum ab eiusdem opera percipient theologi, qui glossas Suidae aliorumque lexicorum in Schleusneri Thesauris utriusque Testamenti collectas et inter se comparatas voluerint usurpare. Sed ut negotio nostro brevissime defungamur, Suidas cum neque Hebraicum teneret sermonem nec Novi Testamenti sensus ultra vulgarem interpretum captum assequeretur aut ad interiores theologiae recessus aspirasset, subsidia variorum conquisivit, quibus penuriam suam solaretur ac desideria mediocrium lectorum expleret. Primum igitur historiam quam ferunt biblicam selectis potius narrationibus, quarum lineamenta cum de Graecis interpretibus Veteris Testamenti, de Iosepho, chronicis Byzantinis similibusque rivulis traxit, tum interdum mysticis allegoricis apocryphis nugis et commentis diversarum aetatum (vide specimina prae ceteris luculenta Ἀβραάμ, Ἀδάμ, Ἰησοῦς, Ἰώβ) tanquam nobili sapore infecit, quam plenis et continuis capitibus adumbravit. Deinde non dissimili consilio locos obscuros et controversos Scripturae, quorum oratio recedit a consuetudine vulgari, per glossas sic dispertiit, ut inprimis Psalmos, Euangelia et Paulum Apostolum respiceret. Aderant autem glossaria quaedam minora, quorum nec doctrina neque verborum ambages molestiam crearent: ut illud *Io. Albertii* cura non spernenda proditum, cuius libellus sic inscriptus est, *Glossarium Graecum in sacros N. F. libros. Ed. Io. Alberti. Accedunt eiusdem Miscellanea critica in glossas nomicas, Suidam, Hesychium. LB. 1735.* Alterum glossarium non melioris notae continetur glossis Hesychii sacris, quas omnes esse spurias et opera lectorum adventicia in Hesychium insertas praeclare demonstrat *Bentleius* Epistolaram a Burneio vulgatarum 69. Sed recte fecit Suidas, quod opes eruditorum interpretum ieiunis istis explicationibus adiunxit. Nemini vero tantum debet quantum Theodoro, quem celato nomine pro viribus descripsit et glossis Psalmorum explanandis libenter accommodavit: si quis enim nostrum Indicem Auctorum sub $\nu\nu$. Ἀπόστολος, Γραφή, Εὐαγγέλιον, Θεοδώρητος contempletur, intelliget quod verum est, reliquas Sacrae Scripturae partes praeter Psalmos ab eo strictim contractari. His tandem finibus operam suam continuit lexicographus; novas autem glossas lectores inculcarunt, a quibus alias identidem sub variis lemmatis repetitas fuisse consensus codicum ostendit.

Glossas nomicas sive publici iuris paucas animadvertimus easque sic comparatas, ut appareat Suidam omni tam sermonis Latini quam antiquitatum Romanarum et actionum legitimarum scientia caruisse. Quo minus admirandum vocabulorum etiam portenta recurrere, quae non modo rudem et in Latinis plane infantem (ut cum Montacutio loquamur) arguant, sed quamlibet etiam medelam aut explicationem aspernentur. Velut *Ἰνγρουσία* vix divinando potuit expediri; nam perversas notationes, in quibus Graeculi mire sibi placuerunt (v. *Κῆρσος* — *παρὰ τὸ καίνω τὸ κόπτω*), facile toleramus. Sed utcumque haec deformata sunt, fluxerunt a traditis collectionibus (unde repetenda quoque gl. *Πραίφεκτοι*, quamvis antiquitus e Polybio manaverit), ac sufficit istam Suidae partem cum *Labbaei* Glossis verborum iuris comparari, quae Glossariis ab eo congestis Lutet. 1679. adhaerent.

Novissimum in Glossis locum obtineat Timaeus: quem verbo praetermissem, nisi viri primarii non levis error mentione dignus esset. Etenim glossas Timaei plerasque Suidas recepit, *celato semper nomine*, quod Ruhnkenius p. 113. factum incusat, tanquam ille reliquorum fontium nomina soleret annumerare. Sed invenerat Timaeum in ea lexicorum sylloge, quam codice Coisliniano custoditam supra (4.) monuimus a Suida esse usurpatam. Huic igitur partim glossas Platonicas refert acceptas, partim observationes quae Herodotum et antiquitates Graecas illustrant. At quis credat scriptorem Platonis studiosum adeo fuisse temerarium, ut in exiguum libellum, quem Photius *βραχὺ πονημάτιον* dixit, argumentum alienissimum pertraheret neque cum formulis Atticis coniunctum? aut rebus e materia dissimili petitis interpolatorem nescio quem praeposterum, quae Ruhnkenii fuit sententia, stulte abusum esse? atqui glossae istius generis centenarium paene numerum implent. Longius tamen in hac quaestione procedendum erit, quam vir ingeniosus sicco pede praeteriit. Epitomen enim ille nos tenere pronunciat; ac debuit fortasse liber olim amplior ab aliis ad hanc breviter redactus videri, si *Wytttenbachius* vere narrat, lexicon breve quidem esse dictionum rariorum et exquisitarum, quae grammaticae explicentur, nullo cum eruditionis apparatu, accurate tamen et diligenter, utiliter item cum ad multorum locorum intelligentiam aperiendam, tum ad veram lectionem constituendam. Hem voces suaves et honorificas! in quibus praeter solam veritatem nihil desideres. Nec multis verbis opus, cum hodie nemo speret e Timaeo fructum ad Platonis intelligentiam aut emendationem sese percepturum. Immo per-paucae insunt glossae Platonicae, longe plures autem e communibus lexicis haustae, quales sunt, *Ἄγαμαι. ἀποδέχομαι, θαυμάζω ἄγαν. Ἀλαζών. ψευδής. Ἀντικρύ. κατευθύ, ἐπ' εὐθείας. Ἀτάρ. σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δή. Γενναῖος. ὁ εὖ γεγονώς. Διθύραμβος. ὕμνος εἰς Διόνυσον. Ἕκιστα. οὐ πάνυ. Νώ. ἡμεῖς, et, ut unum locum addamus, Οὐχ ἧκιστα. πάνυ, quibus homo semidoctus Porphyrium testem ascripsit. Haecine per interpolationem admixta putabimus? aut Graecis Romanisque tam inaudita, ut lexicographus in usum sodalis ea colligere debuerit et explicare? sic enim praefatur: *ἐξέλεξα τὰ παρὰ τῷ Φιλοσόφῳ γλωσσηματικῶς ἢ κατὰ συνήθειαν Ἀττικὴν εἰρημένα, οὐχ ὑμῖν μόνοις τοῖς Ῥωμαίοις ὄντα ἀσαφῆ, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλλήνων τοῖς πλείστοις.* Enimvero parum huic professioni cum delectu glossarum convenit, adeoque verendum ne, quod in Hesychio videmus usu venire, idem in Epistolam cadat operi dissentientem. Nempe huius fundus sine dubio pendet e lexico quodam Platónico, nec quicquam subest observationis rarae, quin id in Scholiis Platonicis recurrat. Sed illa cum modici essent voluminis, postea cum variis glossis et floribus lexicī rhetorici coepta sunt conflari, donec haec opusculi facies provenit. Igitur glossarum lemmata, quamvis vox apud Platonem extet, non ubique licet ad huius*

auctoritatem revocare: velut Ἐρρε. φθείρου, ἀπαλλάττου. Apparet iam satis bene se habere codicis inscriptionem, quae Ruhkenio displicuit, Τιμαίου σοφιστοῦ ἐκ τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων. Et haec quidem de lexicis a Suida descriptis.

6. Brevius Scholia designare licebit, quibus ille vicem glossariorum sive ὑπομνημάτων (v. supra 4.) usus est. Hinc glossas selectas poetarum et historicorum decerpit, quarum explicationem lectores requirebant, easque nube scholiorum quasi commentariis in epitomen coactis circumdare solet. Sic desideriiis hominum Byzantinorum, qui nullas opes nisi parabiles et commode structas admitterent, satis prospectum videbatur. Itaque scholia, hoc est, silvam inconditam ac multis saeculis aggestam, ut invenerat, Suidas bona fide repetiit, nec raro digitos magis quam iudicium secutus plura describit quam lemma locique interpretatio poscit. Velut (nam levissimum exemplum instar aliorum sit) in v. Ἀναξία cum Sophoclis ἀλλ' ἀπερεί τις ἔποικος ἀναξία οἰκονομῶ δόμους πατρός, plura contineat explicatione digna, non substitit in praescriptione ἀναξία, sed adiungit etiam quae spectent ad ἔποικος et οἰκονομῶ, universamque sententiam infra sub v. Οἰκονομῶ pertractat. Adde v. Πάροινος. Quamquam haud exiguus glossarum est numerus, in quibus scholion eruditum ac diffusum ultra necessitatem finesque concessos adeo recoquitur, ut supervacuae partes ad lectorum industriam revocari debeant. Nam quicquid eruditae frugis in scholiis animadversum esset, id in hunc thesaurum cupide traductum fuisse cum alia docent specimina, tum observatio mire detorta sub v. Ἐξ ἀμάξης. Ceterum quod Suidas aliis scholiorum corporibus diligenter, aliis negligentius utitur aut ea prorsus ignorat, id ipsum nobis significat, quae collectiones tum viguerint quaeque nec fuerint consummatae neque consuetudine vulgi celebratae.

Sed nullis commentariis Suidas tantum tribuit quantum Scholiis in Aristophanem. Horum enim magnam et exquisitam partem per totum opus diffudit, eaque multiplicavit etiam industria lectorum, qui particulas copiosissimi cuiusque scholii varias in glossas derivare solent vel glossis singulis tanquam auctarium apponunt. Numerum autem tot scholiorum si cui libet computare vel cum ceteris accessionibus Suidae conferre, satisfaciet Index Auctorum, ubi recensio locorum ex Aristophane laudatorum duas ferme plagulas typis minutissimis implet. Itaque haud fallitur qui Suidam opinetur in poeta comico quasi deliciis litterarum Graecarum oculos defixisse, cum eoque studiose reliquias veterum interpretum coniunxisse. Quibus cum tantum spatii concesserit, ut quodammodo novus interpres inde colligi possit, cumque Scholiis Aldinis observationes immixtae legerentur, quae manifestam proderent interpolationem: non miramur olim (v. Maussaci diss. de Harpocr. p. 396. et A. Schotti praef. in Suid. Prov. p. 329.) debitum fuisse, *utrum Suidas ab hodierno Scholiaste Aristophanis an vero Scholiastes a Suida sua mutuatus sit.* Verba sunt Küsteri praef. p. III. qui fraudes sane quasdam ab editoribus Scholiorum admissas (cf. annot. in v. Αἰωπος gl. 3.) agnovit, nec potuit tamen Musuri temeritatem divinare, quem recensio Dindorfii plane demonstrat multos et longissimos locos (v. Dindorf. p. VIII. et in Addendis) e Suida traduxisse. Perspexit autem Küsterus lexicographum suum plenius atque castigatius Scholiorum exemplar usurpasse; sed ut laborem ille molestum refugiebat, nec scripturae discrepantiam e Scholiis diligenter enotavit neque horum emendationi, cum Aristophanem curabat, utilissimas Suidae copias admovit. Primus eas in Scholiis Pluti Hemsterhusius sedulo comparavit, adhibito libro Leidensi; deinde praeceptoris vestigia secutus haud semel (Diatr. in Eurip. pp. 49. 204. in Adoniaz. p. 297.) monuit Valcke-

narius apud Suidam cum alias partes largiores extare, tum vetera in Thesmophoriazusas Scholia, quae tum desiderabantur, ex eo colligi posse. Tandem beneficio *Guil. Dindorfii* purum et locupletissimum Scholiorum corpus nobis contigit, quali homines Byzantini multis saeculis ad Comnenos usque utebantur. Idem etiam Suidae affuit, cuius rei saltem admonet Σχο. praefixum in *v. Βληχωνία*, nec dubitare patitur utriusque comparatio quin illis temporibus haec ipsa commentariorum Aristophanicorum facies tanquam perfecta valuerit. Nam in *Lysistratam* et *Thesmophoriazusas*, ubi Scholia rarescunt et extenuantur, nihil obtulit Ravennas amplius quin id apud Suidam inveniatur. Is enim cum primariis codicibus, Ravennati et Veneto, sic conspirat et Scholiorum nunc scripturam emendatam nunc partes recens editas vel auctas confirmat, ut merito tertii codicis loco habeatur. In quo non minimi est momenti, quod quae seorsim aut Ravennas servat aut Venetus, ea confertim prodit et verbis tradit uberrimis. Sed dispar illius extitit opera, cumque Scholia copiosissima praestet in Pace, propemodum deficit in Vespis, ubi plurimae Musuri fraudes deprehenduntur e solo lexicographo ascitae. Neque vero Suidam exhaustit editor aut utriusque codicis consensus tam inutilem reddit, ut non solerter adhibitus etiamnum meliores praebeat lectiones et accessiones qualiscunque pretii (ut in *v. Εύρωτιῶν*) aut plurimum ad restituendam membrorum iuncturam conferat. Serius autem et confectis aliquot fasciculis (*v. supra p. XXII.*) exemplar *Dindorfianum* ad nos accessit; sed ut chartis et tempori parceretur, non libuit Addenda spicilegiis parum commodis onerare.

Similis est condicio Scholiorum in *Sophoclem*. Horum enim Suidas ut interpretum Comici plenissimam descripsit collectionem, hoc est, eam quam unus liber Florentinus custodivit. Iam post *Aristophanem* nullum ille poetam studiosius legit et in usus suos convertit quam *Sophoclem*; nempe pro captu Byzantinorum, qui prae reliquis fabulis *Aiacem*, *Electram* et utramque *Oedipum* terebant et libenter exarabant. Itaque factum ut Suidas locis suis *Sophocleis* adiungeret etiam Scholia, quae marginibus circumfusa paene cum pulvisculo recepit, praesertim cum brevitatis et modesta doctrina syllogem commendaret. Rarius enim mutila proposuit Scholia: cuius rei exemplum est *gl. Ολοβώτης*. Ipse bis ea citavit, in *v. Λύσοργος*, ubi σχό optimi libri praefigunt, et in *v. Ήμαρ*, ubi vulgatum Σχόλια (Σχῶ V.) refingi debuit σχόλιον: vide vel *Etym. M. vv. Ἀξείδαι* et *Ἰαδρις*, item *Etym. Leid. ap. Gaisf. pp. 156. 160.* Iam etsi scripturam interdum praebet emendatiorem, raro tamen accessionem paulo maiorem ex eo meminisse me annotare: quamobrem opinabar auctarium Scholiorum in *Aiacem* quod ostendit *v. Θρηνηῖν*, fragmentum dico fabulae *Sophocleae*, aliunde petatum esse. Sed eundem locum agnoscit plenius scholion in codice Florentino G. quem *Dindorfius* nuper in utilissimo supplemento *Schol. Soph. Vol. II. p. 90.* memoravit; itemque *p. 42.* fragmentum alterum e *Schol. uberiore Oed. R. 750.* ductum et *p. 95.* levem observationem in *v. Ἐμφανές*. Contra quae copiose tradit *v. Ἀλύειν* iure negat *Dindorfius p. 119.* ad scholion poetae plenius esse revocanda. His igitur aliisque vestigiis motus speciose vir eruditus *ib. p. V.* iudicat Suidae codicem, e quo Scholia sumpsit, ipsi *Flor. G.* quam alteri Florentino sive Laurentiano similiorem fuisse. Cuius sententiam alia iuvant, alia non mediocriter infirmant. Ut in *v. Παρωδία* quae cum Laurentiano concordant, per dittographiam aucta, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ παρωδοῦ καὶ Ὅμηρον ἢ μετ' Ὅμηρον ἦν, omissis autem extremis *G.* sic redintegravit, καὶ Ὅμηρον ἦν. ἀνεχρόνισεν οὖν ὁ Σοφοκλῆς: aliter quam *Dindorfius* volebat *p. 39.* adiuvanda duco, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ῥ. μετ' Ὅμηρον ἦν. Ceterum Suidas *Electrae* quidem Scholia selecta decerpserat, *Antigonae* (quam fabulam obiter inspexisse videtur) neglexit,

Trachiniarum et Philoctetae commentarios, quorum color ab antiquitate multum recedit, fore praetermisit.

7. In ceteris scholiis non attinet multum immorari. Nam longe rarius vestigia Scholiorum in Homerum, Thucydidem, Platonem, Lucianumprehenduntur. Contra neque Aeschylis Scholiis usus est neque Euripidis; quod minus mirabuntur qui Suidam viderint utriusque poetae fabulas leviter attigisse, neque copiis interpretum nisi paratis et ad facilem usum accommodatis ille mentem advertit. Atqui corpus scholiorum satis absolutum in neutro tragico confectum est, quod cum Scholiis Aristophanis vel Sophoclis posset comparari. Iam observationes doctas quas duo Veneti codices Iliadis servarunt, non infrequenter Suidas in explicandis notionibus philosophorum et glossis vel significationibus repetiit; rarius tamen et paucioribus verbis librum usurpat Veneto A. similem, diligentius alterum B. unde sensus mysticos et sapientiam allegoricam hausit. Quamquam huic codici tot observationes inferioris aevi, quae potuerint e diversissimis fontibus ad Suidam redundare, sunt aspersae (vide vel gl. Ἀγάθόν, Ἀφροδίτη, Εἰδωλον, Ἡρακλῆς, Θυμός, Φόβος): ut minus tuto pronuciari liceat. Sed certum est Scholia Thucydidis multas suppeditasse rerum et verborum explicationes, quae solebant ad apparatus Atticae lectionis et lexicorum rhetoricorum referri. Harum pleraeque breves sunt, nec facile mutat Suidas aut auget scripturam traditam, quae commentariis rhetorum ac sophistarum debetur. Porro cum ordines illorum Scholiorum tam aetate quam bonitate distinguantur, antiquiora tantum assumit, nec spreuit ea quae pertinent ad interpretationem locorum insignium: horum enim dum Thucydidem assidue lectitat numerum non exiguum Suidas decerpit. Vide specimen insigne gl. Καταφρόνησιν. Aliter usus diiudicari debet, quem Scholia Platonis et Luciani videantur attulisse. Iam Scholia Luciani multis in observationibus cum Suidae verbis conspirant, scilicet quod ex communi fonte hauserat uterque grammaticus. Insunt sane Scholiis istis quae magistri parum periti (nempe diversis manibus constat ea congesta fuisse) de Suida corraserint, ut Schol. Amor. 12. ex interpolata gl. Ἀμφιλαφῆ miro stupore ductum est aut Schol. Contempl. 7. τορνήνην; εἶδος ξύλου στοργγύλου· ἢ τὸ σαμβόν ξύλον καὶ οὐδέποτε ὀρθόν, quae nemo posset expedire, nisi Suidas ostenderet duarum glossarum initia coaluisse. Adde glossas Ἀριφράδης, Κωκυτός, Κρησφύγετα, Σχολιόν in Scholia translata. Sed talia non miramur, cum Scholia Luciani de quibuslibet angulis impari successu fuisse compilata vel potius codicum marginibus allita hodie demonstret sylloge studio Iacobitzii confecta. Suidas autem nec legerat multos Luciani libros, quem raro laudat, nec doctam opinor observationem habet, quae hunc solum ad fontem revocari debeat; immo feruntur in Scholiis narrationes longe meliores et luminibus suis commendatae, quas Suidas non videtur aspernaturus fuisse. Similis est condicio Scholiorum Platonis, quae ipsa de marginibus codicum colligi coepta sunt. Ea iusto rarius philosophi sensus et orationem peculiarem interpretantur, frequentius autem formulas, structuram, proverbia, mores ac personas antiquitatis Graecae tractant et exquisitis opibus, nominatim memoria locisque scriptorum perditorum illustrant. His vero grammaticis testes rerum Graecarum non vulgares praesto fuisse codex Bodleianus ostendit, qui subinde monuit etiam de placitis et arte Platonis; insunt etiam quae prosopographiis accepta referantur, ut narrationes de Socratis aequalibus vel adversariis. Suidas igitur partim cum Scholiis illis consentit et totidem vocibus quasi communem exhibet doctrinam, quam studiosi homines e lexicis rhetoricis derivabant; partim brevius eandem eloquitur sententiam. Velut prolixius Scholia tradunt p. 314. (in Annot. II. 1. p. 1186. corrige

numerum vitiatum) proverbium *δοτράζου περιστροφή*, alterum *κοινὰ τὰ τῶν φίλων* p. 319. cum auctario quodam, Sibyllas p. 315. Chaerephontem p. 331. formulam *χαλεπὰ τὰ καλὰ* p. 394. (a quibus differt p. 369.) et iusto loquacius causam dicti *ὄνου σκιά*. Contra longe plenior est Suidas in v. *Παιδικά*. Hic vero consensus talis est, ut alter quidem alterum iuvet et utriusque comparatio cum fructu possit institui, Scholiorum tamen corpus sive flosculos in marginibus Platonis sparsos non videatur Suidas invenisse. Quodsi quis de tot glossis velit, ut his utar, vv. *Τέως* et *Φαῦλον* considerare, non dubitabit quin ille subsidia descripserit aliter digesta pluribusque testimoniis ornata. Fallatur autem qui Suidam, propterea quod locos e diversis Platonis dialogis non parce produxit, in eorum lectione satis versatum suspicetur neque commentarios interpretum qualescunque sprevisse. Horum enim locorum maior pars ad argumenta lexicorum rhetoricorum, praesertim Photii pertinet, minor ad glossas Platonicas, quas olim a nescio quo collectas supra (5.) diximus in Timaeum et Scholia receptas esse; medium autem ordinem implent observationes Graeci sermonis sive *λέξεων χρησίμων* ex variis collectionibus ductae, quas lector Platonis non plane rudis minime desideraret. Inde fluxerunt animadversiones vulgaris notae, qualem habet p. 375. de formula *ὡς ἔπος εἰπεῖν* ab Suida breviter allata, sed brevius et ut peritum decuit interpretem alterum Scholion p. 397. Denique glossario Platónico debet Suidas non multa quidem, selecta tamen et certis indiciis signata: quorum est *Ἀνδραποδάθη τρίχα* et glossa prae ceteris illustris *Ἀριστίνδην. κατ' ἐκλογὴν καὶ αἴρεσιν τῶν ἀρίστων νομοθεσιῶν*, hoc est, ut demonstravimus, *Νόμων 9'*.

Superest ut moneamus Scholia Hippocratis et Demosthenis fidei esse nullius vel suspectae. Quorum annotationes in Hippocratem cum paucae sint et parum utiles, tum eas reiici iubet auctoritas librorum. Vide quae diximus in gl. *Ἡβός*, quae glossa portenti instar est. Sincerae quidem glossae Hippocraticae quali fuerint colore, melior pars Erotiani significat vel specimen a Gaisfordo proditum in Addendis Etym. M. p. 975. Ab his diversa Scholiorum in Demosthenem ratio fuit: quae quoties in explicandis formulis et antiquitatibus Atticorum cum Suida consentiant, annotatio frequenter ostendit. Sed tota res merum est commentum et fraus bono quasi dolo *Guil. Morelii* commissa. Nam ut princeps Suidae editor alienissimas geographorum et medicorum opes ausus est inculcare, ne quid eruditionis in copiosissimo lexico desideraretur, ita Morelius in edendis Scholiis Demosthenicis, commoda lectorum magis quam fidem librorum suorum spectans, multis Suidae glossis, aliis etiam ex codice Bavarico sumptis, apparatus auxit: unde factum ut errores Suidae vel deteriorum librorum ab eo propagarentur. Huius igitur interpolationes qui primus detexit et in annotationem relegavit, *Guil. Dindorfus* (v. in Schol. Demosth. T. I. p. 178. sq. exemplorum vim ab eo congestam quaeque in Addendis sub v. *Θεωρικά* monita sunt), idem nova recensione persuasit etiam Suidam Scholiis vetustis caruisse. Sed quascunque rerum et verborum apud oratorem explicationes ille collegit, non ex epitome commentariorum derivavit, sed e lexicis rhetoricis. Proinde variae lectiones ex vulgatis Scholiis identidem enotatae nullius iam usus sunt et auctoritatis.

8. Hactenus e doctis subsidiis Suidas cornucopiae Graeci sermonis et antiquitatum Atticarum collegerat, quod temporibus illis ad intelligentiam litterarum sacrarum et profanarum sufficere posset; idem tamen, nequa pars eruditionis deficere videretur, realis etiam quam dicunt doctrinae thesaurum adiunxit. Historiam igitur gentium antiquarum fabularem, sacram, civilem, potissimum Romanorum et Graecorum usque ad imperatores Byzantinorum clarissimos intexuit;

non ille morem recentium encyclopaediarum secutus, ut infinitam nominum illustrium et ignobilium seriem enarraret plenissime, sed satis habuit fastigia rerum antiquarum et quasi capita decerpisse. His tamen finibus operam suam non continuit, sed vitas scriptorum, additis librorum indicibus, tanquam historiam Graecorum litteratam haud vulgarem in modum inseruit. Quodsi vastissimam spectamus materiam et molem ex commentariis omne genus accumulata, profecto miramur temporum illorum assiduitatem et constantiam laboris, in quo vel nostrates manus quamvis exercitata deficiat. Sin vero diligentiam iudicium subtilitatem in tantis tamque dissimilibus copiis digerendis exigimus, voluntatem magis et patientiam agnoscimus quam ingenium prudens et experientia probe temperatum, ac totum negotium sic administratum plerumque videmus, ut casus potius et temeritas lectionis quam sapiens consilium dominetur. Neque iam curamus errores et naevos ex festinatione vel ignorantia rerum singularium natos, ut nomina confusa vel negligenter excepta, narrationes distractas vel a glossis suis alienas, homonymos parum severe distinctos: qualia notant Reinesius Varr. Lectt. p. 362. sqq. et Küsterus praef. p. V. Etenim talia commiserunt et committere pergunt etiam viri cautissimi, nedum ut homines Byzantinos, quorum ingenium ab arte criticaque facultate remotissimum fuit, durius accipiamus per socordiam turpiter labentes. Sed iustissime Suidas potest reprehendi, quod nec delectum in libris excerptis ullam instituit nec luculentas glossas ex apparatu ditissimo collegit, in quibus imaginem et memoriam antiquitatis adumbraret. Immo qualescunque fontes, modo brevitatem commendarentur, ille forte fortuna corripuit, obscura nomina cum claris permiscuit, narrationes fortuitas ac frivolas prolixè descripsit, et, ut generatim dicamus, fractas tabulas ex omni litterarum supellectile sic per universum opus dissipavit, ut neque summae sua ratio constet nec singulis glossis dignitas atque iunctura. Quid quod Christo locum concessurus fabulam ex apocryphis arreptam homo callidus exornat, quasi qui simplicem historiae maiestatem nugis fucatis praetexeret. Adeo saeculum illud inter tristes excerpti compilandique sudores obtorpuerat.

Sed perstringamus istos flosculos historicae doctrinae. Primum igitur plane desunt fabulae sive capita mythologiae Graecae, quam monachi pietas aversabatur. Partem tamen nominum fabularum servavit tanquam primordia Graecorum annalium, sed mirum in modum allegoriis et artificiis pragmaticorum deformatam. Etenim auspiciis Iulii Africani scriptores christiani chronica mundi fabricaverant, quae prisca tempora gentium Asiaticarum, Graecorum, Romanorum breviter delineata cum historiis sacris conflabant. Non illa perpetuam quandam narrationem et probabilem successionem rerum spectabant, sed epitomen nominum memorabilium et quasi nucleum e fontibus turbidis et commentis umbraticis ductum eoque colore vestitum, qui novellas recentium populorum referre videatur. His igitur chronicis unice homines utebantur Byzantini, qui sententiis verbisque simillimis historiam suam universalem sic propagabant, ut tot manus et aetates ab Eusebio inde usque ad Comnenos nihil nisi familiam unam et eiusdem codicis apographa repraesentent. Maxime tamen consentiunt in rebus priscis barbarorum et Graecorum; adeoque scriptorem infimi aevi Georgium Codinum in Originibus CP. multa totidem litteris, quibus Suidas, videmus consignasse. Quamobrem si fructum historicum, non criticum usum et diversam sequimur scripturam, unus et alter ex isto grege sufficit, cuius antesignani Georgius Syncellus, Chronicon Paschale, Georgius Cedrenus sunt; his accedunt, qui potissimum Graecam mythologiam et memoriam Veteris Testamenti sibi sumpserant ad captum Byzantinorum conformandam, epitomator sub initium Saec. X. cuius *Ἐκλογή ἱστοριῶν* opera Crameri (Anecd. Pariss.

II. p. 166—230.) innotuit, Georgius Hamartolus (ibidem Vol. IV. editus) et insignis tenebrio Io. Malalas; nam de reliquis temporibus quis nescit ab hoc tantas nugas esse disseminatas, ut cum aliis fabulatoribus componi nequeat? Sed nuper demum intellectum est omnibus viam praesisse Ioannem Antiochenum: qui qua diligentia chronicon mundi per varias populorum ambages ad Iustinianum usque deduxerit, plenissimum eius corpus ostendit ab C. Müllerō (in Appendice Fragm. Hist. Graec. Vol. IV. 1851.) laudabiliter concinnatum. Is in partitione quidem totius argumenti nihil a communi tramite discessit, in singulis autem periodis unum certamque ducem sibi delegit, a quo brevissimas narrationes sine dubitatione mutuaretur; itaque factum ut opere procedente veros et fideles auctores nactus ipse disertior fieret ac munus suum probabiliter expleret. Hinc Suidas totus pendet, cumque plurimas eius glossas cum Antiochēno, qui locum insignem in Constantini Caesaris Excerptis obtinuit, tam in sensibus quam in membris habituque orationis videamus conspirare, haud temere suspicamur alias etiam particulas ex eodem officina fluxisse. Rudimentis autem huius generis praemunitis iam breviter campos lexicographi historicos peragrarē licebit, quorum conspectum *Suidae Historica* per *Hieronymum Wolfum* utcumque Latine versa (Basil. 1564. 1581.) praestant. Itaque Suidas ex vetustate Graecorum paucos heroes selegit, quos pragmaticis artibus tum solebant in ratiunculas populares mutare; porro deos nonnullos vel potius simulacra deorum interposuit, non ut varietatem fabularum enarraret, sed ex instituto temporum Byzantinorum ut mysticas notiones subtiliter illustraret; itemque superstitiones gentiles et occulta sacra cum heroicis nominibus coniungit. Vide vel glossas *Λέρας*, *Κέχροψ*, *Μαρσύας*, *Όρφεύς* novissimam, *Παλλάδιον*, *Περσεύς*, *Πήκος*, *Προμηθεύς*, porro notionum divinarum exempla *Έρμης* et *Έρμης ό Τρισμέγιστος*, *Ζεύς*, *Ήλιος*, *Ήρακλής*, et quae unam efficiunt societatem *Γοητεία*, *Μαγεία*, *Προφητεία*, *Ολωνιστική*. Accedant de genere cognato *Βραχυᾶνες* et *Σερούχ*. Asiae tamen populos rarius attingit, praeter Iudaeos, quorum historiam nunc e Chronicis supra dictis nunc ex interpretibus Veteris Testamenti et Iosepho illustrat. Vide supra p. XLV. E florentissima Graecorum aetate pauca recurrunt nomina, quae Scholiis vel Lexicis Rhetoricis et historicis, praesertim Polybio debet. Plus autem tribuit imperio Romano, cuius ab cascis initiis exorsus iocularem inscitiam et Latini sermonis et morum ostendit. Vide vel vv. *Βρουμάλια*, *Λίβερος* et *Φεβρουάριος*, ac si quis specimen nominis detorti quaerat, *Βορίανθος*, quod illi significat *Viriathus*. Sed quid Byzantini homines in antiquitatibus Romanis ausi sint, praeter alios chronicorum opifices ostendere potest excursus Georgii Cedreni p. 167—170. Paulo molius et verius sese habent glossae frequentes de viris clarissimis reipublicae Romanae, quas subsequitur recensio imperatorum usque ad Iustinianum Mauricium Theophilum deductus. Harum plerasque praebet Io. Antiochenus sive huius Collectanea magnam partem in Excerptis Constantini reposita. Ioannes vero cum Dionem quique Dionem aut continuerant aut in brevitatem coegere, Herodianum, Zosimum, alios descripserit vel in narrationem suam illigavit, non satis tuto decernere licet, utrum comitem illum ducemque perpetuum an ipsos fontes Suidas adierit. Utrique tamen praesto fuit Eutropii breviarium, quod Graecis admodum placuit, eleganter et concinne versum ab homine sermonis utriusque perito, quem criticorum coniectura verisimilis Capitonem Lycium perhibuit. Vide Küsterum in v. *Άμύσειν*, et longiora specimina sub vv. *Αύρηλιανός*, *Πομπήιος*, *Τιβέριος*, *Φαβρίκιος*. In rebus autem labentis imperii cum alios adhibuit Suidas, tum Procopium, Theophylactum et qui facta post Mauricium tradit Nicephorum Patriarcham (vide *Ίουστινιανός* gl. 2.) in Corpore Bonnensi cum Pisida iunctum, cuius editor Suidam neglexit.

9. His igitur historiae lineamentis nihil aliud Suidas est consecutus, nisi ut lectores ex uno volumine commode decerpere possent, quae multis in commentariis chronicisque sparsa nollent otiose pertractare. Sed philologorum ille gratiam meruit glossis numerosis, quibus historiam litterarum Graecarum peragravit et instrumento firmavit pretiosissimo. Numerum quidem et insignem earum varietatem in conspectu posuerunt *Βιογράφοι* a Westermanno collecti Brunsv. 1845. Nec vero dignitatem et usum huius partis imminuit misera condicio totius farraginis, quam Suidas magis assidue quam prudenter et cum aliqua iudicii subtilitate compilavit. Nempe Photius adhuc eo valuerat ingenio atque iudicio litterarum, ut vitas scriptorum apte referret, argumenta librorum explicaret, elocutionem et colorem orationis diindicaret, flosculos etiam et specimina doctrinae suaviter spectanda concinnaret. Noster autem monachus opes ab aliis traditas bona fide describit, vitas et indicem librorum exiliter perstringit, mores dicta placita, quicquid est interioris notae, quod sapore quodam antiquitatis imbuere nos debet, nunc pro modo facultatum per saturam effundit, nunc silet vel minutatim ostentat; idemque si varias narrationes e diversis fontibus collegit, eas non digestas in perpetuitatem redegit, sed singulas in glossas dispertitur, ut subinde talia de diversis personis videatur accepisse. Velut duae glossae, *Τιμοκλῆς, Ἀθηναῖος, κωμικός*. — *Τιμοκλῆς ἕτερος, καὶ αὐτὸς κωμικός*, quarum neutra tituli fabularum iidem recensentur, non dubium quin ab ipsius Suidae errore ducendae sint. Vehementius tamen miramur de scriptura nominis *Στράβων* fuisse dubitatum: itaque suis locis duplex est reposita glossa, tam haec quam *Στράτων*. Harum perturbationum causam infra (10. coll. III, 2.) docemus. Porro de magnis ac primariis viris paucas servavit narrationes, quibus haud aegre neque cum doctrinae damno carere possis; quamquam intercurrent rareae quaedam et singulares antiquitatis reliquiae, ut in v. *Σοφοκλῆς* observatio quantivis pretii, quae gravissimis quaestionibus de tetralogiis scenicis et arte Aeschyli praebuit opportunitatem. Sed tametsi Suidas materiam luculentissimam crassa Minerva subegit, et multis in partibus muneri suo defuit, ut qui copias paratas mutilare quam plena manu tradere malit, plurimos autem scriptores secundarios (v. annot. in v. *Ἐρμῆπιος Βηρύτιος*) plane praetermisit: mediocre tamen illius operam grati laudamus ac praecclare nobiscum actum opinamur, quod unus saltem homo doctum propagavit instrumentum, cuius per aliorum socordiam omnis propemodum evanuit memoria. Mihi quidem tot errores et commissa videtur fractis tabulis eruditionis Graecae redemisse, quibus notitiam litterarum post Alexandrum Magnum, praesertim rhetorum et grammaticorum, probabiliter instauramus. Vide *Valcken.* in Adoniaz. p. 298. Fruamur igitur bonis huius consilio servatis, citra viri parum solertis iniquam et acerbam quae nonnullis hodieque placet insectationem; ac potius naviter agamus, quod doctrinam aetatis nostrae decet, ut primitivae sinceraeque partes reiectis accessionibus et commentis pravis eruantur, ut emendantur plurima quae labem antiquitatis traxerint, ac stamina veteris famae detergis fraudibus contextantur. Id unice nos in annotatione secutos esse verbo monitum praef. p. XXII.

Verum haec facilius assensum invenient quam coniecturae de fontibus ac subsidiis, quibus Suidas in genere glossarum litterato videatur usus esse. Magnus enim numerus fuit commentariorum de vitis clarissimorum auctorum, magnus item acervus narrationum perpetuarum vel miscellarum de singulis litterarum generibus, praesertim de fatis poesis librisque superstibus; eaque studia diligentissimis Peripateticorum laboribus exulta, disciplina grammaticorum ac thesauris bibliothecae Alexandrinae nutrita, tandem eam in molem excreverant, ut breves tot rerum institutiones et epitomae habiles requirerentur et a doctis etiam viris inchoarentur. His

igitur quicumque fuere Suidas cum indices litteratos historicorum medicorum grammaticorum rhetorum debet, tum vitas poetarum principum, quales hodie poetis scenicis, Hesiodo, Pindaro praefigi videmus ex antiquorum interpretum Prolegomenis decerptas: non enim philologiae tam cupidum eum et accuratum cognovimus, ut copias suas e singulis poetarum exemplaribus corrogaverit. Quid quod in memoria sophistarum Eunapium sprevit, Philostratum raro consuluit, in philosophis Diogenem Laertium nec semper neque curiose comparavit; sed philosophorum sectas et placita nonnunquam e libris ecclesiasticis depromit, Pythagoream sapientiam etiam ex anonyma Pythagorae Vita, quam Photius legerat; quod autem maxime mireris ab osore gentilium sacrorum admissum, multas ille glossas novissimis Platonice eorumque deliris superstitionibus dicavit, auctorem adhibens Damascium, quem idem Photius in capita Bibliothecae studiosissime recepit. Porro non ea mente Suidas Athenaeum perlustrat, ut historiam et fabulas comicorum inde reportet, sed ut exiles quasdam observationes et minime reconditas colligat; quamquam vix credas heluonem istum librorum et antiquitatum, quem Eustathius devoravit, ab conditore thesauri negligi potuisse. Verumtamen ad Athenaeum posthac (cap. III, 4.) redeundum erit; nunc illud monemus, quod ad nostram facit disputationem, interdum eum et in sola comicorum memoria testem adiungi, quorum titulos quospiam attulerit, sed nullum fere locum reperiri, quin suspicione fraudis laboret per lectores invectae. Huc accedit silentium Eudociae, quam supra (I, 5.) diximus saepius appendicem istam *ὡς φησιν Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς* vel similem ignorare. Vide glossas interpolatas *Διοκλῆς*, *Ἐπίνικος*, *Ἐριφος*, *Εὐφρων*, *Ἡγήμων*, *Ἡγήσιππος*, *Λύσιππος*, *Σώπατρος παρωδός*, *Στράτις*, et mendacium glossae *Θεόγνητος*: quo magis gl. *Σώφρων κωμικός* adventiciam esse nobis persuademus. Numquis autem a Suida profectam putet aut turpem laciniam gl. *Καρκίνος Ἀκραγαντίνος* aut talem formulam, quae gl. *Τιμόθεος Ἀθηναῖος* subiicitur? *καὶ Κυνάριον Τιμοθέου δράμα, ὡς φησιν Ἀθήναιος ἐν τοῖς αὐτοῖς αὐτοῦ*. His autem locis subtractis vix unus et alter superat; quos ipsa paucitas in suspensionem adducit. Contra habuit Suidas in promptu comicorum indicem, cuius nunc magis vestigia quam auctorem licet indagare. Quamquam non absonum fuerit haec ad amplissimam Dionysii Historiam Musicam referre: de qua disseruit Fr. Ritterus in Didymi Opusc. p. 89. Saltem in gl. *Ἐπίνικος* quae leguntur *καὶ αὐτὸς κωμικός*, non praegressa cuiusquam poetae memoria, facilem habent explicatum, si quis apud Eudociam p. 166. recensum comicorum intueatur: *Ἐπιγένης. Ἐπικράτης. Ἐπίνικος. Ἐπίχαρμος. Ἐριφος. Ἐρμιππος. Εὐθυκλῆς*. Eandem in gl. 1. *Φιλήμων* verborum *καὶ αὐτὸς κωμικός τῆς νέας κωμωδίας* rationem esse perspexit Küsterus, qui similem ad causam iure revocat in v. *Ἰούστος Τιβεριεύς: ἐπεχείρησε μὲν καὶ αὐτὸς Ἰουδαϊκὴν ἱστορίαν συντάξαι*, post Iosephum scilicet, quem Sophronii Catalogus cum altero iunxit. Porro redolent indicem sophistarum illa, *Πολέμων ὁ νεώτερος, σοφιστής. γέγονε καὶ αὐτὸς ἐπὶ Κομόδου*, modo copulentur male disiecta *σοφιστής καὶ αὐτός*, item ut indicem oratorum v. *ὑπερίδης* haec, *ἀνηρέθη δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀντιπάτρου*: tertium tamen locum in v. *Τήλεφος* negamus satis integrum esse. Ceterum Suidae glossas de comicis Atticorum complexus est Meinekius in *Fragm. Com. Gr. Vol. I. p. 547—558*.

Sed absolvamus quaestionem de subsidiis, quae Suidas in glossis litteratis videatur usurpasse. Narrationes quidem de patribus ecclesiae nonnullis et haereticis simpliciter ille deprompsit ex Sophronio, Graeco Hieronymi interprete, dein ex Eusebio, Socrate, Sozomeno, Philostorgio quique praeter hos de rebus christianorum tradiderunt; sic tamen in plerisque

capitibus versatus, ut in patribus et historia tam ecclesiae quam dogmatum eum vix mediocriter sapere iudicemus. Sed in reliquis partibus, quae latissime patent, si duces anquirimus, nihil aliud ipse docet nisi forulos et armaria bibliothecarum ab se perlustrata fuisse et in usum vocata. Gl. *Λαμόφιλος*. — *γράφας πάμπολλα, ἐξ ὧν ταῦτά μοι εὔρηται ἐπὶ (sic) ταῖς τῶν βιβλίων θήκαις.* Et gl. *Σέλευκος Ἐμισσηρός: καὶ ἄλλον δὲ τινα Σέλευκον εὔρον ἐν παραθήκῃ, βιβλία δὲ οὐκ ἔχε.* Quae tamen gl. *Διονύσιος Κορίνθιος* adhaerent, ad tabulam quandam Dionysiorum referenda, ταῦτα δὲ εὔρον καὶ ἐν Διονυσίῳ τῶ τὰ Λιθιακὰ γράφαντι. πότερος οὖν αὐτῶν οὐκ οἶδα, lectoribus debentur. Quodsi coniectare licet de ceteris vitarum scriptoribus, *Philonem Byblium* toties a Stephano laudatum etiam Suidae visum esse suspicamur; eaque suspicio corroborari potest indicibus gl. *Ἡρωδιανός*, modo ne redeant ad fontem vetustiore: *γένεγε κατὰ τὸν Καίσαρα Ἀντωνῖνον τὸν καὶ Μάρκον, ὡς νεώτερον εἶναι καὶ Διονυσίου τοῦ τὴν Μουσικὴν Ἱστορίαν γράφαντος καὶ Φίλωνος τοῦ Βιβλίου.* Superest unus auctor, quem certo tenemus, *Hesychius Illustris*, cuius libellum hodie superstitem de viris eruditione claris Suidas integrum legerat. Nam quod aetatem tulit opusculum, infestam manum epitomatoris subiit et, si cum Suida comparetur, adeo florem suum amisit, ut pauca scriptorum nomina contineat, eorum autem ex vitis singularia quaedam vel frivola tradat; insunt etiam capita, quorum argumentum hisce minutiis totum compleatur. Reliquorum instar haec sunt. *Γενέθλιος ὁ Παλαιστῖνος ἐν ἀκροάσει μιᾷ μελέτῃν ὄλην ἀπεμνημόνευσεν. Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς τοσοῦτον ἦν εὐπρεπής, ὡς ὑπὸ τινῶν προσαγορευθῆναι Λαμπετὸν καὶ χαριτοβλέφαρος. Τίμαιος Ταυρομενείτης γρασοσλλέκτρια ἐλέγετο διὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν.* Verum ne multa profundamus in re manifesta: *Homeri* memoria continetur omnis uno membro. *Ὀμηρος ἱστορεῖται γενέσθαι τυφλός, ὡς μὴ ἦτηθεὶς ἐπιθυμίας, ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἔρχεται.* Contra longiores idem libellus servat narrationes de philosophis eorumque placitis, magnam partem e *Diogene Laertio* sumptas, quas Suidas neglexit. Is quoniam exiles istos articulos glossis suis uberioribus intexuit, non dubium est quin *Hesychii* commentarium reppererit copiosum et illibatum, epitomen autem quam solam hodie versamus, aliorum industria novis partibus, nominatim *Diogenis* auxerit. Sequitur ut in Suidae v. *Ἡσύχιος Μιλήσιος* illis, *ἔγραψεν Ὀνοματολόγον ἢ Πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομασιῶν, οὗ ἐπιτομή ἐστὶ τοῦτο τὸ βιβλίον,* cum epitomen ignoret lexicographus, novissima statuamus ex interpolatione studiosi lectoris accessisse. Nam quod *C. Müllerus*, qui *Hesychium* nuper in *Fragmentis Hist. Graec. Vol. IV. p. 155—177.* repetiit, opinabatur p. 144. a Suida formulam in epitome lectam fuisse, quam nulla mutatione transcripserit, οὗ ἐπιτομή ἐστὶ τοῦτο τὸ βιβλίον: prodigium istud foret inscriptionis. Sed talia lectorem sapiunt, non Suidam; hunc autem vel invitum similibus additamentis auctum esse nemo miretur, qui praeter alia multa glossam probam et sinceram *Σώπατρος κωμικός* didicerit ab homine semidocto sic suppleri: *Σώπατρος παρωδός. τούτου ἐστὶ δρᾶμα Βαχχίς, ὡς Ἀθήναιος ἐν Λιπνοσοφισταῖς.* Novam scilicet et notabilem rem ille comperisse sibi visus inventum suum in margines effudit, Suidam autem in vituperationem adduxit, tanquam qui imperite comicum a parodo distingueret.

10. Sic apparatus glossarum et thesaurum rerum verborumque Suidas satis amplum construxerat. His tamen copiis vix dimidiam operis partem opinor effici. Sed inusitatam rationem idem utilissimo consilio secutus est, ut voces ac significationes potissimum doctas et minus tritas auctoritatibus scriptorum plurimis magis quam exquisitis illustraret. Nam Atticistae quique

praecepta puri sermonis exemplis auctorum munierant, non omnium aetatum et generum nomina cumularunt, nedum ut locos plenissimis verbis apponerent, sed delectum testium Atticorum inter quaestiones et controversias paulo difficiliores promere solebant neque voces exscribere complures, nisi cum opportunum esset. Eadem condicio fuit Lexicorum, quae Rhetorica vocantur vel Etymologica; nec dubitari potest quin epitomen perpessa sint, siqua nunc plenis utuntur testimoniis, nunc breviter ea nominibus auctorum designant: id quod apud Hesychium usu venit et Harpocratonem Palatinum supra (5.) commemoratum. Contra Suidas omnia litterarum Graecarum genera et saecula pervagatus, quicquid in diffusa scriptorum lectione novi vel eruditi deprehenderat, unde vocabulorum usus fides significatus cognosci posset et stabiliri, id totum in lexi sui penetralia transfudit, in quo negotio neque vetera recentibus, rara vulgaribus, prosam poeticis artibus secrevit ac distinxit, neque constanter auctorum nomina protulit, quasi leve momentum in iis situm esset. Id silentium criticis onus minime gratum, cui post Portum et Küsterum primus incubuit Toupius, iniunxit et iniungere pergit, ut auctores celatos impari successu debeant indagare. Sed quos auctores ille suam in rem verterit continuo docebimus; nunc paucis ac necessariis observationibus summam ostendamus rationem, quam in testimoniis disponendis et explicandis inierit. Ac primum videtur monendum, quod ab aetate Byzantina nemo non expectet, locos scriptorum rarius integros afferri, plerumque neglectis quae in oratione longiore describentem morarentur vel pro supervacuis haberi possent. Exemplorum instar sint tot Polybiana vel Appiani fragmentum in v. *Ψαφαρόν*. Hinc innumerae criticis dubitationes atque coniecturae subnasci debent, ut locis salebrosis et suspectis si minus integritatem reddant, ac certe sententiam probabilem et explicatum sanum inveniant. Nec tamen defuit versiculis poetarum, praesertim Sophoclis, industria lectorum, qui locos parcius exhibitos addendis plusculis, sed ultra glossae consilium, tanquam privatos in usus continuarent. Hinc in gl. *Ἀμνίας. ὄνομα κύριον*, cui sufficere potuit unus Aristophanis versus, amplius sex accesserunt, quos apparet non ad glossae sed ad comici intelligentiam desiderari. Praeterea hoc quoque compendium operae suae fecit Suidas, quod in principiis locorum nominibus cum parte membri pressis nudam formulam *Ὁ δὲ — Οἱ δὲ* — introducit. Ut in gl. *Ἰσὼ ζυγῶ* locum exorditur ab his, *Ὁ δὲ ἀγαπήσας αὐτὸν καὶ φιληθεῖς* et quae sequuntur; Iulianus autem Caesar cuius orationem decerpit: *πότερον ὡς ὁ Σκηπίων ἐκεῖνος ὁ τὸν Λαίλιον ἀγαπήσας καὶ φιληθεῖς κτλ.* Quantum ista brevis studia hominum doctorum eluserit, qui locos mutilos et obscuratos suis auctoribus reddere conarentur, non attinet demonstrare. *Schweighäuseri* *) quidem observatio paucas in glossas cadit. Multo vero magis miramur in gl. *Τετραποδητὶ* potuisse locum quempiam, *Οἱ δὲ τετραποδητὶ τρόπον τινὰ προσπλεξάμενοι ἐβιάζοντο*, licenter e Polybianis fingi dissimillimis, *διὰ τὸ τοὺς μὲν ἄλλους τόπους, εἰ μὴ τετραποδητὶ τρόπον τινὰ προσπλεξάμενοι βιάζοντο κτλ.*, vel ex verbis historici bis prolatis, *ὥστε καὶ τοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀχανεῖς γενέσθαι καὶ παρεκστῆναι ταῖς διανοαῖς, συμπάσχοντας τῇ τῶν ἀκληρούντων ὑπερωδυνία*, prodisse tale frustulum sub v. *ὑπερωδυνία: Οἱ δὲ συνέπασχον τῇ τῶν ἀκληρούντων ὑπερωδυνία*. Ceterum si quis unum de Collectaneis Constantini titulum versavit, non ignorat singulis excerptis particulam *ὅτι* praemitti. Similiter locos non solum historicos, quos ex illius horreo depromit, sed theologorum et philo-

*) Opusc. T. II. p. 214. *In more hoc habuit lexicographus noster, ut veterum auctorum testimonia, in quibus oratio obliqua quodammodo aut infinita esset, a verbis Οἱ δὲ inciperet, quo scilicet oratio recta prodiret et verbum in indicativo modo poneretur, atque ita magis perspicua redderetur dictionis ratio.*

sophorum satis frequenter (non enim constanter id observatum) Suidas ab *ὄτι* exorditur; ac saepenumero Gaisfordus ex codicibus eam voculam reduxit *).

Deinde plures glossas cum Suidas sub eodem lemmate repperit, eas in unam non solet conflare, sed deinceps disponit, servatis etiam si qua insunt falsa sibi que repugnant. Ac dixerit aliquis tantam Byzantinorum ignaviam, qui criticam solertiam et iudicii subtilitatem minime desiderarent, boni consulendam esse, quod largiorem materiam et incorruptam nobis ostendat. Verumtamen partem utilitatis ipse minuit confundendis mutilandisque membris, quae propter similitudinem viderentur concidi posse; turbas autem incredibiliter auxit error librariorum et mala lectorum sedulitas: quorum librarii copias a Suida vel possessoribus temere relictas magis etiam omittendo distrahendove permiscuerunt, lectores cumulandis novis accessionibus adeo sui dissimilem fecerunt, ut posteritati stuporis et imperitiae notis obrutus male commendaretur. His tribuendum quod exemplis scriptorum subinde cum explicationibus glossae parum convenit: ut in *v. Καταβολή*. Cf. III, 6. Nulla tamen labes molestior accidit quam dissipatio homonymorum et confusa hominum domi militiaeque clarorum memoria; quo in genere quam misera glossis litteratis obvenerit fortuna supra (9.) monuimus. Sed satis est specimen perturbationis infinitae posuisse glossas *Ἀημάδης*, de quibus vide novissimas curas in Addendis. Porro testimonia plura sub unam glossam coniecta nunc indiciiis nullis distinguuntur, quae res saepe valuit ut locos diversos nec librarii neque editores dirimerent; nunc interposita formula *καὶ αὖθις*, quam vir doctus Chardonus Rochettus fragmenta de Babylonicis Iamblichi conquirens incaute sic accepit, tanquam auctoris praegressi novus locus subiiceretur. Sed istud *item* Suidae cum lectoribus eius industriis commune fuit, nec raro dubitare licet utrorum habenda sit annotatio locorum, praesertim eorum qui per saturam et extra legitimum ordinem cumulentur. Quamquam, ut his instar centenorum utar, quis in huiusmodi glossa, *Χρήματα χρήματ' ἀνίρ, πενιχρὸς δ' οὐδέποι' ἐσθλός. — μέμνηται τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ Ἀλκαῖος. Ὡς γὰρ . . . καὶ τὰ ἐξῆς. Καὶ αὖθις Ἀριστοφάνης. Οὐκ οἶδ' ὅτι χρήμα με ποιεῖς. Σκέψαι τοίνυν — ὑπὸ τῶν ἀεὶ δημιζόντων. Καὶ Σοφοκλῆς. Τί χρήμα δρᾶς, Ἄλαν;* et quae per sex versus decurrunt, quis igitur diffiteatur Aristophanis et Sophoclis auctoritates alienas et insitivas esse?

In explicationibus afferendis collocandisque non eandem rationem videmus extare. Priores quidem glossographi parcius eas assumebant et operam suam plerumque locis obscuris vel controversis navabant. Suidas vero quoniam materiam ex variorum commentariis derivavit, nunc pauciores ascribit interpretationes, nunc crebras et confertim aggestas, quae vix in unum et alterum testimonium competant; raro nudam statuit glossam nec facile citra suspicionem fraudis ab lectoribus commissae, qui voces insolentes ex aliis scriptoribus vel ex ipsius Suidae glossis satis habeant annotasse. Hinc turpia portenta, quae obelo debent procurari: velut *Ἐραπίδανλος* ex Anthologiae versu, quem glossa superior deformarat, vel *Τεγγάρων* e *τετάρων* male lecto

*) Schweighäuser. Opusc. T. II. p. 208. Quod autem ut alia multa, sic et hoc fragmentum ab v. *ὄτι* inchoavit lexicographus, id indicio est non ex ipso Polybio haec talia ab illo descripta fuisse, sed ex Constantini Porphyrogeneti *Excerptis*. Qui quod morem istum ad solas observationes historicas rettulit, sano Küsterianum exemplar ob oculos habuit. Nam Gaisfordus demum *ὄτι* oclolis addidit diversissimis, quae sub unam Suidae glossam coguntur: de quo monuit in v. *Ἄβαρις* p. 8. Hanc notam ab editoribus usum eius non intelligentibus perperam omissam in sequentibus restitutam saepius e MSS.

cupidius arrepta. Porro nominibus geographicis iidem appingere solent ὄνομα πόλεως, ὄν. ἔθνος, ὄν. ποταμοῦ, ubi meliores libri breviter πόλις, ἔθνος, ποταμός, nominibus autem propriis saltem ὄνομα κύριον, unde monstra syntaxis nascuntur, ut, Τηλέγονος. ὄνομα κύριον. ὃς πρῶτος ἐφεῦρε τὴν ὀλωνιστικὴν κτλ. Cf. III, 3. Interdum etiam inchoatas et imperfectas explicationes e codicibus didicimus: ut in altera gl. Καιρός, quam concludit ἀντὶ τοῦ . . . Διεκριμάτισε, Σιρῆνος. Sed interpretationes quas ab ipso Suida profectas credere licet, iusto saepius leviter factae sunt et magis ad sensum locorum quam ad proprietatem verborum accommodatae. Ut Ἐνέβαλεν. ἔτυψεν num quis concoxerit, nisi quod subiicitur exemplum ostendat formulam πληγὰς ἐνέβαλε significari? vel Ἡρίθμησεν. ἀπεδειλίασε, μεθ' ἡσυχίας ἤγαγε, quae Scholiorum Aristophanis commenta simul respiciunt ad acutam poetae dictionem et eiusdem scripturam deteriore. Multo tamen magis observandum has explicationes non solum initio glossarum reponi, sed in finem etiam reiici, nec rarius in orationem exemplorum mediam inculcari. Horum tertium genus saepe Mediolanensis editor et Küsterus per interpolationem oblitteraverant, quam optimi codices manifestam fecere. Vide modo v. Ἀντελαμβάνοντο. Tandem interpretamenta quasi extra ordinem adhaerent rarissime, quibus singularis exempli vox vel formula tangitur: vide vv. Ἀντισθένης, Καρτερός, Κᾶτα. Nos huiusmodi explicationes, siquae mediis vel extremis testimoniis allinuntur, formis typorum minutis iussimus distingui. Id institutum non solum verbis auctorum disiiciendis vel perperam conglutinandis dedit opportunitatem, sed effecit etiam ut partes exempli cum interpretatione paene coalescerent. Ut, Ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστὶ τοῦτο δρᾶν. τουτέστιν, ἀντὶ τοῦ ἀρχεῖν τὸ καινοτομεῖν. τῶν δὲ ἀρχαίων ἀμελεῖν. Aristophanis verba sunt, Δρᾶν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστὶν, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελεῖσαι. Porro, Ἐγκόνει. ἀντὶ τοῦ σπεῦδε. μέλλοντας γὰρ ἐσθίειν ἐπέχεις. δειπνεῖν κατακλύεις πάλαι. Eiusdem poetae sunt, Ἐγκόνει. δειπνεῖν κατακλύεις πάλαι, reliqua Scholiorum, quae bifariam partiri Suidas omisit. Alibi vel interpretatio locum ipsius testimonii occupavit. Ut in v. Ἀνέχει: καὶ Σοφοκλῆς. Οὐκ ἀνέχουσι τῶν πόνων. ἀντὶ τοῦ, οὐ περιγίνονται τῶν πόνων. Expulso τῶν πόνων, quod in superiorem ordinem irrepsit, revoca manu Sophoclis in v. Ἰήων plene servatam, Οὔτε τόκοισιν ἰήων καμάτων ἀνέχουσι. Contrarius error gl. Ἐπισάξαι affecit. Plura huius generis praestabit annotatio sub v. Τριτάλαντον. Omnino saepius accidisse per librarios ut oratio testium ex interpretationibus obscuraretur, demonstrat altera annot. in v. Ἐνέκαυα.

11. Restat ut, id quod in finem huius capitis dilatatum est, auctoritates et lectionem Suidae Graecam tanquam in tabula describamus. Eam quaestionem si probabiliter et ingenio temporum illorum convenienter expedire volumus, non sane speciem externam, id est, multitudinem locorum et nominum allatorum sequemur. Etenim partem ex subsidiis et fontibus plane repetiit, partem studiis privatis et adversariis diligenter instructis Suidas commiserat. Atqui certa fuere scriptorum genera, quibus interpretes poetarum et Lexica Rhetorica doctrinam suam ornare solebant, neque horum testimoniorum notae fugere possunt, si quis observet pleraque muniendis narrationibus de Graecorum antiquitatibus, praesertim iuris Attici, denique causis institutorum proverbiorum formularum explicandis fuisse destinata. Velut supra (7.) monuimus longe plurimos Platonis locos, quos nemo prorsus diffiteatur ab ipso Suida lectos annotari potuisse, Glossis Platonice vel Lexicis Rhetoricis deberi; quibus subtractis pauci quidam et leviores Suidae relinquuntur, ut illud, Ἐλθῆ ἀντὶ τοῦ ἐλθέτω. Νόμων θ'. Μῆτε εἰς ἱερὸν ἐλθῆ μηδέεν. Multo minus dubitari licet quin auctoritates oratorum, quos rarissime videmus propter observationem

sermonis et exquisitas dictiones laudari, iisdem Lexicis Rhetoricis tribuendae sint. Nam Antiphontem Isaeum Lycurgum Hyperidem, quorum fragmenta non spernenda post Harpocracionem aliosque grammaticos Suidas exhibuit, nullus opinor Byzantinus illius aetatis suis oculis conspexit, nec facile horum verba proferuntur nisi propter cognitionem rerum civilium et moris Attici. Hinc iure colligimus et Antiphontis locum, quem v. *Σαμοθράκη* custodivit, et aliorum sub gl. 1. *Διάθεις* et *Ὀκνῶ* congestos, qui manum eruditam produnt, ex fonte vetustiore fluxisse. Iam raras glossas quae copiosis oratorum testimoniis usum et significatus vocabulorum illustrent, ut gl. *Ἄμα*, *Ἄττα*, *Δεῦρο*, *Ἐμποδῶν*, *Ὀμοῦ*, *Τέως*, magnam partem etiam in aliorum horreis recurrunt vel auctaria praebent ex rivis communibus hausta. Accedat gl. *Αισθέσθαι*. Contra gl. *Δεῖ* originis est longe deterioris. Nec desunt quae per interpolationem e Lexicis de syntaxi quondam invecta fuerint: ut Isocratea sub vv. *Διαφέρω* et *Ὀνειδίζω* vulgata. Similiter iudicandum de Lysiae testimoniis, item ut de plurimis Demosthenis locis, qui diversissimis in partibus antiquitatum versantur; nisi forte paucos (vide vv. *Δέομαι*, *Διαχειρίζε*, *Διαφέρω*, *Διώκω σε*, *Κληρονομῶ*, *Μεταδίδωμι* ac glossas affines *Ἀντιβολῶ* et *Δικάζω*) excipimus, qui lexicis syntacticis debentur. Quodsi Suidas inter ipsam Demosthenis lectionem lumina quaedam et formulas memoria dignas excerpisset, non dubitamus quin Scholia quaedam ut solet docta vel ad interpretationem apta de marginibus adiecta fuerint; nunc autem delectus ille Scholiorum, quem supra (7.) tetigimus, eum plane fugit aut parum tenuit. Eandem igitur iudicandi normam ad poetas transferamus. Quorum Aeschylum vix inspexit (immo tres illius fabulas, quas Byzantini prae ceteris describebant, aliorum ex commentariis videtur cognovisse); Euripidis aliquot versiculos leviter perstringit; Comicorum perditorum dicta, quae notitiam morum et locutionum suppeditabant uberrimam, apparatus lexicorum et interpretum doctorum obtulit, ac multum abest ut fabulas poetarum scenicarum hodie desideratas et recondita poesis Alexandrinae monumenta, Callimachi vel Nicandri, suis manibus evolverit. Sufficit vero hanc in rem (ut pauculos Lycophronis et Theocriti versus mittam) et glossas Menandreas explorare, quae numerum efficiunt haud exiguum, et quae in Auctorum Indice latent sub praescriptione *Ποιητῆς ἄθλος*. Hinc lectionem Suidae finibus non ambiguus includere licebit. Poetarum quidem classicorum, ut aevum illud ab artibus Mussarum erat remotissimum, paucos adhibuit, prae ceteris tamen Homerum, mediocriter Hesiodum et Pindarum, diligenter Sophoclem, nisi quod Philoctetam et Trachinias festinantius percurrit; sed acquabili studio, quod nunquam non mirabar in litteris parum decoris ab homine monacho consumptum fuisse, pertractat Aristophanem eiusque fabulas undecim totas in lexicon digessit. Parem autem industriam in Scholiis Sophoclis et Comici collocavit: de quibus explicavimus supra 6. Porro metricas Aesopiarum fabellarum collectiones, partim hexametris et elegiaco metro conscriptas (quarum reliquias Lachmanni Babrius p. VII. sq. posuit), partim clarissimum Babrii corpus, attente decerpit. Vide Ind. Auctorum sub vv. *Βάβριος* et *Μῦθοι*, quasque glossas olim Knochius de Babr. p. 50. sq. enumeravit. Hodie constat non raro meliorem Babrii scripturam a Suida servari. Hunc excipit poeta labentis aevi Georgius Pisida, cuius Acroases miro favore lexicographus adhibuit, auctorem plerumque silens. Itaque versiculos sperandum est complures etiamnum apud Suidam indagari posse, siquidem nuper demum, quod suspicatus eram (v. Addenda), ad eundem exemplum gl. *Πρὸ τῶν ὄλων* redire carminum pervestigatio firmavit; ac nunc ipsum animadverto senarium in gl. *Ἦλη*, quem Pisidae tribuit gl. *Ξένας*, sine notatione praetermissum esse. Integrum autem versum supplevit Suidas gl. *Τύχη*, idemque haud semel opportunas vel necessarias lectiones

exhibet, ut in vv. *Παράβασις* et *Τέλμα*. Ceterum quicquid scripturae apud Suidam extat, Bekkerus omisit commemorare. Tandem Anthologiam ab Constantino Cephalo recens paratam insigni studio perlegit et incredibilem numerum versuum, quem sedulitas lectorum etiam augebat, potissimum ex libris V. VI. VII. in scrinia sua traduxit. Corpus universum, si compendium optimorum codicum sequimur, *Ἐπιγράμματα* solet appellare *). Suidas vero sic cum libro Palatino conspirat, ut eius scripturam firmet vel suppleat; idemque meliores lectiones multas ac notitiam carminum ineditorum subministrabat, cum Anthologia Palatina latitaret in thesauris Vaticanis. Aliquantum operae Küsterus istis particulis impendit, qui frequenter speciminibus *Anthologiae ineditae* animadversiones suas, nunc plerumque deletas, distinxerat; his levius addidit supplementum e quinque epigrammatis doctus Gallus (*Chardon de la Rochette Mélanges de Critique* I. p. 92—113.), qui tunc Vaticanum librum versabat. Criticum tamen Suidae usum ex Iacobsii commentariis T. III. perspicere licebit plenissime, qui summatim eius admonuit A. Pal. T. I. p. XIX. Sed nec librarius codicis Palatini nec Suidas ubique ductus archetypi difficiliore assequi potuit; unde huius aliquot errores fluxerunt, ut in vv. *Ἀκτιν*, *Ἀκοστήσας*, *Λύγα*, *ᾠμησιῶν*, *Ἰστίνος*.

12. Ex prosaicis autem scriptoribus eos maxime tenuit, unde historias populorum et hominum illustrium peteret. Et in sacris quidem litteris, quae diligentissimam utriusque Codicis observationem cum notitia gentium antiquarum ac rerum ecclesiasticarum et doctrina theologica iunctam requirere nobis videantur, mediocriter Suidam sapuisse nec sine ducibus Theodoro chronicisque Byzantinorum, cum modo (5. 8.) singulatim sit demonstratum, non attinet in hoc argumento morari. Nec plures ducimus quod raro Patres attigit, memorat tamen aliquoties Basilium, Gregorium Nazianzenum, Ioannem Chrysostomum, atque Socratem cum aliis scriptoribus ecclesiae christianae paulo prolixius delibat. Dixeris eum inter theologos philologum, inter philologos quasi theologum et disciplinae divinae magistrum haberi potuisse. Hoc tamen loco repetendum, non paucas narrationes de viris claris et Caesaribus imperii Romani, quas Dio Cassius eiusque sectatores usque ad aetatem Iustiniani tradunt, Suidam ex annalibus Ioannis Antiocheni transtulisse. Iam de principibus antiquae historiae non indiligenter ille, cura sermonis quam historiae maiore motus, Herodotum, Thucydidem, Xenophontem percurrit. Quorum Herodotum etsi suis oculis nec tantum e Scholiis et Lexicis Rhetoricis

*) Gaisfordus in v. Ἄ ᾗ: Titulus libri quem Anthologiam sive Florilegium epigrammatum nuncupare vulgo solemus, antiquitus fuisse videtur vel simpliciter Ἐπιγράμματα vel Βιβλος ἐπιγραμμάτων, Suidae codices, ubique iste liber citatur, plerumque exhibent (ἐν) ἐπιγράμμασι vel compendiose ἐπιγρ. Contractam formam fere semper praebet codicis A. pars vetustior, cuius recentior portio plene dat ἐπιγράμμασι. Inveni quidem singularem ἐπιγράμματι, sed rarius. Constantiae causa in sequentibus pluralem ubique non monito lectore reponam. Huius iudicium etsi probo, quoniam tamen tota res compendiis litterarum agitur et aliquam habet varietatem (nam V. qui plerumque ἐν ἐπιγρ. ostendit etiam ἐν ἐπιγράμῃ in v. Ἡμιδαῖς, porro sub v. Λιθόσω appellatur εἰς Ἀνακρόντος ἐπίγραμμα, sub Φρῦνος ipsum καὶ Ἐπίγραμμα), equidem satius duxi ἐν Ἐπιγράμμασι tum demum revocare, cum diserta librorum auctoritas accedebat. Eam ob causam non poenitebit glossas sublevisse consensu codicum munitas hasce: Ἀπλοῖδας. Ἀπροῖδης. Ἀρασσόμενα. Ἀτρόμητος. Βασσαρῆς. Βιαρχῆος. Βιοτή (ubi corr. Ἐπιγράμμασιν). Βολῆς. Βόστρυχος. Βοτηρικά. Βουχανδῆς. Βρέγμα. Βριδομένη. Γαῦλος. Γεωμόριον. Γλάγος. Δαῖ. Λῖσα. Ἐπεισόδιον. Ἐπήλυσιν. Ἐπιρῶξει. Ἐδδίνητα. Ἰμερόντα. Ἰουλος. Ἰοχάιρα. Θυρέος. Κίστη. Λάας. Λαγαρόν. Λεχῶ. Ληρεῖς. Λογάδες. Λογχατόν. Λόχμιος. Λύδην. Λυδοί. Λύθρος. Μαλανδρος. Μεθούσαν. Μεμυκότα. Μεταλλεύεις. Μίλτος. Μινύαι. Μνοῦς. Νέποδες. Νομαία. Ὀγμος. Ὀλπη. Ὀμαιμος. Οὐρίαχος. Παρήγορα. Πάρθη. Πετάλος. Πιδακίων. Πιερία. Πολύγληνον. Πολυσπαδῆς. Πόππουξε. Πρίαπος. Πρίων. Προχόφ. Πυκάξει. Ραγολόγος. Ρίνη. Ρόπτρον. Ρυτήρες. Ρυτίς. Σειρήνας. Σίκνον. Συλόνοχος. Τάλαρος. Ταναῖ. Φήγιμος. Φιλήνεμος.

cognovit, item ut Thucydidem, unde magna vis Thucydidiarum glossarum fluxit, verba tamen saepe negligenter et obliterata dialecto describit; Xenophontis autem Anabasin dilexit, ad Cyropaediam minus attendit, reliquis libris leviter defunctus est. Ceterum inter Thucydidis lectionem ne Marcellini quidem omisit opusculum, quod sexies respexit. Impensissime vero historicos post Alexandrum M. perlegit et decerpsit, quorum insignes flores par vasta Collectanea Constantini Porphyrogenneti sparsos invenerat. Ac prae ceteris eum tituli de legationibus, de virtutibus et vitiis, tertius sententiarum oblectarunt; nam de reliquis non satis tuto iudicare licet, quamquam et ipse sub *v. Σάμβυκες* ad caput *Περὶ Ἐκφράσεως* ablegat et nuper demum novum exemplorum fontem (*v. Add. in v. Ἐφεστρίς* et *Ἰστερίζειν*) recuperavimus, titulum poliorceticum ab C. Müllero protractum. Cf. III, 5. His igitur horreis et tabulariis historiarum maximam partem Polybii, Diodori, Nicolai Damasceni, Dionysii Halicarnassensis, Iosephi, Appiani, Dionis Cassii, Eunapii, Prisci, Malchi, Menandri Protectoris et minorum quorundam auctorum, quorum agmen claudit supra (8.) dictus Ioannes Antiochenus, Suidas rettulit acceptam. In singulis quidem locis describendis negotium suum ut solet liberius peregit, subtractis vocibus vel membris; usurpavit tamen apographum bonum, quod emendationem frequenter adiuvat, interdum etiam plenior servarat orationem, ut in *v. Θεοδόσιος βασιλεύς*. Nam glossam perturbatam et mutilam *Πρέσβεις*, quam ad epitomen referre possis, imperita manus interiecit. Porro multas fragmentorum accessiones idem praebet, quibus corpora Niebuhrii et aliorum ditare licet; earum autem indicia scrutantibus sub Malchi, Menandri ceterorumque nominibus Index Auctorum aperiet. Ac dudum *F. Ursinus* eoque longe cautior *H. Valesius* (*v. Praef. Exc.*) hunc Suidae usum agnoverant et multiplicem inde fructum percepere. Iam in tanta historicorum familia fuerunt quos lexicographus non solum ex Constantini Eclogis sed suis etiam laboribus cognitos haberet ac proprio iudicio decerperet. Horum principatum tenet Polybii, quem assidue tractavit; unde tot fragmenta redundarunt, manifestis illa vel incertis notis deprehensa. Nicolai Damasceni, Diodori, Dionysii si forte locos prodit solus, eorum notitiam opinor ex Eclogis esse haustam: quibus quam operam navarit, vel Dionysii fragm. Ambros. XIII, 1. 2. ostendit, sive historia de ludimagistro Faliscorum, unde sex glossas exemplis illustrari videmus, partim emendatius scriptis, cf. *v. Περιποίησι*, item *v. Κατηθλημένων*, cuius ignarus fr. XIII, 19. Maius corruptit. Eadem observatio cadit in aliquammultos Appiani locos et Dionis Cassii, de quo *Valckenarius* (in Adoniaz. p. 298. *Legeritne libros Dionis Cassii nobis perditos an aliunde Dionea derivaverit, definire non ausim*) caute dubitavit; sed Iosephum, melioribus libris usus, et Arrianum non indiligenter legit. Quo magis miramur Plutarchum (*v. Wyttenbachii Praef. Mor. in Opusc. T. II. p. 332. sq.*) ab eo vix in transcursu proferri, quamvis auctor Geticorum ignobilis Crito subinde commemoretur. Deinde historicos, qui rerum Byzantinarum initia tradiderant, saepenumero laudat privatis studiis exploratos, praesertim Procopium, cuius ne Anecdota quidem sprevit, Agathiam et Theophylactum Simocattam, cuius orationem ope Suidae refingi posse monuimus in Annal. Berol. a. 1836. p. 460. At Strabonem non attigit; Pausanias tamen glossas aliquot historicas suggestit, quamquam eae tam negligenter sunt administratae tantisque erroribus perfusae, ut alienas manus debeamus suspicari. Cf. III, 4.

Testibus autem rerum civilium Suidas auctores etiam philosophiae, quae tum viguit, scholasticae adiunxit; idemque scriptores quospiam propter suavitatem orationis et leporem sententiarum

utilium peragravit. Huic igitur consilio neque Platonem et Aristotelem neque historicos philosophiae potuit accommodare, sed unice substitit in commentariis Peripateticorum (quamquam ubi Philoponus describitur sub v. *Τρέφω*, praemissum videmus *Τροφή*. [hoc est, *Περὶ τροφῆς*] Ἀριστοτέλης), praesertim iis quibus Alexander Aphrodisiensis opus Topicorum et Ioannes Philoponus libros de anima interpretantur. Inde plurimas definitiones dialecticae artis et ontologiae hausit, saepe tamen verbis liberrime conversis ac mutilatis vel minus accurate prolatis, quorum discrepantias parum integras annotatio tradere solet; nam ipse Graecis Alexandri commentariis invitus carebam *). Alias eiusdem generis notiones parum scienter idem e Diogene Laertio (v. supra 9.) deprompsit, cuius editores Suidam paulo rarius in usum criticum veterunt. Quid quod mentem etiam ad sententias Marci Antonini Augusti intendit et Marinum Platonicum evolvit; Porphyrium autem, cuius interdum meminit, aliorum e scriniis petisse videtur. Tandem etiam superstitionibus suorum temporum, cum regia supellex inter necessarias privatae bibliothecae opes *βιβλίον τὸν ὄνειροκρίτην* (vide memorabilem recensum Cerimonialis Constantini p. 467.) circumferebat, Suidas concessit locos sat multos ex Onirocriticis Artemidori, cuius nomen constanter pressit. Mox illius exemplum alii cupidius subsecuti lexicon totum *glossis onirocriticis* repleverunt; quorum fraudes in cap. III, 5. indicabimus.

Postremo Suidas copias eruditionis particulis scriptorum aliquot ornavit, quos elegantia sermonis cum sensibus humanitatis innecta commendaret. Horum ut libros in manum sumeret decerpandos, non illi persuasit studium elocutionis Atticae, quod modo (4.) monuimus tum prorsus exaruisse, sed valuit etiamtum nomen splendidissimum et auctoritas Photii, qui laboribus ecclesiasticis varias antiquae Graeciae lectiones et quicquid gratam vitae occupatae afferret oblectationem pulchre sociavit. Vide supra p. XLIV. Suidas igitur tanti viri vestigia subsecutus delectum auctorum instituit, unde formulas et dicta haud vulgaria suam in rem converteret. Primum igitur iidem redeunt scriptores, quos Photius studiose legerat et cum intelligentia doctrinae vel suavis orationis (vide supra 9.) exprompserat, Iamblichus Babylonicorum artifex, qui fabulam amatoriam Graeculis probavit, Philostratus de vita Apollonii Tyanei, Damascius qui vitam Isidori iocularibus Platonicorum somniis repleverat, verbis usus admodum affectatis. Quorum ex Iamblichio locos nonnullos Suidas solus servavit, a Chardono Passovioque collectos; Philostrati historias et dictiones notabiles e selectis libri partibus leviter traxit, nec Photium imitatur, qui miras argumenti varietates eadem cura qua reconditas formulas ac structuras

*) Poteram sane variam scripturam e Philoponi commentis enotare; sed labore perpetuo voluminum conferendorum defessus libens id taedium omisi, cum viderem istam Suidae partem ab nemine curari et necessitatibus huius muneris post Küsterum a Gaisfordo sperarem esse satisfactum. Sed ea spes nos fefellit. Nam etsi molestum et infinitum est prolixam Philoponi doctrinam, quam Suidas licenter immutatam contraxit, plenam afferre, multis tamen locis, quorum oratio per nimiam brevitate vel librorum socordiam laborat et vitium duxit, integram eam oportuit apponi. Velut in gl. *Φυσικός λόγος* p. 1574, 9. inde potuit facillime demonstrari mendosa *καὶ τῆς ὕλης καὶ τῶν φυσικῶν πραγμάτων καὶ τοῦ εἶδους τῆς αἰτίας* sic esse restituenda: *καὶ τῆς ὕλης τῶν φ. π. καὶ τοῦ εἶδους καὶ τῆς αἰτίας*. Deinde p. 1575, 9. corruptum *καὶ γὰρ καὶ τὸ σῶμα παραχῆ γίνεται* ex illo debuit refingi, *καὶ γὰρ καὶ ὁ σθεναρὸς π. γ.* In v. *Ἀισθήσεις* p. 57, 1. praestat eiusdem scriptura, *εἰ δὲ καὶ ψόφου λέγομεν αἰσθῆσαι μεγάλου ἢ μικροῦ, ἀλλ' ἐνταῦθα* (editur ἤδη δὲ *καὶ ψόφου λέγομεν ἡσθῆσαι μ. ἢ μικροῦ. ἀλλ' ἔ.)* κτλ. Infra p. 57, 18. reddenda, *συναισθανόμενα τοῦ μεγέθους καὶ τοῦ σχήματος*. Sed quod malus est, non annotatur in v. *Τρέφω* p. 1198, 19. membrum necessarium et fine glossae firmatum, quod homoeoteleuton hausit: *τὸ μὲν κινῶν καὶ κινούμενον, [τὸ δὲ μόνον κινούμενον, οὐκ ἔτι δὲ καὶ κινῶν.]* Porro sub v. *Πῦρ* p. 565, 18. repono *οὐκ ἂν* et sub finem *εἰς τὴν αὐτοῦ οὐσίαν*. Haud paucas etiam librorum optimorum lectiones ex eodem Philopono licuit corroborari. Vicissim ex Suida saepenumero Trincavellianum exemplum, quod satis mendose expressum est, emendari poterit vel suppleri.

(*κάλλει φημάτων καὶ συνθήκης διαλάμποντα*) decerpit; sed intentius Damascii naenias pervagatus est, unde caput Photianae Bibliothecae (Cod. 242. autem narrationem de Philostratis excipit) non contemnendis auctariis historiarum et sophisticae phrasis suppletur. Monuit universe Kästerus in v. *Ἀγαθοεργία*. Nec dubitamus quin eiusdem plura latitent apud Suidam, quorum color mysticum quiddam spiret et inflatas Platoniorum argutias. Nam praeter expectationem ille non solum longiores Damascii sermones et notationes ingeniorum (ut vv. *Ἀρχων χρότιος, Ἀσκληπιόδοτος, Εὐλείδιος, Ἠγίας, Ἡράτοκος, Ἰεροκλῆς, Ἰάριος, Ἰσίδωρος, Θεαγένης, Παμπρέπιος, Σαλούστιος φιλόσοφος, Ὑπατία*), in quibus Photius plerumque deficit, sed singulos etiam locos castigatius vel uberius scriptos consignat. Ut ubi Photius paulo dilutiorem posuit epitomen, *ὅτι φησὶ μετρίως μετέχε τῶν ποιητικῶν ὁ Ἰσίδωρος, οὐ λίαν σπουδάσας περὶ αὐτά, ἅτε οὐχ ἀπτόμενα τῆς ψυχῆς*, Suidas plene sub v. *Ἄττα*: *Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐμελέτα ἅττα τῶν ποιητικῶν, οὐχ ὅσον δυνάμει, ἀλλ' ὅσον ὀρέξει εἶχεν. εἶχε δὲ ἐπ' ἐλάχιστον τῆς πρὸς αὐτὰ συμπαθείας, ἅτε οὐχ ἀπτόμενα κτλ.* Adde praeter alias gl. *Ἐρμείας*. Has igitur lectionis delicias cum Photio habuit communes; novas autem adiunxit non solum e Synesii (cuius nomen silet) dissertationibus et epistolis haustas, quas propter eximiam verborum et sensuum gratiam cupide lectitatas esse constat, oratione tamen interdum licentius immutata (cf. v. *Φιλοσοφίας ὄφελος*), verum etiam lumina quaedam Iuliani Caesaris, quem mireris ab homine religioso tam libenter usurpatum, ut integras τοῦ Παραβάτου epistolas (vv. *Ἐπιστολὴ Ἰουλιανοῦ, Ἡρόδοτος, Μουσαῖος*) insereret et lepidas ex iis et orationibus sententias, nomine plerumque suppresso (ut in v. *Ἀγελαῖος*, cuius memoriam index locorum auctus praetermisit), non inscite deligeret. Plurimum tamen spatii concessit Aeliano, cuius pietatem et elegantiam fucatam mirifice dilexit. Hinc illa fragmentorum ex libris de providentia et *περὶ Θεῶν ἐναργειῶν* (nam pauca quaeque historiam naturalem attingant praebuit opus de Nat. Anim.) incredibilis vis, quae decursu formularum et sententiarum aequabili (v. Index Obs. v. Aelianus) incedunt et quovis membro superstitionem et affectata tersissimi sermonis pigmenta ostentant. Notavit istum scholasticae facundiae pruritum et argutias cum ab aliis iactatam, tum *Ἀελιανοῦ τινος ἐν τῷ περὶ δαιμόνων προνοίας* Ioannes Siceliota Hermogenis interpres T. VI. p. 229. Itaque sicubi per tot locos anonymos *Valckenariūs* (qui Annotatt. in N. Foed. post Oratt. p. 343. f. *praeter alia, forte centum, sine auctoris nomine prolata fragmina, haec quoque sunt ex Aeliani libello perduto περὶ Πρ.*) lumina calamistris inusta deprehendit, Aeliani nomen, teste Gaisfordo, paulo calidius appingere solet. Quamquam verum est, fragmentorum eam collectionem, quam olim *Perizonius* sive *Kühnius* e Suida ductam secundum litterarum ordinem digesserat, nec plenam esse neque copiis eruditionis illustrem, quam hodie post curas doctissimorum Batavorum Toupiiique requirimus. Insunt etiam Aelianeis praeclaras quaedam narrationes de vitis Graecorum et Romanorum, quae si discesseris ab artificiis verborum et pietate nimis ambitiosa (huius enim generis nonnulla sunt admodum puerilia, ut locus ex vv. *Ἀσκὸς Κτησ.* et *Βουλυτός* redintegrandus), non displiceant et possint oblectare. Vide glossas ampliores *Ἀρχίλοχος, Βραγχίδαι, Ἐννιος, Ἐπίκουρος, Ἰαχὴν, Ἰούνιος*, gl. 2. *Ἰππίας, Θεόπομπος, Κορνοῦτος, Μέλητος, Σιμωνίδης*, historiam e Chrysippo derivatam *Τιμωροῦντος* et ocellam artis comptissimae *Φιλήμων*. Habet igitur iustam et ingenio dignam materiam, qui reliquias Aelianeas velit ad intelligentiam illorum temporum et officinae sophisticae meliorem concinnare.

Sed haec satis fuit perstrinxisse: nihil enim aliud nobis proposueramus nisi ut summis lineis imago studiorum ac subsidiorum describeretur, quae Suidam adiuverunt.

CAPUT TERTIUM.

DE INTERPOLATORIBUS SUIDAE.

In praegressis capitibus aliquoties cursus disputationis nos ad glossas interpolatas et accessiones hominum studiosorum deduxit. Quas cum viri docti saepius in diversissimis lexicis partibus observassent, id a plurium symbolis profectum et tanquam ex atomis concinnatum esse suspicabantur, adeoque dubitare coeperunt num fundus primitivus ab adventiciis copiis discerni posset. Velut Reinesius Varr. Lectt. p. 362. farragine[m] appellat, nomine Suidae cuiusdam praemunitam, *etsi unius auctoris non sit, sed plurium, e diversis omnium aetatum scriptoribus collecta et subinde aucta*. Hasius autem Comment. de Io. Lydo p. XXVII. pro certo habuit tam Suidam quam reliqua magna lexica, quae generis eiusdem sint, *a tot possessoribus progressu temporum aucta suppleta confusa esse, ut iam in illis quem constet a primo lexicis auctore proficisci locum, vix inveniamus*. Sed de finibus interpolationis regundis paulo post viderimus; nunc breviter explicandum, quid in hac causa Suidas ab aliorum scriptorum condicione differat. Omnes enim norunt magnam temeritatem ac novandi libidinem frequenter in iis locis cerni, quorum sermo, sententia, numeri fugerent intelligentiam magistrorum; nec facile reperitur scriptor ab vulgi captu remotior aut commercii scholarum tritus, quin ingenia grammaticorum orationem corruptam vel minus expeditam verbis planis et ex arbitrio factis in formam popularem redegerint. Hanc quidem sortem apparet ab opere Suidae collecticio prorsus alienam esse. Quamquam neque fragmenta scriptorum, quibus lexicon suum distinxit, communem labem effugerunt, nec glossae historicae copiosiores (v. supra I, 3.), quas breviandi studium et ignavia librariorum decurtare solet. Verumtamen iste morbus non ipsum Suidae corpus invasit aut antiquum eius colorem mutavit, sed intacta mansit primitiva glossarum compages et supellex docta testimoniis et observationibus antiquitatis munita. Nimirum Suidas, quod supra (II, 4. p. XLII.) monuimus, unus inter Graecos lexicographos hanc fortunam consecutus est, ut per aliquot saecula plurimis augetur accessionibus et labor vastissimus, quem in epitomen crederes cogi debuisse, grandem in molem excresceret. Numquis enim miretur aut reprehendat possessores tanti thesauri, quod materiam fortuitam inter lectionem et studia litterarum repertam, item ut nos hodieque cum lexicis agimus, in domesticos usus marginibus commiserint? Itaque minime dolum malum et fraudem his exprobramus, qui librum ad omnium commercia paratum et expositum animi causa variis additamentis auxerunt; nam qui Polyuctum conviciis obruit aut calculos sub *vν. Ἀδάμ* et *Κωνσταντινούπολις* institutos sumpsit continuandos, ut exemplis utar ex cap. I, 2.

petitis, profecto candidus homo fuit: sed quoniam istis symbolis, quippe quae nullo certo consilio per manus et aetates diversas essent subnatae, multa continentur parum prudenter attexta vel ab confessis Suidae subsidiis aliena, multa plane falsa vel quae probis glossis repugnent et lexi conditorem ignominia premant, aequum est et necessarium ut veteres sincerisque partes ab copiis adventiciis seiungamus, et quicquid ultra fines ac testes capite II. ostensos excurrat, id interpolatum et in Suidae fraudem invectum indicemus. Hunc igitur postquam duobus saltem saeculis studiosi lectores certatim auxerant, id genus industriae paulatim substituisse videtur, neque post tempora codicum A. V. quorum in ordinem aut margines totum Suidae patrimonium cum auctariis abisse constat, quicquam observatione dignum crediderim irrepsisse.

2. Antequam tamen ad notas et classes interpolationum varias progrediamur, ipsa quaestionum series postulat ut origines errorum persequamur, quibus lex glossarum clementaria perverti videtur vel obscurari. Diximus enim supra (II, 1.) constanter a Suida cautum fuisse, non solum ut glossae secundum ordinem priorum litterarum disponerentur, sed singulatim etiam syllabae sibi succederent; eamque normam adeo diligenter servari, ut confusio qualiscunque manum alienam et imperitam prodatur. Iam hoc loco non de glossis male repositis sed de iis quaerendum est, quarum initium mediaeve litterae ex errore natae sunt. Nempe viri docti quondam, ut illi parum honorifice de prudentia lexicographi nostri sentiebant, istos errores in unum Suidam coniecerant. His viam praeierat Casaubonus*), quem sequitur Küsterus praef. p. IV. Suidam pronuncians saepe vitiosis codicibus ita fuisse deceptum, ut voces adulterinas et corruptas pro veris et genuinis acciperet. Sic Ἀμάστῃς apud eum habes pro Ἀχμαστῃς, Ἡρίθμῃσεν pro Ἡρέμῃσεν, Πεπιασμένοις pro Μεμιασμένοις, Τάλειον pro Τέλειον, Ὑστίνος pro Ὑσγίνος, Κοιλιδιᾶν pro Κυλοιδιᾶν, Φρήμας pro Δι᾽ ἐρήμας, Δείξαντες pro Διήξαντες, Ἀλίβυες pro Οἱ Αἴβυες, Ἡμιμαλλόνες pro Αἰ μιμαλλόνες, Θεσμοτόκον pro Ἔσμοτόκον, Ἡβός pro Ὑβός, Ἀνάραστοι pro Ἀνοργᾶστοι, Δάψατο pro Ὀλόψατο, Δωτύς pro Ἐδητύς, Εὐχέιμονος pro Λευχέιμονος, Παιόλη pro Ἀπαιόλη, Παιόλημα pro Ἀπαιόλημα, Ὀζωτά pro Ὀξωτά, Ὑσῆπηρος pro Οἰσπηρός, Φόωντα pro Ἀφόωντα, Φυλοκρινεῖ pro Φιλοκρινεῖ, et alia. Repetit Küsterus atrum indiculum in v. Περίεσα, ubi praeterea commemorat Ἀοριστύν pro Ὀαριστύν, Δάσιος pro Λάσιος admissa. Idem nova piacula monstrat in v. Νία: Solet enim interdum Grammaticus noster miro stupore voces dimidiatas pro integris in serie sua ponere: ut Ἄλα pro Οὐδαλα, Ἀκῆτιν pro Δονακῆτιν, Νῆτιν pro Γυναικωνῆτιν, et alia huius generis plura. Profecto si lexicon tantae molis tamque diversis auctoribus sive codicibus nisum non pluribus aut foedioribus laboraret peccatis, facile veniam deberet Suidas impetrare. Nam philologi recentium saeculorum, quamvis plurimis artis et doctrinae subsidiis muniti, si toties depravatis lectionibus fidem habuerunt, si perplexos litterarum ductus aegre sunt assecuti monstraque vocabulorum, malis codicibus vel incertis collationibus librorum confisi, iusto serius exterminarunt: cur Suidam, id est, hominem Byzantinum, neque critica subtilitate nec puris grammaticorum copiis instructum, acerbius vellicamus, quod elementis affinis confusis apud Procopium in v. Ἀλπισιον detorsit Λιγούρους in Αἰλούρους, et ξ̄ obscurato

*) Animadv. in Athen. I, 6. Quam saepe isti cucullato grammatico depravati codices errandi ansam praeberint, scimus nos, qui in eius libris multas hoc genus culpas observavimus, ut cum φοιτάλιος male apud Sophoclem legit pro φοιτάλιος, cum apud Pindarum φρήμας δι' αἰθέρος pro ἐρήμας, apud Theocritum δῆτα κοιλιδιῶντες pro κυλοιδιῶντες, in veteri Epigrammate ὑστίνιοι θεριστρα pro ὑσγίνιοι. Pari stupore (cur enim non dicam ἴγωνα ἴγωνα?) σκόλια αἰθῆ legiti et probavit pro δασκῶλια, et ῥουβαδιουβος pro σουβαδιουβος subadiuvata.

Ὀξωτά posuit, vel Δάσιος. ὁ δασύς, cum infra Λάσια. λασέα (ubi δασέα refingi iussimus in Add.) editores fugerint omnes? aut quod crasium et vocum male diremptarum ignarus Θεσμοτόκον ab Anthologia Palatina sumpsit, ubi hodie distinguitur θείης δ' ἰσμοτόκον, idemque Παιόλη et Παιόλημα finxit e crasibus Aristophaneis, Ὠπόσα e Sophocleo χῶπόσα? Enimvero hunc si rudem omnis litteraturae ducimus, quid Hesychium censebimus, aetatis longe melioris testem? a quo palaeographia vel potius anagnostica disciplina contempta glossas portentosas ac dimidiatas (vide saltem vv. Αἵται, Ἡροπᾶν, Ὀθῶς, Πιτίμα, Πίχειρα, quaeque praebent Küst. in Suid. v. Ἰλλάδες, Meinekius in Philologi T. III. p. 321.) singulis in paginis esse fabricatas primus demonstravit Bentleyus Ep. ad Millium p. 33. sqq. Revertamur tamen ad Suidam. Is partem errorum, sed modicam pro difficultatibus operis infinitis, ipse commisit; partem non exiguam temeritas lectorum introduxit. Hanc vero primum in conspectu ponamus. Lectores igitur e Suida glossis et testimoniis cum obscuras vel inauditas voces decerpissent, cupide gemmulas istas inculcabant et in margines conicere coeperunt, nec solícite de scripturae fide et veritate quaerebant. Inde librarii falsas glossas in ordinem transtulerunt; quarum originem cum intelligamus a solis fere Suidae copiis esse repetendam, perperam egit Küsterus hunc unum omnium facinorum reum postulans. Sed exordiamur ab commentis minime controversis. Epigrammatum ex Anthologia versiculos Suidas non semel (vide supra II, 11. extr.) mendosos descripsit. Velut Phaniae distichon, Καὶ ψήκτραν ἄκτιν (δονακίτιν) ἀπέπτυσε καὶ λιποκόπους Φασγανίδας καὶ τοὺς συλόνυχας ὄνυχας (σιόνυχας), propter vocabula singularia sub quattuor glossas distractum est, quarum unam nos expulimus, aliam longe pessimam Ἄκτιν Gaisfordus propemodum eiecit. Deinde versus Antipatri ex v. Ἐανῶ ductus, Ἄ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἔανῶ δάψατο χαιτήν (id est, ἔαν ὠλόψατο χ.), allexit hominem curiosum ut exsculperet hanc glossam, Δάψατο. Ἄ μεγάλα — χαιτήν. Ignorant eam boni libri. Adde quod infra memorabitur Τανάχαλκος. Porro quod exemplum A. in margine v. Διοχλῶ reposuerat e Lexico de Syntaxi sumptum, Πᾶσαν διοχλεῖσθαι γυναικωνίτιν, cum novissima vox nescio quo casu disiecta fuisset, novae glossae praebuit opportunitatem: Νίτιν. Πᾶσαν διοχλεῖσθαι γυναῖκα νίτιν. Portentum bona fide Küsterus accepit, quod cum A. exterminare debebat. Item sub v. Αἰθήρ cum optimi codices exarassent, καὶ Πίνδαρος· Φρήμας (ἐρήμας) δι' αἰθέρος, exortus est lector male sedulus, qui sibi glossam enotaret iamiam expunctam, Φρήμας. Πίνδαρος· Φρήμας δι' αἰθέρος, ablegans etiam ad fontem suum gl. Αἰθήρ. Similiter boni libri sub v. Ἀράβιος ἄγγελος ex imperita ductuum interpretatione traxerant τεγχάρων, quod legendum erat τετάρων: unde fluxit prodigium glossae iam rite procuratum Τεγχάρων. Δραχμῆς μὲν αὐλεῖ, τεγχάρων δὲ παύεται. ἐν τῷ Ἀράβιος ἄγγελος. Eandem labem duxit gl. Δραχαρνεῦ, quod pro Δραχαρνεῦ scriptum in tres alias glossas immigravit; eademque ratione repertum in v. Ἀμμποι nomen Ἀλίβυες, id est οἱ Αλίβυες, noviciam glossam Ἀλίβυες conflavit, item ut e prava scriptura v. Ἀργυροκοπεῖον, quam non intellectam admirabantur, glossam finxerunt Ἡμαντήριον. Neque studium intempestivum in iis copiis sese continuit, quas Suidas ostentat, ut olim gl. Ἀθρέμβολα homo lippiens e sanissima gl. Ἀρθρέμβολα fabricarat, itemque gl. Ναυμάχιον, cuius argumentum totidem fere litteris recte tradit v. Ἀναυμαχίου: sed aliunde malas observationes derivarunt, quae lexicographo multum obsuere. Hinc Ἡβός e glossis Hippocraticis (cf. p. L.) arreptum pro ὕβός, Κορρίδης e Κοδρίδης detortum, Πεπιασμένοις libris invitis obtrusum, quod apud Aelianum est μεμιασμένοις. At gl. Ἀοριστύν vix attinet memorare recens subornatam. Sic pleraque Küsteri crimina dilabuntur. Ceterum quae Casaubonus incusat, facile possunt elevari:

nam *Φοιτάλμιος*, quod unum vocabulum efficit glossam, ex inferiore *Φυτάλμιος* provenit, item ut *Κοιλιδιᾶν* ex altera *Κυλοιδιώντες*, *Σχώλια* vero glossam ab errore vetusto v. *Ἀσζός* petitam codices aspernantur. Remittamus igitur Suidae iocularem gl. *Ῥουβαίουβος*, non stultiore illam tot glossis nomicis (cf. p. XLVI.) male pictis.

His profligatis indicem subiicimus glossarum, quarum in primordiō vel mediis in syllabis peccatum est. Erroris quidem culpam nunc Suidas sustinebit, nunc ubi res litteris vulgo permutatis vel in pronunciando confusis agitur, librariorum par fuerit in culpa societatem vocare. Sed posthac ordines quosdam et gradus errorum discriminabimus; interim bifariam eos enumeremus.

Ἀπάκτου. Βαβακατρεῦ. Γελάδας. Γώνυμος. Δαξιμός. Δάσιος. Δωτύς. Αἰνικός. Ἐλδουνομένους. Ἐμεχωνῖται. Ἐπαφανάνθην. [Ἐπίττουν.] Ἐφήγησις. Ἡμιμαλλόνες. Ἡνιμαῖσθαι. Ἡρδιον. Ἡρικνωμένον. Ἰβυκανητῶν. Ἰβύκινον. Ἰστωρ. Ἰφίστιος. Θεσμοτόκον. Θεὸς Ἄρης. Θηρατεύεσθαι. Λαιστόν. Λύγα. Λυσθείς. Ὠπόσα. Παιόλη. Παιόλημα. [Πλακιάδαι. Πτερυλλίδων.] Προστιβάδες. Ῥειαμενῆ. Σπίτταλος. Τευθήν. Τύπη. Ὑπατοι gl. 1. Ὑπεζώμασε. Ὑφέστιος. Φάρος gl. 2. Φιλόσοφος. Φόωντα. Χοίνικες gl. 2. Ψίμαρον.

Iam ad confusas litteras affines redeunt paucae, *Δάσιος* (*λάσιος*), *Λύγα* (propter exemplum ex Anth. Pal. petatum *λύγα πυρός*, quod legendum erat *αὐγὰ πυρός*), *Τευθήν* (*πευθήν*), *Φάρος* gl. 2. ex incerta nominis obscuri forma derivatum, ut sub gl. 2. *Χοίνικες* locus Synesii referri videmus, ubi *φοίνικος* extat, et *Ψίμαρον* e *Χίμαρον* deflexum. Nec plures ex litteris duarum vocum male coniunctis seiunctisve prodierunt: *Ἀπάκτου*, *Θεσμοτόκον* (ex Epigrammate supra dicto), *Θεὸς Ἄρης* (pro *Δουσάρης*), *Ῥειαμενῆ* (Homericum *εἰαμενῆ*), *Σπίτταλος* (ex Aristophaneis *πρὸς τοὺς Πιτιάδου*), *Ὑπεζώμασε* (id est *Ἦς ἐζώμασε*), *Φόωντα* ex Homericis *τόξ' ἀφόωντα*: eodemque referantur *Παιόλη* et *Παιόλημα*. Videtur tamen excipiendum *Ἀπάκτου* nude cum Sophoclis dicto positum; nam alibi rectum extat *Πακτοῦν*. Longe maior autem earum numerus, quarum initiales litterae ex errore vel ignorantia, praesertim in vocabulis raris, sumptae sunt: ut *Αἰνικός*, *Ἐλδουνομένους*, *Ἐμεχωνῖται*, *Ἡμιμαλλόνες*, *Ἡρδιον*, *Ἰβύκινον* et *Ἰβυκανητῶν*, *Ἰστωρ*, *Ἰφίστιος*, alia, quae scribi debuerant *Εὔνικος*, *Ἀλδαινομένους*, *Σεμεχωνῖται*, *Αἰ Μιμαλλόνες*, *Ῥηδιον*, *Βύκινον* et *Βυκανητῶν*, *Ἐστωρ*, *Ἡφαίστιος*. Notabilior est glossa *Προστιβάδες*, cuius vicem Diodorus *τρῆς στιβάδες*, porro *Θηρατεύεσθαι* vetus corruptio verbi *στραγεύεσθαι*, ac mutilatae voces, capite dempto vel deformato: nempe *Γελάδας*, *Γώνυμος*, *Δαξιμός*, *Δωτύς*. Contra vix ad Suidam referre licet *Ἐπίττουν* (*Ἐπεπίττουν*), glossam perperam collocatam, nedum ut monstra scripturae *Ἡμέκτεον*, *Πλακιάδαι*, *Πτερυλλίδων* feramus, quae plenis vocibus in sua sede, hoc est, in νν. *Περιημάκτεον*, *Ἠ Λακιάδαι*, *Τετραπτερυλλίδων*, exhibentur. Ceterum non apparet quid de glossis vitii suspectis *Ἀπερράπισεν*, *Γάμβορος*, *Λαιστόν*, *Νία* statuendum sit. Tandem relinquatur aenigmatis istar capite truncata gl. *Φιλόσοφος* p. 610. quam cum constet ad Philippum Opuntium spectare, nemo tamen lemmatis rationem explanavit.

Alter ordo glossas vitiosas eas complectitur, quae mediis in vocibus errorem ostendant ex litteris depravatis vel secus acceptis repetendum. Earum magna pars Suidam arguit eosdem in laqueos incidisse, in quos etiam recentioris aetatis critici saepius sese induerunt, dum aut similes litterarum figuras permutant aut errores e pronuntiatione vel levitate librariorum natos parum

assequuntur. Hinc apud Suidam Ἀμύνειν, Ἀνάρπαστοι, Αἰαιοί, Δαψίδων, Δειδία, Ἐξεπιώκατον, Εὐθυγενής, Ἡμεν, Θειάσομαι ὄλη, Ὄξωτά, Πιγνή, Πρόβολος, ubi sincera fuit scriptura Ἀμύνειν, Ἀνοργίαστοι, Αἴλιοι, Δαφυλῶν, Δειλία, Ἐξεπιώκατον, Εὐθυτενής, Ἡσιμεν, Θειάσφ μαινόλη, Ὄξωτά, Πιτύη, Πρόλοβος, quod infra sub h. v. eodem cum mendo recurrit. Alia per malam prononciationem vocalium irrepserant, ut Ἐγκαινίδες, Ἐπίλυσιν, Θρηνακία, Κερωτή, Ναίεθος, Ποίθιοι, id est, Πύθιοι, item Τημοῦχος, quod mireris una cum exemplo profectum a sanissima gl. Ἐπίκουρος, et absonum commentum Τοῦν. Non minimus tamen errorum numerus ad incuriam librariorum redit aut ad fraudes lectorum intempestivas. Aperta quidem illorum peccata sunt Ἐπαιώνιστο (Ἐπεπαιώνιστο), Θρυαλλεῖ (ut apud Hesychium Ἰαλάσι), Κιφησοφῶν (item ut alterum portentum Κησιφῶν), Κολάκρετον, Κολασσαεύς (praemunitum illud glossae sua sede depulsae Κολοσσαεῖς), Κολιάς (quod infra legitur recte scriptum), Μεμακυῖα, Μεμαστιλημένος ex inferiore gl. Μυστιλάται fictum, item ut Ὠοτοκάταξις ὄνομα κύριον ab homine curioso fabricatum e glossa proba; porro Στράτων Ἀμασεύς e gl. Στράβων recoctum (cf. p. LIII. et dittographiam Πρίσκος sub v. Κρίσκης inculcatam), Τανάχαλκος ex Epigrammatis versu perperam conflatum, Ψαμῖς temere proCUSUM ex altero Ψαλῖς: nec dubitamus quin ab eadem officina provenerint et Υἱωνός cum continua Υἱῶσαι male post v. Ὦων intrusa et Ὑπαίμακε. διέφθειρεν ex Anthologiae versu satis inscite subornatum. V. infra 6. Possunt etiam alia probabiliter ad lectores operis transferri; ne tamen omnes huius generis lapsus a Suida depellamus, cavebunt duae glossae vetustis sub auctoribus admissae, Ταινῖαι ante Τένθαις sua in serie, tanquam esset τενῖαι, locatum, et Ὑπειρέσιον, Ὑπειρετικοῖς, quae per ἦ debuerant exarari: adeo tum malus prononciandi mos inveteraverat. Nec plane fugerant talia librariorum diligentes: cuius rei significationem elicimus ex observatione marg. A. Πειῖτον. κῆται ἐν τῷ παῖ διφθόγγῳ ἐσφαλμένως, respicienti ad praegressam glossam nomicam Παιῖτα. Porro deceptus libris Athenaei corruptis sub v. Εὐσχημος comicum tradit Euschemum, qui fuit Ephippus et infra suam sedem invenit; contra gl. 2. Ἐφιππος quae prorsus ad Ephorum spectat, error fortuitus effecit ut ad malum lemma pertraheretur. Relinquantur etiam glossulae quaedam, de quibus non uno modo coniectari potest, ut Ἀδιή, Δείξαντες, Εὐχείμονος. His igitur causis fraudum vel errorum omnibus ut par est expensis sequitur ut ex eo numero, quem Küsterus confecit allatis Ἀμάστις, Δείξαντες, Ἡρίθμησεν, Κοιλιδιᾶν, Ὑστινος, solam novissimam praeter Δείξαντες agnoscamus; nam Ἀμάστις istud paulo post ad suam originem revocabimus.

Itaque posterior glossarum mendosarum ordo hisce glossis continetur:

Ἀδιή. Ἀθρήνη. Ἀμύνειν. Ἀνάρπαστοι. Ἀναιτος. Ἀνιππασία. Ἀνυπόβλητον. Ἀώρησις.
 Ἀπενήκασιν. Ἀπειροι γῦπες. Ἀρρηγοφορεῖν. Ἀρρήσιος. Βωώτης gl. 2. Δαψίδων. Δέδοιμι.
 Δειδία. Δείξαντες. Διαπεράναντες. Δραχαρνεῦ. Δυσδιάλλακτον. Αἰαιοί. Ἐγκαινίδες.
 Ἐγκυκλήθητι. Ἐκπήγνυσθαι. Ἐμπολεμῶσαι. Ἐναυλήματα. Ἐξεπιώκατον. [Ἐπαιώνιστο.]
 Ἐπίλυσιν. Εὐθυγενής. Εὐσχημος. Εὐχείμονος. [Ἐφιππος gl. 2.] Ἡμεν. Θανμάλωψ.
 Θειάσομαι ὄλη. [Θρηνακία.] Κιγηλός. Κοιλόσυρτος. Κυνήσιος. Ναίεθος. Ξεναλίζω. Ὄξωτά.
 Ὀργμύοντες. Οὐδεναιός. Οὐκ ἐνεομένως. Πιγνή. Πιτυάνη. Προβιβάζεις. Πρόβολος.
 Προεξεφρεσία. Ποίθιοι. Ρομβοσιτωμυλήθρα. Σαρμυδησός. Ταονθαρεύειν. Ὑπειρέσιον.
 Ὑπειρετικοῖς. Ὑστινος.

3. Hactenus aliud agentes in recensu glossarum suspectarum probavimus Suidam variorum accessionibus, qui maiorem fidem diligentiamve quam scientiam afferrent, locupletatum et erroribus repletum fuisse. Sequitur ut diversissimos interpolationis gradus et fontes summam distinguamus; quibus cognitis leviores etiam formas (nam in omnibus minimis fraudibus nec libet neque vacat immorari) facilius licebit observari. Iam ut a fontibus exordiamur, unde lectores materiam augendo lexico derivabant, magnam quidem partem ipse Suidas obtulit, quem intentissima cura tanquam horreum eruditionis rimabantur; non spernendam autem copiam ex auctoribus omnium ordinum tanquam per saturam adiungebant. Suidas igitur quoties vitas hominum clarorum tradit, quoties observationem prodit morum Graecive sermonis haud vulgarem aut in testimoniis nomina hominum atque voces ostendit paulo rariores, studiosi solent advolare, marginibus aliarum glossarum istas delicias doctrinae Byzantinae committunt, interdum etiam glossis opportunis auctaria subiiciunt, tandem suo Marte nova lemmata condunt, quorum sub praescriptionibus spolia nullo sudore parta reponant, nec falsis corruptisve lectionibus sese deterreri patiuntur. Utamur in re minime recondita tribus exemplis, Ἐκτραορδιναρίους, Ὠρωπία, Χαλκέντερος. Prima quidem glossa, Ἐ. Ῥωμαϊκὴ λέξις. δηλοῖ δὲ ἐπιλέκτους, si compararetur cum membro novissimo gl. Πραίφεκτοι (τοὺς καλουμένους ἐκτραορδιναρίους, ὃ μεθερμηνεύμενον ἐπιλέκτους δηλοῖ), deinde gl. Ὠρωπία. χώρα (cf. v. Σαγγάριος) quae vetus appendix praeter opinionem est allita, Ὁ δὲ Δημοσθένης ἐπεθύμησε ἠητορικῆς, Καλλίστρατον θεασάμενος τὸν ἤητορα ὑπὲρ Ὠρωπίων λέγοντα, cum in vita Demosthenis prima recurat, gl. Χαλκέντερος autem cum notissimi cognominis rationem iisdem fere verbis, sed incerta sede iactatis, explicet, quae suo loco gl. Αἰδύμος Αἰδύμου posuit: quis credat in observationes intuens per solam curiositatem repetitas Suidam sua ipsius scrinia tanquam fortuitos in discentium usus expilasse? Inprimis vero nomina propria minus per vulgata, quibus nudam formulam ὄνομα κύριον addi videmus, sectantur. Hinc perversum extitit facinus Ἀδμωνι τῷ Μιτυληναίῳ, ductum illud ex verbis male lectis gl. Ῥοδώπιδος ἀνάθημα. In quo studio longius progressi memoriam virorum illustrium suppleant, ubi Suidas his peculiare glossas destinare neglexerat; sed tam simpliciter illi suum opus peragunt, ut oratio crasso filo contexta neminem fallere possit. Vide vel gl. 4. Ποσειδώνιος et supra p. LVIII. Ut cum Critiam et Stilichonis res gestas inculcant glossis superioribus usi: Κριτίας. Τοιγάροι τῆς τοῦ βίου προαιρέσεως ἐπαξίως ἔτυχεν ὁ Θηραμένης τῆς τελευταίας, Κριτίου κρίναντος αὐτόν. Στελίων. ὄνομα κύριον. ὅς οὖν Ῥουφίνῳ ἐπὶ Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου ἄμφω τὰ πάντα συνήραζον. Μάλεος. ὄνομα κύριον. Φαιστός, πόλις Κρήτης. Ὀμηρος — ἀπόεργει. Μάλεος γὰρ τις κτλ. Ubi nemo non intelligit temere compilari, quae unice glossae Φαιστός convenient; ac fraudis admonet Leidensis extra seriem ista reponens. Porro pessimum inventum Ὠτοκατάξις. ὄνομα κύριον unde fluxerit supra (2.) dictum est. Quid quod homo curiosior, quem Küsterus ineptum et semidoctum librarium taxat, dum Aristogitonem Harmodii sodalem anquirat, gl. 1. Ἀριστογείτων Κυδμάχου suspicionem nostris codicibus vetustiore subtexuit hanc: Ζήτει περὶ τοῦδε τοῦ Ἀριστογείτωνος, μήποτε ἔστιν οὗτος ὁ Ἀρμόδιου ἐταῖρος. Ceterum istud commentum facit ut moneamus interdum fontem, unde haec et plura peti possint, subiecto ζήτει vel ἔστιν ἐν τῷ . . (καὶ πλατύτερον ἐν τῷ Ἀπατούρια v. Δόρπεια) indicari; nam quae huiusmodi formulam prae se ferant ad lectores, non ad lexicographum (ut fit in Etym. M.) esse referenda non modo librorum auctoritas, quibus ista pleraque desunt, sed ipsarum annotationum color persuadet. Velut quae hodie sunt expulsa, Αὐξίλια. ἔστιν ἐν τῷ Ψιλος. Αὐξητική. ἔστιν ἐν τῷ Γεννητική. Post v. Γενεάς: ζήτει ἐν τῷ Ἀπόνοια κτλ. nempe vocis exemplum luculentum, e Procopianis eruendum

esse. Huc adde *Γενικαὶ ἀρεταὶ δ'*. Semel originem testimonii nudum indicavit lemma, sub *v. Ζηλωσαι*, ubi *Ἡρόδοτος* declarat ex *v. Ἡρόδοτος* Iuliani locum esse haustum. Sed observationibus rerum in aliis angulis delitescens, quae potissimum Byzantinos allicerent, nulla glossa pluribus abundat, quam una *Στήλη*. Nos quantum per codices licuit omnes fere delivimus vel uncis circumscripsimus; eandemque rationem in maxima parte glossarum interpolatarum vel repetitarum, quibus Suidas suas ipse copias expilasse videbatur, constanter secuti sumus, modo cubilia hominum sedulorum mire latitantia maturo possem investigare. Nam incredibilis illorum industria fidem propemodum excedit, qui non solum levissimas res annotatione dignas habuerint ac describant, sed argumentum glossae cuiuspiam ter quaterve dissitas in sedes rapiant; nec vero sollicite cavent ne manum clandestinam vestigiis imperitae festinationis notatam deprehendamus. Sic opera facillima perspicitur gl. *Δραχαρνεῦ* in tres glossas transfusam, verba gl. *Ἀετίτης* (quae codex A. verisimiliter dedit, *Ἀ. καὶ ἀχάτης καὶ λυχνίτης εἶδος λίθου*) duabus materiam praeuisse, quarum omnium fons fuit *v. Χρυσίτης*, grammaticam autem glossam *Ἀπλᾶ καὶ διπλᾶ καὶ πολλαπλᾶ καὶ πάντα περισπῶσι τὰ τοιαῦτα. ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, κεραμεᾶ ἀπὸ τοῦ κεραμεοῦν, καὶ φοινικῶν ἀπὸ τοῦ φοινικιοῦν*, particulatim in gl. *Ἀπλᾶ, Πολλαπλᾶ, Χρυσᾶ* fuisse distractam: ut mittam supra (2.) commemorata. Sed prae ceteris insigne specimen illius industriae praebet *v. Χημεία*, quam duae manus ex eadem gl. *Διοκλητιανός* sibi sumpserant instruendam. Verum sufficit hanc in rem ad locos in *v. Ἀγαπητόν* collectos ablegare. Ergo cum glossae vel particulae glossarum repetitae per totum opus disseminatae sint, quarum vim et varietatem infinitam paene singulis in paginis annotatio suppeditabit, earum indagatio multiplicem usum criticis affert: primum ut comparatis inter se tot eiusdem praecepti fragmentis fontes glossarum ac primitivae sedes eruantur, deinde loci scriptorum ut emendentur suppleantur redintegrentur socordia librariorum mutilati vel depravati. Hac enim tutissima via plurimis auctorum testimoniis salutem et inopinatam medelam parare licet, ubi sermo hiat neque coniectura quantumvis acuta potest ad probabilem exitum pervenire. Documento sit instar aliarum gl. *Κύκλωσις*, cui lucem et integritatem ex altera *Περίεπτυσαν* recuperavimus serius observata. Neo tantum in his altioribus criticae quaestionibus iuvat ex latebris protraxisse, quae faciem quasi plenissimam unius glossae reddant, sed in levioribus etiam argumentis, ubi particulas cognatas vel finitimas in summam collegimus, regitur ac firmatur iudicium de scriptura ex ambiguis et dissonis codicum lectionibus concinnanda. Vide glossas eiusdem ordinis *Μεσόγειων, Ὑπόγειων, Χρυσόγειων*. Porro contractiores sunt, quas ex aliis uberrimis suspiceris in epitomen missas, diligentior autem comparatio doceat a diversis fontibus esse profectas: ut *vv. Μηλιακὸν πλοῖον* et *Τὸ Μηλιακὸν πλοῖον*. Sed nolumus nunc singulatim ista cumulare, cum harum rerum delectum et varias cautiones abunde suppeditent Addenda nostra. Nam ipse procedente demum opere mirabundus in multas lacinias incidi, quas nemo neque expectet alicubi latitare nec facile queat indagare, nisi mentem intentissimam ac memoriam in minutiis parum fructuosus defigat. Numquis enim opinione praesumat locum sub gl. *Καιρός* propter vocem *καίρια* inculcatum, *Ὁ δὲ Ἰουστινιανός, εἴτε ὑπὸ γήρωσ τὰ καιρία οὐ φρονῶν, εἴτε ἄλλως ἐμελλε τὴν ὀρθογνώμονα περὶ Χριστοῦ δόξαν διακυκλήσειν, εἰ μὴ ᾤχετο ἐξ ἀνθρώπων*, ex gl. *Ἰουλιανὸς Ἀλικαρνασσεύς* cum vitiosa scriptura nominis *Ἰουστινιανός* ab homine negligentissimo decerpi potuisse, qui per festinationem ne membrum quidem illud, *εἴτε ὑπὸ τοῦ γήρωσ τὰ καιριώτατα οὐ φρονῶν*, intactum siverit? Sed quantopere Suidas coniunctis lectorum et librariorum fraudibus infectus fuerit, posthac etiam novis exemplis declarabitur.

4. Hinc cursus nostrae narrationis ad alios auctores deflectit, unde non unum genus accessionum manavit. Pauca quidem interveniunt, quorum neque consilium divinare licet neque auctoritates. Saltem conviciorum in Polyeuctum patriarcham iactorum, quae supra I, 2. disceptavimus, architectum appellat codicum annotatio sub v. *Θρασύμαχος: σχόλιον Μιχαήλ μοναχοῦ τοῦ Νοσσαῖτου*. Contra latet nos quicumque pia mente commercium epistolicum Chrysogoni confessoris et Anastasiae sub v. *Χρυσόγονος* interposuit, quod sive colorem spectamus sive longitudinem digressionis, prorsus a Suidae rationibus abluat. Nec magis intelligitur quo referenda sit annotatio nunc eiecta *Μὰ τὰ λάχανα*, formulam quandam Armeniorum perstringens; fuit enim qui lecta glossa *Ῥαδαμάνθους ὄρκος* plebeium iurandi morem observari iuberet (*σημεῖον τοῦτο περὶ ὄρκου*), unde prodiit talis sententia: *σ. τοῦτο περὶ ὄρκου. ὃ καὶ νῦν ἐπιχωριάζει. πολλοὶ γὰρ πρὸς λάχανα ὀμνύουσιν, εὐορκίαν ἐπιδεικνύμενοι. ἐπιχωριάζει δ' εἰσέτι καὶ τοῖς ἔλλογίμοις Ἀρμενιακοῖς τὸ Μὰ τὰ καλά*. Ubi vel liber A. monet ut duplicem interpolantium manum distinguamus, ab novissima autem aetate suspicemur profecta: *ἐπιχωριάζει δ' εἰσέτι . . . Ἀρμενιακοῖς τὸ Μὰ τὰ λάχανα*. Porro recentem sapiunt originem et *Ioannis Damasceni* versiculi duo, *τὴν ἀγριωπὸν ἀκρατῶς γαυρουμένην* (v. Add. in v. *Ἀγριωπός*), et alter bis inculcatus cum auctario (v. in v. *Ἀνειμέναι* et initium dicti apud Etym. M. v. *Ἀνειμένη*), *Ἀνειμένων πόλοιο παμφαῶν πτυχῶν Μύστης ὄρα*: et versus politici *Michaelis Pselli*, quos hodie constat tribus in glossis (vide Küsteri praef. p. II.) omni fide destitutos e Zonara illatos esse.

Verum haec leviora sunt. E scriptoribus autem quibus abusi sunt lectores semidocti, primus expendi debet Athenaeus. Illum igitur vidimus (I, 5. II, 9. p. LIV.) in solis comicorum titulis laudari, sic tamen ut istud *ὡς φησιν Ἀθήναιος* aut ab Eudocia praetermittatur aut gravissimas ob causas in suspicionem adducatur; in aliis vero quaestionibus, quarum materiam videtur offerre debuisse copiosissimam, ab lexicographo (II, 12.) non adhibitum fuisse. Nam quod Küsterus levi specie commotus duos priores Athenaei libros, quorum hodie superest Epitoma, sibi persuaserat integros Suidae praesto fuisse, sola nititur glossa *Ἄρειν*. Atqui formulam convivalem una cum testimoniis poetarum comicorum ille sumpsit ab eo Lexico Rhetorico, quod in Seguerianis extat. Ergo demptis locis, qui pertinent ad indicem poetarum, modicus relinquitur glossarum numerus, isque totus e duobus Epitomae libris decerptus. Quamquam repugnare videntur electa quaedam, quorum tabulam e reliquis libris congestam post decessores nostros in Auctorum Indice servavimus intactam. Sed gl. *Κατέσειε* et *Ναῖς* non Athenaeus sed Photius et Harpocratio praebuere. Gl. *Φαλλοφόροι* (quod vel voces *ἐκ βύβλου δέρματος* misere consarcinatae arguunt) e gl. *Σῆμος* fluxit, huic autem post memoriam opusculi *περὶ παιάνων* quae subtextuntur temere quaesita, ea lector l. XIV. sub mala praescriptione, *ἐν τούτῳ δὲ μνημονεύει μουσικῶν τινῶν ἰδεῶν τούτων*, festinans paravit. Gl. *Μενεκράτης* cum notissima libri VII. (in annotatione Küsterus posuit VIII.) narratione nihil commune habet praeter argumentum simillimum. Contra quae eidem libro VII. debetur appendix gl. *Ἀφύα*, satis diligenter huius verbis respondet. Dein auctarium gl. *Τιμόθεος* exorsum ab verbis, *Ὅτι Ἀλέξανδρος φιλήκοος ἦν εἴπερ τις ἄλλος τῶν μουσικῶν*, quod sedem haud aptiorem invenit inv. *Ἀλέξανδρος*, derivatum illud e glossa collecticia *Ὀρδιασμάτων*, nihil est cur ad Athenaeum revocetur. Perversum gl. *Πολύευκτος* errorem, qui nomen fabulae in poetam scenicum convertit, ne Küsterus quidem ausus est in Suidam transferre. Superest omnium pessima *Σωσίβιος Λάκων*, quam apparet liberius ex copiis l. XIV. p. 621. esse compilatam; ac si quis consideret et narrationem

apud Athenaeum eam subsequi, quae glossae Σῆμος augendae pabulam attulit, et observationem ab eadem formula ἐν τούτοις δὲ ἱστορεῖ καὶ τοῦτο inchoari, merito coniectet utramque glossam eidem artifici deberi. Sed incredibili socordia quisquis fuit non solum ἐν τούτοις inculcat, non praegressa librorum mentione, sed confinxit etiam titulos, cum clausula sueta καὶ ἄλλα. His igitur profligatis res ad glossas et eclogas Epitomae duorum priorum librorum redit. De quibus quid existimandum sit vel ex illa congerie, quam gl. Ἀθήναιος talibus verbis introducit, ἐν ᾧ μνημονεύει, ὅσοι τῶν παλαιῶν μεγαλοφύχως ἔδοξαν ἐστῖαν, facile potest cognosci. Cumulantur enim res mirabiles, quae versantur in antiquitatibus conviniorum, ex Epit. p. 3. et 4. temere nec sine erroribus arreptae et ab aliis lectoribus per varias lexicī glossas diffusae. Hanc autem farraginem aliae continuant, ut v. Ἀπίκιος, Ὀμηρος (p. 685.), Ὀρχησις, Πάμφιλος, Πίθυλλος (unde profecit aliquis in v. Περιγλωττίς), Τιμαχίδας, Φιλόξενος, partim per extremam ignaviam corrasae, ut v. Πυλάδης, in quibus Byzantini tantopere sibi placuerunt, ut frivolum istam materiam in plurimos glossarum quasi rivulos diducerent. Interdum etiam eiusdem scriptoris nomen adhaeret, velut in pusillo dicto v. Ῥώμη: Ὅτι τὴν Ῥώμην ἐπιτομὴν τῆς οἰκουμένης εἶπεν Ἀθήναιος. Quodsi tot annotationes unam in summam colligimus, nusquam color earum glossarum apparet, quas certum est a Suida profectas et in consilium operis suscepti quadrare. Nec quisquam opinetur hunc in duobus libris substitutum fuisse, cum largissimam materiam illud antiquitatum cornucopiae decerpendam praebere. Contra lectores tam effusis studiis raram captabant eruditionem, ut quibuslibet ac levissimis lemmatis Athenaeum ne diligenter quidem lectum appingerent. Vide v. Καταιονῶσι et glossam Ἀκῆματα misero panno decoratam: nam cum Athenaeus priscas balneorum rationes illustrans sic tradat, ἴσασι (ἤρωες) δὲ καὶ λουτρὰ ἄκη πόνων παντοῖα et quae sequuntur, imprudens homo locum sabornavit, exordio praemisso puerili, Καὶ ἄκη πόνων, τὰ λουτρὰ κτλ. Quaedam etiam cum codicibus expulsa sunt, ut v. Βράβηλα. Itaque speciosas symbolas omnes serius invecetas esse contendimus.

Minor Pausaniae fuit usus, quem in vitis hominum illustrium aliquoties adhibitum, sed adeo negligenter monuimus (p. LXI.) esse descriptum, ut manus alienas suspicari debeamus. Nam si quis animum ad glossam nunc sublatam Ταῖνία advertat, quae prolixis verbis rem frivolum e Pausaniae narratione v. Μίλων traduxerat, facile coniectet in alias etiam particulas importunam sedulitatem potuisse grassari. Huc accedit alia fraus olim in v. Λεοντίσχος a lectore quodam illata, qui per festinationem argumenta gl. Σώστρατος misere perturbavit. Nec prudentius egit alter, qui eodem abusus fonte insto plenius auctarium in gl. Ἀχροχειρίζεσθαι immisit; quippe digitos secutus, postquam commenticij nominis Ἀχροχερσίτης causam indidem attulerat, subiecit etiam narrationem alienissimam, ἣν δὲ καὶ Λεοντίσχος, Μεσσήνιος ἐκ Σικελίας, παραπλησίως ἀγωνιζόμενος. οὗτος δὲ ἐπάλαμει. Maximus tamen error inest ipsi glossae Σώστρατος, ubi novissima διδαχθῆναι δὲ αὐτὸν παρὰ Κλεάρχῳ μαθητῆι Εὐχείρου τοῦ Κορινθίου καὶ Χείλωνος Πατρέως primum intercepto membro, quod ad Pythagoram statuarium spectat, conflata sunt; tres autem ultimas voces numquid credat e Pausaniae verbis, quae post longam intercapedinem ad aliam athletam transeunt, Χείλωνι δὲ Ἀχαιοῦ Πατρῆϊ δύο μὲν Ὀλυμπικαὶ νῆκαι πάλης ἀνδρῶν, μία δὲ ἐγένετο ἐν Δελφοῖς κτλ., ab litteratore mentis sanae decerpta cum praegressis sociari potuisse? Nempe Suidas saltem rudimenta litterarum perceperat. Sed plane gemellum stuporis ac temeritatis documentum videmus in gl. Κλειτόμαχος (ubi v. annot.) editum, unde colligimus Pausaniam lectores inter Byzantinos infimi subsellii nactum esse. At

nihil huiusmodi commissum in longioribus glossis, quas Suidas suo Marte deprompsit, ut vv. Πολυδάμας et Φιλοποίμην. Nam quod gl. Ἄγεις posuit, ubi debuerat Ἀγησίπολις, id haud aegre condonabitur. Tandem exortus est extremi ingenii magistellus, qui lemmati Νίκων aspergeret narrationem Pausaniae de Theagene copiosam, quasi locus communis νικῶν sive clarissimorum victorum esset exornandus.

Nonnulla suggestit etiam Herodianus historicus, cuius interveniunt loci paucissimi. Huic una debetur narratio brevis de Septimio Severo (v. Σεβήρος, cum parte gl. Βυζάντιον) quam miror ni Ioannes Antiochenus (v. supra II, 8.) inter tot copiolas historiae augustae suppeditavit. Porro duo tantum flosculi relinquuntur, in vv. Ἀνάθεσις (propter formulam τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθειν) et Καθοσιούμενος, ubi quod verbis Ὁ δὲ πρὸς τε ταῦτα ἀγανακτήσας interponitur talis explicatio, quam vix potuit nisi lector ipsius Herodiani conficere, Ὁ δὲ ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τῆς ἀρχῆς παραλύσει, dubites num a Suida profecta sit. Sed de hoc iudicium penes alios esto. Nos enim satis habemus gl. Ἀμάστις removisse, cuius errorem Küsterus in Suidae piaculis numeravit. Extat vero nudum lemma cum hoc exemplo: Ἀμάστις. Πείθουσιν ἄνδρα γενναῖόν τε καὶ ἀμάστιν εἰσελθόντα ἀποπνίξαι τὸν Κόμοδον, ὄνομα Νάρκισσον. Apparet auctorem glossae, qui vocis nullam invenerit interpretationem, ad tantum portentum obstupuisse; sed perversis oculis utebatur nullaque Graeci sermonis scientia, qui rectum ἀμαστήν apud Herodianum non legeret aut depravatum non agnosceret. Verumtamen Byzantini lectores quam obtusis sensibus praediti fuerint, Zosimi demonstrat narratio post gl. Κρίσκης olim invecta, quam exordiuntur verba Πρίσκος ὄνομα τοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου: nempe voluerant Κρίσπος, Zosimi scripturam.

Prae ceteris autem Comicus cum Scholiis, quorum vestigia repperissent per totum opus frequenter sparsa, oculos hominum studiosorum advertit; nec post tot specimina quisquam expectet in hac parte cautius eos esse versatos, sic ut iniuriam Suidae nullam inferrent. Enimvero plerumque nihil illi spectasse videntur, nisi quam plurimis opibus ut eum larga manu locupletarent, neque necessitatem et usum ex consilio lexi curabant. Hinc strophae scenicae primordium describunt, tanquam tirones instituendi forent: Στροφή. ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους Ὀρνίθων ᾠδή, ἦτοι στροφή· Μοῦσα λοχμαία, Ποικίλη, μεθ' ἧς ἐγὼ Νάπαισι χορυφαῖς τ' ἐν ὄρειαις Ἰζόμενος μελίας ἐπὶ φυλλοκόμου, καὶ τὰ ἐξῆς. Porro versus novem ex Aristophanis Ranis sub Τοία Στυγός σε μελανοκάρδιος πέτρα, in quibus splendorem orationis admirabantur, simpliciter apponunt, nec verbum amplius. Iam quis causam eius glossae capiat, quae sub Εἰ μὲν οὖν ἄνθρωπος tres Comici tetrametros cum Scholiis interpolavit, nec tamen particulas istas attingit, nisi succurrat auctior gl. Λοιδορεῖσθαι τοὺς πονηροὺς οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον, unde superior manavit. Hactenus merito valet reprehensio Küsteri, modo possessores Suidae perstringat: *Hic et alibi saepe iudicium compilatoris requiro, qui multa auctorum loca lexi huic inseruit, non res et sensum, sed tantum seriem litterarum spectans.* Multo minoris operae fuit, quod isti versiculum poetae citra necessitatem continuant, proximis adiungendis: ut in v. Ἐλλειν accidit, quod Küsterum fugit, ubi post senarium Μὴ νῦν περὶ σαντὸν εἴλλε τὴν γνώμην αἰεί et Scholium cum testimonio Thucydidis haec inopinato sequuntur, ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἄερα πτλ. Longe maximum tamen additamentum eadem, opinor, manus contulit ad amplificandam gl. Νομάδεις. Cf. supra II, 10. Plus etiam sibi concessit, qui mirabilem appendicem gl. Καινοτομεῖ

subiecit: "Οτι τὸ καινοτομεῖν ἐπὶ τοῦ ἄρχειν. Ἀριστοφάνης· Τοῦτο γὰρ ἡμῖν ἀντὶ ἄλλης ἀρχῆς ἐστι. καινοτομία. Cf. v. Ἀντὶ ἄλλης ἀρχῆς et supra II, 10. extr. Quo minus inexpectatum accidit commentum stulti hominis, qui Κολάκρετον appositis poetae versiculis extudit. Similiter gl. Τυννουτοῦ post Τοῦνεκα irrepsit, cf. IV, 1. extr. Tot igitur exemplis levitatis et infantiae collectis hoc lucratur, ut errorem plane singularem, qui glossam Ἐμβολα turpiter infecit, a Suida liceat amoliri: Ἀριστοφάνης· Ἐμβολον δέ φασι χρημάτων ἔχειν αὐτόν. Ubi homo temerarius caeco impetu, quod apud Comicum nemo prodidit inventum, e σίμβλον fabricatus est ἔμβολον. Nec dubitabimus etiam gl. Τίμων insiticiis copiis liberare, quorum causa Suidam summi stuporis Porsonus insinulavit. Nam quae feruntur, Τίμων. ὄνομα κύριον. ὁ μισάνθρωπος καλούμενος. ἦν δὲ καθαρός: ex iis nihil lexicographo relinquatur nisi ὁ μισάνθρωπος καλούμενος, quibus aliquis abusus est ad praegressa coloranda, Τίμων. [ὁ μισάνθρωπος καὶ αὐτός] φιλόσοφος ἀποστρεφόμενος πᾶσαν ἀρεσιν. Item v. Στρουθός. οὕτως Ἀττικοί industria lectoris auxit Scholio Comici prorsus alieno, sed pellexit eum interpretatio στρουθῶν, cum Aristophaneis Σοφοκλέους μελῶν, κίχλων adiecta vidisset αἱ κίχλαι εἶδος στρουθῶν. Quodsi studia magistrorum nihil intermiserunt, quominus Suidam omnibus modis collocupletarent, licebit etiam Scholium in v. Κώδιον ultra fas expromptum ad horum ingenia transferre, praesertim clausulam vulgaris notae, ἦν δὲ ὁ Κρατῖνος τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, πρεσβύτερος Ἀριστοφάνους, τῶν δοκίμων ἄγαν. Etenim istis haud raro satisfacit qualiscunque Scholiorum sermo, unde glossam perficerent vel illustrarent. Itaque gl. Ταχυναυτεῖ exemplum ascripserunt, quod Scholium in v. Πάραλος ministravit; item curiositatis causa gl. Κατερρουηκιῶν γυναικῶν ex v. Φενάκη male ductam; sed miserrime gl. Διαφορομένης, quae plane debet expungi, conformarunt: ubi Διαφορομένης τῆς κρόκης ὑπὸ τῶν ἀλεκτρονίων. ἀντὶ τοῦ διασπωμένης nata sunt ex Aristophaneis cum Scholio, τῆς κρόκης φορομένης ὑπὸ τῶν ἀλεκτρονίων. ἀντὶ τοῦ διαφορομένης, διασπωμένης, his vero successit locus Arriani breviter compositus e pleniore glossa praegressa Διαφορῆσαι. Interpretationes autem in lemmatis locum abisse demonstrat etiam gl. Πλατύπιλος. κυνῆ Θεσσαλῖς. περὶ πῖλου λέγει, perperam ex gl. Ἠλιοστερῆς κυνῆ sive Scholio Sophoclis ducta. Adde gl. sublatam Προσπεφυκότης. Quo magis verisimile fit ab istis lectoribus profectas esse glossas Herodoteas, quibus lemma praefigitur ex interpretatione natum: ut Ζυγοί et Σκέπη, vide p. XLV. Verumtamen ista de tot fraudibus ad hoc unum genus accurate cognoscendum sufficiant.

5. Sequitur ut ordines quosdam glossarum et quasi locos communes, unde magna vis interpolationis Suidam obruerat, breviter complectamur. Sunt autem, missis sacris glossis (vide p. XLV.), versus onirocritici, formulae proverbiales, sententiae morales, glossae syntacticae quaeque ad fabricam verborum spectant. His minora quaedam capita sunt affinia, velut *oraculorum* collectio sub glossis Χρησμός.

Exordiamur ab iis glossis, quae simplicem poscunt narrationem, id est, ab versibus onirocriticis. Olim enim aliquanmulti senarii per totum opus sparsi ferebantur, qui succinctam somniorum quorumvis interpretationem traderent. Eorum pars ad *Astrampsychem* redit, pars ad *Nicephorum Patriarcham*, utrosque Nic. Rigaltio secundum litterarum ordinem vulgatos, quorum ille numeros quam voces dedit tolerabiliores, hic legem versuum politicorum secutus misere sententias expressit. Specimen Nicephori hoc esto: Ἰχθύας ἔσθειν οὐκ εὐηθές σοι τόδε. Nec differt auctarium, si rem spectes, supervacuum, Σημείωσις ὄνειράτων διὰ στίχων, quod

Millerus nuper edidit *Catalogue des MSS. Grecs de la Bibl. de l'Escurial* p. 168—170. Versus igitur plerique Suidam immigraverant, citra poetae quidem praescriptionem; quos ab alterutro codicum praestantissimorum aut in marginem coniectos una cum formula λύσις ὀνειρώου aut praetermissos cum Gaisfordus magnam partem uncis notasset, ego prorsus eodem unde pedem intulerant ablegavi. Monuit autem Küsterus praef. p. II. de libro A. *In eo enim multa loca, quae in recentioribus MSS. omnibusque edd. hodiernis reperiuntur, vel omnino desunt, vel recentiore interdum manu ad marginem scripta sunt: veluti versus onirocritici, qui ex Astrampsycho vel Nicephoro in Lexicon hoc translati sunt.* Idem paulo magis circumscripse sub v. Ἀγὼν ἔτος: *Idem autem in antiquissimo codice Paris. A. non in textu, sed in margine scriptus est; ut et reliqui versus ὀνειροκριτικοί, qui in Suidae Lexico hodie leguntur.* Hinc eius tertiam annotationem recte licebit interpretari post v. Πολλόν: *Ceterum in antiquissimo MS. A. et hic et reliqui versus onirocritici omnes desunt.* Tandem omnes ille damnat, a recentioribus insertos esse pronuncians post v. Γελῶν. Quodsi quis recordetur quanta superstitione principes Byzantinorum (vide p. LXII.) artes et libellos de somniorum interpretatione coluerint, vix maiorem fidem habebit glossis frequenter ex Artemidoro decerptis, quae tacito nomine scriptoris (non enim huc facit v. Τευτάζειν) parum fideliter illius orationem reddunt. Quamquam his adeo codicum auctoritas favet, ut satis maturo debuerint inculcari; diversam vero faciem ostendit interpolata glossa Ὀνειρος, partim ex Artemidoreis contexta: Ὁ. Ἀγκῶνες οἱ εἰσι μέρος τῆς οἰκίας, καὶ πάντα τὰ προσπτησόμενα κατ' ὄναρ τὸ κόσμον τοῦ βίου σημαίνει. Ἐνύπνιον. ὅτι τὰ ἐνύπνια ἀναπεροῦσιν ἄφρονας. Ab istis vehementer discrepant liberius formatae definitiones Artemidori sub v. Ἐνύπνιον.

Pergamus ad proverbia formulasque proverbiales, quibus Suidas abundat. Sunt vero partim germana cumque primordiis lexicī coniuncta, magnam tamen eius partem occupant aliena, quorum fraudes certis notis possunt deprehendi. Legitima quidem proverbia, hoc est, communi Graecorum usu tradita, suppeditabant apparatus studiorum sophisticorum et Lexica Rhetorica (v. quae supra breviter significavimus II, 4. 5.), eaque certatim commentariis singularibus post Aristophanem Byzantium explicabantur. Omnino paroemiarum notitia doctrinam postulabat exquisitam, quae non solum in antiquitatibus institutisque populorum habitavit, sed insignem etiam locam in historica philologiae parte coepit obtinere. Sed ipsos ordines et labores scriptorum praestat e *Schneidewini* prooemio peti, quod Paroemiographis Graecis praemisit. Iam postquam et Diogenianus (p. XLI.) id argumentum tanquam necessarium caput eruditionis in thesaurum rerum et verborum introduxerat, et rhetorum disciplina his pigmentis tersam orationem colorabat, nullum iam lexicon inveniebatur quin proverbia cum aliqua causarum explicatione reliquis opibus immisceret. Hinc etiam accidit ut indices proverbiorum et commentationes uberrima historiarum et morum scientia refertae contaminarentur et in epitomarum formulas abirent. Proinde nemo miretur aut tantam Diogeniani nostri tenuitatem aut lexicographos, praesertim Photium et Suidam, tam verbis quam enarratione rerum antiquarum toties cum scriptoribus proverbiorum ac Scholiis aliisque doctis interpretibus conspirare; quorum Diogenianus in hac quoque parte differt a Zenobio, quod varias eiusdem proverbii sententiaeque species (item ut apud Suidam usu venit) annotare solet ad usum ceterioris aetatis accommodatae. Velut in Ἀγορὰ Κερκώπων: ὁμοία τῇ Λύχου δεκάς καὶ Κρωβύλου ζεῦγος. In Ἀγέλαστος πέτρα: ὁμοία, Στεγανώτερος Ἀρεοπαγίτου, καί, Ἐς Τροφωνίου μεμάντευσαι. In Ἀγαθῶν θάλασσα: τὰ ἐναντία Κακῶν Ἰλιάς καὶ Λίρνη

κακῶν. Ubi quod liber unus aut alter talibus vacat additamentis, id ipsum arguit ea serius illata fuisse. Sed prae ceteris misera sors affixit Hesychium: cui quae praefigitur Epistola, post Diogeniani reprehensionem luculentum totius materiae recensum et explicationes originis sperare iubet; at Epitome superstes nunc amplam praebet doctrinam, nunc exilem et nudam dicti memoriam eamque haud raro locis alienis interpositam, ut, Ἡ χάραξ τὴν ἀμπελον. παροιμία. Verumtamen nostram rem agamus, hoc est, thesaurum Suidae proverbialem. Constat autem *Andream Schottum* integras XIV. centurias adagiorum e Suida conguessisse, quas Paroemiographis suis Graecis (Antv. 1612.) inseruit, sic ut pauculis defungeretur annotamentis parumque fructuose confectis. Nam quid Suidas proprium in hoc genere haberet quidve conferret ad auctores similes referendos vel diiudicandos, aetas illa quaerere neglexit. Nos universe monemus illi fontes novos et uberiores nec praesto fuisse nec tum adesse potuisse; quod enim perditam collectionem indicare videtur sub finem gl. Ἐρως, τέθειται δὲ ἐν τῷ περὶ παροιμίας ἐν τῷ *Ε στοιχείῳ*, respexit nisi fallor ad titulum quempiam inter Eclogas Constantini: v. II, 8. p. LXI. Contra molestam appendicem gl. Ἡ δ' ὅς p. 821. καὶ παροιμία Ἡ δ' ὅς· οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἔφη, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πολλῶν τίθεται ἀντὶ τοῦ ἔφασαν, quae verbis vulgaribus observationem recoquit praegressam, e sylloge collaticia, qualem codices Vaticanus et Bodleianus servant, lector quisquis fuit inculcavit. Nempe cum scriptores labentis aevi flagrantissime luminibus proverbiorum (v. nostram Hist. litt. Graec. I. p. 539.) inhiarent, horum corpora coacervata sunt et formulis etiam popularibus aucta, quae similitudinem proverbiorum referre viderentur. Itaque Suidae marginibus non modo παροιμία (quod plerumque factum in A. V. nec semper ex iis enotatur), sed magnus paroemiarum numerus (praemisso παροιῶν vel παροιμῶν) tam ex aliis glossis (vide vel annot. sub v. Φακαῖ) quam e multorum rivulis ductus committi solebat; nec raro videmus in ipsam lexicon, ubi repugnat series litterarum (ut Δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις et Δ. πρὸς τὸ οὐραῖον δεῖς post v. Δελφοί), tales observationes immigrasse. Nos quidem indicia codicum secuti plurimas interpolationes cum praescriptione παροιμία reiecimus, eademque via plura posthac licebit exterminari. Sed ultra processit hominum studiosorum diligentia lepidisque versiculis Aristophanis appinxit istud παροιμία vel explicationem communis quasi dicti: ut in v. Διοίσειν vel in Χοᾶ factum, Καὶ παροιμία, Ἐξ χοᾶς χωρήσεται. ἐπὶ τῶν παραληρούντων. Ibi vide Küsterum, itemque sub vv. Τῆς μωρίας, Φειδίας, Χοροῖσι, Ψωλὸν γενέσθαι, aliis. Aetatem istorum commentorum recentissimam prodit luculente glossa posterior Ἰπνος, ubi post glossam sacram exhibetur scitula sententia: Ἰπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν βουλομένων φιλοσοφεῖν. Huc referendum quoque codicis V. additamentum in v. Τηλία: διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμὲ γ' ἂν διελκύσας. ἐπὶ τῶν πάνυ λεπτῶν. ὁ δὲ ἀντίρρηκεν κτλ. Scilicet magistri haec ornamentis orationis limatae voluerunt annumerari. Sed subsistendum in hisce lineamentis fraudum apertarum, quas multis exemplis non attinet illustrare aut peritis criticis ostentare.

Huic autem generi nullum magis cognatum est quam sententiae morales sub locis communibus accumulatae. Nam saecula Byzantina mirifice collectionibus florum, anthologiis, gnomologiis undecunque decerptis oblectabantur; quam in rem sufficit tituli Constantiniani *Γνωμῶν* meminisse. Neque moribus emendandis thesauri sententiarum prodesse debuerunt aut ad prudentiam civilem valere, sed quos pectus non faceret disertos, iis instrumentum elegantiae parabatur, ut cursum orationis luminibus selectis commode distinguerent dictisque gravissimis altius

exaggerarent. Iam ipsas proverbiorum formulas, quae viderentur ad eandem notionem et observationem vitae vulgaris transferri posse, tum solebant sub τόποις sive locis annotare: velut quae pertinerent ad ἀδύνατα, ἀνήγνυτα, ἀχρηστα. Suidas v. ὄνου πόκαι. ἐπὶ τῶν ἀνηγνύτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν· ὡς περ αἱ τοιαῦται, Πλίνθον πλύνειν, Ἄσκον τίλλειν, Χύτραν ποικίλλειν, Ἐς κόπρον θυμιᾶν. Vide nos in v. Πλίνθος. Talia vero cupide lectores ex aliis in alias glossas transcribunt, ut, Ἐς πῦρ ξαίνεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. Ἐς τέφραν γράφεις et similia. Longius tamen progressi glossas singulares, quamquam huic proposito non admodum favebat Suidas, tanquam locos communes sibi delegerunt, quibus utiles vel decoras scriptorum sententias itemque descriptiones morum insererent paulatim augendas. Ut praecepta vocesque moralis doctrinae congeruntur sub vv. Ἀέριον, Ἀχρηστα, Γνώμη, Δίκαιος, Πλεονεξία, Πολιτικός, Προδότας, Σύμβασις, Τύχη, Φθόνος. Ex his Ἀέριον, quod scribendum erat Ἀκαριαῖον, cum dicto D. Marci Caesaris per interpolationem obtrusum esse dudum concessit Küsterus. Item sub v. Δίκαιος homo pius opes ecclesiasticae lectionis exprompsit; nec dissimiliter in v. Πλεονεξία. Porro sententiis moralibus Γνώμη praefigitur in Πολιτικός et Σύμβασις: unde portentum glossae Γνώμη explicatur, in quo Küsterus haeserat, Γ. Οὐδὲν δίκαιωμα τῶν ὀπλων ἰσχυρότερον. πᾶς γὰρ ὁ δυνάμει προὔχων δικαιότερα ἀεὶ καὶ λέγειν καὶ πράττειν δοκεῖ. Nempe lector otiosus vocem sententiosam in marginem coniecit, γνώμη ut solet praefixæ; quod ipsum continuis παρὰ Σοφοκλεῖ et seqq. vicem lemmatis denuo praemissum est. Simile quid commissum apparet in appendice gl. Ἀχροσφαλεῖς: ubi repositis, τουτέστιν ἐν τῷ βαδίζειν σφαλλόμενοι, quae ad praegressum historici locum spectant, superest sententia tragica de Philocteta, quam homo studiosus ad ambiguos vitae casus rettulit. Deinde quicquid pulchre sapienterque dictum adesset, sub horreis gl. Τύχη et Φθόνος (adde tertiam Χρήματα χρήματι ἀνὴρ, de qua p. LVII.) paulo liberalius congestum extat. Magis tamen mirere notionem proditoris verbosa Polybii quaestione in v. Προδότας eiusdemque auctoritate virtutem boni ducis in v. Φατέ declarari, videlicet ob Φατέον, quod in Polybianis occurrerat. Praeterea notationes morum et ingeniorum, partim exquisitis et uberioribus locis ornatae, insunt vv. Ἐρύθημα, Ἐννοῦχος, Μικροπρεπείας ῥήματα (qui flosculus est ex Aristophane tractus, similis ille gl. Ἀχρηστα), Μοναχός, qua describitur vita monastica, Σμικρολόγος, Σοβαρός, quae luminibus Aelianis completur, et quae loquacitate circulatoria splendet Σπάδων.

Postremo iuvat accessiones eas perlustrare, quae grammaticam doctrinam et fabricam verborum expromunt. Harum numerus longe maximus pertinet ad *syntaxin Graecam*. Iam quisquis exemplam Gaisfordianum evolverit, mirari debet tot glossas syntacticas, quibus Suidas in singulis fere paginis redundat, additis etiam testibus vel locis nec multis neque copiosis. Gaisfordus enim id glossarum genus reduxit vel auxit, silens ille frequenter auctoritates (plerumque tamen usus MS. A.), postquam Küsterus tacite plurimas expunxerat, iudicium secutus sanissimum. Equidem cum istas glossas, quarum partem non mediocrem Aldus introduxit, in marginibus codicum A. V. extare vel alterutri deesse (vide vel Addenda sub vv. Διαγράψασθαι, Ἐγείρω, Ἐναντιοῦμαι σοι quaeque sub v. Ὑπόλογον ex A. enotantur) perspexissem: non dubitavi centenas eiusdem ordinis in annotationem relegare, ceteras uncis separare, quoties earum fides magis internis notis quam dignitate librorum posset convelli. Nam etsi iusto saepius hi silentur me iudice recte fecerit editor futurus, qui cunctas a Suida secluserit. Hac accedit quod indicia syntaxis, quae lemmatis idem Gaisfordus subiicere solet, γενικῇ δοτικῇ αἰτιατικῇ, ab altero

codice spernuntur et, quod paulo maioris est momenti, plane desunt Photio Lexicoque Seguerano. Quis autem tam tardus ac superstitiosus est ut officinam magistrorum, quamvis codicum ignarus, in mala glossa non odoretur? Ὑπερκύπτω. αἰτιατικῇ. Ἰστέον ὅτι τὸ ὑπερκύπτω ἢ μὲν ἔσω γραφῇ ἔχει αὐτὸ αἰτιατικῇ καὶ ὁ Πλούταρχος, ἢ δὲ Χαρίκλεια γενικῇ Ὑπερκύψαντες τοῦ ὄρους. Ubi non modo verborum insolentiam mirere, praesertim cum Suidas ignoret formulam ἢ ἔσω γραφῇ, sed testes etiam allatos, Plutarchum, qui falso laudatur, et Heliodorum, cuius apud lexicographum nulla reperiatur memoria. Deinde multo magis aliquis obstupescat ad tantum errorem: Ἀθέρησις. ἐκβολή. καὶ Ἀθειῶ αἰτιατικῇ. γενικῇ δὲ ὡς τό, Κατάρχων μὲν καὶ ἀθειῶν τοῦ τολμήματος. Etenim ἀθειῶν male lectum homo festinans in istam observationem detorsit. Porro glossarum auctores exemplis utuntur Scripturae Sacrae, quibus abstinet Suidas, nisi forte voces Bibliorum insignes cum interpretum explicationibus apponit; iidem addunt interdum etiam locos Patrum ecclesiae. Easdem vero produnt auctoritates e litteris sacris petitas quotquot *Lexica syntactica* post Suidam nobis innotuerunt: videantur specimina post Etym. Gudianum edita p. 587—592. (quibus haud raro licuit apud Suidam uti, cf. vel gl. Βασιλεύω, Βασκαίνει, Ἐντροφῶ) aliud lexicon in Crameri Anecd. Oxon. Vol. IV. p. 275—307. quod interpolatoribus multam praebuit materiam; item Σύνταξις λέξεων κατὰ ἀλφάβητον συλλεγεῖσῶν ἐκ διαφόρων βιβλίων in Cod. Laurent. Pl. 5. Cod. 7. (cui similis est labor Macarii supra dictus I, 5.) adde Montfauc. Bibl. Coisl. I. p. 238. Ab his tamen recedunt observationes Georgii Lecapeni de constructione verborum, quas ab Aldo primum vulgatas e Matthaei Lectt. Mosquensibus et libello post Hermanni quaestiones de emendanda ratione Graecae grammaticae (cf. Bandini Catal. Codd. Laur. T. II. pp. 194. 266. 468. et Epistolas Georgii cum Epimerismis in Cod. Laur. Pl. 57, 24. quaeque monuit Peyronus notit. libr. Tho. Valperga-Calusii p. 34. sq.) in corpus amplissimum redigi licet; eas enim apparet e multiplici lectione sophistarum, ut Aristidis Libanii Synesii, quos tum Byzantini devorabant, in usus imitatorum esse congregatas, cumque variis grammaticorum praeceptis sic coniunctas, ut apparatus quasi sophisticum efficiant. Sed diversissimi coloris est Lexicon de Syntaxi, quod omnium vetustissimum Bekkerus in Anecdota Graeca recepit, Suidas autem non usurpavit, quamvis eandem opusculorum syllogen (II, 4.) adhibuerit. Id plerumque versatur in litteris profanis, ac testimoniis oratorum historicorumque labentis aevi, ut Arriani Appiani Dionis, affluit, quibus grammaticus semidoctus perinde notas ac reconditas structuras illustrat; habetque glossas nonnullas et locos cum Lexico Crameriano communes, unde transierant in Suidam etiam auctoritates oratorum Atticorum: vide p. LIX. His igitur diligenter perpensis nemo dubitabit quin Suidam, qui neque munus grammatici subierit nec partem ullam tanti thesauri rationibus interioris grammaticae concesserit, aliorum industria glossis syntacticis locupletarit. Corollarii loco memoramus paucis quibusdam glossis, quae nescio quid elegantiae vel Atticae proprietatis continere viderentur, ascriptum legi σύνταξις simillimumve compendium. Verum has ipsas non modo paucitas in suspicionem adducit, sed color etiam ipsius observationis. Velut in mediam gl. Τάλαντον invecta sunt: Σύνταξις. Ἀριστοφάνης. Καίτοι τάλαντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέροβλος. τουτέστι, χάνωσιν ἀναπειστηρίαν. His quidem nihil inest quod ad syntaxis rationem perducatur. Immo novissima docent Aristophanem afferri, qui testetur talento facultatem eloquentiae redemptam fuisse; unde sequitur σύνταξις lectoribus deberi. Rem extra dubitationem collocant gl. Ἀφίκετο et Ἀφίστασθαι, adde Σπουδαῖον, ubi nihil animadversione dignum exculpas. Reliquos huius generis locos collegimus in Addendis v. Ἀποθάνωμεν.

Ceterum non ignoro glossas per totum lexicon breviores esse dispersas, quae fabricam et ordines vocabulorum attingant. Sed omnes iis finibus continentur, quos Herodiani qui fertur Epimerismi nunquam migrarunt; idem apparet delectus verborum, eadem praeceptorum lex, tantaque cognatione haec inter se vinciuntur, ut communem scholae Byzantinae locum atque fetum eius aetatis, quae Suidam est subsecuta, non dubitanter agnoscamus. Unam excipimus gl. Ἐποποιῖ, in qua quicquid interiectionum apud Aristophanem invenitur ultra Suidae morem adeo cumulatur, ut quam compares alteram glossam e tot lexicographi copiis non liceat afferre. Reliqua pertinent ad genus adiectivorum μετουσιαστικὸν in εἰος, quod post dissensiones veterum magistrorum (quibus adiungi debent Herodianus iste, Theognostus et Cram. Anecd. Oxon. Vol. II. p. 285. sq.) primus ad ordines suos Lobeckius in altera ed. Soph. Aiac. 108. revocavit; deinde brevissimae glossae genitivi declinationem in terminatione ων (vide Herodiani p. 190. sqq. indiculos) praecipunt. Prioris autem classis paucae sunt quae nullam fraudis suspicionem moveant (ut epimerismus citra litterarum seriem inculcatus, Δημήτριος. ὄνομα κύριον. διμήτριος ὁ ἔχων δύο μίτρας, aut absonum commentum Χρῦσειος χεῖρ), nec desunt quae redoleant epimerismos (ut Σιδήρειος a σιδήριον distinctum); alterius tamen plurimae nituntur bonis codicibus, quorum ex fide nuper demum genitivi pro nominativis lemmatum coepti sunt revocari. Ut, Λάδωνος. ποταμὸς Ἀρχαδίας (quo defendi poterit Θοίνωνος cum Συρακούσιος iunctum): cuius ad normam restitui debent Μίνωος, Μύρωνος, alia, sublatis nominativis. Hinc suum explicatum habent glossae singulares, quae nudos genitivos tradunt: ut Λόφωνος, Λύγωνος, Λύκωνος, Πέρωνος, Προάγωνος, Πρωτοπείρωνος, Ποιμνίωνος, Ρεγεῶνος, Ρίζωνος, Ρόθωνος, Οἰκτίρμονος, Οἰνεῶνος, Φοιβάμμωνος, Χλίδωνος, alia. Quodsi quis tabulas epimerismorum levissimis illis annotamentis, quae externam nominum speciem, orthographiam, pronunciationem perstringunt, diligenter adhibeat, hanc etiam partem intelliget totam recens accessisse: velut Κόμης. ὁ λαοῦ ἄρχων. καὶ κλίνεται κόμητος (adde v. Μέλης), item Προτέλεια. πρωτόλειον δέ, aut Ἐγχειραι . . διὰ διφθόγγου —. ἔγειρε δὲ τὸν λίθον διὰ τοῦ εἰ ψιλοῦ (quamquam aspernantur libri gl. Ἐνεγκε. ἐνέγκαι δέ), cuiusmodi praeceptum invasit ipsum Hesychium, Αἰσθητά. — ἐσθῆτα δέ, ἱμάτιον. Itaque manifestis, si liberet, exemplis ostendi posset, quantis magistellorum sordibus Suidas fuerit inquinatus; nos tamen ad utiliora properamus.

6. Superant enim adhuc variae partes interpolationis, quas propter usus criticos observasse prodest. Hactenus igitur gradus et fontes incrementorum exploravimus, quibus Suidas invitus adeo pullulavit ac dilatatus est, ut thesaurus ab illo constructus multas etiam ceterioris aetatis copias easque deterrimas suscepit. Sed in istis accessionibus, quamquam nec scienter neque cum doctrinae fractu collectae sunt, apparet tamen quaecumque consilium et studium grammaticae civilis; in aliis autem nihil nisi casum et arbitria possessorum agnoscimus. Ac primum miramur alienissimos locos et observationes medias in glossas ab importunis lectoribus intrudi, sic ut e marginibus non potuerint in sedes parum aptas transferri. Nam margines quidem haud pauca servabant, quae bona malave fide librorum in ordinem videmus traducta. Velut sub v. Θασίαν cum ipso lemmate codices iungunt vulgare praeceptum, Διαφέρει δὲ θάρσος θράσους et quae sequuntur ad glossam quampiam θάρσος referenda. Porro gl. Θρασύμαχος adhaeret molesta declamatio, manu Michael monachi (v. p. LXXI.) confecta, quam lumine vocis θυννοσκοποῦσιν captus nescio quis perperam reposuit. Nec meliorem causam habuerunt, qui θυννοσκοπος inter et θυννοσκοπῶν, quae glossam unam efficiunt Aristophaneam, Comici tres

tetrametros inculcarent argumenti dissimillimi; quos incertum est num homo studiosus destinavit glossae *Θωρυκίων*. Adde conclusionem v. Σοῦ, cui quae subiiciuntur, καὶ αὐθις Ἀριστοφάνης· Σοφοῦ πρὸς ἀνδρός, ὅστις ἐν βραχεῖ κτλ. olim post gl. Σοφία videntur ascripta fuisse. Longe facilius intelligi licet quo pacto locus ex v. Μάρκελλος in marginem coniectus, ἀντὶ τοῦ ἐπαγρυπῶ. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ἄλλως ὁ Μάρκελλος ὑπνομαχεῖν πεφυκώς, mediam orationem Synesii sub v. Ὑπνομαχῶ interrumpat. Sed a talibus auctariis multum abhorrent ea, quae gl. Θυάτειρα ex supervacuo recepit: Ὅτι Διοσκόριος Μυραῖος, γραμματικός, ὑπαρχος ἦν πόλεως καὶ πραιτωρίων, ὁ διδάξας τὰς θυγατέρας Λέοντος τοῦ βασιλέως ἐν Βυζαντίῳ. Infra sub v. Ὑποζυγιάδης ἄνθρωπος locus incerti scriptoris, Καὶ ταῦτα ὑπὲρ τῆς ἐνθέου φιλότιτος ἐμαρτύρησεν ὁ Ἀπόλλων, non magis habet quo referatur quam sententia ex v. Παμπρέπιος in gl. Ἐμποδῶν inculcata, aut clausula lemmatis Ψᾶν, cui prior pars gl. Περιοίσειν temere subtexitur. Saltem affinitatem soni sub v. Ψηφίσματα suspiceris permovisse hominem sedulum, ut annotaret ista, Ξυνήρεσε δὲ τὰ τοιάδε, εἰ ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς τῷ δόγματι ἐπιψηφίσαιτο. Multum omnino valuit argumenti similitudo manusque prurientes allexit ad doctrinam largius explicandam. Iam ut νικῶν exempla vidimus (p. LXXIII.) per opportunitatem glossae Νίκων ascribi potuisse, non leviolem fraudem in v. Μιλτιάδης nescio cuius error intulit, qui quae tradita fuerant de Alcibiade, traduxit ad Miltiadem, Ὁ αὐτὸς Μιλτιάδης ἐπικομπῶν ἔφη κτλ. Quamquam haec sine damno licet rescare; sed quid faciendum stultissimis commentis, quae glossam Ἀθηνόδωρος turpiter corruerunt? Ubi brevis memoria philosophi, Ἀ. Στωικὸς φιλόσοφος ἐπὶ Ὀκταουιανοῦ βασιλέως Ῥωμαίων, movit nescio quem ut e Zosimo non solum inferciret membrum omni compage solutum, ἐξ οὗ δὴ μάλιστα ταῖς Ἀθηνοδώρου τούτου συμβουλίαις ἐπέισθη, sed sententiam etiam de periculoso principatus statu, verbis tamen historici perturbatis et disiectis, quibus et Tiberius Augusti successor inseritur et, quod omnium est ineptissimum, pantomimus recens introductus. Hinc oratio provenit miris modis conglutinata, cuius intelligentiam nemo posset assequi, nisi Zosimus adesset: ἐφ' οὗ πᾶσα ἀνάγκη κοινὸν εἶναι δυστύχημα τὴν τοῦ κράτους ἄλογον ἐξουσίαν. ἐξ οὗ δὴ μάλιστα . . ἐπέισθη. καὶ διαδέχεται Τιβέριος τὴν βασιλείαν. τότε γὰρ οἱ κόλακες παρὰ τοῦ βασιλέως δωρεῶν καὶ τιμῶν ἀξιούμενοι μεγίστων ἀρχῶν ἐπέβαινον, et quae sequuntur ad ἐξέλιον usque, praesentibus scriptoris temporibus male mutatis. Dein narratio pergit: Κατὰ δὲ τοὺς καιροὺς ἐκείνους καὶ ἡ παντόμιμος ὄρχησις εἰσῆχθη, οὕτω πρότερον οὐσα· καὶ προσέτιγε ἕτερα πολλῶν κακῶν αἰτία γεγονότα. Neges longius cuiusquam temeritatem esse progressam. Sed peiorem labem suscepit historia litterarum ex v. Συριανός (v. Addenda), ubi Syriano prorsus iidem tituli librorum tribuantur, quos Procli fuisse docet glossa superior; quid quod annumeratur iis commentarius de Procli opusculo, quasi discipulo magistrum credas interpretem obtigisse. Nimirum ut lectores in glossis conferendis et invicem complendis erant assidui, monebat alicuius annotatio εἰς τὰ Πρόκλου glossam de Proclo respiciendam esse; successit autem, qui margini paene totum indicem Proclianum mandaret. Inde coaluit utriusque memoria, nec iam liquido constat quid a Syriani laboribus alienum, quid per librariorum expulsum sit.

Minus operosa fuit industria, quam lectores in augendis glossarum interpretationibus consumebant. Nempe Suidam vidimus (II, 10.) paulo parciolem in hac parte fuisse vel singulis ocis intentum ad reliquam consuetudinem parum attendisse. Quem qui supplendum sibi sumpserant, iis satis visum si nudas ut fors et ratio ferebat explicationes suas adiungerent; unde maximum

damaum fecit lexicographus, postquam accessiones illorum ipsum ordinem glossarum invaserant. Nam plerumque vix aut tam male testimoniis allatis conveniebant, ut Suidas crimen interpretis deterrimi nullo merito subiret. Huius iniuriae causa ne *Küsterum* quidem latuit in v. *Διοίσιον*: *Sane exploratum est Suidam eo quo diximus modo saepissime interpolatum esse, eamque esse rationem quare ῥήσεις ex auctoribus excerptae tot in locis lexicī huius a mente et interpretatione Suidae discrepent.* Idem tamen huius observationis immemor scriptorem suum eorandem facinorum coarguere solet, quorum culpam debebat in lectores conferre. Iam ne gl. *Ἡρίθμησεν* demum perstringamus (v. p. LVIII.) et *Ἄλα. τὰ κόπρια*, e Scholiis Homericis temere collectam, aut *Ἀἴθυια. ἡ ἕγδη. καὶ ἡ θαλαττία ὄρνις*, ubi ἡ ἕγδη ad lemma *Θυία* sive *Θυία* referendum ambigas cuius errore sit invecum, non dubito quin in gl. *Ἐἴτω. πορευέτω, συγχωρείσθω. σημαίνει καὶ τὸ ἐάν τι*, novissima pars, quae spectat ad alteram glossam *Ἐἴτω*, e margine surreperit. Porro depravatam gl. *ὑπαίμακς. διέφθειρεν. Οὐ σε κινῶν γενοσ εἰλ, Ἐθρηπίδη . . . ἀλλ' Ἀίδης καὶ γῆρας ὑπαίμακεν*, etsi Suidas posuerit, apparet tamen *διέφθειρεν* male locatum ad *εἰλεν* pertinere, quod aegre credas conditori lemmatis in mentem venisse. Par condicio glossae portentosae *Τοῖιν*, cui quae subiiciuntur *ἀντὶ τοῦ σοί, Ἀωρικῶς*, malus coniectior ariolando subornavit. Omnium vero manifestissimum (cf. p. LVII.) sub v. *Καταβολή. περιοδική λήψις πυρετοῦ. Τῶν δὲ Μακεδόνων ἐκ καταβολῆς συνερεισάντων τοῖς βαρβάροις, εὐθὺς ἐκκλίναντες ἔφευγον. Καταβολή. Δημοσθένης θ' Φιλιππικῶ· Ὡσπερ περίοδος ἡ καταβολή πυρετοῦ*, orationem recte sese habituram, modo locus historici deleta inferiore *Καταβολή* ad marginem tertiae glossae retrahatur, quae formulam *ἐκ καταβολῆς* Polybianis dictis confirmat. Nec tamen in additamentis substitit istorum studium, sed maior etiam licentiae gradus in testimoniis scriptorum cernitur quasi per paraphrasin in breviorē formam vel communem locum redactis. Id clarissime monstrat gl. *Στρατηγία*, cuius primitivus habitus fuit hic: *Πολύβιος· Ὅτι τριῶν ὄντων τρόπων, καθ' οὓς ἐφίενται πάντες στρατηγίας οἱ κατὰ λόγον αὐτῇ προσιόντες· πρώτου μὲν διὰ τῶν ὑπομνημάτων — τρίτου δὲ τοῦ διὰ τῆς ἐπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἔξεως καὶ τριβῆς· πάντων ἦσαν τούτων ἀεννόητοι οἱ τῶν Ἀχαιῶν στρατηγοὶ ἀπλῶς.* Hinc epitomen commode fabricatam aliquis in margine notarat, quam ipsis Polybianis librarii praemisissent: *τριεὶς τρόποι εἰσὶ καθ' οὓς ἐφίεται τις στρατηγίας, κατὰ λόγον αὐτῇ προσιῶν· εἰς μὲν ὁ διὰ τῶν ὑπομνημάτων — ἕτερος δὲ — τρίτος δὲ ὁ διὰ τῆς ἐπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἔξεως καὶ τριβῆς. οὕτω φησὶ Πολύβιος.* Simplicius sese habet alter Polybii locus inversus in v. *Ἀυτοπαθῶς*: *Ὁ δὲ Ἀντίβας δόξας αὐτοπαθῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρηκέναι πιστεύεται. Ὁ μὲν οὖν Ἀντίοχος δόξας αὐτοπαθῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρησθαι παρὰ τοῦ Ἀντίβου κατὰ Ῥωμαίων πάσης τῆς προὔπαρχούσης ὑποψίας ἀπέστη.* Priorem partem apparet ab homine scholastico confictam esse. Adde gl. *Χημεία* supra p. LXX. memoratam. Neque melioris originis esse videtur prior gl. *Παναίτιος, Ῥόδιος, ὁ πρεσβύτης, φιλόσοφος· οὗ πολὺς ἐν φιλοσόφοις λόγος. φέρεται αὐτοῦ βιβλία φιλόσοφα πλεῖστα.* Subsequuntur: *Παναίτιος ὁ νεώτερος, Νικαγόρου, Ῥόδιος κτλ.* Nam etsi glossas litteratas (II, 9.) interdum tam indocte Suidas administrat, ut narrationes variorum de eodem scriptore diversas in particulas distraxerit, hic tamen nulla fuit dissensio de Panaetiis, qualis usu venit in Posidoniis cognominibus sub vv. *Ποσειδάγιος*, nec priori glossae quicquam inest quod ab antiquo fonte fluxisse contendamus. Itaque huic lectori debentur etiam ὁ πρεσβύτης et ὁ νεώτερος.

Sed in enumerandis fraudibus et additamentis hominum otiosorum piget diutius immorari. Satis enim constitutis generibus et causis interpolationis provisum est, ut operam lexicographi

LXXXII. COMMENTATIONUM DE SUIDAE LEXICO CAPUT III.

multis modis auctam et alienissimis copiis, quae consilium et descriptio totius laboris nec ferret nec desideraret, oneratam intelligatur ab integritate pristina vehementer descivisse. His igitur magna pars temeritatis et iniuriae tribui debet toties iactatae, quam ab viro de nostris studiis bene merito quantum per veritatem licuit omni contentione depelli par fuit. Proinde tantum mihi consecutus esse videor, ut errores et indoctas glossarum perturbationes nemo posthac incaute diiudicare velit, nec quemquam ambiguum Suidae nomen fallat, sed ex indole glossarum et auctoritatibus librorum dignoscatur, quid in Suidam eraditionis Byzantinae sequestrem cadat, quid in ingenia lectorum, qui per summam interpolandi licentiam grassando cumulandoque lexicon illius amplificatum, ut duplo paene maius esse videatur, nobis reliquerint.

CAPUT QUARTUM.

DE SUIDAE CODICIBUS ET LIBRIS EDITIS.

Postquam duo praestantissimi codices ad emendationem Suidae collati sunt, criticam rationem subsidiorum apparet prorsus immutatam fuisse. De qua re breviter praemonitum in Praef. p. XX. Olim igitur ac paene nostram ad aetatem usque magnum pretium vetustis exemplaribus, praesertim Mediolanensi statuebatur, eorumque scriptura religiose solebat anquiri, si quando de glossis a Küstero neglectis vel temere refictis suspicio moveretur, adeoque beati sibi videbantur critici, quibus libros istos paulo rariores adeundi copia fieret. Hodie tamen in latebris bibliothecarum eos placida quiete perfrui sinemus. Nam ex quo Suidas ad fidem MSS. Parisinorum et Leidensis exactus est et apparatus variarum lectionum propemodum integer nobis innotuit, iamiam negotii critici status eo processit, ut libris editis facile careamus, nec Mediolanensis protrahi debeat nisi forte singulis in locis et quaestionibus minoris momenti, cum origo scripturae vel glossae cuiusdam potest addubitari. Quid autem editores antiqui distent ab auctoritate codicum optimorum quantumque multis etiam mediocrium MSS. lectionibus cedant, brevissimo licebit experimento cognosci, si quis tenuitatem undecim priorum plagularum cum Addendis nostris contenderit e penu Gaisfordiano paratis. Quamobrem his ad inferiorem locum detrusis sequitur ut argumentum capitis quarti sive *historia* quam dicunt *critica* scriptoris potissimum in codicibus duobus versetur, reliquos autem itemque memoriam editorum strictim et auctarii loco complectatur. Hanc enim fructum e cognitis scripturae fontibus, quos plerumque constat ad unum et alterum principem ac statorem redire, percepit percipietque bibliographia recentis philologiae, ut vanis titulis omissis, in quibus heluones librorum et aucupes deliciarum sese iactant unice raritatem venantes, usum et solam dignitatem subsidiorum spectare sciat verasque narrationes simplici brevitate commendatas spissis voluminum indicibus praeponat.

Sed priusquam singulas partes persequamur, de communi labe, quae purissimos etiam et vetustissimos codices infecit, quaedam observanda sunt. Repetamus vero quae ad condicionem textus aestimandam inprimis valent, per superiores quaestiones (I, 3. III, 1.) sparsa. Quippe tantus rerum et dictionum thesaurus simulac manibus populi terebatur, accessiones omne genus tam in ordine quam in marginibus dissipari solebant; nec defuere lectores qui glossas ampliores, potissimum historicas, sicubi magis copiose quam concinne de variis auctoribus (II, 10.) collectae diffuissent, excerpando mutilandove breviorum ad habitum redigerent. Postquam tamen inter-

polationis materiam exhausserant, variis modis et rivulis clandestinis, quos caput praegressum enumeravit, nutritam cessavit istorum industria, sub XIII. opinor saeculum, ultra quod aetas codicum nostrorum vix retrahi potest. Ergo hi Suidam suum, cuius corpus temerariis accessio- nibus auctum ad finem et ad maturitatem quandam adductum erat, propagare coeperunt, neque posthac eius ambitum multis aut insignibus copiis dilatatum fuisse cognovimus. Quibus monitis intelligitur omnibus libris eundem lexi fundum esse communem, nec reperiri codicem qui vacuus a fraudibus et insitivis observationibus manserit; neque mirum, siquidem ea demum exemplaria vendibiliora gratiorave studiosis hominibus videbantur, quae largissimum ostenderent apparatus. Sed interest aliquantum inter codices primarios et ordinis deterioris: etenim qui principatum tenent, ab criticis haud indoctis recensiti satis intelligenter et in ordine glossarum scripturam secuti puriorem, etsi partes adulterinas admittunt bene multas, alias tamen suspicio- nibus certisve iudiciis moti nunc ignorant nunc in margines ablegant; contra quod inferiores MSS. cum edd. vett. glossas primitivas et adventicias omnes perinde habent nulloque discrimine agnoverunt.

Codices autem non solum in servandis interpolationibus et corruptionum ulceribus, quae libros aliorum quoque scriptorum altius obsedere, conspirant, sed pari consensu glossas etiam mutilatas ac mire distractas retinent, quas apparet non minus casu quam socordia turbatas fuisse. Numerus quidem earum non ita magnus est, pars tamen aliquam habet vim et auctoritatem in historia litterarum Graecarum, ut operae sit diligenter nosse. Iam casus, qui saepe valuit ad plagulas distrahas, effecit ut a gl. *Σιγῶ* divellerentur haud pauca et sub finem gl. *Σίφνοι* delitescerent; haec tamen annotatio quoniam nihil est nisi repetitum Comici Scholion, dubitari potest utrum ad Suidam an ad officinam eruditulorum hominum ea sit revocanda; quos cognovimus (III, 4.) isto Scholiorum genere frequenter abusos esse, nec seriem glossarum accurate servasse. Simplicior est ratio duplicis gl. *Πεποδισμένοι*, quam in unam conflari iubet oratio Xenophontis praeter rem dissipata: *Π. τοὺς πόδας δεδεμένοι. Τοῖς Πέρσαις ὡς ἐπιτοπὸν οἱ ἵπποι πεποδισμένοι εἰσὶ, τοῦ μὴ φεύγειν ἔνεκα, εἰ λυθείησαν. Π. τοὺς πόδας κατασχήμενοι. Ξενοφῶν· Πονηρόν ἐστι νυκτὸς στράτευμα Περσικόν· οἱ γὰρ ἵπποι αὐτοῖς δέδονται.* Quae ex indicio MS. A. sic erant concinnanda: *Π. τοὺς πόδας δεδεμένοι. Ξενοφῶν· Πονηρόν — δέδονται καὶ ὡς ἐπιτοπὸν πεποδισμένοι εἰσὶ, τοῦ μὴ φεύγειν ἔνεκα, εἰ λυθείησαν.* Porro vetus est mendum et *Ἐφιππος* lemma pro *Ἐφορος* (p. LXVIII.) praemunitum, cum oculus a duabus narrationibus, quarum altera suam sedem occuparat, altera marginem, ad praegressum *Ἐφιππος Ἀθηναῖος* aberrasset; et *Φιλόσοφος* (cf. p. LXVII.) omisso *Φίλιππος* sive lemmate de Philippo Opuntio philosopho, quod e tot Philippis incertam quo casu raptam forte fortuna historiis et flosculis philosophorum insertum videmus. Simillima labe invasit unam et alteram glossam, quae propter memoriam et litteras virorum illustrium debet in censum venire. Nam et quae Melissum Eleaticum tradiderat, hodie capite truncata superiorem in paginam delata medias inter glossas *Μέλητος* resedit, et duplex glossa *Σιμωνίδης Κρίνω*, cuius pars melior in margine latuerat, distracta, cumque per inscitiam prononciationis de prima syllaba dubitaretur, tam post v. *Σημεῖον* reiecta quam cum glossis *Σιμμίας* confusa fefellit librariorum codicum antiquissimorum. Faciliorem aut veniam aut explicationem habet error in gl. *Ἀριστώνυμος* admissus, quam glossam nemo nescit post praestantissimam criticorum operam particulis finitimae gl. *Ἀριστοφάνης Βυζάντιος* auctam fuisse; sed aegre serimus, quod divulsis

et elapsis membris necessariis primitivum narrationis habitum non iam dicet redintegrare. Tantum vero perturbationis si quis miratur lexicon invasisse satis diligenter adornatum et curis secundis veterum inter Byzantinos editorum expolitum, satisfaciet glossa *Κάστωρ*: quae cum suam et rectam sedem obtinuerit, eadem tamen in libris post v. *Καρνεάδης* recurrit, neque causam repetitionis per errorem factae licet comminisci. Quid quod auctarium glossae *Τυννουτονί* destinatum post v. *Τούνεκα* traductum est, ubi ne distractas quidem plagulas possis suspicari. Contra Iacinia gl. *Ἠγήμων* posteriori subtextā, *Τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶ Φίλινα, ὡς Ἀθήναιος ἐν Λεπνοσοφισταῖς*, quam superiori *Ἠγήμων ὁ Θάσιος* oportuit ascribi, non tutior fideve dignior est illis sub finem gl. *Ἴπυς Ἐγγῆνος, Οὗτος πρῶτος ἔγραψε παρωδίαν καὶ χωλίαμβον καὶ ἄλλα*, quae conclusionem efficere debuerant gl. *Ἰππῶναξ*. Etenim accessiones istae sunt ex earum numero, quas ostendimus (II, 9.) ab hominibus studiosis ex Athenaeo cupidius esse depromptas. Nondum de hac fraudum origine cogitabat *Rankius*, cum utrumque locum transpositione sanari iuberet de Hesychio p. 53. sq.

2. Praevertamur ad codices. Diximus supra (p. XX.), id quod passim in transcursu harum quaestionum est confirmatum, eorum principatum ad codices Parisinum A. et Leidensem esse deferendum, nec tutius habet fundamentum aut emendationis lex aut iudicium de glossis Suidae sinceris vel interpolatis. Nam etsi non eandem prorsus originem referunt neque ab eiusdem critici manu profecti sunt, uterque tamen solam vetustissimorum exemplarium scripturam fideliter praestat. Iidem etiam auctarium glossarum suppeditarunt, quas primus Gaisfordus partim cum aliorum librorum consensu prodidit. Has omnes luminibus verborum et amplitudine vincit quarta gl. *Σοβαρός*, quae deliciis Aelianis accedat. Contra non multum lucratur novis hisce accessionibus: *Ἐκαπήλευσεν. Ἐσπέριος. Ζεβεδᾶϊος. Ἴων* gl. 2. *Μαζίσσας. Μενέμαχοι. Ὀμόσε ἴεσαι. Ὀνίνησιν. Πανδαίσιον. Παράδειγμα* gl. 3. *Παρεμβαλεῖ. Παροκωχή. Πίφιλιξ. Προσκαλέσαι. Στιριεύς. Τζορολλός. Τοῦλδον. Υἱωνός* post v. *Ἵων. Ὑπερπταίη. Χονσά.* His insunt fuitiles quaedam quaeque suspicionem moveant, similes illae glossis *Μυτιληναῖος, Σακέφδως* et quinque post *Στοιχειώσις* vulgatis. Paulo plus momenti habent additamenta, quibus glossae notae suppleantur vel auferantur: ut *Διογενειανός. Ἐρώεις. Θυρεός. Ὀντα. Ὄς. Στρατήγιον. Τυννουτονί.* Iam singulos codices deinceps persequamur.

A. Parisinus optimus, olim num. 1852. hodie 2625. signatus, duo volumina grandi forma complexus. Vide Gaisfordi Praef. p. XIV. Hasii Comment. de Io. Lydo p. XXVII. Primus codicem diligenter periteque diversis manibus exaratum adhibuit et quoties libuit Küsterus inspexit (v. Praef. pp. II. XI.); deinde specimina nonnulla Schweighäuserus filius cum patre communicavit, vide huius Opusc. T. II. p. 200. Porro de tot criticis nullus eum usurpavit ante Gaisfordum, cui non modo plenissimam collationem (v. quae monuimus p. XX.) sed, quod pluris est, Suidam debemus ex illius libri copiis emendatum, auctum plurimisque sordibus purgatum. Indidem etiam centenas sumpsit vel revocavit, plerumque per silentium, glossas syntacticas (cf. supra III, 5.), quas praestabat libri marginibus relinqui; nec multum refert, quod earum partem unus A. servavit, ut *Διανύω, Διαπλέων, Διερμηνησῶ, Ἐξέρχομαι.* Idem alius generis glossas minores obtulit, hic illic ex vetusto fonte ductas, gl. tertiam *Μεῖον*, priorem *Οὐρίαχος, Ὄρμα* et *Ὀρμενος, Προτίλεια, Ρεδίων, Σχίδακας* et omnium pretiosissimam *Διονυσιάδης*, saepius tamen editas auget additamentis, ut v. *Λείας.* Rarum exemplum interpolationis ab alia glossa

derivatae praebet v. *Βορᾶς*: ut enim plurimas fraudes ignorat, ita paucissimis in ordine locum concessit, saepius autem in margine posuit observationes e locis superioribus ductas, velut post vv. *Φιλοσοφία* et *Φθόνος*. Sed in nulla parte totius operis tantum virtus et integritas libri principis elucet, quantum in oratione cum Suidae tum testium ab eo prolatorum pure pleneque custodita; nec praestantius emendationis cum fructu factitandae subsidium adhuc repertum est. Uberiorem autem scripturam et reliquis castigatiorem apud illum extare non potest melius cognosci, quam si quis narrationes paulo longiores, praesertim historicas, hoc duce restitutas velit perlustrare; vide vel gl. 2. *Ἐρμείας*, *Ἐρμιογένης*, *Εὐθύδημος*. At vero longum est vel potius infinitum eas glossas recensere, quibus idem liber suppletis (vide specimen instar aliorum v. *Σύνθημα*) et in melius conformatis membris salutem reparavit. Quo magis dolendum quod eximius codex identidem hiat et numero glossarum caret non exiguo. Desiderantur enim, quas lacuna complurium foliorum hausit, glossae inter *Ἰγνάτιος* et *Ἰκτίνοσ* interiectae, item quae folium singulare complexisse videntur *Στακτὴ* quaeque sequuntur ad *Στεροτυπίτης* usque, *Συνέπεισ* et continuae eiusdem fere spatii, sed particulas earum aliunde sumptas margo servavit, item ut accidit in multis glossis ab initio litterae Π, quas A. aut nescit aut mutilatas in margine decerpit, ut *Παλλάδιος*, *Παλαμήδης*, *Παλαμναῖος*, *Παλαιόν* et sequentes, *Παλαίσμασιν*, *Παλαίστρα;* *Παλαίφατος*, *Παλαίφατου* et plerasque ante *Παλινοσίω* cum narrationibus sub v. *Παμπρέπιος* amplissimis. Ubi sine dubio defuit integrum exemplar, ex quo curis secundis intermissa resarciri possent, quemadmodum manu recentiore factum tradit Gaisfordus in v. *Συντάξας*. Similiter maior glossarum pars inde ab *Ἐπεξηγήσθωσαν* usque ad *Ἐπερίδης* periit; adde nostram annotationem in v. *Ἐπόλογον* et Gaisf. in v. *Φαληρέυς*. Omnino mirum quot et quantis in glossis codex sub Φ deficiat: vide vel *Φιλίσκος* gl. 4. 5.

B. Parisinus, in usum Gaisfordi totus excussus, nihil aliud nisi supplementum bonorum librorum praebet, eumque solius accessionis instar habendum esse dictum p. XX. Idem duo alios Parisinos, quos G. H. (p. XIV.) appellat, in littera P sibi conferri iussit; sed sumptus, opinor, eum poenituit.

V. Vossianus (in praefixa scheda dictus *Ex Bibliotheca Viri Illustris Isaaci Vossii*) in Bibliotheca Leidensis Academiae inter MSS. Graec. Voss. F. 2. repositus, chartaceus (in charta serica tradit male confectus Catal. Bibl. Univ. LBat. p. 391.) vel potius gossypinus, formae magnae, diversis manibus scriptus, binis laterculis sive columnis versuum fere 43—49. Exorditur a gl. *Ἀπειπατο*, desinit in transposita gl. *Χαλβάνη. ἀλοιφή τις ἐνεργητικὴ*, quibus succedit folium a bibliopego submissum, continens initium gl. *Φίλος. ἕτερος αὐτός* laceratum et quae sequuntur usque ad verba *ὁ καλούμενος κημός* in gl. *Φιμοί*, sed omnium illud maxime detritum. Sub finem enim situ vel madore tam misere corruptus est, ut in summis paginis initia vel exitus versuum aliquid damni fecerint. Liber magna diligentia perscriptus et secundis curis, eadem an alterius manu, emendatus, litteris satis grandibus et distinctis, quarum ductus in tanto compendiorum vel siglarum numero aegre licet assequi. Cum tamen diversis manibus exaratus sit, non eadem est legendi difficultas. Nam aliae partes litteris apertis et diductis ita sunt explanatae, ut Gronovium et testes Gaisfordianos mirere toties errasse vel expressas scripturas neglexisse; aliarum vero dispar est intelligentia, praesertim si ductus minuti flexuosique vel coartati siglis vocum obscurantur et aciem oculorum quamvis intentam fallant. Hinc satis

perspicitur quid sit cur in nullo Suidae codice toties erratum fuerit ac scripturae varietates tantis disensionibus ab iis referantur, qui nolissent lente properare. Glossas uberioribus et annotationes generis syntactici rarius V. quam A. in margines coniecit; sed plerumque syntacticas et harum similes ignorat, quas a Küstero praetermissas solet Gronovius silere; similiter tamen apponere consuevit *παροιμια* proverbiiis et glossas onirocriticas praefixo *λύσις ὀνείρου* seposuit. Ceterum desunt aliquot folia sub gl. *Ἀπόδειξις* (ubi v. Add.), item littera Ω cum initio Π usque ad p. 11. ac lacunosus est in v. *Ὀμηρος*; raro praebet accessiones aliis incognitas, ut in vv. *Ἡβήσαντες*, unde locus Eunapianis accedit, *Ἰούνιος, Σοβαρός* ac gl. 1. *Σωφροσύνη*, nec spernendam affert opem, ubi deficit A. ut in v. *Παμπρέπιος*. Conspirat autem cum A. in quovis fere scripturae genere, meritoque primarius Suidae liber habetur, nec dubium quin uterque communem et integerrimum fontem usurparit; sed praestabilior tamen A. multis est nominibus (vide monitum p. XX.), ut qui pluribus in locis ac maiore diligentia manum scriptoris reddat illibatam. Huc adde non leve Vossiani detrimentum, quod magnam partem glossarum historicarum vehementer contraxit easque gravissimis membris sublatis adeo mutilavit, vix ut umbram in nonnullis relinquat. Velut copiosissimam narrationem gl. *Γέσιος* his complexus est: *ἐπὶ Ζήνωνος ἦν λαμπρυνόμενος τέχνη ἱατρικῇ σφόδρα ὡς πάντας νικῆσαι, Πετραῖος τὸ γένος. οὗτος καθεῖλε τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον Δόμνον τὸν Ἰουδαῖον καὶ τοὺς ἐκείνου φίλους πάντας πρὸς ἑαυτὸν μετέστησε.* Item ex gl. *Γόργος ὁ Μεσήνιος* nihil servat nisi principium, *ἀθλητῆς, στεφανίτης καὶ ἀριστεύς*, et gl. *Ἐπίκτητος* amplissima tantum haec, *δοῦλος Ἐπαφροδίτου σωματοφύλακος Νέρωνος Ἱεραπόλεως τῆς Φρυγίας φιλόσοφος ἄριστος.* Sed de tot exemplis sufficit comparasse gl. *Βαβυλάς, Βεσπασιανός, Γρηγόριος, Δάμις, Δεξιός, Δείναρχος, Δεινοκράτης, Δημοκλήδης, Δημοποίητος, Δημοσθένης, Δημόφιλος, Δομετιανός, Δομνῖνος, Ἐπίκουρος, Ἐπικύδης, Εὐπείθιος, Ζέρκιον.* Possit aliquis causam tantarum praetermissionum ad ignaviam librorum revocare. Si tamen gl. *Δημήτριος Φανοστράτου* contemplamur vel potius glossae eclogam et paulo longiorem *Διονύσιος ὁ Ἀρεωπαγίτης* adiungimus, cuius fines V. cum deterioribus libris acerbius circumscripsit, dubitari non potest quin criticus iste, qui copias lexi ab Vossiano descriptas recensuit, epitomen nominum memorabilium secutus sit, non dissimilem illam opusculo Hesychiano: v. II, 9.

Hic igitur codex olim *Henrici Stephani* fuit, qui lectiones nonnullas in Thesauro L. Gr. protulit; ac Frid. Sylburgio (vide p. XV.) usum eius vel delectum scripturae largitus est. Deinde latuit in scriniis Bibliothecae Leidensis, donec *Iac. Gronovius* totum excussit (is in gl. *Χαλβάνη*: *Hic finis erat MS. Et absolvi ipsis Nonis Ianuarii 1710.*); nisi quod marginem eius parum curat atque vel longiores omisit observationes; varietatem autem scripturae marginibus Küsterianae commisit, partem etiam (cf. infra 3.) publici iuris fecit. Postea libri praestantiam cum agnovissent, in usum vocarunt *Hemsterhusius*, qui Scholiis in Aristophanis Plutum emendandis (cf. praef. p. XV.) eum adhibuit, et *Valckenarius*, ad codicem diligenter conferendum adhortans in Callimachi elegg. p. 182. cf. Diatr. p. 169. Quorum hic iuvenis plura specimina suis Animadversionibus in Ammonium inseruerat; alia Piersonus in Moeride commemoravit. Diutius tamen omnis eius notitia pendebat ex collatione Gronovii sive exemplo Suidae Küsteriani, quod ad Laur. Santenium pervenerat (v. Ruhnck. in Tim. p. 4.); id apud Lenziem Vimariensem vidit Passovius (v. Musaeos p. 23.), dein Aug. Seidlerus possedit, qui G. Hermannum eo donavit. Nobis usuram tanti thesauri humanitas Seidleri concessit: de quo traditum p. XVII.

Alteram collationem curatius institutam (p. XIV.) primus evulgavit Gaisfordus eiusque fractum ad lexicographum refingendum accommodavit. Tandem ipse nactus Leidensem et intra parietes privatos, quantum per tempus licuit, rimatus quid inter Gronovii Gaisfordique laborem interesse cognoverim, paucis exposui p. XX. sq. Ceterum ubicunque siletur codex, velut in glossis a Gaisfordo sublatis ad fidem plurium librorum, V. non memorato, hic putandus est ceteris suffragari. Et partem quidem novarum lectionum inde ab v. Ὑπερβριθῆς commentariis inserui, reliquam autem Addendis reservare coactus sum, ita tamen ut integram scripturam usque ad v. Ἀρρίχου ενotarem, hinc ea sola quae vidissem in annotatione sileri vel perperam exaignari; cumque progressus ad v. Γιγαντώδης intelligerem otium non esse suffeoturum, operam in iis continui, quae Gronovius (huius vero dissensum ubique *V. indicat) ac Gaisfordus non eodem modo tradiderant, sic ut graviores glossas perstringerem, in quibus pretium esset codicem memorari, praetermissis levioribus mendis, ubi ductus eius parum fideliter repraesentarentur. Nam Gronovius, qui mediocriter et palaeographiam teneret et grammaticam Graecam, ab litteris diversarum manuum frequenter aberrat, nec recte solet tenores exprimere: quod genus errores ab hoc vel a Gaisfordo commissos raro visum est notari. Sed in hoc spicilegio substitimus ad extremam θ, nec licuit iam quicquam praeter particulas in K delibare. Quamobrem etsi dimidiam tantum partem confeci, supplementum tamen annotationis non exile paratum est, unde possit de relictis etiam glossis iudicium praesumi. Verum haec operosius fortasse narrata videbuntur; eaque satis sint ad historiam utriusque codicis praestantissimi cognoscendam; ceteros enim non attinet uberius describi.

C. Oxoniensis in Bibliotheca Collegii Corporis Christi, quem Coxii Catal. Codd. MSS. Oxon. P. II. 1852. inter Codd. illius Collegii n. 76. 77. sic tradit: *Membranaceus partim et partim chartaceus; hodie in duo volumina distinctus, quorum habet primum f. 280. alterum f. 320. S. XV. olim Gul. Grocini; haud eadem manu nec eodem tempore scriptus.* Adhibuit eum Porsonus in Appendice curarum Toupiansarum, in Euripide (v. Praef. Hecub. p. X.), in Aristophaneis; contulit Gaisfordus (p. XIV.) plerumque ubi V. hiat. Simillimam enim uterque praebet scripturam, quae communem redolet fontem; quamquam apparet C. minore cum diligentia perscriptam esse, nec tuto licet ex huius lectionibus de libro V. existimare. Porro glossas maiores, potissimum historicas, aut neglexit aut vehementer imminuit, quasi lexicon brevium (p. XXX.) moliretur. Hodie non alium praestat Oxoniensis usum nisi ut damna codicis Vossiani suppleat.

D. Oxoniensis inter Bibliothecae Bodleianae Codd. Miscell. n. 289. S. XV. duobus voluminibus formae magnae. In locis tantum suspectis ab se consultum dicit Gaisfordus. Liber mediocris notae.

Huic tertium Bodleianum subiicit Coxius in Recensu Codd. Graec. Bodl. Oxon. 1853. edito: Cod. Miscell. 290. S. XV. post edit. Oxoniensem in Bibliothecam illatus. Is incipit ab v. Ἀρποκρατίων, desinit in v. Φιλοκράτης. Passim mancus esse dicitur.

E. Bruxellensis in Bibliotheca Regia servatus, olim Bibl. Iesuitarum Antverpiensis, quem A. Schottus in Proverbiis e Suida collectis, utpote *satis vetustum* (hoc est, Saec. XV. anno 1475. absolutum), saepius adhibuit. Totam comparavit Gaisfordus (p. XIV.), qui iuste

maiores ei fidem habuit. Etenim liber est ordinis infimi, quem ab critico temerario recensum fuisse breviter monui p. XX. Interdum etiam glossas de suo inculcavit: v. Küst. in v. *Βασίλειος* p. 420. extr.

F. Florentinus, ab Elmsleio visus: v. Gaisf. p. XIV. Alterum a. 1402. absolutum memoravit Montfauconus Diar. Ital. p. 368.

Parisinus Brequignii sive Codex olim Collegii Claromontani Soc. Iesu, cuius lectiones ab homine illo parum perito descriptas suis locis commemoravi. Rettulit eas *de Brequigny Observations sur un manuscrit du Lexique de Suidas, Notices et Extraits des Manuscrits de la Bibliothèque Nationale*, T. V. An VII. p. 5—20. Qui quae tradit ad notitiam codicis apta, ea infra posuimus.*) Libri nemo posthac mentionem fecit.

Vaticani codices interdum afferantur a Küstero (v. Praef. p. XI.), qui lectiones aliquot bonas a Pearsono descriptas iusto rarius usurpat, ab Alemanno in Procopii H. Arc. p. 18. (101.) ab Ang. Maio (v. sub v. *Ἰάμβλιχος*) et aliis fortasse, quorum nunc non recordor. Porro Vaticani duo designantur in eo Bibliothecae Vaticanae indice, quem in Bibliotheca Vratisl. Redigerana servatum Haasius edidit in Serapei T. XII. ubi p. 136. affertur n. 13. *Σουίδας λεξικόν*. n. 16. *Σουίδας λεξικόν μέχρι τοῦ θ' στοιχείου. τὸ δεύτερον βιβλίον τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ κ' μέχρι τέλους.*

Veneti codices duo Saec. XV. recensentur ab *Iac. Morellio* Bibl. Manusc. T. I. Bassani 1802. p. 314. qui mutilos esse narrat. Sed viri litteratissimi tam brevis est descriptio tantaeque levitatis, ut ambigi possit utrum Suidam an epitomen sive Zonaram in manibus habuerit. Zanettii quidem errorem in alio Veneto admissum notat Villoisonus Anecd. T. II. p. 250. In bibliotheca Dominicanorum Venetias visens Montfauconus codicem bombycinum duobus voluminibus Saec. XIV. observavit: v. Diar. Ital. p. 47.

3. Satis dictum de codicibus magnam partem exploratis. Narratio de veteribus libris editis eo brevior erit, quo magis constat nullius praeterquam Mediolanensis et Küsteri memoriam hodie vigere atque criticorum usu celebrari. Nam ut verbo dicam, princeps editor fuit Demetrius Chalcondyles, huius vestigia presserunt Aldus, Basileensis, Portus, primus lexicon novis subsidiis adiutus emendavit multisque mendis vel interpolationibus liberavit Küsterus;

*) Ce MS. étoit dans la bibliothèque du collège des Jésuites à Paris, sous le n. 74. c'est l'article 352. du Catalogue des MSS. de cette bibl. imprimé en 1764. Par. 8. Je crois qu'il a passé aux mains de Mr. D'Orville. C'est un volume en papier, de petit format in 4°, dont l'écriture paroît être du XVIIe siècle, et qui ne contient que 77 feuillets. — Le MS. des Jésuites n'offre que des noms de personnes: tout ce qui appartient à la grammaire en a été exclu, à la réserve de l'article ἀδιαφορία. — Il n'offre pas à beaucoup près tous les noms de personnes qui sont dans les éditions. — Non seulement il contient moins d'articles que les éditions, mais plusieurs de ces articles y sont beaucoup plus courts. — On n'y trouve point non plus quantité d'articles tirés d'écrivains plus ou moins anciens, de Paul Aeginète, de Michael Psellus." Hinc subnatum est lepidissimum hominis semidocti commentum, quod supra p. XXVIII. memoravimus. Itaque liber Claromontanus ad eos codices pertinere videtur, qui vel eplomen historicam fabricarentur vel eclogas ex iis libris, quales modo Vossianum et alios I, 5. cognovimus, efficiendas sibi proponerent.

sed unus Gaisfordus ad fidem optimorum librorum non singulares glossas sed integrum Suidam recensuit, ut iure primus editor haberi debeat, qui criticam artem scriptori navaverit.

Ed. 1. Med. Mediolanensis a Demetrio Chalcondyle Atheniensi curata, quam in chartis magnis et fortissimis expressam non vulgaris typorum et atramenti splendor latique margines ornant, quamque merito redemptor et opifices lectoribus suis in prooemiis Graece Latineque scriptis commendant, iusto caret titulo. Praefixus in folio primo recto *Λιάλογος Στεφάνου τοῦ μέλανος*, quasi sermo commendaticius: unde saltem libri pretium cognoscitur, modicum illud pro voluminis amplitudine. Verba sub finem sunt haec: *ἡ οὖν τῆς βίβλου τιμὴ πόση τίς ἐστι; B. χρυσῶν τριῶν.* Sequuntur eodem in folio verso disticha quaedam Latina, auctore Antonio Motta. Haec excipit in folio secundo Io. Mariae Catanei epistola ad Albertum Pium, quae Demetrii disciplinam collaudat, deinde Ioannem Bisolum ac Benedictum Mangium Carpensens, ingeniosos typorum artifices, admiratur, postremo Suidae copias tanquam cornucopiae depingit. *Locis enim suis (inquit) necessaria complectitur quaecunque fere ab orbe condito supra annos 5780 memoranda, Hebraeas, Graecas, Latinas omniumque historias compendiose tangens, philosophorum sectas et dicta, poetarum fabulas mirabili temperamento narrans, somniorum involucra, αἰνιγμάτων latebras, innumera paene proverbia acri intentione dissolvens: opus profecto necessarium tam Latine quam Graece scire volentibus. Nam quid illam multiplicem verborum electorum solutionem demirer? cum satis constet ex probatissimis diversarum rerum auctoribus excerpisse diffusam ἀνθολογίαν,* et quae sequuntur. Similia continet Graeca Δημητρίου τοῦ Χαλκονδύλου praefatio in fol. 2. verso, qui laudibus Βενεδίκτου Μάξου καὶ Ἰωάννου Βισόλου τῶν Καρπαιῶν defunctus suam industriam sic describit: *Ὁ δὲ τὴν διορθῶσιν τοῦ βιβλίου πεποιηκὼς Δημήτριός ἐστιν ὁ Χαλκονδύλης. ὃς πλείοσιν ἀντιγράφοις χρησάμενος καὶ τούτοις πᾶσιν οὐ σμικρὰ ἄττα ἀμαρτήματα εὐρηκῶς, ὧν τὰ πλείω ἐν ἅπασιν ὡσαύτως ἐτύγγανεν ὄντα, πολλὰ μὲν φιλοπονήσας καὶ διασκεψάμενος ἐπηνόρθωσεν, ἔστι δ' ὧν οὐχ οἶός τ' ἐγένετο τῆς προσηκούσης διορθώσεως τετυχηκέναι. — οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ λέξεις ἐνίας, αἵτινες τὸ παράπαν οὐχ ὑπῆρχον ἐν Σουίδα, ἄλλοθεν ποθεν συλλέξας προσέθηκεν, ὡς ἂν οἱ ζητοῦντες τὸ σημαινόμενον αὐτῶν ἔχοιεν ἀπονώτερόν τε καὶ ἐτοιμότερον ἐντεῦθεν πορίζεσθαι. καὶ λέξεις δὲ τινὰς ἀνερωμηγνέτους ἐνθα ἐνεχώρει ἐπιμελὲς αὐτῷ γέγονε σαφηνίσαι.* Deinde in laudes lexicographi sui excurrit paulo uberiores iis, quas fecerat Cataneus; monetque sub finem, quanta paucitas exemplarium in ipsa Graecia fuerit: *τὸ δὲ βιβλίον οὕτω τοι σπάνιον καὶ πολύτιμον ἦν ἐν τε τῇ Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὡς τὸν τοῦτο κεκτημένον μέγα φρονεῖν ἐπ' αὐτῷ καὶ τὸ δὴ λεγόμενον κέρως ἀμαλθίας καρποῦσθαι.* Volumen continetur foliis 509. cum hac subscriptione:

Anno ob incarnatione MCCCCLXXXVIII die XV novembris, impressum Mediolani impensa et dexteritate D. Demetrii Chalcondyli Ioannis Bissoli Benedicti Mangii Carpensium.

Claudunt opus epigrammata Latina, quibus Ioannes Salandus Demetrio Calchondilo (sic) et lectori valedicit, inter alia tradens Demetrium ab Antonio Motta et Io. Maria Cataneo permotum fuisse, ut tantam operam susciperet. Profecto non extabat maius aut difficilius in Graecis litteris monumentum curis criticis tractatum, nec potest labor comparari, quem Demetrius Homero et Isocrati recensendis impenderat. Et haec quidem de Mediolanensi.

Ipsius autem Demetrii confessio satis arguit quem finem quamque rationem secutus sit. Quamquam Villosioni (Anecd. Graec. T. II. p. 261.) tam mediocre fuit iudicium, ut illius

licentiam cum Hesychio per Musurum ingeniosissime sed minus fideliter emendato contenderet et narrationem verbosam, quam haud prudentius in Animadv. in Long. p. 152. inchoarat, observatione scilicet erudita consummaret hac: *Scilicet nullum tunc temporis edebant auctorem, nullum Graecum aut Latinum codicem typhotis excudendum tradebant, quin prius eum repurgassent et emendassent.* Demetrius igitur cum codices, ut tum plerisque criticis usu venit, parabiles et inferioris loci contraxisset, quales Italicae bibliothecae vel scrinia privata haud sollicite quaerentibus offerrent, diligenter sane sed nec Suidae prorsus gnarus neque ea quae hodie postulat religione glossas constituit, manifesta vitia correxit fecitque pro viribus, idem vero plenissimum doctrinae thesaurum constructurus, quasi qui lexicon recens omnium in usus digereret, meliorem consilio quam fide novas copias inculcavit ex varia lectione submissas. Hac mente partem magnam Stephani Byzantii recepit, Paulum Aeginetam ob notitiam morborum et materiae medicae decerpit (id vero fraudum genus tetigit Küsterus p. II.), notationes vocabulorum aliaque praecepta traxit ex Etymologico, nec sprevit Zenaram, cui praeter levissima quaeque debet etiam longiores theologorum observationes (vide vel v. Ἐφοῦδ, Παράδεισος, Προσευχή, Ὑπόστασις), aut alios quos in promptu habebat grammaticos, ut in v. Ἀντωμοσία. Porro locos laborantes non raro liberalius suo Marte iuvare conatur (ut in v. Εἰς λατομίας), ac declarat ipsa res, quod ingenue fatetur, totum in Suida suo locupletando fuisse: velut, ne longius abeam, sex continuas glossas post Ἀάσχος subornavit. Apparet igitur in Demetrii moliminiibus bene merendi voluntas et studium litterarum Graecarum, ut illis temporibus, minime contemnendum; sed quis neget foedis modis ab eo Suidam interpolatum fuisse? Levius tamen illius errorem et temeritatem ferremus, si veterum editorum aliquis tantas fraudes indicare voluisset ac librorum auctoritate sustulisset. Nunc vero paucorum in suspicionem venit Suidas insitivus; adeoque Musurum aequalem nactus est imitatore, qui plurimas annotationes indidem in Aristophanis Scholia simpliciter invexit. Hodie Mediolanensis quis usus sit in quaestionibus criticis supra mentum in capitis principio: cf. p. XX. Quod autem Hermannus olim (post Bruckium in Aristoph. Nub. 1392.) Praef. in Soph. Trach. p. XV. ex hac una Suidam ab se laudari pronuntiavit, contempto Küstero, cuius nulla sit auctoritas, solos ille poetarum scenicarum locos in mente habuit, quos Küsterus clam ex vulgatis exemplaribus interpolasset, Demetrius ut fors ferebat recte vel mendose scriptos dedit.

Ed. 2. Aldina post inscriptionem SVIDA. | ΣΟΥΪΔΑ. habet indicem grammaticorum, Τὸ μὲν παρὸν βιβλίον — κατὰ στοιχεῖον. Sequitur insigne typographicum Aldi cum subscriptione Aldus M. R. Paginae dimidiatae sunt sive per latercula excusae, quod artis compendium opinor institutum ut chartis parceretur; nam quod Gronovius eam σελίδων rationem ab ipso Suida profectam arbitratur, id illius acumini condonabitur. Desideres autem nitorem typorum, quem in aliis Graecorum exemplaribus Aldinis agnoscimus. Finem voluminis, quod foliis 391 constat, facit Index tacticus. In novissimo folio custodes enumerantur, dein,

Omnes quaterniones. Venetiis in aedibus Aldi et Andreae Soceri. Mense Feb. MVXIII.

Aldus vel quisquis eum adiuvit tam fideliter vestigiis Mediolanensis institit, ut locis paucioribus in annotatione commemorari debuerit et ab lectionibus editoris principis distingui. Quodsi tenemus universas huius interpolationes ab Aldo propagari, nemo suspicetur ei copiam ullius codicis affuisse. Quid igitur de hominum illorum ignavia vel pristinarum studiorum infantia

censebimus, cum certissimum sit (quod ne Küsterum quidem praeteriit p. VI.) moderatores Aldinae codicem frequenter usurpasse de fonte communi ductum, cui praestantissimus A. deteriore sui partem debet? Hinc primum fluxerunt glossae syntacticae (v. p. LXXVII.), quas A. (marg.) plerumque confirmat, porro glossae novae, breviores tamen et numero modico, deinde minora quaedam auctaria glossarum editarum, quibus membra vel voces necessariae suppleuntur, postremo diversitates scripturae, quarum pars ad interpolationem refertur. Et novae quidem glossae, quas apparet non eiusdem esse dignitatis, haec sunt: Ἀληξ, Δαιδάλλω cum duabus continuis, Διεπεραιώθη, Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς, Διονύσιος Ἀλεξανδρεύς, Ἰππαρχος Σταγειρίτης, Καθεστώς cum duabus continuis, Καθεῖσαι, Κατὰ σκοπόν, Κόνδυ, Ὁ κάνης cum gl. duabus, longa narratio Περὶ Πίστewς sub v. Πίστις, tandem Τούς. Ex his propter testimonia vel memoriam virorum illustrium solae Δαίμονα, Διεπεραιώθη, utraque de Dionysiis et Ἰππαρχος in censum veniunt. Longe plures autem glossas interpolavit aut additamentis et malis appendicibus aut novicia fabricatus commenta, partim etiam libris usus Zonarae simillimis, has dico: Ἀλκμαιωνίδαί, Δέρω, Διασύρω, Διαφθορά, Διονύσια, Αἴγες, Αἰγέυς, Αἰρεῖς, Ἐδημοσίωσαν, Ἐμφιλοχωρῶν, Ἐπιτοαντό cum quinque glossis, gl. 2. Εἰδέα, Κάθαμα, Καταφθορά post Καταφωτίζω, Καιρός, λέγεται, Μαλθαζέι, Μάννα, Μεταλαμβάνω et Μεταλαγχάνω, Μεταποιούμαι, Μωσώ, Νύμφιος οἶκος, Ὀμβριμοεργός cum seqq., Πίτυς, Προςβλέπω, Τηρήβαζος, Ὑφήφασμαι. Praeterea foedus error peperit gl. Λακάνη et Λαπαδεύεσθαι, quae ex aliis Suidae locis ductae scribi debuerant Λεκάνη et Λαμπαδεύεσθαι, ac maiore temeritate compilavit Aldus gl. Ἰταλία e Stephano Byz. Pleraque huius generis iam expunxerunt editores. Nec tamen silenda sunt auctaria membrorum locorumve neglectorum, quibus Aldus resarsit glossas Ἀντίροπον, Βαβακατρεῦ, Διεπεραιώθη, Δόρυ, Ἡδόμενος, Ἰστίον, Καγχάζει, Καθίσκος, Κάδμος, Κάδος, Κάιν, Καθαλάμενος, Καθαπτός, Καθαρῶς, Καθαρισιώτερα, Καθ' αὐτό, Καθαιρήσετε, Καθεσταμένος, Καθεῖναι, Καθεῖς, Καθῆκον, Καικίλιος (quam glossam huc retraxit), Κομπολαχύθου, Λεόντιος, Πῶρος gl. 1. Adcedant glossae, quarum scripturam idem dedit emendatam vel puriorem, Γυρῖνοι, Μάχλος, Μελαμπύγου τύχοις, Μένων, Μούνυχος. Nullius autem in oratione tantopere discessit ab Mediolanensi, quantum in v. Διονύσιος ὁ Ἀρεωπαγίτης, ubi facit cum A. Parisino, qui quicquid boni vel novi prodit Aldus, id confirmat vel in melius exornat. Sed dum accessiones istas et fraudes reputo, non equidem miror illinc aliquid beneficii in Suidam esse collatum (omnes enim perexiguae sunt numero, si magnitudinem operis spectes), sed illud mirabile videtur vel potius singulare, quod editor codicem suum, unde lectiones nonnullas eruit bonas ac plures etiam melioresque potuit, si vellet, levissime perstrinxit et ubi nulla vel mediocris incideret difficultas usurpavit, centenis autem locis impeditis aut affectis neglexit adhibere. Quamobrem mihi persuasi codicem istum inter emendationis curas non esse cum Mediolanensi comparatum, sed a familiare quodam (constat enim socios Academiae doctae, qua stipatus erat Aldus, in communionem variorum laborum venisse) inde lectiones forte casuque decerptas et in ordinem ut libuit immixtas fuisse.

Ed. 3. Basileensis cum Aldinam expresserit totam, ipsum etiam indicem operis repetiit, nisi quod primae paginae subscripsit, Froben. Basileae MDXLIII. Item in extremo folio: Basileae, apud Hieronymum Frobenium, et Nicolaum Episcopium, mense Augusto, anno MDXLIII.

Irrepserunt errores e socordia nati, quos nonnunquam perstrinxit Küsterus (ut in vν: Κλωσία et Λυκόφρων); velut cum sigla vocis (v. sub Κτυπεῖ) secus accipitur; aliquoties tamen vir

doctus qui Frobenianis operis affuit mendosos locos feliciter correxit, ut gl. Ἀναλίσκειν, posterioris Ἀναξίμανδρος (adde similem emendationem v. Κτησίας), Ἀρτεμισία, Ἐτεραλχία, Εἰς-ποιεῖτο (ubi Πῶρος ἐφρονάττετο debuit in ordinem recipi), posterioris Ἰουσιῖνος, Κηρύκαινα, Κωνσταντινούπολις, Λούκιος, Μικίνας, Ὀπιμα, quae correctiones hominem indicant in antiquitatis historia versatum; sed multo magis admiramur, quod in v. Κῶος malam omnium librorum orationem ὁ μὲν γὰρ Χῖος ἐδύνατο ἔνδον, ὁ δὲ Κῶος ἔξω persanavit repertis ἐν et ἔξ.

Suidae historica . . . opera ac studio Hieronymi Wolfii in Latinum sermonem conversa, Basil. 1564. 1581. f. Vide p. LII. et Küst. p. VI.

Ed. 4. Porti, cuius titulus inflatior, demptis supervacuis, hic est: Suidas, cuius integram Latinam interpretationem et perpetuam Graeci textus emendationem Aemilius Portus . . . accuratissime conscripsit, Colon. Allobr. 1619. (Genevae 1630.) II. f.

Expressit Basileensem, notulis parum commode interpositis, quibus auctorum locos indagat vel emendare conatur. Operam sane levem, sed a nulldum inchoatam etsi non contemnimus, parum recte tamen Küsterus arguitur, quasi qui haud raro tanquam suas tacite Porti emendationes adoptet. Nihil enim inest quin homo mediocriter doctus, nedam Küsterus suoapte ingenio potuerit excogitare. Ceterum Portus quam obtusae fuerit mentis et impar negotio suspecto, declarat Suidas non vulgari constantia Latine versus; qui quoties a Graecis aberret vel a communi sensu lectoremque destitnat, fusius exposuit Küsterus in Praefatione; adde p. XXIII.

Ed. 5. Küsteriana, hoc indice: Suidae Lexicon, Graece et Latine, tribus voluminibus. | ΣΟΥΙΔΑΣ. SUIDAE Lexicon, Graece et Latine. Textum Graecum cum manuscriptis codicibus collatum a quamplurimis mendis purgavit, notisque perpetuis illustravit: versionem Latinam Aemilii Porti innumeris in locis correxit; Indicesque Auctorum et Rerum adiecit Ludolphus Küsterus, Professor humaniorum literarum in Gymnasio Regio Berolinensi. Cantabrigiae, typis academicis. MDCCV. III. f. Inscrisit laborem suum Friderico, Regi Borussiae primo, verbis magnificis et in panegyrici modum exornatis, quibus animum gratum propter munus in se collatum otiumque liberaliter concessum profitetur. Opus illis temporibus inter splendidissima litterarum antiquarum monumenta referri debuit, quippe quod non solum ars Britannica nitore chartarum et typorum vestita commendare videretur, sed apparatus etiam eruditus ultra Porti mediocritatem euectus et oratio Graeca multis partibus castigata. Laudator autem ei praecclarus obtigit *Bentleius*, quem Küsterus fautorem et ducem in studiis rei metricae nactus erat, quemque nemo nescit in altera Epistola ad Hemsterhusium (Ruhnk. Elog. p. 90.) illius operam in Suida positam, quem emendatissimum dederit, celebrasse.

Sed paulo post editor acerrimum reprehensorem expertus est *Iacobum Gronovium*, opprobrium istud nominis clarissimi, qui contumeliis verborum et rusticitate Pauwios et Burmannos equiparavit, stupore et impudentia plerisque palmam eripuit. Quodsi vel mediocre Suidae habuisset notitiam nec plumbeis telis dimicasset, facile poterat existimationem adversarii pervertere. Postquam igitur recensionem novam ad codicem Leidensem sub a. 1710. (ut supra dictum) exegerat, specimina nonnulla protulit in libello sic inscripto: *Decreta Romana et Asiatica pro Iudaeis* . . .

*ab Iosepho collecta — in publicam lucem utilitatemque restituta. Accedunt Suidae aliquot loca in literis ABI'A ab vitis purgata ex MSS. Codicibus Academiae Lugduno-Batavae ab I. Gronovio. LB. 1712. Ubi pp. 56—116. Suidae tribuit, sic ut lectiones numero paucas, perverso iudicio delectas, expromeret nec praestabilia frivolis discernere sciret. Immo Gronovius quamlibet scripturam (ut ait) *mirabilis illius Lugdunensis sive teneritudinem almi codicis academici* eodem loco habet, id est, verissimam, eamque collaudat supersticiosus iste *sacrorum codicum* sectator, qui turpissime labitur, siquando suam sententiam ad explicanda codicis prodigia verbis inquinatis et perplexis interponit; modo sententiam eius *per obscurae et faeculentae orationis nebulas* (ut Bentleianis utar in Hor. A. P. 441.) perspicere liceat. Cum Küstero tamen satis clementer agit, nisi quod *Cantabrigiensem sapientiam* irridet et *Suidas Germano-Gallo-Britannicus* semel traducitur. Nec graviora sunt quae notavit in Latinis eiusdem *Infamia emendati. in Menandri reliqu.* pp. 89. sq. 157. sq. Huic vero reposuit Küsterus in Io. Clerici *Bibliothèque choisie* T. 24. quae defensio singulatim prodiit, et iterata quidem hoc titulo: *L. K. Diatribe Anti-Gronoviana*, Amstel. 1712. 8. Ubi commissa sua vel omissa callide tegens et extenuans spinas tantum ab calumniatore carpi pronunciat et per ineptam ostentationem vellicari, benefacta vero maligne dissimulari; subiicit etiam curas quasdam secundas, sed minores tam numero quam utilitate.*) Tum Gronovius mirum quantum furoris stimulus exagitatus alterum libellum exsculpsit, in quo livor et male dicendi libido cum acerbissima verborum atrocitate certat: *Recensio brevis mutilationum quas patitur Suidas in editione nupera Cantabrigiae A. 1705.* — LB. 1713. 8. pp. 56. Hominem adeo caecus impetus transversum egit, ut certissimas plagas cum infligere posset, leviores glossas arriperet omissas a Küstero vel mutilatas, nec fidem faceret honestae causae, quam probris foedissimis obscurat, etsi probabiles interdum emendationes attulit. Necdum exsatiatus stilum etiam saeviore in Küsterum strinxit felle tinctum, cum portentosum Herodotum a. 1716. emitteret; ubi virus iniquissimum et insulsa bile plenum evomit et adversarium foetoribus verborum obruit, Cantabrigienses accusans, qui suam ovem lupo commisissent. Sed hostem truculentum ultus est Küsterus, qui Herodotum male fabricatum in Bibliotheca Clerici et academica commentatione sic profligavit, ut facile perspicias quantum ille humanitate salibus ingenio praestiterit. Haec tamen hactenus de rixis maiorum nostrorum. Enimvero *hi motus animorum atque haec certamina tanta pulveris exigui iactu compressa**

*) Küsterus in Diatr. p. 6. primum gloriatur *se novem circiter vel decem millia locorum in Suida, partim ex MSS. partim ex ingento et collatione aliorum scriptorum feliciter restituisse, emendasse et illustrasse*, seque hoc nomine de scriptore suo praeclare meritum esse. Deinde caudicos vafros imitatus, quod Gronovius locos plures praetermissos exprobrabat, *κατορθώματα* sua p. 27. sq. sileri conqueritur et supplementa e MSS. petita, pondere numeroque istis omissiunculis longe superiora, quibus tam foedi hiatus expleantur, ut *vel unica* (inquit) *harum restitutionum omnes omissiones meas facile redimere possit. Nam et paucissima sunt quae de industria omisi, eademque frivola et levia* —, cuius generis quisquillas ab otiosis librariis Suidae additas fuisse, etiamsi MSS. meliores non testarentur, *res ipsa clamaret.* — Fateor quidem me ad ipsum Suidam hac de re lectorem non monuisse, sed per festinationem vel potius nimiam rerum, quae animum meum distrahebat, varietatem, et alia nonnulla quae in schedis meis ex MSS. notata habebam attentionem meam effugisse video. Tandem ille p. 30. *Omissiones meae praeter voces interpretatione carentes paucissimae sunt, puta viginti circiter numero vel summum triginta, ni fallor; ex quibus (duabus exceptis) nulla est quam infectam velim.* Pollicebatur etiam supplementa se publici iuris facturum una cum curis secundis. His adiungatur unus saltem Gronovii locus, ex quo cognosci potest, ad quem immanitatis gradum homo furiosus processerit: in Herod. p. 82. h. (ed. Wess.) *Vos, Menagiani manes, agitate illum turbatorem quietis Suidae, illum nugacem in tot sacris locis et vanissimum impiumque antistitem, furis meritis praecipitatis in istam voraginem, ubi aere gravi pressus anhelet.* Nempe Küsterus Diatribae suae disputationem de aere gravi sublecerat.

quiescent. Nam paucis ostendere licebit, quid Küsterus in Suida profecerit, quid peccet aut quid temporibus illis condonandum sit.

Hunc igitur virum exquisita linguae Graecae scientia plurimis aequalium praestitisse consentiunt omnes et norunt, qui quamlibet partem observationum in Suidam, Aristophanem, Hesychium, alios vel libellum de verbis mediis inspexerint. Accessit iudicandi subtilitas et elegantia, doctrina multiplex, studium litterarum Graecarum ultra captum illius aetatis exultum, quarum historiam ab eo non leviter habitam testantur eius lectae quaedam annotationes a nobis tanquam specimina custoditae: v. sub vv. Ἀντίμαχος, Ἑλλάνικος, Ἡρωδιανός, Ἡσίοδος, Φιλῆμων. Commentarium tamen magis inchoavit quam expolivit; ac more saeculi sui quaestiones fructuosissimas praetermisit vel levi manu perstrinxit, vulgares vel expeditas res plurimis verbis enarravit, omninoque potius grammaticum agit quam magistrum antiquitatis Graecae. Neque vero dixeris iusto festinantius eum opere suscepto defunctum esse; sed postquam Diatriben de Suida (Cantabr. 1701.) quasi praeluserat, quadriennium fere his laboribus et, si litteris ad Fabricium (Bibl. Gr. T. IX. p. 646.) tum datis credimus, quattuordecim plerumque horas per singulos dies insumpsit. Idem in usum suum etiam ineditas aliorum copias vertit, ut *Pearsoni*, cuius exemplum eruditus annotationibus instructum Gaisfordus hodie Cantabrigiae reperiri negat, et *Reinesii*, qui multis in partibus doctam suppellectilem obtulerat; nam quod hunc (praeter alios philologos, quorum utitur collecticiis opibus, ut Casauboni, Gatakeri, Menagii) silet Küsterus, reprehensus ab Leibnitio, qui magnifice sentiens de Reinesianis tantum thesaurum pronunciat ab eo requiri debuisse, recte suspicabatur C. G. Müllerus exemplum quidem observationum, quod in bibliotheca Cizensi servatur, non incognitum ei fuisse, sed usurpata tamen excerpta sola, fortasse per Olearium confecta. Quodsi Küsterus orationem Suidae passim refictam et interpolatione liberatam cum apparatu variarum observationum edidisset, itemque selectos flores optimi Parisini vel ex aliis libris petitos, ut Gronovius pater et plerique critici superioris saeculi factitabant, cum integram scripturam neque colligerent, nec recensendis scriptoribus impenderent, omnium profecto calculos ille tulisset. Nunc autem non modo glossas syntacticas, verissimo quidem iudicio (cf. p. LXXVII.), sed alias etiam multas grammaticas (ut Ἐάν, Ἐγχειραι, Ἐἴατο, Εἰδείην) et leviores sustulit; hinc longius progressus paulo maiores momentique gravioris expunxit, porro testimonia veterum resecurit nec pauca nec spernenda vel suspecta: quam in rem satis est memorasse gl. Ἀπόπειρα, Ἀποστοματίζειν, Βορόν, Βρόχος, Γαῦρον, Δειμαίνει, Δειρά, Αἴθεν, Αἱμαγωγῆ, Διαλαβών, Δυσέμβολος, Ἐθελοκάκως, Ἐμύρον, Ἰκιστος, Κατέχρωζεν, Κλέπτης, Κομρόν, Κοριορτωσάμενον, Κρίσεως, Λόχμας, Σχύταλον, Τοῖς πολλοῖς. Accedit quod locos scriptorum frequenter ad vulgatorum exemplarium fidem refingit, ita ut usum Suidae criticum tollat aut incertum reddat, notatus ob eas fraudes a Porsono in Xenoph. Anab. II. extr. aliisque, quos supra monitum est ad unam Mediolanensem redisse. Nec raro maiores explicationes (ut in v. Συνέβαινε) neglexit aut eas, quae mediis vel extremis membris (cf. p. LVIII.) inseri debuerant, ad glossarum initia retraxit, iure reprehensus Gronovio Decr. Rom. p. 115. Sed haec et similia facinora, quae non libet onerare, suum arbitrium secutus Küsterus ubique fere celato lectore commisit et fidem ab criticis religiose colendam exemplo novo pessimoque fefellit. Sane vexatus ab adversario primum festinationem aliquam excusat, deinde verbis iis quae infra leguntur *omissiunculas* praetexit, quas paene iocatus vel totius operis oblitus paucissimas esse fabulatur, *viginti numero vel summum triginta*; sed sufficit unum Bosium opponi, qui glossas in sola littera *M* praeter-

missas 38. enumerat Animadv. c. 42. Praeterea quod ignave recusat in tot obscuris vel corruptis locis scriptorum perditorum, quibus Suidas abundat, ingenium periclitari, multis et gravioribus scilicet quaestionibus in opere laborioso districtus (T. I. p. 34. 170. II. p. 327.), id simplicitati temporum illorum dandum videtur. Partem tamen culpa redemisset, si lectiones notabiles optimi Parisini diligenter exscribere libuisset. Sed curam et aequabilem diligentiam iure suo Hemsterhusius (in Arist. Pl. p. XVIII.) in Küstero desideravit, quem taedium laboris continuati iusto celerius moverit, ut in Aristophane diversitates scripturae sibi notatas maluerit in marginibus retinere quam in usum lectorum et emendationis conferre. Quamquam in Suida terminos concessos incredibiliter evagatus optimas quasque lectiones Par. A. silentio praetermisit; si modo librum integrum excussit, quo fideliter usus in centenas editoris principis interpolationes animadvertere debuerat. Atqui pleraque huius commenta patienter propagavit. Adeo Küsterus levitatem et inconstantiam vitae in laboribus suis criticis expressit.

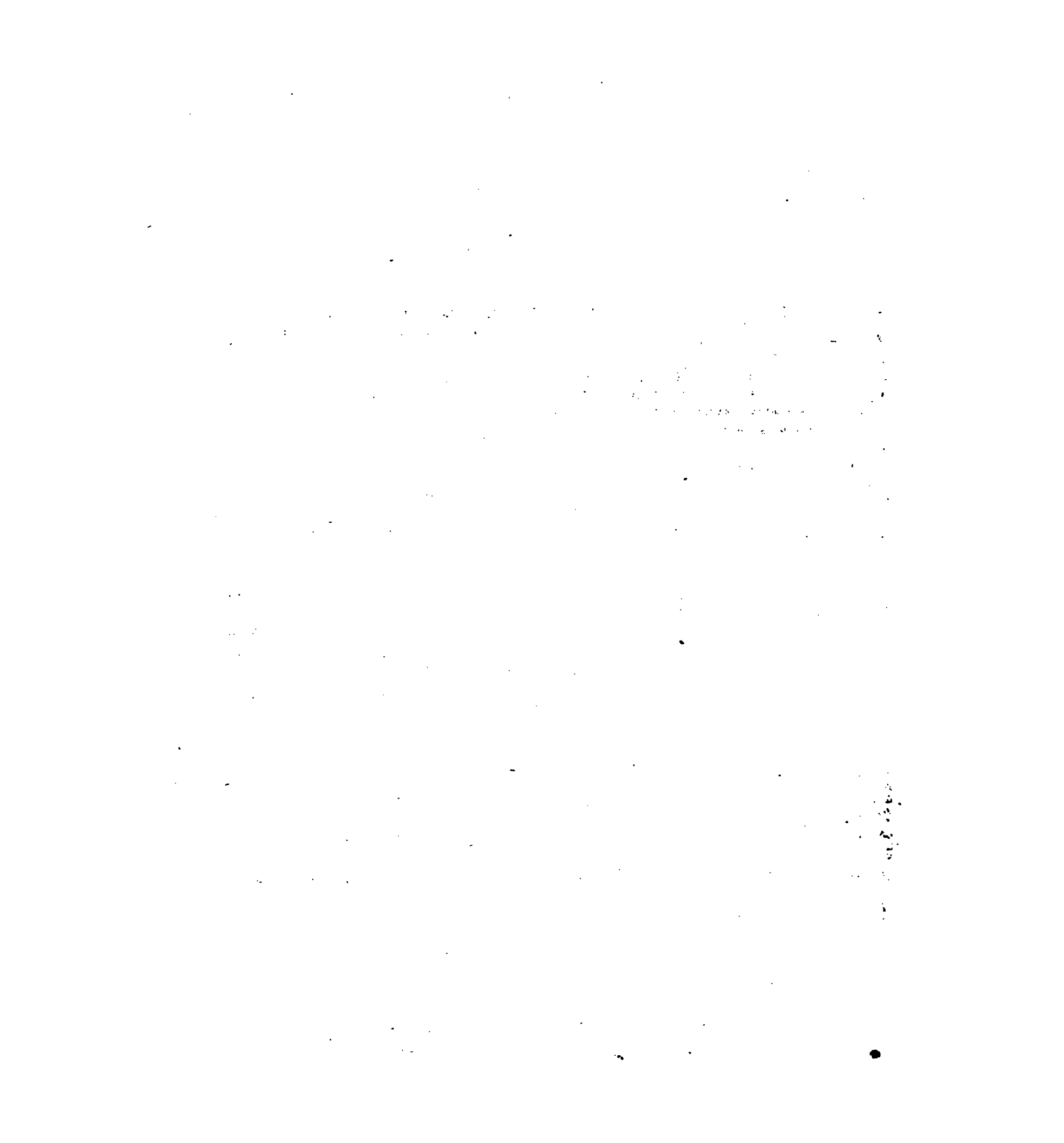
Ed. 6. Gaisfordiana: ΣΟΥΙΔΑΣ. | Suidae Lexicon post Ludolphum Küsterum ad Codices manuscriptos recensuit Thomas Gaisford . . . Graecae linguae Professor Regius, Tom. I. II. Oxonii 1834. f. Tom. III. Indices continet et Addenda.

Rettulit de hac prima novissimaque Suidae recensione *Frid. Creuzerus* (in *Annal. Heidelb.* a. 1834. n. 40.), vir ingeniosus et multarum litterarum, sed in campis grammaticorum hospes. Meum iudicium, quatenus id tum fieri potuit, eodem tempore proposui in *Annal. Berol.* a. 1834. m. Sept. n. 49—52. Sed quae praestiterit vir diligentissimus, quae desiderari passus sit, ea tam in Praefatione quam in superioribus harum Commentationum capitibus satis significavi. Correxit et sanavit, quae consensu librorum perfici poterant; alia plurima quae disceptationem poscerent operosam et ad iudicium de glossarum statu vel origine constituendum valerent, leviter perstrinxit aut subire noluit, ac raro sententiam suam interposuit explicare. Minime vero placet quod farraginem ex notis variorum instar commentarii consarcinavit et editorum atque criticorum orationem, item ut in Etymologico fecit, integram exhibuit, cumulatissimam verbis, exili vel falsa doctrina, digressionibus alienis (ut cum excursus Toupiani per diversas ambages diffunduntur, vide prae ceteris vv. Ἀνάστασις, Ἀνάστατοι, Φορμηδόν, vel annotatio Schweighäuseri sub v. Ἐπισταθμενόμενοι tres implet paginas) nimis oneratam. Postremo ne juvenilem quidem opellam Laurentii Nokk neglexit, quam commentariis iam absolutis subiunxit. Ceterum inter postumas magnorum virorum copiolas, quas ex autographis Gaisfordus descripsit, exquisitae quaedam et utiles sunt Hemsterhusii; multum autem iis cedunt Valckenarianae, ab iuvene ni fallor in margines coniectae.

4. Restat ut enumeremus eorum virorum opuscula, qui Suidam superiore saeculo (non enim antea neque nostris temporibus materiam ille criticis praebuit libellis) emendandum et illustrandum sibi sumpserunt. Nam quod Salmasius marginibus Basileensis exempli doctas ascripserat observationes, quas Osannus in *Auctario Lex. Graec.* p. 16. sese editurum promisit, itemque Trendelenburgius quaedam lusit typis excusa (*Neues Archiv für Philol.* 1826. IV. p. 79. sqq.), aut Hoepfnerus aliique in horreis magistrorum, non magis curamus quam quod Beckius, promissor et auspex ille tot inchoatorum operum, in *Commentar. de litteris et auctoribus Gr. atque Lat. P. I. Sect. I.* (1789.) p. 65. iactavit: *Et huius lexi editionem meliorem iam inde a duodecim annis meditatatus sum.*

SUIDAE LEXICON
GRAECE ET LATINE.

V O L U M E N P R I M U M.

Τὸ μὲν παρὸν βιβλίον Σουίδα,
οἱ δὲ συνταξάμενοι τοῦτο ἄνδρες σοφοί.

Εὐόδημος Ῥήτωρ, περὶ λέξεων, κατὰ στοιχείον.
Ἐλλάδιος, ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου, ὁμοίως.
Εὐγένιος, Ἀγνουστοπόλεως τῆς ἐν Θουρίαι, ὁμοίως.
Ζώσιμος Γαζαῖος, λέξεις ἠτορικῆς, κατὰ στοιχείον.
Καικίλιος Σικελιώτης, ἐκλογὴν λέξεων κατὰ στοιχείον. 5
Λογγῖνος ὁ Κάσσιος, λέξεις κατὰ στοιχείον.
Λούπερκος Βηρύτιος, Ἀττικῆς λέξεις.
Οὐρηστίνος Ἰούλιος, σοφιστής, ἐπιτομὴν τῶν Παιμφίλου γλωσσῶν, βιβλίων ἑνενηήκοντα ἑνός.
Πάνατος, περὶ συνηθείας Ἀττικῆς, κατὰ στοιχείον.
Πάμφιλος, λειμῶνα λέξεων ποικίλων, περιοχὴν βιβλίων ἑνενηήκοντα πέντε. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ε̄ στοιχείου ἕως 10
τοῦ ω̄. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ᾱ μέχρι τοῦ δ̄ Ζωπυρίου πεποιήκα.
Πωλίων Ἀλεξανδρεύς, Ἀττικῶν λέξεων συναγωγὴν, κατὰ στοιχείον.

La praescriptione Broquignius (Notices et Extr. des MSS. de la Bibl. Nat. T. V. p. 9.) tentat, συνταξάμενοι τούτοι: quod ut intelligi possent, conversionem adiecit hanc: *Ce livre est de Suidas; les savans dont on a joint les ouvrages au sien, sont ceux-ci.* Nihil suspitionis vulgato subesse monstraverit Schaefer. in Dionys. C. V. p. 70. sq. 3. ὁμοίως] παμμυγῆ λέξιν κατὰ στοιχείον vulg.: e Suida ut videtur v. Εὐγένιος. 5. Καικίλιος Med. 6. Κάσιμος Med. Utrumque Laurent. ap. Bandin. T. II. p. 213. 8. Sic Valck. in Theocr. Adonias. p. 294—96. Edd. Ἰουστίνος. βιβλίων ε̄. ε̄. om. Med. 9. κατὰ στοιχείον om. Med. Sed Etymol. M. p. 527. ε̄. οὕτως Εἰρηναῖος ὁ ἄττικιστής ἐν τῷ κ̄ στοιχείῳ. 10. Cf. Suid. v. Πάμφιλος. ποικίλων... πέντε om. Med. ἐπιποιήκα vulg. Alterum Laurentianus confirmat. 12. Πωλίων quod tum hic tum sub ipsa voce profertur, parum id ab altera forma, quam Photio Bibl. C. 149. consignatam Osannus praef. in Philem. p. XXV. unico probat, discrepasse videtur.

Praesens liber est Suidae:

qui vero ipsam composuerunt viri docti hi fuerunt:

Επίκουρος Bhetor, de Vocabulis, ordine alphabetico.
Ἐλλάδιος, Theodosii Iunioris tempore, similiter.
Εὐγένιος, Augustopoli urbe Phrygiae oriundus, Miscellaneam dictionem, ordine alphabetico.
Ζώσιμος Gazaeus, Voces rhetoricas, ordine alphabetico.
Καικίλιος Siciliensis, Vocabulorum delectum, ordine alphabetico.
Λογγῖνος Cassius, Vocabula ordine alphabetico.
Λούπερκος Berytius, Voces Atticas.
Οὐρηστίνος Iulius Sophista, Pamphili Glossarum compendium, libris XCI.
Πάνατος, de consuetudine Attica, ordine alphabetico.
Πάμφιλος, Pratum dictionum, libris XCV. constans. Est autem ab ε̄ elemento usque ad ω̄: nam quae ab initio litterae ᾱ usque ad β̄, Zopyrio fecit.
Πωλίων Alexandrianus, Collectionem vocum Atticarum, ordine alphabetico.

Ἄλδος ὁ Μανούτιος

τοῖς ἀναλεξομένοις εὖ πράττειν.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τουτουὶ τοῦ Σοῦδα οὐχ ἡ αὐτὴ τάξις θεωρεῖται τῶν γραμμάτων, ἧτις καὶ ἐπὶ τῆς ἀλφαβήτου, ἀλλ' ἄλλη τις καὶ διάφορος, δοκῶ μοι ὠφελιμὸν τι ποιῆσαι τοὺς σπουδαίους, εἰ νῦν ὑποθήσομαι, τίνα τρόπον ἐνταῦθα ἔπονται ἀλλήλοις τὰ τε γράμματα καὶ αἱ δίφθογγοι. καὶ πρῶτον μὲν τὰ τῆς ἀλφαβήτου ὁμοῦ ἀπαντα, ὡς ἔπεται ἀλλήλοις ἐφεξῆς· ἔπειτα δὲ ἰδίᾳ ἕκαστα τῶν εἰρημένων, ὧδε.

Α. β. γ. δ. αι. ε. ζ. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ α μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἐφεξῆς ὧδε. α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ β μετὰ τῶν α. δ. αι. ε. η. ι. λ. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.

Τὸ γ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. λ. ν. ο. ου. ω. ρ. υ.

Τὸ δ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. μ. ν. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.

Ἡ αι μετὰ τῶν α. β. γ. δ. αι. ε. ζ. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.

Τὸ ε μετὰ τῶν α. αυ. β. δ. γ. ε. ζ. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. οι. ευ. φ. χ. ψ.

Τὸ ζ μετὰ τῶν α. ε. ευ. ει. η. ι. ο. ω. υ.

Ἡ ει μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. η. θ. κ. λ. μ. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. φ. χ.

Τὸ η μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. ει. ι. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. οι. ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ ι μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ου. ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ θ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. λ. ν. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.

Τὸ κ μετὰ τῶν α. αι. ε. ει. η. ι. λ. ν. ο. ω. ρ. τ. οι. υ.

Τὸ λ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. ο. ου. ω. οι. υ.

Το μ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ει. η. ι. ν. ο. ω. οι. υ. υ.

Τὸ ν μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. ο. ου. ω. οι. υ.

Το ξ μετὰ τῶν α. αι. ε. ει. η. ι. ο. ου. υ.

Τὸ ο μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ζ. θ. αι. κ. λ. μ. ν. ξ. ι, ἐν διφθόγγῳ. π. ρ. σ. τ. υ, ἐν διφθόγγῳ. φ. χ. ψ.

Τὸ ω μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ π μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ει. η. ι. λ. ν. ο. ου. ω. ωύ. ρ. τ. οι. υ.

Τὸ ρ μετὰ τῶν α. αι. ε. ει. η. ι. ο. ου. ω. οι. υ.

Τὸ σ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. θ. κ. μ. ο. ου. ω. π. τ. υ. φ. χ.

Τὸ τ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. λ. μ. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.

Τὸ υ μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ο. ω. π. ρ. σ. οι. φ. ψ.

Τὸ φ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. θ. λ. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.

Τὸ χ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. θ. λ. ν. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.

Τὸ ψ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. ου. ω. οι. υ.

Haec observatio Aldo debetur, cuius memoriam vulg. obscuravit, merito praefixo: Ὁ χαλκογράφος τοῖς ἀ. εὐπράττειν.

Aldus Manutius

Lectoribus S.

Quoniam in hoc Suida non idem litterarum ordo spectatur, qui et in alphabeto communi cernitur, sed alius quidam et diversus: existimo me litterarum studiosis rem utilem gratamque facturum, si nunc moneam, quonam modo hic litterae singulae

et diphthongi aliae alias sequantur. Ac primum quidem, quomodo omnes alphabeti litterae simul omnes ordine aliae alias sequantur; deinde vero, quomodo separatim singulae dictae litterae collocentur: sic ut sequitur.

Σ Ο Υ Ι Δ Α Σ.

Ἀρχὴ τοῦ Α στοιχείου.

- Ἄ** παρ' Ἀριστοφάνει ἐπιρῆμα μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακλείσεως.
Ἄ ἄ, τὴν δᾶδα μὴ μοι πρόσφερε. 5 **Ἄ** κράτει. παρὰ δὲ Δημοκρίτῳ ἴδια. παρ' Ὀμήρῳ τὰ ἐαν' τοῦ.
Ἄ ἄ κατὰ διαίρασιν ἀναγνωστέον, οὐ καθ' ἔνωσιν. ἀλλὰ καὶ ψιλωτέον ἀμφοτέρω. εἰ γὰρ ἔν μέρους λόγου ἦν, καὶ κατὰ συναψιν ἀνεγινώσκετο, οὐ χροίαν εἶχε τῶν δύο τόνων, ἦτοι τῶν δύο δξείων. **Ἄ** πρὸς δώμαθ' ἕκαστος.
Ἄ καὶ τούτο μὲν ἐκπλήξεως ὄν ψιλοῦται. τὸ δὲ ἄ ἄ 10 **Ἄ** καὶ ἀντὶ τοῦ ὦν τέτακται. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ.
Ἄ θανμαστικὸν δασύνεται, ὡς ἐν Ἐπιγράμματι φησὶν Ἀγαθίας.
Ἄ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀνεπλάσατο. Πραξασ' ἄ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἄ βούλομαι.
Ἄ Περιπασθὲν δὲ καὶ ψιλῶς δηλοῖ εἶθε. Καλλίμαχος: καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ.
Ἄ πάντως ἵνα γῆρας. **Ἄ** ἄτεῖς ἄ τεύξη.
Ἄ καὶ τὸ ὦ. Ὀμηρος. **Ἄ** δὲ ψιλῶς περιπασθὲν, τὸ νῦν σημαίνει, ὡς ἐν Εὐκλον τοῦ χρησμολόγου ποιήματι. Βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικὴν.
Ἄ δειλοί, τί κακῶν. **Ἄ** α γέ. ἄθραυστον, ἰσχυρόν.
Ἄ σημαίνει δὲ καὶ τὸ πολὺ καὶ μέγα, παρ' Ἀρχιλόχῳ. 15 **Ἄ** α δεῖν. ὀχλεῖν, ἀδικεῖσθαι, ἀπορεῖν, ἀιτεῖν.
Ἄ δέκα ταύρους. **Ἄ** ἄλιον. ἄτακτον, ἀκρατές. ἄλιον δὲ τὸ μάταιον.
Ἄ βραχέως δὲ καὶ δασέως τὸ ἄτινα, ὡς παρ' Ἰπποκράτους καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ἄ καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἰ. **Ἄ** α πτος. ἀβλαβής. Ἡρωδιανός φησι περὶ τοῦ ἄαπτος, ὅτι γίνεταί ἀπὸ τοῦ ἰάπτω τὸ βλάπτω, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ἄ καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἰ.

ANNOTATIO.

3. 5. Ἄ odd. Ἀριστοφάνει Plut. 1052. 10. ἄ ἄ Eust. in Il. l. p. 855, 19. 12. Ἀγαθίας Ep. XXXVIII, 2. (v. Dorvill. in Char. p. 536.) ubi legitur ἀνεπλάσατο, quod extat sub v. Σκοπῶν. 14. Περιπασθὲν δὲ] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli huius desunt in Editione Mediolanensi; eademque desiderantur in tribus Codd. Parisiensibus. Unde precario ista locuta in hac editione retinuisse lector sciat velim, quoniam non dubito ea a recentioribus Suidae adsuta fuisse. Küst. Immo debentur Aldo. Hoc unum constat e duplici grammaticorum observatione haec coaluisse; id quod de parte posteriore docent Hesych. Phot. et Schol. Plat. Καλλίμαχος fr. CCCXXIII. Hesychius ἄ πάντα συναγείρας. Cum Suida Schol. Plat. p. 393. qui paucis demptis inter se consentiunt. Cf. Exc. Darmst. apud Bastium comm. palaeogr. p. 894. 16. Ὀμηρος Od. v. 351. ἄ δειλοί, τί κακῶν τότε πάσχει; Edebatur Ἄ δειλή τι κακῶν. Nostrium Schol. Plat. 18. Ἀρχιλόχῳ fr. LXXXIX.
 3. Ὀμήρῳ Od. β. 258. ἐὰ πρὸς δ. ἔ. 6. καὶ] F. ὡς. Μηδείᾳ v. 741. 9. Σοφοκλεῖ Oed. C. 1106. 12. Scribebatur Εὐκλον: alterum Ald. 15. Ἄδεῖν Edd. 16. Ἄλιον vox incomperata, quamquam Hesych. Apollon. Phot. consignata. 18. Herodiani sententia quantopere sit truncata, docet Etymol. M. v. Ἄαπτος: contra cum Suida fere consentiunt Scholia in Il. α. 567.

Ἄ apud Aristophanem est adverbium perturbati atque delectandi. Ἄ, *facem ne mihi admone.* Hoc ἄ ἄ divisim, non coniunctim legendum est. Quinetiam utrumque tenui spiritu notandum. si enim una esset orationis pars, et coniunctim legeretur, non indigeret duobus tonis, sive duobus acutis. Hoc igitur non est perturbationis tenui spiritu notatur. At ἄ ἄ, quod est admirantis adverbium, denso spiritu notatur, ut in Epigrammate dicitur Ἀγίας: *Ἄ, valde audax cetera finxit.* Circumflexum vero et tenui spiritu notatum significat *utinam.* Callimachus: *Ἄ πάντως ἵνα γῆρας.* Significat etiam O. Homerus: *O miser!, quid malorum.* Significat etiam *multum et magnum;* apud Archilochum: *ὄλεσεν ἄσπερον ταύρος.* Corruptum vero et aspero spiritu notatum significat *quascumque,* ut apud Hippocratem. Apud Democritum

vero significat *propria.* Apud Homerum idem valet ac *sua;* ut: *Suas ad aedes unusquisque profectus est.* Ponitur etiam pro *ὦ,* *quorum,* ut apud Euripidem in *Medea:* *Peractis his quae sum peractura, et compos facta illorum quae cupio.* Et apud Sophoclem: *Petis, quae consequeris.* Si vero tenui spiritu notetur, et sit circumflexum, significat *nunc;* ut in Euclii Vatis poemate. Corruptum vero et tenui spiritu notatum significat enunciationem negativam. *Ἄαγες.* Infractum, firmum. *Ἄαδεῖν.* Turbare, iniuria affici, inopia laborare, a cibo abstinere. *Ἄάλιον.* Incompositum, impositum. *Ἄλιον* vero id quod vanum. *Ἄαπτος.* Illaesus. Herodianus ait, vocem ἄαπτος deduci a verbo ἰάπτω, quod significat laedo, addito ἄ vim privationis habente, et subtracta littera ἰ.

Ἄαπτος, ὃν οὐδείς δύναται βλάψαι. ἢ οὐχὶ κατὰ στέρησιν ἐκληπτέον τὸ ἄ, ἀλλὰ κατὰ ἐπίστασιν, ἢ ἢ, ὁ μεγάλη δυνάμενος βλάπτειν. ὡςτε τὸ μὲν πρῶτον δηλοῖ πάθος, τὸ δὲ δεύτερον ἐνέργειαν. Λέγεται δὲ καὶ ἄαπτος κατὰ στέρησιν, ὁ ἄψαυστος.

Ἄαρών. ὄνομα κύριον.

Ἄασάμην. ἡμαρτον, ἐσφάλην, ἐβλάβην, ἄτη περιέπασον.

Ἄασαι τέσσαρα σημαίνει, κορέσαι, καθυπνωσαι, βλάψαι, λυπήσαι.

Ἄασχετος. ἀκράτητος.

Ἄατος. ἀβλαβής.

Ἄβαι. πόλις Φωκικῆ. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ ἤρωος Ἄβα.

Ἄβαζος. ἡσυχος. ἦγον ἑστρατημένος τοῦ βα-
ζειν, ὃ ἔστι λέγειν.

Ἄβαήρ. ὁ λεπτός.

Ἄβακήμων. ὁ μακρός.

Ἄβακαῖνον. πόλις Σικελίας.

Ἄβάκησαν. ἠγνόησαν, ἠσυνέτησαν.

Ἄββακοῖμ. πατήρ ἐγέρσεως. τὸ μὲν γὰρ

Ἄββᾶ σημαίνει πατήρ, τὸ δὲ κοῦμ ἐγερσις, ὡς καὶ παρὰ τῆς Δείψ. Εὐαγγελίῳ. Ταλιθά, κοῦμ, ἦγον ἢ παῖς ἑγείρου. ἕτερον δὲ δὴλον ὅτι διὰ τῶν δύο ββ γραπτὸν τὸ Ἄββακοῦμ.

Ἄββᾶ. εἶδε. ἢ βᾶλε.

Ἄββαλεν. ἀντι τοῦ ἀνέβαλεν.

Ἄβαντειος. ὁ τοῦ Ἄβαντος. καὶ Ἄβαντιάδης. Ἄβαντίς ἢ Εὐβοία.

Ἄβαξι. τοῖς παρ' ἡμῖν λεγομένοις ἀβακίοις.

Ἄββα. ὁ πατήρ. Οἱ μὲν παλαιοὶ ἐκάλεον πατέρα τὸν Θεὸν ἐξ οἰκείας διαστοίας, ὡς Μωυσῆς, Θεὸν τὸν γεννήσαντά σε ἐγκατέλειπες. καὶ Μαλαχίας, Ὁ Θεὸς ὃς ἐγέννησεν ἡμᾶς καὶ πατήρ· οἱ δὲ ἐν χάριτι, ἀπὸ πνευματικῆς ἐνεργείας κινουμένοι. Ὡςπερ γὰρ πνεῦμα σοφίας ἐστὶ, καθὼ σοφοὶ οἱ ἄσοφοι ἐγένοντο· καὶ δηλοῦται τοῦτο ἀπὸ τῆς διδασκαλίας· καὶ πνεῦμα δυνάμεως ἐστὶ, καθὼ οἱ

7. Il. i. 116. 12. Ubertora Bekk. Anecd. p. 321. Schol. Il. ξ. 271. et al. 13. Haec e Steph. Byz. Cf. Tzschuck. in Strab. IX. p. 524. sq. 17. V. Albert. in Hesych. v. Ἀβάηριον. 18. ἀβακίμων ὁ ἄλλος, ὁ ἐστρατημένος τοῦ βαζειν Etyim. M. cf. Hesych. et Bekk. Anecd. p. 323. 19. V. Weasel. in Diod. XIV, 78. 20. Ἀβάκησαν ex Odyss. δ'. 249. 21. Ἀββακοῦμ] Haec ex Patrum aliquo, qui scripsit in Prophetiam Habacuc. Est enim Prophetas nomen cum interpretatione. Pears. Similem interpretationem e Graecis fragmentis libri nominum Hebr. apud Origenem T. II. p. 113. ed. Martian. Ἀββακοῦμ, πατήρ ἑγείρου, excitat Schulzius obsa. misc. in Suid. p. 16.
2. Εὐαγγελίῳ Marci 5, 41. ταβηθά Med. ταβηθά Ald. 5. εἶδε ἀβᾶλε,] Lego, Ἀβᾶλε. εἶδε, ἢ βᾶλε." Pears. Huic interim obsecutus sum. Sed praestat deleri ἀβᾶλε posterioris. 6. Ἀβαλεν Etyim. M. p. 3, 4. Ἀβαλεν, ἔβαλεν ἢ μάλλον ἔλαβεν Bekk. Anecd. p. 321. ἀνέβαλεν Fischer. ad Well. I. p. 101. probabiliter. 10. Λογοδέτης] Cum plures fuerint Logothetae, qui ingenii monumenta relinquerunt, cave altum hic a Suida laudari putes quam Simeonem Metaphrastam Logothetam, qui initio saeculi X. floruit, et multorum Sanctorum martyria et vitas litteris mandavit. Hieronymus Wolfius in Praefatione ad *Excerpta Historica Suidae*, Latine ab ipso edita Basil. MDLXXXI. non sine insigni errore existimavit citari a Suida Metochitam Logothetam, qui diu post, id est saeculo XIV. sub Palaeologis vixit; de qua auctoritate nos monuit eruditissimus Bentleius in *Dissertatione de Phalaridis Epistolis* p. 23. Küst. 11. Τρύφαινα δὲ πάδει] Locum hunc mirifice illustrat Basilus Seleuciensis lib. I. *de Vita S. Theclae* p. 266. ed. Paris. in Fol. ubi eandem historiam quam Suidas ex Logotheta hic attingit narrans ait: *Ἡ Τρύφαινα καὶ τῷ μήκει τοῦ χρόνου ἀπειποῦσα καὶ τῷ μεγέθει τῆς ἐπὶ τῇ Θεῷ ἀνίας λιπαυήσασα, ἄθρόον κατεγέρευτο τοῦ θανάτου παρὰ τοῦ Ἀβασ. τόπος δὲ ἦν οὕτω καλούμενος Ἀβας.* Ex hoc loco simul apparet, quid vox Ἀβαξιν hic apud Suidam significet: nimirum locum olim in theaetris ita dictum. Vide etiam Ducangium in Glossario Graec. v. Ἀβαξ. Küst. 12. Κυρίως δὲ ἄβαξ, ὁ μὴ βᾶσιν ἔχει] Haec verba desunt in MSS. Reg. Küst. Forsan inserta ex Etyim. M. p. 2. 14. Ἀββᾶ. Totus hic locus sumptus est ex Chrysost. Homil. XIV. in cap. VIII. Epist. ad Rom. (Opp. T. III. p. 115. ed. Savil.) Ubi cum nonnulla recitans legantur, locum hunc Suidae inde restitui et emendavi. Küst. 19. Ὡςπερ πνεῦμα σ. εἶναι Med. Correxist Küst. e Chrys. 21. εἶναι Med. καθὰ καὶ ἄ. καὶ ν. ἦγειρον Med. Vulg. ἀσθενεῖς νεκρούς.

Ἄαπτος, quem nullus laedere potest. Vel illud ἄ non privationem sed intentionem hic significat, ita ut denotetur ille, qui aliquem valde laedere potest. Quo pacto prius passionem, posteriori actionem indicat. Dicitur tamen et ἄαπτος per privationem, in qui intactus est. Ἄαρών. Nomen proprium. Ἄασάμην. Peccavi, lapsus sum, laesus sum, in calamitatem incidi. Ἄασαι. quatuor significat: Satiare, conspire, laedere, dolore afficere. Ἄασχετος. Qui retineri nequit. Ἄατος. Illaesus. Ἄβαι. Urbs Phocensis. Vocata autem est sic ab heroe Aba. Ἄβαζος. Quis tas: qui videlicet privatus est ipsa τοῦ βαζειν, id est loquendi facultate. Ἄβαήρ. Tenacia. Ἄβακήμων. Stultus. Ἄβακαῖνον. Urbs Siciliae. Ἀβάκησαν. Ignorant, non intellexerunt. Ἀββακοῦμ. Pater exaltationis. Nam vox Ἀββᾶ significat Pater, κοῦμ vero idem est quod exaltatio. Ut in divino Evangelio, Τα-

λιθά, κοῦμ, id est, o puella, surge. Unde manifestam est vocem Ἀββακοῦμ per duplex ββ scribendam. Ἀβᾶλε. Utinam. Ἀββαλεν. Dicitur pro ἀνέβαλεν. Ἀβαντειος. Qui pertinet ad Abantem. Et Abantiades. Ἀβαντίς. Euboea. Ἀβαξι. Idem significat quod apud nos ἀβακίοις. Logotheta in sanctas Theclae martyrio: Τρύφαινα vero animi dolore correpta, mortuis similis ad Abaces conspiciebatur iacens. Proprie vero ἄβαξ dicitur, qui nullam habet basin. Ἀββᾶ. Aba Pater. Veteres Deum vocabant patrem ex mente propria; ut Moyses dicit, Deum qui te genuit, dereliquisti. Et Malachias: Ille Deus et Pater, qui nos genuit. Illi vero qui gratia praediti sunt, Spiritus S. operatione moti id faciunt. Sic enim datur Spiritus sapientiae, secundum quem insipientes facti sunt sapientes (ut S. Scriptura nos docet); item Spiritus miraculorum, secundum quem infirmi etiam mortuos excitant, Spi-

ἀσθενεῖς καὶ νεκροὺς ἤγειραν· καὶ πνεῦμα προφη-
ταίας, καὶ πνεῦμα γλωσσῶν· οὕτω καὶ πνεῦμα νιο-
θεσίας. καὶ ὡς περ ἴσμεν τὸ πνεῦμα τῆς προφηταίας,
ἀφ' οὗ ἔχων αὐτὸ λέγει τὰ μέλλοντα ὑπὸ τῆς χά-
ριτος κινούμενος· οὕτω δὴ καὶ πνεῦμα νιοθεσίας,
ἀφ' οὗ ὁ λαβῶν πατέρα καλεῖ τὸν θεόν, ὑπὸ πνεύ-
ματος κινούμενος. Ὁ δὴ βουλόμενος δεῖξαι γνη-
σιώτατον ὄν καὶ τῆ τῶν Ἑβραίων ἐχρήσατο γλώττη.
οὐ γὰρ εἶπε μόνον ὁ πατήρ ἀλλ' ἄββᾶ ὁ πατήρ·
ὅπερ τῶν παίδων μάλιστα ἐστὶ τῶν γνησίων πρὸς

τοὺς πατέρας ῥῆμα.

Ἄβαπτος. ἀστομώτος.

Ἄβαρις. Σκύθης, Σεύθου υἱός. συνεγράψατο
δὲ χρησμούς τοὺς καλουμένους Σκυδικούς· καὶ γά-
μον Ἐβρου τοῦ ποταμοῦ· καὶ καθαρμούς· καὶ θεο-
γονίαν καταλογάδην· καὶ Ἀπόλλωνος ἀφιξίν εἰς
Ἰσθμὸν Ἑλλάδος, ἐμμέτρως. Ἦκε δὲ ἐκ Σκυθῶν εἰς
Ἑλλάδα. Τούτου ὁ μυθολογοῦμενος διστός, τοῦ
πεπομένου ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος μέχρι τῶν Ὑπερβορέων
Σκυθῶν. ἐδόθη δὲ αὐτῷ παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος.
Τούτου καὶ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐν τῷ εἰς τὸν μέ-
γαν Βασίλειον Ἐπιταφίῳ μνήμην πεποίηται. Φασὶ
δὲ ὅτι λοιμοῦ κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γεγονότος

ἀνείλεν ὁ Ἀπόλλων μαντευομένοις Ἕλλησὶ τε καὶ
βαρβάρους, τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑπὲρ πάντων εὐ-
χὰς ποιήσασθαι. πρὸς βουλομένων δὲ πολλῶν ἔθνων
πρὸς αὐτούς, καὶ Ἄβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρὸς βου-
λήν ἀφικέσθαι λέγουσι κατὰ τὴν γ' Ὀλυμπιάδα.
† Ὅτι τοὺς Ἀβάρις οἱ Βούλγαροι κατακράτος ἄρδην
ἤφρασαν. Ὅτι οἱ Ἀβάρις οὗτοι ἐξήλασαν Σαβίρω-
ρας, μετανάσται γινόμενοι ὑπὸ ἔθνων οἰκούντων
μὲν τὴν παρωικανίτιν ἀκτὴν, τὴν δὲ χώραν ἀπολι-
πόντων διὰ τὸ ἐξ ἀναχύσεως τοῦ Ὠκεανοῦ διμυλῶδες
γινόμενον καὶ γρυπῶν δὲ πλήθος ἀναφανέν. ὅπερ
ἦν λόγος μὴ πρότερον παύσασθαι, πρὶν ἢ βορὰν
ποιήσασθαι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. διὸ δὴ ὑπὸ
τῶνδε ἐλαυνόμενοι τῶν δεινῶν τοῖς πλησιοχώροις
ἐνέβαλον, καὶ τῶν ἐπιόντων δυνατωτέρων ὄντων, οἱ
τὴν ἐφοδὸν ὑφιστάμενοι μετανίσταντο, ὡς περ καὶ
οἱ Σαράγουροι ἐλαθέντες πρὸς τοῖς Ἀκατίροις ὄν-
νοισ ἐγένοντο. Κλίνεται δὲ Ἄβαρις, Ἀβάριδος, τοὺς
Ἀβάριδας, καὶ κατὰ ἀπακοπήν Ἀβάρις. ζῆται περὶ
τῶν αὐτῶν ἐν τῷ Βούλγαροι.

Ἄβαρις. ὄνομα πόλεως.

Ἄβας. σοφιστής, ἱστορικὰ ὑπομνήματα καὶ
Τέχνην ῥητορικὴν καταλιπών.

4. ἀφ' ὧν Med. Alteram e Chrys. 7. Pro δ δὴ quod in prioribus edd. iuvito sensu legitur, ex Chrysonst. substitui Ὁ δέ. In Chrysonstomo rectius, ut puto, legitur γνησιότητα, cuius locutionis sensum in versione expressi. Küst. Restitui δ δὴ. 12. ἀστομώτος] Hactenus cum Hesych. et Anecd. Bekk. Quae subsequantur Καὶ ἀβαπτότατος, ἀστομωτότατος desunt in Med. et Paris. duobus. 13. Eudocia p. 20. sive Zonar. p. 5. πατέρα δ' ἔχει Σεύθου, καὶ λέγεται ὅτι συνεγράψατο χρησμούς τοὺς λεγομένους Σκυδικούς καὶ γάμον Ἐβρου . . . θεογονίαν. De oraculis Abaridis Apollonii Histor. Comment. c. 4. et Schol. Aristoph. Eq. 725. attulit Reinesius. 15. καθαρμούς. Θεογονίαν Med. καὶ θεογ. Ald. 17. Sic Aldus: Ὑ. κατὰ μέτρον Med. 18. Μαῖμα aut τοῦ δελταῖ aut reponi αὐτοῦ. Cf. Lobeck. Aglaoph. l. p. 314. 22. Ἐπιταφίῳ Or. XX. p. 331. φασὶ δὲ — Ὀλυμπιάδα ex Harpocrat. v. Ἄβαρις. Cf. vv. Εἰρησιώνη et Προηροσία. Eudocia p. 143. ὅτι δὴ καὶ Ἄβαριν φασὶ τὸν Ὑπερβορείον — ἐλθόντα θεορῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἀπόλλωνι θηπεῖσαι, καὶ οὕτω συγγράψαι τοὺς χρησμούς τοὺς νῦν προσγορευομένους Ἰβάριδας. 1. τὸ om. Med. 5. Τρίτην Ὀλυμπ.] In uno Paris. [accessit Parisinus ap. Brequignium p. 12.] scripturam inveni, κατὰ τὴν γ' Ὀλυμπιάδα, quod congruit cum opinione Pindari, qui teste Harpocrate v. Ἄβαρις Abarin temporibus Croesi in Graeciam venisse tradidit. Sed de Abaridis aetate legendus est Bentley in Dissertat. de Phalar. Epist. p. 48. [p. 174. Lips.] Küst. Vel gratiam ῥήσιν cum nullius vetustis scriptoris fide defendatur, non dubitavimus id reliquere. Continua narratio, Parisinus ap. Breq. p. 13. ignorata, Prisci debetur Exo. Legg. p. 158. Nieb. Quamquam is constanter Ἄβαροι et Ἀβάρους usurpat. 7. τοὺς Σαβίρους Priscus. 17. ἐλαθέντες κατὰ ζήτησιν γῆς Priscus; item infra vv. Ἀκατίροι et Σαράγουροι. Ἀκατίροι edd. in Paris. duobus Ἀκατίροις sive quod apud Priscum legitur Ἀκατίροις, ut etiam apud Suidam locis laud. 21. Schol. Apollon. l. 930. Etyμ. M. p. 2. Steph. Byz. v. Ἄβαρος. 22. Eudocia p. 51. Ἄβας . . . ὑπομνήματα καὶ μέθοδον ῥητορικὴν καὶ πᾶν γλωσσῶν καταλιπών.

ritusque prophetiae, et Spiritus linguarum: sic etiam datur Spiritus adoptionis. Et ut novimus Spiritum prophetiae illum esse, a quo, qui eum accepit, impulsus futura praedicat, gratia eum movente; sic etiam Spiritum adoptionis eum intelligimus, quem qui consecutus est, illo movente, Deum patrem appellat. Apoteles vero ostendere volens nos esse vere germanos Dei filios, Hebraeorum quoque voce usus est: non enim solum pater dixit, sed Abbas pater, qua voce liberi germani patres suos plerumque compellere solent. Ἄβαπτος. Cuius acies durata non est. Ἄβαρις. Scythas, Scythas filius. Conscripsit autem Oracula, quae Scythicas vocantur. Item Nuptias Hebraei Fluvii. Item Lustrationes et Theogoniam, oratione soluta. Item Apollinis advenam ad Hyperboreos, oratione ligata. Venit autem e Scythia in Graeciam. Huius fertur illa fabulis celebrata sagitta, cum qua e Scythia usque ad Hyperboreos Scythas volavit. Ab Apolline autem haec sagitta ipsi data erat. Huius etiam Gregorius Theologus in Oratione funebri in Magnum Basilium mentionem fecit. Aliant autem, peste per universam terrarum orbem

grassante, Apollinem et Graecis et Barbaris oraculum consentibus respondisse, oportere populum Atheniensem pro omnibus vota facere. Cum igitur multae gentes legatos ad ipsos mitterent, etiam Abarin ab Hyperboreis legatum LIII Olympiade eo venisse dicunt. † Abaros autem Bulgari per vim funditus deleverunt. Hi autem Abari expulerant Sabinores, cum ipsi prius ex suis sedibus expulsi fuissent a genibus, quae litus quidem Oceano vicinum incolabant, agrum vero propriam dereliquerant, ob nebulosum aërem ex Oceani restagnatione provenientem, quin etiam propter gryporum copiam, quae apparuerat, quam rumor erat non prius cessaturam quam homines devorasset. Quibus malis agitati in vicinos impetam fecerunt, et qui invaderent cum superiores essent, illi qui invadebantur in aliam regionem migrarunt; quemadmodum et Saraguri suis sedibus pulsi Activos Hunnos petierunt. Declinatur autem Ἄβαρις, Ἀβάριδος, τοὺς Ἀβάριδας, et per apocopen Ἀβάρις. Quaero de eadem in v. Βούλγαροι. Ἄβαρις. Nomen urbis. Ἄβας. Abas Sophista, qui Historicos Commentarios et Artem rhetoricam reliquit

Ἀβασάνιστος. ἀνεξέταστος, ἢ ἀγύμναστος καὶ ἀδοκίμαστος. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς βασάνου τῆς χρυσοχοικῆς λίθου, ἐν ἣ δοκιμάζονται τὸ χρυσίον. Ἐχρήσατο δὲ Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ Προνοίας τῷ ἀβασάνιστος ἀντὶ τοῦ ἀνευ ὁδύνης.

Ἀβάσκανος. ἀψευδής, ἀνεπίφθορος. Ὁ δὲ μαρτυρῶν ἀβάσκανος γίνεται πρὸς Καίσαρα τῶν Ἀντιπάτρου κατορθωμάτων.

Ἀβατον. ἱερόν, ἀπρόσιτον, ἔρημον. καὶ ὁδὸς ἄβατος, ἢ ἀπόρευτος.

Ἀβαχθανῆ. λέξις Ἑβραϊκή, ἐγκαταλειμμένη.

Ἀβδέλκτα. τὰ μὴ μαιίνοντα, ἃ οὐκ ἂν τις βδελυχθεῖη καὶ δυσχεράνει. τραγικώτερα δὲ ἢ λέξις. Αἰσχύλος Μυρμιδόνι.

Καὶ μὴν, φιλῶ γάρ, ἀβδέλκτι' ἔμοι τάδε.

Ἀβδηρα. θάλασσα, καὶ ὄνομα πόλεως. ὁ πολίτης Ἀβδηρίτης. καὶ Φάληρα καὶ Κύθηρα διὰ τοῦ ἦ. Γάδειρα δὲ καὶ Στάγειρα καὶ Τόπειρα καὶ δότεира διὰ τῆς εἰ διφθόγγου.

Ἀβδιού. ὄνομα κύριου.

Ἀβέβαιο. ὁ ἀσταθής καὶ εὐμετάρρετος.

Ἀβέβηλα. τὰ μὴ βάσιμα χωρία, ἱερὰ δὲ καὶ δαία. Βέβηλα γὰρ ἐλέγετο τὰ μὴ ὄσια, μηδὲ ἱερὰ, παντὶ δὲ βάσιμα. καὶ βέβηλοι, οἱ μὴ κεκοινωνηκό-

τες ἱερῶν. καὶ λόγοι ἀβέβηλοι, οἱ ἀπόδητοι. καὶ ἀβέβηλος, ὁ καθαρὸς.

Ἀβελ, υἱὸς Ἀδάμ. οὗτος παρθένης καὶ δίκαιος ὑπῆρχε, καὶ ποιμὴν προβάτων. ἐξ ὧν καὶ θυσίαν τῷ Θεῷ προσαγαγὼν καὶ δεχθεὶς, ἀναιρεῖται φθορηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κάιν. Ὁ Κάιν δὲ γεωργὸς τυγγάνων, καὶ μετὰ τὴν δίκην χειρότως βιώσας, στένων καὶ τρέμων ἦν. Ὁ γὰρ Ἀβελ τὰ πρωτότοκα τῷ Θεῷ καθιερωῖν φιλόθεον μᾶλλον ἢ φίλαντον ἔαντον καθίστη. ὅθεν καὶ διὰ τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ προαίρεσιν ἀπαδέχθη. Ὁ δὲ Κάιν δυσσεβῶς ἑαυτῷ ἀποκείμεν τὰ πρῶτα γεννήματα, τῷ Θεῷ δὲ τὰ δευτέρα, εἰκότως καὶ ἀπεβλήθη. Φησὶ γάρ· Καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας τινάς, προσήνεγκε Κάιν ἀπὸ τῶν καρπῶν τῆς γῆς. ὥστε διὰ τοῦτο Κάιν ἐλέγχεται, ὅτι μὴ τὰ ἀκροθίνια γεννήματα προσήνεγκε τῷ Θεῷ, ἀλλὰ τὰ μεθ' ἡμέρας τινάς καὶ δευτέρα.

Ἀβελτεροκόκκυξ, ὁ κενὸς καὶ ἀβέλτερος.

Ἀβέλτερος. ἀνόητος, ἀσύνητος. [ὃ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων. ὡς δὲ παρὰ τὸ φέρω φέρτερος, οὕτω παρὰ τὸ βάλλω βέλτερος.] βέλτερος γὰρ ὁ φρόνιμος· οὐ μὰ Δι' οὐχ ὁ πλεονέκτης καὶ ἀγνώμων, ἀλλ' ὁ ἀνόητος καὶ εὐήθης μετὰ χαννότητος. Μέλανδρος ἐν Περιουσία.

1: Integra praebent Bekk. Anecd. p. 321. hac conclusione: ἐν τῷ περὶ Προνοίας τρίτῳ τῷ ἀβασάνιστος ἀντὶ τοῦ ἀνευ ὁδύνης. Partem Etym. M. p. 3. et Schol. Thucyd. I, 20. 6. Ὁ δὲ — κατορθωμάτων Iosephi B. Iud. I, 7. 9. Bekk. Anecd. p. 321. Incertum an ad Aesch. Prom. 2. respexerit. 11. Ἀβαχθανῆ respicit Matth. XXVII, 46. ubi tamen legitur Σαβαχθανί. Sed ita Graeci. Linguae Syriacae ignari, nonnunquam scripsere, ut apud Epiphanium p. 338. Ἡλί, ἡλί, λημῆς ἀβαχθανί. Pears. Cf. v. Ἡλί et Glossar. Gr. Albertii p. 9. 12. Bekk. Anecd. p. 321. Zonar. p. 9. 13. δυσχεράνη edd. quaedam ante Küst. 14. Αἰσχύλος fr. 118. 16. [Ἀβδία καὶ] Ἀβδηρα, ἢ θάλασσα: sequitur locus dialogi ut videtur Socratici: Etym. M. p. 3, 8. Res obscura. 18. Particulam huius epimerismi servat Herodian. Boiss. p. 224. Inde Σάπφειρα asciscendum videtur in locum v. Τόπειρα. 22. 23. Suidae quid scribendum fuerit, coniectura significat Valcken. in Ammon. Anim. p. 2. καὶ μὴ δαία. βέβηλα δὲ ἐλέγτο τὰ μὴ ὄσια, μὴ ἱερὰ δὲ. Suspicio tamen Nostrum haec abusu quodam vocis ὄσιος sibi concessisse. 1: οἱ om. vulg. 3. Eundem in significatum v. παρθένης attulit Portus v. Μελησιδέε. Adde tertium exemplum v. Νόνναι. Attingit Iacobus in Anth. Pal. p. 15. f. 13. Φησὶ γάρ] Genes. 4, 3. 12. Cf. Phryn. Segur. p. 27. 19. Ὁ τὸ βέλτιον — βάλλω, βέλτερος cum desint Parisinis, Küst. suspicatur ea de margine irrepssisse. Poterant sane de Etym. M. p. 3, 12. transferri. 23. Simile quid apud Eustath. in Od. β. p. 1448, 14. Μέλανδρος p. 140.

Ἀβασάνιστος. Inexploratus, aut inexercitatus, et non probatus. Dictum est a lapide aurificum, quo aurum probatur. Aeschylus in libro de Providentia usus est hac voce de eo qui nullis doloribus cruciatur. Ἀβάσκανος. Non mendax, non invidiosus. Ille vero recte ab Antipatro factorem testis apud Caesarem minime invidiosus fuit. Ἀβατον. Sacrum, inaccessum, desertum. Et ὁδὸς ἄβατος, iter invium. Ἀβαχθανῆ. Vocabulum Hebraicum, id quod de-relictus. Ἀβδέλκτα. Quae non polluant, quae quis non abominatur, nec respuat. Est autem vox Tragicis consentanea. Aeschylus Myrmidonibus: Atqui ego ista (amo enim) nequaquam abominor. Ἀβδηρα. Mare. Et nomen urbis. Civis, Abderita. Dicuntur etiam Φάληρα et Κύθηρα per ἦ. Γάδειρα vero, Στάγειρα, Τόπειρα, δότεира per εἰ διφθόγγου scribuntur. Ἀβδιού. Nomen proprium. Ἀβέβαιο. Inconspicuum et qui facile mutatur. Ἀβέβηλα. Loca quae non licet adire, sed sacra et sancta. Βέβηλα enim dicebantur quae divinis, neque vero publicis usibus essent exempta, sed cullibet pervia. Et βέβηλοι sacrorum immunes. Et Λό-

γοι ἀβέβηλοι, sermones arcani. Item ἀβέβηλος, purus. Ἀβελ. Abel, filius Adam. Hic castus et iustus erat, et pastor ovium, ex quibus sacrificium Deo cum obtulisset, idque ei acceptum fuisset, a fratre Cain per invidiam interfectus est. Cain vero agricola post iudicium deterius vixit, perpetuo cum gemitu et tremore. Abel enim primogenitus factus Deo consecrans se Dei quam sui ipsius amantiorum esse demonstravit. Quamobrem etiam ob bonam ipsius voluntatem Deo acceptus fuit. Cain vero cum impie sibi ipse primos attribueret fructus, Deo vero secundos offerret, iure relictus est. Dicit enim Scriptura: Et factum est post aliquot dies, et obtulit Cain de fructibus terrae. Itaque eam ob causam Cain reprehenditur, quod non primitias frugum, sed secundas fruges et post aliquot dies natas Deo obtulisset. Ἀβελτεροκόκκυξ. Vanus et stolidus. Ἀβέλτερος. Insuperans, rationis expers, qui meliora non intelligit. (Uti autem a γέρω fit γέρτερος, sic a βάλλω, βέλτερος. Nam βέλτερος significat prudentem.) Non profecto superbus et inconsideratus, sed insipiens et fatuus, cum fastu inani. Menander in Perinthia:

6 "Ὅστις παραλαβὼν δεσπότην ἀπράγμονα
καὶ κοῦφον ἑξαπατᾷ θεράπων, οὐκ οἶδ' ἢ, τι
οὗτος μεγαλειὸν ἔστι διαπεπραγμένως,
ἐταβελτερώσας τὸν ποτὲ ἀβέλτερον.

Λέγουσι δὲ καὶ ἀβελτήριον τὴν ἀβελτηρίαν. Ἀλε- 5
ξανδρίδης Ἑλένη·

Ἄγκυρα, λέμβος, σκεῦος ὅ, τι βούλει λέγε.

ὦ Ἡράκλεις, ἀβελτηρίου τεμενικοῦ.

ἀλλ' οὐδ' ἂν εἰπεῖν τὸ μέγεθος δύναιτό τις.

Καὶ ἀβελτηρία, ἢ ἀφροσύνη ἢ ἀνοησία. Μέναν- 10
δρος· Εἰς τοῦτο ἀβελτηρίας ἤλασεν αὐτοῖς ὁ νοῦς,
ὥστε θάτερον μέρος τὴν κατὰ θάτερον μᾶλλον ἢ τὴν
κατὰ τῶν πολεμίων εὐχεσθαι νικῆν.

Ἀβελτερώτατος. Ἀριστοφάνης·

Τέως δ' ἀβελτερώτατοι

κεχηνότες Μαιμιάκουθοι

Μελιτίδαι κάθηνται.

Ἀβέλτερος νοῦς. χαῦνος, εὐήθης, νέος.

Ἀβέρβηλος ὁ ἀκατάστατος. λέγεται δὲ καὶ
ἀβύρβηλον, ἀναίσχυντον, ἀπεχθές.

Ἀβεσαλὼν, ὄνομα κύριον. ὅς τοῦ ἰδίου πα-
τρὸς Δαβὶδ κατεξανέστη, καὶ ἀνῆρέθη ἐν τῷ πολέμῳ.

Ἀβειρών. ὄνομα κύριον.

Ἀβηρωθαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀβῆς. ὁ ἀσύνητος.

Ἀβιά. ὄνομα κύριον.

Ἀβιαδηρός. ἀπὸ πόλεως Ἀβιαδηρῆς.

Ἀβιάθαρ. ὄνομα κύριον.

Ἀβίας. υἱὸς Ῥοβοάμ, τοῦ υἱοῦ Σολομῶντος.

ὅς ἐπολέμησεν Ἱεροβοάμ τῷ δούλῳ Σολομῶντος, καὶ
ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀνείλεν ἄνδρας δυνατοὺς ἀφ'.

Ἀβίγας. ποταμός.

Ἀβιέζερ. ὄνομα κύριον.

Ἀβιμέλεχ. ὄνομα κύριον. υἱὸς Γεδεών. οὗτος
ἐπάταξε τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐλευθέρων,
ἄνδρας ὁ ἐπὶ λίθον ἕνα, ἐξ ὧν οὐκ ἀπελείφθη πλὴν
Ἰωάθαμ τοῦ νεωτέρου διαδράντος. ὅς καὶ παραπο-
ρευομένου τοῦ Ἀβιμέλεχ μετὰ τοῦ λαοῦ, ἀνῆλθεν
ἐπὶ τὴν κρημνὴν τοῦ ὄρους, καὶ ἐπάρας τὴν φω- 7
15 γὴν αὐτοῦ ἔφη πρὸς αὐτοὺς παραβολὴν τριαύτην.

Ἀκούσατέ μου ἄνδρες Σικίμων, καὶ ἀκούσει ὑμῶν ὁ
θεός. Προερόμενα ἐπορεύθησαν τὰ ξύλα, τοῦ χρί-
σαι βασιλεία ἐφ' ἑαυτῶν. καὶ εἶπον τῇ ἐλαίᾳ, βα-
σίλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ ἐλαία, ἀφεί- 20

σα τὴν πιότητά μου, ἦν ἐδόξασεν ἐν ἐμοὶ ὁ θεὸς καὶ
οἱ ἄνθρωποι, πορευθῶ ἄρχειν τῶν ξύλων; Καὶ εἶ-
πον τὰ ξύλα τῇ συκῇ, δεῦρο, βασίλευσον ἐφ' ἡμῶν.
καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ συκῇ, ἀφείσα τὴν γλυκύτητά μου
καὶ τὸ γέννημά μου τὸ ἀγαθὸν πορευθῶ ἄρχειν
25 τῶν ξύλων; Καὶ εἶπον τὰ ξύλα πρὸς τὴν ἄμπελον,

4. τὸν ποτ' ὄντ' ἀβ. Scaliger. Malim τὸν τρύποις ἀβ. 5. Anaxandrides quicquid reliquit, certe ἀβελτέριον scripsit, cum pro-
ductam vocalem recentior aetas invenxit. Cf. Has. in Leon. Diac. p. 193. Ἀναξανδρίδης Iunius ap. Gronov. Hemsterh. in
Arist. Plat. p. 324. Toup. I. p. 9. Cf. in v. Ἀριστοφάνης. 8. Locus coniecturis tentatus, nec sine librorum ope iuvandus.
Iure Porsonus T. IV. p. 440. et Schaeferus in Gregor. p. 877. soloecum illud commentum Toupil I. p. 11. exagitarunt, τὰβελτεροῦ
γ' Ἑλληνικοῦ. Nec feliciter opera successit Reisigio, qui Coniect. p. 17. proposuit ἀβελτεροῦ τεκμήριον, nec quā ἀβελτεροῦ
δηλουμένου, Lobeck. in Phryn. p. 519. Sunt qui malint ἀβελτεροῦ τοῦ ναυτικοῦ, vel ἀβ. τοιμοροχικοῦ. 10. ἀνοησία mendam
Aldinae Ingermannum fecellit in Polluc. II, 228. Μένανδρος: cuius locus hinc in eius Exc. Legg. receptus est. V. Nieb. ed.
p. 440. 14. Ἀμασιόμνης Ran. 999 — 1001. Cf. vv. Γιουαλιῶν et Μαιμιάκουθοι. 20. ἀβέρβηλον Med. Illud e duobus Pa-
risinis Küst. Cf. Bekk. Anecd. p. 322. et Hesych. infraque v. Ἀβέρβηλον.
6. Ἄνδρας δυνατοὺς ἀφ'. Portus hunc locum vertit, mille et quingentos viros, cum debuisset, quingenta millia. Nam
2. Chron. 13. expresse legitur, πενταχόσιαι χιλιάδες. Et Ioseph. Antiq. VIII. 5. πενήκοντα μυριάδες, i. e. 500000. Unde apud
Suidam pro ἀφ. melius scribitur φ, quippe qua nota numerus modo dictus apud Graecos significatur. Pears. Eadem Zona-
ras p. 5. 7. Ἀβίας Zonar. p. 6. 9. Ἀβιμέλεχ] Totus locus ex Iudicum cap. IX. multa cum scripturae diversitate
transcriptus. οἷτος omissum in Med. dedit Aldus. 16. ἀκούσεται Iud. edd. Rom. Ald. 20. ἐν ἡ δοξάσονται τὸν θεὸν ἄνδρες
Rom. 25. τῇ ἄμπελῳ Iud. edd. pleraeqe.

Quicumque famulus dominum sequem et Ierem naclus decipit,
dubito an iste magnificum opus fecerit, quod in maiore stul-
titiā impulerit hominem sua sponte fatuum. Ἀβελτηρίαν
vero quidam etiam ἀβελτήριον vocant. Anaxandrides Helena:
Ancora, Iemhus, eas quodcumque ris, dic. o Hercules, amen-
tiam, sed ne magnitudinem quidem eloqui licet. Et ἀβελτηρία
dicitur amentia vel insipientia. Menander: Ko vesaniae pro-
gressi sunt, ut a sese invicem magis quam ab hostibus ri-
ctoriam reportare optarent. Ἀβελτερώτατος. Stupidis-
simus. Aristophanes: Interea vero stupidissimi, hiantes ut
Μαιμιακούθι et Μελιτίδαι sedent. Ἀβέλτερος νοῦς. Stu-
pida mens, imanis, fatua, iuvenilla. Ἀβέρβηλος. Turbu-
lentus. Dicitur etiam Ἀβυρβηλον quod est impudens, inuisum.
Ἀβεσαλὼν. Nomen proprium viri, qui in suum patrem Davidem
insurrexit, et in bello interfectus est. Ἀβειρών. Nomen
proprium. Ἀβηρωθαῖος. Nomen proprium. Ἀβῆς. In-
sipientia. Ἀβιά. Nomen proprium. Ἀβιαδηρός. Abia-
Suidae Lex. Vol. I.

denus, ab urbe Abiadena sic dictus. Ἀβιάθαρ. Nomen pro-
prium. Ἀβίας. Abias, Roboami filius, Solomonis nepos, qui
bellum intulit Hieroboamo, Solomonis subdito, et uno die sustulit
quingenta millia fortium virorum. Ἀβίγας. Abigas, fluvius.
Ἀβιέζερ. Nomen proprium. Ἀβιμέλεχ. Abimelech. No-
men proprium. Filius Gedeonis. Hic interfecit suos fratres, ex
ingenuis mulieribus procreatos, LXX. viros, supra lapidem unum:
de quibus nullus relictus est praeter Ioatham, minimum natu, qui
aufugit, et, praeterente Abimelech cum populo, in montis ca-
cumen ascendit, et sublata sua voce talem ad ipsos parabolam
dixit. Audite me viri Nicimitae, et Deus vos audiet. Arborea ali-
quando regem sibi creare constituerunt. Et oleae dixerunt: re-
gnum in nos obtine. Sed ipsis olea respondit, an relicta mea pin-
guedine, quam in me Deus et homines celebrant, proficiscar ut im-
perem arboribus? Tunc arbores sicut dixerunt: age, regnum in nos
obtinere. At sicut ipsis dixit, an relicta dulcedine mea et meo bono
fructu proficiscar ut arboribus imperem? Tunc arbores vitā dixerunt:

Τὸ μὲν παρὸν βιβλίον Σουίδα.

οἱ δὲ συνταξάμενοι τοῦτο ἄνδρες σοφοί.

Εὐδῆμος Ῥήτωρ, περὶ λέξεων, κατὰ στοιχεῖον.

Ἑλλάδιος, ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου, ὁμοίως.

Εὐγένιος, Ἀγυαστοπόλεως τῆς ἐν Θρῆναι, ὁμοίως.

Ζώσιμος Γαζαῖος, λέξεις ῥητορικὰς, κατὰ στοιχεῖον.

Καικίλιος Σικελιώτης, ἐκλογὴν λέξεων κατὰ στοιχεῖον.

Λογγίνος ὁ Κάσιος, λέξεις κατὰ στοιχεῖον.

Λούπακος Βηρύτιος, Ἀττικὰς λέξεις.

Οὐρηστίνος Ἰούλιος, σοφιστὴς, ἐπικομὴν τῶν Πامφίλου γλωσσῶν, βιβλίων ἑννεήκοντα ἑνός.

Πάκατος, περὶ συνηθείας Ἀττικῆς, κατὰ στοιχεῖον.

Πάμφιλος, λιμῶνα λέξεων ποικίλων, περιοχὴν βιβλίων ἑννεήκοντα πέντε. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ε̄ στοιχείου ἕως 10 τοῦ ω̄. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ᾱ μέχρι τοῦ ε̄ Ζωπυρίων πεποίηκε.

Πωλίων Ἀλεξανδρεὺς, Ἀττικῶν λέξεων συναγωγὴν, κατὰ στοιχεῖον.

5

In praescriptione Brequignius (Notices et Extr. des MSS. de la Bibl. Nat. T. V. p. 9.) tentat, συνταξάμενοι τούτω: quod ut intelligi posset, conversionem adiecit hanc: *Ce livre est de Suidas; les savans dont on a joint les ouvrages au sien, sont ceux-ci.* Nihil suspicionis vulgato subesse commonstraverit Schaefer. in Dionys. C. V. p. 70. sq. 3. ὁμοίως] παμμικτὴ λέξιν κατὰ στοιχεῖον vulg.: e Suida ut videtur v. *Εὐγένιος*. 5. *Καικίλιος* Med. 6. *Κάσιμος* Med. Utrumque Laurent. ap. Bandin. T. II. p. 213. 8. Sic Valck. in Theocr. Adonias. p. 294—96. Edd. *Ἰουστίνος*. βιβλίων ε̄. ε̄. om. Med. 9. κατὰ στοιχεῖον om. Med. Sed Etymol. M. p. 527. ε̄ οὕτως *Ἐλληνικός* ὁ ἀττικιστὴς ἐν τῷ κ̄ στοιχείῳ. 10. Cf. Suid. v. *Πάμφιλος*. ποικίλων... πάντε om. Med. ἐπιποιήκει vulg. Alterum Laurentianus confirmat. 12. *Πωλίων* quod tum hic tum sub ipsa voce profertur, parum id ab altera forma, quam Photio Bibl. C. 149. consignatam Osannus praef. in Philem. p. XXV. unice probat, discrepasse videtur.

Praesens liber est Suidae:

qui vero ipsum composuerunt viri docti hi fuerunt:

Eudemus Ehetor, de Vocabulis, ordine alphabetico.

Helladius, Theodoti Iunioris tempore, similiter.

Eugenius, Augustopoli urbe Phrygiae oriundus, Miscellaneam dictionem, ordine alphabetico.

Zosimus Gazaeus, Voces rhetoricas, ordine alphabetico.

Caecilius Siciliensis, Vocabulorum delectum, ordine alphabetico.

Longinus Cassius, Vocabula ordine alphabetico.

Lupercus Berytius, Voces Atticas.

Vestinus Iulius Sophista, Pamphili Glossarum compendium, libris XCI.

Pacatus, de consuetudine Attica, ordine alphabetico.

Pamphilus, Pratum dictionum, libris XCV. constans. Est autem ab ε̄ elemento usque ad ω̄: nam quae ab initio litterae ᾱ usque ad ε̄, Zopyrie fecit.

Pollio Alexandrinus, Collectionem vocum Atticarum, ordine alphabetico.

Ἄλδος ὁ Μανούτιος

τοῖς ἀναλεξιμένοις εὖ πράττειν.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τουτουὶ τοῦ Σουίδα οὐχ ἡ αὐτὴ τάξις θεωρεῖται τῶν γραμμάτων, ἦτις καὶ ἐπὶ τῆς ἀλφαβήτου, ἀλλ' ἄλλη τις καὶ διάφορος, δοκῶ μοι ὠφελιμὸν τι ποιῆσαι τοὺς σπουδαίους, εἰ νῦν ὑποθήσομαι, τίνα τρόπον ἐνταῦθα ἔπονται ἀλλήλοις τὰ τε γράμματα καὶ αἱ δίφθογγοι. καὶ πρῶτον μὲν τὰ τῆς ἀλφαβήτου ὁμοῦ ἕπαντα, ὡς ἔπεται ἀλλήλοις ἐφεξῆς· ἔπειτα δὲ ἰδίᾳ ἕκαστα τῶν εἰρημένων, ὧδε.

Α. β. γ. δ. αι. ε. ζ. η. ι. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ α μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἐφεξῆς ὧδε. α. β. γ. δ. ε. ζ. η. ι. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ β μετὰ τῶν α. δ. αι. ε. η. ι. λ. ο. ου. ω. ρ. φ. υ.

Τὸ γ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. λ. ν. ο. ου. ω. ρ. υ.

Τὸ δ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. μ. ν. ο. ου. ω. ρ. φ. υ.

Ἡ αι μετὰ τῶν α. β. γ. δ. αι. ε. ζ. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.

Τὸ ε μετὰ τῶν α. αυ. β. δ. γ. ε. ζ. η. ι. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ ζ μετὰ τῶν α. ε. ευ. ει. η. ι. ο. ω. υ.

Ἡ ει μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. η. θ. κ. λ. μ. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. φ. χ.

Τὸ η μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. ει. ι. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. φ. υ. ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ ι μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ου. ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ θ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. λ. ν. ο. ου. ω. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ κ μετὰ τῶν α. αι. ε. η. ι. λ. ν. ο. ω. ρ. τ. φ. υ.

Τὸ λ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. ο. ου. ω. φ. υ.

Τὸ μ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. η. ι. ν. ο. ω. φ. υ. υ.

Τὸ ν μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. ο. ου. ω. φ. υ.

Τὸ ξ μετὰ τῶν α. αι. ε. η. ι. ο. ου. υ.

Τὸ ο μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ζ. θ. αι. κ. λ. μ. ν. ξ. ι, ἐν διφθόγγῳ π. ρ. σ. τ. υ, ἐν διφθόγγῳ φ. χ. ψ.

Τὸ ω μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ π μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. η. ι. λ. ν. ο. ου. ω. φ. υ. ρ.

Τὸ ρ μετὰ τῶν α. αι. ε. η. ι. ο. ου. ω. φ. υ.

Τὸ σ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. θ. κ. μ. ο. ου. ω. π. τ. υ. φ. χ.

Τὸ τ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. λ. μ. ο. ου. ω. ρ. φ. υ.

Τὸ υ μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ο. ω. π. ρ. σ. φ. χ. ψ.

Τὸ φ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. θ. λ. ο. ου. ω. ρ. σ. φ. υ.

Τὸ χ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. θ. λ. ν. ο. ου. ω. ρ. φ. υ.

Τὸ ψ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. ου. ω. φ. υ.

Haec observatio Aldo debetur, cuius memoriae vultu obscuravit, monito praefixo: Ὁ χαλκὸγράφος τοῖς ἀ. εὐπράττειν.

Aldus Manutius

Lectoribus S.

Quoniam in hoc Suida non idem litterarum ordo spectatur, qui et in alphabeto communi cernitur, sed alius quidam et inversus: existimo me litterarum studiosis rem utilem gratamque facturum, si nunc moneam, quoniam modo hic litterae singulae

et diphthongi aliae alias sequantur. Ac primum quidem, quomodo omnes alphabeti litterae simul omnes ordine aliae alias sequantur; deinde vero, quomodo separatim singulae dictae litterae collocentur: sic ut sequitur.

Σ Ο Υ Ι Δ Α Σ.

Ἀρχὴ τοῦ Α στοιχείου.

- Α** παρ' Ἀριστοφάνει ἐπιβόημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακλείσεως.
Α ἄ, τὴν δᾶδα μή μοι πρόσφερε.
 Τὸ ἄ ἄ κατὰ διαιρέσιν ἀναγνωστέον, οὐ καθ' ἔνωσιν. ἀλλὰ καὶ ψιλωτέον ἀμφότερα. εἰ γὰρ ἔν μέρους λόγου ἦν, καὶ κατὰ σύνανψιν ἀνεγνώσκειτο, οὐ χρείαν εἶχε τῶν δύο τόνων, ἦτοι τῶν δύο ὀξεϊῶν. Καὶ τοῦτο μὲν ἐκπλήξεως ὄν ψιλοῦται. τὸ δὲ ἄ ἄ 10
 θανμαστικὸν δασύνεται, ὡς ἐν Ἐπιγράμματι φησὶν Ἀγαθίας.
Ἄ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀνεπλάσατο.
 Περισπασθὲν δὲ καὶ ψιλῶς δηλοῖ εἶθε. Καλλιμάχος:
Ἄ πάντως ἴνα γῆρας.
 Καὶ τὸ ὦ. Ὅμηρος.
Ἄ δειλοί, τί κακῶν.
 Σημαίνει δὲ καὶ τὸ πολὺ καὶ μέγα, παρ' Ἀρχιλόχῳ.
Ἄ δέκα ταύρους.
 Βραχέως δὲ καὶ δασέως τὸ ἄτινα, ὡς παρ' Ἴππο- 20
 κράτει. παρὰ δὲ Δημοκρίτῳ ἴδια. παρ' Ὅμηρῳ τὰ ἔαν' τοῦ.
 5 Τὰ ἄ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος.
 Καὶ ἀντὶ τοῦ ἄν τέτακται. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ.
 Πραξασ' ἄ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἄ βούλομαι.
 καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ.
 Αἰτεῖς ἄ τεύξῃ.
 Εἰ δὲ ψιλωθεῖη περισπασθὲν, τὸ νῦν σημαίνει, ὡς ἐν Εὐκλου τοῦ χρησμολόγου ποιήματι. Βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικὴν.
 Ἄ αγέξ. ἄθραστον, ἰσχυρόν.
 15 Ἄ αδεῖν. ὀχλεῖν, ἀδικεῖσθαι, ἀπορεῖν, ἀσιτεῖν.
 Ἄ ἄλιον. ἄτακτον, ἀκρατές. ἄλιον δὲ τὸ μάταιον.
 Ἄ απτος. ἀβλαβής. Ἡρωδιανός φησι περὶ τοῦ ἄπτος, ὅτι γίγνεται ἀπὸ τοῦ λάπτω τὸ βλάπτω, καὶ μετὰ τοῦ στερητικῆς ἄ καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἰ.

ΑΝΝΟΤΑΤΙΟ.

3. 5. Ἄ Ἄ edd. Ἀριστοφάνει Plut. 1032. 10. ἄ ἄ Eust. in Il. l'. p. 855, 19. 12. Ἀγαθίας Ep. XXXVIII, 2. (v. Dorvill. in Char. p. 596.) ubi legitur ἀνεπλάσατο, quod extat sub v. Σκοπῶν. 14. Περισπασθὲν δὲ] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli huius desunt in Editione Mediolanensi; eademque desiderantur in tribus Codd. Parisiensibus. Unde precario ista locum in hac editione retinuisse lector sciat velim, quoniam non dubito ea a recentioribus Suidae adsuta fuisse. Küst. Immo debentur Aldo. Hoc unum constat e duplici grammaticorum observatione haec coaluisse; id quod de parte posteriore docent Hesych. Phot. et Schol. Plat. Καλλιμάχος fr. CCCXXIII. Hesychius ἄ πάντα συναγείρας. Cum Suida Schol. Plat. p. 393. qui paucis demptis inter se consentiunt. Cf. Exc. Darmst. apud Bastium comm. palaeogr. p. 894. 16. Ὅμηρος Od. v. 351. ἄ δειλὸς, τί κακὸν τόδε πάσχει; Edebatur Ἄ δειλὴ τί κακῶν. Nostrum Schol. Plat. 18. Ἀρχιλόχῳ fr. LXXXIX.
 3. Ὅμηρῳ Od. β. 258. ἰὰ πρὸς θ. ἰ. 6. καὶ] F. ὡς. Μηδείᾳ v. 741. 9. Σοφοκλεῖ Oed. C. 1106. 12. Scribebatur Εὐκλου: alterum Ald. 15. Ἄ αδεῖν Edd. 16. Ἄ ἄλιον vox incomperata, quamquam Hesych. Apollon. Phot. consignata. 18. Herodiani sententia quantopere sit truncata, docet Etymol. M. v. Ἄπτος: contra cum Suida fere consentiunt Scholia in Il. α. 567.

Α apud Aristophanem est adverbium perturbati atque dehortantis. *Ah, facem ne mihi admove.* Hoc ἄ ἄ divisim, non coniunctim legendum est. Quinetiam utrumque tenui spiritu notandum. si enim una esset orationis pars, et coniunctim legeretur, non indigeret duobus tonis, sive duobus acutis. Hoc igitur cum est perturbationis tenui spiritu notatur. At ἄ ἄ, quod est admirantis adverbium, denso spiritu notatur, ut in Epigrammate dicit Agathias: *Ha, valde audax cera fuit.* Circumflexum vero et tenui spiritu notatum significat *ultimam*. Callimachus: *Ἄ πάντως ἴνα γῆρας.* Significat etiam *O. Homerus: O miser!, quid malorum.* Significat etiam *multum et magnum*; apud Archilochum: *O decem magnos ταύρους.* Corruptum vero et aspero spiritu notatum significat *quascunque*, ut apud Hippocratem. Apud Democritum

vero significat *propria*. Apud Homerum idem valet *ae sua*; ut: *Suas ad aedes unusquisque profectus est.* Ponitur etiam pro *ὦν, quorum*, ut apud Euripidem in *Medea: Peractis his quae sum peractura, et campos facta illorum quae cupio.* Et apud Sophoclem: *Petis, quae consequeris.* Si vero tenui spiritu notetur, et sit circumflexum, significat *numc*: ut in Eucli Vatis poemate. Corruptum vero et tenui spiritu notatum significat enunciationem negativam. *Ἄ αγέξ.* Infractum, firmum. *Ἄ αδεῖν.* Turbare, iniuria affici, inopia laborare, a cibo abstinere. *Ἄ ἄλιον.* Incompositum, impotens. *Ἄ ἄλιον* vero id quod vanum. *Ἄ απτος.* Inaesus. Herodianus ait, vocem *ἄπτος* deduci a verbo *λάπτω*, quod significat laedo, addito ἄ vim privationis habente, et subtracta littera ἰ.

Ἄαπτος, ὃν οὐδὲν δύναται βλάψαι. ἢ οὐχὶ κατὰ στέρησιν ἐκληπτέον τὸ ἄ, ἀλλὰ καὶ ἐπίτασιν, ἢ ἢ, ὁ μέγιστος δυνάμενος βλάπτειν. ὥστε τὸ μὲν πρῶτον δηλοῖ πάθος, τὸ δὲ δεύτερον ἐνέργειαν. Λέγεται δὲ καὶ ἄαπτος κατὰ στέρησιν, ὁ ἄψαυστος.

Ἄαρών. ὄνομα κύριον.

Ἄασάμην. ἡμαρτον, ἀσφάλην, ἐβλάβην, ἄτη περιέπασον.

Ἄασαι τέσσαρα σημαίνει, κορέσαι, καθυπνώσαι, βλάψαι, λυπηῖσαι.

Ἄασχετος. ἀκράτητος.

Ἄατος. ἀβλαβής.

Ἄβαι. πόλις Φωκικῆ. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ ἔρωος

Ἄβα.

Ἄβαζος. ἡσυχος. ἦγον ἰσχυροί τοῦ βα-15 ζειν, ὃ ἐστὶ λέγειν.

Ἄβαήρ. ὁ λεπτός.

Ἄβακήμων. ὁ μακρός.

Ἄβακαῖνον. πόλις Σικελίας.

Ἄβάκησαν. ἠγνόησαν, ἠσυνέτησαν.

Ἄββακοῖμ. πατήρ ἐγέρσεως. τὸ μὲν γὰρ

Ἄββᾶ σημαίνει πατήρ, τὸ δὲ κοῦμ ἐγερσις, ὡς καὶ παρὰ τῷ Θείῳ Εὐαγγελίῳ· Ταλιθά, κοῦμ, ἦγον ἢ παῖς ἐγείρου. ὅθεν δῆλον ὅτι διὰ τῶν δύο βῆ γραπτέον τὸ Ἄββακοῦμ.

Ἄβάλε. εἶθε. ἄ βάλε.

Ἄββαλεν. ἀντι τοῦ ἀνέβαλεν.

Ἄβαντειος. ὁ τοῦ Ἄβαντος. καὶ Ἀβαντιάδης.

Ἄβαντίς ἢ Εὐβοία.

Ἄβαξι. τοῖς παρ' ἡμῖν λεγομένοις ἀβακίοις.

10^ο Ὁ Λογοθέτης ἐν τῷ τῆς ἁγίας Θεκλῆς μαρτυρίῳ· Τρύφαινα δὲ πάθει ληφθεῖσα, νεκροῖς ὁμοία πρὸς τοῖς ἀβαξιν ὄρατο κειμένη. [Κυρίως δὲ ἀβαξ, ὁ μὴ βῆσιν ἔχων.]

Ἄββᾶ. ὁ πατήρ. Οἱ μὲν παλαιοὶ ἐκάλουσαν πατέρα τὸν Θεὸν ἐξ οἰκείας διαστοίας, ὡς Μωυσῆς, Θεὸν τὸν γεννήσαντά σε ἐγκατέλιπες. καὶ Μαλαχίας, Ὁ Θεὸς ὃς ἐγέννησεν ἡμᾶς καὶ πατήρ· οἱ δὲ ἐν χάριτι, ἀπὸ πνευματικῆς ἐνεργείας κινούμενοι. Ὡστερ γὰρ πνεῦμα σοφίας ἐστὶ, καθὼ σοφοὶ οἱ ἄσοφοι ἐγένοντο· καὶ δηλοῦται τοῦτο ἀπὸ τῆς διδασκαλίας· καὶ πνεῦμα δυνάμεως ἐστὶ, καθὼ οἱ

7. Il. i. 116. 12. Ubertora Bekk. Anecd. p. 321. Schol. Il. ξ. 271. et al. 13. Haec e Steph. Byz. Cf. Tzschuck. in Strab. IX. p. 524. sq. 17. V. Albert. in Hesych. v. Ἀβῆρον. 18. ἀβακίμων ὁ ἥλατος, ὁ ἐστερημένος τοῦ βῆσιν Etym. M. cf. Hesych. et Bekk. Anecd. p. 323. 19. V. Wessel. in Diod. XIV. 78. 20. Ἀβάκησαν ex Odyss. d. 249. 21. Ἀββακοῦμ] Haec ex Patrum aliquo, qui scripsit in Prophetiam Habacuc. Est enim Prophetas nomen cum interpretatione. Pears. Similem interpretationem e Graecis fragmentis libri nominum Hebr. apud Origenem T. II. p. 113. ed. Martian. Ἀββακοῦμ, πατήρ ἐγέρων, excitat Schulsius obs. misc. in Suid. p. 16.
2. Εὐαγγελίῳ Marci 5. 41. τὰ βῆσιν Med. ταλιθά Ald. 5. εἶθε ἀβάλε] „Lego, Ἀβάλε. εἶθε, ἄ βάλε.” Pears. Huc interim obsecutus sum. Sed praestat deleri ἀβάλε posterioris. 6. Ἀβαλεν Etym. M. p. 3. 4. Ἀβαλεν, ἔβαλεν ἢ μάλλον ἔλαβεν Bekk. Anecd. p. 321. ἀπέβαλεν Fischer. ad Weil. I. p. 101. probabiliter. 10. Λογοθέτης] Cum plures fuerint Logothetae, qui ingenii monumenta relinquerunt, cave altum hic a Suida laudari putes quam Simeonem Metaphrastam Logothetam, qui initio saeculi X. floruit, et multorum Sanctorum martyria et vitas litteris mandavit. Hieronymus Wolfius in Praefatione ad Excerpta Historica Suidae, Latine ab ipso edita Basil. MDLXXXI. non sine insigni errore existimavit citari a Suida Metochitam Logothetam, qui diu post, id est saeculo XIV. sub Palaeologia vixit; de qua auctoritate nos monuit eruditissimus Bentleius in Dissertatione de Phalaridis Epistolis p. 23. Küst. 11. Τρύφαινα δὲ πάθει] Locum hunc mirifice illustrat Basilius Seleuciensis lib. I. de Vita S. Theclae p. 266. ed. Paris. in Fot. ubi eandem historiam quam Suidas ex Logotheta hic attingit narrans ait: Ἡ Τρύφαινα καὶ τῷ μήκει τοῦ χρόνου ἀπειποῦσα καὶ τῷ μεγέθει τῆς ἐπὶ τῇ Θεκλῆ ἁγίας λιπαυήσασα τῆ καὶ λιπαυήσασα, ἀθρόον κατεφόρει τοῦ διαίτηρου παρὰ τοὺς Ἀβακας. τόπος δὲ ἦν οὕτω καλούμενος Ἀβαξ. Ex hoc loco simul apparet, quid vox Ἀβαξ hic apud Suidam significet: nihilrum locum olim in theatris ita dictum. Vide etiam Ducangium in Glossario Graec. v. Ἀβαξ. Küst. 12. Κυρίως δὲ ἀβαξ, ὁ μὴ βῆσιν ἔχων] Haec verba desunt in MSS. Reg. Küst. Forsan inserta ex Etym. M. p. 2. 14. Ἀββᾶ. Totus hic locus sumptus est ex Chrysost. Homil. XIV. in cap. VIII. Epistolae ad Rom. (Opp. T. III. p. 115. ed. Savil.) Ubi cum nonnulla recitius legantur, locum hunc Suidae inde restitui et emendavi. Küst. 19. Ὡστερ πνεῦμα σ. εἶναι Med. Correxist Küst. e Chrys. 21. εἶναι Med. καθὰ καὶ ἄ. καὶ ν. ἦγειρον Med. Vulg. ἀσθενεῖς νεκρούς.

Ἄαπτος, quem nullus laedere potest. Vel illud ἄ non privationem sed intentionem hic significat, ita ut denotetur ille, qui aliquem valde laedere potest. Quo pacto prius passionem, posterioris actionem indicat. Dicitur tamen et ἄαπτος per privationem, in qui intactus est. Ἄαρών. Nomen proprium. Ἄασάμην. Peccavi, lapsus sum, laesus sum, in calamitatem incidi. Ἄασαι. quatuor significat: Satiare, conspire, laedere, dolore afficere. Ἄασχετος. Qui retineri nequit. Ἄατος. Illaesus. Ἄβαι. Urbs Phoenicia. Vocata autem est sic ab heroe Abo. Ἀβαζος. Quis tunc: qui videlicet privatus est ipsa τοῦ βῆσιν, id est loquendi facultate. Ἀβαήρ. Tenacia. Ἀβακήμων. Stultus. Ἀβακαῖνον. Urbs Siciliae. Ἀβάκησαν. Ignorant, non intellexerunt. Ἀββακοῦμ. Pater excitationis. Nam vox Ἀββᾶ significat Pater, κοῦμ vero idem est quod excitatio. Ut in divino Evangelio, Tu-

λιθά, κοῦμ, id est, o puella, surge. Unde manifestam est vocem Ἀββακοῦμ per duplex βῆ scribendam. Ἀβάλε. Uinum. Ἀββαλεν. Dicitur pro ἀνέβαλεν. Ἀβαντειος. Qui pertinet ad Abantem. Et Abantiades. Ἀβαντίς. Euboea. Ἀβαξι. Idem significat quod apud nos ἀβακίοις. Logotheta in sanctae Theclae martyrio: Tryphaena vero animi dolore correpta, mortuis similit ad Abaces conspiciebatur iacens. Proprie vero Ἀβαξ dicitur, qui nullam habet basin. Ἀββᾶ. Aba Pater. Veteres Deum vocabant patrem ex mente propria: ut Moyses dicit. Deum qui te genuit, dereliquisti. Et Malachias: Ille Deus et Pater, qui nos genuit. Illi vero qui gratia praediti sunt, Spiritus S. operatione moti id faciunt. Sicut enim datur Spiritus sapientiae, secundum quem insipientes facti sunt sapientes (ut S. Scriptura nos docet); item Spiritus miraculorum, secundum quem infirmi etiam mortuos excitant, Spi-

ἀσθενεῖς καὶ νεκροὺς ἤγειραν· καὶ πνεῦμα προφη-
τείας, καὶ πνεῦμα γλωσσῶν· οὕτω καὶ πνεῦμα νιο-
θεσίας. καὶ ὡς περ ἴσμεν τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας,
ἀφ' οὗ ἔχων αὐτὸ λέγει τὰ μέλλοντα ὑπὸ τῆς χά-
ριτος κινούμενος· οὕτω δὴ καὶ πνεῦμα νιοθεσίας,
ἀφ' οὗ ὁ λαβῶν πατέρα καλεῖ τὸν θεόν, ὑπὸ πνεύ-
ματος κινούμενος. Ὁ δὴ βουλόμενος δαΐζει γνη-
σιώτατον ὄν καὶ τῆ τῶν Ἑβραίων ἐχρήσατο γλώττη.
οὐ γὰρ εἶπε μόνον ὁ πατήρ ἀλλ' ἄββᾶ ὁ πατήρ·
ὅπερ τῶν παίδων μάλιστα ἐστὶ τῶν γνησίων πρὸς

τοὺς πατέρας ῥῆμα.

Ἄβαπτος. ἀστομῶτος.

Ἄβαρις. Σκύθης, Σεύθου υἱός. συνεγράψατο
δὲ χρησμούς τοὺς καλουμένους Σκυθικούς· καὶ γά-
μον Ἐβρον τοῦ ποταμοῦ· καὶ καθαρμούς· καὶ θεο-
γονίαν καταλογάδην· καὶ Ἀπόλλωνος ἄφιξιν εἰς
Ἑπερβορέους, ἐμμέτρως. Ἐκ δὲ ἐκ Σκυθῶν εἰς
Ἑλλάδα. Τούτου ὁ μυθολογούμενος διστός, τοῦ
πεπομένου ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος μέχρι τῶν Ἑπερβορέων
Σκυθῶν. ἐδόθη δὲ αὐτῷ παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος.
Τούτου καὶ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐν τῷ εἰς τὸν μέ-
γαν Βασίλειον Ἐπιταφίῳ μνήμην πεποιήται. Φασὶ
δὲ ὅτι λοιμοῦ κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γεγονότος

ἀνεῖλαν ὁ Ἀπόλλων μαντευόμενος Ἕλλησὶ τε καὶ
βαρβάρους, τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑπὲρ πάντων εὖ-
χὰς ποιήσασθαι. πρεσβευομένων δὲ πολλῶν ἐθνῶν
πρὸς αὐτούς, καὶ Ἄβαριν ἐξ Ἑπερβορέων πρεσβευ-
τὴν ἀφικέσθαι λέγουσι κατὰ τὴν γ' Ὀλυμπιάδα.
† Ὅτι τοὺς Ἀβάρις οἱ Βούλγαροι κατακράτος ἄρδην
ἠφάνισαν. Ὅτι οἱ Ἀβάρις οὗτοι ἐξήλασαν Σαβίνω-
ρας, μετανάσται γενόμενοι ὑπὸ ἐθνῶν οἰκούντων
μὲν τὴν παρωικανίτιν ἀκτὴν, τὴν δὲ χώραν ἀπολι-
πόντων διὰ τὸ ἐξ ἀναχύσεως τοῦ Ὠκεανοῦ ὀμιχλῶδες
γινόμενον καὶ γρυπῶν δὲ πλήθος ἀναφανέν. ἕπερ
ἦν λόγος μὴ πρότερον παύσασθαι, πρὶν ἢ βορὰν
ποιήσασθαι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. διὸ δὴ ὑπὸ
τῶνδε ἐλαυνόμενοι τῶν δεινῶν τοῖς πλησιχώροις
ἐνέβαλον, καὶ τῶν ἐπιόντων δυνατωτέρων ὄντων, οἱ
τὴν ἐφοδὸν ὑπιστάμενοι μετανίσταντο, ὡς περ καὶ
οἱ Σαράγουροι ἐλαθέντες πρὸς τοῖς Ἀκατίροις Οὐν-
νοῖς ἐγένοντο. Κλίνεται δὲ Ἄβαρις, Ἀβάριδος, τοὺς
Ἀβάριδας, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν Ἀβάρις. ζῆται περὶ
τῶν αὐτῶν ἐν τῷ Βούλγαροι.

Ἄβαρνίς. ὄνομα πόλεως.

Ἄβας. σοφιστής, Ἱστορικὰ ὑπομνήματα καὶ
Τέχνην ῥητορικὴν καταλιπών.

4. ἀφ' ὧν Med. Alterum e Chrys. 7. Pro ὅ δὴ quod in prioribus edd. invito sensu legitur, ex Chrysostr. substituit Ὁ δέ. In Chrysostramo rectius, ut puto, legitur γνησιότητα, cuius lectionis sensum in versione expressi. Küst. Restitui ὅ δὴ. 12. ἀστομῶτος] Hactenus cum Hesych. et Anecd. Bekk. Quae subsequerentur Καὶ ἀβαπτότατος, ἀστομωτότατος desunt in Med. et Paris. duobus. 13. Eudocia p. 20. sive Zonar. p. 5. πατέρα δ' ἔλαχε Σεύθου, καὶ λέγεται ὅτι συνεγράψατο χρησμούς τοὺς λεγομένους Σκυθικούς καὶ γάμον Κυρου . . . θεογονίαν. De oraculis Abaridis Apollonii Histor. Comment. c. 4. et Schol. Aristoph. Eq. 725. sicut Reinesius. 15. καθαρμούς. Θεογονίαν Med. καὶ Θεογ. Ald. 17. Sic Aldus: Ὑ. κατὰ μέτρον Med. 18. Malim aut τοῦ δελεῖν aut reponi αὐτοῦ. Cf. Lobeck. Aglaoph. I. p. 314. 22. Ἐπιταφίῳ Or. XX. p. 331. Φασὶ δὲ — Ὀλυμπιάδα ex Harpocrat. v. Ἄβαρις. Cf. vv. Εἰρησιώην et Πιορησοῖαι. Eudocia p. 143. ὅτι δὴ καὶ Ἄβαριν φασὶ τὸν Ἑπερβορέιον — ἐλθόντα Θεωρῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἀπόλλωνι θηπεῦσαι, καὶ οὕτω συγγράψαι τοὺς χρησμούς τοὺς νῦν προσγορευομένους Βάριδας. 1. τὴ ὀμ. Med. 5. Τρίτην Ὀλυμπ.] in uno Paris. [accedit Parisinus ap. Brequignium p. 12.] scriptum inveni, κατὰ τὴν γ' Ὀλυμπιάδα, quod congruit cum opinione Pindari, qui teste Harpocrate v. Ἄβαρις Abarin temporibus Croesi in Graeciam venisse tradidit. Sed de Abaridis aetate legendus est Bentley in Dissertat. de Phalar. Epist. p. 48. [p. 174. Lips.] Küst. Vel gatum τριτὴν cum nullius vetusti scriptoris fide defendatur, non dubitavimus id reticere. Continua narratio, Parisina ap. Breq. p. 18. ignorata, Prisci debetur Exc. Legg. p. 158. Nieb. Quamquam is constanter Ἄβαροι et Ἀβάρους usurpat. 7. τοὺς Σαβί-
ρους Priscus. 17. ἐλαθέντες κατὰ ζήτησιν γῆς Priscus; item infra vv. Ἀκατίροι et Σαράγουροι. Ἀκατίροι edd. In Paris. duobus Ἀκατίροις sive quod apud Priscum legitur Ἀκατίροις, ut etiam apud Suidam locis laud. 21. Schol. Apollon. I, 930. Erym. M. p. 2. Steph. Byz. v. Ἄβαρος. 22. Eudocia p. 51. Ἄβας . . . ὑπομνήματα καὶ μέθοδον ῥητορικὴν καὶ πᾶν γλα-
φυρῶν κατέλιπεν.

ritusque prophetiae, et Spiritus Linguarum: sic etiam datur Spiritus adoptionis. Et ut novimus Spiritum prophetiae illum esse, a quo, qui eum accepit, impulsus futura praedicit, gratia eum movente; sic etiam Spiritum adoptionis eum intelligimus, quem qui consecutus est, illo movente, Deum patrem appellat. Apocritus vero ostendere volens nos esse vere germanos Dei filios, Hebraeorum quoque voce usus est: non enim solum pater dixit, sed Abba pater, qua voce liberi germani patres suos plerumque compellere solent. Ἄβαπτος. Cuius acies durata non est. Ἄβαρις. Scythia, Scythiae filius. Conscripsit autem Oracula, quae Scythicae vocantur. Item Nuptias Hebraei Filiois. Item Lustrationes et Theogoniam, oratione soluta. Item Apollinis adventum ad Hyperboreos, oratione ligata. Venit autem e Scythia in Graeciam. Huius fertur illa fabulis celebrata sagitta, cum qua e Scythia usque ad Hyperboreos Scythas volavit. Ab Apolline autem haec sagitta ipsi data erat. Huius etiam Gregorius Theologus in Oratione funebri in Magnum Basilium mentionem fecit. Aliant autem, peste per universum terrarum orbem

grassante, Apollinem et Graecis et Barbaris oraculum conspicientibus respondisse, oportere populum Atheniensem pro omnibus vota facere. Cum igitur multae gentes legatos ad ipsos mitterent, etiam Abarin ab Hyperboreis legatum LIII Olympiade eo venisse dicunt. † Abaros autem Bulgari per vim funditus deleverunt. Hi autem Abari expulerant Sabinos, cum ipsi prius ex suis sedibus expulsi fuissent a gentibus, quae litus quidem Oceano vicinum incolebant, agrum vero proprium dereliquerant, ob nebulosum aërem ex Oceani restagnatione proveniente, quin etiam propter gryporum copiam, quae apparuerat, quam rumor erat non prius cessaturam quam homines devorasset. Quibus malis agitati in vicinos impetam fecerunt, et qui invaderent cum superiores essent, illi qui invadebantur in aliam regionem migrarunt; quemadmodum et Saraguri suis sedibus pulsi Activos Hunnos petierunt. Declinat autem Ἄβαρις, Ἀβάριδος, τοὺς Ἀβάριδας, et per apocopen Ἀβάρις. Quare de huiusmodi in v. Βούλ-
γαροι. Ἄβαρνίς. Nomen urbis. Ἄβας. Abas Sophista, qui Historicos Commentarios et Artem rhetoricam reliquit

Ἀβασάνιστος. ἀνεξέταστος, ἢ ἀγύμναστος καὶ ἀδοκίμαστος. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς βασάνου τῆς χρυσοχοικῆς λίθου, ἐν ἣ δοκιμάζουσι τὸ χρυσίον. Ἐχρήσατο δὲ Ἀιλίανος ἐν τῷ περὶ Προνοίας τῷ ἀβασάνιστος ἀντὶ τοῦ ἀνευ ὁδύνης.

Ἀβάσκανος. ἀψευδής, ἀνεπίφθορος. Ὁ δὲ μαρτυρῶν ἀβάσκανος γίνεται πρὸς Καίσαρα τῶν Ἀντιπάτρου κατορθωμάτων.

Ἀβατον. ἱερὸν, ἀπρόσιτον, ἔρημον. καὶ ὁδὸς ἄβατος, ἢ ἀπόρευτος.

Ἀβαχθανῆ. λέξις Ἑβραϊκῆ, ἐγκαταλειμμένος.

Ἀβδέλυκτα. τὰ μὴ μαιίνοντα, ἃ οὐκ ἂν τις βδελυχθεῖη καὶ δυσχεράνειε. τραγικωτέρα δὲ ἢ λέξις. Διοχύλος Μυρμιδῶσι.

Καὶ μὴν, φιλῶ γάρ, ἀβδέλυκτι ἔμοι τάδε.

Ἀβδηρα. θάλασσα, καὶ ὄνομα πόλεως. ὁ πολίτης Ἀβδηρίτης. καὶ Φάληρα καὶ Κύθηρα διὰ τοῦ ἦ. Γάδειρα δὲ καὶ Στάγειρα καὶ Τόπειρα καὶ δότειρα διὰ τῆς εἰ διφθόγγου.

Ἀβδιού. ὄνομα κύριον.

Ἀβέβαιος. ὁ ἀσταθῆς καὶ εὐμετάτρεπτος.

Ἀβέβηλα. τὰ μὴ βάσιμα χωρία, ἱερά δὲ καὶ ὄσια. Βέβηλα γὰρ ἐλέγετο τὰ μὴ ὄσια, μηδὲ ἱερά, παντὶ δὲ βάσιμα. καὶ βέβηλοι, οἱ μὴ κεκοινωνηκό-

τες ἱερῶν. καὶ λόγοι ἀβέβηλοι, οἱ ἀπόδητοι. καὶ ἀβέβηλος, ὁ καθαρὸς.

Ἀβελ, υἱὸς Ἀδάμ. οὗτος παρθένος καὶ δίκαιος ὑπῆρχε, καὶ ποιμὴν προβάτων. ἐξ ἧν καὶ θυσίαν τῷ Θεῷ προσαγαγὼν καὶ δεχθεὶς, ἀναιρεῖται φθο-
5 νηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κάιν. Ὁ Κάιν δὲ γεωργὸς τυγχάνων, καὶ μετὰ τὴν δίκην χειρόνως βιώσας, στένων καὶ τρέμων ἦν. Ὁ γὰρ Ἀβελ τὰ πρωτότοκα τῷ Θεῷ καθιερῶν φιλόθεον μᾶλλον ἢ φίλαντον ἔαν-
10 τὸν καθίστη. ὅθεν καὶ διὰ τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ προαίρεσιν ἀπεδέχθη. Ὁ δὲ Κάιν δυσσεβῶς ἑαυτῷ ἀπονήμων τὰ πρῶτα γεννήματα, τῷ Θεῷ δὲ τὰ δεύτερα, εικότως καὶ ἀπεβλήθη. Φησὶ γάρ. Καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας τινάς, προσήνεγκε Κάιν ἀπὸ τῶν καρ-
15 πῶν τῆς γῆς. ὥστε διὰ τοῦτο Κάιν ἐλέγχεται, ὅτι μὴ τὰ ἀκροθίνια γεννήματα προσήνεγκε τῷ Θεῷ, ἀλλὰ τὰ μεθ' ἡμέρας τινάς καὶ δεύτερα.

Ἀβελτεροκόκκυξ, ὁ κενὸς καὶ ἀβέλτερος.

Ἀβέλτερος. ἀνόητος, ἀσύνετος. [ὁ τὸ βέλτιον
20 μὴ γινώσκων. ὡς δὲ παρὰ τὸ φέρω φέρτερος, οὕτω παρὰ τὸ βάλλω βέλτερος.] βέλτερος γὰρ ὁ φρόνιμος· οὐ μὰ Δι' οὐχ ὀπλοσθένετης καὶ ἀγνώμων, ἀλλ' ὁ ἀνόητος καὶ εὐήθης μετὰ χαννότητος. Μένανδρος ἐν Περιουδίᾳ.

1. Integra praebent Bekk. Anecd. p. 321. hac conclusione: ἐν τῷ περὶ Προνοίας τρίτῳ τῷ ἀβασάνιστος ἀντὶ τοῦ ἀνευ ὁδύνης. Partem Etym. M. p. 3. et Schol. Thucyd. I, 20. 6. Ὁ δὲ — κατορθωμάτων Ioseph B. Iud. I, 7. 9. Bekk. Anecd. p. 321. Incertum an ad Aesch. Prom. 2. respexerit. 11. Ἀβαχθανῆ respicit Muth. XXVII, 46. ubi tamen legitur Σαβαχθανί. Sed ita Graeci, linguae Syriacae ignari, nonnunquam scripsere, ut apud Eriphanium p. 338. Ἠλί, ἡλί, λημῆς ἀβαχθανί. Pears. Cf. v. Ἠλί et Glossar. Gr. Albertii p. 9. 12. Bekk. Anecd. p. 321. Zonar. p. 9. 13. δυσχεράνη edd. quaedam ante Kist. 14. Διοχύλος fr. 118. 16. [Ἀβδία καὶ] Ἀβδηρα, ἢ θάλασσα: sequitur locus dialogi ut videtur Socratici: Etym. M. p. 3, 8. Res obscura. 18. Particulam hulus epimerismi servat Herodian. Boiss. p. 224. Inde Σάππειρα ascendendum videtur in locum v. Τόπειρα. 22. 23. Suidae quid scribendum fuerit, conjectura significat Valcken. in Ammon. Anim. p. 2. καὶ μὴ ὄσια. βέβηλα δὲ ἐλέγετο τὰ μὴ ὄσια, μὴ ἱερά δὲ. Suspicio tamen Nostrum haec abusu quodam vocis ὄσιος sibi concessisse. 1. of om: vulg. 3. Eundem in significatum v. παρθένος attulit Portus v. Μελησιδέξ. Adde tertium exemplum v. Νόνναι. Attingit Iacobs. in Auth. Pal. p. 15. f. 13. φησὶ γάρ] Genes. 4, 3. 12. Cf. Phryn. Segu. p. 27. 19. Ὁ τὸ βέλτιον — βάλλω, βέλτερος cum desint Parisinis, Kist. suspicatur ea de margine irrepsisse. Poterant sane de Etym. M. p. 3, 12. transferri. 23. Simile quid apud Eustath. in Od. β. p. 1448, 14. Μένανδρος p. 140.

Ἀβασάνιστος. Inexploratus, aut inexercitatus, et non probatus. Dictum est a lapide aurificum, quo aurum probatur. Aelianus in libro de Providentia usus est hac voce de eo qui nullis doloribus cruciatur. Ἀβάσκανος. Non mendax, non invidiosus. Ille vero recte ab Antipatro factorem testis apud Caesarem minimus invidus fuit. Ἀβατον. Sacrum, inaccessum, desertum. Et ὁδὸς ἄβατος, iter invium. Ἀβαχθανῆ. Vocabulum Hebraicum, id quod derelictus. Ἀβδέλυκτα. Quae non pollunt, quae quis non abominetur, nec respuit. Est autem vox Tragidis consentanea. Aeschylus Myrmidonibus: Ἄσθις ἐγὼ ἴστα (amo enim) nequaquam abominor. Ἀβδηρα. Mare. Et nomen urbis. Civis, Abderita. Dicuntur etiam Φάληρα et Κύθηρα per ἦ. Γάδειρα vero, Στάγειρα, Τόπειρα, δότειρα per u diphthongum scribuntur. Ἀβδιού. Nomen proprium. Ἀβέβαιος. Inconstans et qui facile mutatur. Ἀβέβηλα. Loca quae non licet adire, sed sacra et sancta. Βέβηλα enim dicebantur quae divinis, neque vero publicis usibus essent exempta, sed cuilibet pervia. Et βέβηλοι sacrorum immunes. Et λό-

γοὶ ἀβέβηλοι, sermones arcani. Item ἀβέβηλος, purus. Ἀβελ. Abel, filius Adam. Hic castus et iustus erat, et pastor ovium, ex quibus sacrificium Deo cum obtulisset, idque ei acceptum fuisset, a fratre Cain per invidiam interfectus est. Cain vero agricola post iudicium deterius vixit, perpetuo cum gemitu et tremore. Abel enim primogenitus fetus Deo consecrans se Deo quam sui ipsius amantiorum esse demonstravit. Quamobrem etiam ob bonam ipsius voluntatem Deo acceptus fuit. Cain vero cum impie sibi ipse primos attribueret fructus, Deo vero secundos offerret, iure reiectus est. Dicit enim Scriptura: Et factum est post aliquot dies, et obtulit Cain de fructibus terrae. Itaque eam ob causam Cain reprehenditur, quod non primitias frugum, sed secundas fruges et post aliquot dies natas Deo obtulisset. Ἀβελτεροκόκκυξ. Vanus et stolidus. Ἀβέλτερος. Insipiens, rationis expertus, qui mellora non intelligit. (Uti autem a φέρω sit φέρτερος, sic a βάλλω, βέλτερος. Nam βέλτερος significat prudentiam.) Non profecto superbus et inconsideratus, sed insipiens et fatuus, cum fastu inani. Menander in Perinthia:

6 Ὅστις παραλαβὼν δεσπότην ἀπράγμονα
καὶ κοῦφον ἑξαπατᾷ θεράπων, οὐκ οἶδ' ἢ, τι
οὗτος μεγαλειὸν ἐστὶ διαπεπραγμένους,
ἐπαβελτερώσας τὸν ποτὲ ἀβέλτερον.

Ἀέγουσι δὲ καὶ ἀβελτήριον τὴν ἀβελτηρίαν. Ἀλε- 5
ξανδρίδης Ἑλένη

Ἄγκυρα, λέμβος, σκεῦος ὅ, τι βούλει λέγε.

ὦ Ἡράκλεις, ἀβελτηρίου τεμενικοῦ.

ἀλλ' οὐδ' ἂν εἰπεῖν τὸ μέγεθος δύναιτό τις.

Καὶ ἀβελτηρία, ἡ ἀφροσύνη ἢ ἀνοησία. Μέναν- 10
δρος. Εἰς τοῦτο ἀβελτηρίας ἤλασεν αὐτοῖς ὁ νοῦς,
ὥστε θάτερον μέρος τὴν κατὰ θάτερον μᾶλλον ἢ τὴν
κατὰ τῶν πολεμίων εὐχεσθαι νίκη.

Ἀβελτερώτατος. Ἀριστοφάνης

Τέως δ' ἀβελτερώτατοι

κεχρηότες Μαρμαρίκουθοι

Μελιτίδαι κἀθήνται.

Ἀβέλτερος νοῦς. χαῦνος, ἐθήθης, νέος.

Ἀβέρβηλος ὁ ἀκατάστατος. λέγεται δὲ καὶ
ἀβύρβηλον, ἀναίσχυντον, ἀπεχθές.

Ἀβεσαλὼν, ὄνομα κύριον. ὅς τοῦ ἰδίου πα-
τρὸς Δαβὶδ κατεξανέστη, καὶ ἀνῆρέθη ἐν τῇ πολέμῳ.

Ἀβειρώων. ὄνομα κύριον.

Ἀβηρωθαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀβίης. ὁ ἀσύνετος.

Ἀβιά. ὄνομα κύριον.

Ἀβιαδηρός. ἀπὸ πόλεως Ἀβιαδηρῆς.

Ἀβιάθαρ. ὄνομα κύριον.

Ἀβίας. υἱὸς Ῥοβοάμ, τοῦ υἱοῦ Σολομῶντος.

ὅς ἐπολέμησεν Ἱεροβοάμ τῇ θούλῳ Σολομῶντος, καὶ
ἐν μιᾷ ἡμέρῳ ἀνείλεν ἄνδρας δυνατοὺς ἀπ'.

Ἀβίγας. ποταμός.

Ἀβιέζερ. ὄνομα κύριον.

Ἀβιμέλεχ. ὄνομα κύριον. υἱὸς Γεδεών. οὗτος

ἐπάταξε τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐλευθέρων,
ἄνδρας ὁ ἐπὶ λίθον ἕνα, ἐξ ὧν οὐκ ἀπελείφθη πλὴν

Ἰωάθαμ τοῦ νεωτέρου διαδράντος. ὅς καὶ παραπο-
ρευομένου τοῦ Ἀβιμέλεχ μετὰ τοῦ λαοῦ, ἀνῆλθεν

ἐπὶ τὴν κρημνὴν τοῦ ὄρους, καὶ ἐπάρας τὴν φω- 7
τὴν αὐτοῦ ἔφη πρὸς αὐτοὺς παραβολὴν τριαύτην.

Ἀκούσατέ μου ἄνδρες Σικίμων, καὶ ἀκούσει ὑμῶν ὁ
θεός. Πιθουόμενα ἐπορεύθησαν τὰ ξύλα, τοῦ χρί-

σαι βασιλεῖα ἐφ' ἑαυτῶν. καὶ εἶπον τῇ ἐλαίᾳ, βα-
σίλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ ἐλαία, ἀφεί-

20 σα τὴν πιότητά μου, ἢν ἐδόξασεν ἐν ἐμοὶ ὁ θεός καὶ
οἱ ἄνθρωποι, πορευθῶ ἄρχειν τῶν ξύλων; Καὶ εἶ-

πον τὰ ξύλα τῇ συκῇ, δεῦρο, βασίλευσον ἐφ' ἡμῶν.
καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ συκῇ, ἀφείσα τὴν γλυκύτητά μου

καὶ τὸ γέννημά μου τὸ ἀγαθὸν πορευθῶ ἄρχειν
25 τῶν ξύλων; Καὶ εἶπον τὰ ξύλα πρὸς τὴν ἄμπελον,

4. τὸν ποι' ὄντ' ἄβ. Scaliger. Mallin τὸν τρόπον ἄβ. 5. Anaxandrides quicquid reliquit, certe ἀβελτέριον scripsit, cum pro-
ductam vocalem recentior aetas invexerit. Cf. Has. in Leon. Diac. p. 193. Ἀναξανδρίδης Iunius ap. Gronov. Hemsterh. in
Arist. Plut. p. 324. Toup. I. p. 9. Cf. in v. Ἀριστοφάνης. 8. Locus coniecturis tentatus, nec sine librorum ope iuvandus.
Iure Porsonus T. IV. p. 440. et Schaeferus in Gregor. p. 877. solocum illud commentum Toupii I. p. 11. exagitarunt, τὰβελτεροῦ
7 Ἑλληνικοῦ. Nec feliciter opera successit Reisigio, qui Coniect. p. 17. proposuit ἀβελτεροῦ τεκμήριον, nec quæ ἀβελτεροῦ
σηλωμένου, Lobeck. in Phryn. p. 519. Sunt qui malint ἀβελτεροῦ τοῦ παντικοῦ. vel ἄβ. τοιμορῆτικοῦ. 10. ἀνοησία mendum
Aldinae Iungermannum fecellit in Polluc. II. 228. Μένανδρος: cuius locus hinc in eius Exc. Lexg. receptus est. V. Nieh. ed.
p. 440. 14. Ἀριστοφάνης Han. 999 — 1001. Cf. vv. Βουταλῶν et Μαρμαρίκουθοι. 20. ἀβέρβηλον Med. Illud e duobus Pa-
risinis Küst. Cf. Bekk. Anecd. p. 322. et Hesych. infraque v. Ἀβέρβηλον.
6. Ἄνδρας δυνατοὺς ἀπ'. Porus hunc locum vorterat, mille et quingentos viros, cum debuisset, quingenta millia. Nam
2. Chron. 13. expresse legitur, πεντακόσια χιλιάδες. Et Ioseph. Antiq. VIII. 5. πενήκοντα μυριάδες, i. e. 500000. Unde apud
Suidam pro ἀπ' melius scribitur Φ, quippe qua nota numerus modo dictus apud Graecos significatur. Pears. Eadem Zona-
ras p. 5. 7. Ἀβίας Zonar. p. 6. 9. Ἀβιμέλεχ] Totus locus ex Iudicum cap. IX. multa cum scripturae diversitate
transcriptus. οὗτος omissum in Med. dedit Aldus. 16. ἀκούσεται Iud. edd. Rom. Ald. 20. ἐν ἡ δοξάσονται τὸν θεὸν ἄνδρες
Rom. 25. τῇ ἄμπελῳ Iud. edd. pleraeque.

Quicumque famulus dominum sequem et levem nactus decipit,
dubito an iste magnificum opus fecerit, quod in maiorem stul-
titiā impulerit hominem sua sponte fatuum. Ἀβελτηρία
vero quidam etiam ἀβελτήριον vocant. Anaxandrides Helena:
Ancora, lembus, eas quodcumque vis, dic. o Hercules, amen-
tiam. sed ne magnitudinem quidem eloqui licet. Et ἀβελτηρία
dicitur amentia vel insipientia. Menander: Eo resantiae pro-
gressi sunt, ut a sese invicem magis quam ab hostibus ri-
storianam reportare optarent. Ἀβελτερώτατος. Stupidis-
simus. Aristophanes: Interea vero stupidissimi, hiantes ut
Marmaricuthi et Melitidae sedent. Ἀβέλτερος νοῦς. Stu-
pida mens, inania, fatua, juvenilis. Ἀβέρβηλος. Turbu-
lentus. Dicitur etiam Ἀβέρβηλον quod est impudens, invisum.
Ἀβεσαλὼν. Nomen proprium viri, qui in suum patrem Davidem
insurrexit, et in bello interfectus est. Ἀβειρώων. Nomen
proprium. Ἀβηρωθαῖος. Nomen proprium. Ἀβίης. In-
sipientis. Ἀβιά. Nomen proprium. Ἀβιαδηρός. Abia-
Suidae Lex. Vol. I.

denus, ab urbe Abiadena sic dictus. Ἀβιάθαρ. Nomen pro-
prium. Ἀβίας. Abias, Roboam filius, Solomonis nepos, qui
bellum intulit Hieroboamo, Solomonis subdito, et uno die sustulit
quingenta millia fortium virorum. Ἀβίγας. Abigas, Suvius.
Ἀβιέζερ. Nomen proprium. Ἀβιμέλεχ. Abimelech. No-
men proprium. Filius Gedeonis. Hic interfecit suos fratres, ex
ingennis mulieribus procreatos, LXX. viros, supra lapidem unum:
de quibus nullus relictus est praeter Ioatham, minimum natu, qui
aufugit, et, praeterente Abimelech cum populo, in montis ca-
cumen ascendit, et anhata sua voce talem ad ipsos parabolam
dixit. Audite me viri Sicimitae, et Deus vos audiet. Arborea ali-
quando regem sibi creare constituerunt. Et oleae dixerunt: re-
gnam in nos obtine. Sed ipsis olei respondit, an relicta mea pin-
guedine, quam in me Deus et homines celebrant, proficiscar ut im-
perem arboribus? Tunc arborea sicut dixerunt: age, regnum in nos
obtine. At sicut ipsis dixit, an relicta dulcedine mea et meo bono
fructu proficiscar ut arboribus imperem? Tunc arborea vitii dixerunt:

δεῦρο βασιλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ ἄμπελος, ἀφείσα τὸν αἶνόν μου καὶ τὴν εὐφροσύνην τῶν ἀνθρώπων πορευθῶ ἄρχειν τῶν ξύλων; Καὶ εἶπον πάντα τὰ ξύλα τῇ ῥάμνῳ, δεῦρο, σὺ βασιλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπεν ἡ ῥάμνος πρὸς τὰ ξύλα, εἰ δὲ ἐν ἀληθείᾳ χριστέ με ὑμεῖς τοῦ βασιλεύειν ἐφ' ὑμῶν, δεῖτε, ὑπόσθητε ἐν τῇ σκιᾷ μου. καὶ εἰ μὴ, ἐξέλθῃ πῦρ ἀπ' ἐμοῦ, καὶ καταφάγῃ τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου. Καὶ νῦν εἰ ἐν ἀληθείᾳ καὶ ὁσιότητι ἐποιήσατε μετὰ τοῦ πατρὸς μου καὶ μετὰ τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσατε τὸν Ἀβιμέλεχ υἱὸν τῆς παιδίσκης αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς ἀνδρας Σικίμων, εὐφρανθεῖτε ἐν αὐτῷ, καὶ εὐφρανθεῖτε γε καὶ αὐτὸς ἐν ὑμῖν· εἰ δὲ μὴ, ἐξέλθῃ πῦρ ἐξ Ἀβιμέλεχ, καὶ καταφάγοι τοὺς ἄρχοντας ὑμῶν καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν. καὶ ἐξέλθῃ πῦρ ἐκ τῶν ἀνδρῶν Σικίμων, καὶ καταφάγοι τὸν Ἀβιμέλεχ. καὶ ἀπέδρα Ἰωάθαμ ἀπὸ προσώπου Ἀβιμέλεχ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἀβιμέλεχ ἤρξεν ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ ἔτη τρία. Καὶ ἐξαπέστειλεν ὁ θεὸς πνεῦμα πονηρὸν ἀναμέσον Ἀβιμέλεχ, καὶ ἀναμέσον ἀνδρῶν Σικίμων. Καὶ ἠθέτησαν οἱ ἀνδρες Σικίμων ἐν τῷ οἴκῳ Ἀβιμέλεχ, τοῦ ἐπαγαγεῖν ἀδικίαν καὶ τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν Γεδεὼν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ἀβιμέλεχ. Καὶ γὰρ ἀπελθὼν πολεμῆσαι πύργον, ὥστε καθελεῖν, καὶ προσεγγίσας τῇ θύρᾳ τοῦ πύργου ἐμπρῆσαι αὐτήν, συνετρίβη τὴν κεφαλὴν, κλάσμα μύλου γυναικὸς ἐνεγκούσης κατ' αὐτοῦ. Καὶ εἶπε πρὸς τὸν αἵροντα τὰ σκεῦη

αὐτοῦ, σπάσον τὴν ῥομφαίαν σου, καὶ θανάτωσον με, μὴ ποτε εἴπωσι, γυνὴ αὐτὸν ἀπέκτεινε. καὶ κεντῆσαν αὐτὸν τὸ παιδάριον ἀνείλε. Καὶ ἐπέστρεψεν ὁ θεὸς τὴν πονηρίαν Ἀβιμέλεχ, ἣν ἐποίησε τῷ πατρὶ αὐτοῦ, ἀποκτείνας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ. καὶ πᾶσαν τὴν πονηρίαν ἀνδρῶν Σικίμων ἐπέστρεψεν ὁ θεὸς εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῶν κατὰ τὸν λόγον καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν Ἰωάθαμ.

Ἄβιλα, πόλις Φοινίκης. ἐξ ἧς ἦν Διογένης ὁ διασημώτατος σοφιστής. Τὸ ἐθνικὸν Ἀβιληνός.

Ἀβίλλυξ, Ἀβίλλυκος. τὸ ἀντικείμενον ὄρος ἐκ τῆς Ἀβύτης τῇ Κάλπῃ, ἧτις ἐστὶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ, κατὰ τὸν πορθμὸν τῶν Γαδαίρων.

Ἀβιννα. ὄνομα πόλεως.

Ἀβιος. Ἀντιφῶν τὸν ἄβιον ἐπὶ τοῦ πολὺν τὸν βίον τάττει κεκτημένου. ὥσπερ καὶ Ὀμηρος τὸ ἄξιλον ἀντὶ τοῦ πολύξυλον.

Ἀβιούδ. ὄνομα κύριον.

Ἀβίωτον. κακόν, ἀηδές, ὀδυνηρόν. Ὁ δὲ ἀβιῶτως εἶχεν, εἰ μὴ κρατήσῃ τῆς πόλεως. Καὶ ἀβίωτος, ὁ μὴ ζῶν.

Ἀβισάκ. ὄνομα κύριον.

Ἀβισαρος. ὄνομα τόπου.

Ἀβιτος. ὄνομα κύριον. Ἀβιτος τὴν ἀσκητικὴν καλύβην ἐπήξατο.

Ἀβλεμέως. ἀφροντίστως. παρὰ τὸ μέλειν ἀμελέως, καὶ ἐν ὑπερθέσει, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, ἀβλεμέως. Οὕτως Ὠρίων.

2. καὶ hieadem abest. τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων Alex. τὸν εὐφραίνοντα θεὸν καὶ ἀνθρώπους Ald. 4. πρὸς τὴν ῥάμνον Alex. Ald. 6. ὑμεῖς εἰς βασιλέα Alex. ἐφ' ὑμᾶς Rom. Ald. 7. ὑπόσθητε Rom. πεποιθότες al. ἐξέλθῃ καὶ καταφάγοι pleraeqne. 9. καὶ τελειώθητε eadem. Inde pleraque summa cum licentia immutata. 10. αὐτῆς Mod. 24. Hic locus in uno Paris. sic scriptus est: Καὶ γὰρ ἀπελθὼν πολεμῆσαι πύργον, καὶ προσεγγίσας τῇ θύρᾳ τοῦ πύργου ἐμπρῆσαι αὐτήν, ἐξέψυγε γυνὴ κλάσμα μύλου ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ συνετρίβη τὸ κρανίον αὐτοῦ. καὶ ἐπιβοήσας ταχὺ εἶπε πτλ. Küst. 6. τὴν κακίαν pleraeqne. 9. Ἄβιλα — Ἀβιληνός sumpta e Steph. v. Ἀβίλη. 15. Haeo Margocratiōni debentur, unde Heinicus optabat etiam ἀντὶ τοῦ. 16. Ὀμηρος Il. λ'. 155. 19. Ὁ δὲ — κρατήσῃ τ. πόλεως: idem exemplum ap. Zonar. p. 6. 28. Ὠρίων, similiter sane p. 14. Sturz.

age in nos regnum obtine. Sed vitis ipsis respondit, an relicto meo vino, quod homines exhilarat, abibo ut regnum in arbores exerceam? Tandem omnes arbores rubo dixerunt: Age vero, tu in nos regnum exerce. Tunc rubus arboribus respondit: si vore vos me ungitis, ut regnum obtineam in vos, agite, subite meam umbram. sin minus, ignis ex me egredietur, et devoret Libani cedros. Nunc etiam, si iuste et pie cum patre meo et cum eius familia egistis, et Abimelech, filium ancillae ipsius, regem Sicimitarum creastis, ex ipso voluptatem capiat, et ipse quoque ex vobis voluptatem capiat. sin minus, ignis ex Abimelech egredietur, et devoret principes vestros et familias ipsorum. e Sicimitis etiam ignis egredietur, et devoret Abimelech. Ioatham autem his dicitis e fratris sui conspectu aufugit. Abimelech vero cum tres annos in Israelitis imperium obtinisset, Deus malum spiritum Abimelech et Sicimitis immisit. Et Sicimitae familiam Abimelech reprobarunt, ut in ipsius caput iniustam caedem LXX. filiorum Gedeonis convertarent. Profectus enim ad oppugnandam quandam turrim, ut eius potiretur, cum accessisset ad ostium illius turris, eius incendendi causa, contritum est ipsi caput, cum mulier fragmentum molaris saxi in

ipsum deiecisset. Tunc autem dixit ad armigerum suum: suringe tuum gladium, et me interfice, ne fortasse dicant, mulier ipsum interfecit. Puer igitur illum transiit. Et sic Deus ultus est impietatem, quam Abimelech exercuit in suum patrem, occisis LXX. fratribus suis: pariterque omnem improbitatem Sicimitarum in ipsorum caput convertit, secundum orationem et parabolam Ioatham. Ἄβιλα. Abila, Phoenices urbs, ex qua erat oriundus Diogenes, celeberrimus ille Sophista. Genille nomen est Abilenus. Ἀβίλλυξ, Ἀβίλλυκος. Africae mons, oppositus Calpas, quae est in Europa, iuxta fretum Gaditanum. Ἀβιννα. Nomen urbis. Ἀβιος. Apud Antiphontem ἄβιος dicitur ille, qui multas opes possidet: ut apud Homerum ἄβυλος arboribus abundans. Ἀβιούδ. Nomen proprium. Ἀβίωτον. Malum, intucundum, molestium. Ille vero vitam minime vitalem sibi fore putabat, nisi urbe potiretur. Et ἀβίωτος, non vivens. Ἀβισάκ. Nomen proprium. Ἀβισαρος. Nomen loci. Ἀβιτος. Nomen proprium. Ἀβίτος casam asceticam sibi exstruxit. Ἀβλεμέως. Negligenter. A verbo μέλειν sicut ἀμελέως, et per litterarum transpositionem et pleonasmum litterae β, ἀβλεμέως. Sic Ὠρίων.

Ἀβλεπτήματι. ἀμαρτήματι. Ὁ δὲ φέρων ἱκαρτέρεϊ τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀβλεπτήματα, τὰ δὲ τῶν λογικωτέρων αὐτὸν ἦν. Καὶ ἀβλεπτοῦντες. Οἱ δὲ ἀβλεπτοῦντες καὶ αἰδοῦμενοι ἀποφθαλμαῖν πρὸς τὸν Φίλιππον ἐβοήθουν.

Ἀβληρος. ὄνομα κύριον.

Ἀβλήτα βέλη. τὰ μὴ παμφθέντα εἰς τρωσίν. Καὶ ἀβλήτα διστόν, τὸν κακόβλητον, ἢ τὸν μήπω βεβλημένον. Κλίνεται δὲ ἀβλής, ἀβλήτος, παρὰ τὸ βέβλημαι. ἢ τὸν καινὸν καὶ μήπω βεβλημένον, ἀλλὰ νεοπάγη καὶ ἀκέραιον τὸν ἰὸν ἐν αὐτῷ ἔχοντα. Κλίνεται δὲ διὰ τοῦ τος, ὡς ἀβλής, ἀβλήτος. τὰ γὰρ εἰς σ λήγοντα ὀξυτόνα σύνθετα, ἀπὸ λήματος γινόμενα, μίαν συλλαβὴν φύλαττοντα τοῦ παθητικοῦ παρακαίμενον, διὰ καθαροῦ τοῦ τος κλίνονται, εἴτε εἰς ὡς ὦσιν, εἴτε εἰς ἦς, εἴτε εἰς ἄς. ὡς κέραια· χαλκοκράς, χαλκοκράτος, ὁ χαλκῷ κεκραμένος. νεοκράς, νεοκράτος, ὁ νεωστὶ κεκραμένος. βέβληται· ἀβλής, ἀβλήτος, ὁ μὴ βληθείς. τέτρωται· ἀτρώς, ἀτρώτος, ὁ μὴ τρωθείς. πέπτωται· ἀπτῶς, ἀπτῶτος, ὁ μὴ πεσών. ἔγνωσαι· ἀγνώς, ἀγνώτος, ὁ ἀγνωστος. τέθνηκα· ἡμιθνής, ἡμιθνήτος, ὁ ἡμιθανής.

Ἀβληχρόν. ἀσθενές. Βληχρόν γὰρ τὸ ἰσχυρόν. Αἰλιανός. Κατέστρεψεν οὖν τὸν βίον πρῶτος καὶ σὺν γαλήνῃ καὶ ἀβληχρῷ θανάτῳ, ὄντι οὖν ἔπαιναῖν καὶ Ὀμηρος δοκεῖ μοι.

Ἀβολήτωρ, καὶ ἄβολις, ἢ ἄβολος, ὄνος ὁ μηδέπω βεβληκῶς ὀδόντας. ἐξ οὗ γνωρίζεται ἡ ἡλικία τοῦ ζῶον. ἐκ δὲ τούτου ὁ νέος, οὐδέπω γινόμενα ἔχων. Γνώμονα δὲ ἔλεγον τὸν βαλλόμενον ὀδόντα, δι' οὗ τὰς ἡλικίας ἐξήταζον, ** τὸν δὲ αὐτὸν καὶ κτηρικῶτα ἔλεγον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τετραπόδων. Καὶ ἀπογνώμονας τοὺς ἀπογεγηρακότες, οὓς ἐλλοίπει τὸ γνῶρισμα. καὶ ἀβόλους τοὺς μηδέπω βεβληκῶτας ὀδόντας.

Ἀβουλεῖ. ἀβούλωσ, ἀφρόνως, ἀμαθῶς. Ὁ δὲ οὐ σφόδρα στοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως γνώμης ἀβουλότατα διεπράξατο.

Ἀβουλεῖν. μὴ βουλεύεσθαι ἢ μὴ βούλεσθαι. Πλάτων.

Ἀβούλητον κακόν. ἀθέλητον, ὃ οὐ θέλει τις. καὶ ἀβούλητος, ὁ μὴ βουλούμενος. Ἀβούλιτος δὲ ὄνομα κύριον, διὰ τοῦ ἰῶτα.

Ἀβουλία. ἀπαιδευσίς, ἄνοια καὶ μωρία.

Ἀβούλωσ. ἀφρόνως, ἀμαθῶς, κακῶς, ἄνευ λόγου.

1. Fragmenta Casanbonus ad Polybium referebat: v. Schweigh. T. V. p. 76. Fr. gr. 1. et hist. 45. 6. II. ζ. 82. 7. Seden glossae II. δ. 117. Ceterum pleraque debentur Elym. M. 8. τὸ μήπω vulg. 9. παρὰ τὸ βέβλημαι] ἀβλήτα καινόν. ἢ τὸν κακὸν παρὰ τὸ βέβλημαι Med. Ista cum MSS. ignorarent, delovit Küst. Verum etiam haec, Κλίνεται δὲ — καὶ μήπω βεβλημένον aliena esse videntur, praesertim inveniunt vel lectionem Aldinam, κλίνεται δὲ ἄ. ἀβλήτος ἀβλήτα καινόν. ἢ τὸν κακὸν παρὰ τὸ βέβλημαι. ἢ τὸν καινὸν κτλ., vel Phavorini locum Eclog. p. 74. sive Philemonem p. 5. 16. εἰσὶν recte Phavor.
4. Ὀμηρος Od. λ. 185. 6. Vetus corruptio locum invasit: quippe requiritur βεβληκῶς τὸν γινόμενα ὀδόντα, quibus verbis nititur Eust. in Od. α. p. 1405, 19. Vide vel Ingerm. in Polluc. I, 182. 9. κτηρικῶτα Med. κτηρῶτα duo Parisini, κτηρικῶτα usque. Emendavit, Porro praesente, collatis vv. Γνώμονα et κτηρικῶτα Küsterus, uberrime de his rebus olim disputans. Ceterum aliud idem paulo difficilior hic restat exponendum. Quippe cum inauditum sit γινόμενα vocari κτηρικῶτα (nam quod eadem dicitur repetitur vv. Γνώμονα et, quae sua ipsius specie facile convincitur, κτηρικῶτα, haud dubium quin ea nostro loco debeat, v. not. in v. Ἀγαπήτων), tam illud ἐκ μεταφορᾶς τῶν τετραπόδων diversum quendam narrationis tenorem arguit. Quamquam p̄n̄s̄ meliora praebet Schel. Plat. p. 456. ἐκ μεταφορᾶς δὲ τῆς ἀπὸ τῶν τετραπόδων καὶ λειπογνώμονας τοὺς ἀπογεγηρακότες, ἐν οἷς ἐλλοίπει τὸ γνῶρισμα. Neque Hesychius obest: Ἀβόλος. νέος, οὐδέπω ἡλικίας ὀδόντα. τὸν δὲ αὐτὸν καὶ κτηρικῶτα ἔλεγον. Nimirum prorsus manifestum est complura quae progressionem aetatis novellas maturaesque pro rationibus sermonis proprii ac figurati significarent, in utroque lexicographo locum habuisse, priusquam lacuna interverterentur. 11. οἱς ἐλλοίπει Med. 12. ἀβόλους πόλους vulg. 14. V. Polyb. Schweigh. T. V. p. 76. 18. Πλάτων Rep. IV. p. 437. Cf. Bekk. Anecd. p. 322. 20. Desideratur in Herodian. Epim. p. 176. sq.

Ἀβλεπτήματι. Peccatio. Ille vero idiotarum peccata patienter ferobat, sed prudentiorum ipsum male habebant. Et ἀβλεπτοῦντες, conniventes. Illi vero conniventes et carentes Philippo resistere ei optulabantur. Ἀβληρος. Nomen proprium. Ἀβλήτα βέλη. Sagittae novae emissae vulnerandi causa. Et ἀβλήτα διστόν, sagittam perniciosam, vel novam iactam vel novam, sed recentem faciam et omne adhuc venenum illius habentem. Declinatur autem hoc nomen, ἀβλής, ἀβλήτος, ἀβλήται. Flectitur autem per τος: ut ἀβλής, ἀβλήτος. Nam nomina in σ declinentia, acuti tenoris, composita, a verbis deducta, et unicam syllabam servantia praeteriti perfecti, declinantur per purum τος, sive in ὡς desinunt, sive in ἦς, sive in ἄς. Ut a κέραια et quae sequuntur in Graecis. Ἀβληχρόν. Infirmitas. Βληχρόν enim significat infirmitatem. Aelianus: Vitam igitur finivit placide et tranquille et leni morte, quam et Homerus laudare nihil

videtur. Ἀβολήτωρ, et ἄβολις, vel ἄβολος, dicitur asinus, qui nondum amisit dentes, ex quorum indicio huius animalis aetas cognoscitur. hinc significatur novellus, ut qui per aetatem nondum habeat dentem aetatis indicium. (Γνώμονα enim vocabant dentem, per quem animalium aetates explorabant) Eundem etiam κτηρικῶτα nominabant, per translationem a quadrupedibus ductam. Et ἀπογνώμονας vocabant eos qui consenserant, quos aetatis indicium defecerat. Ἀβόλους autem equorum pullos, qui nondum abiecerant dentes. Ἀβουλεῖ. Inconsulte, imprudenter, imperite. Ille vero, non admodum considerata nec satis intellecta Regis sententia, inconsultissime rem gessit. Ἀβουλεῖν. Non consulere, vel non velle. Plaut. Ἀβούλητον κακόν. Malum non voluntarium, quod quis non vult. Ἀβούλητος etiam ille, qui non vult. At Ἀβούλιτος per I litteram est proprium nomen. Ἀβουλία. Insuetudo, amentia et stultitia. Ἀβούλωσ. Imprudenter, imperite, male, sine ratione.

Ἀβώνου τείχος. πόλις ἐν τῷ Εὐξεινῷ Πόντῳ. καὶ Ἀβωνοτειχίτης, τὸ ἐθνικόν.

Ἄβωρα. ὄνομα τόπου.

Ἀβωριγῖνες. ἔθνος Ἰταλικόν. Ἀβωριγῖνοι δέ.

Ἄβρα, οὔτε ἢ ἀπλῶς θεράπαινα, οὔτε ἢ εὐ-
μορφος θεράπαινα λέγεται, ἀλλ' οἰκότριψ γυναι-
κὸς κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενῆς εἴτε μὴ. Μέ-
νανδρος Ψευδηρακλεῖ.

Μήτηρ τέθνηκε ταῖν ἀδελφαῖν ταῖν δυοῖν
ταύταιν. τρέφει δὲ παλλακὴ τις τοῦ πατρὸς
αὐτάς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη.

¹⁰ Σικωνίῳ.

Καὶ ἄβραν γὰρ ἀντιονοούμενος
ἐρωμένην ταύτη μὲν οὐ παρέδωκ' ἔχειν,
τρέφειν δὲ χωρὶς, ὡς ἔλευθέρῃ πρέπει.

Ἀπίστῳ.

Ἵμιμην εἰ τὸ χρυσίον λάβοι

ὁ γέρον, θεράπαιναν εὐθὺς ἡγορασμένην
ἄβραν ἔσσοθαι.

Ἰάμβλικος. Ἐπεὶ δὲ τοῦτο χαλεπὸν ἦν καὶ σπάνιον
τι τὸ τῆς οἰκουροῦ φυλαττούσης, καὶ ἄβρας τινὸς
ἑλλῆς συμπαρούσης, ἀναπείθει τὴν κόρην λαθοῦ-
σαν τοὺς γονεῖς ἀποδρᾶναι.

Ἀβραάμ. ὁ πρῶτος ἐν Πατριάρχαις, εἰς ὃν
ἀπεσεμνύετο ὁ δῆμος ὁ τῶν Ἑβραίων τὸ πρότερον,
πρὶν ᾗ θεοῦ ἀποσκιρτῆσαι, καὶ γενέσθαι τούτου

ἀλλότριον, καὶ τὸ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ υἱοῦ αἷμα
ἐφ' ἑαυτοὺς ἐπισπάσασθαι. Οὗτος ἐκ μὲν τῆς Χαλ-
δαίων γῆς ὑπῆρχεν ὀρμώμενος, τῶν περὶ τὰ μετέωρα
καὶ τοὺς ἀστέρας τὸν βίον ὄλον καταναλισκόντων.
Ἀσκηθεῖς οὖν κατὰ τὸν πατριον νόμον τὰς τῶν ἐπου-
ρανίων ἀστέρων κινήσεις, καὶ στοχασάμενος ὡς οὐκ
ἐν τούτοις ἴσταται τὸ μεγαλοργόν τῆς φαινομένης
ταυτησὶ κτίσεως, ἀλλ' ἔχει τινα τὸν δημιουργὸν καὶ
κινουῦντα καὶ διευθύνοντα τὴν ἐναρμόνιον τῶν ἀστέ-
ρων πορείαν, καὶ τοῦ κόσμου παντὸς τὴν κατάστα-
σιν, καὶ διὰ τοῦ μεγέθους καὶ τῆς καλλοσύνης τῶν
κτισμάτων τὸν γενεσιουργὸν αὐτῶν, ὡς ἐνῆν, θεω-
ρήσας, οὐκ ἔστη μέχρι τούτων, οὐδὲ τὴν ἔφραση εἰς
ταῦτα κατεδαπάνησεν, ἀλλὰ τῶν οὐρανίων ἀψίδα
ὑπεραρθεῖς καὶ πᾶσαν διαβάς τὴν νοητὴν τε καὶ
ὑπερκόσμιον σύμπληξιν οὐκ ἀπέστη τοῦ ζητουμένου,
ἕως οὗ ὁ ποθοῦμενος ἑαυτὸν αὐτῷ ἐφανέρωσεν, τῷ-
ποις τε καὶ μορφώμασιν, καὶ οἷς ἑαυτὸν ἐμφανίζει
ὁ ἀφανῆς καὶ ἀόρατος. καὶ μετανάστην αὐτὸν ἐκ
τῆς πατρίδος λαβὼν ἐπὶ τὴν Χαναάνην κατέστησε,
τὸν ἐνενηκοστὸν πον καὶ ἔννατον ἡδὴ χρόνον παρῆλ-
κοντα· καὶ ἄπαιδα μέχρι τότε τυγχάνοντα, γεννή-
τορα τοῦ θανμασίου καὶ μάκαρος κατέστησεν Ἰσαάκ,
ἦν' ἔχοι μονογενῆ υἱὸν καὶ πρωτότοκον, τοῦ μονογε-
νοῦς καὶ πρωτοτόκου μυστικὴν εἰκόνα προδιαγρά-
φοντα· τοῦτο γέρας αὐτῷ κατ' ἐξαιρετον χαρισά-

4. Ἀβωριγῖνοι δέ] Videtur legendum Ἀβωριγῖναι, et sensus esse, gentem istam dici et Ἀβωριγῖνες, et Ἀβωριγῖναι; quam utramque [immo Ἀβωριγῖναι] lectionem agnoscit Stephanus de Urbibus. Küst. Videtur tamen et in priore parte Ἀβωριγῖνες et Ἀβωριγῖνοι olim extitisse. 5. ἢ accessit ex Etym. M. p. 4, 22: ἀπλῶς ἢ θερ. Anecd. Bekk. p. 322. 7. Μένανδρος p. 182. 9. πατὴρ Med. μήτηρ Med. 12. καὶ Σικωνίῳ Meinek. in Menand. p. 155. Hoc Küsterus e MSS. restituit, cum antea legeretur Σικωνίῳ. 14. αὐτῆ vulg. 16. Ἀπίστῳ] Hanc fabulam Menandri hand temere alibi laudatam reperies. Küst. Qui huius tituli denuo in v. Μένανδρος admonuit. Nulla suspicio Meinekium Menand. p. 25. tetigit. Desideratur sane verbum ad τρέφειν referendum. 20. In his neque τοῦτο nec σπάνιον intelligo: hoc quidem levissima mutatione refingi licet ἐπάνιον. Atque haeret etiam in continuis oratio: Toupius in Longin. III, 1. sublato τὸ locum sic interpretatur: Quoniam autem accessit ad puellam raras ac difficilis erat, cum diligenter custodiretur et alia ancilla una adesset, persuadet puellae ut clam parentibus aufugiat. Pertinuit ut videtur ad erotici fragm. c. 13. Cf. Chardon de la Rochette Mélanges T. I. p. 80. sq. 25. Huius generis quaedam dedit Jacobs. in Anth. Pal. p. 17.

Ἀβώνου τείχος. Oppidum ad Pontum Euxinum. Gentile no-
men est Abonotichita. Ἄβωρα. Nomen loci. Ἀβωριγῖ-
νες. Gens Italica. Aborigini vero. Ἄβρα. Neque simpli-
citer quaevis neque formosa ancilla ita appellatur, sed dome-
stica et honoratio herae puella, sive est verua sive non. Me-
nander Pseudo-Hercule: Mater obiit duarum sororum harum;
alibi vero concubina quaedam patris eas, quae ancilla matris
illarum fuit. Idem Sicyonio: Num cum ancillam vicissim eme-
ret amatam, illi quidem non dedit habendam, sed alendam
seorsim, ut ingenuam decet. Idem Apisto: Existimabam, si
aurum accepisset senex, ancillam emptam statim habram fu-
turam. Iamblichus: Quoniam autem illud ministerium aedes
custodiendi molestum erat et insolens, praesertim cum alia
ancilla adesset: persuadet puellae, ut clam parentibus aufu-
giat. Ἀβραάμ. Abraham, inter Patriarchas primus: quo
populus Hebraeorum olim gloriabatur, priusquam a Deo defecis-
sent, atque ab eo alienati fuissent, et ipsius unigeniti filii sangui-
nis se reos fecissent. Hic oriundus erat ex terra Chaldaeorum,
qui totam aetatem in earum rerum, quae in sublimi sunt, et stel-

larum observatione consumunt. Exercitatus igitur patrio more in
coelestium stellarum motibus animadvertit, vim effectricem rerum
conditarum et in oculos incurrentium non in iis consistere, sed ha-
bere aliquem opificem, qui moveat et dirigat aptum illum et con-
cinnum stellarum motum et mundi totius constitutionem. Atque ex
magnitudine et elegantia rerum conditarum creatorem ipsarum,
quantum licuit, contemplatus in his non substituit, neque suum de-
siderium in his consumpsit, sed supra coelestes orbis euectus et
pervagatus omnem rerum conditarum compagem, quae sub intel-
ligentiam cadit mundumque superat, ab eo quaerendo, quem co-
gnoscere cupiebat, non destitit, donec ille, cuius desiderio fla-
grabat, se ipsi patefecit, typis quibusdam et imaginibus et cae-
lestis rationibus, quibus ille qui cerni conspicique nequit se morta-
libus patefacere solet. Ipsam autem ex patria (translatam in Cha-
nanaea collocavit, cum aetatis annum iam nouagesimum et nonum
ageret; cumque ad id usque tempus expertus liberorum esset.
Ipsam admirandi et beati Isaac parentem effectit, ut haberet uni-
genitum et primogenitum filium, qui unigeniti et primogeniti filii
mysticam imaginem praeformaret; idque munus ei eximium de-

μενος, τὸ δοῦλον καὶ φίλον καὶ πατέρα χρηματίσαι τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ κατὰ σάρκα, τοῦ τὸν κόσμον ὄλον, δημιουργήσαντος. Οὗτος εὗρεν ἱερά γραμματα, καὶ γλώσσαν ἑμχανήσατο, ἧς Ἑβραίων παῖδες ἐν ἐπιστήμῃ ἐτύγγανον, ὡς ὄντες τούτου μαθηταὶ καὶ ἀπόγονοι. Ἐκ τούτου καὶ τὰ Ἑλλήνων γραμματα τὰς ἀφορμὰς ἔλαβε, καὶ ἄλλως ἑαυτοὺς διαπαιζόντες ἀναγράφωσιν Ἑλλήνης. Καὶ τούτου μαρτύριον ἢ τοῦ Ἄλφα φωνῆ τοῦ πρώτου στοιχείου καὶ ἄρχοντος, ἀπὸ τοῦ Ἄλφ Ἑβραϊκοῦ λαβόντος τὴν ἐπίκλησιν τοῦ μακαρίου καὶ πρώτου καὶ ἀθανάτου ὀνόματος. Ἐκ τούτου καὶ τὰ ὀνείρων βιβλία ἐσφραγίσαντο Ἑλλήνης. Καὶ μάρτυς Ἰωσήφ ὁ πανθαύμαστος ὁ τούτου ἀπόγονος, ὁ τοῦ Φαραῶ τὰ ἐνίπνια ὡς ἑμαλλον ἀποβῆσεσθαι διηγούμενος. Τοῦτό μοι καὶ Φίλων, ἔξ Ἑβραίων φιλόσοφος, ἐν τῇ τοῦ Πολιτικοῦ Βίῳ συννεπιμαρτυρήσεται. Φίλων, περὶ οὗ ἐρρέθη, Φίλων πλατωνίζει, καὶ Πλάτων φιλωνίζει.

Ὅτι ἤρξατο ἡ εἰδωλολατρία ἀπὸ Σερούχ ἕως τῶν χρόνων Θάρα τοῦ πατρὸς Ἀβραάμ. ὃς Ἀβραάμ ὑπάρχων ἐτῶν ιδ' καὶ θεογνωσίας ἀξιωθεὶς ἐνουθέται τὸν πατέρα αὐτοῦ, λέγων· τί πλανῆς τοὺς ἀνθρώπους διὰ κέρδος ἐπιζήμιον (τοῦτέστι, τὰ εἰδωλα); οὐκ ἔστιν ἄλλος θεός, εἰ μὴ ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὁ καὶ πάντα τὸν κόσμον δημιουργήσας. Ὅρων 25

γὰρ τοὺς ἀνθρώπους κτισματολάτρουντας, διήρχετο διαπονούμενος, καὶ τὸν ὄντως ὄντα θεὸν ἐκλήτων ἐκ φιλοθέου καρδίας. Ὅρων δὲ τὸν οὐραγὸν ποτὲ μὲν λαμπρόν, ποτὲ δὲ σκοτεινόν, ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ, οὐκ ἔστιν οὗτος θεός. ὁμοίως καὶ τὸν ἥλιον, καὶ τὴν σελήνην, τὸν μὲν ἀποκρυπτόμενον καὶ ἀμυροῦμενον, τὴν δὲ φθίνουσαν καὶ ἀπολίγουσαν, ἔφησαν, οὐδ' οὗτοι εἰσι θεοί. καὶ μέντοι καὶ τὴν τῶν ἀστέρων κίνησιν, ἐκ τοῦ πατρὸς γὰρ ἐπαιδευέτω τὴν ἀστρονομίαν, ἀπορῶν ἐδυσχέραιεν. Ὁφθη δὲ αὐτῷ ὁ θεός, καὶ λέγει αὐτῷ· ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου. Καὶ λαβὼν τὰ εἰδωλα τοῦ πατρὸς, καὶ τὰ μὲν κλάσας τὰ δὲ ἐμπυρίσας ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ πατρὸς ἐκ γῆς Χαλδαίων· καὶ ἐλθόντων εἰς Χαρρᾶν ἐτελεύτησεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Καὶ ἐξελθὼν ἐκεῖθεν ἐν λόγῳ Κυρίου ἦλθε σὺν τῇ γυναικὶ Σάρῃ καὶ τῷ ἀνεψιῷ Ἀβὶ μετὰ πάσης αὐτῶν τῆς ἀποσκευῆς εἰς τὴν ὑφειλομένην γῆν Χαναάν, ἣν οἱ Χανααῖοι τυραννικῶς ἀφελόμενοι ἦκσαν. Αἰμοῦ δὲ γενομένου καταλιπὼν τὴν Χανααίων γῆν εἰς Αἴγυπτον ἀπῆγε, οὗ καὶ γυναῖκα Σάρῃαν Ἀβιμέλεχ ἤρπασεν ὁ βασιλεύς. Τοῦτον ὁ θεός ἐκδειματώσας, καὶ πάρεσιν τῶν μελῶν ἐπάσας, ἀπόδος, ἔφη, τῷ ἀνθρώπῳ τὴν γυναῖκα, ἣτι προφήτης ἐστί, καὶ προσεῖξεται περὶ σοῦ, καὶ ζήσεις. εἰ δὲ μὴ ἀπο-

18. Φίλων πλατωνίζει] Photius Cod. CV. ubi de Philone agit: Τοσοῦτον δ' αὐτὸν τοῖς Ἑλληνισταῖς παρασχῆν θαῦμα τῆς ἐν τοῖς λόγοις δυνάμεως, ὡς καὶ λέγειν αὐτοῖς· ἡ Πλάτων φιλωνίζει ἢ Φίλων πλατωνίζει. Suid. v. Φίλων. Küst. 19. Suffragatur Anonymo huic Ioh. Antiochenus in Excerpt. Peiresc. p. 778. ubi haec legitur: "Ὅτι ἡ εἰδωλολατρία ἤρξατο ἀπὸ Σερούχ υἱοῦ καταγομένου ἐκ τῆς γῆς τοῦ Ἰάφιθ, δογματίσαντος εἰκοσι καὶ ἀνδριάσι τιμᾶσαι τοὺς πάλοι ἀρσιτεύσαντας. Vide etiam Suidam v. Σερούχ, ubi hunc locum ex Ioh. Antioch. descripsit. Eriphanus quoque ad Gregorium Haeres. I, 6. originem Idololatriae ad Seruch his verbis refert: Φαλὲξ δὲ γεννᾷ τὸν Παγάμ, Παγάμ τὸν Σερούχ, τὸν ἐπισημένον ἐρεθισμόν. Καὶ ἤρξατο εἰς ἐνθουσιάζειν ἡ εἰδωλολατρία. Küst. Hanc disputationem a superioribus plane distinctam Parisinus Brequignii p. 13. εἰδωλολατρία vulg. 3. ὅρων δὲ τὸν οὐρανόν] Gemina his de Abrahamo legitur apud Mich. Glycam Annal. Part. 2. p. 131. qui tamen sua ex Syn-cello descripsit. 11. ὁ οἰ. vulg. 21. Ἀβιμέλεχ ἤρπασεν] Hic duae historiae confunduntur, ut patet ex Genes. c. XII. et XX. Non enim Abimelech, qui erat Rex Gerarensium, Saram abstulit Abrahamo in Aegypto degenti, sed Pharaos, ut c. XII. expresse traditur. Vicissim Abimelech rapuit Saram tempore et loco diverso, nimirum cum Abraham Geraris esset, ut discimus e c. XX. Küst.

dit, ut servus et amicus et pater secundum carnem appellaretur unigeniti Filii, qui mundum universum fabricavit. Hic sacras litteras invenit, et linguam excogitavit, cuius notitiam habuerunt Hebraeorum filii, quod essent huius discipuli et posterii. Ab hoc etiam litterae Graecorum originem duxerunt, quamvis Graeci temere iudicantes sibi ipsi harum inventionem arrogant. Eius vero rei testimonium est appellatio Ἄλφα, primae et principis litterae, ab Aleph Hebraico voce beata, prima et immortalis suum nomen sortitae. Ab hoc etiam somniorum libros acceptos Graeci sibi vindicarunt. Testis est Iosephus ille maxime admirandus, huius promissus, qui Pharaonis insomnia sic exposuit, ut erant eventura. Hoc autem et Philo, Hebraeus Philosophus, in *Viri Politici Vita* suo testimonio confirmabit: Philo inquam, de quo dictum est, *aut Philo platonissat, aut Plato philonissat*. Imaginum cultus coepit ab Seruch, et viguit usque ad tempora Tharae, patris Abraham; is autem Abraham natus quatuordecim annos, et Dei cognitione praeditus, suam patrem admonuit his verbis: *Quid fallis homines ob lucrum perniciosum*, (hoc est, ob imagines)? *Non est alius Deus, nisi ille, qui in caelis est, et universum mundum fabricavit*. Cum enim videret homines res creatas colere,

magno labore et animo religioso verum Deum exquirens varias regiones peragrabat. Cum autem videret coelum modo serenum, modo nubilum et obscurum, in animo suo dixit, *hoc coelum non est Deus*. Similiter etiam, cum solem et lunam, illud quidem occultari et obscurari, hanc vero deficere et desinere cerneret, dixit, *ne isti quidem sunt Dei*. Quinctiam astrorum motum considerans (a patre enim astronomiam edocebatur) animo dubitans molestia quadam affici coepit. Apparuit autem ipsi Deus, et ipsi dixit: *exi e tua terra et ex cognatione tua*. Quamobrem correptis patris simulacris, iisque partim fractis partim crematis, ex Chaldaeorum terra cum patre excessit. Qui cum Charram pervenissent, pater ipsius obiit. Illinc autem Domini iussu egressus cum uxore Sara et consobrino Lot et omni ipsorum suppellectile in Chananaeam terram sibi debitam pervenit, quam Chananaei per vim occupatam incolabant. Exorta autem fame relictaque Chananaeorum terra in Aegyptum abiit, ubi etiam Abimelech Rex Saram eius uxorem rapuit. Huic autem Deus, terrore infecto et membrorum laxatione in corpus inducta, *redde*, inquit, *huic homini suam uxorem, quia est Propheta, et pro te precabitur, et rires, quod nisi eam ipsi reddideris*.

δῶς, γυνῆ δι ἀποθανῆ σὺ καὶ τὰ σὰ πάντα. Καὶ οὕτως ἀπολαβὼν τὴν γυναῖκα ἀμίαντον, καὶ προσευξάμενος λαθῆναι ἐποίησε τῆς παρέσεως τὸν Ἀβραμὲλεχ καὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ. Καὶ ἔκτοτε τιμῶν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς καὶ προσέχων ἦν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ λεγομένοις. Διδάσκαλος οὖν ὁ Ἀβραάμ εὐσεβείας καὶ πολυπειρίας Αἰγυπτίοις ἐγένετο. Ὁ αὐτὸς Ἀβραμ ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ πολέμου τῆς εὐλογίας τοῦ Μελχισεδὲκ κατηξίωται, τοῦ βασιλέως Σαλήμ, ὃς ἐξήνεγκεν αὐτῷ ἄρτους καὶ οἶνον. ἦν δὲ καὶ ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ Ἀβραμ δεκάτην ἀπὸ πάντων. ἦν δὲ ὁ Μελχισεδὲκ ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος, ἀφωμοιωμένος τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ. Τῷ δὲ Ἀβραμ ἀτεκνίαν ὀλοφυρομένην καθ' ἑαυτὸν ἐπιδείξας ὁ Θεὸς τοὺς ἀστέρας, κατὰ τὸ πληθθος αὐτῶν ἔειπεν οἱ τὸ σπέρμα προσηλίου. Ὁ δὲ ἐπίστευσε τῷ Θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην. Ἡ δὲ Σάρα στεῖρα οὖσα συνεχώρησεν Ἀβραμ ἀπὸ τῆς παιδικῆς παιδοποιήσασθαι· καὶ ἔσχε τὸν Ἰσααὴλ. Ἐνενήκοντα ἰδὲ καὶ ἑννέα ἐτῶν ὅτι τῷ Ἀβραμ ἐπιφανεῖς ὁ Θεὸς Ἀβραάμ μετωνόμασεν. Ἀβραμ γὰρ πρῶτον ὠνομάζετο. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Σάραν Σάρραν, προσθεῖς καὶ ἕτερον ρ. Καὶ περιέτεψε τὸν Ἰσααὴλ καὶ πάντας τοὺς ἐξ αὐτοῦ. Κύριος δὲ τῷ Ἀβραάμ ἐπιξενωθεὶς ἐπηγγέλματο τέξε-

σθαι Σάρραν αὐτῷ παῖδα. ἡ δὲ ἐμειδίασε, καὶ Ἰσαὰκ τὸ γεννηθὲν προσηγορεύθη, φερωνύμιος τῷ μηθ' ἡδονῆς γέλιται κατὰ τὴν Ἑβραϊκὰ διάλεκτον.

Ἀβραμιαῖος. ὁ ἀπόγονος Ἀβραάμ, ἡ γυναικίαιος, ἱεροπρεπής.

Ἀβρὰ βαίνων. θρυπτόμετος, βλακυνόμενος. Ἐκεῖνος ὄντως ἄβρὰ βαίνων ἐδόκει, ἔχων τὰς ὀφρῦς υπερηρημέναις ἄνω.

Ἀβρανίτις. χώρα.

Ἀβραῖς. ἀπαλαῖς, τρυφεραῖς. Αἰλιανός· Ἐπὶ κλίμαις μάλα ἄβραῖς καὶ στρωμαῖς ὕψι τινὶ υπερηφάνῳ κεκοσμημέναις ἐπιθέντας.

Ἀβρέας. ὄνομα κύριον.

Ἀβρεττανή. χώρα ἡ λεγομένη Μυσία. ἀπὸ Βρετίας Νύμφης.

Ἀβρηλία. χώρα. καὶ Ἀβρηλιανός καὶ Ἀβρηλιος, ὀνόματα κύρια.

Ἀβρικέστερον. τὸ ἀληθέστερον.

Ἀβρικτον. τὸ δύσκιφον, ἦτοι ἐκμήρους ἀκούον.

Ἀβρίξαι. τὸ ἀπὸ βορᾶς νυστάξαι ἡ κοιμηθῆναι.

Ἀβριόριξ. ὄνομα κύριον.

Ἀβρογάστης. Φράγγος, ὃς κατὰ ἀλήθην σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα φλογιοδῆς ἦν, δευτεραγωνιστῆς τυγχάνων Βαύδωνος. ἄλλως τε ἦν καὶ

7. πολυπειρίας vett. Edd.

4. Ἀβραμιαῖον ἔχειν τὸ φρόνημα ο Cotelieril eccl. Gr. monum. T. I. p. 249. attulit Albert. in Hesych. Adde Eustach. Opusc. XXIV, 189. Cf. Bekk. Anecd. p. 322. 6. βλακυνόμενος quod Anecd. Bekk. l. I. firmat, probante Iacobs. in Anth. Pal. p. 46. ο duobus Paris. Kist. praetullit: edd. cum Zonara p. 9. καλακυνόμενος. Cf. Koen. in Gregor. p. 557. 7. 8. In his dimeiros hinc, Menandri ut putabat, latere vidit Toup. IV. p. 193. Et quod coniecit eddōκει magis quam alterum ἔχων τε placet. 10. Αἰλιανός: v. Suid. vv. Ὑπερήφανος et Ὑψι. 14. Stephanus: Ἀβρεττινή. χώρα Μυσίας, ἀπὸ Βρετίας Νύμφης. τὸ ἔθνηκον Ἀβρεττινός. Strabo XII. p. 576. Ἀβρεττινήν appellat. 18. Ἀβρικέστερον] Fortasse vox errore librariorum corrupta est ex ἀβρικέστερον. Kist. Istius erroris culpam Kist. Diatribae p. 31. malebat in Suidam conferre, nova coniectura ἀβρικέστερον adiecta. ἀβρικέστερον Hesych. 19. Apparet olim extitisse τὸν δύσκιφον ὕπνον. ἡ τὸν .. ἀκούοντα. 23. Eustach. in ll. ε'. p. 518. locum hunc [l. e. Ἀβρ. Φρ. κατὰ ... φλογιοδῆς ἦν] de Abrogasto, quem Ἀβρογάστην vocat, ex Suida ut opinor (nomen enim eius ibi reticet) αὐτοῖς ἐξέειπε descripsit. Kist. Eunapil fragmentum: v. Niebuhr. p. 111. sq. Partem affert Zonaras p. 6. 25. L. ἄλλως δέ. Contra p. 29, 5. pro scriptura edita ὃς τε receptum ex Ald. ὃς γε.

scito te mortituum, et tua omnia peritura. Sic igitur Abraham, recepta uxore impolluta, Deum precatus effecit, ut Abimelech eiusque familiae paralysis sanaretur. Ex eo autem tempore Rex ipsum honorare eiusque verbis aures attentas praebere coepit. Abraham igitur pietatis et multiplicis doctrinae magister Aegyptiis extitit. Eidem Abraham ex bello revertenti benedixit Melchisedec, Rex Salem, qui ipsi panes et vinum obtulit. Erat autem Altissimi Sacerdos, eique Abraham decimam omnium rerum dedit. Melchisedec autem erat sine patre, sine matre, sine generis origine, similis Filio Dei. Abraham autem orbis terrarum suam deploranti Deus in somnis stellas ostendens, progeniem ipsi futuram praedixit tantam, quanta esset illarum multitudo. Ille vero Deo credidit, et hoc ipsi in iustitiam est imputatum. Sara vero cum esset sterilis, inducit Abraham, ut ex ancilla liberum susciperet, ex qua natus est ei Ismael. Abraham autem cum nonagesimum nonum aetatis annum ageret, Deus apparuit ipsamque mutato nomine vocavit Abraham. Abram enim prius vocabatur. Eodem etiam modo Saram vocavit Sarram, addito

altero R. Ismael autem et omnes suos Abraham circumcidit. Dominus etiam ab Abraham exceptus hospitio promissus ei fore, ut Sara filiam ipsi pareret. Quibus auditis illa risit: unde filius ex ea natus a risu appellatus est Isaac, quoniam ea vox lingua Hebraica risum significat. Ἀβραμιαῖος. Ab Abraham ortundus; aut Gigantius; sanctimonia praeditus. Ἀβρὰ βαίνων. Delicias agens, molliter vivens. Ille profecto delicatule vivere videbatur, superciliiis sursum productis. Ἀβρανίτις. Regio sic appellata. Ἀβραῖς. Teneris, deliciae. Aelbanus: In lectos valde molles et stragula pretiosae contextis imponentes. Ἀβρέας. Nomen proprium. Ἀβρεττανή. Regio quae Mysia vocatur, a Brettia Nympha. Ἀβρηλία. Aurelia, regio. Et Aurelianus et Aurelius, nomina propria. Ἀβρικέστερον. Verius. Ἀβρικτον. Bardastrum, vel ex parte tantum audiens. Ἀβρίξαι. A cibo nutare vel dormire. Ἀβριόριξ. Nomen proprium. Ἀβρογάστης. Abrogastes Francus, robore corporis ferox, et animi iracundia flammis similitis, secundas a Baudone partes agebat: caeteroqui temperantiae

πρὸς σωφροσύνην πεπηγὸς τε καὶ διηθρομμένος, καὶ πρὸς χρήματα πόλεμον πολεμῶν ἄσπονδον. διέφερα μὲν τῶν εὐτελέων στρατιωτικῶν ἕσον γε εἰς πλοῦτον οὐδέν. καὶ διὰ τοῦτο ἐδόκει τῇ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ χρήσιμος, ὃς γε πρὸς τὸν Οὐαλεντινιανοῦ τρόπον, ἀφρονῶν ὄντα καὶ δίκαιον, καὶ τὸ παρ' ἐαυτοῦ βάρος ἐπιτίθει, καθάπερ ὄφθην καὶ ἀστραβῆτινα κανόνα τοῖς βασιλείοις, πρὸς τὸ μηδὲν τῶν περιεὶν αὐτὴν παραβλάπτεισθαι ἢ ἀμαρτάνεσθαι.

Ἀβροδίατα. τρυφερὰ ζωὴ καὶ ἀπαλή. καὶ ἄβροδίατος, τρυφητής, τρυφερόβιος. Τοῖς δὲ Ῥωμαίοις οὐκ ἔς τε ἄβροδίατον ὁ βλος· ἄλλως δὲ ὡς φιλοπόλεμοι τέ εἰσι καὶ φερέποναι. Σημαίνει δὲ καὶ τὸν πλουσίως ζῶντα. Καὶ ἀβρότητι, τρυφερότητι, ἀπαλότητι.

Ἀβροκάμας. οὗτος σατραπῆς ἦν Ἀρταξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλέως.

Ἀβρόμιος. χωρὶς οἴνου.

Ἦν ὀλοοῦ διὰ καῦμα φύγω πυρός, εἰς ἑκατὸν σοι ἡλλάους δροσερῶν πίομαι ἐκ λιβάδων, ἀβρόμιος καὶ οἶνος.

ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀβρομος. ὁ θορυβώδης.

Ἀβρόν. παρὰ Ἡροδότῳ καλόν, αὐθάδες, σεμνόν, τρυφερόν.

Ἀβρός. λαμπρός, τρυφερός, ἀταλός. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀβρόν ἐπιτρώζων κιδάρας ὑπερ' ἔζετο τέτιξ.

† Ὅμως δὲ ὁ τρυφερός ἐκείνος καὶ ἄβρος καὶ ὑπὸ μαλακίας τοῦ σώματος κατεργῶς καὶ λεληγισμένος, καὶ τὰς τε κόμας ἀναδύμενος, ὥσπερ αἱ τῶν ἑταιρίδων ἀσελγέστεραι, καὶ ἄβροσταγές ἔχων ἀεὶ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς βροστῶνας, λαβὼν χρόσιον ἐκ τῶν κοινῶν συμφορῶν, ἕσον ἱκανὸν ἦν ἐμπλησαι καὶ τὸν ἐκ μύθου Μίδα, εἰςέβηαι πρὸς τὸν βασιλέα.

† Ἀβρός λειμών. ** καινότερος καὶ εὐθαλής. ††

† Πάντας δὲ ὡς ἀβρότατά τε καὶ ἅμα εἰς ἑμπληξιν κατὰ πλοῦτον, τῷ γε δὴ πλοῦτον θανμάζοντι, ἔσταλμένους.

Ἀβρος, παροξυτόνως. ἔθνος πρὸς τῷ Ἀθρία.

Ἀβροσύνη. φαιδρότης.

Ἀβροτάζω. ἀμαρτάνω.

Ἀβρότερον. Ἄλλ' ἀβρότερον αὐτῶν εἶχον, καὶ Συβάριδος μεστοὶ ἦσαν.

Ἀβρότη. ἡ νύξ. παρὰ τὸ ἔστρησθαι βροτῶν.

Ἀβροτήμων. ἀμαρτωλός.

1. πεπηγὸς τε καὶ διηθρομμένος] Proprie, temperantiae affixus et ei firmiter iunctus. Διαθροῦσθαι enim apud medicorum filios dicitur de articulatione et iunctura partium corporis humani, et ὁσαῦτα διηθρομμένα Galenus vocat ossa in corpore humano sibi invicem iuncta et cohaerentia. Küst. I. e. firmus et propemodum quadratus. 8. κανόνα e binis Paris. revocavit Kusterus, cum legeretur κόννα. 10. ἀβροδίατη vulg. improbante Schweighäus. Opusc. II. p. 199. Vocem adhuc repertam in inscriptione Aelianae V. H. XII, 24. reddebat Alciphroni I, 22. Jacobs. in Anthol. T. XII. p. 105. Eodem spectat Lex. Seg. p. 322. ἀβροδίατη, τρυφερὰ ζωὴ καὶ ἀπαλή. ἀβροδίατος, τρυφητής, τρυφερόβιος. 11. Verba Menandri Exc. Legg. p. 312. 12. Suspicio scribendum ἔλλως τε καί. 16. Ex Harpocrate. 19. Ex Antipatri Sid. Ep. LX, 3—5. καῦμα vet. edd. scripturam, quam Iacobus Anth. Pal. p. 197. in tali poeta ferebat, correxit Küst. 23. Ὁ θορυβώδης] Hesychius contra, χωρὶς βροῦμου ἢ ἀνευ θορύβου. Etymologus tamen cum Sulda consentit. Pears. Spectat II. v. 41.
1. Ἡροδότῳ I, 71. IV, 104. 3. ἐν Ἐπιγράμματι Pauli Silent. XLVIII, 7. 6. Fragmentum politissimum redit sub v. Ἀναδύμενος. 7. Λεληγισμένος] Similia quaedam Spanh. in Arist. Ran. 788. Nota permutatione Basl. et Genov. λελογισμένος. 9. Legendam μωροσταγές ex v. Ἀναδύμενος. 13. καινότερος, quod Küst. auspicium habet, etiam Zonaras p. 7. et Anecd. Bekk. p. 322. Vere καὶ νεότερός Markl. in Lys. p. 376. et Toup. I. p. 12. qui locum integriorem v. Ἐρῶθημα indicavit. Dubites tamen de particula καί, quae haud scio an vocem κατανοτερός innuat. 15. Κατὰ πλοῦτον puto esse supervacanea, praesertim cum tribus vocibus interiectis πλοῦτον iteretur. Küst. 17. E Steph. Byz. legendum ἄβροι. 20. Ἄλλ' — ἦσαν (Zonar. p. 10.) e Philostr. V. Apoll. IV, 27. petita monuit Toup. I. p. 13. 22. Ἀβρότη II. ξ. 78.

dedicissimus suisque numeris absolutus, quique bellum impieabile cum pecunia gereret. Certe quod ad divitias attinet, nihil a gregariis milibus differerebat; eandemque ob causam Theodosio Augusto videbatur nulli, quippe qui ad Valentiniani mores viriles et iustos eorum quoque adiungeret pondus, tanquam sociam et accuratam regiae normam, ne quid in aula peccaretur, vel res eius detrimenti quicquam caperent. Ἀβροδίατα. Mollis et delicata vita. Et ἀβροδίατος, delicatus, molliter vivens. Romani vero non sequuntur vitam delicatam, cum praesertim sint bellicosos et laborum patientes. Significat etiam ἀβροδίατος eum, qui more divitum vivit. Et ἀβρότητι, mollis, delicata. Ἀβροκάμας. Habrocomas. hic satrapa fuit Artaxerxis Persarum Regis. Ἀβρόμιος. Abstemius. Si perniciosus aestum ignis effugero, per centum dies roscidis bibam ex fontibus abstemius vinique expers: verba Epigrammatica. Ἀβρομος. Tumultuosus. Ἀβρόν. Apud

Herodotum significat pulchrum, arrogans, gravitatem praese ferens, delicatum. Ἀβρός. Splendidus, mollis, delicatus. In Epigrammate: Suaviter stridens supra citharam sedebat cicada. † Verumtamen ille mollis, delicatus, mollitiae corporis fractus et distortus, quique vitis comam redimitret, ut lasciviores meretriculae, et faciem vincinuosque mollibus unguentis delibutos haberet, auro ex communibus calamitibus collecto, quantum sufficeret ad explendum vel illum fabulis celebrem Midam, ad Regem delapsus est. Ἀβρός λειμών. Et roscidus et floridus. † Omnes autem splendidissime et ad admirationem usque, saltem illius, qui divitem cultum miratur, vestitos. Ἀβρος. Habri, cum accento in priore syllaba, gens iuxta Hadriam. Ἀβροσύνη. Nitar. Ἀβροτάζω. Aherro. Ἀβρότερον. Sed delicatis illos superabant, et Sybaride pleni erant. Ἀβρότη. Nox, sic dicitur, quod caret hominibus. Ἀβροτήμων. Peccator.

Ἄβροτον. ἄψυχον, ἀναίσθητον.

Ἄβρότορον. εἶδος βοτάνης θαμνικίδου. ἔστι δὲ πικρότατον, θερμαῖνον καὶ ξηραῖνον κατὰ τὴν τρίτην ἀπόστασιν, διαφορικῆς τε καὶ τηρικῆς ἰσχύου δυνάμειως. ἀνατριβόμενον δὲ σὺν ἐλαίῳ δι' ὕλου τοῦ σώματος τὰ κατὰ περίοδον ῥίγη ὑγιάζει, καὶ τὸ κεκαυμένον μᾶλλον τοῦ ἀκαύστου ἀλωπεκίας ἴσται, σὶν τινι τῶν λεπτομερῶν ἐλαίων.

Ἄβροχίτων. τρυφερὰ φοριῶν.

Ἄβρων. Φρονὶς ἢ Ῥόδιος, Γραμματικός, μαθητῆς Τρύφωνος, σοφιστεύσας ἐν Ῥώμῃ, γεγανῶς δὲ ἐκ δούλων, ὡς φησὶν Ἐρμιππος.

Ἄβρωνος βίος. ἐπὶ τῶν πολυτελῶν. Ἄβρων γὰρ παρ' Ἀργείοις ἐγένετο πλούσιος. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ ἄβρον. Καὶ Ἀβρώνειος.

Ἀβρύνεται. κοσμεῖται, θρύπτεται, καυχᾶται.

Ἀβυδηνὸν ἐπιφώρημα. Ὅταν ἀκείρως ἐπιφαινέτος τινὸς ἀγρία τις ἦ, εἰώθαμεν λέγειν, Ἀβυδηνὸν ἐπιφώρημα· διὰ τὸ τοὺς Ἀβυδηνούς, ὅταν τινὰ τῶν πολιτῶν ἢ ξένων ἐστιῶσι, μετὰ τὸ μῦρον καὶ τοὺς στεφάνους, τὰ παιδία περιφέρειν φιληθησόμενα, τῶν τε τιθητῶν θυροβουστῶν τῶν τε παιδίων νεκραγῶν ἐνοχλεῖσθαι τοὺς παρόντας. ἀφ' οὗ εἴθισται λέγειν τὸ προκείμενον.

Ἀβυδος. πόλις ἐπὶ Συκοφάντου τάττεται ἡ λέξις, διὰ τὸ δοκεῖν συκοφάντας εἶναι τοὺς Ἀβυδηνούς. καὶ ἐπιφώρημα Ἀβυδόσι, ἐν Ἀβύδῳ. Καὶ Ἀβυδον, φλωαρίαν τὴν πολλήν. καὶ Ἀβυδηνός, ὁ ἀπὸ Ἀβύδου.¹⁵

Ἀβυδῶν, Ἀβυδῶνος. χωρίον Μακεδονίας, ὡς Στράβων.

Γηλόθεν ἐξ Ἀβυδῶνος, ἐπὶ Ἀξιοῦ εὐρὺ θέοντος.

Ἀβύρρηλος. ἀναίσχυτον, ἀπεχθές, καὶ Ἀβύρρηλος, ὁ πολὺς, ὁ μέγας, ἢ ὁ κατακορῆς. Λέγεται δὲ καὶ Ἀβέρρηλος, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου γέγραπται, ὁ ἀκατάστατος.

Ἀβυρτάκη. ὑπότριμμα βαρβαρικόν, κατασκευαζόμενον διὰ πράσων καὶ καρδάμων καὶ ῥοιᾶς κόκκων, καὶ ἐτέρων τοιούτων· δριμύθλονότι.
15 Θεόπομπος Θησεῖ.

Ἢξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἐνθα καρδάμων πλείστων ποιεῖται καὶ πράσων ἄβυρτάκη.

ἔστι δὲ καὶ ἐν Κερκυρᾷ Μενάνδρου τοῖνονμα.

Ἄβυσσος. ἦν οὐδὲ βυθὸς χωρῆσαι δύναται. Ἰωνες δὲ τὸν βυθὸν βυσσόν φασιν, ὅθεν δοκεῖ λέγεσθαι καὶ βυσσοδομεῖν. παρὰ τὸ δύνω, τὸ ὑπέρχομαι, κατὰ τροπὴν βύω, βύσω, βέβυσμαι, βυσσός, καὶ ἄβυσσος, οὗ οὐδεὶς εἰσέρχεται διὰ τὸ βάθος. Ἀριστοφάνης Βατράχοις.

1. Sic Zonar. p. 10. ἄψυχον, ἀσθενές Bekk. Anecd. p. 322. 2. Sampta haec e Pauli Aeginetae III, 7. Pearsonus ad marginem Suidae observavit. Nihil fore dissonit Zonaras p. 11. „Eadem autem desunt in MSS. Pariss., ut fere omnia alia loca, quae in vulgatis Edd. Suidae ex illo scriptore translata hodie leguntur.” Küst. 10. Eudocia p. 62. et Zonaras p. 7. Praestat Ἀβρων. 12. ἐκ δούλων Zon. codd. aliquot, l. e. libertinus. Ἐρμιππος, nimirum Berytius. 13. τῶν om. vulg.; item 15. τοῦ. Consentiant Zenob. Prov. I, 4. et liber Marcianus Harpocratonis p. 1. Legendum Ἀβρωνος, atque hoc dictum similibus quibusdam ap. Hesych. v. Νεώτων addendum. 16. Aeschyl. Agam. 1206. 17. Vide de hoc proverbio Zenobium et Diogenianum; item Athen. XIV. p. 641. A. et ibi Casaub. Küst. Usi sunt scriptores quidam aevi Byzantini, velut Theodorus Metochita. 22. L. τῶν δέ. Cf. Arsenii Viol. p. 14. ubi leg. voelhas transpositis κεκραγῶν δέ . . . θορόβου γενομένου τῶν τιτῶν. 1. 2. Bekk. Anecd. p. 215. Zonar. p. 6. Atigit haec Eustath. in Dionys. 513. et II. β. p. 376. qui hausit e Steph. v. Ἀβυδοί. 3. Ingebauer Ἀβυδὸν φιλῶσαν: sed v. Bekk. Anecd. p. 322. extr. 5. E Steph. Byz. v. 6. Στράβων Excerptis I. VII, 9. 7. In II. β. 849. Ἀμυδῶνος. 10. δὲ aberat vulg. 15. Θεόπομπος] Afferunt Bekk. Anecd. p. 323. et ex Aelio Dionysio Eustath. in Odys. i. p. 1854, 18. 16. Ex Anecd. leg. ἔξη sive ἔξει. 18. καὶ om. vulg. 19. ἄβυσσος — φασιν e Schol. Arist. Ran. 138. 21. πρὸς — βάθος: paulo plenius expressa dant Etym. M. v. et Zonar. p. 8. unde sumpsit βύσω pro βύσσω: restituendum etiam καὶ et βέβυσσαι ante κατὰ et βυσσός. 24. Βατράχοις v. 137.

Ἄβροτον. Inanimum, sensu carens. Ἄβρότορον. Abrotinum, genus herbae fruticosae. est autem amarissimum, calefaciens et siccaus in tertio gradu, discutiendi et ipsidendi vim habens. Tritum vero mixtumque cum oleo periodicos algores per totum corpus sanat, et quidem ustum magis quam non ustum alopecii medetur, si adhibeatur cum olei parte tenuiori naturae. Ἀβροχίτων. Molles sive pretiosas vestes gestans. Ἀβρων. Abro, Phryx aut Raodius, grammaticus, Tryphonis discipulus, Romae literas professus, e servitute manumissus, ut ait Hermippus. Ἀβρωνος βίος. De sumptuosis dicitur: apud Argivos enim Abro quidam dives fuit. Vel petitum est a deliciis. Dicitur etiam Ἀβυδηνός. Ἀβρύνεται. Ornatur, deliciis indulget, gloriatur. Ἀβυδηνὸν ἐπιφώρημα. Abydena bellaria. Cum ex alicuius intemptivo interventu molestia aliqua nobis oboritur, dicere consuevimus, *Abydena bellaria*. Nam Abydeni, cum aliquem civem aut peregrinum excipiant convivio, post unguentum et coronas illatas, pueros osculandos circumferunt, nutricibus vero tumultuantibus et pueris vociferantibus praesentes

molestia afficiuntur: unde proverbium hoc originem duxit. Ἀβυδος. Urbs. Hoc vocabulum pro Sycophanta ponitur, quod Abydeni tales esse crederentur. Et adverbium Ἀβυδόσι, Abydi. Et Abydum magnam dicunt nugacitatem. Et Abydenus, qui est ex urbe Abydo. Ἀβυδῶν. Locus Macedoniae, auctore Strabone. *Procul ex Abydone, ab Axio late fluente.* Ἀβύρρηλος. Impudens, invidiosus. Et Ἀβύρρηλος, multus, magnus, satietatem afferens. Ἀβέρρηλος etiam, ut paulo ante dictum est, instabilis vocatur. Ἀβυρτάκη. Barbaricum est intritum, confectum e porris, nasturtio et mali punici granis aliisque huiusmodi: nimirum acre. Theopompus *Thesoo: Iam venies in Medorum terram, ubi plurimis e nasturtiis et porris abyrtace conficitur.* Idem nomen in Menandri *Cecryphalo* quoque legitur. Ἄβυσσος. Quam ne profundum quidem capere potest Iones enim pro eo quod est βυθός dicunt βυσσός, unde etiam dictum videtur *βυσσοδομεῖν*. Repetitur a δύνω, id est subeo; unde mutatione litterae fit βύω, βύσω, βέβυσμαι, βυσσός et ἄβυσσος, quo nemo propter altitudinem penetrat. Aristophanes *Ranis*:

Εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην ἤξειε μεγάλην πάντῃ
ἄβυσσον.

καὶ οὐδετέρως φησὶν ὁ αὐτός· "Ὡς ἐν ἧ τὸ ἀργύριον
τὸ ἄβυσσον παρὰ τῆ θειῆ, οὐκ εἰρηνεύουσιν. ἐν
γὰρ τῇ ἀκροπόλει χίλια τάλαντα ἀπέκειτο.

Ἄβυσσον καλεῖ τὴν ὑγρὰν οὐσίαν ἢ θεία γραφή.
ἐπαι γοῦν ἡ γῆ παντοχόθεν ὕδασι περιέχεται, με-
γάλοις καὶ μικροῖς πελάγεσιν, εἰκότως ἄβυσσον πε-
ριβόλαιον αὐτῆς εἴρηκεν ὁ Δαβὶδ. Καί, Ἄβυσσος
ἄβυσσον ἐπικαλεῖται, ὁ αὐτὸς προφήτης φησὶν· τὰ 10
στρατιωτικὰ λέγων τάγματα καὶ τὴν τοῦ πλήθους
ὑπερβολὴν τροπικῶς. Ὡς ἐν ἀβύσσῳ τινὶ ὑποβρύ-
χιος ἐγενόμην. Ἄβυσσος οὖν ὑδάτων πλήθος
πολύ.

¹⁶ Ἄβυσσος. Ἱερὸν ἦν τῆς Περσεφόνης, πολὺν 15
χρυσὸν ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου πεφυλαγμένον ἄδικτον
ἔχον. ἐν ᾧ χρυσὸς τις ἄβυσσος, ἀόρατος τοῖς πολ-
λοῖς κατὰ γῆς κεκρυμμένος.

Ἀγάγης. αὐθυπότακτον. καὶ ἀγάγωμεν.

Ἀγάζω. γενικῆ.

Ἀγαθά. ἐπὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ εὐωχίαν

σιτίων καὶ ποσῶν ἐχρήσατο Ξενοφῶν τῇ λέξει. Καί,
Ἀγαθὰ Κιλίκων, λαίπει τὸ ἔχει. Κιλίκων δὲ ὄνομα
κύριον. εὐπορος δὲ ἦν.

Ἀγάθαρχος. ὄνομα κύριον. ἦν δὲ ζωγράφος
5 ἐπιφανής, Εὐδήμων υἱός, τὸ δὲ γένος Σάμιος.

Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον. ἐπὶ τῶν τὰ
δευτερεῖα διδόντων ἢ αἰρουμένων.

Ἀγαθῆς Τύχης νεώς. οὐκ ἄδηλον τὸ ση-
μαινόμενον.

Ἀγαθίας. Σχολαστικός, Μυρωναῖος, ὁ γράψας
τὴν μετὰ Προκόπιον ἱστορίαν τὸν Καισαρέα, [τὰ
κατὰ Βελισάριον καὶ τὰς ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Λιβύῃ
πράξεις] τουτέστι, τὰ κατὰ Ναρσῆν ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ
τὰ ἐν Λαζικῇ καὶ Βυζαντίῳ. Οὗτος συνέταξε καὶ

ἕτερα βιβλία, ἔμμετρά τε καὶ καταλογάδην· τὰ τε
καλούμενα Λαφνιακά, καὶ τὸν Κύκλον τῶν νέων
Ἐπιγραμμάτων, ὧν αὐτὸς συνῆξεν ἐκ τῶν κατὰ και-
ρὸν ποιητῶν. συνήκμασε δὲ Παύλῳ τῷ Σιλεντι-
αρίῳ καὶ Μακεδονίῳ τῷ ὑπάτῳ καὶ Τριβουναίῳ,

20 ἐπὶ τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων.

Ἀγαθικά. τὰ σπουδαία.

1. ἤξειε μεγάλην invertenda. 3. 4. Commiscuit Suidas orationem Aristoph. Lysistr. 174. cum explicationibus Scholiorum.
6. Ἄβυσσον καλεῖ] E Theodoro in Psalmum CIII, 6. sumpta, nullis immutatis, eaque repetita sub v. περιβόλαιον: item
quae sequuntur, Καί, Ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται κτλ. eidem Theodor. in Psalm. XLI, 8. deberi Pearsonus observaverat.
8. μακροῖς Ernesti Gloss. Suid. p. 5. πελάγεσσι vulg. 15. Ἱερὸν — κεκρυμμένος (Exo. Legg. et Suid. v. Πύρρος κείμενος)
Dionys. Exc. A. B. T. IV. p. 2362. Bekk. Cf. v. Πύρρος, unde meliorem petes scripturam. 20. Bekk. Anecd. p. 121. 30.
21. ἐπὶ — λέξει ibid. p. 324. 3. Dixerunt de hoc significatu Küst. in Arist. Ach. 873. Coraëis in Isocr. p. 113. aliique. Ceterum at-
tingit hunc locum Wakefeldus Silv. Crit. III. p. 116.
1. Ξενοφῶν, ut Anab. IV, 4, 9. 2. Cf. v. Κιλίκων et Paroemiographi. 4. Ex Harpocratiōne. 6. Parum nos iuvant Pro-
verbiorum scriptores, nisi quod Diogenianus I, 4. τὰ ὑστερά τισι διδόντων. 8. Cf. Harpocratio; cuius libri Paris. et Palatinus
cum Suida faciunt. 10. Ἀγαθίας — χρόνων plerāque cum Eudocia p. 59. sq. Μυρωναῖος] In prioribus Edd. [et Eud.]
male legitur Σμυρναῖος, pro quo in uno Paris. scriptum inveni Σμυρναῖος, in duobus aliis vero Μυρωναῖος. quae, si ἦ in ἔ
mutes, vera lectio est. Patriam enim Agathiae fuisse Myrinam, urbem Aeolis in Asia, ipse de se in Praefat. Historiae suae
expresse testatur, his verbis: Ἐμοὶ Ἀγαθίας μὲν ὄνομα, Μυρίνη δὲ πατρίς. — In Codice etiam Vaticano pro Σμυρναῖος re-
cte legi Μυρωναῖος Pearsonus ad hunc locum annotavit. Küst. 12. Conflcit Küst. τὸν τὰ κατὰ B. — πράξεις συντάξαια: ego
vanam additamentum uncis inclusi. 17. Non assentior Hasio in Leon. Diac. p. 250. haec, ὧν (vel δν) αὐτὸς συνῆξεν ἐκ τῶν
κατὰ καιρὸν ποιητῶν, interpretantur: quae ipse collegit ex poetis, qui singulis aetatibus floruerunt. 18. δὲ] καὶ vulg.
19. τῷ ὑπάτῳ. id est Epigrammatum scriptori: v. Jacobs. in Anthol. T. XIII. p. 913. 21. Bekk. Anecd. p. 324. sive Zonar.
p. 31. Vocis Lexicographis nostris spretae auctoritatem requiro.

Statim enim ad patidem magnam venies, et valde profun-
dam. Idem etiam neutro genere dixit: Quamvis immensa
illa pecunia apud Deam recondita erit, pacem repudiabunt.
Quippe in arce mille talenta reposita erant. Ἄβυσσον κα-
λεῖ. Abyssum Sacra Scriptura vocat submersam aquae. Nimi-
rum quia terra undique circumdatur aquis, tam magnis quam
parvis maribus, iure David abyssum vocavit terrae amicum.
Idem Propheta, Abyssus, inquit, abyssum invocat: exercitus
militum et ingentem multitudinem figura vocans. Vult abyssus
quodam submersus erant. Abyssus igitur aquarum magna copia
vocatur. Ἄβυσσος. Aedes fuit Proserpinae, in qua
multum aurum ab omni aevo intactum servabatur; ubi vis erat
auri immensa, vulgo nunquam visa, et sub terra abscondita.
Ἀγάγης. De genere αὐθυπότακτων. Item ἀγάγωμεν. Ἀγά-
ζω. Admiror, aptam gentivo. Ἀγαθά. Xenophon hac voce
usus est de cibi potusque iunctis et apparatu convivali. Et,
Suidae Lex. Vol. I.

Ἀγαθὰ Κιλίκων, deest, habet. Cilico vero nomen proprium viri
divitis. Ἀγάθαρχος. Nomen proprium. Erat pictor insignis,
Eudemi filius, genere Samius. Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρ-
τον. Post panem ne puls quidem spernenda. De his dictum, qui
partes secundarias aut tribuunt aut assumunt. Ἀγαθῆς Τύ-
χης νεώς. Bonae Fortunae templum. Hoc quid significet,
haud obscurum est. Ἀγαθίας. Agathias, Scholasticus, My-
rinaeus; qui historiam scripsit, initio inde sumpto, ubi desit
Procopius Caesareensis [qui res a Belisario gestas ac bella in Ita-
lia et Libya litteris mandavit], id est, res Narsetis in Italia.
item ea quae in Lazica et ad Byzantium acciderant. Idem
etiam alios libros ligata solutaque oratione composuit: id
est Daphniaca quae vocantur, et Corpus novorum Epigram-
matum, quae ipse e supparibus poetis collegit. Floruit autem
eodem tempore, quo Paulus Silentarius, Macedonius Consul,
et Tribonianus, aetate Iustiniani. Ἀγαθικά. Praestabilia.

17. Ἄγαθοεργία. Δαμάσκιος. Ὡς δὲ ἐνὶ λόγῳ τὸ πᾶν συλλαβεῖν, ἡμεῖς ἐφη ὁ Πυθαγόρας, ἡμιόγιστα ἔχειν τῷ θεῷ τὸν ἀνθρώπον, κοῖτα σαφῶς ἐπὶ τῶν ἔργων αὐτὸς ἐπεδείκνυτο τὴν ἀγαθοεργὸν προθυμίαν καὶ τὴν ἐς πάντας ἐπεκτεινημένην εὐεργεσίαν· μάλιστα μὲν τὴν ἀναγωγὸν τῶν ψυχῶν ἀπὸ τῆς κάτω βριθούσης παντοίας κακίας, ἔπειτα καὶ τὴν σωτήριον τῶν σωμάτων ἐκ τῆς ἀδίκου ἢ ἀνοσίου τάλαιπωρίας, τὸ δ' αὖ τρίτον ἐπιμελεῖτο τῶν ἔξω πραγμάτων, ὅση δύναμις.

Ἄγαθοεργαί. αἰρετοὶ καὶ ἀνδραγαθίαν ἐκ τῶν ἱππέων ὑπ' Ἐφόρων.

Ἄγαθοφέλεια. ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐκλογή. Οὐκ ἀρκεῖ τοῖς πράγμασιν ἢ ἀγαθοφέλεια μόνον, ἀλλὰ δεῖ καὶ ἠρώμης καὶ ἐπιστροφείας.

Ἄγαθοῦ Δαίμονος. Ἔθος εἶχον οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πίνειν Ἄγαθοῦ Δαίμονος, ἐπιβήσονται ἄκρατον, καὶ τοῦτο λέγειν Ἄγαθοῦ Δαίμονος· χωρὶς εἶσθαι δὲ μέλλοντες, Διὸς Σωτήρος. Καὶ ἡμέραν δὲ τὴν δευτέραν τοῦ μηνός, οὕτως ἐκάλουν. Καὶ ἐν Θήβαις δὲ ἦν Ἡρῆον Ἄγαθοῦ Δαίμονος.

Ὅτι περὶ τὰ ἄγαθῶν βιβλίον συντάξας Ἀριστοτέλης τὰς ἀρχαίους τοῦ Πλάτωνος δόξας ἐν αὐτῷ κατατάττει. καὶ μέμνηται τοῦ συντάγματος Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ψυχῆς, ἐπονομάζων αὐτὸ περὶ Φιλοσοφίας.

Ἀγαθῶν ἀγαθίδες. τίττεται ἡ παροιμία παρὰ τοῖς Κωμικοῖς ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν. καὶ ἀγαθῶν θάλασσα, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν· καὶ ἀγαθῶν μυρμηκία, ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας· καὶ ἀγαθῶν σωρός, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν καὶ πολλῆς εὐδαιμονίας.

Ἀγαθῶν ὄνομα κύριον. ἦν δὲ Τραγικός, διεβέβητο δὲ ἐπὶ μαλακίᾳ. Ἀριστοφάνης.

Ἀγαθῶν ποῦ ἔστιν; ἀπολιπὼν μ' ἀποίχεται.

Ποῖ γῆς ὁ τλήμων; ἐς μακάριον εὐωχίαν.

18. Οὗτος ὁ Ἀγαθῶν ἀγαθὸς ἦν τὸν τρόπον, ποθεῖν¹⁸ τοῖς φίλοις, καὶ τὴν τράπεζαν λαμπρὸς. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ Πλάτωνος Συμπόσιον ἐν ἐστιάσει αὐτοῦ γέγραπται, πολλῶν ὅμα φιλοσόφων παραχθέντων. Κωμωδοποιὸς Σωκράτους διδασκάλου. ἐκωμωδεῖτο δὲ εἰς θηλύτητα.

1. Δαμάσιος] Hoc fragmentum procul dubio depromptum est ex Vita Isidori Philosophi, a Damascio olim conscripta, ex qua Photius Cod. CCXLII. excerpta satis proluxa nobis conservavit. In illis Excerptis multa hodieque leguntur loca, quae Suidas sub Damascii nomine passim adducit; sed sunt et alia haud pauciora (inter quae etiam hoc fragmentum est), quae in Photio non reperias; unde dubium non est Suidam integra Vita Isidori usum fuisse. Küst. Hoc quidem etiam in v. *Ἀνακίς* monuerat. Neque vero persuadet, praesertim turbas v. *πολυήκοος* intuenti. 6. τὴν ἀναγωγὸν τῶν ψυχῶν] Haec philosophiam Platoniam sapiunt, secundum quam nonnullae animae, postquam a loco superiore in corpora descendissent, amore crassioris et immundae materiae captivae omnibus vitis sese polluebant, deorsumque semper vergentes ad coelestia nunquam respiciebant. Haec igitur animae, si ab illa ὑλικῇ προσπαθειᾷ liberarentur, et a labē quam contraxerant ope virtutum purgarentur, dicebantur ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς κάτω βριθούσης παντοίας κακίας, ut Damascii verbis utar. Hinc patet, quare μενάοια ad illis vocaretur γάμμακον ἀναγωγικὸν καὶ σωτήριον: quoniam nimirum notitia peccati et poenitentia vitae prioris male actae primus ad salutem gradus est. Vide Nicephorum in Scholiis ad Synesium p. 384. Küst. Cf. Jacobs. in Anthol. T. IX. p. 280. Wyttenb. in Eunap. p. 243. sq. coll. eiusdem Ep. crit. p. 48. 8. L. καὶ ἀνοσίου. 11. Sic Leid. ap. Ruhnk. in Tim. p. 4. Küsterus ἐκ τῶν ἱππέων vel ὑπ' ἐφόρων conciecerat. Edd. ἐκ τῶν ἐφόρων; medils omisit. 16. V. Piers. in Moer. p. 72. coll. v. *ἄκρατος*. 18. καὶ τοῦτο λέγειν Ἄγαθοῦ Δαίμονος] In edd. veti. haec subficiuntur: ἄλλοι δὲ γὰρ τὸ πρῶτον ποτήριον οὕτως λέγουσι: quae cum non solum seriem orationis incurrerent, sed etiam MSS. deessent, tanquam Schollum e textu elidenda putavit Küst. 20. Peculiaris esse videtur ista memoria secundum dei: nam fanum Thebanum illud esse videtur, quod Lehadæa reppererat Pausanias IX, 39, 5. 1. V. Brandis. de perditis Arist. libris de Idels et de Bono p. 6. 3. *Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ψυχῆς*] cap. 2. 6. ἀγαθῶν ἀγαθίδες Phrynich. Segn. p. 9. Pollux VII, 31. Eust. in Dionys. 517. Boisson. Anecd. III. p. 12. Scribatur ἀγαθίδες. Adde vv. *ἄνι ἀγαθῶν ἀγαθίδες* et *τὰ Τανιάλου*. 7. ἀγαθῶν θάλασσα cum seqq. habet Zenob. I, 9 — 11. praeter alios paroemiographos: cf. v. *Πόντος* et *Ἀρσενί Viol.* p. 12. 8. ἀγαθῶν μυρμηκία Eust. in Il. α'. p. 77, 11. Eudocia p. 298. 13. *Ἀριστοφάνης* Ran. 83. 85. ubi v. Scholia, quae Suidas descripsit. 17. 18. Oratio concisa, cuius exemplum simile praestat Harpocr. v. *ἴων*: ἀναγράφουσι δὲ ἐν αὐτῷ τάδε. 20. Vetus mendum *Κωμωδοποιός*, etiam Schol. commune: *τραγωδοποιός* malebat Küst. Sine suspitione haec accipit Perizonius in Ael. V. H. II, 21. XIII, 4. quem sequitur Bosius Animadv. ad Scr. Gr. p. 8.

Ἀγαθοεργία. Beneficentia. Damascius. Ut autem uno verborum omnem complectar, quod Pythagoras dixit, hominem habere quamvis cum Deo similitudinem, ad eandem rationem factis perspicue demonstravit promptam benefaciendi voluntatem et proliam ad omnes benignitatem, polissimum eam qua animus nititis praegravantibus et deorsum trahentibus ad coelestia renocatur, deinde eam qua corpora ab iniuria et impia servitute liberantur; tertio vero loco externarum quoque rerum pro virili curam gerebat. Ἀγαθοεργοί. Agathoergi: ob fortitudinem ab Ephoris ex equitibus delecti. Ἀγαθοφέλεια. Bonorum electio. Non sufficit ad res gerendas honesta voluntas, sed viribus etiam opus est et solertia. Ἀγαθοῦ Δαίμονος. Boni Dei. Moris erat apud antiquos, a coena Boni Dei poculum bibere, merum sorbentes, atque hoc Boni Dei poculum vocare; cum autem essent discessuri, Iovis Servatoris hiber. Porro cuiusque mensis diem secundum sic appellabant. Fuit etiam

Thebis fanum Boni Genii. Aristoteles librum *de Bono* composuit, in quem Platonis sententias scriptis non mandatas rettulit. Meminit huius operis idem Aristoteles libro primo *de Anima*, idque *De Philosophia* vocat. Ἀγαθῶν ἀγαθίδες. Bonorum glori, proverbium Comicis tritum de copia honorum. Et Ἀγαθῶν θάλασσα, mare honorum, de copia bonorum. Et Ἀγαθῶν μυρμηκία, bonorum myrmecia, de magna felicitate. Et Ἀγαθῶν σωρός, bonorum cumulus: de bonorum copia et multa felicitate dicitur. Ἀγάθων. Nomen proprium. Erat autem Tragicus, et ob mollittem infamis. Aristophanes: *Agatho ubi est? Me derelicto abiit. Quo terrarum ille miser abiit? Ad beatorum convitium.* Hic Agatho bonis moribus erat praeditus, carus amicis, et in victu splendidus. Ferunt autem Symposium in Agathonis convivio peractum a Platone scriptum fuisse, multis simul philosophis eo adductis. Fuit idem Comoediarum scriptor, et Socratis discipulus. Is ob vitam effeminatam a Comicis perstringebatur.

Ἀγαθώνειος αὐλησις. ἡ μαλακὴ καὶ ἐκλελυμένη ἢ ἡ μῆτε χαλαρὰ μῆτε πικρά, ἀλλ' εὐκρατος καὶ ἡδύστη.

Ἀγαθώνιος. ὄνομα κύριον. ὡς ἐβασίλευσε τῆς Ταρτησοῦ.

Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάρκεις ἄνδρες. ἐπὶ τῶν σφόδρα πρὸς ἔλεον ρεπόντων.

Ἀγαθοκλῆς. οὗτος ἐγένετο τύραννος, καὶ ὡς φησι Τίμαιος, κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν κοινὸς πόρνος, ἐτίμος τοῖς ἀκράτεστατοῖς, κολιός, τριόρ- 10 χης, πάντων τῶν βουλομένων τοῖς ὀπισθεν ἔμπροσθεν γινόμενος. ὡς ὅτε ἀπέθανε, τὴν γυναῖκά φησι κατακλαιομένην αὐτὸν οὕτω θρηνεῖν. Τί δ' οὐκ ἐγὼ σέ; τί δ' οὐκ ἐμὲ σύ; Ὅτι δὲ ἐκ φύσεως ἀνάγκη μεγάλα προτερήματα γεγονέναι περὶ τὸν Ἀγαθο- 15 κλέα τοῦτον δῆλον. εἰς γὰρ τὰς Συρακούσας παρεγενήθη φειγῶν τὸν τροχόν, τὸν καπνόν, τὸν πηλόν, περὶ τε τὴν ἡλικίαν ὀκτωκαίδεκα ἔτη γεγώς, καὶ μετὰ τινα χρόνον ἠρμηθεὶς ἀπὸ τοιαύτης ἰπποθέσεως κύριος μὲν ἐγένετο πάσης Σικελίας, με- 20 γίστοις δὲ κινδύνους περιέστησε Καρχηδονίους. τέλος ἐγγηράσας τῇ δυναστείᾳ κατέστρεψε τὸν βίον, βασιλεὺς πρόσαγορευόμενος.

Ἀγαθόν. κοινῶς μὲν τὸ τι ὄφελος. ἰδίως δὲ ἤτοι ταῦτ' ἢ οὐχ ἕτερον ὠφελείας· ἔθεν αὐτὴν τε τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ μετέχον αὐτῆς ἀγαθὸν τριχῶς λέγεσθαι. οἶον τὸ ἀγαθόν, ἀφ' οὗ συμβαίνει, ὡς τὴν 5 πράξιν καὶ τὴν ἀρετὴν. ἢ οὐ δέ, ὡς τὸν σπουδαῖον τὸν μετέχοντα τῆς ἀρετῆς. ἢ οὕτω· τὸ ἀγαθόν, τὸ τέλειον κατὰ φύσιν λογικοῦ ἢ ὡς λογικοῦ. τοιοῦτο δ' εἶναι τὴν ἀρετὴν ὡς μετέχοντάς τε πράξεις τὰς κατ' ἀρετὴν καὶ τὸ σπουδαίους εἶναι. ἐπιγεννήματα δὲ τὴν τε χαρὰν καὶ τὴν εὐφροσύνην καὶ τὰ παρα- 10 πλῆσια. Ἐπι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχῆν, τὰ δὲ ἐκτός, τὰ δὲ οὔτε περὶ ψυχῆν οὔτε ἐκτός. Ἐὰ μὲν περὶ ψυχῆν ἀρετὰς καὶ τὰς "κατὰ ταύτας πρά- 15 ξεις, τὰ δὲ ἐκτός τὸ τε σπουδαῖον ἔχειν πατρίδα καὶ σπουδαῖον φίλον καὶ τὴν τούτων εὐδαιμονίαν, τὰ δὲ οὔτε ἐκτός οὔτε περὶ ψυχῆν, τὸ αὐτὸν ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι σπουδαῖον καὶ εὐδαιμόνα. Ἐπι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικά, τὰ δὲ ποιητικά, τὰ δὲ τελικά καὶ ποιητικά. τὸν μὲν οὖν φίλον καὶ τὰς ὑπ' αὐτοῦ 20 προσγινομένας ὠφελείας ποιητικὰ εἶναι ἀγαθὰ· θάρσος δὲ καὶ φρόνημα καὶ ἐλευθερίαν καὶ τέρψιν καὶ εὐφροσύνην καὶ ἀλυπίαν καὶ πᾶσαν τὴν κατ' ἀρετὴν πράξιν τελικά· ποιητικὰ δὲ καὶ τελικά, καθὼ μὲν

1. Mesyehias: Ἀγαθώνειος αὐλησις. τὴν μαλακίαν. Cf. Arsenii Viol. p. 13. Spectat hoc abusum generis chromatici, quod ab Agathonē ad tragediam transductum narrat Plutarch. Qu. Symp. III, 1. Cf. v. Μύρμηξ. 4. Ἀγαθώνιος] Scribendum Ἀγαθώνιος dudum Portus monuerat. Iam etsi unus liber vitiosam vocem in Herod. I, 163. praebet, hanc tamen annotationem malo vel propter orationis colorem a Suida abiudicare. 6. Zenob. I, 14. βλεπόντων mendum Arsenii Viol. p. 15. 8. Ἀγαθόν- 15 κλῆς] E Polyb. XII, 15. ducta. Principium fragmenti usque ad v. 18. extat in v. τριόρχης. 13. Indidem petit q̄ras: Edd. q̄ras. 16. παρεγενήθη: Küst. cum tribus Paris., παρ' αἰς ἐγεννήθη Med. 21. μεγίστους δὲ κινδύνους περιέστησε Καρχη- 20 δονίους Polyb.

1. Ἀγαθόν — καὶ αἰρετὸν Zenonis doctrina, maximam illa partem variis cum mendis et lacunis e Diog. Laert. VII, 94 — 98. descripta. 4. συμβαίνει] supplendum ὠφελείσθαι. Item τὴν [σπουδαῖον] πράξιν, quorum loco haud minus vitiose Diog. τὴν 5 πράξιν τὴν κατ' ἀρετὴν. De hoc et praesertim de tertii membri defectu constat e Sextii Emp. adv. Math. XI, 22. sqq. sive Pyrrh. Hpr. III, 20, 21. 7. Delendum ἢ. 8. Edd. μετέχον τὰς vel μετέχοντας. Küsterus malebat e Diog. ὡς τε μετέχοντα, τὰς τε — 10 ἀρετὴν καὶ τοὺς σπουδαίους, εἶναι: quae dicendi ratio durissima foret. Equidem praefero: ὡς μετέχον τὰς — τοὺς σπουδαίους. εἶναι δὲ εἰλυγ. 14. σπουδαῖον vulg. 16. τῷ om. vulg. αὐτὸν ἐαυτῷ Diog. Neutrum satis intelligo. 17. 18. Cf. Cic. Fin. III. 16. 19. ἐπ' αὐτοῦ L. cum Diog.

Ἀγαθώνειος αὐλησις. Agathonius tibiarum cantus: quippe mollis et dissolutus; vel neque mollis neque acerbus, sed bene temperatus ac suavissimus. Ἀγαθώνιος. Nomen proprium viri, qui Tarsesi rex fuit. Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάρκεις 5 ἄνδρες. Boni viri facile lacrimantur. Dicitur hoc de his, qui ad misericordiam valde sunt propensi. Ἀγαθοκλῆς. Agathocles. Hic fuit tyrannus, et, ut ait Timaeus, prima aetate publicum prostibulum, incontinentissimam cuiusque libidini expositus, uraculus, probe vasatus, qui sicut praedicare liberet, copiam sibi praebuerit. Hic ubi mortuus esset, uxorem eum lamentan- 10 tem haec verba dixisse tradit: Quid non ego tibi? quid non tu mihi? Atqui necesse fuisse, ut ingentibus a natura dotibus esset ornatum Agathocles, manifestum est. Syracusas enim venit, rotam aegularem, fumum et lutum fugiens, et aetatis annum circiter duodevicesimum ageus; et aliquanto post qui ab huiusmodi principis esset profectus, totius Siciliae dominus est factus, Car- 15 thagines in maxima pericula adduxit, et tandem, cum in principatu consensisset, vitam finivit Rex appellatus. Ἀγαθόν. Bonum generaliter vocatur, cuius sit aliqua utilitas, proprie vero

vel idem esse quod utilitas, vel non diversum ab utilitate. unde et ipsam virtutem et id, quod ipsius est particeps, bonum trifariam dici: velut boni, unde utilitas profiscitur, exempla sint actio et virtus; eius autem quod ad utilitatem confert, vir bonus particeps virtutis. Vel ita: Bonum esse id, quod perfectum sit secundum naturam rationalis tanquam ratione praediti. Huiusmodi vero esse virtutem, ut eius sicut particeps cum actione secundum virtutem, tunc ipsi probi. eius autem emolumenta gaudium et laetitiam hisque similia esse. Praeterea bonorum partem animi, partem externam, alia neque animi neque externa. Animi quidem esse virtutes et quae secundum eas sunt actiones, externa, ut praecellam habere patriam, amicum probum, et comitem horum felicitatem. neque externa vero neque animi, ut si quis in sese sit vir bonus et felix. Porro esse boniorum alia ad finem ultimum pertinentia, alia autem efficientia, alia utrumque simul. amicum igitur et quae ex eo capiuntur utilitates esse bona efficientia. confidentiam vero, magnitudinem animi, libertatem, oblationem, laetitiam, tranquillitatem et omnem virtutis actionem. bona ad finem pertinentia, sed efficientia simul et ad finem parti- 3*

ποιοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν, ποιητικὰ ἔστιν ἀγαθὰ, καὶ δὲ συμπληροῦν αὐτὰ, ὥστε μέρη αὐτῆς γενέσθαι, ταλικά, ὅλον φίλος καὶ ἔλευθερία καὶ τέρας. Ἐτι τῶν περὶ ψυχὴν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἰσιν ἔξεις, τὰ δὲ διαθέσεις, τὰ δὲ οὔτε ἔξεις οὔτε διαθέσεις μὲν αἰ ἀρεταί, ἔξεις δὲ τὰ ἐπιτηδεύματα, οὔτε δὲ ἔξεις οὔτε διαθέσεις αἰ ἐνέργειαι. Κοινῶς δὲ τῶν ἀγαθῶν μικρὰ μὲν ἔστιν εὐτεκνία καὶ εὐγηρία, ἅπλοῦν δὲ ἔστιν ἀγαθὸν ἐπιστήμη. καὶ αἰ μὲν παρόντα αἰ ἀρεταί, οὐκ αἰ δὲ, ὅλον χαρὰ, περιπάκῃς. Πᾶν δὲ ἀγαθὸν λυσιτελές εἶναι καὶ συμφέρον καὶ δέον καὶ χρήσιμον καὶ εὐχρηστον καὶ καλὸν καὶ ὠφέλιμον καὶ δίκαιον καὶ αἰρετόν. Ἄγαθόν δὲ ἔστι τὸ πᾶσιν ἐφετόν. Καὶ ἔτι ἀγαθὸν ἔστιν, εἰς ὃ πάντα ἀνήρηται, αὐτὸ δὲ εἰς 15 μηδέν.

Ἄγαθόν. ὁμῶνυμός ἐστι φωνή. κατηγορεῖται δὲ τὰ δέκα γένη τοῦ ἀγαθοῦ, τουτέστιν αἰ ἰ κατηγορίαι. Καὶ τὸ μὲν Ποιεῖν, ἐπεὶ ἔστι τινα ἀγαθὰ ὡς ποιητικὰ. λέγεται γὰρ τὸ ἀγαθοῦ ποιητικόν, 20 ἄγαθόν· ὅλον τὸ ὑγείας ποιητικὸν ἢ ἡδονῆς, καὶ ἄλλως ὠφέλιμον. τὸ γὰρ ἐν τῷ ἔδδαματι ἀγαθόν, ὡς ποιητικὸν ἀγαθοῦ, ἀγαθόν. Τὸ δὲ Ποιὸν ὑπὸ τῆν τοῦ ποιοῦ κατηγορίαν. ποτὲ δὲ τὸ Ποιὸν ἐπὶ ψυχῆς. ἔταν γὰρ κατηγορήσωμεν τὸ ἀγαθὸν τῆς ψυ- 25 ποιήσασθαι μάχην.

κῆς, λέγοντες αὐτὴν ἀγαθὴν, τὸ ποιῶν αὐτὴν εἶναι σημαίνομεν· ὅλον σώφρονα ἢ ἀνδρείαν ἢ δίκαιαν· ποιότητος δὲ παρουσία τὰ περὶ αὐτὰ. Ὅμοιως καὶ ἀνδρώπων. ὅταν γὰρ τὸ ἀγαθὸν κατηγορήσωμεν αὐτοῦ, τὸ ποιὸν αὐτὸν εἶναι σημαίνομεν· ὅλον σώφρονα, ἀνδρείαν, δίκαιαν, φρόνιμον. Ἐπίστε δὲ τὸ ἀγαθὸν τὸ Ποτὲ σημαίνει. τὸ γὰρ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ γινόμενον ἀγαθὸν λέγεται. Σημαίνει δὲ ἀγαθὸν καὶ τὸ Ποσόν. τὸ γὰρ μέτριον καὶ μὴ ὑπερβάλλον μήτε ἐνδέον, εἴη ἂν ποσόν, καθύσον τοσοῦτόν τι. λέγεται καὶ ὡς Οὐσία τι ἀγαθόν, ὡς θεός, νοῦς. λέγεται δὲ καὶ ὡς Πρὸς τι. τὸ γὰρ "σύμμετρον οὕτως ἀγαθόν. Καὶ ἐν τῷ Πάσχειν, ὡς 20 τὸ θεραπεύεσθαι καὶ διδάσκεισθαι. Ἔστι τι ἀγαθόν καὶ ἐν τῷ Ποῦ· ὅλον τὸ ἐν Ἑλλάδι εἶναι, τὸ ἐν ὑγαινοῖς χωρίοις εἶναι, τὸ ἐν ἡσυχίαν ἔχουσι ἢ εὐρήνην. Εἴη δ' ἂν καὶ ἐν τῷ Κεῖσθαι, ὅταν ὦ μὲν λυσιτελές τὸ καθέξεσθαι καθέξεται, ὦ δὲ τὸ ἀνακεῖσθαι, ἀνάκειται, τῷ πυρέττοντι φέρει εἰπεῖν.

Ἄγαθος. ὁ φρόνιμος. οὐκ ἐπίσης δὲ ὁ φρόνιμος καὶ ὁ ἀγαθός· ἐπιπλέον γὰρ ὁ ἀγαθός. ἀγαθός γὰρ ὁ σώφρων, ὁ ἀνδρείος καὶ οἱ λοιποὶ ἀγαθοὶ λέγονται, ** καὶ οἱ ἐπιστήμονες. Τοὺς δὲ Δαίτους ἀγαθοὺς μὲν ἀκοντιστάς, ἀγαθοὺς δὲ καὶ ἐν χειρὶ 25 ποιήσασθαι μάχην.

2. Praestat autem cum Diog. 8. Cum eodem lego μικτά. 17. Hic locus procul dubio ex aliquo interpretum Aristotelis descriptus est, ut multa alia, quas suo loco indicabimus. Docet enim diversis in locis Philosophus ille, bonorum tot esse genera, quot sunt categoriae, sive bonum in omnibus categoriis reperiri: ut *Magmor. Moral.* l. 1. ubi inquit: τὰγαθὸν ἐν πάσαις ταῖς κατηγορίαις ἐστὶ· καὶ γὰρ ἐν τῷ Τί καὶ ἐν τῷ Ποῦ καὶ ἐν τῷ Ποσῷ καὶ ἰσῶτι καὶ Πρὸς τι καὶ ἄλλως ἐν πάσαις. Vide eundem *Ethic. Nicomach.* l. 1. et *Ethic. Eudem.* l. 8. Ex aliquo ergo interpretum ad haec vel similia loca Aristotelis Suidam articulum istum descripsisse non dubito. Küster.
3. καὶ ἀνδρώπων dubito an recte se habeat. 19. τῷ πυρέττοντι φέρει εἰπεῖν] Loco huc aliqua desunt, et ultimis verbis lais nullus omnino sensus inest. Küst. Haec quidem dubitatio vana, cum frequentissima sit grammaticorum dicitio φέρει εἰπεῖν, ut *επιπλοῦντα*. Adde rariorem formulam, φέρει ζητεῖν apud Theon. *Proxym.* p. 253. comparandam cum Stoica ὁμοίον εἰπεῖν in v. *Ἀδιαφορία*. Küsterum notavit Hasius in Leon. *Diac.* p. 198. 20 — 25. Eadem Zonar. p. 15. 22. καὶ οἱ λοιποὶ Locum hunc prava interpunctio obscurum reddit. Clara autem erunt omnia, si cum sic legeris et distinxeris, καὶ οἱ λοιποὶ. Ἄγαθοὶ λέγονται καὶ οἱ ἐπιστήμονες. Küst. Apparet quaedam post λέγονται intercidisse. 23. Δαίτους] Imo Δάους potius. Portus hanc vocem pro nomine appellativo accepit. — De hoc errore Porti eruditus monuit Lucas Holstenius in Stephanum v. *Ἀσπ.* Küst.

mentia talia esse, ut quatenus felicitatem absolvant, vocentur efficientia, quatenus vero eandem complent, tanquam partes eius, ad finem pertineant: velut amicus, libertas et oblectatio. Præterea bonorum animi alia sunt habitus, alia affectiones, alia vero neque habitus neque affectiones. affectiones sunt ipsae virtutes, habitus vero studia; neque habitus neque affectiones sunt actiones. Communiter autem bonorum quaedam sunt mixta, ut liberorum copia et placida senectus, simplex vero bonum scientia. adhaec bonorum alia nobis semper adsunt, ut virtutes; alia non semper, ut gaudium, ut deambulatio. Omne porro bonum esse expediens, conducens, convenientis, utile, commodum, honestum, adlivans, iustum et expetendum. Bonum est, quod ab omnibus expeditur. Item bonum est, ex quo omnia pendent, ipsa vero e nullo alio. Ἄγαθόν. Est vox homonyma. Nam decem genera, hoc est, decem Categoriae, de Bono dicuntur. Nam I. *Facere* de Bono dicitur, quia quaedam bona sunt efficientia. Dicitur enim bonum id, quod est efficiens boni, ut sanitatis aut voluptatis, aut denique quod est utile. Quod enim in edulio bonum est, id dicitur bonum, ut boni efficiens. II. *Qualē* vero sub qualitatia categoria continetur. Interdum vero *Qualē* de animo dicitur. cum enim bonum de animo praedicamus, vocantes ipsum bo-

num, *qualē* ipsum esse significamus, ut temperantem aut fortem aut iustum. *Qualia* enim sunt ea, quibus inest qualitas. Similiter etiam in homine se res habet. cum enim bonum de ipso dicimus, *qualē* ipsum esse significamus, ut temperantem, fortem, iustum, prudentem. III. Interdum vero Bonum *Quando* significat. Quod enim opportuno tempore sit, Bonum dicitur. IV. Bonum etiam significat *Quantum*. Quod enim est mediocre et neque redundat neque deficit, illud est *Quantum*, quatenus est aliquid tantum. V. Dicitur etiam aliquid Bonum tanquam essentia, ut *Dens*, ut *mens*. VI. Dicitur etiam Bonum, ut ad aliquid *relatum*. Quod enim aptam habet proportionem, eateenus bonum est. VII. In ipsa etiam perpassione Bonum versatur, ut quod est curari et doceri. VIII. Est etiam aliquid bonum in loci notione, ut in Graecia esse, vel in locis salubribus, in pacatis et tranquillia agere. IX. Est etiam in *Situ*, veluti cum in sederit, cui id expedit, cuberit vero, cui cubare expedit, exempli causa febricitanti. Ἄγαθος. Prudens. Non tamen idem omnino est bonus et prudens: boni enim vocabulum latius patet. nam bonus dicitur temperans, fortis, et reliqui virtute aliqua praediti; prudentes vero qui rei allicuius periti sunt. *Deos* vero tam *bonos esse iaculatores, quam pugnas omnibus committendos peritos.*

Ἀγάθυρσα. πόλις Σικελίας, ὡς Πολύβιος.

Ἀγάθυρσοι. ἔθνος ἐνδοτέρω τοῦ Αἰῶνος, ἢ ἀπὸ Ἀγαθύρσου τοῦ Ἡρακλέους; ἢ ὡς Πείσανδρος ἀπὸ τῶν θύρας τοῦ Διονύσου.

Ἀγακλειτός. ὁ ἄγαν ἐνδοξος. καὶ Ἀγακλειτή.

Ἀγάλακτες. δμογενεῖς, ἑμαιοι, ἀδελφοί. ἄλλοι δὲ τοὺς ἱερῶν κοινωνοὺς καὶ συγγενεῖς. οἱ δὲ συντρόφοι.

Ἀγαλεών. ὄνομα ἔθρους.

Ἀγάλλει. ποιᾷ, σκευάζει, κοσμεῖ.

Ἀγαλμα. πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Καὶ δίδωσιν ἀργύριον, ἵνα ἐκπότησῃ τὸ ἀγαλμα ἕκρας τέχνης, προσθεῖς τὸ μέγεθος καὶ προσαυτῶν τῆς λίθου τὴν φύσιν.

Ἀγαλμα Ἀθηνᾶς. ἔστιν ἐν Ἀθήναις. Καὶ ἔστιν ἀγαλμα βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως ἐν Ἀντιόχεια. Καὶ ἀγαλμα Ἀπόλλωνος, ἐν τῷ Ἀπόλλωνος. καὶ ἀγαλμα Διονύσου, ἐν τῷ Ἀδξέντιος.

Ἀγάλματα. τὰ τῶν θεῶν μιμήματα, καὶ πάντα τὰ κόσμον τινὸς μετέχοντα. Ὀμηρος.

Βασιλῆϊ δὲ κέεται ἀγαλμα.

Καὶ Ἡσίοδος τὸν δρμον ἀγαλμα καλεῖ. Πίνδαρος

δὲ τὴν ἐπὶ τάφου στήλην οὕτω καλεῖ. Εὐριπίδης τὸν ἐπὶ νεκροῖς κόσμον. Καὶ ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. καὶ τὸ εἶδωλον, βρέτας, χάριμα, καλλογή, κόσμος, καύχημα, θαλλοί, ἀνδριάντες, ἐπιγραφαί. Ἀγάλα-²¹ματα δὲ καὶ τὰς γραφὰς καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσιν. Ἀγαλμάτιον δὲ, ὑποκοριστικῶς.

Ἀγαλματοποιοὶ (τούτέστι χειρουργοὶ) οὗτοι ἀκριβεῖς, Λύσιππος, Πολύκλειτος, Φειδίας.

Ἀγαλματοφοροῦμενος. ἀγάλματα ἤτοι τύ-¹⁰πους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. οὕτω Φίλων.

Ἀγάλλων. ἑαυτὸν σεμνοποιῶν.

Ἀγαμαι καρδίας. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ θαυμάζω. Αἰλιανός. Ἐπεὶ καὶ τὴν τοῦ Μενέλεω πρός τὸν τοῦ Πριάμου Πάριν οὔτε ἐπαινῷ οὔτε ἄγαμαι.

† Ἐγὼ δὲ ἄγαμαι καὶ τοὺςδε τοὺς ἄνδρας, τὸν δὲ Ἀκαρνανά μέγιστον καὶ πρὸ τούτων. ἃ γὰρ πεισομένους ἐγίνωσκε, τούτων ἐπεθύμησε τοῖς ἀνδράσι κοινωνῆσαι.

Ἀγαμέμων, Ἀγαμέμνονος, ὃ Ἀγάμεμνον. καὶ Ἀγαμεμόνειος οἶκος, καὶ Ἀγαμεμνονεῖα ναῦς.

Ἀγάμενος. Θαυμάζων. Ἀγάμενοι τοῦτον τῆς εὐψυχίας ἐποχοῦσι τῷ ἴππῳ.

1. E Steph. Byz. V. Polyb. IX, 27, 10. 2. Ex eodem Stephano (coll. Eust. in Dionys. 310.): unde sermo resarciendus, [κέκλνται δὲ] ἢ ἀπὸ κτλ. 6. Oris ap. Etym. M. p. 5. Zonar. p. 14. cui reddendum ὁμαίλους καὶ ἀδελφούς. Suspicio etiam in Hesycho vulgarum ἀγαλάκτης. ὄνομα corrigendum esse ἀγάλακτες. ἑμαιοι. 9. Ἀγαλεών Parisini ap. Kist. et Zon. I. I. Edebatur Ἀγαλέων. „Codicum lectio Ἀγαλεών Suidae debetur; veram Ἀγάλεων e Thucyd. II, 19. grammaticus antiquior enotarat.“ Valck. in Herod. VIII, 90. Hodie tamen istius descriptionis memoria prorsus videtur oblitata. 10. Bekk. Anecd. p. 324. 11. Definitio plerisque grammaticis communis. 12. Legendum ἐκπονήσαιο vel ἐκπονήσεται ἀγαλμα. 15. Ἐν Ἀθήναις] Logo ἐν τῷ Ἀθηνᾶς, id est, in voce Ἀθηνᾶς, ubi de simulacro Minervae agitur. Et sic paulo post pro ἐν Ἀντιόχεια legendum ἐν τῷ Ἀντιόχεια. Kist. Fallitur: nam reponendum ἀγαλμα Ἀντιόχου ἐν τῷ Βδέλυγμα ἐρημώσεως. 20. Ὀμηρος II. δ. 144. 22. Ἡσίοδος] non, opinor, in his carminum reliquiis. Πίνδαρος Nem. X, 125.
1. Εὐριπίδης Alceste. 613. κόσμον φέροντας, νεότερον ἀγάλματα. 4. 5. Bekk. Anecd. pp. 324. 334. 7. Cf. Zonar. p. 14. Apparet ex v. χειρουργοί legendum ἄριστοι καὶ ἀκριβεῖς. 10. Φίλων: v. Ruhnk. in Tim. p. 7. 11. Eodem Anecdotorum loco; Zonaras vero p. 35. subiecit ἢ χείρων. Verum ad eam huius explicationis desidero, ac pristinam scripturam suspicor ἀγαλλίων extitisse. Ceterum Herodianus π. μον. l. 5. p. 12. 14. ἀγάλλων ut videtur substantivorum loco habuit. 12. Aristoph. Acharn. 464. Post θαυμάζω haec extabant: Ἀγαμαι κατὰ περιποίησιν, γενικῆ. Τὸν φέλλω ἄγαμαι τῶν τρόπων καὶ τοῦ χρηστοῦ ἥθους ἔκασι. Αἰτιατικῆ δὲ. Οἶμαι δὲ τὸν πόλεμον θεῶν τινα ἰσασθῆναι. Ὅταν ἔχη τὴν σὲ αἰτιατικῆ (— κῆν vulg.), καὶ διὰν ἐξακούηται τὸ ἔνεκα, γενικῆ συντάσσεται. In quibus cum Kisternus sententiam tantum hanc, Ὅταν ἔχη τὴν σὲ et quae sequuntur usque ad συντάσσεται, exturbari iussisset, monuit ille postea Diatribē p. 45. sq. istam scholastici cuiusdam annotationem ab A. Paris. exulare, alterius autem margini mandatam esse. Novissima quidem huc fere redire debuerunt: γενικῆ δὲ συντάσσεται, διὰν ἐξακούηται τὸ ἔνεκα, cf. Etym. Gud. p. 587. Ceterum posterior locus est defectus, quippe Isocrates Panegyri. 23. οἶμαι δὲ καὶ τὸν πόλεμον τοῦτον θεῶν τινα συναγαγεῖν, ἀσασθῆναι τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. 15. Philostrati locus V. Apoll. IV, 23. unde legendum Μέγιστιαν. Cf. loci huius partem sub v. Ἀκαρνανά. 20. Cf. Aeschyl. Cho. 853. et Etym. M. p. 461, 44. quo auctore praestiterit Ἀγαμεμόνεια. 21. Zonar. p. 34.

Ἀγάθυρσα. Urbs Siciliae, auctore Polybio. Ἀγάθυρσοι. Gens interiora Haemi incolens, vel ab Agathyrso, Herculis filio, vel, ut tradit Pisander, a Baocchi Ithyrsis sic appellata. Ἀγακλειτός. Valde clarus. Item ἀγακλειτή. Ἀγάλακτες. Cognati, consanguinei, fratres. alii vero, sacrorum participes et cognati. alii contra, simul educatos. Ἀγαλεών. Nomen montis. Ἀγάλλει. Fabricat, elaborat, ornat. Ἀγαλμα. Omnia res de qua nos loquamur. Ac dedit illi pecuniam, ut elaboraret statuas summae perfectionis, indicata magnitudine lapideaque natura declarata. Ἀγαλμα Ἀθηνᾶς: de quo vide in v. Ἀθηνᾶς. Et de simulacro Antiochi lege v. Βδέλυγμα ἐρημώσεως. De simulacro Apollinis vide v. Ἀπόλλωνος: et de simulacro Baocchi v. Ἀδξέντιος. Ἀγάλματα. Deorum imagines, item omnia quae in ornamentis ponuntur. Homerus: Regi vero inquam ornamentum id reconditur. Hesiodus monile ἀγαλμα vocat; Πίνδαρος, cippum; Euripides, ornatum mortuorum sic

appellat. Item, omne de quo quis se iactat. Porro, effigies, simulacrum, gaudium, decus, ornamentum, res gloriantis, rami virentes, statuae et inscriptiones sic appellantur. Ἀγάλματα etiam picturas et statuas vocant. Ἀγαλμάτιον vero diminutive, parva statua. Ἀγαλματοποιοί. Statuarii insignes et perfecti fuerunt Lysippos, Polycletes, Phidias. Ἀγαλματοφοροῦμενος. Imagines sive species rerum mente informatum in se ferens. Ita Philo. Ἀγάλλων. Magnifico se iactans. Ἀγαμαι καρδίας. Attice dicitur pro miror. Aelianus: Quippe ne Menelaus quidem cum Paride, Priami filio, laudo, neque admittor. — Ego vero admittor etiam hocce ritos, impensius vero superque illos Acarnanem: ut qui malorum, quae homines passuros esse norat, in societatem venire cuperet. Ἀγαμέμων, Ἀγαμέμνονος, ὃ Ἀγάμεμνον. hinc dicitur Agamemnonia domus, et Agamemnonia navis. Ἀγάμενος. Admirans. Admirantes hinc ob animi fortitudinem equo imprount.

Ἀγαμήδης. ὄνομα κύριον. καὶ θηλυκὸν Ἀγαμήδη.

Ἄγαν ἐγκείσθαι τῷδε. οἶον, αἰτιάσθαι καὶ ἀποτείνεσθαι.

Ἄγαννιφον. Ὀμηρος, τὸ ὕρος τὸ λίαν χιονίζομενον.

Ἄγανον. προπαροξυτόνως τὸ κατεαγὸς ξύλον, ἢ τὸ φρυγαγῶδες καὶ ἔπιμιμον πρὸς τὸ κατεαγῆναι. οἱ δὲ τὸ ἀτελέκητον. Ἄγανὸν δὲ ὄξυτόνως καλὸν ἢ ἀγαθὸν ἢ ἰλαρόν. οἱ δὲ ἀθάνατον. ἐνθεν καὶ Ἀγανοφροσύνη. [καὶ Ἀγανοῦμεν ἀντὶ τοῦ κοσμήσομεν.] καὶ αὐθις.

Ὡς ἂν τοι βεῖη μὲν ἀγανὸς ἀτθίδι δέλτω κηρὸς, ὑπὸ στεφάνοις δ' αἰὲν ἔχοις πλοκάμους.

Ἄγανόφρονος.

Τό τε τῆς ἀγανόφρονος ἡσυχίας εὐήμερον πρόσωπον.

τῆς πράου καὶ προσηνοῦς.

Ἀγανοφροσύνη. προσήγεια, πραότης.

Ἀγανώπιδος. πράεα βλεπούσης.

Ἀγανώτερον. ποθεινότερον, πραότερον.

Ἄγαπᾶν. ἀποδέχεσθαι.

Ἄγαπᾶν. ἀρκείσθαι τινι καὶ μηδὲν πλέον ἐπιζητεῖν.

Ἀγαπήνορος. τὴν ἀνδρείαν ἀγαπῶντος.

Ἀγαπησμός. ἀγαπησμον λέγουσι καὶ ἀγάπησιν τὴν φιλοφροσύνην. Συναριστώσαις Μένανδρος.

Καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ

γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπησμον οἶος ἦν.

Ἀγαπητὰ ἦθη. τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ.

Ἀγαπητόν. τὸ ἡγαπημένον ἢ τὸ μονογενές. καὶ Ἀγαπητῶς. Οὕτω δὲ ἄρα πολλὸ τὸ ἀνόητον ἐν τοῖς ἡγεμοῖσιν αὐτῶν ἦν, ὥστε ἀγαπητῶς εἶδον, εἰ μὴ μετὰ πάντων ἀγωνιῶνται τῶν συναραμένων τῆς στρατείας.

15 Ἀγαπητός. Ἐπίσκοπος Συναδῶν, ὃν ἐν ἐπαίνῳ πολλῷ τίθεται Εὐσέβιος ὁ Πάμφιλου, καὶ θαυμάτων αὐτοῦ ἑξαισίων μνήμην ποιεῖται, ὁρῶν μεταστάσεις καὶ ποταμῶν καὶ νεκρῶν ἐγέρσεις. καὶ ὅτι στρατιωτῆν ὄντα ἡβουλήθη Μαξιμῖνος ὡς Χριστιανὸν ἀποκτεῖναι, διὰ τὸ πυνθάνεσθαι πολλοὺς τὰ παρ' αὐτοῦ τελούμενα ὑπεραγαμένους.

1. Ἀγαμήδη haud scio an Eusebio in Il. l. 739. vel in Dionys. 322. duce sit Euphorionis fragm. X. restituendum: ὄσα' ἑδάη Πολύδαν', ἢ Κυταυὰς ἢ Ἀγαμήδη. 3. Bekk. Anecd. p. 334. addito teste Aristoph. Acharn. 290. αἰτιάσθαι ἐναντιοῦσθαι Anecd. 5. Ὀμηρος: ut Il. α. 420. Cf. Zonaras. 7. Zonar. p. 32. Anecd. Bekk. p. 335. 10. Cf. Etym. M. et Schol. Aristoph. Ves. p. 1458. Cf. Eustath. in Il. β. p. 209. 11. καὶ — κοσμήσομεν perperam huc invecata vel mendum illud ἀγανοῦμεν, i. e. ἀγατοῦμεν (v. Ruhnk. in Tim. p. 5. Toup. III. p. 12.) arguit. 13. Distichum Erycii Ep. XIII. 5. 6. unde restituendum ἀγανος et ἔχης. δέλτω e binis Paris. revocavit Kunt.: διαλέκτω superiores. 15. Aristoph. Av. 1310, 11. 20. 21. Zonar. p. 23. Bekk. Anecd. p. 324. ἀγανότερον pertinet ad Aristoph. Lysistr. 885. Ceterum Syntipae p. 16. cui Boissonadus reliquit ἡγαπημένωτερον, reddes ἡγαπημένων ἀγανώτερον.
1. 2. In unum contraxit glossa Bekk. Anecd. p. 324. Posteriorem vim ad ceterius aevum alii retulerunt, v. Eust. in Od. φ. p. 1910, 31. 4. Il. ο'. 302. 5. Bekk. Anecd. p. 324. 6. Μένανδρος p. 157. 9. Xenoph. Mem. III, 10, 5. ἦθη Bekk. Anecd. p. 324. et Zonar. p. 31. qui καλὰ καὶ σπουδαῖα καὶ ἀγαθὰ docit. Edd. ἦθη. 10. ἦ] καὶ Bekk. Anecd. p. 324. coll. 209. ἦ καὶ Zonar. p. 14. ubi v. Titim. 14. Post στρατείας haec extabant: Ἀγάπη οὐ περιπερεύεται, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος φησι. τουτέστιν, οὐ προπετεύεται. Quae cum facile pateat ad v. Ἀγάπη referenda fuisse, Kusterus Diatribae p. 46. docuit ea Paris. A. ignorari, alteriusque in marginem eas coniecta: perperam scilicet de v. Περιπερεία exscripta, id quod denuo videmus sub v. Ἡ ἀγάπη οὐ περιπερεύεται accidisse. Simillimas fraudes compares in vv. Ἀγγελοῖ· Ἀγκυραν sive Κεραμεικός· Ἀγοράσω· Ἀγοροῖ· τῆς· Ἀδελφείδος· Ἀθηναίων δυσβουλίᾳ· Ἀλέξανδρος ὁ Φαλίππου· Ἀλκμαϊωνίδαι· Ἀπεκτάκσι· Ἀπηλιώτης· Γνώμονα· Διειστοῖ· Εὐποία· Ἰχθύς· Θυροκοπέται· Παῦτας sive Ἀἴθις· Περιωλίτις· Πολυμύειν· Προνοῦλων· Προσπεφυκτός· Πυραμῖς· Τυμαχίδας· Ψήκτρα· Ψήφος· Χορκόος. 18. Εὐσέβιος ὁ Πάμφιλου] Nihil tale apud Eusebium reperio. Apud Philostorgium autem lib. II, 8. similia haec de Agapeto leguntur, quem adi. Pears. 18. Desideratur λέγων vel similis vox.

Ἀγαμήδης. Nomen proprium. Et foveineum Agamede. Ἄγαν ἐγκείσθαι τῷδε. Aliter vehementer instare: id est, accusare et in aliquem invehi. Ἄγαννιφον. Homerus montem niveosum sic appellat. Ἄγανον. Cum accentu in prima significat lignum fractum aut aridum vel fragile. alii vero indolatum explicant. Ἄγανὸν vero cum acuto pulchrum, bonum aut laetum. alii vero immortale. hinc derivatur ἀγανοφροσύνη, laetitia. [Ἐὶ, ἀγανοῦμεν, ornabimus.] In Epigrammate: Et tibi suat perennis in Attica tabella cera, comaeque semper coronis sint redimitiva. Ἀγανόφρονος. Placidi. Ac Placidatē (vel mitis et mansuetae) tranquillitatis iucunda factes. Ἀγανοφροσύνη. Incunditas, lenitas. Ἀγανώπιδος. Placidum tuentis. Ἀγανώτερον. Desiderabilis, mitis. Ἀγαπᾶν. Acceptorium habere. Ἀγα-

πᾶν. In re acquiescere, et nihil praeterea quaerere. Ἀγαπήνορος. Fortitudinem amantis. Ἀγαπησμός. Et hoc et ἀγαπησιν vocant benevolentiam. Menander Synaristosis: Et dolosum illum intuitum amplexum, qualis esset. Ἀγαπητὰ ἦθη. Mores amabiles et boni. Ἀγαπητόν. Amatam aut unigenitum. Et ἀγαπητῶς. Tanta erat in ducibus illorum recordatio, ut gratum sibi fore ostenderent, si non sum omnibus expeditionis eociis dimicaturi essent. Ἀγαπητός. Agapetus, Synadorum Episcopus, quem valde laudat Eusebius Pamphili, et insignium miraculorum ipsius mentionem facit, montium videlicet et fluviorum translationes et mortuos resuscitados commemorans. Idem etiam narrat Maximianum interficere enim voluisse, ut Christianum, cum miles esset, ideo quod audisset multos eius facta supra modum mirari.

Ἀγάπιος. Ἀθηναῖος φιλόσοφος, μετὰ Πρόκλον ἀπορριπτόμενος, ὑπὸ Μαρτίου, ὡς ἐθανμάζετο ἐπὶ φιλομαθίᾳ καὶ ἀποριῶν προβολῇ δυσεπιβόλων.

Ἀγάπιος. αὐτός. ἢ Ἀλεξάνδρεος μὲν τὸ γένος, ἐκ παίδων δὲ λόγοις ἐντραφεῖς ἐλευθερίοις καὶ ἰατρικῶν μαθημάτων ἐξηγητὴς γεγονώς, ἀνελθὼν εἰς τὸ Βυζάντιον διατριβὴν τε συνεπέζητο μάλα διαπρεπῆ, φύσει τε μεγέθει καὶ δεξιότητι τύχης χρησάμενος ἐνδοξός τε ἐπὶ τῇ τέχνῃ γέγονε, καὶ χρήματα μεγάλα συνείλοχεν.

Ἀγαπήνη. εὐκτικῶς.

Ἀγγαρεία. καὶ Ἀγγαρος, ἐργάτης, ὑπηρετής, ἀχθοφόρος. ὄθεν ἀγγαρείαν ἀνάγκην ἀκούσιον λέγομεν καὶ ἐκ βίας γινομένην ὑπηρεσίαν.

Ἀγγαρος. καὶ Ἀγγαρεία, ἡ δημοσία καὶ ἀναγκαία δουλεία. Ὡς περ γάρ τι αὐτῷ πάρεργον τὸ ἐσθίειν τῆς φύσεως αὐτὸν ἀγγαρευούσης περὶ τὰ βρώματα ἐφαίνετο εἶναι.

Ἀγγαρος. οὕτως ἐκάλον οἱ Πέρσαι τοὺς βασιλέων ἀγγέλους. Πέμπει τῶν πιστοτάτων ἀγγαρον παρὰ τὸν Βαβυλωνίον, διὰ Περσῶνδην τὸν ἄριστον.

Ἀγγαροι. οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἀστάνδαι. τὰ δὲ ὄνόματα Περσικά. **Ἀσχήλος Ἀγαμέμμοι.**

Φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς ἔτρεμπε.

Τίθεται τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν φορητῶν καὶ ὄλως ἀναισθήτων καὶ ἀνδραποδωδῶν, καὶ τὸ Ἀγγαροφορεῖν ἐπὶ τοῦ τὰ φορτία φέρειν. καὶ Ἀγγαρευέσθαι καλοῦσιν ὡς περ ἡμεῖς νῦν, τὸ εἰς φορητῆριαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι. **Μένανδρος** καὶ τοῦτο ἐν τῷ Σικυωνίῳ παρίστησιν.

Ὁ πλείων κατήχθη· κρίνεθ' οὗτος πολέμιος.

ἔαν ἔχη τι μαλακόν, ἀγγαρεύεται.

Ἀγαρικόν. ῥίζα ἐστίν, ἐπίφυσις πρέμνου, χαίνη τὴν σύστασιν, σύνθετος ἐξ ἀερῶδους καὶ γεώδους οὐσίας, διαφορητικὴ τε τὴν δύναμιν, καὶ πάχους τμητικὴ, καὶ καθαρτικὴ μάλιστα τῶν ἐν τοῖς σπλάγχνοις ἐμφράξεων.

Ἀγάσαιτο. θαιμιάσει. καὶ Ἀγασθαι παρ' Ὀπλίον ἐπὶ τοῦ θανμάζειν καὶ φθασεῖν.

Ἀγασθέντος. ἐκπλαγέντος, θανμάσαντος. Τοῦ δὲ ἀγασθέντος ἐπὶ τῇ προαιρέσει. Καὶ ἀγα-

3. καὶ om. veit. edd. et Eudocia p. 55. fere cum Suida consentiens. *δυσεπιβόλων* MSS. Paris. Vulg. extat in v. *δυσεπιβόλος*.
 4. Ἀγάπιος, Ἀλεξάνδρεος. ἐξηγήσεις πλείους ἰατρικῶν μαθημάτων συνέγραψε. Eudocia p. 49. „Huius Agapii cum laude meminit Photius e Damascio, Cod. CCXLII. p. 352.” Küst. Veror ut Suidas binas Agapios iure distinxerit. Nam ἰατρικῶν facultem emendationem admittit ἰστορικῶν vel γραμματικῶν: cf. v. *Ἀπομακρύνω*. Ceterum eiusdem meminit v. *Νόμος* et *Ἰλατία*, quos locos Reinesius comparavit. 11. Ἀγαπήνη. εὐκτικῶς! Quae sequebantur in editionibus ἀγαπήνη ἐπὶ τοῦ ἀποδέχεσθαι, ἀγαπῶν δὲ καὶ τὸ ἀρκοῦσθαι. ἀγαπῶ, τὸ ἀρκοῦμαι, δοτικῇ· ἐγαπῶ τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτῷ ἀγαδοῖς. αἰτιατικῇ δὲ· ἀγαπήσεις τὸν θεὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς: Küsterus expunxit, quippe vetustissimo Paris. omissa, in altero vero margini adscripta. Cf. Etym. M. p. 6. ἀγαπήνη ἢ Bekk. Anecd. p. 325. Id extat in Platonis Men. p. 75. 12. Bekk. Anecd. p. 325. unde recipiendum τὴν post καί. Vocē ἀχθοφόρος cum haec subiungerentur, λέγειν ἀγγάρων ἡμιόνων, Küsterus ea fide hinc Parisiensium delevit. 13. Cf. Salm. in H. Aug. I. p. 290. 16. Procopii locus Arcan. c. 13. leviter interpolatus. 20. Locus Nicolai Damasceni Exc. p. 232. in novissimis deformatas. Scribendum vero *Περσῶνδην*. Cf. Suid. h. v.
 1. De Angaria Persarum vide insignem locum apud Herodotum VIII, 98. ubi describitur modus, quo Xerxes cladis suae nuncios ex Graecia in Persidem miserit. De iisdem sat multa collegit Stantius in Aeschyl. Persas. 247. Küst. Cf. Etym. M. p. 6. 7. et quem huius observationis auctorem esse comperimus. Ael. Dionys. ap. Eust. in Od. τ'. p. 1834, 27. 3. Ἀγαμέμμοι] Vers. 289. ubi vulgo legebatur ἀγγέλου, improbatum etiam Küstero. 10. καὶ Μένανδρος em. Meinek. p. 155. Videntur haec non minus esse affecta (ut colligi licet ex Aristoph. Byz. post Herodotum Epimerismos edito p. 299. καὶ οἱ εὐτελεῖς δὲ καὶ ὑψηλοὶ οὕτως ὀνομάζοντο, ὡς Μένανδρος) quam versus posterior, quem Bentleius τὸν δ' reposito sic interpretabatur: et supellec, si quam secum detulit, fisco damnatur. 12. κατήχθη cum Parisiis Küsterus: κατηρέθη Med. 14. Ἀγαρικόν] Ex Paulo Aegineta Hb. VII. c. 3. Pers. In MSS. Paris. hic locus deest. Küst. 19. Neayoh. et Bekk. Anecd. p. 324. Forsan e Demosth. de Cor. p. 296. 21. Similis locus Polybii XL, 8. extr.

Ἀγάπιος. Agapius, Atheniensis Philosophus, qui post obitum Procli Marimum audijt. hic propter cupiditatem discendi et propositionem quaestionum difficultatum in admiratione fuit. Ἀγάπιος. Hic erat Alexandrinus genere, et a puero in artibus liberalibus educatus, medicaeque disciplinae operatur. Byzantium vero profectus ludum literarium perinsignem aperuit, et tam ingenui magnitudine, tum propensa fortuna usum celebritatem in aetate sua nactus est magnamque pecuniae vim collegit. Ἀγαπήνη. Optative. Ἀγγαρεία. Angaria. Et ἀγγαρος, operarius, minister, balialis: unde ἀγγαρίων vocabatur, necessitatem iuvitibus impositam et praestationem vi extortiam. Ἀγγαρος. Et Ἀγγαρεία, publica et coacta servitium. Nam ad ea illi quasi quaedam accessio, quae violento naturae imperio imponeretur, esse videbatur. Ἀγγαρος. Sic Regum nuncios Persae vocabant. Mittit angarum e Babylonia, ad Babylonium, propter optimum Parsondam.

Ἀγγαροι. Angari, tabellarii, alii aliis succedentes. iidem et astandae vocantur. Sunt autem haec nomina Persica. Aeschylus Agamemnonis: Fax vero facem hic per vicis ignis amittebat. Ponitur haec vox etiam pro balialis, et generatim pro stupidis et ingenio servili praeditis. Et Ἀγγαροφορεῖν, id est, onera ferre. Et Ἀγγαρευέσθαι vocant, quo significatu hodieque utimur, ad onerum gestationem vel similem ministerium cogit. Docet hoc Menander Sicyonio: Si quis navigans in portum delatus est, illico pro hoste indicatur, sin molle quid habeat, mulcatur. Ἀγαρικόν. Agaricum est radix, truncus adnascens, indole fungosa, composita ex aerea et terrea substantia, eamque vim habens ut discutiat et incidat crassitatem humorum, et praecipue purget obstructions in visceribus. Ἀγάσαιτο. Miretur. Et Ἀγασθαι apud Homerum accipitur pro mirari et invidere. Ἀγασθέντος. Obstupefacti, admirati. Cum autem ille propositus eius admiratus esset. Et ἀγα-

οθείς. Ὁ δὲ ἀγασθεὶς ἐπὶ τῇ πόλει καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐπέμεινε τρεῖς ἡμέρας.

Ἄγασθῶ τινι. ἀπὸ τοῦ θανατάσω τινά. Ἐπὶ νόσῳ. Ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν.

Ἀγασικλῆς. ὄνομα κύριον. ὃς λέγεται Ἀλιμουσίνοις συνδικάσαι, καὶ διὰ τοῦτο ξένος ὢν ἐγγραφῆται τῇ πολιτείᾳ.

Ἀγάσματα. σεβάσματα. ἃ ἂν τις ἀγάσαιτο. Σοφοκλῆς κέχηται.

Ἀγάστονος. πολυστένακτος.

Ἀγάστορες. ἀδελφοί, ὄμαιμοι, δίδυμοι.

Ἀγαστός. θανααστός. Ἀγαστοῦ θανάτου.

Ἀγαυρίαμα. ἔπαρμα.

Ἄγαυρος, ὁ κομψός. οἱ δὲ κακός. ὑπὸ Ἰώνων δὲ ἄπορος, ὑπὸ δὲ Ἀττικῶν κρυφαρός.

Ἀγβαρος. ὄνομα κύριον. ὁ τῆς Ἐδέσσης βασιλεύς. ἔστιν ἐν τῷ Ἀγβαρος.

Ἀγαίωμαι. φθονοῦμαι. καὶ Ἀγαῖος, ὁ ἐπιφθονός.

Ἀγγαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἄγε. δῆτα, φέρε, κόμψε, δεῦρο. καὶ Ἐπίγραμμα εἰς Διογένην τὸν Κύναν.

Ἀγγενες, ἄγε λέγε τίς ἔλαβέ σε μόρος ἐς αἶδος; ἔλαβέ με κύνος ἀγριον ὀδῶς.

τὸ δὲ ἐπίγραμμα διὰ βραχέων.

Ἀγέλαστα. τὰ μὴ γέλωτος ἄξια, ἀλλ' ἀγανακτήσεως.

Ἀγέλαος. ὄνομα κύριον.

Ἀγελάρχης. ὁ τῆς ἀγέλης τῶν βοῶν ἄρχων.

Ἀγελαία σταφυλή. ἡ εὐταλής. καὶ ἀγελαῖα τὰ οὐ γενναῖα.

Ἀγελαίη. ἡ Ἀθηνᾶ.

Ἀγελαῖος. προπαροξυτόνως μὲν ὁ ἀμαθής, ἀγελαῖος δὲ ὁ ἐκ τῆς ἀγέλης.

Ἀγελαῖος. ιδιώτης, ἢ ὁ ἐν ἀγέλῃ διόγων. καὶ Ἀγελαίων, ιδιωτῶν, φεμωδῶν. Τῶν ἀγελαίων ἔοικεν ἀνθρώπων εἶναι ὁ τοιοῦτος. ἀπὸ τοῦ εὐταλῶν. καὶ Ἀγελαίων, τῶν πολλῶν καὶ τυρόντων.

εἶη δ' ἂν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγελαίων ζώων ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς βόσκειται ῥύδην καὶ ἀγεληδόν φασιν.

3. *Ἐπιγράμ. Κυρ. II, 4, 9.* 5. *Ἀλιμουσίνοις* Lege *Ἀλιμουσίνοις*, ut infra v. *Ἀλιμουσίος*. Vide etiam Harpocrat. vv. *Ἀγασικλῆς* et *Ἀλιμουσίος*, et ibi Maussacum. Küst. *Ἀλιμουσίους δεκάσαι* Bekk. Anecd. p. 329. A Suida libri Par. et Palat. Harpocr. stant. 9. *Σοφοκλῆς* in Brunckii Lex. Soph. Eadem Bekk. Anecd. p. 324. Equidem vereor ne bini articuli in unum confusi sint, sic distinguendi: *Ἀγάσματα*. *σεβάσματα*. [*Σοφοκλῆς κέχηται*] *Ἀγαστά*. ἃ ἂν τις ἀγάσαιτο. Cf. Hesych. 10. Respicit cum aliis grammaticis Od. μ'. 97. 11. *Ἀγάστορες*] Lycophron. *Alexand.* 264. *Τὸν φίλιαντὸν σου τῶν ἀγαστόρων*: quam vocem Scholiasta (non Isaacus, ut omnes hactenus crediderunt, sed Ioannes Tzetzes, ut demonstrare possum ex epistola Ioannis Tzetzeis inedita, quam penes me habeo) per *ὀμογαστέρων* ibi exponit. Küst. Huc tamen et Etym. M. p. 6. *ὀμογαστόρων* esse redendum vel Zon. p. 22. docet; atque unus Paris. post *δίδυμοι* addit *ὀμογαστόρις*. 12. Editum *Ἀγαστοῦ θανάτου* (Zon. p. 14.) resinxit et cum superioribus continuavit Toup. I. p. 419. et App. in Theocr. p. 4. f. Viderat etiam Gronovius. Kusterus de loci huius molestis conquestus quovis pignore contendebat, id quod etiam Pearsonus suaserat et Bekk. Anecd. p. 324, 26. praestant. *Ἀγαστοῦ θανααστοῦ* scribendum esse. 13. Bekk. Anecd. p. 325. *ὀργισ* interpretationis loco subiecit Hesychius. 14. Praestat *ἀγαυρός*: v. vel Eust. in Od. β. p. 1444. 15. *Ἀττικῶν κοῦφος* Etym. Dorv. ap. Sturz. praef. in Gud. p. X. *κρυφαρός*] *κοῦφος* Etym. M. p. 6. Cf. Galat. P. Min. T. III. p. 439. 16. *Ἀγβαρος*] Promiscue tam *Ἀγβαρος* quam *Ἀγβαρος* Regem hunc Edessae a scriptoribus vocari constat. Küst. V. Casaub. in Capit. Plo 9. *Ἀγβαρος* etiam in v. *Φυλαρχος*. 17. *φθονοῦμαι* falsum: desideramus *φθονῶ*. *χολοῦμαι*. *ἀγαῖος* Etym. p. 8. *ἀγαῖος* Bekk. Anecd. p. 334. 1. Distinximus inter *κόμψε* et *δεῦρο*: item post *Ἄγε*. 3. Epigramma hoc in Diogenem extat apud Laertium VI, 79. [A. Pal. VII, 116.] unde id Suidas descripsit; idemque repetit infra vv. *Διογένης* et *Ὀδῶς*. Male autem in Med. [et Zonar. p. 26.] post *κύνος*: omissa est vox *ἀγριον*, quam Laertius et ipse Suidas infra locis laudatis agnoscant. Küst. 6. Respicit ad Od. β'. 307. ubi v. Schol. et Eust. Cf. Zonar. p. 29. 8. Ut apud Pausan. VIII, 55. Polyb. V, 103. et in locis Homeri nonnullis. 10. Zonar. p. 26. Videntur haec e lexico Pausaniae, quem Eust. in Il. σ. p. 1165, 14. attulit, fluxisse. 12. Hoc praeter usitatum *Ἀγελαῖη* etiam Zon. 13. Zon. p. 14. sq. Idem praecipit Eust. in Od. ξ. p. 1752, 62. coll. Etym. M. p. 7, 42. 15. Cf. Harpocr. v. *ἀγελαίων*, cuius ad Suidam proxime ut solent accedunt Paris. et Palat. libri; et Bekk. Anecd. p. 325. qui locum respexerunt Isocratis Panath. p. 236. laudatum illum etiam Polluci IV, 43. 19. V. praee ceteris Aristot. H. A. VIII, 15, 2.

οθείς. Ille vero admirationis et urbis et hominum percussus mansit ibi tres dies. Ἄγασθῶ τινι. Id est, miratus sim aliquem. Xenophon: Cum aliquem militum admiratus fuero. Ἀγασικλῆς. Nomen proprium. Qui fertur Halimasisis patrocianus, et propterea, cum esset peregrinus, in illorum civitatem adscriptus esse. Ἀγάσματα. Res veneratione dignae, quas quis admiretur. Sic usurpavit Sophocles. Ἀγάστονος. Multum gemens. Ἀγάστορες. Fratres, consanguinei, gemelli. Ἀγαστός. Admirandus. Mortis admirandae. Ἀγαυρίαμα. Elatio animi. Ἀγαυρος. Superbus, quod aliis est malus. Ionibus vero sic appellatus inops; Atticis vero delicatus. Ἀγβαρος. Nomen proprium. Edessae Rex. Vide in v. Ἀγβαρος. Ἀγαίωμαι. Invideo. Et Ἀγαῖος, invidiosus. Ἀγγαῖος. Nomen proprium. Ἄγε. Verum, age, af-

fer, huc. Conferendum Epigramma in Diogenem Cynicum: *Diogenes, age, dic, quatenus te correptum mors ad Platonis domum deduxit? Mortuus sum saevo canis morem*. Ceterum id Epigramma brevibus syllabis constat. *Ἀγέλαστα*. Res non risu, sed indignatione dignae. Ἀγέλαος. Nomen proprium. Ἀγελάρχης. Boum armento praefectus. Ἀγελαία σταφυλή. Villis uba. Et *ἀγελαῖα* dicuntur, quae sunt non eximia. Ἀγελαίη. Minerva. Ἀγελῖος. Cum accentu in antepenultima significat Imperitus, sed *ἀγελαῖος* qui est ex grege. Ἀγελαῖος. Idiota vel gregarius. Et *ἀγελαῖων*, idiotarum, circumforaneorum. *Iste ex numero hominum gregariorum*, (id est villium) *esse videtur*. Et *ἀγελαῖων*, plebeiolorum atque vulgarium. Ducta videtur metaphora ab animalibus gregalibus, vel a piscibus, quos promiscue et gregatim pasci tradunt.

Ἀγελαιῶν. ὁ τόπος τῆς ἀγέλης.
 Ἀγελαιῶν ἐξ ὧν εἰσι καὶ μικροί.
 Ἀγελείη. ἡ Ἀθηνᾶ, ἀπὸ τοῦ ἄγειν λίαν· του-
 τέστι στρατιωτικῇ.
 Ἀγεληδόν. ἐπιβόημα.
 Ἀγελήτης βοῦς. ὁ ἐξ ἀγέλης.
 Ἀγέληφι. ἐκ τῆς ἀγέλης.
 Ἀγγελιαφόρος. πρῶστυχῆς.
 Ἀγγέλως. Ὁδὸς ἐστὶ Οὐάλαντος ἢ Κωνσταν-
 τινουπόλεως Ἐπίσκοπος, βίον ἀποστολικὸν βίου. 10
 ἀνυπόδητος γὰρ διόλου διαίτην, ἐνὶ τε χιτῶνι ἐκ-
 χητο, τὸ τοῦ Ἐναγγελίου φυλάττων ἠγρόν.
 Ἄγγελοι. οἱ ἄγγελοι μόνον τῇ τοῦ νοῦς κατα-
 λήψει εἰσὶ περιγραφτοί, οὔτε δὲ ἐν τόπῳ, οὔδὲ ἐν
 αἵματι, οὔδὲ χρόνῳ. πρὸ γὰρ τοῦ ἡλίου ἡ γένεσις 15
 αὐτῶν. Ἄγγελοις σπυρηροῦς τοὺς τῆς τιμωρίας
 ὑπουργοὺς ἢ γραφῇ καλεῖ, ὡς περ ἡμέραν πονηρῶν
 123 τῆν τῆς σικμορίας. [Ὁμοίη δὲ καὶ θυμὸν καὶ θλίψιν
 ἐπὶ θεοῦ πᾶς τιμῆς τιμωρίας καλεῖ. οὐ γὰρ φύσιν,
 οὔδὲ ἀφαιρέσιν φησὶ.]
 Ἄγεναια. ἡ δυσχέαια.
 Ἄγεννῶς. ἀνάνδρως, καὶ ἀγενῶς ἐπὶ τοῦ
 ἀσθενοῦς καὶ ἐπὶ δυσγενοῦς. καὶ Ἄγεννία ἡ ἀνανδρία

καὶ ἡ δειλία. Ἐθεντο οὖν οἱ Ῥωμαῖοι σπονδὰς ἀγε-
 νεῖς διὰ θεοῦ πρὸς Ὀϊννοῦς.
 Ἄγενῆς. Ἰσάιος. ἀντὶ τοῦ ἄπαις.
 Ἀγέραςτος. ἄτιμος.
 5 Ἀγέροπτος. ὁ σπανίως ἐρχόμενος.
 Ἀγερωχία. ὑπερηφανία. Ὅτι οἱ Σκύθαι εἰ-
 σὶν ὑπεροπτικοὶ καὶ λίαν ἀγέρωχοι. καὶ Ἀγέρωχος,
 ἐντιμῶς, ἀνδρείος. Ἀγαθίας. Ἴππου ἐπιβὰς εὐη-
 νιωτάτου τε καὶ ἀγερώχου καὶ οἷον οὐκ ἄτακτα ἐξ-
 10 ἄλλασθαι καὶ σικρῶν. Καὶ αὖθις. Ὡς ἂν ἔσοιτο
 εὐκλεῆς τοῖς μετέπειτα καὶ ἀγέρωχος. ἢ Ἀγέρωχος,
 ὁ ἀλαζών.
 Ἄγεστα. πολεμικὸν μηχανῆμα ἐκ λίθων καὶ
 ξύλων καὶ κοῦ ἐγειρόμενον. Οἱ δὲ Ἄγεστά φασὶ τὸ
 15 τοιοῦτον μηχανῆμα.
 Ἄγεσαι. μνηστεύεται, ἐπὶ γάμον λαμβάνει.
 Αἰλιανός. Τὴν δὲ ἀδελφὴν αὐτῷ Ἰόβας ὁ Μαυρού-
 σιος ἄγειται.
 Ἄγετε, τὸ ἡγεῖσθαι καὶ οἰεσθαι.
 20 Ἄγετος. ὄνομα κύριον.
 Ἀγεστος θοίνης. ὁ τῆς εὐωχίας μὴ μετασχών.
 Ἄγευστος θοίνης. ἀστεῖως βίου ἔχων. Καὶ ἄγευ-
 στοί, ἄπειροί. Ἄγευστον διχῶς. ἢ γὰρ τὸ ἀχέμω-

3. ἢ ἀπὸ vulg., adversante vel Zona p. 26. 5. Il. π'. 160. 6. Fidem vocis requirimus. 7. Il. β'. 480. 9. Ἀγγέλιος] Haec ex Theophrasto Histor. Ecclesiast. IV, 9. describit Suidas. *Ποσειδ.* 24. οὗτοι δὲ ἐν τῷ τόπῳ. Contrarium de Angelis docet Athanasius *Caesariensis* in Job. c. 11. Ἄγγελοι ἐν τόπῳ εἰσὶν, ἢ ἕνα ἀποστέλλονται ἐκὶ καίρου. Nunc locum adceptum refuto Suidero in *Theauro Ecclesiastico* v. Ἄγγελοι: ubi plura lege. *Küst.* 15. ἐν χρόνῳ vulg. 16. Cf. v. *Ἡμέρα πονηρῆς*. Ceterum vehementer fallor aut nostrum in locum quod in Suidae plurimos (v. supra v. *Ἀγαπήτων*) cadit, ut integram sententiam, quamquam proposito scrip- toris repugnante; importuni lectores e comparatione posterioris articuli traxerint. 18. καὶ θλίψιν post τιμωρίας reposuit vulg. 2. Sic Anecd. Bekk. p. 328. et verbis paulo copiosioribus Harpocration. Cf. Schömann. in Isaacum p. 204. 4. Respicitur Il. α'. 119. vel Hesiodi Theog. 395. 5. Ὁ σπανίως ἐρχόμενος] Apud Hesychium legitur ὁ σπανίως ἐρχόμενος, i. e. qui raro vita facit: quod amplector. *Küst.* Hoc unum mihi constat glossam esse mendosam. 7. καὶ . . ἀνδρείος ante locum illum Ὅτι — ἀγέ- ρωχος ἀναγράφεται videntur. Ὅτι — ἀγέρωχος haud scio an ex Ἐπιναπί sententia quaedam p. 47. sint adnabrata. 8. Ἀγαθίας I, 21. Posterior vero locus est alteri scriptoris; quamquam Agath. III, 7. habet ὁ μόνον ἐπέλεξ καὶ ἀγέρωχος. 13. Ἄγεσαι] Vide Suidam infra v. *Ἀγεσαι* et *Ἄγεστα*: item Dicaeum in *Glossar. Graec.* et Meursium ibidem in *Glossar. v. Ἀγεσαι*. *Küst.* 14. Ἄγεσαι] *Ποσειδωνίου* vel *Ἄγεσαι*. *Küst.* Hoc probandum. 16. Eust. in Il. β'. p. 468, 22. οὗτοι καὶ παρὰ τῇ συνῆθει γυ- ναικῶν τὴν ἄγετον. Cf. Vahlk. in Herod. IV, 78. 17. αὐτοῦ Ἐπιναπί. Id est Alexandri, Antonii Triumviri uat: cf. Plut. Antonii 87. 18. Corruptionem quandam cum arguat illud τὸ Νοστρου παρὸν famillare; tam comparatio Bekk. Anecd. p. 326. Ἄγεσαι. τὸ ἡγεῖσθαι καὶ οἰεσθαι. Suspicio equidem ἄγετε deleto novissima superioribus esse continuanda: ut quaedam interci- derint, quae spectarent ad notionem sentiendi declarandam. 22. Recte Porus vidit esse verum iambicum, in quo pro ἀστεῖως, tam propter metrum quam sensum, scribendum puto ἀθλίως, i. e. misere. *Küst.* Commentum mirificum. Bekk. Anecd. p. 326. Ἄγευστον (i. Ἄγευστος, cf. Phrynich. Segn. p. 12.) θοίνης. ἀστεῖως βίου ἔχων. 23. διχῶς] Immo τετραχῶς, ut in uno *MS. Paris.* recte notatum invenit. Ceterum cum hoc loco conferenda sunt quae leguntur infra v. *Ἀόρατος*. *Küst.* Adde v. *Φυῖον*.

Ἀγελαιῶν. Locus gregis. Ἀγελαιῶν ἐξ ὧν εἰσι καὶ μικροί. Viles et par-
 vi pisces. Ἀγελείη. Minerva sic appellata, quod praedam
 agit; sive militaris. Ἀγεληδόν. Adverbium. Ἀγελήτης
 βοῦς. Bos ex armento. Ἀγέληφι. Ex grege. Ἀγγέλι-
 αφόρος. Legatus. Ἀγγέλιος. Angelus. Hic Valenti tempore
 Constantinopolis fuit Episcopus, et vitam apostolicam vixit.
 semper enim discalceatus incedebat, et unicam gestabat tuni-
 cam, Euangelii praeceptis obsecutus. Ἀγγέλοι. Angeli tan-
 tum mentis comprehensione circumscribi possunt, neque enim in
 loco, neque in corpore, neque in tempore existunt; ante solem
 quippe creati. Angelos malos tanquam supplicii ministros Scri-
 ptura vocat; quemadmodum diem malum appellat diem ultionis.
 [Cum autem iram, indignationem, afflictionem Deo tribuit, sic
 vocat acerbas penas, non autem naturam et voluntatem eius.]
 Ἄγεναια. Generis obscuritas. Ἄγεννῶς. Ignave. Et
 ἄγεννῶς accipitur pro infirmo et ignobili. Et ἄγεννῆ, igna-

via et timiditas. Propter motum igitur Romani turpe soe-
 ritus cum Hunnis interunt. Ἄγενῆς. Isaacus. De eo qui
 liberis caret. Ἀγέραςτος. Inhonoratus. Ἀγέροπτος.
 Rare veniens. Ἀγερωχία. Superbia. Scythae sunt supra
 modum fastuosi et superbi. Item Ἀγέρωχος, honoratus, fortis.
 Agathias: Cum equum concessisset, frenis obedientissimum
 et generosum, et qui non indecoris exultaret subaliteroque. Et
 alibi: Ἐξ ἀπὸς παύσεως clarus et gloriosus habebitur. Prae-
 terea significat ostentatorem. Ἄγεστα. Agger usus bellici e
 lapidibus, lignis et aggesta terra strui solent. Alii vero machi-
 nam huiusmodi vocant ἄγεσαι. Ἄγεσαι. Uxorem petit, in ma-
 trimonium accipit. Aelianus: Sororem vero eius Ἰὺδα Μαυραῖ-
 νίαν τὴν ἐν ματρίμωνίῳ ductit. Ἄγετε. Ductis vel putatis.
 Ἄγετος. Nomen proprium. Ἄγευστος θοίνης. Qui eo nvi-
 vii particeps non fuit. Ἄγευστος θοίνης. i. e. elegantis vitae per-
 ficiens. Item ἄγευστοι, inoperti. Ἄγευστον quadruplici sensu

Ἀθηναῖοι: ὄνομα ἑθνός. Ἄγῃω. τὰ μὴ ἄγῃωτα καὶ σὺν τῷ ἄγῃω. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἄγῃω φασὶν εἶναι. οἱ δὲ τὸ μὲν εἶναι τῷ ἄγῃω αἰτιατικῶν δηλοῦν πτώσιν, τὸ δ' ἄνευ τούτων τὴν γενικὴν τε καὶ δοτικὴν. καὶ ἄγῃως, ὁ ἀφθαρτος Ἀττικῶς, καὶ οὐδετέρως ἄγῃω.

Ἀγῃωγάρας, ὄνομα κύριον. Ἀγῃωκίλαος, ὄνομα κύριον. ἦν δὲ Λακεδαιμονίων ἐπιφανὴς καὶ γενναῖος βασιλεὺς, καὶ ἔδειξε παρὰ πολλοῖς τῶν ἡγεμόνων.

Ἀγῃωτας, ὁ τῶν Αἰτωλῶν στρατηγός.

Ἀγῃωτός, ὁ θανασιτός.

Ἀγιάσατε, προσευχεσάσθε, κηρύξατε.

Ἀγιάσαι, καρπῶσαι, καῦσαι ἁγίως.

Ἀγίασμα, ὁ θεῖος τόπος. Ἐβραϊστὴν Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ. Καὶ Ἀγιάστια, ἡ ἀγιοσύνη. Ἀγιάστια δὲ ἡ ἱεροσολευστία, διφθόγγιον.

Ἀγίζων, ἁγιάζων. Ἀριστοφάνης.

Ἔπειτα καὶ ἡ γλῶσσα εἰς σάκκον τινα.

Βούθυτον ἐστὶν ἁγίζων ἴκον.

Καὶ Ἀγιάσθων, ἀφραφθάντων. Καὶ Ἀγιάζω, αἰτιατικῆ.

Ἀγινάρειος, ὄνομα κύριον.

Ἀγίνεον, ἔφαρον. ἀγινῶ γὰρ ὁ ἐνεστώς.

Ἄγιος, ἄγιος, ἄγιος κύριος. Ὅτι τοὺς ἄγιοντας, μυριάκις ἐστὶν ἄγιος ὁ θεός, καὶ τοὺς κληρονομήσασαι τούτου τολμῶντας κληρονομήσασαι τὸ ἔξεληθησα τὸ πρόσωπόν σου, τὸ πρόσωπόν σου κληρονομήσασαι, μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ. Τὴν ἁγίαν ἀνομήσασαι. Ἐπίδοσθε τῷ ὑπὸ τῷ τῶν θεῶν θυσίαν αἰτίας. Ἄλλο ἀπὸ τῶν ὑπὸ τῷ τῶν θεῶν αἰτίας σου, καὶ τὰ ἐξῆς, καὶ διὰ τούτων καὶ τὰ ἄλλων πολλῶν ἢ παλαιῶν κληρονομήσασαι. Ἐν οὐκ ἐνδοξοῦσιν ἀποδοτέσασαι σημαίνε, ἀλλὰ ἐπίδοσθε μὲν ὑποστάσεων, μᾶς δὲ οὐσίας. Οἱ δὲ λέγοντες ἄγιος ἀθάνατος ἢ σπάνηθωσιν ἐπιτομαρτυροῦσασαν ἀπὸ τοῦ, Ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὸν θεόν τὸν ἰσχυρόν τὸν ζῶντα.

Ἄγισ Ἄγιδος, ὁ Πανσουλίου. Οὗτος ἐβραϊστὴν ποτε εἰς τὴν Μαντινικὴν αὐτοῦ μὲν κατέκλεισεν, τὸν δὲ παραβήσασαι καταρῶσασαι τὸ τεῖχος παρατρέφασαι πύργους. ἦν γὰρ ἐξ ἀμῆς πλίνθων, ἦτις πρὸς μὲν τὰς ἐλεπόλεις ἀσφαλεστέρως ἐστὶ τῆς ἡμετέρας καὶ τῶν λίθων. οἱ μὲν γὰρ κατὰ γυνταὶ καὶ ἐκπεδῶσαι τῶν ἀρμονιῶν, ἢ δὲ ὡμῆ πλίνθος οὐκ ὁμοίως ποταμῶν διαλύσασαι. δὲ τὰ ὑδάτων οὐκ ἦσσαν ἢ ὑπὸ ἡλίου κηρός.

Ἀγίσαι, καὶ καθάγισαι, τὸ καρπῶσαι. [Ἀγίζω

25 γὰρ ὁ ἐνεστώς.]

2 — 4. Hic partem habet Lex. Seg. p. 327. Quae ibi desiderantur, ὅς δὲ ἄνευ — quoniam εἶναι prorsus adulterina dico. 8. V. Elym. M. p. 443. et Phot. v. ἄγῃω. 9. Sic Harpocrationis liber Palatinus. 12. V. Polyb. V. 91. 14. V. Joel I. 14. sive Ep. Petri I. 3. 15. Cf. Titum. in Zon. p. 35. Item proxima inter sacras glossas referenda, cum v. Ἀγίσαι. 16. Psalm. 114. 2. 19. Ἀριστοφάνης. Plat. 681. 21. 22. Apparet aliquid ante hunc versum Soph. Oed. C. 1495. excidisse. Videtur etiam Ἀγιάσθων in his fuisse veteris grammaticis, scribendum esse: cf. Diodor. IV. 73. 25. Respicitur II. v. 784. 1. Pleraque cum Zon. p. 18. communia. 4. Psalm. 26. 13. 7. Ib. 49. 14. 12. Vide Epitaphium apud Photium Cod. CCXXXVIII. Pausan. Alienum ab hoc loco ἀθάνατος. 13. Ps. 41. 2. 15. Οὗτος ἐβραϊστὴν ποτε. Vide Pausaniam in Arcadicis p. 466. (VIII. 8.) ubi eadem historia ipsissimis pene verbis non de Agide, sed Agesipoli (aut etiam apud Suidam legendum est) narratur. Vide quoque Suid. infra v. Ἰβραῖος: ubi locus hic ἀπολεσῆσασαι repetitur. Kust. Adde Xenoph. Hell. V. 2. Ceterum suspicor ista Ἄγισ Ἄγιδος ad pleniorē quādam observationem pertinuisse, cuius iudicia praebet Choeroboscus p. 1193. 16. Μαντινικὴν Pausan. 24. Ἀγίσαι — καρπῶσαι Zonar. p. 36. cf. Etym. M. p. 10. 41. Novissima prorsus abicienda.

Ἀθηναῖοι. Nomen gentis. Ἄγῃω. Quae non senescunt, et ἄγῃω addita littera ῥ, alii dicunt, dempta ῥ littera, femininum existere; alii vero, si cum ῥ scribatur, significari accusativum casum; sin minus, genitivum et dativum. Et ἄγῃω Attice saepe et neutrum ἄγῃω. Ἀγῃωγάρας. Nomen proprium. Is fuit illustris et generosus Lacedaemoniorum rex, qui multis ab oratoribus celebratur. Ἀγῃωτας. Aetolorum dux quidam. Ἀγῃωτός. Admirandus. Ἀγιάσατε. Praeparate, praedicite. Ἀγιάσαι. Sacrificare et sanctis adolere. Ἀγίασμα. Templum Dei. David: *Iudaea facta est ipius sanctuarium.* Et ἁγιάστια, sanctimonia. Ἀγιάστια vero, per diphthongum, initiatio per sacras ceremonias. Ἀγίζων. Consecrans. Aristophanes: *Delidae haec tanquam rem sacram in saccum conficiebat.* Item: *Sin forte oram bovinam caede plenam consecras, veni.* Et Ἀγιάσθων, consecratorum. Et Ἀγιάζω aptum accusativo. Ἀγινάρειος. Nomen proprium. Ἀγίνεον. Ferebant: a praesenti ἄγινῶ. Ἄγιος. Sanctus; Sanctus; Sanctus est Do-

minus. Qui dicunt Deum milles sanctum esse, et haec verba perperam interpretari audent, eos aperte dictum hoc vincit: *Exquisiri faciem tuam; faciem tuam Domine quaeram; ne apertas faciem tuam a me.* Isis igitur verbis S. S. Trinitatem Propheta declarat. Item illud: *Immola Deo sacrificium laudationis, et persolte Altissimo vota tua, et quae sequuntur.* Cum his locis, tum alii multis Veteris Testamentum aperte docet, se non unius personae dominatum significare, sed etiam, unius tantum essentiae. Contra qui dicunt: *Sapientis idem qui sacrificium, illi esse obiter dictum hoc: Sitibit anima mea Deum fortam et servitium.* Ἄγισ. Agesipoli, Pausaniae filius. Hic aliquando in Mantinensem agrum irruptione facta ipso in oppido conclussit, et murum, cum praeterea bene munitionem immisisset, disolvit: Erat enim structus latere crudo, qui quidem adversus tormentis firmior est caestri et saxi: ea enim franguntur, et ex ianctioris exsiliunt; crudus vero later non potest infringi, verum ab aqua, non minus quam ab sole curat dilabuntur. Ἀγίσαι et καθάγισαι. Sacrificare. [Ἀγίω est enim praesens.]

Ἀγοράζειν. τὸ ἀνελθεῖν τε καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρέψαι. Ἀριστοφάνης ἐπὶ Πλοῦτῳ ἐπὶ τοῦ ὀνή-
τους ἦν ἐπὶ τῷ ὀνήτουσθαι.

Καὶ ταῦς ἀδελφοῖς ἀγοράσαι μετάνιον.
Ἀγοράζειν ἐν ἑσέρῳ ἦσαν, οὓς ἐδοῦσαν Ἰρακλῆς, Ὀμφάκης κελυδοῦσης οὗς ἀποκτείνει ἡδουδῆ, τῆς μητρὸς δευδαίσης. ἡ δὲ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν κακοήθων καὶ κοληθῶν ἀνδράσιν.

Ἀγοράζειν ἠμῶς γενική.
Ἀγοράζοιτε καὶ λογιστικῶς. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπιστοκονομῶν τὰ τῶν πόλεων ἔνια, καὶ Ἀγορανῶμοι, οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ὡς διοικούντες ἄρχοντες. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνέων.

Ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταται τρεῖς τοῦς λαχόντας, τοῦς δ' ἡμάντας ἐκ Λεπρῶν. τινὲς δὲ καλοῦσι, φραγγέλια. τὸ γὰρ παλαιὸν φραγγέλιος ἔκρινον οἱ λαχόντες τῆς ἀγορᾶς. Λεπρῶν δὲ οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπειν, ὃ ἔστι τύπτειν, οὗ δὲ ἀπὸ Λεπρίου πολισματος τῆς Πελοποννήσου, οὗ μὲνται καὶ Καλλιμαχοῦ ἐν Ἰγμοίς.

Ἐκείνην πελοποννησίαν ἀγορὰν καταλείπειν. Οἱ δὲ ἐκ λεπρῶν βοῶν, διὰ τὸ τὰ ἐκ λεπρῶν βοῶν δεξιάνην ἀγορᾷ εἶναι ὡς δὲ ἔστι τὸ Μεγαρέσις λέπρην τὸ σῶμα, τοῦς δὲ σπένδοντες ἔκειον δὲ λέγειν, οὗ τὸ πῶς ἐξ ὧν ἀποβύσκει ἀποκτείνουσι, ἐνθα τὰ βαρσοῖα ἦν, οὗ καὶ ἐν Ὄρει μὲνται.

Ἐν δὲ τῷ ἡλεῶν ἀγορᾷ οἰκίσεις. Ἀγοράζειν Ἰππερῶν ἐπὶ τῶν ἡσασθαι. ἀγορᾶσαι λέγουσι, τὸ δὲ ἀγορᾶν βαρσοῖον παραδειγμαίων δὲ μεστὰ πάντα εἰλήφθη εὐθύμως Ἀριστοφάνους ἐξ Αἰολοσθενῶς.

Ἄλλ' ἄνυσον, ἢ κέλλαν ἔχρη. ὡς ἀγοράσω ἀπαξάπανθ' ὅσα κελεύεις ὦ γῦται. καὶ Ἀγοράσματα, ἀπὸ τῶν ἡγορασμένων. Ἀγοράσω ἔστι τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρέψω. Ἀριστοφάνης. Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὄπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι. ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρέψω μετὰ τοῦ Ἀριστογεί-

1. Schol. Arist. Ach. 625, 720, 750. (cf. Amalatic, p. 78.) aliique Dukero in Equ. 1870. sive in Thucyd. VI, 51. indicant, qui significatam urbem antiquissimam antiquissimam esse tradunt. Fuerant etiam inter grammaticos, qui discrimen utriusque notionis pronunciantiam hoc est utriusque statum: vel productione (quasi verbum agrosus ageretur) officerent: v. Herodiam. π. 100. 185. p. 281. 282. p. 281. extr. Bege. Ptoleod. 24. quodrum sententia fugit Piersonum in Moer. p. 70. 2. In Plauto x. 985. 3. Ἀγοράζειν ἠμῶς γενική. Bege. in Odyss. p. 1450. 4. Ἦν δὲ τὰς καὶ ἀγορᾷ Κεκοσίων Ἀθηναίων πλοῦσι Ἠλιαῖς, ἔνθα τὰ κλοπιμαία ἐκτελοῦνται, τοῦς δὲ οὐκ ἀφορῶντες κεραιδοῦται, κλέεται φραγγῆ καὶ περυσῶν. Kist. Cf. Lobbeck, Aglaoph. p. 1303. sq. 5. Ἄγορα ἠμῶς γενική quae locum suum invaserunt, om. vulg. Exemplum praestat Plutarchus comp. Dem. et Cic. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

Ἀγοράζειν. Emerere aliquid. Item, in foro versari. Aristophanes Pluto hanc vocem usurpat in eo significato, qui nobis familiaris est. τὸ ἐμερεῖν. Et soloribus emere fundam. Ἀγοράζειν ἠμῶς γενική. Egerunt Certopani. Et ad Ephesum agebant, quos Mactaria Olympiae inuasi vixit. Sed mirum istorum deprehensio ostendit, ut ne occideret. Proverbiale vero dictum in hominum malitiam est ἡγορᾶσαι. Ἀγοράζειν ἠμῶς γενική. Egerunt Certopani. Et ad Ephesum agebant, quos Mactaria Olympiae inuasi vixit. Sed mirum istorum deprehensio ostendit, ut ne occideret. Proverbiale vero dictum in hominum malitiam est ἡγορᾶσαι. Ἀγοράζειν ἠμῶς γενική. Egerunt Certopani. Et ad Ephesum agebant, quos Mactaria Olympiae inuasi vixit. Sed mirum istorum deprehensio ostendit, ut ne occideret. Proverbiale vero dictum in hominum malitiam est ἡγορᾶσαι.

quod Leprium vulgo vocatur. Rursum alii a leprosis bobus, quod pelles bonum leprosozum sint firmas. alii vero quod Megarenses, cum quibus (Dicaeopolis) foedus init, scabro essent corpore. Verus autem locum fuisse extra Urbem, Leprium vocatum, ab antiquiorum ὀνήτουσθαι ὀνήτουσθαι ὀνήτουσθαι etiam Ἀγῶν. meminit: ὀνήτουσθαι ὀνήτουσθαι ὀνήτουσθαι. Ἀγοράζειν ἠμῶς γενική. Hyperides, ostendens significatum dicit enim in oratione contra Polyuctum: ἡγορᾶσαι ὀνήτουσθαι ὀνήτουσθαι. Ceterum hoc nomen varia significat. Ἀγοράσαι. Hyperides de mercatu dicit. Legitimum autem ἀγοράσω: cum ἀγορᾷ sit barbarum. Exemplorum omnia sunt plena: verumtamen unum ex Aristophanis Acolostone depremitur: Sed festiva, Deposita emendatione: quippe cuncta quae tuleris, mulier, coetam. Et Ἀγοράσματα res ipsae quae empta sunt. Ἀγοράσω. In foro versabor. Aristophanes: In foro versabor armatus, iuxta Aristopytonem. Id est, in myrteo ramo gladium absconditum feremus, ut Harmodius et Aristo-

τονος. ἐγγὺς Ἀριστοφάνους. κοικίαι ἐν μυρ-
σίνῳ κλάδῳ τῷ ξίφῳ παρόσμεν. ὡς τὰς Ἀρμό-
διας καὶ Ἀρατρυγίαν. ἄρα γὰρ ἀπὸ τῶν μερσί-
νων κλάδων τὰ ξίφη ἀνασπασαντες ἐπὶ τὴν ἀγορὰν
κατέβαλον.

Ἄγορᾶς, ὦραν, ἀπὸ τῶν πωλουμένων, ἀλλὰ τῶν
ἄλλων πράξεων τῶν κατ' ἀγορὰν, ἔωθεν ἢ καὶ πρὶν
ἀγορὰν πεπληθῆναι. Φερεκράτης.

Πίνειν αἰεὶ καὶ μεθύειν, πρὶν ἀγορὰν πεπληθῆναι.

Ἄγοραξία δέκητη, τῆς ἀκακοδοξίας.

Ἄγοραῖος κριτὴς καὶ περὶ τελετῶν καὶ σφραγισ-
δης καὶ οὐκ ἀπόρρητος οὐδὲ πεφροντισμένος. Καὶ
Ἄγοραῖος Ἐριμῆς. Ἀριστοφάνης.

Νῆ τὸν Ἐριμῆν τὸν ἀγοραῖον.

καπιλοκῶ γε βλαπτόντων.

τούτέστιν ὁ ἐν ἀγορᾷ τιμώμενος.

Ἄγοραῖος, προτερισπωμένος, ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ
ἀναστραφόμενος ἄνθρωπος. Δαμάσκιος. Ὁ δὲ πα-
ρίστατο καὶ ἐξήτει τοῖς ἀποστραφέντοις μέχρι καὶ δι-
καστῶν ἄγοραίων. Προτερισπωμένος δὲ Ἄγοραῖος, 35

ἢ ἡμέρα ἐν ἣ ἡ ἀγορὰ τελεῖται.

Ἄγορῆθεν, ἐκ τῆς ἀγορῆς.

Ἄγορῆν, ἐκκλησίαν.

Ἄγορηταί, σύμβουλοι, φρόνιμοι.

Ἄγος, μίαισμα: [ἢ ἀγκών.] λέγεται δὲ ἄγος καὶ

30 τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβασμύτου. ἔξ οὗ καὶ ἀέθρεια
παναγείης, καὶ ἄλλα τινά. Θουκυδίδης. Πέμφαν-
τες οἱ Ἀσκαδαμόνιοι πρὸς βίβας ἐκέλευον τοὺς Ἀθη-
ναίους τὰ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ. ἦν δὲ τὸ κατὰ
Κύλωνα τὸν Ὀλυμπιονίκην τὸν Ἀθηναίων ἐὼν πά-
35 λαι. — καὶ ἤλασαν τοὺς ἐναγείας. Ἄγος δὲ ὀξυτό-
νος ὁ ἡγεμῶν.

1. τούτέστιν — καπιλοκῶ γε βλαπτόντων. Hæc a ἡγορᾷ quidem loco prorsus aliena tum in v. Φορήσις (tam in Scholiazæd. versum Aristophanis prægressum) extant; neque dubitamus quin a studioso quodam lectore profecta sint. 2. φορήσιον vulg. Præstat γορήσιον. 6. Consentit Bekk: Anecd. p. 330. 7. κατ' ἀγορὰν [ἔωθεν] Interpretatio ponenda est inter ἀγορὰν et ἔωθεν. Nam ἔωθεν est nova explicatio τοῦ κατ' ἀγορὰς ὦραν, ut ex sensu loci huius manifestum est: Küst. Verum superbet ut emendetur, ἔωθεν καὶ πρὶν vel ἔ. πρὶν ἢ: quo ducit ipsa Pherecratis auctoritas. 9. Pherecratis versus Eupolideus. De sompitiā Küsterus: „Tempus ἀγορῆς πληθούσης sive fori frequentis medium erat apud Græcos inter mane et meridiem, et in horam circiter tertiam a sole orto incidebat. Hinc Pherecrates in hoc fragmento eos perstringere videtur qui ante illud tempus, sive primo mane, cum alii homines negotiis scriis vacare solent, vino iam madent, et meliorem dici partem potando consumunt: quod hominum est vi- tam maxime dissolutam agentium. Athenæus l. XIV. c. 1. Diphrosophistas ob sobrietatem et temperantiam laudare volens, ait, eos fuisse οὐτε τῶν πλείων πινόντων οὐτε τῶν ἔσθοντων γομοκῶναι πληθούσης ἀγορῆς. i. e. potare ex eorum numero qui immoderatus biberent, neque qui tempore fori frequentis vino iam maderent. Aelianus V. H. lib. XII, 80. Tarentiorum sum- mam temulentiam notare volens ait: Ταραντιοῖς ἐν ἔθῳ ἢ πικρὸν μὲν ἐξ ἐπιπόθου, μεθύειν δὲ πρὶν πληθούσαν ἀγορὰν. In Actis Apostolorum c. 2, 15. cum nonnulli Apostoles, tempore Pentecostes Spiritu S. plenos et variis linguis loquentes, tan- quam ebrios calumniarentur. S. Petrus respondet fieri non posse, ut vino iam sint madidi, cum nonnulli tertio sic diei hora (sive ὡρα πληθούσης ἀγορῆς), innuens scilicet neminem sanum iam mane vino sese ingurgitare solere.” 10. Consentium Zonar. p. 27. et Append. Phot. p. 664. Sed Noster exigendus ad scripturam Bekk. Anecd. p. 330. Ἄγοραξία, τῆς δέκατης, τῆς ἀκακοδο- ξίας, cui Hesychius accedit ab Alberto sinistre tractatus. Rectius tamen habet ἀγοραξία (ut ἀκριβέστατα vel μετρίως), quod præcipitur in v. Ἄγοραῖος. 11. τοὺς γοὺς δ' ἀγοραῖους. 12. καὶ οὐκ ἀπόρρητος] Verba hæc mendii suspecta habeo, nec video quomodo ea loco huic conveniant. Küst. Iā est, sensus minime reconditus et ab vulgi sordibus secretus: cf. Wyttenb. in Plat. Phæd. p. 137. sq. Refellit hic explicationem Horvill. in Charit. p. 237. Ceterum hæc absunt Bekk. Anecdosis: ubi glossa videtur Euripidi tribui. 13. Ἀριστοφάνης Equ. 297. sq. 14. Cf. Bachmanni Anecd. T. II. p. 375. sive Schol. Luciani Iov. Trag. 33.
2. Ἀριστοφάνης: cf. v. Παροιστάται, ubi Küsteri Toupiique prostant conjecturæ. Mihi non ambigam quia ἐξήτει, repetendum, in fine sententiæ ἐπέσιον vel consimile participium sit sufficiens, iam vero Mediol. repetens ἐξήτει, non ἐξήτει vulg. extare video. 4. ἢ ἀγοραῖος, dies iudicialis, illustravit Casaubonus in Theophr. Char. 6. p. 83. 6 — 8. Glossas Homericas, quarum Ἄγο- ρηταί spectat ad II. 7. 150. 9. ἢ ἀγκών] Hesychius quoque, Ἄγος, τὸν ἀγκῶνα: ubi tamen nisi doctissima voce legendum monent, Ἄγοσταν ἀγκῶνα, quod valde ardeat. Ἄγοστας enim non solum ipse Hesychius, sed etiam Suidas, Eustathius et alii ἀγκῶν interpretantur: at ἄγος significare cubitum haud alibi legas. Küst. Interim, ut quædam, περιφραστικῶς licet Bekk. Anecd. pp. 212. 330. 1. 11. παναγείας: cf. v. Παναγείας. Sequuntur priore in loco Bekk. Anecd. καὶ ἄγῃ τῆς μνηστῆρας: καὶ ἄλλα τινά: ut v. ἐναγείας vel ἀναγείας, de quibus cf. v. Ἐναγείας, quorsum illa de Thucydide sumpta καὶ ἤλασαν τοὺς ἐναγείας, applicare videntur. Θουκυδίδης l. 1, 126. cuius ipsius oratio est continua, in brevitatem tamen compulsa: quamquam dissensit Küsterus: „Ἦν δὲ τὸ κατὰ Κύλωνα] Hæc et quæ sequuntur usque ad τὸν πάλαι parenthesi inclusi, quia sunt verba ipsius Suidæ, qui ea quæ Thucydides prolixius narrat in paucissima conferre voluit. Quæ vero antecedunt et sequuntur parenthesin, sunt ipsius Thucydidis.” 14. Præstat τῶν πάλαι Thucydideum.

gito, qui cum gladio, ex μυρτί, ramis, ἐκτακίσειεν, Τυρῶν
num, interfectορῶν. Ἄγοραξία, ὦραν. Id. significat, non
modo tempus, quo res veniunt, sed quo aliqua negotia foren-
sientia, hoc est, mane vel antequam forum ab hominibus fre-
quentatur, solent expediri. Pherecrates: *libere semper et
ebrium esse, foro nondum frequente.* Ἄγοραξία δέ-
κητη. Causam forensem. Ἄγοραῖος γοῦς. Sensus vi-
lissimus et plebeius, neque doctrinæ interioris aut exactum.
Et Mercurius Ἄγοραῖος, forensis. Aristophanes: *Quinetiam,
per Mercurium forensem, peiero hominibus in conspectu.* Ubi
dicit eum qui in foro colitur. Ἄγοραῖος. Cum circumflexo
tenore penultima hominum significat, in foro versantem. Da-

... καὶ ἄλλα τινά. Thucydides: *Lucianus in mis-
sione legatis iusserunt Athenienses: piaculum Danae expellere.
Instituebatur autem piaculum Cytonium, ortum illud ab Cy-
lone Olympionice, prisce quoque Atheniensis. Et cepserunt
piauili reos.* Ἄγος vero, cum acuitur ultima, dux vocatur.

Καὶ τὰ μὲν τεύχη μὴ ἐπιβάλλει τίνες
θήσουσ' Ἀχαιοὶς, μὴ δ' ἄλυμαθ' ἔρως.
Καὶ παροιμία. Ἀγὼν οὐ δέχεται δειλίφρων·
ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνιδάμενών δ' ἐσκήφυντο· καὶ ἄγων
πρόφασιν οὐκ ἀνιμέλει· ἢ παρδομία ἐπὶ τῶν φρίσει
ὀφθύμων· ἢ ἐπὶ τῶν μὴ προσιεμμένων τοῖς
τῶν προφασίζομένων.
Ἄγγωνες. ἐπιχώρια ὄνοματά παρα Θράγγους.
Ἀγκωνίσκοι. σκευὴ τιμωρητικὰ.
Ἀγωνίαι. ἔνοχων ἀντι τοῦ ἀγωνίζεσθαι.
Ἀγωνίαν. Ἰσοκράτης ἀντι τοῦ ἀγωνίζεσθαι.
Ἀγωνίος. ὁ ἐν ἀγῶνι· καὶ θηλυκὸν Ἀγωνία, ὁ
 φόβος· ἀγωνία δὲ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ ἢ ὑπερήφανος.
Ἀγωνιούμενοι. εἰς ἀγῶνας ἐμβαλοῦντες· τοῖς
 πολεμίοις ἀγωνιούμενοι ἀποτράποιτο ἔκαστος.
Ἀγωνιῶ. κινδυνεύω, καὶ τὸ φοβούμαι· Πο-
 λύβιος· Πολλὰ δὲ πόλεις προσετίθεντο τῶν μεσο-
 γαιῶν τοῖς Ῥωμαίοις, ἀγωνιῶσαι τὰς πολέμιας δυνά-
 μεις· καὶ Ἀγωνίων, δεδιώς· Ἀγωνίων δὲ τὴν ἀθε-
 σίαν τῶν Κελτῶν, καὶ τὰς ἐπιβουλὰς τὰς περὶ τὸ

ὄνομα· ἢ ἱλαχία δὲ τοῖς στρατίωσι μηδὲν ἐπιβάλλει
τὸ ὑπὲρ αἰχμῶν καὶ ἀγῶνιόωντος ἀντι τοῦ ἀγωνίζομένου.
Ἄγκωνες. σκευὴ τιμωρητικὰ.
Ἀγγωνέες ἄνομα ἐπὶ τῶν θάλασσιν·
Ἀγῶνιόωντες. ἀπὸ τοῦ ἀγῶνιόω· ἐπὶ τῶν θαλάσσιον
 ἄνομα εἰσδένται συλλαβεῖν αὐτῶν· ἀφροσύνης
Ἔγω δ' εὐδακην ἀν' ἔντυχόν τινα (λεῖπει-θηρήν)
λαβεῖν τ' ἀγωνίωμ' ἐξιδὼν εἰ τῆς ἄδοσ' (ἔπαθλων)
Ἀγῶνων ἐπὶ πταφῶν· ἀγῶν δὲ χροῖων·
Ἀγωνοθέτης. ὁ ἐν τοῖς σκηναίοις ἀγῶνιόωντος
 τῆς θεῶ ἐν τοῖς γυμνασίοις· Ἀγωνοθεῖα·
Ἀγροφύλαξ. ἀδικημάτων οἰονεὸν ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι
 τῆς θεῶ ἐν τοῖς γυμνασίοις· ἀδικημάτων οἰονεὸν ἐπὶ
 τῆς θεῶ ἐν τοῖς γυμνασίοις· ἀδικημάτων οἰονεὸν ἐπὶ
Ἀγραυλοὶ. οἱ ἐν τῇ ἀγρῷ διανυκτερεύοντες· ἢ
 ἀντιβόσκοντες.
Ἀγραφα ἀδικήματα. οἰονεὸν ἐπὶ τῶν νόμων οὐ
 γέγραπτα.
Ἀγραφίου. εἶδος δίκης κατὰ τῶν βασιλέωντων
 μὲν τῷ δημοσίῳ καὶ δοτῶν τοῦτο ἔγραφεσαν· πρὶν ἢ
 δὲ ἐκτίσαν ἔβαλεφθέντων· οὕτω Ἀημοθέτης καὶ

3. Utamque paroemiam illustrarunt Schol. Plat. p. 370. Leopardus Em. XIII, 7. Bergler. in Alciphr. I, 39. Ad prioris formam pro-
 prius accedit Aristoph. Ach. 367. Posterioris originem ab Ibyco reperit natus Zenobius II, 45. cf. illius inter fragmenta ed.
 Schneid. XXIII. 6. ἄνομα ἐπὶ τῶν θαλάσσιον. ἄνομα ἐπὶ τῶν θαλάσσιον. ἄνομα ἐπὶ τῶν θαλάσσιον. ἄνομα ἐπὶ τῶν θαλάσσιον.
 Adde Meursium et Ducangium in Glossaria. Kust. 9. Videntur haec cum superiore voce coniuncta fuisse. 10. Ἐνοχῶν Cy-
 rop. II, 7, 15. 11. Ἰσοκράτης de Aristot.; adde v. 3. Utamque melius coniungere Phot. p. 7. et Harpocratio. 16. Πολύβιος I,
 20, 6. 18. Πρώτος ἡ ἀνομιή. In prioribus ed. in. Nescio legatur ἄνομα· cuius loco non habet ἄνομα· sed ἄνομα· cuius loco non habet ἄνομα·
 Polybio nec ἄνομα reperit. Eodem modo priores Editiones Suidae librorum in. 7. Πολύβιος· ubi reperitur pro ἄνομα· sed ἄνομα·
 Ceterum Casaubonus cum nesciret unde locus hic depromptus esset, corrupte Suidae locutione ἄνομα· verba ista Polybii de
 Perseo Rege Macedoniae accepit; quem errorem recte notavit Iacobus Gronovius in Notis ad Fragmenta Polybii a Casaubono
 collecta p. 455. Kust. Accedit Zonar. p. 37. 19. Locus Polybii II, 78: ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα.
 1. ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα·
 2. ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα·
 3. ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα·
 4. ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα·
 5. ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα·
 6. ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα·
 7. ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα·
 8. ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα·
 9. ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα·
 10. ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα·
 11. ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα·
 12. ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα·
 13. ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα·
 14. ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα·
 15. ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα·
 16. ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα·
 17. ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα·
 18. Haec cum Harpocrate Palatino; reliquos grammaticos vide apud auctores de lite Att. p. 553. Verba sunt nomenclaturae quae
 secundum loco proponitur, nullus lexicographorum agnoscit; nisi quod prius membrum τῶν τῶν ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα·
 19. ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα·
 20. ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα·
 καὶ μὴ ἐγγραφῶν κελσεὶ τὰς γωνίας τοῦ ἀνομιῶν ἐστὶν· ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα· ubi non ἄνομα· sed ἄνομα·
 ἔστω δὲ τῶν· hic locus pulchre Harpocratiem et Suidam illustrat, quem probe ad vitiis doctrinam Manducae ex Nestro ad
 Harpocratiem praetermitti non oportebat. Kust. Superior illius loci sententia refellit Hesychium atque Hemsterhuisium in
 Pollucem.

Et arma mea nec ludorum praesides Achivis proponunt, neque
hostis meus perniciosus. Et proverbium: Certamen non admittit
proctextum; quod dicitur de illis, quos nihil iuvat tergiversari.
Et alterum, Certamen proctextum non expectat; quod pro-
verbium ad homines spectat natura segnes, vel de illis dicitur qui
sermonem multa causentium non concedunt. Ἀγῶνες. Sic
Franci hastas ipsas peculiare vocant. Ἀγκωνίσκοι. In-
strumenta quibus sones torquentur. Ἀγωνία. Xenophon pro
ἀγῶνι. Ἀγωνίαν. Isocrates pro ἀγωνίζεσθαι. Ἀγῶ-
νιος. Qui in certamine versatur. Et femininum Ἀγωνία, me-
tas ἀγῶνα vero, per o parvum, sterilitas. Ἀγωνιούμε-
νοι. Ad certamina degressuri. Cum hostibus certaturi avertentur sine pugna. Ἀγωνιῶ. Periclitor, et metuo. Poly-
bius: Multae autem civitates mediterraneae se Romanis ad-
iunxerunt, terrestres copias formidantes. Et Ἀγωνίων, me-

tuens. Metuens Gallorum levitatem, et ne vitae suae insi-
dias struerent. Timebat vero, ne milites cibaria deessent.
Et Ἀγωνίαν, certantes. Ἰσκρατες. Ἄγῶνις. ἄνομα ἐπὶ
relicis. Ἀγωνία. Stadium, diligentiam. **Ἀγῶνις.** certamen
comprehendere student. Aristophanes: Εγὼ vero ὄπλον αἰ
cidiam in aliquem (ferum dicit), et contentionem (hoc est pro-
mium) inveniam hac via dignam. Ἀγῶνων ἐπιγραφῶν,
certaminum funebrium. Ἀγῶνιόωντες vero, steriliam ἡμιστοντων.
Ἀγῶνοθέτης. Qui scemicis ludis praest. **Ἀημοθέτης** vero qui
gymnicis. Ἄγος. Cereris templum extra urbem; ad In-
sum. Ἀγραυλοὶ. In agro pernoctantes vel stationem ἄγοντες.
Ἀγραφα ἀδικήματα. Id est crimina, de quibus lex non est
 scripta. **Ἀγραφῶν.** Genus iudicii, quod instituebatur adver-
 sus agrarii debitores, in tabulas quidem publicas eo nomine in-
 scriptos, sed ante factam solutionem expunctos. Sic Demosthenes,

Διναρχός καὶ *Δυναρχός*. — Ἀγορεύου *δίκη*. Ταῦτα ἐκ κατεπίδειξης ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ δημοσίῳ γράφονται τὰ ὄνόματα ἐν σάνισιν οἱ κατὰ καιρὸν περὶ τούτων διοικούντες, προστιθέντες ἀπὸ πάσης ἐστὶ τὸ ὄνομα ὅταν δὲ ἀπὸ δέξασθαι ἑκάστος ἐξελίχεται τῆς σάνιδος τὸ ἐπιγράμμα. Ἐάν ἂν τις ἀνεγράψῃ μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἂν μὴ ἐπιδοθεὶς, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐξηλασμένον ἢ ἐκ τῆς σάνιδος συγκεχώρηται τῆ βουλομένη τῶν ἀσπῶν εἰσάγειν κατ' ἐκτὸς δίκης ἀγραφίαν.

Ἀγορεύου μετάλλου δίκη. Οἱ τὰ φερόμενα μεταλλὰ ἐργάζονται ἐπὶ τῆ βουλομένη καιροῦ ἔργου ἄρξασθαι, φανερὸν ἐπιποιῦντο τοῖς ἐπ' ἐκάστῃς καταμέτρως ἀπὸ τοῦ δήμου, καὶ ἀνεγράφοιτο, τοῦ τελείν ἕνεκα τῆ δήμεν ἐικοστὴν τετάρτην τοῦ καιροῦ μετάλλου. εἰ τις δὲ ἀλάξει λάθρα ἐργάζεσθαι μεταλλοῦ, τὸν μὴ ἀπογραφάμενον ἐξῆν τῆ βουλομένη γράφασθαι καὶ ἐλέγχειν.

Ἀγορεύου. ὁ ἀπὸ τῆς ἀγρας.

Ἀγορεύου πικρίας ἐξ ἄλλος εὐρέμενος.

Ἀγορεύου. ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Οἱ τρισσοὶ τοὶ ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν

ἀγροῦ Πάν, ἄλλος ἄλλος ἀπὸ ἀγροῦ.

12. ἀγροῦ σὺν μετάλλου] Vide Petrum de Lagibus Atticis, lib. VII. tit. XII. καὶ. Aliter hanc item, quae γοροῦ dicenda fuerat, Bledium (liber de Lagur. Silberbergwerke) p. 129. Veterum itaque qui discipulis rem exposuerit, consideratur. 12. Metim etiam. 13. Versus Theodoridae Ep. II, 2. Iudaeus Zon. p. 19. 14. ἐν Ἐπιγράμματι Leonidae Tur. XII, 1. 2. Cf. v. Ὀμαι-

1. Id est Apollo, seu quem alii ferebant Apollinis naturae: Etyim. M. p. 13, 20. Aeschyl. fr. 379. Apollon. II. 307. et alii. 2. Ἀγορεύου. In prioribus Edit. [et Zonara p. 32.] male legitur, Ἀγροῦ, quod Porus vererat. *venatio et subtitia* mepte prorsus et sensu ab hoc loco alienissimo. Facile enim videtur potuisse unica littera mutata scribendum esse ἄγροῦ, quam lectionem tacentibus licet MSS. ne hinc loco recte restituisse putat. Idem mendum occurrit apud Hesych. v. Ἐλεῖν, ubi ἔλεῖν pro ληῖν legitur. Kist. Speciosa correctio, sed videtur ἄγροῦ repugnare analogiae: quamquam Hesychianum ἄγροῦ possit advocari. Illam tamen dubitationem facile removemus, cum ipse litterarum ordo minime ἄγροῦ. 3. Glossa Homericæ. Vide vel Apolloni Lex. p. 23. 4. ὁ ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ. E. ἐν τῆ πλατάνου. Edd. Correxerit e Leonidae Tarent. Ep. XXXIV, 2. Toup. III. p. 13. 5. ἄγροῦς. Vetus edd. scripturam H. Stephanus emendari iusserat, quem sequitur Kist. tacite. 6. *venatio* v. 651. Quin et Scholiastes deperditus, cuius notam Suidas in suam farragine coniecit, apud Aristophanem pro ἀγροῦς ἀγροῦς legit. Porson. Adv. p. 306. Et nunc poetae restituerunt. 7. Hanc scripturae varietatem neque reprehendimus apud Comicum, et infirmitate verborum tenore parum congruus. Debetur ista homini male feriato, qui Ionicum discrimen hinc forte in modum (quippe nostra iudicia sunt) præciperet: γοροῦναι δὲ καὶ ἀγροῦς, ἄγροῦ δὲ ἐν ἀγροῦ δίκῃ, καὶ ἀγροῦς, ὁ ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ. Non enim crediderim irreponenda quae Ammonius et Etyim. M. p. 13, 22. de discernendis ἀγροῦς et ἀγροῦς tradidere. 8. Versus Aristophanis Thesm. 165, 66. Cf. v. Ἀμοῦσα. 9. Phanae Ep. IV. pr. in A. P. I. p. 284. n. 297. (coll. v. ἄγροῦς) — γοροῦναι γοροῦς ἄγροῦ, σελειοῦ γ. ε. 10. ἀγορεύουσα, si lectio certa. Hegesiae cognomen memorat Hesychius. 11. ἀγορεύου, ab Suida Zonaraque p. 33. sic appositum, pagi nomen inter Aetolos fuisse tradidit Hesychius.

Διναρχός et *Δυναρχός*. — Ἀγορεύου *δίκη*. Nomina illorum qui κατὰ καιρὸν περὶ τούτων διοικούντες, προστιθέντες ἀπὸ πάσης ἐστὶ τὸ ὄνομα ὅταν δὲ ἀπὸ δέξασθαι ἑκάστος ἐξελίχεται τῆς σάνιδος τὸ ἐπιγράμμα. Ἐάν ἂν τις ἀνεγράψῃ μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἂν μὴ ἐπιδοθεὶς, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐξηλασμένον ἢ ἐκ τῆς σάνιδος συγκεχώρηται τῆ βουλομένη τῶν ἀσπῶν εἰσάγειν κατ' ἐκτὸς δίκης ἀγραφίαν. *Ἀγορεύου μετάλλου δίκη*. Οἱ τὰ φερόμενα μεταλλὰ ἐργάζονται ἐπὶ τῆ βουλομένη καιροῦ ἔργου ἄρξασθαι, φανερὸν ἐπιποιῦντο τοῖς ἐπ' ἐκάστῃς καταμέτρως ἀπὸ τοῦ δήμου, καὶ ἀνεγράφοιτο, τοῦ τελείν ἕνεκα τῆ δήμεν ἐικοστὴν τετάρτην τοῦ καιροῦ μετάλλου. εἰ τις δὲ ἀλάξει λάθρα ἐργάζεσθαι μεταλλοῦ, τὸν μὴ ἀπογραφάμενον ἐξῆν τῆ βουλομένη γράφασθαι καὶ ἐλέγχειν. *Ἀγορεύου*. ὁ ἀπὸ τῆς ἀγρας. *Ἀγορεύου πικρίας* ἐξ ἄλλος εὐρέμενος. *Ἀγορεύου*. ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. Οἱ τρισσοὶ τοὶ ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν *ἀγροῦ Πάν*, ἄλλος ἄλλος ἀπὸ ἀγροῦ.

Ἀγορεύου ὁ ἀπὸ τῆς ἀγρας. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου πικρίας ἐξ ἄλλος εὐρέμενος. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγορεύου ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι. *Ἀγορεύου* ἡ ἀγρα. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγριον ὑποβλέπει με. μᾶλλον χρηστὸν ἢ ὑποβλέπεται. Οἱ δὲ ἐλέφαντες ἀνέτρεχαν καὶ ἐβῶν ἀγριαίνοντες καὶ ἄγριον ὑποβλέποντες. Καὶ αὖτις Ὁ δὲ τὸ θηριώδες καὶ ἄγριον ὑπεκίνει καὶ διηρῶνιζεν, εἶπὸν κύριος γένηται τοῦ χωρίου.

Ἀγριοποιόν. ἀγρίους εἰσάγοντα τοὺς ἥρωας. Ἀριστοφάνης περὶ Λισχύλου:

Ἐγὼδα τοῦτον [κᾶζεπίσταμαι] καὶ διέσκεμμαι πάλαι,

ἄνθρωπον ἀγριοποιόν, ἀφθαδόστομον, ἔχοντ' ἀχάλινον ἀκρατὲς ἀθύρωτον στόμα, ἀπεριλάλητον, κομποφακελοβήμονα.

Ἀγριος. ὄνομα κύριον. καὶ ἄγριος, αἰκτος, ἀνήμερος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ κακίας ὑπερβολῇ. Αἰλιανός. Ἀποστείλας τοὺς ἀγριωτάτους τῶν δορυφόρων ἐξήρπασε τὴν γυναῖκα, καὶ πρὸς βίαν ἔσχυνε ποτινωμένην καὶ θρηνοῦσαν. Καὶ ὁ Αἰδης, δημιουργὸς ἄγριος.

Ἀγρίους. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου τοῦς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ οὕτως ἀνό-

μασε. καὶ Μένανδρος δὲ ἄγριον εἶπα κυβερνήτην τὸν μὲν περὶ τὸ κυβερνῆσαι κατανοοῦντα, ἄγριος καὶ κολλοποδιώκτας ἐκάλον οἱ παλαιοὶ τοὺς παιδαγωγούς. [Ὅτι, ἐκφυγεῖν εἰς ἄγριους εἰς ἄγριοι καὶ σκληροί, καὶ ἐστιν ἐν τῷ δαίμονι ἄγριος.]

Ἀγριότης. ὄνομα. Θανισσῆ γὰρ τις κίησις, ὡς εἶπες, τάνθρωπον πρὸς τῆς κακίας. Ἀγριότης, ἐπὶ φιλαγγορίας. Ἀγριότης ὁ ἀνήμερος.

Ἀγριωπία. ὄνομα κύριον. Τὴν ἀγριωπὸν ἀκρατὲς γαστρομήνης λέγει δὲ τὴν ἀμαρτίαν. [ἐκ τοῦ ψυ. ἄπρος, ὁ σημαίνει τὸν ὀφθαλμὸν.] πρὸς εἰσὶν ἡ ἀναίδης καὶ ἄγριος.

Ἀγριππας, ὄνομα κύριον.

Ἀγριππος. ἡ ἀγρία ἐλαία. καὶ παροιμία ἀκρατότερος ἀγριππου.

Ἀγρίφη. δίκελλα, σκεῦος γεωργικὸν προλιχόμενον.

Ἀγρολέτειρα. ἡ Ἀρτεμις.

Ἀγρόμενοι. συνάθροισμένοι.

1. Ἀγριον — ὑποβλέπεται etiam Bekk. Anecd. p. 331. Hoc etsi Platonia antiquitate (Crisp. p. 53. B. cf. Lucian. Lep. 6.) nititur et apud ipsum Suidam v. ὑποβλεπόμενος axiat, grammatici tamen significatum potius quam verbi generis rotunditas videntur. 2. Similem narrationem praebet Appianus B. Anni. 42. cui reddendum ἄγριον. 3. Locus ut opinor et v. ἀγριότης repetitus. 4. Mendosam syntaxin γενήσεται vel γένητο depellet. 5. Ἀριστοφάνης Bekk. p. 844. — 42. — 5. κἀπειλάται. vocem interpretis an memoriter laudantis, Suidas ignorat in v. Ἐγὼδα. 6. ἀπόλοιτον deterior Comici vulgata. V. Suid. sub ἀμικτος Med. utrisque vocibus. 7. Edd. κομποφακελοβήμονα: cum veriorum scripturam v. Κομποφακελοβήμονα praebet. 8. καὶ ἀμικτὸν ἀνήμερος vulg. 9. ὑπερβολῆς coniect. Kist. haud inexacte. 10. ἀγριότης Edd. 11. E Sophoclis Al. 1065. Adde v. Δημιουργός. Haud solo an poetae nomen obrutum sit. 12. Ἀγριότης — κατανοοῦντα, hic et Luc. Meg. p. 352. ex Harpocratiōne Palatino descripserunt. Ἀσχίνης p. 8. sive 74. Bekk. 1. Μένανδρος fragm. inc. 335. 2. Ἀγριος — παιδαγωγός, s. Schol. Arist. Nub. 346. — 2. καλοποδιώκτας] 600 vocantur qui pueros seciuntur. Pueros enim interdum appellare solebant καλοποδίας, i. e. puicatum pedem habentes. (Schol. Aristoph. Av. 722. Ἐπὶ πολλοῖς εἰσθαμέν τινος τῶν θεραπόντων καλοποδίας λέγουσιν καὶ καλοποδιώκτας: quae verba Suidas excipit de v. Ὀρέος ὄρος et Οἴωρος. Fallit ergo Portus, qui existimat καλοποδίας in proce καλοποδιώκτας significare dignam formam pedis quae significatio, licet aliās frequenter usitata, hic locum non habet. Kist.) Temerae Bonina Animadr. ad Aristoph. p. 141. qui καλοποδιώκτας proposuit: Verum καλοποδιώκτας Porsonus invenit Aristoph. p. 12., colli. Eust. in Od. p. 1916. 16. καλοποδιώκτας; Med. 3. Recens annotatio, cui similem sappeditabit Etym. M. p. 788. Accosait in Aldina, fortis ex v. ἀγριότης et Σκληρός. Irrepsit item in Prov. App. Vat. III, 90. 4. μέρος καὶ ἀγριότης. ἐπὶ φιλαγγορίας Temp. L. p. 16. qui fragmentum Polybio tribuit. Sed Med. ignorat illa, Ἀγριότης ἐπὶ φιλαγγορίας, quae Aldo debentur; neque suspitione tunc finitima; ἀγριότητος (sic vet. Edd.), ὁ ἀνήμερος. Igitur probabile κίησις in locum pristinae laconis ἀγριότης ποσειδίου. 5. Ἀγριωπία. Locus hic, ut multa alia apud Suidam, est penitus turbatus et confusus, et, quod dici solet, caecae atque artatae. Sic autem in ordinem redigendus est: Ἀγριωπία. τριτάτην ἢ ἀναίδης. ἐκ τοῦ ψυ. ἄπρος, ὁ σημαίνει τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ ἄγριος. Τὴν ἀγριωπὸν ἀκρατὲς γαστρομήνην. λέγει δὲ τὴν ἀμαρτίαν. Kist. At prodele multo lenior: ut vana vocabatur ποτινωμένη — ὀφθαλμὸν oilciatur. 15. Καὶ παροιμία: cf. v. ἀκρατότερος ἀγριππου. 17. Cf. v. Ἀγρίφηνα: Adde Konar. p. 38. λέγεται δὲ καὶ ἡ ἀγρία. Cf. Etym. M. p. 44. 23. sive Arcadius p. 115. ἀγρίφη, τὸ ἀγριον. 19. Vocem rufissimam Hesychius confirmat. 20. Dicitur Il. v. 166. ubi minus proba distinctio, ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος, repugnante Schol. Ven. A. συνάθροιστοιες male Bekk. Anecd. p. 331.

Ἀγριον ὑποβλέπει με [Torvum me intuetur] potius dicendum quam ὑποβλέπειαι. Elephanti autem recurrēbant, et efferatū trucidibusque oculis intuentes harriebant. Item: Illa vero feritatem et immanitatem illorum excubiab et deturbat, si forte locum in suam potestatem redigere posset. Ἀγριοποιόν. Heroes in scenam truces inducentem. Aristophanes de Aeschilo: Ego novi istum et perasperū impietatem hominem, saevus heroes inducentem, contumaci ore praeditum, habentem efferentium, impotens et nullo quasi obice clausum os, temere quidvis effutientem, et aesquipedalia verba lactantem. Ἀγριος. Nomen proprium. Item Ἀγριος, insociabilis, inhumanius. Dicitur etiam de summa malicia. Aellanus: Misia estellitus saevissimis rapuit mulierem, et per eum stupravit quiritantem et plorantem. Et Orcus oris saevus.

Ἀγριος. Aeschines in oratione contra Timarchum sic appellat eos, qui nimio puerorum amore flagrant. Menander etiam κυβερνήτην ἄγριον vocat alicui studio nimis deditum. Veteres ἀγριος et καλοποδιώκτας dicebant paedicones. [Acharnenses ut agrestes et asperi ab comicis perstringebantur: quod usu venit in Acharnensibus fabula.] Ἀγριότης. Impetus. Mirus enim quidam hominis motus, ut apparet, ad hanc partem. Item de avaritia dicitur. Ἀγριότητος. Valde immanis. Ἀγριωπία. Oris trucidenti (hoc est, impudens et dira), cuius impotens superbia dicitur autem peccatum. [Derivatur ab ὀφθαλμῷ, quod oculum significat.] Ἀγριππας. Nomen proprium. Ἀγρίφη. Ligo, instrumentum rusticum, nullis clavibus compactum. Ἀγρολέτειρα. Diana. Ἀγρόμενοι. Congregati.

κον αὐτὸν εἶναι τὴν δὲ γυναικα πολιτικὴν. Φαυμα-
 στὸν γὰρ οὐδέν, εἰ ἄνδρασιν ἰδιοπραγμοσιν καὶ μέ-
 τριον τοὺς σφόδρα διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ ἀγροικίης δι-
 αιταν γυναικῶν φρεσίνων πολιτικῶν καὶ κατεδουλώσατο.

Ἄγροικος ὁ ἄγροικος φιλόδοκος, ἀκρόχολος, εἰς ὅ-
 ῥηγὴν εὐκόλος. Ἀριστοφάνης.

Νῆν γὰρ ἔστι δεσπότης

Ἄγροικος ὁ ῥηγὴν.

καὶ Ἄγροίτης, ὁ ἄγροικος.

Ἄγροικὸν μὴ καταφρόνει ῥήτορος. ὅτι μὴ δὲ

τῶν εὐτελῶν ἤδη καταφροσίν.

Ἄγροιλῆθεν. Ἄγροιλῆ δῆμος ἐστὶ φυλῆς τῆς.

Ἐρεχθίδος, ὁ δὲ δῆμος τῆς ἀλλοιᾶς ἐλέγχετο Ἄγροίλευς.

Ἄγροιώτης, ὁ γεωργικὸς λέως, ὁ ἐν ἀγρῷ.

Ἄγροίωτα τῷδε μονοστόρθῳ Πριήπῳ.

Θηλυκῶς δὲ ἀγροίωτος δὲ τοῦ.

Ἄγροι. πολλὰ σημαίνει. Ἰσαῖος δὲ ἀπὸ τοῦ

φέρειν καὶ ἐνάγειν καὶ ἔλασιν ἔλασεν. Ἐλλαμε γὰρ
 με, φησί, Ξενοκλῆς ἀφελόμενος Εὐμάδην εἰς εἰδὴν
 θερσίαν, ἔγοντος ἐμῶν εἰς ἀσφάλειαν. Ἐλασθῆναι δὲ τὸ
 ἀγοῶντι τοῦ ἡγῆτο· παρὰ τὸ φησὶ γὰρ ἐν τῷ
 περὶ Ἀθηναίων. Τοὺς πόλιους μεγάτους ἄγοι.

Ἄγραι. ἄμφω, ἡ δὲ ἀμφίωτος ὁδοί·
 παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πως γυῖα καὶ μέλη καὶ κνήμεις·
 τὰ δὲ ἄμφω εἶχοντο ἐκατέρωθεν διεξόσθας, καὶ
 ταύτη διαφέρουσιν. Ἄγραι δὲ ἔτι μὲν δῆνυσσι,
 καὶ τῶν δὲ χρώμενοι, εἰσὶν τὰς δόξας βέλτερος δὲ
 περισπᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγραιῶς. ἀγραιῶς δὲ ἔστι
 κίων εἰς ὅδον ἄγραι, διὰ ἰσαῖοι προδὲ τῶν θυρῶν.
 ἰδίους δὲ φασὶν αὐτοὺς εἶναι ἀπόλλωνος· οἱ δὲ
 Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφίω. ἔστιν οἶν τὸ ἀλόκληρον
 ἀγραιῶς, καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἀγραιῶς, ἐν συναλοφῇ δὲ
 ἀγραιῶς. ἔστι δὲ ἰδίω Δωριέων· εἰσὶν δὲ ἂν οἱ παρὰ
 τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγραιῶς οἱ προδὲ τῶν οἰκιῶν

1. αὐτὸν ναῖς. 2. εἰ om. Med. 5. Pertinet ad Aristophanis Equi. 41. Eadem Zonar. p. 19. Kusterus: „Cave putes voces φιλό-
 δικος et ἀκρόχολος esse interpretationes v. ἀγροικος ὁ ῥηγὴν. Nam φιλόδικος quidem est expositio vocis. κωμικαί, quas apud
 Aristophanem post ἀγροικος ὁ ῥηγὴν legitur. ἀκρόχολος vero est vox ipsius poetae, quae exponitur per ea quae sequuntur, εἰς
 ὁ ῥηγὴν εὐκόλος. Apparet ergo ἀγροικος ὁ ῥηγὴν, quod est articuli caput, interpretatione carere, et reliqua nullo iudicio loco
 huic addita esse, utpote nihil ad rem pertinentis: quod quidem nomine ἑκείνας vel quisquis est textus huius compliatior merito re-
 prehendendus est.” Basis verborum criminatio hominis, qui cum iusto sapientis orationem Suidas hanc vel perturbatam fuisse
 ponat, tribligentem tunc quam removere maluerit. Sic enim scribendum opinor: Ἄ. ὁ ῥηγὴν. — Ἀριστοφάνης. Νῆν γὰρ — ὁ ῥη-
 γὴν κωμικαί, ἀκρόχολος. τὸν εἶσιν ἄγροι. * * (v. Schol. Arisph.), φιλόδοκος, εἰς ὁ ῥηγὴν εὐκόλος. 9. Immo ἀγραιῶτης. ὁ
 ἀγροῖς Med. cum Zonar. 12. Vide Harpocratem v. Ἄγροιλῆ, et Meurs. de Populis Atticae v. Ἄγροιλῆ. Kust. Gramma-
 tici Ἄγροιλῆθεν ad similitudinem reliqua, cum Nostro Zon. pp. 19. 28. et Harpocr. Pal. τῆς φυλῆς vulg. 14. ἐν ἀγρῷ mendosus Zo-
 nar. p. 20. 15. Diodori Zonae Ep. III, 5. A. P. T. I. p. 192. n. 22. Cf. v. Ἰσαῖος. Οὐδέτις ἀγραιῶτης, praeter carminis
 dialecticum. 16. Quae post Πριήπῳ edebantur, Στόρθῳ γὰρ τὸ ἀγοῶν τοῦ δόρατος ἢ τὸ τοῦ μέλους εἰδήσει. Kusterus Vici
 iussit. „Desunt in 2 MSB. Paris. et in uno ad marginem scripta leguntur. Unde apparet verba ista esse glossama et ex mar-
 gine in textum irrepisse.” Sunt autem ex v. Στόρθῳ γὰρ poeta. 17. Puto abertus haec Harpocrate v. Ἄγροι, Vetus: ἔστι Παρ.
 et Pal. item ἄγοι; hic etiam in sqq. accurate cum Nostro consentiunt.

1. Fragmentum in edit. Isaac Schol. p. 161. Eumathis mentio fit in fr. II, quod pertinet ad orationem ad verum illud in Ἐρεχθίδ-
 [μενος] Graeci dissere in libertatem vocant Ἐρασιπιδας εἰς ἀλλοθέρων. Harpocratio: Ἐρασιπιδας, ἰδίω λέγειν ἢ εἰς
 ἀλλοθέρων. Pro eodem etiam dicebant Ἐρασιπιδας et Ἐρασιπιδας: testibus Harpocratio: et Suidas v. Ἐρασιπιδας. Kust.
 5. Cf. Lobeck in Phryn. p. 419. μεγάλους Harpocr. 6. Consentunt Bekk. Anecd. p. 334. sq. et Zonar. p. 20. Observata Sui-
 das, quantum locis grammaticorum intelligitur, quadrupliciter, cuius novissimam memoriam ipse sibi habet peculiaris: 9. Cf.
 intpp. Demosth. Mid. 15. Hinc Harpocr. Palatinus ad v. εὐσουλῶς usque plerumque cum Suida consentit. 11. ἀγραιῶς δὲ ἔστι. To-
 tus hic locus sumptus est ex Schol. in Aristoph. Vesp. 870. Vide etiam Harpocratem v. Ἄγραι. Kust. 13. ἀπόλλωνος
 Ἠλίου Bekk. Anecd. De qua permutatione disseruerunt Bastius Epim. III, ad Gregor. Cor. et Gaisford. in Hentedi 6. p. 128. In-
 telliguntur vero dñi qui ferebantur ἀγραιῶτες. 17. ἀγραιῶς δὲ προδὲ τῶν οἰκιῶν βομῶν] Hellenas Besantinos apud Photium
 Cod. CCLXXIX. (p. 535.) Τὸν Λοξίαν γὰρ προσεκύονον, ἔν προδὲ τῶν θυρῶν ἑκαστοῖς ἐδρῶντο· καὶ πάλιν βομῶν παρὰ αὐτῶν
 στοργῶν ποιῶντες καὶ μυθῶναις στέφοντες ἴσταντο οἱ παρῶντες. τῶν δὲ βομῶν ἑκείνων ἄγραιῶν Λοξίαν ἑκάλονον, τὴν τοῦ
 παρὰ αὐτοῖς θεοῦ προσηγορίαν νέμοντες τῷ βομῶν. ad quem locum vide Meursium. Huc pertinet illud Hesychii: Προσπύθηρος.
 τὸν ἀπόλλωνα οὕτω λέγουσι, παρῶν προδὲ τῶν θυρῶν αὐτῶν ἀφιδρῶντο. Kust. Idem in Hesych v. Ἄγραιῶτες. Adde Meinek.
 in Menand. p. 256. Nondum tamen illud vidimus accurate demonstratum, ἀγραιῶς (quo pertinent etiam ἐρασιπιδας et ἐκάτετα) iuxta
 viam an ipsis in vestibulis tanquam πρόφυλα vel ἐνώπια fuerint collocati.

positis, se rusticum, coningem urbanam esse dicens. non enim
 mirum est, hominem minime curiosum, et modestum moribus
 per vitae rusticae consuetudinem ab urbana nullacum redac-
 tum in servitutem et obsequium fuisse. Ἄγροικος ὁ ῥη-
 γὴν. Litigiosus, bile tumidus, ad iram pronus. Aristophanes:
 Nobis enim dominus est valde durus ingenio. Εἰ Ἄγροίτης,
 ferus. Ἄγροίκου μὴ καταφρόνει ῥήτορος. Noli rus-
 ticum oratorem contemneres. Sententia, ne viles quidem homi-
 nes esse contemnendos. Ἄγροιλῆθεν. Agroele est pagus
 tribus Erechtheidis, cuius popularis olim dicebatur Agroelenis.
 Ἄγροιώτης. Rusticus popularis; ruri agens. Rustico
 huic Priapo, qui ex uno trunco solatus est. Feminino vero
 genere dicitur ἀγροίωτις per i. Ἄγροι. Multa significat. I-
 macus vero sumpsit, ut caset ferre, ducere, trahere. Xenocles

eiam, inquit, me laesit assereus Eumathem in libertatem,
 quem in servitutem abducerem. Antiphon autem ἄγος refertur
 ad existimationem, cuius hoc est in libro de Veritate: Leges
 summo loco habeat. Ἄγραι. Vici, plateae vel longae vias:
 inde dicitur, quod nullos articulos nec flexus aut circuitus ullos
 habent. Vici vero utrimque habent exitus: et hoc differunt ab
 viis. Ἄγραιῶς autem sunt qui acunt, genere feminino uten-
 tes, quasi vias sunt; sed praestat circumflectere, utpote dic-
 tum pro ἀγραιῶς: ἀγραιῶς autem est columna in acutum desin-
 ens, quam pro foribus statuunt. Eas nomenclum Apollini, ahi
 Baccho, alii utriusque sacras esse dicunt. Integram igitur vo-
 cabulum ἀγραιῶς, accusativus ἀγραιῶς, unde per contractionem
 fit ἀγραιῶς. Ceterum vox est Dorum propria; quos autem ἀγραιῶς
 Attici vocant, videri possunt arae fuisse ante aedes collocari

περινοστέϊν, ἐπὶ νίκη ἢ τινι ἐτέρῳ τοιοῦτῳ σεμνίνειν. ὁ δὲ ἀγύρτης καὶ κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα ἐστίν. Ἐμίμμετο αὐτοῦ τὸ περὶ τὰς μαντείας ἐπισημένον καὶ βουλόμενον ἀπὸ τοῖς ἀγύρταις ἐπιτρέπειν τὰ οἰκίαια πράγματα. Καὶ ἀγυρτικά, χυδαῖα ψεύσματα. καὶ ἀγυρτώδη, συρφετώδη.

Ἀγχαάσας. ἀναχλάσας, ἀνακουφίσας, ἀναβαστάσας.

Ἀγχαυρος. ὁ παχνώδης ὄρθρος. παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἦτοι πλησίον ἔχει τὴν αἶθραν. Ὀμηρος.

Ἀῦρη δὲ ψυχρὴ πνέει ἤϊθι πρό.

Ἀγχεῖος. ὁ πλησίον.

Ἀγχισειος. ὁ τοῦ Ἀγχίσου.

Ἀγχηστῖνοι. πυκνοί. καὶ ἀγχηστῖνος, ἡ εὐθεΐα.

Ἀγχι. ἐγγύς.

Ἀγχιόλεια. πόλις. καὶ ἀγχίαλος, ἡ ἐγγὺς τῆς θαλάσσης. οὐ πάντως δὲ αἱ ἀγχίαλοι καὶ ἀμφίαλοι εἰσιν· οἷα ἐστὶν ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἀγχίαλος μὲν οὐκ ἀμφίαλος δὲ, αἱ δὲ νῆσοι ἀγχίαλοι καὶ ἀμφίαλοι εἰσι. Σοφοκλῆς.

Τελαμῶνις καὶ τῆς ἀμφιρύτου

Σαλαμῖνος.

καὶ αὐθις.

Θεῖον Ὀμηρος.

κλεινὸς ἐπὶ ἀγχίαλο τίμφος ἔχει σκοπέλου.

Ἀγχιάλη. πόλις, ἣν ἔκτισαν ἐν μακρῇ ἡμέρᾳ Σαρδανάπαλος ὁ τῶν Ἀσσυρίων βασιλεὺς ὁμοίως ἔκτισε καὶ τὴν Ταρσὸν ὁ αὐτός.

Ἀγχιβαθῆς. ὁ ἐγγύβαθρος.

Ἀγχιβατεῖν. Ἴκονες τὸ ἀμφιβητεῖν· καὶ Ἀγχιβασίην, Ἡράκλειτος.

Ἀγχιθυρος. πλησιαστάτος, γείτων· Ἀγχιθυροὶ τε καὶ γείτονες ἀλλήλων ἀδυναμίαις ἐγένοντο.

Ἀγχιμαχος. ἐγγύθεν μαχόμενος.

Ἀγχιμολον. ἐγγὺς ἐλθόν.

Ἀγχίνους. συνετός, ὁξὺς τὸν νοῦν. Δημηγούρηναντος τοῦ βασιλέως, τοῦ τε ἱεροῦ ξυλλόγου τὸ ἀγχίνον τε καὶ βουλευτικὸν τοῦ βασιλέως ἐπιωνέσαντος. Ὅτι τρία μέρη εἰμαθείας, ἀγχίνοια, μνήμη,

ὁξύτης. καὶ μνήμη μὲν ἐστὶ τήρησις ἠμαθέ τις, ὁξύτης δὲ ἡ ταχύτης τῆς διανοίας, ἀγχίνοια δὲ τὸ ὅξιν ἠμαθε θηρεῖται καὶ ἢ μὴ ἠμαθεν.

Ἀγχίνοια. σύνεσις, ἡ ἕξις εὐρητικῆ τοῦ καθήκοτος ἐκ τοῦ παρεχρήμα. ἡ εὐστοχία τις ἐν ἀσκήπτῳ χρόνῳ. καὶ Ἀγχίνον. Δαμάσκιος· Ὁξείαν δὲ

1. ἐπὶ] καὶ ἐπὶ vulg. 7. Ἀγχαάσας. ἀναχλάσας] Locus mendosus. Portus corrigit Ἀγχαάσας, Ἀναχλάσας, putatque priorem vocem per syncopen dictam esse pro Ἀναχλαάσας: cuius coniecturam confirmat Etymol. M. [sive Zon. p. 36.] Ἀγχαάσας, ἀναχλαάσας. Küst. Malim, Ἀγχαάσας. ἀνοχλάσας. 9. Attulit Portus Schol. Apollon. IV, 111. Ἀγχαυρον, τὸν πλησίον καὶ ἐγγὺς τῆς ἡμέρας, ὅσπερ τὸ καλούμενον λιχόμος, περὶ γὰρ τὸν τοιοῦτον καιρὸν αἱ αἶθραι πνέουσι· καὶ τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ Ποιητοῦ· Ἀῦρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἤϊθι πρό. ὄρθρος] Zon. p. 21. male ὄμβρος. 10. Ὀμηρος Od. ε', 469. 13. Locus perperam insertus. 14. Ἀγχηστῖνοι παῖς παῖς e falsa scriptura locorum Homericorum, ut II. ε', 141. item in Etym. M. p. 15, 3. 19. Sorthebatur οἷα. Malim tamen οἷον ἐστίν. 21. Σοφοκλῆς Aiac. 134. Edd. ἀμφιρύτου. 2. Pauli Silentiaril LXXX. pr. A. P. I. p. 303. n. 4. 4. Ἀγχιάλη] Vide Stephanum de Urbibus et infra γ. Σαρδανάπαλος. Küst. Nota disputatio Naekil de Choerito p. 237. seqq. 7. Ἀγχιβαθῆς] In prioribus Edit. legitur Ἀγχιβαθῆς. Sed MSS. maior apud me fuit auctoritas, quae ἀγχιβαθῆς exhibent. Küst. Repugnat vulgaris lectio Pollucis I, 100. Accedunt vero Zonaras et Etym. M., unde reponendum ὁ ἐγγύς βαθῶς. Hanc vocem haud scio an Eustathius Opusc. p. 225, 34. ubi editum ἀγχιμαθεῖς, ad prudentiam rettulerit. Nimirum ἀγχιβαθῆς, cuius notionem veteres obscurius exposuerunt, sive de mari sive de portibus vel insulis dictum (cf. nos in Schol. Dionys. Perieg. 607.), recessum interlorem et anfractus sinuosos inuuebat. 8. ἀγχιβατεῖν Hesychio Musurus obtrusit. 10. Locus Theophylacti Simocatae II, 8. 12. ἀγχιμάχοις Zonar. p. 22. forsitan ex varia scriptura II. π'. 248. cf. Lobeck. in Phryn. p. 685. 14. Menauri Exc. Legg. p. 283. apud quem prava scriptura δημηγοῦσας ὁ βασιλεὺς hinc emendatur. 17. Ὅτι τρία μέρη εἰμαθείας] Haec sumpta sunt ex Vita Pythagorae apud Photium Cod. CCXLIX. pag. 1320. (440. extr.) Edit. Rotom. Ultima autem apud Photium minus recte se habent, quae ex Suida emendanda sunt. Küst. Reperitur vv. Μνήμη et Ὁξύτης. 23. Δαμάσκιος apud Photium p. 337. a. (1033.) Cf. v. Ἐρω.

riam vel aliud quid magnificum dona exigere. Porro ἀγύρτης etiam nomen est iactus tesserarum. † Reprehendebat vero ipsum, quod impensius esset valiciniis deditus, et agyrtis semper negotia sua committere vellet. Adde ἀγυρτικά, trivialia mendacia, et ἀγυρτώδη, obscena. Ἀγχαάσας. Subleuans, erigens, attollens. Ἀγχαυρος. Mane pruinosum: sic dictum quod propinquam habet auram. Homerus: Aura vero frigida spirat ante auroram. Ἀγχεῖος. Vicinus. Ἀγχισειος. Anchisae soboles. Ἀγχηστῖνοι. Densi. Casus rectus est ἀγχηστῖνος. Ἀγχι. Prope. Ἀγχιόλεια. Anchialia, urbs. Et ἀγχίαλος, sita prope mare. Omnino civitates quaecumque mari vicinae non continuo mari circumfluantur: ut Alexandria, urbs quamvis maritima, mari tamen non est utrimque circumdata; cum insulae mari tum finitimae sunt tum circumfluae. Sophocles: Τελαμῶνις νάτε περιεσπυαε Σαλαμῖνις [solium tenens]. Alibi: Divinum Homerum

inclitatus tumulus habet ad sacrum mari viciniam. Ἀγχιάλη. Urbs quam uno die Sardanapalus Assyriorum rex condidit; perinde ac Tarsum idem exstruxit. Ἀγχιβαθῆς. Prope vadum. Ἀγχιβατεῖν. Apud Iones id quod contendere; et Ἀγχιβασίην extat apud Heraclitum. Ἀγχιθυρος. Praximus, vicinus. Coptiae contiguae sibi quae vicinae factae sunt. Ἀγχιμαχος. Cominus pugnans. Ἀγχιμολον. Quod propius accessit. Ἀγχινοῦς. Solers, ingeniosus. Reges concionantur, cum sacrum consistorium ingenium eius et prudentiam collaudasset. Tres sunt docilitatis partes, solertia, memoria, acumen. quarum memoria talis est, ut memori mente seruentur quae quis didicerit; acumen velocitas cogitandi; solertia vero facultas, qua quis ex iis quae didicerit, etiam ea quae non didicit investigare possit. Ἀγχίνοια. Solertia, vel facultas e vestigio inveniendi id, quod aptum sit, vel sagacitas quaedam extemporalis. Et Ἀγχίνον, solertem. Damascius, ubi

καὶ ἀγχίνον φύσεως δύναμιν, ἐπὶ πολλὰ δὲ δάλιγον φέρεσθαι δυνάμειν, ἐπιμοσάτην συνιέναι καὶ γνωρίζειν τὰ ἑρητῶν θηραμάτων, περὶ Ἰακώρου ὁ λόγος.

Ἀγχίατης, Ἀγχίαου, καὶ Ἀγχισίδης.

Ἀγχίσπαρας, ἀγγύς γένους. Δαμάσιος. Ἄκ-
λα βώμη γενναίας φύσεως καὶ φεῶν ἀγχισπόρου.

Ἀγχιστα. ἔγγιστα.

Ἀγχιστεὺς, καὶ ἀγχιστεία, συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεμῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω τοῦ τελευταίου-
τος, οἱ δὲ ἔξω τούτων ἀγχιστεῖς μόνον. οἱ δὲ κατ' ἐπι-
γαμίαν μυχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκίαι λέγονται.

Ἀγχιστεία. ἡ μετακτῆσις τῆς οὐσίας παρὰ Ἄρι-
σταράναι ἐν Ὀρμισ.

Νόθος μὴ εἶναι ἀγχιστεῖαν.

καὶ ἀγχιστεῖαν ὄμμα, γαμικῆ.

Ἀγχιστεῖαν ἔρη, τὸ κατὰ ἀγχιστεῖαν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀριστοῦ ἀριστινῶν, καὶ πλοῦτος πλουτινῶν.

Ἀγχιστροφοί, συστραφεῖτες, ἢ ταχὺ ἐπι-
στρεφόμενοι. Προκόπιος: Ἡ τε μάχη καρτερὰ ἐγε-
γόνει καὶ ἐκ χειρὸς ἔν, ἀγχιστρόφους τε τὰς διώ-
ξεις ἐποιεῖντο ἐπ' ἀλλήλους, ἐκάτεροι. καὶ αὐθις
ἔπειτα ἄλλοι τὰς φάλαγγας ἐξελίξαντες, ἀγχιστροφοὶ
γενόμενοι, ἀντιμέτωποι γίνεσθε τοῖς διώκουσι. καὶ

αὐθις: Τῷ ἀγχιστρέφῳ τῆς τύχης. † Ὁ θηραμέ-
νης ποικίλος τις ὢν καὶ ἀγχιστροφός καθομιλεῖ τοῖς
καιροῖς, πρὸς τὰ κραιπνὸν ἐκεῖ διδοὺς ἑαυτὴν.

Ἀγχιτέτρμων, ὁ γείτων.

Ἀγχόνη, ὁ βρόχος, τὸ σχοινίον, παροξυτά-
νος. ἀγχονὴ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐξυτῶνος.

Ἀγχονήσας, πνίξας.

Ἀγχότερος, ἐγγύτερος. Ἡρόδοτος: Στεινο-
τέρη ἐφαίνετο κατ' ἀγχότερη. ἢ εἰςβολή.

Ἀγχρῦ, ἐγγίς.

Ἀγχούροος, πλησιοχώροισ, παρὰ τὸ ἄγχι τοῖς
ἴουσι εἶναι.

Ἀγχουσα, εἶδος βοτάνης, ἧς ἡ ἑλίκα ἐρυθρά,
ἢ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες.

Ἡ ἄγχουσι δδυνῆσει καὶ τὸ σὸν ψιμίθιον.

Ἀγχώμαλον, καὶ Ἀγχωμάλον, ἴσης, ἐγγίς
τοῦ ὄμαλου συμμείξαντος. Καὶ ἀγχώμαλα ἀγωνισά-
μενοι, καὶ μήτε ζωρησάντες τινα μήτε ἐπὶ τῇ πλεόν
ἔτι προχωρήσαντες διελύθησαν. καὶ αὐθις Ἴππο-
μαχία γίνεται κρατερὰ καὶ πλήθει τῶν ἀγωνιζομέ-
των ἀγχώμαλος καὶ ἀρεταῖς ἐμφορῆς.

Ἀγχων, περισφίγγων, θλίβων. Ὁ δὲ ἄγχων
τὴν αὐτῆς δεξιᾶν καὶ περιάγων περιαιρεῖται τὸ ξί-
φος. Ἀγχω, αἰτιατικῆ.

4. Ἀγχισίδης ex Homero Valck. Diatr. p. 287. 5. Δαμάσιος apud Photium p. 338. a. (1036.) Cf. p. 336. b. 6. Edobatur
ἀναγ. Cf. v. Πολυήκοος. In Aeschylea formula mirifice sibi placuerunt scriptores sophisticī: cf. Iacobs. in Philostr. p. 685.
8. ἢ συγγένεια Schol. Luciani Tim. 51. 10. τοῦ om. vulg. 11. οἱ ἔξω sola Med. 12. Haec paulo distinctius Ammonius p. 3.
Neque tamen fuit cur grammaticos reprehenderet Wachsmuth. H. A. II, 1. p. 214. Cf. Harpocr. v. Γεννηταί. Praestabi-
lius Leucodētes Zonar. p. 21. etsi vulg. firmatur Schol. Luc. Bekk. Anecd. pp. 213. 333. et Phot. p. 6. 14. ἐν Ὀρμισ v. 1048.
16. Exemplum huius structurae dedit e Deuteronomico Lex. de Syntaxi Bekk. p. 126. 17. Cf. Valck. animadv. in Ammon. p. 9.
20. Προκόπιος v. Pers. I. 15. 23. ἡμῖς Med.
1. Petit haec lektor quidam studiosus ex v. Θεραμένης. 5. Ἀγχονῆ Aristophanes Acharn. 125. Ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχονῆ; ubi
Scholasticā: ἡ διαφορά τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ τόπῳ, οὐκ ὄνομα μὲν γὰρ τὸ εἶδος τοῦ πάθους, βασιτόνος δὲ τὸ σχοινίον καὶ ὁ βρό-
χος. Quae praene eadem sunt cum his, quae Suidas hic habet. Kust. Adde Philemon. p. 35. Schol. Eur. Androm. 800. et Etym.
M. v. Βελόνη. 6. οὐκ ὄνομα. ἢ ἐνέργεια. Debebat, ut est apud Zon. p. 28. τὸ πρᾶγμα, ἢ ἐνέργεια.
8. Ἡρόδοτος VII. 175. ἢ εἰςβολή a superioribus duxi separandum, ut continuo fit in v. Ἀδαήμονες. 13. Cf. Schol. Arist. Lysi-
str. 46. 15. Locus contractior ex verbis Aristophanis Ecclae. 960. Οὐ τοῦμόν ἰδυνῆσει σε γῆρας. Ἀλλὰ τί; Ἰγχουσα μάλλον
καὶ τὸ σὸν ψιμίθιον. Cf. Etym. M. γ. ἄγχουσα. 16. ἀγχώμαλον] τὸ ἰσοπέδον pro interpretatione subiungit Zon. p. 31.
ἄγχωμαλον, ἴσης, τῆς ἑγγίς τοῦ ὄμαλου Bekk. Anecd. p. 333. Respicunt ad Thucyd. IV, 134. unde Suidae reddendum συμμί-
ξαντες. Cf. Schol. Luciani Hermot. 12.

de Isidoro dicit: *Celerem et solertem ingenii rim, quae brevi tempore multa complecti poterat, promptissimam ad intelligendum cognoscendumque vestigia rerum indagandarum.* Ἀγχίατης, Ἀγχίαου. Et Ἀγχισίδης. Ἀγχίσπορος. Ge-
nere propinquus. Damascius: *Sed robore naturae generosae dicitur cognatus.* Ἀγχιστα. Proxime. Ἀγχιστεὺς. Et Ἀγχιστεῖαν, generis propinquitatis. Et ἀγχιστεῖς qui defon-
tium cognatione proxime contingunt, fratrum, consobrinorum
et patratorum, aut avunculeorum liberi. Reliqui vero tantum
agnati ἀγγυεῖς dicuntur. Denique qui familias inter se connu-
lia iungunt, ἀθήνη vocantur. Ἀγχιστεία. Ius aduen-
das hereditatis significat apud Aristophanem Aribus: *Spirito
non esse ius evocandi.* Et ἀγχιστεῖω verbum, aptum geni-
tina. Ἀγχισσι (νδην). Secundum ius propinquitatis. For-
matum hoc eodem modo, quo ἀριστινῶν ab ἀριστος, πλουτι-
νῶν a πλοῦτος. Ἀγχιστροφοί. Conglobati, vel celeriter
conversati. Procopius: *Iam proelium acerrimum cominus
committatur, et utriusque celeri conversione facta se vicissim
persequantur.* Alio loco: *Deinde phalangibus evolutis, ce-*

*lenter conversi, adversa fronte hostibus occurrunt vos in-
sequentibus.* Et alibi: *Celeri mutatione fortunae.* † Therame-
nes homo varius et mutabilis inserviebat temporibus, parti
feliciori sese semper adiungens. Ἀγχιτέτρμων. Vicinus.
Ἀγχόνη. Laqueus, funis, cum acuto in penultima, ἀγχονῆ
vero, cum acutur ultima, significat suspendium. Ἀγχονή-
σας. Qui strangulavit. Ἀγχότερος. Propinquior. Hero-
dotes: *Angustior et propinquior videbatur:* aditus scilicet,
Ἀγχρῦ. Prope. Ἀγχούροος. Vicinus. Ita dictum, quod
prope habent fines. Ἀγχουσα. Anchusa, genus herbae,
cuius radix est rubra, qua mulieres faciem illinunt. *Anchusa
te dolore afficiet cum tua cerussa.* Ἀγχώμαλον. Ae-
quale. Ἀγχωμίλου, aequabilis [pugnae], ut ab utrisque pari
parte certetur. Et cum aequo Marte pugnant, neque
quemquam virum cepissent, nec longius processissent, dis-
cesserunt. Et alibi: *Equestra proelium acre committitur, et
multitudine pugnantium et fortiter factis aequabile.* Ἀγ-
χων. Stringens, comprimens. *Ille mulieris dextram stringens
et circumagens gladium eripit.* Ἀγχω. Aptum accusativo.

Ἀδαήμονες. ἄπειροι. Ὅ δὲ τὴν τῶν Ἀγν-
πτῶν σοφίαν ἢ ἄδαρμανέστατος. δ' Ἀσκληπιόδοτος.

Ἀδαΐσι. ἄπειρος.

Ἀδακρυς πόλεμος. ἐπὶ τῶν ἔξι πτωχῶν κω-
45 δὲ ὄντων καὶ φῆστα καὶ παρ' ἑλπίδα τὰ πράγματα κα-
τορθούντων.

Ἀδακρυτί. ἄκρανσι.

Ἀδαλίδης. ὄνομα κύριον.

Ἀδάμ. ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ χειρὶ Θεοῦ κλα-
σθεὶς καὶ κατὰ τὴν εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν μορφωθεὶς 10
τοῦ δημιουργοῦ, τε καὶ κτίσαντος, ὁ καὶ τιμηθεὶς
τὴν εἰς Παράδεισον οἰκίαν. οὗτος δικαίως ἐκ πρῶ-
τος καλοῖτο σοφός, ὡς πρωτόκτιστον ἄγαλμα καὶ
εἰκὼν οὕσα θεόγραφος, ὡς τῶν χαρίτων ὅλων ὑπάρ-
χων ἀνάπλευς, καὶ πάντα καθαρὰ καὶ ἀκίβδηλα 15
περιφέρων τὰ τῆς ψυχῆς τε καὶ σώματος αἰσθητή-
ρια. μαρμαρυγαὶ γὰρ τινες, ὡς εἰπεῖν, ἐκ τῆς ἐκεί-
νου ψυχῆς ἀπαστραπτουσαι καὶ θεῶν ἐποικίων τε
καὶ ἐνεργειῶν πλήθουσαι κατὰ πᾶσαν εἰσέτρεχον
φύσιν, εὐστόχως καὶ ἀναμαρτήτως τὸ οἰκίον ἐκά- 20
στης πλεονέκτημα φθάνουσαι. ὅς οὐ παρὰ ἀνθρώ-
πων ἔδοκίμασθη τῶν τὰς κρίσεις πολλακίς ἐπισφα-
λῶς ποιουμένων, ἀλλὰ παρὰ τοῦ τῶν ὅλων Θεοῦ τοῦ
πᾶσαν γνῶσιν καὶ κρίσιν ὁρθῶς ποιοῦμένου, καὶ
παρὰ τοῦ τὰς ἐγγύας κινήθηναι παρὰ τῆς ὠθινοῦ- 25

σης τὰ τοιαῦτα ψυχῆς καὶ ἀποτικνούσης κοήματος, καὶ
ἢ φησιν ἢ γραφῆ, Ἐποίησεν ὁ Θεὸς πάντα τὰ κτήνη
καὶ τὰ θηρία καὶ τὰ ἐρπετὰ καὶ τὰ περὶ αὐτῶν, καὶ ἔγω-
γεν αὐτὰ πρὸς τὸν Ἀδάμ, ἰδὼν, τί καλέσει αὐτά, καὶ
ὡς ἐκάλεσεν Ἀδάμ, τοῦτο ὄνομα αὐτῶν. Ἐκ τῆς φῶ-
νης ταύτης καὶ μαρτυρίας ἀριδρότερον, τῆς σο-
φίας ταύτης καὶ διαγνώσεως ἡψηλότερον, Ἐκάλε-
σεν ὀνόματα, τῆς φύσιν αὐτῆς καὶ τῆς ὑπόστασιν
ἐκάστου ζώου ὡς περὶ ἐπογραφόμενος, οὐ μαλιστα
30 σας, οὐ προσκεψάμενος, οὐδὲν τε προσπεποθεὶς
τῶν ὅσα μεταμανθάνουσι ἄνθρωποι, καὶ πολλῶν
καὶ ἀναρίθμων γενεῶν παραδραμενῶν οὐκ ἔχου-
σιν αὐτοὶς ὑπαλλάξαι κἄν τοῦ συχόντος ζώου τὸ ὄνο-
μα, οὐδὲ τῆς ἐκείνου δράξασθαι μεγαλονοίας καὶ
διαγνώσεως. μᾶλλον μὲν οὐκ μένουσιν ἄπαντες κατὰ
πάσαν ἐσπαρμένοι τὴν γῆν ἄνθρωποι τοῖς ἐκείνου
στοιχοῦντες ἀμεταθέτοις θεσπίσμασι. Καὶ οὐδὲ
μέχρι τούτων ἔστη τοῦ πρωτοτόνου ἀνθρώπου τὸ
ὑπερβάλλον ἐν πᾶσιν ἀξίωμα, ἀλλὰ καὶ σπερμά-
των καὶ φυτῶν διαφορὰς ῥαζῶν τε καὶ βοτανῶν δυ-
νάμεις, καὶ ὅσα εἰς ἀντίληψιν καὶ θεραπεσίαν ἢ φύ-
σις ἐκάστῳ προσαρμόττει τῶν ζώων, δέκρινέ τε
καὶ διεσάφησεν. Ὅντος καὶ τὴν γυναῖκα πρῶτος
ἰδὼν οὐκ ὡς περὶ ἐκ στόματος ἀνθρώπου περὶ τῶν
25 τῆς ἐφθόγγατο, ἀλλ' ὡς ἐκ τινος θαλάσσης ὁμφῆς ἐνη-

1. Glossæ Homericæ: v. II. n. 811. Damascii locus integer in v. Ἐρασμοῦ; unde Suidas recte notandum Ἀσκληπιόδοτος. 2. ἄδα η-
σι Ζον. p. 49. sed adversarie canone Herod. Epimer. p. 256. 3. ἄδα η-σι Ζον. p. 49. sed adversarie canone Herod. Epimer. p. 256. 4. V. paroemiographi, ut Zenob. I. 28. 5. Ἀδαλίδης vulg.
Aldo auctore: Ἀδαλίδης Med. 9. Ἀδάμ] In hoc articulo nonnulla sunt obscura, nec satis inter se cohererentia, quibus locum
dare et remedium adhibere non potui, quoniam auctorem unde hæc sumpta sunt ignoro, nec in MSS. hic quicquam præsidii est:
de quo ideo lectorem moneo, ne quis forte putet me hic dormitasse, vel difficultates huius loci dissimulare. Kist. Quam obscuro
45 ἄδα η-σιν desperat, nihil nisi nominum inventio, quæ Adam congregatis animalibus divinitus forebatur indidisse (cf. vel Chro-
nogr. principium in ed. Malalæ et Pellucem Harduii p. 24.), celebrari videtur. Ceterum memorabilis hominis oratio litteris Græ-
cis haud leviter imbuti.
5) καὶ ὅς Med. 11. μεταμανθάνουσιν hoc loco non videtur significare, cognitiss erroribus sententiam emendatam admittere, sed
relictis pristinis institutis ad nova delabi, moribus recentibus assuescere. Cf. Dio Chrys. T. I. p. 227. Pausan. IV, 24, 5. Agn-
thias I, 13. aliique apud Iacobs. in Philostr. p. 560. 23. Vulg. διεσάφισεν.

Ἀδαήμονες. Imperitii. Ille vero Aegyptiorum sapientiae
fuit imperitior. Asclepiodotus scilicet. Ἀδαΐσι. Impe-
rite. Ἀδακρυς πόλεμος. Bellum lacrimis carens: dictum
de his qui citra omne periculum et facillime et praeter spem res
suas feliciter administrant. Ἀδακρυτί. Sine lacrimis.
Ἀδαλίδης. Nomen proprium. Ἀδάμ. Adam primus homo,
Dei manu formatus, et ad imaginem et similitudinem opificis
et conditoris exactus, idemque habitatione Paradisi honoratus.
hic iure primus sapiens appellari possit, ut primo conditum si-
mulacrum et imago divinitus picta: ut omnium beneficiorum
plenus, et omnes animi corporisque sensus puros et incorruptos
circumferens, nam radii quidam (ut ita loquar) ex illius
animo effulgentes et divinarum cogitationum et actionum pleni
omnes ad animantes penetrabant, quorum sagaciter et sine er-
rore propria cuiusque bona præciperet. Qui non ab homi-
nibus probatus est, qui in iudiciis suis saepe lahuntur; sed a
Deo maximo, qui de rebus omnibus recte sentit atque iudi-
cat, vel priusquam cogitationes subnascuntur in animo nostro,
ubi conceptae gignuntur. Idque ut Scriptura dicit: Deus fecit

omnia iumenta et feras et serpentes et volucres, et ad
Adam adduxit cogniturus, quibus ea nominibus esset nomi-
naturus. Iam ut Adamus vocavit, ita nomen ipsi man-
sit. Quid hac voce testimonioque fieri potest evidentius? quid
hac sapientia et intelligentia sublimius? Nominibus enim im-
positis, naturam ipsam et substantiam quasi circumscriptis on-
iusque animantis, non meditata neque commentata, nec
quicquam animo affectus, ut accidit hominibus in his quae ad-
diacunt. Quamvis autem multae, atque innumerae aetates præ-
terierint, nullus tamen ne villissimi quidem animalis nomen mu-
tare, neque amplitudinem ingenii atque cognitionis quae in illo
fuit assequi potuit, immo vero homines per universum terrarum
orbem dispersi omnes immutabilibus eius effatis utuntur. Neque
tamen in his substitit hominis primogeniti dignitas in omnibus ex-
cellens; sed et seminum et plantarum discrimina radicisque
et herbarum vires, et quaecumque ad auxilium et medicinam uni-
cuique animali natura tribuit, distinxit et explicavit. Hic etiam
uxore primum conspecta confestim de ipsa non ut sit ore hu-
mano locutus est, sed tanquam afflatus voce quadam divina

ποιήματα, ἐπιπέδους τὸ πολυώνυμος ἐπεὶν καὶ θαν-
 ραστὸν ἀπεφοίβασα λόγων. Τοῦτο νῦν ἄποδὸν ἐκ
 τῆς ἰδέας μου, καὶ εὐχὴ τῆς σαφούς σου, ἡντι-
 κληθῆσθε γυνή; καὶ ἐκ τοῦ ἀνδρός κείνης ἐλήφθη.
 Ὀδὸς τάλιν ἐστὶν ὁ θεομάσας. Ἐκείνη, καὶ πᾶσι
 κείνης καὶ σάθμος ἀκριβὲς καὶ ὄρους ἀντιπέδη-
 τας ἐνεργασίαν. Τοῦτον τέχνη καὶ γέμιμα, καὶ
 σοφία ἐπιπέδου, λογικὰ τε καὶ ἄλογοι, τοῦτον
 προφητεία, ἐρευρηγία καὶ μαθαρμοὶ καὶ νόμοι
 γρηναί τε καὶ ἄραφοι, τοῦτον πάντα ἐδρήματα
 καὶ διδάγματα καὶ ἔσοι κατὰ τὸν βίον ἀναγκάται
 χρειαί τε καὶ εὐνοίαι. Ὀδὸς ἐστὶν ὁ πρῶτος ἀν-
 δρός, τὸ θεοκλήρον ἀγαλα, ἀφ' οὗπερ ἀπευθύ-
 νοικαι πᾶσαι ἀνθρώπων ἀγαλατουργίαι, πᾶν πρὸς
 τὸ ἴπτον μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπιπέτωσιν ἐκείνου τοῦ
 μακαρίου καὶ θεοειδοῦς ἀντικάρματος, μηδεμίαν
 ἔχοντος ἀφορμῆς, ἥ ἔν' ἐπιλάβοιτο ὁ μετ' ἐκείτον
 διακλασόμενος ἢ ζωγραφόμενος. ἔως ὁ πύλα-
 μασίος καὶ ἀποστάτης καὶ πλάνος διάβυλος τοῦτον
 ἐξαικίλισεν τῆς οἰκίας ἐδρῆσεως τε καὶ στάσεως καὶ
 κατὰ τοῦ περνοῦς εἴασε φέρεσθαι καὶ πρὸς βαρ-
 θραίδας τινὰς καὶ ἀλαμπιὰς χώρους καὶ μέχρι τῶν
 ἀμειδίτων τοῦ ἔδου πευθρῶνων ἐγγίζοντας. καὶ
 τοῦτον ἤρξατο φῦσις ἢ τῶν ἀνθρώπων παραχαρά-
 τασθαι καὶ διακιβδηλεύσασθαι καὶ τυπιδόθαι τῶν

τοῦ τυφάνου μορφώμασι τε καὶ σχήμασιν. Ἐπεὶ-
 θαν ἡ τόδος σοφία πρὸς ἀφορμὰς ἔλαβε, τῆς θείας
 δραπετευσάσης καὶ πρὸς εὐρῆδον ἀναπέσσης, ὅθεν
 τὸ πρῶτον ἦν ἀραρηήσασα. Ὅθεν ὁ πλάνος τὸ
 τοῦ θεοῦ ἀπετεροισύμενος ἄνομα εἰς πολλὰ κατεμέ-
 ρισε, Κρόνους τε καὶ Ζῆνας καὶ Ποσειδῶνας ἑαυτὸν
 μετακαλῶν, καὶ (τὸ δὴ πάντων ἀνοσιώτατον) εἰς
 ὀνόματα θεῶν τε καὶ ἄσμενα τῆν μακαρίαν καὶ
 ἀδρῆτον συγκατασκάσαι φῦσιν ὁ ἀλετήριος κατετόλ-
 μησεν, εἰς τε τὰς Πείας ἐπένας καὶ Ἀφροδίτας καὶ
 Ἀθηνᾶς καὶ εἰς ἄλλας μυρίας καὶ ἀλλοκότους ἀλό-
 γων ἰδέας τε καὶ μορφάς, ἃς ὁ κικλίας δημιουργὸς
 καὶ τῆν ἀποσεσῆσαν τοσῆσας ἐπέχρησέ τε καὶ δι-
 χάραξεν. Ἐπεὶ θεν Ἀιγυπτίων τὰ περὶ Ὀσίριν καὶ
 Τυφῶνα καὶ Ἴσιν μοχθηρὰ διηγήματα, καὶ Περσῶν
 μαγικὰ μαγγανεύματα, καὶ Βραχμῶν γυμνοσοφι-
 στίαι καὶ ἄκαίροι φαντασίαι, καὶ ἡ θανατοζομένη
 Σκυθῶν ἡσις, καὶ τὰ Θρακῶν ἔργα, καὶ οἱ Θρυ-
 γῶν αὐλοὶ καὶ Κορύβαντες. Ἐπεὶ θεν ἡ Χαλδαίων
 ἀστρονομία ἡ σφαλερὰ τε καὶ πολυώδυνος. Ἐπεὶ-
 θεν ἡ τοῦ ψεύδους λοχεύτρια ποιήσις, ἡ τῶν Ἑλ-
 ληνικῶν ληρημάτων σεμνομανθία. Ἐπεὶ θεν Ὀρφεύς
 τε καὶ Ὀμηρος καὶ ὁ τῶν ἀθεάτων γόνων ζωγράφος
 Χαίσιδος. Ἐπεὶ θεν ἡ Θάλητος δόξα, καὶ ὁ κλεινὸς
 Πυθαγόρας, καὶ ὁ ἀσφὸς Σωκράτης, καὶ Πλάτων,

16. Mallm θεόκλιτος καὶ θεοειδὸς. 17. Immo κατ' ἐκείνον. 18. In illis particula καὶ post φέρεσθαι. 19. χώρους μέχρι
 vulg. 20. παραχαράττας: v. Lobeck. Aglaoph. p. 603. 21. καὶ . . τυπιδόθαι om. vulg.
 22. τὸ καὶ τοῦ vulg. 23. Cf. v. Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ἡσις. 24. πολυώδυνος] Auctorem hunc anonyum exiguo iudicio praeditum
 fuisse et vere de eo dici posse proverbiale illud; Plumen verborum et gutta mentis, ex tota hac de Adamo Ecloga satis appa-
 rat. Quare hoc eiusmodi scriptores corrigere et emendare velle res sit lubrica et aleae plena, quoniam saepe incertum est,
 utrum vox aliqua quas ineptam reddat sententiam sit ingenii illorum ἀλλοκότους non raro sensus parturientis abortus, an vero
 Ebraeorum ἀπάμια: comhor tamen pro πολυώδυνος aliam vocem hic substituere, qua auctorem nostrum potius quam altera illa
 usum esse existimo. Ea autem est πολυώνυμος, i. e. nominibus abundans, quod epithetum astronomiae propter multitudinem
 stellarum variasque earum appellationes haud inepte tribui potest. Qui enim τὸ πολυώδυνος ei conveniat non video; nisi forte
 quis astronomiam sic appellare velit, quod multos homines dolore afficiat, ob tristes rerum eventus ex astrorum inspectione prae-
 dicta; quod tamen coactum esse et longe petitum quivis facile videt. Kist. Nempe significantur aut crimina Chaldaeis obiecta
 aut astrologia indicaria sive mathematicorum artes in periculis annisque fatalibus definiendis vel procurandis versatae. Quod
 Philopatridis auctor c. 25. τὴν πολυάσχολον μαθηματικὴν dixit, idne hac pertineat in medio relinquimus.

sagacker celeberrima illud et admirabile oraculum protulit:
 Nec est os ex oculibus meis, et caro ex carne mea; vocabi-
 turque videro, quod ex viro sumpta est. Hic igitur est ille,
 qui singula probavit et omnibus regulas et amussim exquiritas
 et limitos minime controversas assignavit. Huius inventa sunt
 artes et litterae, huius sunt disciplinae tam liberales quam illi-
 berales, huius vadicula, ritus, lustrationes, leges tam scriptae
 quam voce traditae, huius omnia inventa, doctrinae et quic-
 quid ad vitam degendam est utile et necessarium. Haec est
 prima status, simulacrum divinitus excitum, ad quod omnes
 humano simulacrorum artes dirigitur; quamvis ab imagine
 illa divina beataque magis ac magis in pefus deflectant, quippe
 quae nullam habeat ansam, cui applicetur qui illius ad exem-
 plum fingitur aut pingitur. Tandem scelestus homicida, defe-
 ctior ac pellex Diabolus de propria sede statuque eum deiecit, et
 praecipitem deturbavit ad profunda quaedam et obscura loca
 cristibusque orci latebris vicina. hinc coepit hominum natura
 depravari et adulterari signarique tyranni formis et figuris.

Hinc autem materiam suscepit adulterina sapientia, postquam
 divina aufugit et in coelum, unde prius descenderat, avolvit.
 Quamobrem impostor ille Dei nomen cum usurpasset in multas
 voces divisit, Saturnos, Ioves, Neptunos cognominari sese pas-
 sus; et quod vel maxime impium, ad nomina feminea et inho-
 nesta beatam illam et ineffabilem naturam sceleratus detrahere
 ausus est, Rheas nimirum, Veneres et Minervas, et alias infi-
 nitas et monstrosas brutorum species et formas, quas ille im-
 prohibitis opifex et perfida mersus coloribus exornavit et signis
 caelavit. Hinc illae Aegyptiorum de Osiride et Typhone et
 Iside improbae narrationes, Persarum magicae fraudes, Brach-
 manum Gymnosophistiae et importunae vanitates, dictum Scy-
 tharum celebratum, Thracum orgia, Phrygum thibae et Co-
 rybantes. Hinc illa lubrica et exitiosa Chaldaeorum astrolo-
 gia. Hinc illa mendacii obstetricis poesis, quae Graecanicis
 nugis fabulosa pompa decoravit. Hinc Orpheus et Homerus
 et qui impia decorum generationes depinxit Hesiodus. Hinc
 Thaletis gloria, clarus Pythagoras, sapiens Socrates, et Plato.

ἡ τῆς Ἀθηναίων Ἀκαδημίας πολυθρόλλητον ἄσμενολόγημα. Ἐντεῦθεν οἱ Παρμενίδαι καὶ Πρωταγόραι καὶ Ζήνωνες, ἔντεῦθεν αἱ Σοαὶ καὶ οἱ Ἀραιοὶ πάγοι καὶ Ἐπικούρειοι. Ἐντεῦθεν οἱ τραγηδῶν Θρηνοὶ καὶ κοπετοί, καὶ τὰ κωμικῶν πρᾶγματα καὶ τωθίασιμα. Ἐντεῦθεν τὰ δολερὰ τοῦ Δοξίου καὶ περιηγήρου Θεσπίσματα, καὶ ἡ λοιπὴ τῶν Ἑλληνικῶν κωμικῶν ἐρεασχελία καὶ τερατεία. Καὶ ἵνα μὴ μακρὸν ἀποκείνω τὸν λόγον, εἰς σαπρούς τε καὶ ὀδωδύτας μέθους ἐνασχολούμενος, πῦσαν εἰς ἑαυτὸν τὴν κτίσιν ὁ πλάνος ἐμφορτισάμενος καὶ λαβῶν ὑπὸ χεῖρα τὸν ἄνθρωπον ὡς ἀνδράποδον, καὶ διερχόμενος τὴν ἐπ' οὐρανὸν καὶ περιπατῶν τὴν γῆν, καὶ ὡς ὡς πάντα κατέχων, ὡς αὐτὸς πού φησιν ἀλαζονεύομενος, ᾤετο δεῖν τὸν ἑαυτοῦ Θρόνον θίσειν ἐπάνω τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἕσσεθαι ὁμοίος τῷ Ὑψίστῳ. Ἀλλ' ὁ τοῦ Θεοῦ μονογενὴς υἱὸς καὶ λόγος ὁ προαιμῆνιος οἰκτιρέας τὸν ἄνθρωπον ὡς ἠπατημένον ὑπὸ τοῦ δρᾶκοντος ἐκ τῶν τοῦ πατρὸς κόλπων ἑαυτὸν ἐκένωσεν, καὶ σαρκωθεὶς ἐκ πνεύματος ἁγίου καὶ ἐκ τῆς ἁγίας παρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας, καὶ διὰ τοῦ τιμίου σταυροῦ καὶ τοῦ πάθους αὐτοῦ καταβαλὼν τὸν ἀντίπαλον, καὶ καιαβὰς εἰς τὰ κατώτατα μέρη τῆς γῆς ἐκεῖθεν εἰλκυσῆς τον παραπεσόνα Πρωτόπλαστον, ἀποδόρυς τῆς εἰκῆνι τὸ πρῶτον κάλλος καὶ τῆς φήσει τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα. Ἐντεῦθεν ἰγάνισται πάσα ἡ τοῦ τυράννου δυναστεία καὶ συμμορία, τοῦ τῆς εὐσεβείας φρο-

τὸς διαναγασάντος πάση τῇ κτίσει τῶν ἡλιακῶν μαρμαρυγῶν τῆς υγέστερον. Ἐκ τούτου τοῦ φωτός ἡ κατὰ Θεὸν σοφία πάλιν διέλαμψε, καὶ γλώσσης ἀλιέων ἐστρόμωσε, καὶ τῶν σοφῶν διδασκάλους τῆς εὐαγέστερος εἰργάσατο. Ἐντεῦθεν ὁ τῆς βροτῆς γόνος τὸ ἔν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, ἐξ οὐρανόθεν κεφαλῶν ἀπαστράμψας ἐβρόντησε, καὶ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐλάμπυρε. Ἐκ τούτου τοῦ φωτός Παῦλος εἰς τρίτον οὐρανὸν ἀναφέρεται, καὶ θεωρεῖ τὰ ἄφρατα, καὶ τῶν ἀόρατων ὑπακούει λογίῳ, καὶ ἀπαράχει πᾶσαν τὴν γῆν ὡς περὶ ἄσπερον καὶ ἄσπερον, τὸν Ἰησοῦν εὐαγγελίζομενος. Ἐντεῦθεν ὁ Μέτρος, τὸν Χριστὸν υἱὸν Θεοῦ, τοῦ ζῶντος ὠνόμασε, καὶ τὰς κλίσεις τῆς τῶν οὐρακῶν πιστεύεται βασιλείας, ἵνα ἀνοίγη μὲν τοῖς πιστοῖς, ἀποκλείη δὲ τοῖς ἀπίστοις τῶν Θεῶν ἀνακτῶν τὴν εἰσοδόν. Ἐντεῦθεν ἀγέλας μαρτύρων καταβάλλουσαι εἰδῶλα, καὶ τρέχουσαι ἔτοιμοι πρὸς τὸν θάνατον, ὡς σταφύλους τὰς πληγὰς καὶ ὡς πορφύρας τὰ ἑαυτῶν αἵματα περιφέροντες οἱ καλλίνικοι. † Ἔστω γοῦν ὁ πρωτόπλαστος ἀρχηγὸς τοῦ γράμματος, κατὰ γὰρ τὸν ἐμὸν ὄρον καὶ λόγον ὡς ποταμὸς πηγῇ τε καὶ θάλασσά τε καὶ ῥίζα καὶ κλάδοι καὶ ἔρηπες καὶ πάσης ὑπάρχων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀπαρχὴ καὶ πρωτόλειον. † Ὅτι ὑπὸ Ἀδάμ ἕως τοῦ κατακλυσμοῦ ἔτη δις χίλια σ' τεσσαράκοντα δύο. ἀπὸ δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ ἕως τῆς πυργοποιίας ἔτη φκέ. ἀπὸ δὲ τῆς πυργοποιίας ἕως τοῦ Ἀβραάμ ἔτη κκβ'. ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀβραάμ ἕως τῆς ἐξόδου τῶν

9. Insolens structura. Dativum usurpat Prooem. Exo. Logatt. λόγος ἐρηγορήθησαν. Item notabilis vox ἐμφορτισάμενος. 14. ὡν vulg. 15. φέτο δὲ τὸ φῆσιν vix pollulo huic scriptori tribuerim. Lexo φέτο δὲ τὸν. 22. σὺ τὸν φέτο δὲ τὸν. 20. Ἐστὼ γοῦν ὁ πρωτόπλ.] Haec a superioribus distinguenda sunt, quoniam ex alio auctore et quidem lexicographo quodam descripta esse apparet. Küst. 24. Ὅτι ἀπὸ Ἀδάμ] Pearsomus ad marginem Suidae sibi recte observaverat locum hunc; qui varias annorum epochas complectitur, descriptum esse ex Nicophori Patriarchae CP. Chronographis Compendiaria; quae in Corpore Historiae Byzantinae Georgio Syncello subiuncta est. In ea enim pag. 404. (733. κη.) paucissimis verbis mutatis eadem leguntur, quae Suidas usque ad verba illa Ἀπὸ δὲ Μιχαὴλ ἔ. P. hoc loco tradit. Küst. 27. ἀπὸ δὲ τῆς πυργοποιίας] Hic ommissa est epocha annorum 76. quae ut ratio summas conatet ex Nicophoro huic loco addenda est. Apud eum enim recte sic legitur: Ἀπὸ δὲ τοῦ νόβου ἕως τῶν διχοτομημάτων Ἀβραάμ ἔτη κκβ'. Ἀπὸ δὲ τῶν διχοτομημάτων Ἀβραάμ ἕως τοῦ τέλους Ἀβραάμ ἔτη σς'. Si ad calculum revoces summas annorum hic percoensitas, haec epocham modo dictam addas, videbis exacte inde confici summam annorum 4880. quantum Suidas paulo post colligit. Küst. Apparet repetitam vocem Ἀβραάμ defectu locum dedisse.

de quo tantas laudes Atheniensium Academia factat. Hinc Parmenidae, Protagorae, Zenones, hinc Portiens, Arcopagi, Epicurei. Hinc Tragicorum lamentationes et planctus, et Comicorum loci ac ludicia. Hinc dolosa Apollinis obliqui et mendacis oracula, et reliquae vanitatis Graecanicae garrulitas et portenta. Denique ne longius producam orationem, putidis exoletisque fabulis Immorans, omnes creaturas veterator ille in se suscepit, et hominem ut mancipium in suam potestatem redegit, viamque ad coelum permeans et terram obambulans, et omnia tanquam ova continens, ut ipse alicubi gloriatur, putabat suum solum supra caeli nubes esse collocandum, seque Altissimo fore parem. Verum unigenitus Dei filius, et Verbum aeternum, miseratus hominem ut a serpente deceptum, e Patris sinu se ipsum demisit, et assumpta carne per Spiritum Sanctum et virginem sanctam concepit, postquam in veneranda cruce et supplicis suis prostravit adversarium, in infimas terrae partes descendit, unde prolapsus illum primum hominem eduxit, ita ut pristinam pulchritudinem imaginis naturaeque veterem dignitatem restitueret. Hinc abolitus est omnis tyranni principatus et societas, post-

quam verae religionis lux radiis solaribus splendidior omni creaturae illuxit. Per hanc lucem divina sapientia rursus resplenduit, et linguas piscatorum acuit, et insipientes sapientium doctores effecit. Hinc ille Tonitrus filius, in principio erat Verbum, e coelestibus nubibus coruscans intonuit, et universum orbem terrarum illustravit. Hac etiam luce Paulus in tertium coelum evectus oculis uegata contempletur, et secretas voces audit et totam terram ut volueret et sublimis percurrit, Iesum euangelizans. Hinc Petrus Christum Dei viventis filium vocavit, regniue coelestis claves servandas accepit, ut fidelibus aperiret infidelibus occluderet aditus ad templum divinum. Hinc greges Martyrum deducunt simulacra, et alacres ad mortem decurrunt, qui plagas tanquam coronas, sanguinem suum ut purpuram circumferunt victoria potiti. † Esto igitur primus ille homo princeps et caput litterae, qui meo quidem e decreto et sermone suavius, fons, mare, radix et rami succullique et totius humanae naturae primitiae ac flos habetur. † Ab Adam usque ad diluvium sunt anni 2242. A diluvio usque ad Turris aedificationem anni 525. a Turris aedificatione usque ad Abraham anni 425. ab Abraham usque ad ex-

ὡς ἴσται ἐξ Ἀθήναιον ἐτη νλ'. ἀπὸ δὲ τῆς ἐξ-
όδου θωρ. τῆς δικοδομῆς τοῦ Σολομῶντιον. ἡσθ
ἐτη φν'. ἀπὸ δὲ τῆς δικοδομῆς τοῦ ἡσθ. ἕως τῆς
αὐτομαλῶν τοῦ Ἰσραήλ. ἡσθ. ἡσθ. ἐτη τετρακίς-
χίλια ὡς ἔγδομήκοντα. ἀπὸ δὲ τῆς ἀρχικαλωσίας ἕως 5
Ἀλεξάνδρου Μακαδότου τοῦ βασιλέως τιτ'. ἀπὸ δὲ
Ἀλεξάνδρου ἕως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡσθ. ἡσθ. ἡσθ.
ἐτη φν'. ἀπὸ δὲ τοῦ Χριστοῦ ἕως τοῦ μεγάλου Κων-
σταντίνου τιτ'. ἀπὸ δὲ Κωνσταντίνου μέχρι Μιχαήλ
νίου τοῦ Θεοφίλου φν'. ἡσθ. ἡσθ. τὰ πάντα ἐτη 510.
ἀπὸ δὲ Μιχαήλ ἕως Ρωμανοῦ νίου Κωνσταντίνου
τοῦ Πορφυρογεννήτου ἐτη [ἐθρηται ρκ.]. ἀπὸ δὲ τοῦ
Πορφυρογεννήτου ἕως τῆς τελευταίας Ἰωάννου τοῦ
Τζιμισκῆ ἐτη κ'. καὶ Ἀδαμῆος ἀπὸ Ἀδάμ.

Ἀδάμας. ὁ λίθος. καὶ Ἀδαμάντινα τὰ στερεά. 15
Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ὡς περὶ ἑαυτῆς διελέγετο, οἶδα,
ἔλογε, καί, δοκεῖ μοι, καί, τοῦ φέροσθε; καί,
χρη εἶδέναι. καὶ δόξαι βραχεῖαι, καὶ ἀδαμάντιναι.

Ἀδαμαστί. ἐπίδημα.

Ἀδάμαστος. παρθένος, ἄζωσ. Σοφοκλῆς.
Νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάμαστος θεὰ
ἔσφηλεν ἐμβυλοῦσα λυσσάδει νόσφ.

Ἀδαμίθειος.

Ἀδαξῆσαι. τὸ κνήσαι. ὁδὸν ἐν τῷ ὄδαξῆσαι.
καὶ ἀδαχεῖν, τὸ κνήθειν.

Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἄχρ' ἐκλέγει τ' αἰ.

Ἀριστοφάνης.

Ἀδαῖον. ἄκαιστον. καὶ Ἀδαῖος, ὄνομα κίριον.

Ἀδαίτρον. ἀμέριστον.

Ἀδαεν. ἤρεσκεν. ἐν Μύθοις.

Οὐδέ δι οὐδ' αἰθρῶν ἄδα παράδαλις, οὐνεκα θυμοῦ
ἐμπλεῖη.

Ἀδαεῖς. ἀσφαλές, οὐ φοβερόν. ὡς ἡ παροιμία,

Ἀδαεῖς δέδιας δέος. λεγόμενον τί ἐστιν ἐπὶ τῶν τὰ
μη φοβερὰ φοβουμένων.

Ἀδέητος. ὁ μηδενὸς θεόμενος καὶ πάντα ἔχων.

Ἀντιφῶν ἐν Ἄλληθείας. Διὰ τοῦτο οὐδενὸς δεῖται,
οὔτε προσδέχεται οὐδενὸς τι, ἀλλ' ἄπειρος καὶ ἀδέητος.

8. ἐτη φν'] Lego ἐτη φν', l. e. 5501. Tot enim anni ex praecedentibus colliguntur. Causa et origo mendae est a in voce ἀπὸ, quod alterum a proxime praecedens absorpsit. Küst. ἕως τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου] Io. Massonus bene me monuit verba haec Suidae vel potius Nicephori non esse intelligenda de obitu Constantini, quasi a nato Christo ad id usque tempus anni 318. tantum effluxissent; sed de anno imperii eius vicesimo: quoniam in eum annus a nato Christo trecentisimus duodevicesimus incidit, secundum sententiam ipsius Nicephori, qui p. 401. tempus Concilii Nicaeni in annum Christi 318. Constantini vero vicesimum confert. Küst. 12. ἐτη ἐθρηται ρκ.] De hoc loco modo laudatus Io. Massonus sequentem observationem mecum communicavit. „In Ed. Mediolan. ἐθρηται ἐτη tantum [Immo desunt ἐθρηται ρκ, quae dedit Ald.] absque annorum numero legitur. Nec sane quae bene se habet. Etenim testibus Glyca, Cedreno etc. Romanus imperium A. M. Cpolit. 6468. Ind. 3. mense Sept. iulii; obiit vero, cum 3 annos et 6 fero menses regnasset, A. M. Cpolit. 6471. Martii 15. Ind. 6. i. e. anno aerae vulgaris 963. quo ea indicio ad Septembrem usque decurrebat. Iam si annos inter annum M. 6375. Cpolit. Michaelis, secundum Suidam, emortualem, et A. M. 6471. Romani iidem emortualem inierictos conputemus, annos tantum 97. non 120. iuvenimus. At si ab initio Michaelis, anno nempe M. Cpolit. 6350. numeremus, tum annos 121. a Michaelis usque ad Romanum reperimus; quod proxime ad calculum Suidae accedit.” Küst. 14. ἐτη κ'] His immoror cum veritate chronologiae pugnat, sive cum de initiis sive obitu utriusque Imperatoris accipias. Constantinus enim Porphyrogeneta A. M. Cpolit. 6468. l. e. aer. vulgaris 960. mense Sept. excessit, 53. circiter annis postquam imperium susceperat; Tzimisces vero secundum Glycam, Cedrenum etc. A. M. Cp. 6484. l. e. aer. vulg. 976. obiit. Itaque inter Constantini Porphyrog. mortem et Tzimisces obitum anni tantum 16. intersunt; at circiter 50. inter utriusque initia. Küst. His adde praesertim v. Κωνσταντινούπολις. 16. Leviter haec deslexit ex verbis Philostrati V. Apollon. l. 17. quae in v. Καταγλωττισμένον integra leguntur.
1. Σοφοκλῆς Aiac. 451, 52. Cf. Etym. M. p. 220, 86. ἀδάμας, παρθένος, Hesych. 2. ἀδάμαστος in locum editi παρθένος sufficit: v. annot. in v. Βενέκωσα. 3. Sophocles lectio, λυσσάδει νόσον. 4. Vide ne scribentium sit: Ἀδαμος. ἀνθρώπος. Cf. Ioseph. A. l. 1, 2. 5. ὄ add. Pierson. in Moer. p. 41. quem sequuntur Bekkerus in Anecd. p. 340. Porsonusque in Photio. Eusebius coniecitabat, ταῦτόν ἐστι τῷ ὄδαξῆσαι. 7. Edebat ἄχρα. 8. Ἀριστοφάνης fragm. 360. 9. Idem Zon. p. 48. Sed non dubiandum quin ἀκαίροστον sit reponendum: cf. Hesych. et Eust. in Od. α'. p. 1394, 37. De Adaeis v. Iacobi. in Catalogo poetarum epigramm. 11. Videtur hoc ad Fah. Aesop. 356. ed. Fur. pertinuisse: cf. Tyrwh. de Bahr. p. 6. 14. Proverbum afferunt Photius p. 8. Schol. Platonis p. 375. Diogen. l. 16. et Arsen. p. 19. 15. λεγόμενον τί ἐστιν dicitio suspecta. 17. Brevius haec Harpocratio. 19. Immo οὐδέ. ἀπείρος] εὔπορος subdubitans Ruhnk. de Antiph. p. 252. Verum recte se habet ἀπείρος, veretanda quadam brevitate positum ab Soph. Trach. 143. et Eurip. Med. 1091. nec distat cognata vox ἀπείρων (cf. intpp. Oed. B. 1088.) a notione vacillantis.

itaque gentis Israel ex Aegypto anni 430. ab exitu usque ad Salomonis templi aedificationem; anni 757. ab aedificatione templi usque ad captivitatem Ierusalem annis 425: qui anni in summam collecti sunt 4980. A captivitate usque ad Alexandrum Macedonem regem 318. Ab Alexandro usque ad Christum Deum nostrum 303. In summa 5500. A Christo usque ad Constantinum Magnum 318. A Constantino usque ad Michaelem Theophili filium 565. Tota summa est annorum 6375. A Michaelis usque ad Romanum Constantini Porphyrogeneti filium anni constant 120. A Porphyrogeneto usque ad obitum Ioannis Tzimiscae sunt anni 25. Ἀδαμῆος, ab Adam oriundus. Ἀδάμας. Adamas, lapis. Et Ἀδαμάντινα, dura. Apollonius cum dissereret, quasi oracula proferens, Novī, atebat, et, Videtur mihi; et, Quo ferimini? et, Oportet scire; et sententiae eius erant breves

et quasi adamantinae. Ἀδαμαστί. Adverbium. Ἀδάμαστος. Inrupta. Sophocles: Nunc vero illa Iovis filia et terribilis aspectu Dea me in errorem induxit, furore immissu. Ἀδαμίθειος. Ἀδαξῆσαι. non cum ὄ littera ὄδαξῆσαι. Fricare. Et ἀδαχεῖν, scalpere. Aristophanes: Solet enim furfures illi capitis scalpere atque colligere. Ἀδαῖον. Non ustum. Porro Adaeus, nomen proprium. Ἀδαίτρον. Indivisum. Ἀδαεν. Placuit. Ex Fabulis: Ac ne panthera quidem feruens illi placuit, quod irae esset plena. Ἀδαεῖς. Tutum, expers periculi: ut est in proverbio, non metuumdum melius metum, quod de iis dicitur, qui non timenda timent. Ἀδέητος. Qui nulla re indiget omniaque habet. Antiphon primo de Veritate: Propterea nulla re indiget, neque a quoquam quidquam accipit: sed talium expers ac nullius indi-

Ἀδεκάστως. ἀμερίστως, δικαίως, ἀδωροδοκῆτως, ὀρθῶς.

Ἀδεκατεύτους. Ἀριστοφάνης. ἀταλανήτους. τὰς γὰρ δεκάτας τῶν νομιῶν τῶν θυομένων ἔδιδον τὴν δεκάτην μοῖραν ἐν τῷ προταναίῳ.

Ἀδεκτώ. ὄνομα δαίμονος.

Ἀδελφά. οἰκία, ἀερόζοντα, πρέποντα.

Ἀδελφίος. ὄνομα κύριον.

Ἀδελφειός. ὁ ἀδελφός. Ἀδελφιδούς δὲ ὁ ἀνεπιός, καὶ τὸν ἀδελφιδοῦν, καὶ Ἀδελφίζειν ἀντι τοῦ ἀδελφὸν καλεῖν. οὕτως Ἰσοκράτης καὶ ὁ Μιλήσιος Ἐκαταῖος καὶ Ἀπολλοφάνης ἐχρήσαντο. καὶ τὸ θηλυκὸν ἢ ἀδελφιδῆ.

Ἀδελφός παρεῖη. ὅτι προσημειῖται τοὺς οἰκίους εἰς βοήθειαν ἐν καιρῷ περιστάσεως.

Ἀδένη. ἢ φλύαρος. ἢ δεινα.

Ἀδερβός. ὄνομα κύριον.

Ἄδερ, ὁ ἀλιτήριος, ὁ ἐπαναστὰς Σολομῶντι. παῖς οὗτος ἦν Ἰδουμαῖος, γένος ἐκ βασιλικῶν στραμάτων. Καταστρεψαμένου δὲ τὴν Ἰδουμαίαν Ἰωάβου τοῦ Δαβὶδ στρατηγοῦ, καὶ πάντας τοὺς ἐν ἀκμῇ καὶ φέρειν ὄπλα δυναμένους διαφθεύσαντος μηνῶν

ἕξ, φηγὼν οὗτος ἦκε πρὸς Φαραῶ τὸν Αἰγύπτου βασιλέα. ὁ δὲ φιλοφρόνως αὐτὸν ὑποδοξάμενος αἰκόν τε αὐτῷ δίδωσι καὶ χώραν εἰς διατροφὴν, καὶ γινόμενον ἐν ἡλικίᾳ λαὸν ἡγάπα, ὡς καὶ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς αὐτῷ δοῦναι πρὸς γάμον τὴν ἀδελφὴν, ὄνομα Θαφίνην· ἕξ ἧς υἱὸς αὐτῷ γινόμενος τοῖς τοῦ βασιλέως παισὶ συνανετράφη. Ἀκούσας αὖν τὸν Δαβὶδ θάνατον ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τὸν Ἰωάβου, προσελθὼν ἔδειτο τοῦ Φαραῶ ἐπιτρέπειν αὐτῷ βαδίσει πρὸς τὴν πατρίδα. τοῦ δὲ βασιλέως ἀνακρίνοντος, τίνοσ ἔδειξ ὧν ἦ τί παθὼν ἐσπούδακε καταλείπειν αὐτόν, τότε μὲν οὐκ ἀφείδη. ἕσταρον δὲ καθ' ὃν ἦδη καιρὸν Σολομῶντι τὰ πράγματα κακῶς εἶχε διὰ τὰς προσημειώσας αἰτίας καὶ παρανομίας καὶ τὴν ὀργὴν τὴν ἐπ' αὐτοῖς τοῦ Θεοῦ, συγχωρήσαντος τοῦ Φαραῶ ὁ Ἄδερος ἦκεν εἰς τὴν Ἰδουμαίαν. ὅς τῆς Συρίας βασιλεύσας κατέτρεχε τὴν τῶν Ἰσραηλιτῶν χώραν, ἐπιτίθεται δὲ Σολομῶντι.

Ἄδερκων. πόλις Ἰβηρίας.

Ἀδέφκτως. οὐ προσβλέποντες, ἀλλ' ἢ καταμύοντες.

Παραμειβόμεθ' ἀδέφκτως.

1. Bekk. Anecd. p. 341. Phot. p. 8. 3. Ἀριστοφάνης Equ. 801. Futillis explicatio Suidae, nec mendis aut defectibus libera; certe τὴν δεκάτην excludendum. Aliter Hesychius, Bekk. Anecd. p. 342. sive Phot. p. 8. 6. Ἀδεκτώ, novam daemones formam, Alberti in Misc. Obs. Vol. IX. p. 143. 9. Ἀδελφίδος Photius Bibl. C. 52. Sed evincti ordo litterarum haec ut apud Zonar. p. 40. exiant conlanda fuisse: ἀδελφειός, ὁ ἀδελφός. Ἀδελφίος δὲ ὄνομα κύριον. 10. Videtur desiderari περισημειώσας post ἀδελφιδοῦν. 11 — 13. Uberiora Harpocratio Photiusque p. 8. partem tradunt Bekk. Anecd. p. 341. Zon. p. 49. Ἰσοκράτης p. 390. 12. Ἐκαταῖος Creus. p. 75. Quae post ἢ ἀδελφιδῆ sequobantur, Ὅτι Ἀνατῆς ὁ τῶν Ἀσθῶν βασιλεὺς ἵσχυρε τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν, omisi. Kusterus: „Haec verba in uno MS. Parisiensis desunt, et in altero ad marginem scripta leguntur; certissimo iudicio, haec non ab ipso Suida sed interpolatoribus eius profecta esse.“ Ceterum ab Nicolao Damasco. p. 269. haec de Sadyatis. non Alyatis narrantur. 14. Ἀδελφός παρεῖη] Haec auctoritate duorum MSS. inductus a capite reposui, cum in ceteris Edii. superiori articulo annexa sint. Kust. Proverbium e Plat. Rep. II. p. 362. positum, ubi Scholiastes eadem profert, quae contraxit Diogenian. III. 29. 16. Ἀδένη. ἢ φλ.] Vocabulum hoc apud alios grammaticos non reperio. Kust. Sacerdotes alicubi glossam Doricam ἀδέννα extitisse, quam grammatici ambigebant a δέννος an a δέννα sive δέννα repeterent. Id quod Etym. M. p. 16. 41. confirmat, subiungens voci Ἀδένν: καθ' ἢ δέννα. Nimirum Apollonius de Pronom. p. 335. cum afferat ὁ Sophron, οὐχ ὁ δένν, aditici licet gemellam formam ἀδένν, cuius haud scio an productio fuerit δέννη, instar illarum, ἐγώνη, ἐμίνη, τύνη. 18. Descripsit haec ex Iosephi Ant. Iud. VIII, 7, 6. cum aliqua scripturae varietate. Negligenter excerptis Zon. p. 40.
10. ἀνακρίναντος Ioseph. 12. Iosephus: ἐνοχλῶν πολλὰς καὶ παρακαλῶν τότε μὲν οὐκ ἔβη. 13. Σολομῶνι bis Mēd. 15. συγχωρήσαντος τοῦ Φαραῶ] Hinc puto emendandum esse Iosephum, apud quem legitur συγχωρήσαντος τοῦ Θεοῦ Φαραῶνι. Apparet enim vocem Θεοῦ per errorem librarii ex loco proxime praecedenti hic repetitam esse. Kust. 16. Extrema Noster ex amplia Iosephi narratione contraxit. 19. Nititur auctoritate Steph. Byz. 20. Pariter Zon. p. 49. Pleniora Scholiastes Sophoclis ἀλλ' ἢ καταμύοντες ἢ κύπτοντες. 22. Παραμειβόμεθα vulg. παραμειβόμεσθ' ἀδέφκτως Sophocles Oed. C. 130.

gus. Ἀδεκάστως. Sine divisione, iuste, incorrupte, aequae. Ἀδεκατεύτους. Apud Aristophanem de rebus, quarum doctrinae non solutae. Decima enim pars victimarum quae immolabantur pro portione convivantibus in Prytanio dari solebat. Ἀδεκτώ. Nomen Daemonis. Ἀδελφά. Cognata, apta, convenientia. Ἀδελφίος. Nomen proprium. Ἀδελφειός. Frater. Ἀδελφιδούς vero fratris vel sororis filius; unde ἀδελφιδοῦν. Et Ἀδελφίζειν, fratrem vocare: sic Isocrates, Hecataeus Milesius, Apollonphanes voce sunt usi. Porro femininum Ἀδελφιδῆ. Ἀδελφός παρεῖη. Frater adsit. Significat imprimis cognatos tempore necessitatis in auxillum assumendos esse. Ἀδέννη. Garrula; vel mulier nescio quae. Ἀδερβός. Nomen proprium. Ἄδερ. Ader, sceleratus ille, qui insurrexit in Salomonem. Is gente fuit Idumaeus, et genere regio oriundus. Cum autem Iob, Davidis dux, Idumaeam subegisset, atque omnes

adultos quique armis ferendis essent occidisset sex mensibus: hic fuga elapsus ad Pharaonem regem Aegypti se contulit. Qui cum homini comiter excepta domum dedisset et agrum unde viveret, adukum adeo dilexit, ut uxoris suae sororem, nomine Thaphinen, in matrimonium ipsi daret: ex qua natus ei filius cum regis libertus est educatus. Audita igitur in Aegypto Davidis et Iob morte Pharaonem rogavit, ut sibi in patriam ire permitteret. At Rex cum de eo quaceret, quo desiderio vel animi affectu ipsum deserere cuperet, tunc quidem dimissus non est. postea vero, Salomonis rebus iamiam afflictis propter causas ante dictas et eius flagitia Deique indignationem inde comotam, permissu Pharaonis Ader in Idumaeam advenit; regnoque Syriae positus Israelitarum terram incursionibus vexavit, et Salomonem bello adortus est. Ἀδέρκων. Urbs Iberiae. Ἀδέφκτως. Non intuentes, sed oculos claudentes. Praeteritus clausis oculis.

Ἀδείψητον. τὸ ἀμόν. Ἰσοπένης. Ἰσοπένης. Οἱ δὲ σπασίαισαι τὰς ῥωμαίους ὄρωτες κατῆλθον κατῆλθον καὶ λόγον ἀλλήλους δίδουσαν, τι μενοικεῖν ἐπιποθέουσιν ἀνέχουτο πρὸς ταῖς ἀναποσάσβ. αὐτῶν ἀναποσάσβ. τείχη· καὶ τοῦ πολέμου μετ' ἀδείας ἀντιπολεμίζοντος ἑαυτὸν. Ἀδεία. ἡ ἀφοβία. Ἐκάλειον αὐτὸν λέγειν ὅτι χηρῆ μετ' ἀδείας. Ὁ δὲ τῆς μὲν ἀδείας χάριν ὠμολογῶν, τὸ δὲ ἐπιποθεῖν πᾶθος ἐπὶ μέγα ἐξάρως Ῥωμαίους ἐμύθεον. Ἀδείας. εἶδος ἐσχάρας. Ἀδείας. ἄφοβος. καὶ ἀδειος. ὁμοίως. Ἀδείμαντα. ἄφοβα. καὶ ἀδειμος, ὁ ἄφοβος. Ἀδείμαντος, Κορινθίων στρατηγός, ὃς ἔπει- 15 λεν αὐτὸν Θεμιστοκλέα. Ὁ δὲ, τίς (εἶπεν) ἔπει- λεις, ἔχω σ' ἐπὶ τῆς. Τούτου καὶ Πλάτων μένηται ἐν τῷ Πρωταγόρῳ. ἦν γὰρ τῶν περὶ τοὺς καιροὺς τούτους στρατηγούτων. Ἐκκαρφοῦντο δὲ ἐπὶ 20 πονηρίᾳ Κλέων, Ἀρχεμῆς καὶ Νικόμαχος καὶ Ἀρχεμῆς μετ' Ἀδείμαντος τοῦ Λευκολόφου. Ἀδεῖν κελεύονθ' ὡς περὶ τέστινας ἐστιῶντα. διότι πολὺλάλον ἐστὶ τὸ ζῆλον. Ἀδεῖν δέ, ἀρεσαι.

Ἀδεῖς ὡς περ εἰς Δῆλον πλέων. ἐπὶ τοῦ ἀφρον- τίστου καὶ φιληδοῦντος. Ἀδηπότες. κατακαυρήσαντες. Ἀδηλήσος. ἀσυνῆς, ἀβλαβῆς. Ἀγαθίας. Καὶ ἐπιδείκνυντο... ἐπὶ ταῖς καὶ ἀδηλήτοι. δηλῶ γὰρ τὸ βλάπτω. Ἀδηλῶς. ἀριστία, ἀπειρία. Τῷ δὲ ἀπερη- φανίᾳ χρωμένῳ καὶ τὴν τοῦ πολέμου ἀδελίαν ἦκιστα εἰς τὸν βαλλομένῳ, ἠλπίζετο ῥαδίως αἰρήσειν τὸν 51 βλάπτην. Ἀδηλία δὲ καὶ ἡ κρυφιάτης. Ἀδηλίωσας. ἀγνώριον ποιήσας. Ὁ δὲ ἀδη- λῶσας ἑαυτὸν πιναρῶ στολῇ καὶ λαβῶν δρέπανον ὡς ἀν γῆς ἐργάτης. Ἀδημονία. ἡ φροντίς. Ἀδημονῶ. τὸ λίαν λυποῦμαι. Ὁ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἠδημόνει, καὶ ἠδημονίαν εἶχε ἐπὶ τοῦ παρόν- τος κακοῦ. καὶ ἀδημονοῦσας, ἀπορούσας. Ἀδημονῶν. ἀγωνῶν, ἀκηδιῶν, καὶ Ἀδημο- νέστερος, ἀπὸ τοῦ ἀγωνιστικώτερος. Ὡς δὲ τοῦ 20 προσήκοντος ἀδημονέστερος, ἀντίθετος τούτῳ. Ἀδην. ἄλις, ἢ εἰς κόρον, ἰκανῶς, ἐρκούτως, ἢ λάβρως, κατακόρως. Ἐν Χαρμίδῃ. Ἐπεὶ δὲ τῶν τοιούτων ἄδην εἶχομεν. καὶ Ἡρόδοτος. Ὡς δὲ ἄδην

1. Respicit ad Od. v. 2. cf. Apollon. Lex. Hom. p. 36. τὸν ἀνέργαστον Etym. M. p. 16. Zon. p. 46. 2. Ἰσοπένης B. Iud. V, 2, 4. [VI, 9. p. 908.] 3. τὸν Ῥωμαίους ὄρωτες κατῆλθον Iosephus: τοὺς Ῥωμαίους ἀφρονῶντες στρατοπέδουμένους τρηχῆ, κατῆλθον. 5. ἡ τι παρ. Iosephus. 6. ἀναποσάσβ. Iosephus ἐπιποθέουσιν etiam sub v. Ἰσοπένης. Sed ex Iosepho restituendum ἀντιπολεμίζοντος. Ceterum hasc in medijs sententijs desinunt. 12. Ἀδείας: εἶδος ἐσχάρας. Apud Hesychium post v. Ἀδιδροῶντος legitur Ἀδεία, ἐσχάρα, βωμός. Et alibi, Ἀδεία, ἡ ἐσχάρα. Kust. 19. Kx II, 7. 117. 14. ἀδείμαντα Phil. p. 8. ἀδείας: ἀδείας. Zon. p. 40. 15. Ὡς ἐπὶ τῶν ἑπὶ τῶν Θεμ. Vide Herodotum VII, 61. et Plutarchum in Themistocle p. 117. Kust. 17. Ἀπὸ τῆς ἑστῆς καὶ ἀδελίᾳ ἰντεφείδισσας; quae facerent ad Adimantum Leucolophi filium. 18. ἐν τῷ Πρωταγόρῳ p. 315. E. 19. Ἐκκαρφοῦντο δὲ ἐπὶ. collecta ex Aristoph. Ran. 1525. sqq. 20. Κλέων] L. Κλέων. Ἀρχεμῆς] Aristoph. Ἀρχεμῆς. 22. Verbis Aristoph. Nub. 1364. Edictum τέστινας correxit Porsonus post Kusterum in Addendis. 2. Similiter Arsenius p. 19. Zenobius vero II, 37. addit: ἐπερὶ τῶν Δῆλον πλοῦς, καὶ οἱ ἐκείσε κατακαυρῶντες ἀφρονί- στως πλέωντες ἦδον. Meliora significabit Plutarchus Nic. 3. 3. Ex II, 2. 98. coll. Od. μ. 281. 4. Zon. p. 41. Ἀγαθίας I, 13. 7. Zon. p. 43. 10. καὶ om. vulg. 11. Oratio scriptoris incerti de Coatro rege. 15 — 20. Zonar. pp. 40. 41. 17. Hanc glossam codices aliquot in Harpocratationem intulerunt. Spectat ad Demosth. F. Lex. p. 402. 21. Ἀδὲ σαυμῶς c Schol. Plat. p. 328. 22. ἐν Χαρμίδῃ p. 153. D. Nuda libri significatio cum abhorreat ab instituto Suidae, praegressa esse suspicamur quae Plutius p. 9. afferit, Πλάτων πολλὰ τοῦ χέρηται. cf. Anecd. Bekk. p. 341. Unde sumptissimus εἶχομεν pro edko εἶχομεν. 23. Ἡρόδοτος IX, 98.

Ἀδείψητον. Cradum. Ἀδεία. Remissio, metus vacillitas. Iosephus: Seduliosi vero Romanos conspicati malitiosam con- cordiam inire coeperunt, sermonesque invicem miscentes quae- stionant: quid expectarent? quare de causa spiritum sibi tri- bus militibus intercedi paterentur? cum autem bellica munimenta nulla cum licentia adversus eos exstruerentur. Ἀδεία. Sa- curitas. Fuissent enim libere quae vellet dicere. † Ille vero gratiam quidem impunitatis se habere confessus est, suam ta- men calamitatem vehementer extollens Romanos incusabat. Ἀδείας. Genus foel. Ἀδείας. Metus expers. Item ἀδειος. Ἀδείμαντα. Meta libera. Et ἀδειμος, metu carens. Ἀδεί- μαντος. Corinthiorum dux, qui Themistoclem vocavit patria carentem. At ille, numquid, inquit, patria caret, qui ducentas tri- remes habet? Nullus etiam Plato meminit in Protagora, fuit enim de eorum numero, qui temporibus illis exercitus regerent. Pro- pter improbitatem autem perstringebantur Cleophon, Myrmex, Nicomachus, Archemorus cum Adimanto, Leucolophi filio. Ἀ- δεῖν καὶ. Canere lubentem, quasi cicadam convivio excepisset. Suidae Lex. Vol. I.

Dictum quod valde garrulum hoc animal. Ἀδεῖν vero placere. Ἀδεῖς ὡς π. Canis ut qui Delum navigat. De homine festivo et voluptuario. Ἀδηπότες. Aerumnas perpassi. Ἀδηλή- τος. Infaustus, incolumis. Ἀγαθίας: Et ostendebantur salvi et illaesi. δηλῶ enim significat laedo. Ἀδηλία. Incertitudo, ignorantia. Is, homo superbus et incertos belli eventus minime recordans, sperabat se barbaros facile superaturum esse. Significat etiam rem occultam. Ἀδηλίωσας. Occultans. Ille vero sordida veste indutus, et falce sumpta tanquam agricola foret ignotum se revidit. Ἀδημονία. Sollicitudo. Ἀδη- μονῶ. Vehementer doleo. Ille primum quidem dolore commo- vedatur et in praesenti malo quiescebat. Et ἀδημονοῦσας, cum ad angustias redactam se sentiret. Ἀδημονῶν. Animo an- xius, tristis. Et Ἀδημονέστερος, certaminis cupidior. Cum autem supra modum esset certaminis cupidus, illi restitit. Ἀδην. Satis, vel ad satietatem usque, sufficienter, abunde. vel vehementer, affatum. In Platonia Charmide: Cum vero talium satietatem haberemus. Et Herodotus: Cum autem

είχον κτεινόντες, τὰ λοιπὰ αὐτῶν ἤλαυνον. † Ἐπι-
νεμομένοι τε ἄδην τοῦ πυρός τὰς ἀρχοῦ τειχῶν οἰ-
κίας, ταραχῆς ἐπλήσθη ἡ πόλις, καὶ αἰθίς. Οἱ
δὲ οἶνον ἄδην ἐχοῶντο ἐσπέριοι καὶ ἐς νύκτα τελευ-
τῶντες. Καὶ αἰθίς. Οἱ δὲ ἄδην καὶ ἀπειρώς σπῶσι 5
τοῦ οἴνου, καὶ ἀνατραπέντες ἐκείντο ὡς ἔτυχον αἰ-
τῶν ἕκαστος εἰκῆ. Καὶ αἰθίς. Τοῦ δὲ οἴνου καὶ
τῶν ἄλλων ἄδην ἐνεπίμπαντο οἱ Κελτοί, τὴν τε φύ-
σιν ὄντες ἀκρατεῖς καὶ χώραν ἔχοντες ὅτι μὴ πρὸς
δημητριακοὺς καρποὺς τῶν ἄλλων ἀγονον καὶ ἀγρῶν. 10
τὰ τε σώματα αὐτοῖς μεγάλα ὄντα καὶ τροφηλὰ καὶ
σαρκῶν ὑγρῶν μεστὰ [καὶ] ὑπὸ τῆς ἀδηφαγίας καὶ
μέθης ἐς ὄγκον καὶ βάρος ἐξεχέιτο, ἐς δρόμους δὲ
καὶ πόνους ἀδύνατα πάμπαν, καὶ ἀπὸ ἰδρώτος καὶ
ἄσθματος, ὅπου τοὶ θεοὶ κάμνουν, ἐξελλόγαντο τα-
χέως. Καὶ αἰθίς. Οἱ δὲ βασιλικοὶ ἐν ἐξουσίᾳ γε-
νόμενοι τοῦ ἄδην τὰ δημόσια καταναλίσκειν Συβα-
ριτικῶς τὸν νέον κραυγαλῶν ἐνήργουν.

Ἀδηνέως. ἀπλῶς καὶ ἀταλαιπώρως, κατὰ στέ-
ρησιν τῶν θηρέων καὶ μεριμνῶν.

Ἀδῆριτος. ἀνίκητος, ἄμαχος, ἀκαταπόνητος.

Τὴν λείαν τῶν πολεμίων ἤλπισεν ἀδῆριτον περιαι-
ρεῖν. ἀντὶ τοῦ ἄμαχον, καὶ ἀδῆριτως, ἀφιλονεικῶς.
Ἀδῆς.

Ἀδῆ δυσκίνητε, τί τὴν ἐπέραστον ἐταίραν
ἤρπασας; ἢ καὶ σὴν Κύπρις ἐμῆγε φρένα;

Ἀδῆσεις. ἀρέσεις.

Ἀδηφαγία. ἡ ἀπληστία, καὶ Ἀδηφάγος,
ἀδρόως ἐσθίων, πολυφάγος, γαστριμαργός. Ἀδη-
φάγοι τριήρεις λέγουσι ἂν αἱ ἐντελόμενοι καὶ
πολλὰ ἀναλίσκουσαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τελείων καὶ
ἀγωνιστῶν ἵππων. Ἀλκαῖος δὲ ἐν τῷ Κομμοδοτρα- 22
γῶδῳ τοὺς πότας λυχνούς ἀδηφάγους εἶπεν.

Ἀδῆωτον. ἀπόρθητον, ἀπραΐδευτον. Οἱ δὲ
τὴν γῆν ἀδῆωτον ἔχειν ἐθέλοντες ὠμολόγησαν ἀρ-
γυρίον σταδμὰ διςχίλια δώσειν.

Ἀδιαβηνή. αὕτη ἡ χώρα κείται πρὸ τῆς Με-
σοποταμίας ὡς ἐπὶ ἀνατολὴν πέραν τοῦ Τίγρητος.
ἐν αὐτῇ δὲ ἐστὶ καὶ ἡ ἄσφαλτος ἡ λεγομένη νάφθα.
λέγεται δὲ Ἀδιαβηνή, διὰ τὸ εἶναι πλείους ποτα-
20 μούς ἐν αὐτῇ, καὶ δυσχερεστέραν ποιεῖν τὴν διάβα-
σιν. ἐκεί πού ἐστι καὶ ἡ Νινεβί. Τσαύτην δὲ

5. Eadem fere leguntur in vv. *Ἀνατραπέντες* et *Σπῶντες*. 7. Fragmentum Appiani e Peiresc. Excerptis ab Valesio editis p. 557. sq. Ed. Schweigh. T. I. p. 81. *ἐνεπίμπαντο* Ald. cum sequacibus. 10. *δημητριακούς* App. *ἀγρῶν* Med. *ἀγῶνων* Ald. 11. *τροφηλὰ* App. καὶ *εὐκλειδῶν* cum App. 13. καὶ *πρὸς δρόμους*. . . *πάμπαν ἐνήργουν* App. *Vellem saltem ἔγχετ' ἀσπίδι*. 14. *ὡπὸ* mellus App. 15. *ὅπου* i. App. *κάμνουν* Edd. omissum ex App. *assumpsit* Küst. 16. Locum integrum auctoris (Malchi, ut Niebuhris visum in Exc. Legg. p. 277.) ubi Suidas adducit in v. *Ζήνων βασιλεύς*, scribit *ἄδην*. 19. Bekk. Anecd. p. 341. Phot. p. 9. 21. *ἀδῆριτος* sola Med.
1. Haec stilum Polybii sapiunt, qui lib. III, 93. de Fabio ipsissimis paene verbis inquit: *Τὴν μὲν λείαν κείων ἤλπισεν ἀδῆριτως περιαιρεῖν*, quem locum acceptum refero Jac. Gronovio, qui eum ad Fragmenta Polybii e Suidis collecta observavit. Küst. 3. *Ἐπιγρ.* adesp. DCLX. extr. A. P. I. p. 240. n. 221. 6. *ἔδεδαντο* ut in Hesychio *ἀδῆσεις*: v. Helod. V, 39. 8. De significatione vocis *ἀδηφάγος* eadem habent Hierocraato, Hesychius et Eustathius in *Odysseis*. a. p. 1394, 36. Vide etiam Polluc. I, 121. Küst. Adde Bekk. Anecd. pp. 203, 343. Phot. p. 9. Pierson. in Moer. p. 90. Eandem narrandi rationem sequitur Palatinus Hierocrationis; uberiorem Arsen. Viol. p. 19. 11. Legendum est hae meliorum auctorum τῇ *κομμοδοτραγῶδῳ*. Eodem diei *κομμοδοτραγῶδῳ* Med. — γῶδῳ Ald. 13. *ἀπραΐδευτον* add. Paris. ap. Küst. Diatribae p. 41. et Bekk. Anecd. p. 341. id quod etiam Zonarae reddendum p. 46. Locum partem repetit Suidas an lector eius curiosus in v. *σταδμὰ*. Zonaras *ἐργῶν* *σταδμὰ* a. 16. Quae de Adiabena regione hinc tradit Suidas, iisdem paene verbis leguntur etiam apud Codicum de *Origg. Constantinopol.* p. 15. ut vix dubitem ex eodem auctore utrumque suā descripsisse. Praeter Codicum cum hoc loco Suidae conferendus est Ammianus Marcellinus XXIII, 6, 20. Itemque legendi sunt Salmastus in Bossium p. 492. ed. Ulrat. Holstenius et Berkelius in Stephanum v. *Ἀδιαβηνή*, et Lambecius in modo indicatum locum Codicis: a quibus vris doctis omnia praerepta esse video; quae ad locum hunc illustrandum dici poterant. Küst. Quem fugit haec, excerptis prioribus, Dionis Cass. LXVIII, 27. esse, verbis tamen aliquantum variatis. Eadem Zon. p. 44. 18. Cf. Eratosth. Geogr. CL. 21. *Τσαύτην* xil. Sermo Dionis Cassii.

caede satiati essent, reliqua bona hominum abegerunt. † Igne autem aedes muris vicinas longe lateque depascente, urbs tumultu repleta est. Alibi: Illi vero et vespere et nocte vino sese ingurgitabant. Et rursus: Illi vero cum affatim et ultra modum vinum hausissent, prostrati ut fors forebat temere iacebant. Alio loco: Galli autem vino reliquisque affatim sese replebant, quippe qui natura essent intemperantes et terram incolerent nullius rei praeter cereales fruges feracem ac potentem. Quare cum illorum corpora magna, delicata et molli carne distenta essent, per aviditatem cibi et potus non potestatem nacli pecuniam publicam perdendi effecerunt, ut adolescens more Sybaritico ebrietati se daret. Ἀδηνέως. Simpliciter et sine molestia. Dictum a privatione θηρέων, i. e. curarum. Ἀδῆριτος. Invictus, qui neque proelio

nec labore vinci potest. Praedam hostium se nullo cum proelio ablaturum speravit. Et Ἀδῆριτως, sine contentione. Ἀδῆς. Orce inexorabilis, cur amabilem amicam rapuisti? an tuam quoque mentem Venus percussit? Ἀδῆσεις. Placabis. Ἀδηφάγος. Aviditas edendi Et Ἀδηφάγος; cibo se ingurgitans, edax, gulosus. Triremes ἀδηφάγοι dici possunt eae, quae stipendium integrum accipiunt, et multa consumunt; per figuram ab equis perfectis et certantini assuetudine ductam. Alcaeus etiam in *Comoedotragedia* bibulas luconas ἀδηφάγους vocavit. Ἀδῆωτον. Non vastatum, non expletum. Illi cum agros ab vastatione immunes habere cuperent, bis mille argenti pondus daturus promiserunt. Ἀδιαβηνή. Adiabene. Haec regio sita est ante Mesopotamiam, orientem versus, ultra Tigridem. in ea vero reperitur etiam bitumen, quae naphtha dicitur. Dicitur autem Adiabene, quod illic plures sunt fluvii, qui transitum eius difficilem reddant. Illic etiam exiit Ninive. Tantam vere firmi-

δοσάλειαν ποιεῖ τοῖς κίσμασιν ἢ ἄσφαλτος, ὡς τε ταῖς δριττῆς πλίνθοις καὶ τοῖς λεπτοῖς λίθοις συμμιγείσα ἰσχυροτέρα γίνεται παντὸς σιδήρου. ἐκείσε δὲ ἐστὶ καὶ τὸ ἄσφον στόμιον, ἐξ οὗ δεινὸν πνεῦμα ἀναδίδεται, ὡς τε πᾶν μὲν ἐπιγείων ζῶον, πᾶν δὲ πτηνὸν ἀποφθίρειν, καὶ εἰ πρὸς τὸ τυχεὶν ἀσφρήσαιτο. καὶ εἰ ἐσκαδάννυτο, οὐκ ἂν φκίσθη ὁ χώρος. ἀλλὰ κατ' εὐθείαν ἀνεῖσι, καὶ ἄλλον ἀναρχόμενον πάλιν ἀντανακλάται· καὶ ἐκ τούτου τὰ τε ἐν ὑψηλότηρῳ πετόμενα ὠρίζεται καὶ τὰ περὶ νεμόμενα. καὶ Ἰ

Ἀδιαδραστόν. ἀφράτον. Καταπλαγείη δ' ἂν τις τὸ ἀδιαδραστόν τῆς δίκης ἐκ τῆς συμβάσεως τούτου τιμωρίας.

Ἀδιακρίτος. ἀδιαχώριστος. λαμβάνεται δὲ 15 καὶ ἐπὶ τῶν μὴ γνωσκόντων τὰ δέοντα, ἢ ἀφρόνων γλυαροῦντων.

Ἀδιαλείπτον.

Ἀδιαλώβητον. ἀβλαβές.

Ἀδιάρθρωτον. ἀσημόν, ἀτράντονον.

Ἀδιάσκευον. ἀπόσημον, ἀνεπιμέλητον. Ὁ δὲ λαβὼν ἵππον ἀδιάσκευον καὶ καθοπλισμὸν ἀνε-

πίσαντον, βάδην πρὸς ἡλάνειν πρὸς τοὺς πολεμίους.

Ἀδιόστατον. τὸ μίτω δισοτηκὸς μὴδὲ διακεκομμένον Ἀντιφῶν εἶπεν.

Ἀδιαφορία. ἀμέλεια, χάρις παράτηρήσεως. Τὸ δὲ ἀδιαφορὸν διχῶς λέγεται· ἀπὸ μὲν τὸ μίτε πρὸς εὐδαιμονίαν μίτε πρὸς κακοδαιμονίαν συνεργούν· ὡς ἔχει πλοῦτος, δούσα, υἱεῖα, ἰσχὺς καὶ τὰ ὅμοια. ἐνδέχεται γὰρ καὶ χάρις τούτων εὐδαιμονεῖν, τῆς ποιῆς αὐτῶν χηρείσεως εὐδαιμονικῆς οὐσίας ἢ κακοδαιμονικῆς· ἄλλως δὲ λέγεται ἀδιαφορὸν, τὸ μίτε ὁρμῆς μίτε ἀφορμῆς κινήτικόν· ὡς ἔχει τὸ ἀρτίας ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τρίχας ἢ πτερίττας, ἢ ἐκτεῖναι τὸν δάκτυλον ἢ σουστεῖλαι· τῶν προτέρων ἀδιαφορῶν οὐκ ἐστὶ οὕτως λεγομένων. ὁρμῆς γὰρ ἐστὶν ἐκεῖνα καὶ ἀφορμῆς κινήτικα. διὰ τὰ μὲν αὐτῶν ἐλέγεται, τῶν ἑτέρων ἐπίσης ἐχόντων πρὸς αἴρεσιν καὶ φωνήν. Τῶν ἀδιαφορῶν τὰ μὲν λέγουσι προηγούμενα, τὰ δὲ ἀποπροηγούμενα. προηγούμενα μὲν τὰ ἔχοντα ἀξίαν, ἀποπροηγούμενα δὲ τὰ ἔχοντα ἀναξίαν. ἀξίαν δὲ τὴν μὲν τινα σύμβλησιν πρὸς τὸν ὁμολογούμενον βίον, ἣτις ἐστὶ περὶ πᾶν ἀγαθόν· τὴν δὲ εἶναι μέσην τινα δύναμιν ἢ χρεῖαν συλλαμβα-

2. καὶ ἄλλως λίθος Zon. 7. καὶ εἰ ἐσκαδάννυτο, οὐκ ἂν φκίσθη ὁ χώρος desunt apud Codinum, extant apud Dionem paulo auctiora. 8. ἀλλὰ κατ' εὐθείαν] Codinus, καὶ οὐ κατ' εὐθείαν ἐξέρχεται· ἄλλ' ὄν δὲ ἀνερχόμενον ἀνεῖσι καὶ πάλιν ἀντανακλάται. Dio, κατ' εὐθείαν ἐν ταυτῷ ἀνακυκλούμενον κατὰ χώραν μένει. 10. καὶ τὰ περὶ νεμόμενα] Post ista verba codex Vaticanus Codini addit: λέγει δὲ ὁ Δίων τοιοῦτον ἐρωακέναι ἐν Κραπύλει τῆς Ἀσίας, ὅπερ πάντα τὰ ἀσφραγισμένα φθείρει, πλὴν τῶν εὐροῦχων. Lege ibi Lambecium: a quo tamen video praetermissum esse locum Philostrati V. Apollon. II, 10, p. 58. qui huc facit. Küst. V. Uberti Geogr. II, 1, p. 13, sq. 11. ὁ πολίτης Ἀδιαβηνός Zonar. 12. Zon. p. 47. 13. Zon. p. 39. Phot. p. 10. Hinc restitues Bekk. Anecd. p. 341. γλυαροῦντων. 14. ὡς τε ἄφρονος γλυαρ.] Idem significat ἀφροσύνη apud Homerum II, β. 246. Küst. Elym. Μορμύδης, καί τινος γὰρ τὸ διαχωρῆσαι καὶ διακρίναι· ἐνθεν καὶ ἀκούτομυθας ὁ ἀκούτα καὶ ἀδιαχώριστα λέγων καὶ μὴ διακρίναι τὰ λέγομενα.
1. πρὸς ε duobus MSS. Kusterus; etc. Edd. vetl. 2. Sic Harpocratio, τὸ ἀφροσύνη ἢ τὸ μίτω δ. Zon. p. 46. ἀδιατάτον reddas Polybii fr. Vat. XII, 21. 4. Ἀδιαφορία: Zon. p. 42. Bekk. Anecd. p. 341. 5. Τὸ δὲ ἀδιαφορὸν διχῶς l.] Totus hic locus in quo de rebus indifferentibus disputatur, sumptus est ex Laertii lib. VII, 104. Küst. Cf. Fabric. in Sexti P. H. III, 24, 191. ady. Math. XI, 59. 14. οὕτω Ald. Küst. 16. τῶν δὲ ἑτέρων Ald. 18. Προηγούμενα, τὰ δὲ ἀποπροηγ.] Lege ex Laertio προηγούμενα καὶ ἀποπροηγούμενα: et sic in locis sequentibus ubi eadem voces recurring. Quid autem illae voces apud Stoicos significant notum est: non solum ex hoc loco Suidae vel potius Laertii, sed etiam ex Cicero, Seneca, Sexto Empirico et aliis. Veteribus his adde recentiores, Lipsium in Manuductione ad Philosoph. Stoicam Diss. XXIII. et XXIV. Gatakerum in Marc. Antonin. III, 12. et commentatores in laudatum locum Laertii. Küst. Adde Görenz. Exc. I. ad Cic. Acad. I. L. προηγούμενα quidem eademque plurimis libris insidet, ut Themist. Or. XXXIV, 6. 20. Immo ἀπαξίαν. V. Schweigh. in Arriani Epict. I, 2, 10. ἀξίαν] V. Gatak. in Antonin. III, 11. et Schweigh. ind. in Arr. Epict. 22. συλλαμβανομένην] Apud Diog. Laertium legitur συμβαλλομένην.

item acidulis affert bitumen, ut cum coctis lateribus parvisque lapillis commixtum quovis ferro validius evadat. Illo alba est Avernii ostium, ex quo diris halitus emergit, adeo ut unnes animantes tam terrestres quam volucres interimat, si forte vel minimum inde odorem perceptorint, qui si spargeretur, locus non posset habitari, sed cum ille recta linea surgat, et paulatim ascendens in antracibus dispergatur, volucris sublimē montibus et pecoribus circum pascentibus id salutē est. Hinc dicitur Adiabenus. **Ἀδιαδραστόν.** Inevitable. Huius in poemā si quis intueatur, inevitabilem numinis vindictam perhorruerit. **Ἀδιακρίτος.** Indiscretus. Dicitur etiam de his qui quid loco temporisque convenient nesciunt, vel qui stulte quidvis efficiunt. **Ἀδιαλώβητον.** **Ἀδιαλέπητον.** **Ἀδιαλῶβητον.** **Ἰδιακρίτος.** Indistinctum, non perspicuum. **Ἀδιάρθρωτον.** Inaequum, aequale. **Ἰδιόσκευον.** Inaequum, aequale. **Ἰς cum equum incultum capisset et amplexatus, nullo ornatu insignem, pedetentim et hostes accessit.** **Ἀδιόστατον.** Sic quod nondum est

divisam neque discretum Antiphon dixit. **Ἀδιαφορία.** Indifferentia sine diligentī cura. **Ἀδιαφορὸν** vero duplici modo accipitur: quo quidem, cum aliquid neque ad felicitatem neque infelicitatem conferre dicitur, ut sunt divitiae, gloria, bona valetudo, robur et similia. Nec enim vel sine istis felicitatem esse, cum pro diverso eorum usu ad felicitatem vel infelicitatem perveniamus. Alio vero sensu dicitur **ἀδιαφορία**, quae neque appetitum neque aversionem sui movent: ut pares habere capitis pilos aut impares, extendere digitum vel contrahere. Prius enim istud genus haud eodem modo se habet, quoniam appetitum et aversionem movet. Inde fit ut iurum quaedam elegantur, cum illa sive eligas sive asperneris, parum intersit. Iam indifferentium quaedam **πραεσιστα** dicunt, quaedam **ειρεκτα**. Illa, quae habeant aliquam existimationem; haec, quae nullam, sed existimationem vocant aliam quidem, quae conferat aliquid ad vitam rationi consentaneam; eaque ad omne bonum pertinet; aliam vero, vim quandam mediam sive

κομένην πρὸς τὸν κατὰ φύσιν βίον. ὅμοιον εἰπεῖν, ἵγνινα εἰσφέρεται εἰς τὸν κατὰ φύσιν βίον πλοῦτος, ἰγεία. τὴν δὲ εὐεξίαν ἀμοιβὴν δοκιμαστοῦ, ἣν ἂν ὁ ἐμπειρὸς τῶν πραγμάτων τάξῃ. ὅμοιον εἰπεῖν, ἀμείβεσθαι πυροῦς πρὸς τὰς σὺν ἡμίονῳ κριθάς. προη- γούμενα μὲν οὖν εἶναι, ἃ καὶ ἀξίαν ἔχουσιν. οἷον ἐπὶ μὲν τῶν ψυχικῶν εὐφύιαν, τέχνην, προκοπὴν καὶ τὰ ὅμοια, ἐπὶ δὲ τῶν σωματικῶν ζωὴν, ὑγίαν, ῥώμην, εὐεξίαν, ἀριότητα, κάλλος, ἐπὶ δὲ τῶν ἐκτὸς πλοῦτον, δόξαν, εὐγένειαν καὶ τὰ ὅμοια. ἀπο- προηγούμενα δὲ ἐπὶ μὲν τῶν ψυχικῶν ἀφύιαν, ἀτε- χνίαν καὶ τὰ ὅμοια, ἐπὶ δὲ τῶν σωματικῶν θάνα- τον, νόσον, ἀσθένειαν, καχεξίαν, πῆρῳσιν, αἰσχος καὶ τὰ ὅμοια, ἐπὶ δὲ τῶν ἐκτὸς πένιαν, ἀδοξίαν, δυσγένειαν καὶ τὰ παραπλήσια. οὕτως δὲ προήχθη οὕτως ἀποπροήχθη τὰ μηδετέρως ἔχοντα. Ἔτι τῶν προηγούμενων τὰ μὲν δι' αὐτὰ προήκται, τὰ δὲ δι' ἕτερα, τὰ δὲ καὶ δι' αὐτὰ καὶ δι' ἕτερα. δι' αὐτὰ μὲν εὐφύια, προκοπὴ καὶ τὰ ὅμοια, δι' ἕτερα δὲ πλοῦτος, εὐγένεια καὶ τὰ ὅμοια, δι' ἕτερα δὲ καὶ δι' αὐτὰ ἰσχύς, εὐαισθησία, ἀριότητα. δι' αὐτὰ μὲν, ἥτι κατὰ φύσιν ἐστὶ, δι' ἕτερα δὲ, ὅτι περι- ποιεῖ χρείας οὐκ ὀλίγας. ὁμοίως δὲ ἔχει καὶ τὸ ἀπο- προηγούμενον κατὰ τὸν ἐναντίον λόγον.

Ἀδαιότητος. ἀλλότριος, ἀήθης.

Ἀδιεξίτητον. ἀδιεξέλευστον.

Ἀδιή. λύπη.

Ἀδιήγητον. τὸ μὴ δυναμένον δι' ὑπερβολὴν κα'κου δηγηθῆναι. Ὡστ' ἀδιήγητον κακὸν γενέ- σθαι.

Ἀδικεῖν. αἰτιατικῆ. τὸ βλάπτειν ἐκόντα. Τὸ δὲ μὴ ἀδικεῖσθαι θεὸν ἐνδοξον καὶ ἐναργές. ὑπ' οὐ- δενὸς γὰρ θεὸς ἀδικηθήσεται.

Ἀδικία. παρὰ τῆ Ἀποστόλω ἢ τῶν εἰδῶλων ἀπάτη. ἐκεῖνοι οὖν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατέ- χουσιν, ὅσοι τὸ σέβας τοῦ θεοῦ παραπέμπουσιν εἰ- δῶλοις. τὰ δὲ κατεχόντων ἐντὶ τοῦ φυλακτόντων.

Ἀδικίου. οἷον ἀδικήματος. ἔστι δὲ ὄνομα δι- κης. ἀποκινῆται δὲ τοῦτο ἀπλοῦν, ἐὰν πρὸ τῆς ἐναντίας πρυτανείας ἀποδοθῇ. εἰ δὲ μὴ, διπλοῦν καταβάλλεται.

Ἀδικία. Πλάτων φησὶ τὴν ἀδικίαν νόσον ψυ- χῆς εἶναι. μηδεμία δὲ νόσος ψυχῆς ὠφέλιμός ἐστι. καὶ οὕτως πᾶσα κακία βλαβερά ἐστὶ τῆ ἔχοντι αὐτήν. ἢ δὲ ἀδικία κακία. οὐκοῦν βλαβερόν. ἢ γὰρ ἀδικία καὶ τὴν φύσιν αὐτὴν ἀδικεῖ, παρ' ὅσον αἴνη σφετε- ρίζεται. ἔστι δὲ καὶ φθαρτικῆ, τοῦτο μὲν τῆς ἐν πόλει κοινωνίας, τοῦτο δὲ τῆς πάσης συναλλαγῆς.

3. ἢ ὑγεία Dlog. τὴν δὲ εὐεξίαν] L. τὴν δ' εἶναι ἀξίαν cum Laert. 5. ἀμείβεσθαι πυροῦς πρὸς τὰς σὺν ἡμίονῳ κριθάς] Lo- cus est obscurus et ὑποκρινόμενος, quem omnes interpretes Laertii silentio praetermisserunt, propter Kuhnium, qui in eo restituendo vires ingenitae sut periclitatus est, et pro ἡμίονῳ legendum contendit ἡμιόλω vel ἡμιόλω, quae vox saeculum significat. Existi- mat enim pretium tritici habuisse rationem saeculi ad pretium hordei, et legitimam compensationem fuisse, si e. g. sex modii tritici cum novem hordei permutarentur. Coniectura ista viri docti mihi non displicet. Kust. 15. Ἐπίσημον δὲ μὲν τῶν ἀποπροηγούμενων e Dio- gene corcexi. 17. ad domiceps αὐτὰ Fld. τὰ μὲν] μὲν τὰ Ald. 23. ἀποπροηγούμενον] In caeteris edit. male legitur προ- ηγούμενον; pro quo ex Laetio reponendum est ἀποπροηγούμενον. Kust.
1. Vox infrequens. Kadem Bekk. Anecd. p. 341. τὸ ἀπόρρευτον addit Zon. p. 47. Utilur Aristoteles. 3. Portentum vocis, quod recondere videtur ἀπία. 4. Attingit Pol- lux III, 88. 8. 9. Miror sermonis redundantiā. 10. Ex Oecumenio in Ep. ad Rom. I, 18. τῶν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατε- χόντων. Adde Zonar. p. 42. sq. 12. περιάπτονον Oecum. 14. Ex Harporatione sive Bekk. Anecd. p. 341. V. der Att. Process p. 345. sq. 16. ἐπίσης Med. 18. Scholastici hominis additamentum, satis illud exilliter compositum neque litterarum ordini consentaneum. Πλάτων Gorg. p. 477. sq. 19. L. cum Zon. p. 43. οὐδέμια.

utilitatem, quod vitam secundum naturam agendam adjuvet: ut si exemplo utaris, quem usum ad vitam secundum naturam agendam conferunt opes vel sanitas, aliam autem existimatio- nem esse compensationem aestimatoris, quamcumque homo re- rum peritus statuerit: ut si exemplo utaris, permutare triticum cum hordeo et mulo. Igitur praeposita, quae et aestimatio- nem habeant: ut in his quae ad animum pertinent, naturae praestantiam, artem, profectum et similia; in rebus cum corpore iunctis, vitam, valetudinem, robur, bonam habitudinem, mem- brorum integritatem, pulchritudinem; in externis vero, divitias, gloriam, generis nobilitatem et similia. Relecta vero esse, in his quae ad animum pertinent, ingenium tardum, inertiam et si- milia; in rebus cum corpore iunctis, mortem, morbum, infirmi- tatem, malam habitudinem, debilitatem, turpitudinem et similia; in rebus autem externis, paupertatem, obscuritatem, ignobilitatem et similia. Neque praeposita vero neque relecta sunt, quae neutro modo se habent. Porro praepositorum alia propter se ipsa praeposita sunt; alia propter alia; alia denique et pro- pter se ipsa et propter alia. Et propter se ipsa quidem, na- turae praestantia, profectus et similia; propter alia divitiae, generis nobilitas et similia; propter alia denique et se ipsa,

robur, sensum vigor, membrorum integritas: propter se ipsa quidem, quia secundum naturam sunt, propter alia vero, quia non paucas utilitates afferunt. Kodem modo se habet et re- lectum, contraria ratione. Ἀδαιότητος. Aliénus, insue- tus. Ἀδιεξίτητον. Transacta difficile. Ἀδιή. Tristi- tia. Ἀδιήγητον. Quod propter mali magnitudinem narrari non potest. Ita ut malum verbis exprimi non possit. Ἀδι- κείν. Accusativo iunctum de eo dicitur, qui prudens alterum laedit. Deum vero laedi non posse clarum et perspicuum est: ab nullo enim Deus laedetur. Ἀδικία. Apud Apostolum significat fallacem idolorum cultum. Illi igitur veritatem in in- iustitia detinent, qui cultum Deo debitum ad idola transferunt. Quod vero dictum est κατεχόντων, id significat conservantium. Ἀδικίου. Id quod ἀδικήματος. Est autem actionis nomen, se- cundum quam simpliciter solvitur, si ante nonam prytaniam red- ditum fuerit; si minus, duplum. Ἀδικία. Plato dicit in- iustitiam esse morbum animi, atque nullus animi morbus est utilis: unde sequitur omne vitium noxium esse habent. Iniu- stitia vero cum sit vitium, noxium est. Injustitia enim ipsam etiam naturam laedit, quatenus aliena sibi vindicat. Destrae etiam partim societatem civilem, partim cuncta commercia. Re-

ἐναντία δὲ καὶ παρὰ φύσιν τοῖς ἀνθρώποις. οἱ γὰρ ἀνθρώποι φύσει καιρῶν καί.

Ἀδικοδοξία. παράλογος λοιδορία. Ὁ δὲ στρατηγὸς οὐ δυνάμενος ἐνεργεῖν τὴν ἀδικοδοξίαν πῶν καὶτα λέγονται.

Ἀδινοί. ἀντὶ τοῦ ἀδρόοι, πάντας. ἢ Ἀδινῶς, οἰκτρῶς. καὶ Ἀδινόν, τὸ ἀδρόον ἢ γασρόν.

Ἀδιον. τὸ πλάγιον.

Ἀδιοπον. ἀναρχαυ, ἀμφύλακτον ἀπὸ τοῦ διέ- πτω. διαίτοι γὰρ ἐλέγχοντο αἱ τῆς μεῶς φύλακες.

Ἀδιόριστον. τὸ ἀδιαχώριστον.

Ἀδμαύειν. θυγαίνειν.

Ἀδμήτης. ὁ ἀδόμαστος. ἀδμήτης δὲ γυνή, διὰ τοῦ ἰῶτα.

Ἀδμητος. ὄνομα κύριον.

Ἀδμητου μέλος, καὶ Ἀρμοδίου. ἐπὶ τῶν ἁ- ρδίων καὶ εὐκόλων. τοιαῦτα μὲν γὰρ καὶ τὰ σχολιά λεγόμενα.

Ἀδμωλεῖν. ἀγνοεῖν, ἢ ἀγνωμονεῖν, ἢ ἀκηδιάν.

Ἀδμωλία. ἢ ἀγνοια, παρὰ Καλλιμάχῳ. καὶ 20

Ἀδμωλεῖ, χωρὶς δόλου ἢ δουλείας. καὶ Ἀδμωλιῶ, τὸ ἀκηδιῶ.

Ἀδμωνιτῷ Μυτιληναίῳ.

Ἀδνούμιον, ἀπαγραφή ὀγραμάτων παρα Ῥω- μαίοις. οἱ δὲ ἀγνώμιος τὸ ἀδνούμιος.

Ἀδόκητα. διεψευσμένον. Ἀδῶως μὴ ἀφυ- 5 λάκτοις αὐτοῖς ἐπιπέσειεν· ὁ δὲ οὐκ ἀδόκητον ἐγε- γάνει, ἐπεὶ καὶ ληστήριον αὐτῶν προέβαινε. καὶ ἀδόκητος, ἀπροςδόκητος.

Ἀδοκίμαστος. Δοκιμασθῆναι λέγεται τὸ εἰς ἄνδρας ἐγγραφῆναι. ἀδοκίμαστος, ὁ μήπω ἐγγε- 10 γραμμένος. Λυσίας οὗτος.

Ἀδοκίμος. ἀδοκίμαστος.

Ἀδολεσχία. ἀκαιρία, φλυαρία, συνέχεια.

Ἀδικαὶ ἐκτείνουσι τὸ ἄ. Ἀδολεσχία δὲ παρὰ τη Γραφῇ ἢ συνεχῆς μελέτη. καὶ Ἀδολεσχίω, ἀντὶ 15 τοῦ διηλεκτικῶς μελετήσω.

Ἀδόλωξ. ἀπλῶς, ἀληθῶς. τὸ δὲ ψεῦδος πε- ριπελεγμένον καὶ δόλου μετόν.

Ἀδόνητον. ἀσάλευτον.

Ἀδοξεῖται. οὐ τιμᾶται, οὐκ ἀπόδεκτόν ἐστι. 20 Τὸ νικᾶν παρὰ Ῥωμαίοις ἀνευ παραγγέλματος. ἀδο- ξεῖται γάρ.

Ἀδοξότατα. τὰ παράδοξα, τὰ ἀδύνατα παρὰ

3. Zon. p. 44. Fragmentum ad Polybium refert Valerius Excerpt. Pictorac. p. 212. (Schweigh. Fr. gramm. 5.) 6. L. καὶ ἀδινῶς. Ceterum glaucas Homericas eadem, τ. 324. Cf. East. in II. β. p. 178. et Od. γ. p. 494. Schol. M. γ. 480. 8. Similia He- sychius. 9. Sic Aeschylus ap. Hesychium; adde Zon. p. 46. Bekk. Anecd. p. 344. ἀναρχον Etym. M. p. 18. 11. ἀχώ- ριστον Hesych. 12. Ἀδμαύειν. ὕγ. Sic etiam Etymologus. [Zon. p. 40.] Apud Hesychium vero legitur, Ἀδμαίνειν. ὕγ. In MSB. vox ista deest. Küst. ἀμαύειν Med. 13. Pertinet ad II. γ. 266. unde reddendum Zonaræ p. 43. Ἀδμήτης. Ἀδοκίμαστος, et Etym. M. p. 17. ubi scribendum quoque, ἀπὸ ὁ ἀδμήτης. Cf. Apollonii Lex. Mom. p. 36. sive Hesych. in MS. Romano Pharronæ in notula ad marghem Suidæ sub voce. Küst. 14. Ἀδμητου μέλος. Vide Zenobium (I, 18.), qui fabulam de Admeto, quas proverbis hinc locum dedit, prolixè narrat. Significat hic autem Ἀδμητου μέλος scoliū sive car- minis celestis in Admetam cani solitum, cuius mentio fit apud Aristophanem Vesp. 1277. Küst. V. Scollorum coll. Ilgen. X. XIII. XIV. Ἀρμοδίου ἐπὶ τῶν δυσκόλων v. Ἀρμόδιοι. Apparet vero potissimum Diogeniano II, 68. collato scriptum olim fuisse Ἀδμητου σχολία. 19. ἢ postestias em. vulg., inest Zon. p. 48. 20. Ἀδμωλία Zon. p. 45. cum Etym. M. Ἀδμωλιῆ Hesychius cum Arvalio p. 108. Καλλιμάχῳ fragm. 328. 21. δούλου Schneid. Lex. Gr. 22. Ἀδμωλεῖται in Boissac. Anecd. II. p. 328. Μυτιληναίῳ Edd. 23. Ἀδνούμιον De significatione huius vocis abunde agerunt Marcius et Ducingius in Glossariis; quos adde. Küst. Adde Salmas. in H. Aug. T. I. p. 411. 4. διεψευσμένον quod praecipue videtur esse videtur; in scriptor fuisse διεψευσμένον. 5. Cf. Theophrasti Or. X. p. 139. G. 6. Sic Harpocrationis liber Palatinus ad fere Zon. p. 41. Cf. v. Ἀνιμωθία. 7. ὁ οὐκ vulg. 8. ἀδοκίμαστος de Bekk. Anecd. p. 341. Malim οὖν suppleri. 10. Λυσίας in Alcib. p. 523. 12. φλυαρία. συνέχεια] Legendum est φλυαρίας συνέχεια, vel φλυαρία συνεχῆς. Küst. Re- pugnat Lex. Seg. p. 341. 13. τῇ Γραφῇ] Debetur haec Theodoro in Psalm. 54. 2. 118, 15. 20. Τὸ νικᾶν παρὰ Ῥωμ.] Hoc fragmentum Casanbonus ad Polybium refert: in quo vir doctissimus fallitur. Sunt enim verba Iosephi de Bello Iudaico L. VII. p. 612. ubi locus iste sic legitur: Ὅτι καὶ τὸ νικᾶν παρὰ Ῥωμαίοις ὄχι παραγγέλματος ἀδοξεῖται. Unde apparet praece- dentia illa οὐκ ἀπόδεκτόν ἐστι esse verba ipsius Suidæ, quibus vocem Ἀδοξεῖται interpretatur, non autem partem fragmenti ex alio quodam scriptore deprompti, ut Casanbonus et Porus putarunt. Küst. Abiciendum igitur γάρ, confirmatum licet a Zon. p. 49. 22. Immo ἀδοξα, auctoribus Hesychio et Bekk. Anecd. p. 344. Videndus etiam Suidas in v. Ἐνδοξα.

regnat quoque hominibus eorumque naturae: quippe hi natura arcuatam amant. Ἀδικοδοξία. Absurdum conviciū. Quae autem imperator in istam eorum qui haec dicebant ma- iorē partem ferre non possit. Ἀδινοί. Conforti, frequen- tes. Et Ἀδινῶς, miserabiliter. Et Ἀδινόν, confortum, vel incipitum. Ἀδιον. Obliquum. Ἀδιοπον. Rectiore ca- nens, custode liberum; a διέπω dictum: δίοποι enim navis cu- modes vocabantur. Ἀδιόριστον. Indistinctum. Ἀδμαύειν. Valere. Ἀδμήτης. Ingo non subactus. Ἀδμη- τος vero per ἰ de femina dicitur. Ἀδμητος. Nomen pro- prium. Ἀδμητου μέλ. Admeti et Harmodii cautilena: de rebus suavis atque iucundis. talis enim indoles carminum sco- licorum. Ἀδμωλεῖν. Ignorare, vel durum aut socordem esse. Ἀδμωλία. Callimachus de ignorantia dixit. Et Ἀδμωλεῖ, sine dolo vel servitute. Et Ἀδμωλιῶ, socordem ago. Ἀδμωνι.

Admoni Mytilenaeo. Ἀδνούμιον. Descriptio nominum apud Romanos; quam alii ἀγνώμιος vocant. Ἀδόκητον. Incredibile. Metuens ne in ipsos incautos irruerent: id quod haud inexpectatum fuit, quia latronum manus eos praecesserat. Et ἀδόκητος, inexpectatus. Ἀδοκίμαστος. Δοκιμασθῆναι dicitur in virorum album referri: inde ἀδοκίμαστος, qui in al- bum nondum relatus est. Sic Lysias. Ἀδοκίμος. Non probatus. Ἀδολεσχία. Intempestiva loquacitas, garrulitas continua: Attici productio ἄ. Sed in Sacra Scriptura ἀδολεσχία vocatur assidua meditatio; et ἀδολεσχίω, assidue meditabor. Ἀδόλωξ. Simpliciter, ex vero: mendacium enim perplexum est et doli plenum. Ἀδόνητον. Inconcussum. Ἀδοξεῖ- ται. Non habetur in pretio, non probatur. Apud Romanos praeter ducis imperium hostem vincere improbatum. Ἀδο- ξότατα. Apud Aristotelem sic vocantur paradoxa et quae fieri

Ἀριστοτέλει. ἔστι δὲ παράδοξα τὰ τοῖς ἐνδόξοις ἐναντία, ἢ οὐ πάντως ἤδη καὶ ἀδύνατά ἐστιν.
 Ἀδορατρία. ἡ ἀστρατρία. κυρίας δὲ ἡ ἀγρία.
 Ἀδωρότατος. ὁ μὴ δωρολήπτης ὢν.
 Ἀδωρεῖ. ἀνεκδάρτι.
 Ἀδωρος. κώρυκος. καὶ Ἄδορον τὸ ἀνεκδαρτον. καὶ ἀδόροις, ἀνεκδαρτοῖς.
 Ἀδωδῶ. ὄνομα κήριον. Ἄδω δὲ ῥῆμα, δοτικῆ.
 Ἄδου κυνήν. ἔστιν ἐν τῷ Κυνῆ.
 Ἄδωναί. Ἑβραϊστί.
 Ἄδωναῖος. ὁ ὑπὸ τὸν ἕδην.
 Ἄδωνειοὶ καρποί. λέγονται οἱ μετέωροι κήποι.
 Ἄδωνια. συνεσταλμένος.
 Ἄδωνι ἄγομεν καὶ τὸν Ἄδωνιν κλάομεν.
 Φερεκράτης. Ἐκαλοῦσε καὶ τὸ εἶδωλον τοῦ Ἀδωνίδος Ἀδωνιον. καὶ Ἀδωνίδειος καρπὸς ὁ τοῦ Ἀδωνίδος. *

Ἄδωνις, Ἀδωνίδος. ὄνομα κήριον. Καὶ πέπλος ἦν ἱερὸν, οἷον ἐν Λιβάνῳ τὸ ἐπὶ Ἀδωνίδι καὶ Βύβλω.
 Ἄδωνίδος κήποι, ἐκ θριδάκων καὶ μαράθρων, ὅσπερ κατέσπειρον ἐν ὀστράκοις. χρῶνται δ' ἐπὶ τῶν ἐπιπολαίων καὶ κούφων τῇ παροιμίᾳ. Ἀδωνίδος κήπος. ἐπὶ τῶν ἀώρων καὶ ὀλιγοχρονίῳ καὶ μὴ ἐξήλιζομένων.
 Ἄδων τὴν σπιθαμὴν τοῦ βίου πρὸς ἀνηθον.
 10 ἐπὶ τῶν γλισχρῶν καὶ μικροψύχων.
 Ἄδωρα. κακὴ δῶρα; τὰ ἐπὶ κακῇ διδόμενα. Σοφοκλῆς.
 Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα ποδοδησίμα.
 Ὁ δὲ νοῦς, ὅτι μὴδὲ τὰ μέγιστα τῶν ἐχθρῶν ἐφίλοιο ἔχειν, τῶν δὲ φίλων καὶ τὰ ἐλάχιστα. καὶ Ἀβλιανὸς λαβόντες ἑκάτερος τῆς κόρης τὴν ἄδωρον μῦθον τῷ ἑαυτῶν λέγει, τραγικῶς ἂν εἶπε ποδοδήτης, ἑαυτοὺς κατέσφραξαν.

3. Zon. p. 45. Vox e poeta ut videtur ducta. 4. E Thucyd. II, 65. Cf. Piers. in Moer. p. 38. sq. 5. Praestat ἀνεκδάρτος cum Zon. p. 49. 6. Zon. p. 47. τὸ μὴ ἐκδοδαμένον ἄμα Lex. Seg. p. 345. 7. ἀδόροις ex Antimachi fr. LVI. 8. Ἄδω ... δοτικῆ praestat Med. Sed scribendum ἀδῶ: cf. Villosis. in Apoll. Lex. p. 83. 9. ἔστιν ἐν τῷ Κυνῆ] Sed ibi nihil de hoc proverbio reperias. Küst. Excidit Ἄδω ante Κυνῆ. 10. Insero θεός e Zon. p. 49. 11. V. Hesychius. Ἀδωναῖος] Pro Ἀδωνάιος. Ἀδωνάιος enim idem est quod Ἄδω, i. e. Infernus vel Orcus. V. Etymol. M. v. Ἀδωνός. Küst. His parum incongruum. Sed videtur hac referendum Ἀδωνάιος apud Plutarch. Erot. p. 756. G. (ὁ κερπός) Legendam esse. Porus invenerat. Adda Zon. p. 41. Obest tamen Etym. M. p. 19, 16. neque dubium quin lactuca (Ἀδωνίς. ἡ θριδάκη) Messych. coll. Athen. II. p. 69.) dici poterit. 12. Ἄδωνι] Immo, potius Ἀδωνία, quod est nomen festi, in honorem et aemuliam Adonidis: obm celebrati. Küst. Hoc discrete confirmat Lex. Seg. p. 345. 13. Ἀδωνιαν ἄγομεν] Versum hic iambicum ita constituendum est legendus est, Ἀδωνιαν ἄγομεν καὶ τὸν Ἄδωνιν κλάομεν. Küst. Mirum istud Ἀδωνιαν apud Draconem p. 11. et Zon. p. 49. esse. 14. Ἀδωνάιος. v. Lex. Seg. p. 345. Ἀδωνάιος Küsternus e hisiis MSS. Legebatur Ἀδωνάιος. Cf. v. Λακωνισμός. Verum quod ordo litterarum significabat, planissime docet Zon. p. 42. (Ἀδωνάιος... Ἀδωνίδος, ὁ ἔστι τοῦ Ἄδωνι ἢ εἰδῶτος ὁ Ἄδωνις, καὶ Ἄδωνίδος) quaedam in porpae narrationis ordine intercidisse. 1. Insuperiorum locum praebet v. Πένθος. 2. In inferioribus MSS. Paris. revocavit Küsternus. 3. Βύβλω] Cuius cultus in Bybia olim iugiter colitum fuisse expresse testatur Lucianus de Dea Syr. 6. his verbis: Βύβλω δὲ καὶ ἐν Βύβλω μέγα τὸν Ἀφροδίτης Βυβλῆος, ἐν τῇ καὶ ἄργα ἐς Ἀδωνίαν ἐπιπέδουσι. ἔδωκεν δὲ καὶ τὰ ἄργα. λέγουσι γὰρ δὴ αὐτὴν τὸ ἔργον τὸ ἐγχεῖσθαι ὑπὸ τοῦ αἵματος ἐν τῇ γαστρὶ τῇ σπιταμῆν γενέσθαι, καὶ ἐς μνήμην τοῦ πάθος τύπονταί τε ἐκαστοῦ ἄνθρωπος, καὶ φρονεῖν αὐτῆ, καὶ καὶ ὄργισα ἐπιπέδουσι, καὶ οὐ γὰρ, μὴ γὰρ πικρὰ ἐκ ἀνὰ τὴν γαστρὶν ἵσταται. Idem etiam testatur Procopius Bazarus in Basilica c. XVII. Küst. Cf. Valck. in Theoc. p. 193. et Baum. in Anth. Lat. L. p. 43. 4. Haec in meliorem ordinem digesta tradidit Hesychius v. Ἀδωνάιος κήποι, ubi v. Insuper. Addit Bast. Ep. Cr. p. 193. 5. 6. 7. Schol. Plat. p. 319. unde κήπος: scribendum: Ἐπιπλοῦς ἐπιπλοῦς, ἢ ἰπλοῦς, ἢ ἰπλοῦς. sive Arcom. p. 20. Proverbium tractavit Wyt. in Plut. S. N. V. p. 79. 8. Σοφοκλῆς, Aias. 665. Cf. v. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα εἰς Ἀλλῆσιν ἀληθῆς. 9. Locum hunc Sophoclis respexit Theophylactus Simocatta II. VII, 45. Ὁ δὲ Καμύρος ὄνομα κήριος εἶπε τὰ βασιλεῖα καταδέξασθαι δῶρα, μονοτονῶν τὸ τῆς τραγῳδίας ἐπιγεγενημένος. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα καὶ φησὶ μῦθος. Ἄδωρα δῶρα, autem eleganter dictum est: ut μήτηρ ἀμύτωσ apud Sophocli. Elect. 1154. Ἐπιπλοῦς αἰπὸς apud eundem Philoct. 848. Ἄγαρις χάρις in Epigramm. Leonidae Tar. XLVII, 2. Κόσμος ἄκοσμος in Epigr. Antipatri Sid. XXIX, 3. Ἀπολλῶνις πόλις in alio Epigrammate Io. Barbuc. VIII, 1. Γάμος ἄγαμος infra vv. Ἀδύτοις et Ἀλαλαίναι; aliaque multa huius generis. Küst. 14. 15. Haec, omisso ἔχειν, Schol. Sophoclis. 17. ἐν τῷ vulg. Pendet dativus ab ἄδωρα.

acquiescent. Paradoxia autem sunt quae vulgi fidei repugnant, ut tamen continuo non sint omnino ea quae fieri non possint. Ἀδορατρία. Cessatio à militia, proprie vero otium. Ἀδωρότατος. Qui donis corrumpi non potest. Ἀδωρεῖ. Sine excoitatione. Ἀδωρος. Uter. Et Ἄδορον, non excoitatione; ἀδόροις, non excoitationis. Ἀδωδῶ. Nomen proprium. Ἄδω contra verbum, dativo aptum. Ἄδου κυνήν. Adi vocem Ἄδω κυνή. Ἀδωναί. Hebraica vox. Ἀδωναῖος. Subiectus Orco. Ἀδωνάιοι καρποί. Pensiles hortil sic vocantur. Ἀδωνία. Ultima correpta. Adonia celebramus et Adonidem lugemus; Pherecrates. Porro simulacrum Adonidis vocant Adonium. Et fractus Adonideus, i. e. Adonidis. * Ἄδωνις. Ἀδωνίδος. Nomen proprium. Erat autem sacer tu-

ctus, qualis in Libano et Bybio Adonidis in memoriam instituitur. Ἀδωνίδος κήποι. Adonidis hortil, ex lactucis et feniculo confecti, quae in testis seminabantur. Hoc autem proverbio utitur de rebus superficialiis atque levibus. Ἀδωνίδος κήπος. De rebus immaturis et exigui temporis quaeque radices nondum egerunt dictum. Ἄδων τὴν σπιθαμῆν. Cantans vitae spithamam ad anethum. De tenacibus et sordidulis dicitur. Ἄδωρα. Mala dona, quae in perniciem dantur. Sophocles: Inimicorum dona pernicioosa sunt et inutilia. Sensus autem docet no maxima quidem inimicorum dona expetenda esse, cum amicorum sint vel minima. Item Aelianus: Uterque cum indotatum, quod tragicus aliquis postea dixisset, puellam munus in lectum suum essent experti, ipsi sese iugularunt.

Ἀδωρεός, πόλις.
 Ἀδραμύτειον, αὐτοῦ Εὐπολῆς, καὶ Ἀδρα-
 μυτηνός, καὶ Θουκυδίδης Ἀτραμύττειον.
 Ἀδραχέες, ἄσθετες, καὶ ἀδρανία, ἀπὸ τοῦ ἰ,
 ἀδρανία, ἀσθένεια. ἐν Ἐπιγράμματι.
 Ἀδρετο, δειμαίνων γήραος ἀδρανίην.
 καὶ αὐδίας.

Ἐπεὶ παρενήχαστο τὸ πλεῦν
 ἦβης, ἐκ γήραος δ' ἀδραχὴν δέδοται.
 Σημαίνει δὲ καὶ ἄγρομα, παραμοῦ. Ἀδράνεια, δὲ δι-
 φθογγῶν ἀπὸ τοῦ ἀδρανῆς ἀσθενικοῦ.
 Ἀδράστεια Νέμεσις, ἣν οὐκ ἂν τις ἀποδρά-
 σειν. Ἀδραστίας αὐτῷ Νέμεσις κίμωνος ἡπερογ-
 κω καὶ ἀγαλόνων λόγων ἠκολούθησεν. Ἀδράστεια
 οὖν Νέμεσις, ἀπὸ Ἀδράστου. ἐπὶ τῶν πρότερον
 μὲν ἐδάμαρτησάντων, ἕστερον δὲ δυσευχεράτων.
 τῶν γὰρ ἀποκόπων Θεβαίαις ἐπιστρατειωσάντων μύ-
 νος Λιγυαλῆς ἀπώλετο Ἀδράστου παῖς.
 Ἀδράστεια. οἱ μὲν τὴν αὐτὴν τῇ Νεμέσει λέ-
 γουσι, λαβεῖν δὲ τοῦνομα ἀπὸ Ἀδράστου τινὸς βα-

σιλέως. ἢ ἀπὸ Ἀδράσταν τοῦ παλαιοῦ, νεμαση-
 θέντος ἐφ' οἷς τῶν Θεβαίων κατακλιθεὶς αὐτοῦ, ἰδρῶ-
 σαμένων ἱερὰν Νεμέσεως, ὃ μετὰ ταῦτα προσηγο-
 ρεῦθη Ἀδράστεια. Ἀχιμάχιος δὲ ὁ Σηλήμιος Ἀρ-
 5 τεμίν γησιν εἶναι τὴν Ἀδράστειαν, ὡς ἀπὸ Ἀδρά-
 σκου τινὸς ἰδραμένην. Ὁ δὲ Ἀχιμάχος λέγει.
 Ἔστι δὲ τις Νέμεσις μεγάλη θεός, ἣ τὰδε πάντα
 πρὸς μακάρων ἔλαχεν. βωμόν δὲ οἱ εἴσατο πρώτος
 Ἀδρηστος, ποταμοῖο παρὰ ῥέον.
 Ἐνιοὶ μέντοι ὡς [μη] διαφέρουσαν συγκαταλέγουσιν
 αὐτὴν τῇ Νεμέσει, ὡς Πλέκαθρος καὶ Νικόστρατος.
 Ἀδρασιδῆς, ἄγρομα κύριον.
 Ἀδρασιτῆς, ἢ τῶν Ἀδράσταν θυγατέρων.
 Ἀδρησις, ἢ ἀπραξία.
 Ἀδριανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἦν δὲ τὸ γέ-
 νος βαυλευταῶν πατρὸς ἐστρατηγηκέντος Ἀφραῶ, οὗτω
 γὰρ ὠνομάζετο. φύσει δὲ γαλαλῶγος ἦν ἐν ἐκατέρῃ
 τῇ γλώσσῃ, καὶ τινα περὶ καὶ ἐν ἔπεισι ποιήματα
 παντοδαπὰ κατέλιπε. φιλοτιμία τε γὰρ ἀπλήστως
 20 ἐχρῆτο, καὶ κατὰ τοῦτο καὶ τὰλλα πάντα καὶ τὰ

1. Adoreo fonte Liv. XXXVIII, 18. 2. V. Steph. Byz. et Enst. in Il. ζ. p. 649. Cf. Creuz. in Xanthi fr. p. 198. 3. Ὁ δὲ
 Θουκυδίδης vulg. Hulus loci eunt V, 1. et VIII, 108. Cf. (amen v. Ἀτραμύττειον. 5. ἐν Ἐπιγράμματι Iuliani Aegypt. in
 Anth. Pal. VI, 29, 2. 7. καὶ αὐδίας] Leonidae Tar. XII, 5. 6. τὸν πλοῦν reposuit Toup. I. p. 20. 10. Tacit. A. I, 56. Numen
 Adrastum. 12. Cf. Elym. M. p. 863, 8. 13. Ἀδραστίας vulg. Color sermonis facile prodit Aetianum: qui pigmentum suum
 ἀγαλόνων λόγων duxit ab Euripidis loco celebratissime Naech. 385. ubi v. Elmsisium, coll. Muschki. Cr. Crit. p. 108. sq. 15 — 18.
 Sunt haec frusta narrationis continuas, quum ne Xenobius quidem (I, 20. coll. Diogen. I, 54.) integram servavit. 17. Ἀπογό-
 νος] Fortius cum Eustathio, Ἐπιγόνων. 18. V. Heyn. in Apollod. p. 255. sq. 19. Male haec consarcinata, quae Lex. Seg.
 p. 342. hincdem fere nominibus praestat; castigatus dedit, quamquam eius libri Paris. Palatinosque cum Suida consentiunt, Har-
 pocrationem. Multa etiam de Adrastia habet Eustath. in Il. β. p. 355. quae cum hoc loco Suidae conferenda sunt. Nec abs re erit
 legere, quae haec in rem noverit Henr. Stephanus ad Adagia Erasmus p. 17." Küst. ταῦτ' ὅν τῇ Ν. Med. cum Palatino Harpocr.
 20. ἐχρῆτο τῇ Harpocr.
 4. Lege cum Harpocr. et Lex. Seg. Ἀδραστίας. 5. ὡς ἀπὸ Ἀδράσταν τινὸς ἰδραμένην] Nō etiam apud Harpocrationem. Sed
 mō quidem iudicio locus iste non satis integer nec sanus est; quem proinde ex Eustathio sic restituendum videtur ἀπὸ Ἀδράστου
 Μουσίου ἰδραμένην αὐτῆς ἱερὸν. Küst. 7. Ἔστι δὲ τις Νέμεσις] hincdem verum de Adrastia vel Nemesi leguntur etiam apud
 Harpocrationem h. v. Strabonem l. XIII. p. 588. et Eustath. in Homer. loco paulo ante laudato; ex quibus post ποταμοῖο παρὰ
 ῥέον addendum est, ἀπὸ ποταμοῦ: ἐνθα τετέμνηται τε καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται. Küst. V. Achimachi fr. XXIII. de om. Med. 10. Ea-
 dem libri Harpocrationis aliat, nisi quod hī cum Lex. Seg. mō recte praeterierunt. 12. Ἀδρασιδῆς Elym. M. p. 18. 46. h. e.
 Ἀδρασιδῆς, Herodianus teste ap. Phavor. Ecloga p. 78. 13. Immo Ἀδρησιτῆς: quamquam alterum tuentur Philemo p. 14.
 Moschop. n. σγ. p. 26. et forsitan Herod. Epimer. p. 226. 14. ἀδρασις vulg. Hoc cum ἀδρασις iungit Zon. p. 46. 15. Ἀδρια-
 νός] Hic Collectanea Constantini Porphyrog. de Virtutibus et Vitiis p. 719. (Dion. LXIX, 3.) ubi inter Excerpta ex Dione
 omnia passim cōταλεῖσι ea leguntur, quae Suidas hic de Hadriano tradit. Solet autem Suidas non raro illorum Collectaneorum
 scriptis cōmpare: unde dubium non est, quin et hunc locum inde depropperit. Ex ipso enim Dione [quod Casaubono visum in
 Spartani Hadr. 1.] haec cum non descriptis satis patet ex eo, quod non alia excerperit quam quae apud Constantinum le-
 guntur. Küst. 18. καὶ περὶ Dio. 19. ἀπλήστως] Apud Constantinum in Excerptis Peiresc. et Xiphilinum rectius legitur
 ἀπλήστως. Küst. ἀπλήστως Med.

Ἀδωρεός, Urbs. Ἀδραμύτειον, Adramyttium: sic Eu-
 پولίς. Et Adramytenus. Thucydides etiam Atramyttium. Ἀ-
 δραχέες, infirmum. Et ἀδρανία, per ἰ, infirmitas, imbecil-
 litas. In Epigrammate: Dedicavit, formidans senectutis im-
 becillitatem. Et alibi: Cum praeterierit maiorem pubertatis
 partem, et senectutis imbecillitatis constrictus sit. Significat
 etiam nomen fluvii. Ἀδρανία vero per diphthongum a mascu-
 lino ἀδρανῆς. Ἀδραστία, Adrastia Nemesis: hoc est,
 quam nullus effugerit. Adrastiae Nemesis cum ultrix superbo-
 rum et immoderatorum verborum subsequuta est. (Adrastia
 igitur Nemesis dicta est ab Adraστο.) Dicitur hoc de iis qui de
 pristina rerum felicitate post in calamitates inciderunt. Ex Epi-
 λονίς enim, qui Thebanis bellum intulerunt, solus perit Aegia-
 leus, Adraστῆς filius. Ἀδραστία, Adrastia. Nonnulli tra-
 dunt Adrastiam et Nemesin eandem esse, quae nomen ab rege
 quodam Adraστο accepit; vel ab illo antiquo Adraστο, qui Ne-

meseis vindictam perpessus est ob factantiam adversus Theba-
 nos, qui Nemesi templum extruxerant, quod postea vocatum
 est Adrastiae. Demetrius vero Scepsius Adrastiam esse Dia-
 nam narrat, sic vocatam ab Adraστο, qui ei templum consecra-
 verat. Achimachi dictum: Est sane Nemesis magna dea, cui
 imperium in omnia haec a diis datum est. Aram vero pri-
 mum ei posuit Adrastus iuxta fluvium. Quidam illam tanquam
 diversam cum Nemesi coniungunt, ut Menander et Nicostratus.
 Ἀδρασιδῆς, Nomen proprium. Ἀδρασιτῆς, Adraστῆ
 filia. Ἀδρασις, Vacuitas a negotiis. Ἀδριανός, Ha-
 drianus, Romanorum Imperator, genere quidem filius fuit
 viri Senatoria et praetorii, nomine Afrj; natura vero doctrinae
 in utroque sermone amans, et scripta quaedam oratione soluta
 et omnis generis poemata reliquit. Nam supra modum laudis
 et honoris erat cupidus: unde fiebat, ut omnibus vel minuti-
 sime operam daret, quippe etungebat et pingebat, et nullum

βραχυτάτα ἐπιτεθήδευε. καὶ γὰρ ἐπλασσε καὶ ἔγραψε, καὶ οὐδὲν ἔ, τε οὐ καὶ εἰρηλικὸν καὶ πολυμικὸν καὶ βασιλικὸν καὶ ἰδιωτικὸν εἰδέναί ἔλεγε. καὶ τοῦτο μὲν οὐδὲν πίσυ τοὺς ἀνθρώπους ἐβλαπτεν. ὁ γὰρ δὴ φθόνος ἀπὸ δεινότητος ἐς πάντας τοὺς τιμὴ προέχοντας ἦν πολλοὺς μὲν καθάειλε, σιγῆς δὲ ἀπέλεσε. βουλόμενος γὰρ πάντων ἐν πάσι περιεῖναι ἐμίσει τοὺς ἐν τιμῇ ὑπεραίροντας, καὶ τούτου καὶ τὸν Γαλάτην Φαβωρίνον τὸν τε Διονύσιον τὸν Μιλήσιον τοὺς σοφοὺς καταλύειν ἐπεχείρει, τοῖς τε ἄλλοις καὶ μάλιστα τῶν τοὺς ἀνταγωνιστὰς σοφῶν ἐξείρειν, τοὺς μὲν μηδενός, τοὺς δὲ βραχυτάτου τιμῆς ἀξίους ὄντας. † Οὗτος ἐν ἐπιστολῇ ἔγραψε τὰ τε ἄλλα μεγαλοφρονῆσάμενος καὶ ἐπομόσας, μήτε τῶν δημοσίων συμφερόντων ποιήσῃν, μήτε βουλευτήν τινα ἀποσφάξῃν, καὶ δξώλειαν ἑαυτῷ, ἂν καὶ ὀτιοῦν αὐτῶν ἐκβῆ, προσεπαρασάμενος. ἀλλ' ὅμως διαβλήθη εἰς πολλὰ. † Οὗτος ἦν ἡδὺς μὲν ἐντυχεῖν, καὶ ἐπὶ τῷ χάρις, τῇ τε Λατίνων καὶ Ἑλλήνων γλώττῃ ἀριστα χρώμενος· οὐ μὴν ἐπὶ 20 πρῶτῃ τῶν τρόπων ἄγαν ἐθαυμάζετο· περὶ τε τῇ

τῶν δημοσίων χρημάτων ἐσπουδακῶς ἄθροισιν. † Οὗτος φῦσει τοιοῦτος ἦν, ὥστε μὴ μόνον τοῖς ἕξω-⁵⁸ σιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς τετελευτηκόσι φθονεῖν. Ἐὸν γοῦν Ὀμηρον καταλύειν Ἀντίπαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰς-⁶ ἤγεν, οὐ μὴδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίστατο. Ἡσιῶντο μὲν δὴ ταῦτά τε αὐτοῦ, καὶ τὸ πᾶν ἀκριβὲς τὸ τε περιεργον καὶ πολύπραγμον. ἐθεράπευε δὲ αὐτὰ καὶ ἀνελάμβανε τῇ τε ἄλλῃ ἐπιμελείᾳ καὶ προνοίᾳ καὶ μεγαλοπρεπέει καὶ δειξιότητι, καὶ τῷ 10 μῆτε τιτὰ πόλεμον ταράξαι καὶ τοὺς ὄντας παῖσαι, μῆτε τιτὰ χρήματα ἀδικῶς ἀφελῆσθαι, καὶ πολλοῖς πολλὰ καὶ δήμοις καὶ ἰδιώταις χαρίσασθαι. † Ἦν δὲ περιεργότατος, καὶ ματαιαῖς καὶ μαγαλαιαῖς παντοδαπαῖς ἐχρήτο. παιδικὰ τε αὐτῷ ἐγεγόνει Ἀντινόσ τις· ἔκτισε δὲ πύλιν καὶ συνήκισεν, ἀπ' αὐτοῦ τε ὠνόμασε. καὶ τινα ὁρῶντα Ἀντίνοον λέγειν. † Οὗτος ἐς Παννονίαν ἀφίκετο, καὶ τὸν Ἰστρον μετὰ τῶν ὄπλων διενήξατο. καὶ τοῦτο οἱ παρόντες βάρβαροι ἐξεπλάγησαν.

Ἀδριανός. Σοφιστής, μαθητὴς Ἡρώδου, ἀκμάσας ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίνου. ἀντισχολαστὴς Ἀρι-

2. οἰοῦν Med. cum Exc. 4. Scribe cum Exc. ὁ δὲ δὴ. 5. προέχοντας] Lectionem hanc ex MSS. revocavi, quam etiam agnoscunt Excerpta Constantini; itemque Xiphilinus, cuius haec de Adriano sunt verba: Ἐκ τούτου καὶ τῶν ἐν τιμῇ προεχόντων πολλοὺς μὲν καθείλε κατ. In prioribus Edit. inepte legitur προσέχοντας. Kist. 6. ὦν vulg. 10. σοφιστὰς vulg. inde ab Aldo, cum Dione. 14. καὶ ἐπομόσας, μήτε τι τῶν ἕξω δημοσίων] Locum hunc partim ex MSS. partim ex Collectaneis Constantini [Exc. Peir. p. 713. sive Dion. LXIX, 2.] in integrum restitui, qui in caeteris Edit. dubius mendis obscuratus est. Nam et pro ἐπομόσας legitur [in Ald.] ἀπομόσας, et vox ἕξω prorsus omissa est, in qua tamen totius sensus cardo vertitur. Kist. Is Latina de male Graecis haec dedit: se neque quicquam facturum, quod Reip. non conduceret. Audiendus est Spartianus Hadr. 7. Damuatorum bona in fiscum privatam redigi vetuit, omni summa in aerario publico recepta. Quamobrem reposui scripturam Parisini Broquignio p. 13. commendatam; quamquam haec aliter paulo proferenda fuerant, τῶν τῷ δημοσίων (ut eod. Dionis) διαφερόντων. Ceterum ποιεῖν ἀργύριον Platonis est Rep. IX. p. 581. D. 18. Οὗτος ἦν ἡδὺς μὲν ἐντυχεῖν] Haec est quae sequuntur usque ad ἐσπουδακῶς ἄθροισιν, sunt verba Ioannis Antiocheni apud Constantinum in Excerptis Peiresc. p. 818. unde ea Suidas deprompsit. Kist.
2. Οὗτος φῦσει τοιοῦτος ἦν] Haec sunt Dionis, ut discimus e Xiphilino (LXIX, 4.) et Collectaneis Constantini p. 713. Kist. Betius Exc. οὕτω τῇ φύσει. 7. πολύπρονον Xiphilinus. 11. μήτε τιτὰς γο. recte Xiph. et Bon. 12. Xiphilinus plene καὶ δήμοις καὶ ἰδιώταις καὶ βουλευταῖς τε καὶ ἰκπεῦσαι χαρίσασθαι. 12—16. Dio LXIX, 11. male brevittatus. 16. Locum nullus, qui in Exc. Peir. rectius se habet: καὶ τέλος ἀστέρα τε τινα αὐτὸς ὁρᾶν ὡς καὶ τῶν Ἀντινόου ὄντα ἔλεγε κατ. Cf. v. Παιδικά. 17. Pervertit Suidas narrationem Dionis LXIX, 9. hic enim: Οὗτος γὰρ καλῶς ἤσκητο τὸ στρατιωτικὸν ἀπὸ τῶν ὄντων, ὥστε καὶ τὸ ἰκπεῖν τῶν καλουμένων Βαταούων τὸν Ἰστρον μετὰ τῶν ὄπλων διενήξαντο· ἃ ὁρῶντες οἱ βάρβαροι τοὺς μὲν Ῥωμαίους κατεπλήγησαντο. 20. His ampliora de Philostr. V. Soph. II, 10. descripsit Eudocia p. 50. 21. ἀκμάσας δὲ vulg. ab Aldo.

non studium, vel ad pacem vel ad bellum vel ad publicas res vel privatas spectans, scire se profitebatur. et hoc quidem parum molestiae hominibus afferebat. Sed animus persecutus invidia si quis in aliquo genere excellebat, multos eorum depressit, multos etiam occidit. nam cum omnes vellet in omni re superare, viros in aliquo studio praestantes oderat. hinc et Favorinum Galium, et Dionysium Milesium, homines eruditos, opprimere studebat, cum aliis modis, tum adversariis eorum, hominibus partim nullius partim minimi pretii, extollendis. † Hic in epistola quadam tum reliqua magnifice iactans, tum etiam iureiurando ad publicum aerarium pertinerent ad se pertracturum, neque Senatorem quemquam interfecturum; exitum sibi imprecatus, si vel levissime seens egisset. Nihilominus multa ei crimini data sunt. † Hic in colloquiis erat suavis, et gratia quadam florebat, Latine et Graecam linguam optime edocuit. Non tamen magna clementiae laudem adeptus est; et conservandae pu-

blicae pecuniae fuit studiosus. † Hic eo fuit ingenio, ut non solum viventibus, sed etiam mortuis invideret. Homerum quidem cum abolitum fregit, Antimachum ei sufficere coepit, cuius ne nomen quidem multi antea noverant. Haec igitur cum in eo reprehendebantur, tum nimia subtilitas et curiositas studiorumque rerum alienarum. Sed vitia ista mollebat et compensabat tum caetera diligentia, prudentia, magnificentia, dexteritate, tum eo quod nullum bellum concitavit, et exorta sedavit, neque opes cuiquam iniuste eripuit, sed multis et civitatibus et privatis hominibus multa largitus est. † Admodum fuit curiosus, ac divinationibus et magicis artibus variis usus est. In deliciis habuit Antinonem quendam, urbemque exstruxit et condidit, quam eius nomine appellavit. Stellam etiam quandam Antinof commentus est. † Hic in Paenoniam venit, et Istrum armatus transavit, cuius rei admiratione barbari qui aderant perculsi sunt. Ἀδριανός. Hadrianus, Sophista, Herodis discipulus. Floruit sub Marco Antonino, et Athenis in declamando aemulus fuit Aristi-

στειδου τοῦ ῥήτορος, ἐν Ἀθήναις γινόμενος. ἐσο-
φίστευσε δὲ καὶ κατὰ τὴν Ρώμην, καὶ ἀντιγραφεὺς
τῶν ἐπιστολῶν ὑπὸ Κομόδου ἐγένετο. Ἐγραψε με-
λέτας, καὶ μεταμορφώσεις ἐν βιβλίοις ἐπτά, περὶ
ἰδεῶν λόγου ἐν βιβλίοις πέντε, περὶ τῶν ἐν ταῖς
στάσεσιν ἰδιωμάτων ἐν βιβλίοις τριῶν. ἐπιστολὰς
καὶ λόγους ἐπιδεικτικούς. Φάλαριν. παραμυθητι-
κὸν εἰς Κέλερα.

Ἀδριανοί. πόλις Μυσίας, τῆς νῦν Βιθυνίας.

Ἀδρία. πέλαγος. ἕξει ἐν τῷ Ἀρδέθουσα.

Ἀδρόν. πολὺ, μέγα, θαυμάσιον, πλούσιον. καὶ
ἀδρότης, ἡ ὑψηλότης. Ἀδρούς μισθοῖς προσαγα-
γῶν εἰς τὸ τόλμημα. ποῦτον ἀναίρει. καὶ Αἰλιανός.
Τινὰς παραλαβὼν ἀδρού μισθοῦ εἰς Βυζάντιον ἐλ-
θεῖν πείθει. καὶ αὐθις. Ἐκάστου τὴν τέχνην ἐπι-
δεικνυμένου ἐπὶ μισθοῖς ἀδρούς.

Ἀδρόνιοιτο. αὐξάνοιτο.

Ἀδύ. τὸ ἡδύ. Θεόκριτος.

Ἀδύτι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἀπίτις, αἰπόλε, τῆρα

Ἀδύνατα εἶναι. ἀπὲρ τοῦ ἀδύνατον. πολλάκις
γὰρ κέχρηται Θουκυδίδης ταῖς πληθυντικαῖς ἀπὲρ
ἐνικῶν, μάλιστα δ' ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως. Ἀδύνα-
τον δὲ ἔστιν, ὃ μὴ ἔστιν ἐπιδεικτικὸν τοῦ ἀληθῆς
εἶναι. οἷον ἡ γῆ ἕπταται. † Ἀδύνατα ἔχοντος τοῦ
στρατηγοῦ κύβον ἀναρῆναι πολέμου τοσοῦτον.

Ἀδύνατα θηροῦς. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐγγει-
ρῶντων μείζονα ἢ καθ' ἑαυτούς.

Ἀδυναστί. ἀδυνάτως.

Ἀδύνατοι. οἱ πεπηρωμένοι τὸ σῶμα. ἐλάμ-
βανον δὲ οὗτοι δοκιμασθέντες ἀπὸ τῆς βουλῆς, οἱ
μὲν [πεντακόσιοι] ἐκάστης ἡμέρας ὀβολοὺς δύο, οἱ
δὲ ὀβολόν. Φιλόχορος δὲ φησὶν ἐννεὰ δραχμὰς κατὰ
μῆνα.

Ἀδυσώπητον. ἀπροσωπόληπτον.

Ἀδυτον. σπήλαιον. ἢ τὸ ἀπόκρυφον μέρος τοῦ
ιεροῦ.

Ἀεκήλια, οὐκ ἦσυχια, οὐδ' εἰρηναῖα, ἀλλὰ
ταραχώδη, κατὰ ἀπόφασιν τοῦ ἐκλήλου. ἐφ' οἷς οὐκ

2. ἀντιγραφεὺς τῶν ἐπιστολῶν] Id est, dictator epistolarum. Non enim ἀντιγραφεὺς manum scribendis epistolis ipso commodabat, sed sub se habebat scribas et librarios, quibus verba dictabat. Suidas infra Γραμματεὺς per ἀντιγραφεὺς exponit: sed fallitur. Erant enim haec duo diversa ministeria, ut pluribus ostendit Salmastius in Flavium Vopiscum p. 785. Küst. 7. λόγους δια-
φύρους ἐπιδ. End. 9. Hic locus Suidae male intellectus in errorem induxit Ortelium, existimantem Bithyniam fuisse Mysiae urbem, eamque Adrianos vocatam auctore Suida: quod tamen secus est. Vide Holstenium in Stephanum v. Βιθυνίαν, qui errorem istum Ortelii ibi observavit. Küst. Dicit Hadrianotheras: cf. Intpp. Spart. Hadr. 19. 10. Ἀδρία. πέλ.] In uno MS. Parisiensis locum hunc sic scriptum inveni: Ἀδρίας. Σικελικὸν πέλαγος, ὃ διαδύναν ὃ Ἀλγεῖδος ἀπὸ Ἀρκαδίας τῆ Σικελικῆ πηγῆ Ἀρδέθουση μίγνυται εἰλικρινέστατος. Küst. 11. Schol. Luciani Asin. 12. ἡ θαυμάσιος I. Gronov. Pro vulg. Lex. Seg. p. 342. 16. Quae vulgabatur post ἀδρούς, Ἀδρούς. ἡ ἀδρούς. ἡ ἀπραξία debentur Aldo, haec ex v. Ἀδρούς repe-
tent. „Locus est corruptissimus, quem sic in integram restitues: Ἀδρούς, ἡ ἀδρούς, ἡ ἀπραξία. Vide supra v. Ἀδρούς. Vocem primam et ultimam ex MSS. revocavi, in quibus recte legitur ἀδρούς et ἀπραξία. Non mirum est autem ἀδρούς pro ἀδρούς hic scriptum esse, quoniam ὕ et ἦ ob affinitatem pronunciationis apud veteres scriptores saepissime locum invicem permutasse consuevit. Küst. 17. Zon. p. 48. Lex. Seg. l. l. Varia lectio ut videtur Nicanri Ther. 877. ubi vulgatur ἀδρόνιοιτο. 18. Θεόκριτος l. l.

1. Zon., p. 47. attingit Lex. Seg. p. 342. praeter Schol. Eur. Hipp. 268. 8. Ἀδύνατον δὲ εἶναι — ἕπταται sunt Diogenis Laert. VII, 75. 5. Fragmentum ex hoc opinor loco repetitum sub v. Κύβον. 7. Zenob. I, 29. 10. Eadem Harpocrationis Palatinus; nam reliquum libri cum Lex. Seg. p. 343. copiosius ac doctius in his versatur explicandis. Cf. Tayl. in Lys. p. 738. sq. Böckh. Staatsh. d. Ath. I. p. 262. 11. ὑπὸ vulg. 12. πεντακόσιοι] „Docet haec vox in Harpocratione; item in MS. Vaticano, ut Pearsonus ad marginem Suidae sui notaverat. Quod si tamen quis eam vocem retinendam contendat, legitum cum Wolfio, ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων. Ad Senatum enim quingentorum cura τῶν ἀδύνατων eorumque examen pertinebat. Vide Petit. de LL. Attic. p. 559.” Küst. φ. i. e. φασίν Vatic. [Palat.] Harpocr. ap. Bast. Ep. Cr. p. 176. ἐφ' Zonar. p. 42. 13. Φιλόχορος p. 44. Sieb. 15. ἡ ἀπραξία Zon. p. 47. ac paulo disertiora Lex. Seg. p. 343. 16. V. Hesychius. Reliquis accuratius haec tractavit Etym. M. p. 19. 18. Parilia explicatio Zon. p. 82. diligentior Etym. M. p. 19, 37. unde novissima ἐφ' οἷς — ταρρασεῖσαι recens subdita cognoscimus. Cf. Hesychius. 19. ταραχώδη, πρὸς τὴν συναλοιγῆ ἐκλή-
πτεον. κατὰ ἄ. vulg. ab Aldo. „Legendum esset συναλοιγῆ. Sed ut breviter dicam, verba haec expungenda sunt, quoniam sensui loci huius minime conveniunt. Certe apud Etymologum, qui eodem prorsus modo quo Suidas vocem hanc enarrat, verba illa non reperias.” Küst.

dis rhetoris. Docuit etiam Romae rhetoricam, et ab epistolis Commodi scribit. Scripsit Declamationes et Metamorphosium libros VII. De Formis orationis lib. V. De Statuum proprietatibus lib. III. Epistolas et Orationes declamatorias. Phalarin. Consolationem in Celeram. Ἀδριανός. Urbs Mysiae eius quae nunc Bithynia vocatur. Ἀδρία. Hadria, mare. Quaere sub voce Ἀρδέθουσα. Ἀδρόν. Mullum, magnum, copiosum, opulentum, et ἀδρότης, altitudo. Cum magna mercede hominem ad id facinus induxisset, eum interfecit. Et Aelianus: Cum quondam accitisset, ampla mercede proposita, ut Bysantium irent, persuasit. Nam: Cum quilibet artem suam amplis praemiis propositis ostentaret. Ἀδρόνιοιτο. Augeretur. Ἀδύ. Dulce. Theocritus: Dulcis est iusurrus, et pinus, o caprarie, Suidae Lex. Vol. I.

illa. Ἀδύνατα εἶναι. Pro ἀδύνατον. Thucydides enim cum saepe plurali pro singulari utitur, tum id praecipue facit in hac dictione. Ἀδύνατον verò dicitur id quod nullo modo verum esse potest: ut si terram volare dicas. † Cum imperator tanti belli aleam subire non posset. Ἀδύνατα θηροῦς. Impossibilia venaria. Proverbium de his dictum, qui res viribus suis maiores aggrediantur. Ἀδυναστί. Imbecille. Ἀδύνατοι. Corpore mutilati, qui a Senatu probati accipiebant quotidie alii duos obolos, alii vero obolum; Philochoro quidem auctore novem drachmas singulis mensibus. Ἀδυσώπητον. Quod nullum personarum respectum admittit. Ἀδυτον. Spelunca. Vel secreta pars templi. Ἀεκήλια. Quae neque quietem neque pacem sed turbas praestant: dictum per negationem vocis

οἶόν τε ἠσυχάζειν, ἀλλὰ τοῦναντίον ταράσσεισθαι.
ἢ ἀκούσια, ἢ οὐκ ἄν τις ἐκὼν πάθοι. ἢ Ἀεκίλια,
οἶον ἀπεικικότα. Ὅμηρος·

Ἀεκίλια ἔργα.

Ἀέκητι. τῆ ἀβουλίᾳ.

Ἀελλα. ἀνέμων συστροφῆ.

Ἀελλώδεις ἵπποι. αἱ ταχεῖαι. καὶ τοῦτο τρα-
γικόν.

Ἀελλόπους. ταχεῖα τοὺς πόδας.

Ἀελπείων. οὐκ ἐλπίζων.

Ἀελπτεύοντες. ἀνεπιπιστοῦντες. Ἡρόδοτος·

Ἀελπτεύοντες τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλέσθαι.

Ἀελπτον. ἀνέλιπτον. ἢ σκληρόν, δυσχερές.
Σοφοκλῆς·

Οὐκ ἔστ' ἀελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἀλίσκεται
χῶ δεινὸς ὄρκος καὶ περισκελεῖς φρένες·

Αἴας λέγει. καὶ Ἀελπτα, ἀνέλιπτα, ἀπροσδόκητα.

Ἀριστοφάνης·

Ἡ πόλλ' ἀελπτε' ἐστὶν ἐν τῷ μακρῷ βίῳ.

Ἀένναον. τὸ ἄπανστον. καὶ ἀένναος, ὃ ἀεὶ
ῥέων. ἀπὸ τοῦ νάω, ὃ ἔστι ῥέω. Ὁ δὲ Ἰουστινια-
νὸς ὡςπερ ποταμὸς ἀένναος ἐς ἡμέραν ἐκάστην
ἐδῆου τε καὶ ἐληίζετο τοὺς ὑπηκόους.

Ἀέξετο. ηὐξάνετο.

Ἀερέθονται. λίαν παροξύνονται.

Ἀέρα δαίρειν.

Ἀεργηλή. ἐργή, ἄπρακτος. ἐν Ἐπιγράμ-
ματι·

5 Ἀάφνης ὁ συριγκτᾶς τρομερῶ περιγῆραι κάμνων, ὡ
χειρὸς ἀεργηλᾶς τάνος βαρυνομέναν,
Πανὶ φιλαργαύλῳ νομίαν ἀνέθηκε κορύναν.

Ἀεργός. ὁ ἀργός.

10 Ἀέριον ὕδωρ. τὸ ἐν τῷ ἀέρι. καὶ ἀέριος, ὃ ἐν
τῷ ἀέρι.

Ἀερκτον. ἀντὶ τοῦ ἄπρακτον καὶ πανταχόθεν
ὀρώμενον. Ἀνσίας.

Ἀεροβατεῖν. εἰς τὸν ἀέρα περιπατεῖν, τῷ
ἀέρι ἐπιβαίνειν. ὃ Σωκράτης ἔφη·

15 Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον,
ἵνα μὴ ἔλκη τὴν ἰκμάδ' ἐς τὰ κάρδαμα.

Ἀερόεν. τὸ μέγα.

Ἀερονηχεῖς. τὰς ἐν τῷ ἀέρι νηχομένας νεφέ-
λας. Ἀριστοφάνης.

Ἀερόπη. ὄνομα κύριον.

Ἀέροψ, Ἀέροπος.

Ἀερόπιπος. ὃ εἰς ὕψος αἴρων τοὺς πόδας.

Ἀέσαμεν. ἀνεπαυσάμεθα, ἐκοιμήθημεν. Ὅ-
μηρος·

4. Ἀεκίλια ἔργα cum nusquam Homerus praestet, Schulz. obsa. misc. in Suid. p. 24. vidit ex Il. σ'. 77. (ubi cf. Eust.) restituendum Ἀεκίλια ἔργα. Adde Toll. in Apollonii Lex. p. 37. 7. ἀελλάδες Lex. Seg. p. 346. Cf. intpp. Soph. Oed. R. 467. 9. Respicit ad Homericum Ἰρις ἀελλόπος, ut Il. β'. 409. Cf. Etym. M. p. 20, 14. 10. Zon. p. 53. 11. Ἡρόδοτος VII, 168. Cf. Il. η'. 310. Superiora Ἀελπείων, οὐκ ἔ. sintne ex Od. ε'. 408. derivata, non ausim definire. 14. Σοφοκλῆς Aiac. 648, 49. 18. ἢ σκληρά. Ἀριστοφάνης ab Aldo vulg. Ἀριστοφάνης Lysistrat. 256. 20. E Zon. p. 54. sic supplenda: ὃ ἀεὶ νάων καὶ ῥέων. Cum Sulda vulgato Etym. M. p. 20, 32. 21. Procopius Histor. Arc. c. 19. Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ὡςπερ ποταμὸς ἀένναος ἐς ἡμέραν ἐκάστην ἐκδηιούμενος κατεληίζετο τοὺς ὑπηκόους. 24. Glossa Homericā.
1. Haec, apud Zon. p. 53. vel Hesychium paulo pleniora, nescio quis praeter usum atque litterarum seriem incutavit. 2. ἐπὶ τῶν ἀπρακτοῦ ἐγγειροῦντων Eust. in Il. v. p. 1215, 54. Adde Maii Collect. Vat. T. IV. (1831. 8.) p. 527. et Theod. Metoch. p. 371. coll. Boisson. Anecd. II. p. 437. Adde Gregor. Naz. Or. XXI. p. 376. οὐδὲ ταῦτόν παθεῖν τῶν ἀθλητῶν τοῖς ἀπέροις, οἱ τὸν ἀέρα πλείω παύοντες ἢ τὰ σώματα τῶν ἀθλων ἀποτυγχάνουσι. 3. ἐν Ἐπιγράμματι Macedonii XXV. pr. Verba mutilavit Zon. p. 51. 7. ἀνέθηκε Maced. κορύναν Edd. vet. 8. Il. ε'. 320. 11. Sic Harpocratio cum Lex. Seg. p. 347. 12. Ἀνσίας p. 283. R. ἀερκτον δὲ καὶ πανταχόθεν κάτοπτον. 13. Zon. p. 53. nihil nisi εἰς τὸν ἀέρα βαλεῖν, priorem explicationem tenent Lex. Seg. p. 347. et Hesych. 14. ὃ Σωκράτης Aristoph. Nub. 226. Cf. v. Περιφρονεῖν. Extrema nescio quo casu superioribus ex v. 237. assuta sunt. 17. Uberiora Hesychius. 19. Zon. p. 51. Ἀριστοφάνης Nub. 336. 21. V. Hesychius. 22. Glossa Homericā. Ἀερόπιπος Kist. suis e MSS. ἀερίππος Edd. vet. 23. Ὅμηρος Od. γ'. 151. cf. Apollon. Lex. p. 89.

ἐκηλος. Vel invita, quae quis nolens patitur. Vel quasi Ἀεκί-
λια, i. e. indigna. Homerus: Indigna facinora. Ἀέκητι.
Praeter voluntatem. Ἀελλα. Ventorum turbo. Ἀελλώ-
δεις ἵπποι. Veloces equae. Formula Tragicorum et ipsa.
Ἀελλόπους. Velox pedibus. Ἀελπείων. Non sperans.
Ἀελπτεύοντες. Desperantes. Herodotus: Desperantes fore
ut Graeci vincerent. Ἀελπτον. Desperandum. Vel du-
rum, difficile. Ajax apud Sophoclem: Nihil est quod quisquam
fore desperet, sed expugnantur etiam rigidum iusiurandum
et prae fracta consilia. Et Ἀελπτα. Inesperata, inexpectata.
Aristophanes: Profecto multa inexpectata per vitam perpetuam
accidunt. Ἀένναον. Quod nunquam cessat. Et ἀένναος,
perennis. Ab verbo νάω, i. e. fluo. Iustinianus vero instar
fluvii perennis subiectorum fortunas quotidie vastabat et po-

mulabatur. Ἀέξετο. Augebatur. Ἀερέθονται.
Valde instigantur. Ἀέρα δαίρειν. Ἀεργηλή. Otiosa,
negotiiis vacua. In Epigrammate: Daphnis fistulator tremula
senectute confectus hanc, quae manus cessantes gravaretur,
Pani rusticorum sodali pastorem dedicavit clavam. Ἀε-
ργός. Otiosus. Ἀέριον ὕδωρ. Aeria aqua. Et ἀέριος, qui
est in aere. Ἀερκτον. Non septum, et quod undique con-
spici potest. Lysias. Ἀεροβατεῖν. Per aerem ambulare,
in aere conversari: sic enim Socrates: Per aerem ambula,
et contemtor Solem, ne trahat humorem in nasturtia.
Ἀερόεν. Magnum. Ἀερονηχεῖς. In aere nantes nu-
bes. Aristophanes. Ἀερόπη. Nomen proprium. Ἀέ-
ροψ, Ἀέροπος. Ἀερόπιπος. Qui pedes in altum tol-
lit. Ἀέσαμεν. Requievimus, dormivimus. Homerus:

Νύκτα μὲν ἀέσαμεν χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες.
 Ἀεσις. πόνος τις.
 Ἀεσίφων. ματαιόφων, ἐπημέμος, ἢ βε-
 βλαμμένος τὴν φρένα. παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω, ἢ
 ἄσαι, τὸ βλάψαι.
 Ἀετασία. λύπη.
 Ἀέτειον πτερόν, καὶ κρέας.
 Ἀετιδεῖς. οἱ ἀετῶν παῖδες. Αἰλιανός. καὶ
 πελαργιδεῖς, οἱ τῶν πελαργῶν.
 Ἀέτιος. ἐξ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, διδάσκα-
 λος Ἐκνομίου, ἀπὸ πενιχῶν καὶ εὐτελῶν γονέων
 τυγχάνων. ὁ δὲ πατὴρ αὐτῶ τῶν ἐν στρατιᾷ δυσ-
 πραγέστερος ἐνελεγεμένων γενόμενος, ἐτεθνήκει κο-
 μιδῆ παῖδα τοῦτον ἀφείς. αὐτὸς δὲ εἰς ἕσχατον ἀπο-
 ρίας ἦκων ἐπὶ χρυσοχοίαν ἐχώρησεν, ἀκρότατός τε
 ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἡ φύσις αὐτῶ μειζόνων ὠρέγετο
 μαθημάτων, πρὸς λογικὰς θεωρίας ἐτρέπετο. καὶ
 δῆτα συγγίνεται Παυλίῳ, ἀρτίως ἀπὸ Τύρου εἰς
 Ἀντιόχειαν ἀφικόμενῳ, ἔτι κατὰ τοὺς Κωνσταντί-
 του χρόνους. τούτου ἠκροῶτο, πολλὴν ἐπιεικῶς
 φαινὼν τῆς ἀσεβείας τὴν ῥώμην εἰς τὰς πρὸς τοὺς
 αἰ διαφορομένους ζήτησεις· καὶ οὐκ ὑπόστατος ἦδη
 τοῖς πολλοῖς ἦν. ἐπεὶ δὲ Παυλῖος ἐτεθνήκει, Εὐ-

λάλου τρίτου καὶ εἰκοστοῦ ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων
 ἔχοντος τὸν θρόνον, πολλοὶ τῶν ἐκ τοῦ Ἀετίου
 ἐλεγχόμενων δεινὸν ποιησάμενοι πρὸς ἀνδρὸς δη-
 μιουργοῦ καὶ νέου κατακράτος ἐλαύνεσθαι, συστά-
 ντες ἐξήλασαν αὐτὸν τῆς Ἀντιοχείας. ἐξελαθεὶς δὲ
 εἰς Ἀνάζαρβον ἀφικνέεται. ὁ δὲ ἦδη τάχιστα δυνά-
 μειως πάσης πιμπλάμενος μελζους ἀεὶ τῶν διδομέ-
 νων ἀφορμῶν εἰσέφερε τοὺς καρπούς. ὁ δὲ οὐδὲν
 ἐπαύετο τοὺς μὲν διελέγων, φάυλως δὲ ἀμπισχό-
 μινος καὶ ὡς ἔτιχε ζῶν. † Οὗτος αἰρεσιάρχης ἦν,
 ὃς καὶ ἕθνος ἐπεκλήθη, ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταν-
 τίνου. τὰ αὐτὰ μὲν οὖν ἐφρονεῖ Ἀρείῳ, καὶ τὴν αὐ-
 τοῦ συνεκρότει δόξαν, πρὸς δὲ ἀρειανίζοντας διε-
 κρίνετο. ἦν δὲ καὶ πρότερον αἰρετικὸς ἄνθρωπος
 Ἀέτιος, καὶ τῷ Ἀρείου δόγματι διαπύρως συνηγο-
 ρῶν ἔσπευδεν. ἐν γὰρ τῇ Ἀλεξανδρείᾳ μικρὰ παι-
 δευθεὶς ἀναξεύγνυσι, καὶ καταλαβὼν τὴν ἐν Συρίᾳ
 Ἀντιόχειαν, ἐντεῦθεν γὰρ ἦν, ὑπὸ Ἀεοντίου τοῦ
 τότε τῆς Ἀντιοχείας Ἐπισκόπου χειροτονεῖται διά-
 κονος. εὐθύς οὖν συνεξερῶνει τοὺς ἐντυγχάνοντας
 ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους κατηγοριῶν διαλεγόμενος, τοὺς
 ἐριστικὸς κατωρθωκῶς λόγους. ἐπιστολάς τε συνε-
 κάττυεν πρὸς βασιλέα Κωνσταντῖνον. ἀλλ' εἰ τὰ

- 2 Ἀεσις. πόνος τις] Sic etiam Hesychius et Etymologus. [cum Zon. p. 51.] Existimabam autem aliquando legendum hic esse, ἄεσις, τόνος τις; quoniam Suidas infra vocem δέσις, quae tonum quendam apud musicos veteres significabat, exponit per ἄνεως. Küst. 3. Ἀεσίφων] Simili modo vocem hanc exponit Proclus Scholasta Hesiodi ad Ἔργων α'. 313. p. 78. Τὸν δὲ ἀεσίφωνα θυμὸν ἦτοι τὸν ἀερισφωνα θητόν, ὃ ἐστὶν ὁ μετέωρος καὶ πρὸς μὴδὲν τῶν ἀγγυάλων συντεταγμένος· ἢ τὸν βλαψίφωνα· τὸ γὰρ ἄσαι τὸ βλάψαι σημαίνει. Küst. δέσιφρων ἢ ματ. Zon. p. 50. φρενοβλαβῆς ἢ κοιμώμενος τὰς φρένας ex Lex. vet. Eust. in II. v. p. 1202. 6. Ἀετασ(α)] Apud Hesychium et Etymologum legitur, Ἀετώσιον, λύπη μεμιγμένον. Unde quis fortasse suspicetur legendum hic esse apud Suidam Ἀετώσιον. Küst. Obest vel Zon. p. 51. 7. ἀέτειον πτερόν ad figuram quendam dicendi, cuius vestigia licet in Boisson. Auecd. T. II. p. 451. IV. p. 215. deprehendere, videtur pertinuisse. Malim tamen haec ad disciplinam epimerismorum revocari: ut supplendum sit, Ἀέτιος δέ. 8. V. Valck. in Theocr. p. 401. κq. Eadem sero v. Πελαργιδεῖς. 10. Ἀέτιος.] In eandem sententiam, verbis tamen mutatis, haec dedit Philostorgius III, 15. Ἰνὸν τὴν ἀντιοχείαν ἐπέειπε Zon. p. 50. tali cum conclusione: ὅτινι ἀνάθεμα ἐγὼ γημι. Cf. Photii Bibl. C. 40. 12. ὁ δὲ πατὴρ αὐτῶ τῶν ἐν στρατιᾷ] Apud Philostorgium legitur: Τοῦ δὲ πατρὸς αὐτοῦ τῶν ἐν στρατιᾷ δυσπραγέστερον ἐνηγεμένων. Sed utraque lectio dura est et insolens, nec ut puto satis placebit auribus puriori Hellenismo assuetis. Küst. 16. αὐτῶ om. vulg. 18. Παυλίῳ ἀρτίως ἀπὸ Τύρου] Vide Valesium in Hist. Eccles. Euseb. p. 100. Küst. 23. Immo Εὐλάλου. 7. κινεῖται vulg. ab Aldo. 10. Οὗτος αἰρεσιάρχης ἦν κτλ.] Haec, observante Pearsono, ex Socratis Hist. Eccl. II, 35. in compendium sunt redacta. 15. διαπύρως Küst. ex MSS. et Socrate: διαπέτρως Edd. vett. 17. ἀναξεύγνυσι vulg. 20. συν-εξερῶνει] Socratis ἔξινοφῶνει.

Noctem quidem dormitans iniquis consiliis agitasti. Ἀεσις. Labor. Ἀεσίφων. Vanus, inflatus, vel non sana mente praeditus. Ab ἄω, spirō, vel ab ἄσαι, quod significat iacere. Ἀετασία. Dolor. Ἀέτειον πτερόν. Aquilina ala, et caro. Ἀετιδεῖς. Aquillarum pulli: Aelianus. Et πελαργιδεῖς,alconiarum pulli. Ἀέτιος. Aetius, natus Antiochiae, urbe Syriae, magister Eunomii, pauperibus et vilibus parentibus ortus. Eius autem pater cum caeteris ad militiam delectis infeliter fuisset, obiit, hoc admodum puero relicto. ipse vero ad extremam inopiam redactus aurificum artibus sese applicuit, ac principis evasit. Cuius ingenium cum sublimiores disciplinas affectaret, ad erudita studia se convertit. quamobrem Paulinum, qui reus Tyro Antiochiam venerat, sectari coepit. Constantino adhuc imperante. Hunc igitur audivit, impietatis suae vires evidenter demonstrantibus, quae cum adversariis agitabantur: neque valens hominum ei amplius resistere poterat. Post obitum vero Paulini, cum Eulallius vicesimus tertius ab Apestolis sedem

teneret, multi eorum qui ab Aetio confutabantur indignati se ab homine opifice et adolescente prorsus exagitari, conspiratione facta illum Antiochia expulerunt. expulsus is Anazarbum pervenit. tum vero iam brevissimo tempore summam facultatem consecutus maiores e datis opportunitatibus fructus semper reportabat, nec cessabat unquam alios redarguere, cum vili amictu et victu uteretur. † Hic haeresiarcha fuit, cognomine athenus vocatus. Constantini M. tempore, qui eadem sentiebat quae Arius, eiusque opinionem tuebatur. controversiae tamen ei cum Arianis intercedebant. Fuit autem et ante homo haereticus Aetius. Arian dogma summo studio defendens. Cum enim Alexandriae leviter studiis imbutus fuisset, illinc discessit, et Antiochiam, unde oriundus erat, profectus ab Leontio, tunc Antiochiae Episcopo. Diaconus creatur. Statim igitur auditores, quibuscum e categoriis Aristotelis disserere coepit, sermonum novitate percullit, quippe in disputationibus contentiosis probe versatus. Epistolas quoque composuit ad Imperatorem Constantium. Quamvis au-

αὐτὰ τοῖς ἀρειανίζουσιν ἔλεγεν, ὅμως ὑπὸ τῶν οὐ-
κείων οὐ δυναμένων συνίεσαι τὸ περισκελῆς τῶν λο-
γισμῶν ὡς αἰρετικὸς ὁ δμοφρων αὐτοῖς ἐνομιζέτο.
καὶ διὰ τοῦτο ἐκδιωχθεὶς τῆς αὐτῶν ἐκκλησίας ἔδο-
ξεν αὐτὸς μὴ βούλεσθαι κοινωνεῖν αὐτοῖς. καὶ νῦν 5
εἰσιν ἐξ ἐκείνων οἱ τότε μὲν Ἀετιανοί, νῦν δὲ Εὐνο-
μιανοὶ λεγόμενοι. Εὐνόμιος γὰρ ταχυγράφος ὢν
ἐκείνου καὶ ὑπ' αὐτῷ παιδευθεὶς τὴν αἰρετικὴν λέ-
ξιν, τοῦ στίφους τούτου προέστη.

Ἀετίτης. εἶδος λίθου. ὡς καὶ ἀγάτης καὶ λυ-
χνίτης.

Ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκει. ἐπὶ τῶν ἐπιχει-
ρούντων διδάσκειν τινάς, ἃ ἐπίστανται μᾶλλον τῶν
θελούντων διδάσκειν.

Ἀετὸν κἀνθάρος μαιεύσομαι. ἐπὶ τῶν τιμω-
ρουμένων. πῶς μείζονας προκατάρξασκας κακοῦ. λέ-
γεται γὰρ τὰ ὡὰ τοῦ αἰετοῦ ἀφανίζεῖν ὁ κἀνθάρος.

Ἀετὸς ἐν νεφέλαις. ἐπὶ τῶν δυσαλώτων· πα-
ρόσον αἰετὸς ἐν νεφέλαις ὢν οὐχ ἀλίσκεται.

Ἀετὸς οἰκοδομημάτων τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, 20 ἢ
ὁ τινες ἀέτωμα καλοῦσιν.

Ἀετοῦ γῆρας. κορυφὸν νεότητος. παρόσον καὶ
γῆραςκων ὁ αἰετὸς ἀμείνων ἐστὶ παντὸς ὄρνιθος.

Ἀετώματα. τὰ τῶν ἱερῶν στεγάσματα πτέρυ-
γας καὶ αἰετοῦ καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης. 62

Τὰς οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς αἰετὸν.

ἀντὶ τοῦ στεγάσομεν.

Ἀζαλέας δρυς. πρὸς τὸ σημαίνον. πό-
τερον ὅτι φυλλοθήρεϊ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ξηραίνο-
μενα τὰ δένδρα, ἐκ ῥιζῶν ἀναβαλλόμενα ὑπὸ τῶν
χειμάρρων· ἢ ὅτι δρυτόμοι εἰς τὰς ποταμίους ἐμ-
βάλλουσι διώρυχας κόπτοντες, ἵνα συγκαταφέρηται
ἐπ' ὄμβρων· ὅπερ ὄγμεις.

Ἀζαλέη. ξηρά.

Ἀζαρίας. ὄνομα κύριον.

Ἀζαίνεσθαι. ξηραίνεσθαι.

Ἀζέμιλκος. ὄνομα κύριον.

Ἀζειάδης. ὄνομα κύριον. καὶ πατρωνυμικῶς
Ἀζειάδας.

Ἀζειδης. ὄνομα κύριον.

Ἀζειρει. τὸ ζέει. Ἀζήρει δέ, τὸ ξηραίνει.

Ἀζειρον. ἀποίκιον. ζειρὸν γὰρ τὸ ποικίλον.

τὸ ἄχρωστον.

Ἀζειῶται. Τρωικὸν ἔθνος.

Ἀζήιος. ὄνομα κύριον.

Ἀζηλόεν. τὸ μέλαν.

5. αὐτὸς MSS. et Socrates: αὐτοῦς vett. Edd. 10. Cf. vv. Ἀγάτης et Χρυσίτης. 12. Zenob. II, 49. Arsen. p. 20. quorum
praestat scriptura ἔχειρουντων. 15. Usus est Aristoph. Lysistr. 695. Cf. Eust. in Il. ω. p. 1352. sive Schol. in Arist. Pac.
128. sq. Hesych. v. Αἰετὸν κ. μ. Zenob. I, 20. 18. Proverbium Aristophanis irrisione celebratum, αἰετὸς ἐν νεφέλαις γενήσεται
ἡματα πάντα: v. Eq. 1018: 1033. Av. 979. cf. Schol. Aristid. Fr. p. 114. et qui vocibus liadem quibus Suidas utuntur, Zenob. II,
50. Diog. I, 67. Arsen. p. 21. Adde v. Αἰετὸς ἐν νεφ. 20. Ingebantur αἰετὸς οἰκοδομημάτων. Excidit etiam τῶν. Verum quod
gravioris est momenti, docent vel Harpocratio et Arsenijus p. 20. haec cum Aristophanis versu, cui glossa Αἰετώματα — κἀλοῦσιν
(ascita partim e Zon. p. 52.) praehgitur dissentanea; continuanda fuisse. Ceterum cf. Lex. Seg. p. 348. coll. 202. Αἰετὸς προ-
πυλαίος. τὸ νῦν λεγόμενον αἰετῶν ἢ δέλτα. V. Intpp. Plin. OL XIII, 21. 22. Excidit in novissima νεάζοντος, v. Zenob. II,
38. Arsen. p. 21. κἀνοθὸν tanquam avis villsissima significationem in proverbis quibusdam exillisse docet Rubrik. in Tim. p. 164.
2. Ἀριστοφάνης Av. 1106. τὰς γὰρ τῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς αἰετὸν. 5. Glossa Il. λ'. 494. ubi scholia Veneta cum Suida con-
spirant, ut opera sibi mutua praestent. Schol. ἢ διπλὴ πρὸς τὸ σημαίνον, id est, nota propter sensum ambiguitatem ap-
picta. Kusterus figuram pervulgatissimam innui putabat. 6. Legas utrobique, καὶ ξηραίνοντα — ἀναβάλλεται. 8. L. of
δορυτοῖ. 12. Lex. de Spiritu. p. 208. 15. Αἰετῶ quod Zonaras reddendum, pendet ab Il. β'. 513. Sed aliud hic omnia
obtinuisse tum πατρωνυμικῶς arguit, tum Etym. M. p. 22. f. sic τὴν Βοιωτικὴν εὐρανὸν ἐν ὑπομνήμασι σχολίων. Αἰετὸς, Αἰετὸς τὸ
πατρωνυμικόν: adde p. 54, 46. 18. Cf. v. Ἀζήρει: unde h. l. ἀζειρει editum rediit Schulz. Obs. misc. in Suid. p. 25.
confirmante Zon. p. 55. V. infra Kusterum. 20. ἄχρωστον] Repraesentavi lectionem Editionis Mediolanensis, quoniam reli-
quae mendo typographico [ἄχρωστον] hic inquinatae sunt. Suspecta mihi autem est vox ἄχρωστον, quoniam Hesychius [cum Zon.
p. 55. qui deinceps cum Suida consentit] in diversa ab it, et Ἀζειροῦ exponit ἀζώστον. Quare si quis et hic pro ἄχρωστον scri-
bendum censuerit ἄζωστον, me non habebit dissentientem. Kust. Obest Etym. M. p. 22. 21. Zon. p. 55. et Steph. Byz. So-
phoclis Nilam affert Hesychius. 23. ἄζον. μέλαν Hesych. Affecta Suidae glossa videtur ad Laconismum revocanda; de quo
dixit Valck. in Adoniaz. p. 292.

tem eadem quae Ariani profiteretur, tamen a suis, qui praefrac-
tum eius argumentandi modum assequi non poterant, pro haere-
tico habitus est, quantumvis cum ipsis sentiret. Expulsus igitur
ex illorum ecclesia prae se tulit, se illorum communioni sponte re-
nunciasset. Sectatores eius qui hoc tempore supersunt, olim Ae-
diani, nunc vero Eunomiani vocantur. Eunomius enim illius no-
tarius, ab eo haeresin edoctus, sectae istae postea praefuit. Ἀε-
τίτης. Lapidis genus: ut et achates et lychnites. Ἀετὸν
ἵπτασθαι δίδ. Aquillam volare docet: de illis dictum, qui se
periculosiores docere conantur. Ἀετὸν κἀνθάρος. Aquillae sca-
rabaeus obstetricabor. Dictum de illis, qui potentiores, a quibus
prioris iniuria sunt affecti, nesciuntur. scarabaeus enim ut fer-
runt aquillae ova perdit. Ἀετὸς ἐν νεφέλαις. Aquila in nu-
bibus. De his qui difficulter capiuntur: aquilla enim inter nubes
volans capi nequit. Ἀετὸς. Fastigium aedificiorum, quod sunt

qui etiam αέτωμα vocent. Ἀετοῦ γῆρας. Aquillae senectus,
corydi iuventus. Nimirum aquilla vel senex reliquis avibus praes-
tantior est. Ἀετώματα. Templorum tecta vocant aquillas
et pinnae. Aristophanes: Domus vestras contegemus ad aquillas
usque. Id est ad tectum. Ἀζαλέας δρυς. Aridas quercus.
Dicitio verborum ad sensum insignis. Ideo dictum, quod arbores
eodem tempore a torrentibus radicitus evulsae folia amittant; vel
quod eas lignarum caesae in fluviorum fossas conciliant, ut simul cum
pluvia deferantur? quorum hoc praestat. Ἀζαλέη. Arida. Ἀζα-
ρίας. Nomen proprium. Ἀζαίνεσθαι. Arescere. Ἀζέμιλ-
κος. Nomen proprium. Ἀζειάδης. Nomen proprium. Et pa-
τρωνυμικῶς Ἀζειάδας. Ἀζειδης. Nomen proprium. Ἀζειρει.
Fervet. Ἀζειρει contra, arefacit. Ἀζειρον. Non variegatum
(ζειρὸν enim varium significat), vel colore vacuum. Ἀζειῶται.
Aziotae, Troica gens. Ἀζήιος. Nomen proprium. Ἀζηλόεν. Ni-

Ἄζηλον. ὃ οὐκ ἂν τις ζηλώσειεν.
Ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι μέ φησ.
καὶ Ἄζηλος βίος, ὃ εὐτελής.

Ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὐροῦσαι βίον
χωροῦσι πρὸς σέ.

Ἄζήμιθρον. ἀζήμιον.

Ἄζήμιος. ἀβλαβής. κυρίως δὲ ζημία ἢ τῆς
ζωῆς μείωσις. ἢ τὸ ἐν ζωῇ μιαιρόν. Ἀριστοφάνης
Πλούτῳ.

Μῶν ἀξιοῖς φρενακίσσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι 10
ἀζήμιος;

ἢ Ἄζήμιος ὁ ἀληθῆς καὶ μὴ ὑπέχων ζημίαν τοῦ πά-
θους.

Ἄζηνᾶς. ὄνομα κύριον. καὶ Ἄζηνεύς.

Ἄζηνειεύς. Ἀζηνία δῆμος ἐστι φυλῆς τῆς Ἰπ- 15
ποδοποντιδος, ἀφ' ἧς ὁ φυλῆτης Ἀζηνειεύς. καὶ
Ἀζηνειῖς καὶ Ἐρχιεῖς καὶ Ἀλιεῖς καὶ πάντα τὰ ὅμοια
δασείως φασὶ φθέγγεσθαι τοὺς Ἀττικοὺς τοὺς πα-
λαιούς. Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον καὶ Ἀντι-
γυον.

Ἄζηρος. ὁ μὴ ξηρός.

Ἄζήρει. τὸ ξηραίνει. Ἄζειρει δὲ τὸ ζέει.

Ἀζησία. ἢ Κόρη. Ἀμαία δὲ ἢ Δημήτηρ. καὶ
παροιμία. Ἡ Ἀμαία τὴν Ἀζησίαν μετήλθεν. ἐπὶ
τῶν πολυχρονίας ζητήσεσι χρωμένον.

Ἀζήτητον. τὸ ζήτησιν καὶ κατηγορίαν ἔχειν
5 κεκωλυμένον. οὕτως Αἰσχίνης.

Ἀζητός. ὁ σεβαστός.

Ἀζηχῆς. ἀδιεχῆς, ἀδιαλείπτως.

Ἀζημῶθ. ὄνομα κύριον.

Ἀζοῦρός τις.

Ἀζωρος. ὄνομα κύριον. σημαίνει δὲ καὶ τὸν
εὐκρατον οἶνον.

Ἀζυξ. ὁ μὴ συνεζαυγμένος γάμψ. καὶ ὁ κέλης
ἵππος.

Ἄει. πνέει. Ἄει δὲ ἀντὶ τοῦ ἔως, καὶ ἀντὶ τοῦ

μέχρι.

Ἄει. εἰώθασιν γὰρ τὸ ἀεὶ καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνου
τάτταν. ὡς καὶ Ὀμηρος.

Ἐχων κότον ἐμμανῆς αἰεὶ.

καὶ Σοφοκλῆς.

20

Ὡς λελοιπότη

κεῖνον τὸν ἀεὶ βίον ἐξεπίστασο.

τουτέστι, τὸ μακρὸν γῆρας τῆς ζωῆς.

2. Sophoclis Trach. 747. 4. Eiusdem Trach. 284, 85. βίων vulg. 8. μικρόν Editiones. Recepinus e MSS. Paris. μιαιρόν. Videndum tamen ne glossae subobscurae Ἀζήμιθρον haec sit interpretatio, ἢ τὸ ἐν ζωῇ μιαιρόν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ v. 271. Kist. omiserat Aristophaneum ἀζήμιος. 12. Observaverat Porius haec e Schol. Sophocl. Elect. 1102. esse descripta, unde legendum ζημίαν τοῦ ψεύδους. 15. Harpocratio Pal. cum Lex. Seg. p. 348. Attigit Hesychius. 17. Cl. Steph. v. Ἀλαί ao sigillō Nōstri praecceptum in v. Ἀλύειν. 19. Polemonis opus ab Athenaeo frequenter adhibitum; quamquam huius generis subdignationem apud illum non licet reperire. 21. Kistherus Diatr. p. 41. aut ἄ. ὁ ξηρός aut putabat ἀξηρος esse reprehendum. Interim malo ἀξηρός. 22. Vide paulo ante v. Ἀζειρεῖ, et nota varietatem lectionis. Edit. Mediolanensis utroque in loco agnomit τὸ Ἀζειρεῖ: sed ἀζειρεῖ esse veram lectionem non dubito. Kist. ἀζειρεῖ Hesych. ἀζειρεῖ Ald. 1. Lex. Seg. p. 348. Ἀζησία. οὕτως ἢ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλέϊ καλεῖται. Accedit Hesychius: tueri studuit Lobeck. Aglaph. II. p. 822. Sed quamquam eadem repetantur in v. Ἀμαία et paulo fusioribus verbis Didymi extant apud Zenob. IV, 20. horum tamen originem a corruptis nominibus Ἀζησία καὶ Ἀμαία (v. Valck. in Herod. V, 82.) fluxisse contenderim. Ceterum ἢ μήτηρ Med. 4. Sic Harpocratio. 5. Αἰσχίνης in Ctesiph. p. 57. 7. Quod Hesychii v. Ἀζητός, Ἀζηχῆς (Ἀζηχῆς) et Ἀζηχῆς Kistherus avert, his nihil inest quo ἀδιεχῆς tueare. Equidem nisi hoc ipsum ἀδιεχῆς Eustathius inculcasset, legerem cum Elym. M. p. 22. coll. Apollon. Lex. Hom. p. 45. ἀδιεχῆς. 10. Ἀζωρος — καὶ ὁ κυβερνήτης τῆς Ἀργούς: Hesychius. 14. Pertinet haec explicatio, id quod Hesychius docet, ad formulam διὐρ ἀεὶ. In novissimis desideramus μέχρι νῦν, coll. Schol. Eur. Med. 665. 16. Haec nescio quis ex Schol. Sophoclis Oed. Col. 1584. petita subiecit. Neque ista ut nunc se habent satisfaciunt. Grammaticus in Mail collect. Vatic. T. IV. (R. 1831. 8.) p. 526. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν διηρηκῶς ἐργάζεται, τὸν αἰὶ χρόνον ἐργάζεται λέγουσιν. 17. Ὀμηρος II. v. 517. unde legendum ἔχειν. 19. Σοφοκλῆς Oed. I. l.

gram. Ἄζηλον. Quod nemo aemulari vult. Tam indignum facinus me porpetrasse dicis? Et Ἄζηλος βίος, vita contentumena. Quas fortunatae fuerant, nunc ad miserum vitae statum reductas te accedunt. Ἀζήμιθρον. Damni expers. Ἀζήμιος. Haesus. Proprie tamen ζημία dicitur imminutio facultatum vel damnus vitae. Aristophanes: Putasne vero, postquam nobis illuseris, te illaesum hinc discessurum? Et Ἀζήμιος, verax, qui mendacii poenam non patitur. Ἀζηνᾶς. Nomen proprium. Ἀζηνειεύς. Azenia pagus est tribus Hippothontidis, cuius tribulis vocatur Azeniensis Ἀζηνειεύς autem. Ἐρχιεῖς, Ἀλιεῖς et similia quaevis aspero spiritu veteres Atticos pronuntiare ferunt: de quo Polemo libris ἴς quos ad Adaeum et Antigonom scripsit. Ἀζηρος. Non

siccus. Ἀζήρει. Arefacit. Ἀζειρεῖ vero, fervet. Ἀζησία. Proserpina. Ἀμαία vero Ceres. Unde proverbium: Ceres Proserpinam quaerit. dictum de his qui diuturnis in quaestionibus versantur. Ἀζήτητον. Res de qua quaestio et accusatio institui vetita est. Sic Aeschines. Ἀζητός. Augustus. Ἀζηχῆς. Perpetuo, sine intermissione. Ἀζημῶθ. Nomen proprium. Ἀζοῦρός τις. Ἀζωρος. Nomen proprium. Significat etiam vinum bene temperatum. Ἀζυξ. Nondum matrimonio iunctus. Item, equus singularis. Ἄει. Flat. At Ἄει usque ad, adhuc. Ἄει. Solent enim hanc vocem etiam de exiguo tempore usurpare. Ut Homerus: Pertinacem semper iram alens. Et Sophocles: Illum de perpetuo ritae cursu decessisse scias. ubi dicit longaevitae vitae senectutem.

Ἄει. τούτου ἰά φωναί. † Ἄει δὲ χρῆ τὸν σφόν εἶναι ὅμοιον, ἐν ἀλγηδόσιν ὀξείαις, ἐν ἀποβολῇ τέκνων, ἐν μακραιῖς νόσοις. οἷος ἦν Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς. † καὶ παροιμία. Ἄει γὰρ εὐπίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι, ἐπὶ τῶν ἀξίως καὶ εἰς πάντα 5 εὐδαιμονούτων. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρομένων.

Ἄει γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. ἐπὶ τῶν ἐλπίδι μὲν ἀεὶ τρεφομένων ἀπαλλάττεσθαι τῶν δευκῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων.

Ἄει γλήνησιν. ταῖς διηγεκείαι ἑυπαρίας. 10

Ἄειδαμνα. ὄνομα κύριον.

Ἄειδε. ἄδε, λέγε.

Ἄειδελον. ἀόρατον. καὶ Ἀηδές, λυπηρόν. καὶ Ἀειδέστερον, ἄμορφον. Τὸν χαλκὸν ἄμορφον παραλαβόντες καὶ ἀειδέστερον εἰς μορφὴν ἐντείνουσι 15 καὶ κατασχηματίζουσι.

Ἀειδής. ὁ ἀφανής. Ἀειδής ψυχή. καὶ Ἀειδία ἢ ἀμορφία.

Ἀειδίνητος. ὁ πάντοτε στρεφόμενος.

Ἀειδώνιος. ὄνομα κύριον. 64

Ἀειεστῶ. Ἀντιφῶν τὴν αἰδιότητα καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἐστάναι. ὥσπερ καὶ εὐεστῶ ἢ εὐδαιμονία καλεῖται. ἢ λέξις παρὰ τῷ Διογενίανῳ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ.

Ἀειθαλής. ἀεὶ θάλλων.

Ἀεικέλιος. ὁ εὐκαταφρόνητος.

Ἄεικες. τὸ ἀνόμοιον. Ἀεικὲς δὲ τὸ ἀπρεπές. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ὅντι ἀεικὲς.

καὶ αὐθις.

Εἰς ἄτας

ἐμπίπτεις οὕτως ἀεικῶς.

1. *ib'* Bastius in Gregor. p. 349. quem vide. Hermannus olim vulgatum tuebatur, si quidem Pindaricum ad demptum esset. Ἄει — νόσοις conformata sunt ex verbis Marci Anton. l. 8. καὶ τὸ ἀεὶ ὅμοιον, ἐν ἄ. ὁ. ἐν ἄ. τέκνου ἐν μ. νόσοις: nam absunt illa, οἷος . . . ὁ Τυανεύς. De quibus Küsterus: „Ea sunt assummentum inepti cuiusdam hominis, qui cum eodem loco Apollonii cuiusdam mentionem factam vidisset, a quo Marcus Antoninus se didicisse profiteretur ea, quae tota illa paragrapho recenset, putavit de Apollonio Tyaneo ibi verba fieri: in quo tamen eum ratio fefellit. Nam Apollonius Tyaneus, quem sub Nerone iam floruisse constat, non potuit ad Marci Antonini aetatem usque pervenire.” 4. Sophoclis versus in fr. inc. LXXXIV. Adde Zenob. II. 44. Diog. l. 58. subiungit Arsenius p. 22. μεταγεγραμμένον τοῦ εὐπίπτουσιν εἰς τὸ ἐμπίπτουσιν. Ceterum hi iure nesciant superiora ἀξίως καὶ. 7. Zenob. II. 43. Philemoni tribuit Arsen. p. 22. 10. Ἄει γλήνησιν] Hic articulus in uno MS. Paris. deest; in duobus aliis vero sola vox Ἀειγλήνησιν, nulla addita interpretatione, legitur. Küst. Idem Diatribe p. 42. ἀειγλοῦσαν coniecit, ignarus ad Nicandri Ther. 373. ἀεὶ γλήνησιν ἀμυδρὴν (ubi cum MSS. l. γλήνησιν) respici. Quamobrem vulgatum dissolvi. Ceterum Zon. p. 51. ἀειγλήνησιν, quod praefendum, siquidem γλήνη pro ἑυπὸς dictam referant Suid. v. Γλήνη et Eust. in II. ὁ. p. 1344. 11. Edd. Ἀειδάμνα. 13. V. Ety. M. in v. 14. Locum integriorem vide sub v. Δημουργός: ubi legitur, quod praefendum, ἐκτείνουσι.
4. Hoc, nisi fallor, scribendum Ἀειδωνεύς. 5. Ex Harpocratiōne: nisi quod novissima, ἢ — δευτέρῳ, ab huius MSS. absunt. Ceterum integra fere repetuntur in v. Ἀειεστῶ, partim in v. Εὐεστῶ. Formam vocis attigit Valok. in Herod. l. 85. 7. Mansuetus in Harpocratiōnem locum hunc sic legendum et supplendum esse recte monuit: Παρὰ τῷ Διογενίανῳ ἐν ἀληθείας δευτέρῳ Ἀντιφῶντος. Non enim Diogenianus, sed Antipho libros de veritate scripserat. Diogenianus vero in Lexico suo notaverat vocabulum illud legi apud Antiphontem libro secundo de Veritate. Hunc enim esse verum huius loci sensum vel ex ipso Suida patet v. Ἀειεστῶ: Ἡ λέξις Διογενίανῳ ἐν ἀληθείας δευτέρῳ τοῦ Ἀντιφῶντος. Küst. Is alter rem diiudicavit in v. Ἀειεστῶ. „Si vera est coniectura Reinesii Varr. Lecu. II. p. 128. scribendum erit ἐν Ἀμαλθείας δευτέρῳ: et sequentia illa τοῦ Ἀντιφῶντος tanquam supervacanea ex textu elicienda sunt. Scripserat enim Diogenianus lexicon variarum vocum, ut ex Hesychio et Suida constat: cui operi nomen Ἀμαλθεία vel Κέρας Ἀμαλθείας ab auctore inditum fuisse, idque ipsum a Suida hic designari modo laudatus vir doctissimus suspicatur. Sed coniecturae huius quamvis ingeniosae haud temere tamen subscripserim, existimoque locum potius hunc sic constituendum et legendum esse: Ἡ λέξις Διογενίανῳ ἐξ Ἀντιφῶντος ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ. Vel si hoc non placeat, simpliciter dicendum est, Diogenianum opus aliquod περὶ ἀληθείας conscripsisse, et verba illa ultima τοῦ Ἀντιφῶντος adiecta esse a sciolo quodam —” Fugit hunc Glossa Herodotea (p. 243. Schw.): Εὐεστῶ. εὐημερία, εὐετηρία, ἢ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγή. Διογενίανός ἄνευ τοῦ σ γράφει. Qui locus dubitationem movere possit, utram vocem Diogenianus traxerit. Cf. Rank. de Lex. Hesych. p. 44. Utcunque est, extrema ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ non ambiguum quin ad primum versum retrahenda sint. 9. ἐς ἀεὶ ὁ. Hesychius. 10. Sic interpretatur Hesych. v. Ἀεικέλιου. 12. ἐν Ἐπιγράμματι] Immo II. l. 70. οἱ τοὶ ἀεικὲς. Neque praegrassa recte se habere crediderim, nisi quis discrimen istud tenoris aliunde pervicerit. 14. καὶ αὐθις] Soph. El. 215, 16.

Ἄει. Undecim formis variatur. † Semper autem sapientem sui similem esse oportet, et in acerbis doloribus, et in amissione liberorum. et in diuturnis morbis. Talis erat Apollonius Tyaneus. † Et proverbium: Semper bene cadunt Iovis tesserae. dictum de iis qui merito et in omnibus rebus felices sunt. quamquam alii hoc ad eos referunt, qui merito puniuntur. Ἄει γεωργὸς εἰς νέωτα πλ. Semper agricola in proximum annum est dives. Dicitur de iis qui perpetuo spe sustentantur, fore ut o calamitatibus evadant, et tamen idem in eas denuo recidunt. Ἄει γλήνησιν. Perpetuis sordibus. Ἀειδαμνα. Nomen proprium. Ἀειδε. Cane, dic. Ἀειδελον. Quod non cer-

nitur. Et Ἀηδές, molestum. Et Ἀειδέστερον, informe. Cum acceperint aes rude et informe, formant illud et varias in figurarum convertunt. Ἀειδής. Qui non videtur. Anima quae cerni non potest. Et Ἀειδία, deformitas. Ἀειδίνητος. Qui undique circumagitur. Ἀειδώνιος. Nomen proprium. Ἀειεστῶ. Antiphon sic dicit perpetuitatem et in eodem statu permansionem: ut εὐεστῶ vocatur felicitas. Vocabulum extas apud Diogenianum, sumptum illud ex libro secundo de Veritate. Ἀειθαλής. Perpetuo florens. Ἀεικέλιος. Contemnendus. Ἀεικες. Dissimile. Ἀεικὲς vero, indecorum. In Epigrammato: Nihil indecori. Alibi: In calamitates tam indignas incidis.

Ἀεικέστερος. ἀπρεπέστερος.
 Ἀείκεια. ἢ ἀπρέπεια.
 [Ἀεικέλιον. τὸ ἀπρεπές.]
 Ἀεικίας. τὰς ὕβρεις σημαίνει. καὶ ὄνομα κύριον.
 Ἀεικίσουσι. ὕβρισουσιν.
 Ἀεικῶς. ἀπρεπῶς, ἀσυνήθως.
 Οὕτως
 ἀεικῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.
 οἰκτρῶς μὲν διὰ τὸ βίᾳ ἐπιβουλευθέντα, ἀεικῶς δὲ
 διότι πελέκει αὐτὸν μεθ' ὕβρεως ἐτίσαντο. 10
 Ἀειλογεῖς. ἀεὶ λαλεῖς. καὶ Ἀειλογία, πο-
 λυλογία, ἢ ταντολογία, ἢ τὸ διαπαντὸς ἐξεῖναι λέ-
 γειν. Ἀειλογία. τὸ ἀεὶ λόγον καὶ εὐθύνας ὑπέ-
 χειν. οὕτω Δημοσθένης καὶ Ἰσαῖος.
 Ἀεὶ με τοιοῦτοι πολέμοιοι διώκοιεν. ἐπὶ τῶν 15
 ἀνδρῶν καὶ μηδενὸς λόγου ἀξίων.
 Ἀειμνηστος.
 Ἀείνων. τὸ ἀένναον.
 Ἀειπαρθένους. τὰς Ἐρινῦς. μυθικὸν δὲ
 ἔστι τοῦτο. ὑπονοεῖν δὲ χρὴ τὰς ἀδωροδοκίτους καὶ 20
 σὺχὶ κραθῆναι δάφροις δυναμένας ὑπὸ τῶν ἀδικούν-
 των. Σοφοκλῆς.

Καλῶ δ' ἀρωγὸς τὰς ἀεὶ τε παρθένους,
 σεμνὰς Ἐρινῦς τανύποδας.
 Ἀεῖπλانا. πεπλανημένα, γλύαρα, πλήρη
 γλυαρίας.
 Ἀεῖπλانا χεῖλεα γρη῏ος.
 Ἀεῖρακος. ἢ ἔλαφος παρὰ Κρήταις.
 Ἀεῖρε. πρόσθερος. Ὀμηρος.
 Μῆ μοι οἶνον ἄεῖρε μελίφρονα.
 Ἀεῖρεν. ἔβαλε.
 Καὶ ἔππια λῆματ' ἄεῖρεν.
 Ἀεῖρός. ο ἄπειρος.
 Ἀεῖρω. τὸ ἐπαίρω καὶ κουγίζω καὶ βαστάζω. 65
 Ἀεῖρων. ἀδῶπεντος.
 Ἀεῖρόντος. ὁ ἀεὶ ἥρων.
 Ἀεῖτης. ὁ ἐταῖρος.
 Ἀεὶ τις ἐν Κύδωνος. ἐπὶ τῶν φιλοξένων καὶ
 πρὸς ὑποδοχῆν ἐτοίμων, παρόσον Κύδων Κορίν-
 θιος φιλοξενώτατος ἐγένετο.
 Ἀεὶ τοῖς ἐρῶσιν σίνεσμεν. Ἀριστοφάνης
 περὶ ὀρνίθων. διὰ τὸ τοῖς ἐραστὰς ὀρνίθους εὐγενεῖς
 χαρίζεσθαι τοῖς ἐρωμένοις. καὶ ἡ σίττη δὲ καὶ εἰ τι
 τοιοῦτον ὄρνεον δεξιὰ πρὸς ἔρωτα φαίνεται. Ἐγὼ

8. Perperam haec intrusa videntur a glossa superiore Ἀεικέσ fluxisse. 4. Etym. M. p. 22, 8. τὰς ἀπρεπεῖς ὕβρεις Zon. p. 51. Pertinet ad Od. v. 308. 5. ἀεικίω Zon. p. 54. Homerus ἀεικίσσασθαι, quo spectare credas lexicographos: cf. Etym. M. p. 22. 7. Verus Sophocles El. 101. sq. Cuius Schol. Suidas descripsit, augendus voce καὶ post βίᾳ. 11. ἀειλογεῖς (Hesych.) reicit Phrynichus Seg. p. 21. 18. Sic cum Harpocratiōne Hesych. Zon. et Etym. M. 15. πολέμοιοι Küst. cum MSS. πόλεμοιο Edd. venit. cum Zenob. II. 52. Diog. I. 70. Arsen. p. 22. 18. Ἀεῖνω] Antea corrupte legebatur Ἀεινόν: pro quo duabus distinctis vocibus acribendum esse ἀεὶ νῶν optime ad hunc locum monuit Portus. Küst. Ipsa mendī similitudo perducit ad formam Ἀεινόντων ἀείνων, quam grammatici potissimum Aristophane Ran. 146. auctore commendant. Vide vel Lex. Seg. p. 347, 48. 19. Ἀεὶ παρθένους vulg. 22. Σοφοκλῆς Aiac. 835, 37. cuius interpreti sua debet Suidas. 6. παρὰ Κρήταις] Incolens prorsus est Κρήταις pro Κρησί. Quare licet vocem istam suspectam haberem, nolui tamen absque au- ctoritate MSS. quicquam mutare. Küst. Κρησί laudat Koentius in Gregor. p. 593. quem videas. Si tamen fidendum Aidinae compendio ᾧ, legere praestat Εὐριπίδης Κρησσίας. 7. Ὀμηρος] Versu inter grammaticos (cf. vel Hesych. et Schol. Soph. Aiac. 545.) decantato Il. ζ. 264. Adde v. Αἴρε. 9. Ἀεῖρεν. ἔβαλε] L. καὶ ἀντὶ τοῦ ἔβαλε cum Zon. p. 54. 10. Est Callimachi fr. CCXVI. Cf. v. Ἰππια, unde hic locus emendandus: v. Tour. I. p. 267. sq. Adde Schol. Arist. Ach. 927. 11. ἀδρός κολλητο Hesychio Küst. Dialr. p. 42. Ἀεῖρον, ἀρῆτον, ἀπαράτητον, ἀδῶπεντον Etym. M. p. 21, 43. ac similiter Hesych. (quamquam in alibi ἀείροις, ἀπείροις) v. Ἀειρόν et Ἀειρόν. Fuit cum corrigerem ὁ ἀπρός. 12. In Boisson. Anecd. IV. p. 367. v. 28. Ἀρω (l. αἶρω) τὸ ἐπαίρω. 13. V. Boisson. Anecd. III. p. 328. Cf. Hesych. v. Ἀειρόν. 14. Ex Soph. Oed. C. 489. Rectius simpliciter ᾧ Zon. p. 52. Cf. etiam v. Ἀποκατεῖν. 15. Ἀεῖτης etiam Zon. p. 50. et Lex. Seg. p. 348. Scribendum Ἀίτης Portus monuit. 16. Haec fere repetuntur in v. Τίς. 19. Ἀριστοφάνης Av. 704. cuius Scholiastis, si discedimus ab novissimis quinque vocibus, Suidas sua debet.

Ἀεικέστερος. Turpior. Ἀείκεια. Turpitude. [Ἀει-
 κέλιον. Indecorum.] Ἀεικίας. Contumellas signi-
 ficat. Idem, nomen proprium. Ἀεικίσουσιν. Con-
 tumelia afficient. Ἀεικῶς. Indigne, praeter morem.
 Ἀεὶ ἰνδῖγος et miserabiliter illo mortuo. Ac miserabiliter
 quidem, quod per vim et ex insidiis est interfectus; indigne
 vero, quod securi eum ignominiose percusserunt. Ἀειλο-
 γεῖς. Semper loqueris. Et Ἀειλογία, loquacitas, vel inepta
 iteratio, vel perpetuo loquendi venia. Ἀειλογία. Siquis
 semper rationes et defensionem sustineat. Sic Demosthenes
 et Isaeus. Ἀεὶ με τοιοῦτοι. Semper me tales hostes
 persequantur. Dictum de imbellibus et nullis pretii homini-
 bus. Ἀειμνηστος. Ἀείνων. Perpetuo suens.
 Ἀεὶ παρθένους. Furias. Hoc autem ex fabulis petitum
 est, atque intelligendum ita ut nullis muneribus nec donis

ab improbis corrumpi se patiantur. Sophocles: Imploro autem
 opem semperrigium, venerandarum et velocium Furturum.
 Ἀεῖπλανα. Errantia, vana, futilitatis plena.
 Futilia labra vetulae. Ἀεῖρακος. Cervae apud Cre-
 tenses. Ἀεῖρε. Offer. Homerus: Ne mihi vinum offeras suave. Ἀεῖρεν. Abiecit. Et stercore sordes sustulit.
 Ἀεῖρός. Imperitus. Ἀεῖρω. Tollo, levo, porto.
 Ἀεῖρων. Difficilis ad blanditias. Ἀεῖρόντος. Semper suens.
 Ἀεῖτης. Socius. Ἀεὶ τις ἐν Κύδωνος. Semper aliquis ad Cydonem: dictum de hominibus hospitalibus, et quosvis excipere paratis, nam Cydo Corinthius hospitalitatis amantissimus fuit. Ἀεὶ τοῖς ἐρῶσιν. Semper cum amatoribus consuevimus: sic Aristophanes de avibus, quippe amatores suis amasiis generosas aves donare solent; porro pica et si qua est consimilis avis bonum amantibus omen esse videntur.

μὲν ὦ Λευκίππη δεξιὰ σίττη. ἢ νῦν οἶμαι λεγομένη
σιταρίς.

Ἄειπνος. ὁ αἰε κοιμώμενος.

Ἄειφρουρος.

Ἄειφυγία. ἢ αἰε εἰς φυγήν. Χωρήσειν δ' αὐ-
τοῖς ἅπαντα κατὰ νοῦν, εἰ τὸν αὐτόχειρα ἐλάσουσι
τοῦ στρατοῦ ἀειφυγία. τουτέστιν ἔξορα.

Ἀηδής. ὁ ἀνεύφρατος, ὁ δυσειδής. καὶ Ἀη-
δὲς τὸ ἀνέραστον.

Ἀηδία. ἢ ἀνορεξία. Ἀειδία δὲ ἡ ἀμορφία.

Ἀηδίζομαι. οὐκ εὐφραίνομαι.

Ἀηδόνειος ᾧ δὴ, καὶ ἀηδόνειον μέλος.

Ἀηδών. καὶ ἀηδοῦς, ὡς Σαπφώ, κατὰ Μυτι-
ληναίους. Σοφοκλῆς.

Οὐδ' οἰκτρῶς γόν ὄρνιθος ἀηδοῦς

ἔσει ἀνδρομαχῶν· ἀλλ' ὄξυτόνους * ᾧ δὲς

θρηγῆσει, χερρόπληκτοι δὲ

στέρνοις πεσοῦνται δοῦποι.

καὶ αὐθις· Οὐδ' ὅσον ἀηδάνες ὑπνώουσι. ἐπὶ τῶν
ἀγρυνῶντων. καὶ αὐθις.

Ἄλλ' ἐμέγ' ἂ σπονόεσ' ἄραρε φρένας,

ἂ Ἴτυν αἰδὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται

ὄρνις ἀτυζομένα, Λιδὸς ἄγγελος.

[Ἀττικῶς ἄραρέ με. αὕτη ἴση μοι ταῖς φρεσίν. ἀντι-
τοῦ, σύμφωνα πράσσομεν ἐγὼ τε καὶ ἡ ἀηδων ἔνεκα
τοῦ θρηγῆν. ὄρν, ἤρμοσται μου ταῖς φρεσίν, του-
τέστιν ἐκείνην [ηλῶ τὴν ἐξίως τὸν Ἴτυν στακάζου-
σαν.] Λιδὸς δὲ ἄγγελος ἡ ἀηδίων, ἔτι τὸ ἔαρ σημαί-
νει. ἢ ὅτι τὴν ἡμέραν. καὶ Ὀμηρος.

Χλωρηὶς ἀηδών.

ἢ ὅτι τὰ ἐαυτῆς ἀγγέλλει κακὰ καὶ τὴν θουλλομέ-
νην ἀγγάλλαν καὶ τὸ πᾶθος. ἢ ἄγγελος, οἷον τέρας
10 τὸ παρ' αὐτῆς γινόμενον εἰς τερασταίαν τῆς φύσεως.
καὶ Σαπφώ.

Ἦρος ἄγγελος ἡμερόφρωνος ἀηδών.

Ἀηδών δὲ ἀηδόνος συστέλλει.

Ἀηδῶς. ἀνωφελῶς.

15 Ἄηθεσσον. ἀήθεις ἦσαν. καὶ Ἀηθέσσουσι, κα
ἀσυνήθεις εἰσίν. Ἀηθέσσω ἐνεστώς, ἀηδίζομαι,

αἰώ, ἄω, οὐ τρέπονται τὸ ἄ εἰς ἡ κατὰ τὸν πατρα-
τατικόν. καὶ τὸ μὲν ἀηθεσσον καὶ ἀηδιζόμεν, ἵνα

μὴ εὐρεθῆ ἄλλεπάλληλον τὸ ἦ· τὸ δὲ ἄω, τὸ πνεῦ
20 καὶ αἰώ, τὸ ἀκούω, ἵνα μὴ συννεπέσωσι ἐτέρω
σημαινομένων. τὸ γὰρ αἰώ συνέπεται τῷ ἦε, τῷ

ἐπορεύετο, τὸ δὲ ἄω τῷ ἦε, τῷ ὑπῆρχεν.

Ἄηκες. τὸ ἡκονημένον ξίφος.

1. ὡς Ἀ. δεξιῇ Schol. Recens lectoris cuiusdam annotatio. 4. V. Porson. in Arist. Nub. 518. 5. Zon. p. 52. 11. Verbum
ἐν τῇ ἀννηθεία λεγόμενον dicit Elym. M. p. 23. f. 12. V. Inprimis Lex. Seg. p. 349. coll. Blomf. gloss. Agam. 1113. 13. Ἀη-
δών καὶ ἀηδοῦς] Locus hic procul dubio sic legendus et integritati suae restituendus est: Ἀηδών. καὶ Ἀηδῶ, ἀηδοῦς. Vocem
ἐπιπρὸς ἡδῶ quae in omnibus Editt. desideratur, ad sensum huius loci suppletur necessariam esse manifestum patet. Kist. Enim-
vero si quis Eustathium in Il. ε'. p. 601. extr. ε'. p. 716. contulerit, is nihil nisi forte ἀηδῶ vel Σαπφῶς intellexerit desiderari.
Mytilenaeos (Edd. Μιτυληναίους) quia in hac causa praeter Schol. Soph. Al. 628. (ἡ ἀηδῶ δὲ κατὰ Μ.) advocari ignoro; quam-
quam similitudo vetustissimarum vocum apud Lobeck. Aglaoph. p. 753. sq. suppetit. Ceterum ista κατὰ Μιτυληναίους ut sub-
dita tenet iussit Kist. 14. Σοφοκλῆς Aiac. 630 — 33. Suidas dedit ἔσει pro ἦσει, omisitque μὲν ante ᾧ δὲς et ἐμ. ante στέρ-
νοισι. 19. Proverbum πάντῃ ἀμπίλῃ διέσσειτ v. ὄξυτῶν α. ὄ. Locum Hesychii v. Ἀηδόνων μεμνημένου sic restituerim:
Ἀηδόνων ἄηδων. ἐπὶ τῶν ὑπνώοντων ἐλάττωτον. ἔπει δὲ λυπηρὸ τὸ σφοδρότατον αἰ ἀηδόνες ἀγρυνῶντων. Ἀηδοῦς. νεοσῶς.
Ceterum ἀηδόνος Med. 20. καὶ αὐθις] Sophocl. Electr. 147 — 49. cuius ex Schollis Suidae verba deprompta sunt. 22. Ἴτυν
γ' ὀλοφύρεται.

Equidem, Leucippa, fausta tibi sum pica. Est autem avis
ista quae nunc puto σιταρίς appellatur. Ἄειπνος. Qui
semper dormit. Ἄειφρουρος. Ἄειφρυλα. Perpetuum
exilium. Omnia autem ex animi sententia ipsis suc-
cessura, si homicidam ex exercitu pulsum multarent exilio
perpetuo. Id quod est ἔξορα. Ἀηδής. Iniucundus, defor-
mis. Et Ἀηδῆ, non amabile. Ἀηδία. Fastidium. Ἀειδία
autem, deformitas. Ἀηδίζομαι. Voluptatis expers sum.
Ἀηδόνειος ᾧ δὴ, ἀηδόνειον μέλος, luscinae cantus. Ἀη-
δών. Item ἀηδοῦς, ut declinatur Σαπφῶ, e Mytilenaeorum
dialecto. Sophocles: Neque miserabilis gemitum artis luscinae
fundet infelix, sed acutus ciulatus vociferabitur, percussa-
que sonabunt manuum plangore pectora. Et aliud: Vix tan-
tum dormit, quantum luscina: dictum de illis qui multum
vigilant. Et alibi: Sed gemebunda illa meis sensibus con-
venit, quae Ἴτυν semper, Ἴτυν luget avis infortunata, Iovis

nuncia. [Attice dictum est ἄραρέ με: i. e. haec animo meo per-
placuit, id est, paria nos in luctu facimus ego et luscina, quod
ad luctum attinet. aliter: congruit animo meo, hoc est, admi-
ror illam quae merito Ἴτυν luget.] Iovis vero nuncia dicitur lu-
scinia, quia ver praenunciat vel diem. Et Homerus: οὐρίδης
collis luscinia. Vel quia propria nunciat mala, et celebratam il-
lam calamitatis fabulam. vel nuncia, quasi prodigium quoddam
ab Iove missum ad potentiam naturae significandam. Item Sap-
pho: Feris nuncia suaviter cantans luscinia. Ἀηδών vero
ἀηδόνος, correpta vocale. Ἀηδῶς. Inutiliter. Ἀηθεσ-
σον. Insueti erant. et Ἀηθέσσουσι, insueti sunt. ἀηθέσσω,
ἀηδίζομαι, αἰώ, ἄω, non mutant in imperfectis ἄ in ἦ. et ἀηθεσ-
σον quidem et ἀηδιζόμεν ideo, ut ἦ in duabus syllabis proxi-
mis geminetur; ἄω vero, i. e. spiro, et αἰώ, audio, ad evitan-
dam ambiguitatem: nam αἰώ concurrat cum ἦε, id est, ibat, αἰώ
vero cum ἦε, i. e. erat. Ἄηκες. Gladius aciem non habens.

Ἄημα. ἢ πνοή τοῦ ἀνέμου.

Δεινόν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
ατένονα πόντον. ὁ δὲ παγκρατῆς ἕπνος
λύει πεδήσας, οὐδ' αἰεὶ λαβίων ἔχει.
ἡμῶς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι
ἴτ' ἐχθρὸς ἦμην ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος,
ὡς καὶ φιλήσων αὐθις· ἐς τε τὸν φίλον
τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
βροτῶν ἀπιστός ἐσθ' ἔταιρείας λιμῆν.

Ἄημαι. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἄσπις ἀπὸ βροτέων ὤμων Τιμάνωρος ἄημαι
νηψὶ ὑπορήφιας Παλλάδος ἀλκιμάχας.

ἀντὶ τοῦ ἀνάκειμαι.

Ἄήμεναι. πνεῦσαι.

Ἄηνές. τὸ αἶδιον, τὸ λαμπρόν.

Ἄηνόβαρβος. ὁ χαλκοπῶγων.

Ἄηπιον. τὸ μὴ πρᾶον.

Ἄησσατος. ἀήτητος.

Ἐμὶ δ' ἀήσσατος πάμπαν ἀφ' οὐ γενόμην.

Ἄησυλον. τὸ ἄδικον, ἀμαρτωλόν.

Ἄήσυρον. τὸ λεπτόν, τὸ μετέωρον καὶ κοῦ-

φον, τὸ ἐλαφρόν. παρὰ τὸ ἀέρι σύρεσθαι. ἐπὶ ἄρ-
νέων.

Ἄήσυρον γόνυ κάμψει.

Ἄήτης. ὁ ἄνεμος. καὶ ὡς περ ἠγήσω ἠγητής,
5 ποιήσω ποιητής· οὕτως ἔδει ἄω, ἀήσω, ἀητής.
ἀλλ' ἠμάρτηται.

Καρπαδίην ὅτε νυκτὸς ἄλα στρέψαντος ἀήτον.

Ἄήτητος. ὁ ἀκαταπόνητος. 67

Ἄητον. τὸ καταπνεόμενον.

10 Ἄητος. ὁ ἀκόραστος.

Ἄηδᾶς. ὁ δεσπότης.

Ἄιδας. ὁ τάφος.

Ἄιδές. τὸ ἀκατάληπτον.

Ἄιδηλον πῦρ. τὸ ἀφανιστικόν. καὶ αἰδήλως,
15 ἀφανιστικᾶς.

Ἄιδης. ὁ ἕδης, κατὰ διάλυσιν. καὶ Ἄιδωνεῖ
καὶ Ἄιδωνῆι, τῷ ἕδῃ.

Ἄιδιος. αἰώνιος.

Ἄιδνής. ὁ μὴ βλεπόμενος.

20 Ἄιδος κυνῆ· παροιμία πρὸς τοὺς ἐπικρύπτον-
τας ἑαυτοὺς διὰ τινῶν μηχανημάτων. τοιαύτη γὰρ
ἦ τοῦ ἕδου κυνῆ, ἣ Περσεὺς χρησάμενος τὴν Γορ-
γόνα ἐδειροτόμησεν.

2. Versus Sophocli. Aiac. 674. sqq. Ubi recte legitur δεινῶν. A Suida proficere sibi videbatur Boisson. in Anecd. IV. p. 150.
3. Soph. ἐν δ' ὁ π. 5. γνωσόμεθα Med. 7. οὐτ' ἐχθρὸς ἦμην] Interpretes non observaverunt versum hunc Sophoclis in
mendo cubare, et pro οὐτ' ἐχθρὸς ἦμην legendum esse οὐ, τ' ἐχθρὸς ἦμιν. Emendationem hanc confirmat ipse Suidas v. Ἐχθραν-
τέος, ubi idem versus, sic recte scriptus, repetitur. Küst. Ἐχθρατέος Soph. a Porsono correctus. 12. ἐν Ἐπιγράμματι
Hegesippi III. pr. A. P. I. p. 227. n. 124. 13. Τιμάνωρος; Küst. Priores Edd. cum Palat. Τιμάνωρος; quod mendum ex hoc
loco nescio quis traduxit in v. Τιμάνωρ. ἄημαι] In Antholog. legitur ἄημαι. Sed utrumque mendosum est. Legendum enim
est ἄημαι, ab ἄητω, annecto, appendo: quae vox de dedicatione donariorum frequenter usurpari solet. Küst. 14. ὑπορή-
φιας] In Antholog. [et in v. Ἀλκιμάχη] scriptum est ὑπωροφίας. Sed cum Brodaeo legere malim ὑπωροφία, eamque vocem ad
ἀσπις referre. Küst. 16. Od. γ. 176. 17. λαμπρόν] λαβρόν Hesych. 21. Versus Musaei III, 6. A. P. I. p. 273.
n. 264. 22. Etym. M. p. 23, 33. 39, 31. Pertinent grammaticorum placita ad II. ε'. 876. 23. V. Toll. in Apollon. p. 47. Blomf.
in Aesch. Prom. 461.
4. Pariter Etym. M. p. 23, 30. „Pro ἠγητής scribendum ἠγητής ex Eustath. p. 1724, 35.” Lobeck. in Phryn. p. 256. Equidem con-
tra faciendum censco. Ceterum pendet haec glossa a disputatione vetusta criticorum de II. ο'. 626. v. Toll. in Apollon. p. 47.
7. Versus Diodori Sard. I, 1. in A. Pal. VI, 245. 10. Hesych. et Etym. M. p. 23, 17. Respicunt ad II. q'. 395. 11. Glossa
corrupta. Hesychius: αἰδέας. δεσπότης. 14. Cf. Etym. M. p. 41. Pertinet glossa ad II. β'. 455. 17. Ἄιδωνῆι II. ε'. 190.
18. Hesiodi Scut. 310. 19. L. αἰδνός cum Zon. p. 73. Nisi huc referimus Etym. M. p. 41. f. καὶ πηλὸς αἰδνός, ὁ ἀστρι-
πτος — ἢ ἀγανής: quamquam continua potius ἀφανιστικός scribendum arguunt. 20. Ἄιδος κυνῆ — ἐδειροτόμησεν Ze-
noph. I, 41. Diog. I, 39. Eudocia p. 30. et Schol. Victor. in Arist. Ach. 397. Doctam explicationem dedit Hesychius, conf. Eust.
in II. ε'. p. 613. Plura congeasit Boissonadus in Notices et Extr. T. XI. p. 28. Aliter tamen Etym. M. p. 42. 21. γὰρ]
καὶ Eud.

Ἄημα, Venti flatus. Et vehemens ventorum flatus tranqui-
litati restituere solet aestuans mare, et invictus somnus quos
solvat solcit, nec semper constrictos tenet. Nos vero nulla
moderatione uti sciemus? Immo vero nuper demum cognovi-
tum inimicum ita nobis odio prosequendum esse, ut qui rur-
sus amare possit; tum in amicum tantum officiorum conferre
invenit, quantum in eum par est, qui non sit perstiturus.
Plerisque enim mortalium incertus est amicitiae portus.
Ἄημαι. Id est consecratus sum. In Epigrammate: Clipeus,
quem mortalibus gestavit humeris Timanor, nunc suspensus sum
sub lecto templi Palladis bellatrix. Ἄήμεναι. Spirare.
Ἄηνές. Perpetuum, illustre. Ἄηνόβαρβος. Aenobarbus.
Ἄηπιον. Immitte. Ἄησσατος. Invictus. Sum autem pro-
sus, ex quo nascebar, scutum invictum. Ἄήσυρον. Inju-
Suidae Lex. Vol. I.

stum, iniquum. Ἄήσυρον. Tenuis, sublime ac leve. Di-
citur de avibus, quod aere suspensae ferantur. Lere genu fle-
clat. Ἄήτης. Ventus. Iam ut ab ἠγήσω fit ἠγητής, a ποιήσω
ποιητής: sic ab ἄω ἀήσω oportebat formari ἀητής. Sed dis-
cessum est ab regula. Cum ventus noctu Carpathium mare
agitaret. Ἄήτητος. Nullis laboribus victus. Ἄητον.
Ventis perflabile. Ἄητος. Insatiabilis. Ἄηδᾶς. Dominus.
Ἄιδας. Sepulcrum. Ἄιδές. Quod comprehendere non potest.
Ἄιδηλον πῦρ. Ignis perniciosus. Item αἰδήλως, perni-
ciose. Ἄιδης. soluta diphthongo, Orcus. Et Ἄιδωνεῖ vel
Ἄιδωνῆι, Orco. Ἄιδιος. Aeternus. Ἄιδνής. Qui non
videtur. Ἄιδος κυνῆ. Orci galea. Proverbium de illis di-
citur qui se artibus quibusdam occultant. Talis enim extitit
se fertur Orci galea, qua Perseus usus Gorgoni collum praecidit.
9

Ἰδός κυνή. Ἀριστοφάνης.

Ἄβει δ' ἐμοῦ γ' ἔνεκα παρ' Ἱερωνίμου
σοκοδοσίου πικρότερον τὴν Ἰδός κυνήν.

ἐπὶ τῶν ἀφανῶν εἴρηται ἡ παροιμία. νῦν δὲ ἐπὶ τῶν
ἔργων κομῶντων. Οὗτος γὰρ ὁ Ἱερώνυμος μελῶν ἦν ὁ
ποιητής, καὶ τραγῳδὸς ἀνόμαλος καὶ ἀνοικονόμη-
τος, διὰ [δὲ] τὸ ἄγαν ἐμπλαθίς γράσειν ὑποθέσεις
καὶ φρασεολογίας προσωπειοῖς χρῆσθαι, ἐδόκει κροτεῖ-
σθαι. ἡ κομῳιδεῖτο δὲ ὡς πάντων κομῶν. διόπερ Ἰ-
δός κυνήν ἔφη αὐτὸν κομῳδικῶς, ὡς κομῳιδῶντα.

Ἰδρὶν. ἢ ἀπειρία.

Ἰδρὶς. ἀμαθής, ἄπειρος.

Ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' ἰδρὶς,
κατημέλῃσα.

ἀντὶ τοῦ ὁ ἀναίσθητος. Ἰδρὶς γὰρ ὁ ἔμπειρος. Ὁ 15
Θεολόγος.

Γέρον μὲν εἰμι καὶ πολλῶν κακῶν ἰδρὶς.

Ἰδρὸν. τὸ διαφανές.

Ἰδύλος. ὁ θρασύς.

Ἰειν. ἐξέπνεεν.

Ἰειν. ἀκούειν, αἰσθάνεσθαι.

Ἰθεῖς. ἐθνικόν.

Ἰχεῖς. αἱ ὄρμαι.

Ἰνεῖς. ἐθνικόν.

Ἰίω. ἀκούω.

Ἰίξας. ὄρμηςας.

Ἰίξας ἐντοσθε νεοσοκόμοιο καλιῆς
νόσφισεν ὠδίνων τετραέλικτος ὄγης.

Ἰίρος, ὄνομα κύριον.

Ἰίς. ὁ μὴ βλέπόμενος.

Ἰίσθων. ἐκπνέων.

Ἰίσσουσιν. ὄρμῳσι, φοιτῳσι. Πολύβιος.

Ἰν γὰρ τῇ Ρώμῃ Μάρκον Πόρκιον ἀκούσαντα τὰς
ἀριστείας Σκιπίωνος, εἰπεῖν πάλιν ἄλλον πρὸς ἐκεί-
νον· τί ἀκήκοας; οἷος πέπνυται, τοὶ δὲ σκίαι ἀί-
σουσιν.

Ἰιστί. ἀφανῶς.

Ἰιστος. ἀνιστόρητος, ἀφανής.

Ἰιστωθεῖη. ἀφανισθεῖη.

Ἰιστωρ. ἄπειρος, ἀμαθής.

Ἰιστῶσαι. ἀφανίσαι.

Ἰίτης. ὁ ὄρμητικός.

Ἰίτια. ἡ χορδή.

Ἰίτος. ὄνομα κύριον.

Ἰίχθητην. ὄρμηθησαν.

Ἰθαμαντίδης. πατρωνυμικόν.

1. Ἀριστοφάνης Acharn. 364. sq., ubi Scholla similibus verbis eadem tradunt. 3. Edd. σχυτοδ. Nostrum fide nititur MS. ap. Schottum in Prov. Suid. p. 340. Aristoph. σοκοδο. τιν' Ἰ. 4. ἐπὶ τῶν ἀφανῶς τι ποιοῦντων Schol. Plat. p. 422. 5. ὁ δεῖσθαι vulg. 8. δὲ post ἔδοκει ex Schol. inferat vulg. Verum pertinere ista vox ad superiora διὰ τὸ ἄγαν κτλ. 10. Schol. Arista. παῖξας κομῳκῶς τὸν κομῳιδῶντα. 11. Olim apud Homerum vulgatum: ἡ ἀδρῆθι cum Etym. M. p. 42, 44. et Eustathio. 13. Ver- sus Sophocl. Aiac. 911. Haec Ἐγὼ δ' — ἀντὶ τοῦ ὁ ἀναίσθητος ante Kusterum post v. Ἐγῶμαι repeti solebant. 15. ὁ Θεολό- γος Gregor. Naz. T. II. p. 187. Bill. Unde restituendum κακῶν πολλῶν. 18. Ἰδρὸν. τὸ διαφ. Lege et emenda, Ἰδρὸν. τὸ ἀφανές. Vide Etymologum v. Ἰδρὸς. Küst. Adde Zon. p. 90. Hic tamen p. 97. ἀδρῶς. διαφανῶς. ἢ ἀπειρῶς. 19. Ἰ- δύλος] Hanc lectionem ex MSS. revocavi, quam etiam agnoscunt Hesychius, Etymologus et ipse Suidas infra in diphthongo A. In prioribus vero Editt. legitur ἀδύλος. Küst. 20. Immo ἰειν, ἐξέπνεον, ex II. σ. 252. 22. V. Wassium in Thuc. I. 101. 23. Glossa ex II. σ. 709. ducta: quam latius persequuntur Zon. p. 79. Etym. M. p. 42.
2. Ἰίνεῖς — ἀκούω om. vulg. Zon. p. 63. Ἰίεις καὶ Ἰίεις. Ἰθρὶά. 4. Distichum Antipatri Sidor. I. XIII. 3. 4. A. P. I. p. 367. n. 210. 6. Respicit Od. σ. 73. De tenore vocis egit Etym. M. v. Πεντακτῆρον. 7. Ἰίς. ὁ μὴ βλέπ. Vox ista mihi suspec- ta est. Vide paulo ante v. Ἰίτης. Küst. Frustra: v. Etym. M. v. Ἰίδι. Ceterum uberiora Zon. p. 63. 8. Ex II. π. 468. cf. Etym. M. p. 43, 22. 9. Πολύβιος XXXVI. 6. 11. εἰπεῖν πάλιν ἄλλον πρ.] Locus hic male affectus est, cuius aliqua deesse videntur. Küst. τὴν ἀκήκοας certe νέον vel νεότερον requirit. 12. Οἷος πέπνυται, τοὶ δὲ] Gravissimam huius iudicii et testimonii, quo M. Porcius Cato Scipionis virtutem prosecutus est, etiam alii scriptores meminerunt. Livius in Epitome li- bri XLIX. Scriptoris virtutem et Cato, vir promptioris multo ad cituperandum linguae, in Senatu sic prosecutus est. ut diceret, reliquos qui in Africa militarent umbras militare, Scipionem vivere. Plutarchus Praec. pol. p. 804. R. Καὶ Σκῆπτωνα δὲ Κορινθίων, οὗκ ἄρ' ἦς Ἰίχθη ἀρχῆς ὁ Ρωμαίων δῆμος ἀγορανομίαν μετεσχόμενον, Ἐπαύρητος ἔπατον ἀπέδειξε πρὸς τὸν νόμον, ἀλλὰ θανάσιμος αὐτοῦ μετράζον μὲν ὄντος τὴν ἐν Ἰβηρίᾳ μονομαχίαν καὶ νίκην, μικρὸν δὲ ἕταρον τὰ πρὸς Κασσηδόνι γυμνασθῆντος ἔργα. πρὸς ὧν καὶ Κάτων ὁ ποσειδώνιος ἀνεγώνησεν· Οἷος πέπνυται, τοὶ δὲ σκίαι ἀίσουσιν. Vide etiam Suidam infra v. Κάτων. Küst. 15. Vide vel Apollon. Lex. p. 63. 16. Sic Lex. Seg. p. 363. 17. V. Ruhnk. in Tim. p. 15. 19. Adiungit ὁ ἐρωόμενος cum aliis Zon. p. 74. 20. V. Etym. M. v. Ἰίεις χορδῶς. 22. Ex II. ω. 97. 23. Cf. Apollon. de Syn. p. 156.

Ἰδός κυνή. Orci galea. Aristophanes: Accipe vero, per me quidem licet, ab Hieronymo tenebrosam densis- que pilis horrentem Orci galeam. De rebus occultis hoc proverbium usurpatur; hoc autem loco de iis qui nimiam comam alunt. Hic enim Hieronymus erat poeta melicus et tragicus, qui fabulas inaequales et inconcinnas scriberet; quod autem argumenta admodum tragica proferebat et terribilibus personis utebatur, plausibus excipi videbatur. ab Comicis autem perstringebatur, tanquam nimiam comam alens. Quare Orci galeam cum comice vocavit, tanquam nimis comatum. Ἰδρὶν. Imperitia. Ἰδρὶς. Ignarus, imperitus. Ego vero ad omnia surdus et omnium ignarus haec neglecti. Ubi significat stupidum, cum ἰδρὶς sit peritus. Theologus: Senex sum et multorum malorum gnarus. Ἰδρὸν. Obscurum.

Ἰδύλος. Audax. Ἰειν. Exspirabat. Ἰειν. Audire sentire. Ἰίεις. Nomen gentile. Ἰίεις. Impetus. Ἰίεις. Nomen gentis. Ἰίω. Audio. Ἰίξας. Aggressus. Irruens in nidum pullos succentem abstulit matrem a portu quaternus in spiras convolutus serpens. Ἰίρος. Nomen proprium. Ἰίς. Qui non videtur. Ἰίσθων. Exspirans. Ἰίσσουσιν. Impetu feruntur, vagantur. Polybius: Romae enim M. Porcium. cum res a Scipione praecellere gestus audisset. dixisse ferunt: Solus sapit, reliqui vero ut umbræ raggantur. Ἰιστί. Obscure. Ἰιστος. Incomperitus, obscurus. Ἰιστωθεῖη. Aboleretur. Ἰιστωρ. Imperitus, ignarus. Ἰιστῶσαι. Delere. Ἰίτης. Impetuosus. Ἰίτια. Chorda. Ἰίτος. Nomen proprium. Ἰίχθητην. Impetum fecerunt. Ἰθαμαντίδης. Patronymicum.

Ἀθάμας. ὄνομα κέριον. Εἰσάγεται ὁ Ἀθάμας ἐστειγανόμενος ὡσπερ ἱερεῖον, σφραγισθησόμενος διὰ Φοῖξον. καὶ ῥίεται αὐτὸν Ἡρακλῆς, εἰπὼν ᾤον τὸν Φοῖξον. παραδείγματι οὖν χρώμενος ὁ Στρεψιάδης δεδιέναι φησὶ τῷ Ἀθάμαντι παραπλήσια μέλλοντι θύεσθαι.

Ἀθαμβίης. ἄφροδος.

Ἀθανάριχος. ὃς ἐβασάνισε τὸν ἕγιον Νικήταν, καὶ μέγαν μάρτυρα Χριστοῦ πεποίηκεν.

Ἀθάνατος. τὸ ἀθάνατος ἐπὶ ἐμφύχων, τὸ δὲ ἄφροδος ἐπὶ ἀψύχων φιλόσοφοι τάττουσι. † Ὅτι ὁ Πλάτων ἀθάνατον λέγων τὴν ψυχὴν ἀθανάτοις ἡμῶν εἶναι ἐπιφέρει. διότι τὸ μὲν κυρίως ἀθάνατον καὶ κατ' οὐσίαν καὶ κατ' ἐνέργειαν ἐστὶν ἀμετάβλητον. τὴν δὲ ψυχὴν κατ' οὐσίαν μὲν οὐδὲν ἀθάνατον, οὐκέτι δὲ καὶ κατ' ἐνέργειαν. οὕτω δ' ἂν εἴποις καὶ τὰ οὐράνια ἀθανάτοις ἡμῶν ἡμεῖς. μεταβάλλει γὰρ καὶ αὐτά, εἰ καὶ μὴ κατ' οὐσίαν, ἀλλὰ κατὰ τόπον. † Ὅτι δὲ πάθος τῆς ζωῆς ἢ ἀθανασία καὶ σύμπτωμά τι. ἐπὶ ὑποθέσει γὰρ τινι δέκνεται, 20 ἐκ θνητοῦ ἀθάνατον γίνεσθαι, οὐ μεταλήψει ἀλλῆς ζωῆς τὸ θνητὸν ἀθάνατον γίνεσθαι. ἐγράφη ἐν τῷ πει στοιχείῳ περὶ πάθους. Ὁ δὲ τὴν ἀθανασίαν ἠρεζόμενος στέρησιν θανάτου ἁμαρτάνει. οὐ γὰρ

στέρησις θανάτου ἢ ἀθανασία, ἀλλ' ἐν ἔξει καὶ διαδέσει.

Ἀθᾶνες. ὄνομα ἔθνους.

Ἀθάνατοι. μύριοι Περσῶν ἐπίλακτοι. οὓς Ἀρδαβούριος ἐπὶ Θεοδοσίου βασιλέως διεφθέρει καὶ ἱφάνισεν. οὓς εἶχε Ξέρξης ὁ Λαρείου.

Ἀθάρα. ἄλευρον ἠψημένον. κλίνεται δὲ παρὰ μὲν Ἀττικοῖς διὰ τοῦ ἠ ἀθάρης, οἱ δὲ κοινοὶ δια τοῦ ἄ ἀθάρης. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

ἀλλὰ με

ἀθάρης χίτρα τις ἐξέπληττε, κειμένη ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς του γροθίου.

Ἀθάρην οὐκ ἀθάρην τὴν ἐρεικτὴν καλοῦσι. Κράτης Ἱεροσιν·

Οὐκοῦν ἔττους χρῆ δεῦρο τρυβλίον φέρειν καὶ τῆς ἀθάρης.

Ἀθαυμαστί. χωρὶς θαύματος.

Ἄθε. εἰχῆς σημαντικόν. ἀντὶ τοῦ εἶθε.

Ἄθεατος. μὴ τεθεαμένος. Ὡν γὰρ εἰς τέλος ἐθέατος τῆς Ἑλλάδος, διὰ τοῖς ἐν Ἰβηρίᾳ πολέμοις κατὰ τοῖς ἐν Λιγυστικοῖς, προῆγεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ἄθεσί. χωρὶς θεοῦ.

Ἀθέλσεται. παρηθεῖται, διεκλύεται.

Ἀθελίμνος. ὁ κακός.

1. Sunt haec ex novissima parte Schollorum in Arist. Nub. 258. compilata. 3. καὶ — τὸν Φοῖξον om. vulg. 5. ὁ Ἀριστοφάνης vulg. ab Aldo. 10. 11. Eadem Schol. H. f. 186. repetita sub v. ἄφροδος. 19. Ὅτι δὲ — ἀθίσιον γίνεσθαι ignavus homo transcripsit ex v. Ἰάθος, unde huic loco tum integritas petenda tum emendatio. 20. δέκνεται vulg. ab Aldo. Subsequi debet τῷ. Peius etiam sese habent extrema ἀθάνατον γίνεσθαι.
4. μύριοι: v. Valck. in Herod. VII, 31. οὓς Ἀρδαβούριος ἐπὶ Θεοδ.] Historiam quam Suidas hic leviter tangit, prolixius narrat Socrates Hist. Eccles. VII, 20. qui post expositam ibi Persarum cladem addit: Ὅπῳ μὲν οὖν οἱ λεγόμενοι παρὰ Περσῶν ἀθάνατοι θνητοὶ πάντες ἐδέχθησαν. Küst. 6. οὓς εἶχε Ξέρξ. ὁ .1.] Haec verba, loco suo mota, reponenda sunt post Περσῶν ἐπίλακτοι. Küst. 9. Πλούτῳ v. 672. Suidas sua de vocis declinatione ex Scholiis deprompsit; posteriora cum Lex. Seg. habet communia. 12. Scribatur τοῦ γροθίου. 13. L. οὐκ ἀθάρην: v. Lex. Seg. p. 351, 21. Philem. p. 291. apud quem scr. p. 295. τὴν ἀθάρην περιόρουσε. 18. Ἄθε] Portus legendum suspicatur Ἄθε: quae coniectura non est aspernanda. Küst. Cum Suida Zon. p. 63. ἀθ. Etym. Gud. p. 484, 27. Fortasse hoc Doricensibus tribuendum: cf. Salm. in H. Aug. T. II. p. 760. extr. 21. κατὰ] Legendum καὶ monuit Küst. Substantivum tamen etiamnum desideratur. Mirifice nescio quis abutitur his in v. Λιγυστικός. 22. Ἰάθος Homericus: γνῶμης subiungit Hesychius. 23. Hic articulus [ab Aldo proditus] non solum in 2 MSS. Paris. sed etiam in Ed. Mediol. deest. Pro ἀθέλειται autem legendum est ἀθελίγεται, quae vox apud Hippocratem occurrit, ut grammatici observarunt. Phavorinus: Ἀθελίγεται, διηθεῖται, διεκλύεται, παρὰ τῷ Ἰπποκράτει. Galenus in Glossis Hippocratis: Ἀθελίγεται, [παρηθεῖται,] διεκλύεται. Plura de hac voce lege apud Foesium in Oeconom. Hippocratis. Küst. Qui glossam Ἀθεεὶ huic cum Aldo postposuit. Ceterum ἀθέλειται, διηθεῖται Zon. p. 62. Etym. M. p. 26, 5. Lex. Seg. p. 350. quamquam hic p. 353. etiam ἀθέλειται commemoratur, quod ipsum Hesychio reddidit Heringa Obs. p. 202. Cf. Erotian. p. 72. Inde vulgatum παρηθεῖται correxi. παρηθεῖσα (Ald.) In uno MS. Paris. scriptum est παρηθεῖσα. Sed legendum est vel παρηθεῖσα, ut Porto videtur, vel παρθεῖται, ut apud Galenum loco laudato. Küst. 24. ἀθελίμνος Ald.

Ἀθάμας. Nomen proprium. Athamas coronatus inducitur tanquam victima, propter Phrixum ingulandus. Sed Hercules eum liberat, affirmans Phrixum vivere. Hoc igitur exemplo utens Strepesades dicit se metuere eadem, quae Athamas, cum esset iam iam ingulandus. Ἀθαμβίης. Impavidus. Ἀθανάριχος. Athanaricus, qui S. Nicetam excruciauit, et magnum Christi martyrem effecit. Ἀθάνατος. Philosophi vocem ἀθάνατος de rebus animatis, ἀφροδος vero de brutis usurpant. † Plato eam animam immortalem vocat, immortalitatem ei solo nomine tribuit: nam quod proprie est immortale, tam ad essentiam quam ad actionem est immutabile. animam vero cum ad essentiam ille statuat immortalem, non tamen ad actionem eius id ponit. Eadem igitur ratione vel coelestia dixeris aequivore esse immortalia: nam et ipsa si minus essentia, loco certo mutantur. Immortalitatem autem vitae quandam affectionem esse et accidentem, demonstrari poterit, si ponamus aliquem ex mortali immortalem fieri: non enim assumptione alterius vitae

mortale fit immortale; de quo dictum in littera ἦ sub voce Ἰάθος. Siquis immortalitatem definit privationem mortis, errat: non enim immortalitas est privatio mortis, sed in habitu et dispositione consistit. Ἀθᾶνες. Nomen gentis. Ἀθάνατοι. Immortales, dicti decies nullo delecti Persae, quos Xerxes Darii filius habuit. Eos Ardaburius sub Theodosio Imperatore perdidit et delevit. Ἀθάρα. Puls triticea. Declinatur autem ab Atticis per ἠ, ἀθάρης, in communi vero dialecto per ἄ, ἀθάρης. Aristophanes Pluto: Sed me pulvis olla quaedam vehementer excitabat, non adeo procul a capite vetulae posita. Ἀθάρην non ἀθάρην legumina fresa vocant. Crates Heroibus: ergo leguminum elixorum huc patellam et pulvis oportet afferre. Ἀθαυμαστί. Sine admiratione. Ἄθε. Adverbium optandi. Pro εἶθε Ἄθεατος. Qui non vidit. Cum enim omnino nunquam Graeciam videret propter bella Iberica et Ligustica, in Graeciam profectus est. Ἀθεεὶ. Sine Deo. Ἀθέλειται. Laxatur, resolvitur. Ἀθελίμνος. Malus.

οἶόν τε ἠσυχάζειν, ἀλλὰ τοῦναντίον ταρασσέσθαι.
ἢ ἀκούσια, ἢ οὐκ ἂν τις ἐκὼν πάθοι. ἢ Ἀεικέλια,
οἶον ἀπεικικότα. Ὅμηρος·

Ἀεκίλια ἔργα.

Ἀέκητι. τῆ ἀβουλίᾳ.

Ἀελλα. ἀνέμων συστροφῆ.

Ἀελλώδεις ἵπποι. αἱ ταχεῖαι. καὶ τοῦτο τρα-
γικόν.

Ἀελλόπους. ταχεῖα τοὺς πόδας.

Ἀελπῶν. οὐκ ἀλπίζων.

Ἀελπτόντες. ἀνεπιδοῦντες. Ἡρόδοτος·

Ἀελπτόντες τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλέσθαι.

Ἀελπτον. ἀνέλιπτον. ἢ σκληρόν, δυσχερές.

Σοφοκλῆς·

Οὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἀλίσκεται
χῶ δεινὸς ὄρκος καὶ περισκελεῖς φρένες·

Αἴας λέγει. καὶ Ἀελπτα, ἀνέλιπτα, ἀπροσδόκητα.

Ἀριστοφάνης·

Ἡ πόλλ' ἄελπι' ἐστὶν ἐν τῷ μακρῷ βίῳ.

Ἀένναον. τὸ ἄπαστον. καὶ ἀένναος, ὃ ἀεὶ 20
ῥέων. ἀπὸ τοῦ νάω, ὃ ἔστι ῥέω. Ὁ δὲ Ἰουστινια-
νὸς ὡςπερ ποταμὸς ἀένναος ἐς ἡμέραν ἐκάστην
ἐδῆου τε καὶ ἐλπίζετο τοὺς ὑπηκόους.

Ἀέξετο. ἠδῆάνετο.

Ἀερέθονται. λίαν παροξύνονται.

Ἀέρα δαίρειν.

Ἀεργηλή. ἐργή, ἄπρακτος. ἐν Ἐπιγράμ-
ματι·

5 Ἄφνης ὁ συριγκτὰς τρομερῶ περιγῆραϊ κάμων, ὡ
χειρὸς ἀεργηλῆς τάνδα βαρυνομένην,

Πανὶ φιλογραύλῳ νομίαν ἀνέθηκα κορῦναν.

Ἀεργός. ὁ ἀργός.

Ἀέριον ὕδωρ. τὸ ἐν τῷ ἀέρι. καὶ ἀέριος, ὃ ἐν
10 τῷ ἀέρι.

Ἀερκτον. ἀντὶ τοῦ ἄπρακτον καὶ πανταχόθεν
ὀρώμενον. Ἀυσίας.

Ἀεροβατεῖν. εἰς τὸν ἀέρα περιπατεῖν, τῷ
ἀέρι ἐπιβαίνειν. ὁ Σωκράτης ἔφη·

Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον,
ἵνα μὴ ἔλκη τὴν ἰκμάδ' ἐς τὰ κάρδαμα.

Ἀερόεν. τὸ μέγα.

Ἀερονηχεῖς. τὰς ἐν τῷ ἀέρι νηχομένας νεφέ-
λας. Ἀριστοφάνης.

Ἀερόπη. ὄνομα κύριον.

Ἀέροψ, Ἀέροπος.

Ἀερόσιπους. ὃ εἰς ὕψος αἴρων τοὺς πόδας.

Ἀέσαμεν. ἀνεπαυσάμεθα, ἐκοιμήθημεν. Ὁ-
μηρος·

4. Ἀεκίλια ἔργα cum nusquam Homerus praestet, Schulz. obsa. misc. in Suid. p. 24. vidit ex Il. σ'. 77. (ubi cf. Eust.) restituendum Ἀεκίλια ἔργα. Adde Toll. in Apollonii Lex. p. 37. 7. ἀελλάδες Lex. Seg. p. 346. Cf. intpp. Soph. Oed. R. 467. 9. Respicit ad Homericum Ἴρις ἀελλόπος, ut Il. σ'. 409. Cf. Etym. M. p. 20, 14. 10. Zon. p. 53. 11. Ἡρόδοτος VII, 168. Cf. Il. σ' 310. Superiora Ἀελπῶν, οὐκ ἔ. sintne ex Od. ε'. 408. derivata, non ausim definire. 14. Σοφοκλῆς Aiac. 648, 49. 18. ἢ σκληρά. Ἀριστοφάνης ab Aldo vulg. Ἀριστοφάνης Lysistrat. 256. 20. E Zon. p. 54. sic supplenda: ὃ ἀεὶ νάων καὶ ῥέων. Cum Suida vulgato Etym. M. p. 20, 32. 21. Procopius Hist. Arc. c. 19. Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ὡςπερ ποταμὸς ἀένναος ἐς ἡμέραν ἐκάστην ἐκδηιούμενος κατελπίζετο τοὺς ὑπηκόους. 24. Glossa Homericā.
1. Haec, apud Zon. p. 53. vel Hesychium paulo pleniora, nescio quis praeter usum atque litterarum seriem inculcavit. 2. ἐπὶ τῶν ἀπρακτοῦ ἐγγειροῦντων Eust. in Il. σ. p. 1215, 54. Adde Maii Collect. Vat. T. IV. (1831. 8.) p. 527. et Theod. Metoch. p. 371. coll. Boisson. Anecd. II. p. 437. Adde Gregor. Naz. Or. XXI. p. 376. οὐδὲ ταῦτ' ὀνειδίζων τῶν ἀδελφῶν τοῖς ἀπείροις, οἳ τὸν ἀέρα πλείω παύοντες ἢ τὰ σώματα τῶν ἀδελφῶν ἀποτυγχάνουσι. 3. ἐν Ἐπιγράμματι Macedonii XXV. pr. Verba mutilavit Zon. p. 51. 7. ἀνέθηκα Maced. κορῦναν Edd. vet. 8. Il. σ'. 320. 11. Sic Harpocratius cum Lex. Seg. p. 347. 12. Ἀυσίας p. 283. R. ἀερκτον δὲ καὶ πανταχόθεν κάτοπτον. 13. Zon. p. 53. nihil nisi εἰς τὸν ἀέρα βαίνειν, priorem explicationem tenent Lex. Seg. p. 347. et Hesych. 14. ὁ Σωκράτης Aristoph. Nub. 226. Cf. v. Περιφρονεῖν. Extrema nescio quo casu superioribus ex v. 237. assuta sunt. 17. Uberiora Hesychius. 19. Zon. p. 51. Ἀριστοφάνης Nub. 336. 21. V. Hesychius. 22. Glossa Homericā. Ἀερόσιπους Küst. suis e MSS. ἀερίπους Edd. vet. 23. Ὅμηρος Od. γ'. 151. cf. Apollon. Lex. p. 89.

ἐκηλος. Vel invita, quae quis nolens patitur. Vel quasi Ἀεικέ-
λια, i. e. indigna. Homerus: Indigna facinora. Ἀέκητι.
Praeter voluntatem. Ἀελλα. Ventorum turbo. Ἀελλώ-
δεις ἵπποι. Veloces equae. Formula Tragicorum et ipsa.
Ἀελλόπους. Velox pedibus. Ἀελπῶν. Non sperans.
Ἀελπτόντες. Desperantes. Herodotus: Desperantes fore
ut Graeci vincerent. Ἀελπτον. Desperandum. Vel du-
rum, difficile. Ajax apud Sophoclem: Nihil est quod quisquam
fore desperet, sed expugnantur etiam rigidum iusturandum
et prae fracta consilia. Et Ἀελπτα, Inesperata, inexpectata.
Aristophanes: Profecto multa inexpectata per vitam perpetuam
accidunt. Ἀένναον. Quod nunquam cessat. Et ἀένναος,
perennis. Ab verbo νάω, i. e. fluo. Iustinianus vero instar
furvi perennis subiectorum fortunas quotidie vastabat et po-

pulabatur. Ἀέξετο. Angebatur. Ἀερέθονται.
Valde instigantur. Ἀέρα δαίρειν. Ἀεργηλή. Otiosa,
negotii vacua. In Epigrammate: Daphnais fistulator tremula
senectute confectus hanc, quae manus cessantes gravaretur,
Pani rusticorum sodali pastorem deditavit clavam. Ἀε-
ργός. Otiosus. Ἀέριον ὕδωρ. Aeria aqua. Et ἀέριος, qui
est in aere. Ἀερκτον. Non septum, et quod undique com-
spici potest. Lysias. Ἀεροβατεῖν. Per aerem ambulare,
in aere conversari: sic enim Socrates: Per aerem ambula-
re et contemtor Solem, ne trahat humorem in nasturia.
Ἀερόεν. Magnum. Ἀερονηχεῖς. In aere natescentes nu-
bes. Aristophanes. Ἀερόπη. Nomen proprium. Ἀε-
ροψ, Ἀέροπος. Ἀερόσιπους. Qui pedes in altum tol-
lit. Ἀέσαμεν. Requievimus, dormivimus. Homerus:

Νύκτα μὲν ἀέσαμεν χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες.

Ἀέσις. πόνος τις.

Ἀεσίφρων. ματαιόφρων, ἐξηρημένος, ἢ βεβλαμμένος τὴν φρένα. παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω, ἢ ἄσαι, τὸ βλάψαι.

Ἀετασία. λύπη.

Ἀέτειον πτερόν, καὶ κρέας.

Ἀετιδεῖς. οἱ ἀετῶν παῖδες. Αἰλιανός. καὶ πελαργιδεῖς, οἱ τῶν πελαργῶν.

Ἀέτιος. ἐξ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, διδάσκαλος Εὐνομίου, ἀπὸ πενιχρῶν καὶ εὐτελῶν γονέων τυγχάνων. ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ τῶν ἐν στρατιᾷ δυσπραγέστερος ἐνευλεγεμένων γενόμενος, ἐτεθνήκει κομιδῇ παῖδα τοῦτον ἀφείς. αὐτὸς δὲ εἰς ἕκχατον ἀπορίας ἦκων ἐπὶ χρυσοχοίαν ἐχώρησεν, ἀκρότατός τε ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἡ φύσις αὐτοῦ μείζινων ὠρέγετο μαθημάτων, πρὸς λογικὰς θεωρίας ἐτράπετο. καὶ διὰ ταῦτα συγγίνεται Παυλίῳ, ἀρετίως ἀπὸ Τύρου εἰς Ἀντιόχειαν ἀφικόμενῳ, ἔτι κατὰ τοὺς Κωνσταντινου χρόνους. τοῦτου ἠκροῦτο, πολλὴν ἐπιεικῶς φαινὼν τῆς ἀσεβείας τὴν ῥώμην εἰς τὰς πρὸς τοὺς διαφορομένους ζητήσεις· καὶ οὐχ ὑπόστατος ἦδη τοῖς πολλοῖς ἦν. ἐπεὶ δὲ Παυλῖνος ἐτεθνήκει, Εὐ-

λάλου τρίτου καὶ εἰκοστοῦ ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων ἔχοντος τὸν θρόνον, πολλοὶ τῶν ἐκ τοῦ Ἀετίου ἐλεγχόμενων δεινὸν ποιησάμενοι πρὸς ἀνδρὸς δημιουργοῦ καὶ νέου κατακράτος ἐλαυνεσθαι, συστάδες ἐξήλασαν αὐτὸν τῆς Ἀντιοχείας. ἐξελαθεῖς δὲ εἰς Ἀνάζαρβον ἀφικνεῖται. ὁ δὲ ἦδη τάχιστα δυνάμειως πάσης πιμπλάμενος μελζοῦς ἀεὶ τῶν διδομένων ἀφορμῶν εἰσέφερε τοὺς καρπούς. ὁ δὲ οὐδὲν ἐπαύετο τοὺς μὲν διαλέγων, φάυλως δὲ ἀμπισχόμενος καὶ ὡς ἔτιχε ζῶν. † Οὗτος αἰρεσιάρχης ἦν, ὃς καὶ ἄθεος ἐπεκλήθη, ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. τὰ αὐτὰ μὲν οὖν ἐφρῶναι Ἀρείῳ, καὶ τὴν αὐτοῦ συνεκρότει δόξαν, πρὸς δὲ ἀρειανίζοντας διακρίνετο. ἦν δὲ καὶ πρότερον αἰρετικὸς ἄνθρωπος Ἀέτιος, καὶ τῷ Ἀρείου δόγματι διαπύρως συνηγορῶν ἔσπευθεν. ἐν γὰρ τῇ Ἀλεξανδρείᾳ μικρὰ παιδεύσεις ἀναξεύγνυσι, καὶ καταλαβὼν τὴν ἐν Συρίᾳ Ἀντιόχειαν, ἐντεῦθεν γὰρ ἦν, ὑπὸ Λεοντίου τοῦ τότε τῆς Ἀντιοχείας Ἐπισκόπου χειροτονεῖται διάκονος. εὐθύς οὖν συνεξερῶναι τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους κατηγοριῶν διαλεγόμενος, τοὺς ἐριστικὸς καταρωθῶκώς λόγους. ἐπιστολάς τε συνεκάττειν πρὸς βασιλέα Κωνσταντῖνον. ἀλλ' εἰ τὰ

- 2 Ἀέσις. πόνος τις] Sic etiam Hesychius et Etymologus. [cum Zon. p. 51.] Existimabam autem aliquando legendum hic esse, ἄνεσις, τόνος τις quoniam Suidas infra vocem ἄνεσις, quae tonum quendam apud musicos veteres significabat, exponit per ἄνεσις. Küst. 3. Ἀεσ(φρῶν)] Simili modo vocem hanc exponit Proclus Schollasta Hesiodi ad Ἐργων α. 313. p. 78. Τὸν δὲ ἀεσίφρονα θυμὸν ἦτοι τὸν ἀεσίφρονα θυμὸν, ὃ ἐστὶν ὁ μετέωρος καὶ πρὸς μηδὲν τῶν ἀναγκαίων συντεταγμένος· ἢ τὸν βλαψέφρονα· τὸ γὰρ ἄσαι τὸ βλάψαι σημαίνει. Küst. ὀξύφρων ἢ ματ. Zon. p. 50. φρενοβλαβῆς ἢ κοιμώμενος τὰς φρένας ex Lex. vet. Eust. in II. v. p. 1202. 6. Ἀετασία] Apud Hesychium et Etymologum legitur, Ἀετώσιον, λύπη μειμνέμενον. Unde quibus fortasse suspicatur legendum hic esse apud Suidam Ἀετώσιον. Küst. Ohest vel Zon. p. 51. 7. Ἀέτιον πτερόν ad figuram quandam dicendi, cuius vestigia licet in Boisson. Auecd. T. II. p. 451. IV. p. 215. deprehendere, videtur pertinuisse. Malim tamen haec ad disciplinam epimerismorum revocari: ut supplendum sit, Ἀέτιος δέ. 8. V. Valck. in Theocr. p. 401. sq. eadem sere γ. Πελαργιδεῖς. 10. Ἀέτιος.] In eandem sententiam, verbis tamen mutatis, haec dedit Philostorgius III, 15. Initium narrationis sumpsit Zon. p. 50. tali cum conclusione: ὅτι ἀνένδεμα ἐγὼ γημι. Cf. Photii Bibl. C. 40. 12. ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ τῶν ἐν στρατιᾷ] Apud Philostorgium legitur: Τοῦ δὲ πατρὸς αὐτοῦ τῶν ἐν στρατιᾷ δυσπραγέστερον ἐνημεγμένων. Sed utraque lectio dura est et insolens, nec ut puto satis placebit auribus puriori Hellenismo assuetis. Küst. 16. ἀτῶ om. vulg. 18. Παυλίῳ ἀρετίως ἀπὸ Τύρου] Vide Valesium in Hist. Eccles. Euseb. p. 100. Küst. 23. Immo Ἐδδαλλῶ. 7. πιμπλάμενος vulg. ab Aldo. 10. Οὗτος αἰρεσιάρχης ἦν κτλ.] Haec, observante Pearsono, ex Socratis Hist. Eccl. II, 35. in compendium sunt redacta. 15. διαπύρως Küst. ex MSS. et Socrate: διαπύρως Edd. vet. 17. ἀναξεύγνυσι vulg. 20. συνεξερῶναι] Socrates ἐξινουῶναι.

Noctem quidem dormitans iniquis consiliis agitati. Ἀέσις. Labor. Ἀεσίφρων. Vanus, inflatus, vel non sana mente praeditus. Ab ἄω, spirto, vel ab ἄσαι, quod significat laedere. Ἀετασία. Dolor. Ἀέτειον πτερόν. Aquilina ala, et caro. Ἀετιδεῖς. Aquilarum pulli: Aelianus. Et πελαργιδεῖς, cicularum pulli. Ἀέτιος. Aetius, natus Antiochiae, urbe Syriae, magister Eunomii, pauperibus et vilibus parentibus ortus. Eius autem pater cum caeteris ad militiam delectis infelicitas fuisset, oblit, hoc admodum puero relicto. ipse vero ad extremam inopiam redactus aurificum artibus sese applicuit, ac princeps evasit. Cuius ingenium cum sublimiores disciplinas affectaret, ad erudita studia se convertit. quamobrem Paulinum, qui recens Tyro Antiochiam venerat, sectari coepit, Constantino adhuc imperante. Hunc igitur audivit, impietatis suae vires evidenter demonstrans in quaestionibus, quae cum adversariis agitabantur: neque vulgus hominum ei amplius resistere poterat. Post obitum vero Paulini, cum Eulallius vicesimus tertius ab Apostolis sedem

teneret, multi eorum qui ab Aetio confutabantur indignati se ab homine officio et adolescente prorsus exagitari, conspiratione facta illum Antiochia expulerunt. expulsus is Anazarbum pervenit. tum vero iam brevissimo tempore summam facultatem consecutus maiores e datis opportunitatibus fructus semper reportabat, nec cessabat unquam alios redarguere, cum villi amico et victu uteretur. † Hic haeresiarca fuit, cognomine athenus vocatus, Constantini M. tempore, qui eadem sentiebat quae Arius, eiusque opinionem tuebatur. controversiae tamen ei cum Ariani intercedebant. Fuit autem et ante homo haereticus Aetius. Arian dogma summo studio defendens. Cum enim Alexandriae leviter studiis imbutus fuisset, illinc discessit, et Antiochiam, unde oriundus erat, profectus ab Leontio, tunc Antiochiae Episcopo. Diaconus creatur. Statim igitur auditores, quibuscum e categoriis Aristotelis disserere coepit, sermonum novitate percussit. quippe in disputationibus contentiosis probe versatus. Epistolas quoque composuit ad Imperatorem Constantium. Quamvis au-

αὐτὰ τοῖς ἀρειανίζουσιν ἔλεγεν, ὅμως ὑπὸ τῶν οὐ-
κείων οὐ δυναμένων συνίεναι τὸ περισκελεῖς τῶν λο-
γισμῶν ὡς αἰρετικὸς ὁ δμοφρων αὐτοῖς ἐνομιζέτο.
καὶ διὰ τοῦτο ἐκδιωχθεὶς τῆς αὐτῶν ἐκκλησίας ἔδο-
ξεν αὐτὸς μὴ βούλεσθαι κοινωνεῖν αὐτοῖς. καὶ νῦν 5
εἰσιν ἐξ ἐκείνου οἱ τότε μὲν Ἀετιανοί, νῦν δὲ Εὐνο-
μιανοὶ λεγόμενοι. Εὐνόμιος γὰρ ταχυγράφος ὢν
ἐκείνου καὶ ὑπ' αὐτῷ παιδευθεὶς τὴν αἰρετικὴν λέ-
ξιν, τοῦ στίφους τούτου προέστη.

Ἀετίτης. εἶδος λίθου. ὡς καὶ ἀγάτης καὶ λυ- 10
χνίτης.

Ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκει. ἐπὶ τῶν ἐπιχει-
ρούντων διδάσκειν τινάς, ἃ ἐπίστανται μᾶλλον τῶν
θελάτων διδάσκειν.

Ἀετὸν κύνθαρος μαιεύσομαι. ἐπὶ τῶν τιμω- 15
ρομένων τοὺς μέζοντας προκατάρξαντας κακοῦ. λέ-
γεται γὰρ τὰ ὠὰ τοῦ αἰετοῦ ἀφανίζειν ὁ κύνθαρος.

Ἀετὸς ἐν νεφέλαις. ἐπὶ τῶν δυσαλώτων· πα-
ρόσον αἰετὸς ἐν νεφέλαις ὢν οὐχ ἄλίσκεται.

Ἀετὸς. οἰκοδομημάτων τὸ κατὰ τὸν ὕροφον, 20 ἢ
ὁ τινες αἰετώμα καλοῦσιν.

Ἀετοῦ γῆρας. κορυφῶν νεότης. παρῆσαν καὶ
γῆρας καὶ ὁ αἰετὸς ἀμείνων ἐστὶ παντὸς ὄρνιθος.

Ἀετώματα. τὰ τῶν ἱερῶν στεγάσματα πτέρυ-
γας καὶ ἄετοὺς καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης. 62

Τὰς οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν.

ἀντὶ τοῦ στεγάζομεν.

Ἀζαλέας δρυς. πρὸς τὸ σημαίνόμενον. πό-
τερον ὅτι φυλλοζῆροεὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὕψην ξηραίνό-
μενα τὰ δένδρα, ἐκ ριζῶν ἀναβαλλόμενα ὑπὸ τῶν
χειμάρρων· ἢ ὅτι δρυτόμοι εἰς τὰς ποταμίους ἐμ-
βάλλουσι διώρυγας κόπτοντες, ἵνα συγκαταφέρηται
τῷ ὄμβρῳ· ὅπερ ὕμεις.

Ἀζαλέη. ξηρά.

Ἀζαρίας. ὄνομα κύριον.

Ἀζαίνεσθαι. ξηραίνεσθαι.

Ἀζέμιλκος. ὄνομα κύριον.

Ἀζειάδης. ὄνομα κύριον. καὶ πατρωνυμικῶς
Ἀζειάδας.

Ἀζειδης. ὄνομα κύριον.

Ἀζειρει. τὸ ζέει. Ἀζήρει δέ, τὸ ξηραίνει.

Ἀζειρον. ἀποίμιλον. ζειρὸν γὰρ τὸ ποικίλον.

ἢ τὸ ἀχρωστον.

Ἀζειῶται. Τρωικὸν ἔθνος.

Ἀζήος. ὄνομα κύριον.

Ἀζηλόεν. τὸ μέλαν.

5. αὐτὸς MSS. et Socrates: αὐτοὺς veit. Edd. 10. Cf. vv. Ἀγάτης et Χρυσίτης. 12. Zenob. II, 49. Arsen. p. 20. quorum
praestat scriptura ἔχειρουντων. 15. Usus est Aristoph. Lysistr. 695. Cf. Eust. in Il. ω. p. 1352. sive Schol. in Arist. Pac.
128. sq. Hesych. v. Ἀετὸς z. μ. Zenob. I, 20. 18. Proverbum Aristophanis irrisivum celebratum, αἰετὸς ἐν νεφέλαις γενήσεται
ἡματα πάντα: v. Eq. 1018. 1093. Av. 979. cf. Schol. Aristid. Fr. p. 114. et qui vocibus huiusmodi quibus Suidas utitur, Zenob. II,
50. Diog. I, 67. Arsen. p. 21. Adde v. Ἀετὸς ἐν νεφ. 20. Ingebantur αἰετὸς οἰκοδομημάτων. Excidit etiam τῶν. Verum quod
gravioris est momenti, docent vel Harpocratio et Arsenius p. 20. haec cum Aristophanis versu, cui glossa Ἀετώματα — καλοῦσιν
(ascita partim e Zon. p. 52.) praenotatur dissentanea, continuanda fuisse. Ceterum cf. Lex. Sex. p. 348. coll. 202. Ἀετὸς προ-
ποικίλιος. τὸ ὄν λεγόμενον αἰετώμα ἢ δέλιτα. V. inpp. Pind. Ol. XIII, 21. 22. Excidit in novissima νεάζοντος, v. Harob. II,
38. Arsen. p. 21. ζειρὸν inquam avis villsimae significationem in proverbis quibusdam exultae docet Ruhk. in Tim. p. 164.
2. Ἀριστοφάνης Av. 1106. τὰς γὰρ τῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς αἰετόν. 5. Glossa Il. λ'. 494. ubi scholia Veneta cum Suida con-
spirant, ut opem sibi mutuam praestent. Schol. ἢ δὲ κατὰ τὸ σημαίνόμενον, id est, nota propriae sensus ambiguitatem ap-
picta. Kusterus figuram pervulgatissimam innui putabat. 6. Legas utrobique, καὶ ξηραίνόμενα — ἀναβάλλεται. §. L. of
obtinuisse tum πατρωνυμικῶς arguit, tum Etym. M. p. 22. f. εἰς τὴν Βοιωτίαν εἶρον ἐν ὑπομνήμασι ἀχάλων. Ἀζειδης: τὸ
πατρωνυμικόν: adde p. 54, 49. 18. Cf. v. Ἀζήρει: unde h. l. ἀζειδῆ editum reduxit Schulz. obs. misc. in Suid. p. 25.
confirmante Zon. p. 55. V. infra Kusterum. 20. ἀχρωστον] Repraesentavi lectionem Editionis Mediolanensis, quoniam reli-
quae mendo typographico [ἀχρωστον] hic inquinatae sunt. Suspecta mihi autem est vox ἀχρωστον, quoniam Hesychius [cum Zon.
p. 55. qui deinceps cum Suida consentit] in diversa abiit, et Ἀειροῦ exponit ἀχρωστον. Quare si quis et hinc pro ἀχρωστον scri-
bendum censuerit ἀχρωστον, me non habebit dissentientem. Kust. Obses Etym. M. p. 22. 21. Zon. p. 55. et Steph. Byz. So-
phoclis fidem afferi Hesychius. 23. ἄζον. μέλαν Hesych. Affecta Suidae glossa videtur ad Laconismum revocanda, de quo
dixit Valck. in Adoniaz. p. 292.

tem eadem quae Ariani profiteretur, tamen a suis, qui praefer-
rum eius argumentandi modum assequi non poterant, pro haere-
tico habitus est, quantumvis cum ipsis sentiret. Expulsus igitur
ex illorum ecclesia prae se tulit, se illorum communioni sponte re-
nunciasset. Spectatores eius qui hoc tempore supersunt, omnes Ae-
tiani, nunc vero Eunomiani vocantur. Eunomius enim illius no-
tarius, ab eo haeresin edoctus, sectae istae postea praefuit. Ἀε-
τίτης. Lapidis genus: ut et achates et lychnites. Ἀετὸν
ἵπτασθαι δίδ. Aquillam volare docet: de illis dictum, qui se
perituros docere conantur. Ἀετὸν κύνθαρος. Aquillae sca-
rabaeeus obstetricabor. Dictum de illis, qui potentiores, a quibus
prioris iniuria sunt affecti, ulciscuntur. scarabaeus enim ut se-
runt aquillae ova perdit. Ἀετὸς ἐν νεφέλαις. Aquilla in nu-
bibus. De his qui difficulter capiuntur: aquilla enim inter nubes
volans capi nequit. Ἀετὸς. Fastigium aedificiorum, quod sunt

qui etiam αἰετώμα vocent. Ἀετοῦ γῆρας. Aquillae senectus,
corydii iuventus. Nimirum aquilla vel senex reliquis avibus prae-
stantior est. Ἀετώματα. Templorum tecta vocant aquillas
et pinnae. Aristophanes: Domus vestras contegemus ad aquillas
usque. Id est ad tectum. Ἀζαλέας δρυς. Aridas quercus.
Dicitur verborum ad sensum insignis. Ideone dictum, quod arbores
eodem tempore a torrentibus radicibus evulsae folia amittant: vel
quod eas lignarum caesas in fluviorum fossas coniciant, ut simul cum
pluvia deferantur? quorum hoc praestat. Ἀζαλέη. Arida. Ἀζα-
ρίας. Nomen proprium. Ἀζαίνεσθαι. Arescere. Ἀζέμιλ-
κος. Nomen proprium. Ἀζειάδης. Nomen proprium. Et pa-
τρωνυμικῶς Ἀζειάδας. Ἀζειδης. Nomen proprium. Ἀζειρει.
Feret. Ἀζήρει contra, arefacit. Ἀζειρον. Non variegatum
(ζειρὸν enim varium significat), vel colore vacuum. Ἀζειῶται.
Aetiae, Troica gens. Ἀζήος. Nomen proprium. Ἀζηλόεν. Ni-

- Ἄζηλον. ὃ οὐκ ἂν τις ζηλώσειεν.
Ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι μέ φησ.
καὶ Ἄζηλος βίος, ὃ αὐτελής.
Ἐξ ὀλβίων Ἄζηλον εὐροῦσαι βίον
χωροῦσαι πρὸς σέ.
Ἄζήμιθρον. ἀζήμιον.
Ἄζήμιος. ἀβλαβής. κυρίως δὲ ζημία ἡ τῆς
ζωῆς μείωσις. ἢ τὸ ἐν ζωῇ μιαρὸν. Ἀριστοφάνης
Πλούτω·
Μῶν ἀξιοῖς φρενακίσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι 10
ἀζήμιος;
ἢ Ἄζήμιος ὁ ἀληθῆς καὶ μὴ ὑπέχων ζημίαν τοῦ πα-
θους.
Ἄζηνᾶς. ὄνομα κύριον. καὶ Ἄζηνεύς.
Ἄζηνιεύς. Ἄζηνία δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἰπ- 15
ποδοωντιδος, ἀφ' ἧς ὁ φυλέτης Ἄζηνιεύς. καὶ
Ἄζηνιεύς καὶ Ἐρχιεύς καὶ Ἀλιεύς καὶ πάντα τὰ ὅμοια
δασέως φασὶ φθέγγασθαι τοὺς Ἀττικοὺς τοὺς πα-
λαιούς. Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον καὶ Ἀντι-
γονον.
Ἄζηρος. ὁ μὴ ξηρός.
Ἄζήρει. τὸ ξηραίνει. Ἄζειρει δὲ τὸ ζέει.
- Ἄζησία. ἡ Κόρη. Ἄμαία δὲ ἡ Δημήτηρ. καὶ
παροιμία· Ἡ Ἄμαία τὴν Ἄζησίαν μετέλλαν. ἐπὶ
τῶν πολυχρονίας ζητήσεσι χρωμένων.
Ἄζήτητον. τὸ ζήτησιν καὶ κατηγορίαν ἔχειν
5 κεκωλυμένον. οὕτως Αἰσχίνης.
Ἄζητός. ὁ σεβαστός.
Ἄζηχός. ἀδιεχός, ἀδιαλείπτως.
Ἄζημῶθ. ὄνομα κύριον.
Ἄζοῦρός τις.
Ἄζωρος. ὄνομα κύριον. σημαίνει δὲ καὶ τὸν
εὐκρατον οἶνον.
Ἄζυξ. ὁ μὴ συναζυγμένος γάμψ. καὶ ὁ κέλης
ἵππος.
Ἄει. πνέει. Ἄει δὲ ἀντὶ τοῦ ξως, καὶ ἀντὶ τοῦ
μέχρι.
Ἄει. εἰώθασιν γὰρ τὸ ἀει καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνον
τάττειν. ὡς καὶ Ὀμηρος·
Ἐχων κότον ἐμμενὲς αἰεὶ.
καὶ Σοφοκλῆς.
20 Ὡς λελοιπότη
κεῖνον τὸν ἀει βίωτον ἐξεπίστασο.
τουτέστι, τὸ μακρὸν γῆρας τῆς ζωῆς.

2. Sophoclis Trach. 747. 4. Eiusdem Trach. 284, 85. βίων vulg. 8. μικρὸν Editiones. Recepinus e MSS. Paris. μιαρὸν. Videndum tamen ne glossae subobscurae Ἀζήμιθρον haec sit interpretatio, ἢ τὸ ἐν ζωῇ μιαρὸν. Ἀριστοφάνης Πλούτω v. 271. Kist. omiserat Aristophanicum ἀζήμιος. 12. Observaverat Portus haec e Schol. Sophocli. Elect. 1102. esse descripta, unde legendum ζημίαν τοῦ ψεύδους. 15. Harpocratio Pal. cum Lex. Seg. p. 348. Attingit Hesychius. 17. Cf. Steph. v. Ἄμαί ao simile Nostri praecceptum in v. Ἀλύειν. 19. Polemonis opus ab Athenaeo frequenter adhibitum; quamquam huius generis observacionem apud illum non licet reperire. 21. Kusterus Diatr. p. 41. aut ἄ. ὁ ξηρός aut putabat ἀξήρος esse reponendum. Interim malo ἀξήρος. 22. Vide paulo ante v. Ἀζειρεῖ, et nota varietatem lectionis. Edit. Mediolanensis utroque in loco agnoscit τὸ Ἀζειρεῖ: sed ἀζειρεῖ esse veram lectionem non dubito. Kist. ἀζειρεῖ Hesych. ἀζειρεῖ Ald.
1. Lex. Seg. p. 348. Ἄζησία. οὕτως ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ καλεῖται. Accedit Hesychius; tueri studuit Lobeck. Aglaph. II. p. 822. Sed quamquam eadem repetantur in v. Ἀμαία et paulo fusioribus verbis Didymi extant apud Zenob. IV, 20. horum tamen originem a corruptis nominibus Ἀξήσία καὶ Ἀμαία (v. Valck. in Herod. V, 82.) fluxisse contenderim. Ceterum ἡ μήτηρ Med. 4. Sic Harpocratio. 5. Ασχίνης in Ctesiph. p. 57. 7. Quod Hesychii vv. Ἀζαχός, Ἀζειχός (Ἀζειχός) et Ἀζειχός Kistatatis avert, his nihil inest quo ἀδιεχός tueare. Equidem nisi hoc ipsum ἀδιεχός Eustathius inculcasset, legerem cum Etym. M. p. 22. coll. Apollon. Lex. Hom. p. 45. ἀδιεχός. 10. Ἄζωρος. — καὶ ὁ κυβερνήτης τῆς Ἀργούς: Hesychius. 14. Pertinet haec explicatio, id quod Hesychius docet, ad formulam δεῦρ' αἰεὶ. In novissimis desideramus μέχρι νῦν, coll. Schol. Eur. Med. 685. 16. Haec nescio quis ex Schol. Sophoclis Oed. Col. 1584. petita subiecit. Neque ista ut nunc se habent satisfaciunt. Grammaticus in Mail collect. Vatic. T. IV. (R. 1831. 8.) p. 526. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν διηρηκῶς ἐργάζεται, τὸν ἀεὶ χρόνον ἐργάζεται λέγουσιν. 17. Ὀμηρος Il. v. 517. unde legendum ἔχειν. 19. Σοφοκλῆς Oed. I. l.

gram. Ἄζηλον. Quod nemo nemulari velle. Tam indignum facinus me perpetrasse dicis? Et Ἄζηλος βίος, vita contemnenda. Quas fortunatas fuerant, nunc ad miseram vitam statim redactas te accedunt. Ἀζήμιθρον. Damni expers. Ἀζήμιος. Illaesus. Proprie tamen ζημία dicitur imminutio facultatum vel damnum vitae. Aristophanes: Putasne vero, postquam nobis illaeris, te illaesum hinc discessurum? Et Ἀζήμιος, vorax, qui mendacii poenam non patitur. Ἀζηνᾶς. Nomen proprium. Et Azeneus. Ἀζηνιεύς. Azenia pagus est tribus Hippochoontidis, cuius tribulis vocatur Azeniensis Ἀζηνιεύς autem, Ἐρχιεύς, Ἀλιεύς et similia quaevis aspero spiritus veteres Atticos pronunciarum ferunt: de quo Polemo libris is quos ad Adaeum et Antigonom scripsit. Ἄζηρος. Non

siccus. Ἀζήρει. Arefacit. Ἀζειρεῖ vero, fervet. Ἄζησία. Proserpina. Ἀμαία vero Ceras. Unde proverbium: Ceres Proserpinam quaerit, dictum de his qui diuturnis in quaestionibus versantur. Ἀζήτητον. Res de qua quaestio et accusatio institui vetita est. Sic Aeschines. Ἀζητός. Augustus. Ἀζηχός. Perpetuo, sine intermissione. Ἀζημῶθ. Nomen proprium. Ἀζοῦρός τις. Ἄζωρος. Nomen proprium. Significat etiam vinum bene temperatum. Ἄζυξ. Nondum matrimonio iunctus. Item, equus singularis. Ἄει. Flat. At Ἄει usque ad, adhuc. Ἄει. Solent enim hanc vocem etiam de exiguo tempore usurpare. Ut Homerus: Pertinacem semper iram alens. Et Sophocles: Illum de perpetuo ritae cursu decessisse scias. ubi dicit longevam vitae senectutem.

Ἄει. τούτου ἰά φωναί. † Ἄει δὲ χρὴ τὸν σοφὸν εἶναι ὅμοιον, ἐν ἀληθέσιν ὀξείαις, ἐν ἀποβολῇ τέκνων, ἐν μακραῖς νόσοις. ὅιος ἦν Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς. † καὶ παροιμία. Ἄει γὰρ εὐ πῖπτουσιν οἱ Λιδὸς κύβοι, ἐπὶ τῶν ἀξίως καὶ εἰς πάντα δ εὐδαιμονούντων. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρομένων.

Ἄει γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. ἐπὶ τῶν ἐλπίδι μὲν αἰεὶ τρεφόμενων ἀπαλλάττεσθαι τῶν δειπῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων.

Ἄει γλήνησιν. ταῖς διηκεῖσι ἠνπαρίασι. 10

Ἄειδαμνα. ὄνομα κύριον.

Ἄειδε. ᾄδω, λέγε.

Ἄειδελον. ἄορατον. καὶ Ἀηδές, λυπηρόν. καὶ Ἀειδέστερον, ἄμορφον. Τὸν χαλκὸν ἄμορφον παραλαβόντες καὶ ἀειδέστερον εἰς μορφὴν ἐντείνουσι 15 καὶ κατασχηματίζουσι.

Ἄειδής. ὁ ἀφανής. Ἀειδής ψυχὴ. καὶ Ἄειδία ἢ ἀμορφία.

Ἀειδίγητος. ὁ πάντοτε στρεφόμενος.

Ἀειδώνιος. ὄνομα κύριον. 64

Ἀειεστώ. Ἀντιφῶν τὴν αἰδιότητα καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν αἰεὶ ἐστάναι. ὥσπερ καὶ εὐεστώ ἢ εὐδαιμονία καλεῖται. ἢ λέξις παρὰ τῷ Διογενίανῳ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ.

Ἀειθαλής. αἰεὶ θάλλων.

Ἀεικέλιος. ὁ εὐκαταφρόνητος.

Ἄεικες. τὸ ἀνόμοιον. Ἄεικὲς δὲ τὸ ἀπρεπές. ἐν Ἐπιγράμματι.

Οὔτι αἰκίς.

καὶ αὐδῖς.

Εἰς ἄτας

ἐμπίπτεις οὕτως αἰκίως.

1. 18 Bastius in Gregor. p. 349. quem vide. Hermannus olim vulgatum tuebatur, si quidem Pindaricum ad demptum esset. Ἄει — νόσοις conformata sunt ex verbis Marci Anton. 1, 8. καὶ τὸ αἰεὶ ὅμοιον, ἐν ἄ. ὁ. ἐν ἄ. τέκνου ἐν μ. νόσοις: nam absunt illa, οἷος . . . ὁ Τυανεύς. De quibus Küsterus: „Ea sunt assummentum incepti cuiusdam hominis, qui cum eodem loco Apollonii cuiusdam mentionem factam vidisset, a quo Marcus Antoninus se didicisse profiteatur ea, quae tota illa paragrapho recenset, putavit de Apollonio Tyaneo ibi verba fieri: in quo tamen eum ratio sefellit. Nam Apollonius Tyaneus, quem sub Nerone iam floruisse constat, non potuit ad Marci Antonini aetatem usque pervenire.” 4. Sophoclis versus in fr. inc. LXXXIV. Adde Zenob. II. 44. Diog. I. 58. subiungit Arsenius p. 22. μεταγεγραμμένον τοῦ εὐ πῖπτουσιν εἰς τὸ ἐμπίπτουσιν. Ceterum hi iure nesciunt superiora ἀξίως καὶ. 7. Zenob. II. 43. Philemoni tribuit Arsen. p. 22. 10. Ἄει γλήνησιν] Hic articulus in uno MS. Paris. deest; in duobus aliis vero sola vox Ἄει γλήνησιν, nulla addita interpretatione, legitur. Küst. Idem Diatribe p. 42. δειυλοφω-ων coniciebat, ignarus ad Nicaudri Ther. 373. αἰεὶ γλήναισιν ἀμυδρὴν (ubi cum MSS. L γλήνεσσι) respici. Quamobrem vulgata dissolvi. Ceterum Zon. p. 51. αἰεὶ γλήνησιν, quod praefendum, siquidem γλήνη pro γήνος dictum referant Suid. v. γλήνη et Eust. in II. ὁ. p. 1344. 11. Edd. Ἄειδαμνα. 13. V. Elym. M. in v. 14. Locum integriorem vide sub v. Δημοουργός: ubi legitur, quod praefendum, ἐκτείνουσι.
4. Hoc, nisi fallor, scribendum Ἀειδωνεύς. 5. Ex Harpocrate: nisi quod novissima, ἢ — δευτέρῳ, ab huius MSS. absunt. Ceterum integra fere repetuntur in v. Ἀειεστώ, partim in v. Εὐεστώ. Formam vocis attigit Valok. in Herod. I. 85. 7. Maussacus in Harpocrate locum hunc sic legendum et supplendum esse recte monuit: Παρὰ τῷ Διογενίανῳ ἐν ἀληθείας δευτέρῳ Ἀντιφῶντος. Nou enim Diogenianus, sed Antipho libros de veritate scripserat. Diogenianus vero in Lexico suo notaverat vocabulum illud legi apud Antiphontem libro secundo de Veritate. Hunc enim esse verum huius loci sensum vel ex ipso Suida patet v. Ἀειεστώ: Ἡ λέξις Διογενίανῳ ἐν ἀληθείας δευτέρῳ τοῦ Ἀντιφῶντος. Küst. Is aliter rem diindicavit in v. Ἀειεστώ. „Si vera est coniectura Reinesii Varr. Lect. II. p. 128. scribendum erit ἐν Ἀμαλθείας δευτέρῳ: et sequentia illa τοῦ Ἀντιφῶντος tanquam supervacanea ex textu elicienda sunt. Scripserat enim Diogenianus lexicon variarum vocum, ut ex Hesychio et Suida constat: cui operi nomen Ἀμαλθεία vel Κέρας Ἀμαλθείας ab auctore inditum fuisse, idque ipsum a Suida hic designari modo laudatus vir doctissimus suspicatur. Sed coniecturae huius quamvis ingeniosae haud temere tamen subscripserim, existimoque locum potius hunc sic constituendum et legendum esse: Ἡ λέξις Διογενίανῳ ἐξ Ἀντιφῶντος ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ. Vel si hoc non placeat, simpliciter dicendum est, Diogenianum opus aliquod περὶ ἀληθείας conscripsisse, et verba illa ultima τοῦ Ἀντιφῶντος adlecta esse a sciolo quodam —.” Fugit hunc Glossa Herodotea (p. 343. Schw.): Εὐεστώ. εὐήμερα, εὐετηρα, ἢ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγή. Διογενίανῳ ἀνευ τοῦ ᾠ γράφει. Qui locus dubitationem movere possit, utram vocem Diogenianus tractarit. Cf. Rank. de Lex. Hesych. p. 44. Utunque est, extrema ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ non ambiguum quin ad primum verum retrahenda sint. 9. ἐς αἰεὶ θ. Hesychius. 10. Sic interpretatur Hesych. v. Ἀεικίλου. 12. ἐν Ἐπιγράμματι] Immo II. ὁ. 70. οὕτοι αἰκίς. Neque praegressa recte se habere crediderim, nisi quis discrimen istud tenoris aliunde pervicerit. 14. καὶ αὐδῖς] Soph. El. 215, 16.

Ἄει. Undecim formis variatur. † Semper autem sapientem sui similem esse oportet, et in acerbis doloribus, et in amissione liberorum, et in diuturnis morbis. Talis erat Apollonius Tyaneus. † Et proverbium: Semper bene cadunt locis tesserae. dictum de iis qui merito et in omnibus rebus felices sunt. quamquam alii hoc ad eos referunt, qui merito puniuntur. Ἄει γεωργὸς εἰς νέωτα πλ. Semper agricola in proximum annum est dives. Dicitur de iis qui perpetuo spe suscitantur, fore ut e calamitatibus evadant, et tamen iidem in eas denuo recidunt. Ἄει γλήνησιν. Perpetuis sordibus. Ἀειδαμνα. Nomen proprium. Ἀειδε. Cane, dic. Ἀειδελον. Quod non cer-

nitur. Et Ἀηδές, molestam. Et Ἀειδέστερον, informe. Cum acceperint aes rude et informe, formant illud et varias in figuras convertunt. Ἀειδής. Qui non videtur. Anima quae cerni non potest. Et Ἀειδία, deformitas. Ἀειδίγητος. Qui undique circumagitur. Ἀειδώνιος. Nomen proprium. Ἀειεστώ. Antiphon sic dicit perpetuitatem et in eodem statu permansionem: ut εὐεστώ vocatur felicitas. Vocabulum extas apud Diogenianum, sumptum illud ex libro secundo de Veritate. Ἀειθαλής. Perpetuo florens. Ἀεικέλιος. Contemnendus. Ἄεικες. Dissimile. Ἀεικίς vero, indecorum. In Epigrammato: Nihil indecori. Alibi: In calamitates tam indignas incidit.

- Ἀεικέστερος. ἀπρεπέστερος.
 Ἀείκεια. ἡ ἀπρέπεια.
 [Ἀεικέλιον. τὸ ἀπρεπές.]
 Ἀεικίας. τὰς ὕβρεις σημαίνει. καὶ ὄνομα κύριον.
 Ἀεικίσουσι. ὕβρισουσιν.
 Ἀεικῶς. ἀπρεπῶς, ἀσυνήθως.
 Οὕτως
 ἀεικῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.
 οἰκτρῶς μὲν διὰ τὸ βίᾳ ἐπιβουλενθέντα, ἀεικῶς δὲ
 διότι πελέκει αὐτὸν μεθ' ὕβρεως ἐτίσαντο. 10
 Ἀειλογεῖς. ἀεὶ λαλεῖς. καὶ Ἀειλογία, πο-
 λυλογία, ἢ ταυτολογία, ἢ τὸ διαπαντὸς ἐξεῖναι λέ-
 γειν. Ἀειλογία. τὸ ἀεὶ λόγον καὶ εὐθύνας ὑπέ-
 χειν. οὕτω Δημοσθένης καὶ Ἰσαῖος.
 Ἀεὶ με τοιοῦτοι πολέμοι διώκοιεν. ἐπὶ τῶν 15
 ἀνάνδρων καὶ μηδενὸς λόγου ἀξίων.
 Ἀειμνηστος.
 Ἀείνων. τὸ ἀένναον.
 Ἀειπαρθένους. τὰς Ἐρινῦς. μυθικὸν δὲ
 ἔστι τοῦτο. ὕπονοιον δὲ χρῆ τὰς ἀδωροδοκίτους καὶ 20
 σὺχι χρανθῆναι δάροις δυναμένας ὑπὸ τῶν ἀδικούν-
 των. Σοφοκλῆς.
- Καλῶ δ' ἀρωγὸς τὰς αἰεὶ τε παρθένους,
 σεμνὰς Ἐρινῦς τανύποδας.
 Ἀεῖπλινα. πεπλανημένα, φλύαρα, πλήρη
 γλυαρίας.
 Ἀεῖπλινα χεῖλα γρηός.
 Ἀεῖρακος. ἡ ἔλαφος παρὰ Κρήταις.
 Ἀεῖρε. πρόσθερε. Ὀμηρος.
 Μῆ μοι οἶνον ἄεῖρε μελίφρονα.
 Ἀεῖρεν. ἔβαλε.
 Καὶ ἴππια λίματ' ἄεῖρεν.
 Ἀεῖρός. ὁ ἄπειρος.
 Ἀεῖρω. τὸ ἐπαίρω καὶ κουφίζω καὶ βασταζῶ. 65
 Ἀεῖρων. ἀθώπεντος.
 Ἀεῖζήυτος. ὁ αἰεὶ ῥέων.
 Ἀεῖτης. ὁ ἑταῖρος.
 Ἀεὶ τις ἐν Κύδωνος. ἐπὶ τῶν φιλοξένων καὶ
 πρὸς ἐποδοχὴν ἐτοιμῶν, παρόσον Κύδιον Κορίν-
 θιος φιλοξενώματος ἐγένετο.
 Ἀεὶ τοῖς ἐρωσιν σύνεσμεν. Ἀριστοφάνης
 περὶ ὀρνίθων. διὰ τὸ τοῖς ἐραστάς ὀρνίθους εὐγενεῖς
 χαρίζεσθαι τοῖς ἐρωμένοις. καὶ ἡ σίττη δὲ καὶ εἴ τι
 τοιοῦτον ὄρνεον δεξιὰ πρὸς ἔρωτα φαίνεται. Ἐγὼ

6. Perperam haec intrusa videntur a glossa superiore Ἀεικέσ fluxisse. 4. Etym. M. p. 22, 8. τὰς ἀπρεπεῖς ὕβρεις Zon. p. 51. Fortinet ad Od. v. 308. 5. ἀεικίω Zon. p. 54. Homerus ἀεικίωσι, quo spectare credas lexicographos: cf. Etym. M. p. 22.
 7. Versus Sophoclis El. 101. sq. Cuius Schol. Suidas descripsit, augendus voce καὶ post βίᾳ. 11. ἀειλογεῖς (Hesych.) reicit Phrynichus Seg. p. 21. 13. Sic cum Harpocratiōne Hesych. Zon. et Etym. M. 15. πολέμοι Küst. cum MSS. πόλεμοι Edd. vult. cum Zenob. II, 52. Dlog. I, 70. Arsen. p. 22. 18. Ἀεὶ νῶν] Autea corrupte legebatur Ἀεινόν: pro quo duabus distinctis vocibus scribendum esse αἰεὶ νῶν optime ad hunc locum monuit Portus. Küst. Ipsa mendī similitudo perducit ad formam Ἀεινόν αἰνῶν, quam grammatici potissimum Aristophane Ran. 146. auctore commendant. Vide vel Lex. Seg. p. 347, 48. 19. Ἀεὶ παρθένους vulg. 22. Σοφοκλῆς Aiac. 835, 37. cuius interpreti sua debet Suidas.
 6. παρὰ Κρήταις] Insolens prorsus est Κρήταις pro Κρησί. Quare licet vocem istam suspectam haberem, nolui tamen absque auctoritate MSS. quicquam mutare. Küst. Κρησί laudat Koenius in Gregor. p. 593. quem videas. Si tamen fideum Aldinae compendio ἄ, legere praestat Εὐριπίδης Κρησαίς. 7. Ὀμηρος] Versu inter grammaticos (cf. vel Hesych. et Schol. Soph. Aiac. 545.) decantato II. ζ. 264. Adde v. Αἴρε. 9. Ἀεῖρεν. ἔβαλε] L. καὶ ἀντὶ τοῦ ἔβαλε cum Zon. p. 54. 10. Est Callimachi fr. CCXVI. Cf. v. Ἰππια, unde hic locus emendandus: v. Toup. I. p. 267. sq. Adde Schol. Arist. Ach. 927. 11. ἀειρός collato Hesychie Kúster. Diatr. p. 42. Ἀειρόν, ἀθώπεντον, ἀπαραίτητον, ἀθώπεντον Etym. M. p. 21, 43. ac similiter Hesych. (quamquam is alibi αἰερός, ἀπειρός) vv. Ἀειρόν et Αἰζήόν. Fuit cum corrigerem ὁ ἀπείρος. 12. In Boisson. Anecd. IV. p. 567. v. 28. Ἀρω (l. αἶρω) τὸ ἐπαίρω. 13. V. Boisson. Anecd. III. p. 328. Cf. Hesych. v. Αἰζήόν. 14. Ex Soph. Oed. C. 469. Rectius simplici ἢ Zon. p. 52. Cf. etiam v. Ἀποναλίω. 15. Ἀεῖτης etiam Zon. p. 50. et Lex. Seg. p. 348. Scribendum Αἰτης Portus monuit. 16. Haec fere repetuntur in v. Τις. 19. Ἀριστοφάνης Av. 704. cuius Scholiastis, si discedimus ab novissimis quinque vocibus, Suidas sua debet.

Ἀεικέστερος. Turpior. Ἀείκεια. Turpitude. [Ἀεικέλιον. Indecorum.] Ἀεικίας. Contumellas significat. Idem, nomen proprium. Ἀεικίσουσι. Contumelia afficiunt. Ἀεικῶς. Indigne, praeter morem. Ἀδὸς indigne et miserabiliter illo mortuo. Ac miserabiliter quidem, quod per vim et ex insidiis est interfectus; indigne vero, quod securi eum ignominiose percusserunt. Ἀειλογεῖς. Semper loqueris. Et Ἀειλογία, loquacitas, vel inepta iteratio, vel perpetuo loquendi venia. Ἀειλογία. Siquis semper rationes et defensionem sustineat. Sic Demosthenes et Laeas. Ἀεὶ με τοιοῦτοι. Semper me tales hostes persequantur. Dictum de imbellibus et nullius pretil hominibus. Ἀειμνηστος. Ἀείνων. Perpetuo suens. Ἀεὶ παρθένους. Furias. Hoc autem ex fabulis petiitum est, atque intelligendum ita ut nullis muneribus nec donis

ab improbis corrumpi se patiantur. Sophocles: Imploro autem opem sempervirginum, venerandarum et velocium Furiarum. Ἀεῖπλινα. Errantia, vana, futilitatis plena. Futilia labra vetulae. Ἀεῖρακος. Cervina apud Cretenses. Ἀεῖρε. Offer. Homerus: Ne mihi vinum offeras suave. Ἀεῖρεν. Abiecit. Et stercore sordes sustulit. Ἀεῖρός. Imperitus. Ἀεῖρω. Tollo, levo, porto. Ἀεῖρων. Difficilis ad blanditias. Ἀεῖζήυτος. Semper suens. Ἀεῖτης. Socius. Ἀεὶ τις ἐν Κύδωνος. Semper aliquis ad Cydonem: dictum de hominibus hospitalibus, et quosvis excipere paratis, nam Cydo Corinthius hospitalitatis amantissimus fuit. Ἀεὶ τοῖς ἐρωσιν. Semper cum amatoribus consuevit: sic Aristophanes de avibus, quippe amatores suis amasiis generosas aves donare solent; porro pica et si qua est consimilis avis bonum amantibus omen esse videntur.

μὲν ὡς *Λευκίσιπη* δεξιά σίτη. ἢ νῦν οἶμαι λεγομένη σιταρίς.

Ἄειπνος. ὁ αἰετὸς κοιμώμενος.

Ἄειφρουρος.

Ἄειφυγία. ἢ εἰς αἰετὸς φυγή. *Χωρήσειν δ' αὐ-* 6 *τοῖς ἅπαντα κατὰ νοῦν, εἰ τὸν αὐτόχειρα ἐλάσουσι τοῦ στρατοῦ ἀειφρυγία. τουτέστιν ἐξορία.*

Ἄηδής. ὁ ἀνεύφρατος, ὁ δυσειδής. καὶ Ἄη- δὲς τὸ ἀνέραστον.

Ἄηδία. ἢ ἀνορεξία. Ἄειδία δὲ ἢ ἀμορφία.

Ἄηδίξομαι. οὐκ εὐφραίνομαι.

Ἄηδόνειος ψόδη, καὶ ἀηδόνειον μέλος.

Ἄηδών. καὶ ἀηδοῦς, ὡς *Σαπφώ*, κατὰ *Μυτι-* *ληναίους*. *Σοφοκλῆς*.

Οὐδ' οἰκτρῶς γόν ὄρνιθος ἀηδοῦς

ἄσει δὲ μωρος· ἀλλ' ὄρνιθον * ὠδὲς

θρηγῆσει, χερόπληκτοι δὲ

στέρνοις πεσοῦνται δοῦποι.

καὶ αὐθις· Οὐδ' ὄσον ἀηδόνες ἠπνώουσιν. ἐπὶ τῶν ἀγρυνούτων. καὶ αὐθις·

Ἄλλ' ἐμέγ' ἄστονέσσ' ἄραρα φρένας,

ἄ' Ἴτυν αἰδὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται

ἕρως ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.

[Ἀτικῶς ἄραρέ με. αὕτη ἴση μοι ταῖς φρεσίν. ἀντι τοῦ, σύμφωνα πράσσομεν ἐγώ τε καὶ ἡ ἀηδων ἕνεκα τοῦ θρηγῆν. οἶον, ἤρμονται μου ταῖς φρεσίν, τουτέστιν ἐκείνην ζηλώ τὴν ἐξίως τὸν Ἴτυν στενάζουσαν.] Διὸς δὲ ἄγγελος ἡ ἀηδών, ὅτι τὸ ἕαρ σημαίνει. ἢ ὅτι τὴν ἡμέραν. καὶ Ὀμηρος·

Χλωρηὶς ἀηδών.

ἢ ὅτι τὰ ἐαυτῆς ἀγγέλλει κατὰ καὶ τὴν θουλλομένην ἀγγαλίαν καὶ τὸ πάθος. ἢ ἄγγελος, οἶον τέρας 10 τὸ παρ' αὐτῆς γινόμενον εἰς τετραλίαν τῆς φύσεως. καὶ Σαπφώ·

Ἦρος ἄγγελος ἡμερόφρωνος ἀηδών.

Ἀηδών δὲ ἀηδόνος συστέλλει.

Ἀηδῶς. ἀνωφελῶς.

15 Ἄηθεσον. ἀήθειες ἦσαν. καὶ Ἀηθέσσουσι, ὡς ἀσυνήθειες εἰσίν. Ἀηθέσω ἐνστωῶς, ἀηδίξομαι, αἶω, αῶ, οὐ τρέπονσι τὸ αἰετὸς ἢ κατὰ τὸν παρατακτικόν. καὶ τὸ μὲν ἀηθεσον καὶ ἀηδιζόμεν, ἵνα μὴ εὐρεθῆ ἄλλεπάλληλον τὸ ἦ· τὸ δὲ αῶ, τὸ πνέω

20 καὶ αἶω, τὸ ἀκούω, ἵνα μὴ συνεμπέσωσι ἐτέρω σημαυομένω. τὸ γὰρ αἶω συνέπεται τῷ ἦε, τῷ ἐπορεύετο, τὸ δὲ αῶ τῷ ἦε, τῷ ὑπῆρχεν.

Ἄηκες. τὸ ἠκονημένον ἕξιος.

1. ὡς *Α.* δεξιῇ Schol. Recens lectoris cuiusdam annotatio. 4. V. Porson. in Arist. Nub. 518. 5. Zon. p. 52. 11. Verbum ἐν τῇ ἀγρυνούτων λεγόμενον dicit Etym. M. p. 23. f. 12. V. Inprimis Lex. Seg. p. 349. coll. Blomf. gloss. Agam. 1113. 13. Ἀηδών καὶ ἀηδοῦς] Locus hic procul dubio sic legendus et integritati quae restituendus est: Ἀηδών. καὶ Ἀηδῶ, ἀηδοῦς. Vocem enim ἀηδῶ quae in omnibus Editt. desideratur, ad sensum huius loci supplendum necessariam esse manifesto patet. Kist. Enimvero si quis Eustadium in ll. ε. p. 601. extr. 9. p. 716. contulerit, is nihil nisi forte ἀηδῶ vel Σαπφῶς intellexerit desiderari. Mytilenaeos (Edd. *Μυτιληναίους*) quis in hac causa praeter Schol. Soph. Al. 628. (ἡ ἀηδῶ δὲ κατὰ *Μ.*) advocarit ignoro; quamquam similitudo vetustissimarum vocum apud Lobeck. Aglaoph. p. 733. sq. suppetit. Ceterum ista κατὰ *Μυτιληναίους* ut subdita tenet iussit Kist. 14. Σοφῶν. Atac. 630 — 33. Suidas dedit αἰετὸς pro ἦσει, omisitque μὲν αἰετὸς ὠδὲς et ἐν αἰετῷ ἀγρυνούτων. 19. Proverbum paulo amplius disseruit v. ὄρνιθον α. ὡ. Locum Hesychii v. Ἀηδώνων. μεμνημένον sic referunt: Ἀηδώνων ἠδόνων. ἐπὶ τῶν ἀηδόνων ἠδόνων. ἔπει δὲ λύπης τὸ σφοδρότατον αἰ ἀηδόνες ἀγρυνούτων. Ἀηδόνος. γεσσός. Ceterum ἀηδόνος. Med. 20. καὶ αὐθις] Sophocl. Electr. 147 — 49. culus ex Schollis Suidae verba depropterea sunt. 22. Ἴτυν ἡ δὲ ἴτυς. vulg. 1 — 5. Ατικῶς — στενάζουσαν quae abhorrent ab huius articuli consilio, Suidas binis locis (v. Ἄραρα et Ἀειψόμενος) et commo- dius apposuit et emendatius scripta: quippe corrupta sunt αὕτη ἴση μοι ταῖς φρεσίν et τὴν ἀξίως, quae imperito homini debere videntur. 5. τὸ om. vulg. 6. Ὀμηρος Od. τ. 518. Locus apud Schol. Soph. Integer. 10. παρ' αὐτοῦ, id est Διὸς, recte Schol. Róm. 11. Σαπφῶ fr. XXXVI. ἡμερόφρωνος Schol. 15. ll. x. 493. 16. In hac doctrina consentit Etymol. M. quod quibus in locis sit ope Suidae iuvandum, occupavit dicere Fisch. in Well. II. p. 283. 23. Assentior Henrico Stephano putanti excidisse hic vocem μὴ, et legendum esse, τὸ μὴ ἠκονημένον ἕξιος: uti enim ἐν ἡκῆς significat ὁ καλῶς ἠκονημένος, teste Suidā, sic ἀηκῆς αἰετὸς ἀηκῆς erit ὁ μὴ ἠκονημένος. Kist. μὴ codd. Zon. p. 37. Hesychius tamen: ἠκον. ἀσπαστὸν ἕξι- αἰδῶν.

Equidem, Leucippa, fausta tibi sum pica. Est autem avis ista quae nunc puto σιταρίς appellatur. Ἄειπνος. Qui semper dormit. Ἄειφρουρος. Ἄειφυγία. Perpetuum exilium. Omnia autem ex animi sententia ipsi successura, si homicidam ex exercitu pulsam multarent exilio perpetuo. Id quod est ἕξιος. Ἀηδής. Inimicus, deformis. Et Ἀηδῆς, non amabile. Ἀηδία. Fastidium. Ἀειδία autem, desidia. Ἀηδίξομαι. Voluptatis expertus sum. Ἀηδόνειος ψόδη, ἀηδόνειον μέλος, luscinae cantus. Ἀηδών. Item ἀηδοῦς, ut declinatur Σαπφῶ, e Mytilenaeorum dialecto. Sophocles: Neque miserabilis genitum artis luscinae fundet infelix, sed aculos ciulatus rosciferabitur, percussaque sonantem manuum plangore pectora. Et aliud: Vix tantum dormit, quantum luscina: dictum de illis qui multum vigilant. Et alibi: Sed gemebunda illa meis sensibus con- venit, quae Ἴτυν semper, Ἴτυν luget avis infortunata, Iovis

nuncia. [Attice dictum est ἄραρέ με: i. e. haec animo meo placuit, id est, paria nos in luctu facimus ego et luscina, quod ad luctum attinet. aliter: congruit animo meo, hoc est, admiror illam quae merito Ἴτυν luget.] Iovis vero nuncia dicitur luscina, quia ver praevinciat vel diem. Et Homerus: οὐρίδιε κολλί λuscinia. Vel quia propria nunciat mala, et celebratam illam calamitatis fabulam. vel nuncia, quae prodigium quoddam ab Iove missum ad potentiam naturae significandam. Item Sappho: Feris nuncia suaviter cantans luscina. Ἀηδών vero ἀηδόνος, correpta vocale. Ἀηδῶς. Inutiliter. Ἀηθέσσομαι. Inusit erant. et Ἀηθέσσουσι, inusit sunt. ἀηθέσω, ἀηδίξομαι, αἶω, αῶ, non mutant in imperfectis αἰ in ἦ. et ἀηθεσον quidem et ἀηδιζόμεν ideo, ne ἦ in duabus syllabis proximis geminetur; αῶ vero, i. e. spiro, et αἶω, audio, ad evitandam ambiguitatem: nam αἶω concurrat cum ἦε, id est, ibat, αῶ vero cum ἦε, i. e. erat. Ἄηκες. Gladius aciem non habens.

Ἄημα. ἡ πνοή τοῦ ἀνέμου.

Δεινόν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
ατένοντα πόντον. ὁ δὲ παγκρατὴς ἕπνος
λῦει πεδῆσας, οὐδ' αἰεὶ λαβίων ἔχει.
ἡμῶς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι
ὅτ' ἐχθρὸς ἤμην ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος,
ὡς καὶ φιλήσων αὐθις· ἐς τε τὸν φίλον
τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
βροτῶν ἀπιστὸς ἐσθ' ἔταιρείας λιμῆν.

Ἄημαι. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἄσπις ἀπὸ βροτέων ὤμων Τιμάνωρος ἄημαι
νηψὶ ὑποθήοφιας Παλλάδος ἀλκιμάχας.

ἀντὶ τοῦ ἀνάκειμαι.

Ἄήμενοι. πνεῦσαι.

Ἄηνές. τὸ αἶδιον, τὸ λαμπρόν.

Ἄηνόβαρβος. ὁ χαλκοπῶγων.

Ἄηπιον. τὸ μὴ πρᾶον.

Ἄήσατος. ἀήτητος.

Ἐμὶ δ' ἀήσατος πάμπαν ἀφ' οὗ γενόμεν.

Ἄήσυλον. τὸ ἄδικον, ἀμαρτωλόν.

Ἄήσυρον. τὸ λεπτόν, τὸ μετέωρον καὶ κοῦ-

φον, τὸ ἐλαφρόν. παρὰ τὸ ἀέρι σύρεσθαι. ἐπὶ ὀρ-
νέων.

Ἄήσυρον γόνυ κάμψει.

Ἄήτης. ὁ ἄνεμος. καὶ ὡσπερ ἠγγήσω ἠγγητής,
5 ποιήσω ποιητής· οὕτως ἔδει ἄω, ἀήσω, ἀητής.
ἀλλ' ἠμάρτηται.

Καρπαδίην ὅτε νυκτὸς ἄλα στρέψαντος ἀήτον.

Ἄήτητος. ὁ ἀκαταπόνητος. 67

Ἄητον. τὸ καταπνεόμενον.

10 Ἄητος. ὁ ἀκόρεστος.

Ἄηδᾶς. ὁ δεσπότης.

Ἄιδας. ὁ τάφος.

Ἄιδές. τὸ ἀκατάληπτον.

Ἄιδηλον πῦρ. τὸ ἀφανιστικόν. καὶ αἰδήλως,
15 ἀφανιστικᾶς.

Ἄιδης. ὁ ξίδης, κατὰ διάλυσιν. καὶ Ἄιδωνεῖ
καὶ Ἄιδωνῆι, τῷ ξίδη.

Ἄιδιος. αἰώνιος.

Ἄιδνής. ὁ μὴ βλεπόμενος.

20 Ἄιδος κυνή· παροιμία πρὸς τοὺς ἐπικρύπτου-
τας ἑαυτοὺς διὰ τινῶν μηχανημάτων. τοιαύτη γὰρ
ἡ τοῦ ξίδου κυνή, ἣ Περσεὺς χρησάμενος τὴν Γορ-
γόνα ἐδειροτόμησεν.

2. Versus Sophocli. Alac. 674. sqq. Ubi recte legitur δεινῶν. A Sulda proficere sibi videbatur Boisson. in Anecd. IV. p. 150.
3. Soph. ἐν δ' ὁ π. 5. γνωσόμεθα Med. 7. ὅτ' ἐχθρὸς ἤμην] Interpretes non observaverunt versum hunc Sophoclis in
mendo cubare, et pro δτ' ἐχθρὸς ἤμην legendum esse ὅτ' ἐχθρὸς ἤμην. Emendationem hanc confirmat ipse Suidas v. Ἐχθραν-
τός, ubi idem versus, sic recte scriptus, repetitur. Küst. ἐχθραντός Soph. a Porsono correctus. 12. ἐν Ἐπιγράμματι
Hegesippi III. pr. A. P. I. p. 227. n. 124. 13. Τιμάνωρος Küst. Priores Edd. cum Palat. Τιμάνωρος; quod mendum ex hoc
loco nescio quis traduxit in v. Τιμάνωρ. ἄημαι] In Antholog. legitur ἄημαι. Sed utrumque mendosum est. Legendum enim
est ἄημαι, ab ἄπτω, annecto, appendo; quae vox de dedicatione donariorum frequenter usurpari solet. Küst. 14. ὑποθήο-
φίας] In Antholog. [et in v. Ἀλκιμάχη] scriptum est ὑπωροφίας. Sed cum Brodaeo legere malim ὑπωροφία, eamque vocem ad
ἀσπίς referre. Küst. 16. Οὐ γ'. 176. 17. λαμπρόν] λαβρόν Hesych. 21. Versus Mnasaicae III, 6. A. P. I. p. 273.
n. 264. 22. Etym. M. p. 23, 33. 39, 31. Pertinent grammaticorum placita ad II. ε'. 876. 23. V. Toll. in Apollon. p. 47. Blomf.
in Aesch. Prom. 461.
4. Partit. Etym. M. p. 23, 30. „Pro ἠγγητής scribendum ἠγγητής ex Eustath. p. 1724, 35.” Lobeck. in Phryn. p. 256. Equidem con-
tra faciendum censeo. Ceterum pendet haec glossa a disputatione vetusta criticorum de II. ο'. 626. v. Toll. in Apollon. p. 47.
7. Versus Diodori Sard. I, 1. in A. Pal. VI, 245. 10. Hesych. et Etym. M. p. 23, 17. Respicunt ad II. γ'. 395. 11. Glossa
corrupta. Hesychius: αἰδᾶς. δεσπότης. 14. Cf. Etym. M. p. 41. Pertinet glossa ad II. β'. 455. 17. Ἄιδωνεῖ II. ε'. 190.
18. Hesiodi Scut. 310. 19. L. αἰδνός cum Zon. p. 73. Nisi huc referimus Etym. M. p. 41. f. καὶ πηλὸς αἰδνός, ὁ ἀσθηρι-
στος — ἢ ἀγανής: quamquam continua potius ἀφανιστικός scribendum arguunt. 20. Ἄιδος κυνή — ἐδειροτόμησεν Ze-
noph. I, 41. Diog. I, 39. Eudocia p. 30. et Schol. Victor. in Arist. Ach. 397. Doctam explicationem dedit Hesychius, conf. Enst.
in II. ε'. p. 613. Plura congecit Boissonadus in Notices et Extr. T. XI. p. 28. Aliter tamen Etym. M. p. 42. 21. γὰρ]
καὶ Eud.

Ἄημα, Ventī status. Et vehemens ventorum status tranqui-
litate restituere solet aestuans mare, et invictus somnus quos
vincerat solvit, nec semper constrictos tenet. Nos vero nulla
moderatione uti sciemus? Immo vero nuper demum cognovi-
tum inimicum ita nobis odio prosequendum esse, ut qui rur-
sus amare possit; tum in amicum tantum officiorum conferre
invenit, quantum in eum par est, qui non nil perstitit. Per-
teris enim mortalium incertus est amicitiae portus.
Ἄημαι. Id est consecratus sum. In Epigrammate: Clipeus,
quem mortalīs gestavit humeris Timanor, nunc suspensus sum
sub lecto templi Palladis bellatrix. Ἄήμενοι. Spirare.
Ἄηνές. Perpetuum, illustre. Ἄηνόβαρβος. Aenobarbus.
Ἄηπιον. Immitte. Ἄήσατος. Invictus. Sum autem prorsus,
ex quo nascebar, scutum invictum. Ἄήσυλον. Inu-
Suidae Lex. Vol. I.

stum, iniquum. Ἄήσυρον. Tenue, sublime ac leve. Di-
citur de avibus, quod aere suspensae ferantur. Lere genu fle-
clet. Ἄήτης. Ventus. Iam ut ab ἠγγήσω fit ἠγγητής, a ποιήσω
ποιητής: sic ab ἄω ἀήσω oportebat formari ἀητής. Sed dis-
cessum est ab regula. Cum ventus noctu Carpathium mare
agitaret. Ἄήτητος. Nullis laboribus victus. Ἄητον.
Ventis perflabile. Ἄητος. Insatiabilis. Ἄηδᾶς. Dominus.
Ἄιδας. Sepulcrum. Ἄιδές. Quod comprehendī non potest.
Ἄιδηλον πῦρ. Ignis perniciosus. Item αἰδήλως, perni-
ciose. Ἄιδης. soluta diphthongo, Orcus. Et Ἄιδωνεῖ vel
Ἄιδωνῆι, Orco. Ἄιδιος. Aeternus. Ἄιδνής. Qui non
videtur. Ἄιδος κυνή. Orci galea. Proverbium de illis di-
ctum qui se artibus quibusdam occultant. Talis enim extitis-
se fertur Orci galea, qua Perseus usus Gorgoni collum praecidit.

- Ἰδιός κυνῆ. Ἀριστοφάνης.
 Ἄβει δ' ἐμοῦ γ' ἔνεκα παρ' Ἰερωνίμου
 σκοποδασυ. τεκνύουσα τὴν Ἰδιός κυνῆ.
 ἐπὶ τῶν ἀφανῶν εἰρημία ἢ παροιμία. νῦν δὲ ἐπὶ τῶν
 ἄγαν κομιώντων. Οὗτος γὰρ ὁ Ἰερωνίμος μελῶν ἦν 5
 ποιητής, καὶ τραγῳδὸς ἀνόμαλος καὶ ἀνοικονόμη-
 τος, διὰ [δὲ] τὸ ἄγαν ἐμπαθεῖς γράσειν υποθέσεις
 καὶ φοβεροὺς προσωπεύσις χρῆσθαι, ἐδόκει κροτεῖ-
 σθαι. ἐκομιζομένη δὲ ὡς πάνυ κομιῶν. διόπερ Ἰδι-
 ός κυνῆν ἔφη αὐτὴν κομιζομένης, ὡς κομιζομένης.
 Ἰδιότι. ἢ ἀπειρία.
 Ἰδιός. ἀμαθής, ἄπειρος.
 Ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' ἰδιός,
 κατιμέλῃσα.
 ἀντὶ τοῦ ὁ ἀναίσθητος. Ἰδιός γὰρ ὁ ἄπειρος. Ὁ 15
 Θεολόγος.
 Ἰερωνίμου μὲν εἰμι καὶ πολλῶν κακῶν ἰδιός.
 Ἰδιότι. τὸ διαφανές.
 Ἰδιόλος. ὁ θραυτός.
 Ἰδιός. ἐξέπνεεν.
 Ἰδιός. ἀκούειν, αἰσθάνεσθαι.
 Ἰδιός. ἐθνικόν.
 Ἰδιός. αἰ ὁρμαί.
- Ἰδιός. ἐθνικόν.
 Ἰδιός. ἀκούειν.
 Ἰδιός. ὁρμήσας.
 Ἰδιός. ἐνταυθε νεοσσοκόμοιο καλιῆς
 νόσφισεν ὠδίνων τετραέλικτος ὄγης.
 Ἰδιός, ὄνομα κύριον.
 Ἰδιός. ὁ μὴ βλέπόμενος.
 Ἰδιότων. ἐκπνέων.
 Ἰδιόσουςιν. ὁρμῶσι, φοιτῶσι. Πολύβιος.
 10 Ἐν γὰρ τῇ Ῥώμῃ Μάρκον Πόρκιον ἀκούσαντα τὰς
 ἀριστείας Σκιπίωνος, εἰπεῖν πάλιν ἄλλον πρὸς ἐκεί-
 νον· τί ἀκήκοας; οἷος πέπνυται, τοὶ δὲ σκιάι αἰσ-
 σούσιν.
 Ἰδιός. ἀφανῶς.
 Ἰδιός. ἀιστόρητος, ἀφανής.
 Ἰδιότι. ἀφανισθῆναι.
 Ἰδιότι. ἄπειρος, ἀμαθής.
 Ἰδιότι. ἀφανίσει.
 Ἰδιός. ὁ ὁρμητικός.
 Ἰδιός. ἢ χορδή.
 Ἰδιός. ὄνομα κύριον.
 Ἰδιός. ὄνομα κύριον.
 Ἰδιός. ὄνομα κύριον.
 Ἰδιός. ὄνομα κύριον.
 Ἰδιός. ὄνομα κύριον.

1. Ἀριστοφάνης Acharn. 364. sq., ubi Scholia similibus verbis eadem tradunt. 3. Edd. στυχιδ. Nostrum fide nititur MS. ap. Schoettum in Prov. Suid. p. 340. Aristoph. σκοποδ. τιν' Ἰ. 4. ἐπὶ τῶν ἀφανῶν τι ποιούτων Schol. Plat. p. 422. 5. ὁ δεστ vulg. 8. δὲ post ἐδόκει ex Schol. infersit vulg. Verum pertinet ista vox ad superiora διὰ τὸ ἄγαν κτλ. 10. Schol. Arisa παλῆς κομιζοῦσιν τὸν κομιζοῦντα. 11. Olim apud Homerum vulgatum: ἰ. ἀδραστὴ cum Etym. M. p. 42, 44. et Eustathio. 13. Ver- sus Sophocl. Aiac. 911. Haec Ἐγὼ δ' — ἀντὶ τοῦ ὁ ἀναίσθητος ante Klisterum post v. Ἐγὼ δ' repeti solebant. 15. ὁ Θεολό- γος Gregor. Naz. T. II. p. 187. Bill. Unde restituendum κακῶν πολλῶν. 18. Ἰδιότι. τὸ διαφ. Lege et emenda, Ἰδιότι. τὸ ἀφανές. Vide Etymologiam v. Ἰδιός. Küst. Adde Zon. p. 90. Hic tamen p. 97. ἀδραστὴ. διαφανῶς. ἢ ἀπείρωτος. 19. Ἰδι- όλος] Hanc lectionem ex MSS. revocavi, quam etiam agnoscunt Hesychius, Etymologus et ipse Suidas infra in diphthongo Ἰ. In prioribus vero Edit. legitur ἀδραστὴ. Küst. 20. Immo ἴσον, ἐξέπνεον, ex II. σ. 252. 22. V. Wassium in Thuc. I. 101. 23. Glossa ex II. σ. 709. ducta: quam latius persequuntur Zon. p. 79. Etym. M. p. 42.
1. 2. Ἰδιός — ἀκούειν om. vulg. Zon. p. 63. Ἰδιός καὶ Ἰδιός. ἐθνικόν. 4. Distichum Antipatri Sidor. LXIII. 3. 4. A. P. I. p. 367. n. 210. 6. Respicit Od. σ. 73. De tenore vocis egit Etym. M. v. Ἰδιός. 7. Ἰδιός. ὁ μὴ βλέπ. Vox ista mihi suspen- da est. Vide paulo ante v. Ἰδιός. Küst. Frustra: v. Etym. M. v. Ἰδιός. Ceterum uberiora Zon. p. 63. 8. Ex II. τ. 468. cf. Etym. M. p. 43. 22. 9. Πολύβιος XXXVI. 6. 11. εἰπεῖν πάλιν ἄλλον πρ.] Locus hic male affectus est, eique aliqua deesse videntur. Küst. 11 ἀκήκοας certe ἴσον vel νεώτερον requirit. 12. Οἷος πέπνυται, τοὶ δὲ] Gravissimi huius iudicii et testimonii, quo M. Porcius Cato Scipionis virtutem prosecutus est, etiam alii scriptores meminerunt. Livius in Epitome li- bri XLIX. Scipionis virtutem et Cato, vir promptioris multo ad vituperandum linguae, in Senatu sic prosecutus est. ut diceret. reliquos qui in Africa militarent umbras militare, Scipionem vivere. Plutarchus Praec. polit. p. 804. E. Καὶ Σκιπίωνα δὲ Κορινθίων, οὐκ ἀφ' ἧς εὐχῆς ὁ Ῥωμαίων δῆμος ἀγνοοῦντα μετιοχόμενον, ἐξέπνεεν ἔπαρον ἀπέδειξε παρὰ τὸν νόμον, ἀλλὰ θανάσιμος αὐτοῦ μισθῶν μὲν ὄντος τὴν ἐν Ἰβηρίᾳ μονομαχίαν καὶ νίκην, μικρὸν δὲ ἔπαρον τὰ πρὸς Κορινθίους χυλίσσοντας ἔργα. πρὸς ὧν καὶ Κάτων ὁ νεωτέρου ἀναγνώστης. Οἷος πέπνυται, τοὶ δὲ σκιάι αἰσούσιν. Vide etiam Suidam infra v. Κάτων. Küst. 15. Vide vel Apollon. Lex. p. 63. 16. Sic Lex. Seg. p. 363. 17. V. Ruhk. in Tim. p. 15. 19. Adiungit ὁ ἐρωόμενος cum aliis Zon. p. 74. 20. V. Etym. M. v. Ἰδιός. 22. Ex II. σ. 97. 23. Cf. Apollon. de Synt. p. 156.

Ἰδιός κυνῆ. Orci galea. Aristophanes: Accipe vero, per me quidem licet, ab Hieronymo tenebricosam densisque mītis korrentem Orci galeam. De rebus occultis hoc proverbium usurpatur; hoc autem loco de iis qui nimiam comam alunt. Hic enim Hieronymus erat poeta melicus et tragicus, qui fabulas inaequales et inconcinnas scriberet; quod autem argumenta admodum tragica proferebat et terribilibus personis utebatur. plausibus excipi videbatur. ab Comicis autem perstringebatur, tanquam nimiam comam alens. Quare Orci galeam eum comice vocavit. tanquam nimis comatum. Ἰδιότι. Imperitia. Ἰδιός. Ignarus, imperitus. Ego vero ad omnia surdus et omnium ignarus haec neglecti. Ubi significat stupidum, cum ἴδιος sit peritus. Theologus: Senes sum et multorum malorum gnarus. Ἰδιότι. Obscurum.

Ἰδιόλος. Audax. Ἰδιός. Exspirabat. Ἰδιός. Audire sentire. Ἰδιός. Nomen gentile. Ἰδιός. Impetus. Ἰδιός. Nomen gentis. Ἰδιός. Audio. Ἰδιός. Augustus. Irruens in nidum pullos succentem abstulit matrem a partu quaternus in spiras convolutus serpens. Ἰδιός. Nomen proprium. Ἰδιός. Qui non videtur. Ἰδιότων. Exspirans. Ἰδιόσουςιν. Impetu feruntur, vagantur. Polybius: Romae enim M. Porcium, cum res a Scipione praeclear gestus audisset, dixisse ferunt: Sotus sapit, reliqui vero ut umbrae vagantur. Ἰδιός. Obscure. Ἰδιός. Incomptus, obscurus. Ἰδιότι. Aboleretur. Ἰδιός. Imperitum, ignarus. Ἰδιός. Delere. Ἰδιός. Impetuosus. Ἰδιός. Chorda. Ἰδιός. Nomen proprium. Ἰδιός. Impetum fecerunt. Ἀθαμαντίδης. Patronymicum.

Ἀθάμας. ὄνομα κέρτιον. Εἰσάγεται ὁ Ἀθάμας ἐστιγαστομένος ὡσπερ ἱερεῖον, σφραγισθησόμενος διὰ Φοῖξον. καὶ ἔνεται αὐτὸν Ἡρακλῆς, εἰπὼν ζῆν τὸν Φοῖξον. παραδείγματι οὖν χρώμενος ὁ Στρεψιάδης δεδιέναι φησὶ τῷ Ἀθάμαντι παραπλήσια μέλλοντι θύεσθαι.

Ἀθαμβίης. ἄφροδος.

Ἀθανάριχος. ὃς ἐβασάνισε τὸν ἅγιον Νικήταν, καὶ μέγαν μάρτυρα Χριστοῦ πεποίηκεν.

Ἀθάνατος. τὸ ἀθάνατος ἐπὶ ἐμφύχων, τὸ δὲ 10 ἄφροδος ἐπὶ ἀψύχων φιλόσοφοι τάττουσι. † Ὅτι ὁ Πλάτων ἀθάνατον λέγων τὴν ψυχὴν ἀθανάτοις ἡμῶν εἶναι ἐπιφέρει. διότι τὸ μὲν κυρίως ἀθάνατον καὶ κατ' οὐσίαν καὶ κατ' ἐνέργειαν ἐστὶν ἀμετάβλητον. τὴν δὲ ψυχὴν κατ' οὐσίαν μὲν οἶδεν ἀθά- 15 νατον, οὐκέτι δὲ καὶ κατ' ἐνέργειαν. οὕτω δ' ἂν εἴποις καὶ τὰ οὐράνια ἀθανάτοις ἡμῶν ἡμῶν. μεταβάλλει γὰρ καὶ αὐτά, εἰ καὶ μὴ κατ' οὐσίαν, ἀλλὰ κατὰ τόπον. † Ὅτι δὲ πάθος τῆς ζωῆς ἢ ἀθανασία καὶ σύμπτωμά τι. ἐπὶ ὑποθέσει γὰρ τιμὴ δεικνύται, 20 ἐκ θνητοῦ ἀθάνατον γίνεσθαι, οὐ μεταλήψει ἄλλης ζωῆς τὸ θνητὸν ἀθάνατον γίνεσθαι. ἐγράφη ἐν τῷ πει στοιχείῳ περὶ πάθους. Ὁ δὲ τὴν ἀθανασίαν ἠριζόμενος στέρησιν θανάτου ἡμαρτάνει. οὐ γὰρ

στέρησιν θανάτου ἢ ἀθανασία, ἀλλ' ἐν ἔξει καὶ διαθάσει.

Ἀθᾶνες. ὄνομα ἔθνος.

Ἀθάνατοι. μύριοι Περσῶν ἐπίλακτοι. οὓς 5 Ἀρδαβούριος ἐπὶ Θεοδοσίου βασιλέως διεφθείρε καὶ ἔφθάνισεν. οὓς εἶχε Ξέρξης ὁ Δαρείου.

Ἀθάρα. ἄλευρον ἠψημένον. κλίνεται δὲ παρὰ μὲν Ἀττικοῖς διὰ τοῦ ἠ ἀθάρης, οἱ δὲ κοινοὶ δια- 10 τοῦ ἠ ἀθάρης. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

ἀλλά με

ἀθάρης χίτρα τις ἐξέπληττε, κειμένη
ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς του γροσθίου.

Ἀθάρον οὐκ ἀθάρην τὴν ἐρικτήν καλοῦσι. Κρά- 15 τῆς Ἡρωσιν·

Οὐκοῦν ἔττους χρῆ δεῦρο τρυβλίον φέρειν
καὶ τῆς ἀθάρης.

Ἀθαυμαστί. χωρὶς θαύματος.

Ἄθε. εἰχῆς σημαντικόν. ἀντὶ τοῦ εἶθε.

Ἄθεατος. μὴ τεθεαμένος. Ὡν γὰρ εἰς τέλος 20 ἔθεατος τῆς Ἑλλάδος, διὰ τοὺς ἐν Ἰβηρίᾳ πολέμους κατὰ τοὺς ἐν Αἰγυπτιακοῖς, προῆγεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ἄθεσι. χωρὶς θεοῦ.

Ἀθέλισεται. παρηθεῖται, διεκλύεται.

Ἀθελίμνος. ὁ κακός.

1. Sunt haec ex novissima parte Scholiorum in Arist. Nub. 258. compilata. 3. καὶ — τὸν Φοῖξον om. vulg. 5. ὁ Ἀριστοφάνης vulg. ab Aldo. 10. 11. Eadem Schol. Il. f. 186. repetita sub v. Ἀφροδον. 19. Ὅτι δὲ — ἀθάνατον γίνεσθαι ignavus homo transcripsit ex v. Ἰάθος, unde huic loco tum integritas pendenda tum emendatio. 20. δεικνύται vulg. ab Aldo. Subsequi debet τῆ. Peius etiam sese habent extrema ἀθάνατον γίνεσθαι.
6. μύριοι: v. Valck. in Herod. VII, 31. οὓς Ἀρδαβούριος ἐπὶ Θεοδ.] Historiam quam Suidas hic leviter tangit, prolixius narrat Socrates Hist. Eccles. VII, 20. qui post expositam ibi Persarum cladem addit: Ὅτῳ μὲν οὖν οἱ λεγόμενοι παρὰ Μήδους ἀθάνατοι θνήσκον πάντες ἐδέχθησαν. Küst. 6. οὓς εἶχε Ξέρξης. ὁ .f.] Haec verba, loco suo mota, réponenda sunt post Περσῶν ἐπίλακτοι. Küst. 9. Πλούτῳ v. 672. Nuidas sua de vocis declinatione ex Scholiis deprompsit; posteriora cum Lex. Seg. habet. communiā. 12. Scribatur τοῦ γροσθίου. 13. L. οὐκ ἀθάρην: v. Lex. Seg. p. 351, 21. Philem. p. 291. apud quem scq. p. 295. τὴν ἀθάρην περιγράφει. 18. Ἄθε] Portus legendum suspicatur Ἄθε: quae coniectura non est aspernanda. Küst. Cum Suida Zon. p. 63. ἀθ. Etym. Gud. p. 484, 27. Fortasse hoc Doricensibus tribuendum: cf. Salm. in H. Aug. T. II. p. 760. edit. 21. κατὰ] Legendum καὶ monuit Küst. Substantivum tamen etiamnum desideratur. Mirifice nescio quis abulitur his in v. Αἰγυπτιακός. 22. Ἰβηρία καὶ ἡμεῖς] sublingit Hesychius. 23. Hic articulus [ab Aldo productus] non solum in 2 MSS. Paris. sed etiam in Ed. Mediol. deest. Pro ἀθέλειται autem legendum est ἀθελίγεται, quae vox apud Hippocratem occurrit, ut grammatici observarunt. Phavorinus: Ἀθελίγεται, διηθεῖται, διεκλύεται, παρὰ τῷ Ἰπποκράτει. Galenus in Glossis Hippocratis: Ἀθελίγεται, [παρηθεῖται,] διεκλύεται. Plura de hac voce lege apud Foesium in Oeconom. Hippocratis. Küst. Qui glossam Ἄθεσι huic cum Aldo postposuit. Ceterum ἀθελίγεται, διηθεῖται Zon. p. 62. Etym. M. p. 26, 5. Lex. Seg. p. 350. quamquam hic p. 353. etiam ἀθελίγεται commemoratur, quod ipsum Hesychio reddidit Heringa Obs. p. 202. Cf. Erotian. p. 72. Inde vulgatum παρηθεῖται correxi. παραθεῖσαι (Ald.) In uno MS. Paris. scriptum est παρηθεῖσαι. Sed legendum est vel παρηθεῖσαι, ut Porto videtur, vel παρθεῖται, ut apud Galenum loco laudato. Küst. 24. ἀθελίμνος Ald.

Ἀθάμας. Nomen proprium. Athamas coronatus inducitur tanquam victima, propter Phrixum ingulandus. Sed Hercules eum liberat, affirmans Phrixum vivere. Hoc igitur exemplo utens Strepesades dicit se metuere eadem, quae Athamas, cum esset tantum iam immolandum. Ἀθαμβίης. Impavidus. Ἀθανάριχος. Athanaricus, qui S. Nicetam excruciat, et magnum Christi martyrem effecit. Ἀθάνατος. Philosophi vocem ἀθάνατος de rebus animalis, ἀφροδος vero de brutis usurpant. † Plato cum animam immortalem vocat, immortalitatem ei solo nomine tribuit: nam quod proprio est immortale, tam ad essentiam quam ad actionem est immutabile. animam vero cum ad essentiam ille statuit immortalem, non tamen ad actionem eius id ponit. Eadem igitur ratione vel coelestia dixerit aequivoce esse immortalia: nam et ipsa si minus essentia, loco certe mutantur. Immortalitatem autem vitae quandam affectionem esse et accidens, demonstrari poterit, si ponamus aliquem ex mortali immortalem fieri: non enim assumptione alterius vitae

mortale fit immortale; de quo dictum in littera π sub voce Πήθος. Siquis immortalitatem definit privationem mortis, errat: non enim immortalitas est privatio mortis, sed in habitu et dispositione consistit. Ἀθᾶνες. Nomen gentis. Ἀθάνατοι. Immortales, dicti decies nullo delecti Persae, quos Xerxes Darii filius habuit. Eos Ardaburius sub Theodosio Imperatore perdidit et delevit. Ἀθάρα. Puls triticea. Declinatur autem ab Atticis per ἠ, ἀθάρης, in communi vero dialecto per ἠ, ἀθάρης. Aristophanes Pluto: *Sed me pulvis olla quaedam vehementer excitabat, non adeo procul a capite vetulae posita.* Ἀθάρην non ἀθάρην legumina fresa vocant. Crates Heroibus: *ergo leguminum elixorum huc patellam et pulvis olla quaedam afferre.* Ἀθαυμαστί. Sine admiratione. Ἄθε. Adverbium optandi. Pro εἶθε Ἄθεατος. Qui non vidit. *Cum enim omnino nunquam Graeciam vidisset propter bella Iberica et Iugustica, in Graeciam profectus est.* Ἄθεσι. Sine Deo. Ἀθέλειται. Laxatur, resolvitur. Ἀθελίμνος. Malus.

Ἀθέμιστα. ἄδικα. Ἀθέμιστος. ἄνομος. λέγεται δὲ καὶ ἄθεσμος ὁ παράνομος. Ἡράσθη Πιάσος Θεσσαλὸς Λαρίσις τῆς ἑαυτοῦ θυγατρὸς ἔρωτα ἄθεσμον τε καὶ δυστηγῆ.

Ἀθέμιτον. τὸ ἄδικον. καὶ Ἀθεμιτώτατον. δι- 5
γορεῖται.

Ἀθεόν. Ἀθεόν ἐστι τὸ μὴ τὴν ἀθανάσιαν τῆς ψυχῆς διασώζειν καὶ ἀνάγειν εἰς τὸ θεοειδές, καὶ συνάγειν αὐτὴν πρὸς τὸ θεῖον ἀφήρηκτοῖς καὶ ἀλύτοις δεσμοῖς. ἢ τὰναντία τούτων, τὸ κατασπῆν καὶ κα- 10
θέλειν τὸ ἐν ἡμῖν θεῖον εἰς τὸ γηγενές καὶ ἀλιτήριον καὶ γιγαντιῶδες ἢ Τιτανικὸν δεσμοπήριον.

Ἀθεωρητὶ. χωρὶς θεωρίας. καὶ Ἀθεώρητος, ἀθέατος.

Ἀθεραπευσία. ἢ παντελὴς καταφρόνησις. 15
Τὸ δὲ στρατόπεδον ταῖς τῶν σωματίων ἀθεραπευσίαις κακῶς ἀπήλλαττεν.

Ἀθέρεος. εἶδος σπέρματος.

Ἀθέρισον. ἀποδοκίμασον.

Ἀθερώσει. ἀγρυπνεῖ.

Ἀθεσία. παραβασίαν. Ἀγωνιῶν γὰρ τῆν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν καὶ τὰς ἐπιβουλὰς τὰς καὶ ἐπι-

σειομένας. [Ἵτι Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν ἐφιλονεκήσαν περὶ τῆς Ἀττικῆς, ἔστιν ἐν τῷ Γεραίτερος.]

† Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι συλλογισάμενοι τὴν τῶν Γαλατῶν ἀθεσίαν. Καὶ αὐτοὶ Πολύβιος· Ἐπικρύπτειν ἅπα-
σι τὴν ἀθεσίαν αὐτῶν καὶ τὴν ἀβεβαιότητα.

Ἀθέσιμον. τὸ ἄδικον.

Ἀθέτησις. ἐκβολή. καὶ Ἀθετῶ αἰτιατικῆ. [γενικῆ δὲ ὡς τό, Κατάρχων μὲν καὶ Ἀθετῶν τοῦ
τολμήματος.]

Ἀθίλυντον. ἀδάμαστον, σκληρὸν.

Ἀθηνᾶ τὸν αἴλουρον. ἐπὶ τῶν κακῶς συγκρινόντων τὰ κρείττονα τοῖς ἴττοσι διὰ μικρὰν ὁμοιότητα ἢ παροιμία εἴρηται. ὡς εἴ τις διὰ
γλαυκότητα τὸν αἴλουρον τῇ Ἀθηνᾷ συμβάλλει.

Ἀθηνᾶς ἄγαλμα δόρον κρατεῖ. διὰ τὸ σταθερὸν καὶ ἀνδρεῖον. ὁμοίως καὶ ἀσπίδα, διὰ τὸ πᾶσαν ἐπιβουλὴν διὰ τῆς σοφίας ἀπωθεῖσθαι. ἢ αὐτὴ γὰρ ἐστι τῇ νῆϊ. καὶ περικεφαλαίαν διδάσκει αὐτῇ, διὰ τὸ εἶναι τῆς σοφίας τὸ ἀκρότατον ἀθέατον· καὶ 20
ἐλαίαν, ὡς καθαρωτάτης οὐσίας οὐσης. φωτὸς γὰρ ὕλη ἢ ἐλαία. καὶ Γοργόνα διδάσκει ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆ, διὰ τὸ ταχὺ τοῦ νοῦ.

1. Vocem ab criticis Homericis explicitam fuisse vel Apollon. Lex. p. 49. sq. significat. 2. Repetitur locus in v. *Illasos*. V. Melnek. in Euphor. p. 60. 5. *διφορεῖται*] Sensus est, dici et *ἀθέμιτον* et *ἀθέμιστον*. Küst. Cf. Lex. Seg. p. 353. 7. Sapit hoc fragmentum disciplinam Platoniorum. 13. Afferit Hierodotus *π. μόν. λέξ.* p. 27. f. Extrema praebent Harpocratio Palatinus et Lex. Seg. p. 349. 15. *Antiatic*. p. 78. *Ἀθεραπευσία*. *Ἰλλίων πολιτείας τρίτω. L. τειάριω.* 16. Locus Polybii III, 60. 3. 18. Indoctam explicationem praestat etiam Zon. p. 59. V. Ruhnk. ap. Musgr. in E. Baech. 1208. 19. Sic Zon. p. 61. Sed Etym. M. p. 24. *ἀθέρων. ἀπεδοκίμασον*: ex II. α. 261. 20. *ἀθερώσει*, sive quod apud Hesychium extat *ἀγρώσει*, ex *Ἐγρήσει* corruptum duxit Küst. *Diatriba* p. 41. Tuetur Zon. p. 61. 21. Glossam firmat Lex. Seg. p. 350. Locus Polybii III, 78. supra prolatus in v. *Ἀγωνιῶν*. 22. *τὰς καὶ ἐπισειομένας*] Polyb. *τὰς περὶ τὸ σῶμα*.
1. [Ἵτι Ἀθηνᾶ — ἔστιν ἐν τῷ Γερ.] Haec verba desunt in 2 MSS. Pariss., nec sane ad hunc locum ullo modo pertinent, sed ad articulum paulo post sequentem, ubi de Minerva agitur. Küst. 3. Locus Polybii II, 32, 8. *τὴν τε Γαλατικὴν Polyb.* 4. *Πολύβιος fragm. gramm.* VI. ubi Schweigh. novissima καὶ τὴν ἀβεβαιότητα interpretationis loco subiecta putat; porro datus ἄλασι, nisi ἐν interdicti, pro neutro videtur esse habendus. 8. *γενικῆ — τοῦ τολμήματος* uncis inclusi. Nimirum haec ab ignavo quodam lectore ascripta fuisse praeclare monstrat Etym. Gud. p. 588. *Ἀθετῶ, γενικῆ καὶ αἰτιατικῆ. γενικῆ μὲν, ὡς, κατάρχων μὲν καὶ ἀθετῶν τοῦ τολμήματος· αἰτιατικῆ δὲ, δούλων ἀθετῶν εἶναι δεσποτεῖαν.* 10. Sic Lex. Seg. p. 349. 11. Eadem Zenob. II, 25. et Arsen. p. 24. pauciora Diogen. II, 87. 14. *συμβάλλει Ald. συμβάλλη vulg.* Possis *συμβάλλοι*. 15. *Ἀθηνᾶς ἄγαλμα δόρον*] Haec totidem verbis leguntur apud Codicum *de Origin. Constantinop.* p. 13. Küst.

Ἀθέμιστα. Iniusta. Ἀθέμιστος, iniustus. Id quod etiam ἄθεσμος significat. Piasus Thessalus filiam suam Larissam incesto et infelici amore amavit. Ἀθέμιτον. Iniustum. Inde ἀθεμιτώτατον. Nam dupliciter extat. Ἀθεόν. Impium est, immortalitatem animae non conservare, nec eam ad Dei similitudinem reducere, neque cum numine firmis et invictis vinculis coniungere; aut, quae sunt his contraria, id quod in nobis dirinum est detrahere et detrudere in terrestrem, sceleratum, giganteum atque Titanicum carcerem. Ἀθεωρητὶ. Sine contemplatione. Et Ἀθεώρητος, qui nunquam contemptus est. Ἀθεραπευσία. Summus contemptus. Exercitus autem propter neglectam corporum curationem male se habebat. Ἀθέρεος. Seminis genus. Ἀθέρισον. Reitico. Ἀθερώσει. Vigilat. Ἀθεσίαν. Perfidiam. Metuens enim Gallorum perfidiam, et ne vitae suae insidias struerent. [Minerva et Neptunus de Attica contenderunt: de

quo vide v. Γεραίτερος.] † Romani vero considerantes Gallorum levitatem in pactis serrandis. Alibi idem Polybii: *Omni modo perfidiam suam et inconstantiam occultare.* Ἀθέσιμον. Iniustum. Ἀθέτησις. Reiectio. Et Ἀθετῶ, aptum accusativo. [Genitivo tamen in hoc exemplo: *Princeps et signifer putrandi facinoris.*] Ἀθίλυντον. Indomitum, durum. Ἀθηνᾶ τὸν αἴλουρον. Minervae felem comparas. Dictum hoc proverbium de iis qui propter exiguam similitudinem praestantissima cum deterioribus comparant: ut si quis propter caesios oculos felem Minervae comparet. Ἀθηνᾶς ἄγαλμα. Minervae simulacrum hastam tenet: propter eius constantiam et fortitudinem. Similiter etiam clipeum: quia per sapientiam omnes insidiae repelluntur. Minerva enim et mens idem sunt. Galeam etiam illi tribuunt, quia summa sapientia oculos hominum latet; item oleam, quia natura purissima est: nam olea lucis est materia. Gorgonem etiam pectori assignant, propter mentis velocitatem.

Ἀθηναία. ἡ θεά. ἡ δὲ γυνὴ ἀσπίς.

Ἀθηναίας. ἡ Μεγακλειδῆς οὐ φησι καλεῖσθαι τὰς γυναίκας Ἀθηναίας ἀλλ' Ἀττικὰς, ἐν τοῖς περὶ Ὀμήρου, ἡμεῖς καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδοῦντες. μόνους γὰρ, φησί, τοὺς ἐκείθεν ἄνδρας μὲν Ἀθηναίους ὀνομάζουσι, γυναίκας δὲ Ἀττικὰς· ἵνα μὴ τὴν ἕγμον αἰ γαμοῦμεναι τῇ προσηγορίᾳ κατασχύνωσιν. Ἀλλὰ ἰδοὺ Φερεκράτης ἐν Γρανσί φησιν·

Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς συμμάχοις.

Καὶ Κάνθαρος Τηροῖ·

Γυναῖκ' Ἀθηναίαν καλὴν τε κάγαθ' ἴν.

· καὶ Φιλῆμων Πτέρυγι·

Τὰς Ἰππονίκας τὰςδε καὶ Λυσιστράτας
καὶ Νausινίκας, τὰς Ἀθηναίας λέγω.

Οἱ δὲ μὴ δεῖν γάσκοντες Ἀθηναίας λέγεσθαι τὰς 15 γριέων ἐστίν.

Ἀττικὰς καὶ τὴν ὁμωνυμίαν αἰτιῶνται, ἣν ἐπιδέχονται πρὸς τὴν θεόν. Ἀθηναία γὰρ καὶ ἡ θεὸς καλεῖται. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίας αὐτὰς φησι

λέγεσθαι Ἀττικὰς. πλὴν πολλή γε ἡ χορὴς τῆς φωνῆς ἐπὶ τῶν γυναικῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· ὥς οἱ τε προειρημένοι ποιηταὶ μαρτυροῦσι καὶ Διηγεῖτος ἐν Ἀμάστριδι· καὶ γὰρ καὶ τὴν Θεμιστοκλέους θυγατέρα Ἀθηναίαν ξένην φησίν· καὶ Πίνδαρος ἐν σχολῇ. Ὁ μέντοι Φρύνηος ἀνάτικόν φησιν εἶναι τὴν φωνήν, καὶ θαναμάζει, πῶς ὁ Φερεκράτης ἀττικώτατος ὢν χορῆται τῇ λέξει.

Ἀθηναίον. ὅτι Ἀπολλώνιον βραχέως, τὸ ἰσθρὸν τοῦ Ἀπολλωνος. οἷτω καὶ παρὰ Θουκυδίδη, ἀναγνώστειον. καὶ Ποσειδάμιον τὸ τοῦ Ποσειδῶνος. ὥς Ἀθηναίον τὸ τῆς Ἀθηναίας, καὶ Λιορίσιον καὶ Λημήτριον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ὁμωνύμως τοῖς ἀνδρωνυμικοῖς. τὸ δὲ Ποσειδάμιον δῖλον ὅτι ἰσθρὸν.

Ἀθηναίος. Ναυκρατίτης, γραμματικῶς. γεγονώς ἐπὶ τῶν χρόνων Μάαζου. ἐγραψε βιβλίον ὄνομα Λειπνοσοφιστῶν· ἐν ᾧ μηχανοεῖται, ὅσοι τῶν

1. ἡ θεά om. vulg. Obstat Etym. M. p. 24. 54. cum Hesychio. Quae sequuntur specimina vetustae eruditionis, hinc e partibus confata videntur. Breviter eandem sententiam exposuit Schol. Arist. Av. 829. 2. Eustath. in ll. α', p. 84. idem argumentum, de quo auctor noster hic agit, erudite pertractat, cuius verba digna sunt, quae ad locum hunc illustrandum adducantur. Ἰστέον δέ, inquit, ὅτι παρασημειοῦνται οἱ παλαιοὶ μὴ λέγεσθαι ποτε Ἀθηναίαν γυναῖκα διὰ τὴν τοιαύτην Ὀμηρικὴν Ἀθηναίαν, ἣτοι Ἀθηναίαν. ἀνὴρ μὲν γὰρ φησὶν Ἀθηναίος ἔστιν, ὡς περὶ καὶ Θηβαίος· οὐ μὲν ὡς περὶ Θηβαία, οἷτω καὶ Ἀθηναία γυνή, ἀλλὰ ἐπαρωνύμως γυνὴ Ἀττικὴ. τὸ γὰρ Ἀθηναία ἤδη προκατελήθηται. — Πανσωνίας δὲ καὶ Ἄλλιος Λιονόσιος ἐν τοῖς οἰκείοις λεξικοῖς φησὶν ὅτι Μεγακλειδῆς αἰτίαν φησὶ τοῦ μὴ λέγεσθαι Ἀθηναίας τὰς Ἀττικὰς γυναίκας, ἵνα μὴ τὴν ἕγμον αἰ γαμοῦμεναι τῇ προσηγορίᾳ κατασχύνωσιν. διε δὲ ἤρξαντο αἱ ἀσπίαι, ἣτοι Ἀττικαὶ γυναῖκες, Ἀθηναία λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπειροῦθη καὶ τὸ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναίαν καλεῖσθαι, ἀλλὰ κατὰ συναρῆσιν Ἀθηναίαν. Ἐτεροὶ δὲ τῶν παλαιῶν οὕτω συντόμως εἶπον· ἀνάτικον Ἀθηναίαν γυναῖκα εἶπεν, αἰτίας δὲ τὰς Ἀττικὰς γυναίκας ἔλεγον, ὡς καὶ τοῖς ἄνδρας ἀσπίους. Varro apud Augustinum de Civitate Dei lib. XVIII, 9. (fragm. Bip. p. 300.) aliam reddit rationem, quare feminae Atticae non fuerint vocatae Ἀθηναίαι. Küst. Antiat. p. 77. Ἀθηναίαν. οὐκ Ἀττικὴν. Μεγακλειδῆς] Hunc Eustathius loco laudato vocat [cum Edd. vet. et Suida sub v.] Μεγακλειδῆς. Sed lectioem Suidae confirmant Athenaeus XII. p. 513. B. et Hesychius. Küst. 9. Eadem correptione diphthongi φιλολόγητος dedit Arist. Vesp. 291. Irrisionem comici vel Schol. Arist. Av. 881. illustrat. 11. Editam scripturam γυναῖκα Ἀθηναίαν κ. τὴν αἰ. refingi iussit Küst. 12. Φιλῆμων p. 377. Recto Πτερυγίω Steph. Byz. v. Ἀθηναί. 13. καὶ Νausιστράτας idem Steph. 14. λέξω Med. sola. 15. καὶ aborat. Contra defendendum καὶ ante ἡ. 18. Malim — Ἀθηναίας ἀσπίας φ. λ. τὰς Ἀττικὰς.
5. ξένην quo spectet dubito. Πίνδαρος ἐν σχολῇ Fuedus error. Loge Πίνδαρος ἐν Σχολοῖς. — Quomodo autem vox σχολοῖς in σχολῇ degeneraverit paucis docebo. Cum initio in codicibus Suidae recte scriptum esset ἐν σχολοῖς, festinantes librarii eius loco ἐν σχολοῖς legentes vocem istam ad hunc modum contraxerunt, ἐν σχολ (sic enim vox σχολία in MSS. brevitate scribi solet), unde alii tandem effecerunt ἐν σχολῇ. Coniecturam meam confirmat codex Vaticanus, in quo pro ἐν σχολῇ scriptum est ἐν σχολῶ, ut Pearsonus ad marginem Suidae sui annotavit. Küst. Dictum illud Scoliorum (inter fragm. 89.) contineri verbis καλεῖσθαι Ἀθηναίαισι monuit Schneiderus. 6. Φρύνηος] Eadem habet Stephanus Byz. v. Ἀθηναί. ex quo Suidam emendavi, et pro ἀντὶ τοῦ ἀττικῶν, ut antea corruptissime legebatur, reposui ἀνάτικον. Küst. Praeceperat Boemesius. Dubitos tamen an opusculum περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων vulnerit significari. 7. καὶ om. Med. 9. Haec translata sunt ad vv. Ἀπολλώνιον. Λημήτριος et Ποσειδάμιον, nec discrepant Eustathiana in Od. ζ. p. 1562. Ab Eugenii Temeniciis repetit Loheek. in Phryn. p. 368. 10. Θουκυδίδῃ II, 91. 13. τὰ om. vulg. 14. Ποσειδάμιον Pind. Ol. X, 32. 18. Cf. v. Συμπόσιον: unde suspecto merito suboritur, istam verborum laciniā ἐν ᾧ μηχανοεῖται — ἐστὶν serius accessisse.

Ἀθηναία. Sic Dea vocatur; femina vero Atheniensis ἀσπίς. Ἀθηναίας. Megaclides in commentariis in Homerum dicit feminas non Athenaeas sed Atticas vocari: cuius rei hanc rationem reddit. solus enim, inquit, viros illius oriundos vocant Ἀθηναίους, feminas vero Ἀττικὰς, ne Minervam virgineam nuptae hac appellatione deturcent. Sed ecce Pherecrates in Ecclis: Feminae Athenaeae simulque sociis. Et Cantharus Tereo: Feminae Athenaeam ptychram et hoz uam. Et Philo Pinna: Hipponticas istas et Lysistratas et Nausinicas. Atticas mulieres dico. Sed qui negant feminas Atticas vocari Athenaeas, rationem afferunt hanc, quod appellationem istam cum Minerva communem habiturac oarent, nam Athenaea vocatur dea, non igitur Ἀθηναίας eas vocandas esse sed Ἀττικὰς. Verumtamen apud antiquos fre-

uens est usus huius vocis in feminis: id quod et ante laudui poetae testantur et Diphilus Amastride. Is enim vel Themistoclis fillam Ἀθηναίαν peregrinam vocat. Item Plindarus in Scoliis. Phrynichus tamen hoc vocabulum negat esse Atticum, ac miratur quod Pherecrates, observantissimus ille Atticae dialecti, vocem usurpet. Ἀθηναίον. Vocis Ἀπολλώνιον, quod est Apollinis templum, i corripitur: id quod apud Thucydidem legendum est. Porro Ποσειδάμιον, Neptuni templum, et Ἀθηναίον, Minervae templum, item Λιονόσιον et Λημήτριον et omnia huius generis eandem quam nomina virorum sequuntur terminationem. Ποσειδάμιον vero Doricum esse manifestum est. Ἀθηναίος. Athenaeus, Naucratis, grammaticus, qui Marci temporibus vixit. Scripsit librum, qui inscribitur Λειπνοσοφιστῶν, in quo commemorat quotquot inter

παλαιῶν μεγαλοψύχως ἔδοξαν ἑστιᾶν. † Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος κάκειν γν νικήσας ναυμαχίαν Λακεδαιμονίους, καὶ τειχίσας τὸν Πειραιᾶ, καὶ ἑκατόμηθην θύσας, πάντας εἰστίασεν Ἀθηναίους. καὶ Ἀλκιβιάδης Ὀλύμπια νικήσας τὴν πανήγυριν ἔπασαν εἰστίασε. τὸ αὐτὸ καὶ Λεώφρων Ὀλυμπιονίκης, καὶ Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντίνος, Πυθαγορικὸς ὢν καὶ ἑμψύχων ἀπεχόμενος, Ὀλύμπια νικήσας, ἐκ λιβανωτοῦ καὶ σμύρνης καὶ τῶν πολιτελῶν ἀρωμάτων βόθν ἀναπλάσας διένειμε τοῖς εἰς τὴν πανήγυριν ἀπαντή- 10 σασιν. καὶ ὁ Χῖος Ἴων τραγωδίαν νικήσας Ἀθήνησιν ἑκάστῳ τῶν Ἀθηναίων ἔδωκε Χῖον κερᾶμιον. καὶ ὁ Ἀκραγαντίνος Τελλίας, φιλόξενος ὢν, καταλίπασί ποτε πεντακοσίους ἑπιπέσιν ὄρη χειμῶνος ἔδωκεν ἑκάστῳ χιτῶνα καὶ ἡμάτιον. Ὅτι Χάρμος ὁ Συρα- 15 κοῦσιος εἰς ἕκαστον τῶν ἐν τοῖς δέιπνοις παραει- πεθεμένων σιγίδια καὶ παροιμίας ἔλεγε. Κλέαρχος δὲ ὁ Σολεὺς Λειπτολογίαν καλεῖ τὸ ποίημα, ἄλλοι Ὀψολογίαν, Χρῆσιτιπος Γαστρονομίαν, ἄλλοι Ἦδυπάθειαν. Ὅτι ἐν τῇ Σερμοσίῳ Πλάτωνος εἰκοσι- 20 κτὼ ἴσαν δαιτυμόνες.

Ἀθηναίων δυσβουλία. ἐπὶ τῶν παρ' ἐπι- 5 δας καὶ ἀναξίως εὐτυχεύοντων. τὸ γὰρ κακῶς βου- λεύεσθαι Ἀθηναίους ἴσκητο, τὴν δὲ Ἀθηναίων παρα- σχεῖν τὸ κακῶς βουλευθὲν ἀποκλίται καλῶς. καὶ ἦν τοῦτο λεγόμενον ἐπιχώριον. καὶ Ἐπὶ πόλις ὅς εὐτυχεῖς μᾶλλον ἢ καλῶς ἡροεῖς. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις·

Φασὶ γὰρ δυσβουλίαν

τῆδε τῆ πόλει προσεῖναι· ταῦτα μέντοι τοὺς θεοὺς, 6 ἵτι' ἂν ἱμεῖς ἐξαμάρτη', ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν. [Ὅτι αὐτόχθονες οἱ Ἀθηναῖοι ἐλέγοντο, καὶ Ἀρκά- 7 δες καὶ Λιβυνοῖται καὶ Θρηβαῖοι, ἢ ἐπεὶ τὴν γῆν, ἢ τοὶ τὴν γῆν ἀργὴν οὔσαν πρώτοι εἰργάσαντο, ἢ διὰ τὸ μὴ εἶναι αὐτοὺς ἐπήλυδας.]

Ἀθήνησιν. ἐν ταῖς Ἀθήναις. Ἀθήνη δὲ πό- 8 λις καὶ τῆς Ἀσκωνικῆς.

Ἀθηνόδορος. αὐτός ἦν στρατιώτης Ἀθηναῖος. 9 ἔστι δὲ καὶ ἕτερος, μαθητὴς Λιοννοῦ τοῦ Ἀρεο- 10 παγίτου. ἔγραψε δὲ διάφορα. καὶ ἕτερος σοφιστής, 11 ἀδελφὸς Γρηγορίου τοῦ Θαυματουργοῦ.

Ἀθηνόδορος, Στωικὸς φιλόσοφος, ἐπὶ Ὁ-

1. Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος] Quae hic de Alexandro M. referuntur, Athenaeus l. p. 3. unde locus Suidae depromptus est, Cononi Atheniensis, et quidem recte tribuit. Ratio diversitatis est, quod apud Suidam ommissa sint verba quaedam (ipsiusve Suidae an vero aliorum culpa, haud facile dixeris), quae apud Athenaeum leguntur; ex quo proinde locus hic ita supplendus et integritati suae restituendus est: Τοιοῦτος ἦν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος (quorum verborum sensus a praecedentibus apud Athenaeum pendet). Κό- 12 νων δὲ τῆ περὶ Κρίδον ναυμαχίης νικήσας Λακεδαιμονίους, καὶ τειχίσας κτλ. Locum hunc Suidae eo quo diximus modo ex Athe- 13 naeo emendandum esse observavit etiam Reinesius V. Lectt. III. p. 477. Käst. Frustra. Nimirum Suidae has lacinias lecto- 14 rum stupor ex Epitome libri I. petitas subornavit; ac acitamentum istud fuerunt etiam qui voci Ἀλέξανδρος ὁ Φίλιππος adsue- 15 rent: cui simile flagitium licet in v. Κριτούχοις deprehendere. Cf. nos in v. Ἀσκητόν. 4. Eadem in v. Ἀλκιβιάδης extr. 6. Ἰωφίφρων Ὀλυμπίασιν Athen. 11. Cf. v. Χῖον. Idem subiecit MS. Leid. voci Ἴων. 12. κερᾶμιον extat in v. Χῖον κερ. 13. Cf. v. Τελλίας. Athenaeo Τελλίας restitutum est. Vide Leopardum Ein. XII, 15. 15. ἡμάτιον Käst. e binis Parisiis, et Athe- 16 naeo. Editt. vet. κερᾶμιον. Cf. v. Χάρμος. 17. Κλέαρχος ap. Ath. l. p. 4. E. ubi dicit carmen Archastrad. 19. Ath. 20. Ὀψοποιε. 20. Ath. σερμοσίε.
2. Differunt in nonnullis Scholia ad eum quem Suidas offert locum Aristoph. Nub. 583. Cf. Schol. Eccl. 471. 5. ἐπιχώριον ὁ 6 πόλις vulg. Videntur sane haec, ὁ πόλις πόλις, intercuisse. 6. εὐτυχεῖν — ἡροεῖν Med. Idem fragmentum Eupolidis 7 apud Athen. X. p. 425. B. rectius sic legitur: Ὡ πόλις πόλις, Ὡς εὐτυχεῖς εἰ μᾶλλον ἢ καλῶς ἡροεῖς. Hinc ergo Scholiasta 8 Aristophanis et Suidas emendandi sunt. Käst. Idem contulit vv. Γεράτρεος et Ἄδρα. 10. ἐξαμάρτητε Edd. 11. Ὅτι — 9 ἐπήλυδας cum aperte manus inopportuna de v. Αὐτόχθονες alluserit, uncis cohibuit. 15. V. Steph. Byz. v. Ἀθήνη. 17. Sic 10 cum Lex. Seg. p. 349. Harpocratio Palatinus. 18. Εὐνοσία p. 51. ἔστι καὶ ἕτερος, σοφιστής Ἀθηνόδορος, ἀδελφὸς . . Θαυμα- 11 τουργοῦ, ἐν γινώσκων τοῖς ἡρωικοῖς τῶν λόγων καὶ πολυμαθῆς περὶ τὰ ἱστορικὰ μέτρα. Cf. v. Γρηγόριος. 21. De hoc lo- 12 cus classicus Strabonis XIV. p. 674. Adde Fabric. in Dion. LII. p. 689.

veteres magnifici convivatores fuerint. † Alexander Magnus cum 13 navali proelio Lacedaemonios vicisset, et Piraeum muro circum- 14 dedisset, et hecatomben immolasset, omnibus Atheniensibus epu- 15 lum dedit. Alcibiades etiam cum Olympia vicisset, totum con- 16 ventum epulis excepit. Idem fecit Leophro, cum Olympiis victor 17 extitisset. Empedocles Agrigentinus, Pythagoricus, qui ab 18 omnium animalium esu abstinere, in Olympiis victoriam adeptus, 19 bovem e turo, myrrha pretiosisque aromatatis concinnatum iis dis- 20 tribuit, qui ad illam ludorum celebritatem convenerant. Item 21 Io Chius cum Athenis tragoedia vicisset, unicuique Athenien- 22 sium dedit vas fictile Chium. Item Tellias Agrigentinus, vir ho- 23 spitalis, quingentis equitibus, qui hiberno tempore ad ipsum de- 24 vorterant, viritum dedit tunicam et pallium. Charinus Syracu- 25 sanus ad singula conviviorum fercula versiculos et adagia pro- 26 nunciavit. Clearchus autem Solensis id poema vocat Λειπτολο- 27 γίαν, quod alii appellant Ὀψολογίαν, Chrysippus Γαστρονομίαν.

alii Ἰδυπάθειαν. Tradit idem in Platonis Convivio XXVIII. 28 convivas fuisse. Ἀθηναίων δυσβουλία. Atheniensium 29 consilii temeritas: dictum de iis quibus praeter spem et dignita- 30 tem res procedunt. Nam Athenienses ut mala consilia caperent 31 morem habebant; Minervae vero beneficio quod male decreverant 32 feliciter cedebat, idque vulgari dicto celebrabatur. Porro Eupo- 33 lis: ut meliora fortuna quam prudentia uteris. Et Aristophanes 34 Nubibus: Ferunt autem huic civitati temeritatem consi- 35 liorum insitam esse; deus vero quae a vobis peccata sint in me- 36 liis convertere. [Athenienses vocabantur Αὐτόχθονες, uti et Ar- 37 cades et Aeginetae et Thebani: vel quod primi terram ante incul- 38 tam coluissent, vel quod non essent advenae.] Ἀθήνησιν. 39 Athenis. Ἀθήνη fuit etiam urbs Laconicae. Ἀθηνόδορος. 40 Hic fuit miles Atheniensis. Alius vero discipulus Dionysii Areopa- 41 gitae, qui varia scripsit. Tertius Sophista, frater Gregorii Thau- 42 maturgi. Ἀθηνόδορος. Athenodorus, Stoicus Philosophus, sub

κταοιανοῦ βασιλέως Ρωμαίων· ἐγ' οὐ πᾶσα ἀνάγκη κοινὸν εἶναι διεστέχμα τὴν τοῦ κράτους ἄλογον ἐξουσίαν, ἐξ οὗ δὲ μάλιστα ταῖς Ἀθηνοδόωρου τοῖοις συμφορῶν ἐπιβίβη, καὶ διαδέχεται Τιβέριος τὴν βασιλείαν. τότε γὰρ οἱ κόλακες παρὰ τοῦ βασιλέως δωρεῶν καὶ τιμῶν ἀξιοῦμενοι μεγίστων ἀρχῶν ἐπέβαιον, οἳ τε ἐπεικτεῖς καὶ ἀφιόρητοι, μὴ τὸν αὐτὸν ἐκεῖνοις ἀρνούμενοι βίον, εὐχότας ἐσελίττιζον, οὐ τῶν αὐτῶν ἀπολαύοντες. ὅστε ἐκ τούτου τὰς μὲν πόλεις στάσεων πληροῦσθαι καὶ ταραχῶν. τὰ δὲ 10 πολιτικὰ κέρδη ἐκτείνον ἀρχοῦσιν ἐκδιδομένα τὸν μὲν ἐν εὐρίῃ, βίον λεπτηρὸν καὶ ὀδοντηρὸν τοῖς χαρτιστέροις ἐποιούν, τὴν δὲ ἐν τοῖς πολέμοις προθυμίαν ἐξέλιπον. Καὶ δὲ τοῖς καιροῦς ἐκείνοις καὶ ἡ παρτομίμος ὄρχησις εἰσῆχθη, ὅπῃ πρότερον 15 οἷσα· καὶ προσέειπε ἔτιρα πολλῶν κακῶν αἴτια γυγονάτα. † Οὐ τῷ Ἀθηνοδόωρ πᾶντα παρεσκεῖα-

σοσὶ πρὸς φιλοσοφίαν, τὰ τε ἀπὸ τῆς φύσεως καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἐπιεικτοῦς ἀποαιρέσεως, ὅτε Πηρόκλος ἐξή· καὶ διαφανῶς ἐξηγήσει τοῖς πηροῖσιν. ὅν ὁ Σαλυσταῖος θαυμάζων ἐπὶ σποροδῆ ἔλεγεν, ὅτι περὶ ἄρα ἐφείκει ὁ ἀνδραγαθὸς ἐξέλιποντι πάντα τὰ παρακαίματα. ἀλλ' ὅμως ἐπεισεν Ἀθηνοδόωρον μὴ φιλοσοφῆσαι.

Ἀθηνοδοῦρος. τὸ πῶν τὸ τοῖς ἀθέροις ὀλοθροῦν.

Ἀθηνοδοῦρος. τὸ ἀθίρατον.

Ἀθηνοδοῦρος. ἀπεικτεῖσιν εἰς ἀπόθεσιν.

Ἀθλιγιάς.

Ἀθλιγιάς. ἀφροισιάς, ἀσκητιάς. Ἀλλομῶς.*

Τοιγαροῦν οὐ μόνον ταῖτ' ἔχεν αἰτίους παρεσκεῖαζεν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀλλομῶς ἀδικίας καὶ βδελυφίας ἀθλιγιάς εἶναι. τί γὰρ τῶν αἰσθητῶν καὶ δαιμόνιων αἰτίαις οὐ προσῆν; ἢ τί τῶν καλῶν καὶ σποροδαίων οἳ ἀθίρ;

1. ἐγ' οὐ et quae deinceps sequuntur n-que ad verba illa πολλῶν κακῶν αἴτια γυγονάτα negligenter admodum et turbato prorsus ordine excerpta sunt ex Zosimi Hist. I, 5, 6. adeo ut, quod ad sensum et historiam attinet, nihil in illis sit sanū, sed omnia ab veritate et mente Zosimi prorsus aliena. Is enim de Octavio Augusto post Caesarem summa rerum Romae posito verba faciens, Romanos ait ingenti alicae se et sua omnia commisisse, totius imperii potestate ad unum hominem translata. Sive enim talis monarcha recte et bene imperium administrare velit, eum tantae rerum et negotiorum molis scilicet non sufficere dicit: sive ad tyrannidem deflectat, tunc dē πᾶσα ἀνάγκη κοινὸν εἶναι διεστέχμα τὴν τοῦ κράτους ἄλογον ἐξουσίαν. οἳ τε γὰρ κόλακες κτλ. Ex his apparet, quam mala fide Suidas sensum et mentem verborum Zosimi repraesentaverit. Quae enim is in tempore praesenti de malo principe in genere et γρονιζῶς profert, ea Suidas tempus praesens immani audacia in imperfectum mutans Tiberio tribuit: quamvis de Augusto, ut diximus, non vero Tiberio Zosimum ibi loqui manifestum sit. Hinc ergo lectores discant, quam parum fidei veteribus illis lexicorum compilatoribus tribuendum sit, et in quam crassos errores incidere nos saepe necesse sit, si eorum auctoritatem temere et absque examine semper sequamur. *Küst.* Istis tragoediis abstinnisset vir perspicax, nisi prava opinio, quam de scriptore suo semel praecoperat, transversum eum egisset. Scilicet Suidas cum nihil posuisset nisi haec *A. — Ρωμαίων, οὐ δὲ μάλιστα ταῖς συμφορῶν ἐπιβίβη*: lector quispiam accessit, cuius indocta manus operi hunc ingentem et habem et ignominiam aspersit, atque Athenodori mentione commotus, quam apud Zosimum deprehendisset, querelas illas de snorum opinio temporum iniquitate libenter exprompsit (neque cuiquam nostrorum hominum id institutum prorsus ignotum): unde etiam Suidae oratio interpelli turbarique est coepta. Similis huius generis fraudes praebet v. *Ἀφροισιάς, Ἐκποδῶν, Ἰαγῶν et Ἰαγῶν*. 2. τὸν κοινὸν τὸν Zosim. 3. ἐξ οὗ μάλιστα — συμφορῶν ἐπιβίβη, Zosim. p. 12. alio eoque commodo narrationis ordine, progressus inde ad Tiberium et usque successores. 6. τῶν μεγίστων Zosim. 11. πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ Zosim. καὶ τὸν idem, hinc emendandus. 13. τῶν στρατιωτῶν τὴν ἐν τοῖς πλέμοις idem. 15. Vide Salmasium in *Hist. Aug. T. II. p. 828.* ubi de pantomimis eorumque saltatione et gesticulatione erudite agū, locumque hunc Zosimi ad examen revocat. *Küst.* Cf. v. *Πολύδης*. 17. Cave haec de eodem Athenodoro dici putes, cuius Suidas initio huius articuli meminit. Hic enim priore longe recentior est, et aequalis fuit Procli et Sallustii Philosophorum, qui saeculo V. sub Leone Thraece vixerunt. Multae autem dubium mihi est, quin Suidas haec deprompserit ex Damascii Vita Isidori Philo-sophi, ex qua Excerpta hodie apud Photium supersunt. *Küst.*

8. *Od. λ'. 128.* quem locum illustrant Suida paulo disertiores Hesych. Apollon. p. 48. *Zon. Elym. M.* 10. ἀθίρατον Hesych. Quod Suidae etiam reddendum videtur, ut ille respexerit ad usum Aeschyleum in *Lex. Seg.* p. 351. Differunt exempla Pollucis V. 13. 11. *Lex. Seg.* p. 349. *Poll. I. 243.* Ductum e Plat. *Legg. VIII. p. 844. D.* 12. *Ἀθλιγιάς* abest vulg. 13. *Ἀλλομῶς* Nescio quomodo nomen Aeliani in hunc locum irrepsit. Verba enim, quae sequuntur, non sunt Aeliani, sed Theopompi apud Polybium in *Excerptis Peirese.* p. 22. (VIII. 11. 8.) unde ea Suidas descripsit. Idem fragmentum Theopompi legitur etiam apud Athen. VI. p. 269. *Küst.* Licet tamen ex v. *Ἀλλομῶς* colligere locum aliquem inter testes huius significati (v. *Gatak.* in *Antonin.* p. 94. *Reis-k.* in *Dion. Chrys. I. p. 46. Schief.* in *Dionys. C. V. p. 415.*) etiam Aeliano concedi potuisse. 14. τὸν ἄθιρατον Athen. 16. εἶναι ἢ ἐποδῶν Polyb. et Ath. 17. ἢ δαιμόνιων idem.

Octaviano Romanorum Imperatore: sub quo necesse fuit omnino temerariam imperantis licentiam in perniciem reip. redandare, ea eo potissimum tempore quo consiliis Athenodori coepit obtemperare. Ei Tiberius in imperio successit. Tunc enim ad amores muneribus et honoribus ab Imperatore p̄veci summas magistratus capessiverunt, cum viri modesti et minime ambitiosi, qui eandem sectam non sequerentur, inique ferrent se non fidentibus haberi. Hinc autem febit ut urbes seditionibus et turbis implerentur, et civiles magistratus ad homines luere servientes restitui, pace quidem vicis elegantioribus vitam meliorem et acerbam redderent, bellis vero alicriam convarent. Hisdem quoque temporibus invecra est saltatio pantomimica, aliaque uicium cognita, quae multis malis causam praebuerunt. † Athe-

moderus omnibus ad philosophiam subsidis tam ab ingenio quam rectis institutis compositus erat, quo tempore Proclus vivebat: idemque dilucide sectatoribus suis disciplinas tradebat. Hinc Sallustius ob studium admiratus igni similem esse dixit, omnia propinqua incendit. Verumtamen is Athenodoro persuasit, ne philosopharetur. *Ἀθλιγιάς*. Ventilabrum, quo paleae de hantur. *Ἀθλιγιάς*. Quod capi non potest. *Ἀθλιγιάς*. Quod est tale ut recusat nequeat. *Ἀθλιγιάς*. Bellare, certaminum principes, Aelianus: *Ἐκποδῶν* non solum *ἐκποδῶν*, ut haec temerari, sed etiam in omni *ἐκποδῶν* ac *ἐκποδῶν* certamine principes eos reddidit. Quod enim *ἐκποδῶν* et *ἐκποδῶν* fieri potuit quod in illis non inesset? quod contra honestatis et virtutis quod non diceset?

Ἀθλητής. ὁ τοῦ ἄλλου ἐξισχυκός. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἄνδρα πολέμων ἀθλητὴν ὡς τὸν Ἀντίαν ἐπέλεπτον.

Ἀθλον. ἀγώνισμα, ἢ τιμὴ, ἢ μισθός, καὶ τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον. καὶ ἄθλος ἀρσενικῶς, τὸ ἐργον καὶ τὸ ἀγώνισμα, καὶ τὸ ἔπαθλον. διαφέρει δὲ τοῦτο τοῦ οὐδετέρου, ἵτι τὸ μὲν οὐδέτερον δηλοῖ κυρίως τὸ ἔπαθλον, τοῦτο δὲ τὸν ἀγῶνα.

Ἀθμωνίς. ὄνομα κέριον.

Ἀθμωνία. δῆμος ἐστὶ γυλῆς τῆς Κεκροπίδος, ἀφ' οὗ ὁ δῆμότης Ἀθμωνεύς.

Ἀθόλωτος. ὁ ἀτάραχος.

Ἄθων. τὸ ὄρος σὺν τῷ ἦ λέγουσιν.

Ἀθωνίς. πόλις.

Ἀθῶος. ὁ ἀξίμιος. παροιμία. Ἐνυάμην ἐν 15 ἀθῶοις τὰς χεῖράς μου. ἀπὲ τοῦ, ἀθῶον ἐμαυτὸν ἐξήρησα, οὐκ ἐκοινώνησα τοῦ κακοῦ. ἀθῶος οὖν ἀνάστις.

Ἀθώπευτον. ἀκολάκευτον, ἄσπλαγχνον. ἐν Ἐπιγράμματι.

Θηρὸς ἀθωπέυτου Πανὶ καθήψε δέρας.

περὶ κάπρον ἦσθι τοῦτο.

Ἄθως καλύπτει πλευρὰ Ἀθηνίας βοός. παροιμία ἐπὶ τῶν τινος λυσιούτων ἢ βλαπιόντων. ἐπειδὴ

τὴν βοῖν τὴν ἐν Ἀθηνῶν λευκοῦ λίθου πεποιημένην ὁ Ἄθως τὸ ὄρος ἐπισκιάζει.

Ἀθραυστον. ἰσχυρόν, ἄκλαστον.

Ἀθρέμβολα. ὄργανα τιμωρικτὰ, ἄρθροις ὡς εἰκεν ἐμβαλλόμενα, καὶ διασπῶντα καὶ πλήττοντα.

Ἄθρει. ὄρα, βλέπε. καὶ ἀθρείοντες, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες.

Ἄθρεῖν. τὸ περισκοπεῖν καὶ μετ' ἐπιτάσεως

ὄραν. παραδειγμάτων δὲ πάντα μεσά.

Ἀθρήνη. εἶδος μελίσης.

Ἀθρήνι. χωρὶς θρήνου.

Ἀθρήνιον. ὁ μουσῶν τόπος.

Ἀθρήσειεν. ἀπίδοι.

Ἀθριβίς. πόλις Αἰγύπτου.

Ἀθρίματα. δῶρα πεμπόμενα ταῖς γεγαμημέναις.

Ἀθρόως. ταχέως.

Ἀθρόους, καὶ ἄθρους λέγουσι δισηλλάβως.

Ἄθρους. εἰς ἅπαν συνηγμένους, ὁμοῦ. καὶ ἀθρόως. Τοιαῦτα μὲν ἐποικίλλεν ἀθρόως δεδισσόμενος.

Ἀθροίζει. συνίγει. Τούτους ἀθροίζοντες ἀλλήλους παρεκρίουν. Ἰώσηπος.

2. Haec colorem referunt Diodorem. 4. Eadem Lex. Seg. p. 349. „Locum hunc, in quo nonnulla turbata sunt, sic legendum et constituendum esse non dubito: Ἄθλον: ἢ τιμὴ, ὁ μισθός, καὶ τὸ τοῦ ἀγ. βραβεῖον, καὶ τὸ ἔπαθλον, καὶ ἄθλος ἀρσενικῶς. τὸ ἐργον καὶ τὸ ἀγώνισμα. Διαφέρει δὲ τοῦτο τοῦ οὐδ'." Küst. Non recte hic prius ἀγώνισμα sustulit, quod et Hesychnus et error aetatis ceterioris tuentur, cum praesertim ἀγώνισμα καὶ ἄθλον Philo de honor. parent. 25. coniunxerit; delenda vero καὶ τὸ ἔπαθλον. Cf. Ammon. p. 4. Moschop. π. σγ. p. 74. nude resarcies Lex. Rhet. p. 210. 9. Glossa suspecta. 10. Ἀθμωνία — Ἀθμωνίς Florens in Arist. Pac. 188. confirmantibus Harpocr. et Lex. Seg. p. 349. 13. V. Wesscl. in Horod. VI. 44. Quae praebet Lex. Seg. p. 352. Ἄθων. τὸ ὄρος. θηλυκῶς, vide ne spectent ad Thucyd. V, 35. 14. V. Steph. v. Ἄθως. 15. Ἐνυάμην κτλ.] Sunt verba Davidis Ps. XXV, 6. Küst. Immo neque hoc neque eo quem Ernesti Gloss. sacr. p. 10. affert 72, 13. loco; sed 26, 6. 19. ἐν Ἐπιγράμματι Pauli Silentiarii XLIV. extr. A. P. I. p. 238. n. 168. 23. Sophoclis versus, de quo v. Ruhnk. Ep. Crit. II. p. 197. Pierson. in Moer. p. 267. sq. καλύπτει etiam Arsenius p. 25. σιάζει Etym. M. et Zon. p. 58. παροιμία — βλαπιόντων: haec praeter fidem vetustam, opinor, excogitata. 4. Falsa scriptura vocis ἀθρέμβολα, quam annotavit Zon. p. 61. 7. V. Etym. M. Bastii in Gregor. p. 378. Zon. p. 62. Etym. Gud. p. 13. 9. Lex. Seg. p. 350. 11. 13. ἀνθρήνη — ἀνθρήνιον. ὁ μελισσῶν τόπος Toup. I. p. 21. adversante tum Zon. p. 61. tum auctoritate Philostr. Inn. Im. 13. ubi v. Iacobs. Ἀθρήνιον temere Küst. Verum ut ἀνθρήνη et ἀνθρήνιον fuisse scribendum constat, ita demonstrat Etym. Gud. p. 13. quaedam excidisse, quibus inter ἀθρήνη et ἀνθρήνη discrimen efficeretur. 14. Glossa Homericæ. 15. Ἀθριβίς] Ἀθριβίς Stephanus v. Ἀθριβίς Choerobosc. p. 1192. sed Suidam adiuvant Zon. p. 60. et Etym. M. v. Ἀθριβίς. 16. Ἀθρίματα] lexge ἀθρήματα, ut apud Hesychium. Eadem autem dona dicebantur etiam ἄπρημα, de quibus vide Pollucem, Hesychium et Spanhemium ad Callimachum p. 180. Küst. Adde θεωρεῖται ex Harpocr. v. Ἀνακαλιπτήριον et Pollucem III. 36. τοῖς γεγαμημένοις Zon. p. 61. 19. Λ. ἄθρους cum Lex. Seg. p. 350. Adde Piersonum in Moer. p. 19. 20. Edd. ἢ ἀθρόως. Zon. p. 59. ἢ ἀθρόους — ἄθρους. 21. Τοιαῦτα — ἀθρόως διδισσόμενος Ioseph. B. Iud. IV, 4. Edebatur ἄθρους δεδ. 24. Ἰώσηπος B. Iud. VI, 2, 4. Repetitus locus in v. παρεκρίουν.

Ἀθλητής. Certaminibus subactus. Romani virum in bellis exercitatum adversus Hannibalem mittunt. Ἄθλον. Certamen, honor, merces, et certaminis praemium. ἄθλος vero genere masculino, certaminis actio vel praemium. Differt hoc ab nomine neutro, quod ἄθλον proprie significat praemium certaminis, ἄθλος ipsum certamen. Ἀθμωνίς. Nomen proprium. Ἀθμωνία. Pagus est tribus Cecropiae; cuius popularis dicitur Athmonensis. Ἀθόλωτος. Non turbatus. Ἄθων. In montis nomine cum littera ῥ. Ἀθωνίς. Urbs. Ἀθῶος. Indemnis. Proverbium: Lavi manus meas inter innocentes; id est, innocentem me ipse conservavi, nullius mali facinoris socius fui. ἀθῶος igitur significat, crimine vacuus. Ἀθώπευτον. Nullis blanditiis mitigandum, misericordiae expertus. In Epigrammate: Ferae immitis pellem Πανὶ suspendit. De apro dicitur. Ἄθως καλύπτει. Athos obumbrat latera Lemniae

bovis. Proverbium de his dictum qui aliquos molestia afflicta ans laedunt. Inde natum quod vaccam in Lemno ex albo lapide factam mons Athos obumbrat. Ἀθραυστον. Firmum, infractum. Ἀθρέμβολα. Instrumenta somibus torquendis, scilicet inde dicta quod articulis membrorum iniiciuntur, eosque lacerrant et percutiunt. Ἀθρει. Aspice, vide. Et ἀθρείοντες, videre cupientes. Ἀθρεῖν. Circumspicere et cum intentione intueri. Exempla ubique sunt obvia. Ἀθρήνη. Genus apis. Ἀθρήνι. Sine inctu. Ἀθρήνιον. Musarum sedes. Ἀθρήσειεν. Aspexerit. Ἀθριβίς. Urbs Aegypti. Ἀθρίματα. Dona quae nuptis mittuntur. Ἀθρόως. Celeriter. Ἀθρόους. Dicitur etiam ἀθρός, binis syllabis. Ἄθρους. In unum coactos, simul. Et ἀθρόως. Tutia ille comminabatur, terrorem in universos diffundens. Ἀθροίζει. Congregat. Iosephus: Hos dum congregant, mutuo se plausu exhortabuntur.

Ἄθροίζω. ἀπὸ τοῦ θροῖς θροῖς θροῖζω καὶ θροῖζω καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτακτικοῦ α ἄθροίζω.

Ἄθροισμα καταρθέοντες. ἀντὶ τοῦ ἠθοῦ. προπαρῳξένειν δὲ δεῖ τὸ ἦθος, καὶ δασύνειν τὴν πρόστιγν συλλαβὴν Ἄτικῶς. καταρθέοντες δὲ ἀντὶ τοῦ ὁ ἀθροῖως καιροζόμενοι. ἢ μειωμορὰ ἀπὸ τῶν ποικαιμίων ἡενμάτων. Ὅμηρος.

Τὰ δ' ἐπέθρον ἔθνεα πεζῶν.

Ἄθροισμα. τὸ σώρευμα.

Ἄθροιστος. ἀνδρώδης, μὴ βλακείονσα, μηδὲ 10 μαλακίζομένη, μηδὲ χαννομένη. Λαμιάσιος. Τὴν δὲ τροχὴν ἐκλιθώσατο μετρίαν τινὲ καὶ ἄθροιστον, οἷτε κακοτροχόσαν διὰ πενίαν, οἷτε διὰ πλοῦτον βλακείονσαν, ἀλλὰ μέσην καὶ μουσικὴν καὶ τὸν Λόικρον τρώπον ὡς ἀλιθῶς ἡρμοσμένην.

Ἄθροιστος. ἀντὶ τοῦ ἀθροίματος. Πλάτων Πολιτείας ε. ἴζον ὁ λελεπυμένος. Οἱ δὲ στρατιῶται 15 καὶ τοὶ ἄθροιστο δοκοῦντες καὶ τὰ σώματα ποικιθέντες ἐν τῇ προτέρᾳ μάχῃ, παρεβόλοντο καὶ ἐκίτησαν. ἀντὶ τοῦ, τὴν ψυχὴν κακοί.

Ἄθροιστος. ἀψυχότερος, κακοψυχότερος.

Ἄθροισμα. παίρνιον. Ἰώσιππος. Ὅς ἦν τοῦ βασιλέως ἄθροισμα, καὶ πρὸς τὰ σκόμματα καὶ τοῖς

ἐν τοῖς πάροις γέλωτας ἐπεδείκνυτο. καὶ ἀθροῖς. Ὅσα ἔστιν ἀθροῖων ἀθροῖσιν ἐμριλοχορεῖν παιδίων. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἐπιγράμματι. Ἐπιγράμματι. Ἐπιγράμματι. Ἐπιγράμματι. Ἐπιγράμματι.

ἀντὶ τοῦ ἄθροισμα. Κρατῖνος Ὀδυσσεῦσι.

Νεοχρὸν παρῆχθαι ἄθροισμα.

Ἄθροιστος. τὸ παίζειν. Πλάτων Νόμοις. Ἡ δ' αὖ παρ' ἡμῖν κόρη καὶ δέσποισσα, εὐφρανθεῖσα 10 τῇ τῆς χορείας παιδίᾳ, κενῶς χερσὶν οὐκ ἔχουσα, δεῖν ἄθροισμα. Ἄθροιστος ὁ ἐνεστώς.

Ἄθροιστος. παίρνιον.

Ἄθροιστος. ἢ ἐγαλίνωτος γλώσσα.

Ἄθροιστος. ἦθος κέρσιον.

15 Ἄθροιστος στόμα. οὐτως ἀθροιστος, οὐκ ἀπέλωτος. Ἀριστοφάνης ἐν Βατραχείοις, καὶ Φρόνιχος. οἱ δὲ γράφουσιν ἀπέλωτος, ἀντὶ τοῦ, ἡγενοζόμενον καὶ ἀέλιον μὴ ἔχον, τοῦτ' ἔστι μὴ χαλινοζοζόμενον, μηδὲ κροτιζόμενον.

20 Ἄθροιστος. ἀνεθροιστος. Καὶ γήμας ἀθροιστος καὶ ἀθροιστος γήματος ἐκείνου, ἐφ' οἷς οἶδα καὶ τὸν θεὸν σείσαι. καὶ διοσημίας ἄλλας καιροζοῖσαι ὡς ἔφ' ἡλίῳ ἔτι καὶ τερραίων. † Ἐδεῖτο μὲν οἱ τὸ σῶμα

1. θροῖζω, θροῖς, θροῖς, θροῖζω vulg. Contraxit haec Zon. p. 61. sive Etym. M. p. 26. amplificavit Gud. p. 13. 3. Ἄθροιστος Immo. Küstero momento, ἄθροιστος cum Schol. Aristoph. Acharn. 26. cuius verba Suidas reddidit. 6. ἐπεθροῖσαι Schol. 7. Ὅμηρος II. l. 724. 8. ἐπέθρον vulg. et Schol. 11. Hoc fragmentum extat apud Photium in Excerptis ex Vita I-icuri, a Damascio conscripta, p. 338. b. (1037.) repetitum ibid in v. Ἰώσιπος. Partem Zon. p. 60. 14. Apud Photium, item in v. Ἰώσιπος legitur τὸν ἄθροιστον τρώπον τῆς τῆς. Cf. Plat. Lach. p. 188. 16. Lex. Seg. p. 350. Ἄθροιστος. ὁ τε ἀθροῖστος παρὰ Πλάτωνι καὶ ὁ παρὰ Ἰώσιππον παρ' Ἀθροῖστος. Corrupta vox ἀθροῖστος (I. ἔστιν θροῖστος, ἡθος), pertinuitque ἦθος ad alia quaedam iam obliterata. Πολιτείας ε. p. 356. A. 17. ἦθος] Hanc lectionem ex MSS. revocavi. In prioribus enim Editt., excepta Mediolanensi, corrupte legitur ἦθος vel ἦθος. Ed. Mediolanensis notam, qua vox ἦθος in MSS. brevitate scribi solet, retinuit. Observavi autem librariorum in veterum libris describendis notam illam perperam non raro interpretatos esse, et veram eius lectionem ignorantes ἦθος vel ἦθος pro ea plerumque scripsisse. Quare si corrupta ista vox in veterum libris occurrat (occurrit autem non raro), eius loco ἦθος legendum esse lector meminerit. Küst. Cf. Bastii Comm. palaeogr. p. 787. 21. Dionysii A. R. fr. Ambr. XIV. 14 22. Ἰώσιπος Antiq. Ind. XII. 4. 9. ubi pro ἐπεθροῖστος legitur ἀπεθροῖστος, h. e. ἀπεθροῖστος. 3. ἐν Ἐπιγράμματι adesp. CXXV. 3. A. P. l. p. 197. n. 37. Versus clausulam praebet v. Πεῖρα. 7. νεοχρὸν u. Elmsleius in E. Med. p. 268. 8. Νόμοις VII. p. 796. V. Lex. Seg. p. 350. 12. Glossa suspecta. 13. Vox Polybiana. 14. Ἄθροιστος, quidem praebet Agathias V. 14. firmante Stephano sive Zon. p. 58. cf. Wessel. in Itin. Rom. p. 570. Sed opinor Suidam ut solet gentivum nominis Ἄθροιστος posuisse. 15. Repetita sub v. Ἀπέλωτος στόμα. 16. Ἀριστοφάνης Ban. 846. ubi praetulum est ἀθροῖστος, probante etiam v. Ἀθροῖστος. Schol. Arist. Φρόνιχος ἀθροῖστος. αὶ δὲ γαμμοῖστος (I. γαμμοῖστος) ἀπέλωτος καὶ. Unde facile conicitur olim hanc fere scripturam extitisse, Ἄθροῖστος, οὐκ ἀπέλωτος. Ἄθροῖστος ἐν B. οὐκ ἀθροῖστος. οἱ δὲ γ. 20. Fragmentum hoc ex opere Aelianii de Providentia depromptum esse et sensus et stilus verborum suadet. Küst. Id confirmat etiam v. Διαζάειν, unde hic locus est augendus.

Ἄθροιστος. A nomine θροῖς θροῖς sit θροῖζω sive θροῖζω, et addito α intensivo ἀθροῖζω. Ἄθροιστος κατ. Id est confertim descendentes. Vocalium prima syllaba acendum et aspirandum est, Attico more. καταρθέοντες vero id quod est crebro descendentes, figura sumpta de cursibus amium. Homerus: Ἄθροιστος autem copiae ruebant. Ἄθροισμα. Acervus. Ἄθροιστος. Virilis, non ignava neque delicata aut inflata. Ἄθροιστος: Cibo autem usus est mediocri et minime delicato, nec propter erubescit acrio, nec propter lurrum voluptario, et medio quodam et misco quique prorsus Dorio modo temperatus esset. Ἄθροιστος. Inbecillus apud Platonem de Republica. l. V. Vel afflicus. Ἄθροιστος vero quancis animis eruditus viderentur et in prior pugna viribus exhausti essent, periculum subentes hostem ricerunt. Ἄθροιστος. Animus demissior, ignavior. Ἄθροιστος. Ludicrum. Iosephus: Qui regis erat ludicrum, et dicacitatis risusque in convitiis Suidae Lex. Vol. I.

morendi gratia suum ingenium ostentabat. Alio loco: Non decet viros, puerorum crepundis immorari. Et in Epigrammate: Affabre vero politum, ut Panis esset simulacrum decorum, in via dedicarunt. Cratinnus Ulixis: Norum introductum esse ludicrum. Ἄθροιστος. Ludere. Plato Legibus: Nostra tamen virgo et domina, chorae ludu delectata, manibus ignibus non putavit oportere ludi. A praesenti ἀθροῖστος. Ἄθροιστος. Ludicrum. Ἄθροιστος. Effrenata lingua. Ἄθροιστος. Nomen proprium. Ἄθροιστος στόμα. Os nullis foribus clausum. Sic scribendum, non ἀπέλωτος, ut Aristophanes Raris, item Phrynichus. Alii vero scribunt ἀπέλωτος, i. e. aperum et porta destitutum, sive os circumatum quodque regi nequit. Ἄθροιστος. Sacrificiis carnes. Et cum nuptias illas inauspicatas et infestas celebrasset, propter quos terram tremuisse noxi, nullaque alia prodigia accidisse animadverti, cum adhuc rex esset. † Sane corpus eius indigebat

κροισμαγίας, ἀθύτουσ δὲ οὐκ ἔγνεσχετο μεταλαβεῖν. Λαμιάσιος φησιν.

Ἀκαδημία. Γυμνάσιον ἦν ἐν Ἀθήναισ, προάστειον ἀλσώδες, ἐν ᾧ διέτριβε Πλάτων, ἀπὸ Ἐκαδήμου τινὸσ ἤρωσ ὀνομασθέν. πρότερον δὲ διὰ 5 τοῦ Ἐκαδήμου ἐκαλεῖτο. Ἀριστοφάνησ Νεφέλαισ·

Ἄλλ' εἰσ Ἐκαδημίαν κατιῶν ἔπὸ ταῖσ μορταῖσ ἀποθρέξεισ

στεφανωσάμενησ καλάμῳ λευκῇ μετὰ σώσφρονος ἡλικιάτου,

μίλακος ὕζων καὶ ἀπραγμοσύνησ καὶ λείκησ φυλλοβολούσησ,

70 ἤρωσ ἐν ὥρῃ χαίρων, ὁπότεν πλάτανος πτελέα ψιφτεροῖσ.

Ἀκαδημία. τρία ἱπῆρχον γυμνάσια, Ἀύκειον, 15 Κυνόσαργησ, Ἀκαδημία. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ καθερώσαντησ αὐτῆν Ἀκαδήμου. καὶ οὐδέτερωσ Ἀκαδημειον. λέγεται δὲ ἀκαδημία ἡ τῶν γήλων διατριβή.

Ἀκάθαρτος. ἀμαρτητικὸσ. ἀκάθαρτοσ γὰρ 20 τὴν ψυχῆν ὕγε κακόσ, καθαρὸσ δὲ ὁ ἐναντίοσ.

Ἀκαθαίρετοσ. ἀκατάβλητοσ. Πύργοσ ἀκαθαίρετοσ.

Ἀκάθεκτοσ. ἀκατάσχετοσ. Ἦν γὰρ ἀκάθεκτοσ ὁρμηὲ περὶ αὐτὸν διὰ τὰσ τῶν Περσῶν ἐπάροσεισ. 25 ὦν ἀρχικὸσ καὶ πάσασ τὰσ ἐκκλησίασ ἕφ' ἑαυτὴν

Ἀκαθοσίωτον. ἄνομον, ἄκοσμον, ἀπόβλητον.

Ἀκακήσιον. ἄνομα ἄρωσ.

Ἀκάκητοσ. ὁ Ἐρμῆσ.

Ἀκακία. ἡ ἀγαθωσύνη. καὶ ἡ ἱατρικὴ βολάνη.

Ἀκάκιος. ὁ Πατριάρχησ Κωνσταντινουπόλεωσ. αἰδέσιμοσ ἦν ὡσ οὐκ ἄλλοσ τισ. ὀρφανοτρόφοσ γὰρ

γεγονὸσ καὶ καλῶσ τὰ τῶν ὀρφανῶν διοικῶν πᾶσιν ἐφαίνετο κατ' ἠδονήν. καὶ δὴ καὶ τῇ βασιλεῖ Ἄεοντι

10 συνήθησ γεγονὸσ ὑπερφυῶσ ἤρεσκε. καὶ τότεν πρώτην ἀεὶ πάντα ἀνεκοινοῦτο τὰ τε κοινὰ καὶ τὰ ἴδια, καὶ ὅτε τὴν βουλήν ἤθροῖζε, συνεκάλει καὶ

τοῦτον, καὶ τῆσ σκέψεωσ ἀρχὴν ἐξ αὐτοῦ πάσησ ἐτίθετο. Ὅσ Ἀκάκιωσ τὴν τοῦ Ἄεοντοσ τοῦ Μα-

κέλλη ὁμότητα συνιδὼν πρὸσ τοῦσ τι λεπήσαντοσ, καὶ τὸ ἦθοσ ἀκριβῶσ τὸ ἐκείνου φωράσασ, ὅτι τοῦσ

ἐπαινοῦσι μόνον ὑπάρχει εὐάλωτον, ἐπείθενε πάντα τὰ ἐκείνου θανατίζειν. Τοιγαροῦν πειθῆ-

νιον αὐτὸν εἶχεν ἐτοιμωσ, τὸν τε θυμὸν αὐτοῦ ἤσ-

20 δίωσ κατέστελλεν, καὶ πολλοῖσ προσκεκροῦκοσι τὴν σωτηρίαν ἐπραγματεύετο, καὶ τοῦσ ἐξορίαν αἰδίον ἔχοντασ ἀνεκαλεῖτο πρὸσ τὴν πατρίδα. Οὗτοσ μετὰ

θάνατον Γενναδίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπό-

λεωσ, σπουδῇ Ζήνωνοσ ἱερῶσθαι προσβλήθη. Ὅσ

1. κροισμαγίας Med. 2. Fragmentum hoc Damascii non memini me legisse in Excerptis Photianis ex Vita Isidori Philosophi: quare Suidas id ex integro Damascii opere descripserit. *Küst.* Cf. v. *Σαρκομαγία*. 3. *Ἀκαδημία* — ὀνομασθέν: e Diog. Laeca III, 7. 4. *Ἀκαδήμου*] In vulgatis Laertii Edit. minus recte hodie scriptum est *Ἀκαδήμου*. Quae enim sequuntur verba, πρότερον γὰρ διὰ τοῦ Ἐκαδήμου ἐκαλεῖτο, lectionem Suidae veram esse ostendunt. *Küst.* Cf. Schol. Arist. *Elym.* M. p. 44. *Lex. Rhet.* p. 212. coll. *Lex. Seg.* p. 363. Equidem non dubito quin ubique restituendum sit, quod Harpocratio cum Schol. Plat. p. 319. praestat, ἀπὸ Ἀκαδήμου. 6. *Νεφέλαισ* v. 1005 — 8. ubi legitur *Ἀκαδήμειον*. 15. V. Harpocratio cum *Lex. Seg.* sive *Arscen.* p. 36. Adde v. *Γυμνάσια*. 17. *Ἀκαδήμου* *Elym.* M. p. 44. 18. *γῆλων*] Scribendum hic esse *γῆλοσῶν* etiam Porus recte monuit. Error natus est ex compendio scribendi. *Küst.* Cum vulg. *Zon.* p. 102. 20 — 23. *Zon.* p. 98. 24. *Zon.* p. 102.
4. Legendum *Ἀκακίησ* aut *Ἀκίησ*. 6. *Ἀκάκιωσ*.] Locum hunc de Acacio Suidam ex Malcho descripsisse suspicatur Valensius in notis ad Theod. Lector. p. 167. *Küst.* Neglexit Niebuhrus. Adde v. *Πατριάρχης*, coll. v. *Πατριάρχης*. 7. Acacium ex orphanotrophii praefecto ad thronum patriarchalem post Gemadium evectum fuisse testatur etiam Euagrius *Hist. Eccl.* II, 11. *Ἀνατολίου* δὲ τελευτήσαντοσ τὸν θρόνον τῆσ βασιλευσῶσησ διαδέχεται Γενναδίωσ, καὶ μετ' αὐτὸν Ἀκάκιωσ, ὅσ τοῦ καταργητῶν τῶν ὀρφανῶν προεστίθει κατὰ τὴν βασιλευσῶσησ πόλιν. *Küst.* 12. Suspectum συνεκάλει. 13. Ἄεοντοσ τοῦ Μακέλλη] Leo hic dictus Μακέλλησ, quod ante imperium in macello carnes vendidisset, ut nos docet Codinus de *Origg. Constantin.* p. 53. Ὅτι Ἄεον ὁ Μακέλλησ, ὅσ ἐσημηρεύετα σμαγέοσ, πρὸ τοῦ βασιλευσῶσησ λέγεται ὅτι χρεὶ ἐπώλει. *Küst.*

carnium esu, nunquam tamen nisi immolatis vesci sustinuit. Verba Damascii. *Ἀκαδημία.* Academia, gymnasium fuit Athenis, suburbium nemorosum. in quo Plato versabatur, ab Hecademo quodam heroe nominatum. olim enim per Hecademia vocabatur. Aristophanes *Nubiles*: At in *Academiā* descendens sub oleis sacris decurres, convallatus albo calamo, comitante sodale modesto, milarem redolens et apragmosmen altamque populum folia iactantem, ceris tempore veniens, quando platensis eum ulmo susurrat. *Ἀκαδημία.* Fuerunt tria gymnasia, Lyceum, Cynosarges, Academia. Nomen cepit ab Academo, qui eam dedicavit. Dicitur etiam *Ἀκαδημειον* neutro genere. Academia locus vocatur, ubi philosophi versantur. *Ἀκάθαρτοσ.* Proclivis ad peccandum: improbus est animo impuro, probus vero pivo. *Ἀκαταίρετοσ.* Qui sibi non potest. *Ἄεοντι* quae sibi non potest. *Ἀκάθεκτοσ.* Qui vinci nequit. *Ἄεοντι* enim *τελευτήσων* non poterat, propter elatos Persarum animos. *Ἀκαθοσίωτον.* Injustum, turbulentum, abiectum. *Ἀκακήσιον.* Nomen

montis. *Ἀκακίησ.* Mercurius. *Ἀκακία.* Bonitas. Item herba medica. *Ἀκάκιωσ.* Acacius, Patriarcha Constantinopolitanus, vir fuit si quisquam alius venerandus. Cum enim orphanotrophio praepositus esset et pupillorum res praecclare administraret, omnibus gratus fuit. Quincquam familiaris fuit Leonis Imperatori, quem mirabiliter cepit. is enim omnia et publica et privata cum eo primo semper communicabat, et cum Senatum convocaret, hunc etiam arcessebat, omnisque consultationis initium ab ipso faciebat. Hic Acacius cum animadvertisset Leonis Macellae crudelitatem in eos, qui ipsum aliqua in re offenderant, eiusque ingenio diligenter explorato observasset, eum tantum fratribus capti, omni eius magni se facere praese se fecerat. Quamobrem illum sibi obtemperantem habuit, iramque eius facile compressit, et malis qui eum offenderant salutem aucter fuit, quibus ad perpetuum exilium damnati erant in patriam revocavit. Hic post obitum Gemadii, Patriarcha Constantinopolitani, sedis Zenonis successor eius designatus est. Hic cum verum publicanum peccatus esset et omnes ecclesias sibi subiectas

ποιήσας, πεφροντισμένως τῶν ἐν αὐταῖς κεκληρω-
μένων ἐποιεῖτο τὴν κηδεμονίαν, οἱ εὐχαριστοῦντες
ἐν γραφαῖς ἀνέθηκαν αὐτὸν κατὰ τοὺς ἐκπηγίους
αἰκούς. Ἐπειπερὶ οὖν ἀνθρώπων ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλη-
σίαις ἐδείχθησαν αὐτοῦ εἰκόνας, ᾧθι μὲν τινες κε-
σοδοξοῦντα τὴν ἀνάθειν προσηγορεύουσι, οὐ μικρὰν
ἔχοντες τὴν ὑπονοίας πίστωσιν τὴν ἐκ ψηφίδων
γραφῆν δημιουργηθεῖσαν ἐν τῇ πρὸς τῷ Νεωρίῳ
Ἐκκλησίᾳ. τοῦ γὰρ ἔργου παντὸς ἐπὶ Γενναδίου τε-
λεσθέντος, εἰς τὸν ἐπιφανῆ τόπον ἐξετέπωσαν αὐ-
τὸν τοῖ νεῶ, καὶ μεταξὺ τοῦδε τὸν Σωτήρα λέγοντα
τῷ Γενναδίῳ· λῦσον τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐπὶ τοῦ
μετὰ σέ ἐγεγῶ αὐτόν. Ἐκ τῶν τοιούτων οὖν εἰκότων
Ἀκάκιος, εἰ καὶ ἐμμετάδοτος ἦν καὶ προστατικός,
ἀλλὰ δοξομανῆς ἔδοξεν ἐπάραχειν.

Ἀκάκιος. Ῥήτωρ δεινότατος ἐπὶ Ἰουλιανῶν
καὶ Λιβανίων τοῦ σοφιστοῦ. ὃς ἐπεκάλει τὸν Ἰου-
λιανόν, καὶ διεμέμετο τὰς κρίσεις αὐτοῦ, σὺν Ἰου-
σκιανῷ τῷ ἐκ Φρυγίας, καὶ ἀντὶ ῥήτορι ὄντι δεινῷ.

Ἀκαλανθίς. εἶδος ὄρνέου. ἣ ὁ κίων· παρὰ
τὸ αἰκάλλειν ἴσως τοὺς φρωρίμους, ἴλακτιν δὲ τοὺς
ξένους.

Ἀκαλαὸ ἡείτης. ὁ ἡσύχως ῥέων ποταμὸς.

Ἐξ ἀκαλαὸ ἡείταιο βα^α ᾠρόδου Ὀκεανοῖο.

Ἀκαλός. ἡσυχός. ἀπὸ τοῦ ἡκα, τὸ ἡρέμα καὶ
ἡσυχός. ὅθεν παράγωγος ἡκαλός, ὡς πέμπω, πέμ-
πελος· καὶ κατὰ συστολήν ἡκαλός.

Ἀκαλήγη ἢ ἄκανθα, ἢ κνίδη.

Παυσάμενον τῆς δυσκολίας

ἀπὸ τῆς ὀργῆς

τὴν ἀκαλήγην ἀφελέσθαι.

Ἀκαλήγη ἢ κνίδη, καὶ ἡ χειραία καὶ ἡ θαλαττία.

ἣτις ἐστὶ κογχυλίδιόν τι. Ἀριστοφάνης Φοινίσσαις·

Εἰκὸς δὲ πρῶτον ἀπάντων

ἕρμα φῦναι

καὶ τὰς κραναῖς ἀκαλήγας.

15 Φερεκράτης Ἀδομολόις·

Νὴ τὴν Δῆμητῷ ἀνιερὸν γ' ἦν τὸ κακῶς
ἔδοντος ἀκούειν.

βουλομένη γὰρ κἂν ἀκαλήγαις τὸν ἴσον χροῖον
ἐσιεσανῶσθαι.

20 Τὰς δὲ θαλαττίας καὶ Ἀριστοτέλης ἀκαλήγας φη-
σιν ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ζῴων καὶ Θεόφραστος ἐν
5 Φυτικῶν.

1. *κεκληρωμένων*] Significat *κληροδοῦναι* vel *κληροδοῦναι* apud scriptores Graecos mediorum saeculorum Clero adscribi, ut monuit Henr. Vales. in Euagr. IV. 36. *Küst.* 2. *εὐφρονισμένως* vulgatum, forsitan ab Aldino *εὐχρηστοῖν* derivatum. 4. *Ἐπέπειον ὄν ἀνθρώπων ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις*] De hoc loco Suidas legendus est Henricus Valesius in Notis ad Theodor. Lectorem p. 167. qui tamen minus recte affirmare mihi videtur Acacium orphanotrophum adhuc, nondum vero Patriarcham fuisse, cum ei imagines, de quibus Suidas hic loquitur, in Ecclesiis ponerentur. Non video enim, quomodo orphanotropho convenire possint verba illa praecedentia, καὶ πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις ἕφ' ἑαυτὸν ποιήσας; quod de solo tantum Patriarcha dici posse manifestum est. Praeterea quis sibi persuadeat orphanotropho in omnibus ecclesiis publice imagines fuisse collocatas? quoniam honor iste tantus est, ut non nisi fastigio patriarchali convenire poterit. Porro est et aliud, de quo eidem viro doctissimo non assentiar. Videtur is enim obiter tantum legisse locum illum qui paulo sequitur, τὴν ἐκ ψηφίδων γραφῆν δημιουργηθεῖσαν ἐν τῇ πρὸς τῷ Νεωρίῳ Ἐκκλησίᾳ. Horum enim verborum sensus non est is, quem Valesius his affingit, nimirum Ecclesiam iuxta navale stium tessellato opere fabricatam fuisse, sed imaginem Acacii in illa Ecclesia opere tessellato sive musivo effictam fuisse. *Küst.* 6. Omittit τὴν. 12. *ἐπὶ τοῦ*] Legebat, nescio quo pacto, Küsterus ἐπὶ τοῦτον. 14. MSS. Paris. *προσηγορεύουσι*: Edd. *προσηγορεύουσι*. 16. De Acacio, quem Eunapius Vitae Sophist. p. 100. tradidit, eadem fere extant in v. *Λιβανίου*, quae Boisson. in Eun. p. 545. scriptori suo vindicabat. 18. *σὺν τῷ Τ.* vulg. 20. E Schol. Aristoph. Av. 873. coll. Schol. Pac. 1078. ubi legitur partim ἡ κίων, partim ὄνομα κίωνος ἐπισήμων, cum Elym. M. p. 44. et Hesychio. Articulum om. Zon. p. 102.
1. Omittendum *ποταμὸς* cum Zon. p. 98. aliisque (v. etiam v. *Ἐξ ἀκαλαὸ ἡείταιο*); neque enim videtur *πόταμος*, quo Apollon. Lex. p. 81. utebatur, locum habuisse. 2. Versus Od. γ. 434. 3. Docet tum Zon. p. 98. atque Elym. M. p. 44. comparatio tum ordo litterarum haec a superioribus apta fuisse, sic fere restituenda: ἀπὸ τοῦ ἀκαλός, ὁ ἡσυχός. ἔστιν ἡκα —: coll. v. *Ἠκαλόν*. 7. Versus Aristophanis Vesp. 916 — 18. 10. Profecit Suidas e Schol. Aristoph. Equ. 420. Cf. Zon. p. 102. Lex. Seg. p. 370. Hisdem e fontibus hauserat Athen. III. p. 90. pr. 11. *κογχυλίδιόν τι* etiam Zon. *κογχυλίδιόν τι* Schol. *Ἀριστοφάνους* fragm. 473. 13. *γ' ἔλα* libri cum Lex. Seg. Correctum ex Athenaeo. 16. γ' tacite Küsterus inseruit. 20. *Ἀριστοτέλης* H. An. I. 1, 6. 22. *Φυτικῶν* e Schol. Küsterus: ante legebatur *Φυσικῶν*. De articulo et scriptor agit libro VII. tam de Hist. quam de Causis Plantarum, huius tamen rei notitiam deprehendi nullam.

haberet, diligentem eorum qui nomina inter clericos erant profecti curam gessit; qui grato animo imaginem eius in oratoriis dedicarent. Cum igitur in omnibus simul ecclesiis eius imagines ostenderentur, quidam existimarunt eum vana gloriae cupiditate ductum imagines suas dedicari iussisse; quam suspitionem non leviter confirmavit pictura tessellata in templo, quod adiacebat navali. enim enim totum illud opus sub Gemadio esse et absolutum, in maxime conspicuo templi loco imaginem eius effuxerunt, et medium Servatorem Gemadio dicentem: Destruere templum hoc, et successoris tui temporibus illud restaurare. Ob huiusmodi igitur imbeciles Acacius, quamvis esset beneficentis et prudens moderator, nihil tamen gloriae cupiditate flagrare videbatur. Ἀκάκιος. Acacius, rhetor peritissimus, temporibus Iuliani et Libanii Sophistae: cui Libanium vituperabat, eiusque iudicia reprehendebat, non enim Tiberiano Phryge, qui

et ipso bonus erat rhetor. Ἀκαλανθίς. Genus avis; vel canis. Nomen fortasse cepit ab αἰκάλλειν, quia notis blanditur, peregrinos vero allatrat. Ἀκαλαὸ ἡείτης. Annis placide fluens. E placidis et profundis Oceanus fluentis. Ἀκαλός. Quietus ab ἡκα, quod est placide et quiete, unde derivatur ἡκαλός (ut a πέμπω, πέμπλος), et per corruptionem ἡκαλός. Ἀκαλήγη ἢ. Spina, urtica. *Ἐὰς πὶ ἀνερῶν* ἔστυλτα ab ingenio suo remittat aculeos. Ἀκαλήγη ἢ. Urtica tam terrestris quam marina, quae est exigua quaedam cuncha. Aristophanes Phoenissis: *Ἐγὼ μὲν ἐστὶν ἄριστον ἀνθρώπων ἡλίκα ἐπὶ ἀσπερὸς ὑέλιος ἐπέσσει*. Phoenissas Transfugis: *Per Cererem, ἀνίστανται ἀπὸ τῆς γῆς ἀκούειν; μάτην ἐνὶ τῇ ἀρτίῳ τῆς ἀνθρώπων ἐπιπέσειν τῆς ἀνθρώπων ἐπιπέσειν*. Marinas autem urticas etiam Aristoteles primo de Animalibus vocat ἀκαλήγας, item Theophrastus libro septimo de Plantis

Ἀκαλλιέρητον θῦμα. ἀκόσμητον.

Ἀκάμαντα. ἀκατατόνητον.

Βοτρυὸν ἀκάμαντα φρυγῶν λειψήτορα κάπρον.

Ἀκαμαντίς. καὶ Ἀκάμις. μία τῶν δέκα φρυγῶν, ἀπὸ Ἀκάμαντος τοῦ Θησέως.

Ἀκάματα. ἀντὶ τοῦ ἀκαμάτως καὶ ἀδιαλείπτως. ἢ οὐ κεκμηκότως. Σοφοκλῆς.

Ὅν ἔγωγ' ἀκάματα προσμένουσ' ἔτεκνος τύλαινα.

Ἀκαμάτιος. Ἡλιοπολίτης, ἐπιεικέστερος τῶν ἄλλων πολιῶν, οἷτω δὲ ἰδιωτικῶς εἶχεν, ὥστε οὐδὲν προμαθὼν οὐδὲ ἐπιμαθὼν τῶν ἐς λόγους ἰκόντων οἶσος δὴ τις, ἠξίον καλεῖσθαι φιλόσοφος, καὶ τῷ ὀνόματι τοῦτο πρὸς ἅπαντας ἑαυτὸν κατεμήνε. καὶ οὐδὲ τῶν Ἡλιοπολιτῶν ἄλλος οὐδεὶς αὐτὸν ἐπιωνόμαζεν ἢ τὸν φιλόσοφον. Τοῦτο μὲν ταῖνον ὄνειδος ἔστω τῆς ἀνθρωπίνης ἀπαιδευσίας. Παραγεγονότων δὲ ἡμῶν εἰς Ἡλιούπολιν ἀπέβη τοῦτο σχεδὸν τὸ πλάσμα τῆς Ἀκαματίου φιλοσοφίας. Ἐβούλετο δὲ τις εἶναι καὶ τῶν ἱεροσόκων· τούτο μὲντοι συγγνώμης ἄξιον, ὅτι καὶ ὁπωσοῦν ἠδύνατο τοιαῦτα περιλαβεῖν, ἄλλως τε καὶ πρὸς ἰδιώτας.

Ἀκάματον πῦρ. σφοδρὸν. Ὀμηρος.

Ἰαίε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ. 25

1. ἀκόσμητον ad glossam deperditam ἀκαλλῆ pertinuisse suspicor, inducunt Schol. Luciani Prom. 14. Ceterum ἀκαλλιέρητον Ierōn Aeschin. in Ctes. p. 72. 3. Versus Pauli Silentiarii XLIV, 1. unde βοτρυῶνων legendum, adversante licet etiam v. Λαβητήρα. 4. Consentit Harpocration Palatinus sive Lex. Seg. p. 363. 7. Σοφοκλῆς Electr. 164—66. 8. ἀκάμαντα Med. 18. ἀπέσθη Rühnk. in Tim. p. 40. quod fragmentum ad Damascium referebat. 24. Ὀμηρος II. ε. 4. Edebatur Ἰαίε δὲ οἱ.

1. Vide Hesych. v. Ἀκαμπίας et Ἀκαμπιόδρομοι. Zon. p. 98. Lex. Seg. p. 363. ἀκάμιος hic Etym. M. p. 45. 6. Ἀκάνθιος τέτις] Sic etiam apud Diogenianum [et Arsen. p. 36.] legitur. Zenobius vero habet Ἀκάνθιος τέτις, cui cave credas. Ἀκάνθιος enim vera lectio est, quoniam epitheton hoc mutis cicadis tributum est ab urbe Acantho, cuius ἑθνικὸν est Ἀκάνθιος, non autem Ἀκάνθιος. Stephanus v. Ἀκάνθος: Τὸ ἑθνικὸν τῆς Ἀκάνθου Ἀκάνθιος· ἐξ οὗ καὶ παροιμία, Ἀκάνθιος τέτις, ἐπὶ τῶν ἀγῶνων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ τῆς χάρας τέτιγες. Küst. Ἀκάνθιος voluit etiam Etym. M. p. 45. 7. Peccatum apud scriptores ecclesiasticos saepe cum spinis comparari solet, ut pluribus exemplis demonstrat Suicerus in Thesouro Ecclesiastico v. Ἀκανθα. Küst. Λαβιδ΄ Psalm. XXXII, 4. quem affert Zon. p. 103. 8. ἀκανθα Med. 10. Vide vv. Ἀχέτας et Τέτρα. Ceterum obliquoquebatur Küsteris, abusus ille locis Aristophanis (v. Bergl. in Av. 1095.) et Aristot. H. A. IV, 7, 7. ubi deleri iussit ἐπὶ τὸ post ἀχέτας. 13. Lex. Seg. p. 357. Zon. p. 109. 15. Ἀκαρ] Corrupte pro ἀκαρές. Apud Harpocrationem, unde Suidas, legitur ἀκαρεί, quod est adverbium significans ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, teste Etymol. M. v. Ἀκαοτή. Küst. ἀκαρή Pierson. in Moer. p. 43. cum eoque nuperus Harpocrationis editor; utrumque existat in Boisson. Anecd. I. p. 405. Sed ἀκαρ retinet Zon. p. 115. et Lex. Seg. p. 363. 17. Interpretantur idem fere vocibus Lex. Seg. p. 363. Schol. Plat. p. 465. et Luciani Amor. 10. 18. Ἰστοσοφάνης Vesp. 719. sqq., secundo versu defecto. 19. ὅποι Aristoph. Cf. v. Ἰγχεκίχλησαι. 21. ἐκαρῆ libri Arist. 24. ἔλαον Med. ἔλαον] Apud Aristophanem hodie legitur ἔλερον. Sed lectio Suidae sana est et alteri praeferenda, quam etiam agnoscit vetus enarrator, cuius ad eum locum haec sunt verba: ἀπὸ μειωροῦ τῶν τῶν ὅτι ἀγαθόν, καὶ δι' ἐξου ἐπιστασομένων ἔλαον καταβραχέ. Küst.

Ἀκαλλιέρητον θῦμα. Victima, qua non rite litatum est. Ἀκάμαντα. Indefessum. Vitium indefessum rastatorem aprum. Ἀκαμαντίς. Acamantis. Una ex decem tribubus, ab Acamante Thèsei filio dicta. Ἀκάματα. Indefesse, sine intermissione, sine lassitudine. Sophocles: Quem ego misera, liberum immunis, perpetuo expectans. Ἀκαμάτιος. Acamantius, Heliopolites, caeteris quidem civibus cordatior, ita tamen illitteratus fuit, ut cum neque iuvenis nec provecior aetate cum corum qui doctrinae laude florenter iniquam consuetudinem inisset, philosophum vocari vellet, idque nomen ad omnes iactaret, ita nemo non Heliopolitarum eum nisi philosophum cognominabat. Hoc igitur inscitiae humanae probum. Cum autem Helio, οἷα venis-eimus, falsum philosophiae nomen. quo Acamantius sese exornabat, iam paene evanuerat. Voluit etiam esse unus ex hiero-copis: quod quidem ei potest ignosci, quoniam aptus erat ad talia utcumque suscipienda, praesertim apud homines imperitos. Ἀκάματον πῦρ. Ignis

Ἀκαμπίας. ὁ εὐθύδρομος. καὶ ἀκάμιος δρόμος ὁ μακρὸς καὶ δι' εὐθείας περίπατος.

Ἀκανθα. τὸ φυτόν, καὶ ἡ χάρις τοῦ κήτους. Τὸ δὲ θηρίον δρυὶ βιαίε προσπεσὼν διακόπτει τῆ 5 ἀκάνθη τοὺς δεσμούς. Καὶ ἐπὶ τῶν ἀρώνων καὶ ἀμούσων παροιμία, Ἀκάνθιος τέτις.

Ἀκανθα. ἡ ἁμαρτία. Λαβιδ΄ Ἐν τῷ ἐμπαρῆραί μοι ἄκανθαν. ὡς ἄχρησιον βλάστημα καὶ ὡς κεντεῖν περικῶς.

Ἀκανθίας. οἷα εἶδος τέτιγος, ἀλλ' ἐπίθετον τέτιγος, ἀπὸ τοῦ ἔχειν ἐν ἀκάνθαις. ὥσπερ καὶ ὁ ἀχέτας οἷα εἶδος τέτιγος, ἀλλ' ἐπίθετον ἀπὸ τοῦ ἔχειν.

Ἀκαπήλευτον. ἄδολον, καθαρὸν, ἀρεδιούρητον.

Ἀκαρ. ἀντὶ τοῦ μικρὸν, ἢ οὐδέν. οὕτως Ἀντιφών.

Ἀκαρές. βραχέ, ὀξύ, ὃ οἷα οἶόντε κείραι. Ἀριστοφάνης.

Οὐκ οἶδ' ὕπη ἐγκεκύχλησαι,

ὅς πολλῶν ἄρχων —

οἷα ἀπολαύεις πλὴν τοῦθ' ὃ φέρεις ἀκαρές·

καὶ τοῦτ' ἔριψο σοι

ἐνστάζουσιν κατὰ μικρὸν αἰεὶ, τοῦ ζῆν' ἔνεχ', ὡς — περ ἔλαιον.

βούλονται γὰρ σε πένητ' εἶναι.

vehemens. Homerus: Ac galeam eius et clipeum igne vehementi adolebat. Ἀκαμπίας. Qui recta currit. Et ἀκάμιος δρόμος cursus longus et rectus. Ἀκανθα. Planta, item spina dorsi cetacei. Cum autem bellua impetu violento irruisset, spina dorsi vincula dirupit. Et Acanthia cicada, proverbium de mutis et illitteratis. Ἀκανθα. Peccatum. David: Dum infixa est mihi spina. Quia spina est planta inutilis, quae natura sua pungit. Ἀκανθίας. Non est species sed epitheton cicadae, sic dictae, quod cantat inter spinas. Perinde ut ἀχέτας non est cicadae species, sed epitheton, ab verbo ἔχειν. Ἀκαπήλευτον. Sincerrum, purum, non adulteratum. Ἀκαρ. Exiguum, vel nihil. Sic Antiphon. Ἀκαρές. Exiguum, acutum, quod secari nequit. Aristophanes: Nesci quo pacto circumventus sis, qui nullis imperans multum inde fructum percipis praeter minutum illud quod auferas: et hoc quidem tanquam utrum in terra particulatim tibi instillavit, ut vitam trahas, quippe voluit te pauperem esse.

Ἀκαρῆ. ἀκαρῶς, ἐν βραχεία ὥρᾳ, ἐν ἀτόμῳ, ἐπιθῆρημα. ἐν ἀκαρεῖ δὲ Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

Γυνὸς Θύραξ ἔπεισον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ. ἦτοι ἐλαχίστῳ, ὃν οὐχ οἶόν τε διακείραι καὶ κόψαι διὰ τὸ βραχὺ τοῦ χρόνου. πεποιήται δὲ ἀπὸ τῶν μικρῶν τριχῶν, τῶν διὰ βραχύτητα μὴ δυναμένων καρῆσαι. ἔστι δὲ ἐπιθῆρημα τὸ ἀκαρῶς, ἀφ' οὗ τὸ ἀκαρὲς ἐπιθῆρηματικὸν ὄνομα. Καρὶ δέ, τῷ ἐκ τῆς Καρίας.

Ἀκαριαῖος. ὁ βραχύτατος. Ἀκαριαῖος ὁ ἀνθρώπινος βίος, καὶ μετ' ὀλίγον πάντες ἐξετάθημεν.

Ἀκαριαῖον. μικρὸν, βραχὺ, ῥοπή. καὶ ἀκαριαῖος ὁ βραχὺς καιρὸς. Ἀκαριαῖον. τὸ μὴ δυναμένον καρῆσαι, ἢ τὸ οἷον ἀκέραιον διὰ σμικρότητα, ἢ ἀδιάστατον κατὰ μέγεθος καὶ οἶδ' ἀρχὴν ἔχον. ὅτι καρία ἢ κεφαλή κατὰ γλωσσάν τινα, ὅθεν καὶ κέρατα.

Ἀκαρῶνα. Ἐγὼ δὲ ἄγαμαι τοὺς ἄνδρας, τὸν δὲ Ἀκαρῶνα μέγιστον καὶ πρὸ τούτων. καὶ Ἀκαρῶνες ζῆται ἐν τῷ Ἀπαλοῦντες.

Ἀκαρπότερος ἀγρίππου. ἐπὶ τῶν πάντων πενομένων. Ἀκίωνες γὰρ τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν ἀγρίππου κάλοῦσιν.

Ἀκαρπότερος Ἀδωνίδος κήπου. ἐπὶ τῶν μη-

δὲν γενναῖον ικεῖν δυναμένων. λέγονται δὲ τὰ εἰς τὰ ὄσικρα φρενόμενα.

Ἀκας. ποιητὴς τραγωδίας.

Ἀκαστος. Ὁ δὲ Ἀκαστος λόγον ἐγείρας ἐπεβούλευσε τῷ Πηλεΐ. καὶ ὅς αἰσθόμενος εἰς πόλεμον κατέστη. ζῆται ἐν τῷ Αἰαλάντι.

[Ἀκατάληπτον. ἀτροσιτου διαφέρεται. καὶ ζῆται ἐν τῷ Ἀπρόσιτον.]

Ἀκατάβλητον. ἀήτερον, παρὰ τὸ μὴ καταβάλλειν. τοῦτ' ἔστι, τὸν μηδὲν καταβάλλοντα. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Οὐ γὰρ πω τότ' ἐξηπίσταιο

Φειδιππίδης μοι τὸν ἀκατάβλητον λόγον.

Ἀκαταλήκτως. ἀκαταπαύσιως.

Ἀκαταλλήλως. ἀναρμυδίως.

Ἀκαταμάχητος. ἀκαταπόνητος.

Ἀκαταῖος. ἵππος ὀνομασμένος.

Ἀκαταιτίαιος. ὁ ἀναίτιος.

Ἀκατεύναστος. ἀκώμητος.

Ἀκάτειρα. ὄνομα πόλεως.

Ἀκάτιον. εἶδος πλοίου ἀλιευτικοῦ.

Ἀκατίροι. ἐθνικόν. Ὡςπερ καὶ οἱ Σαράγουροι ἐλαθέτες κατὰ ζήτησιν πρὸς τοῖς Ἀκατίροις Οὐνοις ἐγένοντο.

1. Haec admodum esse turbata binisque partibus conflata docent vel Lex. Seg. et Schol. Laclani, coll. Zon. p. 115. unde nomen ἀκαρῆς et adverbii formas perpetuo tenore comprehensas fuisse liquet. In principio si quis duplex adverbium tueatur, scripserit ille ἀκαρῆ καὶ ἀκαρῶς. Novissima quidem ἔστι δὲ — ἐπιθῆρηματικὸν ὄνομα sensu carent ac litura sunt emendanda. 2. Πλούτῳ v. 244. Legendum ἐξέπεισον. Quas sequuntur ἐλαχίστῳ — ὄνομα tractata sunt e Schol. Arist. 5. Schol. Luciani Ion. Conf. 8. 8. Καρῆ... Καρίας perperam ex v. Ἀκαριαῖον invecia, pertinent ad epimerismum κάρη et καρῆ. 10. ἀκαριαῖος bis (nam edd. ἡκαρῶτος) Tour. II. p. 422. ex M. Antonini, cuius hic locus est, l. XI, 18. Praevit Küsterus Diatribe p. 43. Simile vitium in v. Ὀνόμα. Ceterum etsi haec Zon. p. 98. agnoscit, litterarum tamen series ab recentiore manu accessisse coarguit. Cf. in v. Ἀκέραιον. ἀνθρώπειος Marcus. 12. ῥοπή defendit Lex. Seg. p. 363. ἐν τῷ αὐτῷ ῥοπή auctor de Hom. in ἑρμείῳ Orp. myth. p. 345. Cf. Boisson. in Anecd. IV. p. 230. 16. καρῆ] L. κάρη; coll. Etymologicis v. Καρῆς. Eadem repetuntur in v. Καρία. Mirifice vero Leid. post v. καταβλήτῳ] κατὰ γλωσσάν. ζῆται ἐν τῷ Ἀκαριαῖον. Scilicet eodem stupere glossa κατὰ ῥέθους manavit ab v. Ἀκέραιος. 18. Ἐγὼ δὲ ἄγαμαι — fragmentum repetitum ex v. Ἀγαμαι. 21. Zenob. I. 60. Cf. v. Ἀγρίππος. 24. Zenob. I. 49. Cf. v. Ἀδωνίδος κήποι. Novissima sapiunt fraudem hominis indocti.
2. Ἀκας: cf. v. Σάκας. 4. Hoc fragmentum deprompsit Suidas e Nicolai Damasceni Excerptis ab Valesio editis p. 446. Contulit Küst. etiam Schol. Aristoph. Nub. 1064. ἐγείρας idem legebat cum Nicol. et v. Αἰαλάντι. Praestat ἐγείρας. 7. Berens haec invecia praeter ordinem litterarum. 10. Schol. Arist. τὸν μηδὲν καταβάλλοντα. 11. Νεφέλαις v. 1229. sq. 12. ἐξηπίσταιο Med. 13. Haec a superioribus distingui iussit Alberti Misc. Critt. p. 267. et in Hesychium. V. Zon. p. 115. Lex. Seg. p. 363. 19: Iosephi locus offert Alb. in Hesychium. 20. ἀκαρμυδίας male Lex. Seg. p. 364. 22. Integrum Prisci locum praestat v. Ἀκαρῆς. 23. ἐλασθέτες Med. κατὰ ζήτησιν] adde γῆς e Prisco. πρὸς τοῖς Ἀκατίροις Οὐνοις παρεγένοντο Küst. utrobique malebat. Nihil autem differt v. Σαράγουροι.

Ἀκαρῆ. Temporis momento vel puncto, brevissimo tempore. adverbium. Ἐν ἀκαρεῖ vero dixit Aristophanes Plauto: *Nudus factus eicetis sum in brevissimo tempore.* — Vel quod tam exiguum est, ut propter paucitatem dividi secarique non possit: ducta metaphora ab minimis pilis, qui propter brevitatem secari non possunt. Est autem ἀκαρῶς adverbium, unde nomen adverbiale ἀκαρῆς deductum est. Καρὶ autem id quod est, e Caria oriundo. Ἀκαριαῖος. Brevissimus. *Brevissima est humana vita, et post exiguum tempus omnes eorum iacchimus.* Ἀκαριαῖον. Parvum, breve, momentum. Et ἀκαρῶς de brevi tempore. Ἀκαριαῖον. Quod secari non potest, vel quod propter parvitatem quasi capite caret, vel quod extendi non patitur, neque habet initium. Nimirum καρῆ vox est inuinitata, caput significans, unde κέρατα fluxit. Ἀκαρῶνα. Ego vero viros illos admiror, impensius tamen ac super illos Acarnanem. Et Ἀκαρῶνες: quaere sub voce Ἀκαρῶντες. Ἀκαρπότερος ἀγρίππου. Sterilior oleastro: dictum de iis

qui sunt valde pauperes. Lacones enim agrestem oleam ἀκαρῆπον vocant. Ἀκαρπότερος Ἀδωνίδος κήποι. Sterilior Adonideis hortis: dictum de iis qui nihil procellari queant possunt. Sic autem vocant quae testis inseruntur. Ἀκαρῆ. Poeta tragicus. Ἀκαστος. Ille vero subornata manu invidias struxit Peleo: qui re animadversa ad bellum se comparavit. Quaere in v. Αἰαλάντι. Ἀκατάληπτον. Hoc differt ab v. ἀπρόσιτον, de quo vocem ipsam adeas. Ἀκατάβλητον. Invidium, ut quem nemo deficiat. Aristophanes *κατὰ τὸν Ταν enim Philippiades non tam calcet ad viciam illam discerendi rationem.* Ἀκαταλήκτως. Indesinenter. Ἀκαταμάχητος. Inconcinne. Ἀκαταμάχητος. Laboribus inexpressabilis. Ἀκαταῖος. Equus celer. Ἀκαταιτίαιος. Culpa vacans. Ἀκατεύναστος. Insemitis. Ἀκάτειρα. Nomen urbis. Ἀκάτιον. Piscatoriae naviculae genus. Ἀκατίροι. Nomen gentis. *Quemadmodum et Saraguri capiti, cum novas sedes quaerent, Acatiros Hannos petierunt.*

- Ἀκατονόμαστος. ὁ μὴ ὄνομασμένος.
 Ἀκαχέιατο. ἐλυποῦντο. καὶ ἀκαχίζεο, λυποῦ.
 Ἀκαχημένη. λυπομένη. καὶ ἀκαχήμενον, οὐ-
 δέτερον.
 Ἀκαψις. ὄνομα πόλεως.
 Ἀκαίη. ἡράβδος θαλαττία.
 Ἀκαινα. μέτρον δεκάπουν. ἔστι δὲ ἡράβδος,
 δι' ἣς κερτοῦσι τοὺς βόας, ὡς τῶν Πελασγῶν τοῦτο
 εἰρήμιον.
 Ἀκαιρος. ὁ μὴ ἔχων καιρόν. καί, Ἀκαιρος 10
 εἶναι οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει. Ἰπτόλυιόν φασί
 ταύτην εἰπεῖν πρὸς Φαίδραν, φάσκουσαν φιλεῖν τε
 καὶ σιέζειν αὐτόν.
 Ἀκεανός. εἶδος ὄσπριου.
 Ἀκελιμῆς.
 Ἀκερόσπουδον. Παρὰ Διογνήτου ἔμαθον
 τὸ ἀκερόσπουδον καὶ τὸ ἀπιστητικόν. Φησὶ Μάρ-
 κος ὁ φιλόσοφος βασιλεύς.
 Ἀκέων. ἡσυχάζων. παρ' Ὀμήρῳ κατὰ μεσό-
 τημα ἐξήρεγκται, ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἡσυχίας. ** καὶ ἐν 20
 ἄλλοις.
- Ἄλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι.
 Ἀκερδῆς χάρις. ἡ μὴ δεόντως δεδομένη· ἥς
 φαῦλον τὸ κέρδος.
 Μηδ' ἄλαστον ἀκερδῆ χάριν ἄντ' ἰδὼν μετά-
 σχοιμί πως.
 Ἀκέραιον. ἄκακον, ὀλόκληρον, καθαρὸν.
 σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἔξω κήρας, κατὰ τροπὴν τοῦ ἦ
 εἰς ἔ.
 Ἀκέραιον συνειδός. τὸ καθαρὸν καὶ εἰλι-
 κρινές. Δαμάσκιος φησιν· Οὐδὲν γὰρ εἶναι τῶν
 ἀνθρωπείων ἀκεραίου συνειδότης ἀντάξιον. δεῖ δὲ
 τὸν εὐσχήμονα τρόπον συνδιατάσθαι τοῖς πέλας. εἰ
 καὶ ἐναντίον εἴη τῷ φαινομένῳ τὸ ἀληθινὸν ἀγαθόν,
 μηδέποτε ἐκεῖνο τούτου ἐπίπροσθεν ἄγειν, μηδὲ
 15 ἄλλο ὀτιοῦν περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τῆς ἀληθείας,
 μήτε κίνδυνον ἀγῶνος ἐπιφερομένου μήτε ὄκνη ἀπο-
 στρεφόμενον ἔργον ἐπίπουν, "μηδὲ κέρδος ἐπαινῶν καὶ
 ἀδίκου, μηδὲ συνήθειαν φιλίας, μηδὲ συγγενείας
 τινὸς ἀνάγκην.
 [Ἀκέραιον. ἐκ τῆς Μάρκου Ἀντωνίου συγ-
 γραφῆς· Κἂν τρισχίλια ἔτη βιώσεσθαι μέλλῃς καὶ

1. Ἀκατονόμαστος] Haec vox duplicem habet sensum. Vel enim significare potest, *nomen non habens*: eo nimium sensu, quo Deus dicitur ἀκατονόμαστος, quia ei nullum nomen imponi potest. Vel etiam exponi potest, *obscurus, ignobilis et cuius nulla est fama*. Küst. Immo prior significatus erat ponendus: cf. Plut. adv. Colot. p. 1118. K. Plac. phil. IV, 3. 2. ἀκαχέιατο II, p. 179. ἀκαχίζεο ib. p. 486. 3. ἀκαχημένη quidem II, p. 364. ἀκαχήμενον vero, quamquam Zon. p. 112. agnatum, ex ἀκαχήμενον deformatum opinor. 6. Ἀκαίη] lege Ἀκαίνα. Nou inuat refutare Titmanni commentum in Zon. p. 103. 8. Apollon. Rhod. III, 1323. Πελασγίδι νόσον ἀκαίην. Ad quem locum eruditus Scholiasta: Ἀκαίην, ἀντὶ τοῦ κέρτου. ἀκαίνα δὲ ἔστι μέτρον δεκάπουν, Ἑσπερίων εἶδος. ἡ ἡράβδος ποιμενική, παρὰ Πελασγοῖς εἰρημένη· περὶ ἣς Καλλιμάχος φησιν· Ἀμφοτέρων κέρτου τε βούν καὶ μέτρον ἀρούρης. Vide etiam Etymolog. M. v. Ἀκαίνα. Küst. ὡς om. Lex. Seg. p. 357. retinet Zonaras. Ceterum etiam ἀκαίνα Hesyech. 11. ἔχθρας διαφέρει] Sic etiam Diogenianus et Apostolus [cum Arsen. p. 34.] habent. Apud Zenobium vero minus recte legitur ἐχθροῦ. Küst. V. Pors. in Hec. p. XIX. 14. ἀκεανός Etym. M. p. 46. Lex. Seg. p. 371. et imprimis Eust. in Od. ε'. p. 1528. 15. Ἀκέλης. ὄνομα ποιμαῖου: Etym. M. p. 81. Choerobosc. p. 1189. 16. Παρὰ Διογνήτου κτλ. Locus Marci Antonini I, 6. Διογνήτου] Sic recte apud Marcum Antonin. et in MSS. legitur. Priores vero Editt. exhibent Διογνήτω. Küst. Διογνήτω Med. sola. 17. ἀπιστητικόν Küst. e binis Pariss. et Marco; cum legeretur ἐπιστητικόν. Accedit utrobique Zon. p. 109. Sequuntur apud Marcum τοῖς ὑπὸ τῶν τερατευομένων καὶ γοήτων λεγόμενοις κατὰ μεσότηα] Sensus est vocem illam et pro participio et pro adverbio accipi posse. Sic enim Grammatici loqui solent, cum significare volunt vocem aliquid ad duas orationis partes referri posse. Hinc Etymologus τὸ ἀπὴν vocat ἐπίδημα μεσότητος. Küst. Vide disertum locum Etym. M. p. 581, 9. coll. v. Ἀμασῆ. 20. καὶ ἐν ἄλλοις expungi iussit Küst. Verum intercederunt nonnulla, quibus exemplum notissimum, ἄλλ' ἀκέισα κέρησο, conciliari debuit cum altero loco, Ἄλλ' ἀκέων δ. ex Od. γ'. 89. petito. Cf. Schol. II, δ'. 22. et Apollon. de Adv. p. 553. sq.

2. Prior explicatus in Lex. Seg. p. 364. alter in Schol. Soph. extat. 4. Μηδ' — πως: perturbatus Sophoclis Oed. C. 1483, 84. In-
 post Portum κήρας: de quo dubitat Ruhnken. in Tim. p. 18. 10. Damascii locus non extat apud Photium. εἶναι] F. Laté.
 11. ἀνθρωπίων Med. Hiat oratio, neque convenit εἴη 14. ἐκέων Med. 16. ὄκνη Med. 20. Μάρκου I, II, 14.

Ἀκατονόμαστος. Qui nomine caret. Ἀκαχέιατο. Contristati erant. Et ἀκαχίζεο, tristis esto. Ἀκαχημένη. Tristis. Et ἀκαχήμενον, neutrius generis. Ἀκαψις. Nomen urbis. Ἀκαίη. Virga marina. Ἀκαινα. Mensura decem pedum. est autem baculus, quo stimulantur boves. Pelasgorum inventum. Ἀκαιρος. Inopportunus. Ut: Intempestiva benevolentia nihil ab odio differt. Hippolytus autem hanc sententiam ad Phaedram dixisse, cum illa contenderet ab se ipsum amari et diligi. Ἀκαρός. Genus leguminis. Ἀκελιμῆς. Ἀκερόσπουδον. A Diogeneto didici, ne rebus inanibus studium impenderem, nec (praestigias) fidem adhiberem. Sic Marcus Imperator philosophus. Ἀκέων. Quiescens. Vox apud Homerum in conformata, ut participium cum adverbio miscet, significat autem quiete. ** et alibi: Sed quiete epulamini sedentes.

Ἀκερδῆς χάρις. Gratia male tributa; cuius damna nos percipimus. Ne virum nefarium conspicatus in malum aliquid ea causa incidam. Ἀκέραιον. Innocens, integrum, purum, significat etiam illaesus, id quod liberum est κήρα, mutato η in ε. Ἀκέραιον συνειδός. Conscientia pura et sincera. Damascii verba: Nihil est inter res humanas illaesus conscientiae comparandum. Oportet autem honesta ratione cum aliis hominibus versari. Ac siquidem rerum bonum ei quod boni speciem habet contrarium est, nunquam hoc [id est decet] antepone, neque quicquam pluris faciendum quam veritas. ita ut nec periculum certaminis instantis nec laborem acrummosum prae ignavia recusemus; neque fructum laudis iniustae aut conjunctionem amicitiae vel necessitudinis vincula curabimus. Ἀκέραιον. E Marci Antonini commentariis: Quamvis annorum tria millia victurus esses et

τοσαυτάκις μύρια, ὅμως μέμνησο ὅτι οἷδεῖς ἄλλον ἀποβάλλει βίον ἢ τοῦτον ὃν ζῆ, ἢ ἄλλον ζῆ ἢ ὃν ἂν ἀποβάλλῃ. εἰς ταῦτόν οἷν καθίσταται τὸ μίκιστον τῷ βραχυτάτῳ. τὸ γὰρ παρὸν πᾶσιν ἴσον· καὶ τὸ ἀπολλύμενον οὐκ ἴσον. καὶ τὸ ἀποβαλλόμενον οὐ- 5 τως ἀκαριαῖον ἀναφαίνεται. οὔτε γὰρ τὸ παρῳη- γὸς οὔτε τὸ μέλλον ἀποβάλλοι ἂν τις. ὃ γὰρ οὐκ ἔχει, πῶς ἂν τοῦτό τις αὐτοῦ ἀφέλοιτο;]

Ἀκέραιος. ὁ ὀλοκλήρος. Ἀκέραιοις τε καὶ οὐ προδεχομένοις ἐπιγινόμενοι τῆς γῆς ἐκρύβουν. 10 Καὶ αὐθις· Τὸ δὲ μέλι, ἅτε οὐκ ἀκέραιον οὔτε ἀπὸ ἀκανθῶν ἀλλ' ἀπὸ ἐρπειτῶν συμπεπορισμένον, ἀνέ- στρεφε τὰ σπλάγχνα. Πολύβιος· Τούδς μὲν γὰρ ἀγρεῖταις ἴντας ἐξ ἀκέραιου διαγωνίσασθαι πρὸς σφῆς· ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐγκόλου. Θέλον ἀκέραιοις χρή- 15 σασθαι τῆς τῶν Κελιῶν ὀρμαῖς· ἐξ ὀλοκλήρου. Καὶ αὐθις· Οὐ δυνάμενος δὲ πείθειν ἐξ ἀκέραιου διὰ τὴν εὐλάβειαν καὶ ἀπραγίαν τοῦ προειρημένου βασιλέως, ἰναγκάσθη γ' ἰάλαντα προτείνειν. καὶ ἀγ συγκάθετο βοηθήσειν ὁ Σέλευκος. Καὶ αὐθις· 20 Οὐ βουλόμενοι ἀκέραιον ἐπενεγκεῖν τὴν φήμην αὐ- τοῦ, ἴρξαντο διασύρειν αὐτόν.

Ἀκέραιος ἔννη. ἀκέραιος ἔννη δέ. Ἀκέρως βοῦς. ὁ μὴ ἔχων κέρατα. καὶ ἄκε- ρων, οὐδετέρως, μονόπτωτον.

Ἀκέρσεζόμενος, ὁ καὶ ἀκείρεζόμενος, ὁ τὴν κό- μην μὴ κείρομενος.

Ἀκέρσσαι. Ῥωμαϊκὸν τι μηχανήμα, ἐκ δένδρο- τομίας πρὸς ἐρμυνοτήτα μετασκευαζόμενον. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ξενέθεσαν τὴν λεγομένην ἄκέρσσαν τῆ Ῥο- 5 μαίων φωνῆ. δένδροτομήσαντες γὰρ ἀλλεπάλληλα σιελέχη τῆ ξυνοθήκη καταυτορέσαντες, ἀπειτείσαν ὡς ἐνὴν τὴν ἐνθάδε πορείαν τῆς πόλεως.

Ἀκέσασθαι καὶ ἀκέσαι. ἰάσασθαι. ὅθεν Ἀι- τικοὶ τὴν ἡτήτριαν ἀκίστριαν καλοῦσιν.

Ἀκέσιος ἰάσατο. ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἰο- μένων. ἔοικε δὲ ὁ Ἀκέσιος πρὸς τὸ χεῖρόν τινα θε- 15 ραπεῦσαι.

Ἀκέσιος. Νατατιανῶν Ἐπίσκοπος, ὃς παρὴν ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κορσιαντίνου, καὶ ἰρότα αὐτόν. εἰ δέχεται τὰ τῆς συνόδου, τὸν τε ὄρον τῆς πίστεως καὶ τὸν ὄρισμόν τῆς τοῦ πάσχα ἑορτῆς. ὁ δὲ συγκα- 20 θέθετο. ἐπαγερομέρον δὲ τοῦ βασιλέως, διὰ τί οὐκ χωρίζει; ἐκεῖνος τὰ ἐπὶ Δεκίου γεγόμενα κατὰ τὸν

2. οὐδὲ ἄλλον ζῆ ἢ ὃν ἀποβάλλει Marc. 3. καθίσταται male Marci edd. 4. οἷν ἴσον probante Küst. 5. ἀπολλόμενον Ald. ἀπολλύμενον vulg. 6. ἀκέραιος] Sic etiam apud Marcum scriptum est. Quare merito quis miretur supinam oscitantiam com- pilatoris, qui fragmentum hoc voci Ἀκέραιον subiecit, cum sub voce Ἀκέραιον collocari debuisset. [Monuit Gatakerus.] Ne- gligentiae autem huius non ipsum Suidam reum perago, sed interpolatores eius, quoniam totus iste articulus in Paris. A. B. de- est: unde colligo eum a recentioribus lexico huic insertum esse. Küst. Cf. in v. Ἀκέραιος. 9. ἀκέραιος τε Schweigh. Opusc. II. p. 200. et Jacobs. Animadv. in Eurip. p. 138. Immo, ἀκέραιοι ὄντες καὶ οὐ. 12. ἀλλ' ἐρπειτῶν vulg. Locus, ut ex hac pri- visimum significatione colligitur, Iamblichii Babyloniensis: v. Phot. Bibl. p. 74. Unde haud obscure licet existimari de fragmento v. Κρυβέειν servato, quod si probabiliter Iamblichio tribuimus, cum hac ipsa sententia continuabitur. 13. Πολύβιος XV, II, 11. ἐκέρως μὲν — διηγωνίσασθαι n. σ. 15. ἀντὶ τοῦ — καὶ αὐθις] Harum vocum perturbationem manifestam facile sic tollimus: ἀντὶ τοῦ ἐξ ὀλοκλήρου. καὶ αὐθις· Θέλον — ὀρμαῖς. καὶ ἐξ ἐγκόλου· Οὐ δυν. κτλ. Cf. v. ἐξ ἀκέραιου. Θέλον — ὀρμαῖς Polybii III, 70, 9. ubi legitur ἀποκρίσασθαι. 17. Hanc quoque locum ad Polybium refert Casaubonus. 20. συνεκαθέθητο Med. — θετο Ald. 21. Immo ἐπὶ ἐνεγκεῖν. 6. Ἀκέρσσαι] Corrupte pro Ἀκέρσσαι, id est, si Latine scribatur, Aggesta. Vide supra v. Ἀγστα et Ducangium in Glossario Graeco v. Ἀγστα: qui tamen errore memoriae ibi deceptus affirmat, verba auctoris anonymi legi apud Procopium B. Pers. II, 26. quod secus est. Fit enim ibi quidem mentio aggestae, sed fragmentum auctoris anonymi a Suida hic citatum ibidem non reperitur. Küst. 7. μετασκευαζόμενον] Scribe κατασκευαζόμενον. Küst. 12. Cf. v. Πατήμια. Lex. Seg. p. 364. Etym. M. v. ἀκέρσαι et Pary- nich. p. 91. 14. ἀκέσιος ἀντὶ τοῦ ἰατοῦς Lex. Seg. p. 371. Sed aut leg. ἀκίστριον cum Etymologicis v. ἀκίστριον aut ἀκίστριον. ἰατοῦς. Ipsum proverbium explicuerunt, Aristophane Byzantio auctore, Zenob. I, 52. Diog. II, 3. Arsen. p. 35. 17. Locus de Acesio descriptus ex Socratis Hist. Eccles. I, 10. Initium habet Zon. p. 98. 21. διὰ τί οὐκ χωρίζει ἐκεῖνος, iunctim edita, correximus probante Küst. e Socrate.

totidem insuper myriadas, tamen memento neminem amittere vilam aliam quam illam quam rivit, aut aliam rivere quam iam quam amittit, eodem igitur recidit et longissimum ri- tuae spatium et brevissimum: tempus enim praesens omni- bus est aequale: Ita quod amittitur aequale est omnibus, unde fit ut id quod amittitur instar momenti esse appareat, neque enim praeteritum neque futurum quisquam amittere potest, quod enim deest, quomodo hoc aliquis eripiat? ἰκέραιος. Integer. Integros et inopinatus aggressi terram in suam potestatem redegerunt. Alio loco: Nul autem cum nec sincerum esset neque a spinis sed reptilibus comparatum, viscera torquebat. † Polybins: Illas enim, antebac inictos, rivibus integris secum dimicasse. At alibi: Integra Gallorum alacritate uti volens. Significat etiam, loci opera: Cum autem ei haud facile rem persuadere possit, quod divus rer timidior erat et alienus ab illa negotiosa, quinquada locuta dare coactus est: quo facto Soleneis promisit opem v. latatum. Alibi: Cum vollet ipsius existimationem esse

illacsam, coeperunt eum probris lacerare. Ἀκέραιος- σῆνη, contra ἀκέραιος. Ἀκέρως βοῦς. Bos nulla ha- bens cornua. Et ἀκέρων, generis neutrius, et unica forma praed- ditum. Ἀκέρσεζόμενος, id quod ἀκείρεζόμενος, intensus. Ἀκέρσσαι. Agger Romanus, ex arboribus caesis in munitionem constructus. Romani vero construxerunt lingua ipsorum vocatum aggestum. Cum enim arborum caesarum truncos alios attis inictos strarissent, urbem ut licuit ab aditu ceteriore interluserunt. Ἀκέσασθαι et ἀκέσαι. Sanare. Unde Attici vulgo dictam ἡπήτριαν vocant ἀκίστριον. Ἀκί- στας ἰάσατο. Acesias sanavit. Dicitur de illis qui meden- do modum augent. Fertur enim Acesias aliquem in deterius curasse. Ἀκέσιος. Acesius, Novatianorum Episcopus, qui cum tempore Constantini Magni concilio interesset, princeps eum interrogavit ut probaret decreta Synodi, et formulam fidei et festi paschalis definitionem. Ille vero assensus est. Quem eam iterum rogaret Imperator, quid igitur se a communione coniungeret: tunc ille quae sub Decio acciderant et rigorem

διωγῶν ἐδίδασκε καὶ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ αὐστηροῦ κανόνος, ὡς ἄρα οὐ χρὴ τοὺς μετὰ τὸ βάπτισμα ἡμαρτηκότας ἡμαρτίαν, ἢ πρὸς θάνατον καλοῦσιν αἰθεῖν γραφαί, τῆς κοινωνίας τῶν θείων μυστηρίων ἀξιοῦσθαι, ἀλλ' ἐπὶ μετάνοιαν μὲν αὐτοὺς 5 προτρέπειν, ἐλπίδα δὲ τῆς ἀφέσεως μὴ παρὰ τῶν ἱερέων ἀλλὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐκδέχεσθαι, τοῦ δυναμένου συγχωρεῖν τὰ ἡμαρτήματα. Ταῦτα εἰπόντος τοῦ Ἀκείσιου ἐπιτελεῖ τὸν βασιλεῖα. Θες ὦ Ἀκείσις κλήμακα, καὶ μόνος ἀνάστηθι εἰς τὸν οὐρανόν. Τούτου οὔτε Εὐσεβίος ὁ Παμφίλου οὔτε ἄλλος τις ἐξηγήμονευσεν. ἐκείνοι γὰρ πολλὰ παραλείπονται, ἢ προσπλάστοντες ἴσιν ἢ προσώποις χαριζόμενοι. Οὕτω λέγει Σωκράτης ἐν Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ.

Ἀκείσιλαος. ὄνομα κέριον.

Ἀκείσιμον. θεραπευτικόν.

Ἀκείσιν. ἰαδιν.

Ἀκείσιπτονον. θεραπευτικόν.

Ἀκείσματα. ἰώματα, ὑγιάσματα. Ἡ δὲ λαοῦσα τὰς φυλακὰς ἄμα τῇ θυγατρὶ ἀνέδραμεν, 20 ἄκεια τῆς ἐσομένης ἐνδείας ἐπιγερομένη. † Ἀζηδὴ ἦν ἐν τῇ Γαλεωτίδι, δεινὸς λέσεις τε νόσων εἰπεῖν καὶ ὄραν ἀκαρίας ἀκείσασθαι ἰγυρίαις καὶ ἀκαρίαις διὰ τινῶν ἱεροφάντων ἐπινοῦσαι τε καὶ δοῦναι

μεταβολὰς καὶ τινὰς εἰς εἰπορίαν ἀγαθὰς ὁδοὺς. Τοῦτον ἐς Κρήτην ὁ Μίνως καλεῖ, φασίν, ἐπὶ δώροις, ἵνα τοῦ Γλαύκου τὴν ἡμερομένην ἀπώλειαν ἀνικνεύσῃ. Καὶ Ἀκείσιον, ἰατροῦ.

Ἀκείσῳ. ὄνομα κέριον θηλεκόν.

Ἀκείσῳδνον. θεραπευτικὸν τῶν ὁδονῶν.

Ἀκείστας. ἰατροῦς. καὶ ἀκείστω ἀκείστωρος, ὁ ἰατρός.

Ἀκείφαλος. ἀφραδίς τις, ἧς ἦν Σεβήρος ἔξαρχος. ἔστιν ἐν τῷ Ἐδνυχίῳ.

Ἀκείφαλος. ὁ ἄτιμος. καὶ παροιμία. Ἀκείφαλος μῦθος. ἐπὶ τῶν ἀειλή λεγόντων εἰρηται ἢ παροιμία.

Ἀκείόμενος. θεραπευόμενος.

Ἀκείρεκόμης. ὁ τὴν κόμην μὴ κειρόμενος.

Ἀκείσθαι. θεραπεύειν.

Ἀκίη. ἀκμή, σιδήρον. καὶ ἀκίην, ἰσχυρίαν.

Ἀκίη. πόλις ἐν Φοινίκῃ, ἣν οἱ μὲν τὴν νῦν Πτολεμαῖδα καλουμένην οὕτω πάλαι φασίν ὀνομαζέσθαι, Ἀκίη, ἡμεῖς δὲ οὐ τὴν πόλιν ἀλλὰ τὴν ταύτης ἀκρόπολιν.

Ἀκίδεστοι. μηδεμίαν φροντίδος τυχόντες. ἢ ἀκίδεντοι καὶ ἄταφοι. καὶ ἀκίδεστοι ὁμοίως.

Ἀκηδής. ἄταφος, ἀμελής. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι

6. περὶ his Ald. 16. θεραπευτικόν, quod est sanabile, maluit Küst. ἀκείσιον Hesych. 18. θεραπευτικὸν πόνον Küst. Diatribe p. 46. in vitis lexicographis. Vid. etiam Ernest. de usu glossar. can. II. 19. II. ὁ. 394. 22. Non reperit qui hunc Aelianum ut videtur locum adhiberet Polyidi casibus illustrandis; neglexit etiam Valck. Diatr. p. 201. De Galeotis, familia Siculorum aurgurum, praeter Stephanum v. Galatōta eiusque interpretem Holstenium v. Müller. Dor. I. p. 341. 23. καὶ ὄραν ἀκαρίας suspecta habuit Küst. Mendi sane suspicio loci huius nescio quam sedem premit, siquidem desideratur vox ἀκεία: nisi fragmentum temere putes irrepisse. Ceterum καὶ post ἀκείσασθαι vulgo positum cum Edd. vet. ignorent, videndum ne deletio ἀκαρίας, quod ex v. ἀκαρίαις; natum videtur, scribendum sit, καὶ ὄραν ἀκείσασθαι ἰγυρίαις καὶ ἀκαρίαις διὰ τινῶν ἱεροφάντων. * ἐπινοῦσαι τε κτλ.

2. καλεῖν vulg. Vitio demum animadverso Küsterus in Add. proposuit τὸν Μίνωα. 5. Ἀκείσῳ. Filia Aesculapii; cf. v. Ἠλιόνη et Valcken. Diatr. p. 291. 6. De vocis aetate v. Eust. in II. ὁ. p. 1022, 30. 7. ἀκείστας Edd. secundum Arcadii praecipium p. 27. ἰατροῦς Küst. e Pariss., firmante Lex. Seg. p. 364. ἰατρός; vet. edd. φούγες ἀκείστω τὸν ἰατρὸν Eustath. et Schol. II. X. 2. Etym. M. p. 51. 10. ἐν τῷ Ἐδνυχίῳ] Sed ibi nulla Severi huius mentio fit. In voce autem Ἰουλιανὸς Ἀλικαρῶν. quaedam de eo leguntur. Küst. 11. ὁ ἄτιμος Pearsonus ex verbis Artemidori I, 35. ἀκείφαλον γὰρ λέγομεν τὸν ἄτιμον, hausta putabat. Reliqua cum Zon. p. 98. constituenda, καὶ παροιμιώδως ἂ. — εἰρηται. 12. V. Heind. in Gorg. 131. Stallb. in Phileb. p. 230. Consentiant de hoc proverbio Zenobius, Diogenianus, Arsenius, Platonem appellantes, quem ipsum adhibuit Pollux II, 43. Adde Lex. Seg. p. 371. 14. Glossa Homericā: v. Etym. M. p. 46. Apollon. Lex. p. 74. Requiritur vero θεραπευτικόν, ἰώμενος: v. Schol. Apollon. IV, 1082. 16. Lex. Seg. p. 364. Ἀκ. λέγειν θεραπεύειν κομφοῦντες; f. λέγομαι, ἰρ. ὁ. κ. Cf. Hemst. in Thom. M. p. 26. sq. 17. Cf. Valck. in Herod. IV, 196. 18. Eadem Harpocratio Palaemius et Lex. Seg. p. 364. cf. Etym. M. p. 47. Wessel. in Diod. XV, 41. 22. Respicit II. ζ. 60. ὁ. 417. Cf. Apollon. Lex. Hom. p. 75. Lucobs. in Auth. Pal. p. LXII. Unde legendum ἀκίδεντος ὁμοίως apparet. Perperam ἢ ἀκείστας Lex. Seg. p. 364.

severae illius regulae exposuit, eos nimirum qui post baptismum tale peccatum commisissent, quod sacrae litterae mortiferum vocant, ad divinorum mysteriorum communionem admitti non oportere: sed ad poenitentiam quidem adhortandos esse, remissionis vero spem eis non a sacerdotibus expectandam, sed a Deo, penes quem venia peccatorum esset condonandorum. Quae cum dixisset Acesius, fecerunt Imperatorem subiecisse: Erige scalam, Acesi, qua solus in coelum ascendas. Haec neque Eusebius Pamphili neque alius quisquam memoriae prodidit: ut qui multa scelerat praeterire, vel ob affectum in aliquos vel personis gratificantes. Sic autem tradit Socrates Ecclesiastica Historia. Ἀκείσιλαος. Nomen proprium. Ἀκείσιμον. Medicabile. Ἀκείσιν. Sanationem. Ἀκείσιπτονον. Vi medendi praeditum. Ἀκείσματα. Medicamenta, remedia. Illa vero castodes fallens cum filia aufugit, egestatis futurae remedium secum afferens. † fuit in regione Galeotide homo morborum propulsandorum peritus, quiq; intemperieci anni mederi

et ope quorundam sacrificiorum setuum frugumque sterilitatem depellere nosset, ut in opportunis quasdam felicitatis vias ea transferretur. Hunc in Cretam ab Minoe muneribus propositis invitatum ferunt, ut celebratum illum Glaucum amissum investigaret. Et Ἀκείσιον, artem medendi. Ἀκείσῳ. Nomen proprium feminae. Ἀκείσῳδνον. Quod medetur doloribus. Ἀκείστας. Medicor. Et ἀκείστω, ἀκείτωρος, medicus. Ἀκείφαλος. Secta quaedam, cui praefuit Severus. De qua vide vocem Ἐδνυχίς. Ἀκείφαλος. Honoris expert. Unde proverbium: Fabula sine capite; dictum de iis qui imperfecta narrant. Ἀκείόμενος. Qui curat. Ἀκείρεκόμης. Intonsus. Ἀκείσθαι. Mederi. Ἀκίη. Acies ferri. Et ἀκίην, quietem. Ἀκίη. Urbs in Phoenice, quam nonnulli tuisse putant eam, quae nunc Ptolemais vocatur, Demetrius vero non ipsam urbem, sed arcem eius appellatam. Ἀκίηδ-στοι. Quorum nulla habetur cura, vel immunes sepulturae. Et ἀκίδεντος. Ἀκίδής. Insepultus, neglectus. Romani

τοὺς ἐαυτῶν πολεμίους ἀκηδεῖς οἷχ ὑπέμειναν πα-
ριδεῖν. Καὶ ἀκηδῶς, ἀντὶ τοῦ ἀτάφως. Ἰδὼν
ταυρηγοῦ σώμα θηδόμενον ἀκηδῶς καὶ ὀλιγώρως,
παρελθεῖν οὐκ ἐτόλμησά, ἀλλὰ ἔθαψα τὸν τεθνεῶτα,
θάματα τῷ ἡλίῳ οὐδ' αὖτ' ἰδὼν ἀποκρύπτων ἀνδρῶ- 5
πίνῃ θεσμῷ. Λέγεται καὶ ἀκηδῆς ἐν Μυθικοῖς.

Πικρῆμέντε λύκοισιν, ἀτάρχμαροισιν ἀκηδῆς.
Καὶ αὐθις· Διαλίει τὸν τάφον ἀκηδῶς καὶ ἀνοι-
κτως, καὶ ἀπὸ τῶνδε τῶν λίθων ἀνίστησι πύργον.
ἐκείθεν ἐάλω ἢ πόλις.

Ἀκηδεσεν. οὐκ ἐφρόντισεν.

Ἀκηδία. ἢ φραθυμία, ἀχθηδών, λύπη. Λα-
βιδ· Καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνευμά μου.

Ἀκήχοα. αἰτιατικῇ, ἠρωτίσθην. καὶ εἰσακή-
χοα.

Ἀκήλητον. ἄθελκτον, ἀπηνῆ. ἐν Ἐπιγράμ-
ματι περὶ Ὀργέως·

Ὅς καὶ ἀμειλίχτιο βαρὺ Κλυμένοιο νόημα
καὶ τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἔθελξε λύρα.

Ἀκηλίδωτον. ἄσπιλον, ἀκήρατον. ἀκηλίδο- 20
ταρος δέ.

Ἀκήματα. λάματα. Καὶ ἀκη πόνων, τὰ λου-
τρά. καὶ κόπον μὲν θαλάττη λύουσιν, ἢ μάλιστα

τοῖς νεύροις ἐστὶ πρόσφορος, ἀναχαλῶντες δὲ τὰς
τῶν μυῶν συστάσεις, εἴτ' ἐπαλείφοντες λίπα, πρὸς
τῷ μὴ θανάτῳ τοῦ ὕδατος ἀπεσκληρωμένα γίνε-
σθαι τὰ σώματα.

Ἀκήν. ἡσυχῶς.

Ἀκήρατον. ἀκέραιον, ἄφθαρτον, ἀθάνατον.
καὶ Ὀμηρος·

Ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν.

Ἀκήρατος. ἄφθαρτος, ἀπαθής, ἀκέραιος.
10 Ἀκήρατος δὲ ὁ δίχα κηροῦ.

Ἀκηρυκτεῖ. ἄνευ κήρυκος. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι
τοὺς αἰχμαλώτους λαβόντες ἀκηρυκτεῖ πόλεμον αὐ-
τοῖς ἐψηφίσαντο. Ἀκηρυκτως ἐμίγνυτο, παρὰ
Θουκυδίδη· τοῦτ' ἐστὶν ἄνευ κηρυκείου, ὡς πρὸς
15 φίλους δῆθεν. οἱ ἄν γὰρ πρὸς τοὺς ἐχθρούς ἀπιόντες
ἀσφαλείας ἕνεκεν ὅσοι ἐβούλοντο μετὰ κηρυκείου
ἀπήσαν, οὓς ἀνόσιον ἰγούνητο καὶ ἀσεβῆς κακουρ-
γεῖν.

Ἀκηχέδαται. λυποῦνται.

Ἀκίχητος. ἀκατάληπτος.

Ἀκίβδηλον. καθαρὸν. Καὶ ἀκίβδηλους φρα-
σὶν εἶναι τοὺς σπουδαίους, φυλακτικούς τε εἶναι
τοὺς ἐπὶ τὸ βέλτιον τὰ περὶ αὐτοὺς παριστάται διὰ

2. Pearsonus ad hunc locum in margine haec notavit: *Apud Nilum, si bene memini. Sed fefellit virum eruditissimum memoria. Apud Nilum enim hoc fragmentum non reperiri affirmare ausim; quamvis uesciam, ex quo auctore Suidas id excerpterit. Küst. Cf. v. Ἐπίων. 4. οὐκ ἐτόλμησεν, ἀλλ' ἔθαψεν Zon. p. 115. 6. καὶ ἀκηδῆς] Immo καὶ ἀντὶ τοῦ ἀκηδῆς. Improspere Küst. In Add. λέγεται καὶ ἀκηδῆς. ἐν Μυθ. Ceterum opinor comparandam esse Fab. Aesop. 103. 7. αὐτὰρ νυθ. Recepti Küsteri coniecturam λύκοισιν: Ed. λύκοις. 11. II. 5. 427. 12. ἢ ἀθυμία Ernesti Gloss. sacr. p. 11. Λαβιδ. Psalm. 142. 4. Quam locum recens accessisse puto, nunc quidem ab v. ἠκηδίασιν exulantiem. 16. ἐν Ἐπιγράμματι Damagetae V, 7. 8. Cf. v. Κλυμένος. Corrupti haec Zon. pp. 105. 109. 20. V. inipr. Hesyhii. ἀκηλίδωτος δὲ accessit ex Med. Id ipsum red- dendum puto Herodiani Epim. p. 205. 22. Glossa Homericā: v. vel Apollon. p. 72. 23. καὶ κόπον Med. γὰρ κόπον vulg. ab Aldo. Quae sequuntur, ut plura de Athenaei Epitome, temere sunt ascripta. „Locus hic, in quo de balnearum utilitate agitur, pessime a librariis acceptus et foedis mendis inquinatus est; de quo emendando usque desperassem, nisi observassem eundem multo emendatius legi apud Eustathium in Od. 8. p. 1481, qui eum, uti et Suidas, ex Athenaei I. I. p. 24. C. descripsit. Et istis igitur duobus auctoribus locus hic ita legendus et in integrum restituendus est: „Οἱ ἴσασιν Ἡρώες καὶ λουτρά ἀκη πόνων πόνων κόπον μὲν θαλάττη λύοντες, ἢ μάλιστα τοῖς νεύροις ἐστὶ πρόσφορος, ἀναχαλῶντες δὲ τὰς ἐμβάσεις τὰς τῶν μυῶν συστάσεις εἴτ' ἐπαλείφοντες λίπα, πρὸς τὸ μὴ ἐθροῦν τὸν ὕδατος ἀπεσκληρωμένα γίνεσθαι τὰ σώματα.“ Küst. Idem mo- dum Athenaeum respexisse ad II. x. 572. Αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίχοντο θαλάσση. 2. ἐπὶ θέντος mendam vetustam. ἀπεσκληρωμένα Med. ἀπεσκληρωμένα Athen. 7. Ὀμηρος Od. i. 205. 8. ἀκηράσιον Toup. I. p. 27. post Schufz. Obs. misc. p. 27. 14. Θουκυδίδη I. I. extremo: ubi legitur ἐπιμίγνυτο. Quae subsequuntur huius Scho- liae debentur. 16. δασίης Schol. Thuc. Nequim intelligo. 19. II. ρ'. 637. Eadem Apollon. Lex. p. 73. reddenda. 21. Locum hunc e Diog. Laert. VII, 118. depromptum Küsterus ad exemplum Laertianam, ne illa quidem propterea castigata, spatis auctoritate emendavit: ut qui reposnerit, φυλακτικούς τε τοῦ ἐπὶ — παρασκευῆς τῆς τὰ φάυλα — ποιούσης. ἀλλάστους δὲ εἶναι. περιεφ. In principio cum Palatino Diog. reponere praestat φ. τε εἶναι αὐτούς, subiuncta particula καίτω.*

non hostes suos non passi sunt insepultos iacere. Et ἀκηδῶς, sine sepultura. Conspicatus naufragi corpus, quod contemp-
tū et fensere abiecit erat, praeterire non sustinuit, sed portante sepulturae mandavi, spectaculum Soli minime gra-
tum esse humanitatis legibus abscondens. Significat etiam in-
gratus in Fabularum collectione: Lupis quidem amara, sed ca-
pulis non ingratis. Et alio loco: Sepulcrum sine reverentia et
misericordia diruit. et e saxis eius turrim excitat: unde urbs
capta est. Ἀκηδεσεν. Neglexit. Ἀκηδία. Incuria,
dolor, tristitia. David: Et tristis fuit in me spiritus meus.
Ἀκήχοα: Aurium accusativo: auribus percepi. Et Εἰσακήχοα.
Ἀκίχητος. Implacabilem, immitem. In Epigrammate de Or-
pho: Qui duram implacabilis Platonis mentem eiusque riyi-
dam animum lyra permulsit. Ἀκηλίδωτον. Maculae ex-
puro, incorruptum. Contra ἀκηλίδωτος. Ἀκήματα. Mo-
dicamenta. [Heroes norunt] balnea lassitudini mederi. Quae
Suidae Lex. Vol. I.

enim uervis est saluberrima, aqua marina sudorem abluunt;
laxantes vero musculos distentos, deinde oleo se ungentes, ne
cum aqua fuerit siccata, corpora rigescant. Ἀκήν. Quiete.
Ἀκήρατον. Illaesum, incorruptum, immortale. Homerus:
Suavem, incorruptum et divinum potum. Ἀκήρατος. Qui
corrumpi nequit, malo vacuus, integer. Ἀκήρωτος vero, ex-
pers ceras. Ἀκηρυκτεῖ. Nullo praecone misso. Romani
vero cum captivos cepissent, bellum contra eos decreverunt;
nullo feciale misso. Apud Thucydidem legitur, ἀκηρυκτως ἐπι-
μίγνυτο, hoc est, sine caduceatore ad se tanquam ad amicos
comeabant. siqui enim hostes adhauc, securitatis causa secum
caduceum ferebant: quos laedere nefas et impium putabatur.
Ἀκηχέδαται. Dolor sunt affecti. Ἀκίχητος. Quem
non esse alunt viros bonos, eosque cautos esse homines, qui
res suas meliorem in partem possint commendare, hoc quidem

παρασκευῆς δυναμένους, τῆς τὰ φθῦλα μὲν ἀπο-
κρυπτούσης, τὰ δὲ ἐκέρχοντα ἀγαθὰ φαίνασθαι
ποιούσης ἀπλάστως, περιηρηκέναι γὰρ ἐν τῇ φωνῇ
τὸ πλάσμα καὶ τῇ εἰδει.

Ἀκιδάλια. ὄνομα κρήνης. 5
Ἀκίδιαι. τῶν βελῶν τὰς ὀξύτητας. καὶ Ἀκιδω-
τὸν τὸ ἔχον ἀκίδας.

Ἀκιδνόν. τὸ ἀσθενές, καὶ ἀκιδνότερον ὁμοίως.
Ὡδὲν ἀκιδνότερον γαῖα κρέφει ἀνθρώποιω.

Ἀκκίζόμενος. προσποιούμενος, γυναικῶ- 10
μενος, ἢ μορφαίνων. ἀπὸ τινος γυναικὸς μορφῆς,
ἣτις ἐκαλεῖτο Ἀκκῶ, σημαίνει δὲ καὶ τὸν λέγοντά τι
προσποιεῖσθαι μὴ ἐθέλειν. καὶ Ἀλιανός. Οὐδὲ-
νός τε τῶν ἐπ' ἵσμοσι θανατωζόμενον ἐκρίθη δει- 15
τέρα, αἷε δὴ οὐκ ἴσκιρος ἐρωτικῆς περιεργίας, ἀ-
κίζομένη σὺν ζωρῇ καὶ πρὸς ζήλοιστιαν εὐφραῶς
ἄγουσα τὸν ἄνδρα. Καὶ παροιμία. Ἀκκίζόμενος
Σκύθης τὸν ὄνον. ἐπὶ τῶν βδελυκτομένων λόγῳ μὲν,
ἐγγὴ δὲ ἐφιεμένων. ἰδὼν γάρ τις νεκρὸν ὄνον ἐξη- 20
πρὸς Σκύθην παρόντα· δείπνόν τι ἢ Σκύθα. ὁ δὲ
ἐμυσάζατο μὲν, ἵστερον δὲ * ἐπονείτω. Καὶ Ἀκκί-
σμοῖς, προσποιήσεις. ἀκκισμός δὲ καὶ ἡ μορφή.

3. ἀλλήσιον; [δέ] legendum vel sequentia docent. 4. ἐν τῷ vulg. 5. Servium in Virg. Aen. I, 720. attulit Küster. 6. ὁμοίως] Ne dubites scribendum esse Ὀμηρος. Versus enim qui sequitur, sumptus est ex Odys. σ. 180. Simile mendum occurrit infra v. Ἴδός, ubi monemus pro ὁμοίως legendum esse Ὀμηρος. Saepe autem observavi, nomen Ὀμηρος a librariis in ὁμοίως vel ὁμοίως mutatum esse: cui errori compendium scripturae occasionem praebuit. Küst. Cf. Etym. M. p. 48. 10. Etym. M. p. 49. et Lex. Seg. p. 364. f. coll. Zon. p. 114. 11. Κακκουαντ haec paroemiographi, velut Zenob. I, 55. 12. τὸ vulg. τὸ λέγοντά τι πρ.] Verissima est conjectura Henrioi Stephani, qui pro λέγοντα hic apud Suidam legendum putat. δέλωτα. Küst. In Anecd. (coll. Etym. M.) καὶ τὸν λέγοντα δέλωτα (τὸν δέλωτα μὲν), προσποιούμενον δὲ μὴ ἔ. Haec, expansio λέγοντα; recipi iussit Huhn. in Tim. p. 19. 13. Aelianum locum praestat integrum v. Υἱῶς, prioribus leviter immutatis. 18. Repetuntur haec sub v. Σκύθης ἀπὸ (cf. Prov. App. Vat. III. 80.), unde licet novissima sic renarore, ὑστερον δὲ πολυπραγμοσύνης περὶ αὐτὸν ἔφορῆτο. Similia quaedam v. Ὁ Σκύθης τὸν ἵππον. Ceterum telegia historiolam Kustathius praest. ad H. p. 22. 20. δείπνόν τῷ Val. App. Quam in Suida v. Ἰεπτῶν τοι hoc vulg. edd. debetur) F. δείπνόν σοι. 21. ἀκκισμούς, καὶ ἀκκισμός Med. 1. Glossa Homerica. 2. Haec procul dubio corrupta sunt, pro quibus scribendum putat. ἀκκισμός. θεραπευτὴς. Küst. 10. ὁπὸ τὸν παράλοπον Toup. III. p. 19. Malim ἐπὶ reponi; quamquam nihil mutat Zon. p. 104. 13. Sic fese Schol. Plat. p. 364. et Zenob. I, 55. omissis ἐπὶ καὶ breviora Diogen. II, 6. diversa Arsen. p. 36. Cf. Boisson. in Anecd. I. p. 395. 14] Post δὲ ex- cidit ἔδη. ἢ ὄρος Schol. Plat. (prave scriptum apud Arsen. ὄρος ἦν) ἢ ἠρῶτα Zenob. 15. ἐν Ἐπιγράμματι Phantae VI, 3. A. P. I. p. 288. n. 307. καὶ ψ. Δονακίτην ἄ. Cf. vv. Συλόνητας, Ἀίσωνον et Ψήκτραν: quibus locis mirere monstrum illud vocis ἄκτιν confirmari. Küsterus tamen id procurare conatus ἄκτιν, quod esset acutum, proposuit, suspicatus etiam Suidam in An- thologie sua codice legisse καὶ τὴν ψήκτραν ἄκτιν. 17. II. σ. 75. unde ἀκλήματα θώκεις prov. in Boiss. Anecd. I. p. 395. Cf. Etym. M. in v. 18. Boisson. in Herodian. p. 257. rettulit ad Callim. fr. CCCCXVIII. 19. Ex Aeliani N. A. VIII, 5. secundum veterem lectionem. 20. Glossa Homerica: v. Etym. M. p. 49. 21. οὐ κακλήρωται] Unus Paris. οὐκ ἐκλήρωται, repugnan- tibus Zon. p. 114. et Lex. Seg. p. 366. 22. Ἀκλιρήμασι Küst. e binis Paris. restituit, cum bis legeretur ἀκλήρωμας, vel scripse litterarum repugnante. Idem attulit documenta vocis ἀκλήρημα Suid. v. Ἐπιμύομενος et Marcum Anton. X. 83. quibus adde Wesselingiana in Diod. III. 12. Ceterum haec et quae v. Ἀκλιρῶντων continentur dudum Ursinus, orationis colore permotos, ad Polybium referenda vidit.

artificio, ut occultent vitia, bonaverosua ostentent; eosdemque
minime fctos esse, quippe qui simulationem omnem ex voce et
rustu sustulerint. Ἀκιδάλια. Nomen fontis. Ἀκίδας.
Telorum spicula. Et Ἀκιδωτὸν, cuspidē munitam. Ἀκιδνόν.
Infirmitas. Et ἀκιδνότερον. Homerus: Nihil infirmitus terra
αἰετὶ ἰσχυρῶς. Ἀκκίζόμενος. Simulans, muliebriter agens,
vel desipiens. Dictum propter feminam quandam fatnam, Acco
vocatam. Significat etiam eum, qui cum velit aliquid, simulat
tamen se nolle. Et Aelianus: Nulli eorum qui cantu excelle-
bant secunda habebatur, ut quae rudis non esset rei amatoriae,
tempestiva dissimulans et rirum in suspicionem amorum cal-
lide pelliticiens. Extat etiam proverbium: Scythia asinum fasti-
diens; dictum de illis qui verbis quidem aliquid averantur, re
ipsa vero concupiscunt, nam cum videret allquis asinum mor-
tuum, ad Scythiam qui aderat dixit: En coenam, Scythia. is ve-
ro tunc quidem id se abominari simulavit, postea tamen magno

Ἀκικυς. ὁ μὴ ὀξύς, καὶ ἐστερημένος δυναμείως.
Ἀκιμον. ἀτεράπαιτον.
Ἀκιμος. ὄνομα κίριον.
Ἀκινάκης. μικρὸν ὄνομα κίριον.
Ἀκίναςις. ὄνομα κίριον.
Ἀκινδυνί. χωρὶς κινδύνου. καὶ Ἀκινδυνότατος.
Ἀκίναςιδος. ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῦσα, ὁ σίφρων.
καὶ ἀκίναςις.
Ἀκινησία. ἡρεμία. Καὶ τοὺς ἵππους ἐξελαι-
νειν προτάξαται, καὶ ἀκινῶνται ἀπὸ τῆς
παράπλου νεραμικῆς ἐπὶ ἀκινῆσεως.
Ἀκινητιζέω. μὴ κινεῖσθαι ἐπιθυμῶ.
Ἀκινητα κινεῖν. ἐπὶ τῶν κατ' ὄναρβολῆν.
ὅτι μὴ δεῖ μηδὲ βωμόν κινεῖν ἢ τάφον.
Ἀκίτιν. ἐν Ἐπιγράμμασι.
καὶ ψήκτραν ἄκτιν ἀπέπτυσεν.
Ἀκίχητα. ἀκατάληπτα.
Ἀκλαυστί. χωρὶς κλαυθμοῦ.
Ἀκλειδης. ὄνομα κίριον.
Ἀκλειῶς. ἀδόξως.
Ἀκληρεῖ. αὐμτέχει, οὐ κακλήρωται.
Ἀκληρήμασι. συμφοραῖς, δυστυχίαις. Ἰδὲ

studio sibi eum apparavit. Et Ἀκκισμούς, simulationes. ἀκκί-
σμός tamen etiam significat stultitiam. Ἀκικυς. Qui non est
velox, vel viribus privatus. Ἀκιμον. Insanabile. Ἀκι-
μος. Nomen proprium. Ἀκινάκης. Exigua hasta Persarum.
Ἀκίναςις. Nomen loci. Ἀκινδυνί. Sine periculo. Et
Ἀκινδυνότατος. Ἀκίναςιδος. Qui pudenda non movet, ca-
stus. Et ἀκίναςις. Ἀκινησία. Quies. Et ὄνος foras educi
iussit, ut membrorum torpor ex nimia quiete tempore naviga-
tionis contractus discuteretur. Ἀκινητιζέω. Quiescere cu-
pio. Ἀκινητα κινεῖν. [Non movenda movere.] Dictum
de facinoribus admodum protervis: scilicet neque decet aras nec
sepulcra movere. Ἀκίτιν. In Epigrammate: Et strigilem
arundineam respuit. Ἀκίχητα. Quae comprehendit nequissimi.
Ἀκλαυστί. Sine fletu. Ἀκλειδης. Nomen proprium. Ἀ-
κλειῶς. Sine gloria. Ἀκληρεῖ. Exorsus est, sorte non ac-
cepti. Ἀκληρήμασι. Calamitatibus; rebus adversis. Haec

τοῦτο δοκεῖ μοι μάλιστα περιπεσεῖν τοῖς ἀκλήρημασι, διὰ τὸ πάντων βούλεσθαι στοχάζεσθαι καὶ μαρίζεσθαι εἰς διάφορα.

Ἀκλήρης ἀγαθότης. Ὁ δὲ φησι πύρον ἔξενεῖν τοῦ διώσασθαι τὰς ἀκλήριαις.

Ἀκλήροδντων δυστυχούντων. Τοὺς ἐν τῇ συνεδρίῳ ἀκακίαις γενέσθαι, καὶ παρεκστῆσαι ταῖς διανοαῖς, συμπάσχοντας τῇ τῶν ἀκλήροδντων ὑπερωδωγίᾳ.

Ἀκλήρητος χωρὶς κλήσεως. καὶ παροιμία.

Ἀκλήτι κωμίζουσεν εἰς φίλους φίλοι.

Ἐμοῖα τῇ.

Ἀπτόματα δ' ἀγαθὰ ἀγαθῶν ἐπὶ δεύτας ἵενται.

Ἀκλήρον ἀνώνυμον. Ἀέδιωκας σεαυτὸν ἀκλήρον... τῷ δευτέρῳ. ἀντὶ τοῦ ἀνώνυμον.

Ἀκλήτος ὁ θεὸς καὶ καλούμενος παρέσται. οὐ παροργῆ γὰρ ὁ θεὸς τοὺς ἀρετῆς ἀντιποιοιούμενους. οὕτω γὰρ ἐδόθη χρησιμὸς τοῖς Λακεδαιμονίοις. Καλούμενός τε κἀκλήτος θεὸς παρέσται. ἔξω πάσης αἰσθήσεως. οὐ γὰρ φωνῆς δεύεται πρὸς τὸ διδάξαι τοὺς ἀέοντα, οὐδὲ ἀνοῆς πρὸς τὸ μαθεῖν.

Ἀκλόνητον ἀσιστον, ἀδόνητον.

Ἀκμάζειν κἀμαίνει ἀκμάζειν, τὰ νέων πράξεις οὕτως Ὑπερίδης καὶ Ἀσίστας.

Ἀκμαῖος νεανίσκος, σφριγῶν, ἀκμάζων, καιρός, κατὰ καιρὸν, περὶ τὴν ἀκμὴν τοῦ καιροῦ.

Ἰσοκράτης ὡς ἀκμαῖος; εἰ βραχὺ, γίλλοι.

τοῦτ' ἔστιν, ἐνκαιρότατος, ἐν ἀκμῇ καιροῦ, ἐν ἀκμῇ καὶ δξίτητι κινδύου. Καὶ, ἀκμαῖότατος καιροῦ ὁ πρηνός. καὶ ἀκμαίων, ἰσχυρῶν, ἀνδρείων, γενναίων.

Ἀκμαῖον νῆα ἴθρομα ἔδρανος.

Ἀκμή. δξίτης, ἀντὶ ἢ ῥοπή τῆς τοῦ πράγματος ἐπιτάσεως. καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ νεότης. ἀκμῇ δὲ καιροῦ ἢ εὐτυχία. οὕτως Ἰσοκράτης. Κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι. οὕτως Ὑπερίδης. καὶ Σοφοκλῆς.

Ἀκμὴν γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγον μὴ καὶ μάθῃ μ' ἤκοντα, κἀκχέω τῆ πᾶν σφίσιμα.

ἀντὶ τοῦ ἔτι. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι.

1. ἔμπεσεν Ζην. p. 110. 5. δηώσασθαι Med. 6. Locus repetitus in v. Παρεκστῆσαι. 8. ὑπεροδντῆ edd. vulgatum correxi-mus vel ex-vl Ἐπεροδντῆ. 11. ἐξ φίλων Zenob. II, 46. Alterum proverbium, a Platone celebratum. Ieri cum varietate scripturae protulerunt Athen. I. p. 8. pr. ab Eust. p. 1148. descriptus, Zenobius, Schol. Plat. p. 373. Diogen. I. 68. Axiem p. 84. unde dicitur quod desiderabatur inserui, Iam pro eo quod peperam editur ξενία non ausus sum peronere. 14. Λόουσιλίου Epist. LXX. non integris verbis allatus. Cave hic Suidae credas, qui ἀκλήρον interpretatur ἀνδρῶν: cum ea vox hic significet invocatum vel non vocatum, ut ex sensu loci apud Iulianum patet. Kist. ἀκλήρον, ἀνώνυμον Hesych. unde redingit Lex. Seg. p. 371. 17. Historiam ad quam Suidas respicit, narrat Thucydides I, 118. Περὶ πάντες δὲ ἐς ἡλικίαν ἐπὶ πρῶτον τὸν θεόν, ὃν καλοῦμεν ἄκμην ἔσται. ὃ δὲ ἀπέλεν αὐτοῖς, ὡς λέγεται, κατὰ κράτος πολεμοῦσι νίκην ἔσθαι. καὶ πρῶτον ἐπὶ ἑλλησμάθου καὶ παροικιολογίας καὶ ἀκλήτος. Vide etiam vv. Καλούμενος et Κλήτος. Kist. 2. Ἀκμάζειν. ἀκμάζειν cum Hieronymo Patatino. Differt aliquantulum Zou. p. 114. cf. Lex. Seg. p. 365. 4. νεανίσκος om. vulgatis tenent. Zou. p. 100. et distinctione iuvandum: Lex. Seg. p. 365. καιρός — καιροῦ e Schol. Soph. sumpta; quāquam ibi recte legitur καιρός. Videtur Sophocles Aiac. 921. 8. Ad Polybium (II, 102.), additauerunt tamen, refert Schweigh. Opusc. III. p. 200. Ἐπιγράμματα Hesych. Suidae ἐπιγράμματα Lex. Seg. p. 376. mendosae glossae Ἀκμαίων admixta; Aldus etiam cum v. Ἀκμαίων aut ceterum v. Ἀκμαίων allevit. Neque tucius Hesychianum (cf. Arcad. p. 43.). Ἀκμαῖος. νεανίσκος. 11. Mendacia, optima scriptura nominis Ἀκμαίων δαίμων. 14. Ἰσοκράτης ad Nicocl. p. 21. Κράτιστον μὲν τὸ μὲν Lex. Seg. p. 365. 16. Σοφοκλῆς. In Philoct. 12 — 14. ex quo loco Suidas male probare conatur ἀκμὴν significare etiam ἔτι, cum illud non ἀκμὴν legitur sed ἀκμή. Praeterea cum ipse sensus loci et constructio verborum apud Sophoclem sententiam istam referant, non potest hic Suidas a supina negligentiae crimine absolvi. Kist. Maluit etiam Piersons in Moer. p. 79. Suidae suos navesos relinquere quam redigendo delere. Ego vero nondum adducor ut grammaticam tanti stuporis insimulem, cum praesertim omnia istae codices in ἀκμῇ consulant. At qui male probabilis librariorum, quae sub finem leguntur ἀπὸ τοῦ ἔτι, oculorum errore praecorrupta superstitem in ordinem temere intuduxit. Quibus haec, si quid in loco perturbatissimo videro, sic fere debuerant proponere καὶ τὴν νεότης καὶ ὁ καιρός. Σοφοκλῆς ἐπιγράμματα. ἀκμῇ δὲ καιροῦ — Ὑπερίδης καὶ ἐν Ἐπιγρ. Ceterum in Ὑπερίδης deinit articulus Lex. Seg. p. 21. ἐν Ἐπιγράμματι Anuphill VIII, 3. 4. A. P. I. p. 269. n. 252. Cf. vv. Ἀκμαῖος et Ἀκμάζειν.

potissimum de cause in calamitates incidisse mihi videtur, quod quilibet res appetebat diversisque negotiis animam semper distringeret. Ἀκλήριαις. Calamitates. Ille vero putabat, ut rationem inveniret, quae calamitates propulsaret. Ἀκλήριαις ἄνθρωποι. Infelicitum. Senatores periculosos ammutuisse, et male honoris suscipere, quippe qui cum extremae aetatis essent, quae infelices praesentantur, conspirarent. Ἀκλήριαις sine vocacione. unde proverbium: Amici ad amicos in vocati veniunt. Quod accedit ad illud: Boni ad bonorum contraria vitro veniunt. Ἀκλήριον. Nomine carentem. Dediti te ipse nomine carentem secundo. Ἀκλήριος ὁ θεός. Deus nec vocatus et vocatus adest. Non enim virtutis studiosos deus negligit. hoc autem oraculum Lacedaemoniis redditum est: Vocatus ad non vocatus Deus adest. Id est, praeter sensuum opem: neque enim voce alterius indiget, ut quae faciendae sint doceat, neque auribus, ut ea audiat. Ἀκλόνητον. Incon-

cessum, non agitatum. Ἀκμάζειν. Aetate viget. Item ἀκμάζειν, facis ea quae iuvenes docet. Sic Hyperides et Lysias. Ἀκμαῖος. Iuvenis, viribus valens, aetate florens, opportunus, item tempestive, in ipso temporis articulo. Teu- cer ubi est? non opportune, si veniat, accesserit. Ubi significat, maxime opportunus. In ipso temporis articulo, tempore praesentis periculi. Porro: maxime opportunum est tempus matutinum. Et Ἀκμαίων, robustorum, fortium, generosorum. Ἀκμαίων δαίμων. Nomen gentis. Ἀκμή. Aetatis, ipsum momentum temporis, quo res ad extremum perducta est. Item vigor et iuventus. Inde ἀκμῇ καιροῦ, felix opportunitas, ut Isocrates: Optimum est in rebus agendis tempus maxime opportunum capere. Accipitur etiam pro ἔτι, adhuc: ut apud Hyperidem. item usurpavit Sophocles: Non enim opportunum est tempus nullorum verborum; ne forte me hac sententia intelligat, irritam reddam omnem machinationem. Et in Epigrammate:

Ἄσπιλον, ἀθύρτιδιον, ἰσόχροον ἀρτιγόνοιον
 ἀκμήν εὐτετάλοις συμφνὲς ἀκρέμοσι.
 καὶ αὐθις.

Ὅσσοι ἐν ἡρώεσσι πότε ἦν χόλος, οὐ μέρος
 ἀκμήν

ἐχθρὸν ἐν ἀψύχοις σώζεται ἀκρέμοισιν.
 ἀντὶ τοῦ ἔτι. Ἀκμή καλεῖται. καὶ ῥὸς καλεῖται. ἐπὶ
 οὖν τῆς ὀξύτητος Αἰλιανὸς φησιν· Ἐν ἀκμῇ δὲ ὄν
 τῆς τότε ὀξύτης καὶ ὄν ἤλγει, οὐκ ἴδει τὴν ὄδον τὴν
 πορεύουσιν εἰς αὐτοῦ. εἰ δὲ τινι καὶ θῦσαι ἐξ ἐν-
 νητίου ἐκλείετο, καὶ τούτων ὀλίγωρος ἦν, φύσει
 τε ἀμαθὴς ὄν καὶ φιλοχρήματος. † Ἐν ἀκμῇ τοῦ
 κακοῦ μνήμη τις εἰσῆλθε τῶν Σαμοθράκων. καὶ γὰρ
 οὖν τετελεσμένω αὐτοῖς ἦσθην. ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ χρόνον,
 δυϊκῶς. καὶ αὐθις· Ὑπὸ πολλῶν δακρύων τὴν ἀκμήν
 τῶν ὀμμάτων ἀφῆρηται. Καὶ αὐθις Αἰλιανός· Καὶ
 αὐτὸ τὸ κράτος ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἦν.

Ἀκμήν. ἔτι. Τὰς δὲ ἀκμήν ἀνασειομένης πό-
 λεις πρὸς τὴν τῶν Ῥωμαίων ἐχθρῶν, τῷ ῥόβῳ κα-
 τασβεννίων. Προκόπιος· Ὁ δὲ τοῦ καιροῦ τὴν ἀ-
 κμήν ἐν τῷ παραντίκα μεθῆκεν, ἧς γε οὐκ ἔτι ἀντι-
 λαβέσθαι οἷός τε ἐγγύονει. [Ἀκμή, ἐν συκλήσει ἢ
 ἐν διαστάσει.]

Ἀκμηνοσ. ἄγευστος.
 Ἀκμηνοσ δόροιο.
 Ἀκμηῆτες. μὴ κάμνητες. καὶ Ἀκμηῆς, ὃ μὴ κο-
 πιῶν.

Ἀκμητί. ἀκαμάτως. ζῆτει ἐν τῷ Ἀπονητί.
 Ἀκμονοσ.
 Ἀκνηστεις. ἡ ῥάχις· ἦν οὐ δύναται τις εὐκό-
 λως κνήθεσθαι.

Ἀκοή. τὸ μέρος τοῦ σώματος. ἔστι δὲ καὶ ἡ
 φῆμη. Οὐκ ἀγαθὴ ἡ ἀκοή, ἦν ἀκοίω περι ἱμῶν.
 ὃ Ἥλει ὁ ἱερεὺς φησι πρὸς τοὺς αὐτοῦ υἱούς. ζῆτει
 περι ἀκοῖς ἐν τῷ Αἰσθῆσεις ἔ.

Ἀκολασία. καὶ ἀκολασταίνω τὸ μωραίνω.
 Ἀκόλαστον. ἀκρατῆ, θρασύν. Ἀκόλαστον
 καὶ ὑβριστον πρᾶγμα ἢ ἄνθρωπος. λέγοι δ' ἂν τις
 καὶ ὑβριστικόν.

Ἀκόλαστοσ. κολάσεωσ ἄξιωσ. Ἀριστοφάνησ
 Πλουτήν·

Οὐκ, ἀλλ' ἀκόλαστος ἔστιν αἰετὸς τῶν τρόπων.
 Λέγεται καὶ ὁ τολμηρός. καὶ Ἰάμβλιχοσ· Ὁ δὲ ἐγέ-
 λα νῦν μὲν ἱταμόν τε καὶ ἀκόλαστον γέλωτα, νῦν δὲ
 ἐφθάργετο ῥήματα αὐθάδη. Καὶ Αἰλιανός· Ἀντῆρ
 Ἀρκάσ, Εὐτελίδασ τούνομα, ἀκόλαστω τῆ γλώττει

1. ἀρτιγόνοιον] Sic etiam in Anthologia legitur. Sed mihi quidem nullam dubium est, quin vox haec sit corrupta, et pro ea scribi de-
 beat ἀρτιγυνοῖσ, ἢ ἑ. ῥηθσοῦνδῶσ, quorum huiusmodi vocem ἐπιγυνοῦσ huius sanguinem mali cōmpos comparat. Ἀρτιγυνοῖσ
 autem significat recessus riuus, quae vocem a ῥηθσοῦσ loci huius alienissimam esse nemo non videt. Kist. 4. Distichum Antiphill
 XXXVII. 7. 8. A. P. I. p. 345. n. 141. 6. ἐχθρῶν Med. 7. Ἀκμή... καλεῖ Hesych. Lex. Seg. V. Eurip. Hec. 1042. 13. Post
 Σαμοθράκων etsi facillime potuit θῦσαι porire, id quod accidisse videtur ante vocem θῦσαι, tamen ut lenissimum Σαμοθράκων
 praefereendum. 14. τετελεσμένων Med. ἀντὶ τοῦ ὑπ. δυϊκῶσ om. vulg. 17. αὐτοῦ extat in v. Ἐπὶ ξυροῦ. 18. Ἀκμήν.
 ἔτι. Haecc et quae sequuntur in prioribus Edim. cum praecedenti articulo. conserent, quae antiquitate librorum MSS. inductus
 inde derata et a caris rorata. Kist. Prior locus nō videtur. Polybii, cf. eius fragm. hist. 66. 20. Πρακτικός B. Goth. IV. 9.
 22. Ὑπὸ τῶν ἀκμῶν αἰτία II. 1. 163. φαρπόλο tamen etiam Zon. p. 100. 3. Glossa Homerica. 5. ἀκοῖσ, inferre praefatur Zon.
 p. 116. 6. Ἀκμονοσ om. vulg. Cf. Steph. Byz. v. Ἀκμονία et Lobeck. in Aiac. p. 351. 7. V. Apollon. Lex. p. 73. addito
 τίττω. in Zon. p. 104. 10. Locos I. 9am. 2. 24. 13. ἀκολασία. ἀκρασία Lex. Seg. p. 365. 14. Locus hic turbatus mihi
 videtur, quem sic in ordinem redigendum puto: Ἀκόλαστον. ἀκρατῆ, θρασύν καὶ ὑβριστικόν. Ἀκόλαστον πρᾶγμα, ἢ ἄνθρωπος.
 Quod si pro ἢ ἄνθρωπος legendum quis censeat ὁ ἄνθρωπος (ut in Codica quodam MS. legi Pearsonus ad hunc locum noiauit), ni-
 hil mirandum, et locus iste sic vertendus est: Petulant et impietatum animal est homo. Kist. Contra πρᾶγμα ἢ ἄνθρωπος
 Zon. I. p. 23. 15. λέγοι δ' ἂν τις καὶ ὑβριστικόν, quae tanquam superuacanea et ab inepto aliquo librario superioribus assuta
 damnat Kusterus, videtur posse ad vocem ἀκολασταίνω pertinuisse, collato Zon. p. 114. λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀκρατοῖσ καὶ ὑβρι-
 στοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ αἵτου κολάσεωσ. Sed constat e Lex. Seg. p. 368. (coll. 365.) haec ex versibus Platonis comici esse deprompta,
 qui sic disponendi sunt: — γυνή γάρ. ἦν μὲν αὐτὴν κολάσεσ. αἰετὸς κρᾶτιστόν ἐστι κτημάτων πάντων. τὰν δ' ἀνῶσ. ὑβριστικόν
 γε χρῆμα κἀκόλαστον. Itaque pro edito ὑβριστικόν reposui ὑβριστόν, quo Pherecrates alicubi usus est; ἢ ἄνθρωπος gramma-
 tici subiecerunt. 17. Ἀριστοφάνησ Πλουτήν v. 1050. ubi αἰετὸς vulg. 20. De Iamblichi loco v. Chardon de la Bochette Mé-
 langee T. I. p. 86. Hinc iuvanda huius fragmenti laudatio in v. Ἱταμός, ubi legitur Ἡ δέ. 22. καὶ] γάρ Ald.

Macula carens, rugarum expert, lunagine restitum tan-
 quam recens natum, frondosis adhuc ramis adhaerens [ma-
 lum]. Et alibi: Quanta olim in herobus fuit ira, cuius
 vestigia ramis inimicitiarum testibus adhuc
 serrantur. Ἀκμή καλεῖται. Opportunum tempus vocat.
 Aelianus nititur voce pro vehementia. Cum igitur dolor eius
 aerumnarumque essent vehementissimae, riam quae ad ipsius
 somnum ducebat, ignorabat, quod si deorum alicuius sacra
 facere somnio monebatur, etiam illa negligebat; natura
 quippe homo imperitus et ararus. † In summis malis ani-
 mum memoria subit Samulhruciorum, quorum quidem sac-
 cris ambo initiati erant. Et alibi: Multis ego lacrimis ocu-
 lorum acliem amisit. Et iterum Aelianus: Et ipsum imperium
 in acie novaculae versabatur. Ἀκμήν. Adhuc. Urbes au-
 tem quae adhuc excitabantur ad Romanorum odium, metu
 continens. † Procopius: Ille vero occasionis momentum tunc

neglexit, quod postea nunquam recuperare potuit. Ἀκμη-
 νος. Qui non gustavit. Qui coenam non gustavit. Ἀκμη-
 ητες. Non defatigati. Et Ἀκμηῆς, non laborans. Ἀκμητί.
 Sine lassitudine. Quaere vobis v. Ἀπονητί. Ἀκμηνοσ.
 Sptna dormi. Inde dicta, quod non facile scalpi
 possit. Ἀκοή. Pars quaedam corporis, item rumor. Non
 est bonus rumor, quem de vobis audio. Sic RH ad illos
 suos dicit. Quaere de auditu v. Αἰσθῆσεις ἔ. Ἀκολα-
 σία. et ἀκολασταίνω, fatuas sum. Ἀκόλαστον. Incon-
 tinentem, proturvum. Iniuriosa res et procaza, vel homo:
 ubi possit etiam ὑβριστικόν dici. Ἀκόλαστοσ. Castiga-
 tione dignus. Aristophanes Pluto: Non, sed intemperantibus
 semper est moribus. Dicitur etiam audax: ut Iamblichus:
 Tunc autem ridebat nunc impudentem et effusum risum,
 modo vero superbas voces proferebat. Et Aelianus: Arcas
 quidam, nomine Estelidas, eo morbo laborabat, ut petulantis

καὶ ἀκράτοι κακῶς πάντας ἀγορεύειν ἀφῴσθημα ἔσχεν. ἐμίσει δὲ καὶ τοὺς εὐπράττοντας.

Ἀκόλος. ὁ μικρὸς ψωμός. καὶ ἀκόλους, κλάματα καὶ θραύματα ἄρτων. παρὰ τὸ μὴ κολλᾶσθαι.

Ἀκίτων ἀκόλους, οὐκ ἄσρας, οὐδὲ λέβητας. Ὅμηρος. καὶ αἰθίς.

Τὸν κύναι δ' ὡς ζῶοντα πάλιν ποτὶ ταῦτιον ἄξω,

Ξηρὰς εἰς ἀκόλους ξυρὸν ἔχειν ἔταρον.

Ἀκόλη τὰ χεῖλη, οὐ σὺν βῦσαι. παρεγγυῖ 10 τούτεστι χωρὶς κόπο. ἡ λόγος ἐλθόμενος χρῆσθαι τοῖς πράγμασιν.

[Ἀκολουθῶ. δοτικῇ.]

Ἀκόλουθον. ὅμοιον. Ἀκόλουθον ἀπέβη τὸ τέλος ταῖς προτέραις ἐναργείαις. Καὶ ἀκολουθήσας, ὁμοίως διαπραξάμενος. Ὁ δὲ Ῥωμαῖος, ἔτι 15 μετεωρίζοντος τοῦ Κελτοῦ τὸ ὄπλον, ἀκολουθήσας κἀνωθεὶ ὑπαφῆρι τὸ ξίφος, καὶ διακαίρει πᾶσαν ἀπὲ τοῦ βουβῆνος ἕως ἐμφαλοῦ τὴν λαγόνα. Καὶ Πολύβιος. Τοὺς δὲ ἐτίμησε χρυσοῖς ὑφάσμασιν καὶ λόγχοις, βουλόμενος ἀκόλουθον εἶναι τοῖς ἔργοις 20 τῆν δὲ τῶν λόγων ἐπαγγελίαν. Ἀκόλουθόν ἐστιν, ὃ ἀναγκαῖον τῷ ἐτέρῳ εἶναι. μαχόμενον δὲ ὃ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι.

Ἀκομψοσ. εὐτελής, ἀπάνουροσ. Ἄνδρα τὸν τῶν τοῦ πραιτωροσ ἐπιβάτα βημαίων. ἀρχὴ δὲ τις 25 μετέωροι κόκκοι, ὡς ἐπὶ τῶν κισσῶν ἔχει. αὐτὴ πρὸς Ῥωμαῖοῖσιν οὐκ ἀκομψοσ.

Ἀκόνη. λίθος. καὶ παροιμία. Ἀκόνην σιτίσεις. ἐπὶ τῶν τροφῆ μὲν χρωμένων, μηδὲν δὲ εἰς τὸ σῶμα ἐπιδιδόντων.

Ἀκονατί. χωρὶς κότους, ἄνευ ἀγῶνας καὶ μάχης. ἢ εὐμαρῶς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν οὕτως εὐμαρῶς περιγινόμενον, ὥστε μηδὲ κόνισσασθαι.

Ἀκόνιτον. εἶδος βοτάνης φαρμάκου.

Ἄλλὰ πιδὼν ἀκόνιτον ὑπέκρυγε. τοῦτ' ἀκονατί.

Ἀκονατί. ἀκουαίως.

Ἀκονατίζω. ἀκόνιτον βάλλω.

Ἀκοντιστής. ἢ ἀκόντισις.

Ἄκοπος ἀνήρ. ἀντὶ τοῦ οὐδέπω ἠρωχλιμένος.

Ἄκοπος ἀνήρ. οὕτως Ἀμειψίας.

Ἀκόρηστος. ἀπλήρωτος.

Ἀκόρητος. ἀκαλλώπιστος, ἀκόρητος. κορεῖν γὰρ τὸ καλλωπίζειν. οὗτος δὲ ἔστιν ἀκόρητος, οἷονεὶ πολὺς καὶ μὴ κορούμενος, αἰξῶν καὶ πληθῶνων καὶ τεθελῶς. ἀπὸ δὲ τοῦ συμβεβηκότος παρελήθη πάντα. παρ' οἷσ γὰρ ἂν ἢ στέμφυλα καὶ πρόβατα, ἐξ ἀνάγκης ἔστι πολλὰ πάντα.

Ἀκορον. ἰατρικὴ ῥίζα.

Ἀκόρυμβοι. οἱ ἐπὶ τῶν ἀκρεμόνων βοτρυδῶν.

Ἄκος. ἴσις, θεραπεία. λέγονται δὲ παρὰ

1. Ἀκόλουθον. Leonidas Tat. XI. V. 4. 4. μὴ κολλᾶσθαι] Aptiora Etym. M. et Zon. p. 100. Pleisique vetō grammaticis ἀκόλος videri referit ad τὴν κολλᾶσθαι. 6. Ὅμηρος Od. σ'. 222. 7. Macedonik Ep. in Anth. Pal. VI. 176. 3. 4. Ἄκος κῶσα δὲ ζῶντα Med. 12. ἀκολουθῶ. δοτικῇ Ald. invenit. 13. V. Polybii fragm. T. V. p. 77. 15. Locus Dionysii Hællæ. cæsus fragm. Amphib. XV. 2. e Spida restitendum. 22. Post ἀναγκαῖον add. εἶναι Med. 25. Posteriorē fragmenti partē offert Zon. p. 110.

2. τῶν μὲν πολλῆ χωρῆ. vidit Kist. legendum e Zenobio. 4. Diodori locum XV. 51. exir. significari Totp. I. p. 24. contendebat. Eadem Lex. Seg. pp. 215. 365. 8. φαρμάκου] φαρμακίδου; Küsterus emendat, Portum secutus; δηλητηριάδου Zon. p. 110. et Etym. M. Sed nihil novandum: v. Schol. Apollon. II. 354. 9. Hexametrum est Diogenis Laert. V. 8. 13. Cf. II. ψ. 632. 14. Lex. Seg. p. 365. 17. Haec verborum sunt Schollis ita, quae hodie leguntur, in Aristoph. Nub. 45. 18. οὕτως quo factis nō exptō. 19. κερύμενος Reinesius, frustra. 21. πάντα e sequentibus opinor irrepsisse. 23. V. Bekk. Anecd. p. 1096. 24. Vox suspecta. 25. Locus incerti scriptoris ex v. Χρησμός redintegrandus.

et impotenti lingua omnibus malediceret; idem etiam illos oderat, quibus res erant secundae. Ἀκόλος. Parva buccella: et ἀκόλος, fragmenta et frusta panis. dictum inde, quod ea non congruuntur. Homerus: Mendicans panis frustula, non enses neque labetes. Et alibi: Sed canem rivum rursus ad stabulum ducam, quo siccis in frustulis communi socio fruam.

Ἀκόλη τὰ χεῖλη. Frustulo panis, non sic obiturare labra. Proverbium habet nos in rebus gerendis strenuos esse oportere. [Ἀκόλουθῶ. Apium dativo.] Ἀκόλουθον. Consentaneum. Finis prioribus factis consentaneus extitit. Et ἀκολουθήσας, actionem alicuius imitatus. Romanus vero Gallum, qui gladium adhuc elevatum tenebat, secutus inferne traiecit esse totum ventris latus ab inguine ad umbilicum usque discidit. Et Polybius: Nos autem vestibus auratis et hastis honoratis, promissa sua factis consentanea esse volens. † Consequens est, quod necesse est ab altero pendere: disconsentaneum vero, quod contra se habet. Ἀκομψοσ. Vile, simplex. Virum, qui praetoris tribunal ascenderat. hic autem

magistratus non est rillis apud Romanos. Ἀκόνη. Cos. Et proverbium: Cotem pascis. dictum de his qui cibo quidem multo utuntur, sed ut corpore nihil inde proficiant. Ἀκονατί. Sine pulvere, sine certamine et pugna, vel facile. Sumpta translatione ab athletic, qui tam facili negotio victoriam consequuntur, ut ne pulvere quidem aspergantur. Ἀκόνιτον. Herbae venenatae genus. Sed aconito hausto effugit, id profecto fuit sine pulvere: hoc est, praeter laborem. Ἀκονατί. Animo invito. Ἀκονατίζω. Iaculor. Ἀκοντιστής. Iaculatio. Ἄκοπος ἀνήρ. Nondum a quoquam vexatus. Sic Amipstias. Ἀκόρηστος. Inexplebilis. Ἀκόρητος. Non ornatus, immundus, cum κορεῖν sit mundare. Ἀκόρητος autem hic accipitur ut sit multus, sine delictis, crescens, multitudine abundans et florens. quod notionem omnes ab consequentibus derivavit: apud quos enim multa sunt vinacea multaeque oves, ad hos omne honorum genus pertinet. Ἀκορον. Radix medica. Ἀκόρυμβοι. Acini, in ramis racematim pendentes, ut in hedera. Ἄκος. Banatio, curatio. A Deo remedium

θεοῦ ἄκουσ. καὶ αὐτοῖς ἐκπίπτει χρησιμὸς λέγων δεῖν
χοῶς τοῖς ἐκδίκως τῶν Αἰτωλῶν τεθνεώσιν ἐτάγειν.

Ἀκοσμία. ἀπρεπῆ, ἄτακτα.

Ἀκοστήσας, κριδιώσας. ἢ ἀκολαστήσας κατὰ
συγκοπτικ. ἢ ἐν ἄχει γενόμενος διὰ τὴν στάσιν, ἢ
ἄκος τι καὶ βοήθημα τῆς στάσεως ζητῶν. Καὶ ἐν
Ἐπιγράμματι.

Τὼς τρητὼς δόνακας, καὶ ἀκυστανεῖο κορύναν.

ὦ Πᾶν δέγχεσο δῶρα τὰ Δάρνιδος.

Ἀκοστώσας ἡμιόνοισ. δι' ἀργίαν καὶ πλη-
σμονήν. οἱ μὲν Γλωσσογράφοι κριδιώσας. ἀκο-
στίας γὰρ λέγειν τὰς κριθάς, ἀπὸ τοῦ ἄκος λαμβά-
νειν. τουτέστιν ἀνάπανσιν λιμοῦ καὶ δίψης. ὁ δὲ
Ἀριστόνικος ἐν ἄχει γενομέναις· εἶγε ἐπιφέρει·

θεσιμὸν ἀποθύρῃσας θείη πεδίλιο κροαίνων.

τινὲς δὲ ἄδην πληρωθεῖς.

Ἀκουάζεσθε, παρ' Ὀμήρω, ἀντὶ τοῦ αἰσθά-
νασθε. ἔπει ἡ ἀκοῆ ὁδὸς ἐστὶ τῆς αἰσθήσεως. ὡς τό,

Οἱ δὲ πληγῆς ἀιόντες.

Ἀκούει καλῶς. ἀντὶ τοῦ εἰρημεῖται. οὕτως
Ἡρόδοτος. Ὅτι τὸ ἀκούειν γίνεται οὐ κατ' εἰσοδον
τοῦ ἐκ' τοῦ ἀέρος εἰς τὸ οὖς, ἀλλὰ κατὰ ἀφῆν πρὸς
τὴν ἐγκαταρκοδομημένον ἄερα ἐν τοῖς ὠσὶ. τούτου

δὲ τεκμήριον τὸ ἐν ὕδατι ἀκούειν ἡμᾶς, οὐκ εἰσιόν-
τος τοῦ ὕδατος εἰς τὸ οὖς. εἰ γὰρ εἰσέλθῃ, φθείρει
μὲν καὶ ἐξωθεῖ τὸν ἐγκαταρκοδομημένον ἄερα, ὅς
ἐπηρετῆ τῇ ἀκοῇ· ἀμέσως δὲ τῆς μήνιγγος ἀπτόμε-
νον βλάπτει αὐτὴν τῇ πληγῇ, καὶ προσέτι ἐναπομέ-
νον ἐν ταῖς κοιλότησι φθείρει καὶ βλάπτει το αἰσθη-
τήριον· πολλοὶ γοῦν ἐντεῦθεν ἐβλάβησαν.

Ἀκουιλία. ὄνομα τόπου.

Ἀκούω. γενικῆ. αἰτιατικῇ δέ. Πᾶς ὅστις
ἀκούει μου τοὺς λόγους τούτους. Καί, Ὁ ἀκούων
τὸν λόγον μου καὶ μὴ πιστεύων· τουτέστι διδασκό-
μενος. Ὅτι τὸ ἀκούω εἰ μὲν σημαίνει τὸ πυνθάνο-
μαι καὶ μανθάνω, μετὰ αἰτιατικῆς συντάσσεται, εἰ
δὲ τὸ ἐνωτίζομαι τοῖς ὠσὶ μόνοις, μετὰ γενικῆς. καὶ

15 τοῦ μὲν μανθάνω παράδειγμα τὸ τοῦ Θεολόγου Γρη-
γορίου· Ἀκούσατε λόγον ἀνδρός, οὐ μετρίως τὰ
τοιαῦτα πεπαιδευμένου. Καὶ ἐν τῷ Ἡττημαι·
Τοῦτό με ἴστη κάτω, καὶ εἶναι βέλτιον ἔπειθε φω-
ρὴν ἀκούειν αἰνέσεως, ἢ ἐξηγητὴν εἶναι τῶν ὑπερ-
δύναμιν. τοῦ δὲ ἐνωτίζομαι παράδειγμα τοῦ αὐτοῦ·
Ὡς ἐγὼ τινος ἤκουσα ἀνδρός οὐ μετρίως τὰ τοιαῦτα.
καὶ ἄλλα πλεῖστα. ἔστιν ἐν τῷ Μήνιγγῃ πλατύτερον
περὶ τῆς ἀκοῆς.

4. His similia Schol. N. 7. 506. unde corrigi licet Apollon. Lex. p. 80. 6. ἐν Ἐπιγράμματι Eratosthenis Schol. III. pr. A. P. I. p. 212. n. 78. 8. καὶ ἀκοστῶν στίχοι κορύναν] Monstrum lectionis haud iniuria dixit Küsterus, cum Eratosthenis haec sit ora-
tio: Τὼς τρητὼς δόνακας, τὸ γὰρ οὖς, τὸ δὲ, τὴν τε κορύναν | ἦνθ' εσο Πᾶν γέλω, Δάρνι γυναικογέλω. | ὦ Πᾶν δέγχεσο δῶρα τὰ
Δάρνιδος. Verum haud scio an hoc quoque loco curiosorum hominum grassata sit temeritas, quoniam ista laudatione tonor Ho-
mericae interpretationis dissolvitur. 10. ἀκοστώσας ἡμιόνοισ ad quem scriptorem pertinerit ignoramus. 11. οὐ
μὲν Γλωσσογράφοι] Confer Hesych. v. Ἀκοστήσας. 12. λέγουι: supplicat vel Θεσσαλὸς vel Νικανδρον, quos grammatici
proferunt. 13. In νομιστικῆς οὐκ ἐστὶν Hesychius. 15. θάλει νυγῆ. 17. παρ' Ὀμήρω Od. v. 9. 19. τοῦ δὲ ἐνωτίζομαι
αἰόντες H. 1. 682. 20. εἰς ἀέρος. 21. Quae sequuntur e Philoponi commentariis in Aristotel. de Anima II. 8. petita sunt.
22. ἀφῆν τὴν πρὸς τὴν γῆν.
2. Cf. Aristot. Probl. 32, 2. 5. ἐναπομένον e Philopono restituit Küst. Vetus lectio ἐναπτόμενον. 7. Hac refert dehaerant
quae ad finem v. Ἀκούω aberrat: ἔστιν ἐν τῷ Μήνιγγῃ πλατύτερον περὶ τῆς ἀκοῆς. 8. Cf. Steph. v. Ἀκουιλία. 9. καὶ αἰ-
τιατικῇ νυγῆ. Haec defecit esse apparet (cf. Lex. de Synt. p. 122. ἀκούω. αἰτιατικῆ. — γενικῆ δὲ ἐπὶ τοῦ συνέναι), quippe
ab homine religione quam doctores compilata. Loci laudati sunt Ev. Matth. 7, 24. et ut videtur Ioh. 12, 47. ἐάν τις μου ἀκούσῃ
τῶν ῥημάτων καὶ μὴ πιστεύσῃ. 16. Locus Gregorii in Orat. IV. p. 128. c. 17. Καὶ ἐν τῷ Ἡττημ. Haec et quae sequuntur
usque verba illa ὑπερδύναμιν quid sibi velit nescio. Küst. ἐν τῷ Ἡττημ. id est in Orat. I. quae ab verbo Ἡττημαι oritur
p. 32. nam Gregorii sermonis ne minoris a primis vocibus designari, compara v. Ἀντίοχος et Ἀπαγγεῖται. 18. Post κάτω
haec supplenda, καὶ μανθάνω ἐπιφέρει.

petentibus oraculum redditum est, Aetolis inusta caecis
inferias faciendas esse. Ἀκοσμία. Indecora, confusa.
Ἀκοστήσας. Hordeo pastus, vel per syncopen pro ἀκολα-
στήσας, vel qui aegre fert necessitatem stabulandi, vel qui a
necessitate standi liberari cupit. Et in Epigrammate: *Perforatus
calamos et redius hoces cum hac clava, dona Daphnidis,
Pon, accipe.* Ἀκοστώσας ἡμιόνοισ. Dicitur de mullis,
quae abundant otio ciboque. Glozographi vocem exponunt, hor-
deo pastis: ἀκοστῶς enim significare bordeum, quo vescentes
remedium accipiunt famis et sitis. Aristonicus autem interpre-
tatur, dolore affectis; quoniam poeta subiungat: *Vinculo ru-
mpo per campum currit, pelibus humum pulsans.* Sunt qui
tradant, abunde repletus. Ἀκουάζεσθε. Apud Homerum
significat, sentitis; auditus est enim via sensus, quo pertinet
etiam dictum: *Illi vero verbera sentientes.* Ἀκούει κα-
λῶς. Id est, bonam habet existimationem: apud Herodotum.
† Auditus sit non per exterioris aeris ingressum in aurem,
sed per contactum aeris auribus inclusi, cuius rei hoc argu-

mentum est, quod in aqua audimus, aqua in aures non in-
gressa, nam si fuerit ingressa, corrumpit et expellit aerem
inclusum, qui auditus inservit; quod si membranam etiam dire-
cto attingit, ipsam ictu laedit, praeterea si quidem in cavitatibus
permanet, auditus instrumentum corrumpit et laedit: quae res
multis nocuit. Ἀκουιλία. Aquileia, nomen loci. Ἀκούω.
Aptum genitivo et accusativo. *Quisquis audit haec verba mea.*
Et, *Qui audit sermonem meum, neque ei credit: id est, qui
docetur.* Verbum ἀκούω si significat comperio et discio, ac-
cusativo iungitur, sin solis auribus percipio, genitivo.
Ad signifi-
catum vero discendi exemplum sit Gregorii Theologi: *Audite ser-
monem viri, non mediocriter in his erudit.* Eiusdem in Ora-
tione prima: *Hoc me deprimebat, in eumque persuasionem in-
ducebat, ut mallem laudis vocem audire quam verum, quae
vires meas superarent, interpretem profiteri.* In signifi-
catu vero auribus aliquid percipiendi extat eiusdem hoc exemplum:
*Ut ego audiri ex viro quodam, non mediocriter harum rerum
perito.* et alia plurima. De auditu in v. Μήνιγγῃ fusiis agitur.

Ἀκουρον.
 Μισόδημος, μοναρχίας ἐραστά,
 καὶ γόργον κράσπεδον
 ὁτι ἀμιάντων, εἴην θ' ἰππήνην ἄκουρον κρέ-
 φων.
 Ἀριστοφάνης ἤησι.
 Ἀκουσιθεόν: τὸ εἰς θεοῦ ἀκοῆς ἐρχο-
 μένον.
 Ἦν δὲ μ' ἀνάφιας
 ἐλθῆται, λάμπω φέγγος ἀκοῦσιθεόν.
 Ἀκρόπολιος. Κάβα υἱός, Ἀργείος, ἀπὸ
 Κερκάδος πόλεως οὐσης Ἀκλίδος πλησίον, ιστορι-
 κὸς πρεσβυτάτος. Ἐγραψε δὲ Γενεαλογίας ἐκ δέλ-
 των χαλκῶν, ἃς λόγος εὑρεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ θρυ-
 ξαντά τινα τόπον τῆς οἰκίας αὐτοῦ.
 Ἀκουσίλαος. Ἀθηναῖος ὢν, Ἀγαθοκλείας.
 οὗτος ἠράσθη λόγων ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐλθὼν εἰς
 Ῥώμην ἐπὶ Γάλλῳ διέτριψεν ἐν λόγοις δημοτικῶν.
 καὶ χρηματισάμενος ἐν τῷ τελευτῶν κατέλιπεν Ἀθη-
 ναίοις δέκα μυριάδας ἐκ τῶν.
 Ἀκουτίσαι: διδάσαι.
 Ἀκουφισ. ὄνομα κύριον.
 Ἀκκώ. γυνή ἐπὶ μωρία διαβαλλομένη. ἦν φα-
 ριν ἔνοπτριζομένην τῇ ἰδίᾳ εἰκότι ὡς ἑτέρα διαλά-

ροσθαι. ὕθην καὶ τὸ ἀκκίεσθαι: ταύτην φασὶ καὶ
 σπύγγῳ πάτταλον κροθεῖν.
 Ἀκωδώνιστον. ἀντὶ τοῦ ἀπειραστον, ἀβα-
 σάνιστον. κίθωνίδαι γὰρ τὸ δαπείραθῆναι: μετῆ-
 5 κται δὲ ἀπὸ τῶν περιττολῶν καὶ κίθωνι δια-
 πειρωμένων, εἰ ἐρηγήθασιν οἱ ἐπὶ ταῖς φυλακαῖς
 τειραζόμενοι. οἱ δὲ ὑπονηματισταὶ ἀπὸ τῶν ὑπερ-
 γων φασὶ μετῆχθαι τὴν λέξιν.
 Ἀκωκή. ἡ ὀξείτης τοῦ ὀξυτάτος, τὸ ὄξυ τῆς
 10 λόγης: Ἰδριανός. Ἀθηναῖος δὲ εἶχον παρὸς ἑξαπί-
 χεας, ἀκωκή δὲ ὄξυ ὑπερ-οιδηρή, ἀλλὰ τὸ ὄξυ αἰ-
 ταῖς πεπρωμένον τὰ τοῦ ἐκδύσθη.
 Ἀκρα. τελεία. Ἦκε παρὰ βασιλέως παῖς Αἰ-
 γάρου, καλῶς καὶ μέγας καὶ ἐν ὕψει ἀκρῶ.
 15 Ἀκραγαλεῖς. ἦνομα ἔθρους.
 Ἀκράδαυτον. ἀσάλευτον, ἀκίνητον.
 Ἀκρά κὸρρυμβά. τὰ ἀκροστέλια τῶν νεῶν. τὰ
 ἐξήκοντα κατὰ πρόρην ἢ πρόραν, ἐν ἧς τὰ σεβό-
 μενα ἐνέγρασαν.
 20 Ἀκραν ἐπὶ γύαλον. ἐπ' ἀκραν πέτραν.
 Ἀκραντον. ἀπλήρωτον, ἀτελεῶτον.
 Τὸν δ' ἔτι μῦθον ἀκρατὸν ἐπὶ σιαμέτεσσιν
 ἔχοντα
 ἄτηκός ἐς ἀδακτόνος ἕσπεσσιν ὦκα δόνας.

1. Debuerant commemorari quae pertinent ad glossam Homericam: v. Hesych. et Apollon. p. 80. 6. Ἀριστοφάνης Vesp. 492. ἄμ-
 ἰθρον versuum integriorem scripturam praestat v. Μισόδημος: nisi quod utrobique legitur ἐραστά pro ἐραστῶν. 7. Versus Anti-
 patri Thessalon. XIII, 3. 4. A. P. I. p. 267. n. 249. ubi legitur ἰππήνη. Affert Zon. p. 110. 11. Ἀκουσίλαος: totidem fere
 verbis Eudocia p. 49. Addas etiam v. Ἐκατάτος. 12. Κερκάδος Eud. Nomen obscurum. 13. Ninium tabulis istis aeneis
 an plumbeis, quasi chartarum primordiis, tribuit Nitzsch. de hist. Hom. p. 73. 21. Glossa sacra. 23. Sic Schol. Luciani
 Lexiph. 19. Habent quaedam huius argumenti Zenob. I, 53. Diogeth. II, 4. pauciora tamen Scholae Platonicae p. 863.
 1. Novissima tractantur v. Ἐτόργος. 3. Consentaneum habet cum Schol. Ἀκρόπολις: Lycurg. 496. addo Lex. Seg. II, 374. Cf. Schol.
 Av. 848. Rem asperis attigit Suidas, ut v. Ἀκρόπολις, Ἀκρόπολις, Ἀκρόπολις, Ἀκρόπολις, Ἀκρόπολις, Ἀκρόπολις, Ἀκρόπολις.
 10. Ἀδριανός Indorum c. 24. Unde Küsterus vidit Suidam emendandum esse sic, λόγος δὲ εἶχον (Ἀκρ. ἔχοντες) παλάτας (vel
 παλάτας): μέγας ὡς ἑξαπίχεας. 11. ὄξυ τῆς... ἀκωκή π. τὸ ὄξυ ἐκδύσθη Arrianus. 13. Dicit Arrianus: v. Dio Cass.
 LXVHI, 21. cui hanc ipsam locum ex indicis Exc. Ursin. tribui licet. Adde v. Ἐλλόβια: 14. μέγας ἐν Ζην. p. 105. 16. ἀκί-
 ηρον: Sic recte in libris manu exaratis et ed. Mediol. scriptum est. In edit. vero [Alf.] Basii. et Genev. mendose legitur ἀκί-
 ηρον: quam vocem nonnulli viri docti, qui nec libros scriptos nec ed. Mediol. hic inspexerant, ex ingenio emendare conati sunt.
 Geaekerus enim in Cinnio Part. I. p. 397. eius loco scribendum censet ἀκίηρον. Porius ἀκίηρον. Henricus Stephanus vero in
 Thes. Ling. Gr. ἀκίηρον: qui praes caeteris rem acu teigit. Küst. 17. Zon. p. 111. ἀκροστέλιον Hesych. Pertinet ad
 II, 1. 24: ubi Schol. ἐπὶ τῶν ἀκροστέλιον ἦσαν ἀγάλματα καὶ εἰκόνες τῶν θεῶν. Novissima tantum ἐν οἷς ἐνέγρασαν omittit Lex.
 Seg. p. 366. Deorum autem imagines tam in prora quam puppi collocati solitas fuisse contra Scalligerum etiamque recentiores Küst.
 vel ex hoc Suidae loco probatum habet, allato erroris socio Stanleio in Aesch. S. Th. 214. Sed v. Ruhnck. Opusc. p. 289. 49.
 20. E Sophoclis Oed. C. 442. 22. Pars Epigrammatum in Anth. Pal. VII, 92.

Ἀκουρον. Populi osor, regni amator, fimbriasque lanarum
 gestans, et barbam intonsam alens. Aristophanes ait. Ἀκω-
 κίσεον. Quod divinitus exauditur. Si me accendens rota fe-
 ceris, emittam iumen, quod dei gratiam advertat. Ἀκου-
 σίλαος. Acusilans. Cabae filius, Argivus, e Cercade urbe propē
 Aquidone sita, historicus antiquissimus. Descripsit autem Genea-
 logias ex aeneis tabulis, quas fama ferebat plus patrem invenisse,
 cum locum quendam suae domus foderet. Ἀκουσίλαος.
 Acusilans Atheniensis, Agatheclae filius. Hic litteras Athenis
 amare coepit, Romamque profectus Galba principe in studio rhe-
 toricis se exercuit, qui cum multas divitias sibi comparasset,
 moriens Atheniensibus quadringenta sestertia ex usuris reliquit.
 Ἀκουτίσαι. Docere. Ἀκουφισ. Nomen proprium. Ἀκ-
 κώ. Mulier o stultitia fumosa. quam alunt, cum speculo se con-
 templantes: suam imaginem tanquam alteram quampiam allo-
 qui consuescit: unde ortum est verbum ἀκκίεσθαι. Hanc etiam

spongia clavum trudere solitam fabulantur. Ἀκωδώνιστον.
 Non exploratum, intantum v. ἀκωδώνιστον enim significat rem ex-
 plorare. Metaphora ducta est a circumforibus, qui tintinnabulis
 explorant, an si quibus excubiae mandatas sunt vigilant. Com-
 mentatores tamen dicunt vocem a circumforibus translata esse.
 Ἀκωκή. Hastae capis, ἰσσοῦσε ἀμμοκίαν Ἀρριανός. Hastae
 vero ἰσσοῦσε ἰσσοῦσε, nec ἐκδύσθη ἰσσοῦσε, quibus non exdύσθη
 visum ferrea, sed sumant illarum partes puerorum caspida
 vicem praestabant. Ἀκρά. Perfecta. Generat ab rege
 filius Aguri, formosus, procerus, aetate florens. Ἀκρά-
 γαλεῖς. Nomen gentis. Ἀκράδαυτον. Incuculus in i. im-
 motum. Ἀκρά κὸρρυμβά. Extremus navium partes, a
 puppi vel prora eminentes, in quibus numina tutelaria pingebant.
 Ἀκράν ἐπὶ γύαλον. In summa rupe. Ἀκράν-
 τόν. Imperfectum, non absolutum. Illud autem sarmata quem
 coeperat nondum absolute revertere dixit: cito ad idos reverti.

Ἀκρασίας. ἀνωμαλίας. παρὰ τὸ μὴ συγκραῖσθαι. Ἰώσηπος. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι διὰ χειρῶν ἀκρασίαν ἀλλοκονταί.

Ἀκραξία καὶ ἀκολασία διαφέρει. ἡ μὲν γὰρ κατὰ προαίρεσιν πράττει τὰ αἰσχρὰ ἢ ἀκολασία, ἡ δὲ παρὰ προαίρεσιν. λέγεται δὲ καὶ ἀκράσιος. Οὕτω τε ἐς πᾶσαν ἀκράσιον ἐκπεπτωκυῖα τρίβον.

Ἀκρας νυκτός. περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον.

Κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτός, ἠνίχ' ἔσπεροι λαμπτήρας οὐκ ἔτ' ἴδον.

ὅτε οὐκ ἔφαινον ἔτι οἱ ἑσπέριοι ἀστέρες· ἢ ὅτε ἐσβέσθησαν οἱ λύχνοι. καιρὸς γὰρ ἐπιβουλής καὶ ἐπιθέσεως τότε.

Ἀκράτεια. ἀκρατιεῖσθε. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

Τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε.

τουτέστιν ἀπειρωλημένοι ἀκρατιεῖσθε, ἀντι τοῦ ὡς οἱ τράγοι ἀκρατῆ πράξετε. ἔπειτα μετὰ τὴν συνουσίαν οἱ τράγοι λείχουσι τὸ αἰδοῖον. τὸ ἄκρον λείξετε ὡς τράγοι.

Ἀκρατίζω. τὸ ἄκρατον πίνω. καὶ ἀκρατισμένη, ἀκράτου σπάσσα. Ἡ δὲ Θεοδώρα ἀκρατι-

σαμένη ἠοικίαν ἤγεν. "Οἱ δέπνον τὸ πρωινὸν ἄριστον, * ἀκρατισμὸς λέγεται, ζήτει ἐν τῷ δέπνον.

Ἀκράτισμα. ἔμβρωμα.

Ἀκρατοπότης. ὁ μέθυσος, ὁ τὸν ἄκρατον οἶνον ἀπλήστως πίνων.

Ἀκρατον. διειδῆ, ἀκραφνῆ. Διαρῆβι δὲ λόγος ἐκ Μακεδόνων, ὃς λέγει ἀετὸν ἐπιφοιτῶντα καὶ τὰς πτέρυγας ὑποτείνοντα, ἀποστέγειν αὐτοῦ καὶ τὴν ἄκρατον ἀκίνα, ἑαυτὸν ἀπαιρωδύοντα, καὶ ὅτε 10 ἴοι τὸν πολλὸν ἀετὸν.

Ἀκράτος. Ξενοφῶν. Πάνυ δὲ ἦν ὁ οἶνος ἀκράτος, εἰ μὴ τις ὕδωρ ἐπιχέοι. Καὶ ἀδιδίς.

Ἡ τρίς ἐφεξῆς

εἰδυῖ ἀκρήτου χειλοποιεῖν κύλικα.

15 Ἀκράτος ἡλίου ἀκτίς. Τὸν δὲ ἀετὸν τὰς πτέρυγας ὑποτείνοντα καὶ ἑαυτὸν αἰρωδύοντα, ὡς στέγειν τὴν ἄκρατον ἀκίνα τοῦ ἡλίου.

Ἀκράτος οἶνος ἀγαθοῦ δαίμονος. Ἀδρομένης τῆς τραπέζης μετὰ τὸ δεῖπνον ἀκράτος οἶνος περιεφέρετο, καὶ ἐκαλεῖτο Ἀγαθοῦ δαίμονος. οἱ δὲ φασὶ τὸ πρῶτον ποτήριον οὕτω λέγεσθαι. καὶ 20 Ἀκρατώτερος.

1. Sic Lex. Seg. p. 366. et Hesychius. 2. Ἰώσηπος B. Ind. V, 3, 4. unde loci tenor sic supplendus: Ῥωμαῖοι δὲ, οἱς δὲ ἐπὶ τὰς καὶ τὸ πρὸς τοὺς ἡγεμόνας εὐπειθῆς αἰετὸν δουλεύει καὶ τύχη, γυνὴ ἐπὶ τῶν ἐναντιῶν πτανοῦσι, καὶ διὰ χειρῶν ἀκρασίαν ἀλλοκονταί τὸ πάντων αἰσχιστον. Zon. p. 105. ἀκρασίας. 5. ἠνίχ' ἢ ἀκολ. Zonar. 6. Locus Procopii Hist. Arc. c. 15. ubi legitur ἀκρασίας. 9. Versus Sophoclis Alac. 285. sq. Cf. v. λαμπτήρες. 11. ἀστέρες addi iusserunt Abresch. in Aeschyl. L. p. 30. et Tourp. III. p. 20. e Schol. Soph. λύχνοι supplendat Küst. 14. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ v. 295. 16. Confusam orationem sic rotatuebat Hemsterhusius: Ἀπειρωλημένοι τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε· τουτέστι τράγοι δ' ἀπειρ. καὶ. Immo Suidam putamus lemere de Scholiis descripsisse hanc, τουτέστι, τράγοι δ' ἀπειρ. ἀκρατιεῖσθε, quae nunc parte defecta supersunt. Ceterum haec redeunt sub v. Ἀπειρωλημένοι. 21. ἀκρατίζω uerbat etiam Schol. Aristoph. Equ. 51. 22. Locus Procopii Hist. Arcan. c. 15. 2. Excludit παρὰ ante ἀκρατισμὸς. 3. Ἀκράτισμα firmat Lex. Seg. p. 366. coll. Athen. I. p. 11. D. „In MSS. [Zon. p. 114.] et edit. prioribus, excepta Genevensi, legitur Ἀκράτεια. Sed vox illa procul dubio mendosa est; cuius loco Porcius legendum esse Ἀκράτισμα recte monuit. Glossae veteres: Ἀκράτισμα, Ientaculum." Küst. Qui protulit etiam Schol. Hom. II. β. 381. Δείπνον, τὸ παρ' ἡμῶν γυνὴν ἄριστον λεγόμενον, τὸ πρωινὸν ἔμβρωμα. Adde Schol. II. α. 124. et Eust. in Od. α. p. 1791. 9. Haec ἑαυτὸν ἀπαιρωδύοντα superiorem in locum transferenda fuisse tum repetitio fragmenti continua v. Ἀκράτος ἡλίου ἀκτίς significat, tum uberrima narratio v. Ἀγός, unde constat istam esse particulam ornatisimae fabulae de Ptolemaei Lagi infantiā. Ceterum si litterarum ordini consulimus, articulus iste post v. κύλικα sic fuerit instituendus: Ἀκράτος ἡλίου ἀκτίς. Διειδῆ δὲ λόγος... ἀετὸν ἐπιφοιτῶντα καὶ τὰς πτέρυγας ὑποτείνοντα καὶ ἑαυτὸν ἀπαιρωδύοντα, στέγειν αὐτοῦ τὴν ἄκρατον ἀκίνα τοῦ ἡλίου, καὶ... ἀετὸν. 11. Ξενοφῶν Anab. IV, 5, 27. Cf. v. Μυζῆι. 13. ἡ τρίς ἐφεξῆς εἰδυῖ... κύλικα Thyilli Ep. 7, β. in A. Pal. I. p. 372. n. 223. Cuius epigrammatis ignarus (de quo Tourpius I. p. 25. admonuit) Küsterus, qui neglexit ἐφεξῆς, assumpta etiam scriptura κύλικας, quamquam alteram lectionem e Parisiis enotarat, ἡ τρίς scribi iussit tanquam in clausula hexametris. 18. Aristoph. Equ. 85. μὴ ἄλλ' ἄκρατον οἶνον ἀγαθοῦ δαίμονος. Vulg. inter οἶνος et ἀγαθοῦ distinguebat. Quae sequuntur, supra in v. Ἀγαθοῦ δαίμονος recepta, pleraque Schol. Arist. agnoscit.

Ἀκρασίας. Inaequalitatis: dictum quod res eiusmodi non sunt temperatae. Iosephus: Romani vero sua ipsorum intemperantia manuum vincuntur. Ἀκρασία et ἀκολασία differunt. Nam ἀκολασία turpia consilio facit, illa vero praeter voluntatem. Dicitur etiam ἀκράσιος. Sic autem in omnem intemperantiam prolapta. Ἀκρας νυκτός. Circa primum somnum. Nam ille prima nocte, cum vespertina lumina non amplius ardeant. Id est, cum non amplius lucerent stellae vespertinae; vel cum exstinctae essent lucernae. hoc enim tempus insidiarum et invasionis. Ἀκράτεια. Ἀκρατιεῖσθε. Aristophanes Pluto: Ἰβιδίαι ἰνδιγέβις ut ἡίρσι. Id est, nudato pene obscena peragetis. hirci enim post coitum pudenda sua lingunt. Extremas partes ut hirci lingetis. Ἀκρατίζω. Merum bibo. Et ἀκρατισμένη, quae merum hausit. Theodora vero cum merum hausisset, [quis] est. † Ientaculum matuti-

num, quod dicitur ἀκρατισμὸς; δέπνον esse patebit ex hac voce. Ἀκράτισμα. Ientaculum. Ἀκρατοπότης. Ebriosus, qui mero se avide ingurgitat. Ἀκρατον. Polucidum, sincerum. Sparsa autem est inter Macedones fama, quae fert aquilam adrotantem et alis expansis in aere suspensum tam ferridos solis radios, quam cum plueret imbres ab eo propulsasse. Ἀκράτος. Merus. Xenophon: Erat autem rimum hoc meracum, nisi quis aqua dilueret. Et alibi: Quae callebat triplē vice continuas meri haurire calices. Ἀκράτος ἡλίου ἀκτίς. Ferrunt autem aquilam, alas expandentem et in aere suspensum, ferridos solis radios ab eo arcuisse. Ἀκράτος οἶνος ἀγαθοῦ δαίμονος. Mensa post coenam sublata vinum merum circumferabatur, quod boni Dei poculum vocabatur. alii autem tradunt primum poculum sic appellatum fuisse. Et Ἀκρατώτερος.

Ἀκράτου, ὑπερξουσίας. Μή ποτε ἀλόγιτος ἄλλος δι' ἄργης ἀκράτου λάβη τὴν ἀποτυχίαν.

Ἀκράτωρ, ὁ ἀκρατής. Ἦν δὲ οἴνου τε ἀκράτωρ καὶ τῶν ἄλλων ἡδονῶν. Καὶ ἀέθρις Ἀκράτωρ ἑαυτοῦ ὡν ἐξήλατο ἐς τὸν νεῶν. † Φιλοσχηματίω τε ἦσθη καὶ ἡδονῶν ἀκράτορα. Ἀκράτωρ ἀκράτορος ἀντιέλλα.

Ἀκρατῶς, ἐπιτεταμένος, συντόνως. Ἰππεῖς ἤλαυρον ἀκρατῶς, καὶ ἔμοι ἀναβλήν.

Ἀκραιβατηνῆ, ὄνομα πόλεως.

Ἀκραφνῆς, καθ' ἑαυτὴν ὑψηλὸν, ἄτελεον. Φάβιος δὲ καταποθέμενος τὴν ἀρχὴν παρίηκε τοῖς περὶ τὸν Αἰμύλιον, τριβυῖς τοῦ πολέμου μακροῖς τὸ ἀκραιφνές καὶ ἀκάθεκτον τῆς τοῦ Ἀντίβου καταλίσκεν φύσεως.

Ἀκραφνῆ, ἀκραιφνῶς, ἐπίδημα.

Ἀκραφνῆς, Βοηθεία τις παρασχηματίζεται, καὶ ἀκραφνῆς γενομένη πολλὴν ἐποίησε τὴν φασίην, τοῖς μὲν Ῥωμαίοις ἐπὶ τὸ ἐδνημότερον, τοῖς δὲ βαρβάροις ἐπὶ τὸ εὐδνημότερον. τουτέστι δικαίη, ὁλόκληρος.

Ἀκραφνοῦς, ἀκροφανοῦς, οἶονεὶ ἀβλαβοῦς. κῆρ γὰρ ὁ θάνατος.

Ἐκ πενίης, ὡς οἴσθα, ἀκραφνῆος ἀλλὰ δικαίης

Κύπρις ταῦτα δέχου δῶρα Λεωνίδεω ἐν Ἐπιγράμματι.

1. Locum Dionysii Hal. ex A. R. VIII, 54. delibatam Burnelus indicavit. 3. Vox Aellano, potissimum in genitivi structura, familiaris: v. Jacobs. in N. A. IX, 48. 4. Aellian locus, de quo constat ex v. Κρηναίω. Repetuntur haec in v. Ἐξήλατο. 5. Ἐξήλατο, dicitur ἰσοζυγιστῶν A. 8. Glossam in suspitionem Gaisf. adducebat, ut e dlserepalia v. ἀκραιφνῆς natam: v. Schuebl. in d. Gnaec. ed. Keiloph. T. VI. v. ἀρά. 10. Ἀκραιφνῆ, Ἀκραιφνῆ, A. B. recte. Vide nota ad Joseph. Antiq. XII, 8. Gaisf. 11. Fraxinetum Casaubonus ad Polybium referebat. At Gaisf. Nall. Exc. Vat. p. 698. quod sibi specie et nescio. 13. Antioch. A. 17. Eldem Polybio tribuunt Fulv. Ursinus et Casaubonus. 22. Lex. Seg. p. 366. 24. Ex Epigrammate Longi I. pr. in A. P. VI, 191. 26. Κέρη Parisini ap. Kusterum, i. e. B. δέχου A. Leonid. in om. A. B. 1. V. Pausan. IX, 23, 3. Steph. v. Ἀκραφνῆ. 2. Locum Antiphilli vide integrum in v. Ἀκραιφνῆ. 4. ἐπιτεταμένω A. B. 5. De tempore monet eadem Arcad. p. 14. Quamquam hodie nullus hunc praeccepto locus est relictus, ut in exemplis Bernardi in Nonn. I. p. 349. 8. Locus e commentariis Alexandri Aphrod. in Aristot. Top. II. p. 84. satis negligenter sumptus. L. δοκεῖ τὸ ἀκραιφνές. 12. τῶν σπουδαίων A. 13. δὲ post μεταλαμβάνοντες omisi cum A. et Alex. 18. Nullum ὄνομα. 24. καὶ add. Gaisf. cum A. Alex.

Ἀκράτου. Supra modum ferventis. Ne forte temeraria turba ira exandesceret ad nuncium caldimitatis. Ἀκράτωρ, impotens. Erat autem vino aliisque voluptatibus infertor. Et alibi: Sui impos in templum saltu se immisit. † Ambo acut acari et modum in voluptatibus servandi necesse. Ἀκράτωρ ἀκραιφνῆς vocalem corripit. Ἀκραιτῶς, Intente, vehementer. Equites praecipiti cursu ferebantur, et simul clamorem tollebant. Ἀκραιβατηνῆ, Nomen urbis. Ἀκραφνῆς, Purum, excolisum, perfectum. Eubius autem cum magistratu decederet, Ἀκραιφνῆ, ut in longi belli morte violentum et indomitum Hannibalis ingenium frangeret. Ἀκραφνῆ, i. e. ἀκραιφνῆς, adverbium. Ἀκραφνῆς, Subsidia militum adveniunt, quae cum integris essent citibus, magnum ad Romanorum animos minuentis, barbarorum vero fiduciam augendam momentum attulerunt. Ubi nomen significat, validus, integer. Ἀκραφνοῦς, Dictum quasi ἀκροφανοῦς, illacsi. κῆρ enim significat mortem. Ἴρι qui ut nosti cum summo sed iusta paupertate consuevit, Venus, Leonidae dona haec accipe. Ἀκραφνῆος, Nomen urbis. Ἀκραφνῆος, Germania, Nidiae Lex. Vol. I.

Ἀκραιφνῆον, ὄνομα πόλεως.

Ἀκραφνῆος, βλαστοί, κλίδοι.

Ἰσόχροστος, ἀκρῶν εἰς τετάλους σμηφνῆς ἀκραιφνῆος.

ὄξινεται ἀκραιφνῶν ὡς ἡγεμῶν.

Ἀκρηβῆς, ὁ νέος.

Ἀκρησία, ἡ ἀκρασία.

Ἀκραιβῆς, δοκεῖ ἀκρηβῆς καὶ τὸ ἀναγκασθῆναι μαινεῖν. καὶ εἰ κατασκευάσαι βουλόμαθα, ἵνα πᾶσα

ἐπὶ πόλῃς τοῦ σπουδαίου ἀκραιβῆς ἀκρηβῆς γὰρ δοκεῖ εἶναι ἡ δεῖ ἀναγκασθῆναι γέννημένη καὶ ἰσχυρὰ σπουδαίου ἐπιλήψης ἔχει, γίνονται γὰρ ἐπιλήψεις τῶν σπουδαίων καὶ περὶ τῶν ἐνδεχομένων μεταλαμβάνοντες τὸ ἀκρηβῆς εἰς τὸ σαφές ἢ εἰς τὸ ἀληθές ἐκκολοῦσθαι

τὸ προκείμενον δείξομεν. πᾶσα γὰρ ἡ τοῦ σπουδαίου ἐπιλήψης σαφῆς τε καὶ θεηρομένη καὶ ἀληθῆς.

ὁμοίως καὶ πρὸς τὸν ὁμοίον εἶναι ἐπιλήψην πρὸς τὸν νοσοθεύσαντα. ὁμοίως περὶ ἡδονῆς, ὁμοίως ἀπὸ εἰναι δοκεῖ ἡ μὲν λέγων ἀκρηβῆ ἀπὸ τὴν ἐπιλήψην

εἶναι, οὐδέπω γνωρίζω λέγει. εἰ δὲ τὸ ἀκρηβῆς εἰς τὸ σαφές μεταλλάξαι, γνώριμον ἂν ὁ λέγει ποιήσειεν.

ἔστι δὲ τὸν μὲν σπουδαίων φιλοπραγμοσύνην εἰς πολυπραγμοσύνην, τὸ γὰρ καὶ περὶ τῶν ἀκραφνῶν τε καὶ

25 ἡ εἶσει συνεστώτων ἐπέχειν τε καὶ ἡγεῖν πολυπραγμοσύνην εἶσει. τοιοῦτος δὲ ὁ σπουδαίος, τὴν δὲ τοῦ σπουδαίου ἐπιλήψην οὐ σαφῆ, μεταλαμβάνοντας τὸ σα-

φῆ, μεταλαμβάνοντας τὸ σα-

raml. Iamvisuosum. et frondosis quibus ramis adhaerens. Ἀκραφνῆος acitur ut ἡγεμῶν. Ἀκρηβῆς, Iuvenis. Ἀκραφνῆος. Pro ἀκραιφνῆ. Ἀκρηβῆς, Ἀκρηβῆς videtur etiam significare id quod est necessarium: ut si velimus probare, omnem boni viri opinionem esse accuratam: talis enim illa videtur opinio esse, quae e necessarii conficitur aliisque quae omnis opinio viri boni habet. nam viro bono sunt etiam opiniones de contingentibus, sed si mutata vocis significatione ἀκρηβῆς accipiamus pro perspicuo aut pro vero, rem propositam facilius demonstrabimus. Nam omnis viri boni opinio est et perspicua et distincta et vera. Similiter etiam dicendum est de illo, qui opinionem suam de re aliqua exponit: ut qualis voluptas ipsi videatur esse, qui enim dicit suam opinionem esse accuratam nondum manifeste dicit, qualis illa sit sed si pro notione accuratioris dicat esse perspicuam, facile omnes quae dicit intelligant. Licet etiam probare virum bonum omni esse, qui carius res tractet, ut φιλοπραγμοσύνη pro πολυπραγμοσύνη sumatur, nam res coelestes et naturales scrutari et indagare hominis est curiosa: id quod cadit in virum bonum. Perinde demonstrari licet viri boni opinionem esse [non perspicuam] ut ἀκρηβῆς pro σα-

φές εἰς τὸ ἀκριβές· αἰ γὰρ τὸ μὲν ἀκριβές ἀναγκάσιον, οὐ πᾶσα δὲ ἐπιτόλησις ἐπὶ σπουδαίου ἀκριβῆς εἶη· ὥστε οὐδέ σαφής.

Ἀκριβής· βέλους· Ἐλέγετο γὰρ ἀκριβῆς ζηλωτῆς τῆς τοῦ Πλάτωντος δόξης· Καὶ ἀκριβοῦς, ἔγνωκεναι τὸ ἀκριβές δυναμένον· καὶ ἀκριβοῦν ἰμοίως· καὶ Ἀκριβῶς· Θροῦς ἦν, οἷα δὴ οἱ ἀκριβῶς κοιμωμένων· ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς.

Ἀκριβῶ· αἰτιατικῆ· Ἀκριβοθήσεται, ἀκριβῶς μελετηθήσεται· Ἀριστοφάνης·

Οὐδ' ἂν προβαίη τὸν πόδα

τὸν ἕτερον, εἰ μὴ ταῦτ' ἀκριβοθήσεται.

Ἀκρίζω· τὸ ἄκρον κόπτω.

Ἀκρίς· εἶδος ζωνφίον· Ἦσθιε δὲ ἀκρίδας ὁ Πρόδρομος, καὶ μέλι ἄκριον, ὅπερ ἀπὸ τῶν δένδρων ἐπισυναγόμενον μάννα τοῖς πολλοῖς προσαγορεύεται.

Ἀκρισία· ἡ ἀδιακρισία, ἡ κακὴ κρίσις· καὶ Λιβάνιος· Οὐκοῦν ἀκρισία μὲν ἐν ἀμφοῖν· ἔχει δὲ τινὰ τοῦ μὲν ἡλιανθροπία· καὶ ἄλλο κατὰ μετριάσιμόν· Ἰνναϊκός τινος, Δανάης ὄνομα, δυσπειθῶς πρὸς τινὰ δίκην ἀπαντίωσης, σοφός τις πρὸς αὐτὴν ἀπεσφύγγετο· κριθῆτι καὶ σύ· οὐκ εἰ Δανάη ἢ Ἀκρισίου θυγάτηρ.

3. εἴη A. Alex. ἢ Edd. ante Gaisf. εἰ, οὐδὲ σαφῆς ἴσα E. 4. καὶ post γὰρ om. Gaisf. cum A. B. E. 7. ἀκριβοῦ B. δὴ add. A. 9. Ἀκρ. αἰ. A. In marg. 10. Ἀριστοφάνης Eccles. 161, 62.: οὐκ ἂν προβαίη τὸν πόδα | τὸν ἕτερον, εἰ μὴ ταῦτ' ἀκριβοθήσεται. Iam cum Zon. p. 114. praestet τὸν πόδα τὸν ἕτερον, id lectioni editae τὸν ἕτερον πόδα sufficit, firmantibus A. B. E. 13. Cf. Etym. M. p. 52. Schol. Eur. Or. 275. 14. Ἦσθιε δὲ ἀκρίδας ὁ πρόδρομος. De loco Matth. III, 4. et Marci I, 6. ubi Iohannes Baptista dicitur edisse ἀκρίδας, variae olim Patrum et Haereticorum fuerunt sententiae, quas succincte enarrat Suicerus in Thesouro Eccles. v. Ἀκρίς. Kist. Attigit Zon. p. 106. Adde Wessel. in Diod. XIX, 94. Hanc gl. post seq. ponit A. idem καὶ μέλι post ἀκρίδας B. 18. ἡ κακὴ A. καὶ κ. reliqui. 19. Λιβάνιος Ep. XVIII. p. 6. W. 20. καὶ ἄλλο κατὰ μετριάσιμόν] Haec verba aliis interpretanda lubens relinquam: moam enim aciem hic obtusum esse fateor. Kist. καὶ ἄλλοι Toupius II. p. 422. Equidem suspicor quampiam Polybii, qui mirifice sibi hac in voce placuit, landationem esse obscuratam: velut II, 35. καὶ τὴν ἀκρισίαν τοῦ κατὰ μέλιος χειρισμοῦ. 21. V. Luciani Demonax 47. Cf. v. Δανάη. „Hoc exemplum non pertinet ad v. Ἀκρισία, sed Ἀκρίσιος.“ Kist. Immo videtur ex altero loco hic temere translatum esse.
2. ὄνομα κίριον A. B. E. II. §. 319. Cf. Enst. in II. v. p. 776. 3. Glossa Homericæ: cf. II. γ'. 412. §. 205. ἀδιακρίστα Lex. Seg. p. 366. Apollon. Lex. p. 77. 5. Ex II. β'. 246. V. praesertim Hesych. 7. Sic Harpocrates Palat. et Zon. p. 100. Ἀκροσθένης de Cor. p. 231. 9. Ex II. β'. 868. Zon. p. 111. 12. V. Harpocrates et Zon. p. 115. cum Lex. Seg. p. 366. coll. Phryn. p. 22. γενική post Ἀκροῦσθαι oieci: αἰτιατικῆ A. 15. Δαμάσκιος a Phot. p. 1032. (337. a.) ex parte laudatus: nam illa καὶ . . . κεκραμένων Suidas servavit. 17. Locum hunc depravatam esse vel ex eo colligi potuit, quod vox ἀκροσθένων desiderabatur. Eam vero in sedem pristinae lectionis ἀκροσθένων (ἀκροσθένων B. E.) non modo A. sufficit, sed probavit etiam reperta Iuliani auctoritas Or. VII. p. 206. μέχρι καὶ νῦν Iul. 18. τὸ πρᾶγμα Suidas interposuit. 19. ἡ καὶ Iul. 21. Zon. p. 100. Sed Etym. M. p. 53. ἀκροσθένες, τὰ ἄκρα τῶν ὀφθαλμῶν, ἢ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἄκρον: quibus firmandis est Archippus in Lex. Seg. p. 371. ἀκροσθένες Hesych. ἀκροσθένες A. B. 22. ἀκροβόλλεται varia cum explicatione Lex. Seg. p. 366. et A. ἀκροβέλλεται B. ἀκροβέλλεται reliqui. 23. ἀκροβόλλω δέ, om. vulg., Med. ἀκροβόλλειν, τοξέειν, ἀκονίζειν Zon. p. 115. V. Albert. in Hesych. I. 204. No. cum A. marg. et B.

φές sumatur; si enim accuratum est necessarium, neque omnis tamen viri boni opinio est accurata: sequitur ne perspicuam quidem esse. Ἀκριβής· Constans. Dicebatur enim constans sectator opinionis Manetis. Et ἀκριβοῦς, qui verum dignoscere potest. Et ἀκριβοῦν similiter; adde ἀκριβῶς. Strepitus erat, tanquam non vere dormientium. Ubi significat id quod est vere. Ἀκριβῶ. Aptum accusativo. Ἀκριβοθήσεται, accuratae peragetur. Aristophanes: Non promoverim hinc alterum pedem, nisi haec rite pertractata fuerint. Ἀκρίζω. Summum caedo. Ἀκρίς. Locusta, genus animalculi. Christi Praecursor comedit locustas et mel silvestre, quod ab arboribus collectum multi manna vocant. Ἀκρισία. Defectus iudicii in discernendo, atque pravam iudicium. Libanius: Ergo ambo quidem iudicii defectu laboramus; meum tamen factum aliquam habet humanitatem. Et alibi sensu mediocri. † Cum quaedam mulier, nomine Danae, aegre sibi persuaderi pateretur, ut se in iudicio siste-

Ἀκρισίος. ὄνομα κύριον, ὁ ἡμίθεος ἀνὴρ.

Ἀκρισιώνη. ὄνομα πατρωνυμικόν.

Ἀκριτα. ἀκρίστα.

Ἀκριτιάνην κρίσιως.

Ἀκριτόμοσθος. πολυλόγος, ἀκρίτους ἔχων τοὺς λόγους.

Ἀκριτος. ἀντὶ τοῦ ἀδιάκριτος. οὕτω Δημοσθένης.

Ἀκροπόφυλλον. σύμφυτον πολλοῖς δένδροις, ὥστε μὴ διακρίναι αὐτῶν τὰ φύλλα, ἃ φέρει. ἢ κατάσκιον.

Ἀκροῦσθαι, ἀντὶ τοῦ ἵπακούειν. οὕτως Ἀντιφῶν.

Ἀκροατής. καὶ ἀκροῦσθαι. ὁ μαθητής, καὶ τὸ μανθάνειν. Δαμάσκιος· Ὁ δὲ ἠκροῦστο λόγων γυμνακίτων καὶ σοφία τινὶ κεκραμένων. καὶ Ἀκροσμάτων, τουτέστιν ἀκουσμάτων. Καὶ διαμένει καὶ νῦν παρ' αὐτοῖς πολιτευόμενον τὸ πρᾶγμα, ὥστε ἄλλο τι τῶν ἀκροσμάτων, ἀλλὸς ἢ κισθῆρα, τέρψεως ἕνεκα καὶ ψυχαγωγίας.

Ἀκροβελίς. εἶδος ἀκοντίου.

Ἀκροβολίζειται. τὰ ἄκρα τοῦ σώματος βάλλεται. Ἀκροβελίζω δέ.

Ἀκροβολισμός. ἐρεθισμός. καὶ τὸ ἄκρον

ref. sapientis quidam ad eam dixit: Iudicium tu quoque sub; haud enim es Danae. Acrisii filia. Ἀκρισίος. Nomen proprium; semideus vir. Ἀκρισιώνη. Nomen patronymicum. Ἀκριτα. Indiscreta. Ἀκριτι. Sine iudicio. Ἀκριτόμοσθος. Verbosus, qui sine iudicio loquitur. Ἀκριτος. Indiscretus. Sic Demosthenes. Ἀκριτόφυλλον. Multis arboribus consitum, ita ut quae folia insint, discerni non possint: vel umbrosum. Ἀκροῦσθαι. Vocem de obtemperatone posuit Antiphon. Ἀκροατής. Discipulus. Et ἀκροῦσθαι, discere. Damascius: Ille vero audiebat sermones usu maturus et qui sapientia quadam temperati essent. Et Ἀκροσμάτων, acrosmatum. Apud illos vero id institutum etiamnum permanet, quemadmodum reliqua acrosmata, tibia vel cithara, rotuplati serriunt et oblectationi. Ἀκροβέλλω. Inacull genus. Ἀκροβόλλεται. Summas corporis partes feritur. Contra ἀκροβέλλω. Ἀκροβολισμός. Velitatio. Vel percus-

βάλλειν. Ὁ δὲ τῶν βαρβάρων ἡγούμενος ἔγνωμά-
ταυς σὺν τῷ ἀδελφῷ, καὶ ἔλεξεν· ἐγὼ μὲν ἐνέδρα-
ποιήσομαι, σὺ δὲ χρωῖ ἀκροβολισμοῖς καὶ τοξέμα-
σι. ἀντι τοῦ, βουλὰς ἐδίδου καὶ γνώμας.

Ἀκροβόλοιο. ἀκοντισταί, τοξόται.

Ἀκροβυστία. τὸ μὴ περιτεμῆσθαι. περι-
τρομή δὲ τὸ περιτεμῆσθαι τὸ ἄκρον.

Ἀκρογωνιαῖος.

Ἀκρόδρνα. καρποὶ δενδρικοί, πάντες οἱ τῶν
δένδρων καρποί. Ἐπέληπτον δὲ αὐτοῖς οἱ μὲν κά-
δυν, οἱ δὲ ἀκρόδρνα.

Ἀκροθίνια. αἱ τῶν ἐνιαυσιαίων καρπῶν
ἀπαρχαί. ἀκροθίνια δὲ κυρίως καλοῦσι τὰς ἀπαρ-
χάς, ὡς ἀνατιθέασιν οἱ ἐξ ἐμπορίας, παρὰ τὸ ἀπὸ
τοῦ θινός (τουτέστι τοῦ αἰγιαλοῦ) σεσῶσθαι αὐτά. 15
ἄλλοι δὲ τὰ ἀπὸ τῶν πολέμων, παρὰ τὸ σίνεσθαι
ἐν τῷ πολέμῳ πολλούς, τουτέστι βλάπτεσθαι. ἢ

τὰ ἄκρα τῶν σωρῶν, ἢ τὰ λάφυρα. Ὅτι Ἡρακλεί-
δης ὁ Λύκιος σοφιστὴς ἔφη, Νικήτης δὲ κεκαθαρ-
μένος· ἀγνοήσας ἀκροθίνια πνυμαίων Κολοσσῶ
ἐφαρμόζειν. παροιμία, ἐπὶ τῶν μάλιστα κοπιῶντων.

Ἀκροκορινθία ἔοικας χοιροπωλήσειν. ζῆται
ἐν τῷ Χοῖρος.]

Ἀκροκελαινιόων. τὸ ἄκρον τοῦ κύματος με-
λαίνων.

Ἀκρόκομοι. μετρίως κομῶντες, ἢ λίαν, ἢ τὰ
ἄκρα τῆς κεφαλῆς κομῶντες.

Ἀκροκόλεια.

Ἀκρόλειον. ἀπαρχή· ὡσπερ πρωτόλειον.
Πολυξένην καταθύσαι τοὺς Ἕλληνας ἀκρόλειον. Καὶ
αὐθις· Ὅσα ἦν θεοῖς ἀναθήματα καὶ ἀκρόλεια.

Ἀκρολοφία. ἡ κορυφή τοῦ λόφου, τουτέστι
τοῦ βουνοῦ.

Ἄκρον ἐπιλίγδην. μεσότητος ἐπιζῆρημα. ἀντι

1. Idem fragmentum repetitum in v. Ἐγνωμάτετε, unde etiam explicatio vocis ἔγνωμάτετε irrepsit. Habet A. in marg. 2. ἐγὼ] ὡς ἐγὼ altero loco. 5. ἀκροβόλοιο Med. et Zon. p. 100. Cf. Blomf. gloss. S. Th. 146. 8. V. Epist. ad Ephes. II, 6. I. Petr. II, 6. 9. Vide Petav. ad Synes. Encom. Calvin. pag. 29. Küst. V. Etym. M. p. 288, 24. Niclas. in Geopon. X, 74. 10. Iamblichii fragmentum integrius extat in v. Σκοτιαῖος. κἀνδυν] Florens Christianus ad Aristoph. Pac. 122. pro κἀνδυν legendum hic suspicatur κἀνδυλον, quae vox significat cibum ex lacte, melle et caseo. Sed cave viro illi docto assentiari. Nam κἀνδυν legitur etiam infra v. Σκοτιαῖος, quo loco auctor anonymus praeter alia diversi generis etiam chlamydes a populo favente in aliquid quem coniectas fuisse refert. Si igitur chlamydes tunc inter missilia fuisse credimus, nullam video rationem, quare non etiam de aliis vestibus, quarum species erat candys, idem concedendum sit. Solebant enim olim Graeci in eos, quos plausu et honore prosequi volebant, cum alia omnis generis, tum etiam vestes in locis publicis conuicere. Suidas infra v. Δράκων· Ὀβτός... ἐν-
φρημομένος ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐπιζῆρησαν αὐτῇ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πετάσους πλείονας καὶ χρίωνας καὶ ἱμάτια, ἀπεπύλην. Item v. Περιπαιρόμενοι· Ὡς καὶ νῦν τοῖς ἐπιφανῶς ἀγωνισαμένοις ἐπιβάλλουσι πετάσους καὶ ζῶνας, οἱ δὲ χρίωνας. Frequentissimum autem erat horum et foliorum coniectione plausum et favore suum testari, quod φυλλοβολεῖν vocabatur: cuius moris auctores passim meminerunt. Arrianus Indic. c. 42. (cf. 86.) Νέαρχος ὅποι παραγανείη τῆς στρατιῆς, ἀνδραῖ τε καὶ ταινίαν ἐβάλλειτο. Suidas v. Περιπαιρόμενοι· ἀνδραῖ καὶ φύλλοις ἐβαλλον περιεχομένους. Plura de hoc φυλλοβολεῖν more notavit Casaubonus ad Suetonium. Küst. Addere licet etiam Ruhkenium in Tim. p. 216. et quos excitavit Boisson. in Notices et Extr. T. X. p. 194. Sed ista non solum ab Iamblichi narratione discrepant, id quod facile constiterit Phot. insipienti Bibl. p. 74. h. sed evertuntur etiam diserte v. Κἀνδυλος significatione haec, καὶ ἐστιν ἐν τῷ Ἀκρόδρνα: ubi tricitur Küst. 12. Suidas videtur usus esse Eusebii in Od. τ'. p. 1862. Adde Schol. Kur. Phoen. 208. ad praesertim Lex. Seg. p. 366. sq. 13. καλεῖσθαι A. 17. Cf. Ba-
ntii Comm. palaeogr. p. 822.

1. Haec novissimis excerptis repetita sunt in vv. Ἡρακλείδης ὁ Λύκιος et Νικήτης. Debentur vero Philostrato V. Soph. I. 19. extr. τὸν δὲ ἄνδρα τοῦτον χρόνος ὑστερον Ἡρακλείδης ὁ Λύκιος σοφιστὴς διορθούμενος ἐπέγραψε Νικήτην τὸν κεκαθαυμένον. ἡγνόησε δὲ ἀκροθίνια Πνυμαία Κολοσσῶ ἐφαρμόζων. 3. κολοσσῶν A., in marg. παροιμία. 5. Gl. in marg. A. Ἀκροκορινθία Med. „Fortis hic legendum putat Ἀ Κορινθία: quod quidem non aspernari, sed tamen ferri etiam potest Ἀκροκορινθία, quoniam arx urbis Corinthi vocabatur Acrocorinthus: unde κατὰ συνεξοχὴν Acrocorinthia pro Corinthia satis apte dici potest. Corinthum autem meretricibus olim abundasse cum ex aliis scriptoribus constat, tum etiam ex Strabonis lib. VIII. p. 378. [adde Ath. XIII. p. 573. sq. Schol. Arist. Plut. 149.] Hinc intelligimus quare hoc loco mulier venalis pudicitiae appelletur Ἀκροκορινθία.” Küst. 7. Pertinet ad II. φ'. 249. ubi Schol. τὸ ἄνω μέρος τοῦ κύματος ἐξ ἐπιπολῆς μελαίνόμενος. Adde Hesych. et Etym. M. p. 54. 8. Respexit ad II. δ'. 533. Θρήικες ἀκρόκομοι, ubi Schol. Ἀκρόκομοι· ἦτοι ἄκρως κομῶντες, ἢ οἱ μὴ κομῶντες ἄγαν, μήτε πάλιν ἐπιλαμῆνοι τὴν κεφαλὴν. Cf. Apollon. Lex. p. 74. Etym. M. p. 53. Zon. p. 101. Lex. Seg. p. 367. 11. Sic A. Ἀκροκόλεια B. Med. Ἀκροκόλεια Aldus, om. vulg. Lex. Seg. p. 371. f. ἀκροκόλεια. δάμνα. Τηλεκλείδης. Sed ἀκροκόλεια Etym. M. p. 53. mendose, opinor. Affert Gaisf. Casaubonus in Athen. II, 23. p. 132. 12. Horum partem tradit Zon. p. 111. ἀκρόλειον et πρωτό-
λειον A. 15. Vox Polybiana. 17. Haec ad alienum locum accommodata Suidas delibavit e Schol. II. ρ'. 599. Particulae istius doctrinae praebent vv. Ἐπιλίγδην et Ἀλίγδην.

de superficialia. Barbarorum vero dicitur, cum fratre rem delibaverat, et, Ego, inquit, insidias struam, tu vero celtationibus utere et sagittis rem gere. Ubi ἔγνωμάτετε significat conculsa sententiamque agitabat. Ἀκροβόλοιο. Iaculatores, sagittarii. Ἀκροβυστία. Praeputium. Περιτρομή vero circumcisio membri virilis. Ἀκρογωνιαῖος. Ἀκρόδρνα. Fructus arborei, omnes arborum fructus. In eos alii candylum, alii omne genus arboreorum fructuum coniecerunt. Ἀκροθίνια. Fructuum annuorum primitiae. Proprie autem sic vocant primitias, quas mercatores deo dedicant, inde dicitur, quod e litore (θινός) servatae sint. Alii vero tradunt spolia bellica, quod multi per bella laedantur (h. e. σίνεσθαι), vel acervorum

summae partes; vel spolia. † Heraclides Lycius Sophista librum inscripsit hoc titulo, Νίκετες purgatus: ignorans se spolia Pygmaeorum aptare Colosso. Proverbium de iis qui frustra laborant dicitur. [Ἀκροκορινθία. Tanquam Corinthia celeris vulgato corpore quaestum factura. Quare sub voce Χοῖρος.] Ἀκροκελαινιόων Summis in undis nigricans. Ἀκρόκομοι. Modicam, vel nimiam comam alentes, vel qui verticem capitis comatum habent. Ἀκροκόλεια. Ἀκρόλειον. Primitiae: quemadmodum πρωτόλειον dicitur. Graecos immolasse Polyzenam victorie primitias. Et alibi: Quaeunque deorum erant donaria et primitiae. Ἀκρολοφία. Collis vertex. Ἄκρον ἐπιλίγδην. Est adverbium cum nominis

ταῦ ἐπιφανέδην· ὕσιν ἐπιφανῶσαι μόνον. καὶ ὅτι ἐν Ἰλιάδι ἄταξ, καὶ ἐν Ὀδυσσεΐ ἄταξ.

Ἄκρον ἔξεις. τὸ τῆς νεῶς ἄκρον.

Ἄκρον λάβε καὶ μέσον ἔξεις, παροιμία ἐπὶ τῶν δυσγυράτων καὶ δυσροήτων.

Ἄκρον ὄνυξ. τὸ ἄκρον τῆς νεκτῶς. καὶ ἄκρονυχία ὁμοίως διὰ τοῦ ὄ μικροῦ. Ἀκρόνυξ δὲ καὶ ἀκρονυχία, τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος καὶ τοῦ ὄρους, διὰ τοῦ ὦ μεγάλου.

Ἄκροποδιτί. ἄκροις ποσίν.

Ἄκρόπολις. Δαμάσκιος· Τὰ γὰρ ἐπιφανέστατα τῶν ὀργανισμῶν ὡς ἐπίπαι κοινὴν ἔχει τῆν φύσιν. γροίη δ' ἂν τις τὸ λεγόμενον ἐκ τῶν περὶ τὰς ἀκροπόλεις συμβαινόντων. αἵται γὰρ δοκοῦσι μὲν μεγάλα συμβάλλεσθαι πρὸς ἀσφάλειαν τῶν πολέμιων, ἐν οἷς ἂν ὄσι, καὶ πρὸς τὴν τῆς ἐλευθερίας φρουράκην· γίνονται δὲ καὶ πολλάκις αἵται δουλείας καὶ κακῶν ὁμολογημένων, ὡς φησι Πολύβιος.

Ἄκροπόλοισιν. ἄκρωρείαις.

Ἄκροστόλια. τὰ ἄκρα τῆς νηὸς. Τὰ δὲ ἐμπρόσθια τῆς σχεδίας ἡρέμα πρὸς τὸ μετώρον ἐς πρόωρον τύπον περιαγαγόντες καὶ ὑποκάμπσαντες, ὡς περ ἀκροστόλια [νηὸς] καὶ προέμβολα ἐκμικθόμενοι. Καὶ Ἀθήμιανός· Τὰ τε ἀκροστόλια τῆς βασιλίδος νηὸς χρυσῶ.

Ἄκροσφαλεῖς. ἄκροις ἐσφαλμένους. Ὁ δὲ ἐκέλευσε χωρεῖν ἐπὶ τοῖς ἵπποδασ καὶ ἀκροσφαλεῖς Οἴωνος. Ἄνευ γὰρ ἵππων οὐ ἠράδιως ἂν Ὀδννος τῆν γῆν πατήσειεν.

[Ἄκροσφαλεῖς. ἐν τῷ βαδίζειν σφαλλόμενοι. Τουτέστιν οἱ Ὀδννοι. Φιλοκτήτη·

Ὡς πάντα δεινὰ κάπικινδύνως βροτοῖς
κεῖται, παθεῖν μὲν εἶδ, παθεῖν δὲ ἴατερα.
χοῖ δ' ἐκτὸς ἦντα πημάτιον τὰ δειν' ὄραν·
χόταν τις εἶ ζῆ, τρηκαῦτα τὸν βῖον
σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διασφαρεῖς λάθρη.]

Ἄκροτελεύτιον ἔπος. κυρίως τὸ ἔσχατον κεφαλαίου τινὸς ποιητικοῦ. χρῶνται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ

1. Repetita sub v. Ἐπιφανέδην. 2. ἐν Ὀδυσσεΐ (Edd. ante Gaisf. Ὀδυσσεΐ) χ'. 278. ubi λέγδην extat. 4. Zenobius I, 57. Ἄκρον λάβε καὶ μέσον ἔξεις. ἐπὶ τῶν δυσγυράτων καὶ δυσροήτων. οἱ γὰρ τῆν ἰσχυρὰν νικήσαντες πόλεμον, ἐκπεσόντες τῆς πατρίδος, ἐχρήσαντο τῷ θεῷ. ὁ δὲ τὸ εἰρημένον αἰετοῖς ἀπέλεν. οἱ δὲ συμβαλόντες τὸν γρηγορὸν ἀκροστήριον τι κατασχόντες κατὰ μέσον γέγρασαν. ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς αἰτίας, ὕσιν τι δυσροήτων βέλομεν ἀντίπεσθαι, χρωμεῖθα τῷ προσηρημένῳ. Contraxit haec Arsen. p. 35. Auctorem edit etiam Prov. App. Vat. I, 5. ἡ ἱστορία παρ' Ἀναξανδορίδην (l. Ἀλεξανδορίδην cum Hemst. in Pint. p. 324.) ἐν πρώτῃ περὶ τῶν ἀκροπόλεων ἐν λέξοις ἀναθημάτων. 6. Zon. p. 106. ἀκρονυχία hinc observari iussit Schaeff. in Soph. Al. 285. addas Tzetzen in Hesiod. p. 276. Sed increbruit ἀκρονυχία, de quo Jacobs. in Philostr. p. 489. 10. Zon. p. 116. Al. Damascio quid rei fuerit cum tali narratione haud assequor, nec sermonis color scitamenta redolet sophistica. Polybio haec ascripta sunt inter fragm. gramm. 9. 15. Polybius more suo scribere debuit ἀσφάλειαν ἀπὸ τῶν π. Alii probant πόλεων. 17. καὶ add. A. 19. Sic Lex. Seg. p. 369. Pertinet ad formulam Homericam ἐν ἀκροπόλοισιν ὕσισιν Il. ε'. 523. Od. ι'. 205. 1. νηὸς mirum usurpari pro νεῶς. Uteriora Lex. Rhel. p. 202. Etym. M. p. 53. cf. Wess. in Diod. XVIII, 75. Locus Agathiae V. 21. p. 167. C. cuius novissimam partem repetit v. Προέμβολα. 2. Immo τῶν σχεδίων. 4. Excidit καὶ ante ὄσι. Deinde νηὸς irreperat ex versu continuo. 5. Ἀθήμιανός.] Particula de integriori loco decerpta. quem praestat v. Ναις. 7. Schol. Plaa. p. 401. 8. ἵππων καὶ ἀκροσφα. Huius hic dicuntur ἔσχατες, quod equis semper vehi assueti, raro pedibus ad ambulandum uterentur. Ammianus Marcellinus XXXI, 2, 6. Ad pedestres partium accommodati sunt pugnas, verum equis prope afflicti, duris quidem sed deformibus; et multiebriter hisdem nonnunquam insidentes, funguntur numeribus consuetis. Loquitur ibi de Hunnis. Kühst. Cf. v. Ἄποδας. 12. Τουτέστιν. οἱ Ὀδννοι. Φιλοκτήτη.] Hic locus in prioribus edit. [et A. B.] sic legitur: Τουτέστι φιλοκτήτη οἱ Ὀδννοι. Sed nemini dubium fore puto lectionem illam esse corruptissimam, et pro φιλοκτήτη recte me reposuisse Φιλοκτήτη: quoniam ea quae sequuntur ex Sophoclis Philoctet. 502 — 6. descripta sunt. Kühst. Quem miror primum id quod in oculos incurrit latuisse, haec lectoris cuiusdam manu repetita perperam ab superioribus divulsa fuisse, sic fere sananda: Ἄκροσφαλεῖς Οἴωνοι. οἱ ἐν τῷ βαδίζειν σφαλλόμενοι: eaque tanquam studiosi hominis annotationem, quae referret ad superiorem glossam, in marginem amandanda. Non enim Gaisfordum probamus, qui exemplum illud Ὁ δὲ — πατήσειεν ad inferiorem locum detradi iusserit. Deinde vellem Kühstern explicasset, quorsum pertineret ista Sophoclis laudatio. Quam cum parum sit credibile de v. ἴατερα traductum esse, suspicor hominem non inductum seu voci ἀκροσφαλεῖς (quod colligi licet e Lex. Seg. p. 367.) sive Hippocrateis at ἐπ' ἄκρον εὐεξται σφαλερῶ (v. Ruhnk. in Vellel. I. 17. Boisson. in Notices et Extr. T. XI. p. 154.) cum alios locos de sortis humanae vicissitudinibus allevisse, tum Sophoclis auctoritatem. Vide nos in v. Ἰστροδόμοι. 18. Priorem significatum e Phrynicho tradit Lex. Seg. p. 369.

proprietate mixtum, significans strictim, quatenus leviter attingitur. Notandum id semel in Iliade, semel in Odyssae legi. Ἄκρον ἔξεις. Summa navis pars. Ἄκρον λάβε. Summum cape, quo medium habeas. Proverbium de rebus ad explicandum et intelligendum difficultibus usurpatum. Ἀκρόνυξ. Prima noctis tempus. Idem ἀκρονυχία, sed cum ὄ littera. Ἀκρόνυξ vero et ἀκρονυχία, quod significat summam unguis et montis partem, cum ὦ. Ἀκροποδιτί. Summis pedum digitis. Ἀκρόπολις. [Arx urbis.] Damascius: Nam munimenta vel maxime insigne ancipitem plerumque natura sua habent unum: id quod quisvis facile intelliget, qui casus arcium consideraverit. Haec enim cum multum ad securitatem urbium, in quibus extant, et ad libertatis conservationem conferre videantur, tamen saepe numero servitutis et manifestorum malorum causae existunt, ut ait Polybius. Ἀκροπόλοι-

σιν. Montium verticibus. Ἄκροστόλια. Extremae navis partes. Cum autem anteriores ratis partes in prora species leniter circumegissent, incurrissentque, acrostolia quasi et rostrum navis imitantes. Et Arrianus: Aurea navis imperatoria acrostolia. Ἀκροσφαλεῖς. Vehementer titubantes. Ille autem eos ire iussit ad Hunnos, pedibus ingredi nescientes et in incessu labantes. sine equis enim Hunnos non facile terram contigerit. [Ἀκροσφαλεῖς. De Hunnis dicitur, qui saepius inter eundem labuntur. [Sophocles] Philoctete: Nimirum res mortalium omnes casibus et periculis sunt obnoxiae: quo fit ut nunc bene nunc male cum illis agatur. Oportet vero, quando calamitatum expertes sumus, mala prospicere: et donec res prospere succedunt, tum maxime cavendum ne rita nos fallat pessumdata.] Ἀκροτελεύτιον ἔπος. Proprie sic vocatur extrema versus pars, dicitur tamen etiam de oratione

πεῖθῃ. παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ τὸ ἄκρον τοῦ τέλους τοῦ στίχου· καλεῖται δὲ ἄκρον ἢ ἀρχὴ τοῦ στίχου.

ἡ ἀκρότομος· σκληρῆς, ἰψηλῆς, ἢ δξύτατος λίθος, ἢ δρυῖν. καὶ ἀκρότομος πέτρα ἢ σκληρὰ καὶ ἀτητος· ἀκρότομον δὲ ὄρος τὸ δυνατόν παρὰ τῷ Ἰωβ. Ἐν Ἀραβίῳ τῷ ὄρει πέτρα ἀκρότομος ἦν, κρημνῶν μέσῃ ἀνέχουσα· οὐ δὴ πύργον οἱ πάλαι ἄνθρωποι βραχὺν κομιδῇ ποιησάμενοι καταφυγῆς ὄνα· ἰσχυρὰν καὶ ἱμῆχανον, τῆς τοῦ χωρίου φύσεως σφίσι ξυλλαμβανούσης, ἐδείκνυτο.

[Ἀκροφυσῶν λόγους, ἔστιν ἐν τῷ Ἀπ' ἀκροφυσῶν λόγους ἐνδείκνυται.]

Ἀκροχειρίζεσθαι. πνικτεῖν ἢ παγκρατιάζειν πρὸς ἕτερον ἄνευ συμπλοκῆς, ἢ ἴσως ἄκραις ταῖς χερσὶ μετ' ἄλλου γυμνάζεσθαι. καὶ Ἀκροχειροσύτης οὕτω καλούμενος· λαμβανόμενος γὰρ ἄκρων τῶν χειρῶν τοῦ ἀταγωνιστοῦ ἔκλα, καὶ οὐ πρότερον ἠφίστα, πρὶν αἰσθῆτο ἀταγωνεῖσσαντος. Ἦν δὲ καὶ Ἀκροχέριος Μεσσηνίος ἐκ Σικελίας, παραπλησίως ἀγωνιζόμενος. οὕτως δὲ ἐτάλαιε, καὶ

Ἀκροχειρὶς τὸ ἄκρον τῆς χειρὸς.

Ἀκρόχολος, ὁ πρὸς ὀλίγον δορυζόμενος. Ἀκρόχολος δὲ ὁ πρὸς ὀλίγον χολεύων.

Ἀκρωλένιον, τὸ ἄκρον τῆς χειρὸς.

Ἀκρων, Ἀκροαγαντίνος, ἰατρός, υἱὸς Ξένωνος. 25 πόδες.

1. Sic A. Edebatur ante Gaisf. καὶ παρὰ Θ. Θουκυδίδῃ II, 17. cuius e Schol. profecit Suidas. τοῦ τέλους] L. cum Schol. τὸ τέλος. 2. καὶ ante ἡ om. A. 3. Glossa sacra. Zon. p. 101. λίθος recte collocavit ante σκληρῆς. Cf. iutpp. Mesychni. 4. V. Schweigh. in Polyb. IX, 27, 4. 5. δυνατόν] Probo coniecturam Pearsoni, qui ad marginem Suidae hic annotaverat scribendam esse δύσ- 6. τῷ Ἰωβ, A. et Med. unde uescio quis confecit vulgatum τῷ Ἰωσήφ. Vide Iob. XL, 15. de quo monuit etiam Burneius. Qui sequitur locus est Procopii B. Vand. II, 20. Atque haud soio an exciderit καὶ 7. ἐξ ἰσθμῶν Procop. Indidem correxi scripturam editam ὁ δὲ. 11. Om. gl. A. ἐν τῷ om. B. 12. λόγους ἐνδ. om. vulg. et Gaisf. 13. V. Buhk. in Tim. p. 19. Lex. Seg. p. 370. 15. καὶ Ἀκροχειρῆς οὕτω καλούμενος] Sic appellatus est Substratus Sicyonius, nobilis Pancratiasta, ut discimus e Pausaniae I, VI, 4. unde Suidas locum hunc descripsit. Vide etiam infra v. Ἀκροχέριος, ubi eadem repetuntur, sed male ad Leontiscum referuntur. Küst. Adde v. Σώστρατος. 16. παραπλησίως Paus. 17. κατέκλα v. Ἀκροχέριος. 18. ἠφίστα Paus., ἀφίτα v. Σώστρατος. πρὶν αἰσθῆτο bis Suidas: πρὶν ἢ hoc loco Küst. et Gaisf. inuisis A. B. E. Med. 19. De Leontisco Pausanias I, I, et Athen. XIII, p. 578. F. Ἀκροχέριος δὲ διὰ τοῦ ὠ μεγάλου ὁ πρὸς vulg. ab Aldo. 25. Ἀκρων — ἠσπύλον ἄ] Totidem fere verbis Eudocia p. 49. 2. ἀκροχέριος error Aldinae, e compendio Med. natus. 6. Epigramma sumptum e Diog. Laert. VIII, 65. Cf. Iacobs. in Anthol. T. VI, p. 317. A. P. II, p. 761. n. 21. 7. ἄκρον bis Med. 15. ταῦτη A. 17. Ξενονῶν Anab. III, 4, 37. 88. verbis nūmus diligenter relatis. ὁ om. B. 18. τοῦ ante ὄρους om. A. qui mox om. ἀφ' ἧς — τοῦ ὄρους. 19. ἀφ' ἧς Xenoph. 21. Eadem doctrina Hesychii, Eustath. in Od. τ'. p. 1862. et Lex. Seg. p. 370. quae reconquirit vv. Τέρμα ἐπ' Ὑπώρεια. Φιζοφο Α.

solita. Apud Thucydidem autem vocatur finis, versus extremus. Verum potest ipsum versus initium ἄκρον dici. Ἀκρότομος. Durus, excelsus, vel acutissimus lapis, qui secat. Et ἀκρότομος πέτρα, dura rupes quaeque perfodi non possit. Apud Iobum vero ἰσχυρῶν dicitur de monte, cuius est robur validissimum. In Ἀραβίῳ monte fuit aspera rupes, in medio praeruptorum saxorum eminens: ubi prisci homines cum turrim admodum ex- ἰσχυρῶν dicitur de monte, cuius est robur validissimum. In Ἀραβίῳ monte fuit aspera rupes, in medio praeruptorum saxorum eminens: ubi prisci homines cum turrim admodum ex- ἰσχυρῶν dicitur de monte, cuius est robur validissimum. In Ἀραβίῳ monte fuit aspera rupes, in medio praeruptorum saxorum eminens: ubi prisci homines cum turrim admodum ex-

δοορίστευσεν ἐν ταῖς Ἀθήναις ἅμα Ἐμπεδοκλεῖ. ἔστιν οὖν προσηύτερος Ἴπποκράτους. ἔγραψε περὶ ἱατρικῆς, Διοφίδι διαλέκτω. περὶ τροφῆς ὑγιεινῶν βιβλίον ἄ. ἔστι δὲ καὶ οὕτως τῶν τινά πνεύματα ση- 5 μειωσαμένων. εἰς τοῦτον ἐποίησεν Ἐμπεδοκλεῖς το- θαστικὸν ἐπίγραμμα·

Ἄκρον ἱατροῦ Ἀκρων, Ἀκροαγαντίνον. πατρός ἄκρον,

κρότει κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης.

10 τινὲς δὲ τὸν δευτέρου στίχον οὕτω προσφέρουσι·

ἀκροτάτης κορυφῆς τμήθος ἄκρος κατέχει.

τοῦτο τινες Σιμωνίδου φασὶν εἶναι.

Ἀκρόνυξ, τὸ ἄκρον τοῦ ἠνίχου, καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ὄρους. καὶ ἀκρόνυξια δημοῦς. Ὁ δὲ φυλακῆ 15 τιμὴ ἐπὶ τῆς ἀκρόνυχίας ἐντεχνῶν ταύτην αἰνυδίω προσβολῇ ἐπέψατο. Ἔστι δὲ ἀκρόνυξια καὶ ἡ ἀκρόρεια τοῦ ὄρους. καὶ Ξενοφῶν· Ἐπεὶ δὲ ἐώρα ὁ Χει- ρίσσοφος προκατελιμμένην τὴν ἀκρόνυχίαν ὄρους, ἀφ' ἧς ἡ κατάβασις ἦν εἰς τὸ πεδίον. † Ἐνδοτέρω 20 χωροῦντων, ἀκρόνυξια τοῦ ὄρους ἐπανίστατο.

Ἀκρόρεια, ἐξοχὴ, κορυφὴ. εἰς τρία γὰρ διή- ρηται τὸ ὄρος, εἰς ἀκρόρειαν, εἰς ὑπώρειαν, εἰς τέρμα. ἀκρόρεια μὲν ἐστὶν ἡ κορυφὴ, ὑπώρεια δὲ τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, τέρμα δὲ τὰ τελευταῖα καὶ

medica, filius Xenonis, qui Athenis eodem quo Empedocles tem- pore literis vacavit. fuit igitur Hippocrate antiquior. Scripsit de arte Medica, dialecto Dorica; item de salubri victus ratione librum unum. Ceterum hic in eorum fuit numero, qui ventos quosdam observarunt. In hunc Empedocles tall epigrammate lusit: Sum- mum medicum Acronem, Agrigentinum, summi patris filium, tegit summus vertex summae patriae. Sunt qui versum secun- dum sic proferunt: Summi culminis summum habet sepulcrum. Hoc epigramma quidam Simonidis esse dicunt. Ἀκρόρεια. Summa uuguis pars, item montis cacumen. Similiter ἀκρόνυ- ξια. Ille cum in praesidium quoddam in summo montis cacu- mine collocatum incidisset, id subito impressione in fugam vertit. Ἀκρόνυξια vero montis cacumen significare docet Xeno- phon: Cum autem videret Chirisophus occupatum esse montis vertexem, ex quo descensus erat in planitiem. † Cum interius recederent, montis vertex obstabat. Ἀκρόρεια Summa montis pars, vertex. In tres enim partes mons dividitur. In ἀκρόρειαν, ὑπώρειαν, τέρμα: quarum ἀκρόρεια est montis vertex, ὑπώρεια latera montis τέρμα vero partes extremae et quasi pedes.

Ἄκρος. ἀντὶ τοῦ τέλειος. Εἰς ἄκρον ἑλλη-
κῶς.

Ἄκρωτηριάζω. αἰτιατικῆ. τέμνω τὰ ἄκρα.
καὶ ἀκρωτηριασμός.

Ἄκρωτήριον.

Ἀκταίη. ἡ παραθαλασσία. ἐν Ἐπιγράμματι.

Δῶρα παρ' ἀκταίης σοι τὰδ' ἐπωφελίης.

καὶ αἰθίης.

Καὶ βατράχων ὄμιλον εἶδον ἀκταίων.

Ἀκταίνειν. ἀκολασταίνειν, γαυριᾶν, καὶ ἀτά-
κτως πηδᾶν, ἢ πρὸς συνουσίαν ὀρμᾶν.

Ἀκταίων, Ἀκταίωνος. ὄνομα κύριον. καὶ
Ἀκταιονίδων.

Τῶν Ἀκταιονίδων ἔσσι μία σκυλάκων.

ἐν Ἐπιγράμματι. συνέστειλε δὲ τὸ ὦ διὰ τὸ μέτρον. 15

Ἀκτῆ. αἰγιαλὸς παραθαλάσσιος.

Ἀκτῆ. ἰδίως ἐπιθαλαττιδῖος τις μοῖρα τῆς Ἀτ-
τικῆς, ὅθεν καὶ ὁ ἀκτίτης λίθος. ἐκάλουν δὲ οὕτως
καὶ τὴν Ἀττικὴν, οἱ μὲν ἀπὸ τίνος Ἀκταίωνος βα-
σιλέως, οἱ δὲ διὰ τὸ τὴν πλείω τῆς χώρας ἐπιθα-
λάττιον εἶναι.

Ἀκτια. ἀγὼν παλαιός. ὡς Καλλίμαχος ἐν τῷ
περὶ τῶν Ἀγώνων δῆλον ποιεῖ.

[Ἀκτίτης λίθος. ἄνω ἐν τῷ Ἀκτῆ.]

Ἀκοινώνητος. ὁ ἀκριβής.

Ἀκοίτης. ἀρσενικῶς ὁ ἀνήρ. ἄκοιτις δὲ θη-
λυκῶς ἡ γυνή. καὶ τὸ πληθυντικὸν τὰς ἀκοίτις.

Ἀκύλας. Φιλόσοφος. Σχόλια λογικὰ γεγρα-
φῶς περὶ συλλογισμῶν.

Ἀκύλας. Γραμματικὸς καὶ μουσικὸς.

Ἀκυληία. πόλις Ἰταλίας πολυάνθρωπος, προ-
κειμένη ἐν Θαλάττῃ. καὶ Ἀκυληῖοι οἱ πολῖται.

Ἀκύλλιος. ὄνομα κύριον.

Ἀκυλος. τῆς πρίνου ὁ καρπός. Ἐκυλος δὲ εἶ-
δος βοτάνης.

Ἀκύμονα. ἀτάραχον. καὶ ἀκύμων μὴ γεννώσα·
ὡς ἐγκύμων ἢ συνειληφύτα. καὶ ἀκυμότερος.

Ἄλα. θάλασσαν.

Ἄλλὰ. ἀντὶ τοῦ ὅταν δέ, καὶ ἀντὶ τοῦ γέ.

Ἄλα. τὰ κόπρια. ἐν Ὀδυσσεΐα.

Οὐδ' οὐδ' ἂν ἐξ οἴκου σὺ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλα
δοίης.

Ἀλαβαστροθήκας. τὰς θήκας τῶν ἀλαβάστων
Δημοσθένης λέγει. ἐν τῇ συνηθείᾳ μυροθήκας κα-
λοῦσιν. Ἀλάβαστοι δὲ εἰσι λήκυθοι, ὧν οὐκ ἔστι
λαβέσθαι διὰ λειότητα. Ἀριστοφάνης.

1. Locus ab ordine litterarum alienus. De formula εἰς ἄ. ε. varia congestis Gaisf. in Add. Quae sequebantur ἄκρος δὲ ἐπιθῆμα-
τικῶς omisi cum A. 5. V. Salm. in Hist. Aug. T. I. p. 678. 6. ἐν Ἐπιγράμματι Maecii VII, 2. in A. P. I. p. 195. n. 33. Cf.
v. Hirsopus et Zon. p. 107. 9. Versus Babrii: v. Tyrwh. p. 33. 10. V. Ruhn. in Tim. p. 21. ἀκολασταίνειν ignorans
grammatici. 13. Ἀκταιονίδων bis A. 15. ἐν Ἐπιγράμματι Damocharidis A. P. I. p. 365. n. 206.: cf. v. Ἀνδροβόρων. Haec
indocia manus in v. Ἀκταιονίδων inveniunt. συνέστειλε . . . μέτρον om. A. Ἀκταιονίδων διὰ τὸ ὄ μικρὸν διὰ τὸ μέτρον mg.
Similiter B. 16. Differt Zon. p. 107. 17. Harpocration et Lex. Seg. p. 370. Causas nominis disceptavit Stephanus Byz. sive
Eust. in Dionys. 423. Cf. Elym. M. p. 54. 18. De lapide acitae sive Penticelae satris obscurae Hesych. v. Ἀκταία. ἐκάλει A.
19. Ἀκταίωνος Lex. Seg. et Harp. Pal. Sed v. Bekk. Anecd. p. 1313. deque Actaeo Siebel. in Pausan. I, 2, 5. 20. Kusterus
μοῖραν post πλείω ex Harpocrationis libris vulgaribus recepit. 22. Sic Harpocration et Lex. Seg. p. 373.: de ludis Actis vide
Stephanum in v. Ἀκτία Med. 23. V. Krausoh. p. 252.
1. Habet A. in marg. . . 2. ὁ ἀμύγης Τουρ. 5.: Cf. Eudocia p. 56. 7. καὶ Eudocia p. 62. praebuit. 9. Ἀκυληῖοι Zon. p. 107.
Immo cum Steph. Byz. Ἀκυληῖοι. 11. Repetita sub v. Ἐκυλος. Ceterum haec aliorumque grammaticorum observata pendens
ab Od. κ'. 242. 13. ἢ μὴ leg. cum Lex. Seg. p. 373. Spectat ad Eurip. Iph. T. 1444. et Androm. 158. 14. ἀκυμότερος A.
15. Glossa Homericæ. Copiosius Lex. Seg. p. 374. 16. Ἄλλὰ — γε om. vulg. invito Zon. p. 139. Schol. Plat. p. 336. τὸ ἀλλὰ
λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἔστω, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅταν δέ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἔπειτα δέ. Adde Zon. p. 139. Quod affert Lex. Seg. p. 376.
ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ ὅταν. Σοφοκλῆς, Brunckius ibi reponabat καὶ. 17. Sic Zon. p. 130. Vidit Kusterus glossam esse profectam ab
Callistrati commento, qui Schol. et Eust. testibus in Odysseae versus deinceps apposito σ'. 455. οὐδ' ἄλα iunctim proferret, ut easet
τὰ κόπρια, ἢ παρὰ τῷ οὐδ' ἄλα κεῖται. 18. ἂν om. A. B. E. Med. cum Zon. „In proverbium ablit οὐδ' ἄλα δοίης, i. e. ne rem
vilissimam quidem dederis: quod dicitur de homine sordido et avaro. Eustathius in Od. σ'. p. 1827, 57. Τὸ δὲ οὐδ' ἄλα δοίης
ἀντὶ τοῦ οὐδὲ τὸ ἄλας τὸ ἐπὶ ξενίᾳ διδόμενον. ἵνα λέγῃ παροικιωδῶς, οὐδὲ τὸ εὐτελέστατον ἂν δοίης. Proverbio hoc Home-
rico usus est Theocritus XXVII, 60. Φῆς μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὑστερον οὐδ' ἄλα δοίης: ad quem locum vide Casaubo-
num.” Kist. 20. Sic Harpocration Pal. 21. Δημοσθένης de F. Lex. p. 415. ubi vulgabatur ἀλαβαστροθήκας. Cf. Brunck. in
Arist. Ach. 1053. Excidit ἄς post λέγει. 23. Ἀριστοφάνης Acharn. 1021.

Ἄκρος. Perfectus. Qui ad summum pervenit. Ἀκρω-
τηριάζω. Apm accusativo. Extrema abscindo. Item ἀκρω-
τηριασμός. Ἀκρωτήριον. Ἀκταίη. Maritima. In
Epigrammate: Haec tibi dona de maritimo quaestu. Et alibi:
Raparum turbam vidi litoratum. Ἀκταίνειν. Lasci-
vire, ferocire, in composito saltare, vel in venere m ruere.
Ἀκταίων. Actaeon, Actaeonis, nomen proprium. Et Ἀκταιο-
νίδων. Una es canum Actaeonidum: in Epigrammate; ubi
oi littera propter metrum corripitur. Ἀκτῆ. Litus mariti-
mum. Ἀκτῆ. Acte, proprie sic vocata maritima quaedam
Atticae pars. unde etiam actites lapis. Sic autem ipsam At-
ticam vocabant, aliis auctoribus de Actaeone rege, nifiis, quod
maior regionis pars easet maritima. Ἀκτια. Actia, cer-
tamen antiquum, de quo Callimachus libro de Certaminibus.
Ἀκτίτης λίθος. De quo vide supra vocem Ἀκτῆ. Ἀκοι-

νώνητος. Rigidus. Ἀκοίτης. Genere masculino, viz.
Ἀκοίτης vero genere feminino uxor; cuius pluralis ἀκοίτις.
Ἀκύλας. Aquila, philosophus, qui commentarios logicos de
syllogismis scripsit. Ἀκύλας. Aquila, grammaticus et
musicus. Ἀκυληία. Aquileia, urbs Italiae populosa, ad
mare sita: cuius cives Aquileienses. Ἀκύλλιος. Nomen
proprium. Ἀκυλος. Illicis fructus. Ἐκυλος vero genus her-
bae. Ἀκύμονα. Tranquillum. Et ἀκύμων sterilis: ut ἐγκύ-
μων, quae gravida est. Et ἀκυμότερος Ἄλα. Mare. Ἄ-
λά. Usurpatur etiam pro cum autem et quidem. Ἄλα.
Sordes. In Odyssea: Tu profecto ne mīrum quidem salis a-
te petenti ex dono tua dases. Ἀλαβαστροθήκας. Am-
pillas unguentarias dixit Demosthenes, quas vulgo μυροθή-
κας appellare solent. Ἀλάβαστοι autem sunt ampullae, ita di-
ctae quod propter levorem prehendi nequeunt. Aristophanes:

Ἐς τὸν ἀλάβαστον κύαθον εἰρήνης ἕνα.
 ὡσεὶ ἔλγε κοχλιάριον ἐν.
 Ἀλάβαστρος. ἕγγος μύρον, μὴ ἔχει λαβὰς,
 λίθινος ἢ λίθινος μυροθήκη.
 Ἀλλὰ γὰρ ἀντι τοῦ δέ. Εὐπολις. * * Ἀλλὰ
 γὰρ ἀδυμοῦντες ἄνδρες οὐποτε τράπαιον ἐστήσαντο.
 ἢ παροιμία ἐπὶ πικρῶν ἀδυμίαν μηδὲν γενναῖον
 πράττειν δυναμένων.
 Ἀλλὰ δ' ἀλλεχοῦ καλὰ. παρόσον τὰς Εὐ-
 μενίδας ἄλλοι ἄλλως καλοῦσιν. ἄλλα οὖν ὀνόματα
 παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζονται, παρ' ἡμῖν δὲ ταῦτα,
 τὸ ὄνομα ζεῖν αὐτὰς Εὐμενίδας, κατ' εὐφημισμὸν
 τὰς Ἐρινύδας.

[Ἀλλαγμα. ὁ Προφήτης φησὶ καὶ οὐκ ἦν
 πλήθος ἐν τοῖς ἀλλάγμασιν ἡμῶν.]

Ἀλαζονεὺς θάι. γενικῆ.

Ἀλαζονεῖα. ὑπερηφανία. Πολύβιος. Τοῖς
 γὰρ πλείστοις ὑπεγεγόνει τις ζῆλος οὐκ εὐτυχῆς ἐκ
 τῆς τῶν ἄλλων ἀλαζονείας καὶ ἀκαιρίας. Παρὰ δὲ
 τῷ Ἀποστόλῳ τοὺς ἐφ' οἷς οὐκ ἔχουσιν ἀγχοῦντας, 20
 ὡς ἔχοντας, ἀλαζόνας νοητέον. Καὶ Ἰωσήπος. Ἦν
 γὰρ αὐτοῖς ἀλαζονεῖα ὡς ἐπ' ἀγαθοῖς, καιομένης
 τῆς πόλεως.

Ἀλαζών. πλάνος, ὑπερήφανος, ψευδῆς. πα-
 ρὰ τὸ ἐν ἄλλῃ ζῆν. καὶ ἀλαζονοχουνοφλύαρος ὁ μέ-
 θηρος καὶ λῆθος. ἢ ἀλαζών, ἄλλως ζῶν. ὅστις
 ματαιῶς. ἰδίως δὲ ἀλαζόνας τοὺς ψευδέας ἐκάλου,
 ἢ ἐπεὶ λέγειν ἐπαγγέλλονται περὶ ἐν μὴ ἴσασιν. Ἀ-
 λαζών. ὁ ἀλάμεγος, οὐκ ἐξ ἀλλοῦ. Πλάτων δὲ
 ἀλαζόσιν ἀντὶ τοῦ ψεύστατος. ἢ Ἀλαζών, ὁ μείζονα
 τῆς ἑαυτοῦ ἀξίας κομπάζων καὶ φρονῶν. Ὁ δὲ πρὸς
 ἕκαστον τῶν προσώπων ἀλαζονεῖα, συμπλάττειν
 ἀπ' τῶν εἰκάτων.

Ἀλαλαγμός. ἐπιτήκειος ὕμνος. ἢ φωνὴ ὑπὸ
 τῶν θαυμάσιωτέρων κατὰ τῶν δειλιῶντων. ἀλαλα-
 γμὸς οὖν ὕψωμα φωνῆς. καὶ Ἀλαλάσατε, κροτή-
 σατε.

15 Ἀλαλαλαὶ ἰὴ παιήων. ἐπιφώνημα χοροῦ.

Ἀλάλημαι. τεθορύβημαι, πεπλάνημαι. καὶ
 ἀλαλύπημαι ὁμοίως.

Ἀλαλητόν. θόρυβον. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ
 ἄ ἐπιτακικοῦ.

Ἀλαλκεῖν. ἀποδιῶξαι, ἀποσοβῆσαι.

Τί φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ' υἰάσιν;
 ἦνικ' ἀλαλκεῖν.

τῶν παίδων αἰδὴν οὐδὲ θεοῖς δύναμις.

1. τὸ ἀλάβαστρον B. 2. E Schol. Arist. ἐν om. vulg. 4. λίθινος ἢ ψήγιος μυροθήκη Lex. Seg. p. 374. et Zon. p. 130. 5. Eupoli-
 dis fragmentum quod Gaisf. ab Suida consulto praetermissum putat, praestat Lex. Seg. p. 377. καὶ δὲν βεβρωκός, ἀλλὰ γὰρ στέ-
 φανον ἔχων. Similiter scriptores aevi ceterioris multi, quos attigit Iacobs. in Aelian. XIII, 11. Ἀλλὰ — ἐστὶσαντο locus Pla-
 tonis Critia p. 108. ubi verius ἐστὶσαν legitur. Monuerunt Abreschius et Porsonus: quippe haec pro verbis Eupolidis habeban-
 tur, emendarique coepta sunt etiam a Plesono in Moer. p. 461. 6. οὐδέποτε B. E. 9. E Schol. Sophocl. Oed. C. 43. Cf.
 v. Ἐρμενίδες. 11. νομίζεται] νομίζονται A. E. Med. 14. Explicationis loco Zon. p. 130. ἀντιεπαγωγῆ. Vulg. ἄλλαγμα et
 ἀλλάγμα. Locus Psalm. 43, 12. subdifficilis. Om. gl. A. is in mg. ἀλλάγμα ὁ ἐξ φη, deus ἀλλάγμασιν cum B. 16. Ἀλα-
 γμὸς om. vulg. 17. Πολύβιος XI, 8, 4. cuius locus plenior extat in v. Ζηροῦσινα. 19. Παρὰ δὲ τῷ Ἀποστόλῳ κτλ. habet
 Θεομενίους in Ep. ad Rom. I, 30. adde Zon. p. 124. 21. Ἰωσήπος B. Ind. VI, 7, 2. negligenter excerptus: ἦν γὰρ αὐτοῖς μετὰ-
 ροῖά μιν οὐδέμια τῶν κακῶν, ἀλαζονεῖα δ' ὡς ἐπ' ἀγαθοῖς. καιομένην γὰρ ἀφροσύνην τὴν πόλιν Ἰλαροῖς τοῖς προσώποις, εὐθυ-
 μοῖ τὴν τελευταίην προσδέχασθαι ἔλεγον κτλ.
1. Cf. v. Εἰρων. 2. Vox Arcestrati ap. Athen. I. p. 29. C. 4. E Schol. Arist. Nub. 102. medlis quibusdam omissis. Cf. Lex.
 Ebel. pp. 197. 243. et v. Σαλάκων. ἀλαζόνας — ἴσασιν om. A. 6. Πλάτων: v. Ruhnck. in Tim. p. 21. sq. 7. E Schol.
 Aristoph. Equ. 269. 8. Locus repetitus in v. Πιλότων. 13. Glossa sacra: v. intpp. Hesychii et Zon. p. 134. οὖν om. B.
 14. Subjungit A. καὶ δὲ ἀλαλάσατε. 15. ἀλαλαὶ vulg. Pertinet ad Aristoph. Lysistr. 1294. et Av. extr. παίων A. 16. II. ψ'. 74.
 πεπλάνημαι om. B. ἀλαλύπημαι (eadem ratione explicantibus Apollon. p. 89. Zon. p. 134. cf. Etym. M. p. 56.) II. κ'. 94.
 18. Ut in II. δ'. 436. ubi Schol. brev. κατ' ἀντίφρασιν. ἢ κατ' ἄλλα ἐπιτακικόν. 21. Distichum Antipatri Sidon. LXVII. 7. 8.

In ampullam cedo mihi cyathum pacis unum. Quasi diceret
 unum cochleare. Ἀλάβαστρον. Vas unguentarium lapi-
 deum, quod nullam habet ansam; vel lapidea myrotheca.
 Ἀλλὰ γὰρ. Pro sed, apud Eupolin. Sed homines qui ani-
 mas despondent, nunquam tropaeum statuerunt. Prover-
 bium de iis dicitur qui propter ignaviam nihil praecleari perficere
 possunt. Ἀλλὰ δ' ἀλλεχοῦ καλὰ. Alia enim alibi pul-
 chra censentur. Hoc inde dictum, quod Eumenidas alii aliter
 vocant: igitur alia nomina apud alios pulchra existimantur, apud
 nos vero haec, ut boni omnino eas gratia vocemus Eumenides,
 quae vulgo sunt Erinnyes. Ἀλλαγμα. Propheta dicit: Non
 apud nos erat multitudo in commutationibus. Ἀλαζονεῖα
 θάι. Arum genitivo. Ἀλαζονεῖα. Arrogantia. Poly-
 bios: Plerisque enim inerat quaedam infelix aemulatio, pro-
 pter reliquorum arrogantiam et importunitatem. Sed apud
 Apostolum ἀλαζόνας intelligere oportet eos, qui quae non habent,
 iactant quasi habeant. Et Iosephus: Tanquam praeclearis fa-

cinoribus gloriabantur, cum urbs incenderetur. Ἀλαζών.
 Impostor, superbus, mendax. dictus quod in erroribus vitam
 agit. Et ἀλαζονοχουνοφλύαρος, ebriosus et nugator. Vel ἀλα-
 ζών dictus, quasi temere vivens. Singulatim vero ἀλαζόνας vo-
 cant mendaces, quia prostentur dicturos de rebus, quas ignorant.
 Ἀλαζών. Qui hinc et inde vagatur. Sic Alcæus. Plato vero
 ἀλαζόσι dixit de mendacibus. Vel Ἀλαζών is dicitur qui maiora
 sibi arrogat. et magnificentius de se scitit quam pro meritis.
 Ille vero apud antiquosque accedentium gloriabatur, ex re-
 similitibus fidem sibi colligens. Ἀλαλαγμός. Carme de
 parta victoria; vel vox, quae ab audacioribus contra timidiore
 editur. Significat igitur vocis elationem. Et Ἀλαλάσατε, plau-
 dite. Ἀλαλαὶ ἰὴ παιήων. Acclamatio Chori. Ἀλάλη-
 μαι. Turbatum sum, vagor. Idem quod ἀλαλύπημαι. Ἀλα-
 λητόν. Tumultum. Per pleonasmum ἄ intensivi. Ἀλαλ-
 κεῖν. Repellere, propulsare. Quid mortuos gemimus ob filios?
 quando propulsare ab filiis mortem ne diis quidem licet.

Ἄλλα μὲν ὁ Λεύκωνος ὄνος φέρει, ἄλλα δὲ Λεύκων.

Ἄλλ' ἀντίπεσε τὴν ἐπ' ἄγκυραν θεός. ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα γενομένων. παρόσον οἱ ναῦται πολλάκις ἠγρούμενοι ἄγκυραν βάλλιν ἢ προσορμιεῖσθαι, ἐς τοῦπίσω ἔπλευσαν.

Ἄλάνεια. ἢ ἀλαζονεία. παροιμία.

Ἄλλαντοπώλης. ὁ εἶδη ἐντέρων πωλῶν, ἐντεροπώλης. ἀλλᾶς γὰρ τὸ ἐντερον, ἀλλάντος. Ἄντι τροπαίου ἔστησαν τῷ στρατηγῷ σημῖον, ἀλλάντας τε αὐτοῦ ἀποκρεμάσαντες τοῖς πολεμίοις σὺν γέλῳτι ἐπειώθασον. Ἀριστοφάνης.

Ἦρα φαγεῖν ἀλλάντας ἐξ Ἀπατουρίων.

Ἀπατούρια δὲ ἑορτὴ δημοτελής ἀγομένη παρ' Ἀθηναίοις.

Ἄλλὰ νῦν.

Ὡ θεοὶ πατρῷοι συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.

ἀντὶ τοῦ διὰ τάχους. ἢ Τραγωδία φησί.

Ἄλλαξάμενος. Ἀππιανός. Ὅτι πατρίδα καὶ γένος ἀλλαξάμενος ἦκοι, τὸ μηδὲν ἠγροῦμενος, ἢ τὰ τῶν Οἰολούσκων ἀντὶ τῆς πατρίδος αἰρήσεσθαι βουλευθεῖς. Ἄλλαξάμενος. προτιμίας. Ἰπέρ

τοῦ κέρδους ὁ κακοδαίμων τὴν πτήρωσιν ἀλλαξάμενος· καὶ ἦν παράδειγμα καὶ παιδεύμα πᾶσιν, ὥστε μὴ τολμᾶν μηδὲ κερδαίνειν παραπλήσια.

Ἄλαός. ὁ τυφλός. κατὰ στέρησιν τοῦ λάειν, ὁ ἔστι βλέπειν. καὶ Ἀλαοσκοπιήν. Ὅμηρος.

Οὐδ' ἀλαοσκοπιήν εἶχε.

παροιμιακῶς, ἀντὶ τοῦ οὐ τυφλῶς ἐσκοπίαζεν.

Ἀλαοτόχος. ὁ τυφλὰ γενῶν.

Ἄλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν ἦδη.

τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινω

τὴν παλαιάν· ὑπὸ λίθῳ γὰρ

παντὶ που χρὴ μὴ δάκη ῥήτωρ ἀφρεῖν.

ἢ δὲ παροιμία· Ἰπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος εὐδαίφυλάσσει.

Ἄλαπάξαι. πορθῆσαι, κενῶσαι, ὁμαλίσει. ἀπὸ μεταφορᾶς λαπάθου βοτάνης, κενωτικῆς γαστρούς.

Ἄλλαρίοις. σιτηρεσίοις. Ὁ δὲ Μακεδόνιος συνέταξεν ἐκκλησιαστικοῖς ἀλλαρίοις ἀποτρέφασθαι.

Ἄλλᾶς ἀλλάντος. εἶδος ἐντέρου ἐσκενασμένου. καὶ ἄλλαντοπώλης ὁ ταῦτα πωλῶν.

Ἄλας ἄγων καθ' εὐδαίσει. παροιμία ἐπὶ τῶν

1. De hoc proverbio sic Zenobius I. 74. cum Diogeniano II. 21. (unde formam dicerii hanc effici licuit, ἄλλα μὲν οὖν Λεύκωνος ὄνος φέρει, ἄλλα δὲ Λεύκων) et Arsen. p. 41.: Λέγεται μὲν ἐπὶ τῶν ἀσημαῖων τοῖς ἔργοις τοῖς λόγοις παρεχομένων. Λεύκων γὰρ τις γεωργὸς μέλιτος ἀσκοῦς εἰς γομῶν ἐμβάλων ἐκμίξεν Ἀθήνας, κριθῶς [οὐ] τοῖς φασμαῖς ἐμβάλων, ὡς ὑπὸ χριθῶν ὀλίγον ἀσπραγθῆσάμενος τέλος. τοῦ δ' ὄνου πεισῶτος οἱ τελευτᾶν βοηθῆσαι βουλέμενοι ἐμαθόν, ὅτι μέλι ἐστὶ, καὶ ἀπνέγκαντο αὐτὸ ὡς ἀτελοῦρητον. Ad Leuconis fabulam ὄνος ἀσκοῦσός τις respici vidit Toup. I. p. 383. „Posui γέροι cum A. post ὄνος, quod vulgo post Λεύκων.“ Gaisf. 3. ἀντίπεσε, ut in iambico senario, tacite Schottus in Prov. e Suida I. 91. post H. Wolfium. Küst. loquebat cum Wolfio: cf. Ruhnk. in Rutil. Lup. p. 123. Portus tamen ἀντίπεσε, praecunte eodem Schotto in Prov. metr. 442. id quod Gaisf. recepit. 7. ἀλάνεια — παροιμία om. Küst. Gaisf. Contra post Λεύκων B. Ἀλαλία. ἢ ἀλαζονεία, A. marg. Ἀλανεία. ἢ ἀλας. Nensum glossae, quae vocum ordinem interpellat, alii diviniabunt (nam Is. Vossius perperam haec accommodavit Hesych. v. Ἀλανές): παροιμία quidem ad praegressa rettulerim. 8. Repetuntur haec infra v. Ἄλλᾶς: ut dubites, utro loco horum fides convelli queat. Verum collocatio Zou. p. 117. vix ambigi licet, resectis Ἄλλαντοπώλης — τὸ ἐντερον, glossae praefigendum esse ἀλλάντας. 10. Locus Procopii de B. Pers. II. 18. Inde legendum τοῦ στρατηγῶν. 12. Ἀριστοφάνης Acharn. 146. Cf. v. Ἀπατούρια. 17. συγγένεσθέ' ἀλλὰ νῦν A. B. Med. cum Suida v. Συγγένεσθε. 18. ἢ Τραγωδία, i. e. Sophocles El. 411. 19. Ἀππιανός in fragmentis T. I. p. 31. 20. Puto legendum, ταῦτα μηδὲν ἠγροῦ. καὶ τὰ πτλ. Küst. ταῦτα facile intellēgi vidit Schweigh. T. III. p. 143. 22. Fragmentum Küst. deproptum e libro Aetiani περὶ Προνοίας putabat. Ceterum si Zou. p. 134. quamquam in proximis depravato utimur, ὑπὲρ τοῦ κέρδους referendum ad προτιμίας, deinde corrigendum: Ὁ κακοδαίμων... ἀλλαξάμενος ἦν π.
4. Etyim. M. p. 57. unde resarciendus Zou. p. 116. 5. Ὅμηρος: Il. x'. 515. et alibi. 7. παροιμιακῶς id invaluisse cum alii Byzantinorum scriptorum loci probant, tum Eunapius Exc. legg. p. 96. 8. Rem illustrabat Burnsius coll. Aesop. f. 69. ὁ τυφλὰ γενῶν om. A. 9. Versus Aristophanis Thesmoph. 533 — 36. unde supplendum erat δ', quod Gaisfordo praebuit A. 11. λήθου B. 13. V. in v. Ἰπὸ παντὶ λίθῳ. εὐδαίσει· φυλάσσειο memoriter allatur. 15. Ex Il. i'. 136. 278. V. Lex. Seg. p. 374. Zou. p. 134. 18. Zou. p. 130. 19. ἐκκλησιαστικός B. 20. Schol. Luciani Epp. Saturn. 23. quo firmatur lectio A. B. ἐσκενασμένου. Edd. κατασκευασμένου. 22. Zenob. I. 23. Diog. I. 21. (qui cum ἐλαβεθῆναι iungunt συνέδη) Arsen. p. 37. qui proverbium posterius, ἀλῶν... ἐνθ' ἰρή, alibi cum Suida sub v. latius persequuntur. Attingit paroemiographos Hemst. in Luciani Tim. 4. exir.

Ἄλλα μὲν ὁ Λεύκωνος. Alia Leuconis asinus, alia Leuco ipse gemat. Ἄλλ' ἀντίπεσε τὴν ἐπ' ἄγκυραν. Sed redavit micorae deus: de rebus, quae praeter spem accidunt. Nantao enim existimantes se anchoram proicere et ad portum appulsuros esse, saepe retro vela dare coguntur. Ἄλλαντοπώλης. Qui insidia vendit, fercimanium venditor: ἀλλᾶς ἀλλάντος enim intestinum significat. Pro τροπαίῳ imperatoris castrillum stanturunt, et suspensis ex eo ferciminiibus cum risu hostibus insultarunt. Aristophanes: Cupiebat edere fercimina de Απατουρίῳ. Απατούρια autem festus erat dies publice apud Athenienses celebratus. Ἄλλὰ νῦν. O dii patrii nobis adeste nunc saltem. Tragicis dictum: pro celeriter. Ἄλλαξάμενος. Aprianus: Se patria et genere suo abdicatione venisae, quae nihil fecerit, ut qui Volsorum potius quam patriae suae partes sequi animum induxisset. Ἄλλαξάμενος. Qui rem antepo-

suit. Infelix ille mutilatione corporis lucrum redemit: ut omnibus exemplo esset et documento, ne quis talia conaretur et similibus lucris inharet. Ἄλαός. Coecus: dictum a privatione visus (h. e. τοῦ λάειν). Inde Ἀλαοσκοπιήν. Homerus: Neque in vanum excubias agit. Quod in proverbium cessit: id est, non obscure speculatus est. Ἀλαοτόχος. Qui coecos fetus pignit. Ἄλλ' ἅπαν γέν. At quidvis fieri iam posse crediderim. Antiquum vero proverbium laudo: curandum ne quis nos sub lapide quoris orator mordet. Proverbium autem est: Sub omni lapide dormit scorpium: [quare] cave. Ἄλαπάξαι. Vastare, exinanire, solo aequare: dictum per translationem ab herba lapatho, quae facit ad alvum evacuandam. Ἀλαορίοις. Salaris. Macedonius vero constituit, ut ecclesiasticis stipendiis atarentur. Ἄλλᾶς, ἀλλάντος. Genus intestini conditi, et ἄλλαντοπώλης, qui ea vendit. Ἄλας ἄγων καθ' εὐδαίσει

ἐκ μεγάλης κινδύνου καθυδρόντων καὶ ῥασιωνευομένων. ἑμπόρου γὰρ τις τὴν καὶν ἁλῶν πληρώσαντος τὴν ἀντλίαν ἔκαστα βῆραι καὶ ἐκτῆσαι τοὺς ἄλας. Ἔδει καὶ ἡ καταρσιμῆτι ἁλῶν δὲ φόρτος ὄθεν ἦλθεν, ἐνθ' ἔβη.

Ἄλας θυμίας. ἐκ θυμῶν κατασκευασθέντας. καὶ ἑτέρα παροιμία. Ἄλασι βει. ἐπὶ τῆς ἄγαν ἐδθηρίας.

Ἄλαστε. ἀνεπίληστε.

Τέκνον ἐμὸν ἄλαστε.

Ἄλαστήσειεν. ἀνεπίληστως δεινοπαθήσειεν.

Ἄλλ' ἔσκειν ἡμῖν Μεγαρικὴ τις μηχανή. ἀπὲ τοῦ πονηρά, πανούργος μηχανή. διεβάλλοντο γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ οἱ Μεγαρεῖς, ἄλλα μὲν λέγοντες, ἄλλα δὲ ποιοῦντες.

Ἄλάστωρ. πικρὸς καὶ φονικὸς δαίμων, τιμωρῶν καὶ ἀνεπίληστα ἔργα ποιῶν. Ὁ δὲ ἔγραφε πικρῶς καὶ παραστατικῶς, ἀλάστορας ἀποκαλῶν καὶ καλαμναίους διὰ τῆς ἐπιστολῆς, εἰ οὕτως αἰσχυρῶς προήσονται τοὺς τόπους, μηδὲν παθόντας ἢ ἰδόντες κακόν. Ἡ ἀλάστωρ, ὁ τοιαῦτα τολμήσας, ὡς μὴ ἔσται ἐπιλαθέσθαι.

Ἄλαται. πλανᾶται, ῥέμβεται.

Ἄλλὰ ταῦτα μὲν

ῥέπειτα κατ' οἶκον. σοὶ δ' ἐγὼ φράξω κακὸν πρὸς ἄλλοι εἶναι, πρὸς δ' ἐμὲ ἀψευδέει μεί.

Ἄλλαχῆ. ἀλλαχοῦ.

Ἄλλάχθητε. ἀντὶ τοῦ διαλλάχθητε. Σοφροκλῆς.

Ἄλλὰ χροῆ. ἔατω. τοῦτο δηλοῖ συγκατάθεσιν οἶον καὶ μάλα.

Ἄλλαχοῦ καὶ ἀλλαχόσα, τὸ εἰς τόπον. ἀλλαχοῦ δὲ καὶ ἀλλαχόθι τὸ ἐν τόπῳ.

Ἄλβα. οἱ μάργαροι.

Ἄλβαοί. ὄνομα ἔθνους Γαλατῶν. τούτων φασὶ τὴν γῆν εὐδαίμονα καὶ καρποῦς ἐνεργεῖν οὖσαν 15 ἀγαθὴν, οἶνον ἥδον καὶ πολὺν ἔχουσαν.

Ἄλβιος. ὄνομα κύριον. Ἄλβιος ἐς τὴν ἱππῆδα τελῶν, τῆν Ἀντωνίου Θεραπειῶν καὶ ἱπαικῶν ἄμα φάτην.

Ἄλγεια. κακά, λυπηρά.

Ἀλγεῖνόεις, ὁ λυπηρὸς. καὶ ἀλγεῖνός.

Ἀλγεῖν τοῦ πονεῖν διαφέρει. ἀλγεῖν μὲν κατὰ σάρκα, πονεῖν δὲ τὸ ἐνεργεῖν.

4. Ἐθεν ἦλθεν ed. Gaisf. addita notatione: ὄθεν] Ἐθεν A. Puto nihil requiri nisi ὄθεν ἄρ' ἦλθεν. 6. Aristoph. Ach. 1067. Cf. v. Herodot. 7. καὶ ἑτέρα — ἐδθηρίας retrahenda videntur post superiora ἔνθ' ἔβη: nisi forte scribendum ἄλλων βει cum Prov. Strom. 964. et habet quidem ἄλασι ἢ ἄλλων Schottus in Prov. Sauid. I. 95. 8. ἑτα A. B. Med. 10. Zon. p. 116. Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 87. Est Callimachi H. in L. P. 87. Sed ἐμὸν delendum. Cf. H. γ. 261. ἄλαστον A. 11. Vox Homericā, sed diversis tamen formis consignata. Neque crediderim ἀνεπίληστως aliunde quam e superiore glossa provenisse. 12. Aristophanis Acharn. 704. ubi Scholiorum eadem est explicatio. Cf. v. Μεγαρικὰ στήγγες. 13. καὶ πανούργος Gaisf. correctio cum A. B. διεβάλλοντο A. 16. De h. v. grammaticorum quaedam sententias praebet Blomf. gloss. Persa. 360. addit Schol. Eur. Hec. 675. Attulit Gaisf. Heraldum Anim. in Salmas. p. 396. Wyttenb. in Plat. p. 297. A. 17. Locus inter Polybii fragmenta gr. 10. auctore Casaubono, dubito an iure repositus. Partem decerpit v. Παρυσάται. ἀντήρησε Zon. p. 116. 21. Οὐκ ἔστιν ἄλλο. 22. ἄλλο. 23. ἄλλο. 24. ἄλλο. 25. ἄλλο. 26. ἄλλο. 27. ἄλλο. 28. ἄλλο. 29. ἄλλο. 30. ἄλλο. 31. ἄλλο. 32. ἄλλο. 33. ἄλλο. 34. ἄλλο. 35. ἄλλο. 36. ἄλλο. 37. ἄλλο. 38. ἄλλο. 39. ἄλλο. 40. ἄλλο. 41. ἄλλο. 42. ἄλλο. 43. ἄλλο. 44. ἄλλο. 45. ἄλλο. 46. ἄλλο. 47. ἄλλο. 48. ἄλλο. 49. ἄλλο. 50. ἄλλο. 51. ἄλλο. 52. ἄλλο. 53. ἄλλο. 54. ἄλλο. 55. ἄλλο. 56. ἄλλο. 57. ἄλλο. 58. ἄλλο. 59. ἄλλο. 60. ἄλλο. 61. ἄλλο. 62. ἄλλο. 63. ἄλλο. 64. ἄλλο. 65. ἄλλο. 66. ἄλλο. 67. ἄλλο. 68. ἄλλο. 69. ἄλλο. 70. ἄλλο. 71. ἄλλο. 72. ἄλλο. 73. ἄλλο. 74. ἄλλο. 75. ἄλλο. 76. ἄλλο. 77. ἄλλο. 78. ἄλλο. 79. ἄλλο. 80. ἄλλο. 81. ἄλλο. 82. ἄλλο. 83. ἄλλο. 84. ἄλλο. 85. ἄλλο. 86. ἄλλο. 87. ἄλλο. 88. ἄλλο. 89. ἄλλο. 90. ἄλλο. 91. ἄλλο. 92. ἄλλο. 93. ἄλλο. 94. ἄλλο. 95. ἄλλο. 96. ἄλλο. 97. ἄλλο. 98. ἄλλο. 99. ἄλλο. 100. ἄλλο.

formis: proverbium de illis qui in magno periculo dormiunt et negligenter agunt. Cum enim mercator quidam sale navem operasset, accidit ut sentina succederet et saltem liquefaceret. Unde natum proverbium: Salis onus unde venit, eo rediit. Ἄλας θυμίας. Salem ex thymo confectum. Et aliud proverbium: Sale pluit: quod de annonae abundantia dicitur. Ἄλαστα. Non obliviscende. Fili mi nunquam obliviscende. Ἄλαστήσειεν. Indignas neque unquam obliviscende se passum commemorantes. Ἄλλ' ἔστιν ἡμ. Verum est nobis Megarum quaedam machina. Id est, maligna et versuta machina. Megarum enim ob improbitatem male differabantur, quae aliud dicerent, aliud facerent. Ἄλάστωρ. Acerbus et sanguinarius daemones, alior et auctor facinorum non obliviscendorum. Ille autem acerba cum indignatione scripsit, sceleratos eos et nefarios in epistola compellens, si tam turpiter essent loco prodituri, quinquam nullum malum passi Suidas Lex. Vol. I.

vel experti. Vel ἀλάστωρ dicitur is qui facinora periclitatus est nulla oblivione delenda. Ἄλαται. Vagatur, errat. Ἄλλὰ ταῦτα. Sed haec quidem prospero cursu succedant. Te autem iubeo fraudes in alium exercere, mihi vero semper fidem praestare. Ἄλλαχῆ. Alibi. Ἄλλάχθητε. Reconciliamini. Sophocles. Ἄλλὰ χροῆ. Est, quod significat assensum: id est, sane verò. Ἄλλαχοῦ εἰ ἀλλαχόσα: motum significant ad locum; ἀλλάχου verò et ἀλλάχουθι, quae in loco sunt. Ἄλβα. Margaritae. Ἄλβαοί. Nomen gentis Gallorum. Horum agrum aiunt esse uberrimum, et aptum ad frugos ferendas, qui vinum largum et suave procreet. Ἄλβιος. Nomen proprium. Ἀλβίος equestris ordinis vir, Antonii praesepe colens etque blandiens. Ἄλγεια. Mala, molesta. Ἀλγεῖνόεις. Molestus, item ἀλγεῖνός. Ἀλγεῖν differt a πονεῖν, nam ἀλγεῖν significat corporis affectionem, πονεῖν verò rem elaborare.

- Ἀλγηδόνες. λύπαι.
 Ἀλγηρά. τὰ λυπηρά.
 Ἀλγησις. ἡ λύπη. Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.
 Ὡ πρέσβυ πρέσβυ, τοῦ φθόγου * τὸν ψόγον 5 ἔκουσα, τὴν δ' ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην.
 ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐλυπήθην.
 Ἀλγητὸν καὶ ἀνάλγητον.
 Ἀλγίστατον. Τοῦτο δ' ἐς ἀλγίστατον ἡμῖν.
 101 Ἀλγύνω. δοτικῆ. Ἀλγῶ σοι, καὶ τὸ Ἀλγῦνον. 10 στῆριον ἦν, ἀπὸ τῆς συναγωγῆς τῶν ἀνθρώπων. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλαίνειν, ὃ ἔστι θερμαίνειν καὶ διαχεῖν. τινὲς δὲ ἀπὸ τῆς γινομένης διαπνεύσεως ἐκ τοῦ στόματος πρὸς τοὺς δακτύλους· ὃ λέγεται αὔειν καὶ ἄξειν, κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς τῆς ἐκ τοῦ στόματος.
 Ἀλδῆσκος. ὄνομα ποταμοῦ.
 Ἀλδῆσκω. τὸ αἰξάνω.
 Ἀλαιεύς. ὄνομα δήμου.
 Ἀλαινής. ὁ μαινόμενος.
 Ἀλέα. Θέρμη, ἔλλαμψις. Πυρὰ δὲ ἀνεκαίετο, 15 τος.] Ἀλαίνωσιν. ἀντὶ τοῦ θερμαίνοντο. ὡς ἅμα μὲν φῶς, ἅμα δὲ ἀλέα παρῴουσιν ἦν. κρῖος Πῦρ ἀνέκαυσαν, ὅπως αὐτοὶ τε ἀλαίνωσι καὶ τοῖς Ῥωμαίοις κατὰ χώραν μένειν δόξαν παράσχωσιν.
 Ἀλεάζειν. ἐκκλίνειν. Ἀλεινός. Θερνός, Θερμός. Ξενοφῶν· Χιό-

1. λύπαι om. A. B. 2. Ἀλγηρά. τὰ λυπηρά] Sic ex MSS. locum hunc emendavi. In prioribus enim editt. contra seriem litterarum legitur ἀλγεινά. Küst. 3. Zon. p. 124. ἄλγησις καὶ ἀλγηρά. ἡ λυπηρά: ubi reiectis καὶ ἀλγηρά, quae profecta sunt a superioribus, legendum ἡ λύπη. Quae extabant ante Ἀριστοφάνη, καὶ ἄλγος om. Gaisf. cum A. B. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις v. 152. sq. 5. Excidit μὲν post φθόγου. Deinde Edd. δέ. 7. Quae post ἐλυπήθην sequuntur Ἀλγ. καὶ ἄ. om. vulg. 10. τοῦτο δ' ἦν ἀλγίστατον Küsteri conjectura, τοῦτο δ' ἔστ' ἄλγιστον ἡμῖν ex Aristoph. Vesp. 1156. reposuit Toup. III. p. 20. Contra Ruhnkienius Epp. Critt. p. 136. meram his eorum verborum corruptionem, quae v. Μαλκίστατον continentur, τόδε μοι μαλκίστατον ἡμαρ, subesse pronunciat: cuius ratio potius in Hesychium cadit quam in Suidam. 10. Ἀλγύνω. δοτ. haud frustra neglectit vulg. Ἀλγῶ . . . Ἀλγῦνον add. Gaisf. cum A. 11. V. nos in Dionys. Perieg. p. 597. Ἀλδῆσκος ποταμός Eust. in II. 9. p. 720. et in Od. σ'. p. 1837. f. Itaque recte Gaisf. om. πόλεως καὶ post ὄνομα cum A. B. 12. Ἀλδῆσκω ante Gaisf. ἀλδῆσκω A. B. cum Zon. p. 135. coll. 137. V. Schaef. in Theocr. XVII, 78. 13. Sic Harpocratio, quocum scripsimus aspiratum Ἀλαιεύς: cf. v. Ἀζηριεύς. δήμου] Immo potius δημότου. Nomen enim populi sive δήμου erat Ἀλαί. Küst. Nihil mutant Zon. aut Lex. Seg. 14. Zon. p. 117. 15. Haec qui contenderit cum Prisci verbis in Exc. Legg. p. 184. (de quo loco monuit Toupus) facile perspexerit a Suida germanam sententiam esse servatam, ab Exc. confectoribus obscuratam.
 1. Ἀλέας πόλις Med. A. B. quod distinctione iuvandum erat, nou emendandum cum vulg. Ἀλέα, quoniam Demosthenem haec glossa spectat: vid. Harpocratonem. Ceterum Θεσσαλονίκη A. Ἀλεις] Ἀλείς Reinesio probatum A. B. cum Harp. Zon. p. 124. Lex. Seg. p. 375. Vide Valck. in Herod. VII, 173. Stephanus Byz. ὁ πολλὸς Ἀλείος. 2. Ἀλέγοις] ἀλέκοις malebat Küst. invito Zon. p. 136. cuius fide licet etiam propinquum Ἀλέγω abicere. Cum eodem scripturam editam βοηθῆτης refingit: accedit Gaisf. cum A. 3. Ἀλέγοις . . . πενήν ex epigrammate Diodori Sard. I. extr. A. Pal. VI, 245. ubi legitur ἀλέκοις. πενήν Küst. reposuit: πενήν Edd. 4. οὐ φροντίζω. Sic A. B. C. Unde apparet grammaticum in capite glossae negativam repperisse ut in exemplo. Καὶ ante Ὀμηρος posui cum iisdem MSS. Gaisf. Parum probabiliter. Nam partem glossae fuisse interceptam patet vel collato Hesych. v. Οὐκ ἀλέγω, Οὐκ ἀλέγοντες. Sic igitur locum refingit placet: Ἀλέγω. σημαίνει τὸ φροντίζω· καὶ Οὐκ ἀλέγω, οὐ φρ. Ὀμηρος. Ὀμηρος II. λ'. 389. unde restituendum βάλοι. 8. Ἀριστοφάνης Eccles. 562. quem locum Phrynichus, Lex. Seg. p. 381. Zon. p. 135. annotarunt propter significatum neutralem, cuius auctoritatem praestat etiam Aristoteles de partu. anim. II, 10. Ἀλαίνειν — τοῦ στόματος ineptus lector appinxit ex v. Ἠλιος sumpta, cuius vocis ad notationem istae unguae referuntur. 16. τὲ om. B. 18. Zon. p. 117. coll. Lex. Seg. p. 375. Ξενοφῶν Anab. IV, 4, 11. satis deformatus: Νυκτερευόντων δ' αὐτῶν ἐνιαυθὰ ἐπιπίπτει χιῶν ἀπλετος, ὥστε ἀπεκρύνθη καὶ τὰ ὄπλα καὶ τοὺς ἀνθρώπους κατακειμένους· καὶ τὰ ὑποῦγμα συνεπέδησεν ἡ χιῶν. καὶ πολλὸς ὄκνος ἦν ἀνίστασθαι. κατακειμένων γὰρ ἀλεινὸν ἦν ἡ χιῶν ἐπιπιπτοῦσα, ὅφρ μὴ παραρῶνται. Ubi quod vulgabatur ἔλεινόν iam e Suida corrigi coeptum est. Χιῶνος δὲ ἔ. Gaisf. cum A. B. C. quibus auctoribus omisit ἡ χιῶν post παραρῶνται: debebatur χ. γὰρ πεπιπτοῦσας.

Ἀλγηδόνες. Dolores. Ἀλγηρά. Molesta. Ἀλγησις. Dolor. Aristophanes *Thesmo-phoriazosis*: *O senex senex, invidias quidem vituperationem audiri, nullo tamen dolore meum animum affecti.* Quae significant, haud aegre tull. Ἀλγητὸν et Ἀνάλγητον. Ἀλγίστατον. *Hoc autem nobis maximo fuit dolori.* Ἀλγύνω. Aptum dativo. item ἄλγος. extat etiam Ἀλγῦνον. Ἀλδῆσκος. Fluvii nomen. Ἀλδῆσκω. Aug. geo. Ἀλαιεύς. Nomen tribulis. Ἀλαινής. Insanus. Ἀλέα. Calor, splendor. *Rogus autem accensus simul lumen et calorem praetereuntibus praebebat: erat enim frigus.* Ἀλεάζειν. Vitare. Ἀλέας. Alea urbs Thesalica, cuius cives Alenses vocantur. Ἀλέγοις. Oplituleris, succurras.

Propulses vero etiam ab viro paupertatem. Ἀλέγω. Significat etiam curo. Homerus: *Non id magis curo quam si femina me percutiat.* Ἀλαίνομι. Calefiam. *Deinde ut calefierem, hanc vestem indui:* Aristophanes. [Ἀλαίνειν dictum est inde quod interdum congregamur: et Athenis tribunali erat, quod a congregatione hominum Hellasa vocabatur; quamquam illi volunt esse ab ἀλαίνειν, i. e. calefacere et corpus resolvere. Quidam vero ab habitu oris, quo digitos affiamus; quod αὔειν et ἄζειν vocatur, per imitationem soni qui ore redditur.] Ἀλαίνωσιν. Calefiant. *Ignem accenderunt, ut et ipsi calefierent et Romanis opinionem praeberent, tanquam essent in loco mansuri.* Ἀλεινός. Aestivus, calidus. Xenophon:

ρος δὲ ἐπιπεπτακτίας ὄκνος ἦν πολὺς ἀνίστασθαι. κατακειμένων δὲ ἀλεινὸς ἦν ὁ χειμῶν, ὅτῳ μὴ παρῶνυϊ.

Ἀλεινῶ· ἐκαλίω.

Ἀλεινός, ὁ δυνατός.

Ἀλεκτορίδες. αἱ θήλειαι ὄρνις. Καὶ τὰς ἀλεκτορίδας δὲ αὐτὰς ἀπέκτειναν, τοῦ μὴ κελαδοῦσας καὶ ἄδούσας ἐπὶ τοῖς ψοῖς μνηῦσαι τὸν μοιχόν. καὶ Ἀλεκτορίδης, ὁ τοῦ ἀλέκτορος. [Ὅτι Περσικὸς ὄρνις ὁ ἀλέκτωρ λέγεται διὰ τὴν λοφίαν. καὶ ζήτει ἐν τῷ Περσικῷ ὄρνις.]

Ἀλέκτωρ πίνει καὶ οὐκ οὐρεῖ· Μυξὸς οὐ πίνει καὶ οὐρεῖ. λέγεται ἢ ἐπιωδὴ αὐτῇ εἰς δυσουρίαν ὄνου.

Ἀλεκτρα καὶ ἄνυμφα. ἀντὶ τοῦ παράνομα καὶ οὐ νομομισμένα διὰ τὴν μοιχείαν. τούτεστι δὺς—

102 λέκτρα καὶ ἑκατόνμυφα. Σοφοκλῆς·

Ἀλεκτρ', ἄνυμφα γὰρ ἐπέβη
μιαιφόνων γάμων ἀμιλλήματα.

Ἀλεκτρούνα ἀθλητὴν Ταναγραῖον. ζή-
δονται δὲ εὐγενεῖς οὗτοι. Ἀφίησι τῷ Ἀσκληπιῷ ἀνάθημά τε καὶ ἄθυμα εἶναι, οἰονεὶ θεράποντα καὶ οἰκέτην περιπολοῦντα τῷ νεφί τὸν ὄρνιν, ὁ Ἀσπέν-
διος ἐκείνης. καὶ παροιμία·

Ἀλεκτρούνος μ' ἔφασκε κοιλίαν ἔχειν.

ταχὺ γὰρ καταψεῖς τὰργύριον.

[καὶ ἀλεκτρούνος πλήκτρον. ζήτει περὶ πλήκτρον αὐτῶν ἐν τῷ Αἴρε πλήκτρον.]

5 Ἀλλ' ἐμός γ' οὐκ ἂν ἐκτὸς ἔλθῃ πόκα πορπη-
σάμενος. ὁ ἐμός (φησὶν) ἀνὴρ οἷον περὸνσάμενος, ἀντὶ τοῦ ἀποβαλὼν τὴν ἀσπίδα, ἅμα τῷ παρῶναι ἄπεισιν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ οὐκ ἂν ἀπέλθοι τῆς μάχης.

Ἀλεξάνδρεια. ὄνομα πόλεως. καὶ ὁ πολίτης Ἀλεξανδρεύς. καὶ Ἀλεξάνδρειος.

Ἀλεξανδρέων φονοκτονία. ζήτει ἐν τῷ Ἀντωνίνος.

Ἀλέξανδρος, ὁ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος, βασιλεύσας Μακεδόνων ἀπὸ ἐνιαυτῶν ἡ, τελευτή-
σας δὲ ἐτῶν λγ'. Οὗτος ἦν τό τε σῶμα κάλλιστος καὶ φιλοπονώτατος καὶ δξύτατος τὴν γνώμην, ἀνδρειότατος καὶ φιλοτιμώτατος καὶ φιλοκινδυνώτατος καὶ τοῦ θείου ἐπιμελέστατος, ἡδονῶν τε τῶν μὲν τοῦ σώματος ἐγκρατέστατος, τῶν δὲ τῆς γνώμης ἐπαινουμένων ἀπλούστατος· ξυνοδεῖν δὲ τὸ δέον ἐτι ἐν τῷ ἀφανεῖ ὄν δεινότητος, καὶ ἐκ τῶν φαινομένων τὸ εἰκὸς ξυμβαλεῖν ἐπιτυχεστάτος, καὶ τάξει στρα-

1. ἐπίστασθαι A. 5. Ἀλεινός quod Kist. adulterinum ducebat et ex voce ἄλιμος corruptum, etiam Zon. p. 117. Simile mendum Hesych. ἀλινός. δυνατός. Quae subiciebantur ὁ καὶ ἄλιμος cum A. B. C. deletit Gaisf. 6. Eust. in Od. μ'. p. 1710. f. ab Homeri. indicatus: ὡς δὲ καὶ τοῦ κελυδίν τοῦ τε ἄλλως καὶ τοῦ κατ' ὀρνίθας διαφέρει τὸ ἄδειν, δηλοῖ ὁ γράψας οὕτω· Καὶ τὴν ἀλε-
τορίδας ἀπέκτεινε, τοῦ μὴ κελαδοῦσας καὶ ἄδούσας ἐπὶ τοῖς ψοῖς μνηῦσαι τὸν μοιχόν. 9. Immo ἀλεκτοριδούς: v. Valck. in Theocr. p. 401. et Henschkit Anatect. p. 102. Eadem habes infectit v. Ἀσπίδης. Vitium satis increbuisse debuit, siquidem regulam ο similibus mendis collegit Philoem p. 70. Ὅτι — ὄρνις habent A. in marg., C. post gl. seq. 10. Edd. λοφίαν. 12. Cf. v. Μυξός. 15. Zon. p. 150. Hic tūteστι· κατόνμυφα et mox καὶ ἐπέβη om. C. 16. Σοφοκλῆς Electr. 492, 93. 19. Cf. v. Ταναγραῖος (unde haec invecia credideris; certe καὶ supplendum post ἀλεκτρούνα), et de gallis Tanagraeis in tpp. Luciani Gall. 4. atque Iacobs. in Anthol. T. VIII. p. 82. 20. Aellani locus (v. Kihu. ad huius fragm. p. 789.) quem C. sic contraxit, καὶ Ταναγραῖον ἀνάθημα ἀσκληπιῷ ἀφίησι. ἀφίησι τε Med. 23. καὶ παροιμία nisi fallor cum novissimis καὶ ἀλεκτρούνος πλήκτρον coniungenda.
1. 2. Aristophanis versus Vesp. 826, 27. unde restituas ταχὺ γούρ (vel pollus ταχὺ γ' οὐρ) καθέψεις, servato τὰργύριον. κατ-
ψεις C. 3. Haec om. B. περὶ πλήκτρον αὐτῶν accesserunt in Gaisf. ex A. 5. Mira verborum corruptio: cum locus hic sit Aristophanis Lysistr. 105: Ὁ δ' ἐμός γὰρ κἄν ἐκ τῆς ταγῆς ἔλθῃ πόκα, πορπησιόσάμενος. ἔλθῃ ex A. pro ἔλθαι dedit Gaisf. 7. ἀποβαλὼν] E. Schöl. Arist. legendum ἀπολαβῶν. 11. Ueberius haec rettulit Steph. v. Ἀλεξάνδρεια. 15. ἑτῶν E. 16. Post ἑτῶν desideratur ὄν. Ὅδρος ἦν et quae sequuntur usque ad ὀπλίαι δαημονέστατος, fluxerunt ab Arriani Exp. Alex. VII. 28.
17. Arr. δξύτατος γένεσθαι καὶ τὴν γνώμην ἀνδρειότατος: ubi καὶ ponendum fuit post γνώμην. καὶ post γνώμην om. cum A. B. E. Gaisf., qui τὴν γνώμην ἀνδρειότατος coniunxit. 18. καὶ φιλοτιμ. — ἐπιμελέστατος om. B. E. Edd. aute Gaisf. φιλοκινδυνώ-
τατος. 19. ἡδονῶν δὲ Arr. 20. ἐγκρατέστερος A. τῶν δὲ τῆς γνώμης ἐπαινουμένων ἀπλούστατος] Locus ex Arriano sic emendandus, τῶν δὲ τῆς γνώμης ἐπαινουμένων ἀπλούστατος. 23. Inter στρατιῶν et δαημονέστατος quaedam suppressa sunt, quorum illa καὶ ὀπλίαι tum addidit ex A. Gaisf., tum servat v. δαημονέστατος. καὶ τάξει — ἐπιτηδεύτατος om. B. E.

Cum enim nives coelidissent, valde erant ad surgendum tardi; lucentibus vero nives erat tepida, quibus quidem nives non defuissent. Ἀλεινῶ. Declino. Ἀλεινός. Potens. Ἀλεκτορίδες. Gallinae. Quinetiam ipsas gallinas interfecerunt, ne strepitum edentes et caentes super oris adulterum proderent. Et Ἀλεκτορίδης, pullus gallinaceus. [Gallus propter cristam avis Persica vocatur: de quo videnda v. Περσικὸς ὄρ-
νις.] Ἀλέκτωρ πίνει. Gallus bibit, nec mingit: Myxus non bibit et mingit. Dicitur haec formula in difficultatem mingendi, qua asinus laborat. Ἀλεκτρα καὶ ἄνυμφα. Infausta moribus et legibus contraria, propter adulterium. Vel infausta et coniugibus infelicia connubia. Sophocles: Nam cruenti matrimonii certamina subierunt, infelicia illa et coniugibus infausta. Ἀλεκτρούνα. Gallum et athleten Tanagraem: hi enim ut generosi celebrantur. Aspidius dimisit gallum, qui donarium esset et ludicrum Aesculapii, voluitque alitem tanquam famulum et ministrum eius templum obire. Extat etiam

proverbium: Galli gallinacei me dixit ventrem habere: mor opinor etiam argentum concoquit. Et Galli gallinacei calcar: quod in v. Αἴρε πλήκτρον quaeeras. Ἀλλ' ἐμός. At meus quam primum ex acie domum rediit, scuto se armans [rursus evanescit]. Meus (inquit) maritus scutum ansa restringens, id est arrepto scuto, simulatque adest, ad bellum rursus proficiat, neque inquam a proelio recesserit. Ἀλεξάνδρεια. Nomen urbis. Eius civis Ἀλεξανδρεύς: inde Ἀλεξάνδρειος. Ἀλεξάνδρων φονοκτονία. Quaere sub v. Ἀντωνίνος. Ἀλέξανδρος. Alexander, Philippi et Olympiadis filius, cum anno aetatis octavo decimo Macedoniae regnum suscepisset, obiit tricesimo tertio. Hic et corpore pulcherrimus fuit et laboriosissimus et ingenio acutissimus et fortissimus et honoris cupidissimus et audacissimus, et cultor numinis studiosissimus; iam circa voluptates corporis moderatissimus, earum vero quae ad animum pertinent laude inexplebilis, solertissimus quoque ad pervidendum in rebus adhuc obscuris, quid facto opus esset, et mira sagacitate

τιὰν καὶ ὀπλίῃσι δαημονέστατος, καὶ πρὸς πᾶν κα-
λὸν ἐπιτηδειότατος. πρὸς τοῦτοις ἦν ἐπιεικὴς καὶ
θεοσεβής. Ὅργισθεις γὰρ ποτε Θηβαίους ἐπὶ το-
σοῦτον, ὥστε τοὺς μὲν οἰκήτορας ἔξανδραποδίσα-
σθαι, τὴν δὲ πόλιν εἰς ἔδαφος κατασκάψαι, τῆς γε
πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβείας οὐκ ὠλιγόρησε περὶ τὴν
κατάληψιν τῆς πόλεως, ἀλλὰ πλείστην ἐποίησατο
πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ μηδ' ἀκούσιον ἀμάχημα γενέ-
σθαι περὶ τὰ ἱερὰ καὶ καθόλου τὰ τεμένη.

Ἵδι τὸ μεγαλήγορον τοῦ Ἀλεξάνδρου οὐκ ὑπέρ-
10 ογκον μᾶλλον τι ἢ εὐθαρσὲς ἐν τοῖς κινδύνοις ἐφαί-
νετο. Ῥωξάνης δὲ ἠράσθη τῆς Ὁξυάρτου τοῦ Βα-
κτριανοῦ. ἦν δὲ καλλίστην τῶν Ἀσιανῶν γυναικῶν
λέγουσιν ἠφθῆραι οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ στρατεύσαντες,
μετὰ γε τὴν Δαρείου γυναῖκα. καὶ ταύτην ἰδόντα
Ἀλέξανδρον εἰς ἔρωτα ἐλθεῖν αὐτῆς, ἐρασθέντα δὲ
οὐκ ἐθέλησαι ὑβρίσαι καθάπερ αἰχμάλωτον, ἀλλὰ
103 γῆμαι γὰρ οἶκ ἀπαξιῶσαι. "καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ Ἀλε-
ξάνδρον ἐπαινώ μᾶλλον τι ἢ μέμφομαι. καίτοι τῆς γε
Δαρείου γυναικὸς, ἢ καλλίστη δὴ ἐλέγετο τῶν ἐν τῇ
Ἀσίᾳ γυναικῶν, ἢ οὐκ ἦλθεν εἰς ἐπιθυμίαν, ἢ
καρτερός αὐτοῦ ἐγένετο, νέος τε ὢν καὶ τὰ μάλιστα
ἐν ἀκμῇ τῆς εὐτυχίας, ὅποτε ὑβρίζουσιν ἄνθρωποι.
ὁ δὲ κατηδέσθη τε καὶ ἐφείσατο, σωφροσύνη τε
πολλῇ διαχρῶμενος καὶ δόξης ἅμα ἀγαθῆς οὐκ ἀτόπων
ἐφέσει. Καὶ τοίνυν καὶ λόγος κατέχει ἀποδράντα
ἐλθεῖν πρὸς Δαρεῖον τὸν εὐνοῖχον τὸν φίλακα αὐτῷ
τῆς γυναικὸς. καὶ τοῦτον ὡς εἶδεν ὁ Δαρεῖος, πρῶτα

μὲν πυθέσθαι εἰ ζῶσιν αὐτῷ αἱ παῖδες καὶ οἱ υἱοὶ
καὶ ἡ γυνὴ καὶ ἡ μήτηρ. ὡς δὲ ζώσας τε ἐπύθετο
καὶ βασιλίσσαι ὅτι καλοῦνται, καὶ περὶ τῆς θερα-
πειίας, καὶ ὡς σωφρονεῖ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· ἐπὶ τούτοις
δ' ἀνατείνει τὸν Δαρεῖον εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας,
καὶ εἴξασθαι ὥδε· Ἄλλ' ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, διὰ ἐπι-
τέτραπται τὰ βασιλεία πράγματα νέμειν ἐν ἀνθρώ-
ποις, σὺ νῦν μάλιστα μὲν ἐμοὶ φύλαξον Ἱεροσῶν τε
καὶ Μήδων τὴν ἀρχήν, ὥσπερ οὖν καὶ ἔδωκας· εἰ δὲ
10 ἴδι ἐγὼ οὐκ ἔτι σοι βασιλεὺς τῆς Ἀσίας, σὺ δὲ μηδεὶ
ἄλλῳ ὅτι μὴ Ἀλεξάνδρῳ παραδοῦναι τὸ ἐμὸν κράτος.
οὕτως οὐδὲ πρὸς τῶν πολεμίων ἄρα ἀμελεῖται ἴσα
σώφρονα ἔργα. Οὕτω φησὶν Ἀθήριος. Νέαρχος
δὲ φησιν ὅτι χαλεποὶ αὐτῷ τῶν φίλων ἐγένοντο ὅσοι
15 ἐκόμιζον αὐτὸν ἀρῶστωντα, ὅτι αὐτὸς πρὸς τῆς
στρατιᾶς κινδυνεύει· οὐ γὰρ στρατηγοῦ ταῦτα ἀλλὰ
στρατιώτου εἶναι. καὶ μοι δοκεῖ ἀχθεσθαι Ἀλέξαν-
δρος τοῖςδε τοῖς λόγοις, ὅτι ἀληθεῖς τε ὄντας ἐγι-
νωσκε καὶ αὐτὸν ὑπαίτιον τῇ ἐπιτιμῇσει. καὶ ὁμοίως
20 ὑπὸ μένους τε τοῦ ἐν ταῖς μάχαις καὶ τοῦ ἔρωτος
τῆς δόξης, καθάπερ οἱ ἄλλης τινὸς ἡδονῆς ἐξητιώμε-
νοι, οὐ καρτερός ἦν ἀπέχεσθαι τῶν κινδύνων.

Ἵδι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδῶν θανμαστὸν βίον
ἐβίωσε. πίστιν δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐχέγγυον ἢ τῶν
ἀγῶνων παρέσχε πρᾶξις. οὐδὲ γὰρ ἔστιν εὐρεῖν ἐν
παντὶ τῷ τοῦ κόσμου κύκλῳ ἓνα ἄνδρα τοσοῦτοις κα-
τορθώμασι πλεονεκτοῦντα. τοῖς τε γὰρ ἀρίστοις συμ-
φρονησῶσιν ἀνδράσιν, εἷς τε λόγους οὐ μείων τῶν εἰς
12. ὁ Ἀλέξανδρος ποτὶ ἠράσθη omisi cum B. E. Med. 13. ἦν δὲ καλλίστην et quae sequuntur subinde variata usque ad verba δαι-
σώφρονα ἔργα debentur Arriani Exp. IV, 19. 20. 18. γὰρ om. vulg. Contra quod sequitur γὰρ vestigia servat pristinae apud
Arrianum lectionis τὸ ἔργον. 19. πὶ add. A. item γέ: καίτοιγε irrepsit in libros Arriani. Ceterum alia quae referuntur ad eundem
historiarum locum, ex Arriano praestat γ. Ἡμισιῶν. 22. αὐτοῦ Med. αὐτὸς αὐτοῦ Arr. Mallm νέος γε. 27. πρὸς Δα-
ρείον τὸν εὐνοῖχον ἀποδράντα ἐλθεῖν vulg., invitit vel Arriano et A. B. αὐτῷ cum optimis Arriani libris, αὐτοῦ malebat Kist.
1. Sic Gaisf. cum Arr. Libri of παῖδες: καὶ of υἱοί add. A. 4. ἐπὶ τούτοις, etiam B. om., Aldus prodidit. 6. Ἄλλ' om. A.
7. βασιλεὺς B. E. pr., βασιλείας m. s. 8. ἐμ' ἐμοὶ (sic B.) μάλιστα E. 10. ἀλαῶ B. 11. περιδοῦναι vulg. 12. παρ']
πρὸς A. cum Arr. 13. Νέαρχος δὲ φησιν et quae sequuntur ad τῶν κινδύνων item Suidas δελβαῖν ex Arriani Exp. VI, 18.
15. Lege cum Arr. ἐκίαιζον. αὐτοῖς A. 21. ἡδονῆς Arriano reddendum. ἡτιώμενοι] ἐξητιώμενοι A. cum Arr. Cete-
rum quem iambicum versum Arrianus tradit Alexandro acclamatum esse, fugit editores eum ad Aeschylum (fragma 268. coll.
Schol. Pind. Nem. IV, 51.) pertinuisse, hac formula, δρᾶσαντι γὰρ τοι καὶ παθεῖν ἀμελεῖται. 28. Immo εἰς τοῖς λόγοις, nisi
praestat deleto τὸ coniungere εἰς λόγους cum συμφοιήσας. μέιον Med.

ex verisimilibus futura coniectans; idem aciei tum instruendae
tum armandae peritissimus, et ad omnia pulchra et honesta aptis-
simus. Praeterea fuit humanus et religiosus. Cum enim Theba-
eis olim adeo esset iratus, ut et civos in servitute redigeret et
urbem eorum solo aequaret: pietatem tamen erga deos in urbis
occupatione non neglexit, sed summa diligentia cavit, ne milites
vel imprudentes templa et in universum lucos violarent. — Ale-
xandri magniloquentiam non tam e superbia quam ex fiducia na-
tam fuisse inter pericula apparebat. Alexander amavit Roxanem,
Oxyartae Bactriani filiam, quam Alexandri comites Asianaum
mullerum, post uxorem quidem Darii, pulcherrimam sibi visam
dixerunt. hanc cum Alexander aspexisset eiusque amore captus
esset, noluisse tamen eam ut captivam stuprare, sed contra
uxorem ducere non dedignatum fuisse: quod Alexandri factum
laudo potius quam reprehendo. Et Darii quidem uxoris, quae
formosissima omnium Asiae mullerum habita est, vel amore cap-
tus non est vel ab ea sibi temperavit, quamvis et iuvenis et in
summo felicitatis culmine constitutus, cum homines maxime in-
molescere solent. ille tamen verecundatus est ac mulieri pepercit;
magna usus continentia et gloriae studio non reprehendendo im-
pulsus. Porro etiam fama tenet, eunuchum Darii uxoris custo-

dem fuga clapsus ad Darium venisse: quem ut viderit Darius,
primum quaesivisse, an sui liberi, uxor et mater viverent. ut
autem audierit vivere, reginas vocari, honorifice tractari, pu-
dicitiamque uxoris salvam esse, manibus eum in coelum subla-
tis sic precatum esse: O rex Iuppiter, cui regum inter mortales
imperia curae sunt, tu mihi potissimum Persarum et Medorum
regnum prout dedisti conserva; quod si tamen amplius me regem
Asiae esse nolis, nemini certe nisi Alexandro meum tradideris
imperium. Ita temperanter acta vel ab hostibus intelligas lau-
dari. Haec Arrianus. Nearchus autem tradit amicos qui
aegrotantem curabant, eum obiurgasse, quod ipse in prima acie
pericula subiret: militis enim id esse munus, non imperatoris.
Et Alexander quidem haec verba gravatus mihi videtur, quod et
vera haec esse agnoscebat et merito se ab amicis reprehendi;
verum tamen propter animi fortitudinem in proeliis et gloriae cu-
piditatem, ut si qui voluptati cuicunque succumbunt, imperare sibi
non potuit quin periculis se committeret. † Alexander Macedo
cursum vitae peregit admirabilem: id quod abunde testantur res
eius bello gestae. neque enim in toto terrarum orbe virum unum
reperire licet, qui tot res tam praeclare gesserit. Nam vivo
cum viris praestantissimis versaretur, eruditione non inferior

ἄκρον ἐπαινουμένων εἰρέθη, πρὸς τε τὰ πολέμια
διελθὼν θαναταστὰ μᾶλλον ἢ παιδοῦς ἄξια διεπρά-
ξατο. καὶ πρὸς Ἀρκεῖον τὸν Περσῶν βασιλέα συνά-
ψας πόλεμον, ταῦτον κατακράτος νικῶ. καὶ κείνος
αἰτεῖται εἰς διαλλαγὰς ἐλθεῖν καὶ δοῦναι αὐτῷ καὶ
τὴν θυγατέρα Ῥωξάνην πρὸς γάμου κοινωνίαν. Ὁ
αὐτὸς πάντα τὰ ἔθνη καταστρεψάμενος διεφθάρη
τὸν νοῦν, καὶ πρὸς τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς διωλι-
σθησε, Περσικὴν στολὴν ἐνδυσάμενος, μυρρίους δὲ
τέοις, δορυφορούμενος, τριακοσίαις τε παλλακαῖς
χρώμενος, ὡς τὴν Μακεδονικὴν πᾶσαν τῶν βασιλέων
συνίθειαν ἐς Πέρσας μεταφύθμιασαι, καὶ τῶν ἰδίων
τινὲς διαβληθέντας ἀνελεῖν. Ὑστερον δὲ εἰς Ἰνδίαν
ἀφικόμενος ἐπὶ Κανδάκης τῆς βασιλείουσιν συνελή-
θη ἐν ἰδιώτου σχήματι. καὶ εἶπεν ὁ αὐτῷ Ἀλέ-
ξανδρε βασιλεῦ, τὸν κόσμον παρέλαβες, καὶ ὑπὸ
γυναικὸς συνεσχέθης; καὶ εἰρήνην πρὸς αὐτὴν ἐποιή-
σατο, καὶ τὴν χώραν αὐτῆς ἀβλαβῆ διεφύλαξεν.

Ὅτι ὁ αὐτὸς ὀκτακοσίαις ἀνδράσιν ἐνέτευχεν ὑπὸ
Περσῶν πάλαι ἐν Ἑλλάδι ληφθεῖσιν, ἠκρωτηριασμέ-
νοις τὰς χεῖρας, οὗς μεγάλας δωρεαῖς ἐφιλοφρονή-
σατο καὶ παρεμυθήσατο. Εἰς δὲ τὴν λίμνην τὴν ἐν
Ἀλεξανδρείᾳ ἀφικόμενος τὸ διάδημα ἀπέβαλεν, ὁμι-
βρον πολλοῦ καταφθαγέτος, καὶ μόλις ἐπὶ τὴν γῆν
διανήξατο. Καὶ ὑπὸ Κασάνδρου τοῦ ἰδίου στρατηγοῦ
φάρμακον δεξάμενος ἐσπαράχθη· καὶ οὕτως ἐπὶ το-

σοῦτοις κατορθώμασι τὸν βίον μετήλλαξεν. [Ὅτι
Ἀλέξανδρος φιλήκοος ἦν εἴπερ τις ἄλλος τῶν μου-
σικῶν. Τιμόθεος γὰρ ὁ ἀλλητῆς ἐτι πρόσθεν, ὃν
ποτε αὐλοῦντα λέγουσι τῆς Ἀθηνᾶς τὸν ὄρθιον νό-
μον ἐπικαλούμενον ἐς τοσόνδε ἐκπλήξαι Ἀλέξανδρον
τοῖς μέλεσιν, ὥστε μεταξὺ ἀκούσαντα ἀναΐξαι ἐπὶ
τὰ ὕπλα· τὸν δὲ φάναι ὅτι τοιαῦτα χρὴ εἶναι τὰ βα-
σιλικὰ ἀυλῆματα. οὗτός τε δὴ ὁ Τιμόθεος ἀνελη-
λύθει πρὸς αὐτόν, σπουδῇ μετάπεμπτος γενόμενος.]
[Ὅτι αὐτὸς ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, νικήσας ναυμαχίᾳ
Λακεδαιμονίους καὶ τειχίσας τὸν Πειραιᾶ καὶ ἑκα-
τόμβην θύσας, πάντας εἰστίασεν Ἀθηναίους.]

Ἀλέξανδρος ὁ Μαμαίας, σὺν τῇ μητρὶ ἄρ-
ξας, ὑπ' ἐκείνη πάντα διώκει, ἧτις πανταχόθεν
ἐφρουροῦει τὴν ἀρχήν. δικάζειν τε οὖν αὐτὸν ἐπειθεν
ἐπὶ πλείστον, ὡς ἂν ἐν τούτοις ἀσχολούμενος μὴ ἔχοι
καιρὸν ἐς τὸ ἐπιτηδεύειν τι τῶν ἀμαρτημάτων.
ὑπῆρχε δὲ αὐτῷ καὶ φυσικὸν ἦθος πρῶτον καὶ ἡμερον
ἐς τε τὸ φιλάνθρωπον πάνυ ἐπιβήπετες. Ἐς τεσσα-
ρεσκαίδεκατον οὖν ἔτος ἄρξας τῆς βασιλείας, ἀναι-
ματὶ ἤρξε, καίτοι τινῶν μεγίσταις αἰτίαις ὑποπε-
σόντων· ὡς μετὰ τὴν Μάρκου τελευταίην τὴν βασι-
λείαν θανατῶσαι Ἀλεξάνδρου. Ἡτιᾶτο δὲ καὶ τὴν
μητέρα, καὶ πάνυ ἥσυχον ὄρων αὐτὴν φιλοχρη-
ματον οὖσαν καὶ πολλὰ ἐξ ἐπηρεῶν θησαυρίζουσαν.
πολλὰ δὲ ὑπ' αὐτῆς ἠναγκάζετο πράττειν. ἦρχε γὰρ

3. καὶ πρὸς Ἀρκεῖον — κοινωνίαν repetita sub v. Ἀρκεῖος.
p. 161. εἰς γάμου B. E.

τῶν] τὸν A. E.

6. Hanc errorem notavit St. Croix Exam. crit.
Mirus hic usus plebeiae vocis κατατροπώσασθαι, Scholia-

αὐτὸν ἄνδρ' ἰσχυρῶν. Περσικὴν τε σ. Gaisf. ex A. 10. τ τε A. 11. τὴν βασ. B. E. 12. μεταφύθμιασαι Med. 13. Histo-
riographa de Candace praebuit Io. Malalas p. 194. sq. Contulit Burn. Glycer Ann. II. 141. D. 19. Ὅτι add. A. B. 22. τὴν ἐν
Περσῶν Reinesius, allato Appiano B. Syr. 56. 24. πολλοῦ accessit ex A. commendatum ab Schweigh. Opusc. II. p. 200.
25. στήριγμα om. vulg. in vitis Velt. edd. et MSB., item Paris. Breguignii p. 14.
2 — 10. Hōrum pleraque repetantur in v. Ὁρθιασμάτων, unde tum in nostrum locum (habet A. mg.), tum traducta sunt, opinor.
in v. Τιμόθεος Θεραάνδρου. 3. ἐπιτὴ πρόσθεν αὐτοῦ scripturam tralatioliam et Suidas allibi refutat et fides MSS. A. B. 4. ὄρ-
θιον A. 6. ὡς] ὡς τε A. 8. Immo οὗτός γε. 10. Ὅτι οὗτος ὁ μέγας — Ἀθηναίους] V. nos in v. Ἀθηναίος. 13. Narra-
tio de Alexandro Severo descripta ex Io. Antiocheno in Excerptis Peir. p. 830. Μαμαίας vulg. cum B. 14. τὰ πάντα
Exc. Peir. Mox ἐπειθον A. 16. Indidem receptum ἐν, firmantibus A. B. E. Dein ἐξη E. 20. ἐλάσας ἔτος Exc. Peir.
26. ὑπῆρχε B. E.

deprehendebatur hominibus laude consummatis; sive ad bellica
transiret, res admirabilis quam fide digniores gerebat. Bello
autem adversus Dariūm Persarum regem suscepto, penitus eum
devicit, qui pacem ab ipso petit, et Roxanes filiae nuptias ei ob-
tulit. Idem omnibus gentibus subactis animum vitiiis corrupti,
et in corporis voluptates se immergit, Persica stola indutus, et
decem millibus juvenum stipatus, et trecentis pellicibus utens:
ita ut instituta regum Macedoniae prorsus cum Persicis commu-
taret, et nonnullos suorum falsi criminis insimulatos e medio tol-
leret. Postea in Indiam profectus a Candace regina privati ho-
minis habitu deprehensus est; quae ad eum dixit: Rex Alexander,
tunc qui orbem occupasti, captus es a muliere? Quacum pacem
fecit, et regnum eius illacum conservavit. † Idem in octingentos
viros inolevit, a Persis olim in Graecia captos, et manibus prae-
cis mutilatos; quos magnis muneribus exceptos consolatus est.
Cum autem ad paludem Alexandrinam pervenisset, diadema
amisit, et imbre ingenti effuso aegro ad terram enavit. A Cas-
andro dnce cum venenum ei propinatum esset, vehementer cru-
cians post tot praeclara facinora vita excessit. [Alexander
si quisquam alius musicis audiendis oblectabatur. Nam cum

allquando Timothens tibicen, aetate superior, carmen Miner-
vae quod orthium vocatur tibia caneret, adeo Alexandrum
commovisse dicitur, ut inter audiendum ad arma prosilliret, di-
ceretque tales tibiae cantus regibus convenire. Hic autem Ti-
motheus ad eum venerat, impensius accessit et invitatus.]
[Alexander hic Magnus cum Lacedaemonio navali proelio vi-
cisset, Piraeum muro cinxisset et hecatombem immolasset,
omnes Athenienses convivio excepit.] Ἀλέξανδρος ὁ Μα-
μαίας. Alexander Mamaeae filius, qui cum matre imperium ade-
ptus eius arbitratu rem administravit. namque mulier omnia
quae in imperio gerebantur observabat, filiaeque persuadebat ut
frequentissime ius diceret, quo talibus occupato nihil temporis
atque otii ad peccandum superesset. Praeterea inerat etiam ipsi
lene a natura et mansuetum ingenium et ad humanitatem propen-
sum. Ita factum est ut per XIV. annos incrementum gereret im-
perium, quamvis multi gravissimorum criminum rei fuissent:
quamobrem a principatu Marci potuit imperium Alexandri cele-
brari. Matrem vero incensabat, et moleste ferebat quod ea pec-
uniae esset avidior, et malls artibus maximas sibi divitias com-
pararet. ipse multa facere invitus ad ea cogebatur, quippe qui

αὐτοῦ ὑπερβαλλόντως ἡ μήτηρ. ἦτις ἀπῆγε τῶν αἰσχυρῶν καὶ ἀπρεπῶν τοῖς βασιλεῦσιν ἔργων, διδασκάλους τε πάσης παιδείας λάθρα μετεπέμπετο, ὃ δὲ παλαίστραις τε καὶ γυμνασίοις ἔχαιρε, καὶ τοὺς διδασκάλους ἀπεσόβει, ἔς τοσοῦτον δὲ ἐξώκειλεν, ὥς δὴ πάντα τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ τῶν δημοσίων θεάτρων μεταγαγεῖν ἐπὶ τὰς ἀρχὰς τὰς μεγίστας. διὰ τοῦτο ἐμυσάττοντο αὐτόν.

Ἀλέξανδρος ὁ Μιλήσιος, ὃς Πολυίστωρ ἐπεκλήθη καὶ Κορνήλιος· διότι Κορνήλιω Λεντοῦ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἐπὶ τῆς ἀρχιερωσύνης ἐπὶ τῆς ἐπισκοπῆς διατελέσας χρόνον καὶ γυμνασάμενος ἐπὶ πλεῖστον, ὡφθη γενναῖος ἀγωνιστής, καὶ λόγῳ παιδῶν καὶ βεβαίων τῷ βίῳ τὸν λόγον. ὃς Πορφύριον διεδέξατο. ἐκείνος μὲν οὖν τῇ πυκνότητι διέπρεπε τῶν φρενῶν, ὃ δὲ Ἀλέξανδρος ἀσκήσει καὶ φιλοσοφίᾳ καὶ ἀκτῆμονι βίῳ καὶ τῷ ζεύματι τῆς γλώττης καὶ μυριοῖς ἑτέροις πλεονεκτημασι χάριτος.

Ἀλέξανδρος ὁ Ἱεραπόλεως Ἐπίσκοπος καὶ μάρτυς. ἔγραψε, τί καινὸν εἰσήνεγκε Χρι-

στός εἰς τὸν κόσμον. κεφάλαια θ'. λόγος νοημάτων γέμων.

Ἀλέξανδρος, Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος, ἐπὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου· ὃς συμβαίνουσαν εἶχε τῇ ἀρχιερωσύνῃ τὴν πολιτείαν. ἐν ἀσκητικῇ γὰρ παλαιστρᾷ τὸν πρὸ τῆς ἐπισκοπῆς διατελέσας χρόνον καὶ γυμνασάμενος ἐπὶ πλεῖστον, ὡφθη γενναῖος ἀγωνιστής, καὶ λόγῳ παιδῶν καὶ βεβαίων τῷ βίῳ τὸν λόγον. ὃς Πορφύριον διεδέξατο. ἐκεί-

νος μὲν οὖν τῇ πυκνότητι διέπρεπε τῶν φρενῶν, ὃ δὲ Ἀλέξανδρος ἀσκήσει καὶ φιλοσοφίᾳ καὶ ἀκτῆμονι βίῳ καὶ τῷ ζεύματι τῆς γλώττης καὶ μυριοῖς ἑτέροις πλεονεκτημασι χάριτος.

Ἀλέξανδρος Αἰτωλὸς ἐκ πόλεως Πλευρώ- νος, υἱὸς Σατύρου καὶ Στρατοκλείας, γραμματικὸς. οὗτος καὶ τραγωδίας ἔγραψεν· ὡς καὶ τῶν ἐπὶ τὰ τραγικῶν ἕνα κριθῆναι, ὅπερ ἐπεκλήθησαν ἡ Πλειάς. Ἀλέξανδρος Αἰγαῖος, φιλόσοφος Περιπατητικὸς, διδάσκαλος Νέρωνος τοῦ βασιλέως ἅμα καὶ Καίλιον τῷ φιλοσόφῳ. υἱὸν δὲ ἔσχε Καίλιον ὄνομα. οὗτος ἐκάλεε τὸν Νέρωνα πηλὸν αἵματι πεφυρμένον. κακῶν μαθητῶν, ὡς οἶμαι, κακίονες οἱ

1. Quae post μήτηρ subiiciuntur, eadem Excerptorum pagina praecedunt superiorem particulam, idque specioso cum prooemio. *Ἦτις ἀπῆγε τῶν αἰσχυρῶν καὶ ἀπρεπῶν τοῖς βασιλεῦσιν ἔργων, διδασκάλους τε πάσης παιδείας λάθρα μετεπέμπετο, παλαίστραις τε καὶ τοῖς ἀνδρῶν γυμνασίοις [ἐπίσεν.] ἔγ' οἷς Ἀντωνῖνος ἠγάλλε καὶ μετεγένωσκε, τοὺς τε διδασκάλους ἀπεσόβει.* — ὡς ἂν πάντα τοὺς ἀπὸ τῆς σκηνῆς κτλ. πάντ' ἔπειτα γυμνασίοις ὀμίσει cum A. B. E. 8. Novissima leviter de sententia copiosiore decerpta. 9. Haec habet A. mg. *Ἀλέξανδρος ὁ Μιλήσιος* De hoc scriptore praeter Vossium legendi sunt Meursius in notis ad Chalcidicum p. 7. et Ioussius Scr. Hist. Philos. II, 16. *Küst.* *Ἀλέξανδρος ὁ Μι.* ὃς καὶ Πολυίστωρ καὶ Κορνήλιος, deinde mediis omissis γραμματικὸς — νόμος Eudocia p. 62. Idem Kusterus monuit a solo Saída civem Milesium referri Polyhistorem Alexandrum, quem reliqui Κοιταῖα vel Κοιταῖα vocent. Inter quos Stephanus v. Κοιταῖα: *Τὸ ἐθνικὸν Κοιταῖα. ἐνθα (I. E. 3εν) ἦν Ἀλέξανδρος ὁ Ἀσκληπιάδου, γραμματικὸς πολυμαθέστατος χρηματιστῶν.* 12. Servius in Aen. X, 388. *Haec totum Alexander Polyhistor tradit, quem L. Sylla civitate donavit.* 14. *Ἀβρεντιῶν*; A. E. Med. 17. Scripserat inter alia opus de Iudaica, ex quo insignia fragmenta leguntur apud Eusebium de Praepar. Evang. IX, 17. seqq. *Küst.* Adde Steph. v. *Ioudaia*. Alia memorat Rehnosius p. 11. *βιβλος ἁ. κρείττους. καὶ παρὰ Α.* 18. Eadem leguntur in v. *Μωσῶ.* 1. Editum λόγον v. *γέροντα* cum A. B. reflexit Gaisf. Cuius varietatis ipsa species fraudem lectoris cuiusdam arguit. 3. Narratio de Alexandro Antiocheni de prompta est e Theodoro H. Eccl. V, 35. *Ἀντιοχίης Α.* 4. *συμβαίνουσαν* Theodor. *συμβαίνουσαν.* 8. *λόγον*] *λόγῳ* cum Theodor. Kusterus legebat, edidit Gaisf. ex A. B. 12. Rectius Theodoretus, καὶ μυριοῖς ἑτέροις ἐπιλεονεκτεῖ χαρισμασίον. 14. *Ἀλέξανδρος — Πλειάς Eudocia* p. 62. 18. *Ἀλέξανδρος — φιλοσόφῳ* cum Eudocia p. 56. Hunc librum didoχῶν, a Diogene laudatus, tribuebat Reinesius. 20. *Καίλιον Α.* Id est *Καικίλιον.* 21. Iterum haec affert in v. *Νέρων.* Sed alii dictura referunt ad Theodorum Gadarenum: v. Casaub. in Suet. Tib. 57. *αἵματι*, quo numerus iamborum existeret, Burnsius. 22. *Ἐσπέξεν πολλοὶ μαθητῶν κρείττους διδασκάλων.* Burn. Inutilem K in rubrica

scriptam habet E. ubi in marg. apponitur σχο. Gaisf.

supra modum matri obnoxius esset: filium enim a rebus turpibus et quae principem dedecent avocabat, et omnium disciplinarum magistros clam arcensebat. Ille vero cum palaestris et gymnasiis maxime gauderet, doctores exegit. Tandem vero eo recordiae proventus est, ut omnes scenicos artifices ad summos magistratus extolleret. Qua de causa civibus invisus fuit. Ἀλέξανδρος ὁ Μιλήσιος. Alexander Milesius, qui Polyhistor et Cornelius cognominatus est, quia captus ab Cornelio Lentulo emptus est eiusque paedagogus fuit, postea tamen manumissus. fuit autem Romae Sullae temporibus et postmodo. Laurenti uxori, aedibus eius ab igne consumptis. quod cum Helena uxor cognovisset, laqueo vitam finivit. Fuit autem grammaticus Crateteae disciplinae. Libros paene innumeros scripsit: inter quos de Roma libros V. in quibus tradit fuisse feminam Hebraeam, nomine Moso, quae legis Hebraeorum auctor fuerit. Ἀλέξανδρος, Ἱεραπόλεως Ἐπ. Alexander, Hierapolis Episcopus et martyr. Scripsit librum novem capitibus constantem, de re-

bus novis, quas Christus in mundum intulerit. is sententiis refertus est. Ἀλέξανδρος, Ἀντιοχείας Ἐπ. Alexander, Antiochiae Episcopus, Ioannis Chrysostomi temporibus: qui vitam summo sacerdotio convenientem egit. Cum enim vitam in austeris exercitationibus ante episcopatum constantem egisset, eamque vitae sectam diu tolerasset, generosum se athletam praebuit, et verbis erudiens et vita confirmans verba. Hic Porphyrio successit, qui cum eximia quadam prudentia excellisset, Alexander rigore vitae, studio sapientiae, opum contempta, eloquentia et innumeris aliis dotibus praestitit. Ἀλέξανδρος Αἰτωλός. Alexander Aetolus ex urbe Pleurone, Satyri et Stratocleae filius, grammaticus. Hic etiam tragodias scripsit, ut etiam septem tragicis, qui Pleias cognominati sunt, ascriberetur. Ἀλέξανδρος Αἰγαῖος. Alexander Aegaens, philosophus Peripateticus, praceptor Neronis Imperatoris una cum Chaeremone philosopho. Filium habuit nomine Caelium. Hic vocavit Neronem lutum sanguine maceratum. Malis discipu-

διδάσκαλοι. διδακτὴ γὰρ ἀρετὴ, καὶ κακία ἀσκητὴ. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀλέξανδρος Ἀφροδισιεὺς, φιλόσοφος· καὶ ἄλλος, ὁ Νουμηνίου, σοφιστῆς· καὶ ἄλλος, Κλαύδιος χρηματίας, σοφιστῆς. καὶ ἕτερος, ὁ Κασίλωνος, σοφιστῆς, ἀδελφὸς Εὐσεβίου τοῦ σοφιστοῦ, μαθητὴς δὲ Ἰουλιανοῦ. καὶ ἄλλος Ἀλέξανδρος, Ἀλεξάνδρου δικηγόρου, Κίλιξ Σελευκεύς, σοφιστῆς, ὃς ἐπεκλήθη Πηλοπλάτων.

Ἀλέξασθαι. ἐπαμύνειν. Ξανοφῶν· Πολλὸν γὰρ διέφερον, ἐκ χώρας ὀρμωμένους ἀλέξασθαι, ἢ προπορευομένους ἐπιουσι τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι.

Ἀλέξαι. βοηθῆσαι. ἀλλέξαι δὲ, ἐπιλέξαι.

Ἀλέξειν. ἀποτρέπειν.

Ἀλεξήσοντα. βοηθήσοντα.

Ἀλεξητήρα. βοηθόν.

Ἀλεξιάρη γῆ. ἢ τοῖς ἀνδράσι βοηθοῦσα.

Ἀλεξιβέλεμνον. τὸν τὰ βέλη ἀπερῶντα.

ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ τὸν ἀλεξιβέλεμνον ἀπὸ στέργιοιο χιτῶνα.

Ἀλεξίκακον. ἀλεξιφάρμακον, ἀντιφάρμακον, κακίας καθαρτικὸν καὶ θεραπευτικόν. καὶ ἀλεξίκακε, τουτέστιν ἀποτρόπαιε, ὃ τὰ δεινὰ ἀπειργῶν.

Ἀλεξίς Θούριος. [ὅστις πρότερον Σύβαρις ἐκαλεῖτο.] κωμικός. ἰδίδαξε δράματα σμᾶ· γέγονε δὲ πατρὸς Μενάνδρου τοῦ κωμικοῦ. ἔσχε δὲ υἱὸν Στέφανον, καὶ αὐτὸν κωμικόν.

Ἀλεξιφάρμακα. ἀλεξητήρια φαρμάκων. Μενάνδρος Παιδίω·

Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν οὕτω περιπατεῖ λέγων ἀλεξιφάρμακα.

Ἀλεξόμενον. ἀμυνόντα, τὸν κακῶς ἄρξαντα κακῶσαι θέλειν. Καθάπερ ἐπὶ τῶν κατ' ἰδίαν ἀδικημάτων οἱ νομοθέται καὶ δικασταὶ πάσας τὰς τῶν συμβαινόντων βλάβας οὐκ ἐπὶ τὸν ἀλεξόμενον ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἄρχοντα χειρῶν ἀδίκων ἀναφέρουσι. καὶ ἀλεξομένους παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ ἀμυνομένου ἢ ἐπιβοηθοῦντας. Τριτημορίς δὲ τῶν Μασσαγετῶν τοὺς περιληφθέντας τῆς Κύρου στρατιᾶς ἀλεξομένους ἐφρόνευε. καὶ ἀλέξασθαι, κωλύειν, ἀπειργεῖν. Οἱ δὲ ἴπποι οὐκ ἦσαν αὐτῷ χρήσιμοι ἐς τὸ φεῦγειν σὺν αὐτοῖς, ἢ ἐπελαύνοντας ἀλέξασθαι τοὺς πολεμίους. Καὶ αὖθις· Εὐχέτο δὲ ὁ Κύρος τοσοῦτον ὑπερῆν, ἔστε νικῆθῃ τοὺς εἶ και κακῶς ποιοῦντας ἀλεξόμενος.

2. Ἀφροδισιεύς vulg. 4. „Tiberius Claudius Quir. Alexander, philosophus Stoicus, Grut. Inscr. p. 388.” Reinesius. 5. Εὐσηβίου vulg. Hunc ab Eunapio V. Soph. p. 48. innuē putat Gaisf. 7. De Alexandro Cilice diligenter Philostratus V. Sophist. II, 5. p. 570. quem descripsit Eudocia p. 52. sq. 9. Ξανοφῶν Anab. III, 4, 33. ubi recentes edd. πολλὸν γὰρ διέφερον... ὀρμωμένους ἢ ἢ πορευόμενοι. Partem dedit Zon. p. 135. 12. ἀλλέξαι] Sic ex MSS. [cum Zon. p. 135.] reposui. In prioribus enim edd. legitur ἀλέξαι, quod mendosum est. Voce autem ἀλλέξαι pro ἀναλέξαι usus est Homerus II. φ. 321. Küst. Confudit tamen Hesychius. ἀλέξαι sine δέ C. 14. II. ζ. 109. 15. II. υ. 396. Male Zon. p. 117. ἀλεξίτηρα. 16. Respexit ad Hesiodi Icy. 482. 18. ἐν Ἐπιγράμματι Paull. Silentiarum XLVI, 3. A. Pal. I. p. 213. n. 81. 21. καὶ ἀλεξίκακα. κτλ. e Schol. Aristoph. Nub. 1375. κακίας φαρμακῶν B. E. καὶ θεραπευτικῶν om. C. 22. ὁ etiam Zon. p. 118. καὶ ὁ Schol.
1. Ἀλεξίς — κωμικὸν Eudocia p. 60. Θούριος, κωμικός, ὅστις π. Σ. ἐκαλεῖτο Eud. Uncis novissima circumscripsi, quas Gaisf. etiam e marg. irrepsisse suspicabatur. Atque ὅστις in libris vet. in vulg. ἦτις inde a Bas. conversum est. 3. πατρὸς Küst. etiam suis e MSS. defendit; πατρὸς mendum Basil. et Genev. Cf. Meinek. Menand. p. XXVI. 5. Edd. ἀλεξίτηρα: Ἀλεξιφάρμακον. ἀλεξητήριον A. Quod mendū genus attigit Hemst. in Plut. p. 301. Ἀλέξανδρος Παιδίω· Ἐφέσια Küst. cum Grotio. Meinek. p. 132. probante, reposui iussit, reposuitque Gaisf. ex B. E. Παιδίω, cum haec perperam distincta sic exierant: Ἀλέξανδρος. παιδίω· Ἐφέσια. Praeterea malunt alii οὗτος. 9. Mirus hic usus partic. futuri ἀμυνόντα et ἀμυνομένους: et posteriore quidem loco Glossa Herod. ἀμυνόμενος. „Legendum est, τὸν κακῶν ἄρξαντα κακῶσαι θέλοντα.” Küst. 10. Καθάπερ et quae sequuntur cum adhuc superioribus fungerentur, ut locum scriptoris cuiuspiam separavi. 14. Ἡροδότῳ I, 211. verbis non accurate servatis. 16. ἐπιληφθέντας temere vulg. τοὺς τε λειφθέντας Herod. 19. ἐπελαύνοντας A. Gaisf. Requi ἐπελαύνοντας. 20. καὶ αὖθις] Xenophontis locus Anab. I, 9, 11. ubi germanae verborum formae haec εὐχέτο... ἐπερῶν Suidas substituit. 21. καὶ om. B.

lis, ut opinor, peiores extiterē magistri. virtus enim doceri, vitiumque usa addisci potest. Fuit etiam alius Alexander, Aphrodisiensis, philosophus. Alius, Numenii filius, Sophista. Item alius, Claudius cognominus, sophista. Item alius, rhetor, Cassianus dicitur, frater Eusebii rhetoris, Iuliani vero discipulus. Item alius Alexander, Alexandri caesidici filius, Cilix Seleucensis, rhetor, qui Peloplate cognominatus est. Ἀλέξασθαι. Propulsare. Xenophon: Multum enim praestabant, si facta de plene impressione hostem reprimere, quam inter proficiscendum adversus persequentes dimicarent. Ἀλέξαι. Optulari. ἀλέξαι vero; colligere. Ἀλέξειν. Avortere. Ἀλεξήσοντα. Optularum. Ἀλεξητήρα. Auxillatorem. Ἀλεξιάρη γῆ. Terra viris optulans. Ἀλεξιβέλεμνον. Arcum tela. In Epigrammate: Et propulsantem tela a pectoris loricam. Ἀλεξίκακον. Quod malum propulsat, remedium veneni, quod ab vitio purgat et liberal. Et ἀλεξίκακε, o malorum propulsator, malorum averruncē. Ἀλεξίς Θούριος.

Alexis Thurlus. [Thurium autem prius Sybaris vocabatur] Comicus. Docuit fabulas 245. Fuit autem patronus Menandri comici, habuitque illum Stephanum, qui et ipse comicus fuit. Ἀλεξιφάρμακα. Remedia venenorum. Menander Puer: Obambulat Ephesia nudentibus alexipharmaca venditans. Ἀλεξόμενον. Vim propulsantem, volentem ulcisci eum qui prior iniuriam intulit. Quemadmodum in privatis delictis omnibus legislatores et iudices damna, quaecumque accidunt, non ei qui vim propulsavit, sed qui prior iniuria laessit tribuunt. Et ἀλεξόμενος apud Herodotum, vim propulsantes vel opem ferentes: Exercitus autem Massagetarum tertia pars milites e Cyri copiis derelictos, qui illis resistebant, interfecerunt. Et ἀλέξασθαι, impedire, prohibere. Sed equorum ei erat nullus usus, sive ad fugam capessendam, sive ad hostes impressione facta depellendos. Et alibi: Optabat autem Cyrus, ut tamdiu superstes esset, donec bene vel male de se merentes gratia referenda vicisset.

Ἀλεωρή. Ἐκκλησις καὶ φυλακή. Πολλοὶ δὲ ὑπὸ χιόνας ἀπέθανον. καὶ οὐδ' ἤτις οὖν ἄλεωρῆ ἦν, ἐκάστων ἑαυτοὺς διασώζειν ἱκανὴν ἠγομένων.

Ἄλλ' ἔπον χώρας τρεῖς ποιοῖς. ὅτι δεῖ χώρας ἐκάστης, ἐν ἧ ἂν τις γένηται, μιμῆσθαι τὰ ἔθνη.

Ἄλλ' ἔσθι' ἔλθων τοὺς Μεγακλέους κίονας. ὡς εἶπε, τὸν πλοῦτον. ἐμφαίνει διὰ τούτων ὅτι οὐδὲν αὐτῷ κατελείφθη εἰ μὴ ἡ αὐλή. ἀντὶ τοῦ, τοὺς λίθους τῆς Μεγακλέους οἰκίας. οὗτοι γὰρ μὲν οἱ κατελείφθησαν αὐτῷ πάντα φαρόντι. λέγει δὲ ὁ πρεσβύτερος πρὸς τὸν υἱόν. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἐπὶ τῶν ἀνειμένως διαιωμένων ὁ λόγος.

Ἄλλ' ἔστ' ἀληθῆς ἡ βροτῶν παροιμία.

ἔχθρων ἄδωρα δῶρα κοῦκ ὀνήσιμα.

Αἴας φησίν. [Ζῆτει ἐν τῷ Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα 15 κοῦκ ὀνήσιμα.]

Ἀλετρεύουσιν. ἀλήθουσιν.

Ἀλετρίβανος. οἱ μὲν δασέως, παρὰ τὸ τοῦς ἄλας τρίβειν· οἱ δὲ ψιλῶς, παρὰ τὸ ἀλεῖν. καὶ δοῖ-

δουξ μὲν Ἀττικόν, ἀλετρίβανος δὲ Ἀσιανόν. λέγεται δὲ καὶ ἀλότριψ.

Καὶ τοῦτον δικάρανον ἀλότριβα.

καὶ ἀλετρίς ἡ μυλωθρός παρὰ Καλλιμάχου. Ἄλλοιοι. ἀντὶ τοῦ θερμαίνουσι. Ἀριστοφάνης.

Ἀλεύετο. ἐξέφηνεν. Ἄλευε· Ἴωνες τὸ φύλαξαι οὕτως λέγουσι. καὶ παροιμία· Ἄλευ' ἀπὸ μείζονος ἀνδρός.

Ἀλευάδαι. οἱ ἐν Λαρίσση τῆς Θεσσαλίας εὐγενέστατοι, ἀπὸ Ἀλεύου βασιλέως τὸ γένος ἔχοντες.

Ἀλευρότησις. τὸ λεπτόν τοῦ ἀλεύρου, ἡ πασάλη παρὰ πολλοῖς λεγομένη.

Ἀλεία. ἡ ἄγρευσις.

Ἀλείατα. τὰ ἀλευρα.

Ἀλειμμα. ἐκ τοῦ ἀλείφω. ἄλιμα δὲ βοτάνη.

Ἀλειον. τὸ τοῦ Ἥλιου ἱερὸν κατὰ Ῥοδίους.

σημαίνει ὕδωρ. καὶ Ἀλειος ὁ Ζεὺς.

Ἀλειπής. πηγή ἐν Ἐφέσῳ.

1. V. praeter alios Apollon. Lex. p. 88. Ἐκκλησις A. Ἐκκλησις C. 2. ἄλεωρᾶ B. C. E. 3. ἑαντίας C. [ικανῶς] In binis Parriss. rectius legitur *ικανόν*. Küst. *ικανών* B. C. Nos cum Gaisf. 6. Versus Aristophanis Nub. 814. ubi in eandem fere sententiam Scholia. Hinc orta glossa *Μεγακλέους κίονας*. 7. εἰ Küst. e Schol. Aristoph. adiecit. τοῦτον B. m. s. τοῦτο C. 8. ἀντὶ τοῦ. τοὺς λίθους alterius interpretationis initium esse Küst. monet. ἀντὶ τοῦ — αὐτῷ omissis C. *παντάγαγον* τι λέγει ὁ πρεσβύτερος. Ἀριστ. ἐν ἐπιγράμμασι. 13. Versus Sophoclis Aiac. 664, 65. Cf. v. Ἄδωρα. Sed totum hunc locum om. B. E. 15. Ζῆτει — ὀνήσιμα accesserunt in Aldina. 17. Ἀλήθουσιν] Sic etiam Hesychius. Perperam autem in prioribus Edd. [et B.] legitur *ἀληθεύουσιν*. Küst. praecunte Porto. V. Schol. Od. η. 104. 18. Haec Schol. Aristophanis Pac. 258. Diserte Schol. Nicandri Ther. 109. ὁ λεγόμενος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἀλετρίβανος: ac petit ab Aristophane vocis auctoritatem etiam Antiatice. p. 79. Idem praecceptum Heinsii apud Photium p. 532. Ὅτι ὁ τῆς θυελλῆς τριβῆς δοῖδουξ μὲν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομάζεται, ἀλετρίβανος δὲ παρὰ τῇ συνηθείᾳ.
1. ἀλετρίβανος Med. 3. Aristonis Ep. I, 7. in A. P. I. p. 288. n. 306. 4. παρὰ Καλλιμάχου: in v. Ἀποβράσματα sive fragm. CXXXII. 5. Lex. seg. p. 376. Nihil hoc differre videtur ab v. Ἀλεινοῖσι. 7. Immo ἀλεύετο, quippe glossa Homericā Vide vel Zon. p. 136. Med. tamen et Gaisf. cum A. B. C. ἐξέφηνεν pro ἐξέφηνεν. Cum eodem Zon. p. 135: reponendum etiam ἀλεύειν Ἴωνες τὸ φύλαξαι. Quamquam et vulgatum extat apud Aeschylum et praesidium affert Hesychius, ἀλεῖν. φύλαξε. 8. Proverbium tractarunt Diog. II, 56. Val. App. I, 6. Arsen. p. 39. 10. Ἀλευάδαι. οἱ ἐν Λαρίσση] V. Lex. Seg. p. 375. et Timaeus p. 22. ibique Ruhk. Θεσσαλίας A. 12. Doctrina Suidae peculiaris; nisi quod partem dedit Zon. p. 125. Ceterum haec in v. Πασάλη pessime transfusa sunt. τὸ χαλεπὸν A. B. τῆς ἀλ. A. πασάλη Toup. ap. Gaisf. 14. Zon. p. 124. ἀλεία ἡ ἄγρευσις. ἀλία δὲ μόνον ἱ. Edd. ante Gaisf. ἀλεία. Adde v. Σαγηνεῖα. Ceterum Portus cum ἀλεία ut oportuit piscationem significare monisset, Kusterus extitit, qui ἡ ἄγρευσις; legendum affirmaret, ἀλεία scilicet comparans cum formis vocum ἀλέν, ἀλέντων ac similibus. Verumtamen Portum recte sensisse monuit etiam Bosius Animadv. ad Scr. Gr. p. 141. probante Hemsterh. in Xenoph. Eph. p. 261. 15. Ex Od. υ. 108. V. Etym. M. p. 62. 16. ἄλιμα lobi c. 30, 4. 17. Scribendum Ἀλειον Küst. edixit, comparato Eustath. in Od. ζ. p. 1562, 58. addas Athen. XIII. p. 561. E. De quo nuper disseruerunt Näkius in Musei Bhenani Vol. I. p. 58. et Heisterus die Götterdienste auf Rhod. III. p. 9. sq. τὸν τῶν Ἀλείων ἀγῶνα Diogenis Ep. VIII. restituebat Boissonadus p. 252. Nunc accedit etiam τὸ κοινὸν τῶν Ἀλιαδῶν καὶ τῶν Ἀλιαστῶν, Rhodiorum institutum, cuius rei notitiam debemus monumento Rhodiaco recens invento. Igitur Ἀλειον refixi cum Zon. p. 131. 18. σημαίνει ὕδωρ] Scribendum est, σημαίνει δὲ καὶ ὕδωρ ἀθροισθέν. Sponsorem huius coniecturae do Hesychium, qui vocem ἀλείον ὕδωρ interpretatur ἀθροιστὸν καὶ συλλεπτὸν. Küst. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὕδωρ Zon. Ἀλειος, opinor, firmante Steph. Byz. v. Πλις: ἀφ' οὗ Ἀλειος ὁ Ζεὺς. 19. Etym. M. p. 60.

Ἀλεωρή. Mali declinatio et cautio. Multi autem nive extincti sunt, nec ulla ratione vitari poterat, cum singuli satis haberent suae quisque salutis consuluisse. Ἄλλ' ἔπον χώρα. At sequere regionis mores. Quo inebuntur cuiusque regionis, in qua quis fuerit, mores imitari. Ἄλλ' ἔσθι' ἔλθων. At abi, Μεγακλῆςque columnas ede. Quasi dixisset, divitias. His autem verbis significat, nihil illi relictum fuisse praeter aulam. Vel dicit lapides domus Megaculis. hi enim soli ipsi relicti fuerant, postquam omnia consumpsisset. Sunt sentis ad filium suum verba, apud Aristophanem Nubibus. Dicitur in eos valet, qui dissolute vivunt. Ἄλλ' ἔστ' ἀληθῆς. At verum est illud mortalium proverbium: inimicorum dono infausta sunt neque cuiusquam usus. Haec Ajax. [Quaere in v. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοῦκ

ὀνήσιμα.] Ἀλετρεύουσιν. Molunt. Ἀλετρίβανος. [Pistillum.] Allii cum spiritu aspero scribunt, a sale terendo; alii vero cum leni, a molendo. Et δοῖδουξ Aulicorum est, ἀλετρίβανος Asiaticum. Dicitur etiam ἀλότριψ. Et hoc biceps pistillum. Et ἀλετρίς molitrix apud Callimachum. Ἄλλοιοι. Calefaciam. Aristophanes. Ἀλεύετο. Effugiebat. Ἀλεύειν apud Iones significat cavere. Et proverbium: Cave a maiore viro. Ἀλευάδαι. Aleuadae, familia nobilissima in urbe Thessaliae Larissa, qui ab Aleua rege genus duxerunt. Ἀλευρότησις. Tenuissima farinae pars, quae a multis πασάλη vocatur. Ἀλεία. Piscatio. Ἀλείατα. Farina. Ἀλειμμα. ab ἀλείφω. ἄλιμα vero herba. Ἀλειον. Solla templum apud Rhodios. Significat etiam aquam. Et Iuppiter Aleus. Ἀλειπής. Fons quidam Ephesi.

Ἀλειπται. οἱ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐπασκοῦντες. Ὁ Θεολόγος Ἀλειπται τῆς ἀρετῆς. καὶ ἀλειπτῆς, ὁ ἀγνωστέτης.

Ἀλειπτόν. ἐσκουασμένον θυμίαμα.

Ἀλεις. ἀντὶ τοῦ αὐσταλείς. καὶ ἀλεις ἀντὶ τοῦ ἀλειῖς. Ἀλεις σοφιστάς.

Ἀλεισον. τὸ πατήριον.

Ἀλειται. πηδήσει. Καὶ χολὸς ὡς ἔλαφος ἀλείται.

Ἀλειτεία. ἡ ἁμαρτία.

Ἀλείτης. τὸ μὲν διὰ διφθόγγου σημαίνει τὸν ἁμαρτωλόν, τὸ δὲ διὰ τοῦ ἠ σημαίνει τὸν πλανήτην. ἀλιτρός δὲ διὰ τοῦ ι.

Ἄλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθράκῃ *

μεμνημένος ἐστὶ νῦν εὐξασθαι καλόν,

ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τῷ πόδε.

Ἐν Σαμοθράκῃ ἦσαν τελευταί τινες, ὡς ἐδόκουν τελεῖσθαι πρὸς ἀλεξιφάρμακον κινδύνων τινῶν. ἦν δὲ ἐκεῖσε καὶ τὰ τῶν Κορυβάντων μυστήρια καὶ τὰ τῆς Ἐκάτης, καὶ τὸ Ζήρῳθρον ἄντρον, ἢ κύνος ἔθρονος. ἐδόκουν δὲ ταῦτα οἱ μεμνημένοι ἐκ τῶν δεινῶν σώζεσθαι καὶ ἐκ χειμῶνων. Ἀποστραφῆναι δὲ ἀντὶ τοῦ διαστραφῆναι καὶ κλασθῆναι τοῦ μετιόντος τὸν

δοῖδουκα. ἐναντίαν αὐτῷ τὴν εἰς τὸ δεύτερον γενέσθαι ὁδόν, ὥστε μηκέτι αὐτὸν ὑποστρέφαι.

Ἀλείφατι. ἔλαιον, ἢ ἑτέρῳ ἀλείμματι. Κανὼν. ὅτι τὰ παρὰ τὸ ἀλείφω, εἰ μὲν διὰ τοῦ π ἐκφέρονται, καὶ διὰ διφθόγγου γράφονται, οἷον ἀλειπτόν, ἀλείπτῆς· εἰ δὲ διὰ τοῦ φ, εἰ μὲν ὡς σύνθετα, διὰ τοῦ ι γράφονται· πισσαλιφίης, ἀηλιφίης· εἰ δὲ ἄπλᾶ, διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, οἷον ἄλειφαρ.

Ἀλείψας. αἰτιατικῆ, διεγείρας· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν. Εἰς καρτερίαν ἀλείφω τούς ἀδικουμένους. [Καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἀλείψασθ' ἀπ' αὐτῶν ταῖς νομηγίαις.

διὰ τὸ ταῖτας εἶναι τιμίας τῶν ἡμερῶν.]

Ἄλη. ἡ πλάνη. Ὁ δὲ οὐδένα αὐτοῦ ἕτερο διοίσειν ἐπ' ἀνδρία. καὶ τοσοῦτον αὐτοῦ ἦδε ἢ ἄλη ἐκράτει, ὡς σκευὴν ἀναλαβεῖν Ἀχιλλέως, οὕτω τε περιβαίνειν εἰς Ἴππον, καὶ κατὰ τὸν ἱππόδρομον φρονάττεσθαι τοῦ οἴκου. Καὶ Ἀλώμενος ἀντὶ τοῦ πλανώμενος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄλῳς τύραννε σοὶ Πόσειδον Ἀρχικλῆς

Ἔθηκε λήξας τῆς ἀπ' ἠόνων ἄλης.

Καὶ ἀλήτης βίος, διὰ τοῦ ἠ.

1. Zon. p. 118. 2. Ὁ Θεολόγος Gregor. Naz. Or. XX. p. 319. C. Cf. Segaar. in Clem. Alex. O. D. S. p. 360. sq. Quod sequetur λέγει om. Gaisf. cum A. B. C. 4. ἀλειπτον φάρμακον Etym. M. p. 61, 3. 5. ἀλεις II. n. 403. Eadem, dempto scriptoris incerti loco, Zon. p. 135. coll. 120. Sed probabiliter Homsterhusius ap. Oudend. in Thom. M. p. 32. ἀντὶ τοῦ ἀλειῖς. Quo accedit σοφιστάς ex A. B. C. receptum pro scriptura edita σοφισταί. 8. Oratio Iesalae 35, 6. 10. Sic libri Zon. p. 124. ἀλητεία nescio quo pacto Vaickenarius. 11. V. Herodiani Epimer. pp. 182. 263. Zon. p. 118. Indistincte haec tractat Lex. Seg. p. 375. διὰ om. A. 14. Versus Aristophanis Pac. 277 — 79. unde restitutum: ἐν Σαμοθράκῃ τευχάσει μεμνημένος, νῦν ἔστιν εὐξασθαι καλόν: quas emendate leguntur in v. Σαμοθράκῃ cum explicationibus hisdem, consentiente Schol. Arist. magis partem defecio vel corrupto. 18. ἀλεξιφάρμακα leg. o Suida sive Schol. Arist. 20. Lego cum Schol. Arist. καὶ διαστραφῆναι ἢ τὸ Ζηρῳθρον ἄντρον. Cf. Schol. Nicandri Ther. 460. Adde v. Ζηρῳθρα. καὶ om. A. ἦ] ἐν ᾧ vulg. 21. Reclius altero loco of μεμνημένοι ταῦτα. 23. Desideratur τὸ πόδε. 1. Legendum ἢ ἐναντίας. 3. Glossa Homerica: v. Apoll. Lex. p. 95. Κανὼν: v. Etym. v. Ἀλείπτῆς et Enst. in Od. ζ. p. 1561. Comparavit haec Osannus in Philem. p. 17. cum Lex. Paris. et emendationes quasdam protulit. 4. τοῦ π Etym., quod recepit Gaisf. Idem ἐκφέρονται — γράφονται cum A. B. C. Olim ἐκέρχεται — γράφεται. 5. ἀλειπτόν om. vulg. — 7. γράφονται add. A. B. C. ὀηλιφίης, ἀηηλιφίης Etym. ἀηηλιφίης tamen Eustathius. 10. αἰτιατικῆ omittendum cum Lex. Seg. p. 375. 11. Similes locos congesserunt Reiskius in Constant. Cerim. p. 610. et Creuzer. ein alt-ath. Gesäss p. 70. sq. sive Wessel. in Biod. XVI, 73: Nulus tamen loci scriptorem nondum deprehendit licuit. 12. Ἀριστοφάνης Acharn. 967. ὅστ' ἀλείψασθαι ὁ ἀπ' αὐτῶν ἀπὸ τῶν νομηγίαις. Apparet tam temerariam esse hanc laudationem, tam ineptam, quippe quas derivata sit ab v. Νομηγία. 15. Locum Malchi, quem integrum dedisti Suidas in v. Ἀρωάτος. 16. ἀνδρία C. et fater versus A. Ceteri ἀνδρία. ἦδε A. B. C. ἐκράτει A. C. ἦδη. ἐπεκράτει libri ante Gaisf. 18. παραβαίνειν A. 19. Ἴππου] Infra legitur ἄλῳν, quod sic quoque servant A. B. C. K. Nentrum ita comparatum, ut sententiam expedias. 20. Ἐπιγράμματι Philippi Thessal. V, 7. 8. in A. P. I. p. 215. n. 90. 22. ἠόνων duo ap. Kist. Parisini (quorum A. nominat Gaisf.): Edd. ἠόνος. ἄρης Philippi. 23. Cf. v. Ἀλήτης.

Ἀλειπται. Qui ad certamina alios instruunt. Theologus dixit: Ἀλῖπας virtutis. Et ἀλειπτης, certaminis moderator. Ἀλειπτόν. Praeparatus sustinens. Ἀλειῖς. Contractus. Et Ἀλειῖς pro ἀλειῖς. Σοφιστάς confectus. Ἀλεισον. Poculum. Ἀλειταί. Saltabit. Et claudus ut ferrus saltabit. Ἀλειταία. Poesia. Ἀλειτῆς. Cum per diphthongum scribitur, significat peccatorem; cum vero per ἠ, erroneum. Ἀλιτῶς, vero i habet. Ἄλλ' εἴ τις. At si quis vestrum in Samothrace initiatus est, nunc peccatum feceris opportunum, ut deflectantur pedes huius, qui pistillum petit. In Samothrace erant iuicia quaedam, quibus homines in periculorum effugium initiari serebantur. Illic etiam erant Corybantum et Hecates mysteria; item Zerynthium auxurum, ubi canes immolabantur. His igitur sacris initiatus o periculis et tempestatibus salvos evadere putabant. Ἀποστραφῆναι vero id quod est distorqueri et frangi, pedes nimirum illius qui pistillum petit; vel, iter illius in diversam partem fieri, Suidae Lex. Vol. I.

ut nunquam redeat. Ἀλειγάτι. Oleo, vel alio unguento. Regula. Nomina ab verbo ἀλείγω ducta si per ἠ proferuntur, diphthongo scribuntur, ut ἀλειπτόν, ἀλείπτῆς: sin per ἠ, si quidem composita fuerint, per ι scribuntur, ut πισσαλιφίης, ἀηηλιφίης, sin vero simplicia, per εἰ diphthongum, ut ἀλειφαρ. Ἀλείψας. Aptum accusativo, qui excitavit, per translationem ab athletic ductam. Ad tolerantiam praeparatus eos, qui iniuriis affliciebantur. [Et Aristophanes: Ut illarum oleo novituntis uterque ungamur. Ideo quod dies illi prae ceteris in honore habebantur.] Ἄλη. Error. Ille vero putabat, neminem sibi fortitudine praestare: quae fulva eius persuasio adeo iam invaluerat, ut habitum Achillis indueret, et equo rectus ubique se conspicendum praeberet, et in circo cum fastu se ostentaret. Et Ἀλώμενος, errans. In Epigrammate: Μῦρις ἀρβίτερ Νεπτῦνε, τῖβι Ἀρχικλῆς καὶ ἐκείνου, postquam finem imperavit erroribus nauticis. Et ἀλήτης βίος, vita vaga, per ἠ scribendum.

Ἄλλη, ἀπὸ τοῦ ἄλλως, ἢ κατὰ ἄλλο. Θουκυ-
δίδης.

109 Ἄλλ' ἢ ἄντι τῶν εἰ μὴ, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀπλοῦ τοῦ
ἢ. τίθεται δὲ ἐνὶ ἄντι καὶ ἐνὶ σοῦ ἄλλα ἄρα, καὶ
ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ τοῦ ἄρα. Πλάτων Ἄλλ' ἢ κατὰ-
πιν ἑορτῆς ἤκομεν. ἀντὶ τοῦ ἄρα.

Ἄλληγορία. ἢ μεταφορά. ἄλλο λέγον τὸ
γράφμα καὶ ἄλλο τὸ νόημα. Καὶ ἑλληγόρηται ὄνει-
ροι οἱ ἄλλα δι' ἄλλων ἀγορευόντες, θεωρηματικοὶ
δὲ οἱ τῶν ἐρητύων θεῶν προσκειμένους.

Ἄλλη δόξα ἠλίου. Ἥλιον λέγει πρὸς κέαν
διαδήκην, ὡς τέλειον φῶς ἔχονταν τοῦ ἠλίου τῆς
δικαιοσύνης.

Ἀληθεῖς. ἀντὶ τοῦ ὄντως. ἀξιοῦσιν δὲ δεῦναι
τὴν πρώτην, ὅταν ταῦτο δηλοῖ τὸ ἐν ἐπερωτήσει λε-
γόμενον, ὅλον ὄντως.

Ἀληθεῖς ἂν παῖ ἐπὶ ἀρχουραίας θεοῦ;

(Διοχίλος φησὶ πρὸς Εὐριπίδην)

οὐ δὴ με ταῦτ', ὧ στωρλιασσυλλεκτήδην
καὶ πεωχοποιεὶ καὶ ἄκαιοσυφύαπτισθῆν.

Ἀληθὲς δὲ τὸ ἀντιδιαστελλόμενον τῷ ψεύδει.

Ἀλήθεια δὲ ἐστὶ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων ἡγεμιῶν.

1. Priorem partem dedit Lexi Seg. p. 377. τὸ post κατὰ omisi cum A. αλοθιν. Θουκυδίδου C. δ. καὶ om. vulg. τοῦ ante
ἀπλοῦ Saisf. cum MSS. et Lex. Seg. p. 378. ἢ. ἴσδεν. Hicdcm libris anctoribus castigavit scripturam editam, Ἄλλ' ἢ τὸ λεγόμενον
κατὰ πιν ἢ. ἠκομεν καὶ ἑορτῆς. Πλάτων initio Gorgiae, ubi libri ἦ: Schol. ἄλλ' ἢ, ἄλλ' ἄρα. Vide etiam Diogenianum
V. 73. 7. Disertiora tradit Lex Seg. p. 377. atque comparant. Zon. p. 125. videntur haec aliter pronuntari debuisse: quo
dicitur ἄλλ' ἢ. B. C. E. pr. et Med. scriptura λέγον. B. Doctrina de somniis petita ex Artemidori I. 1, 2. quam repetit. Eust. in
Od. 4. p. 1876. 41. Locus L. Corinth. 45, 41. 12. is ante τῶν optinebat A. B. C. 15. τὸ expungi malim. 16. ἀλη-
θεῖς post ὄντως omisi cum A. Vide praeter alios Thomam M. 17. Versus Aristophanis Ban. 848. — 50. 18. Haec Eūsto-
piae, κατὰ πιν ἠκόματι ibat post vocem ἀκαιοσυφύαπτισθῆν. Sed Zonaras, ne quid dissimulem, cum in his ipsis p. 131. Assinat,
haud improbito suspicari postea veritas aeterna accessisse. 19. Locum a superioribus distinctam, quippe qui vel referatur ad
verbum Ἄλλ' ἢ, vel negligenter alienae glossae sit adiectus. p. 22. Pagan Legg V. p. 720. ἀλήθεια πικρῶν καὶ ἀγαθῶν θεοῖς
ἡγεμιῶν, πρῶτον δὲ ἀνθρώποις. Quae imitatio Philo de Vita contempl. II. 477. et de Mos. II. 162, 3. 20. καὶ τὰς ἀληθείας
ἡγεμιῶν. Hanc sententiam Xenobius II. 17. ubi videt. Scholiam: Suidam usque ad partem novissimam, quae ab Ilectoribus stu-
dijs aequata optinet, sequitur. Arsenius p. 38. Annotat: etiam Paganonns Himerius. Logotheta: locum Ep. V. καὶ ἡγεμιῶν μοι
ἔδοξε ταῦτα μάλλον τῶν ἐπὶ Σάγρα. A. Μένανδρος p. 17. ἐν Ἀνακτιθέμενι om. C. qui mox φησὶ. B. Διοσκόρους eo delin-
querε Διοσκόρουσ φησὶ cum A. B. C. D. E. καὶ ἀποκρίσσει C. Idem mox om. A. B. C. D. E. καὶ τὰς ἀληθείας] In prioribus Edd. [et
A. B. C.] leguntur κατὰ τὰς ἄλλ., quod monent ab incuria librariorum profectum. est, qui vocem κατὰ et κατὰ saepissimum inter se
confundere solent. Kist. Nimirum ille contra Edd. fidem distinctus est ἀληθὲς καὶ ἀληθῆ, ἀληθῆ καὶ ἀλήθειαν, τῶν ἀληθῆ καὶ ἀλήθειαν
p. 476. Praeterea non ambigunt quin legendum sit τὰς ἀληθείας καὶ ἀλήθειαν, καὶ ἀλήθειαν καὶ ἀλήθειαν, ἀλήθειαν καὶ ἀλήθειαν
Nax forpulae τῶν ἀληθείας, et τῶν ἀληθείας, ut vos assidit, ἀλήθειαν ut quis decantatum. Hic ἀλήθειαν ὁ μὲν τὸ τὸ ἀλήθειαν
confertur, non multum distant ab utriusque ad verbi secundaria. Cf. Intpr. Aristaeucl. p. 413. sq., adhibita etiam Hemsterh. in
Tibull. 142. Ueterum ἀληθῆ om. B. E. 21. Μένανδρος p. 32. 1023. ἀληθῆ ὡς ἀπλῶς A. B. E. Med.

Ἀληθεστερα τῶν ἐπὶ Σάγρα. παροιμία
ἐπὶ τῶν ἀληθῶν μὲν οὐ πιστευομένων δέ. Σάγρα
γὰρ πόσις τῆς Λοκρίδος. Μένανται τῆς παροι-
μίας Μένανδρος ἐν Ἀνακτιθέμενι. Διοσκόρους δὲ φησι
τοῦς Ἐπισηφονίους πόλεμον ἔχοντας πρὸς τοῦς πλη-
σιοχώρους Κραταιάτας αἰσῆσαι συμμαχίαν τοῦς
Λακεδαιμονίους. τῶν δὲ φησὶ μὲν οὐκ ἔχειν φη-
σάντων, διδόναι δὲ αὐτοῖς τοῦς Διοσκόρους, τοῦς
Διοσκόρους αἰωνιασμένους τὸ κερσομηθῆν τῆν τε καὶ
ἀποστρέψαι καὶ δεηθῆναι τῶν Διοσκόρων συμπλεῖν
αὐτοῖς. νικησάντων δὲ αὐτῶν αὐδημέραν, καὶ τῆς
φήμης διαγγελθείσης εἰς Σπάρτην, τὸ μὲν πρῶτον
ἀπιστηθῆναι, ἐπει δὲ εὐρέθη ἀληθῆ, ἐπιλέγει τοῖς
ἀληθεστάτοις μὲν οὐ πιστευομένοις δέ. Ἀληθέ-
στερα ἀντὶ τῶν ἐπὶ Σάγρα, ἐπὶ τῶν πάντων ἀληθευόν-
των. λέγεται γὰρ τῆν παρὰ τῆς νέκης φήμην αὐδη-
μερὸν ἀπὸ Ἰταλίας εἰσεῖν εἰς τὴν Σπάρτην. ὅθεν
καὶ εἰς παροιμίαν ἔξεσεχθῆναι τὸν λόγον, ἐπὶ τῶν
ἀληθῶν πραγμάτων.

20 Ἀλήθεια, καὶ ἀληθῆς. ἀληθῆ καὶ τὰς ἀληθείας
πληθυντικῶς λέγουσι. Μένανδρος Ἀφροδισίῳ.
Εἰ τὰς ἀληθείας ἀπλῶς τίς σοι λέγει.

Ἄλλη. Aliter vel alia ratione: sic Thucydides. Ἄλλ' ἢ. Ni-
si; et pro simpliciter aut. Ponitur etiam interdum ut sit et vero,
vel simplex igitur. Plato: Ergo post festum venimus? Ἀλ-
ληγορία. Translatio: cum aliud dicitur, aliud intelligitur.
Et allegorica: somnia dicuntur, quorum significatio a verbis
discrepat; theosomatica: vero quorum eventus vix nocturno
respondent. Ἄλλ' ἢ ἀλήθεια ἠλίου. Alia est gloria solis.
Solem appellat novum Testamentum, ut quod perfectum solis,
id est iustitiae iumen habeat. Ἀληθεῖς. Reversa. Primam
syllabam acci in bent, cum per interrogationem accipitur, ut sit
vere? Aeschylus cum Euripide colloquens: Itane dicis, nate ri-
raiti deae? Tunc mihi haec, o iuvenes verborum argutias ca-
pians, et mendacorum poeta pannosque consuens? Ἀληθὲς vero
significat id quod mendacio est relatum. Veritas autem est
discretum et humanarum rerum dix. Ἀληθεστερα τῶν
ἐπὶ Σάγρα. Veriora quam quae ad Sagram. Proverbum de
rebus dictum, quae quamquam sunt verae, tamen fidem non in-

veniant. Sagra autem locus est Locridia. Huius proverbii me-
minit Menander in Ἀνακτιθέμενι. Atque autem Locros Epize-
phyrios, qui bellum cum finitimis Crotoniatis gerent, auxilium
ab Lacedaemoniis petisse. qui cum respondissent, exercitum
quidem se nullum habere, sed illis dare Dioscurus: Locros di-
ctam te deteriore partem interpretatos navi aversem preceitos
esse Castores, ut secum navigarent. Sed cum eodem die victi-
sent, victoriaeque fama Spartam usque perlata fuisset: pñimum
nullam et rei adem adhibitam fuisse, cum tamen facte veritas
constitisset, id dici solitum de rebus, quae quamquam verae
sunt, non creduntur. [Veriora quam quae ad Sagram: usar-
patur de illis qui prorsus verum dicunt. Fortur enim victo-
riae illius fama eodem die ex Italia Spartam usque perlata
esse, unde dictionem istam etiam in proverbium vertisse,
quod rebus veris conveniret.] Ἀλήθεια, ἀλήθῆς. Quod au-
tem est ἀληθῆ, dicunt etiam in plurali τὰς ἀληθείας. Menan-
der in Aphrodisio: Si quis simpliciter rem ut eronit tibi dicat.

- 111 τέλος θάνομι καὶ τὸς;
 Ὡ τέκνον Λαερτίου,
 κακοπινέστατον τ' ἄλιμα στρατοῦ,
 ἦπου πολλὸν γέλωθ' ὑπ' ἠδονῆς ἄγεις.
 ἀντὶ τοῦ πανοῦργε καὶ περιέρχε. κακοπινέστατον δὲ 5
 κακώητες.
 Ἄλῆμεναι. συναθροισθῆναι.
 Ἄλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἢ δ' ἐπεισρέει. ἐπὶ
 τῶν πονούντων καὶ πλέον οὐδὲν ἀνούντων. ὡς ἐπὶ
 ἀντλίας νεῶς.
 Ἄλλην ἀλλως. ὡς ἔτιχεν.
 Ἄλλην δρῶν βαλάντιον. ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούν-
 των τι, ἢ παρὰ τῶν αἰτῶν ἀεὶ δανειζομένων. καὶ ἕτερα
 παροιμίαι. ἄλις δρῶς. ἐπὶ τῶν δυσχερῶς μὲν τι
 καὶ ἀηδῶς ἐσθιόντων, ἕτερον δὲ βέλτιον εὐρόντων. 10
 Ἄληξ. ὄνομα τόπου.
 Ἄληπτος. ἀκράτητος. Βίβων τὴν αἰτίαν,
 ἀφ' ἧς ἄληπτός ἐστι τοῖς ἐχθροῖς. Ἀριστοφάνης.
 Ἄληπτος. ὁ ἀκατάληπτος. ἀλήπτως δέ, ἀκα-
 τανώστως.
 Ἄληστος. ἀλάθητος.
 Ἄλητεύω. πλανιτεύω. καὶ Ἄλητεία, ἢ πλάνη.

3. κακοπινέστατον C. Versus eiusdem Aiac. 380 — 82. Legendum τέκνον Λαερτίου. 4. Plerique γέλων γέλωθ' Gaisf. cum A. sive MS. ap. Ethim. 5. κακοπινέστατε A. B. καὶ κακοπινέστατε καὶ C. ἀντὶ τοῦ κ. B. 7. Glossa Homericæ. 8. De hoc uberrime Zenobius I, 75. ἐξηντιλοῦμεν plerique cum Bachm. Anecd. II. p. 347. ἐπιέρχεται Schul. Luciani Hermot. 61. et Arsen. p. 41. Cf. Leopardi Km. VI, 12. 11. ἀλλήνως Med. 12. V. Epigr. adesp. LX, 1. Id proverbium idem Zenob. II, 41. Iatius exsequitur. Cic. ad Att. II, 19. contulit Schottius. 15. δὲ neglectit vulg. ὑσπερον δὲ Eust. in Od. τ. p. 1859. Ceterum novam dedit Suidas explicationem, quae ab meliore paroemiographorum sententia (ut Diogeniani, ἐπὶ τῶν εἰς τινα βέλτιον δίνων μεταβαλλομένων) recedit. 16. τόπον] Immo ποταμοῦ: v. Wass. in Thucyd. III, 99. Adde Zon. p. 119. Ceterum post hanc glossam Aldus (cum MSS. teste Gaisf.) reposuit haec, ὡς ἀλήπιδον, τὸ τίως μὲν — καταχρηστικῶς δὲ πάν; quae Küst. inducenda putavit, quoniam ab hoc loco aliena sunt et in v. Ἀλαιδον ordine leguntur. 17. Iosephi hanc esse orationem A. I. V, 8, 11. μαθεῖν . . . τὴν αἰτίαν τῆς ἰσχυρῆς, ὑφ' ἧς ἄ. καὶ. animadvertit Alberti Misc. Critt. p. 268. εἰπεῖν . . . δι' ἧς. Zon. p. 119. illud C. εἰπεῖν δὲ B. Heckerianus εἰπὼν illud, ut inutile, suspicabatur ex v. Ἰωσηφ. esse natum. 18. Ἀριστοφάνης quorsum spectat incompositum habeo: Toupius quidem exemplum poetae absumptum putabat. 19. Ἀλήπτως δὲ ἀκατανώστως.] Sic etiam Hesy-chius: apud quem Scaliger ad Graeca Eusebii p. 428 pro ἀκατανώστως legit ἀκατάγωνίστως. Sed nihil mutandum. Nam ἀλήπτως idem interdum significat quod ἀκατανώστως: sive ἀκατηγόρητος, i. e. qui nullius criminis insinuari potest: eoque sensus vox ista capitur a Thucyde I, 37. ὅση ἀληπτότεροι ἦσαν τοῖς πέλας, ubi Scholiasta exponit ἀκατηγόρητοτεροι: quod locum hunc Suidae pulchre illustrat, et lectionem vulgatam ἀκατανώστως confirmat. Küst. praecunte Salm. in H. Aug. T. II. p. 380. Accedit Zonaras cum Lex. Seg. p. 375. f. 22. Cf. Valck. in Hipp. 1029.
7. ἢ αὐτὴ πορεία om. Gaisf. cum A. B. E. Lex. Seg. 8. Hoc ad Iosephi B. Iud. II, 21, 8. frustra Toupius referebat. 9. Opinor ἢ ἀλευτική cum libro Zon. p. 125. 10. V. Titm. in Zon. p. 119. 11. Ἀλιάρται A. Nova, sed suspecta gentilitiæ nominis forma. 13. Glossa Homericæ. 14. Vide v. Κῆρ. Distingue cum Lex. Seg. p. 376. λέγεται ἄλιβας καὶ τὸ ὄξος. 15. In didem lege λείβεσθαι θεοῖς. Ceterum vide Callimachi fr. 88. 17. Zon. p. 136. Pertinet glossa ad Lycophronis v. 351. ubi Küst. vidit pro ἀλιβῆσαι vulgato legendum ἀλιβῆσαι, comparato etiam Etymol. M. Posterius Ald. scripsit ἀλιβῆσαι. Ceterum glossa deest A. C. E. 20. Cf. v. Μεγιστήρ. τῶν β. Med. 21. τὸ ἀλιβῆσαι vulg. ab Aldo. 22. Haec auctiora apud Zon. p. 120.

dem et ipse moriar. — O fili Laertiae, homo sordidarum fraudum in exercitu callidissime, risum opinor effusum in summo gaudio edis. Ubi significat astute et versute. κακοπινέστατον vero maligne. Ἄλῆμεναι. Congregari. Ἄλλην μὲν ἐξάντλοῦμεν. Aliam exhaustivum, aliam vero insuper affluit. Dicitur de iis qui labore suo nihil proficiunt: velut qui θάνατον sententiam exhaustivum. Ἄλλην ἀλλως. Ut casus fort. Ἄλλην δρῶν βαλ. Aliam quercum excole. Dicitur de iis qui perpetuo flagitant, vel ab eisdem mutuum semper possunt. Et aliud proverbium: Sat quercus. quod dicitur de iis qui magna cum repugnantia fastidiunt aliquid, quamquam meliorem cibum sibi pararint. Ἄληξ. Nomen loci. Ἄληπτος. Invictus. Cum dirisset causam, propter quam ab inimicis capri non posset. Aristophanes. Ἄληπτος. Qui comprehendere non potest, ἀλήπτως vero, sine condemnatione. Ἄληστος. Non obliviscendus. Ἄλητεύω. Vagor. Et

Ἄλητεία, erratio. Ἄληται. Errones. Aelianus: Illi vero a Romanis attriti et dissipati sunt, huc et illuc errando vitam transiētes. Ἄλητης. Erro. Homines vagam vitam agentes congregavit. Et alibi: Cum declarasset illos vagos et exules. Ἄλητις vero femininum, vagabunda. Ἄλλια. Profectio. Ἀλιάρται, Parvas scaphas. Ἀλιακή. Ad piscationem pertinens. Ἀλιάρτος. Sale conditus. Ἀλιάρτας. Profectus ab regione Haliartia. Ἀλλιας. Allia, nomen proprium. Ἀλλιαστος. Non effugiens. Ἀλιβας. Mortuus. vel suavis apud inferos ita dicitur, vel etiam acetum sic appellatur, quod in libationibus non adhibetur, quia vinum est mortuum. Ἀλιβῆσαι. Occultare. [Ἀλιβῆσαι. In mare demergere. Per translationem vero significat etiam occultare et e medio tollere: ab vocibus ἄλα et δύνειν ductum, inserta littera β more Aeolum. ut enim pro σῶν dicitur σῶν, sic ἀλιβῆσαι pro ἀλιβῆσαι.] Ἀλιβρωτος. Salem edam.

112 [Ἀλίβυες Ζευγνύται. ὅτι κατὰ τὸ παλαιὸν ἐλέ-
γοτο δύο ἵπποι συνεζευγμένοι τῷ τραχήλῳ ἄμπ-
ποι. ἦν δ' ἐπὶ μὲν τοῦ ἐτέρου ἡνίοχος, ἐπὶ δὲ τοῦ
ἐτέρου ὀπλίτης. καὶ νῦν δὲ χρῶνται περὶ ἀρχῆς Ἀλί-
βυες οἱ προσαγορευόμενοι Ζευγνύται.]

Ἀλιγενής. ὁ ἐν Θαλάσῃ γεννηθείς.

Ἀλιγέρνης. ὄνομα κέριον. Τοῦτου τοῦ Γότ-
θου βέλη ἀφιέμενα φαίζω τε πολλῶν καὶ ταχυτέρη οὐ
σταδμητῆ ἐφέρετο, ὡς εἶπερ ἐς λίθον τιὰ ἐμπέ-
σοιεν ἢ ἕτερόν τι σκληρόν καὶ ἀτέραμον, διαδύ-
γνυσθαι ἅπαν τῆ βία τῆς ῥύμης. Ῥωμαῖον οὖν τινα
ιδῶν τεθωρακισμένον, ἀφίησι βέλος αὐτῷ ἐκ τοῦ
μετεώρου, καὶ αὐτίκα διεπερόνησε τὸν ἄνδρα αὐτῷ
θώρακι καὶ ἀσπίδι. οὕτω δὴ τι δυνάμει τετῶν πολ-
λῶν περιτῆν καὶ καρτερὰ αὐτῷ ἐρύσαι τόξον αἰ χεῖ- 10
ρες. Ἀγαθίας φησίν.

Ἀλίγκιος. ὁμοιος.

Ἀλιεύεσθαι. τὸ ἀλιεύειν. λέγουσι δὲ ὡς
ἡμεῖς.

Ἀλιεύς ἀλιέως. καὶ ἀλιεῖς καὶ ἐπὶ ποταμῶν.
Ἐκ τῶν πέριξ πόλεων ἐς τὴν τεταγμένην τῆ ἀναγωγῆ
5 ἡμέραν ἠθροισμένοι ἀλιεῖς ἐφειστήκεισαν. Ἀθήνα-
νός γησι. Καὶ παροιμία. ἀλιεὺς πληγεὺς νοῦν οἶσω.
ἀλιεὺς τοὺς ἀλισκομένους ἐχθρὰς μετεχειρίζετο, καὶ
ποτε ὑπ' αὐτῶν πληγεῖς, νοῦν οἶσω φησίν. ὁμοία
ἐστὶ τῷ. ῥεχθὲν δὲ τε νήπιος ἔγνω.

Ἀλιζώνου. τῆς ὑπὸ Θαλάσσης περιεζω-
σμένης.

Ἀιτὸ ἔχω πολιτῆτιν ἀλιζώνιο Κορίνθου.

Ἀλιζωσις. εἶδος βοτάνης Θαλασσίας.

Ἀλίη. ἡ Θαλασσία.

Ἀλιήτορες. οἱ ἀλιεῖς.

Ἀλιθον. Ἦν γὰρ οὐ φύσει ἄλιθον οὐδὲ εὐ-
γειον τὸ πεδίον. Ἀθήμιανός φησιν.

1. Vidit propemodum Küsterus haec ex v. ἄμπποι, id quod etiam ἐλέγοντο . . . τῶν τραχῆλων in A. perscriptum confirmat, ducta fuisse, cum errore pessimo quod illic scribendum erat οἱ ἄλιβυες, abisset in portentum lectionis Ἀλίβυες. Idem contulit etiam Hesych. v. Βασκαλοῖς ὄμοιοις. Ἀλιβυοῖς. οἱ τοὶ γὰρ Ἰσπουδαῖον περὶ Ἰπποτρούλιαν. φασὶ δὲ αὐτοὺς καὶ πρώτους ἵπμα ζεύξαι, δι-
δαχθέντας ὑπὸ Ἰσοειδῶνος. Neque vero suspitione vacuum istud Ζευγνύται: atque haud scio an rectius haec omittenda fuerint, cum A. in marg. habeat, C. collocet post Ἀλιμενον. 4. περὶ ἀρχῆς extat in utroque loco. Quod Küst. proposuit ἄπ' ἀρχῆς, ut sensus esset, Libyes iam inde ab initio binos equos iungere solitos fuisse: id apparet non posse cum particulis καὶ νῦν δὲ con-
sociari. Toupil autem commentum οἱ περὶ Βάρκην Ἀλίβυες III. p. 21. resurgens ex periculo mihi petitam videtur. 6. ἀλιγεν-
νῆς Med. Cum vulg. Zon. p. 119. Cf. Plutarchi Qu. Symp. V. extr. 7. Locis Agathiae I. 9. cuius pars superior repetitur in v. Οὐ σταδμητῆ. Ceterum non dubito quin principium glossae sic emendandum sit: ὄνομα κέριον Γότθου. Τοῦτου τὰ βέλη. 8. Huius et optimorum librorum auctoritate iam Agathiae redditum οὐ σταδμητῆ, cum olim vulgaretur οὐκ ἀφιθμητῆ. 11. Prae-
stat γούν. 12. τῆ δυνάμει ante Gaisf. editum ex Agath. et A. correctum est.
1. λέγουσι δὲ (καὶ ἄλλ. Lex. Seg. p. 381. et tacite Gaisf.): ὡς ἡμεῖς, vulg. omissa, quid sibi velint obscurum: nisi forte duplex verbi
genus concessum fuisse docent. Thomas M. sive Philemo p. 287. ἀλιεῖναι, οἷζ ἀλιεύω. Mediae quidem formae vetustissimam
auctoritatem praestat Ἀλιεουμένη, Antiphonis fabula, praeter Aristotelis H. A. VI. 14. 2. nam glossae in Lex. Seg. p. 383. ἀλιεῖ-
μενός ἐστι τοῦ ἀλιεῖν. Πλάτων, sedes nobis incomperata. 3. Ne ista quidem καὶ ἐπὶ ποταμῶν intelligo, quamquam ducibus
Eustathii. Id. Od. π. p. 1804. f. et Schol. Od. ω. 419. in promptu fuerit contactare, καὶ ἀλιεῖς οἱ ἐπὶ ποταμῶν πλέοντες. Subest for-
tasse significatio gentilia Laconici, de quo Steph. y. Ἀλιεῖς, coll. Hesych. v. Ἀλικός. 5. Ἀριανός Med. 6. Alludit ad prover-
βια Νίεφθός Προγμν. p. 525. Sed diligentius id exposuit Schol. Platonis p. 378. unde reponendum οἶσαι (al. ἡύσαι) cum
Ptoemio-graphis similia tradentibus Zenob. II, 14. Diogen. II, 31. Arsen. p. 41. Ac possis hoc additamentum, quae Gaisf. fuit
suspectio, e Scholio quodam derivare, cum verbis Ἀλιεῖς πλ. v. οἶσω A. praefixerit αγ. 8. ὑπὸ σκορπίου Zenob. 9. Com-
para v. Ρεχθὲν δὲ τε νῆπ. ἔγνω. 12. Versus Antipatri Sidon. LXXXIII, 3. Cf. vv. Πειρήνη et πολιτῆς. Quae post Κορίνθου
aequebantur: Ἀλιζώνες. οἱ Βιδυνοί. ὅτι ἡ γῆ αὐτῶν Θαλάσση διδύσεται, καὶ οἰονεὶ χειρσόντης ἐστιν, ἀπὸ Εὐξείνου τῆς Ἰρο-
ποντιδος διαζευγμένη, ex Etym. M. p. 64. petita, Gaisf. expunxit cum A. B. C. E. Zon. p. 120. Hanc ipsam notationem
Arrianus praecipiat apud Eustathium in Il. β. p. 364. Ἀθήμιανός δὲ τοιαῦτα περὶ Ἀλιζώνων ἱστορεῖ. οὗς Ὀμηρος ἐν νεῶν καταλόγῳ
φησὶν Ἀλιζώνας, Βιδυνοί εἰσιν, ὧν Ὀδίσος καὶ Ἐλιστρῆμος ἦρχον. — Ἀλιζώνες δὲ οἱ ἄνθρωποι οἱ τοὶ, φησὶ, καλοῦνται, ὅτι
πανταχόθεν Θαλάσση περιεζυγονται, ἀπὸ μὲν ἄρκτου καὶ ἀνατολῆς τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, πρὸς μεσημβρίαν δὲ καὶ νότον τῷ Ἀσια-
κῆν κόλπῳ τῷ πρὸς Νικομηδείαν, πρὸς δὲ δύσιν καὶ ζέφυρον τῇ Ἰροποντιδί καὶ τῷ Βοσπόρῳ. ὡς μὴ πέρυω χειρσόντης εἶναι τὰ
παλλὰ αὐτῶν, καὶ δικαιοτάτα λέγεσθαι διεζώσθαι Θαλάσση. Porro χειρσόν νηός Ald. Dein ὑπὸ vulg. Praeterea legebat Küst.
καὶ τῆς Ἰροποντιδος cum Etym. M. 14. Tangit Il. σ. 86. 432. Cf. Apollonii Lex. p. 85. 15. V. Hom. Epigr. 16, 1. 17. In-
tegrum Arriani locum videas in v. Κολωνός.

[Ἀλίβυες. Libyes, dicti Zeugnatae. Olim duo equi collis sub
lege constructis vocabantur ἐμππῶι: quorum alteri rector mō-
dabatur, alteri vero miles armatus. His hodieque utuntur Li-
byes, Zeugnatae vocati.] Ἀλιγενής. In mari genitus.
Ἀλιγέρνης. Nomen proprium Gothi. Huius sagittae mani-
bus emissae stridore multo et celeritate incredibili fereban-
tur: adeo ut si in aliquem lapidem, aut aliud quid durum ac
prae fractum incidissent, id omne violentia impetus perfrin-
geretur. Romanum igitur quendam thorace indutum conspi-
cimus, de superiore loco sagittam in illum emisit, quem con-
spicimus per thoracem et scutum traiecit. Adeo is viribus ple-
tusque superabat, tamque validae ad intendendum arcum ma-

nus erant. Sic Agathias. Ἀλιγκιος. Simitis. Ἀλιεῖ-
σθαι. Piscari. Utuntur tamen etiam activo genere. Ἀλιεῖς
ἀλιέως. et ἀλιεῖς dicitur de fluvialibus. Arrianus: Eἰν ἄρβι-
bus circumiacentibus ad diem statutam, qua portu solentem
erat, piscatores congregati aderant. Et proverbium: Piscator
ictus sapiam. Piscator enim cum pisces captos manu contracta-
ret, ab his aliquando ictus dixit, sapiam in posterum. Prover-
bium illi simile: Stultus sane post eventum sapuit. Ἀλι-
ζώνου. Mari cluctae. Laidem recondo, civem Corinthi mari-
bus cluctae. Ἀλιζωσις. Herbae marinae genus. Ἀλιγ.
Dea marina. Ἀλιήτορες. Piscatores. Ἀλιθον. Arria-
nus: Erat enim ager ille natura lapidosus et minime fertilis.

Ἄλλικα· γλαυῦδα κατὰ Θεσσαλούς.
 Ἄλλικα χρυσαίῃσιν ἐργασμένην ἐπέτησιν.
 οἱ ἐπιώτα μάλιστα ταύτην φασί.
 Ἄλλικα φρονασαύς, ἀπὸ τροπῶν.
 Ἄλλικροῦθα· παρὰ Ῥωμαίους ἢ σχεδία τροφή ὁ
 καὶ ἄπυρος· κρυδαίμ γὰρ τὸ ἀνέμνητον.
 113 Ἄλλιμενω· τῆς τέλους οὐκ ἔχουσαν οὐδὲ ὄρμον.
 Ἄλλιμον· βοτάνη δειροειδῆς παρὰ θάλασσαν.
 πληθυντικὰ δὲ τὰ ἄλλια.
 Ἄλλιμενωτής· τόπος λιμένα μὴ ἔχων.
 Ἄλλιμικτον· τὸ πεπασμένον.
 Ἄλλιμουσίος· Ἄλλιμος δῆμός ἐστι τῆς Λεον-
 τίδος. Λέγεται δ' Ἀγασικλῆς τοῖς Ἄλλιμουσίους συν-
 δικάσαι, καὶ διὰ τοῦτο ξένος ὢν ἐγγραφήναι τῇ πο-
 λιτείᾳ.
 Ἄλλιμυρήεις· ὁ εἰς θάλασσαν ῥέων.
 Ἀλινδεῖσθαι· κλιθεῖσθαι· καὶ Ἀλινδήθρα,
 κλιθεῖρα, τόπος ἐν ᾧ οἱ ἔπποι κινούνται. Ἀριστο-
 φάνης·
 Συσκεδῶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπών.
 καὶ αὐθεις·
 τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμνοις

τοῖς λόγοισιν ἐμπροσθέντα
 συσκεδῶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπών.
 περι Δισχύλου φησίν.
 Ἄλλιπῆ κτεῖρα· τῆς ἐκ ἐλαίνης κατένη.
 Καὶ ταύτην ἀπέτηλον ἀλινθήθρασι θλάτῃ.
 Ἄλλιπηχέος· ἐν θάλασσῃ κρημνίτης· ἐπὶ Ἐπι-
 γράμματι.
 Ἄλλιπηχέος ὄργανα τέτης.
 ἄνθος.
 119 Ἀλιξάντιος· τὰς ἀπὸ τῆς ἀλῆς ἐρηνομοί-
 ναις· ἐν Ἐπιγράμματι.
 Ἀκταίης νηϊδος ἀλιξάντιος·
 χοιράσι.
 Ἄλιος· ὁ θαλάσσιος· ἢ ὁ μάταιος· ἢ ὁ ἥλιος
 15 κατὰ τροπὴν Δωρικῆν.
 Ἄλιωσα· μάταιος ἐποίησα.
 Ἀλιπαρῆ· ἀπὸ τοῦ ἀλιπαρῆ ὁ λιπαρῆ, ἔξ
 ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν. Σοφοκλῆς·
 Κάμου τάλαινης μικρὰ μὲν τὰδ', ἀλλ' ὄμως
 ἄχω, δὸς αὐτῷ τῆνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα
 καὶ ζῶμα τοῦμόν, οὐ κλιδαῖς ἤσκημένον.
 [Ἀλίπεδον· τὸ τέως μὲν θάλασσα, αὐθεις δὲ

1. Zon. p. 125. 2. Collimachi fragm. 149. repetitum in v. Ἐπέτησι. 3. Errorem Suidae taxavit Salmastius in Hist. Ang. T. II. p. 233. 4. Ἀλιπαρῆ ἀδ' εὖς A pr. et sola Med. ἀπὸ τόπου A. B. Edehatur ante Gaisf., ut in his solet, Suida refragante, Ἀλικαρνασσεύς, ἀπὸ Ἀλικαρνασσοῦ πόλεως. 5. Ex uno Suida protulit Ducangius. Cf. Hesych. v. Ἄλλιν. ἀλικουρδα B. Dein ἀπειρος A. B. E. 6. Ex Schol. Aristoph. Av. 1400. θάλασσαν post ἄλλιμον ἐκρῆξε Gaisf. cum A. B. C. Ceterum v. Wessel. in Diod. l. 31. 8. In spiritu vocis fluctuant Edd. Superiora habet Lex. Seg. p. 376. 9. πληθυντικῶν C. Quae post ἄλλια nequebantur, ἐπὶ δὲ γεννητικῶν γλαυκός καὶ σπέρματος delavit cum A. B. C. Gaisf. laudans etiam Ritscher. in Porphyrii V. Ryti. 34. Locum s. Paulo Aegineta depromptum, ut plurimòs eiusdem generis, nequius accessisset vel ordo litterarum clamat. 10. ἀλλιμενωτής [Xenoph. Hell. IV. 8. 7. ἄλλιμενωτής, τόπος· ἔχων Τουρ. III. p. 21. Sed ἄλλιμενωτός, quamquam thesaurizata optulatur cum paucis eiusdem notae exemplis, haud facile concesserim, cum vacillet etiam Hesychii auctoritas. Nam quod in hoc Musurus cepit, ἄλλιμενωτής λιμένα μὴ ἔχοντα, inveniuntur ἄλλιμενωτής sic videtur retinendum, ἄλλιμενωτής μὴ ἔχοντα, ἄλλιμενωτής. Ceterum Abreschius Dihc. Thuc. p. 185. ad Thucyd. II. 25. opinatus respicit, παῖς ἡλιεῖστας ἐμπαδῆσθαι ἄλλιμενωτής τοποῦ λιμένα μὴ ἔχοντι. ὁ ante λιμένα C. 12. Cf. Harpocr. 13. Vide quae dicta sunt in v. Ἀγασικλῆς. Ἀλιμουσίους A. τῶν ἀλιμουσίων C. 16. Od. l. 460. 18. ἀκταίησθαι C. omisso Aristoph. loco. κλιθεῖσθαι Zon. p. 126. 21. καὶ αὐθεις—ἐπὶν om. post Aldum (synitis etiam A. B.) vulg. et Gaisf. De hisce Comici versibus, qui Ban. 911 — 14. (cf. vv. Ἀτόπρονον et Ἀθήμα) continentur, iudicium possit notare, siue posterior pars, id quod a veri specie remotissimum, omnino tollenda, an credamus memoriam loci cuiuspiam occupatis, ut moris est libroriorum, verbis subsequentiū obrutam fuisse. Hanc quidem sententiam id commendat, quod Zonar. p. 136. affert locum Aristophanis Nub. 32. Cf. γ. Ἐξάλιστος cum East. in Od. l. p. 1538. cf. Philem. p. 230. 4. ἀπὸ vulg. 5. Verus Gaetulici Ep. III. 5. A. P. VI. 190. Cf. v. Ἀπέτηλον, ἀπαταίησθαι ἢ ἔλενα C. 6. Ἐπιγράμματι Indiani Aegypti in Aph. Pal. VI. 29. pr. 10. V. Ruhnk. Epp. Critt. p. 154. Zon. p. 126. Ἐρηνομοίνας] Vel cocous videat legendum esse ξαννομοίνας. Küst. 11. ἐν Ἐπιγράμματι O. Maecii VIII. pr. A. P. VI. 89. locus ha perscriptus: Ἀκταίης νηϊδος ἀλιξάν-τοιαι, Πιρήνη, χοιράσι καὶ τροχίῃ τροπομένους σκοπέλω. 14. V. Apollon. Lex. p. 85. 16. Küsterus rettulit ad Sophoclis Trach. 258. Immo v. II. π'. 737. 17. Zon. p. 126. 18. Σοφοκλῆς Electr. 450 — 52. Cf. vv. Ἄχω et Ζῶμα. 19. μικρὰ Med. 20. ἄχω mendum Edd. sustulit Küst. ἄχω firmat A. 22. Cf. Etym. M. p. 64.

Ἄλλικα· Chlamydem vocant Thessali, Chlamydem aureis constrictam fibulis. Vulgus vero haec dicere solet, caligam. Ἄλλικα φρονασαύς. Nomen ab urbe ductum. Ἄλλικροῦθα. Ali-menta aruda: ab Romanis vocatur cibis ex tempore et sine igne paratus. Crudum enim vocant, quod non est coctum. Ἄλλιμενω. Mare nec sine nec portu terminatum. Ἄλλιμον. Herba fruticans, quae nascitur iuxta mare; in plurali dicta τὰ ἄλλια. Ἄλλιμενωτής. Locus portu carens. Ἄλλιμικτον. Sale conspersum. Ἄλλιμουσίος. Halimusius. Halimus Leontidis tribus est pagus. Fertur Agasicles Halimusius patrocinator, et propterea, qui peregrinus fuisset, in civium numerum adscriptus esse. Ἄλλιμυρήεις. In mare fluens. Ἀλινδεῖσθαι. Volitari. Et Ἀλινδήθρα, volutabrum, locus ubi equi in pulvere

volutantur. Aristophanes, ubi de Aeschylō dicit: Illam vero somnionibus radicibus quibus aggressum molles certorum arduis dissipaturum. Ἀλλιπῆ κτεῖρα. In sale nascentem. Et εἰσὸς φύλλοις carentem et in sale nascentem olivam. Ἀλινθήθρα. In mari natautis. In Epigrammate: Ἀρτίς ἰνστρομέντα ναυτικά δεικασίτ. Ἀλιξάντιος. Ab mari verberatis. In Epigrammate: Litoralē insulas scopulis ab mari verberatis. Ἄλιος. Marinus, vel vanus, vel Sol, Dorico mutatione litterarum. Ἄλιωσα. Irritus fecit. Ἀλιπαρῆ. Squalidam, vel supplicem, per quam eum exorabimus. Sophocles: Μεῖςτε μισθῶν γάρτα quidem haec dona, sed tamen quanta habeo: haec illi dona comam squalidam et cingulum meum nullo ornatu insigne. [Ἀλίπεδον. Sic vocatur locus, qui cum ante

πεδίων γεγονός ηροστρωμένον. κυρίως μὲν οὖν τὸ παραθαλάσσιον πεδίων, καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν πεδίων.]

Ἀλίπεδον. δριμύτην ἕδαφος παρὰ τῇ θαλάσῃ. τινὲς δὲ εὐὸν Πειραιῶς φασί. ἔστι δὲ καὶ κενὸς τόπος, ὃς πάλαι μὲν ἦν θάλασσα, ἄθως δὲ γέγονε πεδίων. διὸ καὶ δαουντέον τὴν πρώτην. ἔστι γὰρ ὁλον ἄλός πεδίων. οὐ δὲ τὰ παραθαλάσσιον πεδίων οὕτω καλοῦσιν. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ δύνασθαι ἐν αὐτῷ ἕρποντος ἀναθεῖσθαι τινὲς ἐνὶ κονίονσιν, τὴν ὄνομασίαν λαβεῖν.

Ἀλίπλαγκτος. οὕτως καλεῖται ὁ Πᾶν, ἢ ὅτι ἐβοήθησε τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, ἢ ὅτι τὸν Τυφῶνα δικετόσις ἤγγρευσε, ἢ ὅτι οἱ ἄλιες τιμῶσι τὸν Πᾶν ὡς νόμιον θεόν, ἢ ὅτι μεγαλόφωνος ἐν τῇ χορείᾳ ὡς ἄλιβρομος, ἢ ὅτι τῆς Ἠχοῦς ἐγγύ. πολὺ φῶς δὲ ἡ θάλασσα. ἔστι δὲ ὁ Πᾶν χορῶν πρόξενος.

Ἀλίπλοα. ἐν τῇ θαλάσῃ πλοῦτα.

Ἀλιρρόδιον. κῆμα θαλάσσης.

Ἀγήραντον στόμα κόσμου

πατέρος, ἀλιρρόδια, ξένη, κέκλυθε κόνας.

παρὰ Ὀμήρου ὁ λόγος. Ἀλιρρόδιος δὲ υἱὸς Ποσειδῶνος.

Ἄλις. θαυσιλῶς ἰκανῶς. Ὡς δὲ ἄλις εἶχε καὶ τῆς τῆς τιμῶρας, ἐκέλευσαν αὐτὸν ἔγειν εἰς τὴν πόλιν ὀπίσω τῷ χεῖρὶ δεδεμένον Ἀριστοφάνει.

Ἄλις μοι ἀφύνης παροστέραι γὰρ ἐσθλῶν. ἐν Ταγγησιαῖς γησί. Καὶ αὐτὸς. Ἡ δὲ γυνὴ λέγει ἑαυτῇ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ γέροντος ἄλις ἔχειν.

Ἄλισας. συναθροίσεως. ἢ κολίσεως. κονίσεως. καὶ ἄλισασα, συναθροίσασα. Ἡ δὲ Σερπύρις ἀλισασα τὴν δύναμιν τὴν πόλιν αἰρεῖ κατὰ κράτος.

Ἀλισγηθὲν. ἐκασθῆναι. ἢ μεθῆθῆναι. ἢ λισθηθῆναι. καὶ ἀλισγηθεῖς, σπυλλισθεῖς.

Ἀλισγημάτων. τῶν μισμαμάτων ἐκ μισμαρῶς τῶν εἰδῶλων θυσίας.

Ἀλισθεῖεν. συναθροισθεῖεν. Ὁ δὲ Πρωτοστρατος ἐπιτεχνᾶται, ὅπως ἀλισθεῖεν ἐν οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἀλισθεῖσθαι. συναθροισθεῖσθαι.

Ἀλισκεῖν. κτελεῖν. καὶ Ἀλισκεται, καταλαμβάνεται, κρατεῖται.

Ἀλισμένοι. παρὰ Ἡρόδοτον ἀντὶ τοῦ συνηθροισμένοι. Ἡκηκόες δὲ ὡς ἀλισμένη εἶη ταύτη στρατιή.

Ἀλιταίνω. ἀμαρτάνω.

Ἀλιτενής. Ἀππιανός. Ὁ δὲ Κάρθηδόνιοι

Ἄ. ἡγεμονοῦσιν ἢ) vulg. et Galat. Aldus supra post v. Ἄλις dedit παρὰ θάλασσαν π. κ. δὲ πᾶν. Ceterum gl. om. A. B. Sed A. mag. ἡγεμονοῦσιν ἐν τῷ ἄλῳ. Sub suum C. κυρίως μὲν τὸ παρὰ θάλασσαν πεδίων, καταχρηστικῶς δὲ πᾶν. 4. Haec Harpocrationis. Adde Babrii. in Tim. p. 291. 5. κοινὸς etiam plerique Harp. libri cum Lex. Seg. p. 376. 10. κορίσασα A. B. cum ἡλιασασα. 11. κονίονσιν Ald. κονίονσιν reliquit praeter Galat. 12. Zon. p. 120. Haec ad verbum ferè descriptis Suidas et Schol. Sophocli. Aias. 995. Novissima quidem ἔστι δὲ πρόξενος pertinent ad superiores poetae versum. 19. τὰ ante ἐν om. A. C. 20. θαλάσσιον Zon. p. 132. Alterum Lex. Seg. p. 376. Ἀλιρρόδιος κῆμα θαλάσσης Hesych. p. 21. Verus Amphipatri Sidor. Ep. LXVIII. 3. A. p. VII. 6. de quo V. Toup. l. p. 28. et Kühn. in Tim. p. 17. Huius ἄλις ποσειδωνοῦ proprius hodie tant. librorum scripturae. ἀγήραντον A. E. ἀγήραντον B. C. et MS. Pal. Galat. ἀγήραντον reliquit. 22. ἀλιρρόδιος vulg. Galat. et ut videtur A. 23. Ζῆτι ἐν τῷ ἄλῳ πᾶνος A. mg. 24. ἰσχυρῶς, ἀρχαῖος. 25. ἰσχυρῶς A. B. Lex. Seg. p. 376. (cf. Zon. p. 139.) neutrum C. Locus Diogeni Hæc. fr. Ambrasi XIII. 2. 26. ἀππιανόν Diogen. 27. Ἀριστοφάνους fragm. 421. 28. Cf. v. Ἄλις ἐς πόλιν ἐπὶ Ἡράκλειον. Versus integer hic: ἄλις ἀφύνης ἑαυτῇ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ γέροντος ἄλις ἔχειν. Noster verò cum Schol. Arist. Aeth. 649. 5. ἐν Ταγγησιαῖς γησί. 29. Ἡ δὲ γυνὴ λέγει ἑαυτῇ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ γέροντος ἄλις ἔχειν. 30. Cf. τὴν Ἄλις ἀλισθηθῆναι. 31. Pertinet ad A. A. XY. 20. ἀλισθημάτων A. τῶν σερπύριον Lex. Seg. p. 377. aut expungo cum Zon. p. 132. aut ἀλισθημάτων aut ἔσθθ. 32. Locus Herodoti I. 65. 33. Herod. ἄλις μῆτε ἀλισθεῖεν ἐν οἱ Ἀθηναῖοι. 34. Sic Hesych. Galat. cum A. ἡχηκός. 35. Vide de hac voce Weasel. in Diod. III. 44. 36. Ἀππιανός Bell. Pun. c. 124.

hac esset mare, postea conversus est in terram aratro cultam. itaque proprie ager mari vicinus sic vocatur, improprie autem quisvis ager.] Ἀλίπεδον. Plantities iuxta mare. sunt tamen qui id referant ad Piræum. est etiam in genere locus, qui cum mare fuerit mare, postea sit terra. quare prima syllaba spiritu aspero notanda est; quippe cum dictum sit quasi ἄλδς πεδίων. Ἄλις agrum mari vicinum sic vocant, illi vero inde nomen ὀρτυγίας, quod equi in pulvere se voltare possint. Ἀλιπλαγκτος. Sic vocatur Πᾶν, vel quod Atheniensibus opem tulit in navali proelio, vel quod Typhonem retibus cepit, vel quod piscatores Pana venerantur ut pastorem Denm, vel quod in choris amorum vocem edat, quasi maris inatar strepens: vel quod amator fuit Echus. mare autem valde fremit. Est autem Pan choriarum praeses. Ἀλίπλοα. In mari navigantia. Ἀλιρρόδιον. Fluctus maris. Os mundi totius immortale, o hospes, paritibus tegit pulvis. quae de Homero dicuntur. Halirrhothius

autem filius erat Neptuni. Ἄλις. Abunde, sails. Cum autem hoc supplicio satiatus esset, iussit eum in urbem duci, manibus a tergo vinctis. Aristophanes in Tageniatis: Satis aphyarum: edenno enim distentus sum. Et alibi: Mulier autem dicit sibi satis honoris et irruentis esse. Ἄλις τῶνος. Qui congregavit. Item, qui se in pulvere voltavit et ἄλισασα, quae congregavit. Ἀλισθηθῆναι. Convisio exceptum, vel exortum, vel dolor affectum, et ἀλισγηθεῖς, pollutus. Ἀλισγημάτων. Pollutionum e detestandis idolorum sacrificiis contractarum. Ἀλισθεῖεν. Congregarentur. Pisistratus autem artibus effecere conatus est, ut Athenienses iterum congregarentur. Ἀλισθεῖσθαι. Collectae. Ἀλισκεῖν. Vincit. Et Ἀλισκεται, capitur, vincitur. Ἀλισμένοι. Apud Herodotum significat congregati sunt. Audierat autem exercitum illic esse congregatum. Ἀλιταίνω. Pecco. Ἀλιτενής. Apπιανός: Carthaginenses

ἐξέδραμον ἐπὶ τὰ τῶν Ῥωμαίων μηχανήματα, οὐ κατὰ γῆν, οὐ γὰρ ἦν δίοδος, οὐδὲ ναυσίη, ἀλιτενής γὰρ ἦν ἡ θάλασσα, ἀλλὰ γυμνοί, οἱ μὲν ἄχρι τῶν μαζῶν βρεχόμενοι, οἱ δὲ θιένεον.

Ἀλιτεῦω. τὸ ἁμαρτάνω.

Ἀλίτημα. ἁμάρτημα. καὶ Ἀλιτήμων, ὁ ἁμαρτωλός. καὶ συστέλλει.

115 Ἀλιτήμορος. παράφρων γεγονώς.

Ἀλιτήριος. ἀνόσιος, ὁ ἐνεχόμενος μιάσματι καὶ ἐξημαρτηκώς εἰς θεούς. Ἀριστοφάνης Ἰλιπεῦσιν· 10

Ἐκ τῶν ἀλιτηρίων σέ φημι
γεγονέναι τῶν τῆς θεοῦ.

Ἀλιτήριοι. ἁμαρτωλοί. Ἀλιτήριοι δὲ ἐντεῦθεν ἐκαλοῦντο. λιμός κατέλαβέ ποτε τοὺς Ἀθηναίους, καὶ οἱ πένητες τὰ τῶν ἀλούντων ἄλευρα 15
διήρπαζον. ἀπὸ γούν ἐκείνων καταχρηστικῶς τοὺς πονηροὺς ἀλιτηρίους ἐκάλουν. παρέτεινε δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι ποιοῦντων, ἀπὸ τῆς σιτοδείας τῆς κατὰ τὸν Αἰτωλικὸν πόλεμον γενομένης. ἔστι δὲ καὶ παραγώγως ἀπὸ τοῦ ἀλιτραίνειν, ὃ ἔστιν 20
ἁμαρτάνειν.

3. 4. Post γυμνοί allquam multa sunt praeiermissa; item post βρεχόμενοι supplendum διεβύδιζον. μαστῶν vulg. 5. Sic Gaisf. cum A. et partim C. Ἀλιτεῦω. τὸ ἁμαρτάνω ante Ἀλιτεῦω Edd. post Aldum: nam Med. om. 6. ἀλιτήμων: v. Apollou. Lex. p. 88. 7. καὶ συστέλλει om. vulg. Suppleat τὸ ἱ. V. Eust. in Od. ε. p. 1529. Eadem tamen breviloquentia συστέλλει sublecit Leid. voci Μεγαλήτωρ. Cf. v. Ἀεγέλιον et supra v. Ἀκράτωρ. 8. ἀλιτηρίου, παράφρωνος γεγονώς Zon. p. 126. Vitiose ἀλιτήμορος Eustathius modo laudatus. 9. ἐνεχόμενος μιάσματι] ἐνεχόμενος μιάσματι A. B. C. cum Zon. p. 120. 10. Ἀριστοφάνης Ἰλιπεῦσιν v. 448, 49. 11. ἡ τῶν A. 13. Ἀλιτήριοι — γενομένης Eudocia p. 36. Ἀλιτήριοι. ἁμαρτωλοί A. C. Lex. Seg. Edidit Ἀλιτήριος. ἁμαρτωλός. Ceterum universa haec narratio fluxit ab eodem fonte, quo Schol. Aristophanis l. 1., adde Schol. Platonis pp. 406. 454. Etym. M. p. 65. Zon. p. 120. Lex. Seg. p. 377. Arsen. p. 40. Quibus refragat Plutarchus Qu. Gr. 25. p. 297. οὐ γὰρ πεισιτόν τοῖς λέγουσιν, ἀλιτηρίους κεκλήσθαι τοὺς ἐπιτηροῦντας ἐν τῷ λιμῷ τὸν ἀλούντα καὶ διασπάζοντα: quae paulo copiosius idem exsequitur de Curios. p. 523. 16. καὶ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀνόσιους καὶ μιάσματι ἐνεχόμενους ἀλιτηρίους l. Eud. 18. τῆς add. A. C. cum grammaticis. 20. Veriora Etym. M. ἔστι δὲ καὶ παραγώγως ἀπὸ τούτου ἀλιτραίνειν, τὸ ἁμαρτάνειν. 21. Quae post ἁμαρτάνειν sequerentur, ἢ ἀπὸ τοῦ τοὺς ἀλούντας τηρεῖν, om. Gaisf. cum A. B. C. Lex. Seg. ἢ... τηρεῖν merito absunt a Schol. Arist.

1. Zon. p. 121. ubi male editum ἁμαρτάνοντας. Huc pertinent extrema verba Schol. Aristoph. loco laudato: λαμβάνεται δὲ τὸ ἀλιτηρίων καὶ ἀπὸ τοῦ ἀστοχησάντων καὶ ἀποτιχόντων. 4. Locus Procopii Hist. Arcan. c. 12. ubi legitur πῶς δὲ οὐκ ἔ. Indidem ὁ ascivi. 6. ἀλιτροῦ Med. μιανῶς Schol. Soph. et A. C. E m. s. μιανῶ Edd. ante Gaisf. 7. Sic Silldas cum MSS. Sophocli. Oed.

C. 371. του καῖς] τ καὶ A. τὰ καῖς C. 8. Cf. v. Ἠλιτόμηρον. ἢ post διημαρτηκώς om. A. B. C. 10. Lex. Seg. p. 377. Ἀριστοφάνης Acharn. 907. (873.) 11. ὁ post Ἀλιτρός om. A. 12. E Stephano Byz. Gl. om. C. 13. ποταμοῦ: ὀπιπὸρ καλῖτρον. 14. In his acumen magistelli culu-ndam versutum apparet. Editum ἀλιτρηῖαι correxi cum B. E. ἀλειφθῆναι C. 16. κατὰ δὲ (τοῦς add. C.) ἱεροῦς et quae sequuntur, ut solet, e Paulo Aegineta. Addit Barncius Dioscor. III. 163. et Geopon. III. 6. εἶδος ἀγρίας μελάχης] ἀγρία μελάχη Gaisf. cum A. B. C. E. Hisdem auctoribus expuncta quae subsequerentur e Paulo Aegineta et Steph. Byz. congesta: διαφορητικὴ καὶ πεπτικὴ γυνάτιον. ἔστι δὲ καὶ ἀλγῶν ὀνητικῆ. τὸ δὲ σπέρμα λίθους ἔσπει. καὶ Ἀλθαία, πόλις Ὀλυμπίων. οἱ δὲ Ὀλυμπίες ἔθνος Ἰσημίας. 18. Gl. om. B. C. E., praecedenti anteposit A. 20. Uherius Etym. M. p. 63. „Ubi MSS. Dorv. et Voss. egregie, ὃν γησίον ὀνομασθῆναι Τιμισίος διὰ τὸ κτλ. Similia Schol. Lycophr. 1050.” Gaisf. 21. Zon. p. 126. Locus depro-nptus ex Athenaei lib. I. p. 31. B. cui paria tradit Plutarchus Quaest. Gr. 19. p. 295. E. ἢ delendum.

autem excurrerunt in Romanorum machinas: non itinere terrestri, non enim erat transitus, neque navibus quod ibi mare vadum erat, sed nulli, quorum atii summo tantum pectore vadis extabant, atii vero tranabant. Ἀλιτεῦω. Pecco. Ἀλιτήμα. Peccatum. Et Ἀλιτήμων, peccator, correpta syllaba secunda. Ἀλιτήμορος. Qui delirius est factus. Ἀλιτήριος. Impius, qui piaculi reus est et in deos peccavit. Aristophanes: Ex impiis illis te ortum pronuncio, qui in Deam piaculum commiserunt. Ἀλιτήριοι. Peccatores. Nomen autem hinc ortum est. Cum Athenienses aliquando fame laborarent, pauperes molentium farinas diripuerunt: unde malos improprie dicere solebant ἀλιτηρίους. Nomen autem illud propagabatur etiam ad illos, qui per vim aliquid facerent; nimirum ab annonae penuria, quae tempore belli Aetolici fuit. Licet id aut ab verbo ἀλιτραίνειν,

Ἀλιτηρίους. ἀποτιχόντας, ἁμαρτάνοντας, ἀστοχησαντας. Οὐ μόνον ἀπράκτους παρασεύσασας ἐπαυελθεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀλιτηρίους πάντων τῶν αὐτοῖς ἐντεταλμένων ἀπέδειξας. καὶ αὐθις. Ἡ πῶς οὐκ ἔμελλεν ὕδὲ ὁ ἄνθρωπος δαίμων τις ἀλιτηρίος εἶναι;

Ἀλιτηροῦ. ἁμαρτωλοῦ, μιανῶς.

Νῦν δ' ἐκ θεῶν του καῖς ἀλιτηροῦ φρενός.

Ἀλιτόμηνος. ὁ τοῦ τελείου μηδὸς διημαρτηκώς, ὁ ἡλιτόμηνος.

Ἀλιτρία. ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. Ἀριστοφάνης. καὶ Ἀλιτρός, ἁμαρτωλός.

Ἀλίφειρα. ὄνομα πόλεως. καὶ Ἀλιφειρεύς, ὄνομα ποταμοῦ.

[Ἀλιφθῆναι. ἀπὸ τοῦ ἀλείψασθαι, β' ἀόριμα.]

Ἀλθαία. ὄνομα κίριον. κατὰ δὲ ἰατροὺς ἀγρία μελάχη.

[Ἀλθαίνοντα. ἰώμενον, θεραπεύοντα.

Νοσοῦσαν ἀλθαίνοντα.]

Ἀλθαίνος. ὄνομα ποταμοῦ.

Ἀλθηφιάς. ἢ ἄμπελος, ἀπὸ Ἀλθηφίου τινός.

l. e. peccare, deduct. Ἀλιτηρίους. Qui spe exciderunt, qui aberrarunt, qui scopum non sunt assecuti. Non solum eos re infecta redire coegisti, sed etiam effectisti, ut nihil eorum quae ils praeccepta erant ad exitum perveniret. Et alibi: Numquid iste homo non poterat malus aliquis gentis rideri? Ἀλιτηροῦ. Peccatoris; sceleratae. Nunc autem ab aliquo deorum et sua ipsorum mente perversa. Ἀλιτόμηνος vel ἡλιτόμηνος. Qui ante iustum mensis tempus natus est. Ἀλιτρία. Peccatum. Aristophanes. Et Ἀλιτρός, peccator. Ἀλίφειρα. Nomen urbis. Et Ἀλιφειρεύς, nomen fluvii. [Ἀλιφθῆναι. Se unxisse: aoristus secundus.] Ἀλθαία. Nomen proprium. In medicorum autem usu sic vocatur agrestis malva. [Ἀλθαίνοντα. Medentem, curantem. Aegrotas medentem.] Ἀλθαίνος. Nomen fluvii. Ἀλθηφιάς. Vitis Althephia, cuius nomen ab Althephia quo-

καὶ Ἀνθηδονίως καὶ Ὑπεριάς ἀπὸ Ὑπέρου καὶ Ἀνθηδόνος. Χρησμός:

Ἐἶν' ὄνον τρυγίαν, ἐπεὶ οὐκ Ἀνθηδόνα ναιεῖς,
οὐδ' ἰδρὰν Ὑπέραν, ὅθι τ' ἄτρογον ὄνον ἔπινες.

116 Ἀλκαμένης. ὄνομα κύριον. ὁ Ἀθήμιος.

Ἀλκάνης. Ἄνηρ τῶν ἐν μέσῳ πολιτῶν τῆς Ἐφραίμ κληρονομάς, Ἀρμαθὲμ πόλιν κατοικῶν, γαμῆ δύο γυναῖκας, Ἄναν τε καὶ Φένανναν. ἐκ δὴ ταύτης καὶ παῖδες αὐτῷ γίνονται· τὴν δ' ἑτέραν ἄτακτον οὖσαν ἀγαπᾷ διετελεῖ. Ἀφικόμενον δὲ μετὰ τῶν γυναικῶν τοῦ Ἀλκάνου εἰς Σιλῶ πόλιν θύσαι· ἐνταῦθα γὰρ ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ ἐπεπήγει· καὶ πάλιν κατὰ τὴν εὐωχίαν νέμοντος μοίρας κρεῶν ταῖς τε γυναιξὶ καὶ ταῖς τέκνοις, ἢ Ἄνα θεασαμένη τοὺς τῆς ἑτέρας παῖδας τῇ μητρὶ περικαθισαμένους εἰς δάκρυά τε προὔπεσε καὶ τῆς ἀπαιδίας αὐτὴν ὠλοφύρετο καὶ τῆς μονώσεως, καὶ τῆς τάνδρος παραμυθίας τῇ λύπη κρατήσασα εἰς τὴν σκηνὴν ὄρχετο, τὸν Θεὸν ἱκετεύουσα δοῦναι γονὴν αὐτῇ καὶ ποιῆσαι μητέρα, ἐπαγγελλομένη τὸ πρῶτον αὐτῇ γεννησόμενον καθιερώσειν ἐπὶ διακονίαν τοῦ Θεοῦ, δια-
ταν οὐχ ὁμοίαν τοῖς ἰδιώταις ποιησόμενον. Ἐδχο-
μένης δὲ ἦλθεν Ἡλεὶ δ' ἀρχιερεὺς καὶ ὡς παρονοῦ-
σαν ἐκέλευσεν ἀπιέναι· τῆς δὲ παῖν ἕδωρ φαμένης,
5 λυπουμένην δ' ἐπὶ παίδων ἀπορία τὸν Θεὸν ἱκε-
τεύειν, θαρδεῖα παρεκελεύετο, παρέξειν αὐτῇ παῖδα
τὸν Θεὸν καταγγέλλων. Καὶ γίνεται αὐτῇ παιδίον,
ὃν Σαμουὴλ ἐκάλεσαν, θεαίτητον ὡς ἂν τις εἴποι.
Ἀλκαῖα. Ἄλλ' ὁ μὲν δράκων μεγέθει μέγιστος
ὢν τῇ οὐραίῳ τὸν λέοντα κατηκίετο, δ-δὲ λέων ἦλ-
γει μὲν καὶ τῇ ἀλκαίᾳ πρὸς ἄμυναν διηγείρετο. Ὁ
Λογοθέτης φησὶν ἐν τῷ τοῦ ὁσίου Μαρκέλλου
βίῳ.
Ἀλκαῖος. Ὀμφάλης καὶ Ἡρακλέους. ἐγένετο
Ἄλκαῖος. Ἀθηναῖος, τραγικός, ὃν τινες θέ-
λουσι πρῶτον τραγικὸν γενόμενον.
Ἀλκαῖος. Μυτιληναῖος, εἶτα Ἀθηναῖος, κω-
μικός τῆς ἀρχαίας κωμῆδίας [πέμπτος], υἱὸς δὲ
20 Μίχκου. ἔγραψε δράματα δέκα.

4. ὅθι γ' Athenaeus, quod haud temere mutandum. 5. ὁ Ἀθήμιος Müller. de Phidias p. 40. sic interpretatur, ut Alcámenes, ci-
vis Atheniensis, inter cleruchos Lemni receptus fuerit. Mihi haec videntur esse defecta. 6. Locus, si recesseris ab leviori-
bus quibusdam, integer Iosephi Antiq. Iud. V, 10, 2. ubi Ἐλκάνης vocatur, qui Suidae Ἀλκάνης est. τῆς Ἐφραὶμ κληρονομάς;
Quae in prioribus Edd. sequuntur, οὐ [immo δτι] ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς βίβλου τῶν ἑ βασιλείων Ἐρκανῆς [τῶν δ' βασιλ. Ἐλκάνῆς A. mg.
et qui post κληρονομάς haec reponunt, B. E.] κείται τὸ ὄνομα, tanquam manifestum glossema et scholium e textu elicenda pu-
tavi. Nam verba haec apud Iosephum non reperiuntur; eademque in uno MS. Paris. prorsus desunt, in altero vero ad margi-
nem scripta leguntur: quod certissimum est argumentum, ea ab imperitis librarjis loco huic temere intrusa fuisse. Küst. Vo-
luerunt illi Ἐλκάνῆς ex usu LXX. interpretum. 7. Ἐφραὶμ] Ἐφραὶμ A. B. D. Dein Ἀρμαθῆμ A. Ἐφραὶμ Ios. 8. Φεννάνναν
vulg. Φεννάνναν Med. Φένανναν A. B. cum Ios. 9. καὶ ante παῖδες add. A. B. 11. τῶν om. A. Σιλῶ Ioseph. Σηλῶ A.

σπῶν B. καὶ E. Edebatnr Σηλῶμ. 14. τε add. A. καὶ ante ἡ Ios. ignorat, omissum cum A. B. 15. Sic A. E. Ios.
περικαθισαμένους B. περικαθήμενους Edd. 19. ἱκετεύουσα vulg.

1. Lega cum Ios. διακονία. τοῦ add. idem et A. τῆς ἰδίᾳ A. 3. αὐτὴν post παρονοῦσαν om. A. 5. λυπουμένης A. E.
Méd. 8. ἐκέλευε] ἐκάλεσαν A. προσγορεύουσι Ios. 9. In v. ἀλκαία Küst. contulit Etymolog. MS. Bibliothecae Reg. Paris.
(adhibuit etiam Bekk. in Etym. p. 724.): Ἀλκαία, ἡ οὐρά. κωμῶς ἢ τοῦ λέοντος, διὰ τὸ εἰς ἀλκίην αὐτὸν προτρέπειν. ἔχει γὰρ
ἐπὶ τῇ οὐρᾷ κέντρον, ὑπὸ οὐ παροξύνεται, ὡς (καθὺ) φησὶν Ἰερώνυμος καὶ Ἐπαφροδίτος ἐν Ὑπομνήματι (ὑπομνήσει) Ἀσπίδος
Ἡσιόδου: porro Schol. Apollon. IV, 1614. et Schol. Nicandri Ther. 123. praeterea locum II. v. 170. cum Schol. Ceterum gl. habet
A. in marg. 12. ἐν τῷ . . . βίῳ om. B. 16. Eadem Eudocia p. 60. Haec etsi non dubito quia cum sequentibus confanda
sint, portentis tamen istis sic tenebris narrationis quid originem dederit haud promptum fuerit explicare. Verum si ponamus τρα-
γικός errorē quem non raro deprehendimus confusum esse cum germana scriptura κωμικός, suspicari licet Alcaeam comicum.
cuius extitisset fabula Κωμῶδοτραγῶδία, principem fuisse habitum qui disciplinam tragoediae cum arte comica sociaret.
18. Ἀλκαῖος — δέκα Eudocia p. 60. omisissis εἶτα Ἀθηναῖος et πέμπτος, υἱὸς δὲ Μίχκου. Edebatnr Μυτιληναῖος. Ceterum
quae Meinekius de loco perturbatissimo coniecit, videas in eius Quaest. Scen. II. p. 54.

tam ductum: ut Anthedonias et Hyperias ab Hypero et Anthedone. Oraculum: *Bibe vinum fecatum, quia non habitas Anthedonem, neque sacram Hyperam, ubi defecatum vinum bibes.* Ἀλκαμένης. Nomen proprium viri Lemni. Ἀλκάνης. Vir mediocris inter suos cives fortunae, de tribu Ephraim, Armatiam urbem incolens, duas uxores duxit, Annam et Phannam. ex qua cum ipsi nati essent liberi, alteram tamen, quamvis sterilem, constantem amavit. Cum autem Alcames cum amicis in Silo urbem sacrificatum profectus fuisset (ibi enim sacrum erat tabernaculum Domini), et in convivio portiones carnis amicis et liberis distribueret, tum Anna filios alterius uxoris conspicata, qui undique matri assiderent, in lacrimas prorupit et utque sterilitatem deploravit. cumque moestitia eius consolatioem viri superaret, tabernaculum adiit, Deum suppliciter orans, ut ipsi prolem daret, promittens, qui primum editus Suidae Lex. Vol. I.

esset filius, eum se ministerio divino consecraturam esse, ita ut usitata victus ratione non esset usurus. Illa autem precante Eli summus sacerdos advenit, eamque ut ehiriam abire iussit. cum cum dixisset, se aquam bibisse, contristatamque ob sterilitatem Deo supplicare: iussit eam bono animo esse, denuncians Deum ipsi daturum esse filium. Natus autem ei filius est, quem vocarunt Samuelem, quasi dicas a deo petitum. Ἀλκαία. At draco qui magnitudinis esset ingentis, leonem cauda verberabat; at leo dolore irritatus ad ultionem cauda se stimulabat. Logothetae verba in S. Marcelli vita. Ἀλκαῖος. Alcaeus, Omphales et Herculis filius. fuit magnus, robustus et bellica fortitudine praestans. Ἀλκαῖος. Atheniensis, tragicus, quem nonnulli primum tragicum fuisse putant. Ἀλκαῖος. Alcaeus, Mytilenaeus, deinde Atheniensis, comicus antiquae comediae [quintus], Micci filius. scripsit fabulas decem.

Ἀλκίτας. Μολοσσῶν βασιλεὺς, ἀλλὰ καὶ υπο-
στράτηγος ἄλλος Ἀλεξάνδρου.

Ἀλκείδης. ὁ Ἡρακλῆς, παππωνμικῶς. Ἀλ-
κίως γὰρ παῖς Ἀμφιτρόων.

Ἀλκή. ἰσχύς, δύναμις. Ἡσίοδος.
117 Ἀλκὴν μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Μακίδισι,
νοῦν δ' Ἀμυθαονίδαίς, πλοῦτον δὲ περ
Ἀτρεΐδισι.

καὶ Πολύβιος. Οἶδε γὰρ καὶ λόγων ἀλκή θανάτου
καταφρονεῖν.

Ἀλκήεντας. εὐρώστους, δυνατούς.

Ἄρτεμι τόξα λαχοῦσα καὶ ἀλκήεντας διστούς.

Ἀλκηστis. ὄνομα κίριον.

Ἀλκιβιάδης. υἱὸς Κλεινίου καὶ τῆς ἀδελφῆς
Περικλέους, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ,
μαθητῆς πρώτου Σωφίλου, εἶτα Σωκράτους, οὗ
καὶ ἐρώμενος, ὡς τινες. καὶ ἐκ δούλων δὲ τεχθέντα
τινὲς ἱστορῆμασιν. οὗτος ἐστρατήγησεν Ἀθηναίων
καὶ λυπηθεὶς διὰ τὸ ἐκπεσεῖν αὐτὸν τῆς στρατηγίας,

τῆς τῶν Ἐριῶν ἀποκοπῆς ἕνεκα, καὶ ἀποστὰς πρὸς
Τισαφέρνην τὸν Πέρσων καὶ πολέμου αἴτιος γενό-
μενος Ἀθηναίοις, πάλιν αὐτοῖς εἵνους ἐγένετο.
Μέλλοντος δὲ Ἀυσάνδρῳ αὐτὸν ἀναιρεῖν, παρ' ᾧ
5 διέτριβεν εἰς κόμην τῆς Φρυγίας ἐτάριε συνόν, ὄναρ
ἦν τεθαμμένος τοιόνδε· ἔδοκει τὴν ἐσθῆτα τῆς ἐταί-
ρας ἔχων καίεσθαι δίχα τῆς κεφαλῆς. οἱ δορυφόροι
δὲ ἐπιστάντες ὑφῆψαν τὴν σκηρὴν, ὃ δὲ ἐξελθὼν
βίε τιτρώσεται διωχθεὶς. οἱ δὲ τὴν κεφαλὴν ἀφε-
10 λόντες αὐτοῦ Φαρναβάζῳ κομίζουσιν. [Οὗτος Ὀλύμ-
πια νικήσας τὴν πανήγυριν πᾶσαν εἰστίασεν.]

Ἀλκιμάχη. ἡ Ἀθηναῖα ἢ ἐν πολέμοις κραταῖα.

Νῆρον ὑποδόφριας Παλλάδος ἀλκιμάχας.

Ἀλκιδάμας. ἀπὸ Ἐλείας τῆς Ἀσίας, φιλόσο-
φος, Διοκλέους υἱὸς Μουσικὰ γεγραμμένος, μαθη-
τῆς Γοργίου τοῦ Λεοντίνου.

Ἀλκίμαχος. στρατηγὸς ἐστὶν οὗτος, Ἀναγυ-
ράσιος τῶν δῆμων. ἕτερος δὲ ἐστὶν ὁ Μακεδών, οὗ
μηθρονεῖε Ὑπερίδης.

1. Ἰηποστράτηγος Küsterus ad eam vocem et Diatribe p. 46. Vulg. firmat Harpocratio Pal., repugnante Lex. Seg. p. 378. De utro-
que Alceta tradidit Diodorus. 3. V. Perizon. in Aest. II, 32. Heyn. in Apollod. p. 140. Eust. in Il. α. p. 128. coll. v. Ἀμφι-
τρόων. 5. Ἡσίοδος fragm. XLVIII. Item memoratus Nicolao Damasc. in Exc. Vales. p. 445. 9. Πολύβιος fragm. gramm. 11.
„λόγων ἀλκή perperam vertitur, eis doctrinae et rationis: reddi oportuit, eis orationis, uti recte conversum apud Theoph.
Simoc. V, 5. qui totum descripsit si fuerit Polyhii, cuius ceterum eandem in rem haec legas XI, 8. εἰς λόγος εὐκαίρως ῥηθεὶς
ὅπ' ἀνδρὸς ἀξιοπύστου πολλάκις οὐ μόνον ἀποτρέπει τῶν χειρῶν, ἀλλὰ καὶ παρορμᾷ πρὸς τὰ κάλλιστα τοῦ ἀνδρώπου.“
Abresch. in Aesch. T. II. p. 38. 12. Damagetae Ep. II, 1. in A. P. VI, 277. 14. Narratio de Alcibiade misere consarcinata.
ἀδελφῆς In disceptationem vocavit Wessel. in Diod. XII, 38. 16. Σοφίλου A. B. E. Med. 17. καὶ ἐκ δούλων . . . ἱστορήμα-
σιν de Alcibiade dicta tam incredibilia accidunt, ut in Alemanis memoriam ante voces ἀπὸ οἰκετῶν δέ, quae hoc demum oratio-
nis tenore satis recte procedunt, ea detrudi malim. Videas illic simile facinus in vv. καὶ Κολυμβώσας admissum.
4. Ἀυσάνδρου A. B. E. Med. Id nolui vulgato Φαρναβάζου posthabere, quod etsi propius ad fidem historiae accedit, reliqua tamen
narrationis pars ita negligenter est perscripta, ut doctam diligentiam vix possis requirere. Interim vide Plut. Alcib. 39. ὡς οὖν ὁ
Ἀυσάνδρος ἐπεμψε πρὸς τὸν Φαρναβάζον ταῦτα πράττειν κελύων. Quae supersunt παρ' ᾧ, particulam quandam videntur re-
condere, velut διεπερ. 10. Οὗτος — εἰστίασεν ex v. Ἀθηναῖος repetita in marg. amandarunt A. B. hic quidem talli cum nota-
tione, σημειώτως ἱστορική. 12. πολέμῳ] πολέμοις A. C. 13. Pentameter Hegesippi relatus in v. Ἄημαι, unde παρ' ᾧ repo-
nendum. Item ὑποδόφριας pro ὑπωροχίας reductum ex A. B. C. 14. Haec cum Eudocia p. 56. Ἐλεάτης ἀπὸ Ἐλείας] Le-
gendum est, Ἐλεάτης ἀπὸ Ἐλαίας, ut Cusaub. in Athen. XIII, 7. recte monuit. Elea enim erat urbs Italiae, cuius ἔθνηκον est
Ἐλεάτης: Elea autem (unde Ἐλαίτης) erat urbs Asiae, ex qua Alcimachus oriundus fuit. Recte Tzetzes Chil. XI, 746. Ὁ Ἀλκι-
δάμας ἔγραψεν ἐγκώμιον θανάτου Ὁ Ἐλαίτης. σύγγραφοις Ἰσοκράτους. Küst. Addatur Suidae v. Γοργίας sive Alcida-
mas Eleaites apud Quintil. III, 1, 10. Sed Ἐλεάτης ignorant Edd. vet. et Eudocia: sicut de MSS. Gaisf. 17. Eandem in bre-
vitate quae reliqui Harpocratonis libri de Alcimachis uberiora tradiderunt, Pal. MS. rededit cum Lex. Seg. p. 378. 18. τῶν
δῆμων A. B. ut in hac formia ed. vet. constanter. Vide Menagium in Diogen. II, 18. • Vulgo τὸν δῆμον, cum Lex. Seg. p. 378.
ubi veram tamen lectionem vix dubitem Bekkerum ex industria celasse, qui in Platonis Euthyphr. p. 2. B. ediderit τὸν δῆμον
Πιθεύς, licet ei alteram subministrarent codices optimi. Gaisf. Qui de Lex. Seg. postea suspicionem suam retractavit.

Ἀλκίτας. Alcetas, Molossorum rex. Exiit etiam alter Al-
cetas, inferior dux copiarum Alexandri. Ἀλκείδης. Her-
cules, sic dictus ab avo suo. Amphitryo enim Alcei filius fuit.
Ἀλκή. Robur, vis. Hesiodus: Robur enim Aeacidis dedit Olympi-
us, mentem vero Amythaonidis, at divitias Atridis. Et
Polybius: Vis enim etiam doctrinae mortem contemnere novit.
Ἀλκήεντας. Robustus, validus. Diana arcus sortita cum
cautis sagittis. Ἀλκηστis. Nomen proprium. Ἀλκι-
βιάδης. Alcibiades, filius Cliniae et sororis Periclis, Athenien-
sis, philosophus et orator. discipulus primum Sophili, deinde
Socratis, cuius etiam (ut quidam ferunt) amasius fuit. quin-
ciam nonnulli ex servis parentibus eum natum tradiderunt.
Hic Atheniensium imperator fuit; et cum iniquo animo ferret
imperium sibi abrogari propter Hermarum mutilationem, ad

Tissaphernem Persam defecit, et belli adversus Athenienses
gerendi auctor fuit; postea tamen cum eis in gratiam rediit. Cum
autem Lysander eum interfecurus esset, in Phrygiae deves-
santem ubi cum meretrice consuerat, tale somnium ille
vidit: me: :ricis istius veste indutus visus est sibi capite dem-
pto comburi. Satellites autem astantes tentorium incenderunt:
ex quo egressus per vim in fuga vulneratur. tum illi caput eius
amputatum ad Pharnabazum pertulerunt. [Hic in ludis Olympi-
cis victor totum conventum convivio excepit.] Ἀλκιμάχη.
Minerva bellica fortitudine praestans. Sub tecto templi Pal-
ladis bellatrix. Ἀλκιδάμας. Asiannus ex Elea, philo-
sophus, filius Dioclis eius, qui Musica scripsit, et discipulus
Gorgiae Leontini. Ἀλκίμαχος. Dux exercitus, Anagyra-
sia tribu. Alius vero Macedo ille, cuius meminit Hyperides.

Ἀλκιμένης. Μεγαρεύς, τραγικός. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀλκιμένης, Ἀθηναῖος, κωμικός.

Ἀλκιμος. ἰσχυρός.

Ἀλκίνοος. ὁ δυνατός.

[Ἀλκίππα. μία τῶν Ἀλκυνονίδων. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀλκυνονίδες.]

Ἀλκίφρων. Μάγνης τῆς παρὰ Μαιάνδρου Μαγνησίας, φιλόσοφος.

Ἀλκμάν. Λάκων ἀπὸ Μεσσοῦς, κατὰ δὲ τὸν Κράττητα πταίοργα Λυδὸς ἐκ Σάρδεων. Λυρικός, 10νησιν, ἀπὸ Ἀλκμαίωνος. Ἀλκμαίωνίδαι. ἠοιοὶς ἢ Δάμαντος, ἢ Τιτάρου. ἦν δὲ ἐπὶ τῆς κτ' Ὀλυμπιάδος, βασιλεύοντος Λυδῶν Ἀρδύου, τοῦ Ἀλυάτιου πατρὸς. καὶ ὢν ἐρωτικός πάνυ εὐρετῆς γέγονε τῶν ἐρωτικῶν μελῶν. ἀπὸ οἰκετῶν δέ. ἔγραψε βιβλία 5' μέλη, καὶ Κολυμβώσας. πρῶτος δὲ 15 εἰσήγαγε τὸ μὴ ἑξαμέτροις μελωδεῖν. κέχρηται δὲ

Λωρίδι διαλέκτῳ, καθάπερ Λακεδαιμόνιος. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀλκμάν, εἰς τῶν λυρικῶν, ὃν ἤνεγκεν ἢ Μεσσήνη.

Ἀλκμανικὸν εἶδος. ὅπερ πεπλεγμένον παρὰ Ἀλκμάν, τὸ κατ' ἀμφοτέρωθεν ἄσμα μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τεταχέναι. καὶ παρ' Ὀμήρῳ.

Ἦχι ῥῆσας Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος.

Ἀλκμαιωνίδαι. γένος ἔστιν ἐπιφανὲς Ἀθηνησιν, ἀπὸ Ἀλκμαίωνος. Ἀλκμαιωνίδαι. λαμπροὶ τινες Ἀθηνησιν, ἀπὸ Ἀλκμαίωνος τοῦ κατὰ Θησέα. [καὶ Ἀκταιωνίδων Ἀκταιωνίδος.

Τῶν Ἀκταιωνίδων ἔσσι μία σκυλάκων ἐν Ἐπιγράμματι.]

Ἀλκμήνη. ἦνομα κύριον.

Ἀλκτιῆρες. οἱ φύλακες.

1. Alcimenis comici levem notitiam aperuit Ptolemaeus Heph. ap. Phot. Bibl. p. 150. a. τὰς δὲ Κολυμβώσας Ἀλκμάνους (Ἀλκιμένους Meinek. Qu. Scen. l. p. 33.) πρὸς τῇ μεγάλῃ Τυννίχου τοῦ Χαλκιδεῶς εὐρεθῆναι φασιν. Unde Welcker. de Alcmane p. 9. recte collegit, quae deluceps Alcmani tribuuntur, Κολυμβώσας ad comicum esse referendas. Ceterum Ptolemaeo, vanissimo homini, non nimium confidere: vereor enim ut Tynnichus, quem Porphyrius Aeschylō paulo superiore aetate fuisse significat, comoediae scriptores attingere potnerit. 4. Sic Zon. p. 121. agnoscens quae in sine extabant καὶ ὄνομα κύριον, omissa cum A. B. C. Explicatio tamen suspecta: ὁ δαίφρων Eust. in Od. η. p. 1568. 5. Gl. in marg. A. 7. Ἀλκίφρων ὁ Μαιάνδριος Athen. I. p. 31. D. cf. Marc. Anton. X. 31. 9. De Alcmane partem excerpti Eudocia p. 60. 10. πταίοργα Pearsonus apud Kusterum: Fort. legendum τῷ ὄντι, i. e. re vera. Erat enim Alcman re vera Lydus, Sardibus oriundus, sed Messosae apud Spartanos enutritus, ut patet ex Epigrammate apud Pitarckum περὶ φυγῆς, quod emendatum est a Salmasio in Plin. Epere. p. 825. Haec ille, Scaliger in Euseb. n. 1360. praecunte. Idem Pearsonus annotavit, in MS. Vat. legi πταίοργα. quod receptum ab Gaisf. ex A. mireris Hemsterhusio et Toupio II. p. 89. probari potuisse. Equidem nihil nisi libri (velut περὶ ποιητῶν) significationem in ipsis litterarum vestigiis agnoscere mihi videor. Ceterum πταίοργα E. 12. Λυδῶς Med. 13. ἐρωτικῶς A. Vide Welcker. p. 8. 14. ἀπὸ οἰκετῶν δέ: cf. dicta in v. Ἀλκιμάνης. Formulam post Periz. in Aelian. XII, 50. attingit Küst. in v. Ἀλκμάνης. 15. μέλη] Lego μελῶν. Küst. Suidas utramque dicendi rationem in libris numerandis est secutus: et hanc quidem saepius oportebit reduci, velut in v. Ζηρόβιος. Sed βιβλία ἐξ in marg. A. 15. Κολυμβώσας Küst. sine dubitatione ex verbo Phocii confirmabat, de quo disputatum in v. Ἀλκιμάνης. 16. Attigerunt haec notitiam editores: quidam Lyricorum, sed ut parum quaestionis obscuritatem removeriut. Recte vero doctus auctor, quam Suidas expilavit: nam Ἀλκμανικὴ καινοτομία cum minutis ludibrisque numeros praesertim in cantus virginum introduxerit, aperte hexametrorum usus, quem Stesichorus sequebatur, ab eius ingenio recedebat.

1. Edd. Λακεδαιμόνιοι: Eudocia ὡς Λακεδαιμόνιος. Quae subsequuntur nescio cuius solertiae debentur, qui Μεσσήνην opinaretur ab Μεσσοῦς multum distare: v. Strab. VIII. p. 364. Errorem observavit etiam Baylius. 4. Quid esset Ἀλκμανικὸν εἶδος docuerunt Euseb. et alii Suida disertiores grammatici, quos appellat Valck. in Lesbon. p. 179. sq. sive Welck. l. l. p. 20. sq. 6. παρ' Ὀμήρῳ II. ε. 774. 9. Superiora Harpocratio, Zonaras, Lex. Seg. p. 378. In posterioribus conf. Hesych. v. Ἀλκμάνης. Ἀλκμαιωνίδαι A. B. m. s. E. Item post Ἀλκμαιωνίδαι et Ἀλκμαίωνος A. B. m. s. C. ἔστιν add. A. et Lex. Seg. 10. Ἀλκμάνος ἴδαι, quod probabat Gaisf., collato Hesychio, Ἀλκμάνος, τὸν Ἀλκμάνη. 12. Restitui scripturam vetustam, quam vulg. sic hucristant: ὡς Ἀκταιωνίδαι ἀπὸ Ἀκταίωνος. Legebatur scilicet τῶν Ἀκταιωνίδων. Ἀκταιωνίδες. Verum haec observatio perperam est inuenta ex v. Ἀκταίων. Aliud Aldinae sive MS. A. commentum vide supra relatum in v. Ἀλκμάνος. Contra C. subiunxit, Ἀλκμαίων, ἰσχυρῶν, δυνατῶν, ἀνδρείων τε καὶ γενναίων. 15. His subiungunt A. Ἀλκμαιωνίδες, B. Med. glossam Ἀλκμαιωνίδες: quae ad fabricam istam in v. Ἀλκμαιωνίδαι notatam redire putamus. 16. Zon. p. 121. Corruptio mirabilis: scilicet versum ap. Athen. XIII. p. 602. C. θείας ἀγνητῆρες ἐξαμετροῖς φιλότατος flagitiose detortum observavit Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 180. Quod in pagina fraudum referta non miror accidisse.

Ἀλκιμένης. Megarensis, tragicus. Est et alius Alcimenes Atheniensis, comicus. Ἀλκιμος. Robustus. Ἀλκίνοος. Natio valens. [Ἀλκίππα. Alcippa, Alcyonidum una. Aetas v. Ἀλκυνονίδες.] Ἀλκίφρων. Alciphro, Magnes Magnesia huxa Macandrum, philosophus. Ἀλκμάν. Alcman, Laco ab Messos, secundum Cratetem vero (qui quidem fallitur) Lydus Sardibus oriundus. Lyricus, filius Damantis vel Titari. Vixit Olymp. XXVII. Ardye. Alyattis patre, in Lydia regnante. quicum amoribus valde esset deditus, amatoriorum carminum inventor extitit. idem libertinus fuit. Scripsit carminum libros sex: item Natasices. Primum instituit ut melica non amplius

versibus hexametris componerentur. Usus est dialocho Dorica, ut homo Lacedaemonius. Est etiam alter Alcman, unus lyricorum, quem Messos nunt. Ἀλκμανικὸν εἶδος. Alcmanica figura, quae apud Alcmanem est frequentissima, cum verbum, quod utrimque referatur, inter duo nomina ponit. Ut apud Homerum: Ὀβὶ Σιμοῖς κομμιττῶνται ἐτ Σκυμάνδερ. Ἀλκμαιωνίδαι. Alcmaeonidae, gens illustris inter Athenienses, ab Alcmaeone ducta. Ἀλκμαιωνίδαι. Alcmaeonidae, gens Athenis nobilis, ab Alcmaeone, qui Theseli tempore vixit, profecta. [ut Actaeonis, Actaeonides. Actaeoniarum una canum: in Epigrammate.] Ἀλκμήνη. Nomen proprium. Ἀλκτιῆρες. Custodes.

Θείας ἀλκτιήρες ἡμερῆς φιλότητος.

Ἀλκτιήρια λιμοῦ. τὰ δυνάμενα ἀλαλκεῖν καὶ ἀπειργεῖν τὸν λιμόν.

Ἀλκυνονίδες ἡμέραι. αἱ εὐδειαί. περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται. Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις ἰά φησὶν αὐτάς, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζῴων. Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος ζ', καὶ Φιλόχορος θ'. Τὸν δὲ ἐπ' αὐταῖς μῦθον Ἠγήσανδρος ἐν τοῖς περὶ ὑπομνημάτων λέγει οὕτως· Ἀλκυνόεως τοῦ Γίγαντος θυγατέρες ἦσαν Φωσθονία, Ἄνθη, Μεθώνη, Ἀλκίππα, Παλλήνη, Δριμώ, Ἀστερίη. αὐταὶ μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτήν ἀπὸ Καναστραίου, ὃ ἐστὶν ἄκρον τῆς Πελλήνης, ἐξήντησαν αὐτάς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀμφιτρίτη δ' αὐτάς ὄρνιθας ἐποίησε, καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἀλκυνόες ἐκλήθησαν. Αἱ δὲ νῆεμοι καὶ γαλήνην ἔχουσαι ἡμέραι ἀλκυνονίδες καλοῦνται. καὶ ἀλκυνόεις ἡμέρα.

Ἀλκυνών. ὄρνεον θαλάσσιον.

Ἄλμα. πῆδημα.

Ἄλμαδες. κολυμβάδες ἐλαῖαι.

Ἄλμη οὐκ ἔνεστ' αὐτῷ. ἐπὶ τοῦ ἀγλευκοῦς καὶ ἀηδοῦς.

Ἄλμυρόν. Ὅτι τὸ ἄλμυρόν ὕδωρ τοῦ γλυκέος θερμότερον.

Ἄλοάων. καὶ Ἀλοάσαντα εἶπεν ἐν τῷ ἄ Φερεκράτης·

[Ἴππον] ὑποζύγιον ἀλοάσαντ' εὐθὺς ἐκποιῆσαι. τὸ δὲ συγκόψαι πληγαῖς ἀλοῆσαι ἐν τῷ ἦ.

Ἀλογεῖν. γενικῇ. ἀφροντιστεῖν. Ὁ δὲ Τάλιγγις ὄπλων μὲν καὶ μαχίμων ἀνδρῶν ἔκριεν ἀλογεῖν, πόρνας δὲ καὶ ἀθυρογλώττοις ὁμοδίαιτος ὑπάρχειν.

Ἀλογῆσαι. ἀφροντίσαι, παραλογίσασθαι. καὶ Ἀλογῆσαι, γενικῇ, ἀμελήσει, οὐ φροντίσει.

Ἀλογία. ἡ ἀφροντιστία. Ἡρόδοτος· Ὁ δὲ κατὰ σκοπος εὖρε τοὺς Λακεδαιμονίους κτενίζομέ-

2. Ἀλκτιήρια λιμοῦ: cf. v. Λιμός. Zon. p. 133. ἀλαλκτήρια λιμοῦ. ἀλκτιήρια τύχης reddendum opinor Euripidis Telephi fr. II. τὰ om. vulg. A. B. firmatum. 4. Eadem ex Pausaniae lexico Eustathius in II. I. p. 776. et Lex. Seg. p. 377. sq. cum Arsenio p. 40. Eudocia p. 35. ad ἐκλήθησαν usque cum Suida fere consentit. 5. Σιμ. μὲν γὰρ πέντε φησὶν αὐτάς καὶ Ἀριστοτέλης Eud. Σιμωνίδης fragm. XVIII. Eustathius loco laudato ex Pausania refert Simonidem quinque dies Alcyonios numerasse. Sed nec Suidae nec Pausaniae tanta est apud me auctoritas, quanta Aristotelis, qui Hist. Anim. V, 8, 2. expresse testatur, numerum dierum Alcyoniorum secundum Simonidem esse XIV. Praeter Simonidem et Aristotelem plerique etiam alii scriptores dies alcyonios numero XIV. esse dixerunt: v. Schol. in Aristoph. Av. 251. et in Apollon. Rh. I, 1086. Ovidius Metam. XI, 745. Sed notandum est Ovidium hic tantum loqui de septem diebus posterioribus, quibus halcyon pullos suos excludit, nam septem prioribus nidum struit, ut testatur Plinius X, 32. Küst. De his nuper diligentiora Bodius in Mythographos suos Latinos. 6. Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζῴων] Paulo ante ostendimus Aristotelem XIV. dies alcyonios numerare: qui proinde numerus, incuria librariorum omissus, loco huius restituendus est. Küst. Apertum IΔ scribendum fuisse, reposito ὡς pro καὶ. 7. Φιλόχορος δὲ θ'. ὅτι δὲ καὶ δεκατέσσαρες εἰσιν, ἔτεροι λέγουσι. Πανσάκτας δὲ μῦθον ἐπ' αὐταῖς καὶ τοῦτον φησὶν: Eud. καὶ om. Lex. Seg. Φιλόχορος fragm. p. 93. 8. Ἀγησανδρος ἐν τοῖς περὶ ὑπομνημάτων Lex. Latet numeri τῶν ὑπομνημάτων, quae nullus Athenaeo studiosius versavit, indicium. 10. Φθονία (sic Lex., addito Χθονία, cum vulgaribus Suidae add., Φωσθονία Küst. c. Pariss. et Med. ac Suida sub v.) . . Ἀλκίππη, II., Ἀρριμώ Eud., in seqq. minus etiam emendate. 11. Παλλήνη Suid. in v., probatum Halstemo in Steph. p. 280. Παλλήνη Lex. Παλλήνη Edd. Δριμώ cum reliquis nominibus singularim ab Suida commemoratur. 12. ὄπλων τε καὶ μαχ. in v. Τάλιγγις, ubi haec repetuntur. Nihil mutat Zon. p. 137. 13. ὁμογλώττοις A. E. pr. 15. Λογῆσαι: v. Lobeck. Phryg. p. 622. καὶ Ἀλογῆσαι, ἀμελήσαι, οὐ φροντίσαι vulg. adversantibus A. B. C. (unde accessit γενικῇ) Lex. Seg. p. 379. Hesychio et Etym. M. p. 69. 17. Edd. ἀφροντιστία. V. Lobeck. I. I. p. 510. ἀφροντιστία Dindorfus nuper Themistio p. 230. reddidit. Ἡρόδοτος VII, 208. sq. cuius verba Suidas vehementer brevavit, magis etiam Zon. p. 127.

Divinae inter mortales amicitiae custodes. Ἀλκτιήρια λιμοῦ. Quae famem propulsare et arcere possunt. Ἀλκυνονίδες ἡμέραι. Alcyonit dies, sereni. De numero eorum scriptores inter se dissentiunt. Simonides enim in Quinquaginta-nibus undecim esse dicit, ut Aristoteles in Historia Animalium. Demagoras vero Samius septem, Philochorus novem. Hegesander in suis commentariis hanc de his fabulam narrat. Alcyonae Gigantis filiae fuerunt, Phosthonia, Antho, Methone, Alcippa, Pallene, Drimo, Asteria. hae post patris obitum de Canastraeo. quod est Pallenes promontorium, in mare se praecipites dederunt; ab Amphitrita vero in aves mutatas de patre Alcyones appellatae sunt. Ab his dies sereni et tranquillae Alcyonii vocantur.

Ἀλκυνών. Avis marina. Ἄλμα. Saltus. Ἀλμάδες. Olivae in maria natantes. Ἄλμη οὐκ ἔνεστ' αὐτῷ. Sale caret: dictum in hominem insuavem et insulsum. Ἄλμυρόν. Aqua salsa calidior est dulci. Ἀλοάων et ἀλοάσαντα, quod Pherecrates dixit per ἄ: Iumentis cum trituro statimque elocari. Cum vero significat plagis contunderi, scribitur per ἦ. Ἀλογεῖν. Contentat habere. Talangis autem armorum virorumque fortium nullam rationem habere, cum scortis vero scurrisque consuetudinem servare decrevit. Ἀλοῆσαι. Non curare, negligere. Et Ἀλοῆσαι, negliget, nullam rationem habebit. Ἀλογία. Negligentia. Herodotus: Explorator vero offendit Lacedaemonios se peccantes

νοὺς, καὶ ἐθνώμαζεν, ἀλογίης τε ἐνεκέρησε πολλῆς. Ὁ δὲ Ξέρξης ἀκούων ταῦτα οὐκ εἶχε συμβαλέσθαι τὸ ἐόν.

Ἀλογία. ἀταξία. Οἱ δὲ πάντες ἅμα ἀνακεκραγότες ἐξαντῆς οἰοῦναι παρεληλυθεισαν. ταχὺ δὲ τοῦ λόγου διαδοθέντος εἰς τὸ πλῆθος οὐκ ἔτι συνέβαινε γίνεσθαι τὴν ἀλογίαν, ἀλλ' οἱ μὲν ἐπὶ τοὺς πρεσβυτάς ὤρων, ὡς αἰτίους σφίσι τῶν κακῶν ὄντας τούτων, οἱ δὲ ἐπὶ τοὺς κατελιημένους τῶν Ἰταλικῶν, καὶ εἰς τούτους ἀπερείσαντες τὸν θυμὸν, οἱ δὲ 10 πρὸς τὰς πόλεις τῆς πόλεως. Λέγεται δὲ καὶ Ἀλογία παρὰ Πολυβίῳ.

Ἀλογία. τὸ μηδένα λόγον ἔχειν, ἀλογιστὶ δὲ πράττειν. οὕτως Δημοσθένης καὶ Πλάτων.

Ἀλόγιστα παροίσομεν. ἀδιήγητα κακὰ βα- 15 στάζομεν. Σοφοκλῆς.

Ἐν πνεύματι δ' ἀλόγιστα παροίσομεν.

Ἀλογιστία. παρὰ Πολυβίῳ. Οἱ δὲ πλείονες 120 ἀντέπιπτον, ὧν οἱ μὲν ἀλογιστίαν, οἱ δὲ μανίαν ἔφασαν εἶναι τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεῦεν τῷ 20 βίῳ. Καὶ αὖθις. Τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος οὐχ

ἦντον διὰ τὴν ἀλογιστίαν ἢ διὰ τὴν φύσιν ἀμαρτάνειν.

Ἀλογίου δίκη. ἣν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες λόγον οὐ διδόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικημάτων.

Ἄλλο γλαύξ, ἄλλο κορώνη φθέγγεται. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις οὐ συμφωνούντων.

Ἄλογοι. ἐραρισταὶ οἱ μήπω ἐξειλεχότες τὸ ἐπιβάλλον ἑαυτοῖς. καὶ ἄλογοι τῆς ψυχῆς δυνάμεις. ζῆται ἐν τῷ Βούλησις.

Ἄλλοδαπά. ξένα, παντοῖα. καὶ ἡ ἀλλοδαπή τῆς ἀλλοδαπῆς κλίνεται.

Ἄλλο ἕτερον, ἐκ παραλλήλου λέγουσιν. Μένανδρος Μέθρη.

Εἶτ' οὐκ εἶχεν οὐ πῦρ, οὐ λίθον, οὐκ ἄλλ' ὄτιοῦν ἕτερον.

Κράτης Παιδιαῖς.

Τοῖς δὲ τραγωδοῖς ἕτερος σεμνὸς πᾶσιν λόγος ἄλλος ὄδ' ἐστίν.

[Ἄλλως. μάτην.]

Ἀλλοειδής. ὁ ξένον ἔχων εἶδος. καὶ θηλυκὸν ἀλλοειδέα.

1. *Ἐθνώμαζεν* A. C. Gaisf.
2. *οὐχ vulg.*
4. Haec Polybii tribuit Casanbonus, cuius coniecturam veram esse non dubito. Quisquis autem sit auctor ille anonymus, certum est fragmentum hoc referendum esse ad eam historiam, quam refert Appianus Punic. 92. Kist. Vide Polybii XXXVI, 5. *ἀταξία*: immo *ἀφασία*, silentium e stupore natum. Ceterum praefigas ἢ cum Zon. *ἀνακραγόντες*] *ἀνακεκραγότες* A. B. 5. *ἐξαντῆς* iunctim Portus, *παρελύθησαν* post Casaubonum Toup. I. p. 29. 7. In his aliquid ad orationis integritatem desideres. *πρεσβυτάς*] *πρεσβυτάς* in Polyb. receptum e Casauboni coniectura, firmante A. 10. Immo *ἀπερείσαντες*. 11. *Post πόλεις* Schweigh. Opusc. II. p. 201. *ἔδραμον* vel simile verbum requirit. Gaisf. (amen novissima continuabat cum *ὤρων*). 13. Sic Harpocrates cum Lex. Seg. p. 380. quanquam hic legitur *ἀλογίαν*. 14. *Δημοσθένης* in Aristocr. p. 676. 15. *βαστάζομεν* B. C. 16. *Σοφοκλῆς* Oed. C. 1675. 18. *Πολυβίῳ* Fr. gramm. 12. Quae his antecesserant voces extant in v. *Καταινέσαντος*. 20. Horum novissima praestat auctiora v. *Ἀνεμνότητος*, in sententiae vero formam redacta v. *Κύβος*. 21. Locus eiusdem Polybii XVII, 15, 16. quem videas integrum sub v. *Ἀνθρώπος*: unde legendum *ἀμαρτάνει*.
3. Eadem Hesychius, Zon. p. 133. Etymol. M. Cf. Pollux VIII, 54. Verum haec refutat ordo litterarum. *δίκη* C. 5. Zenobius I, 69. proverbium hoc sic exponit: *Ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἐριζόντων*. ἦτοι ἐπὶ τῶν ἄλλοις (lege ἀλλήλοις) οὐ συμφωνούντων. Diogenianus II, 16. *ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις οὐ συμφωνούντων, ἀλλ' ἐριζόντων τοῖς κρείττοσιν*: cf. Arsen. p. 44. 7. Ueberius haec tradidit Harpocrates et Lex. Seg. pp. 203. 380. cuius et priorem locum et Etym. M. p. 70. secutus distincti post *Ἄλογοι*. *ἔξειληότες* Edd. Nostrum praebuit Zon. p. 121. De re praeter interpretes Theophrasti v. Vales. in Harpocr. p. 285. 10. *παντοῖα*, cum Burnsius desiderarit *ἄλλοια*, frustra Gaisf. munuit ope Herodiani I, 14. *καὶ — κλίνεται* om. vulg. *ἀλλοδαπή* et *ἀλλοδαπῆς* Gaisf. Differt Zon. p. 128. *ἀλλοδαπή*. ἢ *ξένη*, contra p. 121. tradens *Ἀλλοδαπῆς*, ὁ *ξένος*. Hoc etiam Etym. M. p. 68. protulit. 12. *λέγουσιν* om. vulg. Ceterum *ἄλλος ἕτερος* ad res naturae sua diversissimas referri docet imprimis Plato Cratyl. p. 458. D. et Legg. VI. p. 780. E. *Μένανδρος* p. 110. 15. Edd. *ἄλλο τι οὐδ' ἕτερον* cum Lex. Seg. p. 379. Correxerunt Porsonas Tracts p. 200. 16. Cratetis versum emendatum dedit Lex. Seg. p. 380. 17. Edd. *πᾶσι λόγος ἄλλος δ' ἐστίν*. Malim *ἐστίν*. 19. Glossa temere invecita. *Ἄ. δὲ τὴν ἄλλως, μάτην* C. 20. *καὶ θ. ἄ.* om. vulg. Equidem aliam lectionem desidero, si quidem haec tendunt ad Od. v. 194.

et eos admirabatur, ac summam sui negligentiam deprehendit. Quibus auditis Xerxes coniecere non poterat, quidnam hoc esset. *Ἀλογία*. Taciturnitas. Illi vero coniectum omnes simul clamore sublato velut attoniti stabant. Sed isto rumore celeriter per vulgus sparso non amplius silentium obtinuit, sed alii in legatos irruerant, tanquam horum malorum auctores, alii vero in Italos, quos retinebant, rabiem suam effundebant, alii ad urbis portas currebant. Dicitur etiam *Ἀλογιστία* apud Polybium. *Ἀλογία*. Nullam rationem rei habere, sed inconsiderate agere. Sic Demosthenes et Plato. *Ἀλόγιστα παροίσομεν*. Mala feremus inenarrabilia. Sophocles: *Ad extremum vero mala inenarrabilia feremus*. *Ἀλογιστία*. Apud Polybium: *Plerique vero refragabantur, quorum alii temeritatem, alii insipientiam esse dicerent, caput obicere periculis et vi-*

tam tanquam aleae committere. Et iterum: *Humanum vero genus non pauciora per inconsiderantiam peccat quam per naturam*. *Ἀλογίου δίκη*. Actio in eos dari solita, qui rerum a se in magistratu gestarum rationes non reddant. *Ἄλλο γλαύξ*. Aliud noctua, aliud cornix sonat. Proverbium de rebus dictum inter se discrepantibus. *Ἄλογοι*. Erauistae qui portionem sibi tributam nondum solverunt. † De irrationalibus animae facultatibus vide v. *Βούλησις*. *Ἀλλοδαπά*. Peregrina, multiformia. Et *ἀλλοδαπή ἀλλοδαπῆς*. *Ἄλλο ἕτερον*. iunctim usurpant. Menander *Temulentia*: *Deinde non habebat aut ignem, aut lapidem, aut aliud quicquam*. Crates in *Ludis*: *Tragictis autem actoribus universis aliud iam argumentum suppetit idque magnificum*. [Ἄλλως. Temere.] *Ἀλλοειδής*. Qui peregrinam habet speciem. Item *ἀλλοειδέα* de femina.

- Ἀλόη. εἶδος μυραψικόν.
 Ἀλοῆος. καὶ Ἀλοάων. καὶ Ἀλοητὸς δ καιρὸς τοῦ θέρους.
 Ἀλλοθρόους. ἄλλοφώνους.
 Ἀλοκι. αὐλακι. τομῆ ἀρότρου.
 Ἀλοκίζειν. Ἀριστοφάνης.
 Ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον.
 Ἀλλόκοτον. ἐναντίον, ξένον, ἄλλοφνές, ἐξ ἄλλου ἀσυνάρτητον, ἀλλότριον. Πόαις γάρ τισιν ἄλλοκότοις καὶ ῥίζαις χρώμενοι διὰ τὸν λιμὸν ἐπε-
 10 πονήμασαν. Ἀππιανός. Οἱ μέντοι ὑπατοὶ καὶ ὄκνω μὴ ἐπιχειρεῖν ἐς ἔργον ἀλλόκοτον· ἔτι δὲ καὶ τὴν πόλιν ἀνοπλον οὖσαν λήψασθαι ἠγοῦντο.
 Ἀλλόμενον ὕδωρ. καὶ Ἀλλόμενοι, πηδῶντες.
 Ἀλόνησος. νησὺδριον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει. 15
 Ἀλόντες. ληφθέντες.
 Ἀλοξ. ἡ αὐλαξ.
 Ἀλοῶ. τὸ κλω. καὶ ἀλοῶν, ἔξωθεν ἐν κύκλω
 121 ἡ περιάγων, ὡς οἱ ἐν ταῖς ἄλωσιν. ἢ τύπτων, ἀπὸ τῶν κοιπτόντων τοὺς στάχνας. Ἀριστοφάνης.
 Ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ.
 Αἰλιανός. Οἱ μὲν τινες πυγμαῖς, οἱ δὲ κορύναις, οἱ δὲ λίθοις, οἱ δὲ οὐ ποτὲ παρέπιπτεν αἰτοῖς ὑπο-
 χεῖριον, ἀλοῶντες αὐτῶν ἀπορῶαγῆναι τὴν ψυχὴν ἠνάγκασαν. Καὶ Ἀλοώμενος, πατούμενος, συντρι-
 5 βόμενος. Ἐλέφαντι ἡμέρῳ ὑπέκλιναν αὐτὸν, ἵνα δεδιώς, ὡς μέλλων ὑπὸ τοῦ θηρὸς ἀλοώμενος ἀπο-
 θνήσκων, ὑπνον μὴ τύχη.
 Ἀλόπη. Κερκυδὸς θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ποσειδῶνος Ἱπποθῶν, ὁ ἦς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς
 10 ἐπώνυμος.
 Ἀλοπον. ἴσως πιστόν.
 Ἐπὶ τὴν ἀμόργην τὴν ἀλοπον ἐξέρχεται.
 Ἀλλοπρόσαλλος. εὐμετάβλητος, ὁ ποτὲ μὲν ἑτέρῳ ποτὲ δὲ ἄλλῳ προσκαίμενος. Οὐ γὰρ μόνον
 15 δειλὸς ἦν ὁ Προυσίας βασιλεὺς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς κακοπαθείας ἀλλοπρόσαλλος.
 Ἄλλος. ἀντὶ τοῦ ἕτερος. Ὅμηρος.
 Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπη.
 20 τάσσεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ τίς.
 Ὅπποτε κεν καὶ ἄλλος.

1. Quae subiungebantur, θερμαίνει μὲν κατὰ τὴν πρώτην ἀπόστασιν, ξηραίνει δὲ κατὰ τὴν τρίτην. ἔστι δὲ καὶ εὐστόμαχος καὶ θυ-
 πικῆ καὶ διαφορητικῆ καὶ γαστρὸς ἔκκορωτικῆ. πλυθεῖσα δὲ ἦτον μὲν ῥύπτει, εἰστόμαχος δὲ μάλλον, e Paulo Aegiveia do-
 prompta Küst. monuit cum reliquis locis, qui ad eodem auctore fluxerint, in MSS. Pariss. desiderari; expunxit Gaisf. 2. Per-
 pogram haec adiecta, quae scribenda fuerant Ἀλοῆος et ἀλοάων: v. ll. ε. 386. 90. ἀλοητὸς Pollux l. 226. 4. Od. α. 183.
 5. Haec Schol. Aristoph. Av. 235. 6. Sic A. B. C. E. Olim edebatur: Ἀλοκίζειν ἀρότρου τέμνειν αὐλακι (ubi MS. ἐξ ἄλλου).
 Ἀριστοφάνης Vesp. 882. 8. Similia Schol. Aristoph. Vesp. 471. et Schol. Plat. pp. 364. 407. ἐξάλλον lege cum Lex. Seg. p. 378.
 ἀλλ' ἄλλου A. 9. Dio Cassius LV, 33. ἐπεθύμησαν μὲν καὶ οἱ Λαλμάται καὶ οἱ Παννόνιοι συμβῆναι, διὰ τὸ τὸ μὲν πρότερον
 λιμῷ, εἶτα καὶ νόσῳ ἀπ' αὐτοῦ, πόαις τε τισιν ἄλλοκότοις καὶ ῥίζαις χρώμενοι, πονηθῆναι. 10. τῶν A. ἐπεπονήκεισαν vulg.
 11. Ἀππιανός: Appiani locus in Punic. 94. ita legitur: Οἱ δ' ὑπατοὶ τάχα μὲν τι καὶ ὄκνω μὴ εὐθύς ἐπιχειρεῖν ἐς ἔργον ἀλλόκοτον,
 ἅμα δὲ καὶ τὴν πόλιν ἀνοπλον οὖσαν λήψασθαι κατακράτος ὅτι θέλοιεν ἠγοῦμενοι διέμελλον ἔτι. Et ὄκνω pro ὄκνον praebuit A.
 12. τὴν om. vulg. 14. ἀλλόμενον ὕδωρ ad Ev. Iouannis IV, 14. retulit Toup. Ill. p. 24. post Alb. in Hesych. Id confirmat vel
 Lex. in Boisson. Anecd. IV. p. 368. Ἀλλόμενοι ad ordinem quendam epimerismi referri significat Zon. p. 137. ἀλοώμενος δὲ ὁ
 πλανώμενος. 15. Sic Pal. Harpocr. Cf. Steph. Byz. v. Ἀλόνησος Zon. p. 127. Ἀλόνησος correctum ex A. B. 18. Similia
 Schol. Rav. in Aristophanis l. infra laud. Adde Lex. Seg. p. 384. 20. ἀσίσχυας vulg. Ἀριστοφάνης Thesoph. 2.
 1. Horum partem repetit v. Ἰσχυαίους; ubi ῥοαίους, non κορύναις. 3. αὐτὸν vulg. et ut videtur A. 6. καὶ μῆλλον
 B. B. ἀλώμενος A. 8. Ἀλόπη Edd. veti. Ceterum eadem Harpocratio et Lex. Seg. p. 380. Cf. Pausanias I, 5, 2. Τῶν δὲ
 Ἐπώνυμων ἰστί μὲν Ἱπποθῶν Ποσειδῶνος καὶ Ἀλόπης, θυγατρὸς Κερκυδὸς. 11. ἴσως πιστόν] Scribendum est [cum Florentino
 in Arist.] ἀλέπιστον, ut infra v. Ἀμοργίς et apud Scholiastam Aristophanis, unde Suidas haec deprompsit, recte legitur. Küst.
 Malim Ἀριστοφάνης. ἀλέπιστον. Cf. Lex. Seg. p. 379. unde Gaisf. ἀλέπιστον recepit. ἴσως om. C. Aristophanis versus Lysi-
 stratae 738. 13. Grammaticorum explicationes referuntur ad ll. ε. 831. 14. Polybii (XXXVII, 2.) fragmentum, depraepitum
 e Collectaneis Constantini de Virt. et Vill. p. 173. Quamquam ibi legitur ἀλλότριος, non ἀλλοπρόσαλλος, idque eo mirabilius
 accidit, quod item ἀλλότριος extat in v. Προυσίας. 15. ὁ Προυσίας βασιλεὺς Suidas an alius adiecit. 17. Ὅμηρος ll. ε. 313.
 unde legendum κεύθει. 21. Ὅποτε κ. (ὄπποτεκας A.) κ. ἄ. libri, quae vulg. neglexit, exhibuit vero Lex. Seg. p. 379. ommissis
 καὶ ἄλλος. Dubites quem locum haec significant; Gaisf. dubitanter ad Od. λ'. 126. ὄπποτε κεν δὴ τοι συμβλήμενος ἄλλος ὄδτης,
 referebat; equidem suspicor afferri ll. δ'. 39. 40. ἄλλο δὲ τοι ἔρῳ — ὄπποτε κεν καὶ ἐγὼ κτλ. Quae subsequuntur καὶ ἄλλος τε
 ἀντὶ τοῦ μάλιστα perperam immigrasse manifestum est.

Ἀλόη. Medicamentigenus. Ἀλοῆος. et Ἀλοάων. Et Ἀλοητὸς, tempus messis. Ἀλλοθρόους. Utentes alia lingua. Ἀλοκι. Sulco aratri. Ἀλοκίζειν. Aristophanes: Ego vero sulcare cur-
 rebam agrum. Ἀλλόκοτον. Contrarium, inusitatum, pere-
 grinum, aliis inconcinnum, alienum. Herbis enim quibusdam in-
 solitis et radicibus propter famem rescentes male se habebant.
 Appianus: Consules vero dubitabant facinus tam insolens ag-
 gredi; quo accessit etiam ut urbs inermis illis facillime videretur
 ad expugnandum. Ἀλλόμενον ὕδωρ. Aqua saliens. Et
 Ἀλλόμενοι, saltantes. Ἀλόνησος. Parva insula in mari
 Aegaeo. Ἀλόντες. Capti. Ἀλοξ. Id quod αὐλαξ, sulcus.
 Ἀλοῶ. Frango. Et ἀλοῶν, in orbem circumducens, eorum more
 qui in areis versantur; aut verberans, quod ab illis petitum, qui
 spicas in areis terunt. Aristophanes: Perdet me homo a primo

mane obtundens. Aelianus: Alii pugnis, alii clavis, alii lapi-
 dibus, alii denique omni eo quod in manus forte incidere verbe-
 rantes animam eos efflare coegerunt. Et Ἀλοώμενος, qui concul-
 catur, qui conteritur. Elephanto cicuri eum subtererunt, ut me-
 tuens, quasi a bellua conculcatus mortem esset obiturus; so-
 mnium capere non posset. Ἀλόπη. Cercyonis filia, ex qua et
 Neptuno natus est Iliphoon, a quo tribus Hippothonis nomen
 accepit. Ἀλοπον. Non decorticatum. Ad ἴνιον non decortica-
 tum egreditur. Ἀλλοπρόσαλλος. Mutabilis; qui nunc huius
 nunc alterius partibus se adiungit. Rex Prusias non solutus erat
 timidus, sed etiam in laboribus ferendis minime constans. Ἀλ-
 λος. Interdum id significat quod est diversus, alter. Homerus:
 Qui altus in pectoris clausum, aliud vero in ore promptum ha-
 bet. Ponitur etiam ut sit aliquis. Aliud vero tibi declarabo —

[καὶ ἄλλος τε, ἀντὶ τοῦ μάλιστα] καὶ αὐθις·
Οἴσατε δ' ἄρ' ἕτερον λευκόν, ἑτέραν δὲ
μέλαιναν,

Γῆ' τε καὶ Ἑλλήν, Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
Ἑλληνικῶς ἐπὶ μὲν τοῖν δυοῖν τὸ ἕτερον τῆ ἑτέρῃ ὁ
ἀντιδιέσταλκεν, ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου ἄλλον εἴρηκεν.

Ἄλλος ἄλλον. ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους.

Ἄλλος ἄχνη. ἀφρὸς θαλάσσης.

Ἄλλος βίος, ἄλλη δίαιτα. παροιμία, ἐπὶ
τῶν εἰς ἀμείνονα βίον μεταβαλόντων.

Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. ἐπὶ τῶν βίε τι
πρατιόντων παροιμιῶδες. ἐπὶ Θησεῖ λεχθὲν τὸ πρῶ-
τον, ἢ τῆ τῶν Ἰθαίων Δακτύλων Ἡρακλεῖ, ἢ τῆ
Ἀλκμήνης, διὰ τοὺς παλαιότερους.

Ἄλλο στρατεῖ. στρατεύεται.

Ἄλοσύδνης, τῆς θαλάσσης.

Ἄλλοτε μητριῆ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.

ἐπὶ τῶν ποτὲ μὲν δυσπραγούντων ποτὲ δὲ εὐπρα-
γούντων.

Ἄλλο τόσον. Ὅμηρος·

Τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον.

οὕτως εἶωθε λέγειν ἄλλο τόσον, ἐπειδὴν ἀπολίπη
τι τοῦ ὅλου μικρὸν ἀτελές.

Ἄλλότρια βάλλειν. ἐπὶ τῶν ἐν τῆ κυβεύειν
διαμαρτανόντων.

Ἄλλότριον ἀμῆς θέρως. ἐπὶ τῶν τὰ ἀλλότρια
10 καρπουμέτων.

Ἄλλοτρινομοῦντες. ἐκαλλαγὴν δνομάτων
ποιούντες, ἢ ὅπως τισὶ τινα μὴ προσηκόντως διανέ-
μοντες.

Ἄλλοτριοπραγεῖν. ἐχθρῶς βουλευέσθαι.

15 Ἐσημειοῦντο μηδὲν αὐτὸν ἄλλοτριοπραγεῖν, μηδὲ
καινοτομεῖν.

Ἄλλοτριῶ. αἰτιατικῆ.

2. II. γ'. 103. 104. ubi Eustathius p. 389. εἰς δ' ἡρώμει ὀπαλιῶς οὔτω· Τὸ ἄλλον ἐπὶ τῷ τρίτῳ εἶπεν, ἐπὶ δὲ δυοῖν τὸ ἕτερον τῆ
εἰτέρῃ ἀντιδιέσταλκεν ἑλληνικῶς. Quorum novissima continentur Schol. Ven. A. 5. Grammatici uno quasi ore omnes praeci-
piunt ἕτερος usurpari tantum cum de duobus, ἄλλος vero, cum de tribus vel pluribus verba sunt. Aminonius: Ἄλλος καὶ ἕτερος
διαφέρει. ἕτερος μὲν γὰρ ἐπὶ δυοῖν, ἄλλος δὲ ἐπὶ πλείονων. Athen. XI. p. 493. ἀγροῦσι δὲ οὗτι τὸ ἄλλος Ὅμηρος οὐκ ἐπὶ μόνων
Μηχάονος καὶ Νέστορος εἴρηκεν· δύο γὰρ οὗτοι πίνουσι· ἀλλ' εἶπεν ἄν ἕτερος. τοῦτο γὰρ ἐπὶ δύο τάσσεσθαι πέφυκεν, ὡς καὶ
ἐπὶ τούτων· Οἴσατε δ' ἄρ' ἕτερον λευκόν, ἑτέραν δὲ μέλαιναν. Sed observationem hanc Grammaticorum nonnunquam claudi-
care et vocem ἄλλος interdum etiam de duobus dici, monemus infra v. Ἐτερος. Küst. Ἑλληνικῶς ab vetusta criticorum quae-
sitione pendet, qui poetam contenderent in Graecam consuetudinem peccasse. Verum Atticos istum canonem neglectissimè monuit
Schol. Arist. Pac. 11. cf. Eust. in Od. ἡ. p. 1573. et Philemo p. 61. 7. Haud infrequens observatio: v. Inprimis Antiatric. p. 81.

Consultt Galef. Aesch. S. Th. 346. ἄλλος δ' ἄλλον ἄγει. Ceterum B. ἄλλον — ἀλλήλους. 8. II. δ'. 426. 10. εἰς om. A. με-
ταβαλόντων A. B. μεταβαλλόντων Edd. Diogenianus I, 20. et Arsen. p. 45. μεταβαλλόμενον. Vide Torent. Andr. I, 2, 18. Bur-
neo comparatum. 11. Originem proverbii huius sic refert Ptolemaeus Hephaestio apud Photium C. CXC. p. 485. Μενέδημος
Ἠλείος Βονύτα υἱὸς ὑπέδειξεν Ἡρακλεῖ περὶ τῆς καθάρσεως τοῦ Λέγμελου κόηρον, ὥστε ἀποστρέφειν τὸν ποταμὸν. ὃν καὶ συμμα-
χῆσαι Ἡρακλεῖ ἐν τῇ πρὸς Ἀργεῖαν πόλει φασί, καὶ ἀναρεθῆναι ταῖς ἡνῆα ἐν Λεπρῶν παρὰ πύκνης δένδρον. Ἀγῶνα δὲ θείας
ἐπ' αὐτῷ Ἡρακλῆς ἐπέκλισε Θησεῖ, Ἰσοπυλοῦς δὲ τοῦ ἀγῶνος γενομένου ἐξέδθη παρὰ τῶν θεατῶν περὶ τοῦ Θησεῶς, Ἄλλος οὗτος
Ἡρακλῆς. Plura de hoc proverbio vide apud Mearsum in Thesoro c. XXIII. Küst. Aliter explicuit Schol. Luciani Conscr. Hist. 34.
ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ κραταιῶν Diogen. I, 63. cum Arsenio, quibus Hesychius concludit. 13. τῆς post τῆ οmissorum A. B. C.
14. Küst. legebat κατὰ τοὺς παλαιότερους. Sed gravissimum mendam aliam poscit medelam, tali fere ratione instituentam: διέ-
τεινεν ἐπὶ τοὺς παλαίοντας. Dissentiunt Hemsterhusius et Toupius ap. Galef. Quorum ille: „Usurpat hoc proverbium, inquit
Suidas aut is quem descripsit, de Alcmenes filio propter vetustiores Hercules, qui mirifica virium fortitudine inclarue-
rant.“ Toupius vero: „Verte propter; et f. διὰ τὸν παλαιότερον.“ 12. Locus nondum ad liquidum perducitur. Ἄλλο-
στρατεῖ. στραγγύεται Toup. II. p. 201. III. p. 22. „In uno Paris. legitur Ἀλιστρατεῖ, in altero [A. cum Lex. Seg. p. 381. et Zon.
p. 137.] ἄλοστρατεῖ, in tertio [B. E.] ἄλοστρατεῖ. [Adde ἄλοστρατεῖ C.] — Quare iudica, annon scribendum sit Ἀλοστρατεῖ.
στρατηγεῖ.“ Küster. Diatr. p. 46. sq. 16. Od. δ'. 404. Cum Suida Zon. p. 127. 17. Hesiodi ε. 823. Similia Diogen. II. 76. et
Arsen.

3. Ὅμηρος II. γ'. 322. 5. εἶωθε non licet firmari nisi altero loco II. ψ'. 454. 6. ἀτελές] τέλος Schol. Ven. Conitelas εἰς τέλος.
7. Diogen. II, 60. Arsen. p. 44. 45. 9. Cf. Hesiodi ε. 599. Fluxerunt haec ab Schollo quodam in Aristoph. Equ. 391. Anteriora
Diogen. II, 75. ἀμῆσι A. 11. Glossa Platonica, e Timaei p. 24. fontibus ducta. 14. Fragmentum coloris Polybiani.
17. Ἄλλοτριῶ. ait. om. vulg.

signando. [Et ἄλλος τε, maxime.] Idem alibi: Immo-
latis agnos, unum album, alterum vero nigrum Terrae
et Solis; nos autem Iovi alium immolabimus. Ubi cum de
duobus dicit, voce ἕτερος distinctionem effecit, de tertio vero
ἄλλον posuit. Ἄλλος ἄλλον. Invicem. Ἄλλος
ἄχνη. Maris spuma. Ἄλλος βίος. Alia vita, alia
vivendi ratio. Proverbium de his dictum qui melius vivendi
genus amplexi sunt. Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. En
alterum Herculeum. Proverbio dictum in eos qui per vim ali-
quid faciunt, et primum quidem id usurpatum de Theseo, vel
de Idaeorum Dactylorum Hercule, vel de Alcmenae filio tra-
ductum est ad luctatores. Ἄλλοστρατεῖ. Militat. Ἄλο-

σύδνης. Maris. Ἄλλοτε μητριῆ. Dies quandoque pa-
rens existit, quandoque paterca. Dicitur de his qui nunc
adversa nunc secunda fortuna utuntur. Ἄλλο τόσον.
Fere pleraque. Homerus: Huius estiam satis magnam par-
tem. Sic solet dicere, cum totū nonnihil deest, ut sit imperfe-
ctum. Ἄλλότρια βάλλειν. Dictum de his quibus aleae ia-
ctus infeliciter cadunt. Ἄλλότριον ἀμῆς θέρως. Dicitur
de his qui partis alieno labore fruuntur. Ἄλλοτρινομοῦν-
τες. Nomina permutantes, vel omnino aliis quae non convenit
distribuentes. Ἄλλοτριοπραγεῖν. Inimica consilia fovere.
Observabant illum in praesenti reip. statu acquiescere, nec
rebus novis studere. Ἄλλοτριῶ. Aptum accusativo.

Ἄλλοτριως. πολεμῶς. καὶ δ' Δαβὶδ· Καὶ ἀπὸ ἄλλοτριῶν φῆσαι τοῦ δούλου σου. τουτέστι τῶν δυσμενῶν.

Ἄλλ' οὐ γὰρ ἐστὶ τῶν ἀναισχύντων φύσει γυναικῶν οὐδὲν κάκιον εἰς ἅπαντα, πλὴν ἄλλαι γυναῖκες. τουτέστιν εἰ μὴ ἄλλη γυνή.

Ἄλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσὼν γε κατακείσομαι· Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. τουτέστιν, οὐ μὴ ἀνμῆσω· οἶον, οὐ παραδώσω ἑμαυτὸν ταῖς λύπαις.

Ἄλλ' οὐδ' ἐγὼ αὐδᾶν ἔσομαι, ἢ μὴδὲ δρᾶν κάλον.

Ἄλλ' οὐ διὰ τὴν ἐν τῷ ποδὶ πρὸς τὴν λύραν ἀμετρίαν. παρομοία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ ἄλλης αἰτίας ἠφελόντων τιμωρίαν, ἢ ἐφ' οἷς αὐτοὶ προβάλλονται οἱ κατηγορούμενοι.

Ἄλλ' οὐ θ' ἐμίς. ἀλλ' οὐ δυνατόν.

Ἄλλ' οὐ θ' ἐμίς πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν. ἐπὶ διασυρμῶν καὶ διαβολῇ ταῦτα παρεισάγειν. ἀλότριον γὰρ τῶν φιλοσόφων τὸ βασκαίνειν καὶ φθογεῖν, οἷς τὸ κοινωνεῖν περὶ πάντων ἀφθόνως.

Ἄλλ' οὐκ ἀθύρις ἀλώπηξ. λείπει τὸ εἰς πάγην. καὶ, Ἄπαξ ἀλώπηξ εἰς πάγην.

Ἄλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δῆγματος. ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων. λείπει δὲ τὸ φάρμακον. λέγει δὲ ἐν ἤθει ὁ θεράπων, ὅτι οὐκ ἔστι τις ἐν τῷ δακτύλιῳ ἐπερδῆ ἢ φάρμακον πρὸς δῆγμα συκοφάντου· ἐπεὶ 5 εἰώθασιν λέγειν οἱ τὰ παρίαπτα παλοῦντες, ὅτι χρησιμεύει τόδε πρὸς τόδε. Ἄλλως. Ἄλεξητήριον τῶν ἠδηγητῶν δείκνυσιν αὐτῷ καὶ βασκανίας ἀποτροπικὸν δακτύλιον, ὃν καλοῦσι φαρμακίτην. φησὶν οὖν· ὡς ἂν ἔχῃ φαρμακίτην δακτύλιον, ἀλλ' οὐ πρὸς δῆγμα τοῦ συκοφάντου· ὡς τούτων χειρῶν ὄντων καὶ θηρίων, πρὸς ἃ ὁ δακτύλιος πεποιήται.

Ἄλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι; Ἀριστοφάνης. ἀντι τοῦ ἐδίκασες. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι κατὰ γράμμα ἐκληροῦντο ἀπὸ τῶν ἰ φυλῶν. οἶον ἢ πρώτη 15 τὸ ἄλφα εἶχε σημεῖον, ἢ δευτέρα τὸ β, μέχρι τοῦ κ. δέκα γὰρ φυλῶν οὐσῶν δέκα ἐγίνοντο δικασταί. ἰ οὖν λαχὼν τὸ ἄλφα πρῶτος ἐδίκασε, καὶ ἄλλοι ὁμοίως. Τάχα οὖν σύ, φησι, λαχοῦσα οὐκ ἐδίκασες ἀλλ' ἔπινες.

Ἄλουργά. θαλασσοπόροφρα.

Αἱ μέτραι τὸ θ' ἄλουργές ὑπένδυμα οἷ τε Λάκωνες

πέπλοι.

1. πολεμῶς. δυσμενῶς C. omissis sequentibus. ὁ Δαβὶδ] Psalm. XIX, 13. Cf. Zou. p. 140. 4. Versus Aristophanis Thesmorphor. 537, 38. unde legendum πλὴν ἄρ' ἢ γυναῖκες. 8. Aristophanis Nub. 126. cum explicatione Scholiorum. Lege κείσομαι.

11. Soph. Oed. R. 1409. ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν κτλ. His praefigunt Γ γ. γνώμην vel γνωμικόν B. ἢ μὴ vulg. ἢ αὐτο καλὸν expunxit C. nbi legitur ἄν μ. 13. Usus est Plato (Clitoph. p. 407.) apud Plutarch. de vit. pud. p. 534. E. 14. ἀμετρίαν] ἀμετρίαν A. ὑπὲρ, superne ἀπό, A. 15. ἐφ' οἷς] ἀφ' ἧς inter versus A. 18. Versus Aristophanis Nub. 141. Item interpretatio cum Scholiis communis, praeter novissima. Indidem, C. firmatum, accessit τῶν. μαθηταῖσι Edd. veti. 21. Ad mensuram integritatem Küst. desiderabat, οἷς τὸ κοινωνεῖν πᾶσι πρέπει. Idem: „περὶ πάντων] Haec vox deest in uno MS. Paris. eamque per me deleas licet." Silet Gaisf. 22. Disertiora Zenob. I, 67.

1. Versus Aristophanis Plut. 886. additis Scholiorum sententiis, quas Suidas expilavit. Repetit haec v. Οὐκ ἔστι συκοφάντου δῆγματος. 2. ἀνηνύτων] Locī huius sensui potius convenit ut scribatur ἀνονήτων. Küst. „Immo longe opportunius retinebimus ἀνηνύτα potestate activa, quae virtutem medendi morsibus sycophantarum et efficaciam nullam habent neque praesant, ἀπρακτικά." Hensterh. Non opinor: sed respexit auctor ad classem quandam eorum proverbiorum, quibus significatur τὰ ἀδύνατα: cf. v. Ὀνόμ πόκαι. Edd. δ φάρμακον: quod correximus ex altero loco et Schol. Arist. 6. ἀλεξητήριον Edd. veti. 9. Schol. recte κᾶν ἔχῃς. 11. Idem firmat pristinum καὶ θηρίων: τῶν θ. vulg. 12. Versus Aristophanis Plut. 973. cuius e Scholio recentiore Suidas sua descripsit. 13. Vid. der Att. Prozess p. 127. 15. Ante μέχρι cum A. B. E. omisi καὶ ἐπερδῆς: quamquam aliquid etiam desideramus. 16. ἐγίνοντο] ἐγίνοντο A. Praeterea δικαστήρια inessit Henst. repouit, coll. Schol. Plut. 277. et Aristotello. 17. οἱ ἄλλοι recte Mich. Apostolius sive Arsen. p. 45. idque recepit Gaisf. 20. Cf. Albert. in Hesych. v. Ἄλιπόροφρα. 21. Versus Hedyli Ep. VI. pr. A. P. VI, 292. Cf. vv. Λακωνικά et Μέτρα, unde recipiendum τοῖ τε.

Ἄλλοτριως. Inimico animo. David: Et ferrum tuum ne tradas in manus hostium. Ἄλλ' οὐ γὰρ ἐστὶ. At enim mulieribus suapte proterris nullum est universe peius animal, praeterquam aliae mulieres. Ἄλλ' οὐδ' ἐγὼ. Aristophanes in Nubibus: At ego cum ceciderim, tamen non iacebo. Hoc est, animum non despondebo, sive animum moerori non tradam. Ἄλλ' οὐδέ γ' αὐδ. Sed ne dicere quisdem licet ea quae facere non est honestum. Ἄλλ' οὐ διὰ τ. Proverbium in eos dictum qui alterius criminis rei sunt, quam cuius accusati causam dicunt. Ἄλλ' οὐ θ' ἐμίς. At nefas est. At nefas est praeterquam discipulis haec dicere. Haec introducit irridendi criminandique causa. alienum est enim a philosophis livor et invidia, quos omnia liberaliter communicare cum aliis deceat. Ἄλλ' οὐκ ἀθύρις ἀλώπηξ. At non iterum vulpes. Deest, laqueos incidere. Et: Semel vulpes laqueo capitur. Ἄλλ' οὐκ ἔνεστι συκ. At non inest adversus sycophantiae morum. Dicitur de rebus nullius usus. Deest autem vox re-

medium. Famulus nimirum personae suae convenienter dicit, nullam esse in annulo vim aut efficaciam adversus morsum sycophantiae. Solent enim qui amuleta vendunt dicere, hoc illi vel illi morbo mederi. Aliter. Ostendit ei annulum pharmaciten vocatum, quo remedium adversus venena paretur et fascinum avertitur; dicit igitur: Habeas licet annulum pharmaciten, contra morsum tamen sycophantiae nihil is prodest; quasi scilicet sycophantiae peiores sint ipsis feris, contra quas annulus iste factus erat. Ἄλλ' οὐ λαχ. Ecquid vero sortito in littera bibisti? Aristophanes. Quod pronuntiandum erat, ius dixisti. Athenienses enim e decem tribus iudices sortiebantur secundum litterarum ordinem: ut primae tribui assignabatur A, secundae B, et sic definceps usque ad K. Cum enim essent decem tribus, decem designabantur iudicia. qui litteram igitur A sortitus erat, primus ius dicebat, et sic reliqui. Forsan igitur, inquit, litteram sortita non ius dixisti sed potanti. Ἄλουργά. Muricis colore tincta. Vittae et purpureum indumentum atque pallae Laeonice.

Ἀλουργιαῖον. ἀντί τοῦ ἀλουργέ. Ἀντιφάνης.

Ἀλουργίς. πορφυρᾶ χλανίς. ἐπειδὴ δὲ τὸ ῥόδον πορφυροῦν, τῷ στεφάνῳ τῶν ῥόδων τὴν ἀλουργίδα ἐπήγαγεν Ἀριστοφάνης. Ἀλουργίης δὲ ὁ ἴσθης, τῆς ἀλουργοῦς, τῆ ἀλουργαῖ. Ἐσθῆτα ἀλουργῆ.

Ἀλουργαπωλική. ἡ πορφυροπωλική λεγομένη. οὕτως Ἰσαῖος.

Ἀλουτος. χωρὶς τοῦ σ̄.

Ἀπαράτιλος, ἔξ ἑτῶν ἄλουτος.

Ἄλλ' οὐ τοσὶ τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων.

Ἀριστοφάνης. Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος. ἀπὸ τοῦ παραρθέοντος ποταμοῦ.

Ἀλοφάζω. σκιρτῶ, παροινῶ.

Ἄλλόφωνος.

Ἄλλόφυλος. ὁ ἀπὸ ἄλλης φυλῆς, ὁ ἄλλογενής.

Ἀλόχευτος. ἀγέννητος. Ἐξ ἀσπόρου, ἔξ

ἀλοχέυτου προσεθῶν. καὶ λοχευθεὶς τὴν πλευράν.

Ἄλοχος. γαμετή. Εὐριπίδου ἐξ Ἀνδρομέδας.

Ἄγουμα, ὠξένη, εἴτε θμωίδ' ἐθέλεις, εἴτ' ἄλοχον.

Ἄλω. ἡ εὐθεῖα ἢ ἄλω. τὸ γὰρ ἄλως πταῖσμα νεωτερικόν.

Ἄλῳ. ἀντί τοῦ ἀλέσω. Φιλύλλιος.

Ἄλῳ. πιεσθῆ, καταγνωσθῆ. [Ἄλῳ. κατὰ τὴν περιποίησιν γενικῆ. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐπαχθοῦς τῶν γονέων κακώσεως ἀλούς. καὶ Ἐὰν δὲ τις ἀλῶ παρὰ νόμων ἢ κλοπῆς.]

Ἄλῳα. ἐορτὴ ἐστὶν Ἀττικῆ. Φιλόχορος δὲ φησὶν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἄλως ποιεῖσθαι.

Ἄλωάς. ἀλωνίας, τοὺς τόπους ἐνθα ὁ αἶτος ἀλοῦται. ἐστὶ δὲ καὶ ἡ δενδροφόρος γῆ. ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ ἐστὶν ἀλῶ ἢ ἀλῶν.

Ἐθῶν Οἰνήος ἀλφήν.

1. Sic Lex. Seg. p. 380. nisi quod legit Ἀριστοφάνης. Sed malim istud ἀλουργιαῖος, quod analogiae Graecae parum convenit, ab vulgari librorum errore repetere, qui ἀκαριαῖος et ἀκαρίδιος cum similibus temere permiscerent. Itaque lexicographis ἀλουργιαῖον commendamus ab ἀλουργῶν deslexum, unde provenit etiam ἀλουργοειδής in Constant. Cerim. p. 710. non quod in Plat. Tim. p. 68. vulgatur ἀλουργῶν, ubi recipiendum fuit ἀλουργῶν. 3. E. Schollis in Aristoph. Equ. 963. πορφυρᾶ Med. 5. Ἀλουργίης — ἀλουργῆ om. vulg. Sed disertior Zon. p. 128. ἀλουργίης δὲ [ἡ] ἴσθης ἢ, καὶ κλίνεται τῆς ἄ. τῆ ἄ. Ceterum cf. v. Μάγνης. et exemplum Dionysii Halic. fr. Ambr. XVIII, 4. χλανίδα — ἀλουργῆ τε οὖσαν καὶ χρυσοπάστον. 8. Harpocratio, Lex. Seg. p. 379. Zon. p. 128. 10. χωρὶς τοῦ σ̄ neglexit vulg. 11. Exemplum est Aristophanis Lysistrat. 280. Cf. vv. Ἀπαράτιλος et Ἐξ ἑτῶν. 13. Ἀριστοφάνης Avium v. 1117. Locus integrandus e Schol. Comici: οὕτω συντόμως τρέχει, ὡσεὶ Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος. ἢ ἀπὸ τοῦ παραρθέοντος ποταμοῦ, ἀντὶ τοῦ δάκην ἑνὸς ταχέως φερόμενος. Partem supplet in qui v. Ἀλφειὸς hac annotatione ditavit. 15. Zon. p. 137. Ἀλοφάζω] Scribendum puto Ἀλλοφάσσα: quod Erotianus exponit ἀποροῦμαι καὶ θορυβοῦμαι, Galenus in Gloss. Hippocr. παραφρονῶ, Eustathius ἄλλοτε ἄλλα φράζοι, Etymologus θορυβοῦμαι, ἀλλαχού τὰ φῶν περιφέρω. Vide Foesium in Oeconomia Hippocratis v. Ἀλλοφάσσοντες. Küst. Adde viros doctos in Henych. ἀλλοφάσω H. Steph. in Thes. 16. 17. Haec constabat Schulz. Obs. misc. p. 29. Ἀλλόφυλος, ὁ . . φυλῆς. Ἀλλόφωνος, ὁ ἄλλογενής. 18. Ἐξ ἀσπόρου. [προσεθῶν] Haec verba scriptoris anonymi de Servatore nostro eiusque aeterna generatione intelligenda sunt. Vide Suicerum in Thesouro Eccles. v. Λογία. Küst. Sed legendam cum Zon. p. 128. Ἀλοχέυτου. ἀσπόρου. Ἐξ ἄλοχ. προσεθῶν. καὶ λοχευθεὶς τὴν πλευράν. Novissima Küst. Interpretabatur de Baccho, quem ex Iovis femore natum fuisse fabulae tradunt. Ceterum ὁ ἀγέννητος B. E. Gaisfordus tamen et cum A. E. recepit λοχευθεὶς, et mirabilem in sententiam haec coacta de Servatore intelligebat, cuius πλευράν εἰς τῶν στρατιωτῶν λόγγη ἐνυξεν. 3. Ἀνδρομέδας fr. XII. Ἄγου (edebatur ἀγοῦ) δὲ μ' ὦ ξέν' εἴτε προσπολον θέλεις, εἴτ' ἄλοχον, εἴτε θμωίδα. 5. Nescio ex quo grammaticastro notam hanc hausit Suidas: alii enim bonae notae grammatici contra sentiunt, et casum rectum dicunt esse αἴμα. Küst. Tamen barbarum et omnis literaturae rudem cuiquam visum esse Suidam credibile? Apparet vero talem in sententiam haec redigi oportere: Ἄλω. ἡ εὐθεῖα ἄλως. τὸ γὰρ ἄλως π. ν. Comparat Etym. M. p. 74. 7. Sic Piersonus in Moer. p. 17. Ed. Ἄλω. ἀντὶ τοῦ ἄλες. 8. Quae excipiunt vocem καταγνωσθῆ: Ἄλῳ. κατὰ περιποίησιν γενικῆ — κλοπῆς, quamquam E. post v. Ἄλῳα collocavit, A. B. autem ad marginem rejecerunt: nolui tamen ea cum Küstero et Gaisf. de contextu detrudere. Ceterum si quis vel scripturam A. B. E. Ἐὰν δὲ τις ἐπαχθῆ . . ἢ λωκῶς vel Lex. de Synt. p. 123. contulerit, non dubitarit quin e Demosth. in Timocr. p. 733. reponendum sit, Ἐὰν δὲ τις ἐπαχθῆ τῶν γ. κ. ἄ. 12. Haec cum Harpocratio Lex. Seg. p. 381. Φιλόχορος fragm. p. 86. Cf. Bergler. in Alciph. I, 33. II, 3. Sed amplior est narratio Schol. Luciani D. Meretr. VII. p. 228. 14. τοῦ διατρ. A. 18. Pars versus Homerici Il. 4. 540. ubi scribitur ἀλῶν.

Ἀλουργιαῖον purpureum dixit Antiphanes. Ἀλουργίς. Purpurea lanae. Quoniam autem rosa est purpurea, ideo Antiphanes post coronam rosarum mentionem purpureae vestis addidit. Contra vanis ἀλουργίης: Vestem purpuream. Ἀλουργαπωλική. Ars quam exercent purpurarii. Sic Isaeus. ἄλουτος. Squalidus et per sex annos illotus. Ἄλλ' οὐ τὸσὶ τῶ. Ἀλῶα collocavit, A. B. autem ad marginem rejecerunt: nolui tamen ea cum Küstero et Gaisf. de contextu detrudere. Ceterum si quis vel scripturam A. B. E. Ἐὰν δὲ τις ἐπαχθῆ . . ἢ λωκῶς vel Lex. de Synt. p. 123. contulerit, non dubitarit quin e Demosth. in Timocr. p. 733. reponendum sit, Ἐὰν δὲ τις ἐπαχθῆ τῶν γ. κ. ἄ. 12. Haec cum Harpocratio Lex. Seg. p. 381. Φιλόχορος fragm. p. 86. Cf. Bergler. in Alciph. I, 33. II, 3. Sed amplior est narratio Schol. Luciani D. Meretr. VII. p. 228. 14. τοῦ διατρ. A. 18. Pars versus Homerici Il. 4. 540. ubi scribitur ἀλῶν.

in lucem editus est. Ἄλοχος. Uxor. Euripides Andromeda: Duc me, hospes, sive me famulam vis esse sive uxorem. Ἄλω. Rectus casus ἄλως. nam ἄλων est recentiorum erratum. Ἄλῳ, quod vulgo est ἄλῶ: Philyllis. Ἄλῳ. Comprehensus, damnatus fuerit. [Ad possessionem relatum genitivo iungitur. Sin vero quis contumeliose parentum violationem damnatus sit. Et: Si quis autem iniuriarum vel furti convictus fuerit.] Ἄλῳα. Solemnis Atticorum dies, quem Philochorus inde vocatum auctor est, quod tunc homines in areis versari soleant. Ἄλωάς. Areas, sive loca, ubi rituum tunditur. item locus fructuum ferax. Ab verbo ἀλοιῶ deducitur ἀλῶ, addito i. Qui vastare solebat vineam Venet.

Ἄλπειον. ὄνομα ὄρους. καὶ Ἄλπεις, ὄρη ἐπιμήκη, ἃ ὡς περ τεῖχος Ἰταλίας ἢ φύσις ἴγειρεν, ὑπερνεφῆ μὲν τὸ ὕψος, ἐπιμηκέστατα δὲ ὡς πᾶσαν Ἰταλίαν διαιληφῶτα καθίρειν. ὡς εἰςβολὰς καλοῦσι.

126 Καὶ Ἄλπεις, ὄρη διορίζοντα Ἰάλλους καὶ Αἰλῶ-
ρους· ἐνθα ξυνέβαινε φρούρια συχνὰ εἶναι. οὐ δὲ Ἰότιθοι ἐκ παλαιοῦ ἠκικημένοι φυλακὴν εἶχον.

Ἄλση. τεμένη.

Ἄλσιον διασημασθεὶς ὄναιτ' ἂν οὐτοσί. ἐπι τῶν παραπαιόντων, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν κεράμων καὶ 10 τοῦ οἴνου, ὅσοι ἅλεις βάλλονται, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐξίστασθαι, μηδὲ δεξιζικῆ εὐχερῶς. ἐπειδὴ τοὺς ὑπὸ μέθης ὡς περ παραφρονοῦντας ὑποβρέχειν εἰώθαμεν ἐλαίῳ ἅλσι μεμιγμένῳ. ὡς οὖν τοῦ Στρεψιάδου μὴ καθεστηκός, ἀλλὰ καὶ παραφρονοῦντος, ὅς 15 ἐπὶ ὠμολογημένοις ἐξαρνός ἐστιν, οὕτω τῇ μεταφροῇ ἐχρήσατο. φησὶν οὖν οὐ τὰ τυχόντα οὕτως ὠφελήθει διαβρεχθεὶς ἅλσι. ὡς ἐπὶ ἀσχοῦ τὸν

λόγον ποιούμενος, οἵτινες σημηόμενοι ἅλσι βελτίονες γίνονται. ἕμα δὲ καὶ παραφρονοῦντας βρέχοντες ἐλαίῳ καὶ ἅλσι, καὶ ὠφελούνται. ἢ ὡς παχύδερμον αὐτὸν χλευάζει· τὰ γὰρ παχέα ὑπὸ πιμαλῆς τῶν 5 δερμάτων ἅλσι μαλατιέμενα εἰρύτερα γίνεται.

Ἄλαιο οἶνον (φησὶν) ἀποκαθαροῦσι τὴν παχύτητα.

Ἄλσος. ὁ σύνδενδρος τόπος. Αἶ τε νῆες, ὡς ἐπιξάντο ἐκ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀλσέων καὶ τοῦ χώρου τοῦ τῷ Διὶ κομῶντος, κατεσάπησαν.

Ἄλτειον. ὄνομα ὄρους.

Ἄλοία. ἢ τύπτουσα. καὶ ἄλοιαν, τύπτειν.

Ἄλοίη. κρατηθεῖη. καὶ ἄλοιεν, ληφθεῖεν.

Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὄναντο. ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα κληρονομησάντων.

Ἄλλοῖος. ὁ παρηλλαγμένος, ἢ ἄλλοδαπός. ἄλλοιοφανής.

Ἄλοιων. τύπτων, κρούων. Ὁ δὲ ἱοπάλι ἄλοιων, εἶθ' ἐτέρῳ τρόπῳ τοῦτον ἔπεινεν. Ἐνθὲν

2. ἢ ὡς correxit Küst. ἠγριος A. 5. Locus Procopii de Bello Goth. II, 28. Ἄλοῖους] Nomen gentis huius corruptum quidem esse vidit acutissimus Reinesius V. Lectt. III. 2. p. 364. sq., sed minus recte Ἀροῖους vel Ἰλλοῖους eius locum reponendum putat. Ignorabat enim verba ista deproputa esse ex Procopio, apud quem recte legitur Αἰγούρους. Küst.

7. Ἰότιθ A. 9. Versus Aristophanis Nub. 1238. Quae sequuntur explicationes hisdem fere nominibus extant in poetae Scholiiis (sive Arsen. p. 46.) comprehensae, sed minore sententiarum conclumitate ac distributione. Rediunt autem ad tripartitum interpretationis ordinem. 10. ὅσοις Arsenius et C. Schol. οἷς ἅλεις βάλλονται, ubi quod Küst. malebat ἐμπίλλονται, Hermannus recepit. Frustra: v. Lobeck. Aglaoph. I. p. 633. Suidas ipse habet quo se tueatur v. Κεραιβόλα. Certissimus vero Nicandri locus Ther. 919. nam quae proferri licet βάλλειν τινὲ φιλότινα, λήπην, ἀκότος e Soph. Philoct. 67. Eurip. Phoen. 1590. alliasque exemplis, diversi sunt generis. 12. ἐξέειπεν C. B. mg. ἐπειδὴ] Schol. ἢ ἐπει. 14. Στρεψιάδου] Lege δανειστοῦ, ut in Scholiis. Küst. Eandem Strepsiadae nomen suspicor in membro continuo, quod sive δεῖ retinemus sive ὡς probatur admodum hiat, alliquem locum habuisse: velut hoc exemplo, ὁ Στρεψιάδης ἐπὶ ἐπὶ ὠμολογημένοις (sic pro ὠμολογοῦμένοις cum Schol., item libri ἐχρήσατο pro vult. ἐχρήτο) κίλ. 17. ὅτι post οὖν om. MSS.

1. Oratio suspecta. 2. Fictus istis καὶ παραφρονοῦντας (ὑπὸ μέθης addit Arsen.)... ὠφελούνται opinor haec esse iunctis profertenda: καὶ δὲ καὶ ὡς παχύδερμον ἄ: κίλ. 4. Haec cum auctario quodam repetuntur in v. Παγεις. 6. Schol. διαικίθουσε invidus, ὄναιτο θῆ (ἴμινθ' ὅθ) διὰ τὸ βάρος τοῦ δερμάτος οἷον ἀποκαθαροῦσι τὴν π. Lege vero cum Arsenio ὄναιτ' ἂν οἷον. Quae post hanc gl. edebantur, Ἄλσιν η. βοιάνης εἶδος, ψέγονσά τε καὶ ὑγραίνουσα, παραπλησῆος τῇ Ἐλξίτη. ὅθεν πρὸς τὰς ἑσπείρας ἀρμόδιε φλεγμαίνσας, ex Pauli Aegin. VII, 2. sumpta, MSS. ignoravit. 7. Notabilis rei ut videtur incomperitiae memoria. 8. Ὀλυμπιακῶν B. 10. Ἄλπειον] Scribendum est Ἄλπειον. Küst. 11. Ἄλλοῖος] Lege ἄλοιωσα, et ἄλοιαν. per unum I. Küst. cum Guisf. Vereor tamen ut hi locum sanarint, si quidem superior glossa refertur ad II. l. 568. et series litterarum ἄλοια efflagitat. Huc facit glossa in Bachm. Anecd. I. p. 438. Ἄλλοια. ἄλλοῖοις: id est, si recte interpretor, ἄλοια, ἄλοιωσα. Nem cotrigendum Zon. p. 138. Itaque primum ex A. C. reposita Ἄλοια... ἄλοιαν: deinde Suidam sic opinor esse restituendam, praeteritum Etyim. Gud. p. 37. l. iuvante: ἄλοιωσα. ἢ ἰύπτουσα. καὶ ἄλ. τύπτειν *. ἄλλοῖοσα θῆ [ἢ ἄλλοῖοσά, καὶ ἄλλοῖοσις.] Vnde praeterea quae collegit Boisson. in Herod. Epim. p. 253. 14. Addunt Zenobius et Dlogen. τὰ ἄλλοῖοια. Arsenius p. 44. etiam ἄλλοι δ' ὄναντο. 16. ἄλλοῖοφανής quod singularem articulum effecerat, superioribus adiunxit Alberti Mib. Cr. p. 268. collato Mesych. Adde Etyim. M. p. 72, 42. Pertinent haec ad Od. π. 181. 17. Ad Dionysii A. R. I, 39. Ἐρακλῆς θῆ ἄλοιων αὐτὸν τῷ βοιάλι κτείνει referebat Tonp. III. p. 24. Cf. v. Ἄλοῶ. 18. εἶθ' vulg.

Ἄλπειον. Nomen montis. Et Ἄλπεις, montes longissimi, quos natura velut murum Italiae obiecti, quique nubes altitudine superant, tantae vero sunt longitudinis, ut interceptam totam Italiam concludant. eodem vocantur fauces Italiae. Ἄλπειες οὗν ὄρη, καὶ Ἰταλίας καὶ Λιγυρίας διαικίθουσι: ἔνθα ἄλλοι οὗν ἄλοιον ἔχοντες ἔχοντες ἔχοντες. Ἄλση. Nemora. Ἄλσιν η. διασημασθεὶς. Sale deterius hicce profecerit. Dicitur in eos qui desipiunt: translatione ducta ab vasis scillibus atque vino, cui sal inicitur, ne celerius vappescat aut acescat. vel propterea quod ebrietate quasi desipientes oleo sale mixto perfundere solemus. igitur tanquam mens Strepsiadi non constaret, sed desiperet, ut qui pacta manifesta negaret, hac translatione usus est. Iam pronuniat haud exiguos fructus ipsam esse laturum, si sale abstergatur; quasi foret sermo

de utribus, qui sale defricit meliores fiunt. Quo accedit ut desipientes etiam oleo et sale conspersi melius esse habere soleant. Vel tanquam hominem crassae cutis irrides. nam quae pelles pinguedine sua crassiores sunt, sale maceratae distendantur. Haec igitur sententia: melius esse habebis a crassitie libernus. Ἄλσος. Locus arboribus consitas. Quasque naves conpegerant ex Olympiacis lucis et memore Iovis in honorem pullulanti, putruerunt. Ἄλτειον. Nomen montis. Ἄλοια. Verberans. Et ἄλοιαν. verberare. Ἄλοια. Capere. Et ἄλοιαν, capere. Ἄλλοι κάμον. Alii laborarunt, alii fructum perciperant. Dicitur in eos qui praeter spem quaedam consecuti sunt. Ἄλλοῖος. Variatus. vel alienigena, vel qui foris summat. Ἄλοιων. Verberans, percutiens. Ille vero cum classa eum percussisset, alio quodam modo eum interfecit. Hinc

καὶ πατραλοίας, ὃ τὸν πατέρα τύπτων. καὶ Ἀλοιῶσα, ἢ τύπτουσα. καὶ Ὀμηρος·

Ἄχρῃς ἀπτηλοίησεν.

Ἀλύω δὲ τὸ χαίρω, καὶ ἄλύω τὸ λυτῶμαι, βαρυνόμενος.

Ἀλλοίωσις. Ἀλλοίωσις ἐστὶ μεταβολὴ ἐξ εἰδοποιημένου εἰς εἰδοποιημένον, τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου μένοντος. διττοῦ δὲ τοῦ πάθους λεγόμενον, τὸ μὲν εἰς φθορὰν ἄγον κυρίως λέγεται πάθος τε καὶ ἀλλοίωσις, τὸ δὲ εἰς τελειότητα οὐ κυρίως λέγεται πάθος οὐδὲ ἀλλοίωσις, ἀλλὰ γένεσις μᾶλλον.

Ἄλλοις μὲν γλῶττα, ἄλλοις δὲ γόμοι. παροιμία. παρόσον οἱ μὲν λάλοι, οἱ δὲ φάγοι.

Ἄλοιτης.

Ἄλοιτο. κινῶτο, ὀρμητό.

Αἰεῖ τοι λιπαρῶ ἐπὶ σήματι, διε Σοφόκλεις, σαηρίτης μαλακοῦς κισσοῦ ἄλοιτο πόδας.

Ἄλοιφή. τὸ λίπος.

Ἀλυάττης. Ἀυδῶν βασιλεύς, ὃς ἦν μὲν τὰ 20 σέως. Ὀμηρος·

πολέμια γενναίος; ἄλλως δὲ ἀκόλαστος· καὶ γὰρ ποτε τὴν ἑαυτοῦ ἀδαλῆν ἴσχυονεν· ἐγέννησε δὲ Ἀλυάττην, ὅστις ἕως μὲν νέος ἦν ὑβριστὴς ἦν καὶ ἀκόλαστος, ἐκβὰς δὲ ἐς ἄνδρα σωφρονέστατος καὶ δίκαιύτατος. ἐπολέμησε δὲ Σμυρναίους, καὶ εἴλα τὸ ἄστυ. οὗτος δὲ γεννῆ τὸν Κροῖσον· στρατεύσας δὲ ἐπὶ Καρίαν περιήγγειλε τοῖς αὐτοῦ στρατὸν ἄγειν ἐς Σάρδεϊς, ἐν οἷς καὶ Κροῖσω, ὅστις ἦν αὐτοῦ πρεσβύτατος τῶν παίδων, ἄρχων ἀποδοδευγμένως Ἀδραμυττειῶν τε καὶ Θήβης πεδίου. † Ἀλυάττων πολιορκῶντος Πιρήνην φησὶν.

Ἀλύβη. ἄνομα στήλης.

Ἀλύδαινος. ὁ κακὸς ἄνεμος.

Ἀλύδιμος. ἡ οἰκουρὸς.

Ἄλυε. ἀδημονεῖ, δυσχεραίνει, ἀθυρεῖ, ἀπορεῖ. Ἄλυουσα καὶ ἀσχάλλουσα παῦσαι. καὶ ἄλύω τὸ χαίρω ἐνίοτε.

Ἄλυειν. τὸ ἐν ἄλλῃ δυσφροαῖν. σημαίνει δὲ ἐνίοτε καὶ τὸ γεγιθῆναι, ἀπὸ τῆς ἀλείας καὶ διαχύ-

1. ἀλοιῶν A. ἀλοιῶν C. 2. Ὀμηρος; Il. δ'. 522. 4. ἀλώ Med. Sed vide vel glossam Ἀλύειν: cuius de significatibus post veteres grammaticos (ut Schol. Eur. Or. 267.) laudasse sufficit explicantem Wyttenb. in Plut. p. 230. sqq. Negligenter haec Ἀλύω — λυτῶμαι deinceps post φάγοι in v. Ἀλύω coniecta om. A. B. C. 5. δὲ βαρυνόμενος τὸ ἀδμονῶν καὶ τὸ χαίρω C. 6. Attulit Burneiuss Aristot. de Gen. Anim. L. 1. 4. ad eundemque Io. Gramm. p. 3. Eust. in Od. π'. p. 1799. Gatak. in M. Ant. p. 291. n. 7. 8. Cf. vñ. Μεταβολὴ εἰ Πύσχειν. 13. γόμοι Diogenianus II, 20. (addas Arsenium p. 44. sive Apostolium) qui cum simpliciter tradat, οἱ μὲν γὰρ λάλοι, οἱ δὲ φάγοι, promptum est coniectare, παροιμία. οἷον οἱ . . . φάγοι; nam παροιμία cum παρόσον consensum videas in v. Εἰκῆ. Interim παροιμία inseruimus: nam Med. καὶ παροιμία subiecit voci μᾶλλον. 14. λαοὶ A. 15. De omisiss quibusdam vide nos in v. Ἀλοιῶν. Ἀλοῖτης om. vulg. V. Callim. fr. 475. Quod θάνατον ἀλοιτῆν ex Empedocle Plat. adv. Colot. p. 1113. B. affert, vide ne scribendum sit ἀλοιτῆν: de qua vocabuli forma dixit Bachm. in Lycophr. 136. De priore v. Basil. in Gregor. p. 605. 16. ὀρμητό A. ὀρμητό C. 17. 18. Distichum Erycii Ep. XIII. pr. A. P. VII, 36. Cf. v. Σηνή. Attigit Zon. p. 138. 19. Post λίπος om. A. B. C. et Lex. Seg. p. 379. καὶ ἡ ἀλείφουσαν. 20. Verba misere decerpta Nicolai Damasceni in Exc. Peiresc. p. 453. „Notandum autem est verba illa priora, Ἀυδῶν βασιλεύς — ἀδαλῆν ἴσχυονεν, apud Constantium de Sadyatte. patre Alyattes dici: quae proutde cum Suidas hic ad Alyattem referat, apparet eum mala fide locum istum excerpisse." Küst. Equidem istam fraudem ad eundem auctorem refero, cui debetur interpolatio vocis Ἀδαλῆος submissa. Quocirca repudianda quae pertinent ab ὃς ἦν ad ὃστις usque. 4. ἀδρας] ἀδρας A. Exc. cum iisdemque et B. omissa καὶ ἀνδρικώτατος post δικαιοτάτος. Barior dicendi formula μεταφράζειν εἰς ἀνδρα Heraclidis Allegor. 61. reddenda Schollis in Pind. Isthm. IV, 120. Χρυσίππος διασφεί τον νόον, ὃν δευτέρων ἐνέκρησεν εἰς ἀρδρα μεταβάς. Inest vero praedicatū notio, velut in illo Antonini Liber. 41. loco, ἐξαλλάξασα τὴν ἐσθῆτα εἰς ἄνδρα. 6. Haec redintegrandā coll. v. Κροῖσος. δὲ prius addidit, posterius om. A. 7. παρήγγειλε] περιήγγειλε, altero loco stabilitum, recepi ex A. Exc., item αὐτοῦ cum iisdem pro αὐτῶ. 10. Ἀλυάττων πολιορκῶντος Πιρήνην φησὶν, nec apud Constantium in Excerptis reperitur, nec sententiam integram sed mutilam prorsus continet. Küst. Nomen Priœnensium eo mirabilis accidit, quae disertius eos ab Ardye captos Herodotus paravit. Hocum loco E. αὐτῶ Πιρήνην πολιορκῶν. 12. Alyattem alteram Herculis columnam qui memorarunt, eorum unum satis est attulisse Eustathium in Dionysii v. 64. 13. ἀλυδαινος Zon. p. 123. ἀλυδαινος Valcken. 14. Ἀλύδιμος, πικρὸν Hesychius. ἢ ὁ B. 16. ἄλυουσα debetur etiamnum Aeliano V. H. XII, 1. cuius loci correctio, cum legeretur ἀλύουσα vel ἀλύουσα, sefellit ipsam Buhkenium in Tim. p. 221. 18. In hac disputatione comparandum Lex. Seg. p. 380. unde perspicuas, quae illic extant Ἀλύδιμος δὲ ἀμφοτέρωτα δασέως, ea defectu verborum haud exiguo laborare. Cf. Schol. Il. ε'. 352. ἄλη B. ἄλει A. 20. Ὀμηρος Od. σ'. 333.

οἰαν πατραλοίας, parricida. Et Ἀλοιῶσα, verberans. Et Homerus: Πρῶτος confregis. Ἀλύω autem, quod est gaudeo, cum abscntu gravi. Ἀλλοίωσις. Ea tum exlicit, tum una species in alteram mutatur, eodem subiecto manente. Cum autem ea mutatio duplex sit: altera quae res deest propriis sic vocatur et perpassio, ea vero quae res ad perfectionem adducit, proprie neutra ratione dicitur, sed potius generatio. Ἄλλοις μὲν γλ. Allis lingua, allis dentes molares. pro verbo dictum, siquando sunt alii loquaces, hi contra voraces. Ἄλοιτης. Ἄλοιτο. Moveretur, saliret. Semper splendidum tuum super sepulcrum, divine Sophocles, comicus herdera molibus exultet pedibus. Ἄλοιφή. Pinpedo. Ἄλυέτης. Alyattes, Lydorum rex, erat quidem bello fortissimus, sed alioquin intemperans: quippe qui sororem

etiam suam stuprasset dicitur. Genuit Alyattem, qui in adolescentia petulans fuit et libidinosus, idem vero cum ad aetatem virilem pervenisset, summam moderationem atque iustitiam exhibuit. Hic bellum gessit cum Smyrnaeis, quorum urbem cepit. idem genuit Croesum. cum expeditionem in Cariam susciperet, cum suis tum Croesum, qui florum maximus esset nato, quique Adramyttio et Thebes campo praefectus erat, mandavit ut exercitum Sardes adducerent. † Cum Alyattes Priœni obsideret, tradunt *. Ἀλύβη. Nomen columbae. Ἀλύδαινος. Malus ventus. Ἀλύδιμος. Domus custos. Ἀλύει. Moeret, stomachatur, animum despondet, fluctuat. Moerere indignarius desine. Interdum etiam significat gaudeo. Ἀλύειν. Errandum animo contristari; significat etiam interdum lactari, quod animus calore quodam laetitiae diffunditur. Homerus:

Ἡ ἄλυσιν, οὐ Ἴρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;
 ὅθεν καὶ δασύνεται. Σοφοκλῆς.
 Ἐδέ μ' ὠδ' ἄλυσιν.
 ἐπὶ δὲ τοῦ δυσφορεῖν καὶ ψιλοῦσθαι Ἰλαθίας φη-
 σίν· Ἀλόουσι δὲ οἱ καὶ γνωματεύοντες ἕκαστα ἔδοξε ὁ
 χρῆσαι ἀποπειρᾶσθαι ἀμηγέτη τοῦ φρουρίου. Δι-
 ὄνμος δὲ ἐπιφύερα ψαλῶς· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ
 ἐλεινέσθαι φησι, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ἄλης. Ἀττικώ-
 τερον δὲ τὸ ἀμφοτέρω δασύνειν· κατὰ γὰρ τὸ ἀλει-
 νέσθαι δασύνουσι οἱ Ἀττικοὶ καὶ πάντε τὰ τοιοῦτα. 10

Ἄλυσιν· δριμύς.
 Ἄλυσιν δὲ οἱ ἔκπερα δάκρυ.
 Ἄλυσιν· χλιαρά.
 Γένος δ' ἄλυσιν.
 Ἄλυσιν· δυσφορεῖν, ἀγανακτεῖν.
 Ἄλυσιν· ἀπὸ ἀρκετον.
 Ἄλυσιν· πέδη· ἢ χαλεπὴ πέδη.
 Ἄλυσιν· ἀλυσιν· ἢ ἐκκλίσιν.
 Ἄλυσιν· ἐκφυγεῖν ἢ καταξύσαι.
 Ἄλυσιν· ὁ μὴ λυπούμενος.
 Ἄλυσιν· οὐ καὶ ἄλυσιν· οὐ καὶ ἄλυσιν· οὐ καὶ ἄλυσιν.
 Ἄλυσιν· ἄλυσιν.

Ἄλυσιν· πλοκίου γένος περὶ τὸν τράχηλον.
 Μένανδρος· Καρίνη·
 Περὶ τὸν τράχηλον ἄλυσιν τίς σοι δότω.
 Ἄλυσιν· τελέες· ἀσύμφορον.
 Ἄλυσιν· κᾶζειν· περιέστασθαι, ἐκκλίνειν, φεύ-
 γειν.
 Εἰ γὰρ φέγγος ἔλειπον ἄλυσιν· κάζουσαι ἰάμβων
 ἄγριον Ἀρχιλόχου φθέγμα Λυκαμβιάδες.
 Ἄλυσιν· ὄνομα πόλεως.
 Ἄλυσιν· δυσχερῶς λυόμενος. ἐν Ἐπιγράμ-
 ματι·

Κακοῦ δ' ἐπὶ γήραος ἡμῖν
 ἄλλντος ἡβάσκει γυιοτανῆς πενή.
 Ἄλυσιν· ὅτι τὰ ἄκλιτα, ὡς τὸ ἄλυσιν, χωρὶς
 15 ἄρθρου δίδωσιν ὑπόνοιαν εὐθείας, εἰ δὲ σὺν ἄρθρῳ,
 πλαγίως πτώσεως. [Ὅτι ἡ τοῦ ἄλυσιν φωνή, τοῦ
 πρώτου στοιχείου καὶ ἀρχαῖος, ἀπὸ τοῦ ἄλυσιν
 Ἐβραίου τῆν ἐπίκλησιν ἔλαβεν. ὥστε τὰ ἱερὰ γράμ-
 ματα εὐρήματα εἶναι τοῦ Ἀβραάμ, κἂν ἄλλως καὶ
 20 ἄλλως ἐαυτοὺς διαπαίζοντες ἀναγράφωσιν Ἕλληνας.]
 Ἄλυσιν· εὐρίσκει. Μένανδρος Ὀμοπατρίους·
 Ἦν δῆλον ὅτι νυμφίος τε ἄλυσιν.

2. Ἄλυσιν non recte se habet. Σοφοκλῆς Electr. 135. Hæc loco præfigenda fuerant continua, ἐπὶ δὲ τοῦ ὁ, φιλοῦται. 4. Ἀγα-
 θίας hic locus repetitur, neque id puto satis caute cum libro Rehd. in Agathia
 reductum esse. 10. τὸ τοιοῦτα; vide accuratius 10. τὸ τοιοῦτα; vide accuratius
 hæc deficientem Eust. in II. c. p. 16, 30. et in Od. c. p. 1387. 11. Ἄλυσιν Edd. 12. Ignotus versiculus, cuius sonus pro-
 xime abest aly Homericis ἄλυσιν ὅς ὁ ἐκπέος ὄντος. Nihil in hac aut continua glossa mutat Zon. p. 133. adde Etym. M. p. 71.
 Umbra Callimachi Torquius in novissimis captasse sibi videtur. 17. Ζου. p. 128. Glossa Hesiodica. 18. Ἐλυσιν C.
 19. Lex Seg. p. 380. Homericæ glossa. 20. Ἄλυσιν vel ἄλυσιν Lex. Seg. p. 385. 21. ἄλυσιν (Ald.) καὶ ἀλυσιν
 22. Cf. Philonem p. 68. 22. Vide Zon. p. 138. ἄλυσιν Med. Sed v. schol. Dionys. Thr. p. 716. coll. Valck. Schol. in
 Luc. p. 146. Ceteram glossa vel ad superiorem sic referenda ἄλυσιν δὲ ἄλυσιν vel quod malim cum v. ἄλυσιν copulanda.
 2. Ἄλυσιν Edd. Ἄλυσιν legendum esse monuit Kust. V. Ménéandri fragm. p. 92. 3. ἴσῃ recte Bentleius; v. Porsoni Adv. p. 297.
 7. Distichum Iuliani Aegypt. Ep. LX. 3.
 9. Ἄλυσιν B. P. p. 327. n. 70. Cf. v. Λυκαμβιάδες. ἔλειπον A. B. C. Med. Mirum quod λυομένη habet Ald. post ταυθον. 9. Ἄλυσιν B.
 G. om. C. Plurimæ ἄλυσιν meminit Ptolemæus III. 8. Gaisf. 10. ἄλυσιν ἄλυσιν bis A. B. ἄλυσιν C. Ἐπιγράμματα
 Maccedonii XXVIII. ext. A. p. 71. 30. 13. ἄλυσιν Maced. 16. Haec in A.
 omissa fere ducta sunt ab v. Ἀβραάμ. 19. Delenda καὶ ἄλλως. 21. Cf. v. Τιμαχέσιον vel potius Timæus p. 259.
 22. ἄλυσιν. In sequentiis adhibendum Lex. Seg. p. 382.

An tuelaris, quod Irum erronem vicisti? Unde spiritus
 etiam asper adicitur, leuis contra, cuius aegritudinem significat.
 Sophocles: Σινία με τις δολοῖ ἰνδιδερε. Agathias: Ἐλυ-
 τισιόμερον ἐκ σινιάδων περριπενδὲν, πινυμ, ἐστ, ἐρημησιό-
 νησι προρημασιν, ἄλυσιν modo tentare. Didymus autem
 utrobique spiritum lenem probat; nam alterius quidem origi-
 nem ἄλυσιν ἄλυσιν, alterius ἄλυσιν, repetit. Magis tamen
 Atticam, ubi utrumque denso spiritu notatur, nam et ἄλυσιν
 et ἄλυσιν huius generis cum spiritu aspero Attici scri-
 bunt. Ἄλυσιν. Acris. Acris autem ei excidit lacrima.
 Ἄλυσιν. Topida. Ἄλυσιν est autem topida. Ἄλυσιν.
 Molens ferre, indigari. Ἄλυσιν. Inevitable. Ἄλυσιν.
 Ἄλυσιν. Molens, pedica. Ἄλυσιν. Declinatio.
 Ἄλυσιν. Declinatio. Ἄλυσιν. Qui
 non delectat. Ἄλυσιν. Et ἄλυσιν ὁ δὲ ἄλυσιν.

σις, ἄλυσιν. Ἄλυσιν. Monilis genus, quod in collo
 gestatur. Menander Carina: Circa colliam ἄλυσιν tibi monile
 offerat. Ἄλυσιν. Non concubibile. Ἄλυσιν.
 ζειν. Cavere, declinare, fugere. Ἄλυσιν ἄλυσιν ἄλυσιν
 ruit fugientem ianthorum. Ἀροκίλοχὸς ἀμάρτυρον ἔγρησε
 ἄλυσιν. Ἄλυσιν. Nomen arboris. Ἄλυσιν. Ἄλυσιν.
 siciter ἄλυσιν. In Epigrammate: Sed nobis ἄλυσιν ἄλυσιν
 nequitate reorudescit aerumniosa paupertas. Ἄλυσιν.
 minus declinabilia, ut ἄλυσιν, sine articulo posita casum re-
 ctum indicant; cum articulo vero, casum obliquum. [Huius
 ἄλυσιν, quae primum et princeps est elementum, ab Hebraeo
 ἀλυσιν appellacionem duxit. Quamobrem sacros litteras sub
 Abraham inventum, quamvis Græci variis modis indifferenter
 eas sibi adscribant.] Ἄλυσιν. Inventit. Sic Menander: in
 Πυγμαλίωνη; Neque apparuit ἄλυσιν, quæ sibi comitatur.

Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσις.
 Οἶμοι καχοδαίμων τῆς τόθ' ἡμέρας, ἔε.
 ἔκτερος δὲ κρήνη οὔτος Ἀλφάνει.
Εὐπολὶς Ταξίαρχαις
 Οὐ δῶκεν οὐτήνδε φέρω μοι τῶν τοσούτων.
 * ἀποκηρύξει τις ἐὰν ἀλφάνη.
Καὶ ὁ Πιοιήτης
 Βραστήμβωρον δὲ π' ἀλφάνει.
 120 Ἀλφεισίβοια. εὐδαιμονία βοῶν.
 Ἀλφειῖός. παλαιός. Ὀμηρός.
 "Ὀς τ' εὐρὸν ἔρει Πυλίων διὰ γαίης.
 ὅς ἐκ τῆς πηγῆς ἐξείως κρύπτεται, καὶ πολὺν ἐνε-
 χθεὶς τόπον ὑπὲρ γῆς ἐκβάλλει περὶ Λυκόαν τῆς Ἀρ-
 καδίας. Ὁ δὲ ποταμὸς οὐ πολὺν τόπον ἀποσχῶν
 τῆς πηγῆς καὶ κρυφθεὶς ἐπὶ δέκα σταδίους πάλιν
 ἐκίπτει· καὶ τὸ λοιπὸν φερόμενος διὰ τῆς Μεγα-
 λησιόλυτιδος, τὰς μὲν ἀρχὰς ἐλαφρὸς· εἶτα λαμβά-
 των αὖθιξ καὶ διανύσας ἐπιφανῶς πᾶσαν τὴν
 προσηρμημένην χώραν ἐπὶ δέκα σταδίους, ἐκφανεὶς
 γίνεται πρὸς Λυκόαν, ἦδη προςεληφῶς καὶ τὸ 20
 τοῦ Λουσιου ῥεῖμα, παντελῶς ἄβατος ὤν καὶ βα-

ρὺς. Ἀλφαιῖος ποταμὸς τῆς Ἀρκαδικῆς πό-
 λεως, ἣ κεῖται κατὰ τὴν Πελοπόννησον· ἀρήμενος
 δὲ διὰ τῆς Ἀδριαδος θαλάσσης. εἰς τὸ πρῶτον μη-
 δαμῶν τῆς τῆς ἐπιπέδου καὶ κίρκου κατὰ τὴν πύρρον
 ἐναλίσσεται, ἀλλὰ ἐκείθεν πρὸς τὴν κατὰ τὸν Ἰσθμὸν
 ἄρθευσιν, ὡς ἀπὸ τῆς ἐπιπέδου κατὰ τὸν Ἰσθμὸν
 καὶ ἄλλ' οὐκ οὐκ ἐπέχει κατὰ τὰς Ἀλφειοὺς πείων.
 οὕτω συντόμως ἐπέχει ὡς ἐπὶ Ὀλυμπιακῶς ἀποδιορθί-
 μος ἀπὸ τοῦ παρρηθέου κατὰ τὸν Ἰσθμὸν καὶ τὸ 30
 κατὰ τὴν ἑστὴν ἀρμενίαν καὶ τὸ πρῶτον κατὰ τὸν
 Ἀλφειοῦ ἄλφριτον. τοῦτο δὲ καλεῖται ἀπὸ τρωτικόν,
 ὅ φασιν πρῶτον ἐδρεῖν ἐπὶ τῶν Ἀλφειοῦ.
 Ἀλφριτα. τὰ ἀπὸ νέας κρητῆς ἄλευρα. Πολλὰ
 μὲν ἄλφριτα ἀπέκετο περιηρμένα, πολλὰ δὲ κρηθαί
 Ἀλφριταμοιβούς. Ἀριστοφάνης.
 "Ὡς δ' ἀποκλήνη τὴν θύραν,
 τοὺς ἀλφριταμοιβοὺς τοῖς ἀπόροις τρεῖς χοί-
 νικας
 δεῖπνον παρέχειν ἅπασιν, ἣ κλαίειν μα-
 κρά.

1. Kūsterus vehementer conquestus, quod in his Thesmophoriazusiis nihil extaret simile, Suidam memoria deceptum fuisse pronūciavit. Probabilis Θεσμοφοριαζούσις β. (fr. IX.) Toup. l. p. 31. 6. ἄρων supplet Lex. Seg., ἰών volebat Toup.— ἔστ' ἂν vel ἔως ἂν Toupius, δ, τι ἂν Lex. 7. καὶ ὁ Πιοιήτης] Unus Paris. ap. Kūst. Καὶ Εὐπολὶς. Sic A. cum brevi lacuna. 8. Ἐξ. δὲ τοὶ ἄλφρον Lex. Suidas quo pacto Homeri scripturam detorsisset mirum videretur, nisi vicinorum dūciūm similitudine causam erroris aperiret. Quod si verum circumspicimus, ad quem potuerint referri ὅς ἐκ ἀλφάνει, haud dubie Menandri locus occurrit, qui rectam verborum conclusionem facile recuperabit probata vetere lectione ὅστις ἀλφάνει; ut fere talis divinalio subnascatur: ἢν δὲ ἄλλον οὕτι τὴν νόμῳ πρὸς ὅστις ἀλφάνει. Ceterum nihil inuat scriptura ἢν οὕτω B. E. pr., aliquantum tamen quod idem in novissimis dant, ἐκατόμβαι ὅς τὰλφάνει. Vertendum est, qui centum boum pretio dignus est. Apud Græcos enim eleganter τῆν εὐλοῦσιν (sive quod idem est, ἀλφάνει) dicitur res vel merces, quae certo pretio dignae sunt, ut erudite observavit Salmastius in Vopiscum p. 546. Eadem phrasi usus est Homerus ll. γ. 79. ἐκατόμβαι ὅς τοὶ ἄλφρον, i. e. si proprie vertas, centum boum pretium tibi invenit. Sensus autem est: Magna pretio a te venditus sum. Anst. A. Addit Hemsterh. Plutarch. T. II. p. 668. C. κεραιῶν τε ὡς πηλοῦσι τῆς, ὅσον οὐκ ἂν ἐκατόμβη θαυμάσιος ἄλλοι κατακοπιέει. V. Schol. in II. γ. 593. et γ. 236. 10. Ἐστ' ἂν περὶ τούτου καὶ ἐν τῶ Ἀρθεύσι B. mg. Ομηρός II. ε. 545. 12. Haec et quae sequuntur verba sunt Polybii XVI. 17. tum Zenonem refellentis tum suam ipsius doctrinam afferentis. 16. Vide v. Μεγαλοσολύτιδος. 19. ὁ σταδίων Polybius ignorans v. ἐκφανεὶς, ἐκφανεὶς γίνεται προσερα in A. 21. Ἀναίου A. B. cum Exc. Vales. 1. Περὶ τούτου οἶμα τὸν ὀλοῦτον λέγειν (p. 331.), καὶ εἰ τις ποταμὸς ἀποστρατα δὲ κρητῆς ὅσων γλυκὺς: B. mg. Cf. Eudocia p. 40. Deinde legebat Kūst. τῆς Ἀρκαδικῆς χώρας. Sed obstat Suid. v. Ἀρθεύσι, praeter Zon. p. 123. ubi pleraque repetuntur, cf. Nomi Narr. in Creuz. Melett. I. p. 79. 2. Vide potissimum Pausan. v. 7. VIII. 54. 2. 7. Haec repetita sunt ex v. ἄλφρον οὕτοι. 11. Lex. Seg. p. 381. a quo non multum discedit Hesychius. Verumtamen vide Strabo VIII. p. 364. ubi genus apocopiae pertractat, neque inventum illud neque vocem ἄλφριτ' refert ad Epicharmum, cuius auctoritatem potius ab Animachio petit, firmante huius fragm. XVI. Schellenb. Ceterum hinc perversa glossa ἀπὸ τρωτικόν ἀλφριτ' originem duxit. ἀπὸ τρωτικόν ἀλφριτ' om. A. νέας] τῆς Zon. p. 133. cf. Lex. Rhēt. p. 202. Suidae tamen favet Hesychius. 16. Ἀριστοφάνης Ecclesiaz. 441, 45, 46. quippe verba "Ὡς δ' ἀποκλήνη τὴν θύραν intervallo quodam ab versiculis illis duobus separantur. Cuius facti causam intelligi licet ex v. Τετραστατήρου.

Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσις: *Hic me infelicem illius diei, quando dicitur praeco: hic accipit. Eupolis Taxiarthis: Quis citius citius hanc rem eam huc adductam pronunciat, si quis hanc rem eam huc adductam pronunciat, si quis hanc rem eam huc adductam pronunciat.* Ἀλφειῖός. *Quae plurimum bonum reportat.* Ἀλφειῖός. *Quae late fluit.* Πυλίων περ. *Hic non procul a fontibus occiditur, et longum iter sub terra omnino iuxta Lycosam Arcadiæ emergit. Hic vero fluvius haud longe a fontibus terram subit, et postquam per decem stadia ex ostio manavit, rursus erumpit, ac deinceps per Megalopolitanum agrum decurrens, initio quidem modicus, post autem incrementis accipit universam illam regionem manifesto flumine pinguat per lucida stadia, et ad Lycosam emergit, adducto iam lacu summo, quo difficilis omnino transitu et rapidus extitit.*

Ἀλφειῖός: *Alpheus; fluvius regionis Arcadiæ, quae sita est in Peloponneso. Hic ad Æthiaticam mare in pelagus delapsus, nec cum aqua salsa permixtus, sicut Æthiæ fluvius emersit ad fontem Artelinis, vocatur, quæ fluvius hinc de capite hinc de corpore emittit, quæ Ἀλφειῖος spiritus. Id est, tam eductus, cursum fertur, ut hinc Ὀλυμπίαe statuitur cunctis: translatione ducta ab vicino fluvio.* Ἀλφριτῆς. *Inventor.* Ἀλφριτῆς. *Quod referunt ad genus verborum detraentium, eoque primum dicit Epicharmum usum fuisse.* Ἀλφριτα. *Farina ex novo hordeo confecta. Magna autem eis farinæ mixturæ tibi recondebat, itaque magna tibi hordei ad molendum erat etiam ibi molu quaedam.* Ἀλφριταμοιβούς. *Aristophanes: Quod si foret clauserit — Farinae venditores pauperibus universæ tres choenices ad coenam praebere aut in malam rem abire.*

ἐπὶ τοῦ θεσμοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ μη μαθόντος, φη-
σει δὲ ἐπισταμένου.

Ἀμαθής, ἀδίδακτος.

Ἀμαθής. ἀμύητος. Ὁ δὲ ἀκούει ταῦτα, καὶ
μὴ ὦν ἀμαθὴς οἰωνῶν, τὸν ποῦδα ἐπανάγει καὶ ἐκ-
τρέφει ὡς γνήσιον.

[Ἀμαθί. ὄνομα κύριον.]

Ἀμαθῆτος ἀδίδακτος. Ὁ δὲ Ἰουστίνος ἐμα-
θητος ἦν γραμμάτων ἀπάντει, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον
ἀναγράφτος. Καί,

Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυε καὶ πολυπράγμων, αὐτὸς Ἀί-
σωπον πεπείσθηκε.

ἐπὶ τῶν ἰδιωτῶν. τὸ δὲ πατῆσαι ἴσον ἐστὶ τῷ ἐν-
διατρήσθαι, ὡς τὸ ἀφικέσθαι πον λέγομεν. Καὶ αὐ-
τὸς Ἀριστοφάνης.

Ἀμαθέστερον πῶς εἶπε καὶ σαφέστερον.

131 παρὰ τὴν παροιμίαν, Σαφέστερόν μοι κάμαθέστε-
ρον φράσον.

Ἀμαθία. ἀντὶ τοῦ ἀναισθησία. Πλάτων.

Ἀμαθος. ἡ τῆς παιδείδος κόνης. Ψάμμος δὲ 20
ἡ τῆς θαλάσσης.

Ἀμαθῶς. πόλις Κύπρου.

Ἀμα κνέφε. ὄρθρου. καὶ κνέφρον λέγουσι τὴν
ὄρθρου.

Ἀμαλασοῦνθα. αὐτὴ μήτηρ Ἀταλάρχου. ἡ
τῆς θεαποσίτης ἐπιπλαστός ἐλδοῦσα τῆς θε φθ-
σεως ἐράγαυ καὶ τὸ ἀφρονεῖν ἐπιδεικνυμένη, ὅσον
χρόνον τῆς πῆλκτείας προῦσση, οὐδένα τῶν πάντων

Ῥωμαίων ἐς τὸ σῶμα ἐκλάσεν ἢ χεῖρασιν ἐξήκτω-
σαν. οὐ μὲν οὐδὲ Γότθοις ξυνεχώρησεν ἐς τὴν ἐκεί-
νων ἀδικίαν ἀργῶσεν, ἐθαύλετο δὲ καὶ τὸν παῖδα τοῖς

Ῥωμαίων ἀρχησι τὰ ἐς τὴν διάταξιν ἀμύητον πα-
ταστήσασθαι, καὶ φοιτῆν ἐς γραμματιστοῦ ἦδη

ἠγάκαζε, τρεῖς τε ἀπολεξαμένη τῶν ἐν Γότθοις
γερόντων, ὡς περ ἠπίστατο μᾶλλον ἀπάντων ξυνε-
15 τούς τε καὶ ἐπιεικείς εἶναι, ξυνοικεῖσθαι Ἀταλα-

ρχισ ἐκέλευσε. Γότθοις δὲ ταῦτα οὐδαμῆ ἤρεσκε.

τῇ γὰρ ἐς τοὺς ὑπερήβους ἀδικίας ἐπιθυμία βαρβα-
ρικώτερον πρὸς αὐτοῦ ἔρχεσθαι ἤθελον. καὶ ποτε

ἡ μήτηρ ἀμαρτῶνόντα τι ἐν τῷ κοινῷ τὸν παῖδα λα-
βοῦσα ἐβλάπτε. καὶ ὡς δεδακρυμένος ἐς τὴν ἀνθρω-

πῆτιν ἐνθῆνδε ἀπῆλθε. Γότθοι δὲ αὐτῷ ἐντυχόντες

1. εὐσεβοῦς Med. Quo comprobatur A. B. C. et Zon. p. 140. scriptura θεσμοῦ, quod Eust. in II. ε. p. 554. f. et Moschop. π. σγ. p. 18. dicunt ὀλιγομάθης. 3. ἀδιστακίως A. B. E. pr. 4. Ἀμαθὴς, ὁ ἀμύητος. ἀδίδακτος (ἀδίδακτος) vulg. ab Aldo profecta, cuius loco Med. exhibuerat ἀμύητος. Excidit glossae significatio: id quod Zonaras luculenter demonstrat, quod ἴσος πῆλοςque, et incerti scriptoris et Procopii, conflavit, his praemisissis, Ἀμαθὴς, ἀδίδακτος, ἀμύητος. Omnino haec omnia tenore perpetuo continenda. 5. Aliud exemplum genitivi Ioseph. A. I. VI. 9. 2. 6. τρέφει Zonar. sive MS. Par. 2551. 7. Aldinae com- mentum, auctore Zon. p. 140. Omisit C. subiunxit autem Gaisf. cum A. B. E. glossae Ἀμαθί, additō δὲ post Ἀμαθί. Herod- ianus quidem Epim. p. 255. nihil agnoscit nisi formam adverbii. 8. Locus Procopii Hist. Arc. c. 6. hic illius etiam in v. Ἀναγράφτος, et mirabili quidem errore in v. Ἰουστίνος. 9. ἀμύητος Phrynichi comici auctoritate munxit Antiat. p. 79. II. Versus Aristophanis Av. 474. hinc ut videtur in v. Πατῆσαι cum explanationibus quibusdam invecius. γὰρ ignorant A. B. E. Med. Contra τὸν αὐτὸν Δισσῶλον ex alterius loci fide susulimus. 13. τὰ δὲ πατῆσαι — λέγομεν; verba Schoellae Aristopha- nis, alieno loco proposita. 15. Ἀριστοφάνης Ran. 1466. Cf. v. Σαφέστερον et Eudoc. p. 29. Ταῦρον dictum id esse tradit Arsen. p. 51. 19. Πλάτων] Incertum quem de compluribus (vide vel Legg. III. p. 689. et Bunt. in Men. p. 50.) locum discretiorem spectarit: nam quod Kdsterus Timaei p. 86. appellat, equidem causam non pervideo. 20. Repetita sub v. Ψάμμος. Diffe- rentiam similiter tradunt Hesychius, Eustathius, Ammonius p. 15. Schol. II. ε. 587. et Zon. p. 148. 2. ἄμα κνέφει vel κνέφει Schweigh. Opusc. p. 201. Hoc probandum: v. Xenoph. Cyrop. IV. 2. 15. Probavit etiam Gaisf. „Plene scriptum (inquit) in suo codice κνέφει repererat grammaticus, quod pro more in κνέφει mutavit.” Cum eodem Schweigh. distin- ctionem fecimus ante ὄρθρου. κνέφαιον recte corrigebat Kust. coll. v. Κνεφαίος. 4. Integrum locum de Amalasintha sup- pediatit Procopius de Bello Goth. I. 2. Ἀμαλασοῦνθα ac deinceps Ἀμαλασοῦνθη vulg. Regens Procopii editio Ἀμαλασοῦνθα. 5. Recte Procop. τῆς θε φ. 6. ἐς ἀμαγ vulg. 7. Legebat Kust. cum Procopio τῆς πολιτείας: acces- sit A. Belli qui τῆς πόλεως. 9. ἐκείνων] ἐς ἐκείνους A. B. 11. τὴν cum Procop. add. A. qui deinde dedit καταστήσασθαι ἠροίτων. 18. ἀγέσθαι ἤθελον Procop. 19. E Procopio reponendum ἐν τῷ κοινῷ. 20. καὶ ὡς Med. 21. Γότθοι A. et A. recepisse mirum.

καρπία, sed etiam de homine eo, qui rei disciplina caret, quam-
quam ingenium aialit. Ἀμαθί. Sine disciplina. Ἀμα-
θής. Non imbutus. Qui cum haec audisset, nec divinationis
causā imperitiam, pugnam ceceptum ut filium suum educasset.
[Ἀμαθί. Nomen proprium.] Ἀμαθῆτος. Indoctus. In-
nitans autem suavia litterarum erat expertus, et, quod vulgo
dicitur, ἀναφάβητος. Et: Etiam imperitus es natura, ne-
que curiosus, ac ne desoriam quidem trivisti. dictum de impe-
ritia. κατῆσαι αὐτὸν σημαίνει rei immorari: quemadmodum usur-
pamus illud, aliquo pervenire. Idem Aristophanes alibi: Ἐκείνους
ἐπιπέτῃς ἀφῆσαντο, μή τι, τὸν πατῆσαι; ad similitem proverbii spe-
ciem confectum. Ἀμαθία. Stupor apud Platonem. Ἀμα-
θός. Aranea capri, cum ψάμμος maris sit. Ἀμαθῶς.
Uba Cyprī. Ἀμακνέφει. Prima luce. Et κνέφαιον vocant
Suidae Lex. Vol. I.

matutinum. Ἀμαλασοῦνθα. Atalarici mater, quae cum
iustitiae enses observantissima, et virile ingenium magnopere prae
se ferret, quamdiu rempublicam administravit, nec poena cor-
poris nec pecunia quemquam Romanorum multavit; quietiam
cupiditatem illis nobendi, qua Gothi ardebant, repressit. Filium
autem ad Romanorum principum vitam et mores inuitat voluit,
ita ut ludum quoque litterarium frequentare eum cogeret; et tres
senes et Gothi doctos, quos omnium prudentissimos et optimos
esse norat, familiariter cum Atalarico versari iussit. Gothi
autem haec minime placebant: nam propter cupiditatem iniuriam
afficiendi homines subiectos more barbarico ab eo regi malebant.
Accidit vero ut mater, cum in cubiculo peccantem aliquid depre-
hendisset, colaphum filio impingeret. tum ille sens se inde in
conclava virorum proripuit. At Gothi qui hu eum incidant,
17

μαίων Αμαρίου υπέσχετο πρὸ βασιλεὺς μόρια τέλαντα εἰσοίσιν, εἰ ἀπολέσοι Ἰουδαίους. ὡς δὲ ἐπεισεν, ἐπατάλη πρὸς ἔξωθεν πρὸν μὲν ἡμέρας πέντας ἕξαφανίσοι. πρὶν δὲ συντελεσθῆναι ταῦτα, Μαρδοχαΐος τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπίθεσιν διὰ τῆς Βαβυλῶν ἐβλήσθη βασιλεὺς. ὁ δὲ τὰ ἐπιστάλματα ἀνεκαλείτο τὸν τε Αμάν ἀνεσταύρωσε, μέλλοντα σταυροῦν τὸν Μαρδοχαΐον. πλείστα δὲ πῶν ἐχθρῶν ἐπὶ Ἰουδαίων ἀπώλοντο· καὶ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἑορτάζουσι Ἰουδαίοι. Ζῆσιον ἐν τῇ Βαβυλῶν.]

Αμάν. θερίζειν· παρὰ τὸ ἔμα. Βάβριος· Νῆκ· ἔστιν ἄρκωσ, παιδάς, ἐκ τόπων φεύγειν, ὅτ' αὐτοὺς ἀμῆ καὶ φίλοιμι πιστεύει.

Αμμανίται. ὄνομα ἔθνουσ, σημαίνει δὲ καὶ τοὺς μύητας.

Αμαξία τὸν βαῦν ἔλεγε. [παροιμία ἐστὶν τὰ κρηθέντα ὑπὸ τοῦ χειροσ κρηθῆναι.]

Αμαξία. ὁ πῶν ἀμαξίων φόρτος.

Αμοξίλι. εἶδος πλακοῦντος. ἴν νῦν κοπτὴν φραμιν. Σύμμαχος δὲ καὶ τὸ μικρὸν ἀμαξίων. Αρι-20 μάρπτω, τὸ καταλαμβάνω, ἀμαρπτία τις οὖσα σπόρανθῆ Νεφέλεισ.

Ὁτ' ἐπικράμη σοὶ Διακίσις ἀμαξίδα.

17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200
201
202
203
204
205
206
207
208
209
210
211
212
213
214
215
216
217
218
219
220
221
222
223
224
225
226
227
228
229
230
231
232
233
234
235
236
237
238
239
240
241
242
243
244
245
246
247
248
249
250
251
252
253
254
255
256
257
258
259
260
261
262
263
264
265
266
267
268
269
270
271
272
273
274
275
276
277
278
279
280
281
282
283
284
285
286
287
288
289
290
291
292
293
294
295
296
297
298
299
300
301
302
303
304
305
306
307
308
309
310
311
312
313
314
315
316
317
318
319
320
321
322
323
324
325
326
327
328
329
330
331
332
333
334
335
336
337
338
339
340
341
342
343
344
345
346
347
348
349
350
351
352
353
354
355
356
357
358
359
360
361
362
363
364
365
366
367
368
369
370
371
372
373
374
375
376
377
378
379
380
381
382
383
384
385
386
387
388
389
390
391
392
393
394
395
396
397
398
399
400
401
402
403
404
405
406
407
408
409
410
411
412
413
414
415
416
417
418
419
420
421
422
423
424
425
426
427
428
429
430
431
432
433
434
435
436
437
438
439
440
441
442
443
444
445
446
447
448
449
450
451
452
453
454
455
456
457
458
459
460
461
462
463
464
465
466
467
468
469
470
471
472
473
474
475
476
477
478
479
480
481
482
483
484
485
486
487
488
489
490
491
492
493
494
495
496
497
498
499
500
501
502
503
504
505
506
507
508
509
510
511
512
513
514
515
516
517
518
519
520
521
522
523
524
525
526
527
528
529
530
531
532
533
534
535
536
537
538
539
540
541
542
543
544
545
546
547
548
549
550
551
552
553
554
555
556
557
558
559
560
561
562
563
564
565
566
567
568
569
570
571
572
573
574
575
576
577
578
579
580
581
582
583
584
585
586
587
588
589
590
591
592
593
594
595
596
597
598
599
600
601
602
603
604
605
606
607
608
609
610
611
612
613
614
615
616
617
618
619
620
621
622
623
624
625
626
627
628
629
630
631
632
633
634
635
636
637
638
639
640
641
642
643
644
645
646
647
648
649
650
651
652
653
654
655
656
657
658
659
660
661
662
663
664
665
666
667
668
669
670
671
672
673
674
675
676
677
678
679
680
681
682
683
684
685
686
687
688
689
690
691
692
693
694
695
696
697
698
699
700
701
702
703
704
705
706
707
708
709
710
711
712
713
714
715
716
717
718
719
720
721
722
723
724
725
726
727
728
729
730
731
732
733
734
735
736
737
738
739
740
741
742
743
744
745
746
747
748
749
750
751
752
753
754
755
756
757
758
759
760
761
762
763
764
765
766
767
768
769
770
771
772
773
774
775
776
777
778
779
780
781
782
783
784
785
786
787
788
789
790
791
792
793
794
795
796
797
798
799
800
801
802
803
804
805
806
807
808
809
810
811
812
813
814
815
816
817
818
819
820
821
822
823
824
825
826
827
828
829
830
831
832
833
834
835
836
837
838
839
840
841
842
843
844
845
846
847
848
849
850
851
852
853
854
855
856
857
858
859
860
861
862
863
864
865
866
867
868
869
870
871
872
873
874
875
876
877
878
879
880
881
882
883
884
885
886
887
888
889
890
891
892
893
894
895
896
897
898
899
900
901
902
903
904
905
906
907
908
909
910
911
912
913
914
915
916
917
918
919
920
921
922
923
924
925
926
927
928
929
930
931
932
933
934
935
936
937
938
939
940
941
942
943
944
945
946
947
948
949
950
951
952
953
954
955
956
957
958
959
960
961
962
963
964
965
966
967
968
969
970
971
972
973
974
975
976
977
978
979
980
981
982
983
984
985
986
987
988
989
990
991
992
993
994
995
996
997
998
999
1000

Dario praefectus regi promisit se decies mille talenta in aedium Illatorum esse, si Iudaeos perdidisset. quod cum ei persuadentes, Mitocae exactio gentibus reddita sunt, ut omnes uno die decernerent. Primum vero illa perpetrarentur, Mardocheus per Euboran regi praemisit ausidias adversus ipsam compariatas, quo facto hic mandata revocavit, et Amanem in crucem egit, qui Mithocharum eo supplicio collere decreverat: plurimumque inimicorum ad Iudaeos missi sunt. Illo die illos Iudaei sollemniter celebrant. [Hiera vide sup v. Βαβυλῶν.] Αμάν. Metere, ab ἄμα I. a. simul: Fabrus: Νυμε, liberi, hinc fugiendi tempore est, quoniam ipse metere libet, neque amicis amplexus credit. Αμμανίται. Nomen gentis. Significat etiam fungos. Αμαξία. Curren bovem trahit. [Proverbia dici solitum, cum praesentior ab. inferiori ducitur.] Αμαξίσι. Plautus vocat. Αμαξίσι. Genus placenta, quam nunc κοπτὴν vocant. Gymnachus vero etiam parvum plotellum ap-

μαξίτιον. ἔθον διμοσίαν. Μάλχος. Ἡ δὲ εἰσβολὴ τῆς Κιλικίας ἀμαξίτιος ἦν ὁδός, ἀρθία ἰσχυρῶς καὶ ἀμύχανος εἰσελθεῖν στρατεύματι, ἐν τῷ ἐκώλυσεν.

Αμαξιοποιοί. ἀμαξιοποιοὺς λέγουσι τοὺς ἀγριοποιητοὺς, εἶδος δὲ οἱ ἀγριοποιητοὶ τεκτόνων, οὗ τὰς ἀμάξας κατασκευάζουσι, καὶ πάντων τῶν ἀγρίων ξύλων εἰσὶν ἐργάται.

Αμαρπ. ἢ υδροπόδα.

Αμαρτιάδης. ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας εὐθείας. Προκόπιος· Αἱ τῶν γυναικῶν ἀμαρτιάδες οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς γένται μόνον, ἀλλὰ καὶ παιδῶν ἀποτοκαὶ μᾶλλον, ὡς γὰρ καὶ δόξαν τινὰ φέρουσαι ἐκ τοῦ ἐπιπλείστον συμβήσεται, ὡς φησεὶ τρόπου τὰς γεινάμενάς εἰκάσιν.

Αμαρτιέλη. [γενικὴ καὶ δοτικὴ] ἀπαρτιέλη.

Αμαρτιέλη. ἀνυπότακτον ἀμαρτιέλη ἐπισημα.

Αμαρτιέλη. οὐκ ὑποτάσσεται.

Αμαρτία. ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἀποτυχία. παρὰ τὸ ἀμαρπνέω, τὸ καταλαμβάνω, ἀμαρπνία τις οὖσα.

Αμαρτιαν. αἱ Ἀτικρί, ἀμαρτιάδα, Ἡρόδοτος καὶ ἄλλοι Ἴωνες.

Ἀμαρτωλοὶ. οἱ παρανομία· συζῆν προκιροί-
μενοι καὶ βλον διαφθαρμένον ἀσπαζόμενοι.

Ἀμάρτοιον εἶρηκε τὸ ἀμάρτοιμι Κρατίνος Δρα-
πέτσιαι·

Ποδαπὰς ὑμᾶς εἶναι θάσκων, ὦ μείρακες, 5
οἶκ' ἂν ἀμάρτοιον;

καὶ δλωσ σὺνηθες αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο.

Ἀμαρτυρήτους. ἀντὶ τοῦ ἀμαρτύρους. οὐ-
τως Ἀντιφάνης.

Ἀμαρυγὰς. ὄψεις. οἱ δὲ ἀκτῖνας ὄψεως. καὶ 10
ἀμαρυγή, λαμπηδών. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἡ κί-
νησις·

Ἄκεϊα Μουσῶν φάτις, οἷα περ ἔππων ἀμα-
ρυγὰ.

τουτέστιν, ἡ τῶν Μουσῶν φάτις ταχεῖά ἐστιν, ὡς 16
ἵππος ἀκεῖα· ἐπεὶ πεπερόντες οἱ λόγοι.

Ἀμαρυγεύς. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀμαρυγεῖ-
δης.

Ἀμάρυγμα. φόρημα, εἶδωλον, κίνησις. οἱ
δὲ λαμπηδῶνα.

Ἄμας ἀπῆτουν, οἱ δ' ἀπηρεοῦντο σκάφης.
παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν αἰτούντων, ἄλλα δὲ τῶν
αἰτουμένων ἔχειν ἀπαρνούμενων.

Ἀμάσεια. ὄνομα πόλεως. Ἀμασις δέ.

Ἀμασις. ὄνομα κύριον. Ὅς εἶλε Κύπρον πρῶ-
τος ἀνθρώπων, καὶ κατεστρέψατο ἐς φῆρον ἀπα-
γωγῆν.

Ἀμάστις. Πείθουσαι ἄνδρα γενναῖόν τε καὶ
ἀμάστην εἰσελθόντα ἀπατῆναι τὸν Κόμοδον, ὄνομα
Νάρκισσον.

Ἀμαστος. ὁ ἀμάστος. ὡς ἄπαστος, ὁ ἄγε- 134
στος.

1. Differt explicatio Zon. p. 141. 3. 5. Edebatur ἀμαρτεῖν: quod cum A. et C. corr. emendant Pors. ap. Dobraeum Add. in Ari-

stoph. p. 143. et Gaisf. hic quidem ἀμαρτεῖν. ἀμάρτοις B. ἀμάρτοις καὶ ἀμαρτοῖς E. Item deinceps ἀμαρτοῖν A. ἀμάρτειν E. δρα-
πέτσιαι E. 5. ποδαπὸς vulg. Quod fefellit Piersonum in Moer. p. 262. et Gaisf. in Hephaest. p. 50. Ceterum novissima
quo spectent satis est incertum: nam eiusdem generis exemplum frustra circumspexeris, nisi forte τρέγων ὀρηματῶν Euripidi
recte tributum fuisse. Itaque reponendum certe αὐτῶν. Nam ad diversam quaestionem referuntur quae Gaisfordus disseruit.
ἀμαρτοῖς Hemsterh. in Lucian. I. p. 260. Vulg. breviter lallato Hephaestionis loco simillimo p. 18.] defendere conatus sum
ad Heph. p. 50. Alia suppeditabit ipse Hemsterhusius in Luciani Ep. ad Nigr. init. 8. Zon. p. 141. Malli Ἀντιφάν,
praenunc Hemst. 10. Utamque glossam vide apud Zon. p. 148. coll. p. 153. et Lex. Seg. p. 386. 11. Ἀριστοφάνει Av.
921, 22. Ἄλλα τις ἀκεῖα χιλ. Cuius Scholiis novissima sua Suidas debet. 13. ὡς ante ἀκεῖα om. A.
1. Ἀμαρυγεύς] II. ψ. 630. et Pansan. V. 1. Ἀμαρυγεῖδης: II. β. 622. Hesiod. fragm. XXX. 3. Hinc sanandus Lex. Seg.
p. 386. locus, coll. Schol. Apollon. III. 288. Inde sumptum κίνησις pro κίνησις, firmantibus A. C. Ceterum v. Jacobs. in Anthol.
T. XI. p. 130. 5. Vide Schottum in Zenob. I. 83. Idem versiculus, quamquam alieno loco, in Schol. Arist. Pac. 298. 6. Pla-
minis apud Zenobium et alios proverbiorum confectores. ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀπαιτουμένων, ἀλλὰ δ' ἔχειν ἀπαρνούμενων, quae fere
redundant in ἄμαρ. Ceterum παροιμία om. B. καὶ αὐτὸς A. Huic glossae subiecti ex A. Gaisf. Ἀμασις. ὄνομα κύριον. Καὶ
Ἀμαστος ὁ ἀμάστος. ὡς ἄπαστος ὁ ἄγεστος. Quorum fraudes in oculos incurrit. 8. Sic A. et, omissis Ἀμασις δέ, E.
Quae inter duplex ὄνομα intercedunt om. B. Editor contra Med. et Steph. Byz. interpolat: Ἀμασις. πόλις Παντίης. ὁ πολίτης
Ἀμασις. 9. Ὅς εἶλε τὴν ἀπαγωγῆν: verba Herodoti II. exit. ἐπαγωγῆν A. 11. ἐστὶ δὲ καὶ Ἀμαστος πόλις ἐν Πόντῳ, κλη-
θεῖσα ἀπὸ συναικῶς Περσίδος Ἀμασιτιδῶς. τὸ ἐν τῷ Ζῶνι Ἀμασιτιδῶς: ab Ed. Med. his subiecta, quae Stephano (sive Herodiano)
debet etiam Erym. M. B. 79. et Zonaras. (p. 147.), quo pacto cum Amasidis memoria coaluerint, significat idem Zon. p. 141. huic
narrationi subiungens talia, ἐστὶ δὲ καὶ Ἀμασις ὄνομα πόλεως. a Gaisf. recepta cum E. qui totam et. in mg. habet a m. rec. con-
tra A. marg. ὄνομα πόλεως. Nimirum lector aliquis cum monstrum scripturae Ἀμασις, nescio unde pro Amasitide acceptum, an-
notasset: exhibet paulo prudentior homo Demetrius, qui mendo subdito doctrinam suam expromeret quantumvis alienam ab Sui-
dae consilio. Nos expulimus. 12. Locus decerptus ex Herodiani libro I. exit. 13. ἀμάστην] Apud Herodianum recte legitur
ἀμαρτυρῆν, quae vox huic loco restituenda est, ut iam dudum ante monerat Stephanus in Lexico Graeco et Richesius Varr.
Lect. III. p. 473. Gaisf. Error adeo incredibilis, ut ne mediocri quidem iudici grammaticum abripere poterit. Nunc cum He-
rodianum historicum intelligamus neque nomine a Suida prolatum esse, nec siquid ab illius historici fluxit id suspicione fraudis

vacare: merito videmur locum foedissimum excipere tanquam ab scriptoris causa remotissimum. Κόμοδον vulg. Νάρκισσον
(i. e. Νάρκισσος) A. B. ὄνομα Νάρκισσον om. E. 15. Vocis fidem requirimus. Repetuntur haec in v. Ἀπαστία.

Ἀμάρτυρος. Qui iniquitatem sequi malens vitamque flagi-
tiosam vivunt. Ἀμάρτοιον. Sic Cratinus in Fugitivis dixit
pro ἀμάρτοιμι: Cives vos esse, puellae, si dixerō, non
errem? Omnino autem hoc illis familiare est. Ἀμαρτυρή-
τους. Antiphanes dixit pro ἀμαρτύρους, testimonii expertos.
Ἀμαρυγὰς. Visus; alii vero id referant ad oculorum rad-
dios. Ἀμαρυγή etiam vocatur splendor; et apud Aristophanem
motus; Τὰν εἰδῶν ἐστὶ Μουσῶν φάτις, quantus pernι-
ctιδὲς εἰδύσαν. hoc est; Musarum fama celerissima tanquam
equus velox; quae verba sunt alata. Ἀμαρυγεύς. Nomen

proprium. Inde Ἀμαρυγεῖδης. Ἀμαρυγεῖδης. Ge-
stamen, simulacrum, motus. alii tamen ad ἄπαστος refe-
runt. Ἀμας ἀπῆτουν. Falces petebam, et illi se ligones
habere negabant. Proverbium de his dictum qui alia no habere
negant quam quae possunt. Ἀμάσεια. Urbis nomen. Con-
tra Ἀμασις. Ἀμασις. Nomen proprium vici, qui primus
omnium Syrum cepit, et subactam tributum pendere coegit.
Ἀμάστις. Peruadent viro strenuo et robusto, qui Nar-
cissus vocabatur, ut ingressus Comagena circumgularet.
Ἀμαστος. Qui non manducavit: ut ἄπαστος, qui non gustavit.

[Ἀματροχία. ἢ ἀρματοτροχία.]

Ἄμματα. ἐπὶ τῶν σκολιῶν τοὺς τρόπους. ἀπὸ τῶν ἐκασίω Πηλουσιωτῶν, οἱ φυσικῆ τέχῃ ἄμματα ἐπλεον, δοκοῦς ἐπὶ δοκοῖς συνάπτοντες. κασιώτη ἔσονται Ἄμματα, δεσμά: ἐν Ἐπιγράμ-

ματι Χρῦσης ἀφανέσοιο διέτμαγον ἄμμα κορείας Ζεύγυ διαδὸς Δανάας χαλκελάτους Φαλά-

Καὶ αἰθρῆς ἄβρων τε στρεπτῶν ἄμματι κεκρυφάλων. Καὶ Πηλείδης περὶ Κοσρῶος.

Ἐταί δὲ λοιπὸν ἐντὸς ἦν τῶν ἄμμάτων, δεσμοῦσιν αὐτὸν ἀσφαλεστέρα δέσει.

Ἄμαυρά. σκοτεινά: ὅθεν καὶ ἄμαυρόν, τὸ μὴ ἰδὲ διαφανές. καὶ Ἀθήριανός· Ἐξ ὧν καὶ τὰ ὑπάλαμπτα δι' ἑλπίδος ἔχω οὐκ ἄμαυρᾶς, ὅτι καλῶς μοι ἔξει.

Ἀμαχεῖ. ἀμάχος.

Ἀμάχιος. οὗτος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου ἄρχων ἢ μικρῆς πόλεως Φρυγίας, Ἑλλήν. γοργός. τῶν ἱερῶν ἀνοιγομένων Μακεδονίος τις καὶ Θεόδοσλος καὶ Τερμανός ἔχθη τοῦ Χρηστιανισμοῦ νυκτὸς εἰσπηδήσαντες συντρίβουσι τὰ ἀγάλματα. οἱ πολλὰς αἰκίας καὶ τιμοφίας δὲ αὐτοῦ ἐπαμείναντες, δοχάραις τε ἐπιτεθέντες καὶ πυρὶ ἐκμηροῦντο. τὴν δὲ ἀνδρίαν ὑπέδειξαν τρηκαῦτα αἰσχροῦς: εἰ ἐπέτεινόντο δὲ ἄμαχαι, ἀπῶν κρητὴν ἔπος εἰσάσθαι, στρέψω ἡμᾶς καὶ εἰς τὰς ἐτέρας πλεωρῆς, ἵνα μὴ εἰς τὴν γεῦσιν ἡμίοπτοι ἠφθῶμέν σθι. καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν.

Ἀμαχον. δυσκακαμάχητον. Πίνδαρος.

Ἀμαχον δὲ κρύψαι τὸ σπγγγες ἦθας. Αἰλιανός· Ἰχθίωσ δὲ ἀσπγγγες κρητὴν ἔπος ἄμαχον, 135 καὶ ἀνέστησαν τρόπαιον καὶ βωμοὺς ἠφθωσαν. Καὶ

1. Gl. habet A. mg. „Hic duae voces diversae significationis confunduntur. Ἀματροχία enim, vel uti ab aliis scribitur ἄματροχία, significat concursuom rotarum vel curruum; ἀρματοτροχία vero sive ἄματροχία orbitam sive vestigium rotae. Vide Ammonium p. 11. sq. Schol. Il. v. 422. coll. Eustath. pp. 1309. 1313. et Schol. Nicandri Ther. 263. [Addendus Zon. p. 148. cum Etym. M. p. 79.] Insignis est etiam hanc in rem locus apud Porphyrium in Quaestionibus Homericis, cuius haec sunt verba: Οὐ δὲ δυσχεραίνειν, εἰ τοὺς πολλοὺς τῶν γὰρ παιδευόντων λαθάνει τινὰ τῶν Ὀμηρικῶν, ὅπου καὶ τὸν δοκοῦντα ἀκριβέστατον καὶ πολυμαθέστατον Καλλιμάχον εἶδεν ἢ διαφορὰ τῆς ἀρματοτροχίας, ἢν ἔχει πρὸς τὴν γῶνις τοῦ ὀνομαζομένην ἄματροχίαν. ἔστι δὲ ἄματροχία, τὸ ἄμα τοῦ ἔχειν καὶ μὴ ἀπολείπεισθαι, διὸν ὀμοδοξαία τις οὖσα τροχῶν γὰρ (lego τροχῶν) τοὺς ὁμομοῦς ἔχειον· ἀρματοτροχία δὲ τῶν τροχῶν τὸ ἴσως ἀνοήτως δὲ ταῦτα ὁ Καλλιμάχος φησὶν. Ἀλλὰ θεόντων ὡς ἀπέμων οὐδεὶς εἶδεν ἄματροχίας, βούλεται μὲν γὰρ εἶπαι, ὡς οὐδεὶς εἶδεν ἴσως, διὰ τὸ δὲν ὡς ἀνέρον. Non solum autem Callimachus peccavit, quod ἄματροχία pro ἀρματοτροχία dixerit, ut Porphyrius hic observat, sed etiam Nicander, qui loci paulo ante laudato eandem vocem ἄματροχία pro ἀρματοτροχία usus est. Küst. Idem ex hinc locorum modo descriptorum corrigi fassit ἀρματοτροχία. Sed repugnat v. Ἀρματοχία: adde Zon. p. 301. 2. Haec omnia cum ipso Silentiarii disticho translata sunt in v. Κασιών, partim etiam in v. Πηλοῦσιον. Cf. annot. in v. Ἄμα extr. Excidit vero πλέκεισ post Ἄμματα: v. Arsen. p. 50. Quae Gaisf. FMS. 2551. affert, habet ut solet Zonaras. 3. ἄσσι Α. 4. Zon. p. 153. et Arsenius l. l. Küsterus in v. Κασιών: „Scribendum potius est δοκῶς ἐπὶ δοκοῖς, ut Portus quoque monuit. Idem tamen, ut erat inconstans, in v. Ἡλοῦσιον: „Mira lectio et mirus sensus: Ἄν ποτε βροχῶς ἐπὶ βροχῶς? Sed ἐπέχω, nec liquere mihi fateor. Nihil succurrit quod obscuritatem sensus tollere possit; nisi forte placet aut fabulam Luciani Philops. 35. nobilissimam advocare, aut Iudibria magorum, qui limulabris in negotiis veneris aliquem usum concederent, v. Vossium in Virg. E. VIII. 91. Quamobrem inactum etiam reliquum in confinis membro lectionem vestigiam, quam Küsterus tacite omitterat: nam quod ille dedit καί, eius loco A. B. C. E. Med. praestant κασιών ἢ τοσῶν, firmante vel Leid. in v. Κασιών. Hanc sine dubio fluxit quod in Prov. metr. 1299. extat, ἄμα Κασιώντων. Ceterum Ἄμματα ὄνομα ad singularem glossam referri docet Lex. Seg. p. 386. 5. δεσμά (suprascr. ὦ) E. 6. Ἐπιγράμματα Pauli Silentiarii XVII. pr. A. P. I. p. 137. n. 217. 7. ἀφανέσοιο Leid. in v. Κασιών. 11. Versus Antipatri Sidon. XXVII. 4. A. P. VI. 219. ubi quod legitur ἀπῶν τε, restitutum ex A. B. C. pro ἀβρων καί. 12. Πηλείδης apud Foggium v. 56. 15. ἄμαυρος perditur ad Od. δ. 824. 2. Totum hunc locum de Amachio a Suida depromptum esse puto ex Malcho, ex quo non pauca alia loca in lexicon hoc translata sunt. Küst. Error profecto mirabilis de Malcho. 3. τῆς μικρῆς πόλεως, quod deinceps auctum sit additamento πόλεως, quoniam res in parva civitate Mero consideri (Hemsterhusius contra ἀρχὸν ἢ Μερῶν ἢ π.) Wesseling in Itiner. Rom. p. 676. Eandem fere sententiam praestant Küsterus in v. Γοργός, ubi principium loci repetitur. 4. Post τῶν excidit particula. Ceterum huius loci fides ut advocatur, in v. Θεόδοσλος, Μακεδονίος, Τριτανός. 7. Eandem historiam de admirabili iriani horum martyrum in perferendis cruciatibus constantia narrat Sozomenus in Hist. Eccl. V. 11. his verbis: Ὁ ἀρχὸν πλεῖστὸν ἡμεῶν κρητὸν τροπῶς, τελευταῖον δὲ εὐχαρίας ἐπιπέδης πρὸς ἀφῆψεν. οἱ δὲ καίτοι μὲνοι, εἰ κρητὸν ὅπτων, ἐπέσθη, ἐπιθῆναι, ἄμαχε, τοῦτο γὰρ ὄνομα ἦν τοῦ ἀρχοντι, καὶ ἐπὶ τὰς ἐτέρας πλεωρῆς πρὸς τὸ πρὸς ἡμᾶς στέφον, ἵνα μὴ σοι γενομένῳ ἡμίοπτοι γενομένοι ἀπῶνται φανωμεθα, καὶ οἱ μὲν οὐδὲ γενναίως διαγενομένοι ἐν ταῖς τραυλαῖς τῶν βίον ἀπέθεντο. Küst. 9. ἀνδρῶν ἀνδρῶν dedi cum A. B. 11. τὰς add. A. 14. Ἄμαχον — ἦθος: Zon. p. 153. Lex. Seg. p. 386. Πίνδαρος Ol. XII. 16. Horum Πίνδαρος — ἦθος loco C. καὶ ἄμαχον κάλλος καὶ ἄμαχον πλεῖθος χιόνος. 15. In Aelian loco conferendus Tacit. A. XII. 63. ubi v. intrp. 16. Post ἄμαχον Gaisf. cum A. B. C. delevit ἦθρον μέγα.

[Ἀματροχία. Rotarum collisio.] Ἄμματα πλέκεισ. Dicam de hominibus ingenii non recti sed perplexi, quod a Pelu-
ciis ad Gantium fluxit, qui natevati aete nodes hungebant, tra-
tas pultibus nocivode. Et ἄμματα, vincula. In Epigrammate:
ἄμαχον ἰππῆτες οὐκ ἐκαστος οὐργιότητος ραπίσ σινκουλν, πενε-
δῶν Βασιλεῦς αερεσ ἴν θηλάμος. Et alio loco: Mollium et
lentoꝝ αερεσ ρετιολοꝝ. Item Pisides de Chosꝝ: ἰαμ
νοꝝ ραπίσ αερεσ nodes constrietas erat, vincerunt enim vincu-
la frigiditatis. Ἄμαυρά. Obscura, unde etiam ἄμαυρόν,
id quod non des peropicum. Arrianus: Quamobrem non dubia
pro ασιώντων meum tenet, fore ut etiam reliqua mihi bene suc-
cedant. Ἀμαχῖ. Sive pagina. Ἀμάχιος. Amachius.

Hic sub Iuliano Apostata parvae Phrygiae praefectus erat, Grae-
canicarum religionum tenacissimus. Cum igitur templa aperi-
rentur, Macedonius quidam atque Theodulus et Tatianus, a dei
Christianae studio nocte ingressi statuas confraxerunt, qui cum
multas acuminas atque orpicatus ideo perpersi essent, craticulis
impositi ignis supplicio affecti sunt. uno autem animi sui fortitu-
dinem ostendentes: si, Amachi, inquit, carnes assas concu-
piscis, in alterum etiam latus nos converte, ne gustanti tibi se-
missi videamur, sic tandem consummati sunt. Ἀμαχον. In-
expugnabile. Pindarus: Mores enim natura insiti aegre se
vinci patiuntur. Aelianus: Piscium vim incredibilem cum
reportassent, tropaeum statuerunt, arasque erecterunt.

αὐθις· Ἐπίθετο ἕκαστος τὸ ἔργον ἑαυτοῦ ἀποδείξει.
 εἰρων γὰρ τὸν βασιλέα σπεύδοντα τοῖτο ἀμάχως.
 Καὶ αὐθις· Ἐν δὲ ἱερεία τῷ θεῷ κάλλος ἄμαχος.
 Καὶ αὐθις· Ἰδοῦναι χερμαχὸς καταρήγγυται πλη-
 θος ἄμαχος. Καὶ αὐθις· Οὐ δυναστεία ἄμαχος. δ
 Καὶ αὐθις· Ἐς ὑπεροψίαν δὲ ἐξαφθίεις ἄμαχος, τοῦ
 μὲν ἐστὶ ἀνθρώπος εἶναι καταφρόνει.

Ἄμαχος, ἀντι τοῦ μὴ μαχόμενος. Ἐνοφῶν.
 καὶ Ἀμάχητοι, οἱ μήπω μεμαχημένοι.

[Ἀμβακούμ. ζῆται ἐν τῷ Ἀββακούμ εἰς τὴν 10
 ἀρχὴν τοῦ βιβλίου.]

Ἀμβασίς, ἀνάβασις.

Καὶ ἄμβασις οὐ νότις ἴεν.

Ἀμβάτας, ἀναβάτας. Οἱ δὲ ἴπποι θνήσκον-
 τες οὐκ ἐλήπουν τοὺς ἀμβάτας· ἡθιόν γὰρ αὐτοῦς. 15 τὸν πόλεμον, ἀμβλέναι τὴν τοῦ πολέμου ὀξύτητα
 Καὶ αὐθις· Οἱ δὲ καὶ τοὺς ἀμβάτας δὲ ἐκπληξιν
 ἀποσεισάμενοι.

Ἀμβενα, ἄνομα πάλαι.

Ἀμβλήδηρ, μεγάλη βώσκα.

Ἀμβλίζω, ῥῆμα.

Ἀμβλίσιον, τὸ μάννα.

Ἀμβλίσκουσιν, ὑποβάλλουσιν. ὃ συμβαίνει
 ταῖς διαφθειρούσαις καὶ προβαλλούσαις τὰ κνήματα.
 Πλάτων Θεαιτήτω. καὶ ἀμβλίφκειν καὶ ἐξαμβλοῦν,
 τὸ διαφθεῖρειν καὶ ἀφαιεῖν.

Ἀμβλωθρίδια, ἐπιρῶματα, τὰ ἐξημβλωμένα
 ἔμβρυα. καὶ ἀμβλωθρίδιον, αὐτὸ τε τὸ φθόριον
 φάρμακον καὶ δὴ καὶ τὸ διαφθαρῖν.

Ἀμβλώσκειν, καὶ ἐμβλώσαι καὶ ἐξαμβλώσαι,
 τὸ ἀτελεῖς γεννησαι, τὸ φθεῖραι βρέφος.

Ἀμβλύ, ἐν Ἐπιγράμμασι.

Ἀλλὰ καὶ αὐτίς

ἐκ καλαμητομῆς ἀμβλὸ φέρει δρέπανον.

Ἀμβλυωπίας, δάμυδρως δρῶν.

Ἀμβλύνω, τὸ ἐκλῶω. Ὁ δὲ ἐπιπολὺ διηγ-
 εῖται τὸν πόλεμον, ἀμβλέναι τὴν τοῦ πολέμου ὀξύτητα
 χρονίως καὶ μακρῶς τοῦ ἔργου τριβαῖς, καὶ
 Ἀμβλύνσθαι. Μίθ' ὑπὸ νεότητος θρασυνοῦσθαι,
 μίθ' ὑπὸ γῆρας ἀμβλύνσθαι.

Ἀμβλυώττει, τυφλώττει. καὶ ἀμβλυωπέσσει-
 20 ρον.

Ἀμβλύς, ὁ μὴ ὀξύς, σκοτεινός.

1. Aut ordo verborum perturbatus aut articulus, optior, eximendus. 3. Cf. Intpp. Aristaeñti p. 544. et Wyttenb. in Plut. p. 887.
 ἄμαχος C. 4. καταρῥαγέντος κατηνέχθη πλήθος χιόνος ἄμαχος C. 5. καὶ — ἄμαχος om. C. Οὐ δυναστεία ἄμαχος: Vox
 Damascii, cuius integer locus affertur in v. Ἐναγίς. 6. Locus ex v. Κλέαρχος descriptus. 7. Ἐπὶ εἶναι καὶ ἄνος C. 8. Ζον.
 p. 141. Ἐνοφῶν Cyrop. IV, 1, 16. coll. VI, 4, 14. 10. Habet A. mg. 13. Auctiorem locum vide sub v. Ἀπορῶνας. εἰν
 Med. 16. καὶ δὴν vulg. v. 118. Voluit ἀβεννα, de quo vide vel Kust. in Dionys. 64. Quae πόλις ἐχοίρησαν ἄμβη. ἢ
 ἢ πέρωνος ἀπορῶν; v. Zon. p. 149. ut videtur ab ed. Med. inuolantia, Gaisf. libros suos secutus abiecit. 19. Ἀμβλήδηρ βώσκα.
 Recte Pearsonus in margine notaverat legendum esse ἀμβλήδηρ βώσκα, ex Homero II. χ. 478. Vide etiam
 Elymologium. Hist. Adde Apollon. Lex. p. 104. Nunc. at. Zon. p. 166. docet βώσκα pot. μεγάλως esse reponendam, et emenda-
 tionem inveniunt A. B. C. D. 20. Ἀμβλίζω ῥῆμα: om. vulg. 21. Zon. p. 154. Ἀμβλίσιον recurrit sub v. Μάννα. Vide-
 tur corruptum esse ex ἀμβρόσιον: Sic ἀμβρόσια τροφή apud Hesychium exponitur μάννα. Alberti Mitho. Crit. p. 268. sive in
 Hesych. v. Ἀμβροσίη.
 1. Zon. p. 159. Lex. Segur. 386. ἄμβη. Πλάτων Θεαιτήτω p. 149. D. 5. Vide Manuscum in Harpocrat. ἢ Ἀμβλωθρίδιον ἐν Schol.
 Nubi. 137. καὶ τὸ quādam Elym. M. p. 80. tenet. desentum om. Lex. Seg. p. 336. 8. τὸ post ἀμβλώσκειν καὶ ἰερμυ-
 τανδum cum καὶ (auctoribus A. B.), eademque vox (alino ἢ) additenda post γεννησαι v. Zon. p. 156. 10. ἄσθενος ὄψις Inter-
 pretando ἀμβλὸ substitutum omisi om. A. B. 11. ἐν Ἐπιγράμμασι Philippii Thesi. XIX, 3, 4. A. P. VI, 36. Cf. v. Καλαμητομῆς.
 12. ἄσθενος vulg. 13. Ἀμβλὸ φέρει: Immo ἀμβλυωπέσσει. Subsequantur καὶ ἀμβλυωπέσσει; cum A. B. et Zon. p. 141. omisssa.
 Huc autem retrahenda, quae voci Ἀμβλυώττει substituantur, καὶ ἀμβλυωπέσσει, vulgo neglecta: ubi καὶ ἀμβλωπέσσει A.
 14. Integrum praestat locus Iouannis Antioch. in v. Ἀπῆγε. 15. πόλεμον etiam Zon. p. 158. Kust. vero πολέμου. Altero loco τὸ
 ἀπῆγε Demosth. e. Timocr. p. 400. Ταῦτ' αὐτὸς ὀξύτητι καὶ τοῖς τοῦ πολέμου χειροῖς ἀπῆγε. Hinc corrigendus Photius
 Ep. I. p. 43. ἄμβλυνε δὲ πολλοῦ καὶ λόγων λόγος ὀξύτητα πολέμου. Log. ὀξύτητα. Sed recte Kusterus. Plut. Pomp. p. 659. τὴν
 ὀξύτητα τοῦ πολέμου καὶ τὸ τάχος δεδωκότος. Tour. MS. 17. Verba Dionis, quae paulo priora v. Πηλαγῶν continentur,
 eademque repetita sub v. Μίθ' ὑπὸ νεότητος. 21. Post ὀκτανός Gaisf. addidit Ἀνρίβης cum A. B. Habet E. mg. Ἀνρίβης ὀ-
 κτανός. A nonneminē fortasse dictus Hannibal ἀμβλύς; postquam hostium aciem amisisset. De hoc promptissimum foret iudicium,
 praegressae sententiae Ὁ δὲ ἐπιπολὺ καὶ ἢ locus in Appiani Ἀννικίῳ relictus esset. Nunc optior id ex v. Ἀμβλύνω transcri-
 ptum fuisse.

Alibi: Sua quisque referre ducebat, ut id commonstra-
 ret; quoniam regem vehementer intentum ei rei esse vide-
 bant. Et alibi: Erat autem illa dei sacerdos pulchritu-
 dine incredibili praedita. Rursus: Vehementissima tempe-
 stas vis praeter opinionem ingruit. Et iterum: Non pote-
 statis magnitudo. Alibi: Fastu immodico elatus humana
 condicione maiora affectabat. Ἄμαχος. Qui non pugnat,
 apud Xenophontem. Et Ἀμβλύνω, pugnae expertes. [Ἀμ-
 βακούμ. Quare sub v. Ἀββακούμ in ipso libri principio.]
 Ἀμβασίς. Id quod est ἀνάβασις. Neque ullus erut ascen-
 sus. Ἀμβασίς. Id quod est ἀναβάτας. Equos vero mor-
 tuos aegre non ferebant sessores, quippe quos comederent.
 Et alibi: Illi vero territi sessores excusserunt. Ἀμβενα.
 Nomen urbis. Ἀμβλήδηρ. Magnum clamorem tollens.
 Ἀμβλίζω. verbum. Ἀμβλίσιον. Manna. Ἀμβλι-

σκουσιν. Eliciant. Quod accidit mulieribus, totum corruptu-
 rentibus et ante tempus prolicentibus. Sic Plato in Theaeteto.
 Ad eandem abolendam notionem pertinent iam ἀμβλασκιν quam
 ἐξαμβλοῦν. Ἀμβλωθρίδια. Fetus abortivi, vel imper-
 turci. Et ἀμβλωθρίδιον, cum ipsum pharmacum fetum corruptu-
 pens, tum vero fetus corruptus. Ἀμβλώσκειν. Idem
 quod ἀμβλώσαι vel ἐξαμβλώσαι, fetum imperfectum gignere,
 vel corruptum. Ἀμβλύ. In Epigrammate: Ἐργον αἴσιον
 posthac ab cultorum sectione falcem ferat obtusam. Ἀμ-
 βλυωπίας. Qui oculorum aciem obtusam habet. Ἀμβλύν-
 ω. Hebet. Ille vero bellum in longius protraxit, hostis
 impetum lenta et diuturna laborum mora frangens, iam
 Ἀμβλύνσθαι. Ut neque propter iuventutem superbum se praes-
 beret, neque senectute rigor eius obtunderetur. Ἀμ-
 βλυώττει. Caecuit. Ἀμβλύς. Non armatus, obesus,

Ἀμέλεια καὶ ἀμελία. ἀμφότερα Ἑλληνικά. καὶ γὰρ καὶ διὰ διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ ἰ γράφεται.

Ἀμελλητί. ἀνυπερθέτως, ταχέως. καὶ ἀμλλητέα, γενικῆ.

Ἀμέλιος, Ἀπαμεύς, φιλόσοφος, μαθητὴς Πλωτίνου, διδάσκαλος Πορφυρίου, συγγραφέας Ἀμμωνίου καὶ Ὠριγένει.

Ἀμελιῶ σοῦ.

Ἀμενηγός. ἀσθενής. "Ὀμηρος"

Ἀμενηγῶν ὄνειρων.

καὶ ὁ καπνὸς ἀμενηγός. [καὶ παροιμία· Καπνὸν εἶναι ἡγούμην. ἐπὶ τῶν οὐδαμινῶν καὶ οὐδενὸς ἀξίων.]

Ἀμενήνωσεν. ἀσθενῆ ἐποίησεν.

Ἀμενητί. χωρὶς τοῦ ἐπιμεῖναι.

Ἀμεριμνία. ἡ ἄνεσις.

Ἀμερηρησί. χωρὶς φροντίδος.

Ἀμετάκλητον. Ἀμετάκλητον ὄρημν ἔσχε τὸ πλῆθος εἰς τὸ μὴ μόνον ἀλλότρια φρονεῖν τοῦ βα-

σιλέως, ἀλλὰ καὶ τιμωρίαν βούλοσθαι παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν.

Ἀμετάπτωτον. κυρίως ἐπὶ σωματίων λέγεται τῶν δι' ἰσχὺν μὴ τρεπομένων, ἢ διὰ ἰδιότητα μὴ μεταβαλλόντων. κατὰ μεταφορὰν δὲ λέγεται ἢ ἐπιστήμη ἀμετάπτωτος.

Ἀμεταποίητον. ἀμετάθετον.

Ἀμεταστρεπτή. [ἀμελητέ,] μὴ ἐπιστρεφόμενον εἰς τὸν πῶν. ζῆται ἐν τῷ Ἀπονητί.

Ἀμετρί. χωρὶς μέτρου. καὶ παροιμία· Ἀμετρί μάζαν ἔδοντες.

Ἀμετροκάκου. πλεῖστον πληθυνούσης περικαίαν. Ἐξ τοσοῦτον δὲ ἐχώρησαν ἀμετροκάκου πλεονεξίας, ὥστε καὶ ἀνδράποδα δημόσια ἀπημύλει.

Ἀμείβεσθαι. αἰτιατικῆ. ἀποκρίνεσθαι, καταβάλλεσθαι. Λεόντιος μὲν τοσαῦτα εἶπε, Θεοδίδβαλδος δὲ ἀμείβεται ὧδε. ἀντὶ τοῦ ἀνταποκρίνεται.

Ἀμείβομαί σε τοῦδε. Τούτους ὥστερ τῆς εὐσεβείας ὁ θεὸς ἀμειβόμενος.

1. Arcadius p. 195. ἀμελία qui firmet est potissimum Eur. Iph. A. 850. et Antlop. fr. XXIII. 2. καὶ ante διὰ add. A. 5. Ἀμελλητί.] Lege ἀμελλητί, a μέλλω, cunctior. Küst. Sic A. et Lex. Seg. p. 387. V. Boisson. in Marin. p. 102. et Alb. in Hesych. Deinde edd. ridicule, Ἀμελητέα γυνή. Mutavi cum A. B." Gaisf. Vide Lex. de Synt. p. 129. 5. Ἀπαμεύς] Magis credendum est Porphyrio in Vita Plotini, qui Amellium Tuscum fuisse tradit his verbis: Ἐσχε δὲ ἀκροατὰς μὲν ἡλείους, ζηλωτὰς δὲ καὶ διὰ φιλοσοφίαν συνόντας Ἀμελίον τε ἀπὸ τῆς Τουσκίας, οὗ τὸ ὄνομα ἦν Γεντιλιανός. Meursius in Bibliotheca Graeca existimat Suidam, cum Amellium Aramensem scriberet, respexit ad verba ista Porphyrii eodem opere oscitanter nimis lecta: Τελευτῶντι δὲ αὐτῷ ἐγὼ μὲν ὁ Πορφύριος ἐτύγγανον ἐν Αἰλυβαίῳ διατρέψων, Ἀμέλιος δὲ ἐν Ἀπαμείῳ τῆς Συρίας. Küst. Adde Boisson. in Eunap. p. 167. Ceterum cf. vv. Πλωτίνος et Πορφύριος. Quod sequitur διδάσκαλος Πορφυρίου refutat Bayllus Lex. l. p. 229. 7. Ὠριγένη vetus lectio, quam deseruit A. 9. Ὀμηρος Od. i. 562. ἀ. εἰσὶν ὄνειρων. 12. Cf. v. Καπνοῦ σκιά: unde novissima καὶ παροιμία — ἀξίων malo sunt consilio transcripta. 14. Il. v. 582. Cf. Etym. M. p. 81. f. et Hesych. 15. Zon. p. 164. Vox suspectae fidei. Deinde quae nequebantur, Ἀμερβές. τὸ μεσονύκτιον. παρὰ τὴν ὄρημν ἀπορητής, καὶ ἐκλείπει τοῦ ἴ καὶ τροπῆ τοῦ ἴ εἰς β ἀμερβές, Gaisf. deletit cum A. B. Annotabat Küstérus: „Scribendum potius est ἀμορβές vel ἀμορβόν: v. Schol. Nicandri Ther. 28." Pariter Zon. p. 154. comparandus cum Etym. M. p. 83. Post ἀμερβές vero B. et Mied. praestant Ἀμερήν (i. e. Ἀμερῆ) σοῖματα. ζῆται (ἐγράφη B.) ἐν τῷ Ἀτομα. 17. V. Bekk. Anecd. p. 1918. Eust. in Od. v. p. 1881. Phavorinus infra laudandus. 18. Locus Polybil XXXVII, 2. extr. servatus in Excerptis Vales. p. 174. quem integram praestat v. Ἰθουαίας. τὴν ὄρημν A.
8. V. Rulmk. in Tim. p. 25. qui tradidisset vellem culus esset coloris ἀμελητί, agnitum illud Lex. Seg. p. 387. in hac ipsa glossa ei si creditus, Luciani Tim. 12., ubi necum reponas ἀμελλητί. Equidem id vocabulum e superioribus filatum opinabar, cum vidi ex A. ἀμελλητί auotatum. Ad glossam vid. etiam Jacobs. in Achill. p. 658. Ceterum quod huic cognatum est ἀνεπιστρεπτεῖ discrete praebuit ed. Romana Frontonis Epp. ad Marc. II, 5. 10. Integrum proverbium eiusque originem Suidas refert in v. Μέτρον ἔδωκε, ubi legitur ἀμέτρος, uti etiam apud Zenobium. Küst. Eadem Zon. p. 164. ἀμετρή B. bis, ἀμετρή Herodiani. Epim. p. 256. et Phavor. Ecl. p. 103. extr. Sed verissime nuper Schaeferus, correcto etiam Diodoro, hanc in sententiam redegit versiculum: μέτρον ἔδωκε πίνοντες, ἀμετρή δὲ μάζαν ἔδοντες. 12. πληθυνούσης B. πληθούσης E. 13. Locus Eunapii in Exc. Legg. p. 112: sive ed. Boisson. p. 513. redintegrandus ex v. Πορφύριος. 14. δημόσια ἵδωτον mendum ὄρη v. Πορφύριος sustuli. ἀπημύλει] Lege ἀπημύλια, et vide Pierson. in Moer. p. 156. Porsonus: ipse videndus in Adversis. p. 215. 15. Locus Procopii de Bello Goth. IV, 24. repetitus in v. Θεοδίδβαλδος. 17. ἀποκρίνεται ἀνταποκρίνεται A. B. E. 18. Habet A. in mg. Fragmentum Aeliano Gaisf. addidit, comparato Plutarcho T. II. p. 108. F. τῆς θεοῦ τὸν θύνατον αὐτοῖς τῆς εὐσεβείας ἀμοιβὴν δωρησαμένης, ubi tradit de Bitone et Cleobi.

Ἀμέλεια. Perinde probum atque ἀμεία, nam et per diphthongum et simpliciter ἰ scribitur. Ἀμελλητί. Sine dilatione, cito. Et ἀμελητέα, genitivo aptum. Ἀμέλιος. Amellius, Aramensis, philosophus, Plotini discipulus, magister Porphyrii, aequalis fuit Ammonii et Origenis. Ἀμελιῶ σοῦ. Ἀμενηγός. Infirmus. Homerus: Vanorum somniorum. Εἰ, Fumus inanis. [Etiam proverbium: Fumum esse putabam; quod in homines nullius pretii dicitur.] Ἀμενηγῶσεν. Infirmum reddidit. Ἀμενητί. Morae impatienter. Ἀμεριμνία. Animi remissio. Ἀμερηρησί. Sine cura. Ἀμετάκλητον. Multitudo impetu irrevocabili non solum ad dejectionem. sed etiam ad poenas de rege sumendas ferebatur.

Ἀμετάπτωτον. Proprie dicitur de corporibus, quae propter firmitatem non vertuntur, vel propter suam proprietatem non mutantur; per translationem vero sic scientia dicitur immutabilis. Ἀμεταποίητον. Irrevocabile. Ἀμεταστρεπτή. Sine cura, vultu non retrorsum converso. Quare sub v. Ἀπονητί. Ἀμετρί. Immoderate. Et proverbium: Immoderate placentiam edentes. Ἀμετροκάκου. Supra modum improbae. Eo autem immoderate eius avaritia progressa est, ut etiam mancipia publica venderet. Ἀμείβεσθαι. Aptum accusativo significat respondere. item persolvere. Quae cum Leontius dixisset, Theodidbalus sic respondit. Ἀμείβομαί σε τοῦδε. Deus pietatis mercedem illis rependens.

Ἀμείβων. ἀλλάσων. καὶ Ἀμοιβή ἢ ἀντέκτι-
σις.

[Ἀμοιβηδής: ὁ ἀντικαταλλάσων.]

138 Ἀμειδές. στυγνόν, σκυθρωπόν. καὶ ἀμειδής,
σπουδαίος: καὶ κλίσκεται εἰς οὐς.

Ὀργὴν οὖν πρήνον ἀμειδέα, μὴδ' ἀπειτείνειν
(κακόν).

Ἀμειδίητος. σκυθρωπός. καὶ Ἀμειδίητων, σκυ-
θρωπῶν, ἀγέλαστων. ἐν Ἐπιγραμμᾶτι.

Εἰ καὶ ἀμειδίητων νεπτῶν ὑπὸ γαῖαν ἀνάσσεις,

Περσεφόνη.

Ἀμειλικτον. ἀπηνῆ, ἀκαμπῆ. καὶ Ἀμειλι-
κος, ἀπάνθρωπος. Ἐδνάπιος. Οὕτως ἀμειλικτοὶ
ἦσαν ἀμφὺ κατὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ ἔργον ἐχώρει
περιφανέστερον.

Ἀμειλικχός. σκληρός, ἀκολάκευτος.

Ἀμεινίας. ὄνομα κύριον.

Ἀμειψίας, Ἀθηναῖος, Κωμικός.

[Ἀμειψιρυσμεῖν. μεταμορφοῦσθαι.]

Ἀμειψόμεθα. ἀνταποδώσομεν.

Ἀμῆ. τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, ὃ ἡμεῖς πυράμην

λέγομεν οὐκ ὀρθῶς. καὶ παροιμία. Ἄμης ἀπῆτον.
οἱ δ' ἀπηνουνο σκάφας. ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν ἀπαι-
τουμένων, ἔτερα δὲ μὴ ἔχειν ἰσχυριζομένων.

Ἀμηγέπη. ὅπωςδήποτε, καθ' ὅτι οὖν. λέγε-
ται δὲ καὶ ἀμωσγέτως, καὶ ἀμόθεν, καὶ ἀμουγέτου,
καὶ ἀμηγέτοι, καὶ ἀμωσγέτοι. Ἀριστοφάνης.

Ἰμᾶς μὲν ἀεὶ μισθοφορεῖν ἀμηγέτοι.

ἀντὶ τοῦ ἀπανταχοῦ, ὅπως ἂν τύχοι, καθ' οἷον δὴ-
ποτε τρόπον. Καὶ αὐθις. Ἄλλ' ἀμηγέτη τίς πα-

10 ρατεθέντιον ἀπογευσάμενος ἀωρὶ νύκτωρ περιή-
χετο τὴν βασιλικὴν αὐλήν. καὶ ἀμηγέτη Ἀγαθίας
φρσίν. Ἀλύοντι δὲ καὶ ἕκαστα γνωματεύοντι ἔδοξεν
οἱ ἀμηγέτη ἀποπειραῖσθαι τοῦ φρουρίου.

Ἀμῆν. πεπιστωμένως, ἀληθῶς.

15 Ἀμῆρτον. πολὺ, ἐκταταμένον, ἀτέλεστον.
τουτέστι διηλεκτῶς ἐπιμένον, ἀπέραντον.

Ἀμυσάμενος. ἀνορύξας. Ὁ δὲ τὸ χάμα σεί-
σας καὶ τὴν γῆν ἀμυσάμενος ἐξίτηι τὸν νεκρόν. Καὶ
ἀντὶ τοῦ χερσὶ σωρεύσας.

20 Πολλὰ τιθῆναι ἢ λοφύρατο χερσὶν ἀμύσας
ἄνδρομάχοις ὄνομα φερὰν κρατὸς ὑπερθε κόνιν. 139

1. Glossa Homericæ. ἄμειβη A. 3. Fuitque glossa litterarumque scribi repugnans, quam ex inferiore loco delibatam esse ap-
paret. Nec scriptura ἀμειβηδής A. B. m. s. quicquam profertur. 4. Lex. Seg. p. 387. His tercio loco Zon. p. 154, addit, quod
Hesychius hic asseravit, ἀμειβαστον. Cf. Elym. M. p. 82. Deinde, quod extabat ἀμειδές, ἀμοιναίον, emendatum cum A. B.
6. Verum (quom A. mg. habet, Gaisf. notavit) ex oraculo, quod integrum adfertur in v. Ἀμωσγέτης: unde restituitur γαῖα ἀμοιναίον.
7. κακόν, ex interpretationis adiectum. 8. ἐν Ἐπιγραμμᾶτι Iuliani Aegypti, LXVI, 1. A. P. VII, 58. 12. Priores pertinere videun-
tur ad H. 4, 137. 13. Δυνάπιος in fragm. ed. Nieb. p. 102. Boisson. p. 515. 17. Nomen inter Athenienses non infrequens.
18. V. Meirell. Qu. Scen. II. p. 42. 19. ἀμειψιρυσμεῖν] Idem est ac si dicas ἀμειβεῖν ὁμοίαν, i. e. mutare formam.
Ῥυσμός enim erat vox Democrito eiusque sectatoribus propria, significans formam vel figuram: ut Suidas docet infra v. Ῥυσμός.
20. 20. Πιπύρατος vocem transposuit. Meid., ac similiter fere Zon. p. 159, cum Hesychio. 21. τεκτονικόν] Salmasius in Trebellii
Fellonii Clarendon p. 392. ὀρθῶς, Lex. Rhét. p. 206. ἀμῆ, ἐν ᾧ ὀρθῶς αἰνῶν γῆν. Schol. in Aristoph.
Fro. 268. in v. ἄμης interpretanda usurpat, quod solummodo dictione suavit, παραίτες. Obscuritatem hanc quia transcripsit
in v. Πυράμην.

1. Vide supra v. Ἄμης. 4. Haec ad vocem usque ἀμωθεν Lex. Seg. p. 387. Dixerunt de notioribus illis vocibus Interp. Thomae
M. p. 40. sq. et Schmid. in Plat. Vol. II. p. 112. 5. καὶ ἀμωσγέτοι καὶ ἀμηγέτοι, Eiusdem in Acharn. 608. καὶ
ἀμωσγέτοι καὶ ἀμωσγέτοι καὶ ἀμωσγέτοι Schol. Plat. p. 372. ἀμωσγέτοι dederunt A. B. pro ἀμωσγέτοι. ἀμωσγέτοι agnoscit Hesychius.
6. Ἀριστοφάνης, Acharn. 584. ubi nunc legitur ἀμηγέτη, olim etiam ἄμης μὲν ποτὶ γῆν, ἀμῆς μὲν ποτὶ γῆν, 8. Immo δίου,
quamquam adversatur Schol. Arist. 11. Ἀγαθίας, vide huius locum sub v. Ἀλύοντι. 14. πεπιστωμένως Zon. p. 164. Quae
post ἀμωθεν extabant, Ἀμωθεν, ποῖος Ἰταλίας, τὸ ἐκτικόν Ἀμωθεν, dicta illa de Steph. Byz. sive Zon. p. 154. omiserunt A. B.
15. Haec nota referenda est ad locum illum Apollonii Rhodii II. 221. καὶ γῆρας ἀμωσγέτοι ἐς τέλος εἶπον. Ubi eruditus enarrator
ait: Ἀμωσγέτοι τριπλοῦσι ἀτέλεστον καὶ ἀμωσγέτοι ἀμωσγέτοι. ἀμωσγέτοι τὸ τὸ τέλος μὴ ἔχον. λέγει δὲ τὸ ἀμωσγέτοι μὴ ἔχον. ἢ
δὲ μεταφορᾶ ἀπὸ τῶν μωσγέτων ἔχον. Kist., ἀμωσγέτοι ἀμωσγέτοι Lex. Seg. p. 387. Cf. Phryn. Appar. p. 20. Hesych. et
Elym. M. 17. Glossa Homericæ ex Od. II. 247. Cf. v. Ἀμυσάμενος. 20. Disichum Antipatri Sidon. XCIX. 3. 4. A. P. VII,
241. Cf. vv. Ἀμωσγέτοι et Τιθῆναι, τιθῆναι ἢ λοφύρατο B. (τιθῆναι δὲ mg.) Et καὶ ταῖς χερσὶν A. 21. Ἀνδρομάχοις]
Bruckius Ἀνδρομάχος, Palat. ἀνδρομάχοις, probatum Kistero, quod E. corr. praestat, significat etiam ἀνδρομάχοιο A. B.

Ἀμείβων. Mutans. Et Ἀμοιβή, gratiae relatio. [Ἀμοι-
βηδής. Qui permutat.] Ἀμειδές. Triste, tetricum, item,
obscurum. declinatur autem genitivus per οὐς. Tristem ἰγί-
ter trans tempore, nec maius inde. Ἀμειδίητος. Te-
tricus. Ἐν Ἀμειδίητων, tetricorum, risu osorum. In Ἐπιγραμ-
μᾶτι: Ὁμοιωθεὶς τοῦ στυγνῶς ἀμειδῆτος. regnum: ὀβελίνας,
Ῥυσίπριος. Ἀμειλικχός. Durum, implacabilem. et Ἀμει-
λικχός, inhumanum. Ἐμωσγέτης: Adeo fuit atrox, ut veris in-
comparabilis, et facinus committat. Ἰνστινιός. Ἀμειλικχός.
Durus, nullis blanditiis flexibilis. Ἀμεινίας. Nomen pro-
prium. Ἀμειψίας. Atheniensis, Comicus. [Ἀμειψι-
ρυσμεῖν. In aliam formam mutari.] Ἀμειψόμεθα. Gra-
tiam referemus. Ἀμῆ. Fossorium instrumentum, quod nos
perperam ad hanc referimus. Hinc proverbium: Falces repe-
tiam, illi vero lignes se habere negabant; quod in eos dicitur
Suidas Lex. Vol. I.

qui alia se habere negant quam quae ab ipsis petuntur. Ἀμη-
γέπη. Quomodocunque, quacunque ratione. Dicitur etiam
ἀμωσγέτως, et ἀμωθεν, et ἀμωγέτου, et ἀμηγέτοι, et ἀμω-
γέτοι. Aristophanes: Qui νεροῖσι, καὶ τοῖς κῆραις ἰδίῃς
stipendia mereantibus? ubi significat ἄβυσσος, quaeque id
accidit, quomodocunque. Et alibi: Sed cum ἄριστος ci-
bos utcumque dignoscet, ἐπιμύσῃς τὸς τὸς ἄριστον αὐτὸν
circumibat. Et ἀμηγέτη dixit Agathias. Fluctuanti vero et
singula dependenti visum est expugnatiōnem castelli quomo-
docunque tentare. Ἀμῆν. Fideliter, vere. Ἀμῆρ-
τον. Multum, extensum, imperfectum, perpetuo durum, in-
nitium. Ἀμυσάμενος. Qui offodit: Ille autem aggerem
quassato terraque effossa mortuum querebat. Dicitur etiam
de eo qui manibus accumulavit. Multum nutritus luxu panni-
busque bellipotentibus cumulavit atrum super caput pulverem.

Ἀμύσαντες. ἀντί τοῦ μὴ ἀποτεμόντες. καὶ Ἀμύσαντι, θερίσαντι. ἐν Ἐπιγράμματι.

Οὐδέ ποτ' ἐρήθαιτι Κορινθικόν, οὐποτε
πικρῆς

γεωσαμένῳ πενήτης.

Ἀμυσός. καὶ Ἀμυσός. Ἀμυσός δέ, καὶ Ἀμυσ-
σηός.

Ἀμυτα. Ἄμυς, εἶδος πλακοῦντος γαλακτώ-
δους. Ἀριστοφάνης Πλούτου.

Ἄμυτα ἀροσπείμψεν ἤμιν ταυτοῖ.

Οὐ μὴν ἔτι οὐκ ἐδέξατο τὰ δόρα, ἀλλὰ καὶ ὄκτο-
θεν ἐπεμψέ μοι ἄλλο πλακοῦντινον πρὸς τούτῳ· ὡς
ἂν λέγων, μήκετι πατῆσαι ἐκεῖ με. Ἄμυς οὖν ὁ
πλακοῦς· οἷχ ὁ ἱππός.

Ἀμυτῆρες. θερίσται.

Ἀμυτὸς. ἀπὸ τῶν τεθερίσμενα, ὄξυτόνως· οἶον
ὁ στάχυς. καὶ τρυγητός, βράχης ὁ τρυγώμενος. προ-
παροξυτόνως δὲ ἀμυτός; ὁ κωρὸς τοῦ θέρου, ἐν
ἧ δεῖ ἄμιν· ὡς καὶ τρυγητός, ὁ καιρὸς τοῦ τρυ-
γᾶν.

Ἀμύχανα. Οἱ δὲ ἐπεὶ τὰ ἀμύχανα τῷ λιμῷ

ἐπασχον, ἐχειριζίαν ὀλίγων τινῶν ἡμερῶν ἤπουν
διαπράσσασθαι.

Ἀμυχάνητοι. ἀντί τοῦ πολλοί. Ξενοφῶν.

Ἀμυχανία. ἀπορία.

Ἀμύχανον. ὑπὲρ λόγον· ἢ ἀνεπιχεύρητον, ἀδί-
κατον. Τοῖς δὲ Ῥωμαίοις ἀμύχανος ἢ χάρα παρέ-
στη πρὸς τὸ πάθος· καὶ Ἀμύχανος, πρὸς ὃν οὐκ
ἔστι μηχανήσασθαι. Ἀμασκιος· Πλόθῃ τε ἀμυ-
χάνῳ τῆς περὶ τὸ θεῖον βακχίας· οἶον ἀπομαυτεσο-
10 μένῳ δίκασε τὴν τῆς ἀληθείας εὐρασιαν.

Ἀμμυγα. ἀναμειγμένως.

Ἐνεκεν εὐραθείης τινυτόσφρανος, ἦν ὁ μελι-
χρός.

ἤσκησεν, Μουσῶν ἄμμυγα καὶ Χαριτων.

15 Ἀμίδα. οὐρητρίδα, οὐρηρὸν ἀγγεῖον. καὶ ἀμι-
δας, τὰ ὑπερήσια.

σοφὸν γε τοῦτι καὶ γέροντι πρόσφορον·
ἔξεῖρες ἀτέχνως φέρμακον στραγγουρίας.

Ἀριστοφάνης.

20 Ἄμυς μὲν ἦν οὐρητιάσης αὐτῆ

παρὰ σοὶ κρημήσει· ἔγγυς ἐπὶ τοῦ παττάλου.

1. Pertinet ad Od. γ. 304. Latet aliquid in voce μῆ, quam tolli iusserant Portus et Küst, omisitque Apollon. Lex. p. 116. Equidem subasse mutarim ἀμυ. 2. ἐν Ἐπιγράμματι: distichum Macedonii in A. Pal. VI, 40, 7. integrus repetitur in v. Κορινθικόν. 6. A. πικρῆς καὶ ἄμυτος. Ἀμυσός δὲ ζιλ. Cum his nominum turbis componenda quae paulo post modo sequuntur in vv. Ἀμυσός et Ἀμυσός. Inde sponte videtur emendatio talis nominari: Ἀμυσός καὶ Ἀμυσός. Ἀμυσός δὲ καὶ Ἀμυσός, ἀπὸ τῶ-
που. Distinguit enim inter Ἀμυσum, Ponticam civitatem, et Amesum vel potius Amnesum, de quo v. in Dionys. Perieg. 496. Ce-
terum πᾶ posterioris vulgo negligebatur inde ab Aldo. 9. Ἀριστοφάνης Πλούτου v. 1000. ubi vide Scholia, quibus Suidas sua de-
bet. Haec misere coniecta sunt in v. Προτιούλων. 10. Ἀμυτὰ τε vulg. Legendum προσπείμψεν: προσπείμψας A. 11. δῶρι-
μου vulg. et Galic. 12. πρὸς τοῖσι τῷ προτιούλων A. προτιούλων B. Unde prodit monstrum glossae Προτιούλων. ὡσανεὶ
ὡς ἐν A. B. Schol. 13. οἷχ ὁ ἱππός Toup. MS. οἷχ ὄπις mire Pierssonis in Moer. p. 85. 15. Ex II. l. 67. 16. Similiter
idem praecipuum exprimitur in v. Τρυγητός. Sed comparando Lex. Sex. p. 387. cum alia recentibus invecia cognoscimus, tum illa
fraudis arguuntur, vicia ὁ στάχυς. 20. Post vocem τρυγᾶν suo ordine consequebantur: Ἀμύχων, ἀμύχωνος. ἀνὲν μητρός, μη-
τρός ἑσπερημένης. Οἱ φρονίμη ἢ θυγάτηρ Ἐτάχων ἀμύχων ἐλέγχο. καὶ ἔρηι ἐν τῷ Βάτιος. Quorum principium ἑμύχων...
ἑσπερημένης athen ab Med. et A. qui exemplum Ὀυ — Βάτιος in mg. habet, cum in textu servent B. E. (hic quidem ἑμύχων pro
ἔρηι) Nempe nihil antiquius existat nisi monitum istud, Ὀυ φρονίμη — Βάτιος, quod incredibilis hominis incuria collegere
e somonia quadam v. Βάτιος: Ἐτάχων βασιλεύς, ὃς ἐπὶ θυγατὶ ἀμύχων, τῆ ὄνομα ἦν φρονίμη. Successit tamen alterius
industria, qui cum annotationem ἀμύχων esse velle, ea, ut illi praefixit magis illo dignissimum. Nos commentum prorsus ad
auctiorem eum codice insumimus. 21. Locus e Procopio de Bello Goth. III, 16. breviatus.
1. Ueberius Procopius: πείρασι τὸν Ἠλλάγιον παρὰ Τριτλίαν τε ἵνα καὶ ἡμεῶν ὀλίγων τινῶν ἐχειριζαν διαπράσσειν αἰσῶν.
3. Ἀμυχάνητοι] Sorbendum est ἀμύχωνοι. Apud Xenophontem eum in Cyrop. VII, 5, 38. legitur ἀνθρώποι τοὺς πλῆθος ἀμύχα-
νοι, quem locum fortasse Suidas respexit. Küst. praesume Porq. Cum vulg. Zon. p. 142. 4. Apollon Lex. p. 114. 5. ἢ
ἀδύκατον Zon. p. 144. 6. μηχανήσασθαι] οὐκ αὐτὸς μὴ δυνάμενος μηχανήσασθαι add. A. qui δαμάσσαι pro δαμάσκιος.
Verba Damascii apud Photium p. 338. a. (1036.) 9. τῆς τε περὶ B. 12. Distichum Simmiae ep. II, 5. A. P. I. p. 312. n. 22.
Cf. v. Πινυτός. μελέχων vulg. adversante Zon. p. 164. 15. E Schol. Arist. Ran. 549. 18. ἐφέδοτε] ἔξεῖρες A. B. Med.
19. Ἀριστοφάνης: huius quattuor versus ex Vesp. 839. sqq. petiti, quorum hini repetuntur in v. Ἀμύχων, praemittendi illi superio-
ribus verbis σοφὸν — στραγγουρίας. 20. οὐρητιάσης vulg. 21. κρημήσει Med. ἠρμησει A.

Ἀμύσαντες. Resecantes. Et Ἀμύσαντι, qui messuit. In
Epigrammate: Qui nunquam demessuit arrum Corinthium,
nec gustavit unquam paupertatem amarum. Ἀμυσός.
Amesus; quae item dicitur Amnesus, contra Amnesus, cuius est
gentile ἡμίση Amnisonus. Ἀμυτα. Ἄμυς, genus placentae
ex lacte confectae. Aristophanes in Pluto: Placentamque prae-
terea misit nobis istam. Id est, non modo accepit mea dona,
sed etiam de suo misit mihi istam insuper placentam: quasi mo-
neret, ut ne amplius istuc venirem: Ἄμυς igitur est placentae,
non autem caminus. Ἀμυτῆρες. Messores. Ἀμυτὸς.
Ipsae fruges demessae, ut spicae: cum acuto in ultima. Et
τρυγητός, facemus qui vindemiatnr. Sed ἀμυτός, cum acuto
in prima, significat tempus aestatis, quod ad metendum est
opportunitum: ut τρυγητός, tempus vindemlandi. Ἀμύχανα.

Illi vero fame in summas angustias redacti paucorum die-
rum inducias petierunt. Ἀμυχάνητοι. Significa multos
apud Xenophontem. Ἀμυχανία. Difficultas. Ἀμύχα-
νον. Malus quam ut verbis explicetur; vel inexorabile, quod
feri non potest. Romani vero propter illam eadem incredi-
bili laetitia perfusi sunt. Et Ἀμύχανος, qui nullis machinis
superari potest. Damascius: Propter desiderium incredibile
dirina pernetigandi speciem eius praehabat, qui veritatis
inventionem dirinarat. Ἀμμυγα. Mixtum. Propter Gra-
ecinae sapientiam quam suavis ille coluit, Musis ac Ga-
liis comitibus. Ἀμίδα. Matulam, vas mingendo. Et ἀμι-
δας, matulas. Aristophanes: Matula quidem, si micurias.
haec iurta te suspendetur ad lyncem clarum. Prudens hoc
et seni commodum eccogitasti profecto remedium stranguriae.

¹⁰⁰ Ἀμίδης. ὄνομα κύριον.
 Ἀμιθρήσαι. μετρήσαι, ἀριθμῆσαι. παρὰ
 Καλλιμάχου.
 Ἀμικτος. ὁ μὴ μιγνύμενος.
 Ἀμιλλαν ἀνταγώνισμα, φιλονεικία, ἐξίσωσις. 6
 Καί ποτε ἀγῶνα ἐπιτελοῦντες τούτω τῷ μεираκίω,
 ἐς ἄμιλλαν ἀκοτίσεως ἀποδυσάμενω, εἴτα μέντοι
 τῆς σπουδῆς Φερμώταρον ὑπεπλήσθησαν· καί πως
 ὁ Ἀργεῖον υἱὸς Ἀλλασίας βουλόμανος βαλεῖν, τὰ δελ-
 φου δυστυχῶς τῶν στέργων τυγχάνει, καὶ ἀναιρεῖ 10
 αὐτόν.
 Ἀμιλλητήριον. τόπος ἐν ᾧ ἄμιλλῶνται.
 Ἀμίλλας, ὁ καὶ Φαβέας, Καρχηδονίων στρα-
 τηγός, ὃς ὑπῆρχε κατὰ μὲν τὴν ἡλικίαν ἀμιάζων καὶ
 κατὰ τὴν ἔξιν ἐβῶμενος, τὸ δὲ μέγιστον ἐφόδιον 15
 πρὸς πολεμικὴν χρεῖαν, ἵππευς ἄγαν ἀγαθός καὶ
 τολμηρός.
 Ὅτι τούτου τοῦ Ἀμίλλου παῖδα γεγενῆσθαι φα-
 σιν Ἀντίβαν, τὸν χρόνοις ὕστερον μακρῷ πολέμῳ

τὴν Ἰταλίαν κακώσαντα Ῥωμαίοις τε φοβερόν, ἐστα-
 μάλιστα γενόμενον.

Ἀμιλλῶμαί σοι. ἀνταγωνίζομαι σοι.
 Ἀμιναδάμ. ὄνομα κύριον.
 Ἀμινσός. ἥκημα πάλης. οἱ δὲ Ἀμηνός διὰ
 τοῦ ἦ. καὶ Ἀμηνσός.
 Ἀμιπποι. ξυνωρίς. φασὶ κατὰ τὸ παλαιὸν
 ἐλέγετο δύο ἵπποι συνεζευγμένοι τῶν τριῶν. ἦν
 δ' ἐπὶ μὲν τοῦ ἑτέρου ἡνίοχος, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου
 ὀπλίτης. καὶ κῦν δὲ χρώνται περὶ ἀρχῆς Ἀλίβυες οἱ
 προσαγορευόμενοι Ζευγνίται. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἀμιπ-
 πον καλεῖται. οὕτω Θουκυδίδης.

Ἀμιπποι. κατὰ τὸν Ἰσαῖον οἱ σὺν ἵπποις στρα-
 τευόμενοι. οἱ δὲ φασιν ὅτι ζευγνυται μὲν τινες ἵπ-
 ποι, καὶ ὁ ἐπελαύνων αὐτοὺς τοῦ μὲν ἐποχεῖται,
 τὸν δὲ παρέλκεται. καὶ καλοῦνται οὗτοι ἄμιπποι.
 πάλιν δὲ τοὺς ἀμιππους Θουκυδίδης καὶ Ξενοφῶν
 ὑποδηλοῦσι. καὶ μὴ ποτε πρόδρομοὶ τινὲς εἰσὶν οἱ
 ἅμα τοῖς ἵππεῦσι τεταγμένοι.

1. Nomen depravatam: vide scripturae varietatem in Zon. p. 146. 2. Eustath. in Od. π'. p. 1801. Καινολόγος τις ποιητῆς με-
 ταθεῖς ἀμίδῳσι λέγει τὸ ἀριθμῆσαι. Poeta ille καινολόγος vel videtur esse Callimachus vel Phoenix Colophonius. Priorem enim
 voce ἀμίδῳσαι pro ἀριθμῆσαι usum esse testatur hoc loco Suidas. Posterior vero eadem voce usus est in fragmento, quod ex-
 iat apud Athen. XII. p. 530. Kust. V. Callim. fr. 339. sive annot. in h. Cer. 87. Adde Etym. M. p. 83. 3. ὁ ἐβῶμενος Lex.
 Seg. p. 387. 9. In his ὁ Ἀργεῖον (Ἀργαίου A.) υἱὸς latere videtur adolescentis nomen. Ceterum haec particula transit in v.
 Ἀργεῖον υἱός. 13. Cf. v. Φαβέας. Sed intellexit Schweighäus. Opusc. II. p. 202. quaedam hic aut turbata fuisse aut defectu
 verborum absumpta. Itaque bipartitum locum ita constituit, ut partem priorem obtinerent Ἀμύλλας (vel potius Ἰμιλλῶν) ὁ καὶ
 Φαβέας — τοῦ μέρους, quae pro Polyblanis habuit coniunctaque cum fragm. sub v. Ἀμύλλας servato; quae autem subsequerentur
 Ἀμύλλας ὁ Βάσας. τούτου κτλ., his tantum ut de vetustiore Hamilcare ageretur. Cuius suspicionem nonnulli confirmat A. δι-
 addens ante τούτου τοῦ A. Conferri iussit Gaisf. etiam Drakenb. in Liv. T. V. p. 979. sq. 16. Vide Appiani Pun. 100.
 3. Cf. om. B. 4. I. Sam. 7, 1. 5. Vide nota in v. Ἀμηνός. 7. Pausanias apud Eustath. in Od. ε. p. 1539. quem ascripsit Kū-
 sterus: Ἀμιπποι. ἵπποι ζευγνύμενοι ἑαυτῶν, κληθέντες οὕτως, ἐπὶ τῆσιν ἐπὶ δύο κέλητας ἀνέβαινον, ὁ μὲν ἡνίοχος, ὁ δὲ
 ὀπλίτης, ἀπὸ τοῦ γιν τὸν ἅμα ἀμφοτέρους καθίστασθαι; ἐπὶ καὶ ἰδίῃς ἡσὶν ἑκατέρους, ἄμιπποι οἱ τοιοῦτοι ἐλέγοντο. Ceterum haec
 ab homine curioso cum pulvisculo traducta sunt in v. Ἀλίβυες, nude recipiendum et φασὶν ὅτι . . . ἐλέγοντο et τῶ τριῶν.
 9. τοῦ ἑτέρου ante ἡνίοχος A. τοῦ ἑτέρου B. E. ἑνός reliquit. 10. οἱ Ἀλίβυες vulg. auctore Bas. 13. Ex Harpocr. Pal. sumpta.
 Vox ἀμιπποι diversas habet significaciones. Interdum enim sic vocatur equi celetes simul iuncti, quorum altero vehitur rector,
 altero vero miles armatus, ut Suidas in praecedenti nota docuit. Interdum vero sic appellatur equi desultorii, ex quorum altero
 in alterum sessor transiit: quo pertinent verba illa Harpocratonis, ἔμοι δὲ φασιν ὅτι ζευγνυται τινες κτλ. ταῦτ' ἔστι τὸ
 παρ' Ομήρου Θρωσκῶν ἄλλοι ἐπ' ἄλλοι. Interdum vero sic vocatur dimachiae, sive milites nunc ex equis nunc pedibus pugnan-
 tes. Optime Hesychius: Ἀμιπποι. οἱ λεγόμενοι ἄμιπποι, οὕτως: ὅτι μὲν πάλιν ὅτι δὲ ἐπ' ἵππων μάχονται. Hoc sensu accipitur
 a Thucydide et Xenophonte, sed apud quos culpa imperitorum librariorum [quo spectat praecceptum Lex. Rhct. p. 205.] pro ἀμιπ-
 ποι non paucis in locis hodie legitur ἀνιπποι. In Xenoph. Histor. Graec. VII, 5, 23. male legitur ἀνιπποις πεζοῖς, pro quo re-
 spondendum esse ἀμιπποις πεζοῖς vel ex Harpocrate patet. Apud Xenophontem his praeterea eadem pagina pro ἀμιπποι male
 legitur ἀνιπποι. Idem mendum recurrit apud Thucydidem V, 57. ubi pro ἀνιπποι ἴσοι legendum est ἀμιπποι ἴσοι, ut recte
 Hudsonus monuit. Kusterus, fere consentiens cum Kühnio in Polluc. I, 131. Gaisf. addit Hemsterh. Anecd. I. p. 226. Cf. v.
 Ἰπλική. 15. ὁ et mox οὗτοι om. A.

Ἀμίδης. Nomen proprium. Ἀμιθρήσαι. Metiri, nume-
 rare significat apud Callimachum. Ἀμικτος. Qui non mi-
 scetur. Ἀμιλλα. Contamen, contentio, aemulatio. Cum
 autem alligando hi duo adolescentes certamen instituerent,
 et iaculando inter se contendere coepissent, ac paulatim stu-
 dio vel magis magisque accenderentur, forte accidit ut Argei
 filius, alio iaculanti volens, pectus fratris infeliciter feriret
 cumque interficeret. Ἀμιλλητήριον. Locus in quo certa-
 me. Ἀμίλλας. Hamilcar, idem qui Phabeas dicitur, Car-
 thaginiensium imperator, non solum aetate et viribus florebat
 sed et corpore habitu erat praedivus, sed etiam eques
 valde strenuus et audax, id quod ad bellicosos usus maximum est
 attributum. † Minus Hamilcaris filium fuisse tradunt Hanniba-

lem, qui aliquot annis post Italiam longo bello vexavit, Roma-
 nis quoque maxime formidabilis fuit. Ἀμιλλῶμαί σοι. Tecum
 contendito. Ἀμιναδάμ. Nomen proprium. Ἀμινσός.
 Nomen urbis. Alii vero scribunt Ἀμηνός per ἦ. Et Amesenus.
 Ἀμιπποι. Sic olim bigam equorum vocatam tradunt, ita cer-
 vicibus iunctorum ut alterum auriga regeret, alterum vero mi-
 les armatus. His hodieque Libyes vivunt, Zeugnitae vocati.
 Idem etiam vocatur ἀμιππον: quo Thucydides usus est. Ἀμιπ-
 ποι. Apud Isaeum qui cum equis militant. Alii vero dicunt sic
 vocari equos singulares; qui cum iunguntur, eorum altero ses-
 sor vehitur, alterum vero alligatum trahit. Ex Thucydide au-
 tem et Xenophonte colligitur, ἀμιπποις fuisse pedites. Viden-
 dum tamen ne illi sint praecursores quidam, equitibus adiuncti.

- Ἀμισσηνός. ἀπὸ τόπων.
 141 Ἀμισθί. χωρὶς μισθοῦ.
 Ἀμισώδαρος. ὄνομα κύριον.
 Ἀμιτροχίτων. ὃ μὴ χρώμενος μίτρα.
 Ἀμναμος. ἀπόγονος, κυρίως ἐπὶ τῶν προβά- 5
 των, παρὰ τὸ ἀμνός.
 Ἀμνειός. ὃ ποταμός· καὶ ὁ ἀμνός.
 Ἀμνημονῶ σου. γενικῆ.
 Ἀμνησός. ὄνομα ὄρους.
 Ἀμνηστεῖ. ἀμνημονεῖ. Σοφοκλῆς·
 Οὐ γὰρ ποτ' ἀμνηστεῖ γ' ὁ φύσας, Ἑλλήνων
 ἄναξ.
 Ἀμνηστία. ἡ λήθη. καὶ ὄνομα κύριον.
 Ἀμνίον. τὸ αἰμοδόχον ἀγγεῖον.
 Ἀμνισός. ποταμός Κρήτης· διὰ τοῦ ἰ. Τὰ 15
 εἰς ὅς τρισύλλαβα ἐπὶ ποταμῶν ὀξύτονα εἰ μὲν κα-
 θαρτείουσι, διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται· οἷον
 Ἀλφειός, Ἀλμειός· εἰ δὲ μή, διὰ τοῦ ἰ· οἷον Ἀμνι-
 σός, Κηφισός, Ἰλισσός.]
- Ἀμνοκῶν. προβατώδης, μωρός, εὐήθης.
 τοιαῦτα γὰρ καὶ τὰ πρόβατα. Ἀριστοφάνης·
 Καὶ σκοπεῖς γε τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν
 ἀμνοκῶν,
 πλούσιος καὶ μὴ πονηρὸς καὶ τρέμων τὰ
 πράγματα.
 τριπλάσιον, εὐλαβούμενος καὶ φοβούμενος καταστῆ-
 ναι εἰς πράγματα. πολλοὶ γὰρ διὰ δειλίαν καὶ τρώ-
 πων ἐπιείκειαν αἰρούνται ζημιωθῆναι μᾶλλον ἢ χω-
 10 ρῆσαι διὰ δίκης. καὶ τοὺς τοιοῦτους (φῆσι) συνε-
 πιλεγόμενος ὁ Κλέων, καταστήσας εἰς φόβον τοῦ
 παρέξειν πράγματα, ἐπηρέαζε ῥαδίως.
 Ἀμνόν. τὸν ἐνιαύσιον ἄρνα. Ἴστρος ἐν ταῖς
 Ἀττικαῖς· Ἄρνα, εἶτα ἀμνόν, εἶτα ἀρνεῖόν, εἶτα
 15 λιπογνώμονα. μοσχίον δὲ τὸν πρῶτον. καὶ ἀμνός
 ἀρσενικῶς πρόβατον τὸ μέσον τῆν ἡλικίαν. καὶ ἀμνὴ
 τὸ θῆλυ. τρεῖς γὰρ ἡλικίαι· ἀρνός, ἀμνός, ἀρνεῖός.
 καὶ Ἀμνός Ἀμνώ, Ἀττικῶς, ὄνομα κύριον.
 Ἀμνοὶ τοὺς τρόπους. ἀντὶ τοῦ πραεῖς, εὐή-

1. ἀπὸ τόπων om. B. qui ante hanc gl. inserit: Ἀμῖς. τὸ κλωκίον. Ceterum vide nos in v. Ἀμνός. Quae post v. τόπων se-
 quebantur male concinnata, Ἀμισθαλός. ὃ δευτέρωτος, ὃ μὴ ἄλλω μισθόμενος. καὶ ἀμισθαλός. οἷον, Ἀμισθαλλοὶ τε γέροντες, καὶ ἐν-
 δεῖαν τοῦ γ', nos eieciimus, cum Kisterns a Parisinis (A.) abesse tradat; quamquam habet Zon. p. 143. Idem Ἀμισθαλλοὶ τε γέ-
 ροντες ex Etym. M. emendat, cum olim legerentur ἀμισθαλός τρι γέροντες. 2. Ἀμισθί Boisson. Anecd. T. I. p. 404. Alterum
 Zon. p. 164. Herodiani Epimer. p. 255. et Arcad. p. 183. 3. Vide quae collegit Fischerus in Palaeph. 29. p. 115. 4. Pertinet
 ad Π. π'. 419. Cf. Etym. M. p. 83. et Hesych., imprimis vero Eustath. p. 1068. μίτραν A. 5. Vide Etymologum. Apud He-
 sychium male legitur, Ἀμναμός, υἱός. Scribendum enim est ἀμναμός. Kist. Adde Zon. p. 143. et v. Θίλας. 7. V. Etym.
 M. p. 84. et Appiani Mithrid. 18. Ἀ. ὃ ποταμός, καὶ Ἀμνισός, καὶ Ἀμνης, καὶ ἀμνός Paris. ap. Bast. Ep. Crit. p. 154. 8. Ἀμνη-
 μονῶ σου repetit Med. etiam ante v. Ἀμνειός. 9. V. Dionys. Perieg. 498. coll. Od. τ. 188. quibus iungenda v. Ἀμνισός.
 10. Σοφοκλῆς Electrae v. 482. 13. καὶ ὄνομα κύριον quid faciat ad Ἀμνηστία non expedit. Verum suspicor excidisse nomen
 Ἀμνηστία, vel si Hesychium audimus Ἀμνηστία, doctam Ilithyia inter Cretenses significationem. 14. Ἀμνόν] Haec et seq.
 gl. om. A. Compara v. Ἀμνιον. Spectat ad Od. γ'. 444. ubi vide Eustath. p. 1476. 15. Eadem oratio Zon. p. 143. Neque vero
 dubito quin praecceptum grammaticum, cuius ratio prorsus est ab Nostro remota, lectoribus quibusdam debeatur. 18. Ὀλμειός
 quod Zon. p. 143. comprobavit, etiam Bastius et apud Gaisf. ipse Hber Parisius, qui supra παρ. Κρήτης. τὸ μιν ἴστα, διατί.
 19. Sic Herodianus Epimer. p. 180. Κηφισός, Ἰλισός Zon. et Arcad. p. 77. Quae Bastius Ep. Crit. p. 153. ex eodem Parisino
 subiungit, technicorum artibus debentur, id quod Arcadius p. 44. significat, nec faciunt quicquam ad Suidae consilium.
2. Ἀριστοφάνης Equ. 264, 65. cuius Schölla Suidas descripsit. 3. γ' om. Ald. 8. πολλοὶ γὰρ οὐ διὰ δειλίαν, ἀλλ' ἦθος καὶ
 τρόπων ἐ. Schol. πολλοὶ δὲ B. E. 9. συγχωρῆσαι] Schol. recte χωρῆσαι cum A. qui mox add. τούς. Idem ἐπιλεγόμενος. 13. Eu-
 stath. in Od. L. p. 1627. φασὶ γοῦν οἱ παλαιοί. ὅτι οὐ μόνον τρεῖς ἡλικίαι, ἀρῆν, ἀμνός, ἀρνεῖός· καὶ ὅτι τοῦ ἀμνοῦ καὶ θηλυκόν
 ἡ ἀμνὴ, πρόβατον αὐτὸ μέσον τῆν ἡλικίαν· καὶ ὅτι ἀμνὴ ἐνιαύσιον ἄρνα δηλοῖ. — ἀλλὰ καὶ ὅτι Ἴστρος ἐν Ἀττικαῖς λέξεται Ἄρνα,
 φῆσιν, εἶτα ἀμνόν, εἶτα ἀρνεῖόν, εἶτα λιπογνώμονα. Ἐλέγτο δὲ καὶ μοσχίος ὃ τριέτης κηρός. Quae relata sunt inter Istri
 fragm. p. 76. 15. Cf. Lex. Rhet. p. 205. μοσχίον] Vox suspecta: sed μοσχίων cum in A. B. E. existet, recte Gaisf. μο-
 σχίον cum Poll. VII, 184. 17. Ordine diverso ἀμνός, ἀρνός Zon. p. 143. qui media Ἴστρος — ὀθλυ praetermisit. 18. Ἀμνών
 idem. 19. Schol. Aristoph. Pac. 934. cui haec debentur, εὐήθεις, δειλοὶ ὡς οἱ κριοί· ἢ πραεῖς καὶ μαλακοί. Novissima Hesy-
 chius.

Ἀμισσηνός. Nomen a loco ductum. Ἀμισθί. Sine mer-
 cede. Ἀμισώδαρος. Nomen proprium. Ἀμιτροχίτων.
 Qui non utitur zona. Ἀμναμος. Nepos. Proprie de ovibus,
 ut ab nomine ἀμνός ductum. Ἀμνειός. Fluvius quispiam.
 Item aquae. Ἀμνημονῶ σου. Aptum genitivo. Ἀμνη-
 σός. Nomen montis. Ἀμνηστεῖ. Immemor est. Sophocles:
 Non enim immemor est pater, rex Graecorum. Ἀμνη-
 στία. Obliuio. Item nomen proprium. [Ἀμνόν. Vas ad
 victimarum sanguinem excipiendum. Ἀμνισός. Cretae flu-
 vins, per ἰ scribitur. Nomina fluviorum trisyllaba in ὄς desi-
 nentia, quorum acuitur ultima si parum ὄς servant, per dip-
 thongum εἰ scribuntur, ut Ἀλφειός, Ἀλμειός: si minus, per ἰ,
 ut Ἀμνισός, Κηφισός, Ἰλισσός.] Ἀμνοκῶν. Ovino inge-

nio praeditus, stultus, fatuus: tales enim sunt oves. Aristophanes: Et obserras siquis cirium sit orinis moribus, dē-
 ves, neque malus, et lites reformidans. Hoc est, qui cavet
 et metuit ne in molestias incidat. muki enim propter timidi-
 tatem et naturae humanitatem damnum pati malunt quam ius
 suum iudicio persequi. Huiusmodi igitur homines (inquit Poeta)
 Cilco speculatus et litis intentandae metu perterrefaciens facile
 calumniis vexabat. Ἀμνόν. Unius anni agnum. Ister in
 Atticis gradus aetatis hos recenset: ἄρνα, deinde ἀμνόν,
 inde ἀρνεῖόν. denique λιπογνώμονα. primum vero vocant
 etiam μοσχίον. Et ἀμνός masculinum, ovis mediae aetatis:
 cuius femininum est ἀμνὴ. Tres enim sunt ovium aetates,
 ἀρνός, ἀμνός, ἀρνεῖός. Et Ἀμνός Ἀμνώ, Attice, nomen
 proprium. Ἀμνοὶ τοὺς τρόπους. Id est placidi, stupidi,

Φεις, ἀπλοῖ, ὡς οἱ κριοί, ἢ μαλακοί. τὸ γὰρ ἄφ-
θεν πρόβατον ἔταν ἔχη τὴν μέσην ἡλικίαν, ἀμνὸς
καλεῖται. οἱ δὲ τὸν ἐκμαύσιον ἄρνα ἀμνὸν καλοῦσιν.

Ἄμμοάτιν. εἶδος ὄφειως.

Ἄμορητί. ἀκόπως.

Ἄμόρητοι.

Ἄμόθεν. ποθέν.

Ἄμολγός. τὸ μεσονύκτιον, ἦτοι καθ' ἣν ὥραν
ζῶα αὐτὰ ἀμέλονται. ἢ ἀφαιρέσει τοῦ γ, καθ' ἣν
142 αὐδαίς μολεῖ. ἢ ἀφαιρέσει τοῦ λ, καθ' ἣν αὐδαίς 10
μολεῖ.

Ἄμμον μετρεῖν. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀνη-
νύτων.

Ἄμορβός. ὁ ἅμα τιμὴ δρυῶν, ἀμορμὸς καὶ
ἀμορβός.

Ἄμόργεια. χρώματος εἶδος, ἀπὸ νήσου Ἄμορ-
γοῦπος. ὡς Θήραια ἀπὸ Θήρας νήσου.

Ἄμόρη. ἢ τρυγία.

Ἄμόργινον. ὅμοιον βύσσῳ καὶ πολυτελές. λέ-
γεται καὶ ἀμοργίνα Φηλυκῶς.

Ἄμοργίς. κυρίως ἡ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς γίνεται
ἐνδύματα ἀμόργινου λεγόμενα. ἢ ἡ τοῦ ἐλαίου ὑπο-
5 στάδμη, καὶ ἡ τρυξ τοῦ οἴνου. ἔστι δὲ ἡ ἀμοργίς
ὅμοιον ἀλεπίστῳ λίνῳ. περιλεπίζουσι δὲ αὐτὸ καὶ
ἐργάζονται. ἔστι δὲ σφόδρα λεπτὸν ὑπὸ τὴν βύσσον
ἢ τὴν κάρπασον.

Ἄμοργοί. πόλεως ὀλεθρος. Κρατῖνος Σερι-
φίοις. καλοῦσι δὲ καὶ μοργούς, τὸ ᾱ ἀφαιροῦντες,
ὡς περ καὶ ἐπ' ἄλλων· μαῦρον γὰρ τὸ ἀμαῦρον, καὶ
σφόδρον τὸ ἀσφόδρον καλοῦσιν.

Ἄμορῆαῖος. τὸν Σηῶν βασιλέα τῶν Ἄμορ-
ῆαίων. Ἄμωριον δὲ καὶ ὁ ἐκεῖθεν Ἄμωραῖος διὰ
15 τοῦ ὠ μεγάλου.

Ἄμορῆτις. Φηλυκόν. ὄνομα πόλεως.

Ἄμμορος. ὁ κακόμορος.

Ἄμοτον. ἀμότως, ἀκορέστως.

4. Zon. p. 143. Ἄμμοάτιν petitum ex v. Λιψάς. Voluit Ἀμμοράτιν. Neque vero temere videtur Hesychius in glossa Ἀμ-
μῶν, quamquam vitis inquinata, posuisse haec: καὶ ὄφεις. Κρηναῖοι. 5. Il. λ'. 637. Callimachi h. Dian. 25. Differt Zon.
p. 165. His subiectum libri vulgo neglecta, Ἀμόρητοι. ἀμνοὶ πρόοι, quorum pars ad superiora refertur. Vera Zon. p. 143.
Ἄ. ἀκαποδάστροι. Interpretationem istam expunxit. 7. Od. α'. 10. 8. Articulum om. A. Glossa Homeri celebrata νυκτὸς
ἀμολγῶ, de qua similia Suidas persequuntur Schol. Il. λ'. 173. Apollon. p. 110. sive Etym. M. p. 84. Eust. in Il. ο'. p. 1018. Novis-
simam explicationem tenuit Zon. p. 146. 12. V. praeter alios Zenob. l. 80. Cf. Jacobs. in Anthol. T. XI. p. 307. Burueius afert
Libanii Ep. 258. p. 127. 14. καὶ ἀμορβός om. vulg. Sed v. Zon. p. 143. Cf. Schol. Nicandri Ther. 340. 16. Locus hic apud
Scholiastam in Aristoph. Lysistr. 150. unde Suidas eum descripsit, sic legitur: οἱ μὲν χρώματος εἶδος τὴν ἀμόρηγν, οἱ δὲ ἀπὸ
θήσου Ἀμοργούτος τοὺς ἀμοργίτους χιτῶνας, ὡς τὰ θήρια ἀπὸ θήρας νήσου. Praeter Scholiastam hunc alii etiam scriptores
Ἀμόργινον genus coloris esse dixerunt. Stephani mutilator v. Ἀμοργίς· τὸ δ' ἀμόργινος χιτῶν χρώματος εἶδος. Sic enim ibi
lego pro ἴδιον. Eustath. in Dionys. Perieg. 526. Ἀμόργικος, χιτῶνος ἐπίθετον, ἀπὸ χρώματος ἴσως ἐλαιοχρόου τινός. Salma-
stus tamen in Solmi. p. 798. colorum hac voce denotari negat. Küst. Salmasium merito sequitur Berkelius. Sed de colore me-
dicato Aesete tradidit Etym. M. p. 129. Ceterum mirabilis accidit civitatis appellatio Ἀμοργούς. 17. Edebatur Θήραια, quod
id est etiam Zon. p. 149. Id Etym. Magni p. 85. ope correxit Pierseus in Moer. p. 44. Adde Valcken. de Aristob. p. 115. sq.
1. καὶ ἐπιμας cum Zon. p. 155. Verum Etym. M. p. 85. ὅμοιον βύσσῳ — σημαίνει δὲ καὶ τὴν πολυτελεῖ ἔσθητα. 2. Incredibilis
observatio, quamquam optimo quoque Harpocratonis libro comprobata. 3. Schol. Platonis p. 464. Consentit Eustathius l. 1.:
Παυσανίας δὲ οὐ τὸ Ἀιτικὸν Λεξικὸν ἄλλο τε ἐμφανέει, λέγων· Ἀμοργός ὅμοιον βύσσῳ· καὶ ὅτι ἀμοργίς κροῖος ἢ λινοκαλάμη,
ἔξ ἧς ἐνδύματα ἀμοργίδια καλούμενα, ὡς ὁ Κομμάκος ἐν Λυσιστράτῃ δηλοῖ. 4. Confundit hic Suidas [cum Zon. p. 149.] duas
voce, ἀμόρηγν et ἀμοργίς. Illa enim, non haec faecem olei significat. Küst. Haec fusius more suo disseruit Barker. in
Etym. M. p. 733. sqq. 5. Debetur ista Scholiis Aristoph. Lysistr. 736. Cf. v. Ἄλοπον. 7. ὑπὲρ Schol. Cf. Aeschin. in Ti-
march. p. 14. quo refertur videtur glossa Lex. Rhet. p. 204. 9. Locum hunc egregie illustrat Pausanias apud Eustathium in
Il. λ'. p. 868. Ὅτι Πausanίας φησὶν ὡς ἀμολγοὶ ἐλέγοντο καὶ οἱ ἀμέλγοντες τὰ κοινὰ ἴητορες καὶ διαφοροῦντες τὰ δημόσια. οἱ
δ' αὐτοὶ (φασί) καὶ μοργοί· ἢ ἀμοργοί, ἐκ τοῦ ἀμέργειν, ἦγον καρπολογεῖν. Idem in Od. ε'. p. 1608. Ἀμορῆος, πόλεως ὀλε-
θροῦ, οἱ δ' αὐτοὶ καὶ μοργοί, οἱ ἀμέλγοντες δηλαδὴ τὸ κοινὸν καὶ ἐμφυζόντες. Vide etiam Hesychium, et infra v. Μολγός. Küst.
Miror superiora πόλεως ὀλεθρος Hemsterhusium pro verbis Cratini habuisse. 10. Repetitur haec doctrina v. Μοργούς. 13. Cf.
v. Σηῶν. Spectat ad Iosuae XII. 2. Σιών β. τὸν Ἄμ. A. Idem praeceptum Etym. M. p. 86. Adde v. Ἀμωριον. 17. Glossa
Homericā. 18. Item glossa Homericā: vide vel Zon. p. 155.

simplices, ut agni, vel molles, nam ovis mas cum mediae
est aetatis, vocatur ἀμνός. Alii vero agnum unius anni vo-
cant ἀμνόν. Ἄμμοάτιν. Genus serpentis. Ἀμόρητι.
Sine labore. Ἀμόρητοι. Laborum immunes. Ἀμόθεν.
Allicunde. Ἀμολγός. Media nox, illud videlicet tempus,
quo animalia non mullentur. Vel subtractio γ: tempus quo
nemo ambulat; vel subtractio λ, quo nemo laborat. Ἄμ-
μον μετρεῖν. Arenam metiri. Dicitur de rebus quae fieri
nequeant et inanes sunt. Ἀμορβός. Qui aliquem comita-
tur, quasi ἀμορμός. Ἀμόργεια. Coloris genus, ab insula
Amorga dicitur: ut Theraca ab insula Thera. Ἀμόρηγν.
Amurca. Ἀμόργινον. Linum simile bysso, idque pretio-

sum, dicitur etiam femininum ἀμόργινα. Ἀμοργίς. Prop-
rie sic vocatur linum, ex quo sunt vestes amorginae dicitae.
Item faex olei vel vini. Est autem amorgis lino non decorti-
cato similis; sed cortice detracto vestes ex eo conficiunt. est
autem valde tenuis, ad speciem hyssi vel carbasii. Ἀμορ-
γοί. Reipublicae pernicies. Cratinus Seriphitis. Eodem etiam
vocant μοργούς, sublato α: id quod etiam in aliis vocibus acci-
dit; nam μαῦρον dicitur, quod est ἀμαῦρον, et σφόδρος,
quod est ἀσφόδρος. Ἀμορῆαῖος. Sive regem Amorrhae-
orum. Ἀμωριον vero et qui inde dicitur Ἀμωραῖος, per ὠ scri-
bitur. Ἀμορῆτις. Femininum, ab Amorio, urbis nomine.
Ἀμμορος. Infelix. Ἄμοτον. Indesinenter, insatiabiliter.

Ἄμοῦς Αἰγύπτιος. Οὗτος νέος ὢν παρη-
τεῖτο τὸν γάμον. ὡς δέ τινες τῶν προσηκόντων πα-
ρήρουν μὴ καθυβρίζειν τὸν γάμον, ἀλλὰ γυναῖκα
ἄγεσθαι, πείθεται καὶ ἔρχεται ἐπὶ γάμον. καὶ
πολλὰ παλαιέσας τῇ παρθένῳ πείθει αὐτὴν πρὸς
τοῦ συνελθεῖν ἀποτάξασθαι τῇ βίῳ τῇ κοσμηκῇ.
καὶ ἀποταξάμενοι ἄμφω ἐπὶ τὸ ὄρος τῆς Νιτρίας
χωροῦσι, καὶ βραχὺν χρόνον συνασκούντες, ἰδίᾳ τὴν
ἄσκησιν ἐποιήσαντο. τούτου τοῦ Ἄμοῦ τὴν ψυχὴν
ἀναλαμβάνουμένην ὁ Ἀντώνιος ἐθεάσατο. οὗτος ποτε
ἑαυτὸν γυμνὸν οὐκ ἐθεάσατο, λέγων ἀπρεπὲς εἶναι
τῇ μοναχῇ καὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα γυμνὸν θεάσασθαι.
Ἐγένετο δὲ καὶ Αἰδύμος ἄλλος μοναχός, ὃς ἐνενή-
κοντα ἔτη βίους οὐδενὶ ἀνθρώπων συνέμεινεν ἄχρι
τῆς τελευτῆς.

[Ἄμουργοὶ λαμπτήρες.]

Ἄμουσα. ἀτερπῆ, ἀηδῆ, ἀπαίδευτα. Ἀριστο-
φάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.

Ἄλλως τ' ἄμουσόν ἐστι ποιητὴν ἰδεῖν
ἀγρεῖον ὄντα καὶ δασύν. σκέψαι δ' ὅτι

Ἰβυκος ἐκεῖνος κ' Ἀνακρέων ὁ Τῆιος. καὶ τὰ
ἔστις.

Ἄμοχθεῖ. χωρὶς κόπου.

Ἄμῶμενοι. θερίζοντες. καὶ Ἄμμῶσιν ὁμοίως.
Ἀριστοφάνης.

Τοὺς ἀλλοτρίους ἀμῶν στάχνας τούτους
ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαιεῖ κάποδόσθαι λέγεται.
τουτέστιν, ὁ Κλέων τοὺς ἀλλοτρίους καμάρτους αὐ-
τὸς καρπούμενος.

Ἄμμων. Ἄμμωνός. Πέμπει παρὰ βασιλεῖα
ἵππον χρυσοχάλινον καὶ ψέλια καὶ ἀκινάκας καὶ
ἄμμων.

Ἄμμωμος. ὁ καθαρὸς καὶ ἀναίτιος. Δαβὶδ.
Τοῦ κατατοξεῦσαι ἐν ἀποκρύφοις ἄμμων.

Ἄμμων. ὄνομα θεοῦ Ἑλληνικοῦ. Ἀριστοφά-
νης Ὀρνισιν.

Ἐσμέν δ' ὑμῖν Ἄμμων, Δελφοί, Δωδώνη,
Φοῖβος Ἀπόλλων. (ταῦτα μαντεία)

ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐς ὄρνις οὕτω πρὸς
ἔργα τράπεσθε.

Ἄμμωνιανός, Γραμματικός, κοσμούμενος τῇ
συγγενεῖα Συριανοῦ, καὶ ἕμα τῇ συμφύτῳ ὁμοι-
τητι τῶν τε ἡθῶν καὶ τοῦ σώματος, κατὰ τὸν
Ὀμηρον,

εἰδός τε μέγθός τε φωνήν τ' ἄγχιστα ἐφίκει.

τὸ τε γὰρ σῶμα καλὸς τε καὶ μέγας ἦν ἐκάτερος, ἔτι
προσὴν ὑγεία καὶ ἰσχύς οὐδὲν ἀποδέουσα τῆς ἄλλης
εὐφυίας τοῦ τε ἕλου καὶ τῶν μερῶν. ἢ τε ψυχῇ
ἔρρωτο πρὸς τὸ βέλτιστον αὐτοῖς τὸ ὁμοιότροπον.

25 ἄλλ' ὁ μὲν θεοφιλέστερος ἦν ὁ Συριανός καὶ τῷ ὄντι

1. De Amo sua delibavit Suidas e Socratis Histor. Eccles. IV. 23. Addit Reinesius Palladii Laus. 9. sqq. 7. Νιτρίας Α. 9. Ἄμῶν
Med. Ἄμοῦν Β. Ε. 16. Gl. om. Α. Β. irrepsitque in Zon. p. 141. λαμπτήρας φωταγωγοὶ etiam huius liber Par. 2534. Ceterum
haec Empedocleis fuit dictio: v. Sturz. p. 618. sq. Distinguebatur ante λαμπτήρες. 17. Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις
v. 165 — 7. Vide supra v. Ἀγέλης. 23. V. Blomf. gl. Ptom. 216. 25. Ἀριστοφάνης] Versus Aristoph. Equ. 391. neglige-
ter habitus Suidas descripsit ex Schol. Eccl. 146. Similiter v. Ἀγωναθήσονται, ubi quaedam emendatius auctiusque leguntur.
3. Ἀμμωνός, Parthorum puta scriptor. 6. ψέλια vulg. 8. Δαβὶδ Psalms. LXIII, 5. Eadem Zon. p. 146. 10. Κῆτερο vi-
debat legendum Ἄμβροδ: nisi placeret Ἑλληνικὸν sic interpretari, ut esset idem quod Ἰβυκοῦ, i. e. gentilis. Haec quidem
Reinesii fuit Var. Lecti. III. p. 474. (v. in Ἠσέχιος Ἀλλήσιος) sententia, in qua habuit sibi assentientem Büchlium *de Staatsh.*
d. Ath. II. p. 258. Sed Ἄμμων Ἰβυκός θεός Endocia p. 48. 10. Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν v. 721, 22. 13. ταῦτα μαντεία om. vulg.
et Gaisf. 14. πῶς ἔπιεντα τρέπεσθε Aristoph. Porsonus tamen ab Suida duxit coniecturam πρὸς τὰς τρ. 22. Dispicet
membrorum iunctura: malim equidem ἐπεὶ προσὴν, assumpta scriptura Α. καὶ ἐπὶ ἰσχύς. 24. Oratio me iudice tum corruptione
verborum tum defectu laborans. Suppleendum certe κατὰ post αὐτοῖς. 25. Cf. v. Συριανός.

Ἄμοῦς Αἰγύπτιος. Amus. Hic cum esset adolescens, nu-
ptias aversabatur, sed cum nonnulli ex propinquis eum hortaren-
tur, ut ne coniugium contemneret, sed uxorem duceret, paruit
illo ei nuptias celebravit. Virginem autem multis verbis adhor-
tatus, ei persuadet ut ante concubitum vitae saeculari renun-
ciaret. Cum igitur ambo renunciassent, in montem Nitriae se-
cesserunt; cumque exiguo tempore vitam monasticam simul egis-
sent, postea eorsum eandem sectam instituerunt. Huius Ami
cum anima recipitur in coelum, Antonius eam vidit. Idem
nunquam se nudum vidit: indecorum esse monacho dicens vel
suum ipsius corpus nudum conspiceret. Fuit etiam alius mona-
chus Dilymus, qui cum annos XC. vixisset, ad obitum usque
nullius hominis contuberculo usus est. [Ἄμουργοὶ λαμπτή-
ρες.] Ἄμουσα. Inlucunda, ingrata, agrestia. Ari-
stophanes Θεσμοφοριαζούσαις: Ceteroquin illepidum est, πο-
τῶν εἶδεν ἀγρεῖον καὶ δασύν. Cogita vero Ibycum illum
et Ἀνακρέοντα Τῆιον: et quae sequuntur. Ἄμοχθεῖ.
sine labore Ἄμῶμενοι. Meteutes. Et Ἄμμῶσιν, metunt.

Aristophanes: Deinde risu alienam metere messem. Nunc
autem spicas illas, quas illinc adduxit, ligno alligatus ste-
cat, et vendere vult. Hoc est, Cleo fructum ex alienis labo-
ribus capiens. Ἄμμων. Arriaus: Mittit regi equum
aureo freno ornatum et armillis et acinacis et amonium.
Ἄμμωμος. Purus et innocens. David: Et in locis occultis in-
nocentem sagittis confodiat. Ἄμμων. Nomen dei Graeca-
nici. Aristophanes in Aribus: Sumus enim vobis Ammon, Del-
phi, Dodona, Phoebus Apollo: nulli enim operi vos accipietis,
priusquam aves consulueritis. Ἄμμωνιανός. Am-
monianus, grammaticus, insignis propinquitate, quem na-
turali tam morum quam corporis similitudine referebat, quippe
similis ei quam maxime, ut cum Homero loquar, et specie et
statura et habitu, nam et corpore pulchro atque procero uter-
que praestitit, et vero contigerat illis sanitas et robur reli-
quis naturae dotibus non inferius, sive totum sive partes spe-
ciarentur; et vigor aderat animorum propter affinitatem me-
rum ad bona consequenda. At Syriano deo carior erat et vero

φιλόσοφος, ὁ δὲ ἡγάπα τὴν ἐπὶ ποιητῶν ἐξεργάσει
καὶ διορθώσει τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως καθήμενην
τέχνην. Οὗτος ἦν Ἀμμωνιανός, ὃς κεκτήσθαι συμ-
βέβηκεν ὄνον σοφίας ἀκροατήν.

Ἀμμώνιος, φιλόσοφος, Ἀλεξανδρεὺς, ὁ ἐπι- 5
κληθεὶς Σακκῆς. οὗτος ἀπὸ Χριστιανῶν γέγονεν
Ἕλληνας, ὃς φησι Πορφύριος.

Ἀμμώνιος, Ἀμμωνίου, Ἀλεξανδρεὺς, Ἀλε- 143
ξάνδρου γνώριμος, ὃς κατὰ διεδέξατο τὴν σχολὴν
Ἀριστοτέλους, πρὸ τοῦ μοναρχῆσαι τὸν Ἀργουσιανόν.
Ἀμμωνιανός. Ῥωμαῖος, συγκλητικὸς γεγο-
νώς.

Ἀμωρίης. Πισαίου νόθος υἱός.

Ἀμώριον καὶ Ἀμωραῖος. Ἀμοῦράϊος δέ.

Ἀμωσγέπως. ὅπως δὴ ποτε, ἐν γέταιν, κατ' ὄν-
τινων τρόπον.

Ἀμπαλίνουρος. ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδόν.

Φιλέταυρος Μελεάγρου.

Οὐ πρὸς γυναῖκός ὁ κόρος· αἶμαδ' ἢ κόρη
ἢ ἀπὸ ἄμπαλίνουρος.

Ἀμπαύσας. ἀναπαύσας. Ὁ δὲ ἀμπαύσας αὐ-
τὸς, ὅσον τὴν πρώτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς προ-
ελθεῖν.

Ἀμπελεών. ἡ ἀμπελοφυττός γῆ.

Αὐτός θ' ὁ σχεδὸν ἀμπελεών.

Ἀμπέλειος βότρυς, διφθογγον. Ἀμπέλιος
δὲ ὄνομα κύριον, διὰ τοῦ ἰ. καὶ θηλυκὸν ἀμπε-
λόεσσα, γῆ ἀμπελοφυττός. καὶ ἀμπελονοργεῖον.

1. ὁ δὲ ἡγάπα — λέγην servavit eam Photius p. 339. b. (1040.) Cuius rei proximaeque memoriae animadversio facile Küsteri
persuasit, ut integrum articulum de Ammoniano ad auctoritatem Damasci referret. 2. καθήμενη A. B. et Photius: καθήμε-
νην Edd. ante Gaisf. 3. Idem Photius liberius sermone portentum istud asiini collaudavit, qui studio pōesis adeo captus fue-
rit, ut ea causa pabulum saepe negligeret: Οὗτος ἦν Ἀμμωνιανός, ὃς συνέβη κεκτήσθαι ὄνον, ὃν φησὶν ἀκροάμενον πολλῶν
τῶν ποιητικῶν μαθημάτων τροφῆς ἀμελεῖν, καίτοι καὶ ἐκ παρασκευῆς καὶ λιμῶντιν ἠναγκασμένον· οὕτως ὡφθη φιλομαθῆ-
σαι ποιητικῆς ἀλοῦς ὁ ὄνος. Quae repetuntur in v. "Ὀνος λέως. 5. De hoc Ammonio vide Hieronymum in Catalogo Scriptorum
Ecclesiasticorum, Valesium in Ammian. Marcellinum XXII, 16, 16. et Ionsium de Scriptoribus Hist. Philos. III, 13. Küst. Adde
his diligentiores Ruhkenium de Long. §. 5. 6. Küsterus cum de nomine Σακκῆς excitasset Ammianum et Theodoretum ἑ-
ραπειν. Serm. VI. p. 573. Ἐπὶ τοῦτου δὲ Ἀμμώνιος, ὁ ἐπὶ τὴν Σακκῆς, τοῖς σάκκοις καταλιπὼν, οἷς μετέφερε τοῖς πρῶτοις
τῶν φιλόσοφων ἡπάσατο βίαν, his observationem suam absolvit. „De huius Ammonii scriptis nihil hodie exstat. Nam commen-
tariū in Aristotelem alterius sunt Ammonii, Hermiae filii (de quo vide Photium C. CLXXXI. in fine), et Vita Aristotelis quae
hodie sub nomine Ammonii circumfertur, an eius sit non satis constat, quibusdam eam Philopono tribuentibus." Ib. οὗτος.
Πορφύριος.] Ammoniam hanc a Christiana fide ad gentium religionem descivisse contra Porphyrium negam Eusebius Hist.
Ecc. VI, 19. et Hieronymus in Catalogo Scriptor. Eccles. Küst. οὕτως Med. Omnia cum vulg. Zon. p. 146. 8. Ἀμμώνιος.
Ἀμμωνίου Ἀλεξ.] Locum hunc, pessime antea a librariis acceptum, ex MSS. in integrum restitui. Excidit enim in priori-
bus edd. vox Ἀμμώνιος [adde etiam Ἀλεξανδρεὺς], et quae deinceps sequuntur cum praecedenti articulo absque ulla distinctio-
nis nota cohaerebant; quamvis Ammonius, de quo hic agitur, a superiori sit omnino diversus. Lacuna huius loci suboluerat sa-
gacissimo Ionsio II, 11. Küst. Eulocia vero p. 56. Ἀμμώνιος, φιλόσοφος, ὁ καλούμενος Ἀλεξανδρεὺς· οὗτος διεδέξατο — Ἀ-
ργουσιανόν. Ἀλεξανδρῶν] Alexandrum Miletum hunc Anonymus ap. Gaisf. esse putat, de quo supra Suidas tradidit. 9. Schol.
Π. 397. Ἀμμωνίῳ τῷ διαδεδεγμένῳ τὴν σχολὴν. 11. Sub Commodo, monente Reinesio. Ῥώμιος vel Ῥώμιος A. E. 13. Le-
gendum est Ἀμωρίης, Πισαίου νόθος υἱός, ut recte monuit Mansuetus in Harpocratonem v. Ἀμωρίης. Küst. Suidas opti-

morum Harpocr. librorum scripturam expressit. 14. Sic A. B. Ἀμωρος, πόλις, Ἀμοῦράϊος δέ (mg. Ἀμώριον καὶ) E. Reli-
qui libri: Ἀμώριον καὶ Ἀμωρος. πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας. ὁ πόλις Ἀμωριεύς. Cf. v. Ἀμοῦράϊος. Vtiorum scribendi ra-
tionem decutus est Steph. Byz. v. Ἀμωριον. Deinde Zon. p. 157. Ἀμωριαίης: quo referri possit illud Suidae Ἀμωραῖος.
1. ἐν γέ Reinesius ex Harpocr. et Etym. M. p. 95. Obstant Schol. Plat. p. 312. et Lex. Seg. p. 389. Nec dubito quin vulgatum con-
firmetur voce μερικῶς. quam Eust. in Od. α. p. 1383. usurpat, ubi vitiose scribitur μερικῶς. Malebat tamen Gaisf. ἐν γέ. sub-
lectis Porsoni annotatione. „Lege ἐν γέ τιμὴ τρέπω. Sic infra v. Ἀπολλήσας pro ἐν γέ τῆ τρέπω reponendum ex Med. ἐν γέ

τῆ τρέπω. Vocula τῆ Timaeo quoque restituenda p. 20. et τρέπω Etym. M. p. 95, 20." 3. Ἀμπαλίνουρος] Ἀμπαλίνουρος
B. E. item in exemplo, ἀμπαλίνουρος post Toup. I. p. 33. edidit Gaisf. Sed Biomefidius gloss. Aesch. Prom. 149. ἀμπαλινούρος.
5. ὄλος Toupus, ὁ χορός probabiliter Porson. Advers. p. 295. Nihil iuvat Zon. p. 146. 8. προδιελθεῖν libri quidam Zon.
p. 159. 10. Vocem ἀμπελεών illustrat Eust. in Od. η. p. 1573. ἢ om. vulg. 11. Verba Leonidae Tar. LIV. 2. A. P. VI, 226.
ὁ σχεδὸν distincte Küst. ὁ σχεδὸν Med. Porro λιτός θ' Suid. in v. Αὐτός et Zon. p. 146. repositum a Gaisf. cum A. B. E. pro vulg.
λιτός θ'. Idem post Ἀμπελεών expruxit cum MS. Ζῆνι ἐν τῷ Αἴγα. ἔχθρον γὰρ εἶναι δοκεῖ τὸ ζῶν τῆ ἀμπέλω: quamquam Αἴγα
articulum frustra quaesieris. 12. 13. διφθογγον et διὰ τοῦ ἰ praebuit SGerm. liber apud Bastium in Gregor. p. 35. Cf. Zon.
p. 146. Ceterum Ἀμπέλειος et quae sequuntur cum superioribus olim coaluerant. 14. Perperam haec ita distinguebantur ἀμ-
πελόεσσα. γῆ ἀμπ. Cf. Etym. M. p. 86, 40. ἀμπελονοργεῖον Aeschines de F. Leg. p. 49. ubi Bekkerus e libro mediocris notae
praetulit ἀμπελω.

philosophus, alter vere diligebat artem, quae in poetarum
narratione Graecoque dictionis emendatione haereret. Hic
est Ammonianus ille, cui obtigerat aetnae sapientiae discen-
das cupidus. Ἀμμώνιος. Ammonius, philosophus
Alexandrinus, cognomine Saccas. Hic ex Christiano factus
est ethnicus, teste Porphyrio. Ἀμμώνιος. Ammo-
nius, Ammonii filius, Alexandri discipulus, qui in schola Ari-
starchi successor fuit, antequam Augustus principatum adeptus
esset. Ἀμμωνιανός. Senator fuit Romanus. Ἀμω-
ρίης. Sprutius Pisathnae filius. Ἀμώριον. Ἀμωραῖος:

contra Ἀμοῦράϊος. Ἀμωσγέπως. Quomocumque. ali-
qua ex parte, quacunq; ratione. Ἀμπαλίνουρος. Qui
eadem via revertitur. Philetarus Meleagro: Non decet mu-
lierem in publicum prodire: domum abi, puella, revertens
unde venisti. Ἀμπαύσας. Quiescere iubens. Ille cum ius-
sisset eos tantum requiescere, donec prima noctis vigilia prae-
terisset. Ἀμπελεών. Vineae. Et macra haec quae fini-
tima est vinea. Ἀμπέλειος βότρυς, per diphthongum
scribitur; contra Ἀμπέλιος nomen proprium, per ἰ litteram; item
ἀμπελόεσσα seminum, ager vite consitus; porro ἀμπελονοργεῖον.

Ἀμοῦς Αἰγύπτιος. Οὗτος νέος ὢν παρη-
τεῖτο τὸν γάμον. ὡς δέ τινες τῶν προσηκόντων πα-
ρήκον μὴ καθυβρίζειν τὸν γάμον, ἀλλὰ γυναῖκα
ἄγεσθαι, πείθεται καὶ ἔρχεται ἐπὶ γάμον. καὶ
πολλὰ παραινέσας τῇ παρθένῳ πείθει αὐτὴν πρὸς
τοῦ συνελθεῖν ἀποτάξασθαι τῇ βίῳ τῇ κοσμικῇ.
καὶ ἀποταξάμενοι ἄμφω ἐπὶ τὸ ὄρος τῆς Νιτρίας
χωροῖσι, καὶ βραχὺν χρόνον συνασκούντες, ἰδίᾳ τὴν
ἄσκησιν ἐποιήσαντο. τούτου τοῦ Ἀμοῦ τὴν ψυχὴν
ἀναλαμβάνουμένην ὁ Ἀντώνιος ἐθεάσατο. οὗτός ποτε
ἑαυτὸν γυμνὸν οὐκ ἐθεάσατο, λέγων ἀπρεπές εἶναι
τῇ μοναχῇ καὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα γυμνὸν θεάσασθαι.
Ἐγένετο δὲ καὶ Αἰδύμος ἄλλος μοναχός, ὃς ἐνετί-
κοντα εἴη βιοτὸς οἰδεῖ ἀνθρώπων συνέμεινεν ἄχρι
τῆς τελευτῆς.

[Ἀμουργοὶ λαμπτήρης.]

Ἀμουσα. ἀτερπῆ, ἀηδῆ, ἀπαιδένια. Ἀριστο-
143 ἰράνης ἐν Θεομορφορῶσιν.

Ἄλλως τ' ἄμουσόν ἐστι ποιητὴν ἰδεῖν
ἀγρεῖον ὄντα καὶ δασύν. σκέψαι δ' ὅτι

Ἰβυκος ἐκεῖνος κ' Ἀνακρέων ὁ Τῆιος. καὶ τὰ
ἔστις.

Ἀμοχθεῖ. χωρὶς κόπου.

Ἀμώμενοι. θερίζοντες. καὶ Ἀμώσιν ὁμοίως.
Ἀριστοφάνης.

Τοὺς ἀλλοτρίους ἀμῶν στάχνας τούτους
ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαιεῖ κἀποδόσθαι λέγεται.
τουτέστιν, ὁ Κλέων τοὺς ἀλλοτρίους καρμάτους αὐ-
τὸς καρπούμενος.

Ἀμωμον. Ἀψιδανός. Πέμπει παρὰ βασιλέα
ἵππον χρυσοχάλινον καὶ ψέλια καὶ ἀκινάκας καὶ
ἄμωμον.

Ἀμωμος. ὁ καθαρὸς καὶ ἀναίτιος. Δαβὶδ.
Τοῦ κατατοξεῦσαι ἐν ἀποκρύφοις ἄμωμον.

Ἀμμων. ὄνομα θεοῦ Ἑλληνικοῦ. Ἀριστοφά-
νης Ὀρνισιν.

Ἐσμέν δ' ἐμῖν Ἀμμων, Δελφοί, Δωδώνη,
Φοῖβος Ἀπόλλων. (ταῦτα μαντεία)

ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐς ὄρνις οὕτω πρὸς
ἔργα τράπεσθε.

Ἀμμωνιανός, Γραμματικός, κοσμούμενος τῇ
συγγενεῖ Συριανοῦ, καὶ ἕμια τῇ συμφύτῳ ὁμοι-
τητι τῶν τε ἡδῶν καὶ τοῦ σώματος, κατὰ τὸν
Ὀμηρον,

εἶδός τε μέγεθός τε φωνὴν τ' ἄγχιστα ἐφίκει.

τὸ τε γὰρ σῶμα καλὸς τε καὶ μέγας ἦν ἐκάτερος, ἔτι
προσῆν ὑγεία καὶ ἰσχύς οὐδὲν ἀποδέουσα τῆς ἄλλης
ἐδραίας τοῦ τε ἧλου καὶ τῶν μερῶν. ἦ τε ψυχὴ
ἐρῆωτο πρὸς τὸ βέλτιστον αὐτοῖς τὸ ὁμοιότροπον.

25 ἀλλ' ὁ μὲν θεοφιλέστερος ἦν ὁ Συριανός καὶ τῷ ὄντι

1. De Amo sua delibavit Suidas e Socratis Histor. Eccles. IV, 23. Addit Reinesius Palladii Laus. 9. sqq. 7. Νητιάς Α. 9. Ἀμῶν
Med. Ἀμοῦν Β. Ε. 16. Gl. om. Α. Β. irrepsitque in Zon. p. 141. λαμπτήρης φωταγωγῶν etiam huius liber Par. 2534. Ceterum
haec Empedocles fuit dictio: v. Sturz. p. 618. sq. Distinguebatur ante λαμπτήρης. 17. Ἀριστοφάνης ἐν Θεομορφορῶσιν
v. 165 — 7. Vide supra v. Ἀγρέϊος. 23. V. Blomf. gl. Pfom. 216. 25. Ἀριστοφάνης] Versus Aristoph. Equ. 391. negligenter
habitos Suidas descripsit ex Schol. Eccl. 146. Similiter v. Ἀγανανθήσονται, ubi quaedam emendatius auctiusque leguntur.
3. Ἀψιδανός. Parthiorum puta scriptor. 6. ψέλια vulg. 8. Δαβὶδ Psalm. LXIII, 5. Eadem Zon. p. 146. 10. Κῆστρον vi-
debatur legendum Ἰβυκῶν: nisi placeret Ἑλληνικῶν sic interpretari, ut esset idem quod Ἰβυκῶν, i. e. gentilis. Haec quidem
Reinesii fuit Var. Lect. III. p. 474. (v. in Ἠσχυῖος Ἀπλήσιος) sententia, in qua habuit sibi assentientem Büchhium die Staatsk.
d. Ath. II. p. 258. Sed Ἀμμων Ἰβυκός θεός Eudocia p. 48. 10. Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν v. 721, 22. 13. ταῦτα μαντεία om. vulg.
et Gaisf. 14. πρὸς ἑπαιτὰ τρέπεσθε Aristoph. Porsonus tamen ab Suida duxit coniecturam πρὸς τὰ γὰρ τρ. 22. Dispicet
membrorum iunctura: nullum equidem ἐπεὶ προσῆν, assumpta scriptura Α. καὶ ἐν ἰσχύς. 24. Oratio me indice tum corruptione
verborum tum defectu laborans. Supplendum certe κατὰ post αὐτοῖς. 25. Cf. v. Συριανός.

Ἀμοῦς Αἰγύπτιος. Amus. Hic cum esset adolescens, nup-
tias aversabatur. sed cum nonnulli ex propinquis eum hortaren-
tur, ut ne coniugium contemneret, sed uxorem duceret, paruit
illo et nuptias celebravit. Virgineam autem multis verbis adhor-
tatus, ei perquadet ut ante concubitu vitam saeculari renun-
ciaret. Cum igitur ambo renunciassent, in montem Nitriae se-
cesserunt; cumque exiguo tempore vitam monasticam simul egis-
sent, postea eorundem eandem sectam instituerunt. Huius Ami
cum anima recipere in coelum, Antonius eam vidit. Idem
nunquam se nudum vidit: indecorum esse monacho dicens vel
suum ipsius corpus nudum conspiceret. Fuit etiam alius mona-
chus Didymus, qui cum annos XC. vixisset, ad obitum usque
nullius hominis contuberculo usus est. [Ἀμουργοὶ λαμπτ.
Lucernae.] Ἀμουσα. Iuivucunda. ingrata, agrestis. Ari-
stophanes Theamorphiazusis: Ceteroquin illepidum est, poe-
tam videre agrestem et hirsutum. Cogita vero Ibycum illum
et Anacreontem Teium: et quae sequuntur. Ἀμοχθεῖ.
sine labore. Ἀμώμενοι. Meientes. Et Ἀμώσιν, metunt.

Aristophanes: Deinde risus alienam metere messem. Nunc
autem spicas illas, quas illinc adduxit, ligno alligatus sic-
cat, et rendere vult. Hoc est, Cleo fructum ex alienis labo-
ribus capiens. Ἀμωμον. Arrianus: Mittit regi equum
aureo freno ornatum et armillis et acinacis et amomum.
Ἀμωμος. Purus et innocens. David: Et in locis occultis in-
nocentem sagittis confodiat. Ἀμμων. Nomen dei Graeca-
nici. Aristophanes in Aribus: Sumus enim vobis Ammon, Del-
phi, Dodona, Phoebus Apollo: nulli enim operi vos accingit-
tis, priusquam aves consulueritis. Ἀμμωνιανός. Am-
monianus, grammaticus, insignis propinquitate, quem na-
turali tam morum quam corporis similitudine referebat, quippe
similis ei quam maxime, ut cum Homero loquar, et specie et
statura et habitu. nam et corpore pulchro atque procero uter-
que praestitit, et vero contigerat illis sanitas et robur reli-
quis naturae dotibus non inferius, sive totum sive partes spe-
ciarentur; et vigor aderat animorum propter affinitatem mo-
rum ad bona consequenda. At Syriano deo carior erat et vero

φιλόσοφος, ὁ δὲ ἡγάπα τὴν ἐπὶ ποιητῶν ἐξεργίσει καὶ διορθώσει τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως καθημένην τέχνην. Οὗτος ἦν Ἀμμωνιανός, ὃς κεκτήσθαι συμβέβηκεν ὄνον σοφίας ἀκροατῆν.

Ἀμμώνιος, φιλόσοφος, Ἀλεξανδρεὺς, ὁ ἐπι- 5 κληθεὶς Σακκῆς. οὗτος ἀπὸ Χριστιανῶν γέγονεν Ἕλληνας, ὡς φησι Πορφύριος.

Ἀμμώνιος, Ἀμμωνίου, Ἀλεξανδρεὺς, Ἀλε- 14 ξάνδρου γνώριμος, ὃς καὶ διεδέξατο τὴν σχολὴν Ἀριστοτέλους, πρὸ τοῦ μοναχῆσαι τὸν Ἀβγόνιστον. 10

Ἀμμωνιανός. Ῥωμαῖος, συγκλητικὸς γεγο- νώς.

Ἀμωρίης. Πισαίου νόθος υἱός.

Ἀμώριον καὶ Ἀμωραῖος. Ἀμορῆαῖος δέ.

Ἀμωσγέπως. ὁπωςδήποτε, ἐν γέ τι, κατ' ἴν- τικαῶν τρόπον.

Ἀμπαλίνωρος. ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδὸν. Φιλέταυρος Μελεάγρου.

Ὁ πρὸς γυναῖκας ὁ κόρος· αἰκᾶδ' αἰ κόρη ἔπιθ' Ἀμπαλίνωρος.

Ἀμπαύσας. ἀπαύσας. Ὁ δὲ ἀμπαύσας αὐ- τούς, ἦσαν τὴν πρώτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς προ- ελθεῖν.

Ἀμπελεών. ἡ ἀμπελόφυτος γῆ.

Αὐτός θ' ὁ σχεδὸν ἀμπελεών.

Ἀμπέλεις βότρυς, δίφθογγον. Ἀμπέλιος δὲ ἴδιον κίτριον, διὰ τοῦ ἰ. καὶ θηλυκὸν ἀμπε- λόεσσα, γῆ ἀμπελόφυτος. καὶ ἀμπελουργεῖον.

1. ὁ δὲ ἡγάπα — λέγην φερνανι. eiam Photius p. 339. b. (1040.) Cuius rei proximaque memoriae animadversio facile Küsteru persuasit, ut integrum articulum de Ammoniano ad auctoritatem Damasii referret. 2. καθημένην A. B. et Photius: καθήμε- νην Edd. ante Gaisf. 3. Idem Photius liberiore sermone portentum istud asini collaudavit, qui studio p̄oesis adeo captus fue- rit, ut ea causa pabulum saepe negligeret: Οὗτος ἦν Ἀμμωνιανός, ὃ συνέβη κεκτήσθαι ὄνον, ὃν ἦσαν ἀκροώμενον πολλῆς τῶν ποιητικῶν μαθημάτων τροφῆς ἀμελεῖν, καίτοι καὶ ἐκ παρασκευῆς καὶ λιμώτεϊν ἠναγκασμένον· οὕτως ὡψθη φιλομαθῆς ποιητικῆς ἀλούς ὁ ὄνος. Quae repetuntur in v. "Onos λέως. 5. De hoc Ammono vide Hieronymum in Catalogo Scriptorum Ecclesiasticorum, Valesium in Ammian. Marcellinum XXII, 16, 16. et Iosium de Scriptoribus Hist. Philos. III, 13. Küst. Adde his diligentiore Ruhnkenium de Long. §. 5. 6. Küsterus cum de nomine Σακκῆς excitasset Ammianum et Theodoretum ἑ- ραπειν. Serm. VI. p. 573. Ἐπὶ τοῦτου δὲ Ἀμμώνιος, ὁ ἐπὶ λέγει Σακκῆς, τοῖς σάκκοις καταλιπὼν, οἷς μετέφερε τοῖς περὶ τῶν φιλοσόφων ἡπάσατο βίον, his observationem suam absolvit. „De huius Ammonii scriptis nihil hodie exstat. Nam commen- taril in Aristotelem alterius sunt Ammonii, Hermiae filii (de quo vide Photium C. CLXXXI. in fine), et Vita Aristotelis quae hodie sub nomine Ammonii circumfertur, an eius sit non satis constat, quibusdam eam Philopono tribuentibus." Ib. οὗτος. [Πορφύριος.] Ammonium hunc a Christiana fide ad gentium religionem descivisse contra Porphyrium negam Eusebius Hist. Eccl. VI, 19. et Hieronymus in Catalogo Scriptor. Eccles. Küst.: οὕτως Med. Omnia cum vulg. Zon. p. 146. 8. Ἀμμώνιος. Ἀμμωνίου Ἀλεξ.] Locum hunc, pessime antea a libraribus acceptum, ex MSS. in integrum restitui. Excidit enim in priori- bus edd. vox Ἀμμώνιος [adde etiam Ἀλεξανδρεὺς], et quae deinceps sequuntur cum praecedenti articulo absque ulla distinctio- nis nota cohaerebant; quamvis Ammonius, de quo hic agitur, a superiori sit omnino diversus. Lacuna huius loci suboluerat sa- gacissimo Iosio II, 11. Küst. Eudocia vero p. 56. Ἀμμώνιος, φιλόσοφος, ὁ καλούμενος Ἀλέξανδρος· οὗτος διεδέξατο — Ἀ- γύστον, Ἀλεξάνδρον] Alexandrum Miletium hunc Anonymus ap. Gaisf. esse putat, de quo supra Suidas tradidit. 9. Schol. P. L. 397. Ἀμμωνίῳ τῷ διαδεξιμένῳ τὴν σχολὴν. 11. Sub Commodo, monente Reinesio. Ῥώμιος vel Ῥώμιος A. E. 13. Le- gendum est Ἀμωρίης, Πισαίου νόθος υἱός, ut recte monuit Manassacus in Harpocratonem v. Ἀμωρίης. Küst. Suidas opti-

morum Harpocr. librorum scripturam expressit. 14. Sic A. B. Ἀμωρος, πόλις, Ἀμορῆαῖος δέ (mg. Ἀμώριον καὶ) E. Reli- qui libri: Ἀμώριον καὶ Ἀμωρος. πόλις τῆς μεγάλης Ἐφουσίας. ὁ πόλις Ἀμωριεύς. Cf. v. Ἀμορῆαῖος. Veriorem scribendi ra- tionem secutus est Steph. Byz. v. Ἀμόριον. Deinde Zon. p. 157. Ἀμωριαίης; quo referri possit illud Suidae Ἀμωραῖος. 1. ἐπὶ γέ Reinesius ex Harpocr. et Etym. M. p. 95. Obstant Schol. Plat. p. 312. et Lex. Seg. p. 389. Nec dubito quin vulgatum cou- firmetur voce μερικῶς, quam Eust. in Od. α. p. 1383. usurpat, ubi vitiose scribitur μερικῶς. Malebat tamen Gaisf. ἐπὶ γέ, sub- lecta Porsoni annotatione. „Lege ἐπὶ γέ τι τῶν. Sic infra v. Ἀπολλήσας pro ἐπὶ δὲ τῆ τῶν reponendum ex Med. ἐπὶ γέ

τῶ τῶν. Vocula τῶ Timaeo quoque restituenda p. 20. et τῶν Etym. M. p. 95, 20." 3. Ἀμπαλίνωρος] Ἀμπαλίνωρος. B. E. item in exemplo, ἀμπαλίνωρος post Toup. I. p. 33. edidit Gaisf. Sed Blomfieldus gloss. Aesch. Prom. 149. ἀμπαλινωρός. 5. ὄχλος Toupus, ὁ χορός probabilius Porson. Advers. p. 295. Nihil iuvat Zon. p. 146. 8. προδιελθεῖν libri quidam Zon. p. 159. 10. Vocem ἀμπελεών illustrat Eust. in Od. η. p. 1573. ἡ om. vulg. 11. Verba Leonidae Tar. LIV, 2. A. P. VI, 226. ὁ σχεδὸν distincte Küst. ἡ σχεδ' Med. Porro λιτός θ' Suid. in v. Αὐτός et Zon. p. 146. repositum a Gaisf. cum A. B. E. pro vulg. λιτός θ'. Idem post Ἀμπελεών expruxit om. MS. Ζῆνι ἐν τῷ Αἴγα. ἐχθρὸν γὰρ εἶναι δοκεῖ τὸ ζῶν τῆ ἀμπέλι; quamquam Αἴγα articulum frustra quaesieris. 12. 13. δίφθογγον et διὰ τοῦ ἰ praebuit SGerm. liber apud Bastium in Gregor. p. 35. Cf. Zon. p. 146. Ceterum Ἀμπέλιος et quae sequuntur cum superioribus olim coaluerant. 14. Perperam haec ita distinguebantur ἀμ- πελόεσσα, γῆ ἀμπ. Cf. Etym. M. p. 86, 40. ἀμπελουργεῖον Aeschines de F. Leg. p. 49. ubi Bekkerus e libro mediocris notae praetulit ἀμπελεῖν.

Philosophus, actor vero diligebat artem, quae in poetarum narratione Graecaeque dictionis emendatione haereret. Hic est Ammonianus ille, cui obtigerat asinus sapientiae discen- das cupidus. Ἀμμώνιος. Ammonius, philosophus Alexandrinus, cognomine Saccas. Hic ex Christiano factus est ethnicus, teste Porphyrio. Ἀμμώνιος. Ammo- nius, Ammonii filius, Alexandri discipulus, qui in schola Ari- starchi successor fuit, antequam Augustus principatum adeptus est. Ἀμμωνιανός. Senator fuit Romanus. Ἀμω- ρίης. Spurilius Pisathae filius. Ἀμώριον. Ἀμωραῖος:

contra Ἀμορῆαῖος. Ἀμωσγέπως. Quomodoque. ali- qua ex parte, quacunq; ratione. Ἀμπαλίνωρος. Qui eadem via revertitur. Philetarns Meleagro: Non decet mul- tierem in publicum prodire: domum abi, puella, revertens unde venisti. Ἀμπαύσας. Quiescere iubens. Ille cum ius- sisset eos tantum requiescere, donec prima noctis vigilia praeterisset. Ἀμπελεών. Vinea. Et macra haec quae fini- tima est vinea. Ἀμπέλιος βότρυς, per diphthongum scribitur; contra Ἀμπέλιος nomen proprium, per ἰ litteram; item ἀμπελόεσσα femininum, ager vite consitus; porro ἀμπελουργεῖον.

Ἀμπελών. ἡ οἰνόφυτος γῆ.
 Ἀμπεχόμενος, περιβαλλόμενος. καὶ Ἀμ-
 πέχη, ἀντι τοῦ περιβέβλησαι.
 Ὡ κακόδαιμον, εἶτα λευκὸν ἀμπέχη;
 ἐπεὶ (φρησί) τοὺς βόας ἀπώλεσας, καὶ λευγεμονεῖς; 5
 Ἀμπεχόνη. ἄμφιον, ἱμάτιον. καὶ Ἀμπεχόνιον,
 λεπτὸν ἱμάτιον, παλλίον. καὶ Ἀμπίσχω, ἐνδύω.
 Ἀμπλάκημα. ἀμάρτημα. καὶ Ἀμπλακίαις,
 ἀμαρτίαις. Ὅτι ἀρέσκει τοῖς Στωικοῖς ἴσα ἡγεῖ-
 σθαι τὰ ἀμαρτήματα. εἰ γὰρ ἀληθὲς ἀληθοῦς μᾶλ- 10
 λον οὐκ ἔστιν, οὐδὲ ψευδὲς ψευδοῦς· οὕτως οὐδὲ
 ἀπάτη ἀπάτης, οὐδὲ ἀμάρτημα ἀμαρτήματος. καὶ
 γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώβου καὶ ὁ ἕνα,
 ἐπίσης οὐκ εἰσιν ἐν Κανώβῳ. οὕτω καὶ πλεόν καὶ
 ἕλαττον ἀμάρτημα ἐπίσης οὐκ εἰσιν ἐν τῷ κατορ- 15
 θοῦν. Οἱ δὲ φασιν, ὧν καὶ Ἡρακλείδης ὁ Ταρ-
 σεύς, ἄνισα εἶναι τὰ ἀμαρτήματα. Καὶ Ἀμπλα-
 κίων, ἀμαρτήσας. Ἀλλὰ τὸ Ἰβύκου ἔπος αὐτὸν
 ἐπῆει· μήτι παρὰ θεοῖς ἀμπλακίων τιμὰν πρὸς ἀν-
 θρώπων ἀμείψω. ἔστι δὲ πρὸς ἱερωσύνην συναδόν 20 ἡ
 ἰὸ Ἰβύκειον τουτι ῥησιδίων.

Ἀμπνοὰς ἔχοντα. ζῶνια, ἀναπνέοντα.
 Ἀμπωτις. λῆξις, ἢ ξηρασία, ἢ πλημμύρα.
 Τὸν σπουδαῖον οὐ δεῖ θανατῶσαι τῶν δοκούντων τε
 παραδόξων, οἷον Χαρώνεια καὶ ἀμπώτιδας καὶ πη-
 γὰς θερμῶν ὑδάτων καὶ πυρὸς ἀναφυσήματα. ἀλλὰ 15
 μὴν οὐδ' ἐν ἐρημίᾳ βιώσεται ὁ σπουδαῖος, κοινωνι-
 κὸς ὧν φύσει καὶ πρακτικὸς.
 Ἀμπρεύοντες. παρακομίζοντες. ἄμπρον γὰρ
 σχοινὸς τις, μεθ' οὗ εἰώθησιν ἔλκειν, ἧτοι παρα-
 κομίζειν μεγάλα φορτία. Ἀμπρεύειν δὲ κυρίως τὸ
 μετὰ ἀμάξης πορεύεσθαι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ
 τῶν νωτοφόρων ζῴων λαμβάνεται. ἢ ἀμπρεύειν τὸ
 τῷ ἔλκοντι ζεύγει βοηθεῖν. καὶ Ἀμπρον, σχοινίον,
 ὅπερ διὰ τῶν ζυγῶν διατείνουσι, καὶ φορτία ἐφ' ἀμά-
 ξης κομίζουσι, ὥστε ὁμοτόπως ἀπὸ τῶν ζυγῶν ἔλ-
 κεσθαι· ἄμπρον τι ὄν, τὸ διαπερῶν τὸν ζυγὸν δε-
 δεμένον. καὶ, Ἐξαμπρεύομεν ἄνευ κανθελίου, ἀντι
 τοῦ ἔλξομεν τὸ ξύλον ἄνευ ὄνου.
 Ἀμπυκας. χαλινούς. ἄμπυξ δὲ δεσμὸς τριχῶν
 ἡ κόσμος κεφαλῆς. οὕτως Ὀμηρος.
 Ἀμοιβιδόν. ἐξ ἀμοιβῆς, ἐφεξῆς.

1. Om. A. 2. Sic etiam Med. Vulg. nihil nisi, Ἀμπεχόμενος. δοτικῆ (hoc ab Aldo cum A. profectum). περιβέβληται. ἀμπέχη] ἀμπίσχην A. 4. Ὡ τρισκακοδαίμων κτλ. Aristophanes Acharn. 992. Quae verborum paraphrasis subsequitur, eam Comici Schol. ignorant. 6. Auctiora haec praebent Etym. M. et Zon. p. 150. Probabiliter tamen ἀμπέχονον scribendum cum Eustathio in Il. ζ'. p. 641. et Od. ζ'. p. 1560. 9. Ὅτι ἀρέσκει et quae sequuntur usque ad verba illa, ἄνισα εἶναι τὰ ἀμαρτήματα, e Diog. Laertii VII, 120, 21. decerpta sunt. Haec lectur male sedulus, ut solet in Suida, commode sibi tanquam in loco disciplinae moralis reposuisse videbatur. Cf. nos in v. Ἀθηνόδορος. Adde v. Ἰσον. 11. ψεύδος ψεύδους Diog. 12. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν . . . κατορθοῦν ex hoc loco repetuntur in v. Κανώβος. 13. ἑκατὸν] ῥω A. 14. Lege cum Diog. καὶ ὁ πλεόν καὶ ὁ ἕλαττον ἀμαρτάνων. 19. Locas Damascii: id quod constat ex vv. Μῆτι et Ἰβύκειον, ubi quae Kusterus dixit de pulcherrima Ibyci sententia, iis adde Rubkeniana in Tim. p. 90. Hemsterbusio tangi videbatur locus Synesii Ep. 115. p. 247. A. 20. ἔστι δὲ . . . ῥησιδίων, quae recoquuntur in v. Ἰβύκειον, ingenium sapientum hominis ecclesiastici. 1. Glossa ad Sophoclis Aiac. 417. referenda. 2. „Plura Schol. Gregorii Naz. Stellit. p. 96. ubi pro ἐκφυτοῦντος lego ἐκφυτοῦντος.” Gaisf. ἢ ξηρ. vulg. inde ab Aldo. ἢ πλημμύρα mireris huc esse collata. Vide vel Moschopol. π. σχεδ. p. 186. 3. Loccus Diogenis Laertii VII, 123. leviter mutatus. 4. ἀμπωτις Med., i. e. ἀμπώτιδας. Edebatur ἀμπώτις. 6. κοινός B. E. 8. In recensendis veterum sententiis Suida diligentius est versatus Zon. p. 160. sq. sive Etym. M. p. 86. 12. τῶν νωτοφόρων B. E. pr. 13. Zon. p. 155. Disertius haec tradit Eust. in Il. ζ'. p. 623. 15. ὑπὸ τῶν ζυγῶν vulg. Verum haec inuicibus quibusdam additamentis apparet esse locupletata: quibus eiectis reponi malim: — διατείνουσι, ὥστε ὁμοτόπως τὰ φορτία ἐφ' ἀμάξης ἔλκεσθαι. 16. Glossa ad locum Aristophanis Lysistr. 289. referenda, χῶπως πότ' ἔξαμπρεύομεν τοῦτ' ἄνευ κανθελίου: ubi Scholia partem huius doctrinae praestant. 19. Lex. Seg. p. 388. quocum et A. B. E. Gaisf. delevit δεσμὸς post χαλινούς. Cf. Schol. Il. ε'. 358. et Lex. Rhet. apud Kust. in Il. χ'. p. 1280, 56. ἀμπυξ γὰρ A. 20. Pertinent haec ad dissertationem de loco Homeri Il. χ'. 469. ubi v. Schol. et Apollon. Lex. p. 98. 21. ἐφαίγνης, ἐφεξῆς perperam Lex. Seg.

Ἀμπελών. Vinetum. Ἀμπεχόμενος. Indutus. Et Ἀμπέχη, indutus es. O miser, etiamnum indutus es alba veste? Id est, etiamsi boves amiseris, tamen albatu procedis? Ἀμπεχόνη. Vestis, pallium. Et Ἀμπεχόνιον, tenuis vestis, palliolium. Et Ἀμπίσχω, induo. Ἀμπλάκημα. Peccatum. Et Ἀμπλακίαις, peccatis. Placet autem Stoicis, aequalia esse peccata. Ut enim neque vero verius quicumque est, nec falso falsius: sic nec fraus fraude, nec peccatum peccato maius est. qui enim centum stadiis abest a Canobo quique uno tantum, aequae non sunt in Canobo: sic etiam qui maius quicumque minus peccat, aequae absunt a recta faciendi ratione. Alii vero, inter quos est Heraclides Tursensis, aiunt peccata esse inaequalia. Et Ἀμπλακίων, qui peccavit. Sed Ibyci dictum animum eius subibat, qui verebatur nequid in deos committeret, ut gratiam ab hominibus consequeretur. Hoc autem Ibyci dicium muneri sacerdotali convenit. Ἀμπνοὰς ἔχοντα. Vicentem, respirantem. Ἀμπωτις. Cessatio aestus, vel

aquae recessus, item, aestus maris. Sapientem vitium non decet quicumque admirari eorum, quae praeter fidem occidere videntur: ut cavernas Charonias marisque fluxum et recessum atque calentium aquarum fontes et ignis eruptiones. Idem vero sapiens ne in solitudine quidem vivet, natura ad societatem et actionem factus. Ἀμπρεύοντες. Transportantes. ἄμπρον enim funis est, quo magna onera trahi et transportari solent. Ἀμπρεύειν vero proprie significat currum trahere, per abusum tamen etiam iumenta de iumentis vectorilis, vel significat id iumenta laborantia iuvare. ἄμπρον praeterea vocatur funiculus, quem per iuga tractant, et onera in currum deducunt, ut aequaliter ab iugis distendantur: quasi dicas ἄμπρον, i. e. quod per iugum lignum tractatum est. Et illud, Ἐξαμπρεύομεν ἄνευ κανθελίου, significat, sine asino lignum capitabimus. Ἀμπυκας. Frons. ἄμπυξ vero fascia est capillis vincientiis, vel ornamentum capitis: ut Homerus usurpat. Ἀμοιβιδόν. Vicissim, deinceps.

Ἀμοιβαία. ἔκτισις, ἀνταπόδοσις, ἢ ἐκ διαδοχῆς ὁμοία. Ὅρκοι δὲ ἐπὶ τῇ ἀμοιβαίᾳ σφῶν ἐδίδοντο πίστει, οὐ μόνον αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς παραγινομένοις ἐκ τῶν βασιλείων τῆς Ῥωμαίων διαλλαγῆς ἕνεκα τῶν ἀνδρῶν. Πρίσκοσ φησίν.

Ἀμοιβή. ἀντέκτισις, ἀνταπόδοσις. Ἀμοιβῆν τοῦ Θεοειδαστάτου τρόπου Θανμαστὴν ἐφέρετο. ἔφη γὰρ οἱ κατὰ πρόμναν τὰ ἐκ τῆς τύχης, καὶ πασιν οἷς ἐπέθετο, τούτων ἡμαρτεν οὐδενός.

Ἀμοιβηδής. ὁ ἀντικαταλλάσσων. ἀμοιβαδὶς 10 δέ, κατὰ ἐναλλαγῆν.

Ἀμοιβόν. ἀνταποδοτικῆν. Πρὶν κακῶν ἔργων ἀμοιβὸν τιμωρίαν ἐκτίσαι.

Ἀμοιρῆσαι. γενικῆ. ἀποτυχεῖν. ἀμοιρῶ γὰρ τὸ οὐ μετέχω. καὶ Ἀμοιροί, ἀμέτοχοι, ἢ κακόμοιροι. 15

Κακὸν κακῶς νιν ἀμοιρον ἐκτρέψαι βίον.

ἀπὶ τοῦ κακῆμοιρον, ἢ μηδενὸς τῶν νενομισμένων μετελληφῶτα, ἀλλ' ἄταφον ἐκβληθῆναι.

Ἀμυγδαλή. τὸ δένδρον. ἀμυγδάλῃ δὲ ὁ καρπός.

Καὶ δεῖλαι δάκνεσθαι ἀμυγδάλαι.

Ἀμυγγόν. τὸ μὴ μυσερὸν, ἀλλ' ἀγρὸν καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς.

Ἀμυδεις. ὁμοῦ.

Ἀμυδρά. ἀφανῆ, σκοτεινά. καὶ Ἀμυδρῶς, 5 σκοτεινῶς, λεπτῶς, ἀσφῶς.

Ἀμύειν. τὸ σπεύδειν παρ' Ἀττικῶς. καὶ δαύνεται.

Ἀμύητος. ἄπειρος, ἀτέλευτος. 14

Ἀμύκλαι. κόσμιόν τι, ὅπερ ἐν ποσὶν εἶχεν Ἐμπεδοκλῆς. εἶχε γὰρ χρυσοῦν στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ ἀμύκλας ἐν τοῖς ποσὶ χαλκᾶς, καὶ στέμματα Δελφικὰ ἐν ταῖς χερσίν· καὶ οὕτως ἐπῆει τὰς πόλεις, δόξαν περὶ αὐτοῦ κατασχέειν ὡς περὶ Θεοῦ βουλόμενος. ὃς ἐβόησεν ἑαυτὸν νύκτωρ εἰς τοὺς κρατῆρας τοῦ Αἰτναίου πυρός, ὡς μὴ φανῆναι αὐτοῦ τὸ σῶμα, τοῦ δὲ σαρδάλου αὐτοῦ ἐκβρασθέντος. ἐκαλεῖτο δὲ κωλυσανέμιας, διὰ τὸ πολλοὺς ἀνέμους ἐπιθεμένους τῇ Ἀκράγαντι ἐξελάσαι αὐτόν, δορὰς ὄνων περιθέντα τῇ πόλει.

20 **Ἀμυκλαῖος.** ἀπὸ τύπου.

Ἀμύμων. ἄψογος, ἀμεμπτος.

1. Sic Lex. Seg. p. 387. Ingebantur ἀμοιβαία ἔκτισις. Notabilis vero forma substantivi per ellipsin proculsi, cuius ad similitudinem proxime accedit ἡ ἰσαία apud Philostrat. Iuv. Imag. 3. extr., quamquam id Phrynichus Seg. p. 73. f. cum exemplis parageae composuit. ἢ ἐκ διαδοχῆς ὁμοία] Verba haec suspecta mihi sunt, et per me deloantur licet, quoniam sensum lool huius turbant potius quam illustrant. Quod si tamen quis urendum hie et secundum esse ueget, legendum saltem videtur, ἀνταπόδοσις, ἢ ἐκ διαδοχῆς, ἢ ὁμοία. Küst. Poterat vel leniore medela, ἢ ἀνταπόδοσις ἐκ δ. φ. 2. Haud iniuria Küsterus de verborum obscuritate conuectus est. Locus si quidem pertinet ad nouicium istud nomen ἀμοιβαία, non dubio quin aliqua simi affecta: velut πίστει, cum expectes καὶ πίστεις (cf. Priscus p. 145.), item in extremis ἕνεκα τῶν ἀνδρῶν, ubi putamus geromen-

tam esse: ἐκ τῶν βασιλείων, τῆς . . ἕνεκα καὶ τ. ἄ. 3. ἀλλὰ τοῖς B. τῶν παραγινομένων A. 4. τῶν Ῥωμ. E. Ῥωμ. τῆς διαλλαγῆς A. Vacillat igitur Ῥωμαίων. 5. Ἡμιστος ed. Nieb. p. 222. Sed Ἡροκόπιος E. mg. 6. De vocis usu dixit Piersonus in Moer. p. 81. 7. Novissima reperuntur in v. Ἐδῆι. 10. ἀμοιβηδής inane commentum, etiam post v. Ἀμείβων propositum. Hoc expuncto scribendum ἀμοιβηδής, ductum illud ex II. σ'. 506. Quamquam ἀμοιβαδής agnoscunt Apollon. p. 106. Elym. M. p. 676. et tanquam poeticam vocem Eustath. in Od. ε. p. 1547. 12. οὐδέτερον post ἀμοιβόν (quod quo faciat ignoro) Galaf. delovit cum A. B. E. idemque mutavit ἀνταποδοτικόν cum A. E. χάριν ἀμοιβῶν Atticis tribuit Eustathius in II. γ'. p. 960. 14. ἀμοιρῆσαι. ἀποτυχεῖν. καὶ ἀμοιρῆσαι, τὸ αὐτὸ E. Dein ἀμοιρῶ B. E. 16. Versus Sophoclis Oed. R. 248. ubi ἀμορον restitutum est. 19. Zon. p. 150. Vide Athen. II. p. 52. Herodian. π. μον. λ. p. 6. aliosque apud Sallier. in Moer. p. 9. 10. 21. Dicitum Crinagorae Ep. VI, 3. A. P. VI, 232. δάκνεσθαι Med.

1. μὴ om. B. E. pr. Eadem extant in v. Ἀμυγγόν. cf. v. Ἀμύσαρον. Nostram tamen vocabuli formam reiecit Brunckius in Lex. Sophocleo. 5. λεπτῶς] χαλεπῶς malebat Burnelius, coll. Schol. Nicand. Ther. 158. Sed opponit Gäisf. Glossam Dionysii Artop. Ἀμυδρῶς. ἀσθενῶς, λεπτῶς, οὐ σαφῶς, ἀλαμπῶς, σκοτεινῶς. 6. Immo scribendum ἀμύειν: locum enim temere de v. Ἀμύειν traductum esse vidit Toup. l. p. 39. post Piersonum in Moer. p. 179. 9. ἐμπόσιον (i. e. ἐμποσί) B. E. 10. Horum plerumque nullo iudicio constipata fluxerunt ab v. Ἐμπεδοκλῆς. Principium habet Zon. p. 150. cui restituendum εἶχεν. 11. Vide Moersii Λεσμοί. I, 18. qui pro ἀμύκλας hic scribendum putat ἀμυκλαδής: quae vox quid significet, docent Henychius, Pollux, Eustathius aliique. Küst. Sed opponit Alberti Misc. Critt. p. 209. et in Hesych. Theocr. X, 35. eiusdemque Schol. 16. τοῦ δὲ . . ἰσφ.] Horum verborum iniqua breuitas Küsterum commovit, ut excidisse quaedam opinaretur. Ac supplevit inter versus E. Ἰσφῶσθῃ. δὲ om. A. 17. καὶ λυσανέμιας B. K. Med. 18. αὐτοῦ: librorum scripturam tacite Küsterus refinxit ex v. Ἐμπεδοκλῆς.

Ἀμοιβαία. Retributio, vel par gratiae relatio. Ut apud Priscum est: Fides mutua inuicem confirmata est cum aliis, tum etiam iis qui ex aula regia venient pacis inter Romanos atque viros illos componendae causa. Ἀμοιβή. Gratiae relatio, retributio. Praemium admirabile morum sanctissimum consecutus est. omnibus enim coepit eius fortis secunda ueritabat, et quascunque res apprehenderet, voti sui compositus flectat. Ἀμοιβηδής. Qui alterum altero permutat. ἀμοιβαδής autem, alternatim. Ἀμοιβόν. Quae vicissim redditur. Priusquam poenias malis factioribus debili perhiberet. Ἀμοιρῆσαι. Cum genitivo. Propositis excidere. ἀμοιρῶ enim significat expertem esse. Et Ἀμοιροί, expertes, vel infelices. Ut manus ille mutam disperdat vitam, ubi vox significat vel infelicem, vel non consecutus munera defunctorum sed inseparatum prolici. Ἀμυγδαλή. Arvidae Lex. Vol. I.

hor amygdalus. ἀμυγδάλῃ vero fructus amygdalae. Et amygdalae frangi difficiles. Ἀμυγγόν. Non pollutum, sed castum et purum. Sic Sophocles. Ἀμυδεις. Simul. Ἀμυδρά. Evanida, obscura. Et Ἀμυδρῶς. obscure, tenuiter, non clare. Ἀμύειν. Prosperare apud Atticos, cum aspero spiritu. Ἀμύητος. Imperitus, non initiatus. Ἀμύκλαι. Ornamentum quoddam pedum, quo usus est Empedocles. Is enim auream coronam in capite, amyelas ferreas in pedibus, coronas Delphicas manibus gestans urbes peragrabat, ut opinio nem de se tanquam deo praeberet. Idem in crateres Aetnae se contexit, ut corpus eius non amplius appareret; quamquam una ex crepidibus eius est eiecta. Dicitur est etiam ventorum avortituncus, quod multos ventos Agrigentum vexantes propulsaret. urbe pellibus asinorum munita. Ἀμυκλαῖος. A loco dictus. Ἀμύμων. Non reprehendendus, criminis experte.

Ἀμυμώνειος. ἐκ τοῦ Ἀμυμώνος. καὶ Ἀμυ-
 μάνη, ὄνομα κύριον.
 Ἀμύνα. καὶ ἐπὶ ἀμοιβῆς καὶ ἐπὶ εἰσπράξεως
 δικῆς.
 Ἀμύνασθαι. Θουκυδίδης μὲν ἀπὸ τοῦ ἀμεί- 5
 βεσθαι, Σιμωνίδης δὲ ἀπὸ τοῦ χάριτας ἀποδίδοναι,
 Σοφοκλῆς δὲ ἀπὸ τοῦ ἀταλεξῆσαι. ἐπὶ τῶν προη-
 δικημένων τάσσουσιν οἱ ἥτιορες τὸ ἀμύνασθαι, ὅτε
 οἱ κακὸν τι παθόντες ἀντιπράσσωσι τοὺς προδια-
 θέτας, καὶ Ἀμύναντο, ἀμύναιεν. Κρατῖνος Πυ- 10
 λαίοις. Αὐτοὺς ἐπαίδευσεν ἔθρεψέ τε δημοσίοις
 χρήμασιν εἰς ἤβην, ἵνα οἱ ποτε λοιγὸν ἀμύναντο.
 Καὶ ἀμύνειν παρὰ Θουκυδίδη τὸ βοηθεῖν, ἀμύνε-
 σθαι δὲ τὸ κολάζειν.
 Ἀμυνίας, ὄνομα κύριον. ἢ ὀέτοιμος ἀμύνεσθαι. 15
 Ἄλλ' Ἀμυνίας ὁ Σέλλου μᾶλλον οὐκ τῶν κρω-
 βύλων Ἀριστοφάνης.

[οὗτος, ὅν γ' ἐγὼ ποτ' εἶδον ἀντὶ μήλου καὶ
 ῥοιᾶς
 δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου.
 πεινῆ γὰρ ἤπερ Ἀντιφῶν.
 ἀλλὰ πρὸς βούων γὰρ ἐς Φάρσαλον ἦγετ'
 εἶτ' ἐκεῖ
 μόνος μόνους τοῖς Πενέσταισι ξυῆν τοῖς Θε-
 ταλῶν,
 αὐτὸς Πενέστης ὡν ἐλάττων οὐδενός.]
 Ἀμυνόμενοι. τοὺς κακὸν τι πράξαντας ἀντι-
 διατιθέντες. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔθος εἶχον μὴ ἄρ-
 χοντες φαίνεσθαι χειρῶν ἀδίκων, ἀλλ' αἰεὶ δοκεῖν
 ἀμυνόμενοι καὶ κατ' ἀνάγκην ἐμβαινεῖν εἰς τοὺς πο- 147
 λέμους. Καὶ αὐθις.
 Ὁρῶσι κάμει καὶ σέ, καὶ φρονοῦσ' ὅτι,
 ἔργοις πεπονθώς, ῥήμασιν ἀμύνομαι.
 Ἀμύνω σοι. βοηθῶ σοι. ἀμύνομαι δὲ σε ἀντι

1. V. Eurip. Phoen. 198. ἐκ τοῦ Ἀμυμώνος suis ex MSS. prodidit Küst., qui vellem etiam Ἀμυμώνος quo spectaret aperuisset: nam ὄνομα Ἀμυμώνος Eustathio in Il. ὁ. p. 461. commemorata ab hoc negotio prorsus abhorrere facile constat. Quos avertit Stephanus v. Χαορία, Ἀμύμονες buccine referendi sint dubitamus. Itaque rationibus subductis censeo verhis paulum mutatis esse scribendum: καὶ Ἀμυμώνη, ὄνομα κύριον, ἐκ τοῦ ἀμύμονος. Etym. M. p. 87. Ἀμυμώνη, ἢ θυγατρὶς Ἀναοῦ· ἀπὸ τῆς ἀμύμονος γενεᾶς. 3. Eadem Timaeus p. 26. Hinc corrigendus Zon. p. 150. 5. Philemo p. 235. et Zon. p. 160. ubi quaedam ascriptis Titianus: V. Valck. in Schol. Eur. Phoen. 695. Θουκυδίδης I, 42. 6. Σιμωνίδης: addenda haec memoria poetae διαγράμμις: Cf. Alcibiadis fr. CKVI. 7. Σοφοκλῆς: cf. v. Ἀμυνόμενοι. Editam scripturam προδικηκότων Valckenarius ope Lex. Gollm. p. 231. corrigēssit. 8. Lex. Rhet. p. 217. diligentius in his versans, ἐπὶ τοῦ ἀντιπράττειν τοὺς κακὸν τι προδιαθέτας. Zonaras προδιατιθέντας. 10. ἀμύναιεν addidere MSS. iidemque παιδευσεν: praeterea ἔθρεψέ τε A. Πυλαίοις] Immo Πυλαίος. Quae subsequuntur adeo nullum metri vestigium ostendunt, ut sophistae culpam scriptori, velut Aelianus, malim ea vindicare. Praeterea legendum videtur Ὅς αὐτοὺς κτλ. 12. ἀμύναντο A. ἀμύναντο B. D. E pr. (mg. ἀμύναντο). Θουκυδίδη I, 40. ubi similiter Schol. 15. ἢ ὀέτοιμος ἀμύνεσθαι] Respexit Suidas ad locum illum Aristoph. Equ. 573. ἀλλ' ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμυνίας. ubi Schollasta: Ἀμυνίας, ἔτοιμος πρὸς τὸ ἀμύναι. [Adde Eust. in Il. x'. p. 804. et Suid. v. Ἠρόδωσαν.] Küst. L. καὶ ὁ 16. Versus Aristophanis Vesp. 1306. sqq. οὐκ ἐκ τῶν κρ. Med. Veram illud paulo maioris est momenti, quod B. et Med. Ἀριστοφάνης, vulgo delusum illud sub finem istum sententiae, Ἐλάττων οὐδενός, continuo post κρωβύλων reponunt. Quid est enim manifestius quam loci partem reliquam, etsi prorsus ab argumento glōssae dissideret, ab lecturis esse subiectam? 1. γ' om. Med. et MSS. 4. εἶπερ B. E. Med. ἦπερ vulg. et Gaisf. 5. Φάρσαλιν A. B pr. εἶτ' om. A. Med. ἀχέτεν κειμένους B. 7. μόνους vulg. et Gaisf. cum E. ut videtur. ξυῆων A. ξυῶν B. Med. τοῖς Θεταλοῖς B. Med. τοῖς praestat scripturae τῶν librorum Aristoph. 10. ἀντιδιατιθέντες e duobus Paris. revocavi. In prioribus enim ead. mēsdose exousum est ἀντὶ τοῦ διατιθέντες. Eust. in Il. ὁ. p. 546. τὸ ἀμύνεσθαι οὐ μόνον τὸ κακῶς παθόντα ἀντιδιατιθέναι κτλ. Significat autem ἀντιδιατιθέναι τινὰ aliquem iniuria vel beneficio vicissim afficere, ut προδιατιθέναι aliquem prius iniuria vel beneficio afficere, quo sensu accipiunt Suidae v. Ἀμύνεσθαι. Küst. Addicit Zon. p. 161. qui designat in v. ἀμυνόμενοι. Hanc vocem cognatamque ἀντιδιατιθέναι v. Hexicographis ad huc neglectam, satis illustrat notus Apollonii de Syntaxi p. 291. 11. Hoc fragmentum ad Polybium referent Ursinus, Casaubonus, Malestius: idemque reperitur infra v. Ἐμβαινεῖν, ubi pro ἔθος εἶχον rectius legitur πρόνοιαν ἔλαττων. Küst. Schweigh. Polyb. T. V. p. 70. Maius in Add. ad Coll. Vatic. T. II. p. 689. nescio quo modo Dionii ἔθηκεται. Hecemba superius parte supplendus ex v. Ἰλέας: atque haud scio an πολέμους quod Med. post ἀμυνόμενοι inseruit, defecisse verba quaedam arguat, quae continentur v. Ἀναιρέθεις: μηδ' ἀναγομήνοιο τοὺς πολέμους. Ceterum extremorum scriptura talis est in Med. ἐμβαινεῖν εἰς τοὺς αὐθις. ὀρῶσι —, in Aldina vero εἰς τ. πολέμους καὶ αὐθις καὶ τὰ ἐξῆς ὀρ., interpolationis manifesta. 15. Soph. Oed. C. 872. sq. 16. ῥήμασιν σ' Soph. 17. Cf. Boiss. Anecd. II. p. 350. et Lex. de Syntaxi p. 125. ἀμύνωσι... ἀμύνομαι σε δὲ A. Post σοι add. E. καὶ ἀμυνάθω.

Ἀμυμώνη. ἢ Ἀμυμώνη, uomen proprium, ductum ab ἄμυ-
 νόμω ἀμύμονος. ἢ Ἀμύνω σοι. Significat et relationem gratiae et
 excusationem poenae. ἢ Ἀμύνω σοι. Apud Thucydidem id quod
 est capere, apud Simonidem gratiam referre, apud Sophoclem
 propulsare: Apud Oratores refertur ad eos qui ulciscuntur ini-
 riam ipsi illatam, cum mala perpetui vindictam ab aggressoribus
 suis petunt. Hinc ἀμύναντο legitur apud Cratum in Pylaeo.
 Hinc substituit ἀμύναντο pecunia publica, olim ut pecuniam sibi
 propriam petunt. ἢ ἀμύναντο apud Thucydidem significat opem ferre,
 ἀμύνεσθαι autem pariter. Ἀμυνίας. Nomen proprium, vel
 paratus ad iniuriam vindicandam. Aristophanes: At Ἀμυνίας,

Selli equales, potius, crobylis ille comptus. [is quem ego quon-
 dam sidi, pomis nullisque granatis relictis, coculantem cum
 Leogora. eaurit exim pariter atque Antiphon. At enim legatus
 Pharsalium profectus est; illic vero solus cum solis Penestis
 Thessalicis versabatur, cum ipse non minus quam alius quis-
 quam esset Penestis.] Ἀμυνόμενοι. Qui malum illi repu-
 dunt, a quibus iniuria affecti sunt. Romani capere solebant, ne
 alios iniuria laceasere, sed xim illatam semper propulsare et
 necessitate coacti bellu suscipere viderentur. Et alibi: Vident
 et me et te, itaque sentiunt, me factis laesum verbis, te ulci-
 sci. Ἀμύνω σοι. Opem tibi fero. At ἀμυνομαι σε, ulci-

τοῦ τιμωρῶ σε. Καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.

Ἀμύντης καὶ Ἀλκήστης. Τραγικὰ καὶ Αἰσχυ-
λικὰ τὰ ὀνόματα.

Ἀμύντωρ. βοηθός.

Ἀμύξεις. λυπήσεις, τρώσεις, πλήξεις. καὶ
παροιμία· μὴδ' ἄκανθα ἀμύξῃ τοῦς ἀγαθοῦς. καὶ
Ἀμύξῃς, ἀμύξῃς, σπάραξις, ξέσις. ἀμύσω γὰρ
παρὰ τὸ αἶμα αἰμύσω, καὶ ἀμύσω.

Ἦς ἐπι καλὸν ἀμύξῃς κατὰ ῥέθρος Ἀφρογένεια 10
ἀντι τοῦ ἐσπάραξῃς, ξέσις. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἴστασο καὶ σκοπιάζε, μάτην δὲ σὸν ἴτορ
ἀμύσω.

Ἀμυρὶς μάλινται. ἐπὶ τοῦ φρενήρους λέγε-
ται ἡ παροιμία. Θεωρὸς γὰρ ὑπὸ Συβαριτῶν πεμ- 15
φθεῖς εἰς Δελφούς περὶ εὐδαιμονίας, καὶ τοῦ Θεοῦ
χρησάντος ἀπώλειαν Συβαριτῶν ἔσοθαι τότε, ὅταν

ἀνθρώπους Θεῶν προτιμήσωσι, Θεασάμενος δούλον
πρὸς ἱερῶ μαστιγούμενον, καὶ προσφυγόντα τῷ
ἱερῶ καὶ μὴ ἀπολυόμενον, ὕστερον δὲ εἰς τὸ τοῦ
μαστιγούτος πατρὸς μνήμα καταφυγόντα ἀπολυ-
5 θῆναι, συνείς τὸ λόγιον, ἔξαργυρισάμενος τὰ ἴδια
ἀπῆρῃν εἰς Πελοπόννησον. ὁ γοῦν λόγιμος πεποίη-
κεν Ἀμυρὶς, τοῦτο εἰς μανίαν Συβαριτῶν μετέτρα-
ψαν. ὁ δὲ τῷ χρόνῳ διὰ τὴν προσποίητον μανίαν
ἐθανυμάσθη.

Ἀμύσσειν. τάρασσειν, ἔλκοῖν, ξέειν, σπα-
ράσειν. Ἰκοτὲ μὲν τοῖς ὄνυξιν ἀμύτων τὰς κα-
ρειάς, ὅτε δὲ τῷ ῥήχει τὸς οφθαλμοὺς ἐκοπτεῖν.
† Ἐπεὶ δὲ προήλθε τοῦ οἴκειον τάγματος, κόραξ
ἐφιζάνει τῷ δεξιῷ τοῦ ἀνδρὸς βραχίονι, ἀντιπρὸς-
15 ωπος τῷ Κελτῷ κατὰ τὸν ἀγῶνα φερόμενος, καὶ
τοῖς τε ὄνυξιν ἀμύτων τὸ πρόσωπον καὶ ταῖς πτε-
ρυξιν ἐπικαλύπτων τοῦς οφθαλμοὺς ἀφύλακτον τῷ

1. Psalm. 117, 10. Haec in textu omiſſa sic in marg. A. reiecit: Ἀμύνω τῷ (τό?) βοηθῶ σοι κτλ. ἀμύνω δὲ τὸ τιμωρῶ αἰτιατικῶ, καὶ τῷ ὀνόματι κτλ. 3. Hic locus suam salutem ab ingenis felicioribus expectat. 5. V. Hesychius. Glossa Homericā. 6. Perthes ad H. d. 243. 7. Proverbii huius formam breviorē attulit Diogenianus VI, 69. Hinc profecta glossa Μηδ' ἄκανθα κτλ. 8. ἀμύξῃς delendum ut e diversa scriptura natum: id quod significat etiam ἀμύξῃς in B. E. Gaisfordus tamen recepit ἀμύξῃ ex A. 9. ἀμύσω] Immo αἰμύσω cum Phavorini Ecl. p. 101. καὶ ἀμύσω neglexit. valde et ut videtur E. sed v. Etym. M. p. 88. 10. Verborum Ἀμύρῃς sive LXXIII, 11. A. P. VII, 218. Ex nostro loco fluxit absurda glossa Κατὰ ῥέθρος, sive quod praebet A. B. E. κατὰ ῥέθρος. Ceterum ἡ ἴσι quod Kikieder malebat, postmodum Leid. praestitit. 11. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι: Pauli Silentiarii XXI, 5. A. P. V, 262. 14. Eandem de Amyride historiam ex Pausaniae Lexico ἀπολεξῆς praefere refert Eustathius in II. β. p. 296. his verbis: Ἐν τῇ παροιμίᾳ τῇ λέγοντι Θεῶν μάλινται τὸς Ἀμυρῶν ἔγραψαν διὰ τοῦ ἐν ἀρχαῖς θ. περὶ οὗ Πανδανίας ἐν τῷ κατὰ οἴκειον ἱστορικῷ αὐτοῦ Ἀλεξῆος ἱστορίᾳ, οὗ Θεωρὸς ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθεὶς κτλ. Haec Pausanias est quo etiam Suidas sua prociat dubio descripsit. De eodem proverbio consule Diogenianum III, 26. [et qui Suidas verba fere recedit. Arsen. p. 53.] Kist. Addas Athen. XII. p. 520. quaeque diximus in Dionys. Perieg. p. 613. Hinc lector quidam inoptus glossam petiit Συβαριτῶν μάλινται. 15. Σαυασάντος A. omiſſis πεμφθεῖς — Συβαριτῶν. 4. Praesentis παρὰ τὸν cum Diogen. sive παρὰ τὸν Eustathii in Dionys. 374. 6. ἀ: vulg. ἔ σὸν A. cum Arsenio. 7. μετέτρα- 8. ἄρσην. Quod sequēbatur ὅμοδ delēvit Gaisf. cum A. Id nobis olim emendataris oratio hunc in modum insinuada videba- tur: ὁ δὲ οὗτος ὁλοκλήρῃ πέποιθε· τοῦτο . . . μετέτραπεν, ἄρσην ἔγραψαν. 10. τάρασσειν. expungendum, quippe varia lectione subortum pro σπάρασσειν: v. Gloss. in Herod. III, 76. Quamquam id agnoscit Phileno p. 286. Verum etiam Albert. in Hesych. v. Ἀμύσειν alterum alterius esse correctionem sensit. 11. τοῖς μὲν τῶς ὁ φρενὸς τῶς κτλ. τῶς δὲ . . . ἐκοπτεῖν: oratio Dionysii Haec. Tr. Ambros. XV, 1. 13. Integrum locum praebet v. Κελτός, unde partem extremam locu- pietate licet. Vidit autem Malus haec Dionis esse, quantum conlectanti pateat ex Valis. Dionis Exc. T. II. p. 504. eodemque referri fragmentum v. Ἀμύσειν servatum. Quae hic Suidas de M. Valerio Corvino refert, ad verbum praene translatae sunt ex Eutropii Breviario (II, 6). Neque vero hic duntaxat locus, sed et plura alia apud Suidam ex eodem Breviario conversa sunt: unde patet existisse olim versionem Graecam Eutropii, antiquiorem et elegantiorē, quae hodie in manibus eruditiorum versatur et Pacanum auctorem habet. Ex eadem versione Ioannes Antiochenus quoque multis loca in Historiam suam translata, ut monet Valerius in notis ad Collectanea Constantini Porphyrog. p. 125. Ex istis notis cum Valerio, versionis istius, qua Suidas et Ioannes Antiochenus uti sunt, auctorem fuisse Orationem Lycium, scriptorem Iustinum et Iustiniano Imperatori σύγχρονον, quem Μιθραστὴν τῆς Ἐπιτομῆς Ἐπιτομῆς ἐπιτομῆς conscripsisse Suidas infra testatur. Kist. Eandem sententiam repetiit in v. Ἀμύσειν, praesente tamen Casaub. in Vopisci Aurel. p. 514. 16. τοῖς μὲν ὄν. A.

scor te. Et in nomine Domini ultus eos sum. Ἀμύν-
της et Ἀλκήστης. Nomina Tragica et Aeschylea. Ἀμύν-
τωρ. Auxiliator. Ἀμύξεις. Dolore afflictes, vulnerabis,
punctabis. Et proverbium: Nē ἄκανθα ἑαυτὸν ἐκτελέσει· bo-
nos. Et Ἀμύξῃς, vulneratio, laceratio. ἀμύσω enim ἄ-
κανθα est ab αἶμα, quae dicitur αἰμύσω. Cuius gratia pul-
chram Venus faciem laniavit. id quod est laceravit, vul-
neravit. Et in alio Epigrammato: Consiste et speculari, fru-
stra autem cor tuum lacera. Ἀμυρὶς μάλινται. Amyris
enim legatus a Sybaritis Delphos est missus ut de fortuna
rēp. consuleret: cui deus respondit, tunc Sybaritas perituros
eos, cum homines quam deos pluris fecissent. qui cum all-

quando vidisset servum iuxta templum flagris caesum, nec post-
quam is ad aedem confugisset dimissum, eundem vero; cum ad
paternum eius monumentum, qui flagris eum caedebat, confugie-
ret, dimisit: mentem oraculis perspicit, omnibusque bonis ven-
ditis in Peloponnesum abitis. quod igitur ratione fouerat Amyris:
id Sybaritas omni insaniam tribuere, vulgo eropabant, Amy-
ris insani. Tandem vero simulatam eius insaniam admiratione
prosecuti sunt.

Ἀμύσειν. Ulcerare, vulnerare, lace-
rare. Nunc unguibus genas lacerans, nunc oculis nostro
insidebat. † Cum autem (Valerius) ex acta sua prodisset,
corrus in dextro eius brachio consedit, qui: in Gulum
pugnans ad dextera fronte involsans, unguibusque faciem
lanians et nullo oculo oblegens, hostem impune feriendum
19 *

ἡ Βαλερίω τὸν πολέμιον παρέδωκεν, ἡμοῦ τὴν ἑτικὴν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν χαρισάμενος. Κόρημος γὰρ ἐντεῦθεν ἐκλήθη.

Ἀμύσκαρον. τὸ ἀγνόν.

Ἀμυσί πιεῖν. ἐπιρῆμα. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπνευστῶν καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι πιπνόντων, οἷονεὶ μηδὲ μυσάντων. τοῦ αὐτοῦ ἔχεται καὶ τὸ ἐξ-μυστίσαι. λέγεται δὲ καὶ ἀμυστίζειν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. καὶ ἀμυσί Φερεκράτης εἶπεν. Ὅτι Κόμοδος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἔπειν, ἐν τῇ ἀγωνίᾳ καμίων, κίλικι ῥοπαλωτῇ παρὰ γυναικὸς γλυκὺν οἶνον εἰσ-μένον λαβὼν, ἀμυσί· ἐφ' ᾧ παραχρῆμα πάντες τοῦτο δὴ τὸ ἐν τοῖς συμποσίοις εἰωθὸς λέγεσθαι ἐξεβόησαν· Ζήσεις. [τὸ Ζήσεις ἐπὶ τοῦ τελειώ-σεως τὴν ζῶην φασιν οἱ γραμματικοί. κινδυνεύει οὖν ὁ τοῦτο λέγων, ἀντὶ τοῦ εἶχεσθαι, καταρᾶσθαι.] καὶ Ἀριστοφάνης.

Ἀμυστιν ἐξέλαψα.

οἶον, ἡμοῦ καὶ ἀθρόως ἔπιον. ἢ παρὰ τὸ ἀπνευστῶν ἐκπιεῖν, ἢ παρὰ τὸ μὴ μύειν. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ποτηρίου φιαλώδους. ἀμυστις γὰρ ἢ ἀπνευστῶν εἶσις.

Ἀμυχή. ἐπιπόλαιον ἔλκος.

Ἀμυχνόν. τὸ μὴ μυσαρὸν ἀλλ' ἀγνόν καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς. γράφεται δὲ καὶ ἀμυχνόν.

Ἀμφάρης. ὄνομα κύριον.

Ἀμφασία. ἀφωνία, ἀλαλία.

Ἀμφ' αὐτοῦς. περὶ αὐτοῦς.

Ἀμφέχανε. καταπέτωκε.

Τοὺς δ' ὁ μέλας ἀμφέχανεν θάνατος.

Ἀμφηρες. ἀμφοτέρωθεν ἠκοημένον. ἀπὸ τῆς ἀμφηρης εὐθείας.

Οἷος ἡμοὶ τρέφεται παῖς ἀμφῆκει γλώττη λάμπων.

Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Ἀμφήμερον. τὸν ἀμφημερινὸν πυρετόν. Σοφοκλῆς Ποιμέσι.

Κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφήμερον.

Ἀμφηρες φές. τὸ ἀμφοτέρωθεν ἐστεγασμένον, ἢ κατάσκιον.

Ἀμφηρικόν. ἡέμπει δὲ σκαφίδιον ἀμφηριζόν. καὶ Θουκυδίδης· Ἀκάτιον ἀμφηρικὸν ὡς λησταί, ἐκ πολλοῦ τεθεραπευκότες τὴν ἀνοῖξιν τῶν πυλῶν, ἐκόμιζον τὸ πλοῖον ἀμάξῃ.

1. πολέμιον Edd. Quod Küst. cum B. E corr. (unde recepitur etiam παρέδωκεν pro παραδέδωκε) reroni iasserat, praestat etiam v. Κελτοί. ἡμοῦ add. A. 2. τὴν add. B. E. Κόρημος; Κορημῶνος legendum esse diserta significatone constat v. Κορημῶνος. Cf. v. Ἀμυχνόν. Zon. p. 155. tamen arguit haec voci Ἀμυχνόν subiicienda fuisse. 6. Haec fere repetuntur in v. Ἐξμυστίσαι. 8. δὲ add. A. B. E. 9. Haud probable vocis alicui pervagatae ἀμυσί auctorem excitari Pherecrate. Itaque vereor ne haec ad primum gl. revocata sic corrigenda sint: Ἀμυσί. ἐπιρῆμα. καὶ ἀμυσί πιεῖν Φερεκράτης εἶπεν. 9. Ὅτι Κόμοδος — ἐξ ἐξ. Ζήσεις] Locus Dionis LXXII. 18. repetitur in v. Κίλικε ῥοπαλωτῇ, ubi rectius iunguntur ἀμυσί ἐπιον. Κόμοδος; vulg. et ut videtur B. 10. Sylburgius in Xiphilinum et Portus κίλικε ῥοπαλωτῇ putant esse calicem in clavam formatum sive clavae speciem habentem: a qua opinione dissentire me fateor. Existimo enim potius ῥοπαλωτῶν idem hic significare quod ῥοπαλωτόν. i. e. ut Latini vocant *virgatum*, sive lineis quibusdam intercurrentibus distinctum. ῥοπαλον enim et ῥάβδος idem significant. Küst. Videtur tamen ῥοπαλωτῇ, si probabilem Schneideri sequimur sententiam, in genere poculorum gemmarum, quae ποτήρια λιθοκόλλητα vocantur, locum habuisse. 14. Importunam doctrinam manifesto agnoscit v. Ζήσεις. Sed exiant ista τὸ Ζήσεις — καταρᾶσθαι in marg. A. B. 17. Ἀριστοφάνης Acharn. 1190. 19. ἐπιον] ἐπὶ A. Ceterum haec Scholii in Aristoph. Ach. 1227. ad finem usque debentur, excepto tamen membro novissimo, quod extat in Etym. M. p. 87. 21. V. Boisson. Anecd. I. p. 423. ac potissimum Valcken. in Callim. Elegg. p. 252. sqq. Disertissime vero Schol. Val. in E. Rhod. 419. 2. Extat in E. marg. Vide v. Ἀμυχνόν. 3. ἀμυχνόν Parthenio videtur restituendum ap. Hephaest. p. 9. In Hesychio tamen Ἀμυχνόν quam Ἀμυχνόν probabilius esse scribendum. 4. Ἀμφάρης B. E. 5. Homerus Il. ὁ. 605. Ἄνη δὲ μιν ἀμυσίση ἐπέων λάβε. Ubi Schollasta: Ἀμυσίση, ἀφασία, ἐκλήθης, ἀφωνία. Küst. Adde Apollon. Lex. p. 112. et Hesych. 6. Neglexit vulg. Sed inveniunt Hesych. et Lex. Seg. p. 388. Spectat ad glossam nisi fallor Homericam. 8. Zon. p. 163. Versus Leonidae Tarent. XXIV. 4. A. P. VI. 131. 9. Pertinet ad Il. x'. 256. vide vel Apollon. p. 108. et Hesych. 12. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις v. 1161. 63. omissis medii τοῖς δ' ἐν δώμασι. 14. Phrynichus Segu. p. 24. ἀμφήμερος πυρετός. δὲ ἀμφημερινὸν εἰ ἰατροί. cf. Sallust. in Moer. p. 46. Sed Phrynichum confutat Plato Tim. p. 86. A. 61. om. B. 15. Ποιμέσι κρυμὸν φ. Edd. Primum distinxit verba Tonp. III. p. 27. quem secutus est Brancchius Lex. Soph. 17. ἀμφηρες φές Med. Cl. Schol. H. ὁ. 46. τὸ om. A. 20. Θουκυδίδης IV. 67. Ἀκάτιον . . . τῶν πυλῶν, εἰώθεσαν ἐπὶ ἀμάξῃ . . . διὰ τῆς ἰατροῦ κατακομίζειν τῆς νοστιῶς ἐπὶ τὴν θύλασσαν καὶ ἐκπλεῖν.

Valerio praeiit, eique non solum victoriam sed etiam cognomen dedit. inde enim Corvinus appellatus est. Ἀμύσκαρον. Castum. Ἀμυσί. Adverbium. Ἀμυσί πιεῖν dicuntur hi qui uno haustu et sine interspiratione bibunt: quasi qui oculos non claudant. huic cognatum est verbum ἐξμυστίσαι. Dicitur etiam ἀμυστίζειν et quae inde derivantur. Voco Ἀμυσί vero Pherecrate usus est. † Commodus imperator Romanorum, si certamine defatigatus esset, ritum dulce refrigeratum, quod a muliere in calice virgato acceperat, uno haustu bibit. confestim igitur omnes more in contritiis solito exclamarunt: Ζήσεις, i. e. riras. [Grammatici Ζήσεις illud interpretantur, ut sit, vitam consummes. non multum igitur abest, quia eo dicto non bene sed male allicui precemur.] Et Aristophanes: Ἀμυσίτην ἐξἠύσθη. id est, uno haustu spirita- que bibi. vox autem inde ducta, quod sine respiratione vel

oculis non clausis exhauriatur. Praeterea genus est poculi, phialae similis. Ἀμυσί dicitur haustus uno spiritu absolutus. Ἀμυχή. Vulnus in summa cuti. Ἀμυχνόν. Non pollutum, sed castum et purum. Sic Sophocles. Scribitur etiam ἀμυχνόν. Ἀμφάρης. Nomen proprium. Ἀμφασία. Vocis defectus, stupor obmutescentis. Ἀμφέχανε. Absorbuit. Illos vero atra absorbit mors. Ἀμφηρες. Utrimque acutum. Ab recto ἀμφήρης. Quoniam talis mihi aliter his in oculis filius, ancipiti lingua conspicuus. Ἀμφήμερον. Quotidianam febrem. Sophocles Pastoribus: Frigus e quotidia febre dentibus perferens. Ἀμφηρες φές. Undique tectum, vel opacum. Ἀμφηρικόν. Mittit vero scapham, utrimque hinc remis aptam. Et Thucydides: Naviculam parcam reluti latrones, cum a longo tempore portus ut aperirentur sibi conciliassent, plaustro impositam deportant.

Ἀμφήριστον. ἄριστον, ἀμφίβρολον, ἐπιφι-
λόνηικον. Πολίτης ἀμφήριστος Εὐρυβάτη, τῷ προσ-
μένῳ Κροῖσον ἐπὶ πανηρία. Καὶ αὐθις· Ἦτοι τὸ
10¹ νικᾶν ἢ τὸ μὴ λειψθῆναι, ἀλλ' ἀμφήριστον ἀπο-
λιπεῖν τὸ κράτος ἀφαιρεθέντες. † Ἀμφήριστος 5
ἰσχὴν καὶ μέγεθος, φρονήσει δὲ καὶ ἀνδρεία λίαν
ὑπερφέρων.

Ἀμφί. περί, ἐξ ἑκατέρου μέρους.

Ἀμφιανακτίζειν. τὸ προοιμιάζειν, διὰ τὸ
οὕτω προοιμιάζεσθαι. Περιανδρος·

Ἀμφί μοι αὐτὶς ἄνακτα.

καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀμφί μοι αὐτε Φοῖβ' ἄναξ Δήλιε.

Ἀμφιανάκτας ἔλεγον καὶ τοὺς διθυραμβοποιούς.
συνεχῶς γὰρ ἐκεῖνοι ταύτη ἐχρῶντο τῇ λέξει. Ἀμ-
φανακτίζειν. ᾗθει τὸν Τερπάνδρου νόμον, τὸν
καλούμενον ὄρθιον, ὃ αὐτῷ προοίμιον ταύτην τὴν
ἀρχὴν εἶχεν·

Ἀμφί μοι αὐτὸν ἄναξθ' ἑκατηβόλον ἔδέτω φρήν.
ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐνάϊα καὶ ἐν Ἀναγύρῳ.

Ἀμφιάρειον. Ἀττικῶς. Ἀμφιάρειον δέ.

Ἀμφίας. μέτριος οἶνος. Νικόστρατος Οἶνο-
ποιῶ καὶ Σωσικράτης.

Ἀμφίβιον. ἐν ἀμφοτέραις δυνάμενον βιοῦν.
θαλάσση καὶ γῆ. καὶ ἀμφίβια ζῷα, ἴσα καὶ ἐν τῇ
ὕγρῳ καὶ ἐπὶ τῆς χέρσου βιοῖ, οἷον ἵππος ποτάμιος,
κροκόδειλος. δύναται δὲ καὶ ἄνθρωπος. εἰσι γὰρ
οἶα ἴσα καὶ ἐν τῇ ὑγρῳ καὶ ἐν τῇ ξηρῳ διατᾶσθαι.
ὡς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἄλλῃ πολλαχῇ.

10 Ἀμφίβληστρον. τὸ δίκτυον.

Ἀμφιβολία. λέξις δύο ἢ καὶ πλείονα πρά-
γματα σημαίνουσα λεκτικῶς καὶ κυρίως, ὡςδ' ἅμα
πλείονα ἐκδέξασθαι κατὰ τὴν αὐτὴν λέξιν· οἷον.
ἀλλήτρις πέπτωκε. δηλοῦται γὰρ δε' αὐτῆς καὶ δι-
15 ἡ οἰκία τρεῖς πέπτωκε καὶ ὅτι ἡ καθαροῦδς ἡ αὐ-
λοῦσα.

Ἀμφίβρολοι. πανταχόθεν βαλλόμενοι, ἢ ἀπο-
ρούμενοι, διαφήροις συνεχόμενοι λογισμοῖς, ἀγνοίαι
τοῦ αἵρετοῦ, καὶ εἴτε τοῦτο εἴτε ἐκεῖνο ποιήσουσιν.
20 Ἀρριανός· Οἱ δὲ Μάρδοι ἐκατέρωθεν ἦδη ἀμφίβο-

1. ἄριστον] Scribendum est ἴσον. Küst. assentiente Alb. in Hesych. Quorum crism equidem miror. Cum vulg. Lex. Seg. p. 388. Apollon. Lex. p. 111. coll. Schol. II. ψ. 382. τὸν ἐπ' ἀμφοτέρω ἐξισωθῆναι δυνάμενον. Gl. om. A. ἐπιφιλόνηικον recte suspectum habuit Küst. Coniiciebam ἐμφιλόνηικος, cuius patrocinium sustinuerit adverbium apud Schol. Eur. Androm. 289.
2. Huius narrationis fidem praestat v. Εὐρυβάτιον. 3. In fragmento propter brevitatem obscuro Küst. putabat deleto μὴ λεγέ-
σθαι esse ἢ τὸ λειψθῆναι: quo nihil potuit perversius excogitari. Polybius cum λέτομαι de hostibus pugna deficientibus usur-
pat, quem significatum Balsarius in Hist. Ang. II. p. 380. allatis Artemidori exemplis munivit, hanc fere sententiam nobis vide-
mur elicere: aut vincendum aut loco consistendum, ut pulchrum quam ipsa reliquias, saltem incertam reddas eiusque fru-
ctum iaminiuam. 4. ληψθῆναι vetustam scripturam et duobus Paris. refinxit Küst. 5. Ratio grammatica postulat ἀφαιρεθέν-
τας: quamquam integritatem loci minime praestamus. Item in fragmento continuo quaedam desiderantur, ut μὴ ὦν post Ἀμφή-
ριστος. 9 — 20. En disiecta membra solidae doctaeque observationis, ab auctore de Scholiis multo copiosioribus, quam quae
ἰσχυρῶς leguntur, in Aristophanis illum locum Nub. 591. depromptae. Hesychius: ἀμφί ἄνακτα. ἀρχὴ νόμου καθαροῦδς.
10. Vidit Küst. legendum esse Τερπάνδρος: quamquam nihil minus Zou. p. 163. de post Περίανδρος om. A. et ipsa laudatio-
nis formula T. de satis coarguit levitatem grammaticam. 11. αὐθις] αὐτὶς A. B. 13. φοῖβε Edd. 17. οὐ τὸ πρ. vulg. ne-
cessio uno, MSS. invidis. Videtur προσίμιον expellendum esse. 19. αὐτὸν (sive αὐτὸν A. B.) posthabendum superiori lectioni
αὐθις: Hergmannus autē reposuit, idemque deinceps, Dorica dialecte quod miror usus, ἐκατηβόλον ἔδτω ἄ γρήν. αὐδέτω A.
αὐδέτω B. 14. ἐν Ἀναγύρῳ fragm. 151. ubi Dindorfus ut in ambigua causa suspicabatur ἐν Εὐνάϊα vel Πυλαίαι: ἐν Σχη-
μαῖς Valckenarius. „In prioribus Edd. male excusum est ἐν ἀναγύρῳ: cuius loco in uno MS. Paris. [immo ἐν ἀναγύρῳ A.] ex-
emplum est ἐν ἀγύρῳ: in duobus aliis vero [B. E.] ἐν ἀναγύρῳ. Vera autem lectio est ea, quam in textum recepi, quoniam
intelligitur hic fabula Aristophanis Ἀναγύρῳ vocata.“ Küst.
1. Ἀμφιάρειον] Ἀμφήριστον A. B. quod cum libris Straboni IX. p. 399. reddendum. Ἀμφιάρειον E. 2. Athenaeus 1. p. 31. E.
Ἀμφίας δ' οἶνος ὁ γὰρ ὁ καλεῖται παρὰ Σωσικράτη. Οἶνονταυρι Meinek. Quaest. Secn. III. p. 12. praeeunte Meursio, cuius
sententiam auauit Küst. in v. Φιλέταρος. 4. καὶ post μῆεν om. A. B. Lex. Seg. p. 388. 5. ζῷα sicut glossae iungendum,
cum in Suida quam in Hesychio dubites. Ceterum v. Aeliani N. A. XI. 37. 7. γὰρ] δὲ A. 8. οἶον B. ἀγρῶ A. 11. Haec
excerpta sunt e Diog. Laert. VII. 62. ac satis fideliter repetita sub v. ἀλλήτρις πέπτωκε. 12. κυρίως καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔθος Dio-
γενitus: immo, si quid video, καὶ κατ' αὐτὸ τὸ ἔθος. 13. ἐκδέξασθαι critici apud Diogenem restituere, cum legeretur ἐκλέ-
ξασθαι. 15. ἢ posterior om. vulg. 17. ἰσ- v. ἀμφίβρολος Toup. MS. cum alia contulit tum Arriani. II. p. 146. 18. ἢ διαφήροις
Zou. p. 144. 19. τοῦ αἵρετοῦ om. Lex. Seg. p. 388. 20. Arriani locum significavit Eustath. in Od. ἰ. p. 1406.

Ἀμφήριστον. Iniquum, ambiguum, controversum. Ciris ta-
lium certare possit cum Eurybate, qui Croesum scelerate pro-
didit. Et alibi: Aut vincere aut locum conuclere, sed dubium
certe victoriam, qua privati sumus, hostibus efflere. † Ro-
bere et magnitudine multi cum eo contendere poterant: pru-
dentia vero et fortitudine alios longe superabat. Ἀμφίβ.
Οκτα, ex utraque parte. Ἀμφιανακτίζειν. Hymnos in
Apollinem odere: sic dictum, quod in prooemio tale quid profe-
ratur. Terpander: Regem Apollinem rursus celebrabo. Et
Aristophanes Nubibus: Adsis mihi rursus, Phoebus, rex Delie.
Ἀμφιανάκτας etiam vocabant poetas dithyrambicos, quod fre-
quenter vocem illam usurpabant. Ἀμφιανακτίζειν. Ca-
mare Terpantri modum, orthium vocatum, cuius initium hoc
est: Apollinem regem arcitenentem prae ceteris mens mea
amat. Estat vox etiam in Eumaea et Anagyro. Ἀμφιά-

ρειων. Attice. [Faunum vero Amphiarai] Ἀμφιάρειον. Ἀμ-
φίας. Mediocris notae vinum apud Nicostratum in Oenopione
et Sosicratem. Ἀμφίβιον. Quod tam in mari quam terra
vivere potest. Item ἀμφίβια ζῷα vocantur animalia, quae et in
aqua et in terra vivunt, ut equus fluvialis et crocodilus: id quod
etiam in homines cadit. sunt enim quaedam animalia, quae et in
aqua et in terra degere possunt, cum in Aegypto, tum multis
aliis in locis. Ἀμφίβληστρον. Rete. Ἀμφίβρολτα.
Est dicitio duas aut etiam plures res tum verborum tonore tum
proprie significans, ita ut eandem dictionem ad complures sensus
transferri liceat. Ut ἀλλήτρις πέπτωκε: quod tam significare po-
test, domus ter cecidit, quam tibicina [cecidit.] Ἀμφίβρο-
λοι. Qui undique telis petuntur, vel in angustiis haerent, variis
sententiis districti, quippe qui nesciant quid eligendum sit, et hoc
an illud facere debeant. Arriani: Μάρδοι vero cum telis tam

λοι γιγόμενοι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀναβαινόντων παιδόμενοι καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ νότον ἐπιθεμένων ὠθούμενοι, ἀπέθνησκον. Καὶ αἴθρις· Ὁ δὲ Παμπρέπιος τοῖς ἀμφίβολος ὄφθεις βραχὺ παρεωράτο.

Ἀμφίβροχος. πανταχόθεν βεβρεγμένος, του- 5
έσσι μεθίων.

Ἡδὺ μέθην βλύζων, ἀμφίβροχος εἶματα Βάκχῳ.

Ἀμφιγνοεῖ. ἀμφιβάλλει. Ἀγαθίας. Καὶ 10
δοῦν δὴ ἔνεκα τοῦτο δράσειεν ἀμφιγνούωντων. ἀντι-
τοῦ ἀμφιβαλλόντων. ἀμφιγνοεῖν οὖν ἀγνοεῖν ἢ ἐν-
δοιάζειν.

Ἀμφιγυήεις. ὁ Ἴφραιστος.

Ἀμφιγυίοισιν. τῆς ἐξ ἑκατέρου μέρους πλη-
ξαι καὶ γυῖωσαι δυναμένοις.

Ἀμφιδαής. ἡ ἀμφοτέρωθεν κόπτουσα μά- 15
χαιρα.

Ἀμφίδεα. ψέλια.

Ἀμφιδέας. ἀλύσεις, παρ' Ἡροδότῳ. οἱ δὲ

ψέλια. Ἀμφιδέας. περισκελίδες τινές εἰσιν. ἰδίως
δὲ Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐθυδίκου γρησίν· Οὐ δυνά-
μενος ἐκβαλεῖν, διὰ τὸ ἀμφιδέαις δεδέσθαι τὰς
θύρας.

Ἀμφιδέδθεν. ἐξήπτο, διεγίγερτο.

Ἀμφιδεές. περιδεές.

Ἀμφιδείκελον. ἀμφιδήλον δέ.

Ἀμφιδήριτον. ἀμφίδοξον, ἰσοστάσιον. Συν-
έβη γενέσθαι τὴν μάχην ἀμφιδήριτον.

Ἀμφίδοξον. ἀμφίβολον. Οἱ δὲ οὐκ ᾔσκη-
σαν εἰς ἀμφίδοξον ἀγῶνα συγκαταβαίνειν, δυναμέ-
νοις προδήλως νικᾶν. Καί, ἀμφιδοξούμενα βιβλία,
τουτέστιν ἀμφιβαλλόμενα.

Ἀμφίδορον. τὸ πανταχόθεν περιέχον. ἐν Ἐπι-
κταίῳ.

Καὶ σκύτος ἀμφιδόρου στικτὸν ἀχαιίνεω.

τουτέστιν ἐλάφου δέρμα. ἀχαιίνη γὰρ ἡ ἔλαφος.

Ἀμφιδρόμια. τὴν πέμπτην ἀγῶσιν ἐπὶ τοῖς

3. Dubites fragmentum Malchine an Damascii sit habendum. VII, 25. 8. Ammonius p. 8. Ἀγνοεῖν καὶ Ἀμφιγνοεῖν διαφέρει. Ἀγνοεῖν γὰρ ἐστὶ τὸ καθόλου μηδὲν εἶδέναι. Ἀμφιγνοεῖν δὲ τὸ ἐν τῶν ἐπιδιατάζειν. Adde Schol. Plat. p. 345. Ἀγαθίας I, 13. (p. 24.) 9. δὲ vulg. Gaisf. et ut videtur A. Ἐναμφιγνούωντων A. 10. Novissima Harpocrati debentur. ἢ post οὖν omiserunt A. B. 12. Ἀμφιγυήεις] Apud Homerum pluri-
bus in locis Vulcanus vocatur ἀμφιγυήεις, ut etiam hic scribendum non dubito. Vide Etymologum et Scholiam Homeri II. α. 607. Küst. Non vidit ille glossam Ἀμφιγυήεις temere cum altera Ἀμφίγυος esse confusivam, id quod planissime vincunt expli-
cationes Apollonii Lex. p. 109. Zon. p. 155. Lex. Seg. p. 388, et Eust. in H. v. p. 995. Recte vero Gaisf. ἀμφιγυήεις omittit A. (ἀμ-
φιγυήεις B. E.) idemque auctoribus A. B. mutavit editam scripturam, ὁ Ἴφρ., ὁ ἀμφιγυήεις βεβρεγμένος τὰ γυῖα ἢ ὁ ἐξ ἑκατέ-
ρου μέρους ἀλύξαι καὶ γ. δυναμένος. 17. Scribendum potius est Ἀμφιδέαι. Küst. V. tamen Etym. M. p. 67. (quo de ἰσοστάσιον-
tiam is pertinet ad Hippocratem, vide Galeni Voe. Mipp. p. 428. et Gaisford. P. Gr. M. III. p. 230.) Zon. p. 157. Praeterea Lex.
Seg. p. 388. ἀμφιδέαι. Neque dubitavit ipse Kusterus in Hesych. v. Ἀμφιδέαι: ubi nihil mutandum, si quidem ἀμφιδέαι
videntur appellata, quae παρὰ δεξιὰ ἀμφιδέαι dicuntur in Inscript. Attic. 150. 151. ψέλια] ψέλια hic A. B. 18. Vide Har-
pocratiem, cuius sorinia Suidas hic compilavit; item Casaubonum in Athen. p. 323. Küst. παρ' Ἡροδότῳ] Eodem locum in
I. II. 69. ubi Historicus ornamenta sacri crocodilli describens ait: ἀσπίδα τε λίθινα γυῖα καὶ χροῖα ἐς τὰ ὄτα ἐνθῆτες, καὶ ἀμ-
φιδέας περὶ τοὺς ἑπιπροσθίους πόδας. Valla Suidam secutus per ἀμφιδέας hic intelligit catenas. Casaubonus vero in Athenaeum
vocem hanc apud Herodotum significare putat circumlocutionem, quibus oculo annulis Aegyptii pedes anteriores crocodilli affixi ex-
ornaverint: a qua interpretatione non abhorreo. Küst.
1. v. ἀμφιδέας. περισκελίδες κτλ. Edd. ante Gaisf. ψέλια, ἀμφιδέαι περισκελίδες. correxit Koens in Gregor. p. 523. Verum Harpocratio Palatinus cum ἀμφιδέας confirmet, hoc ut lemmatis indicium erat retinendum, quippe positum ex Aristoph. fragm. 309, 311.
Koento tamen in verborum distinctione obtemperavimus. Compendit Gonor. p. 151. οἱ δὲ ψέλια ἢ περισκελίδας. Ἄνωστ. A. B. 3. δ' post δυναμένος praebet Harp. vulgatus, non Palatinus. Dein ἀμφιδέας B. E. Med. 5. Ἀμφιδέδθεν] Ἀμφιδέδθεν quod Por-
tas ex II. ζ. 329. monuit legendum, Armatur. A. B. διεγίγερτο Med. 7. Ἀμφιδείκελον] Legendum non dubito Ἀμφιδείκε-
τον, ut ἀμφιδείκετον. Küst. Exemplum quidem aut vocis ἀμφιδέας aut ἀμφιδήλος nullum in promptu, quamquam obversatur
Homericam illud δειλός: sed epimerismorum tamen lego perapicua videtur ἀμφιδείκελον satis comprobari. ἀμφιδήλος] Sic ex
MSS. vocem hanc emendavi. In prioribus enim Edd. mendose excusum est ἀμφιδήρον. Küst. 8. Zon. p. 151. v. Moeris
p. 86. Exemplum om. A. 11. δυναμένοι] δυναμένοι A. B. et Zon. p. 144. quod probavi. 14. ἀμφιδέας] Med. v. Ἐπι-
γυῖωσαι Phalaeci Ep. III, 2. A. P. VI, 165. 16. σκύτος] In Anthologia inedita legitur σκύλος, cuius loco scribendum videtur
σκύλον. Hesychius: Σκύλον, δέρμα, κώδιον. Sed et lectio Suidae: σκύτος recte se habet. Küst. Fronton. ἀμφιδόρου] Vir
quidam doctus (quem puto esse Emericum Bigottium) ad marginem exemplaris MS. ex quo Parisiis partem Anthologiae hactenus
descripsi, notaverat: Fort. ἀριδόρου, i. e. recens escoriati: quae coniectura mihi non displicet. Küst. ἀχαιίνεον] Infra v.
Ἀχαιίνη, ubi pentameter hic repetitur, scriptum est ἀχαιίνεω. [item A. adde Zon. p. 156. ipsamque Pal.] Sed utrobique legen-
dum est ἀχαιίνης, ut Portus etiam monuit. Küst. 18. Ἀμφιδρόμια] Horum posterior pars ab fonte Harpocratiem v. Ἀμ-
φιδρόμια fluxit, cui similia tradit Hesychius vv. Ἀμφ. et Δρομιάμιον ἡμαρ. Verum pleraque Suidas consentit cum Schol. Plat.
p. 360. et Eudocia p. 39. ἦν] τὴν Gaisf. ex A.

utrimque peterentur, et tam ab his, qui ascenderant ferirentur, quam ab his qui a tergo instabant irgerentur, peribant. Et alibi: Pamprepius vero cum illis visus esset animo fluctuante, paulisper contemnebatur. Ἀμφίβροχος. Undique madidus, id est ebrius. Dulce merum evomens, et vestimenta vino madidus. Ἀμφιγνοεῖ. Dubitat. Agathias: Illis vero dubitantibus, cuius rei causa hoc faceret. ἀμφιγνοεῖν igitur vel ignorare vel dubitare significat. Ἀμφιγυήεις. Vulcanus. Ἀμφιγυίοισιν. Quae membra utrimque laedere possunt et mutare. Ἀμφιδαής. Gladius utrimque caedens. Ἀμφιδέαι. Armillae. Ἀμφιδέας. Catenas sic dicit Herodotus; alii vero de armillis. Item vocatur genus periscelidum.

Peculiari tamen modo Lysias in oratione contra Euthydicum ait: Cum enim non posset eicere, quod fores pessulis erant fixatae. Ἀμφιδέδθεν. Exarsit circumcirca, excitatum. Ἀμφιδεές. Formidolosum. Ἀμφιδείκελον. Contra ἀμφιδήλον. Ἀμφιδήριτον. Anceps, acuale. Accidit ut proelium esset anceps. Ἀμφίδοξον. Ambiguum. Illi vero non censuerunt dubiam proelii aetiam cum his esse subeundam, qui victoriam possent extra controrersiam potiri. Et ἀμφιδοξούμενα βιβλία, libri dubii. Ἀμφίδορον. Undique circumventens. In Epigrammate: Et pellem maculosam hincnulli Bacchanti ambientis. Id est nebridem: nam ἀχαιίνη significat cervum. Ἀμφιδρόμια. Quintus ab nativitate infantibus dies,

βρέφειν, ἐν ἧ ἀποκαθαίρονται τὰς χεῖρας αἱ συναψάμεναι τῆς μαιώσεως, τὸ δὲ βρέφος περιφέρουσι τὴν ἐστίαν τρέχοντες, καὶ δῶρα πέμπουσιν οἱ προσήκοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον πολύποδας καὶ σαρπίας. τῇ δεκάτῃ δὲ τοῦτομα τίθενται.

Ἀμφιδρομον. ἑλικοειδές.

Ἴδουθὲ μ' οἶον ἄρτι κῶμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφιδρομον κυκλεῖται.

ἑλικοειδές, ὃ βαπτίζει τὰς νῆας.

Ἀμφιῒ γινώσκων ἐτάρῆς. ἴσον τῷ ἀναλεγόμενος καὶ ἀνομιμησκόμενος. καὶ κατ' ὄρθον τόνον προενεκτέον τὴν ἀμφιῒ ἔ. ἔστι γὰρ εἰς ἑκάτερον ἑαυτοῦ μέρος.

Ἀμφιέννυμι. [αἰτιατικῇ.]

Ἀμφιῒ ἔτει. ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει.

Ἀμφιετηρίς. ἔορτῃ κατ' ἔτος γινομένη.

Ἀμφιθαλής. ἑκατέρωθεν θάλλων. Ἀμφιθαλής Ἔρως, ὃ ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων, μηδενὸς ὠφρατισμένος.

Ἀμφιθέατρον. τόπος πανταχόθεν περισκοπούμενος. Ἀγαθίας· Ὁ δὲ τῶν Θράγγων ἡγεμῶν ἐς ἀμφιθέατρόν τι, ἀνείτο δὲ τοῦτο ἀνδράσιν, οἷς ὁ βίος θεωμένου τοῦ δῆμου πρὸς θηρία διαγωνίζεσθαι.

Ἀμφιθέτον φιάλην. κατὰ πᾶν μέρος αὐτῆς τιθεμένην, ἀπύθμενον. οὐ τὸ παρ' ἡμῖν ποτήριον, ἀλλὰ γένος λέβητος, ἐκ πάντος μέρους δυνάμενον ἔδραν ἔχειν.

10 Ἀμφικλαύτον. πάντοθεν κεκλασμένον.

Λεῖψανον ἀμφικλαστον ἀλιπλανέος ἰσκολοπέδρης.

Ἀμφίκορος. ὃ μέσος τῶν τριῶν ἀδελφῶν.

Ἀμφίκουρος δέ, ἦν ἑκατέρωθεν ἄνδρες περιλάβωσιν.

15 Ἀμφίκορημος. περίκορημος, ἢ βραχυτάτη.

Ἀμφικτυόνες. οἱ ἐκ πόλεων καὶ ἔθνων αἰρετοὶ δικασταί, οἷον ἀμφικτίονες καὶ περιόικοι.

Ἀμφικτυόνες. Συνέδριόν ἐστιν [ὃ Ἀμφικτυῶν] Ἑλληνικόν, συναγόμενον ἐν Θερμοπύλαις. ὠνομάσθησαν 20 δὲ Ἀμφικτυόνες ἀπὸ Ἀμφικτυόνος τοῦ Λευκαλιώ-

1. συναψάμεναι Hemsterh. cum Schol. Plat. 2. καὶ (hoc cum Schol. Pl., idque recipiendum fuit, nisi de MSS. dedissent cum Arsenio p. 58.) τὸ βρέφος περι τὴν ἐστίαν φέρουσι τρέχοντες κῶμα; καὶ τοῦτομα τίθενται τοῦτομα, δῶρα τε πέμπουσιν τῷ παιδί, καὶ ἐπιτοπλίσιον πολύποδας. οὐ τε φίλοι καὶ οἰκεῖοι καὶ ἀπλῶς οὐ προσήκοντες: Rud. ac fere Schol. Pl. Sed merito Suidas praetermisit illa καὶ τοῦτομα τ. τοῦτομα, melioribus assumptis. 4. πολύποδας hic et in Harp. legendum cum Pal. σαρπίας A. qui max om. de. 5. τῇ δεκάτῃ δὲ τοῦτομα τίθενται. Vide Harpocrationem v. Ἐβδομοεομένου, et ibi Maussacum; item Suidam in νν. Ἐβδομοεομένου καὶ δεκατέου. Kist. 6. Zon. p. 156. Locus Sophocles Aiac. 351 — 53. ubi Schol. pariter exponit Om. Ox. 11. Ex II. 6. 241. Ἀμφιῒ Med. Ἀμφιῒ ἔ. vulg. bis. γινώσκων vulg. Ceterum haec observatio continetur etiam Scholiis Homeriois. 14. μέρουσ' A. 15. αἰτιατικῇ. τὴν ἐνδύσιν. δοτικῇ A. αἰτιατικῇ B. Apparet igitur etiam αἰτιατικῇ reicientum esse. 16. ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει. Puto legendum ἐκαστῷ τῷ ἔτει. Vide Etymol. v. Ἀμφιετείν. Kist. Contulit Gaisf. ἀμφιετὶ Βάκχον Orph. Hym. 53. 4. Raras sed integerrimus tamen usus formulae ἀμφιῒ ἔ. nam Edd. ἀμφιετεῖ. Pindarus Ol. XIII. 51. ἄλλ' ἀμφ' ἔ. 17. Capitiator Zon. p. 151. interpretatio. 18. V. II. γ'. 496. Rubnk. in Tim. p. 28. Ἀμφιθαλής Ἔρως κιλ. Ex Schol. Aristophanis ad Avium dictum illud v. 1720. (1735.) 19. ὃ ἐν ἀμφ. θάλλων; ἢ φίλοις ἢ γονεῦσι, Arsen. p. 53. ἐν ἀμφοτέροις; ἀμφ' ἀέρος A. ἐπ' ἀμφ. Apollonius Lex. p. 109. et Hesychius. 2. Ἀγαθίας l. 14. Post ἀμφ. παραφασαία sunt omīssa; Zon. p. 156. de quo v. ἐνθάδε subiecta. 6. Ἀμφιθέτον φιάλην; glossa Amercia II. p. 270. Eadem Zon. p. 151. et ex parte Lex. Seg. p. 388. In Etym. M. p. 92, 57. Gaisf. supplevit cum Dorv. μεταθεμένη, ubi μεταμένη MS. Voss. τίθεται vulg. 7. τιθεμένην A. et Arsen. p. 53. 8. Πομπήθητος Schol. Hom. addit ἐκπέταλον cum Athen. XI. p. 504. qui doctas grammaticorum observationes exprimit. 11. Zon. p. 156. Hexameter Antipatri Sidon. Ep. XIV. 1. A. P. VI. 222. ubi legitur σκολοπέδρης. 13. τῶν om. Hesych. 14. Ἀμφίκουρον. ἀμφοτέρωθεν περιεμμένον; idem Hesychius. Obscurior Suidae ratio, sed ut supra vel tendenti genus illud περιόικα (de quo Naktus Choeril. p. 138. seq.) intelligi queat. 15. ἀμφίκορος Edd. Id quo tendat ignoro; interim volenti βακχιδίτη cum A. et Lex. Seg. p. 389. 16. Ἀμφικτυόνες plerique libri Harpocrationis, cui posterior narratio plane debetur. Adde Arsen. p. 54. οἱ ἐν πολλῶν πόλεων αἰρετοὶ δικασταί p. 260. ἢ ἀμφοτέρωθεν ἑκάστῳ πόλει in Eustath. p. 547. V. Schol. Thucyd. III. 104. coll. Müll. Aegim. p. 30. Quamquam expressa Etym. M. p. 90. doctrina de necessitate correctionis addubitari licet. Post v. περιόικοι Med. proposita observationem neque litterarum ordinis convenientiam neque doctrinae vetustatis: Ἀμφικτυῶν Ἀμφικτυόνος. Ἀμφικτυῶν δὲ Ἀμφικτυόνος. Haec A. mg. 18. ὃ Ἀμφικτυῶν] Deo hae voces delendae sunt, quoniam a sensu loci huius alienae sunt, nec apud Harpocrationem leguntur. Kist. Ignorat Zon. p. 145. 20. Sic A. B. E. Ullm edebatur ὄν. δὲ ἀπὸ Ἀμφικτυόνος: Ἀμφικτυόνος Harp. et Zon.

quem ita celebrant, ut illo die manus purgent phisietices, et ipsantem circa focum currentes ferant; item propinquū, domo mīnunt, polyposes plerumque et senias. decimo, vero die infanti nomen imponunt. Ἀμφιδρόμια. Quod in γυμνασίοις videte, qualis modo fluctus funesto turbine circumscriptus irumpat, ubi dicit sanctum vorticosum, qui naves demergit. Ἀμφιῒ γινώσκων ἔ. Id perinde valet quod perperidea, et reminiscens: ubi ἔ rectio tono notandum est, quippe quod, signifi- cet, in utramque animi partem. Ἀμφιέννυμι. [Accusatiuō langitur.] Ἀμφιῒ ἔ. Per ipsum annum. Ἀμφιῒ ἔ. et. Festum in quoque anno rediens. Ἀμφιθαλής. Utrim- que florens. Sic Amor dictus, quod utroque parente gloriam, orbatus neutro. Ἀμφιθέατρον. Locus ad circumspectan-

dum artus. Agathius: Francorum, vero dux in quodam am- phitheatro, quod ita erat definitum, qui spectante populo cum feris, et instituta dimicabat. Ἀμφιθέτον φιάλην. Pateram huiusmodi, quas ex omni parte statui possit et fundo careat, non enim vulgare illud poculum significatur, sed genus aeni, quod per utrumque latus statui potest. Ἀμφικλαύτον. Undique fractum. Frustrum undique fractum varicquam scolo- πεδρης. Ἀμφίκορος. Inter tres fratres medius. Ἀμ- φίκουρος vero, quam, ab utraque parte viri sibi circumdant. Ἀμφίκορημος. Praecepta, vel brevissima. Ἀμφικτυ- ὶνες. Ex civitatibus populisque selecti iudices, quasi circumhā- biantes. Ἀμφικτυόνες. Conquiritur in Graecia, quod ad Thermopylas conveniebat. Vocati autem sunt de Amphictyone.

νος. αὐτὸς γὰρ συνήγαγε τὰ ἔθνη βασιλεύων. ταῦτα δ' ἦν δώδεκα· Ἴωνες, Δωριεῖς, Πελοποννησῖοι, Βοιωτοί, Μάγνητες, Ἀχαιοί, Φθιώται, Μολιεῖς, Δόλοπτες, Αἰνειαῖνες, Δελφοί, Φωκεῖς. οἱ δὲ φασιν ὠνομάσθαι ἀπὸ τοῦ περιόλους εἶναι τῶν Δελφῶν τὸν συναχθέντα. καὶ Ἀμφικτυόνειος χώρα, Ἀμφικτυόνειος δὲ μάχη. Ἀμφικτύων δὲ Ἀμφικτύωνος.

Ἀμφίκοιτος. ὁ τάτης.
[Ἀμφίκοιλον ξύλον. ἀνάφορον, ἐν ᾧ τὰ φορητὰ ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσιν. ἀμφικτυόνων οὖν ἡ γραπτέον, ὅπερ καὶ ἀληθές.]

Ἀμφιλαφές. κατάσκιον, ἀμφοτέρωθεν βοηθούμενον. καὶ θηλυκῶς ἀμφιλάφεια, ἀμφοτέρωθεν βοήθεια.

Ἀμφιλαφῆ. διπλοῦν, τεχνικὸν τε καὶ σοφιστικόν. Ἐμοὶ δὲ ἐξηγεῖτο λόγους Ἰσοκράτειους· ὅτε καὶ εἶδον ἄνθρωπον εὐρουν τε ἅμα καὶ ἀμφιλαφῆ τὴν διάνοιαν πρὸς τὰς πολιτικὰς ἐξηγήσεις. Καὶ Ἀμφιλαφῆς, μεγάλη, οἷον ἀμφιλαφῆς, ὅτι ἀμφο-

τέρωθεν χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἔστιν. Ὀδὴ ἡμάρτανε δὲ οὐδὲ ἀμφιλαφῶς περιουσίας. Ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἰτέαι ἢ θ' ἱερὰ κάμφιλαφῆς πλάτανος.
Ἀμφιλεξάντων. ἀπὸ τοῦ ἀμφιβεβητησάντων καὶ διεκνεχθέντων. οὕτως Ξενοφῶν· Ἀμφιλεξάντων δὲ τι ἐνταῦθα τῶν τε τοῦ Μένανος στρατιωτῶν καὶ τοῦ Κλεάρχου.

Ἀμφίλογον. ἀμφιβαλλόμενον, ἐνδοιάζοντα.
Ἀθήριανός· Ἀξιδάρον δὲ ὅτι ἔρχεται χερσὶ Ἀρμενίας, οὐ μοι δοκεῖ εἶναι σε ἀμφίλογον.

Ἀμφιλύκη. ἡ νύξ. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀμάρθωνε δὲ χεῖρην,
ἦν μόλις ἐς τρισσὴν πλέξαμεν ἀμφιλύκην.
Ἀμφιλύκη οὖν τὸ τέλος τῆς νυκτός. Ἡμέρα δὲ ὑπέφαινε οὐπω λαμπρά, ἀλλ' ἔτι πρὸς ἀμφιλύκην ἦν ἡ νύξ καὶ ἀπέληγεν.

Ἀμφιμάσχαλος. χειριδωτὸν ἱμάτιον. οἱ δὲ δουλικὸν ἢ μικρὸν χιτωνίσκον. ἦν δὲ ἑτερομάσχαλος

3. Μολιεῖς] Scribe Μολιεῖς; item Αἰνειαῖνες. Illud nomen quas quantasque mutationes subierit, docet aberrimus Santenii excursus in Catulli Eleg. ad Maul. 54. 6. καὶ Ἀμφικτυόνειος (Med. Ἀμφικτύωνειος) — Ἀμφικτύωνος om. vulg. In quibus A. pro μάχη habet χάρη, post Ἀμφικτύωνος solus addit φῦ^τ, quod Gaisf. suspicatur esse φυλάττει (i. e. servat ὁ in casibus ὀβητικαῖς), sed E. marg. διαστήμα. 8. Glossa suspecta. 9. Haec lector inerte curiosus transcripsit de v. Ἀνάφορον. Omissit A. 12. Cf. lex. Seg. p. 389. Zon. p. 157. 13. Quae post βοηθούμενον sequebantur, οἷον ἀμφιλαφῆς τι ὄν, τὸ ἐκατέρωθεν ληπτὸν, omiserunt A. B. Habet Phavorinus Ecl. p. 103. De voce ἀμφιλαφῆς recte Schaeferus sensit Melet. p. 49. 13. ἡ ἀμφοτέρωθεν vulg. καὶ ἀμφ. A. 15. Consentit Schol. Luciani Amor. 12. id quod labem inveteratam huius loci testatur. Nempse fragmentum ex v. Σεβηριανός propter usum vocis ἀμφιλαφῆ, quam videtur istud διπλοῦν interpretari, huc traductum turbas excitavit, a Kustero primum animadvertens. „Locus hic (inquit) turbatus est et nullus, qui infra v. Σεβηριανός recte sic legitur: Ἐμοὶ δὲ καὶ ἐξηγεῖτο λόγους Ἰσοκράτειους τοὺς μετὰ καὶ πολιτικώτερον, οὐ τὸν τεχνικὸν τε καὶ σοφιστικὸν ἀλλὰ τὸν ἐμφορὰ καὶ φιλόσοφον τρόπον· ὅτε καὶ εἶδον ἄνθρωπον εὐρουν τε ἅμα καὶ ἀμφιλαφῆ τὴν διάνοιαν κτλ. Hinc ergo patet verba illa τεχνικὸν τε καὶ σοφιστικὸν extra seriem et ordinem suum hic apud Suidam legi, eaque non esse interpretationes vocis Ἀμφιλαφῆ, ut Porrus putavit; sed verba scriptoris illius, ex quo etiam ea quae sequuntur a Suida depraemta sunt. Eum autem scriptorem esse Damascium monemus in v. Σεβηριανός.“ Ceterum haec ut nunc extat Damascii particula repetitur in v. Εὐρουν: ut ambigas, utro de loco portentum illud laudationis provenierit. 19. Ab his demum verbis glossam inchoari docet Lex. Seg., referendam illam ad celeberrimum Platonicum Phaedri p. 230. B. lumen.
2. ἐν Ἐπιγράμματι Thyilli vel Thalli qui ferebatur Miles. III. 2. A. P. VI. 170. Haec om. A. 5. Phrynich. Seg. p. 28. 6. Ξενοφῶν Anab. I. 3. 11. unde τῶν addendum post κατ. 7. Μένανος] Μένανος A. E. Μένανος B. 10. Repetitis locis, qui ex Artiani Parthicus (cf. v. Ἰνῶσις) sumptus est, in v. Ἀξιδάρον. Structura vero posterioris membri tam est contorta, ut sciendum si videatur esse subvertendum. 12. ἐν Ἐπιγράμματι Pauli Silentiarum XXIX. 3. 4. A. P. V. 281. 14. τρισσὴν A. 15. Haec a paraphrasi Homericis loci II. 4. 433. ἦμος δ' οὐτ' ἄρ' ἦν ἡνῶς, ἐτι δ' ἀμφιλύκη νύξ, profectis suspicor; nisi referri placeat ad interpretationem Apollonii II. 669. sqq. Cf. Apoll. Lex. Hom. p. 108. Novissima quidem sic opinor esse refigenda: πρὸς λυγρὴν ἦν καὶ νύξ ἀπέληγεν. 17. ἡ om. vulg. et ut videtur A. 18. Zon. p. 144. Ex Scholibus ad eum Aristophanis versum, quem iam excitat, Equ. 889. Attigit Moer. p. 64. „Pollux, Hesychius et Etymologus ἀμφιμάσχαλον χιτῶνα iugenustima fuisse dicunt, ἑτερομάσχαλον vero servorum: quorum potior est apud me auctoritas.“ Kist. Copiose de hac quaestione disseruit Salmasius in Hist. Aug. II. p. 566. sqq.

Deucalionis filio, qui cum regnaret, populos congregavit. Hi autem erant numero duodecim: Iones, Dores, Perrhaebi, Boeoti, Magnetes, Achivi, Phthiotae, Malienses, Dolopes, Aenianes, Delphi, Phocenses. Alii vero dicunt nomen inde ductum, quod qui convocabantur circa Delphos habitarent. Extat Ἀμφικτυόνειος, perinde atque Ἀμφικτυόνειος. Ἀμφικτύων vero Ἀμφικτυόνος. Ἀμφίκοιτος. Vestis stragula. [Ἀμφίκοιλον. Lignum, ex quo operarii onera suspensa gestant. scribendum igitur ἀμφικτυόνος, quod verum est.] Ἀμφιλαφές. Umbrosum, cui utrimque succurritur. Et femininum ἀμφιλάφεια, auxilium quod utrimque praestatur. Ἀμφιλαφῆ. Consummatum. Miki autem exponebat orationes Isocratis, non artificiosa illa ratione et sophistica, sed gravi et philosopha: quomodo quidem hominem rudi tum facundum, tum mentis ubertate praestantem ad civilem reveren-

tiam explicandam. Et Ἀμφιλαφῆς, magna, quasi dicas ἀμφιλαφῆς, quod ambabus prehendi potest. Neque vero excidit ne copiosis quidem divitiis. In Epigrammate: Κατὰς ἐτι τὰς πλάτανος κομισσὴν ἀμφιλαφῆς. Inter quos controversia intercessit et dispensatio. Sic Xenophon: Cum autem eo loco aliquid controversias Μερόνιος inter et Clearchi milites ortum esset. Ἀμφίλογον. Ambigentem, dubitantem. Arrianus: Quin autem Ἀσιδάρην Ἀρμενίας praecesse oporteat, non debet, mea quidem sententia, dubitare. Ἀμφιλύκη. Nox. In Epigrammate: Conturbavit vero comam, quam rix trimum diernum spatium comperierunt. ἀμφιλύκη omnino est noctis finis. Dies autem sublecebat nondum clara, sed adhuc erat crepusculum, et nox desinebat. Ἀμφιμάσχαλος. Vestis manicata. alii vero de veste servili vel parva tunica acciperunt. Oro-

ὁ τῶν ἐργατῶν, οὗ τὴν μίαν μασχάλην ἔρραπτον.
Ἀριστοφάνης.

Οὐπώποτ' ἀμφιμασχάλου τὸν Δῆμον ἠξίω-
σας.

Ἀμφιμάτορας. ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς ἔχον-
τας.

Ἀμφιματώσαι. ἀποδῦσαι.

Ἀμφιμήτωρ. ὁ ἑτερομήτωρ. Δισχίλος.

Ἀμφίξουν. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀμφίξουν τε σκέπαρον.

τὸ καλῶς ξέον.

Ἀμφιον. ἱμάτιον, ἔνδυμα. καὶ Ἀμφιος, ὄνομα
κίριον.

Ἀμφιορκία. ὅπειδ' ἄν ὁ τε διώκων καὶ ὁ φεύ-
γων ὀμνύσῃ, κλοπῆς ἔγκλημά τισιν ἐπιφέροντες.
τοῦτο δὲ πολλάκις ὠφθῆ μάτην γινόμενον. ἔδεικτο
ὄν Ἀθηναῖοι νόμον κατὰ τῶν ἀπαγόντων εἰς δεσμω-
τήριόν τινος ἐπὶ δίκῃ κλοπῆς, χιλίας δίδουσι δρα-
χμὰς τοὺς ἀλόνας. ἀλλὰ καὶ τοὺς οὐσίαν ἀπογρά-
ψαντας τῶν πολιτῶν τινος ὡς τῷ δήμῳ προσήκου-
20 ἑτέρας δὲ μητρὸς.

σαν εἰ συκοφαντοῦντες ἄλοισιν, καὶ οὗτοι χιλίαις
ἔζημιούντο.

Ἀμφίων. οὗτος παλαιᾶς μουσικῆς εἰρετής.
περὶ οὗ λέγει ὁ Παραβάτης ἐν ἐπιστολῇ. Περίεστι
γάρ σοι καὶ σχολή, καὶ φύσεως ἔχεις εὖ, καὶ φιλο-
σοφίας ἔρῃς, εἴπερ τις ἄλλος τῶν πώποτε. τρία δὲ
ἅμα ταῦτα ξυνελθόντα ἤρκεσεν ἀποφῆναι τὸν Ἀμ-
φίωνα τῆς παλαιᾶς μουσικῆς εὔρετήν· χρόνος, θεοῦ
πνεῦμα, ἔρως ὑμνωδίας. οὐδὲ γὰρ ἡ τῶν ὀργάνων
10 ἔνδεια πρὸς ταῦτα πέφυκεν ἀντιτάττεσθαι. καὶ
ταῦτα ἰσάδως ἂν ὁ τῶν τριῶν τούτων μέτοχος ἐξεί-
ροι. ἡ γὰρ οὐκὶ τοῦτον αὐτὸν ἀκοῇ παραδεδέγμεθα,
οὐ τὰς ἀρμονίας μόνον, αὐτὴν δὲ ἐπ' αὐταῖς ἐξευ-
ρεῖν τὴν λύραν, εἴτε δαιμονιωτέρας χρησάμενον ἐπι-
χανον; καὶ τῶν παλαιῶν οἱ πλείστοι τοῖς τρισὶ τού-
τοις ἐοίκασιν μάλιστα προσσχόντες, οὗτι πλαστώ-
φιλοσοφῆσαι, οὐδενὸς ἄλλου δεόμενοι.

Ἀμφιπάτορες. οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς,

3. τὸν Δῆμον] τὸν δ' vel τὸν δ' A. B. E. Med. 5. Fallitur Suidas sive Lex. Seg. p. 389. quamquam non sine auctore, si quidem adendum Hesychianae glossae, [Ἀμφιμάτωρ.] ἄμφω τοὺς γονεῖς ἢ ἔχων ἢ ἀποβαλλόμενος. Contra ὁ ἐξ ἑτέρας μητρὸς ἀδελφός Phryg. Seg. p. 6. ac similiter Pollux III, 23. Mox ὁ ἑτερομήτωρ item Zon. p. 144. recteque Hesychius, οἱ ἐκ πολλῶν μητέρων γε- γονότες, iuvante Eurip. Androm. 465. Adde Etym. M. p. 91. 7. Ἀμφιματώσαι] Scribe ἀμφιματώσαι, ut infra suo loco. Küst. Cum vulg. Lex. Seg. p. 389. 8. Δισχίλος] Ηρακλείδης, teste Hesychio. 9. ἐν Ἐπιγράμματι Leonidae Tar. IV, 9. A. P. VI. 205. V. Zon. p. 157. 12. Ἀμφιον (cf. v. Ἀμπεχόνη) hoc tenore Lex. Seg. p. 389. cum Zon. p. 156. agnoscit: de quo vide quae collegit Boisson. in Eunap. p. 578. et in ind. p. 342. Vox ut videtur plebeii coloris (id quod etiam Sophoclis usus in Momo satyrica fabula significat), et potissimum Byzantinis scriptoribus celebrata. Ἀμφιος II. §. 830. De quo late disputat Choeroboscus ap. Etym. M. p. 92. 14. Summatim de tali nomine expositum in Lex. Rhet. pp. 184. 311. nec dissimiliter ab Hesychio (cf. eum in v. Ἀμφιμορία) et Poll. VIII, 122. Igitur Suidae peculiaris universa haec doctrina: de qua propter locorum defectum neutram in partem licet pronunciare. 19. τοὺς ἀλόνας] Salmasius de Modo Usur. p. 777. legit [barbare] τοὺς μὴ ἀλόκοντας, cuius coniecturam probo. Multa enim mille drachmarum non erat statuta in eos qui furti convicti fuissent, sed in eos qui quos furti accusaverant, criminis eius convincere non poterant. Küst. ἀλλὰ καὶ τοὺς] Constructio verborum requirit, ut legatur, ἀλλὰ καὶ οἱ τὰς οὐσίας ἀπογράψαντες. Küst. Debebat certe, ἀλλὰ καὶ οὐσίαν ἀπογράψαντες. . . τινὰ κτλ., nam προσχούσας icmere vulg. et ut videtur A. Itaque reposui cum B. E. οὐσίαν pro οὐσίας.
3. Haec repetuntur in v. Μουσικῆς παλαιᾶς. B. mg. Ζῆθος καὶ Ἀμφίων ἑτεροί. ζῆται ἐν τῇ ἀντίῳ. Voluit Ἀντιόπη. 4. ὁ Πα- ραβάτης ἐν ἐπιστολῇ] Iulianus in epistola iam perditā: v. fragm. ed. Spanh. p. 125. 8. Haec Küsterus quo senarium, Euripi- dis ut opinabatur in Antiopa, efficeret, sic constituebat: χρόνος, θεοῦ τε πνεῦμα ἔρως δ' ὑμνωδίας. Favei Philostratus V. Apoll. VII, 34. a Toupio comparatus: χρόνος, ἔρη, καὶ θεῶν πνεῦμα καὶ σοφίας ἔρως, ἢ ξυνεῖμι. „Versum omisit Musgravius, nec observavit Vaickenaerius, qui tamen in Diatr. p. 82. hanc epistolam citat.” Burn. 10. Oratio laeae quadam affecta. 13. Observanda haud frequens particularum οὐ μόνον . . . δὲ — relatio, Menandro p. 103. vindicanda: v. Ast. in Pl. Legg. p. 123. 15. εἰ δὲ τινι Med. συμπαχίαν] Pearsonus ad marginem Suidae sui notaverat, se in quodam MS. [A.] scriptum reperisse συμ- παχίαν, quae lectio non est aspernanda. Küst. Immo relicienda: siquidem apparet imitatio loci Platonici (Phileb. p. 16.) cum aliis tum Iuliano trita: v. Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 678. sq. 17. Debebat προσχόντες. 19. Zon. p. 145. Dissentit Pol- lux III, 24. quamquam aperte confessus vocis huius fidem ab sola analogia pendere.

riorum autem tunica unam habebat manicam: quoniam partem
alteram consuebant. Aristophanes: Non unquam Populum
tunicis manibus utrimque aptis dignatus es. Ἀμφιμάτι-
οραξ. Qui patrem utrumque viventem habent. Ἀμφιμα-
τώσαι. Vestibus spoliare. Ἀμφιμήτωρ. Frater ex eodem
patre, sed alia matre. Aeschylus. Ἀμφίξουν. Bene do-
ctus. In Epigrammate: Et ab utraque parte ad dolandum
oculis confecta. Ἀμφιον. Pallium, vestis. Et Ἀμφιος,
nomen proprium. Ἀμφιορκία. Cum et accusator et is unde
petitur iurant, furti crimen invicem intentantes. Hoc autem saepe
tumore factum esse constitit. Athenienses igitur legem tulerunt
in eos qui furti crimine aliquos in carcerem abducere, ut qui
oculis: cecidissent mille drachmas persolverent. Quinetiam illi,
qui civium bona ut ad populum pertinentia publicas in tabu-
las retulissent, si calumnias convicti fuissent, mille drachmas
Suidae Lex. Vol. I.

multabantur. Ἀμφίων. Hic antiquae musicae fuit inventor:
de quo Iulianus Apostata in quadam epistola dicit: Nam et otio
abundans, et praeclaris ingenti dotibus es praeditus, et philo-
sophiae si quis alius amore teneris. Haec autem tria simul
coniuncta facile potuerunt Amphionem antiquae musicae in-
ventorem efficere: nimirum tempus, dei spiritus, amor can-
tandi. Haud enim ipsa musicorum instrumentorum penuria his
obesse potest, quippe quae trium istorum compos nulla opera
possit inventre. Annon enim hunc ipsum fama accepimus,
non solum harmonias, sed postea lyram quoque excogitasse:
sive divina ingenii vi usum, sive dono quodam dei et admira-
bili modo divinitus adiutum? Et veterum plerique cum ad haec
tria potissimum animum advertissent, nec quicquam aliud
requirerent, non simulata specie videntur esse philosophati.
Ἀμφιπάτορες. Qui ex eodem patre, alia matre sunt nati.

Ἀμφιπλήξ. ἢ ἀμφοτέρωθεν ἑλασία, ἢ ἐκ-
τέρωθεν πλήτεσσα, ἐκ τε πατρὸς καὶ μητρὸς. Σο-
φοκλῆς.

Καὶ σ' ἀμφιπλήξ μητρὸς τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
ἔλῃ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπου ἀρά.
τουτέστιν, ἢ διὰ τῶν ποδῶν δέος ἐμποιοῦσα.

Ἀμφίπολις, πόλις ἐστὶ τῆς Θράκης. πρότε-
ρον δὲ Ἐννέα Ὀδοὶ ἐκαλεῖτο. φασὶ δὲ τινες αὐτὴν
Ἀμφίπολιν ἀνομάσθαι διὰ τὸ περιοικεῖσθαι τὸν
τόπον. κλίνεται δὲ Ἀμφίπολις Ἀμφιπόλεως.

Ἀμφίπολις. Θερσίπαινα, δούλη.

Ἀμφίπολοι στήθ' οὕτω ἀπόπροθι.

[οὕτως ὡς ἔχετε. καὶ,

Στήθ' οὕτως.. ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης.]

Ἀμφιπρύμναις. εἶδος πλοίων. Ἐμπαλιν 16
διελθεῖν παρεσκευάσατο τὸν Ἴστρον ἐν ταῖς ἀμφιπρύ-
μναις τῶν νεῶν.

154 Ἀμφίπυρον. πανταχόθεν πυρούμενον. Σο-
φοκλῆς.

τοὶ δ' ὑψίβατον
νριπόδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὀσίων
θέσθ' ἐπίκαιρον.

Ἀμφιφῶγας. πάντοθεν διεφθωγέτας, ἤνεφ-
γμένους.

Κλωβούς τ' ἀμφιφῶγας.

Ἀμφιρύτη. περιφθρομένη κύκλω. ἐν Ἐπιγράμ-
δ ματι.

Ἀμφιρύτη Κῶς,

καὶ πάλι πένθος ἔχεις οἶον ἐφ' Ἴπποκράτει.

Ἀμφις. Κωμικός, Ἀθηναῖος. Ἀμφις δέ, χω-
ρίς.

10 Ἀμφισσα. πόλις ἐστὶ τῆς Λοκρίδος. Ἀμ-
φισσα δὲ ἀνομάσθη, διὰ τὸ περιέχεσθαι τὸν τόπον
ὄρεσιν.

Ἀμφισβητεῖν. ἐν τισὶ δὲ τὸ ἀμφισβητεῖν. Ἰω-
νες δὲ καὶ ἀγχιβατεῖν. καὶ ἀγχιβασίην Ἡράκλειτος.

Ἀμφισβητεῖν. μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ' οἶον χω-
ρίς βραίνειν καὶ ἀμφιβάλλειν. Ὁ δὲ Ἴκτολεμαῖος εἶ-
δως τοὺς ἑαυτοῦ προγόνους ἐσχηκότες τὴν Κοίλην
Συρίαν, παρασκευάσας ἐποίητο μεγάλας, ἀμφισβη-
τῶν ταύτης. ἠλιεζε γὰρ τὴν ἀδικίαν πολέμου περὶ
20 ρον ἀνεμιένῃν τότε δικαίως τοῖς αὐτοῖς νόμοις ἀνα-
κτήσασθαι. Καὶ Ἀιλιανός. Ἐμφισβήτουν γὰρ τοὺς
ἐτέρους ἕτεροι προβαλλόμενοι. † Οὐδέτι οἶον ἦν

2. Σοφοκλῆς Oed. R. 417, 18. cuius Scholia Noster descripsit. Mirorū tamen etiam novissimas, τὸν δὲ . . . ἐμποιοῦσα, acces-
sione, quae redeunt sub v. δεινόπου. 7. Haec Palatinus Harpocratio. 12. Versus Odysae ζ'. 218. ubi Küst. ἀπόπροθεν
ex Homeri libra tacite vulgavit. Gaisf. „οὕτω ἀπόπροθεν] οὕτως ἀπόπροθι B. οὕτως ἀπόπροθι E. Med." Alior. versus
Od. ζ'. 447. Sed tota dictio οὕτως — τραπέζης huc perperam e Schollis Homericis ad nostrum locum est revocata. Ceterum
v. Eberti Sicel. p. 113. sqq. 15. Zon. p. 151. Cf. Hesych. v. Ἀμφιπύρον. Menandri locus in Exc. Legg. p. 495. Ἐμ-
παλιν — ἐν ταῖς [καλουμέναις] ἀμφιπρύμναις τῶν νεῶν. 18. Σοφοκλῆς Ajax. 1404 — 6. 20. τὸ δ' duo MSS. ap. Elmli.
[D. E.] ediditque Küst. τὸ δ' unus Par. i. e. A. τὸν δ' Med.
1. Ἀμφιφῶγας] Vide Schol. Apollon. I, 995. Ἀμφιφῶγας A. 3. Dicitur Antipatri Sidonii XVII, B. A. P. VI, 109. Non sine mendo
reperit Zon. p. 145. 4. Ἀμφιφῶγη] Ἀμφιφῶγη A. cum Lex. Seg. p. 389. Germanicus vel glossis Homericis, unde pendet haec
observatio: v. Apollon. Lex. p. 111. et Hesych. cum Eust. in Od. ζ. p. 1389. ἐν Ἐπιγράμματα Pauli Silentiarii LXXXI, 3. A.
P. I. p. 483. n. 588. unde Toup. I. p. 40. scripturam editam Ἀμφιφῶγη Κῶς ἢ Κῶς. καὶ πάλιν. Ἐνδος — correxit. Et acces-
sit A. om. ἢ κῶς, propius vero ἀμφιφῶγη καὶ πάλιν E. 8. Zon. p. 145. De Amphide v. Meinekii Quaest. Socin. III. p. 42.
Super hoc nomine Etym. M. p. 98. Zon. p. 165. et Phavor. Ecl. p. 105. doctam Herodianū tradent observationem. 10. Ἀμφις
in Med. cum Zon. p. 151. Memoria civitatis fluxit ab Harpocratio. 13. ἐν τισὶ δὲ τὸ ἀμφ.] Locus sine dubio corruptus.
Sed quoniam apud Paris. ap. Küst. legitur, ἴστω τὸ ἀμφισβητεῖν, quod Gaisf. ex A. recepit, ipsa exempla in promptu est
posita, ἴστω τὸ ἀμφ. De quo vide Wesscl. in Herod. IV, 14. Ionum vero mentione nescio quis adductus est, ut notissimum sub-
iiceret, de v. ἀγχιβατεῖν πελκα. 15. Lex. Seg. p. 389. Cf. Eust. in Od. ζ. p. 1445. 16. Palyhii fragmentum, iudice Ursino:
cf. huius l. XXVIII, 1, 5. Sed monuit Valesius orationem esse Didori Exc. Legg. c. 18. T. II. p. 624. idamque de historia re-
rum tradidit in Excerpta Const. p. 49. 17. ἑαυτῶν vult. 19. ταῖς καὶς vetusta lectio, Küstero etiam subiecta. ἠλιεζε
te Diol.

Ἀμφιπλήξ. Plaga utrimque percuciens, tam a patris quam
matris parte. Sophocles: *Ἐξ τε ἀμφίπλευρας τῆς πατρὸς ὡς καὶ*
τῆς μητρὸς ἀπὸ τῆς ἐστὴν ἀπὸ τῆς πατρὸς ὡς καὶ τῆς μητρὸς
utrisque dicitur, quae terrorem incesu movent. Ἀμφίπολις.
Amphipolis, urbs Thraciae, quae prius *Nῆστρον* vocabatur.
quidam autem tradunt eam Amphipoliam esse dictam, quod alii circa
eam habitarent. Declinatur autem Ἀμφίπολις Ἀμφιπόλεως.
Ἀμφίπολις. Ancilla, serva. Ancillae consistite huc procul
a me. [Id est, ita ut nunc statis. Et, State hic mea procul a
mensa.] Ἀμφιπρύμναις. Est genus navium. Effecit ut
Istrum navigibus *ἀμφιπύρον* transientes revertentur. Ἀμ-
φιπύρον. Quod igne undique calefit. Sophocles: *Αἰεὶ γὰρ*
τῆσδε ἀπὸ τῆς πατρὸς ὡς καὶ τῆς μητρὸς ἀπὸ τῆς πατρὸς ὡς καὶ
nunc opportunē collocabit. Ἀμφιφῶγας. Undique ru-

ptos, apertus. *Et rotia rupta.* Ἀμφιφῶγη. Circumflua.
In Epigrammate: *Mari circumflua Cor, iuctum rursus can-*
ceperisti, qualem olim de Hippocrate. Ἀμφις. Amphis.
Comicus, Atheniensis. Ἀμφις vero, secretum. Ἀμφισσα.
Amphissa, urbs Locridis. Nomen autem inde ductum est, quod
locus ille montibus circumdatur. Ἀμφισβητεῖν. In Ionum
usu id est quod ἀμφισβητεῖν. Ionas etiam dicunt ἀγχιβατεῖν,
item Heraclitus ἀγχιβασίην. Ἀμφισβητεῖν. Non consen-
tiro, sed quasi diversas in partes discedere et dubitare. Ptole-
maeus vero cum sciret maiores suos tenuisse *Coelaprium*,
ingenti apparatu bellum molitus est: *operabat enim fore ut*
quae iniusto bello ante eas praeterita, eam tunc tandem
legibus iuste recuperaret. Et Aelianus: *Ambigebant enim*
alii oculos in medium proferentes. † Non amplius igitur

ἀμφισβητήσιμα, τὸ μὴ οὐδ' αὐτὸν ἐκείνον εἶναι τὸν τεθνηκότα.

Ἀμφισβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν. οἱ τὸν κληρὸν ἐπιδικαζόμενοι ἀμφισβητεῖν ἢ παρακαταβάλλειν λέγονται, οἱ μὲν φάσκοντες ἐπιδικὸν εἶναι τὸν κληρὸν, ὡς ὄντος παιδὸς τῷ τεταλευτηκότῳ, ἢ γόνυ ἢ ποιήσαι· οἱ δὲ, ὡς ἄπαυτος τελευτήσαντος, διακρίσαντες λέγοντες ἔχειν αὐτοὺς τὸν κληρὸν τοῦ λαβόντος, ἢ συγγενεῖς ὄντες ἢ κατὰ διαθήκας κληρονόμοι. αὐτὰ κληροδοτήης καὶ Ὑπερίδης περὶ τοῦ 10 πλεγμένον ἀλλήλαις. κατεβάλλειν διασάφηναι.

Ἀμφισβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν. ὅταν τελευτήσας τις ἄποιος εἶναι δοκῇ, φάσκει δὲ τις αὐτὸν ἐκείνου εἶναι, ὄντος ἀμφισβητεῖν τοῦ κληρὸν λέγεται. εἰ δὲ καὶ αὐτὸς τὸν θανόντος αὐτὸν μὴ εἶσθαι, λέγει δὲ ἄλλως κατὰ γένος αὐτῷ προσήκειν τὸν κληρὸν, παρακαταβάλλειν αὐτὸν οἱ νόμοι κελεύουσι. πλὴν ἀμφοτέρω ἐπ' ἀντιλογίας τάσσεται.

Ἀμφισβήτησις. Οἱ ἔξω φασίν· Ἡ ἀμφισβήτησις κρίσει ἀναστάθω, ἢ δὲ κρίσει τοὺς ἐλέγχους βασανίζετω, ἢ δὲ βάσανος τὸ δέον δοριζέτω, ἢ δὲ ὄρος γεγράφω, τὰ δὲ γεγραμμένα κυροῦσθω,

τὰ δὲ κυρωθέντα βεβαιούσθω τοῖς ἐργασίαι· καὶ πᾶσα ἐπιμαχία οἰχέσθω, καὶ πάλιν φιλίω χορευέτω. καὶ οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις.

Ἀμφισβητῶ καὶ σοὶ καὶ σοῦ.

Ἀμφίσκω. ἐνθύω.

Ἀμφίσματα. τὰ ἀμφισβητήσιμα. Ἑλλάνικος.

Ἀμφίσταται. περιστάται.

Ἀμφίσταται διακρίσεις ὄστος.

Ἀμφιστεφές. πάντοθεν πλήρεις, περιπε-

πλεγμένα ἀλλήλαις.

Ἀμφιστείδης. ὄνομα κύριον. ζῆται περὶ τοῦτου ἐν τῷ Γελοῖος.

Ἀμφίστομος αὐτὴ ἢ φάλαγξ καλεῖται, ἢ τοὺς ἡμίσεις τῶν ἐν τοῖς λόγοις ἀνδρῶν ἀπαστραμμένους ἀπὸ σφῶν ἔχουσα, ὡς ἀκινώτους εἶναι.

Ἀμφίταποι. τάπητες ἀμφίμαλλοι.

Ἀμφὶ τὸ λυκόφως. περὶ τὴν ἀγῆν.

Ἀμφίτρητον. τὸ ἐξ ἐκατέρων τῶν μερῶν τετρημένον ἄντρον. Ἀμφίτριτῆ δὲ, ἢ θάλασσα.

Ἀμφιτρώων. παῖς Ἀλκίως.

Ἀμφιτρυγῆ. καταβρωγῶτα.

Ἀμφιφορεῦσιν. κεραιόις, ἀμφορεῦσιν.

Ἀμφιφορῆα. ἀγγεῖον. ἐν Ἐπιγράμματι.

3. Ex Harpocratiōne: eademque similiter Lex. Rhœt. p. 107. Ἀμφ. καὶ τὸ παρακ. Med. 4. Immo καὶ παρακαταβ. 8. αὐτοὺς Harpocr. ubi A. B. E. Ollm. αὐτοὺς. 10. περὶ τοῦ παραβάλλειν] Lego τὸ παρακαταβάλλειν. Kist. Horum unum sufficiebat, quod Tangensmannus etiam Harpocratiōni restituerat. 12. Hanc explicationem sequitur Zon. p. 162. recte tamen omisso λέγεται post παρακαταβάλλειν. cum A. B. 16. μὴ εἶναι λέγῃ, λέγῃ δὲ — vulg. Nos indicativum loco scripturae vetustae εἰσῆγγ reposuimus, αὐτοὺς Zenara. Sed εἰσῆγγος A. B. E. λέγος unna E: utrumque probavit Gaisf. ἐκ τῷ Zon. 18. Cf. v. Ἀντιγραφεῖς. ἀντι- λέγος: quāvis Phrynichus Seg. p. 28. dicit ἀμφιλογίαν, firmante Zon. p. 163. 21. Hic locus integer extat in v. Βιδάνας, et apud Zon. p. 151. partim etiam in v. Κρίσις. 2. Ἀμφισβητεῖν καὶ οὐδ' αὐτὸν ἐκείνον εἶναι τὸν τεθνηκότα. Conferatur Lex. de synt. p. 120. 5. Ἀμφίσκουσιν. ἐνθύουσαν Zon. p. 162. Ἀμφίσκουρες. ἐνθύουσαν Hesych. 6. Ἀμφίσκω Hesychius et Zon. p. 157. probante H. Stephano Ind. Theos. v. Ἀμφίσκω. Tetigit Sturz. de Kist. p. 74. 7. Zon. p. 168. 8. Versus Sophoclis Oed. C. 1478. qui ubi repetitur v. Ὀττοφοί, irrepit περιστάται. ὄ- ττοφοί] ἐν τῷ A. B. 9. Glossa ex H. L. 40. ducta: ubi similiter Schol. cum Apollon. Lex. p. 102. Adde Hesych. Zon. p. 152. 10. Lex. Seg. p. 389. 11. Horum nihil vetustum: ζῆται — Γελοῖος om. B. ἢ δοκῇ τῷ Ἀμφιστείδῃ subiungit A. 13. Zon. p. 152. cf. Hesych. Oratio Avriani Tact. p. 67. ed. Blanc. Cf. Polyb. II, 28. 29. 16. Sic Lex. Seg. p. 389. Salustium in Capi- tōl. Pertin. p. 660. laudat Kist. ἀμφισβήτησις Zon. p. 145. Utrumque agnoscit Eustathius. V. Ittpp. Polluc. X, 38. et Alb. in Phoen. 17. Lex. Seg. p. 389. 18. Parum tuvat Sophocleum ἀμφοτέρωσιν ἄλλοις in Philoct. 19. 20. Vide v. Ἀλκείδης. 21. ὄρος γεγράφω] Lego ἀμφιτρυγῆ, ut apud Hesychium. Kist. Nihil mutat oedex Lex. Seg. Vide Valck. in Phoen. 328. 22. ὄρος γεγράφω] ὄρος γεγράφω] παραμύοις κεραιόις A. Lex. Seg. coll. Etym. M. p. 95, 7. Differo tamen Eust. in H. ψ. p. 1289. xv. ὄρος γεγράφω] ὄρος γεγράφω] ἀμφοτέρωσιν ἄλλοις, ὃ ἀμφοτέρωσιν ἄλλοις τῶν ὄρων ἀμφοτέρωσιν. Praeterea distinximus ante ἀμ- φοτέρωσιν. 23. Ἀμφιφορῆα Oed. v. 74. ἐν Ἐπιγράμματι Antiphili VII. A. P. VI, 257.

dubium erat, quin ille ipse esset, qui mortuus erat. Ἀμφισβητεῖν. Qui de hereditate inter se in iudicio contendunt, ἀμφισβητεῖν vel παρακαταβάλλειν dicuntur. horum illi quidem ἀμφισβητεῖν, defuncto esse filium, vel antora vel adoptione, ad quos hereditatis pertinet; alteri vero negant defunctum esse filium, ita sui potius iuris esse hereditatem quam eius qui ablit; ut qui vel cognati sint vel ex testamento heredes. ἀμφισβητεῖν et Hyporides mentionem vocis παρακαταβάλλειν habet. Ἀμφισβητεῖν et παρακαταβάλλειν in hereditatis controversiis dicuntur. Nam si quis sine liberis decesserit, cuius aliquis se filium esse contendat, is hereditatem sibi vindicare dicitur, quod si non ipsum defuncti filium se esse contendat, sed reliquo cognationis iure hereditatem ad se pertinere dicat, eum leges iubent sponcione facta litigare. Cognati utraque voces ad disceptationem referuntur. Ἀμφισβήτησις. Dicitur esse gentiliam: Controversia ad iudicium referatur; iudicium argumenta diligenter exagat, exactio

quod aequum est definiat, definitum illud scriptum esto, scripta rata fiant, quae rata facta sunt ipsis factis confirmantur; et omnis controversia e medio tollatur, et amicitia renouatur. ad iudicando autem omnis inconsiderantia debet abesse. Ἀμφισβητῶ. dativo personae, genitivo rei aptum. Ἀμφίσκω. Induo. Ἀμφίσματα. Hellenicas de rebus controversiis dixit. Ἀμφίσταται. Circumstat. Circumstat est ostemens strepitus. Ἀμφιστεφές. Undique plene, invicem innexae. Ἀμφιστείδης. Nomen proprium. Quare sub voce Γελοῖος. Ἀμφίστομος. Sic appellatur acies, in cuius manipulis milites ita sunt collocati, ut vicini vicinis terga obvertant. Ἀμφίταποι. Tapetes ab utraque parte villosi. Ἀμφὶ τὸ λυκόφως. Circa discucium. Ἀμφίτρητον ἄντρον. Antrum ab utraque parte perforatum. Ἀμφίτριτῆ vero, mare. Ἀμφιτρώων. Alcei filius. Ἀμφιτρυγῆ. Discissa. Ἀμφιφορεῦσι. Placillae, amphoria. Ἀμφιφορῆα. Amphoram. In Epigrammate

Τίς με Λιωνίῳ πεπλασμένον ἀμφιφορῆα,
τίς με τὸν Ἀδριακοῦ νέκταρος οἰνοδόκον
Ἀηοῦς ἐπλήρωσε; τίς ὁ φθόνος εἰς ἐμὲ Βάκ-
χου;

ἢ σπάνις οἰκείου τεύχερος ἀσταχίων;
ἀμφοτέρους ἔσχυνε· σεσύληται μὲν ὁ Βάκχος,
Δημήτηρ δὲ μέθην σύντροφον οὐ δέχεται.

Ἀμφιφῶντες. πλακοῦντος εἶδος. οἷτινες ἐγι-
νοντο, ὅτε ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη πρωὶ ὑπὲρ γῆς φαι-
νονται. ἢ ὅτι ἐκόμιζον αὐτόν, ὁδία ἡμμένα περι-
πηγνύντες ἐπ' αὐτῷ, ὡς φησὶν Ἀπολλόδωρος.

Ἀμφίχυτον. περικεχωσμένον.

Ἀμφοδον. διάδον, ῥύμη.

Ἀμφόδοντα ζῆα. οἶον ἄνθρωπος, ἵππος,
ὄνος, καὶ ὕσα οὐκ ἐνηλλαγμένους τοὺς δόντας ἔχει·
οἷς συμβέβηκε πιμελῆν ἀλλ' οὐ στέαρ ἔχειν.

Ἀμφορεαφόρους· τοὺς μισθίους τοὺς τὰ κε-
ράμια φέροντας. καὶ ἀμφορεαφόρος, ὁ κεράμια
μισθοῦ φέρων.

Ἐτ' ἀμφορεαφόρος τις ἀποφορᾶν φέρων·
Μένανδρος Ρατιζομένη. καὶ Ἀριστοφάνης Ἡρωσι·

Ἴτρέξ' εἰς τὸν οἶνον, ἀμφορέα κενὸν λαβὼν
τὸν ἐνδοθεν καὶ γεῦμα καὶ γευστήριον,
κᾶπειτα μίσθου σαυτὸν ἀμφορεαφορεῖν.

Εὐπολις Μαρικᾶ·

5 Περιήλθομεν καὶ φύλον ἀμφορεαφόρων.

Ἀμφορεὺς οἶν ἀγγεῖον, μέτρον κεράμιον. ση-
μαίνει καὶ ἄσκον. ἔστι καὶ ὄνομα κύριον. καὶ ἀμφο-
ρεῖς, κέραμοι. καὶ Θάσια ἀμφορεῖδια, τὰ κεράμια.
Ἰώσηπος· Συγνομύμενος δὲ τοῦ Τυρίου νομίσματος,
10 ὁ τέσσαρας Ἀττικὰς δύναται, τέσσαρας ἀμφορεῖς,
ἐπίπρασκε τιμῆς ἡμισφύριον, καὶ πλῆθος συνῆγε
χρημάτων. Καὶ Ἀριστοφάνης ἀμφορεῖς λέγει τὰ
μέτρα·

Χυτρίδια καὶ σανίδια κάμφορεῖδια.

15 καὶ ἀμφορεῖς νενησμένοι, κέραμοι σεσωρευμένοι.
Ἀριστοφάνης·

Τί κάθησθ' ἀβέλλετροι

.. πρόβατ' ἄλλως, ἀμφορεῖς νενησμένοι.

καὶ ἀμφιφορῆας, καὶ ἀμφορεῖδια, τὰ κεράμια.

20 Ἀμφότερα. ἀντι τοῦ κατὰ ἀμφότερα. Θου-
κυδίδης.

2. Ἀδριακοῦ] ἀδριακοῦ libri praeter A. omnes. quod ex Anthol. correxit Oudend. in Thom. M. p. 818. 6. Versus repetitus in v. Συλλῶ. 8. De hoc placentarum genere Athenaeus egit XIV. p. 645. conferendus cum Etym. M. p. 95. Attigit Lobeck. Aglaoph. p. 1062. 10. αὐτόν] Praestat legere αὐτοῖς, et paulo post ἐν' αὐτοῖς, ut Portus etiam monuit. Küst. Immo παραπηγνύντες ἐπ' αὐτῷ, monstrante v. Ἀνάστατοι, nulle haec delibata sunt. 11. Ἀπολλόδωρος fragm. p. 402. 12. Ex II. d. 145. Vide Apollonii Lex. p. 104. 13. Ἀμφοδον] Vide quae de significatione huius vocis disputat Casaub. ad Athen. I. XII. c. X. Küst. Cf. v. Ἀγναί, quaeque collegit Weist. in Marci XI. 4. 14. V. Etym. M. p. 493. 15. ἐνηλλαγμένους τοὺς δόντας] Quos dentes Graeci appellant ἐνηλλαγμένους, eos Plinius vocat serratos et pectinatae coeuntes, quales sunt tigrum, serpantium et canum. Ab his diversi sunt dentes, quos idem Plinius continuos vocat, quales sunt hominum, equorum, et reliquorum animalium, quae Graeci ἀμφοδοντα appellant. Küst. Eadem Zon. p. 157. Cf. Schneid. in Aristot. H. A. T. IV. p. 327. et v. Ἡμελί. 17. τοὺς μισθωτοὺς Lex. Seg. p. 389. 18. Cf. Pierson. in Moer. p. 62. 21. Μένανδρος p. 153. Ἀριστοφάνης fragm. 285. 1. τρέξιν A. 2. Legendum τὸν ἔ. καὶ βῆμα demonstrat Pollux X. 75. 4. Μαρικᾶ Med. 5. Hanc Pierseus verissimam emendationem recepit Gaisf. Edd. καὶ περιήλθομεν, καὶ φύλον ἀμφορέα φέρων. Et φύλον quidem A. 6. κεράμιον. σημάτιον] Ste A. B. E. nisi quod κεράμιον B. E. κεράμιον Μεγαρικόν. οἶον τὰ ἀμφιφορῆ ἀγγεῖα διὰ τὸ μέγεθος Edd. Notandum autem E. in marg. exhibere Ἀμφορεῖς τὰ κοινῶς Μεγαρικᾶ. Gaisf. κεράμιον Μεγαρικόν longe habet Hemsterh. in Plut. 808. Nomen istud Μεγαρικόν miris Butmanno in Schol. Odys. β. 290. fraudi fuisse. Denuo B. marg. sub finem glossae: Ὅτι Ἀμφορεῖς λέγει τὰ Μεγαρικᾶ. Quae sequentibus poterant sic esse corrigenda videri, οἶον ὄντα ἀμφορεῖα ἀγγεῖα. Ceterum manifestum est novae glossae Ἀμφορεῖς indicium cum interpretatione quadam excidisse: v. Zon. p. 145. et Lex. Rhet. p. 210. 7. ἀσκόν Gaisf. cum A. B. E. Reliqui ἄσκον. ἔστι καὶ ὄνομα κύριον: haec si quis idoneum locum attulerit, fidem sibi conciliabunt. Interim existisse puto scripturam non prorsus obscuratam ἔστι καὶ ὄνομα κύριον. Vide Schol. Aristoph. Vesp. 981. 8. Dictum Aristophanis Eccl. 1154. Vulg. ἀμφορεῖδια correxit Gaisf. cum A. Idem ex A. reposuimus in v. 14. Videndus Bruuckius in Pac. 202. 9. Ἰωσήπος de B. Iud. II, 21, 2. 10. Scribendum ex Iosepho, τῆς αὐτῆς ἑταρ. τιμῆς. Exempli conclusio liberius est conformata. 14. Aristophanis Pace v. 202. 15. Scribendum νενησμένοι ex Aristophane, cuius affertur locus Nub. 1202, 4. neglectis his, ημε-
19. καὶ ἀμφ. xil. Gaisf. cum A. Accedunt alii libri, nisi quod καὶ ἀμφορεῖδας καὶ ἀμφορεῖδια B. E. καὶ ἀμφορεῖς x. ἀμφορεῖδια Med. Om. vulg. 20. Θουκυδίδης I, 13.

Quis me Baccho destinatum amphoram, quis me, Hadriaticum noctar capere solitam, Cererereplevit? quaeenam invidiosa mihi Bacchum abstulit? an quod desideratur vas condendo frumenta? Utrumque sane deum violavit. nam et Bacchus laesus est, et Cereres meri societatem aspernatur. Ἀμφιφῶντες. Placentarium genus, quae tunc parabantur, cum sol et luna mane supra terram apparerent. Vel sic appellatae, quod eas circumferabant, faculis ardentibus circum eas undique fixis, ut Apollodorus docet. Ἀμφίχυτον. Aggero eluctum. Ἀμφοδον. Bivium, vicium. Ἀμφόδοντα ζῆα. [Animalia utrimque dentata] ut homo, equus, asinus, et quaecumque non habent dentes serratos. eademque etiam pinguedinem, non vero adipem habent. Ἀμφορεαφόρους. Mercenarios, qui testas ferunt. Et ἀμφοτερόρους, qui amphoras mercede fert. Deinde ἀμφιφορῆα πένσην προεστάνε: Menander in Verberata. Et

Aristophanes Heroibus: Curra ad vinarium forum, et cum amphoratum quae intus sunt unam vacuum sumptis et hypsima, et pocillum, iam operam tuam loca ferendis amphoratis. Eupolis Marica: Nos ambulavimus, coetus amphoratarum. Ἀμφορεῖς igitur est vas, mensura scyllis, item significat vitam. est etiam nomen proprium. Ἀμφορεῖς, vasa scyllis. Item Θάσια ἀμφορεῖδια, amphorae. Iosephus: Tyrio autem nummo, qui Atticas quattuor valet, quattuor amphoras coemens, eodem pretio didrachmam amphoram vendebat: quo pacto magnam pecuniae vim sibi comparabat. Aristophanes etiam ἀμφορεῖς vocavit mensuras: Et ollulas et tabellas et parvas amphoras. Item ἀμφορεῖς νενησμένοι, testarum cumulas, apud Aristophanem: Quid sedetis, o stolidi, tanquam brutae pecudes et amphoratum acerrus. Porro ἀμφορεῖς et ἀμφορεῖδια vasa scyllis. Ἀμφότερα. In utramque partem: sic Thucydides.

[Ἀμφοτεροδέξιος. ὁ δὲ τὴν λαίαν ἀντὶ δεξιᾶς ἔχων ἀριστεροτέρην ἔχει αὐτήν.]

Ἀμφοτερόπλοον. ἔστιν τις ναυτικὸν δανείση δάνειον, ἐπὶ τῷ καὶ ἐνθὲνδε πλεῦσαι ποῖ κἀκεῖθεν ἐνθάδε, τοῦτο ἀμφοτερόπλοον καλεῖται. οὕτω Δη- 6 μοςθένης.

Ἀμφοτέροι. ἀπρόσληπτόν ἐστιν ἄρθρου, ἐπειδὴ τὰ ἄρθρα ἀναπόλησιν δηλοῦσιν ἀγνοουμένου πρά- γματος, τὸ δ' ἀμφοτέροι ὠρισμένα σημαίνει δύο.

Ἀμφοῦδες. ὄνομα κύριον.

Ἀμφω. ἀμφοτέροι καὶ ἀμφοτέρους. καὶ αἱ πλάγια ἀμφοῖν. καὶ ἄμφω τῶ χεῖρε, ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, οὐκῶς. καὶ ἀμφοῖν, ἀμφοτέρας τὰς χερσίν. Οὐ μὲν χεῖρὶ θεωρούμενος, ἀλλ' ἀμφοῖν. ἐπὶ τῶν ἀφθόως καὶ δαιτυλῶς μεταδιδόντων τοῖς 15 πᾶσιν.

Ἀμφῶες. καὶ Ἀμφωτίδες, καὶ ἀμφωτίδων, τῶν δύο ὄψα ἐχουσῶν. καὶ παροιμία. Μέχρι τῶν ἀμφωτίδων. ἐπὶ τῶν ἄγαν πεπληρωμένων. ἀντὶ τοῦ μέχρι τῶν ὠτων. 20

Ἀμφοῖν. ἀμφοτέρων. Μέσοι δὲ ληφθέντες ἀμφοῖν πολλοὶ διεφθάρησαν. Καὶ Ἀμφοῖν πο-

δοῖν, ἀντὶ τοῦ παντὶ σθένει. Ἀριστοφάνης Ὀρ- νισιν.

Ἀνεπιτάμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν. 157 ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀρνέων, ἀμφοῖν πτεροῖν. ἢ ἐκ τῶν νεύων, ἀ' ὀδριοδρομοῦσαι ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν πλέουσιν. ἢ ἀντὶ τοῦ, τελέως προληπτικῶς τῆ τῶν ὀρνέων χρώμενος μεταφορᾷ.

Ἄν. σύνδεσμος συνδετικὸς. Ἀρθριανός. Καὶ ἂν ἤδη ἀφιχθαι αὐτὸν παρὰ βασιλέως, εἰ μὴ ἐδεδόκει 10 Πάρθους.

Ἄνα. ἀνάστηθι. Ὀμηρος. καὶ Σοφοκλῆς.

Ἄλλ' ἄνα ἐξ ἐδράνων.

ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' ἀνάστηθι ἐκ τῶν θρόνων. καὶ Ἄνα ἀντὶ τοῦ ἄναξ, κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ἕ.

Ἄναβάδην. ἐφ' ὕψους, ἄνω τοὺς πόδας ἔχειν καὶ κοιμᾶσθαι. Ἀριστοφάνης.

Νυνὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδην ἀναπαύομαι.

ἢ ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος. καὶ αὐθις.

Πῶς ἔνδον, εἶτ' οὐκ ἔνδον; —

Ὁ νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια

οὐκ ἔνδον· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιᾷ

τραγῳδίαν.

1. Glossam ab omni parte suspectam om. A. ἀμφοτεροδέξιος quod in explicanda voce ἀμφιδέξιος usurpant grammatici, valeor ut scriptor idoneus typis possit: nisi velis Aristaeo (v. Boisson. p. 343.) confidere. 2. His subiicit Med. (cum MSS. ut vide- tur) ἔστι ἐν τῷ Ἀδύργω. 3. Locum hunc illustrat Salmasius de Modo Usur. c. l. p. 22. Vide etiam Harpocrationem, ex quo Suidas sua descripsit. Küst. Cf. Böckh. d. Staatsh. d. Ath. l. p. 147. 4. πού] ποῖ A. ποιῶν B. E. Med. Zon. p. 157. et Pal. Harp. 5. Ἀριστοφάνης in Dionysodor. p. 1284. 7. Locum hunc egregie illustrat Etymologus v. Ἐξῶς: ἰστίαι τὰ ἄρθρα ἀνα- κροῦν δηλοῦσιν. ἀμφοῖν δὲ ἐστὶν ἐγνωσμένου (λεγο, ἀγνοουμένου) ἑνὸς καὶ ἀπόντος ἀναπόλησις. ἢ δὲ ἀντωνυμία πρώτης δεῖ- ξν δηλοῖ. Ἐνατίνα δὲ ἡ δέξις τῆ ἀναφορᾶς. Küst. Nihil vero mutandum: v. Apollon. de Synt. I. 16. Unde colligitur etiam in Suida

reponendum esse ἐγνωσμένου. Ἐπιούσιν B. ποιούσιν E. 10. Ἀμφοῦδες A. E. Zon. p. 145. Ἀμφοῦδες Edd. Scribendum tamen ἀμφοῦδες, cum glossa significetur Od. ε. 237. de qua docti disseruerunt in Hesychium. Novissima ὄνομα κύριον alii expediunt. 11. V. Apollonii Lex. p. 112. 12. πλάγια A. ἄμφω τῶ χεῖρε] Hoc pertinet ad ll. δ. 523. V. Hesych. vv. Ἀμφοῖν et ἄμφω χεῖρε. 14. Dicitio Damascii, cuius integram locum servat v. Θιμῶνης. 17. Vide praesertim Eusath. in ll. ψ. p. 1324. Pollac. X. 175. Etym. M. p. 93. et Zon. p. 152. comparato Valcken. ad Roever. p. 25. sq. 18. Val. App. ll. 73. 20. Post ὠτων libri repetunt, quae Küst. omisit: Ἀμφοῖν. ἀμφοτέρας τὰς χερσίν. Οὐ μὲν χεῖρὶ δ. ἀλλ' ἀμφοῖν. Quae cum appareat ab v. Ἀμφω aberrasse, revocavimus ad illum locum verba similitudine litterarum intercepta, καὶ ἀμφοῖν, ἀμφοτέρας τὰς χερσίν. addita voce μὲν.

1. Ἀριστοφάνης Ὀρνισί v. 35. 3. Libri praeter Küst. ἀνεπιτάμεσθ' : qui nihil differunt in scriptura ἀνεπιτάμεσθ' sub v. Νομάδες. 6. Sic Med. 8. post προληπτικός om. etiam A. B. E. Deinde χροῖμαι Küst. cum Schol. Aristophanis: χροῖμας A. E. χροῖ- μένοι B. 9. τῶν B. E. 11. Zon. p. 194. Ὀμηρος: passim: vide vel Eust. in ll. α. p. 75. Σοφοκλῆς Aiac. 194. Om. MS. apud Pors. 15. ἐφ' ὕψ. et mox νῦν Med. Videndus potissimum Hemsterhusius in Hesych. 16. Ἀριστοφάνης Pluti v. 1124. 19 — 22. Versus Aristoph. Acharn. 372 — 75. 21. δ' om. vulg.

[Ἀμφοτεροδέξιος. Qui sinistra pro dextra utitur et hanc illa deditorem habet.] Ἀμφοτερόπλοον. Hoc vocatur, cum quis a seore navatio pecuniam alieni mutuum dat, ea lege, ut cum illuc aliam in locum navigaverit, illino hinc redeat. Sic Democritus. Ἀμφοτέροι. Vox atticuli experta, siquidem articuli συνωνυμὸν cognisio rei notitiam, vocabulum autem ἀμφοτέ- ρα duas res certas significat. Ἀμφοῦδες. Nomen proprium. ἄμφω. Ἐξῶς ἀμφω et ambos. Praeterea forma casuum obli- quarum ἀμφοῖν. item ἀμφοῖ τὰ χεῖρε, id est ambas manns, dicitur. [Proverbium:] Non una manus donans, sed ambas. dicitur de illis qui liberaliter magnificeque aliis donant. Ἀμ- φοῦδες καὶ ἀμφοτίδες; vasa utriusque annis apta. Hinc pro- verbitur: Usque ad amphotides; id est, ad ambas aures usque: dicitur de his quae ad summum repleta sunt. Ἀμφοῖν. Am- borum. In medio amborum intercepti multi perierunt. Et

Ἀμφοῖν ποδοῖν, quod significat omni vi. Aristophanes Aribus: Ἀνοίσθητος e patria qua pedum suminus celeritate. dicitur per figuram ab avibus ductam quasi ambabus alis. vel ab navibus, quae cum secundo vento feruntur, utroque pede navigant. vel id est quod omnino: ut per anticipationem metaphora ab avibus du- cta sit: Ἄν. Coniunctio copulativa. Arrianns: Et vero ipsum eō rege iam adventuram fuisse, nisi Parthos formidasset. Ἄνα. Surge. Sic Homerus; et Sophocles: At surge de sedibus: id est, thronum relinque. Ἄνα etiam dicitur in vocativo, ἕ ab- iecto. Ἀναβάδην. Desuper, pedes in altum sublatis ha- bere et dormire. Aristophanes: Nunc autem esuriens pedi- bus in altum sublatis quiesco. Vel, in excelsio loco sedens. Et iterum: Quomodo fieri potest, ut idem sit intus et non in- tus? Mens quidem dum foris colligit sensiculos, non est intus; ipse vero intus est, et sublimis tragoediam componit.

Σκώπτει τὸν Εὐριπίδην ὡς συλλογιστικόν, καὶ ὃ ἔν λέγει τὸ ἐναντίον πάλιν κατασκευάζοντα. οἶον·

Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἣ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

οἶον, αὐτὸς μὲν ἔσω ἐστίν, ὃ δὲ νοῦς αὐτοῦ συλλογίζεται τῶν ἔξω τι καὶ μετεωρίζεται. Ὀμηρικῶς Ὀμηρος γὰρ διώρισε τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ σώματα, εἰπὼν·

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς . . .

αὐτοὺς δ' ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν.

οὔτω καὶ Ἀριστοφάνης· ὃ νοῦς μὲν ἔξω, αὐτὸς δ' ἐν-
δον ἀναβάδην ποιεῖ τραγωδίας. καὶ Ἀναβάδην κα-
θῆσθαι, μετέωρον καθέζεσθαι.

Ἀναβαθμοί. ἀναβάσεις. λέγουσι δὲ τὴν ἀπὸ
Βαβυλῶνος τοῦ λαοῦ ἐπάνοδον.

Ἀναβάλλειν. ἀντι τοῦ, εἰς ἀναβολὰς καθί-
σεισιν. Ἀναβάλλεσθαι δὲ τὸ ἱμάτιον, σὺ περιβάλλε-
σθαι λέγουσιν.

Ἀναβαλλόμενος. αἰτιασικῆ. ὑπερτιθέμενος.
ἀναβαλλόμενος δὲ δι' ἐνὸς λ, ἀντι τοῦ προοιμισιά-

μενος. Ἀναβαλλόμενος οὖν, ὡς περ εἰώθει, βραχὺν
διεξήλθεν ὕμνον. καὶ Ἀναβολὰς, τὰ προοίμια.

Ἀναβαλοῦ. περισπῶσιν οἱ Ἀττικοί.

Ἀναβάσεις. αἱ προκοπαί. εἰς τὸ ἐναντίον δὲ
καταβάσεις. καὶ Ἀναβάσεις καρδίας, οἱ εὐσεβεῖς
περὶ θεοῦ λογισμοί. Δαβίδ· Ἀναβάσεις ἐν τῇ καρ-
δίᾳ αὐτοῦ διέθετο.

Ἀνάβαινε. ἰστέον ὅτι ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ἰσ-

ἐπὶ λόγιον εἰσιέναι, καταβαίνειν δὲ τὸ ἀπαλλάττε-
σθαι ἐντεῦθεν, ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἥθους. Ἀριστο-
φάνης·

Ἄλλαντοπάλα, δεῦρο, δεῦρ', ὃ φίλτατε,

ἀνάβαινε σωτήρ τῇ πόλει καὶ νῦν φραεῖς.

Ἀναβεβαμένοι. ἀντι τοῦ, ἀναβάτην ἔχοντες.

οὔτω Ξενοφῶν.

Ἀναβιβάζω. αἰτιασικῆ.

Ἀναβιβῶμαι. ἀντι τοῦ ἀναβιβάζομαι. Ἀμει-
ψίας.

Ἀναβιῶναι. ἀναζῆσαι. Ἦδη δὲ τινὲς φασιν,

1. Σκώπτει et quae sequuntur usque ad finem Scholias Aristoph. debentur. οὐ ἂν recte Schol. ὃ ἐστὶν Α. 3. ἣ μὲν γλῶσσ' ὁμώ-
μοχ' Med. Dicit Hipp. 612. 8. Haec invitis A. B. sic interpolata dedorant Edd. Πολλὰς δ' ἰ. ψυχὰς αἰδὲ προοιμισίαν ἠρώων·

αὐτοὺς κτλ. δὲ Gaisf. 10. οὕτως cum vulg. Gaisf. 11. Expunge cum Schol. ἀναβάδην ποιεῖ τραγωδίας. τραγῶ Α. ἀνα-
βάδην καθῆσθαι ap. Athen. XII. p. 529. Reines. Plura viri docti ad Hesychium et Wyttenb. in Plutarch. II. p. 356. C. 13. Theo-
doretus in Ps. CXIX. Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν. ὃ Θεοδοσίων ἔσμα τῶν ἀναβάσεων, ὃ δὲ Σύμμαχος καὶ ὃ Ἀκύλας εἰς τὰς ἀναβάσεις.
δηλοῦσι μέντοι αἱ ἀναβάσεις ἢ οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ αἰγυμναστευθέντος λαοῦ τὴν ἀπὸ Βαβυλῶνος ἐπάνοδον. Adde Zon. p. 166.
15. Priora Harpocratia sive Ulpianus in Demosth. p. 272. ἀναβάλλειν αἰτιασικῆ Α. Illud cum praebent etiam Harp. Pal. et
Zon. p. 194. edito ἀναβάλλειν praestuli. Deia οἱ Ἀττικοὶ post ἱμάτιον om. Α. Β. et Zon. Verbum ἀναβάλλεσθαι Casaub. in Athen.
I. 8. Salmas. in Tertull. pp. 113. 397. Wolf. et Tayl. in Demosth. F. L. p. 451. illustrarunt, a Käst. et Gaisf. prolata. 16. Locus
Philostrati de V. Apoll. IV. 39. ἀναβαλλόμενος οὖν ὅπως εἰώθει, καὶ βρ. διεξελθὼν ὕμνον. Nihil mutat Zon. p. 195.
2. Ἀναβολὰς. τὰ πρ.] Respexit forsam ad locum illum Aristoph. in Pac. 630. Ἐνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτιόμεναι. Ubi Scholiasta in-
quit: Ἀναβολὰς τὰς ἀρχὰς τῶν ἔσμάτων. Käst. 3. Post haec Med. Ἀναβάλλομαι. αἰτιασικῆ, quibus καὶ praefixit Gaisf.
Omissi cum Käst. 4. Ἀναβάσεις. αἱ προκ.] Cave existimes apud ullum probatum scriptorem ἀναβάσεις idem interdum signi-
ficare quod προκοπαί: sed haec ad somniorum interpretationem pertinent, secundum quam ascendens in locum superiorum sollicitum
rerum successum portendere credebatur; ut dicitur ex Artemid. IV. 28. unde Suidas hanc locum mutatus est. Käst. Pervertit
haec Zon. p. 178. 6. Δαβίδ Psalm. LXXXIII. 6. ubi vide Theodoretum. Formulam Byzantini scriptores usurparunt,
ut Constant Corin. p. 626. et East. in Dionys. Ep. p. 68. 8. Ex Schol. Aristoph. Equ. 149. 9. τὸ λογιεῖν νῦν. Edd. λογιεῖται
Med: et Zon. Nos cum A. Schol. λόγιον etiam Scripser de Comoed. in Beckianis Comm. T. II. p. 34. ἀναβαίνειν post εἰσέναι
omisi cum A. B. E. et Zon. p. 195. qui nescit etiam ἰστέον ὅτι. τοῦ ἀπαλλ. Α. 10. τοῦ ἀβίδι cum A. Schol. Zon. ἔθους]
ἥθους dedit cum A. Zon. 12. Aristophanes Equ. 148. sq. ἄλλαντοπαῖλα Edd. 15. Ξενοφῶν Hipparch. I. 4. 16. ἀναβιβάζω.
στ. om. vulg. 17. Cf. Phrynic. Segn. p. 28. 19. Ἦδη δὲ τινὲς φασιν et quae sequuntur irrepserunt in v. Ἰσσηπος.

Hic perstringit Euripidem, ut ratiocinandi studiosissimum, qui-
que ille quae diceret contraria rursus affirmaret. Velut:
Lisima tarant, mens autem iniurata. Sensus igitur: Ipse
quidem domi agit, mens autem eius foris aliquid ratiocinatur
et in sublimi versatur. Id vero dictum Homericis: Homerus
enim animas a corporibus distinguit sic: Multas autem for-
tes animas (ad inferos demittit), ipsos vero canibus di-
stantiandos praestulit. Sic etiam Aristophanes: Mens quidem,
inquit, foris est, ipse vero domi tragedias sublimi componit.
Et Ἀναβάδην καθῆσθαι, in sublimi sedere. Ἀναβαθμοί.
Οὐδὲν. Sic etiam vocant populi Iudaei ex Babylone re-
ditum. Ἀναβάλλειν. Dilationibus utitur. Vestem vero
vel pallium Iudaeo dicunt ἀναβάλλεσθαι, non περιβάλλε-
σθαι. Ἀναβαλλόμενος. Accusativo iunctum: qui rem

differt. Ἀναβαλλόμενος vero per unicum λ, qui carmen in-
choavit. Initio igitur factis cavendi, ut voluit, ostendit
hymnum absovit. Et Ἀναβολὰς, hymnorum initia. Ἀνα-
βαλοῦ. Attici ultimam circumflexum. Ἀναβάσεις. Pro-
gressus. Contrarium vero significat καταβάσεις. Et Ἀναβά-
σεις καρδίας, pie de Deo cogitationes, David: Gradus in
corde tuo disposuit. Ἀνάβαινε. Notandum: est veteres,
quod est in pulpitem ascendere, ἀναβαίνειν dixisse: καταβα-
νειν vero illuc abire: ex ratione loci antiqui. Aristophanes t
O farcinium mendicor, huc, huc, dilectissime, secundum
qui sercator reimplicare et nobis apparuerit. Ἀναβεβα-
μένοι. Qui seorsum habent. Ita Xenophon. Ἀναβιῶναι
βάζω. Accusativo aptum. Ἀναβιβῶμαι pro ἀναβιβάζο-
μαι. Amipias. Ἀναβιῶναι. Benivocare. Quiddam etiam

ὡς τοσοῦτον ἔρα τὸν Αἴσωπον θεοφιλή γενέσθαι, ὡς καὶ ἀναβιώναι αὐτόν, καθάπερ οὖν τὸν Τυνδάρεων καὶ τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸν Γλαῦκον. καὶ Πλάτων φησὶ δὲ Κωμικός·

Καὶ νῦν ἄριστόν μοι μὴ τεθάναι τὸ σῶμ'. Ἐγώ· 5
ψυχὴ δ' ἀπὸ νίκης ὡς περ Αἰσώπου ποτέ.

Ἀναβιώσκεισθαι. ἀναζῆν.

Ἀναβλυστωνῆσαι. τὸ ἀναβλύσαι. Εὐπολις
ἄημοις. πάντα τὰ τοιαῦτα οἱ Κωμικοὶ ποιοῦσι πα-
ράτας. καὶ ἀναβλυστωνῆσαι, ἀνεβλαστῆσαι.

Ἀναβοθρεύουσιν. ἀναμοχλεύουσιν.

Ἀναβολάς. τὰ προοίμια.

Καινὰς ἀναβολὰς θέλω λαβεῖν.

ἢ τὰς ἀρχὰς τῶν ἑσμάτων. Ὅμηρος·

Ἦτοι δὲ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἶδειν.
καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἐυνελέχοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι.

περὶ ψυχῶν λέγων διθυραμβοδιδασκάλων.

Ἀναβόλεός. ὁ ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνάγων. Ὁ δὲ
βασιλεὺς τὸν ἀναβολέα προσκαλεσάμενος καὶ ταχέως 20

ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον ἤησε πιεῖν, καὶ ἀκράτου
σπασάμενος πλεονάκις ἐνέφαινεν ὡς εἰς τοῦμπρο-
σθεν προάξων. Ἀναβολεὺς καὶ ἡ παρὰ Ῥωμαίοις
λεγόμενη σκάλα. Καὶ αὐτοὶ· Ὁ δὲ Μασσανάσσης
γρηράσας ἵππου χωρὶς ἀναβολέως ἐπέβαινεν.

Ἀναβολή. ἀνοχή. Αἰλιανός· Λοξίας δὲ καὶ
Ζεὺς πατήρ ἀναβολὴν θανάτου ἐψηφίσαντο Φαλά-
ριδι ἔτη δύο, ἀνθ' ὧν ἡμέρως Χαρέτων καὶ Μελα-
νίππῳ προσηρέθη.

10 Ἀναβράσσουσιν. ἀναδιδάουσιν.

Ἀνάβραστα. ἐψημένα, ξαστά. Ἀριστοφάνης
καὶ Βατράχοις·

Καὶ κρέα γε πρὸς τοῦτοις ἀνάβραστ' εἴκοσιν.

Ἀναβρυχώμενοι. Ἄλλ' ἦσαν παραπλήσιοι.
15 καθήμενοί τε καὶ ἀναβρυχώμενοι τὸ πάθος, τοῖς
ἐπὶ θεῶ κνηγεσιῶν κατακεκλεισμένοις θηρίοις· ὧν
ὁ μὲν θυμὸς φλογώδης καὶ τραχὺς, ὅφ' ὧν πάσχου-
σιν, ἡ δὲ ἐνέργεια τῷ κατέχοντι τῆς βίας ἀσθενε-
στέρα.

Ἀναγαγών. ἀντὶ τοῦ ἀπαγαγών. Ξενοφῶν.

1. Mallm ὡς ἐς τοσ. 2. οὖν om. B. E. 3. Πλάτων] Fragmentum e Λύκωσι Platonis Comici reddiderunt Schol. Aristoph. Vespr. 1251. et Av. 471. pari corruptione. Kilmernstun alia tentat in v. Αἴσωπος, tum h. l. coniecit: Καὶ νῦν ἄριστόν μοι σῶμα μὲν ἐδνηκέναι, ψυχὴν δ' ἐκνήκειν ὡς περ Αἰσώπου ποτέ. Alii: Καὶ νῦν . . . τὸ σῶμ'. Ἐγώ. (Edd. σῶμα ἔγω) ψυχὴν δ' ἀνήκειν ὡς περ Αἰσώπου π. . . S. Eustath. in H. φ. p. 1005. uictore Lex. Hbet. scribit ἀναβλυστωνεῖν: a qua proprias abest scriptura Elym. M. p. 209. f. ἄμα βλυστωνῆσαι. τὸ delet Toup. 9. παρόντες] Pearsonus παίζοντες, probante Toup. in Longin. XIV. 2. 10. Νηυσίαια nihil continent nisi varietatem superioris scripturae: id quod evinct Zon. p. 196. A. τὸ ἀναβλύσαι καὶ τὸ ἀναβλαστῆσαι. 11. V. Titum. in Zon. p. 195. qui Albertum in Hesych. tacite descripsit. 13. Καινὰς ἀναβολὰς θέλω λαβεῖν] Por- tuis ελεφγαντὶς hinc esse delecta e loco Aristophanis Av. 1371. Ὑπὸ σὺν πτεροῖσι βούλομαι μεταρσιος ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νε- κηρῶν κινῆσαι λαβεῖν ἀεροδότητος καὶ νεφοβόλους ἀναβολάς. Complet haec Lex. Seg. p. 395. 14. Ὅμηρος Od. α. 155. ubi ἀναβόλεος Med. . . 16. Ἀριστοφάνης Pac. 845. catus Schol. videas et Platonis p. 363. 18. ψυχῆς E. ψυχῶν Reinesius. τῶν παρ. λέγειν sed. vulg. 19. τῶν ἵππων] Praestat legere ἐπὶ τὸν ἵππον, ut in codice quodam MS. exaratum se reperisse Pear- sonus monuit. Eust. Sic e Phaverino Reinesius. Accessit A.

1. ποιῆν A. . . ἐκράτων σπασα, vide sub v. Σπασάμενος. 2. εἰς add. A. 3. Ἀναβολεὺς . . . σκάλα] Intelligit Suidas instrumen- tum illud λεγόμενον, ελαφες vulgo vocatum, cuius ope in equum ascendimus. Eustath. in Od. α. p. 1406. Ἀναβόλεός ἐστι μόνον τὸ εὐδῆριον, φ. τοὺς πόδας ἐντιθένας ἐπιπλοῖ γίνονται τινες, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωπός, ὅς ἐστι τοιοῦτον ἔργον κενουουργεῖ. Plura de hoc voce vide apud Lipsium de Mitt. Rom. III. 7. Salmasium in Spart. Caracall. p. 719. [et in Trebelli Valer. p. 190.] et Ducan- glium in Glossario Graeco v. Σκάλα [et Suid. h. v.]. Eust. Addebat Toupus Valea. in Euagr. III. 25. Gaisfordus Cuprum in Leontium T. II. p. 494. 4. Ὁ δὲ Μασσανάσσης] Lipsius de Mitt. Rom. loco laudato et Reines. V. L. III. p. 365. recte monuerunt legendum hic esse ὁ δὲ Μασσανάσσης. De Masaniassa enim rege Numidarum scriptores testantur, eum gradum etiam manu tam robustam et agili fuisse corpore, ut equum sine stratore conscendere posset. Küst. Leviter haec excerpta ex Appiani Pan. 106. ἄρα, quae integrum proposuit Suidas in v. Μασσανάσσης. Quod reposui tum Simlis firmat corruptio v. Ἀνάστασας, tum libro- rum scripturae: Μασ, A. μασσι B. E. μασσα MS. 2551. Μασσιέλιος Zon. p. 187. 5. Haec verba αὐτολεξεί leguntur apud Euseb. de Praepar. Euang. V. 35. eademque repetuntur infra v. Φάλαρις. Vide etiam Athen. XIII. p. 602. et praecipue Aelian. V. B. II. 4. ubi historia de Charitone et Melanippo prolixè narratur. Küst. Cf. v. Ἀντέρας. Adde Zon. p. 178. 9. His sub- iungit A. καὶ ἀναβολὰ τὰ προοίμια. 10. Conferat Toupus Procop. p. 308. 11. Ἀριστοφάνης Βατράχοις v. 560. cf. Eust. in H. φ. p. 1241. 13. τοῦτοις Med. et Zon. p. 187. 14. ἀναβρυχώμενοι hic A. idem συγκαθήμενοι pro καθήμενοι. 20. Zon. p. 196. Ξενοφῶν Cyrop. VII. 1, 45.

aut Aesopum adeo deo caritas fuisse, ut etiam revivisset, quae in modo Tyrindareus, Hercules et Glaucus. Item Plato Oedipus: Nunc igitur tuum mihi tuum corpus non esse mor- tuum. Ego factum. Atque animam reddisse, ut quondam tempore Ἀναβιώσκεισθαι. Reviviscere. Ἀναβλυστω- νῆσαι. Scaturire. Eupolis in Demis. Omnino huiusmodi nota ab Oedipis multa loci causa arguntur. Et ἀναβλυστω- νῆσαι, reviviscere. Ἀναβοθρεύουσιν. Emoliantur. Ἀναβόλεός. Proemia. Nova proemia assumant. Vel car- nium principia. Homerus: Ille vero cithara ludens pulchrum carmen ingrediebatur. Et Aristophanes: Colligebat nova car- nium principia volantes. ubi de dithyrambicorum animabus loquitur. Ἀναβόλεός. Strator qui in equum levat. Rex autem cum stratorem ad se vocasset et in equum celeriter

ascendisset, potum petiit, cumque merum saepius haurisset, significavit se ulterius progressurum esse. Ἀναβόλεός etiam significat id quod Romani scalam vocant. Et alibi: Μασσιassa vero, licet senex, equum sine stratore conscendebat. Ἀνα- βολή. Dilatio. Aelianus: Apollo et Iuppiter pater Phalaris dilationem mortis in biennium decreverunt, quibus Charitonem et Melanippum clementer tractasset. Ἀναβράσσουσιν. Ebulliunt. Ἀνάβραστα. Cocta, elixa. Aristophanes Ru- nis: Et carnis frustra praeterea elixa rigitur. Ἀναβρυ- χώμενοι. At confertim sedentes, et propter calamitatem frementes similes erant feris, quae ad renatiōnis spectaculum sunt conclusae: quarum ira quidem fervet ac tumet in malis ovis patiuntur, effectus tamen coercenti necessitate debilitatur. Ἀναγαγών. Xenophon dixit de eo qui abduxit

Ἀναγαλλίς. ἡ Κερκυραία Γραμματική, ἥτις τὴν τῆς σφαιράς εὐρεσιν Ναυσικάα τῆ Ἀλκινόου θυγατρὶ ἀνατίθησι.

Ἀναγαστής. ὄνομα κύριον. ζῆται ἐν τῷ Ὑποστάς.

Ἀνάγαιον. τὸ οἶκημα. Ἀνάγαιον καὶ κατάγαιον, διὰ διφθόγγου καὶ ὁ μικροῦ. καὶ ζῆται ἐν τῷ Ἀνώγειων σαφέστερον.

Ἀναγγελλήσεται. διηγηθήσεται.

Ἀνάγγελον. μηδὲ ἄγγελον καταλειφθῆναι.

Ἐνθα μάχην ἔτλημεν ἀνάγγελον, ἄλλος ἐπ' ἄλλον.

πίπτοντας.

Ἀνάγεσθαι. τὸ [ἐκ Βυζαντίου] ἀπαίρειν. Προκόπιος. Οὐ γὰρ θέμις τινὰ ἐκ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι πρὸς τῶν ἀνδρῶν. καὶ Ἀνάγειν, τὸ μηνύειν τὸν πεπραχότα καὶ ἐπ' ἐκείνον ἵεναι. οὕτω Λυσίας καὶ Δείναρχος.

Ἀναγεῖς. διὰ μὲν τοῦ ᾱ τοὺς ἀνάγνους, διὰ δὲ

τοῦ ε̄ τοὺς ἐνόχους ἄγει καὶ μιᾶματι. οὕτως Λισχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Ἀναγινωσκομένους. ἀπὲ τοῦ ἀναπειθομένου. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Ἰσαῖος καὶ Ἡρόδοτος.

5 Ἀναγκαῖα τράπεζα. ἡ εὐτελής καὶ πενιχρά καὶ Σοφοκλῆς φησιν.

Ἦ δέσποτο Ἄϊαν, τῆς ἀναγκαίας τύχης

οὐκ ἔστιν οὐδὲν μείζον ἀνθρώποις κακόν.

Διπλῶς φρασι τὸ ἀναγκαῖον. ποτὲ μὲν ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀκολουθίαν τινὰ ἐχόντων, ὡς εἰ αἰπομισεν, ἀναγκαίως τὸ πῦρ ξανθὸν καὶ τὸ γάλα λευκόν. ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀνάγκης γινομένου. ὡς καὶ νῦν ἀναγκαίας τύχης, τῆς βίας φησί. τουτέστι, τῆς δυστυχίας. Καὶ Ἰάμβλιχος. Τὴν δὲ ἄλυσιν, οὐ γὰρ ἔστιν ἡμῖν ἀναγκαῖα, προσέπεμψά σοι.

[Ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μάχονται.]

Ἀναγκαῖον. οὕτω καλεῖται τὸ αἰδοῖον, ἐπὶ τῆς ἀνάγκης ἐστὶ σύμβολον. † Οἱ δὲ πρὸς ἀλκὴν ἐτράποντο ἐκ τοῦ ἀναγκαίου. ἀπὲ τοῦ, δι' ἀνάγκης.

1. Haec descripta sunt ex Athen. I. p. 14. D. ubi Grammaticae mulieris nomen extat Ἀγαλλίς. Vide etiam infra vv. Ὀρχησσις et Σφαῖρα. 3. Quae post ἀνατίθησιν sequebantur, Ἀναγαλλίς. εἶδος βοτάνης. ἐστὶ δὲ διττῆ. ἑκατέρα ῥυπτικῆς ἐστὶ δυνάμειος, ἔχουσα τι καὶ ὑπόθεριον καὶ ἐλκτικόν. ὥστε σκόλοπας ἐπισπᾶσθαι, καὶ ἐκ ἰνῶν καθαίρειν τὸν χυλὸν αὐτῆς, ducta e Pauli Aegin. VII. p. 231. Küst. ut suspecta notarar, omisit Gaisf. cum A. B. 4. Ζῆται. . . A. om. B. 6. Ἀνώγειον. . . Ἀνοίγειον καὶ πατώγειον Edd. Ἀνάγειον prius A. Gaisf. post Albertinum. Reliqua posuimus cum B. E. καὶ om. A. 7. διὰ — μικροῦ] δφ' E., mg. διὰ

- ου
διφ καὶ μικροῦ: et ὁ om. Med. V. Lobeck. in Phryn. p. 297. 9. Ante gl. Ἀναγγελλήσεται Edd. praeter Küst. omnes, Ἀναγγελλῶ. δοτικῆ, quae A. reiecit post Ἀνάγγελον. 10. Zon. p. 178. 11. Dictum A. P. I. p. 378. n. 244. 14. ἐκ Βυζαντίου ut e sequentibus huc translata deleri iusserunt Portus et Küst., deleuit E sec. m. 15. Προκόπιος] Locum hunc Suidas mutilum representavit, qui apud Procopium in Histor. Arc. 23. p. 72. sic legitur: Οὐ γὰρ θέμις τινὰ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι οὐκ ἀπειμένον πρὸς τῶν ἀνδρῶν, οὐ τῆ τοῦ Μαγίστηρον καλουμένου ἀρχῆ ὑπουργοῦσιν. Küst. Nihil mutat Zon. p. 196. 16. Ἀνάγειν, τὸ μην.] Ex Harpocrate [Pal.], ubi consule Maussacum. Vide etiam Hesych. v. Ἀναγωγῆ, Harpocrat. v. Ἀύτομαχεῖν, et ibi Maussacum; item Suidam infra v. Ἐναγωγῆ οἰκέτου. Küst. Adde Lex. Seg. p. 214. 19. Item ex Harpocrate. Καθεμ in v. Ἐναγεῖς inculcabantur. Habet Zon. p. 167.
1. Pertinet ad Aeschiniam locum p. 69. 3. Ἀναγινωσκομένου. . . ἀναπειθομένου] Nostrum A. et Pal. Harpocrat. cum Zon. p. 196. 4. Ἀντιφῶν p. 631. De usu Herodoti Küst. attulit Thomam M. p. 47. collatis Suida vv. Ἀναγνώσθεις et Ἀνέγνωσται et Eustath. in Il. v. p. 937. Cf. in ppp. Gregorii p. 503. sq. 5. Cf. Aelianus in v. Ἀγεῖται. De modestitate potissimum Tuncydides vocem usurpat. 6. Σοφοκλῆς Aiac. 485. ubi legitur Ἄσας. Sequentia Scholii Soph. debentur. Inde suppleri licet δὲ post διπλῶς. Breviavit haec Zon. p. 178. 11. ξανθόν] Schol. Θερόν. 14. De Iamblichi loco v. Charodon de la Rochette Mélanges T. I. p. 81. 16. Gl. merito om. A. De hac sententia, quam Pittaco Diog. Laert. I. 77. tribuit, vide Schol. Plat. p. 453. Adde Heind. in Protag. p. 593. 17. Οὕτω καλεῖται σύμβολον] Dictum Artemidori I. 45. repetitum tant in v. Αἰδοῖον, tum ab Eust. in Od. ω p. 1968. τὸ αἰδοῖον] Euseb. Hist. Eccl. VIII. 12. καὶ τὰ μάλιστα ἀναγκαῖάτατα τοῦ σώματος κατὸ πτωμένοι quod Rufinus recte vertit: usque ad loca pudenda, quibus naturalis egestatio procurari solet. Küst. V. Boisson. in Anecd. T. IV. p. 245. 18. σὺμβολον Küst. ex Artemidoro: superiores Edd. A. et ut videtur omnino MSS. σὺμβόλιον.

Ἀναγαλλίς. Corcyraea Grammatica, quae sphaerae inventionem Nausiclae Alcinoi filiae tribuit. Ἀναγαστής. Nomen proprium. Quaere sub voce Ὑποστάς. Ἀνάγαιον. Conclave in superiore domus parte. Ἀνάγαιον et κατάγαιον scribitur per dipthongum et ὁ parvum. Clarius haec exponitur in v. Ἀνώγειων. Ἀναγγελλήσεται. Narrabitur. Ἀνάγγελον. Ne nuncio quidem relicto. Ubi pugnam pugnativius, alius super alium cadentes, ne nuncio quidem cladis relicto. Ἀνάγεσθαι. Portu solvero. Procopius: Neque enim fas est quemquam Byzantium discedere. Et Ἀνάγειν, indicare vendicorem eumque petere. Sto Lysias et Dinarchus. Ἀναγεῖς. Per ᾱ scriptum significat impuros, per ε̄ vero piaculo obstrictos. Sic

Aeschines in Ctesiphontem. Ἀναγινωσκομένους. Quibus aliquid persuadetur. Sic Antiphon, Isaeus, Herodotus. Ἀναγκαῖα τράπεζα. Mensa villis et paupercula. Sic Sophocles: O domine Aiax, necessitate non est ullum tuius hospitibus natum. Sed ἀναγκαῖον duplicem habet sensum: interdum enim de his dicitur, quae secundum naturae ordinem existunt, ut si dicamus ignem necessario esse rutilum et fac candidum; interdum vero de eo quod necessitate fit, velut hoc loco dicitur infortunium. quod pati cogimur. Et Iamblichus: Catenam vero, quippe cum nobis minus sit necessaria, misi tibi. [Ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μάχονται.] Ἀναγκαῖον. Sic appellatur membrum virile, quia necessitatis est symbolum. † Illi vero necessitate cogente ad eam propulsandam se parabant.

Ἰσαῖος δὲ ἀναγκαῖον τὸ δεσμοτικόν καλεῖ. Καλλισθένης δὲ ἀνάγκη λέγει. καὶ οὕτω δὲ μᾶλλον λέγεται. † Ἀναγκαῖον ἐστίν, ὅπερ ἀληθές ὃν οὐκ ἐστὶν ἐπιδεκτικὸν τοῦ ψεύδους εἶναι· ἢ ἐπιδεκτικὸν μὲν ἐστὶ, τὰ δὲ ἐκτὸς αὐτῷ ἐναντιοῦται πρὸς τὸ ψεύδος εἶναι, οἷον, ἢ ἀρετὴ ὠφελῆ. οὐκ ἀναγκαῖον δὲ ἐστίν, ὃ καὶ ἀληθές ἐστὶ καὶ ψεύδος οἷόν τε αὐτὸ εἶναι, τῶν ἐκτὸς μηδὲν ἐναντιομένων, οἷον, περιπατεῖ Ἄλιον.

Ὅτι Ἀνακαρίτος ὁ Ἀβδηρίτης φησὶ μηδὲν ἐκ τοῦ μηδὲν ὄντος γίνεσθαι, μηδὲ εἰς τὸ μὴ ὄν φθίρεσθαι. καὶ τὰς ἀτόμους δὲ ἀπειροὺς εἶναι κατὰ μέγεθος καὶ πλῆθος, φέρεσθαι δὲ ἐν τῷ ὅλῳ δινομένης, καὶ οὕτω πάντα τὰ συγκρίματα γενῶν, πῦρ, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν. εἶναι γὰρ καὶ ταῦτα ἐξ ἀτόμων τινὰ συστάματα, ἅπερ οὖν ἀπαθῆ καὶ ἀναλλοίωτα διασφύρατα. πάντα δὲ κατὰ ἀνάγκη γίνεσθαι, τῆς οὐκ αἰτίας οὐσίας τῆς γενέσεως πάντων, ἣν ἀνάγκη λέγει.

Διαιρεῖ δὲ τὰ ὄντα εἰς τὸ εἶναι ἢ ἐξ ἀνάγκης εἶναι· ὡς, τὸν ἄνθρωπον ζῆν εἶναι. ὃ γὰρ παντὶ τε καὶ ἀεὶ ὑπάρχει, τοῦτο ἐξ ἀνάγκης ἐστίν. ὁμοίως ἀναγκαῖον καὶ τὸ τὸν θεὸν ἀφθαρτὸν εἶναι. τὰ δὲ

ἐνδεχομένως. καὶ τούτων τῶν ἐνδεχομένων τὰ μὲν ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ὡς τὸ τὸν ἄνθρωπον πενταδάκτυλον εἶναι, καὶ γηράσκοντα πολιούσθαι, τὰ δὲ ἐπ' ἔλαττον, ὡς τὰ τούτοις ἀντικείμενα, τὸ τὸν ἄνθρωπον τετραδάκτυλον ἢ ἑξαδάκτυλον εἶναι· ἐστὶ γὰρ ἐν τούτοις οὕτω καὶ ταῦτα· ἢ τὸ μὴ πολιούσθαι γηρῶντα τὸν ἄνθρωπον, ἢ μὴ ἀποδημεῖν, ἢ λούεσθαι, ἢ μὴ.

Ἀνάγκη. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἰδ' ὡς ἐδίδαξεν ἀνάγκα

πάνσοφος ἔξευρεῖν ἔκλυαιν ἀίδεω.

Καὶ παροιμία· Ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μάχονται. παρεγγυᾷ ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι. ὁμοίον τῷ· Ἄν μὴ παρῆ κρέα, ταρίχῳ στεργκτέον.

Ἀναγκαῖον τοῦ ἐκ περιορισίας διαφέρει. καὶ ζῆται ἐν τῷ Ἐκ περιορισίας.

Ἀνάγκης ἄτρακτον. τὸν ἄξονα λέγει.

Ἀναγνος. μιᾶρος.

Ἀρ' οἴχι πᾶς ἀναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν.

Ἀναγνωσθεῖς. ἀναπεισθεῖς. Ὁ δὲ ἀναγνωσθεῖς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἔργον οἴχι ὅσιον ἐμμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρὶ. ἦν γὰρ δὴ Θεμισὼν ἀνὴρ Θηραῖος.

Ἀνάγνωσις. ἀναγνώρισις ἢ ἀνάπεισις. Ἡρό-

1. Ἰσαῖος δὲ — καὶ οὕτω δὲ μ. λέγ. Sic Harpocrationis vulgaris. Palat. tamen Ἰσαῖος καὶ Καλλισθένης οὕτω καλεῖ τὸ δεσμοτικόν, qui iure potiore hic audiendus videtur, cum ab eodem sive Suida v. Βοδύνης iterum copulatur, Ἰσαῖος καὶ Καλλισθένης. Praeterea significatur Harpocrationem aliquid interpolationis e Suida suscepisse. Disputant de vocis scriptura Kust. in Hesychium et Suidae v. Ἀνακαίον et Schöm. in Isaacum p. 493. sq. Teigit Wessel. in Diod. III, 13. Καλλισθένης hic et vv. Ἀνακαῖος et Ἀνάγκη vulgatae: Καλλισθένης emendat Reinesius V. L. III. p. 366. Ceterum haec irreperunt in v. Ἀνάγκη. ἀνάγκη... δὲ ἄ. 3. Ἀναγκαῖον ἐστίν et quae sequuntur usque ad illa περιπατεῖ Ἄλιον debentur Diog. Laert. VII, 75. 4. ἐπιδεκτικὸν τοῦ ψεύδους. 7. ψεύδος δὲ τὸ αὐτὸ οἷόν τε E. Iunio expungendum αὐτό. 10. Ὅτι Ἀνακαρίτος et quae sequuntur usque ad illa, ἢ ἀνάγκη λέγει, extant apud eundem Diogenem IX, 44. 11. μὴ ὄν Diog. μὴ δέον ἄ. μηδὲν ὄν ceteri. 13. δινομένης Med. 16. οὐκ e B. E. Med. recepi: εἶναι reliqui cum vulg. Diog. 18. οὐσίας om. A. 20. Διαιρεῖ et quae sequuntur verba sunt Alexandri Aphrodis. in Aristot. Top. II. p. 95. διαίρεται E. 5. ἑξαδάκτυλον B. 9. ἐν Ἐπιγράμματι Antipatri Sidon. XXVII, 23. A. P. VI, 219. Ἐπιγράμμασι constantur Gaisfordiana: de quo dicendum erit in Praefat. 14. Repetuntur haec in v. Ἄν μὴ: de scribendi ratione γ. nos in v. Τάριχα. Cf. Arsenius p. 58. 17. Formula Platonis Rep. X. p. 616. D. 19. Senarius Sophoclis Oed. B. 823. 20. Vide supra v. Ἀναγνώσκομενος. Sequitur locus Herodoti IV, 154. decerpit ex v. Βάττος: id quod vel apparet ex inutili additamento ἦν — Θηραῖος. 22. Θηραῖος ex Herodoto Kust. reposuit, cum vet. Edd. et MSS. habent Θηβαῖος, quod mendum repetitur in v. Θεμισῶν. Novissima recte neglexit Zon. p. 196. 23. Lex. Seg. p. 389. κατὰ φιλοσόφους ἢ τῶν πρώτων μαθημάτων τῆς ψυχῆς ἀνάγκη ἢ ἄ. Zon. p. 178. Herodotus I, 116.

lucos autem ἀνακαῖον vocat carcerem, quod Callisthenes ἀνάγκη appellavit: quae vocis forma probanda. † Necessarium est, quod cum verum sit, nulla ratione falsum fieri potest; aut potest quidem, sed ut quae extrinsecus sunt ei repugnent, quomodo falsum sit: ut, Virtus prodest. Non necessarium autem est, quod verum est, idemque falsum esse potest, dum exteriora non repugnent; ut, Dio ambulat. † Democritus Abderita contendit nihil ex eo quod non sit fieri, neque in nihil per corruptionem redigi. Porro atomos et magnitudine et numero esse infinitas, quae cum in universo rotentur, inde omnia concreta corpora gignere, ignem, aerem, aquam, terram. nam et haec esse corpora ex atomis composita, et quidem omnis affectionis et mutationis propter soliditatem expertia. Omnia autem secundum necessitatem ita fieri, ut quam ipse necessitatem vocat, vertigo generationis omnium rerum sit efficiens. † Dividit autem res in ea quae existunt, et ea quae necessario existunt: ut hominem esse animal. quod enim omnes in homines et semper cadit, hoc necessario est. Similiter etiam necessarium Suidae Lex. Vol. I.

est deum omnis corruptionis expertem esse. Alia vero contingenter fieri: contingentium autem alia plerumque fieri, ut, hominem quinque digitis praeditum esse, et senescentem canescere; alia vero rarius, ut his contraria, nimirum hominem quattuor aut sex digitos habere (nam et haec aliquando usu veniunt); aut hominem senescentem non canescere; aut non peregre proficisci, aut lavari, aut non lavari. Ἀνάγκη. Necessitas. In Epigrammate: Vide quomodo necessitas sapientissima docuerit Orco effugium invenire. Et proverbium: Necessitati ne dii quidem repugnant; quo tantum est, ut in praesentibus acquiescamus. huic simile dictum: Si carnes non affuerint, salisamenta sufficiant. Ἀναγκαῖον. Id quomodo differat ab eo quod dicitur ἐκ περιορισίας, vide sub v. Ἐκ περιορισίας. Ἀνάγκης ἄτρακτον. Necessitatis fusus, de polo dictum. Ἀναγνος. Impurus. An non totus impurus sum? si quidem oportet me fugere. Ἀναγνωσθεῖς. Persuasus. Ille vero ab uxore inductus factus impium in filiam est molitus. Erat enim Themiso Theraeus. Ἀνάγνωσις. Agnitio vel persuasio, apud

δοτος. καὶ Ἀναγινώσκειν παρὰ ῥήτορα ἐπὶ τοῦ ἀνα-
πειθεῖν. ἔστι γὰρ ἀναγινώσκειν τὸ γινῶναι διαλεχθέντα.

[Ἀνάγω. τὸ φέρω. αἰτιατικῇ.]

Ἀναγωγὴ ἢ ὁ τῶν κερῶν ἔκπλους. Καὶ γίνεται
ἀναγωγὴ τῶν νεῶν, οὐ κατὰ τὸ πλῆθος οὔτε τῆς ἐπι-
βαινούσης αὐτῆ στρατιᾶς ἢ κατὰ τῶν ὄπλων λαμ-
πρότητα ἢ τὴν ἄλλην ὑπερὸ τὸ ἀναγκαῖον ἐς κάλλος
παρασκευὴν. Καὶ αὖτις. Οἱ δὲ κατασκευάμενοι
τὰ κατὰ τὴν Αἴγυπτον, ἐπὶ Κύπρου κἀκεῖθεν ἐπὶ
Συρίας τὴν ἀναγωγὴν ἐποιήσαντο.

Ἀναγωγία. Ὁ δὲ δι' ἀναγωγίαν ταῦτα ἔπα-
σχε. τουτέστιν ἀπαιδεύσασθαι. † Ἐχων στρατὸν ἵππὸ
μέθης καὶ ἀναγωγίας ἡμελημένον καὶ διεφθαρμένον.

Ἀνάγωγος. ὁ μὴ τυχῶν τῆς δεούσης ἀγωγῆς.

Ἀναγωγότερον. ἀμαρτητικώτερον, ἀτακτό-
τερον.

Ἀναγώγη. φιληθόνῳ, ἐκλελυμένῳ.

Ἀναγώνιστος. ὁ μὴ ἀγωνισάμενος. Ξενο-
φῶν.

Ἀνάγραπτον. τὸ ἀναγεγραμμένον, ἢ τὸ φα-
κεῶς γεγραμμένον, ἢ τὸ πᾶσιν ἐγνωμένον. Σφᾶς
τε ἵπποκρίειν κελύειν Ἀβάροις, καὶ ἐξ' ἄλλου ἀτά-
γωγῆν ἔσεσθαι ἀναγράφτους.

Ἀναγυράσις. δῆμος ἐστὶν Ἀναγυράσις τῆς
Ἐρεχθίδος φυλῆς, ἣς ὁ δημότης Ἀναγυράσις. καὶ
Ἀναγυράσιος δαίμων. καὶ τέμενος Ἀναγυρῶν ἐν τῷ
δήμῳ τῶν Ἀναγυράσιων. Ἀναγυράσιος δαίμων,
ἔπει τὸν παροικοῦντα προσβδην καὶ ἐκτέμνοντα τὸ

ἄλλος ἐτιμωρήσατο Ἀνάγυρος ἦθεός. Ἀναγυράσιοι
δὲ δῆμος τῆς Ἀττικῆς. ἐπὶ τοῦ δὲ τίς ἐξέστηε τὸ
ἄλλος.] ὁ δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπέμνηε τὴν παλλακῆν,
ἣτις μὴ δυναμένη συμπεῖσαι τὴν παῖδα δέεσθαι ὡς
ἀσέλγη τῷ πατρί. ὁ δὲ ἐπέρωσεν αὐτὸν καὶ ἐγκα-

τησεν, ἢ δὲ παλλακῆ εἰς φρέσιν αὐτοῦ ἐξήκων.
ἱστορεῖ δὲ Ἰερώνυμος ἐν τῇ περὶ Τηγαθωποιοῦν,
ἀπεικάζων τούτοις τὸν Εὐριπίδου Φοῖβητα.

Ἀνάγυρος. δῆμος τῆς Ἀττικῆς. καὶ ἄνθος, ὁ

8. Ἀνάγω . . . αἰτιατικῇ quae A. suppeditat, uncis inclusa relicere nolimus. 4. νεῶν vel Schol. Luciani Necyom. 9. Id cum
posteriore loco A. E. Zon. p. 179. exhibeant, utrobique scripturam editam ῥῥῶν refert. Fragmentum Ursinum et Casaubonae
rapugnantia Schweighaeusero, ad Polybium referebant. 6. Apparet ἐπιβαινούσης αὐτῶν, deinde τὴν τῶν δὲ λ. esse ἰσοπέδου.
8. Οἱ δὲ κατασκευάμενοι κτλ.] Et haec Fulvius et Casaubonus ad Polybium trahunt; sed perperam. Sunt enim Diodori in Ἐκ-
κέρτῃ. Legat. c. 32. [T. II. p. 690. Wess.] ut Pearsonus recte observavit. Kist. 9. τὰ τὴν A. B. E. Med. 10. ἐποιήσαντο
B. E. 11. ἢ ἀπαιδεύσασθαι Zon. p. 179. 14. Attigit Wessel. in Diod. T. II. p. 600. 15. ἱστορεῖ δὲ Ἰερώνυμος ἢ ὁ MS. 2531. sive Zon.
p. 167. ἀναγωγῆς A. B. E. Lex. Seg. p. 390. Zon. sed ἀγωγῆς Elym. M. p. 96. et Hesych. 15. Athen. XIII. p. 585. A.
Maccab. II, 12, 14. ἀμαρτητικώτερον Lex. Seg. 17. V. Hekychius. 18. Ξενοφῶν Cyrop. I. 5. 10. Sed hic ἀναγώνιστος
non tam significat ὁ μὴ ἀγωνισάμενος, ut Suidas interpretatur, quam ὁ μὴ ἀγωνιζόμενος, i. e. qui non certat, etiamsi ante cer-
taverit." Kist. Doctores Wytenh. in Plut. T. VI. p. 247.
19. τὸ ἀναγεγραμμένον δὲ. Zon. p. 188. 2. Locus Menandri Exc. Flegg. p. 406. 5. Duos superiores versus habet ab Harpocra-
tione. 6. In vitio ἣς (ἐνθεν Harp.) libri conspirant. 7. V. Arsenius p. 54. 10. Ἀναγυράσιοι — τὸ ἄλλος non melius hoc
in loco habent quam φᾶς in pridiclio v. Ἀνάγυρος extant, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Agnoscit tamen Arsenius p. 319. 14. ἐπιβαι-
νούσης] Quae ὀφθαλμοῦ ἐκτεμνομένη, id Latini parietibus struere vocant. Vetus interpres Iuvenalis ad versum illum de
Vesalii vitis defossa: Sanguine adhuc rivo terram subitura sacerdos. Haec virginibus Vestae poena fuit decreta, si vitia
destruissent, videri parietibus struebantur. Capitolinus in Matrino c. 12. Fides etiam homines parietibus inclusit et stru-
xit. Vide ibi Salmasium. Pro ἐγκατοικοδομῆν Graeci etiam κλιδοκίον dicebant, ut Suidas docet infra v. Ἐπιδοκίον. Kist.
sive, quem tacitas expliat, Valesius in Harp. p. 106. extr. Locus non sine verborum defectu translatus in v. Ἐγκατοικοδομῆν.
Addde Valekoi. Diat. p. 269. Ceteram profixam eiusdem argumenti narrationem e Lex. Coislin. 177. Gaisf. protulit, quam rep-
tores nihil attinet. 17. τηγαθωποιοῦν] τηγαθωποιοῦν ut in altero loco A. B. 19. Attigerunt Schol. Arist. Lys. 67. Lex. Rhet.
p. 210. Lex. Coisl. 177. ap. Gaisf. Ἀνάγυρος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐνθα ἦν προσβοῶντος τόπος, ἀντιέθεν δὲ αὐτοῦ ὁ ἀναγυρῶν
πολλὰν ἔπαιε τὴν θυρωδίαν. ἐνθα δὲν ἐπεκράτηε καὶ παρρησία, κινεῖς τὸν ἀνάγυρον, ἐπὶ τῶν ἐπιτοῖς ἐπιτιμωμένων κατὰ ἔθνη
δὲ ἀπὸ ἀναγυρῶν λοχμῶδους φησὶ ἀλεξικέπου βυτος, ὁ τριβυερον δει καὶ θυρωδίαν ἐπιφέρει τὸν τόπον τούτον. οἱ δὲ φασὶν
ὅτι ἐπὶ Ἰερῶντος πρὸς τῆς Ἐκάτης, ἣτις ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ φαρυγγίᾳ τῇ δίστασι ἠπείλει κινῆσαι αὐτὴν τὸν ἀνάγυρον, καὶ ἡμεῖς λαμβά-
νουσα τοὺς ἐκ τοῦ φησὶ λόγους ἐμάστιξεν αὐτὴν ὡς δῆθεν τὴν Ἐκτίην ἐκ τούτου λυπούσα, καὶ ἡ παρρησία ἐπεκράτηεν ἐπὶ τῶν
ἐπιτοῖς ἐπιτιμωμένων κατὰ.

Herodotum. Et Ἀναγινώσκειν ab oratoribus accipitur, ut sit per-
suadere: est enim ἀναγινώσκω, colloquendo cognoscere all-
quid. [Ἀνάγω. Gestio: aptum accusativo.] Ἀναγωγὴ.
Naviū profectio. Tum naves ex portu egrediuntur, non adeo
dispersas multitudinē cupiarum, quae itis vehentur, aut ar-
morum splendore, aut apparatusu religio, qui ornatus potius
quam necessarii usibus inseriebatur. Et alibi: Qui cum res
Aegypti essent contempti, Cyprum versus et inde in Syriam
redierunt et portu solverunt. Ἀναγωγία. Ille vero haec pro-
pter vitae licentiam percussus est. † Habens exercitum tenui-
lentia et soluta disciplina corruptum. Ἀνάγωγος. Qui de-
bitam disciplinam non est nactus. Ἀναγωγότερον. Vilio-
sius, dissolutius. Ἀναγώγη. Voluptatibus dedito, dissoluto.
Ἀναγώνιστος. Qui non certavit: sic Xenophon. Ἀνάγρα-

πτον. Scriptis mandatam, manifesto scriptum, vel omnibus no-
tam. Iubens eos Araris parere, et in numerum tributarium
refert. Ἀναγυράσιος. Anagyrus est pagus tribus Erechthe-
idis, cuius popularis vocatur Anagyrasius. Et Anagyrasius
daemon. Porro locus Anagyrus, qui fuit in Anagyro pago. Ana-
gyrasius daemon inde dicitur quod Anagyrus heros vicium senem,
qui lucum ipsius excinderet, ultus est. [Anagyrasius, pagus At-
ticus, hulus lucum aliquis everit.] Tum effectus, ut pelfex filium
eius deperiret, quae cum frustra iuvenem sollicitaret, ut impu-
dicum apud patrem criminata est, qui oculis eum privatum parie-
tibus struxit, postea vero pater se suspendit, pelfex autem in pu-
tem se praecipitavit. Historiam refert Hieronymus libro de Tra-
goediarum scriptoribus, horum casum in comparationem Euri-
pidis Phoenicem afferens. Ἀνάγυρος. Pagus Atticae. Item

επιβόμενον ὄξει. καὶ παροιμία ἐντεῦθεν· Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον· ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς τὰ κακά. ἔστι δὲ τὸ φυτόν ὃ ἐνάγυρος ἀλεξίκακον καὶ δυσῶδες. οἱ δὲ ὀνόγουρον αὐτὰ φασιν.

Ἀναγκυπεῖν. ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀνάγκης ἰπ- 5 πύειν. Εὐπολις.

Ἀναδάσασθαι. ἀναμερίσασθαι.

Ἀναδαυδράδα. σιαφυλῆς γένος. οἱ δὲ τὴν ἀμάμαξον οὕτω καλεῖσθαι. εὐρηται δὲ καὶ παρὰ Ἐπιγράμματα καὶ Σαπφοῖ τὰ ὄνομα.

Ἀναδέξασθαι. ἀναλαβεῖν. ἐκδέξασθαι. Ὁ δὲ εἰς τὸ τέμνος κατακλήνωσεν, βουλόμενος ἀναδέξασθαι τὰ μέλλοντα διακομίζειν αὐτὸν πορθημῆα. Καὶ Πολύβιος· Τούς τε κατὰ πλοῦν ἀφωστεροῦν- 15 τας ἐκ τῆς Μιασήνης ἀναδεχόμενος. Καὶ αὐτίς· Πρὶν ἀναδέξασθαι ταῖς ἐσκαδαμένους ἐν ταῖς προτομαῖς. Ἀναδέξασθαι. ὑπεκνεῖν, ὑπομῆ- 20 ται. Πολύβιος· Πᾶν γὰρ βουλευθῆναι τὸν Φίλιππον ἀναδέξασθαι, ἢ καταφανῆ γενέσθαι Ῥοδίοις τὴν ἐν τούτοις αὐτοῦ προαίρεσιν. ἢ καὶ τὸν Ἡρα- 20 κλίδην ἀπέλυνε τῆς ὑποψίας. καὶ Ἀναδέχομαι, ἀντὶ τοῦ ἀναλαμβάνειν. καὶ Ἀναδέχεσθαι τὴν παρού- 25 σιαν τῶν πολέμων, ἀντὶ τοῦ προσδοκᾶν.

Ἀναδέρω. ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλομαι.

Ἀναδέσμην. ὁμοῖόν τι διαδήματι· ἢ μίτραν κεφαλῆς.

Ἀναδαύειν. φηρᾶν. καὶ Ἀναδεύσει, φηράσει, 5 μαλάξαι. Αἰλιανός· Εἶπερ οὖν τὰ Ἐπικούρου βιβλία καταφλέξας, καὶ τῶν ἀθέων τε καὶ ἀσέβων καὶ ἐκτεθλημμένων σιγμάτων τὴν σποδὴν ἀναδεύσει κηρῷ ὑγρῷ, καὶ ἐπιπλασάμενος τὴν νηδὴν καὶ τὴν θώρακα πάντα καταθήσει ταινίαις.

10 Ἀναδεῖ. ἀναπλέκει, στέφει. καὶ Ἀναδεῖσθαι, στεφανοῦσθαι· καὶ Ἀναδήσασθαι, στεφανώσασθαι. καὶ Ἀναδηῖσαι, τὸ ταινιώσαι νικῶντα. καὶ Ἀναδή- 15 σοντες, στέψοντες. Ἀναδήσειν στεφάνῳ χρυσοῦ πεποιημένῳ. Καὶ οἱ Σαμοθρακῆες κηρύττουσι κή- 20 ρυγμα, τὸν ζῶντα αὐτὸν ἀγαγόντα δύο τάλαντα ἔχειν.

Ἀναδιδάξαι. ἀντὶ τοῦ πᾶν διδάξαι. ἐπιτα- 25 κτὸν γὰρ ἔστι νῦν ἡ ἀνά.

Ἀναδιδούσαν. ἀντὶ τοῦ ἀναδιδόμενῃν. 103

Ἀνάδικα. τὰ ἤδη κριθέντα. Ἀνάδικα τὰ δεδικασμένα ποιῶν, ἀισχροκερδείας ἡσώμε- 30 νος.

Ἀναδικάσασθαι. τὸ ἀνωθεν δεκασασθαι.

1. Horum pleraque repetuntur v. Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον. Misc. 10. 4. Post δυσῶδες quae sequebantur, καὶ ὄσμῃ· 5. Δεμῆς τε καὶ διαφορητικῆς δυνάμεως. τὸ δὲ σκέραε λεπτομερέστα- 6. ἔστι καὶ ἐμεικτόν, ab Gaisf. deleta, descripsit editor Med. e Paulo Aegineta VII, 3. Ceterum cf. v. Κίνησον. 8. Repetita ex v. Αἰμαξίνος. 9. ἀμάμαξον] ἀνάμειν, superiorum Edd. mendam, removit Kist. ἀνάμειν A. ἀμάμαξιν B. [φαοῖν] post κα- 10. λέσθαι inculcarunt edd. vulgg. 10. σαπφοῖ A. 12. Sic A. et Zon. p. 197. Reliqui κατακλήνωσεν εἰς τὸ τέμνος. 14. Πλο- 15. ῦβιος I, 52. 18. Πολύβιος XIII, 5, 3. πάνυ vulg. 20. ἢ (Schweigh.) καὶ editum repetitur etiam v. Ἀλέξανδρος: ἢ scri- 21. psi cum A. Nonnulla tamen idem Schweigh. Opusc. II, p. 142, inmercidiase suspicabatur. Rem tractarunt Valesius in Harpocr. p. 157, et Menagius in Diog. V, 24.

1. Quamvis etiam Hesychius [et Zon. p. 197.] ἀναδέροι per ὑπερτίθεμαι exponat, vocem [ἀμειν] illam suspectam habeo. Kist. 2. ἀναδέσμην — μίτρα] ἀναδέσμην — μίτραν Gaisf. cum A. B. Lex. Seg. p. 390. Spectas ad II, 7, 369, vide Apollonii Lex. p. 125, διαδήματος B. Hanc explicacionis partem attigit Hemsterh. in Arist. Pl. p. 189. 5. μα- 6. ἀδέξαι] In uno MS. Paris, legitur μεξαι. Kist. Aelianus locus repetitur in vv. Καταδύσας et Σιγμάτων, quem Kist. referabat ad illius librum de Providentia. 7. ἐκτεθλημμένων] ἐκτεθλημμένων A. B. σπυρδὴν B. ἀναδεύσει. etiam MSS. In vv. Σιγ- 8. μάταια et Καταδύσας, quem articulum hinc invecium fuisse sponte apparat: quo probato concedit etiam fides Aelianae loci v. Τα- 9. νίαι inserit. 9. Post hanc gl. Aldus sive A. Ἀναδέχομαι. αιτιατικῶ. Compara Zon. p. 197. 10. Cf. Lex. Seg. p. 390, coll. 213. Philonem, p. 245. Addit Zonaras: Ἀναδησοντι. σιφονταί. 12. V. Rulink. in Tim. p. 246. 15. ἀναγοστία αἰνόν A. 17. Vocem cum similibus comparavi Valck. in Herod. VIII, 63. Lego cum Lex. Seg. p. 390, ἐπιτακίς: In uno Zon. p. 197. 19. Glossa Platónica de Legg. V, extr. 20. Explicatio μιτῆα, quamquam Zon. p. 188, repetita. Sequitur locus Procopii Hist. Arc. c. 14, p. 42, ubi perperam legitur δεδοκιμασμένα. Ἀνάδικα] Synes. p. 112. Δίκας τε ἐπιδεδικασμένας ἀναδίκους ἐποιεῖ. Iu- 21. lian. p. 311. Procop. Arc. hist. p. 122, 123. Dio Chrysostr. p. 463. Κρίσιν ἀνάδικον ποιήσαντες: ita lego. Equar. in Orib. p. 142. (?) Tour. MS. 23. Ἀναδικάσασθαι] Ex Harpocracione. τὰ ἀνωθεν A.

nos, qui tritus olet. Unde proverbium: Anagyrum mores; dicitur de his qui sibi ipsi mala arcessunt. Anagyrum autem planta morbis medetur, estque foetida; quam alii onogyrum vocant. Ἀναγκυπεῖν. Ex necessitate equitare: sic En- 5 polis. Ἀναδάσασθαι. Dividere. Ἀναδαυδράδα. Genus uvae. Quidam sic vocant illud vitis genus, quod ἀμάμα- 10 ξος appellatur. Vox autem reperitur apud Epicharmum et Sappho. Ἀναδέξασθαι. Excipere, expectare. Ille vero tentorium in loco posuit, cum nares vellet expectare, qui- 15 bus se traieci iusserat. Et Polybius: Et expectans eos, qui Haxana navi proficiscentem eum assequi non poterant. Et alibi: Priusquam eos collegisset, qui inter pabulandum di- 20 verserant. Ἀναδέξασθαι. Sustinere, perferre. Polybius: Philippum enim quidam sustinere maluisse, quam in his rebus consilium suum Rhodiis manifestum fieri: id quod etiam Heraclidem suspicione liberavit. Et Ἀναδέχο- 25 μαι, ἀσπυμο. Et ἀναδέχεσθαι τὴν παρούσιν τῶν πολέμων,

hostium adventum expectare. Ἀναδέρω. Differo, in pos- 5 terum reicio. Ἀναδέσμην. Simile quiddam diadema; vel fascia capitis. Ἀναδαύειν. Subigere. Et Ἀναδεύσει, miscabit, subiget. Aelianus: Quod si Epicuri libros combus- 10 serit, et scelestorum atque impiarum effeminatarumque no- tarum cineres mollis cera miscuerit, et ventrem ad pectus usque linteois illiolum obligaverit. Ἀναδεῖ. Redimit, coronat. Et Ἀναδεῖσθαι, coronari. Et Ἀναδήσασθαι, coronare. Et Ἀναδηῖσαι, coronare victorem. Et Ἀναδησοντες, coronaturi. Coronaturum esse corona ex auro facta. Et Naumothra- 15 ces per praeconis vocem edixerunt, qui vinum ἀνάκτις- set, eum duo talenta habiturum esse. Ἀναδιδάξαι. Di- ligenter docere, nam praepositio ἀνά hic vim intendendi ha- 20 bet. Ἀναδιδούσαν. Erumpentem. Ἀνάδικα. Causae semel iudicatae, quae in iudicium revocantur. Quae iu- dicata erant rescindens, ob turpis lucri amore. Ἀνα- 25 δικάσασθαι. De re semel iudicata denuo iudicio contendere

Τίς με Λιωνύσω πεπλασμένον ἀμφιφορῆα,
τίς με τὸν Ἀδριακοῦ νέκταρος οἰνοδόκον
Ἀηοῦς ἐπλήρωσε; τίς ὁ φθόνος εἰς ἐμὲ Βάκ-
χου;

ἢ σπάνις οἰκείου τεύχερος ἀσταχύων;
ἀμφοτέρους ἤσχυνε· σεσύληται μὲν ὁ Βάκχος,
Ἀημήτηρ δὲ μέθην σύντροφον οὐ δέχεται.

Ἀμφιφῶντες. πλακαῦντος εἶδος. οἵτινες ἐγί-
νοντο, ὅτε ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη πρωὶ ὑπὲρ γῆς φαι-
νονται. ἢ ὅτι ἐκόμιζον αὐτόν, δαδία ἡμμένα περι-
πηγνύτες ἐπ' αὐτῷ, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος.

Ἀμφίχυτον. περικεχωσμένον.

Ἀμφοδον. διάδον, ῥύμη.

Ἀμφοδόοντα ζῶα. οἶον ἄνθρωπος, ἵππος,
ὄνος, καὶ ὕσα οὐκ ἐνηλλαγμένους τοὺς δόντας ἔχει
οἷς συμβέβηκε πιμελῆν ἄλλ' οὐ στέαρ ἔχειν.

Ἀμφορεαφόρους· τοὺς μισθίους τοὺς τὰ κε-
ράμια φέροντας. καὶ ἀμφορεαφόρος, ὁ κεράμια
μισθοῦ φέρων.

Εἶτ' ἀμφορεαφόρος τις ἀποφορὰν φέρων·
Μένανδρος Ῥαπιζομένη. καὶ Ἀριστοφάνης Ἡρωσι.

Ἔρχ' εἰς τὸν οἶνον, ἀμφορέα κενὸν λαβὼν
τὸν ἐνδοθεν καὶ γεῦμα καὶ γευστήριον,
κᾶπειτα μίσθου σαυτὸν ἀμφορεαφορεῖν.

Εὐπολις Μαρικᾶ·

5 Περιήλθομεν καὶ φύλον ἀμφορεαφόρων.

Ἀμφορεὺς οὖν ἀγγεῖον, μέτρον κεράμιον. ση-
μαίνει καὶ ἄσκον. ἔστι καὶ ὄνομα κύριον. καὶ ἀμφο-
ρεῖς, κέραμοι. καὶ Θάσια ἀμφορεΐδια, τὰ κεράμια.
Ἰώσηπος· Συνωνόμενος δὲ τοῦ Τυρίου νομίσματος,
ὁ τέσσαρας Ἀττικὰς δύναται, τέσσαρας ἀμφορεῖς,
ἐπίπρασκε τιμῆς ἡμισφύριον, καὶ πλῆθος συνῆγε
χρημάτων. Καὶ Ἀριστοφάνης ἀμφορεῖς λέγει τὰ
μέτρα·

Χυτρίδια καὶ σαπίδια κάμφορεΐδια.

15 καὶ ἀμφορεῖς νενησμένοι, κέραμοι σεσωρευμένοι.
Ἀριστοφάνης·

Τί κάθησθ' ἀβέλλετροι

.. πρόβατ' ἄλλως, ἀμφορεῖς νενησμένοι.

καὶ ἀμφιφορῆας, καὶ ἀμφορεΐδια, τὰ κεράμια.

20 Ἀμφότερα. ἀντὶ τοῦ κατὰ ἀμφότερα. Θου-
κυδίδης.

2. Ἀδριακοῦ] ἀδριακοῦ libri praeter A. omnes, quod ex Anthol. correxit Oudend. in Thom. M. p. 818. 6. Versus repetitus in v. Συλλογ. 8. De hoc placentarum genere Athenaeus egit XIV. p. 645. conferendus cum Etym. M. p. 95. Attigit Lobeck. Aglaoph. p. 1062. 10. ἀνόν] Praestat legere αὐτοῖς, et paulo post ἐπ' αὐτοῖς, ut Portus etiam monuit. Küst. Immo παραπηγνύτες ἐπ' αὐτῶν, monstrante v. Ἀνίστατοι, unde haec delibata sunt. 11. Ἀπολλόδωρος fragm. p. 402. 12. Ex ll. ὁ. 145. Vide Apollonii Lex. p. 104. 13. Ἀμφοδόν] Vide quae de significatione huius vocis disputat Casaub. ad Athen. I. XII. c. X. Küst. Cf. v. Ἀγριαί, quaeque collegit Weist. in Marci XI. 4. 14. V. Etym. M. p. 493. 15. ἐνηλλαγμένους τοὺς δόντας] Quos dentes Graeci appellant ἐνηλλαγμένους, eos Plinius vocat serratos et pectinatum coeuntes, quales sunt tigris, sorpentes et canum. Ab his diversi sunt dentes, quos idem Plinius continuus vocat, quales sunt hominum, equorum, et reliquorum anima- rum, quae Graeci ἀμφοδόοντα appellant. Küst. Eadem Zon. p. 157. Cf. Schneid. in Aristot. H. A. T. IV. p. 327. et v. Ἡμετέ- 17. τοὺς μισθωτοῖς Lex. Seg. p. 389. 18. Cf. Pierson. in Moer. p. 62. 21. Μένανδρος p. 153. Ἀριστοφάνης fragm. 285. 1. τρέχων A. 2. Legendum τὸν ε. καὶ βύσσια demonstrat Pollux X. 75. 4. Μαρικᾶ Med. 5. Haec Piersoni verissimam emendationem recepit Gaisf. Edd. καὶ περιήλθομεν, καὶ φύλον ἀμφορεῖα φέρων Et φύλον quidem A. 6. κεράμιον. σημαίνει] Ste A. B. E. nisi quod κεράμιον B. E. κεράμιον Μεγαρικόν. οἶον τὰ ἀμφιφορῆ ἀγγεῖα διὰ τὸ μέγεθος Edd. Notandum autem E. in marg. exhibere Ἀμφορεῖς τὰ κοινῶς Μεγαρικά. Gaisf. κεράμιον Μεγαρικόν longebat Hemsterh. in Plut. 806. Nomen istud Μεγαρικόν mireris Buttmanno in Schol. Odys. β. 290. fraudi fuisse. Denuo B. marg. sub finem glossae: Ὅτι Ἀμφιφορῆας λέγει τὰ Μεγαρικά. Quae sequerentur poterant sic esse corrigenda videri, οἶον ὄντα ἀμφορεῖα ἀγγεῖα. Ceterum manifestum est novae glossae Ἀμφορεῖς indicium cum interpretatione quadam excidisse: v. Zon. p. 145. et Lex. Rhet. p. 210. 7. ἄσκον Gaisf. cum A. B. E. Reliqui ἄσκον. ἔστι καὶ ὄνομα κύριον: haec si quis idoneum locum attulerit. fidem sibi conciliabunt. Interim exiitisse puto scripturam non prorsus obscuratam ἔστι καὶ ὀνομαζόμενος κύριος. Vide Schol. Aristoph. Vesp. 981. 8. Dictum Aristophanis Eccl. 1154. Vulg. ἀμφορίδια correxit Gaisf. cum A. Idem ex A. reposuimus in v. 14. Videndus Bruuckius in Pac. 202. 9. Ἰω- σήπος de B. Iud. II. 21. 2. 10. Scribendum ex Iosepho, τῆς αὐτῆς ἐπιτρο. τιμῆς. Exempli conclusio liberius est conformata. 14. Aristophanis Pace v. 202. 15. Scribendum νενησμένοι ex Aristophane, cuius avertitur locus Nub. 1202, 4. neglectis his, ημε- τερα κέθησθ' ἀβέλλετροι, ὅτις ἄλλως, ἀμφορεῖς νενησμένοι. 19. καὶ ἀμφ. κτλ. Gaisf. cum A. Accedunt alii libri, nisi quod καὶ ἀμφορέδας καὶ ἀμφοράδια B. E. καὶ ἀμφορεῖς κ. ἀμφορίδια Med. Om. vulg. 20. Θουκυδίδης I, 13.

Quis me Baccho destinantem amphoram, quis me, Hadriaticum nectar capere solitam, Cerere replevit? quatenam invidiam mihi Bacchum abstulit? an quod desideratur vas condendo frumenta? Utrumque sane deum violavit. nam et Bacchus lassus est, et Ceres meri societatem aspernatur. Ἀμφιφῶντες. Placentarum genus, quae tunc parabantur, cum sol et luna mane supra terram apparerent. Vel sic appellatae, quod eas circumferrebant, saculis ardentibus circum eas undique fixis, ut Apollodorus docet. Ἀμφίχυτον. Aggere clactum. Ἀμφο- δον. Bivium, vicum. Ἀμφοδόοντα ζῶα. [Animalia utrimque dentata] ut homo, equus, asinus, et quaecunque non habent dentes serratos, eademque etiam pluviedinem, non vero adipem habent. Ἀμφορεαφόρους. Mercenarios, qui testas ferunt. Et ἀμφορεαφόρος, qui amphoras mercede fert. Deinde am- photarius pensionem praestans: Menander in Verberata. Et

Aristophanes Heroibus: Curre ad vinarium forum, et cum amphorarum quae intus sunt unam vacuum sumptis et ty- sma. et pocillum, iam operam tuam loca ferendis amphorae. Eupolis Marica: Nos ambulavimus, coetus amphoratorum. Ἀμφορεῖς igitur est vas, mensura scillis, item significat utrum est etiam nomen proprium. Ἀμφορεῖς, vasa scillis. Item Θάσια ἀμφορεΐδια, amphorae. Iosephus: Tyrio autem nomen, qui Atticas quattuor valet, quattuor amphoras coeuntes. eodem pretio dimidiam amphoram vendebat: quo pacto magnam pecuniae vim sibi comparabat. Aristophanes etiam ἀμφορεῖς: vocavit mensuras: Et ollulas et tabellas et parvas amphoras. Item ἀμφορεῖς νενησμένοι, testarum cumulus, apud Aristophanem: Quid sedetis, o stolidi, tanquam brutae pecudes: et am- phoratum acerrus. Porro ἀμφιφορῆας et ἀμφορεΐδια vasa scillis. Ἀμφότερα. In utramque partem: sic Thucydides.

[Ἀμφοτεροδέξιος. ὁ δὲ τὴν λαϊὰν ἀντὶ δεξιᾶς ἔχων ἀρῆστοτέρην ἔχει ἀδελφὴν.]

Ἀμφοτεροπλοῦν. ὅταν τις ναυτικὸν δανείσῃ δάνειον, ἐπὶ τῷ καὶ ἐνθένδε πλεῦσαι ποιῆσθαι ἀναβάδην ἐνθάδε, τοῦτο ἀμφοτεροπλοῦν καλεῖται. οὗτω Δη- 6
μοσθένης.

Ἀμφοτέροι. ἀπρόσληπτόν ἐστιν ἄρθρον, ἐπειδὴ τὰ ἄρθρα ἀναπόλησιν δηλοῦσιν ἀγνωσμένου πράγματος, τὸ δ' ἀμφοτέροι ὠρισμένα σημαίνει δύο.

Ἀμφοῦδες. ὄνομα κύριον.

Ἀμφω. ἀμφοτέροι καὶ ἀμφοτέρους. καὶ αἱ πλάγαι ἀμφοῖν. καὶ ἄμφω τὰ χεῖρες, ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, δυϊκῶς. καὶ ἀμφοῖν, ἀμφοτέρας ταῖς χερσίν. Οὐ μὲν χεῖρι διαρούμενος, ἀλλ' ἀμφοῖν. ἐπὶ τῶν ἀφρόνων καὶ θαυσιλῶς μεταδιδόντων τοῖς 15
πᾶσιν.

Ἀμφῶς. καὶ Ἀμφωτίδες, καὶ ἀμφωτίδων, τῶν δύο ὄψα ἐχουσῶν. καὶ παροιμία. Μέχρι τῶν ἀμφωτίδων. ἐπὶ τῶν ἄγαν πεπληρωμένων. ἀντὶ τοῦ μέχρι τῶν ὠτων. 20

Ἀμφοῖν. ἀμφοτέρων. Μέσοι δὲ ληφθέντες ἀμφοῖν πολλοὶ διεφθάρησαν. Καὶ Ἀμφοῖν πο-

δοῖν, ἀντὶ τοῦ παντὶ σθένει. Ἀριστοφάνης Ὀρ-
μισιν.

Ἀνιπαμίεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν. 157
ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀρνέων, ἀμφοῖν πτεροῖν. ἢ ἐκ τῶν νεῶν, ἀ' οὐριοδρομοῦσαι ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν πλέουσιν. ἢ ἀντὶ τοῦ, τελῶς· προληπτικῶς τῇ τῶν ὀρνέων χρώμενος μεταφορᾷ.

Ἄν. σύνδεσμος συνδυκτικός. Ἀρῆσιανός. Καὶ ἂν ἤδη ἀφίχθαι αὐτὸν παρὰ βασιλέως, εἰ μὴ ἐδαδοῖκε 10 Πάρθους.

Ἄνα. ἀνάστηθι. Ὀμηρος. καὶ Σοφοκλῆς.

Ἄλλ' ἄνα ἐξ ἐδράνων.

ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' ἀνάστηθι ἐκ τῶν θρόνων. καὶ Ἄνα ἀντὶ τοῦ ἄναξ, κατὰ ἀποκοιτην τοῦ ξ.

Ἄναβάδην. ἐφ' ὕψους, ἄνω τοὺς πόδας ἔχειν καὶ κοιμᾶσθαι. Ἀριστοφάνης.

Νυνὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδην ἀναπαύομαι.

ἢ ἐφ' ὕψηλοῦ τόπου καθήμενος. καὶ αὐθις.

Πῶς ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον; —

Ὁ νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια

οὐκ ἔνδον· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ

τραγῳδίαν.

1. Glossam ab omni parte suspectam om. A. ἀμφοτεροδέξιος quod in explicanda voce ἀμφιδέξιος usurpant grammatici, vaneor ut scriptor idoneus munire possit: nisi velis Aristaeoneo (v. Boisson. p. 343.) confidere. 2. His subiicit Med. (cum MSS. ut videtur) ἔχει ἐξ τῆς ἀδελφῆς. 3. Locum hunc illustrat Salmasius de Modo Usur. c. L p. 22. Vide etiam Harpocrationem, ex

quo Suidas sua descripsit. Küst. Cf. Büekh. d. Staatsh. d. Ath. I. p. 147. 4. ποῦ] ποῖ A. ποιῶν B. E. Med. Zon. p. 157. et Pal. Harp. 5. Ἀναβάδην in Dionysodor. p. 1284. 7. Locum hunc egregie illustrat Etymologus v. Ἐγώγε: ἰδίῃ τὰ ἄρθρα ἀναπόλησιν δηλοῦσιν. ἀναπόλησιν δὲ ἐστὶν ἐγνωσμένου (λεγοῦ, ἀγνωσμένου) τινος καὶ ἀπορίας ἀναπόλησιν. ἢ δὲ ἀντωνυμία πρώτης δευτέρας δηλοῖ. Ἐναντία δὲ ἡ δέξις τῇ ἀναφορᾷ. Küst. Nihil vero mutandum: v. Apollon. de Synt. I. 16. Cude colligitur etiam in Suida

reponendum esse ἐγνωσμένου. Ἐπιπέσθαι B. ποιῶσι E. 10. Ἀμφοῦδες A. E. Zon. p. 145. Ἀμφοῦδες Edd. Scribendum tamen ἀμφοῦδες, cum glossa significetur Od. ε'. 237. de qua docti disseruerunt in Hesychium. Novissima ἄνομα κύριον alii texerunt. 11. V. Apollonii Lex. p. 112. 12. πλάγαι A. ἄμφω τὰ χεῖρες] Hoc pertinet ad II. δ'. 523. V. Hesych. vv. Ἀμφοῖν et ἄμφω χεῖρες. 14. Dictione Damascii, cuius integrum locum servat v. Θεογένης. 17. Vide praesertim Eustath. in II. ψ'. p. 1324. Polluc. X. 175. Etym. M. p. 93. et Zon. p. 152. comparato Valcken. ad Roever. p. 25. sq. 18. Val. App. II. 73. 20. Post ὧτων libri repetunt, quae Küst. omisit: Ἀμφοῖν. ἀμφοτέρας ταῖς χερσίν. Οὐ μὲν χεῖρι δ' ἀλλ' ἀμφοῖν. Quae cum appareat ab v. Ἀμφοῖν aberrasse, revocavimus ad illum locum verba similitudine litterarum intercepta, καὶ ἄμφω, ἀμφοτέρας ταῖς χερσίν. addita voce μὴ.

1. Ἀριστοφάνης Ὀμισί v. 35. 3. Libri praeter Küst. ἀνιπαμίεσθ': qui nihil differunt in scriptura ἀνεπαμίεσθ' sub v. Νομάδες. 6. Sic Med. δὲ post προληπτικῶς om. etiam A. B. E. Deinde χρώμαι Küst. cum Schol. Aristophanis: χρώμενος A. E. χρωμένον B. 9. ἴση B. E. 11. Zon. p. 194. Ὀμηρος: passim: vide vel Eust. in II. α'. p. 75. Σοφοκλῆς Aiac. 194. Om. MS. apud Pors. 15. ἐφ' ὕψ. et mox ἔνδον Med. Videndus potissimum Hemsterhusius in Hesych. 16. Ἀριστοφάνης Pluti v. 1124. 19—22. Versus Aristoph. Acharn. 372—75. 21. δ' om. vulg.

[Ἀμφοτεροδέξιος. Qui sinistra pro dextra nititur et hanc illa debiliorem habet.] Ἀμφοτεροπλοῦν. Hoc vocatur, cum quis amore ναυτικοῦ pecuniam afficit mutuum dat, ea lego, ut cum hinc abiens in locum navigarit, inde hinc redeat. Sic Democritus. Ἀμφοτέροι. Vox articulū express, siquidem articuli renouans cogitatio rei notitiam, vocabulum autem ἀμφοτέροι duas res certas significat. Ἀμφοῦδες. Nomen proprium. Ἀμφω. Id quod ambo et ambos. Praeterea forma casuum obliquarum ἀμφοῖν. Item ἀμφω τὰ χεῖρες, id est ambas manus, equaliter. [Proverbium:] Non una manu donans, sed ambabus. dicitur de illa qui liberaliter magnificeque aliis donant. Ἀμφῶς. et Ἀμφωτίδες, vana utriusque ausis apta. Hinc proverbium: Usque ad amphotides; id est, ad ambas aures usque: dicitur de his quae ad summum repleta sunt. Ἀμφοῖν. Amborum. In medio amborum intercepti multi perierunt. Et

Ἀμφοῖν ποδοῖν, quod significat omni vi. Aristophanes Avibus: Ἀνολισσάμενος ἐ πατρίδι qua πεδῆται fuimus celeritate. dictum per figuram ab avibus ductam quasi ambabus alis. vel ab navibus, quae cum secundo vento feruntur, utroque pede navigant. vel id est quod omnino: ut per anticipationem metaphora ab avibus ducta sit. Ἄν. Continuatio copulativa. Arrianns: Ἐπὶ τὸν ἴππῳ ἀπὸ τοῦ βασιλέως iam adrenturam fuisse, nisi Parthos formidasset. Ἄνα. Nargo. Sic Homerus; et Sophocles: At surge de sedibus: id est, thronum relinque. Ἄνα etiam dicitur in vocativo, ἔ abiecto. Ἀναβάδην. Desuper, pedes in altum sublatis habere et dormire. Aristophanes: Nunc autem esuriens pedibus in altum sublatis quiesco. Vel, in excelso loco sedens. Et iterum: Quomodo fieri potest, ut idem sit intus et non intus? Mens quidem dum foris colligit sensiculos, non est intus; ipse vero intus est, et sublime tragœdiam componit.

Σκώπτει τὸν Εὐριπίδην ὡς συλλογιστικόν, καὶ ὃ ἔν λέγει τὸ ἐναντίον πάλιν κατασκευάζοντα. οἶον·

Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἣ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

οἶον, αὐτὸς μὲν ἔσω ἐστίν, ὃ δὲ νοῦς αὐτοῦ συλλογίζεται τῶν ἔξω τι καὶ μετεωρίζεται. Ὀμηρικῶς Ὀμηρος γὰρ διώρισεν τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ σώματα, εἰπὼν·

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς . . .

αὐτοὺς δ' ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν.

οὕτω καὶ Ἀριστοφάνης· ὁ νοῦς μὲν ἔξω, αὐτὸς δ' ἐν-
δον ἀναβάδην ποιεῖ τραγωδίας. καὶ Ἀναβάδην κα-
θῆσθαι, μετέωρον καθέζεσθαι.

Ἀναβαθμοί. ἀναβάσεις. λέγουσι δὲ τὴν ἀπὸ
Βαβυλώνος τοῦ λαοῦ ἐπάνοδον.

Ἀναβάλλειν. ἀντι τοῦ, εἰς ἀναβολὰς καθί-
σεισιν. Ἀναβάλλεσθαι δὲ τὸ ἡμάτιον, σὺ περιβάλλε-
σθαι λέγουσιν.

Ἀναβαλλόμενος. αἰτιασικῆ. ὑπερτιθέμενος.
ἀναβαλλόμενος δὲ δι' ἐνὸς λ, ἀντι τοῦ προοιμισιά-

μενος. Ἀναβαλλόμενος οὖν, ὡς περ εἰώθει, βραχὺν
διεξήλθεν ὕμνον. καὶ Ἀναβολὰς, τὰ προοίμια.

Ἀναβαλοῦ. περισπῶσιν οἱ Ἀττικοί.

Ἀναβάσεις. αἱ προκοπαί. εἰς τὸ ἐναντίον δὲ
καταβάσεις. καὶ Ἀναβάσεις καρδίας, οἱ εὐσεβεῖς
περὶ Θεοῦ λογισμοί. Δαβίδ· Ἀναβάσεις ἐν τῇ καρ-
δίᾳ αὐτοῦ διέθετο.

Ἀνάβαινε. ἰστέον ὅτι ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ἰσ-

ἐπὶ λόγιον εἰσεῖναι, καταβαίνειν δὲ τὸ ἀπαλλάττε-
σθαι ἐνεῦθεν, ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἦθους. Ἀριστο-
φάνης·

Ἄλλαντοπῶλα, δεῦρο, δεῦρ', ὃ φίλτατε,

ἀνάβαινε σωτήρ τῇ πόλει καὶ νῆν φραεῖς.

Ἀναβεβαμένοι. ἀντι τοῦ, ἀναβάτην ἔχοντες.

οὕτω Ξενοφῶν.

Ἀναβιβάζω. αἰτιασικῆ.

Ἀναβιβῶμαι. ἀντι τοῦ ἀναβιβάζομαι. Ἀμει-
ψίας.

Ἀναβιῶναι. ἀναζῆσαι. Ἦδη δὲ τινὲς φασιν,

1. Σκώπτει et quae sequuntur usque ad finem Scholias Aristoph. debentur. οὗ ἄν recte Schol. δ' ἐάν Α. 3. ἣ μὲν γλῶσσ' ὁμώ-
μοχ' Med. Dicit Hipp. 612. 8. Haec invitis A. B. sic interpolata dederant Edd. Πολλὰς δ' ἰ. ψυχὰς αἰδὲ προΐσμεν ἠρώων·

αὐτοὺς κτλ. δὲ Gaisf. 10. οὕτως cum vulg. Gaisf. 11. Expunge cum Schol. ἀναβάδην ποιεῖ τραγωδίας. τραγῶ Α. ἀνα-
βάδην καθῆσθαι ap. Athen. XII. p. 529. Reines. Plura viri docti ad Hesychium et Wyttemb. in Plutarch. II. p. 336. C. 13. Theo-
doretus in Ps. CXIX. Ὡδὴ τῶν ἀναβαθμῶν. ὁ Θεοδοσίωμ ἔσμα τῶν ἀναβάσεων, ὃ δὲ Σύμμαχος καὶ ὁ Ἀκύλας εἰς τὰς ἀναβάσεις.
ἀηλοῦσι μέντοι αἱ ἀναβάσεις ἢ οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ αἰγματοευνδάντος λαοῦ τὴν ἀπὸ Βαβυλώνας ἐπάνοδον. Adde Zon. p. 166.
15. Priora Harpocratio sive Ulpianus in Demosth. p. 272. ἀναβάλλειν αἰτιασικῆ Α. Illud cum praebent etiam Harp. Pal. et
Zon. p. 194. edito ἀναβάλλειν praetuli. Deim οἱ Ἀττικοὶ post ἡμάτιον om. Α. B. et Zon. Verbum ἀναβάλλεσθαι Casaub. in Athen.
I. 8. Salmas. in Tertull. pp. 113. 397. Wolf. et Tayl. in Demosth. F. L. p. 451. illustrarunt, a Käst. et Gaisf. prolata. 16. Locus
Philostrati de V. Apoll. IV, 39. ἀναβαλλόμενος οὖν ὅπως εἰώθει, καὶ βρ. διεξήλθεν ὕμνον. Nihil mutat Zon. p. 195.
2. Ἀναβολὰς. τὰ πρ.] Respxit forsam ad locum illum Aristoph. in Pac. 630. Ἐνελέγοντ' ἀναβολὰς ποταμῶναι. Ubi Scholiae in-
quit: Ἀναβολὰς τὰς ἀρχὰς τῶν ἔσμάτων. Käst. 3. Post haec Med. Ἀναβάλλομαι. αἰτιασικῆ, quibus καὶ praefixit Gaisf.
Omissi cum Käst. 4. Ἀναβάσεις. αἱ προκ.] Cave existimes apud ullam probatum scriptorem ἀναβάσεις idem interdum signi-
ficare quod προκοπαί: sed haec ad somniorum interpretationem pertinent, secundum quam ascensus in locum superiorem significat
rerum successum portendere credebatur; ut dicitur ex Artemid. IV, 28. unde Suidas hunc locum mutatus est. Käst. Pervertit
haec Zon. p. 178. 6. Δαβίδ Psalm. LXXXIII, 6. ubi vide Theodoretum. Formulam Byzantini scriptores usurparunt,
ut Constant Corim. p. 626. et East. in Dionys. Ep. p. 68. 8. Ex Schol. Aristoph. Equ. 140. 9. τὸ λογίον νῆν. Edd. λογίον
Med. et Zon. Nos cum A. Schol. λόγιον etiam Scripser de Comoed. in Beckiana Comm. T. II. p. 34. ἀναβαίνειν post εἰρηναί
omisi cum A. B. E. et Zon. p. 195. qui nescit etiam ἰστέον ὅτι. τοῦ ἀπαλλ. Α. 10. τοῦ ἀβίδι cum A. Schol. Zon. ἠθους]
ἦθους dedi cum A. Zon. 12. Aristophanes Equ. 148. sq. ἄλλαντοπῶλα Edd. 15. Ξενοφῶν Hipparch. I, 4. 16. ἀναβιβάζω.
αἰτ. om. vulg. 17. Cf. Phrynich. Segn. p. 28. 19. Ἦδη δὲ τινὲς φασιν et quae sequuntur irreperunt in v. Ἰσωπος.

Hic perstringit Euripidem. ut ratiocinandi studiosissimum, qui-
que ille quae diceret contraria rursus affirmaret. Velut:
Ἰσῆμα ταραχὴ, μὲν αὐτὴν ἰνιურα. Sensus igitur: Ipse
quidem domi agit, mens autem eius foris aliquid ratiocinatur
et in sublimi versatur. Id vero dictum Homericis: Homerus
enim animas a corporibus distinguit sic: Multas autem for-
tes animas (ad inferos demisit), ipsos vero canibus di-
stantibus praebuit. Sic etiam Aristophanes: Mens quidem,
inquit, foris est, ipse vero domi tragodias sublimi componit.
Et Ἀναβάδην καθῆσθαι, in sublimi sedere. Ἀναβαθμοί.
Graecus. Sic etiam vocant populi Iudaici ex Babylone re-
ditum. Ἀναβάλλειν. Dilatationibus utitur. Vestem vero
vel pallium induere dicitur ἀναβάλλεσθαι, non περιβάλλε-
σθαι. Ἀναβαλλόμενος. Accusativo iunctum: qui rem

differt. Ἀναβαλλόμενος vero per unicum λ, qui carmen in-
choavit. Initio igitur facto cavendi, ut voluit, ὄρατος
hymnum ἀβούρει. Et Ἀναβολὰς, hymnorum initia. Ἀνα-
βαλοῦ. Attici ultimam circumferebant. Ἀναβάσεις. Pro-
gressus. Contrarium vero significat καταβάσεις. Et Ἀναβά-
σεις καρδίας, pie de Deo cogitationes, David: Ὁρατός ἐν
corde tuo dispersit. Ἀνάβαινε. Notandum: est veteres,
quod est in pulpitu ascendere, ἀναβαίνειν dixisse: καταβα-
νειν vero illuc abire: ex ratione loci antiqui. Aristophanes:
Ὁ farcinium πενδύκον, hic, hic, dilectissime, ἄσπετον
quī sercator γειμυβίσε et nobis apparueris. Ἀναβεβα-
μένοι. Qui sensorem habent. Ita Xenophon. Ἀναβι-
βάζω. Accusativo aptum. Ἀναβιβῶμαι pro ἀναβιβάζο-
μαι. Amipias. Ἀναβιῶναι. Benivocare. Quisdam tra-

ὡς τοσοῦτον ἄρα τὸν Αἴσωπον Θεοφιλῆ γενέσθαι, ὡς καὶ ἀναβιῶναι αὐτόν, καθάπερ οὖν τὸν Τυνδάρεων καὶ τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸν Γλαῦκον. καὶ Πλάτων φησὶν δὲ Κωμικός.

Καὶ νῦν ἄριστόν μοι μὴ τεθάναι τὸ σῶμ'. Ἐγὼ ψυχὴ δ' ἀπὸ νίκης ὡς περ Αἰσώπου ποτέ.

Ἀναβιῶσθεσθαι. ἀναζῆν.

Ἀναβλυστῶνῃσαι. τὸ ἀναβλύσαι. Ἐὐπολις Δήμοις. πάντα τὰ τοιαῦτα οἱ Κωμικοὶ ποιοῦσι παροῦτες. καὶ Ἀναβλυστῶνῃσαι, ἀναβλαστῆσαι.

Ἀναβοθρεύουσιν. ἀναμοχλεύουσιν.

Ἀναβολάς. τὰ προοίμια.

Καινὰς ἀναβολὰς θάλω λαβεῖν.

ἢ τὰς ἀρχὰς τῶν ἐσμάτων. Ὅμηρος.

Ἦτοι ὁ φορμιζῶν ἀνεβάλλετο καλὸν αἰδεῖν. καὶ Ἀριστοφάνης.

Ἐυνελέχοντ' ἀναβολὰς ποτώμεται.

περὶ ψυχῶν λέγων διθυραμβοδιδασκάλων.

Ἀναβολεύς. ὁ ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνάγων. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν ἀναβολέα προσκαλεσάμενος καὶ ταχέως

ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον ἤησε πιεῖν, καὶ ἀκράτου σπασάμενος πλεονάκις ἐνέφαινεν ὡς εἰς τοῦμπροσθεν προάξων. Ἀναβολεὺς καὶ ἡ παρὰ Ῥωμαίοις λεγομένη σκάλα. Καὶ αὐτίς. Ὁ δὲ Μασσανάσσης γηράσας ἵππου χωρὶς ἀναβολέως ἐπέβαινε.

Ἀναβολή. ἀνοχή. Αἰλιανός. Λοξίας δὲ καὶ Ζεὺς πατὴρ ἀναβολὴν θανάτου ἐψηφίσαντο Φαλαριδί ἐτη δύο, ἀνθ' ὧν ἡμέρως Χαρέτωνε καὶ Μελανίππῳ προσηρέθη.

10 Ἀναβράσσοισιν. ἀναδίδαῦσιν.

Ἀνάβραστα. ἐψημένα, ξιστά. Ἀριστοφάνης Βατράχοις.

Καὶ κρέα γε πρὸς τοῦτοισιν ἀνάβραστ' εἰκοσιν.

Ἀναβρυχώμενοι. Ἄλλ' ἦσαν παραπλήσιοι. 15 καθήμενοι τε καὶ ἀναβρυχώμενοι τὸ πάθος, τοῖς ἐπὶ θείᾳ κυνηγεσίῳ κατακακλεισμένοις θηρίοις. ὧν ὁ μὲν θυμὸς φλογώδης καὶ τραχὺς, ὃφ' ὧν πάσχουσιν, ἡ δὲ ἐνέργεια τῷ κατέχοντι τῆς βίας ἀσθενεστερά.

Ἀναγαγών. ἀντὶ τοῦ ἀπαγαγών. Ξενοφῶν.

1. Malim ὡς ἐς τοσ. 2. οὖν om. B. E. 3. Πλάτων] Fragmentum e Λύκωσι Platonis Comici reddiderunt Schol. Aristoph. Vesp. 1251. et Av. 471. pari corruptione. Kühnertum alia tentat in v. Αἴσωπος, tum h. l. coniecit: Καὶ νῦν ἄριστόν μοι σῶμα μὲν γεθνησθῆναι, Ψυχὴν δ' ἐκνήκειν ὡς περ Αἰσώπου ποτέ. Alii: Καὶ νῦν . . . τὸ σῶμα'. Ἐγὼ. (Edd. σῶμα ἐγὼ) Ψυχὴν δ' ἀνήκειν ὡς περ Αἰσώπου π. . . B. Eustath. in H. ῥ. p. 1095. auctore Lex. Rhct. scribit ἀναβλυστῶνῃν: a quo propriis abest scriptura Εἴγυμ. M. p. 206. I. ἄμα βλυστῶνῃσαι. τὸ delet Toup. 9. παρόντες] Pearsonus παίζοντες, probante Toup. in Longin. XIV, 2. 10. Nativitas nihil continent nisi varietatis superioris scripturae: id quod evincit Zon. p. 196. A. τὸ ἀναβλύσαι καὶ τὸ ἀναβλαστῆσαι. 11. V. Titum. in Zon. p. 195. qui Albertum in Hesych. tacite descripsit. 13. Καινὰς ἀναβολὰς θάλω λαβεῖν] Porcius Phlegon ait haec esse delecta e loco Aristophanis Av. 1371. Ὑπὸ σου πτεροειδὲς βούλομαι μετάρσιος ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καυρὸς λαβεῖν Ἀερόδοξους καὶ νεφοβόλους ἀναβολὰς. Complet haec Lex. Neg. p. 395. 14. Ὅμηρος Od. α. 155. ubi ἀναβλύσαι. 15. Ἀριστοφάνης Pac. 825. cains Schol. videas et Platonis p. 363. 18. ψυχῆς E. ψυχῶν Reinesius. τῶν πρὸς λέγειν add. vulg. 19. τῶν ἵππων] Praestat legere ἐπὶ τὸν ἵππον, ut in codice quodam MS. exaratum se reperisset Pearsonus monet. Kist. Sic e Phaverino Reinesius. Accessit A. 1. ποιῖν A. ἀκράτου σπασ. vide sub v. Σπασόμενος. 2. εἰς add. A. 3. Ἀναβολεύς. . . σκάλα] Intellegit Suidas instrumentum ἢ ἀναβλύστῳ, ἄλλοτε vulgo vocatum, cuius ope in equum ascendimus. Eustath. in Od. α. p. 1406. Ἀναβολεὺς οὐ μόνον τὸ εὐδόμενος, φ' τοὺς πόδας ἐπιθάντες ἐπιπτοὶ γίνονται τινες, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος, ὃς εἰς τοιοῦτον ἵππον καθυπουργεῖ. Plura de hoc voce vide apud Lipsium de Mitté. Rom. III, 7. Salmasium in Spart. Casacall. p. 719. [et in Trebelli Valer. p. 180.] et Ducangium in Glossario Graeco v. Σκάλα. [et Suid. h. v.]. Kist. Addunt Toupius Valec. in Emagr. III, 25. Gaisfordus Cuprum in Leontia. T. II. p. 494. 4. Ὁ δὲ Μασσάσσης] Lipsius de Mitté. Rom. loco laudato et Reines. V. L. III. p. 365. recte monuerunt legendum hic esse ὁ δὲ Μασσανάσσης. De Massanissa enim rege Numidarum scriptores testantur, eum grandem etiam natu tam robustum et agili fuisse corpore, ut equum sine stratore conscendere posset. Kist. Levitor haec decerpta ex Appiani Pun. 106. ἵππον, quae integrum proposuit Suidas in v. Μασσανάσσης. Quod reposui tum similis firmat corruptio v. Ἀνάσσης, tum librorum scripturae: Μασ, A. μασσά B. E. μασσα MS. 2551. Μασσάσιος Zon. p. 107. 5. Haec verba αὐτολεξεί leguntur apud Euseb. de Praepor. Euagr. V, 35. eademque repetuntur infra v. Φίλαρις. Vide etiam Athen. XIII. p. 602. et praecipue Aelian. V. H. II, 4. ubi historia de Charitone et Melanippo prolixè narratur. Kist. Cf. v. Ἀντίρως. Adde Zon. p. 178. 9. His subiungit A. καὶ ἀναβολαὶ τὰ προοίμια. 10. Coufert Toupius Procop. p. 308. 11. Ἀριστοφάνης Βατράχοις v. 560. cf. Eust. in H. ῥ. p. 1241. 13. τοῦτοις Med. et Zon. p. 187. 14. ἀναβρυχώμενοι hic A. idem συγκαθήμενοι pro καθήμενοι. 20. Zon. p. 196. Ξενοφῶν Cyrop. VII, 1, 45.

ante Asorum adeo deo carnis fuisse, ut etiam renixerit, quomodo dicitur Tyndareus, Hercules et Glaucus. Item Plato Comibus: Nunc igitur tura mihi tuum corpus non esse mortuum. Ego factam. Atque animam redisse, ut quondam Asorum Ἀναβιῶσθεσθαι. Reviviscere. Ἀναβλυστῶνῃσαι. Scaturire. Epos in Demis. Omnino huiusmodi verba ab Comibus multa loci causa finguntur. Et Ἀναβλυστῶνῃσαι, reviviscere. Ἀναβοθρεύουσιν. Emolluntur. Ἀναβολάς. Proemia. Nova proemia assumam. Vel carnis principia. Homerus: Ille vero cithara ludens pulchrum carmen ingrediebatur. Et Aristophanes: Colligebat nova carnis principia volantes. ubi de dithyrambicorum animabus loquitur. Ἀναβολεύς. Strator qui in equum levat. Rex autem cum stratorem ad se vocasset et in equum celeriter

ascendisset, potum petiit. cumque merum saepius haurisset. significavit se ulterius progressurum esse. Ἀναβολεὺς etiam significat id quod Romani scalam vocant. Et alibi: Manassis nero, licet senex, equum sine stratore conscendebat. Ἀναβολή. Dilatio. Aelianus: Apollo et Iuppiter pater Phalaridi dilationem mortis in biennium decreverunt, quod Charitonem et Melanippum clementer tractasset. Ἀναβράσσοισιν. Ebulliant. Ἀνάβραστα. Cocta, elixa. Aristophanes Raris: Et carnis frustra praeterea elixa rigiati. Ἀναβρυχώμενοι. At confertim sedentes, et propter caliditatem frementes similes erant feris, quae ad venationis spectaculum sunt conclusae: quarum ira quidem fervet ac tumet in malis quae patiuntur, effectus tamen coercenti necessitate debilitatur. Ἀναγαγών. Xenophon dixit de eo qui abduxit

Ἀναγαλλίς. ἡ Κερκυραία Γραμματική, ἣτις τὴν τῆς σφαίρας εὑρεσιν Ναυσικάα τῆ Ἀλκινόου θυγατρὶ ἀνατίθησι.

Ἀναγάσσης. ὄνομα κύριον. ζῆται ἐν τῷ Ὑποστάς.

Ἀνάγαιον. τὸ οἶκημα. Ἀνάγαιον καὶ κατάγαιον, διὰ διφθόγγου καὶ ὁ μικροῦ. καὶ ζῆται ἐν τῷ Ἀνώγειον σαφέστερον.

Ἀναγγελήσεται. διηγηθήσεται.

Ἀνάγγελον. μηδὲ ἄγγελον καταλειφθῆναι.

Ἐνθα μάχην ἐτλημεν ἀνάγγελον, ἄλλος ἐπ' ἄλλον.

πίπτοντες.

Ἀνάγεσθαι. τὸ [ἐκ Βυζαντίου] ἀπαίρειν. Προκόπιος. Οὐ γὰρ θέμις τινὰ ἐκ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι πρὸς τῶν ἀνδρῶν. καὶ Ἀνάγειν, τὸ μηνύειν τὸν πεπρακότα καὶ ἐπ' ἐκείνον ἵεναι. οὔτω Λυσίας καὶ Δείναρχος.

Ἀναγεῖς. διὰ μὲν τοῦ ᾠ τοὺς ἀνάγνους, διὰ δὲ

τοῦ ἔ τοὺς ἐνόχους ἄγει καὶ μιάματι. οὕτως Λισίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Ἀναγινωσκομένους. ἀντὶ τοῦ ἀναπειθομένους. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Ἰσαῖος καὶ Ἡρόδοτος.

5 Ἀναγκαῖα τράπεζα. ἡ εὐτελής καὶ πενιχρά καὶ Σοφοκλῆς φησιν.

Ἦ δέσποτ' Αἴαν, τῆς ἀναγκαίας τύχης

οὐκ ἔστιν οὐδὲν μείζον ἀνθρώποις κακόν.

Διπλῶς φρασι τὸ ἀναγκαῖον· ποτὲ μὲν ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀκολουθίαν τινὰ ἐχόντων, ὡς εἰ εἰπομιν, ἀναγκαίως τὸ πῦρ ξανθὸν καὶ τὸ γάλα λευκόν· ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀνάγκης γινομένου· ὡς καὶ τῶν ἀναγκαίας τύχης, τῆς βίας φησί. τουτέστι, τῆς δυστυχίας. Καὶ Ἰάμβλιχος· Τὴν δὲ ἄλυσιν, οὐ γὰρ ἐστιν ἡμῶν ἀναγκαῖα, προσέπεμψά σοι.

[Ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μάχονται.]

Ἀναγκαῖον. οὔτω καλεῖται τὸ αἰδοῖον, ἐπεὶ τῆς ἀνάγκης ἐστὶ σύμβολον. † Οἱ δὲ πρὸς ἀλκήν ἐτράποντο ἐκ τοῦ ἀναγκαίου. ἀντὶ τοῦ, δι' ἀνάγκης.

1. Haec descripta sunt ex Athen. I. p. 14. D. ubi Grammaticae mulieris nomen extat Ἀγαλλίς. Vide etiam infra vv. Ὀρχησῖς et Σφαῖρα.
3. Quae post ἀνατίθησιν sequebantur, Ἀναγαλλίς. εἶδος βοτάνης. ἐστὶ δὲ διττῆ. ἑκατέρω ἑνδοτικῆς ἐστὶ δυνάμειος, ἔχουσα τι καὶ ὑπόθετον καὶ ἐλκτικόν· ὥστε σκόλοπας ἐπισπᾶσθαι, καὶ ἐκ ἡνῶν καθαίρειν τὸν γυλὸν αὐτῆς, ducta e Pauli Aegii. VII. p. 231. Küst. ut auspexia notarai, omisit Gaisf. cum A. B. 4. Ζῆται. A. om. B. 6. Ἀνώγειον. Ἀνοῖγειον καὶ κατώγειον Edd. Ἀνάγειον prius A. Gaisf. post Albertium. Reliqua posuimus cum B. E. καὶ om. A. 7. διὰ — μικροῦ] διφ' E., mg. διὰ οὐ διφ καὶ μικροῦ; et ὁ om. Med. V. Loheek. in Phryn. p. 297. 9. Ante gl. Ἀναγγελήσεται Edd. praeter Küst. omnes, Ἀναγγελλῶ. δοτικῆ, quae A. reiecit post Ἀνάγγελον. 10. Zon. p. 178. 11. Dictum A. P. I. p. 378. n. 244. 14. Ex Βυζαντίου ut e sequentibus huc translata deleri iusserunt Portus et Küst., deleuit E sec. m. 15. Προκόπιος] Locum hunc Suidas mutilum repraesentavit, qui apud Procopium in Histor. Arc. 23. p. 72. sic legitur: Οὐ γὰρ θέμις τινὰ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι οὐκ ἀφαιμένον πρὸς τῶν ἀνδρῶν, οὐ τῆ τοῦ Μαγίστηρον καλονμένου ἀρχῆ ὑπουργούσιν. Küst. Nihil mutat Zon. p. 196. 16. Ἀνάγειν. τὸ μην.] Ex Harpocrate [Pal.], ubi consule Maussacum. Vide etiam Hesych. v. Ἀναγωγῆ, Harpocrat. v. Ἀύτομαχεῖν, et ibi Maussacum; item Suidam infra v. Ἐναγωγῆ οἰκείου. Küst. Adde Lex. Seg. p. 214. 19. Item ex Harpocrate. Καθεμ in v. Ἐναγῖς; inculcabantur. Habet Zon. p. 167.
1. Pertinet ad Aeschines locum p. 69. 3. Ἀναγινωσκομένου. ἀναπειθομένου] Nostrum A. et Pal. Harpocrat. cum Zon. p. 196. 4. Ἀντιφῶν p. 631. De usu Herodoti Küst. attulit Thomam M. p. 47. collatis Suida vv. Ἀναγινωσθεῖς et Ἀλέγρουσιν et Eustath. in Il. v. p. 937. Cf. Interp. Gregorii p. 503. sq. 5. Cf. Aelianus in v. Ἀγέροι. De mediocritate potissimum Tusc. cydides vocem usurpat. 6. Σοφοκλῆς Αἴας. 485. ubi legitur Ἄας. Sequentia Scholiis Soph. debentur. Inde suppleri licet δὲ post διπλῶς. Breviavit haec Zon. p. 178. 11. ξανθόν] Schol. Θερόν. 14. De Iamblichi loco v. Chardon de la Rochette Mélanges T. I. p. 81. 16. Gl. merito om. A. De hac sententia, quam Pittaco Diog. Laert. I. 77. tribuit, vide Schol. Plat. p. 453. Adde Heind. in Protag. p. 593. 17. Οὔτω καλεῖται σύμβολον] Dictum Artemidori I. 45. repetitum tum in v. Αἰδοῖον, tum ab Eust. in Od. ω p. 1968. τὸ αἰδοῖον] Euseb. Hist. Eccl. VIII, 12. καὶ τὰ μάλιστα ἀναγκαῖοτάτα τοῦ σώματος κατοπιόμενοι· quod Rufinus recte vertit: usque ad loca pudenda, quibus naturalis egestio procurari solet. Küst. V. Boisson. in Anecd. T. IV. p. 245. 18. σύμβολον Küst. ex Artemidoro: superiores Edd. A. et ut videtur omnino MSS. συμβόλιον.

Ἀναγαλλίς. Corcyraea Grammatica, quae sphaerae inventionem Nausiclae Alcinoi filiae tribuit. Ἀναγάσσης. Nomen proprium. Quaere sub voce Ὑποστάς. Ἀνάγειον. Conclave in superiore domus parte. Ἀνάγειον et κατάγειον scribitur per diphthongum et ὁ parvum. Clarius haec exponitur in v. Ἀνώγειον. Ἀναγγελήσεται. Narrabitur. Ἀνάγγελον. Ne nuncio quidem relicto. Ubi pugnam pugnarium, alius super alium cadentes, ne nuncio quidem cladis relicto. Ἀνάγεσθαι. Portu solvere. Procopius: Neque enim fas est quemquam Byzantio discedere. Et Ἀνάγειν, indicare venditorum cumque petere. Sic Lysias et Dinarchus. Ἀναγεῖς. Per ᾠ scriptum significat impuros, per ἔ vero piaculo obstrictos. Sic

Aeschines in Ctesiphontem. Ἀναγινωσκομένους. Quibus aliquid persuadetur. Sic Antiphon, Isaeus, Herodotus. Ἀναγκαῖα τράπεζα. Mensa vills et paupercula. Sic Sophocles: O domine Αἴας, necessitate non est ullum maius hominibus malum. Sed ἀναγκαῖον duplicem habet sensum: Interdum enim de his dicitur, quae secundum naturae ordinem existunt, ut si dicamus ignem necessario esse rutilum et fac candidam; interdum vero de eo quod necessitate fit, velut hoc loco dicitur infortunium. quod pati cogimur. Et Iamblichus: Καταναῖς vero, quippe cum nobis minus sit necessaria, nisi tibi. [Ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μάχονται.] Ἀναγκαῖον. Sic appellatur membrum virile, quia necessitatis est symbolum. † Illi vero necessitate cogente ad eum propulsandam se parabant.

Ἰσαῖος δὲ ἀναγκαῖον τὸ δεσποτικόν καλεῖ. Καλλισθένης δὲ ἀνάγκη εἶπε. καὶ οὕτω δὲ μᾶλλον λέγεσθαι. † Ἀναγκαῖον ἐστίν, ὅπερ ἀληθές ὃν οὐκ ἐστὶν ἐπιδοκτικὸν τοῦ ψεύδους εἶναι. ἢ ἐπιδοκτικὸν μὲν ἐστὶ, τὰ δὲ ἐκτὸς αὐτῆ ἐναντιοῦται πρὸς τὸ ψεύδους εἶναι, οἷον, ἢ ἀρετὴ ὠφελεί. οὐκ ἀναγκαῖον δὲ ἐστίν, ὃ καὶ ἀληθές ἐστὶ καὶ ψεύδους οἷον τε αὐτὸ εἶναι, τῶν ἐκτὸς μηδὲν ἐναντιουμένων, οἷον, περιπατεῖ Δίον.

Ὅτι Δημόκριτος δ' Ἀβδηρίτης φησὶ μηδὲν ἐκ τοῦ 10 μὴ ὄντος γίνεσθαι, μηδὲ εἰς τὸ μὴ ὄν φθίρεσθαι. καὶ τὰς ἀτόμους δὲ ἀπειρους εἶναι κατὰ μέγεθος καὶ πλῆθος, φέρεσθαι δὲ ἐν τῇ ὄλῳ δινομένης, καὶ οὕτω πάντα τὰ συγκρίματα γενῶν, πῦρ, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν. εἶναι γὰρ καὶ ταῦτα ἐξ ἀτόμων τινὰ συστήματα, ἅπερ ὄν ἀπαθῆ καὶ ἀναλλοίωτα διὰ στερρότητα. πάντα δὲ κατὰ ἀνάγκην γίνεσθαι, τῆς ὄντος αἰτίας οὐσης τῆς γενέσεως πάντων, ἣν ἀνάγκη λέγει.

Διαιρεῖ δὲ τὰ ὄντα εἰς τὸ εἶναι ἢ ἐξ ἀνάγκης εἶναι. ὡς, τὸν ἄνθρωπον ζῆν εἶναι. ὃ γὰρ παντὶ τε καὶ ἀεὶ ὑπάρχει, τοῦτο ἐξ ἀνάγκης ἐστίν. ὁμοίως ἀναγκαῖον καὶ τὸ τὸν θεὸν ἄφθαρτον εἶναι. τὰ δὲ

ἐνδεχομένως. καὶ τούτων τῶν ἐνδεχομένων τὰ μὲν ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ὡς τὸ τὸν ἄνθρωπον πενταδάκτυλον εἶναι, καὶ γηράσκοντα πολιοῦσθαι, τὰ δὲ ἐπ' ἔλαττον, ὡς τὰ τούτοις ἀντικείμενα, τὸ τὸν ἄνθρωπον τετραδάκτυλον ἢ ἑξαδάκτυλον εἶναι. ἐστὶ γὰρ ἐν τούτοις οὕτω καὶ ταῦτα. ἢ τὸ μὴ πολιοῦσθαι γηρῶντα τὸν ἄνθρωπον, ἢ μὴ ἀποδημεῖν, ἢ λούεσθαι, ἢ μὴ.

Ἀνάγκη. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἰδ' ὡς ἐδίδαξεν ἀνάγκη

πάνσοφος ἔξουρεῖν ἔκλυαιν ἀίδεω.

Καὶ παροιμία. Ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μάχονται. παρεγγυᾷ ὅτι δὲ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι. ὁμοίον τῷ. Ἄν μὴ παρῆ κρέα, ταρλίχῳ στερκτέον.

Ἀναγκαῖον τοῦ ἐκ περιορισίας διαφέρει. καὶ 10 ζῆται ἐν τῇ Ἐκ περιορισίας.

Ἀνάγκης ἄτρακτον. τὸν ἄξονα λέγει.

Ἀναγνος. μιάρος.

Ἀρ' οἶχ' ἄναγνος; εἴ με χρὴ φρυγεῖν.

Ἀναγνωσθεῖς. ἀναπεισθεῖς. Ὁ δὲ ἀναγνωσθεῖς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἔργον οἶχ' ὄσιον ἐμιχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρὶ. ἣν γὰρ δὴ Θεμισῶν ἀνὴρ Θηραῖος.

Ἀνάγνωσις. ἀναγνώρισις ἢ ἀνάπεισις. Ἡρό-

1. Ἰσαῖος δὲ — καὶ οὕτω δὲ μ. λέγ.] Sic Harpocratione vulgaris, Palat. tamen Ἰσαῖος καὶ Καλλισθένης οὕτω καλεῖ τὸ δεσποτικόν, qui in re potiore hic audiendus videtur, cum ab eodem sive Suida v. Βοδύνης itorum copulenter, Ἰσαῖος καὶ Καλλισθένης. Praeterea aspicimus Harpocrationem aliquid interpolationis e Suida suscepisse. Disputant de vocis scriptura Küst. in Hesychium et Suidae v. Ἀνακαῖον et Schöm. in Isaeum p. 493. sq. Telligit Wessel. in Diod. III, 13. Καλλισθένης hic et v. Ἀναγασθαι et Ἀνάγκη v. Ἀνακαῖον et Schöm. in Isaeum p. 493. sq. Telligit Wessel. in Diod. III, 13. Ceterum haec irreperunt in v. Ἀνάγκη. ἀνάγκη ... δὲ ἄ. 3. Ἀναγκαῖον ἐστίν et quae sequuntur usque ad illa περιπατεῖ Δίον debentur Diog. Laert. VII, 75. 4. ἐπιδοκτικὸν τοῦ ἄ. 7. ψεύδους δὲ τὸ αὐτὸ οἷον τε E. Immo expungendum αὐτό. 10. Ὅτι Δημόκριτος et quae sequuntur usque ad illa, ἣν ἀνάγκη λέγει, extant apud eundem Diogenem IX, 44. 11. μὴ ὄν Diog. μὴ ὄν ἄ. μὴδὲν ὄν ceteri. 13. δινομένης Med. 16. ὄν e B. E. Med. recepti: εἶναι reliqui cum vulg. Diog. 18. οὐσης om. A. 20. Διαιρεῖ et quae sequuntur verba sunt Alexandri Aphrodis. in Aristot. Top. II, p. 95. διαμερίζεται E. 5. ἐξάκτυλον B. 9. ἐν Ἐπιγράμματι Antipatri Sidon. XXVII, 23. A. P. VI, 219. Ἐπιγράμμασι constanter Gaisfordiana: de quo dicendum erit in Praefat. 14. Repetuntur haec in v. Ἄν μὴ: de scribendi ratione v. nos in v. Τάριχα. Cf. Arsenius p. 58. 17. Formula Platonis Rép. X, p. 616. D. 19. Senarius Sophoclis Oed. R. 823. 20. Vide supra v. Ἀναγνωσκομένης. Sequitur locus Herodoti IV, 154. decryptus ex v. Βάττος: id quod vel apparet ex inutili additamento ἦν — Θηραῖος. 22. Θηραῖος, ex Herodoto Küst. reposuit, cum vet. Edd. et MSS. haberent Θηραῖος, quod mendum repetitur in v. Θεμισῶν. Novissima recte neglexit Zon. p. 196. 23. Lex. Seg. p. 389. κατὰ φιλοσόφους ἢ τῶν πρώτων μαθημάτων τῆς ψυχῆς ἀναγν. ἢ ἄ. Zon. p. 178. Herodotus I, 116.

Isaicus autem ἀναγκαῖον vocat carcerem, quod Callisthenes ἀνάγκη appellavit: quae vocis forma probanda. † Necessarium est, quod cum verum sit, nulla ratione falsum fieri potest; aut potest quidem, sed ut quae extrinsecus sunt ei repugnent, quomodo falsum sit: ut, Virtus prodest. Non necessarium autem est, quod verum est, idemque falsum esse potest, dum exteriora non repugnent; ut, Dio ambulat. † Democritus Abderis comprehendit nihil ex eo quod non sit fieri, neque in nihilum per corruptionem redigi. Porro atomos et magnitudinis et numero esse infinitas, quae cum in universo rotentur, inde omnia cuncta corpora figere, ignem, aerem, aquam, terram. nam et haec esse corpora ex atomis composita, et quidem omnis affectionis et mutationis propter soliditatem expertia. Omnia autem secundum necessitatem ita fieri, ut quam ipse necessitatem vocat, vertigo generationis omnium rerum sit efficiens. † Dividit autem res in ea quae existunt, et ea quae necessario existunt: ut hominem esse animal. quod enim omnes in homines et semper cadit, hoc necessario est. Similiter etiam necessarium Suidae Lex. Vol. I.

est deum omnis corruptionis expertem esse. Alia vero contingenter fieri: contingentium autem alia plerumque fieri, ut, hominem quinque digitis praeditum esse, et senescentem canescere; alia vero rarius, ut his contraria, nimirum hominem quattuor aut sex digitos habere (nam et haec aliquando usu veniunt); aut hominem senescentem non canescere; aut non peregre proficisci, aut lavari, aut non lavari. Ἀνάγκη. Necessitas. In Epigrammate: Vide quomodo necessitas sapientissima docuerit Orci effugium inventire. Et proverbium: Necessitati ne dii quidem repugnant; quo cautum est, ut in praesentibus acquiescamus. huic simile dicitur: Si carnes non affuerint, salisamenta sufficiant. Ἀναγκαῖον. Id quomodo differat ab eo quod dicitur ἐκ περιορισίας, vide sub v. Ἐκ περιορισίας. Ἀνάγκης ἄτρακτον. Necessitatis fusus, de polo dicitur. Ἀνάγνος. Impurus. An non totus impurus sum? si quidem oportet me fugere. Ἀναγνωσθεῖς. Persuasus. Ille vero ab uxore inductus factus impium in filiam est molitus. Erat enim Themiso Theraeus. Ἀνάγνωσις. Agnitio vel persuasio, apud

δοτος. καὶ Ἀναγνώσκειν παρὰ ῥήτορα ἐπὶ τοῦ ἀνα-
πείθειν. ἔστι γὰρ ἀναγνώσκειν τὸ γνῶναι διαλεχθέντα.

[Ἀνάγω. τὸ φέρω. αἰτιατικῇ.]

Ἀναγωγὴ ἡ τῶν νεῶν ἔκπλοος. Καὶ γίνεται
ἀναγωγὴ τῶν νεῶν, οὐ κατὰ τὸ πλῆθος οὕτω τῆς ἐπι-
βαινώσεως αὐτῆ στρατιᾶς ἢ κατὰ τῶν ὕπλων λαμ-
πρότητα ἢ τὴν ἄλλην ὑπὲρ τὸ ἀναγκαῖον ἐς κάλλος
παρασκευῆν. Καὶ αὖθις. Οἱ δὲ κατασκευάμενοι
τὰ κατὰ τὴν Αἴγυπτον, ἐπὶ Κύπρου κἀκεῖθεν ἐπὶ
Συρίας τὴν ἀναγωγὴν ἐποιήσαντο.

Ἀναγωγή. Ὁ δὲ δι' ἀναγωγίαν ταῦτα ἔπα-
σχε. τουτέστιν ἀπαιδεύσαν. † Ἐχὼν στρατὸν ὑπὸ
μέθης καὶ ἀναγωγίας ἡμελημένον καὶ διεφθαρμένον.

Ἀνάγωγος. ὁ μὴ τυχῶν τῆς δεούσης ἀγωγῆς.

Ἀναγωγότερον. ἀμαρτητικώτερον, ἀτακτό-
τερον.

Ἀναγωγῆ. φιληδόνη, ἐκλελυμένη.

Ἀναγώνιστος. ὁ μὴ ἀγωνισάμενος. Ξενο-
φῶν.

Ἀνάγραπτον. τὸ ἀναγεγραμμένον, ἢ τὸ φα-
νερώς γεγραμμένον, ἢ τὸ πᾶσιν ἐγνωσμένον. Σφᾶς
τε ὑπακούειν κελαινῶν Ἀβάρησι, καὶ ἐξ ἑφθού ἀτα-
γωγῆν ἔσεσθαι ἀναγράφτους.

Ἀναγυράσιος. δῆμος ἐστὶν Ἀναγυράσιος τῆς
Ἐρεχθίδος φυλῆς, ἣς ὁ δημίτης Ἀναγυράσιος. καὶ
Ἀναγυράσιος δαίμων. καὶ τέμενος Ἀναγυράσιον ἐν τῷ
δήμῳ τῶν Ἀναγυράσιων. Ἀναγυράσιος δαίμων,
ἔπει τὸν παροικοῦντα πρεσβύτερον καὶ ἐκτείνοντα τὸ

10 ἄλλος ἐτιμωρήσατο Ἀνάγνωρος ἤθεός. Ἀναγυράσιοι
δὲ δῆμος τῆς Ἀττικῆς. τὸ τοῦ δὲ τίς ἐξέκλειψε τὸ
ἄλλος.] ὁ δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπέμνησε τὴν παλλακὴν,
ἣτις μὴ δυναμένη συμπεῖσαι τὴν παῖδα διέβαλεν ὡς
ἀσελγῆ τῷ πατρί. ὁ δὲ ἐπέφρωσεν αὐτὸν καὶ ἐγκα-

15 τροφοδόμησεν. ἐπὶ τούτοις καὶ ἡ πατὴρ ἐανιὼν ἀκήρ-
τησεν, ἢ δὲ παλλακὴ εἰς φρεῖαν ἔειπεν ἔβριψεν.

Ἱστορεῖ δὲ Ἱερώνυμος ἐν τῇ περὶ Τηραγδοιστιῶν,
ἀπεικάζων τούτοις τὸν Βιηριπίδου Φοῖβαν.

Ἀνάγνωρος. δῆμος τῆς Ἀττικῆς. καὶ ἄνδρος, ὁ

3. Ἀνάγω . . αἰτιατικῇ quae A. suppeditat, uncis inclusa reicere nolimus. 4. νεῶν vel Schol. Lucian[Necyom. 9. Id. cum
posteriore loco A. E. Zon. p. 179. exhibeant, utrobique scripturam editam νηῶν restitu. Fragmentum Ursinum et Casaubonum
repugnante Schweighaeusero, ad Polybium referebant. 6. Apparet ἐπιβαινώσεως αὐτῶν, deinde τὴν τῶν δ. l. esse λεπιδίων
8. Οἱ δὲ κατασκευάμενοι κτλ.] Et haec Fulvius et Casaubonus ad Polybium trahunt; sed perperam. Sunt enim Diodori in Ex-
cerptis Legati. c. 82: [T. II. p. 690. Wess.] ut Pearsonus recte observavit. Kust. 9. τὰ] τὴν A. B. E. Med. 10. ἐποιήσαντο
B. E. 11. Ἀ. ἢ ἀπαιδεύσαν Zon. p. 179. 14. Attigit Wessel. in Diod. T. II. p. 600. 15. ἔβριψεν ἢ ὁ MS. 2531. sive Zon
p. 167. ἀναγωγῆς A. B. E. Lex. Seg. p. 390. Zon. sed ἀγωγῆς Etym. M. p. 96. et Hesych. 15. Athen. XIII. p. 585. A
Macrob. II, 12, 14. ἀμαρτητικώτερον Lex. Seg. 17. V. Hesychius. 18. Ξενοφῶν Cyrop. I, 5, 10. „Sed hic ἀναγώνιστος
non tam significat ὁ μὴ ἀγωνισάμενος, ut Suidas interpretatur, quam ὁ μὴ ἀγωνιζόμενος, i. e. qui non certat, etiamsi ante cer-
taverit.“ Kist. Doctores Wyttenb. in Plat. T. VI. p. 247.
1. τὸ ἀναγεγραμμένον dicitur Zon. p. 188. 2. Locus Menandri Exc. Legg. p. 406. 3. Dicitur superioribus versibus habet ab Harpocra-
tione. 6. In vitio ἣς (ἐνθεν Harp.) libri conspirant. 7. V. Arsenius p. 54. 10. Ἀναγυράσιοι — τὸ ἄλλος non melius hoc
in dicitur habent. quoniam quae illi principio v. Ἀνάγνωρος extant, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Agnoscit tamen Arsenius p. 319. 13. ἐκατω-
τροφοδόμησεν] quod ὁ ἄλλος ἐκτείνοντα dicitur. id Latini parietibus struere vocant. Vetus interpret Invenalis ad versum illum de
Vestaliis: „Vestales adstruunt parietibus adhuc vix terram subitura sacerdos.“ Haec virginibus Vestae poena fuit decreta, si vitia
ἐκατωφόρησαν. ἢ τὴν parietibus struebantur. Capiollinus in Macrobio c. 12. Fivos etiam homines parietibus inclusit et stru-
xit. Vide ibi Salmasium. Pro ἐκατωκοδομῆν Graeci etiam πλινθίζον dicebant, ut Suidas docet infra v. Ἐπιπυροδομοῦσα. Kust.
sive, quem tacitus exprimit, Valesius in Harp. p. 106. extr. Locus non sine verborum defectu translatus in v. Ἐκατωκοδομοῦσα.
13. Valcken. Diatr. p. 269. Ceteram prolixam eiusdem argumenti narrationem e Lex. Coisl. 177. Gaisf. protulit, quam repe-
tere nihil attinet. 17. Τηραγδοιστιῶν] Τηραγδοιστιῶν ut in altero loco A. B. 19. Attigerunt Schol. Arist. Lys. 67. Lex. Rhet.
p. 210. Lex. Coisl. 177. ap. Gaisf. Ἀνάγνωρος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐνθα ἦν προφραδῆς τόπος, κατεβόθεν ὁ ἄλλος, ὁ δὲ κινούμενος
ἠελλῆν ἔπειλε τὴν θυγατέρα. ἐντεῦθεν ἐπεκράτησε καὶ παροιμία, κινεῖς τὸν ἀνάγνωρον, ἐπὶ τῶν ἐκτοῖς ἐπιπυροδομῶν κατὰ. Ἱστο-
ρεῖ δὲ ἀπὸ ἀναγύρου λοχυμῶν τῆς φησὶ ἀλεξικέρον βίος, ὁ τριβυμένον ὄρεα καὶ συκοδομῆν ἐπιφέρει τὸν ἴδιον τριβυμένον, οἱ δὲ φασὶν
ἀπὸ Ἱερωνίου πρὸς τῆς Ἐκείνης, ἣτις ἐν Φοσιῶν καὶ φαχέουσι τῇ δίσφορῃ ἠπείλει κινεῖσαι αὐτὴν τὸν ἀνάγνωρον, καὶ ἡμεῖς ἱερωνί-
ουσα τοὺς ἐκ τοῦ φησὶ λόγους ἐμάστιξεν αὐτὴν ὡς ὄνθην τὴν Ἐκείνην ἐκ τούτου λυπούσα, καὶ ἡ παροιμία ἐπεκράτησε ἐπὶ τῶν
ἐαυτοῖς ἐπιπυροδομῶν κατὰ.

Herodotum. Et Ἀναγνώσκειν nō oratoribus accipitur, ut sit per-
suadere. est enim ἀναγνώσκειν, colloquendo cognoscere ali-
quid. [Ἀνάγω. Gestio: aptum accusativo.] Ἀναγωγὴ ἡ
ἕκτατος profectio. Tum naves ex portu egrediuntur, non adeo
dignas multitudinē cupiarum, quae eis veherentur, aut ar-
morum splendore, aut apparatu religioso, qui ornatus potius
quam necessarius usibus inaequivalebat. Et alibi: Qui cum res
Aegypti essent contemplant, Cyprum versus et inde in Syriam
redituri e portu solerunt. Ἀναγωγή. Ille vero haec pro-
pter vitae licentiam perperussus est. † Habens exercitum lem-
lentia et soluta disciplina corruptum. Ἀνάγωγος. Qui de-
bitam disciplinam non est nactus. Ἀναγωγότερον. Villo-
sius, dissolutius. Ἀναγωγῆ. Voluptatibus dedito, dissoluto.
Ἀναγώνιστος. Qui non certavit: sic Xenophon. Ἀνάγρα-

πτον. Scriptis mandatam, manifesto scriptum, vel omnibus no-
tum. Iubens eos Araris parere, et in numerum tributarium
referti. Ἀναγυράσιος. Anagyros est pagus tribus Erechthe-
idīs, cultus popularis vocatur Anagyrasius. Et Anagyrasius
daemōn. Porro lucus Anagyri, qui fuit in Anagyro pago. Ana-
gyrasius daemōn inde dicitur quod Anagyros heros vitium senem,
qui lucum ipsius excluderet, vitius est. [Anagyrasii, pagus At-
ticus. huius lucum aliquis everit.] Tum effecti, ut pelfex filium
eius deperiret. quae cum frustra iuvenem sollicitaret, ut impo-
dicum apud patrem criminata est: qui oculis eum privatum parie-
tibus struxit, postea vero pater se suspendi, pelfex autem in pu-
tentem se praecipitavit. Historiam refert Hieronymus libro de Tra-
goediarum scriptoribus, horum casum in comparationem Euri-
pidis Phoenicem afferens. Ἀνάγνωρος. Pagus Atticae. Item

τριβόμενον ὄζει. καὶ παροιμία ἐντεῦθεν· Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς τὰ κακά. ἔστι δὲ τὸ φυτόν ὃ ἐνάγυρος ἀλεξικακόν καὶ δυσῶδες. οἱ δὲ ὀνόγυρον αὐτὸ φασιν.

Ἀναγκηπτεῖν. ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀνάγκης ἰπ-
κεύειν. Εὐπολις.

Ἀναδάσασθαι. ἀναμερίσασθαι.

Ἀναδανδράδα. σταφυλῆς γένος. οἱ δὲ τὴν ἀμάμαξον οὕτω καλεῖσθαι. εὐρηται δὲ καὶ παρὰ Ἐπιχάρμου καὶ Σαπφοῖ τὸ ὄνομα.

Ἀναδέξασθαι. ἀναλαβεῖν. ἐκδέξασθαι. Ὁ δὲ εἰς τὸ τέμενος κατεσκήνωσεν, βουλόμενος ἀναδέξασθαι τὰ μέλλοντα διακομίζειν αὐτὸν πορθημῆα. Καὶ Πολύβιος· Τούς τε κατὰ πλοῦν ἀφωστεροῦντας ἐκ τῆς Μασσηγῆς ἀναδεχόμενος. Καὶ αὐτίς· Πρὶν ἀναδέξασθαι τοὺς ἐσκαδαμένους ἐν ταῖς προτομαῖς. Ἀναδέξασθαι. ὑπενεγκεῖν, ὑπομῖναι. Πολύβιος· Πᾶν γὰρ βουλευθῆναι τὸν Φίλιππον ἀναδέξασθαι, ἢ καταφανῆ γενέσθαι Ῥοδίοις τὴν ἐν τούτοις αὐτοῦ προαίρεσιν. ἢ καὶ τὸν Ἡρακλίδην ἀπέλυσε τῆς ὑποψίας. καὶ Ἀναδέχομαι, ἀντὶ τοῦ ἀναλαμβάνω. καὶ Ἀναδέχασθαι τὴν παρουσίαν τῶν πολεμίων, ἀντὶ τοῦ προσδοκᾶν.

Ἀναδέρω. ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλομαι. Ἀναδέσμην. ὁμοίον τι διαδήματι ἢ μίτρᾳ κεφαλῆς.

Ἀναδεύειν. φηρᾶν. καὶ Ἀναδεύσει, φηθήσει, μαλάξαι. Αἰλιανός· Ἐἴπερ οὖν τὰ Ἐπικούρου βιβλία καταφλέξας, καὶ τῶν ἀθέων τε καὶ ἀσθεῖν καὶ ἐκτεθλημμμένων σιγμάτων τὴν σποδὴν ἀναδεύσει κηρῷ ὄγρῳ, καὶ ἐπιπλασάμενος τὴν νηδὸν καὶ τὴν θύρακα πάντα καταθήσει ταινίαις.

10 Ἀναδεῖ. ἀναπλέκει, στέφει. καὶ Ἀναδεῖσθαι, στεφανοῦσθαι. καὶ Ἀναδήσασθαι, στεφανώσασθαι. καὶ Ἀναδησαι, τὸ ταινῶσαι νικῶντα. καὶ Ἀναδησοντες, στέψοντες. Ἀναδησειν στεφάνῳ χουσοῦ πεποιημένῳ. Καὶ οἱ Σαμοθράκες κηρύττονσι κήρυγμα, τὸν ζῶντα αὐτὸν ἀγαγόντα δύο τάλαντα ἔχειν.

Ἀναδιδάξαι. ἀντὶ τοῦ πᾶν διδάξαι. ἐπιτακτικὸν γὰρ ἔστι νῦν ἢ ἀνά.

Ἀναδιδούσαν. ἀντὶ τοῦ ἀναδιδομένην.

Ἀνάδικα. τὰ ἤδη κριθέντα. Ἀνάδικα τὰ δεδικασμένα ποιῶν, αἰσχροκερδείας ἡσισόμενος.

Ἀναδικάσασθαι. τὸ ἄνωθεν δικάσασθαι.

1. Horum pleraque repetantur v. Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον. Misc. 10. 4. Post δυσῶδες quae sequebantur, καὶ δομῆς δέμας τε καὶ διαφορητικῆς δυνάμει. τὸ δὲ σπέρμα λεπτομερέσιον τὸ ἐστὶ καὶ ἐμετικόν, ab Gaisf. deleta, descripsit editor Med. e Paulo Aegineta VII, 3. Ceterum cf. v. Κίνησον. 8. Repetita ex v. Ἀμάμαξον. 9. ἀμάμαξον] ἀνάμαξιν, superiorum Edd. mendam, removit Kist. ἀνάμαξιν A. ἀμάμαξιν B. (gaisf.) post καλεῖσθαι inuicem eundem edd. vulg. 10. σαυφοῖ A. 12. Sic A. et Zon. p. 197. Reliqui κατεσκήνωσεν εἰς τὸ τέμενος. 14. Πολύβιος I, 52. 18. Πολύβιος XIII, 5, 3. πάντων vulg. 20. ἢ (Schweigh.) καὶ ἐκτὸν repetitur etiam v. Ἀπέλυσεν ἢ scripsi cum A. Nonnulla tamen idem Schweigh. Opusc. II, p. 142, inuicidiasse suspicabatur. Rem tractarunt Valensina in Harpocr. p. 167, et Menagius in Diog. V, 24. 1. Quamvis etiam Hesychius [et Zon. p. 197.] ἀναδέρω per ὑπενεγκεῖν exponat, vocem tamen ἡμᾶν suspectam habeo. Kist. ἀνάμαξον Schulz. Obs. misc. p. 32. 2. ἀναδέσμη — μίτρα] ἀναδέσμη — μίτρα] ἀναδέσμη — μίτρα] Gaisf. cum A. B. Lex. Seg. p. 390. Spectat ad II, 7, 469. vide Apollonii Lex. p. 125. διαδήματι B. Hanc explicat quibus partem attigit Homotarb. in Arist. Pl. p. 189. 5. μαλάξαι] In uno MS. Paris. legitur μῆλα. Kist. Aelianus locus repetitur in vv. Καταφλέξας et Σιγμάτων, quom Kist. referbat ad illius librum de Providentia. 7. ἐκτεθλημμμένων] ἐκτεθλημμμένων A. B. σποδῶν B. ἀναδεύσει. etiam MSS. In vv. Σιγμάτων et Καταφλέξας, quem articulum hinc inuectum fuisse sponte apparet: quo probato concidit etiam fides Aelianus loci v. Ταινίαι inserit. 9. Post hanc gl. Aldus sive A. Ἀναδέχομαι. αἰματιῶν. Compara Zon. p. 197. 10. Cf. Lex. Seg. p. 390. coll. 213. Philon. p. 245. Addit Zonaras: Ἀναδησοντα. αἰφύρτα. 12. V. Rubin. in Tim. p. 246. 15. Ἀναγαστα αὐτὸν A. 17. Vocem cum similibus comparavi Valck. in Herod. VIII, 63. Lego cum Lex. Seg. p. 390. ἐπιτακτικῆ: In uno Zon. p. 197. 19. Glossa Platonica de Legg. V. extr. 20. Explicatio μίτρα, quamquam Zon. p. 188. repetita. Sequitur locus Procopii Hist. Arc. c. 14, p. 42. ubi perperam legitur δεδικασμένα. Ἀνάδικα] Synes. p. 112. δίκας τε ἐπιδεικνύμενας ἀναδιδούσας ἐποικιλιαν. p. 311. Procop. Arc. hist. p. 122, 123. Dio Chrysost. p. 463. Κρίσιν ἀνάδικον ποιήσαντες ita lego. Equar. in Orib. p. 142. (?) Tourp. MS. 23. Ἀναδικάσασθαι] Ex Harpocratiōne. τὰ ἄνωθεν A.

hos, qui tritus olet. Unde proverbium: Anagyrum mores; etiam de his qui sibi ipsi mala arcessunt. Anagyrum autem planta morbida medetur, estque foetida; quam alii onogyrum vocant. Ἀναγκηπτεῖν. Ex necessitate equitare: sic Enpolis. Ἀναδάσασθαι. Dividere. Ἀναδανδράδα. Genus uvae. Quidam sic vocant illud vitis genus, quod ἀμάμαξον appellatur. Vox autem reperitur apud Epicharmum et Sappho. Ἀναδέξασθαι. Excipere, expectare. Ille vero tentorium in loco posuit, cum vires vellet expectare, quibus se tratici iusserat. Et Polybius: Et expectans eos, qui Messana naui proficiscentem eum assequi non poterant. Et alibi: Priusquam eos collegisset, qui inter pabulandum dispersi erant. Ἀναδέξασθαι. Sustinere, perferre. Polybius: Philippum enim quidam sustinere maluisse, quam in his rebus consilium suum Rhodiis manifestum fieri; id quod etiam Heracleidem suspitione liberavit. Et Ἀναδέχομαι, assumo. Et ἀναδέχασθαι τὴν παρουσίαν τῶν πολεμίων,

hostium adventum expectare. Ἀναδέρω. Differo, in posterum reiicio. Ἀναδέσμην. Simile quiddam diademati; vel fascia capitis. Ἀναδεύειν. Subigere. Et Ἀναδεύσει, miscbit, subiget. Aelianus: Quod si Epicuri libros combusserit, et scalearum atque impiarum effeminatarumque notarum cineres nulli cera miscuerit, et ventrem ad pectus usque linteo illitum obligaverit. Ἀναδεῖ. Bedimb, coronat. Et Ἀναδεῖσθαι, coronari. Et Ἀναδησαι, coronare. Et Ἀναδησαι, coronare victorem. Et Ἀναδησοντες, coronatarum coronatarum esse corona ex auro facta. Et Samothracae per praecoris vocem edixerunt, qui vinum aduiciasset, cum duo talenta habiturum esse. Ἀναδιδάξαι. Diligenter docere, nam praepositio ἀνά hic vim intendendi habet. Ἀναδιδούσαν. Erumpentem. Ἀνάδικα. Causae semel iudicatae, quae in iudicium revocantur. Quae iudicatae erant rescindens, ob turpis lucri amore. Ἀναδικάσασθαι. De re semel iudicata denuo iudicio contendere

οὕτως Ἰσαῖος. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἀνάδικοι κρίσεις, αἱ ἄνωθεν δικαζόμεναι, ὅταν ἀλώσιν οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυριῶν.

Ἀναδομή. ἀναδασμός.

Ἀναδοῦμενος. στέφανον τιθέμενος. Καὶ 5 Ἀναδομένην, στεφανουμένην. Προκόπιος. Ἀσχος ἀναδομένην οὕτω μέγα πρὸ πάντων ἀνθρώπων.

Ἀναδοῦμενος. Ὁ δὲ τρυφερός ἐκείνος καὶ ἄβρὸς καὶ ὑπὸ μαλακίας τοῦ σώματος κατεαγῶς καὶ 10 λελυγισμένος καὶ τὰς κόμας ἀναδοῦμενος, ὥσπερ αἱ τῶν ἑταιριδῶν ἀσελγέστεραι, καὶ μυροσταγῆς ἔχων αἰεὶ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς βοστρυχοὺς.

Ἀνάδοχον, οὐκ ἀναδοχέα λέγουσιν. Μέλανδρος Χήρα.

Πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἀνάδοχον τῶν χρημάτων.

Ἀναδρομαί. ἀναβάσεις.

Ἀναδρομὴ γίγνεται, κοῦ σφαλλόμεθα.

Ἰεὶ πρόχειρον ἔχειν αἰεὶ τὸν στίχον τοῦτον. τοῦτο μὴ ποιήσας Λεύκιος ὁ Ῥωμαῖος μεγάλως ἐσφάλη. 20 οὕτω παρ' ὀλίγον σφάλλεται τὰ μέγιστα τῶν πρα-

γμάτων ἀγομένων ἀκρισίᾳ. Ἰκανὰ τῶν τοιούτων ὑποδείγματα τοῖς εὖ φρονοῦσιν ἢ τε Πύρρον τοῦ τῶν Ἑπειρωτῶν βασιλέως βία καὶ πάροδος εἰς Ἄργος, ἢ τε Λυσιμάχου στρατιὰ διὰ τῆς Θράκης ἐπὶ Δρομιχαίτην τὸν βασιλέα τῶν Ὀδρουσῶν· καὶ πολλὰ δὴ τούτοις ἕτερα παραπλήσια.

Ἀναδύναι. ἀναχωρῆσαι.

Ἀναδύντος.

Ἀναδύμενος. φεύγων, ἀναβαλλόμενος. Καὶ 10 Ἀναδύομαι, μεταβουλεύομαι.

Ἀνάξαρος. ὅτι Νέρβας βασιλεὺς Ῥωμαίων κατενεχθείσης ὑπὸ σεισμοῦ Λιοκαισαρίας, τῆς ἐν Κιλικίᾳ κειμένης, ἐπέμψε συγκλητικόν, ὀνόματι Ἀνάξαρον, ὃς ἀνοικοδομήσας αὐτήν, πάλαι λεγομένην Κύινδαν, εἶτα Λιοκαισαρείαν, ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος ἐκάλεσεν Ἀνάξαρον.

Ἀναζωπυρῆσαι. ἀναεῶσαι, ἀνεγείραι, ζῶσαι.

Ἀναζυγαῖς. ἀναστροφαῖς, στρατοπεδείαις.

Πολύβιος. Ὁ δὲ Φίλιππος οὐδενὶ κόσμῳ ποιησάμενος τὴν ἀναζυγὴν καὶ τὸν ἀνάπλουν, δευτεραῖος

1. κρίσεις; (sic Zon. p. 187. et optimus MS. p. 179.) Küsterus ex Harpocracione et Reinesius post Jungermann. in Pollac. VIII, 23. n. 39. κρίσεις Med. et MSS. cum Zon. p. 197. Scholion Platonis p. 458. Ἀνάδικος κρίσεις, εἰ ἐάλωσαν ἦτοι πάντες οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυριῶν, ἢ ὑπερημίσεις, ἐκρίντο ἄνωθεν ἢ δικῆ. V. der Att. Prozess. p. 755. 4. Ἀναδομή] Ἀναδομή Vatakenarius, confers Hesychium in v. Mendosi quid subesse percepit H. Stephanus Append. Thes. p. 411. E. qui monet ἀναδομή potius significare ἀνάκτισιν quam ἀναδασμός. Gaisf. Zon. p. 179. A. ἀναδασμός. Ego δὲ λέγω ἀνάκτισιν. Deinde B. ἀναδασμός. 5. Ἀναδοῦμενος.] Conf. Casaubon. in Athen. IX. p. 659, 35. Burn. στέφανον τιθέμενος] στεφανουόμενος, τιθέμενος Lex. Seg. p. 390. Hinc facillimum est reponere, στεφανουόμενος, ταινιόμενος. 6. Προκόπιος] Hist. Arc. c. 2. p. 6. Vitium H-brorum πρὸς πάντων refinxit cum Zon. p. 197. 9. Ὁ δὲ τρυφερός κτλ.] Integer locus extat in v. Ἄβρὸς. 14. Ἀνάδοχον] Vide Lobeck. in Phryn. p. 315. „Polyb. p. 508. ἀναδασάσθαι τῶν χρημάτων, et 522. Theophr. Char. c. 13.” Tour. MS. Μέλανδρος p. 178. 18. Ἀναδρομὴ γίγνεται et quae sequuntur ad Polybium rettulerunt Casaubonus et F. Ursinus, Fragmentis gramm. 14. inserta. σφαλλόμεθα A. B. E. Edd. vet. et Zon. p. 179. scripturam recentiores, ἡμέτερο ποίη, ἀπέσχευον. Locus non magis ad sensum quam ad sermonis normam expeditus. 19. τὸν om. Ald. 1. ἀγομένων] ἡγομένων Schweighaeus. Opusc. II. p. 202. Idemque post Portum στρατιὰ pro στρατιά. 3. Malim βία πάροδος. 5. Δρομιχαίτην Med. Cf. Wyt. in Plat. S. N. V. p. 57. Ὀδρουσῶν A. B. Med. Gaisf. et v. Δρομιχαίτης. 7. Ἀναδύναι] II. ἢ. 217. Vide Küst. in Hesych. v. Contulit Toupius Appian. p. 778. ἀλλ' οὐ γὰρ ἦν ἀναδύναι ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὄντων ἐπὶ ξυροῦ. Cf. Philemo p. 245. 8. Ἀναδύντος add. A. Similiter Ald. ἀναδύντο post παραπλήσια. 9. Sic Zon. p. 197. Sed φεύγων, ἀναχωρῶν, ἀναβ. Lex. Seg. p. 390. 11. Ἀνάξαρος Edd. Ἀνάξαρον A. B. qui cum E. omitunt πόλις Κιλικίας ἀπὸ Ζύρβα (Ἀνάξαρος libri Steph.) τοῦ πλοῦτος. ὁ πολὺς Ἀναξαρθῆς, ab editore Med. e Steph. Byz. inculcatā; vel potius e Zonara p. 179. Bis tamen in vv. Λιοκαισαρία et Κύινδα hinc repetitis et apud Zonaram extat Ἀνάξαρος. Quam Sibidas fahellum cum Malala I. X. extr. habet communem, eam exposuit Valesius in Ammian. Marcell. XIV, 8, 3. Addit Gaisf. Spanhemii Orb. Roman. p. 278. et 283. Ὅτι] Ὁ τῆς A. 17. Ἀναζωπυρῆσαι Burnsius, quod miror, rettulit ad Ioseph. Ant. Ind. VIII, 8, 25. T. I. p. 446. Vide Pierson. in Moer. p. 170. Totidem vocibus Hesychius et Lex. Seg. p. 390. ζῶσαι ἀνάψαι Zon. p. 199. ἀνεζώσσε habet Pollux III, 108. 19. Sic Lex. Seg. p. 390. ἀναζυγαῖς sunt qui referant ad Exodi c. 40, 57. στρατοπεδείαις Zon. p. 179. A. Med. 20. Πολύβιος V, 110.

sic Isaeus. Hinc etiam ἀνάδικοι κρίσεις vocantur iudicia, quae denuo de causa instituantur, cum testes falsi testimonii convicti fuerint. Ἀναδομή. Divisio. Ἀναδοῦμενος. Redimitus. Et Ἀναδομένην. coronatum. Procopius: Pudenda res matrem coram omnibus hominibus tanto dedecori expositam. Ἀναδοῦμενος. Ille vero mollis, delicatus, fractus molli-
tie corporis et inflexus, comas mitra revinctus instar lasciviorum meretricularum, et frontem cincinnosque inguentis semper delibutus. Ἀνάδοχον dicant, non ἀναδοχέα. Menander in Vidua: Apud sororem, pecuniae sponsorem. Ἀναδρομαί. Ascensus. De re ante deliberetur, nec falsi fuerimus. Hunc versum semper oportet in promptu habere. quod cum Lucius Romanus non fecisset, in gravissimam calamitatem incidit. Sic maximae res levi momento ad irritum re-

cidunt, idque ducunt imprudentia. Huius rei documentum viris prudentibus abunde praebent tum Pyrrhi Epirorum regis violenta in terram Argivorum irruptio, tum Iustiniani expeditio per Thraciam adversus Dromichaeten, Ostragoarum regem suscepta, tum nulla alia his similia. Ἀναδύναι. Recedere. Ἀναδύντος. Ἀναδύμενος. Fugiens, tergiversans. Et Ἀναδύομαι, consilium muto. Ἀνάξαρος. Nerva Romanorum Imperator terrae motu collapsa Diocaesarea, quae sita est in Cilicia, Senatorem nomine Anazarbum misit, qui eam instauratam de suo nomine Anazarbum vocavit, cum olim Cyinda, deinde Diocaesarea appellaretur. Ἀναζωπυρῆσαι. Revocare, excitare, ad vitam revocare. Ἀναζυγαῖς. Reversionibus, castrorum metationibus. Polybius: Philippus vero cum ordine nullo retro navigaret, postredem

εἰς Κεφαλληνίαν κατῆγεν. † Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τῶν
164 γεγονότων. οὐδὲν ὕλως εἰδότες, περὶ ἀναζυγῆν ἐγέ-
ροντο.

Ἀνάθεμα. καὶ τὸ ἀνατιθέμενον τῷ θεῷ καὶ
τὸ εἰς ἀφανισμόν ἐσόμενον· ἀμφότερα σημαίνει. 5
λέγεται δὲ καὶ Ἀνάθημα τὸ τῷ θεῷ ἀνατεθειμένον.
[Καὶ Ἀναθεματίζω, αἰτιατικῇ.]

Ἀναθέντας. ἀντὶ τοῦ ἐπιθέντας. Ξενοφῶν.

Ἀναθεώρησις. Μεγάλῃς δὲ οὔσης κατὰ τὴν
νομοθεσίαν ἀναθεωρήσεως, μισοπόνηρος φαίνεται 10
ὁ ἀνὴρ, διὰ τὸ πάντων τῶν νομοθετῶν πικρότατα
πρῶτον θεῖναι.

Ἀναθέσθαι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Προνοίας
φησὶν· Ἀναθέσθαι ὡς περὶ πετιτὸν τὸν βίον οὐκ ἔστιν.
ἀντὶ τοῦ, ἀνωθεν βῖον μετανοήσαντας ἐπὶ τῷ 15
προτέρῳ βίῳ. Ἀναθέσθαι. τὸ μεταθέσθαι.
ἀπὸ τῶν πεττευόντων καὶ τὰς κεκνημένους ἤδη ψή-
φους διορθούντων. οὔτε δὲ τὸ ὑπερθέσθαι σημαί-

νει ἢ λέξις, οὔτε τὸ ἀνακοινώσασθαι, ἀλλὰ τὸ με-
ταβουλεύσασθαι καὶ μεταγνῶναι. πολὺ ἔστι παρὰ
Πλάτων τῷ φιλοσόφῳ. Μένανδρος Ἀφροδισίῳ·
Ἐκφυγοῦσα δ' ἦν εἶχεν νόσον,

οὐκ ἔσχε τοὺς ἡμέτερας ἀναθέσθαι λόγους.

Ἀνάθεσις. ἢ ὑπέθεσις. Τὰ χρήματα δώσειν
ὑπέσχεοντο, τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθειν.

Ἀναθεῖναι. καὶ ἐπαναθεῖναι τὸ αὐτό. Ἀρα-
ρῶς Ὑμεναίῳ·

Ὅπως τε τὴν νύμφην ἐν καιρῷ ἢ

μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναθήσει συμφέρειν.

[Ὅτι τὸ ἀραρῶς ἐπιθήημα, ἀντὶ τοῦ προπρόντως·
ἀραρῶς δὲ, ἀρμόσας.]

Ἀναθεῖς. ἐπιτρέψας. Ἐπὶ ἀψύχων τάττεται
τὸ ἀναθεῖς. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Πλούτῳ ἐπὶ ἐμφύ-
χων ἐχρήσατο αὐτῷ·

Ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ κρημνόν τιν' ἀνα-
θεῖς.

1. Κεφαλληνίαν Α. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι κτλ. fragmentum a loco superiore diversum esse monuit Küsterns, rettulit inter Polybii Fr. Gramm. 15. Schweigh. οὐδενὸς ὄλως Med. 2. ἀναζυγῆς Α. 4. Ἀνάθημα] De significatione vocis ἀνάθημα et ἀνάθημα prolixè disputat Salmasius in Solinum p. 767. Küst. 5. τὰ ἀμφότερα Α. ut solet. 6. τὸ om. Med. et ut videtur B. Cum vulg. Zon. p. 188. Deinde καὶ Α. αἰ. om. Α. 8. Ξενοφῶν Anab. III, 1, 30. ἀγχιουμένους τε τὴν λοχαγῶν, σκεῖν ἀναθέντας, ὡς τοιοῦτη χρῆσθαι. 9. Μεγάλῃς] Ex Diodoro Sic. XIII, 35. (ubi de Diocle Syracusano agitur) quod et in Addendis animadvertit Wesselingius. Utitur et voce Ἀναθεώρησις paulo post Diodorus, unde vis illius vocabuli dilucidari queat; et T. II. p. 9. 411. Vide Longium, qui non semel utitur. Tour. MS. 13. Ἀναθέσθαι] Hunc locum Suidas ex Harpocrate descripsit, quem illustrat Salmasius in Fl. Vopiscum p. 745. Küst. Vide quae collegit Fisch. in Plat. Phaed. p. 368. ἐν τῷ περὶ Ὀμοιοτάς] In prioribus editis [et Α. B. cum Pal. Harp.] mendose excusum est ἐν τῷ περὶ Ἡγορίας, cuius loco veram lectionem ex Harpocrate revocavi. Scripsisse enim Antiphonem orationem περὶ Ὀμοιοτάς non solum ex Philostrato in eius vita constat, sed etiam ex aliis auctoribus, qui eius orationis non raro in scriptis suis mentionem faciunt. Küst. incerta suspicio: cum orationis color librorum de Providentia sive Ἀληθείας arguere videatur. Antiphonem simpliciter nominavit Zon. p. 198. 14. τοῦ βίου Α. 15. ἐπὶ τῷ Küsterns tacite ex Harpocrate: ἐν τῷ MSS. et Edd. vet.
2. παρὰ Πλάτων] Locos post Fischerum Wyttenbachius collegit in Phaedon. p. 230. Tetigit Schol. Plat. p. 335. Suidas similiter Zon. p. 198, et Phavor. Ecl. p. 107. 3. Μένανδρος p. 32. 7. Locus Herodiani VII, 4. τὸ μὴ χρ. αὐτῷ ἀποδώσειν κτλ. ποιησαντις Zon. p. 179. 10. Duos hos senarios inxatos sic numeris suis restituendos puto: Ὅπως τε τὴν νύμφην, ἐπιθεῖν καιρῶς ἢ. Μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναθήσει — Vox συμφέρειν quae sequitur, nec sensui nec metro quadrat: quare eam delendam censeo. Ceterum fragmentum hoc Comici intelligendum est de more veterum, qui novam nuptam in currum, quem par mulorum vel boum trahebat, impositam, comitantibus eam sponsa et parocho, sive ut etiam vocabatur paranympho. in domum sponsi deducere solebant. Hesychius: Πάροχοι, παραβάται, παράκομποι. καὶ οἱ συμπορεύοντες τῇ νύμφῃ ἐπὶ τοῦ ζεύγους. καὶ οἱ παράνομοι. Rem totam clarius exponit Suidas infra v. Ζεῦγος. Küst. In versu priore satis commode se expedit vir doctissimus; in posteriore non item. Legendum: — ἀναθήσει φέρων. Sunt verba heri ad servum. Ceterum huius comici Ἠγροποιῆσι laudatur etiam Athenaeo VL p. 237. Tour. I. p. 44. Huius assumptia coniectura priorem versum, cum articuli defectus non videatur ferri posse, sic resurgendum opinor: Ὅπως δὲ τὴν νύμφην τις ὄταν ὁ καιρῶς ἢ. subiunctis ἀναθήσει φέρων. 12. Ὅτι τὸ ἀραρῶς] Nihil certius est quam notam hanc ab imperito quodam homine loco huic adstantem esse. Is enim cum ignoraret vocem Ἀραρῶς, quae paulo ante praecedit, esse nomen proprium poetae, operae pretium se facturum putavit, si de differentia vocum ἀραρῶς et ἀρηρῶς lectorem hic moneret. Sed observatiunculam illam esse prorsus ineptam et ἀπροσδιόριστον recte etiam ante nos observavit Casaubonus ad Athenaeum VI. 8. qui ibi loci huius obiter meminit. Küst. 15. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Πλούτῳ] v. 68. 69. quos negligenter contraxit Suidas: Ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κἀκίστα τουτοῦ. Ἀναθεῖς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτόν, καταλιπόν κτλ.

Cephaleniam appulit. † Romani vero prorsus ignari eorum
quae accidissent, ad reditum se parabant. Ἀνάθεμα. Sic
dicitur tam res deo consecrata quam quod exito destinatum est:
ad utramque enim valet. Res autem deo consecrata vocatur
etiam Ἀνάθημα. [Καὶ Ἀναθεματίζω, aptum accusativo.] Ἀνα-
θέντας. Qui imposuerunt: sic Xenophon. Ἀναθεώρησις.
Cum autem in legibus eius multa sint quae intentius sint con-
sideranda, inprimis acerrimum est odium quo vir ille malos
persequitur, quod praeter omnes leges acerbissimas iis
poenas sanxit. Ἀναθέσθαι. Antiphon de Providentia:
vitam revocare et corrigere tanquam calculum non licet. id
est, de integro vitam instituere, praeteritae vitae ratione da-
mata. Ἀναθέσθαι. Mutare. ductum ab illis qui calculorum

in ludo motos antea calculos revocant. Haec autem vox neque
differre significat, neque communicare, sed a priore consilio et
sententia recedere. Frequens eius usus apud Platonem Philoso-
phum. Porro Menander Aphrodisio: Quae cum effugisset mor-
bum, quo laborabat, non potuit verba semel dicta revocare.
Ἀνάθεσις. Dilatio. Pecuniam se duros promiserunt, pe-
tita trium dierum dilatione. Ἀναθεῖναι et ἐπαναθεῖναι
idem significant. Araros in Hymenaeo: Atque curabis ut spon-
sum, cum tempus opportunum fuerit, sublimem currui imponas.
[Ἀραρῶς est adverbium, significans convenienter. ἐραρῶς vero,
qui aptavit.] Ἀναθεῖς. Qui imposuit: quod de inanimatis
dicitur. Aristophanes autem in Pluto traduxit ad animatas:
Perdam hominem in rupem aliquam praecipitem impositum.

- Ἀναθηλήσει. ἀναβλαστήσει.
 Ἀνάθημα. πᾶν τὸ ἀφιερωμένον θεῷ. Αἰ-
 τοῦντος τῷ Πέλοπι ἀνάθημα τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν,
 ἕτερα παρέχοντι κειμήλια, ἔχρησεν.
 Ὁ βοσκόμαί δός· μὴ δίδου δ' ὅ μὴ θέλω.
 λέγεται δὲ καὶ ἀνάθημα.
 166. Ἀναθολώσει. ἀναταράξει. Πλάτων Νόμων
 ἐβδόμῃ. Ὅπως ἀναθολώσει. κριῖως δὲ ἐπὶ τῆς ση-
 πίας· ἐπεὶ τὸ μέλαν αὐτῆς θολὸς καλεῖται.
 Ἀναθρόντος. ἀναπηδῶντος.
 Ἀναθρούμενα. ἀνασκοπούμενα.
 Ἀναθρώσκει. ἀναπηδᾷ.
 Ἀναθύειν. τὸ ἀναλαμβάνειν τὸ πρᾶγμα διὰ
 χρόνου. Φερεκράτης.
 Πάλιν αὐτῆς ἀναθύουσιν αἱ γεραίτεραι.
 [Ἀνακαγχάσας. μεγάλως γελάσας.]
- Ἀνακάθαρσις. ἐπίλυσις, διευκρίνησις. Καὶ
 Ἀνακαθαίρω, αἰτιατικῇ.
 Ἀνακαθιζήσομαι. καὶ ἀνακαθίσω.
 Ἀνακαλούμενος. αἰτιατικῇ. ἀνακτώμενος,
 5 πρὸς τὴν προτέραν διάθεσιν ἐπανάγων. Ὁ δὲ
 ἐσπούδαζεν ἀνακαλεῖσθαι τὰς τῶν ὑποταγμένων εὐ-
 νοίας καὶ προθυμίας ἐκ τοῦ γεγονότος ἐλαττώματος.
 Ἀνακαλυπτήρια. δῶρα διδόμενα τοῖς νύμ-
 φαις παρά τε τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῶν οἰκείων φίλων,
 10 ὅταν τὸ πρῶτον ἀνακαλύπτονται ἀνδράσιν ὄραθῆ-
 ναι. ἔστι δὲ ταῦτα καὶ ἐπαύλαια.
 Ἀνακάμψαι. καταφνεῖν, [ὑποστρέψαι.]
 Ἀνακαίασιν. δῆμος φυλῆς Ἰπποθωντίδος ἢ
 Ἀνάκαια.
 15 Ἀνακαίνισις. ἢ ἀνανέωσις. λέγεται δὲ καὶ
 Ἀνακαίνωσις. Καὶ Ἀνακαινῶ αἰτιατικῇ.

1. Lex. Seg. p. 390. et al. Spectat ad Pl. a. 236. 2. ἀφιερωμένον] In prioribus editi. corrupte legitur ἀφιέρωμα, culpa loco ἀφιερωμένον ο duobus Paris. reposuit. Kist. 3. Lege et emenda, Αἰτῶν ὁ Πέδιος ἀνάθημα τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, τῷ Πέλοπι, ἕτερα παρέχοντι κτλ. Vel sic: Αἰτούντος τοῦ Πυθίου ἀναθεῖναι τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, καὶ ἕτερα παρέχοντος κτλ. Ita enim legi-
 tur infra v. Ἀντικλῆδης. [Eo nempe haec narratio cum accessione quadam ex aliis Schollorum exemplis irrepit.] Ceterum de-
 scripta haec Suidas ex Schollasta Aristoph. Nub. 144. (Ἐν Ἄεθρῳ δὲ τοῦ Νηπαίου Ἀπόλλωνος ὁ δοθεὶς Πέλοπι, αἰτούντος αὐτὸν
 ἀνάθημα τοῦ θεοῦ τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, ἕτερα παρέχοντα κειμήλια) ubi locus hic itidem mendosus est. Kist. Nonnulli iuvant
 αἰτούντος, quod Galsfordo ministrarunt A. B. pro αἰτούντι. Legendum suspicor: Α. πᾶν τὸ ἀφιερωμένον. Θεοῦ (sive Ἀπόλλω-
 νος, vide nos in v. Ἀγνῶσις) αἰτούντος ἀνάθημα τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, ἕτερα παρέχοντι κειμήλια τῷ Πέλοπι, ἔχρησεν (ἢ Πέλοπι).
 ἄρναν Med. 6. Id quidam negant perinde se habere: v. Oasnu. in Philem. p. 288. Verumtamen opinor ἀνάθημα, si notio subest
 κειμήλιου, legitimum esse: cf. Jacobs. in Anth. Pal. p. 104. addito Hippia qui dicitur min. p. 364. 7. Ἀναθολώσει. Hinc
 corrigend. Hesych. Ἀναθόσει, ἀναταράσσει. Leg. Ἀναθολοί. [Sic ibi Kist.] Uultur Philostrate. in Herode c. 11. Procop. Arc.
 Hist. p. 94. Tour. MS. Πλάτων Νόμων ἐβδ.] Locus Platonis, quem Suidas respexit, extat in fine lib. VII., sed ubi legitur
 ὁ πᾶν ἀναθολώσει. Kist. Monuit etiam Ruhnkemius in Tim. p. 142. 8. ἀναθολώσῃ E. 9. αὐτοῖς Med. 10. Ἀναθρο-
 νῶντος F. Ἀναθροῦντος. Dio Cass. p. 573. Ex τῆς διελύθη ἀναθροῦντος. Tour. MS. Vedit ἀναθροῦντος cum A. B. ἀναθροῦν-
 τος E. [Med. Zon. p. 198.] Adde Hemsterhus. in Luciani Prom. 4. Gaisf. Offendit tamen praesens ἀναθροῦντος. 11. Ἀνα-
 θρούμενα] Lex. Seg. p. 390. et Zon. Spectare videtur ad locum Thucyd. IV. 87. 13. Vide Hesych. et Zon. p. 199. Ma-
 nifesta corruptio tum glossae tum interpretationis: vide Phrynich. Seg. p. 33. Reponeudum ἀναθροῦν et ἀναθροῦν, et: de ne-
 cessitate medellae Schneid. in Arist. H. A. T. III. p. 304. addubitat; deinde requiritur certe τὰ γέγονα προαγμένα. Vossius tamen in
 Hesych. v. Ἀναθροῦν (ἀναθροῦν) καὶ αὐτῆς ἐξ ἀρχῆς ἀναθροῦν) profert Schedas Basl. p. 90. Ἀναθροῦν, τὸ ἀναλαμβάνειν διὰ
 χρόνου. οὕτω φερεκράτης. 16. Haec gl. om. A. Habet E. post Ἀνακαθάρσις. Ἀνακαγχάσας καὶ οὐχ (om. E.) ἀνακαγχάσας B.
 E. καὶ οὐχ ἀνακαγχάσας Kist. ante Kist. Gaisf. ἀνακαγχάσας, οὐχ ἀνακαγχάσας Zon. p. 200.
1. Partem Lex. Seg. p. 390. Glossae Dionysii Areopagitae sive Zon. p. 187: Ἀνακάθαρσις, διανοήσις, διασάφησις, ἐπίλυσις,
 διευκρίνησις. 3. ἀνακαθίσω etiam Zon. p. 199. ἀνακαθίσω A. Quod subiungebatur αἰτιατικῇ Gaisf. cum A. B. E. reposuit
 in v. seq. ubi Med. agnoscit. 5. Locum Polybio tribuit H. Steph. Thes. II. p. 19. B. 7. Ex τῷ γ. ἔ. om. Zon. p. 199.
 8. Aetas v. Ἀθροῦματα. Videndus etiam Tour. in Longini 4, 5. 9. καὶ ante φίλων om. A. B. E. cum Harpocr. Pal. Tur. dicit E.
 Cf. Lex. Seg. p. 200. sive 390. vel Zon. p. 189. 11. Vide v. Ἐπαύλαια: unde haec ipsa vocis forma reducenda, Schulzio Obs.
 p. 32. auctore. 12. ὑποστρέψαι deest A. B. E. Retinui propter Lex. Seg. p. 81, 10. Ἀνακάμψαι: ἀντὶ τοῦ ὑποστρέψαι ποιῆ-
 σει. Gaisf. Infirma defensio, nec sufficit καταφνεῖν. Lege cum Zon. p. 199. Ἀνακάψαι. καταφνεῖν. Significatur enim Ari-
 stophanis locus Av. 582. 13. Ex Harpocratiōne. Cf. Lex. Seg. p. 348, 23. et Steph. v. Ἀνακαίασιν] Hoc accenta A. B. E.
 Ἀνακαίασιν vulgo. Porro scribendum Ἀνακαία. τῆς Ἰπποθ. Zon. p. 180. 15. Ἀνακαίνισις] Ἀνακαίνωσις Zon. A. in mox
 om. καὶ. Deinde καὶ ἀνακαινῶ αἰτιατικῇ delevit Kist. Suspicio tamen duas voces in unam coisse: si quidem refingendum
 videtur καὶ ἀνακαινῶ, ἀνακῶ, αἰτ. Cf. Tho. M. p. 57.

Ἀναθηλήσει. Revirescet. Ἀνάθημα. Quicquid deo
 consecratum est. Cum Apollo auream agnam a Pelope do-
 narium peteret, huic cinella offerenti deus respondit:
 Quod volo, dato; neve mihi tribue, quod nolo. Dicitur
 etiam ἀνάθημα. Ἀναθολώσει. Perturbatione. Plato
 Legum septimo: Succorum confusione. Proprie dictum de
 septa: quippe enius atramentum vocetur θολός. Ἀναθρο-
 ῦντος. Exsiliensis. Ἀναθρούμενα. Quae consideran-
 tur. Ἀναθρώσκει. Exsilit. Ἀναθύειν. Post longum
 tempus res juveniles resumere. Pherecrates: Ἐκέρων ἀπικαίη
 λαστήριον. [Ἀνακαγχάσας. Cachinnatas.] Ἀνακά-

θαρσις. Explanatio, expositio. Et Ἀνακαθαίρω, accusativo
 aptum. Ἀνακαθιζήσομαι et ἀνακαθίσω. Ἀνακα-
 λούμενος. Aptum accusativo: recuperans, ad priorem sta-
 tum reducens. Ille vero subditorum benevolentiam et studia
 post acceptam cladem sibi reconcillare conabatur. Ἀνα-
 καλυπτήρια. Dona quae sponsis dabantur et ab viro et ab
 amicis interioribus, cum primum faciem retereget vultusque
 se spectandas praebent. Eadem etiam vocantur ἐπαύλαια.
 Ἀνακάμψαι. Devorare. Ἀνακαίασιν. Anacaea po-
 pulus tribus Hippothoontidis. Ἀνακαίνισις. Renovatio.
 dicitur etiam ἀνακαίνωσις, et ἀνακαινῶ, aptum accusativo.

Ἀνάκαιον· τὸ δεσμιωτήριον, εἰς ὃ κατετίθεντο τοὺς πονηροὺς δούλους καὶ τῶν ἀπελευθέρων τοὺς ἀφισταμένους. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμοῖνα περὶ ἐγγύης· Ἑρμοκράτην δὲ εἰς τὸ ἀνάκαιον ἐπέβαλε, φάσκων ἀπελευθέρων εἶναι, καὶ οὐ πρότερον ἀφῆκε 5 πρὶν ἢ δραχμὰς ἐπράξατο.

Ἀνακεκώφηκας. ἀνεπλήρωσας βοῆς, τὰς ἀκοὰς ἡμῶν κωφὰς εἰργάσω. Ἀριστοφάνης.

Ἀνάκεφαλοῦται. ἀναπληροῦται, ἀνακτεῖ. Καὶ Ἀνακεφαλαίωσις, ἡ ἐξ ἀρχῆς ἐρευνα, 10 Ἀναχωρηκότων. Ὁ δὲ ἐκτίησατο βιβλίων μυριάδας τρεῖς, καὶ τούτων σπουδαίων καὶ ἀναχωρηκότων. ἀντι τοῦ ἀποκρύφων. Λέγει δὲ περὶ Ἐπαφροδίτου τοῦ Χαιρωνέως.

Ἀναχευμένη. ἀνειμένη. κεχαυνομένη, ἀνεκῆ. 15 Ἀνάκειον. ὄρος. ἢ τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερόν. Ἀνακείσθαι. ἐπὶ ἀνδριάντων. Κατακείσθαι 186 δὲ καὶ κατακεκλίσθαι, ἐπὶ [τῆς] τραπέζης. Καὶ ἀνακείσθαι πολλάκις ἀντι τοῦ κατακείσθαι.

Ἀνάκειται σκώμμασιν· ἀνάκειται λοιδορῶσαι· ἀνάκειται πόρνοις, κίβοις, συμποσίοις. σημαίνει δὲ τὸ οἶον πρόσκειται ἰσχυρῶς.

Ἀνακηκεῖ. ἀναπιδῶ. Καὶ Ἀνακηκτεῖ.

Ἀνακηρύττω. αἰτιατικῆ.

Ἀνάκλησις. ἡ προσφωνήσις. Ἀνάκλησις δὲ διὰ τοῦ ἰ ἢ ἀνάπανσις.

Ἀνακλητικόν. μέλος σάλλιγγος ἀνακαλοῦσας τοὺς ἠαθόμεους εἰς πόλεμον. Καὶ Μάρκος Ἀντωνίου φησιν· Ἔσο ἀγαμένων τῷ ἀνακλητικόν ἐκ τοῦ βίου εὐλυτος, μῆτε ὄρκου δεόμενος μῆτε ἀνθρώπου τινὸς μάρτυρος.

Ἀνακλῖναι. ἀνοῖξαι. Ὀμηρος. οὕτως καὶ Ἡρόδοτος. Οἱ δὲ ἀνακλῖναι μὲν τὴν θύραν οὐ κατετόλησαν, οὐδ' εἴσω παρελθεῖν ἴχυσαν.

[Ἀνακλώμενον. τὸ ἀπηγούμενον. Ὡς ἐπὶ τοῦ Κυρίου Ῥωμανοῦ τοῦ μελωδοῦ· Σὺ γὰρ ὑπάρχεις τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον.]

[Ἀνακνώνται. κνήθονται, κατὰ ἰατρούς.]

1. Quae hic Suidas habet, potius referenda puto ad v. Ἀνακαῖον. Harpocratio enim et ipse Suidas supra scribunt carcerem vocari ἀνακαῖον: quod defendit Maussacus in Harpocratiōnem. Certe apud Xenophontem Hellenic. lib. V. p. 567. 568. carcer vocatur ἀνακαῖον, ut Porrus recte observavit. Apud Etymologum tamen etiam legas apud Boeotos carcerem vocari ἀνάκαιον. Quare haud temere quicquam mutandum censeo. Kust. Priora usque ad δούλους totidem litteris Schol. ad Demosth. I. in Soph. p. 1414. (p. 632. ed. Paris.) Hemst. in Isaei loco mox citato ἀνακαῖον reponit Pricaeus in Luc. XII. 59. Gaisf. 2. καὶ om. K. 3. Ἰσαῖος fragm. V. ed. Schöm. 4. Ἑρμοκράτην. τὸν ἀνάκαιον B. E. 6. Valckenaerius J. i. e. 4000 drachmas. 8. Ἀναχωρηκότας λέγει comparavit Gaisf. Porro ἀναχωρηκότας τὸλον τὸν ἐρημον καὶ ἡσυχον memorat Enst. in II. J. p. 493. 16. Plura Meursius de h. I. Athen. Attic. I. 7. Adde Schol. Luciani T. I. p. 119. Nescio an pro ὄρος reponendum ἀνάκειον ex Harpocratiōne. Gaisf. 17. Ἀνακείσθαι τὸ κατακείσθαι Lex. Seg. p. 26. Ἀνακείσθαι, ἐπὶ ἀνδριάντων. Καὶ] Haec excerpta sunt ex Athen. I. p. 23. ubi locus iste plenius sic legitur: Ἀνακείσθαι δὲ γαμιν ἐπὶ ἀνδριάντων· ὅθεν τοὺς ἐπὶ κατακειμένον χωρῶν μόνους τῆ ἡσυχίας ἀπέστανον. — Κατακείσθαι δὲ λέγεται καὶ κατακεκλίσθαι, ὡς ἐν Συμποσίοις Ἑρμοῖνον καὶ Πλάτων. Locum hunc Athenaei more suo descripsit Eustathius in Od. α. p. 1404. Huc etiam spectant verba illa Ammonii p. 15. Ἀνακείσθαι καὶ κατακείσθαι ἀντι τοῦ ἀνακείσθαι· ἀνακείσθαι μὲν γὰρ ὁ ἀνδριάντων, κατεκείσθαι δὲ ὁ κατακειμένος. Kust. 18. Ὁμίος τῆς cum Zon. p. 199. et gl. Κατακεκλίσθαι, ubi duo superiores versus repetuntur. 19. Vide Philem. p. 248. 3. δὲ om. B. et Zon. p. 200. 4. Ἀνακηκεῖ merito reiecit Ruhk. in Timaeum p. 30. Mox ἀνακηκεῖ B. E. ἀνακηκεῖ pertinet ad II. v. 703. 5. Accessit ex A. B. K. 6. Zon. p. 180. 8. ἀνακαλοῦσας τοὺς ἠαθ· εἰς πόλεμον, in quibus Kust. a Galakero monitus offendeat, om. Zon. p. 188. καλοῦσας E. 9. Μάρκος Ἀντωνίου lib. III. 5. 10. Ἔσο ἐπὶ ἀνακείσθαι negligenter sunt exhibitā: ἔσω Zon. qui ὡς add. ante μῆτε. Suidas nihil mutat in γ. Εὐλυτος. 13. Ὀμηροῦ II. ε. 7. 195. 14. ὅθεν οὕτως om. A. Zon. p. 200. Ἡρόδοτος.] In vita Homeri, quae sub Herodoti nomine circumferretur, (c. 33.) verbum ἀνακλίσθαι pro ἀνακείσθαι accipitur in illo versu, Ἄλλο ἀνακλίσθαι θεοῖσι πολλοῖσι τὸ ἐσθίουσι. Kust. Herodoti locum voluit cum quibus V. 16. 14. ὁδὲ ἐξέδουσαν E. Zon. 15. ἰσχυρῶς A. B. E. pp. λαχίσαν B. 16. Gl. A.

3. Habet in marg. Inde ab ὅς ἐπὶ τοῦ delevit E. m. s. κυρὸν B. pro κυρίου. Deinde x. ὅς A. „Eam designari puto de quo Fabricius Bibl. Gr. T. X. p. 157. Romanus Diaconus Emeseus, circa A. C. 500. clarus, quamplurimorum contactorum sive parvorum συμμάχων auctor celeberrimus.” Gaisf. 19. Gl. in A. mg. Ἀνακλώνται.] Sic omnes libri editi. Sed legendum est ἀνακλώνται, ut in [A. et] codice Vaticano scriptum esse Pearsonus notavit. Kust.

Ἀνάκαιον. Carcer, in quem coniciebant servos malos et libertos ingratos. Isaens in oratione contra Hermonem de sponcione: *Hermocratem autem in carcerein coniecit, dicens ἵνα μὴ εἶθε ἰβέρτου μου, nec prius eum dimisit, quam ἵνα τὰς δραχμὰς ἀπὸ ἐμοῦ ἐξεγίσσετ.* Ἀνακεκώφηκας. *ἴσθησθε νόστιμα clamore complavisti et obtudisti.* Aristophanes: *Ἀνακεφαλαίωται.* Replet, summatum repetit. Et *Ἀναχωρηκότων.* Ille myriadas tres librorum, eorumque praestitum et reconditorum sibi comparavit. Sermo de Epaphrodito Chaeroneus. *Ἀναχευμένη.* Remissa, soluta, laxata. *Ἀνάκειον.* Auaceum, mons. vel Castoris et Pollucis templum. *Ἀνακείσθαι.* Dicitur de statulis dedicatis. *Κατακείσθαι* vero sive *κατακεκλίσθαι* significat mensae accumbere.

Saepe tamen ἀνακείσθαι pro κατακείσθαι ponitur. Ἀνάκειται σκώμμ. Indulget cavillis, conviciis, maseulis amoribus, tessericis, comprostationibus. Ubi verbum significat, valde deditus est. Ἀνακηκεῖ sive ἀνακηκτεῖ. Exiit. Ἀνακηκτεῖτω. Accusativus apertus. Ἀνάκλησις. Allocutio. Ἀνάκλησις vero per ἰ accubitus. Ἀνακλητικόν. Cantus in bac revocantis ignavos in proelium. Marcus Antoninus: *Clasiticum quod ex vita te revocabit, ita expecta, ut qui paratus sis discedere, neque iuristurandi neque ullius hominis testimonio indigens.* Ἀνακλῖναι. Aperire: apud Homerum. sic etiam Herodotus: *Ἴθι vero fores aperire non ausi, neque ingredi sustinuerunt.* [Ἀνακλώμενον. Sonus repercusus. Ut domini Romani Poetae illud: Tu enim es lumen inaccessum.] [Ἀνακνώνται. Scalpuntur. Extat in usu medicorum.]

Ἀνακογχυλιάσαι. ἀναγαγαρίσασθαι.
 Ἀνακομιδῆ. ἀναγωγή, ἐπάνοδος, ἀναφορά.
 Ἀνακομῶ. τὸ ἀναφύω.
 Ἀνακῶς παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς, ἢ βασιλικῶς. Καὶ Ἀνακῶς ἔχειν, φρον-
 τίζειν. Προειρημένον τούτοις, ὅπως ἀνακῶς ἔξου-
 σιν, εἴ τι ἐκ τῶν πολεμίων κατὰ τὸ ἀφανέστατον
 πειράζοιτο.
 Ἀνακωχεύει. παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ ἀνασειράζει.
 ἀνακωχεύειν δὲ κυρίως λέγεται, ὅταν χειμῶνος ὄν-
 τος ἐν πελάγει στείλαντες τὰ ἄρμενα σαλεύωσιν αὐ-
 τόθι, μὴ διαμαχόμενοι τῷ πνεύματι. μεταφορικῶς
 οὖν ἐπὶ τοῦ ἄρματος εἶρηκεν, ὅτι οὐ διημιλλήσατο,
 ἀλλ' ἀφῆκε τὸν τῶν ἵππων κλύδωνα, καὶ ἤρέμα
 ἤλανεν.
 Ἀνακωχῆ. ἀνάπαυσις, ἢ εἰρήνη πρὸςκαιρος
 πόλεμον ὠδίνουσα.

Ἀνακωχῆς. ἀναπαύσεως, ἐνδόσεως, τῆς πρὸς
 μικρὸν ἐν πολέμῳ εἰρήνης. Ἀνακωχῆ δὲ εἶρηται
 παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν.

Ἀνακράτος. ἐπίρρημα. μετὰ πάσης σπου-
 5 δῆς. Οἱ δὲ ἔφρευγον ἀνακράτος.

Ἀνακρέων. Τῆσιος, λυρικός, Σκυθίνου υἱός·
 οἱ δὲ Εὐμήλου, οἱ δὲ Παρθενίου, οἱ δὲ Ἀριστοκρί-
 του ἐδόξασαν. Ἐγραψεν Ἐλεγεία καὶ Ἰάμβους, ἴαδι
 πάντα διαλέκτῳ. Γέγονε κατὰ Πολυκράτην τὸν Σά-
 10 μου τύραννον, Ὀλυμπιάδι νβ'. οἱ δὲ ἐπὶ Κύρου καὶ
 Καμβύσου τάττουσιν αὐτὸν κατὰ τὴν νέ' Ὀλυμπιάδα.
 Ἐκπεσὼν δὲ Τέω διὰ τὴν Ἰστιαίου ἐπανάστασιν
 ἔκησεν Ἀβδηρα ἐν Θράκη. βίος δὲ ἦν αὐτῷ πρὸς
 ἔρωτας παίδων καὶ γυναικῶν καὶ ἰδίας. καὶ συν-
 15 γράψε παροινία τε μέλη καὶ ἰάμβους καὶ τὰ καλού-
 μενα Ἀνακρεόντεια.

Ἀνάκρισις. ἐξέτασις, ὑφ' ἐκάστης ἀρχῆς γι-

1. Vocis ἀνακογχυλιάζω legitur apud Aristoph. Vespis 587. ubi scholiasta eam exponit per κωλύω. Apud Hesychium legimus, Ἀνακογχυλιάσαι, ἀναγαγαρίσασθαι. Küst. Glossa Platonica: vide Ruhnk. in Tim. p. 34. Lege cum Zon. p. 201. aliisque ἀναγαγαρίσασθαι. 2. Lex. Seg. p. 391. om: ἀναγορά, Zon. p. 182. etiam ἀναγωγή. Post h. v. A. marg. ἀνακόπιω. αἰτιατικῆ. Mox sequentibus, Ἀνακοί. οἱ ἀνάσκοιοι. παρὰ τὸ ἀνάσσω, ἀνακός· ὡς κλάσσω, φυλακός: ex Etym. M. p. 96. interpolata. Delevi cum A. B. E. et optimo libro Zou. p. 167. 4. παρὰ Ἡροδότῳ l. 24. VIII, 109. Attigit Eustath. in Il. d. p. 21. et in Od. d. p. 1425. his verbis: ἔστιν ἐν γρήσει τὸ ἀνακός, ἀντὶ τοῦ φροντιστικῶς, ἐπιμελῶς, πεφυλαγμένως. Ἡρόδοτος· Καὶ τις οἴκῃν τε ἀναπλασάσθαι καὶ σποράς ἀνακῶς ἔχεται. Vide Lex. Seg. p. 391. Zon. p. 226. quaeque collegit Piers. in Moer. p. 43. Ἡροδότου A. 6. ἔξωσιν A. 7. Malim ἀγανέστερον. 9. Ἀνακωχεύει et mox ἀνασειράζει Gaisf. cum A. pro Ἀνακωχεύειν et ἀνασειράζειν. Post ἀνασειράζει inserunt A. B. E. Med. καὶ ἀνακωχεύειν τὸ ἐν πελάγει χειμῶνος ὄντος στήσαντας (στελλαντας B. E. στελλαντας M. στελλαντος Ald. συστειλαντος Phavor. Ecl. p. 106.) τὰ ὀθόνια σαλεύειν: quae extant in Etym. M. p. 96. cf. v. Ἀνακώχουον. Ceterum integram hanc annotationem praebuit Schol. Soph. Electr. 732. Priora Zon. p. 201. Hesychius et Lex. Seg. p. 391. 11. σαλεύουσιν] σαλεύωσιν A. B. E. Zou. 16. Ἀνακωχῆ] Spectat ad Thucyd. I, 40. ubi v. Schol. 1. Thucyd. IV, 117. Aliud exemplum praestat v. Ψυχάζειν. 2. τῷ ante πολέμῳ om. A. B. E. cum Lex. Seg. p. 391. retinet Zon. p. 182. 4. Hesychius ἀνά κρατός videtur reperisse. 5. Οἱ δὲ ἔφρευγον ἀνακράτος Procopii verba de Bello Pers. II, 25. p. 151. Cf. v. Ἀγκράτος. 6. Eudocia p. 60. Ἀνακρέων Τῆσιος, λυρικός. ἔγραψεν Ἐλεγεία καὶ ἰάμβους, ἴαδι πάντα διαλέκτῳ, ἦτοι παροινία μέλη, καὶ τὰ καλούμενα Ἀνακρεόντεια. Σκυθίνου ἢ Παρθενίου υἱός Schol. Plat. p. 312. 7. Ἀριστοκράτου αὐτὸν ἐδόξασαν E. 8. Ἐλεγείαν A. Mox πάντες B. 10. δὲ post γέγονε E. Ὀλυμπιάδι νβ'] Eusebius in Chronico Anacreontem ad Olymp. LXII. refert: quod si sequimur, scribendum hic erit Ὀλυμπιάδι εβ'. Küst. Gaisf. affert Clintoni Fast. Hellen. a. 531. Idem Suidam vituperat, qui sequentibus οἱ δὲ ἐπὶ Κύρου καὶ Καμβ. auctores diversos memoret, cum Polycratem, Cyrum et Cambysem aequales fuisse constet. 11. τίσσουσιν E. et B pr. τὴν κέ] Manifestus hic est contra chronologiam error; qui tamen non tam Suidae quam Hibrariis tribuendus videtur, a quibus notas numerorum in veterum scriptis saepissime corruptas esse constat. Facilis est autem ἐμαρτυρηματος huius emendatio, quoniam Suidas hic addit Anacreontem secundum nonnullos sub Cyro et Cambyse vixisse. Constat enim Cyrum occisum fuisse Olymp. LXII. et Cambysen eadem Olymp. ei successisse: quo proinde tempore et ante Anacreontem floruisse necesse est. Küst. εβ' restituit Faber in Anacr. p. 112. ηε' A. unde νε' fecit Gaisf. post Clintonum. 12. Τέω] τῷω inter versus B. τηου E. Repetita haec in v. Τέω. 13. Ἀβδηρα B. E. 14. παίδων] Smerdiae, Cleobull, Bathylli nomina profert Reinesius, v. testimonia vet. in ed. Fisch. p. LV. sqq. 16. Ἀνακρεόντεια A. 17. Ex Harpocratone: cf. infra v. Ἀκῆς ἀνάκρισις. εφ' ἐκάστης Mod.

Ἀνακογχυλιάσαι. Os colluere. Ἀνακομιδῆ. Reductio, reductus, receptio. Ἀνακομῶ. Refloresco. Ἀνακῶς. Apud Herodotum significat, diligenter, cante, vel regie. Et Ἀνακῶς ἔχειν, diligenter curare. Cum his edictum esset, ut diligenter sibi caverent, si forte hostes occultas insidias molirentur. Ἀνακωχεύει: apud Sophoclem significat restituere. Proprie autem dicitur de nautis, qui inter tempestatem velis contractis navem in malo fluctuante sinunt, ventis repugnare nolentes. per translationem igitur poeta de curru dixit, quod ille cursu non contendit, sed equorum tumultu relicto lente succedebat. Ἀνακωχῆ. Induciae, vel pax subita in bellum eruptura. Ἀνακωχῆς. Cessationis, remissionis, pacis ad exiguum tempus in bello durantis.

Vocis autem notatio ab eo quod est ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν. Ἀνακράτος. Adverbium. Totis viribus. Illi vero totis viribus fugiebant. Ἀνακρέων. Anacreon, Teius lyricus, Scythini filius, vel ut alii tradunt Eumeli, vel ut alii Parthenii, vel ut alii Aristocriti. Scripsit Elegias et Iambos: omnino usus Ionica dialecto. Vixit tempore Polycratidis, qui Sami tyrannus fuit, Olympiade LXII. alii vero Cyri et Cambysae temporibus cum vixisse ponunt, Olympiade LII. Is cum Teo pulsus esset per Histiaei seditionem, Abdera commigravit, urbem Thraciae. Per totam vitam puerorum et feminarum amoribus odisque pangendis studuit. scripsit etiam carmina convivalia, item iambos quaeque vocantur Anacreontica. Ἀνάκρισις. Inquisitio, quam singuli magistra-

νομένη πρὸ τῶν δικῶν περὶ τῶν συντεινόντων εἰς τὸν ἀγῶνα. ἐξετάζουσι δὲ καὶ εἰ ὄλως εἰσάγειν χρὴ ταύτας.

Ἀνακρίνω. αἰτιατικῇ.

Ἀνακροτῆσαι. ἔπαινεσαι, ὑμῆσαι. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος πάντας ἐκέλευσεν ἀνακροτῆσαι, τῆς εὐτραπέλειας ἀποδεχόμενος αὐτόν.

Ἀνακροῦμέθεα. ὄλον ἀναπροσιμαζόμεθα.

Ἀνακρούσασθαι. ἐπὶ ναυμαχίας τὸ συμβάλειν καὶ πάλιν ἀναδύεσθαι.

Ἀνακτᾶσθαι. Θουκυδίδης. ἀντὶ τοῦ θεραπεύειν. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ τὸ προαπολωλὸς αὐθις κτῆσασθαι καὶ ἀπολαβεῖν.

Ἀνακτες. οἱ θεοί. καὶ Ἀνάκτορα, τὰ ἱερά.

Ἀνακτες καὶ Ἀνασσαί. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυπρίων Πολιτείᾳ φησὶ· Καλοῦνται δὲ οἱ μὲν υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως Ἀνακτες, αἱ δὲ ἀδελφαί

καὶ γυναῖκες Ἀνασσαί. Καὶ Ἀνάκτορα, τὰ ἱερά. Καὶ Ἀνακτορίαν, δεσποτείαν. Καὶ Ἀνακτόριον, ἱερόν. Καὶ Ἀνακτόρων, ἱερατειῶν.

Ἀνακοινώσασθαι καὶ Ἀνακοινῶσαι, ἄμφω λέγουσι. Ἐξνοφῶν δὲ καὶ Ἀνεξυνοῦτο εἴρηκεν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς.

[Ἀνακυνδάρραξος. βασιλεὺς Νίνου Περσικῆς χώρας.]

Ἀνακυκλήϊον. τὸν ὄρθον.

10 Ἀναλαβεῖν. ἐνθυμηθῆναι. Μηδ' εἰς ἐσχάτην ἀναλαβεῖν ἐλπίδα, μήποτε διὰ ταύτης πολέμιος ἐπ' αὐτοὺς ἀναβῆ στρατός.

Ἀναλαμβάνειν. αἰτιατικῇ, ἐπὶ τοῦ ἀνέχειν.

Ὅτι ἔμαλε τοῖς φιλοσόφοις καὶ τοῦ κοσμίως ἀναλαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα, καὶ τοὺς μὴ τοῦτο ποιοῦντας ἔσκαπτον. Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· Πάντα δυναμένους ὀξείως τε καὶ τορῶς διακονεῖν, ἀναλαβέσθαι

3. ταύτας om. MS. Vat. 375. a Bastio coll. 4. Om. Küst. 5. Locus Iosephi A. I. XII, 4, 9. repetitus in v. *Εὐτραπέλεια*. ἐκέλευεν Zon. p. 200. 6. Ἀνακροῦμέθεα Plato Philebi p. 13. D. Miram vocem ἀναπροσιμαζόμεναι Zonaras agnoscit. 9. Vide v. Ἐπικροῦσαι et Ἰκροῦντο, coll. Duk. in Thucyd. VII, 36. et Valck. in Herod. VIII, 84. Hac revocandum Θουκυδίδης, quod continuam in glossam irrepsit. 11. Ἀνακτᾶσθαι] Αἰτιατικῇ subiecit Gaisf. ex A. ignoratum Zon. p. 200. Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ θεραπεύειν] Sic Polybius III, 60. 87. Xenoph. K. II, ζ'. p. 539. quem locum respexit fortasse Suidas. Ad finem ponendum est [cum Zon.] nomen Θουκυδίδης. Burn. Aptiora dedit Lennep. in Phalar. p. 20. sq. 13. ἀπολαβεῖν] ἀπολαβεῖν B. E. 14. Haec cum Schol. Aristoph. Av. 782. 15. Ex Harpocrate Pal. Sed Aristotelem in observatione tam pertractata (vide vel Musgr. in Soph. Oed. R. 85.) appellari potuisse miramur, nisi de rationibus Cypriorum ἀνάκτων accusate nobis constaret ex Athen. VI. p. 256. A. sive Eustathio in Il. v. p. 947. 16. μὲν om. A. 1. Post τὰ ἱερά δελεῖν ἢ τὰ βασίλεια, quae Zon. p. 188. retinet, cum A. B. E. Cf. Solan. in Luciani Tim. 23. et intpp. Herodoti IX. 65. addito Lobeck. Aglaoph. p. 60. 2. V. Apollonii Lex. p. 132. Zon. p. 180. et intpp. Hesychii v. Ἀνακτορίοι. 3. Ἀνακτορῶν Küst. cum Porto legebat. Sed obstat Lex. Seg. p. 391. Ἀνακτορῶν, ἱερῶν ἢ ἱερατειῶν E. 5. Ἀνεξυνοῦτο] Vide infra v. Ἀνεξυνοῦτο. Ceterum Gaisf. tacite vetustam scripturam ἀνεξυνοῦτο mutavit. 6. Ἑλληνικαῖς L, 1, 30. 7. Ἀνακυνδάρραξος] Hanc gl. A. habet in marg. et statim ante eam Ἀνακύντω. Γενικῇ. Irrepsit ex v. Σαρδαναπίλους. Gaisf. 9. Cogitant de hac voce eiusque interpretatione acutiores. Mihi enim nunc nihil in mentem venit; nisi quod apud Hesychium legebatur, Ἀνακύνται, ἄρθρον: quae tamen glossa non minus illustratione indiget quam ipse Suidas hoc loco. Küst. τὸ ὄρθον Zonaras p. 167. MS. Par. 2561. et E. Abreschius in Obsa. Misc. V. p. 93. „legerem ἀνακύνται, εἰς τὸ ὄρθον στήσον, sive quoque ἄρθρον. Ientio videbatur legendum ἀνακύνκλον.“ „Legendum opinor, Ἀνακύνκλον, τὸν οὐρανόν. Respexit Sophocles Philoct. 813. εἰ τὸν ἄμφω λευκοῖς κύκλον; Hesychius pelus corruptit. Sed fort. recte Hesychius Ἀνακύνκλει. ἄρθρον, ut respexerit Eurip. Orast. 231. ut Abreschius monuit.“ Tour. MS. Haec si referuntur ad Aristoph. Av. 1366. coniectare licet: Ἀνακύνκλον. τὸν δι-σπασμόν. 11. μήποτε] μήτε B. E. Verborum neque sensus omnino perspicuus nec dictio proba: non enim habemus quomodo vs. scripte taceatur. Nihil lavat Zon. p. 201. 13. αἰτιατικῇ om. vulg. Mox ἀμπέχειν H. Steph. Thes. II. p. 560. A. probante Schweighäusero. Sed probandum ἀνέχειν, ut ἀναλαμβάνειν significare dicatur aut vires recuperare (v. Dorvill. in Charit. p. 342.) aut reprimeret, v. Ast. in Pl. Legg. p. 193. 14. Ὅτι add. A. ἐμῆλλε omnes ante Küst., qui secutus est Athenaei fidem L. p. 21. B. unde Suidas haec cum continuis descripsit. 16. Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ om. B. habet E. marg. Ista cum dicto Platoni irrepsit in glossam Ἐπιδειξιλευθέρως. Locus Platonis in Theaeteto p. 175. E. haud paulo rectius sic perscriptus: τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα δυναμένους τορῶς τε καὶ ὀξείως διακονεῖν, ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ ἐπισταμένου ἐπιδείξια ἐλευθέρως, οὐδὲ γ' ἁρμονίαν λόγων λαβόντος ὀρθῶς ὑμῆσαι θιῶν τε καὶ ἀνδρῶν εὐδαιμόνων βλον ἀληθῆ. 17. τορῶς] στερεῶς E pr. ἀναλαβέσθαι] Lege ἀναβάλλεσθαι, ut apud Platonem. Significat hic autem ἀναβάλλεσθαι vestibus indui; quo sensu vox ista Aiacis propria est, ut docet ipse Suidas supra v. Ἀναβάλλει. Küst.

ius faciunt ante iudicia de rebus ad item pertinentibus. inquirunt etiam, an omnino causa sit in iudicium introducenda. Ἀνακροτῆσαι. Plausu comprobare, celebrare. Tunc Ptolemaeus omnes plaudere iussit, urbanitatem eius probans. Ἀνακροῦσασθαι. Canendi initium facimus. Ἀνακροῦσασθαι. De navali proelio dictum, ut sit, pugnam commutare retroque cedere. Ἀνακτᾶσθαι. Idque sanare apud Thucydidem. Significat etiam, rem prius amissam recuperare et in integrum restituere. Ἀνακτες. Dii. Et Ἀνάκτορα, templa. Ἀνακτες. Reges. Et Ἀνασσαί, reginae. Aristoteles in Cypriorum Republica: Filii autem et fratres regis vocantur ἀνακτες, sorores vero et Suidae Lex. Vol. I.

upores ἄνασσαί. Et Ἀνάκτορα, templa. Et Ἀνακτορίαν, regiam potestatem. Et Ἀνακτόριον, templum. Et Ἀνακτορῶν, sacerdotiorum. Ἀνακοινώσασθαι et Ἀνακοινῶσαι, perinde dicuntur. Xenophon in Hellenicis dixit etiam ἀνεξυνοῦντο. [Ἀνακυνδάρραξος. Rex fuit Nini, urbis Persicae.] Ἀνακυκλήϊον. Rectum. Ἀναλαβεῖν. In animum inducere. Neque enim novissimam animo suscipere. fore ut hostilis exercitus per hanc viam ipsos aggrediat. Ἀναλαμβάνειν. Se recipere: aptum accusativo. Philosophis curae erat, vestem etiam decenter componere, quique hoc negligerent, eos deridebant. Plato in Theaeteto: Qui prompte quidem et alacriter norit obire ministeria, dextre tamen et

δ' οὐκ ἐπισταμένους ἐπιδειξιλευθέρως, οὐδὲ ἁρ-
μονίαν λόγων λαβόντας ἵπαντῆσαι θεόν. Ἄλεξις δὲ
φρῆσι περὶ ἐσθῆτος οὕτως·

Ἐν γὰρ νομίζω τοῦτο τῶν ἀνελευθέρων
εἶναι, τὸ βαδίζειν ἀβήθους ἐν ταῖς ὁδοῖς,
ἐξὸν καλῶς. οὐ μῆτε πράττεται τέλος,
μηδὲν γὰρ ἡμᾶς, μῆτε δι' ἐτέρων λαβεῖν
τιμὴν δόντας, φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοις
δόξης τιν' ὄγκον, τοῖς δ' ὀρῶσιν ἡδονήν,
κόσμον δὲ τῷ βίῳ· τὸ τοιοῦτον γέρας

τίς οὐκ ἂν ἀπὸ κτήτο, φάσκων νοῦν ἔχειν;
Ἀναλαμβάνειν. ἀντὶ τοῦ ἀνακᾶσθαι. Ἀπ-
πιανός· Τότε δὲ ἔθει τις δρόμῳ, δηλώσιν τῷ Πέρ-
ση λουομένῳ καὶ τὸ σῶμα ἀναλαμβάνοντι. ὁ δὲ ἐξή-
λατο τοῦ ὕδατος, βῶν ὅτι ἐαλώκοι πρὸ τῆς μάχης.

Ἀναλγησιον. Ἀναλγησία. ἀναισθησία.
Ἀνάληγτος, καὶ δυσανάλητος, παρὰ Σοφο-
κλεῖ. τουτέστι δυσμετάκλαστος, ἀναλγής, ἀπαθής,
ἀνηλεής, σκληρός.

Δυσανάλητος γὰρ ἂν
εἶην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἔδραν.

Καὶ Ἀναλήγτως, ἀναισθητῶς, ἀπίνως. Καὶ Ἀνα-
λήγτων, ἀσυμπαθῶν, ἢ τῶν μηδ' ὅλως ἀλγούντων
ἐπὶ τινι, ἢ πολυαλήγτων, τῶν εἰς πολλὰ ἄχρῃ ἡμῶς
ἐκτεβληκῶτων. Σοφοκλῆς·

Ῥοιοὶ ἀναλήγτων
δισσῶν ἐθρόησας ἄναυδον
ἔργον Ἀτρείδων τῆδ' ἄχει.

τουτέστι, τῇ παροῦσῃ συμφορᾷ.

Ἀναλέγεται. αἰτιατικῇ. ἀναμηγβόλως ἔχει.
ἐννοεῖται. Εἰ μὲν τις ἀναλέγεται τοῦτο, ὅτι κρα-
τήσομεν ἐξ ἐφόδου τῶν πολεμίων.

Ἀναλεξάμενος. ἀναγνούς, νοήσας. Ὁ δὲ
ἀναλεξάμενος τὴν ἐπιστολήν. Καὶ Ἀναλεξαμένων,
ἑαυτοὺς συναγαγόντων. Μόλις δὲ τῶν Καρχηδο-
νίων ἀπὸ τῆς καταπλήξεως ἀναλεξαμένων, μόνος ὁ
Βλάνων καλούμενος οἰκείαν τῆς περιστάσεως φω-
νὴν προέμενος εἶπε. Καὶ αὐθις· Καὶ τὸ τοῦ Ἀλε-
ξάνδρου μνημεῖον συνέκλεισεν, ἵνα μηδεὶς ἔτι μῆτε
τὸ τοῦτου σῶμα ἴδῃ, μῆτε τὰ ἐν ἐκείνοις γεγραμ-
μένα ἀναλέξηται.

1. ἐπιδειξιλευθέρως Nbrl, natum ex Athenaei scriptura ἐπιδέξει' ἑλευθέρως. οὐδὲ γὰρ ἁρμονίαν] γὰρ om. A. E. cum Athenaeo,

abest item ab loco posteriore. L. οἰδέ γ'. 2. θεῶν] θεόν A. B. 3. ἐν E. 3. περὶ ἐσθῆτος pravum additamentum. 6. ἐξ ὧν
καλῶς] Paris. apud Küst. ἐξὸν καλῶς, quam lectionem praeciperat Casaubonus in Athenaeum. οὐ μῆποτε πράττεται τέλος] Casaubonus: — Οὐ μῆποτε πράττεται τέλος Ἡμᾶς τε μηδὲν δόντας ἐτέρῳ δεῖ λαβεῖν· φέρει δὲ τοῦτο τοῖσι χρωμένοισιν εὐ. Küsterus leviter ab vestigiis Suidae recessurus locum sic constituit: — Οὐ μῆποτε πράττεται τέλος Μηδὲν τις ἡμᾶς, μῆτε παρ' ἐτέ-
ρων λαβεῖν δόντας τι δεῖ· φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοις κτλ. Dobracus in Aristoph. Plut. 256. οὐ μῆποτε πράττει' ἂν τέλος
Μηδεὶς ἂν ἡμᾶς, μῆτε τιμὴν δόντα δεῖ ἑτέρῳ λαβεῖν. Sed τιμὴν δίδοντας· τοῖς δὲ γ. φ. Tourp. MS. οὐ μῆποτε recepimus ex Ath.
μῆτε A. B. E. Ceterum γέροι — βίῳ maiore distinctione comprehendebantur. 10. τοιοῦτο γέρας A. 11. αὐτῷ Tourp. MS.
ἴμῳ αὐτῷ cum Ath. 12. Ἀναλαμβάνειν] Photio Bibl. p. 204. id. obtrudebat Tourp. MS., ubi legitur τὸν ἀκροατὴν — διαλαμ-
βάνων ταύτη καὶ ἀναπαύων καὶ ἀναπύμενος. Ἀππιανός] T. L. p. 529. Schweigh. 13. δρόμον B. E. 14. ἐξήλατο A. B.
Med. ἐαλώκει B. E. 16. Ἀναλγησιον deletit Küsternus. Id si recte se habet, certe iungendum glossae continuae. Mox
Ἀναλγησία apud Demosth. de Cor. p. 237, 12. extare monuit Gaisf. In Lex. Seg. p. 391, 14. ordo verborum invertendus videtur.
17. παρὰ Σοφοκλεῖ Oed. R. 12. cuius Scholiastam (ubi legendum, ἴσα τῷ ἀνάληγτος καὶ σκληρός) Suidas descripsit. 18. δυσ-
μετάκλαστος] δυσμετάκλαστος Schol. δυσμετάκλαστος A. Mox ἀπειθής E. 20. δυσανάλητος] „lectionibus ut videtur duabus in
unam conlatis." Porson. Adv. p. 162. ἂν et οὐ om. A.

1. Ἀναλήγτως] Lex. Seg. p. 391. Est Soph. Aiac. 1333. 2. ἢ τῶν] ἦτοι τῶν E. 4. ἐμβεβληκῶτων vulg. πολλαχῇ A. B. E. Edd.
vett. Σοφοκλῆς Aiac. 946. 6. δυσσῶν ἐθροήσας A. ἄναυδον γ' Ἀτρείδων ἔργον Küsteri commentum; ἀναυδον ἔργον
Ἀτρείδων A. Lege vero Ἀτρείδων. 10. αἰτιατικῇ ignorat Zou. p. 201. ἔχειν A. Cf. Etym. M. p. 98. 13. Ἀναλεξά-
μενος] Vide Hemsterhus. in Luciani Dial. Marin. V, 2. et Boisson. in Eunap. p. 145. Accedit Zou. p. 201. 15. Verba Dio-
dori in Excerptis Legg. c. 27. ed. Wessel. T. II. p. 627. Idem fragmentum olim repetebatur in v. Βλάνων. 16. ἀναλεξαμένων]
In Exc. Diod. ἀναλεξαμένων, cui lectionem Suidae praetulit Küst. 18. Locus integre sub v. Στεβῆρος. εἰς ante τὸ vulg., ad-
ditum ab ed. Bas. Lege τῷ τοῦ Ἀ. μνημεῖον.

liberali ratione vestem componere nesciat, neque harmonia car-
minum ex cultis deum laudibus excipere. Alexis vero de habitu
sic loquitur: Hoc unum existimo hominum illiberalium pro-
prium esse, negligenter in viis incedere, cum liceat compositae.
Nam quae res talis est ut ab nobis nemo rectigal eius causam
exigat, neque necesse sit id ab aliis redimere pretio dato, cum
hoc recte utentibus gloriae quandam dignitatem afferat, spe-
ctantibus voluptatem, vitae ornamentum: tantum decus quis
est quin sibi quaerat, qui quidem sana mente se praeditum
dicat? Ἀναλαμβάνειν. Recuperare. Appianus: Tunc
festinus quidam accurrat, rem indicaturus Persae se la-
vanti et corpus reficienti. Ille cum ex aqua prosilivisset,
exclamavit se ante pugnam esse captum. Ἀναλγησιον.
Ἀναλγησια. Stapor. Ἀνάληγτος, et δυσανάλητος,
apud Sophoclem significat eum, qui commiseratione haud facile
suscipitur, qui doloris expertus est, neque cedit affectibus, cru-

delem, durum. Crudelis sane essem, si vos tam supplices
non commiserarer. Et Ἀναλήγτως, sine doloris sensu, prae-
ter molestiam. Et Ἀναλήγτων, crudellum, vel qui nulla mise-
ratione tanguntur, vel qui multorum dolorum auctores nobis fue-
runt, et in molestias nos conicerunt. Sophocles: Hei mihi!
geminarum Atridarum, ad aliena mala rigidorum, infan-
dam hac in calamitate mihi memorasti facinus. Ἀναλέ-
γεται. Aptum accusativo: certum habet, secum volutat. Si
quis hoc secum rejuliet, nos hostem primo impetu supera-
turos esse. Ἀναλεξάμενος. Qui legit, qui intellexit.
Ille cum legisset epistolam. Et Ἀναλεξαμένων, qui se recol-
legerunt. Cum autem Carthaginienses ex illo favore eis se
recollegissent, unus homo, qui Blano vocabatur, conve-
nientem illi calamitatis rocem hanc emisit. Et alibi: Et in
Alexandri monumento libros conclusit, ut nullus amplius ne-
que huius corpus videret, nec quae illis continebantur legeret.

Ἀνάλημμα. ὄψωμα, στήριγμα. Κατανοήσας τὸ βάρος τῶν ἀναλημμάτων, καὶ ὡς ἀδύνατόν ἐστι σαλευσαι τὰ τεῖχη, ἐκ χειρὸς τὴν μάχην ἐποίησεν.

Ἀναλήψεσθαι. αἰτιατικῆ. ἀνακτήσασθαι. Ὁ δὲ ἔλεγεν ἀναλήψεσθαι τὸ παρὸν πταῖσμα ταῖς εἰς τὸ μέλλον ἀρεταῖς.

Ἀνάληψις. ἀνάδηψις. Σπουδὴν ἐποιεῖτο ὑπὲρ ἀναλήψεως καὶ θεραπείας τῶν ἀνδρῶν, οὐχ ἦπτον δὲ καὶ τῶν ἵππων.

Ἀναλιβόζωρα. ὄνομα τόπου.

Ἀναλίσκειν, καὶ ἀναλοῦν, ἐκατέρως. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

Χαίρω γὰρ φειδόμενος ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ, πάλιν τ' ἀναλῶν, ἦνικ' ἂν τοῦτου δέη.

Λαιταλεῦσιν.

Εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα καὶ τὰ τεῖχη.

Ἐν δὲ τῷ παρεληλυθότι καὶ διὰ τοῦ ἧ ἀδιαφόρως ὅλον ἀνήλισκον καὶ ἀνάλισκον. Καὶ αὐθις.

Εἰς οἷ' ἀνάλον οἱ πρὸ τοῦ τὰ χρήματα.

Ἀναλις. ἀδύνατος, ἀσθενής. Οὐ γὰρ μόνον

ὁ μέγας κίνδυνος ἀναλκῶν οὐ φάτα λαμβάνει, ὡς λέγει Πίνδαρος, ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας ἀνὴρ οὐδένα μικρὸν ἀγῶνα προσίεται, ἀλλ' ὅπου φηγάδες ἄλλοι δι' ἀνανδρίαν ἀποδιδράσκουσι, ἐνταῦθα καταβαίνει παραβαλλόμενος. Καὶ αὐθις ἡ τραγωδία φησὶ περὶ Αἰγίσθου.

Ὁ πάντ' ἀναλις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη, ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.

συνεργούσης γὰρ τῆς Κλυταιμνήστρας ἀνεῖλε τὸν Ἀγαμέμνονα.

Ἀναλογεῖον. ἐν ᾧ τίθενται τὰ βιβλία.

Ἀνάλογον. ἀναλόγου ὀρισμός ἐστιν οὗτος. ἀνάλογον ἔχει μεγέθη πρὸς ἄλληλα, ὡν ἡ αὐτὴ ἀνθυφαίρεσις. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης τὴν ἀνθυφαίρεσιν ἀν-

15 ταναίρεσιν εἴρηκεν. τὰ δ' ἀνάλογον ἔχοντα πρὸς ἄλληλα καὶ ἰσῶς ἔχειν πρὸς ἄλληλα λέγεται. Ἀνάλογον δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως. [Καὶ αὐθις. Οἱ δὲ στρατιῶται γενναῖοι ὀφθῆναι καὶ τῷ ἴσῳ ἀξιώματι ἀνα-

20 λογοῦντες.] Καὶ ἀναλόγως, ἴσως. Καὶ Ἀναλογώτερον, τὸ ὑψηλότερον, τὸ σοφώτερον, τὸ ἀναλογικώτερον.

1. Ἀνάλημμα] Ἀνάλημματα ἐπιγρά. Dionys. Hal. A. R. III. p. 192. 38. 40. Beros. in Euseb. Chr. I. p. 49. 2. Diodor. Sic. XVII. 71. Hecataei. Ubi quaedam Wesselingius addit; Ioseph. p. 538. afort Toupius. Glossam Lex. Seg. p. 391. totum locum Zon. p. 188. præstānt. Fragmentum ad Polybiam refert Valesius. 2. βάρος] ὕψος E pr. 4. ἦγον ἀνακλήσεσθαι] Delevit Gaisf. ἦγον cum A. B. E. ἀνακλήσεσθαι reposuit cum A. et Zon. p. 201. qui nescit αἰτιατικῆ. 5. Λοκὸς Iosephi. ἔε. B. I. V. 3. 4. quæde constat certo τὰ δὲ (sc. τὰγματα) ἔλεγεν legendum esse. 7. Verba Polybii III. 87. Pleraque Zon. p. 180. 10. Ἀνα-

11. Ἀναλιβόζωρα E. Ἀναλιβόζωρα Zon. p. 190.

11. Vide Antiattic. p. 83.

καὶ ἀναλοῦν, αἰτιατικῆ ἐκάτερον]

12. ἀναλίσκειν] ἀναλίσκειν E. ἀναλίσκειν A. B. in marg. ἐκατέρως A. E. Huic Gaisf. qui parum commode Zonar. p. 201. ἀναλίσκειν καὶ ἀναλοῦν. ἐκατέρως λέγεται] advocat, subiecit αἰτιατικῆ, quod vel librorum dissensus expungendum docet. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ v. 247. sq. Priorem vs. om. E. 13. ἄλλος] πρὸ ἀνῆρ A. B. Med. 15. Λαιταλεῦσιν] ταλλεῦσιν A. B. E. Med. Correcti ed. Bas. cum E. in marg. Vide Aristoph. fr. 15. 18. Desiderabam, διὰ τοῦ ἄ καὶ ἡ ἀδ. Sine suspitione his utrimq. Pierxon. in Moer. p. 26. Ceterum et longum est et aliorum eorum numerum proferre, qui post Valckenarium hanc quaestionem agitarunt. 20. ἴσως] οἷα, ut solet in talibus, Med. 21. Fragmentum e Damascii Vita Isidori, deprocuratum, cuius pars apud Photium p. 337. a. (1032.) extat hinc supplenda: κίππε qui principio οὐ — ἀλλὰ καὶ careat. Cum auctario quodam haec redeperit in v. φῶτα.

3. ἀναλίσκειν] ἀναλίσκειν Phot. 4. ἀνανδρίαν] ἀνανδρίαν A. 5. παραβαλλόμενος] περιβαλλόμενος A. B. E. pr. Med. Sed editum tacetur Suidas v. Κανάβα. 7. Versus Sophoclis Elect. 301. sq. Prior quidem non sine corruptione restituitur in v. Υἱάπει. 11. Ἀναλογεῖον] De quo diximus Ducangius in utroque Glossario et Interp. Hesychii γ. Ἀναλογιστήριον. 14. ἀντιαναίρεσιν] Haec vox in prioribus edd. culpa librorum ex textu exiit; quam ex MSS. Paris. revocavi. Küst. Haec verba usque ad πρὸς ἄλληλα λέγεται Alexandri Aphrodisiensis sunt in Aristot. Topic. p. 260. Vide Aristot. Topic. VIII. p. 407. ed. Sylburg. Alexander habet ἀναίρεσιν πρὸ ἀντιαναίρεσιν. Gaisf. τὸ ἀνάλογον] τὰ δ' ἀνάλογον A. cum Alexandro, τὸ δ' ἀνάλογον B. E. Mox ἔχιν E. De reliquis compara Hasium in Leon. Diac. p. 187. sq. 17. καὶ αὐθις — ἀναλογοῦντες] apertum est in finem v. Ἀναλογώ coniicienda fuisse. 18. τῷ ἴσῳ] sensu cassum: τῷ σῷ legendum apparet. Nihil mutat Zon. p. 188.

Ἀνάλημμα. Agger, manimentum. Cum autem pondera manimentorum animadvertisset, neque ullo modo muros passari posse, manus cum hoste conseruit. **Ἀναλήψεσθαι.** Apium accusativò, compensaturam esse. Ille vero dicebat, committentes praesens peccatum aliis in posterum virtutibus compensaturos esse. **Ἀνάληψις.** Refectio. Curas ipsi erat, ut non solum viri sed etiam equi reficerentur. **Ἀναλιβόζωρα.** Nomen loci. **Ἀναλίσκειν,** et ἀναλοῦν: extat enim utramque. Aristophanes in Pluto: Nunc enim parca vivere, si quis aliis, calleo, nunc rursus quando hoc opus fuerit, sumptus facere. Idem in Paetalensibus: In tritemes oportet me haec et in muros impendere. Iam in praeterito et ἄ et ἡ sine discrimine usurpatur: ut ἀνήλισκον et ἀνάλισκον. Et alibi: Quo maiores nostri pecuniam impendebant! **Ἀναλις.** Imbellis, ignavus. Non solum enim

magnum periculum imbellium virum non admittit, ut ait Pindarus, sed etiam magnus vir parvum certamen dedignatur, apte qui cum alii propter ignaviam aufugiunt, ibi descendat ad periculorum discrimina. Porro Tragedia de Aegistho canit: Hic ad omnia sequis, manifesta perniciis, qui sociis mulieribus pugnas init. Adjuvante enim Clytaemnestra in Agamemnonem interfecerat. **Ἀναλογεῖον.** Locus respondentis libris. **Ἀνάλογον.** Proportionis haec est definitio. Proportio magnitudines inter sese convenientes habet, quae pari ratione subtrahi possunt. Aristoteles vero subtractionem eiusmodi vocavit ἀντιαναίρεσιν. Quas res proportionem inter se habent, eas dicunt inter se referri et pari ratione invicem contineri. Significat autem ἀνάλογον aequus. [Et alibi: Μιλιτες vero tum aspectu generoso praediti, tum tuae dignitati pares.] Et Ἀναλογώτερον, altius, sapientius convenientius.

Ἀναλογῶ. ἐπὶ τοῦ ἀρμόζω, δοτικῆ. Οἰκοδόμοι μεγέθη δωματίων ἐφ' ὕψους αἰρόντες, τῷ ἔψει τοὺς θεμελίους ἀναλογούντας ὑποβάλλουσι. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπεικάζω καὶ ὁμοιῶ. Ὁ αὐλαίαν εἶχεν ἀναλογούσαν σκητῆ οὐρανίῳ.

Ἀναλώθησαν. ἔφρασιθησαν. Οὐδὲ γὰρ ἀναλώθησαν ἄλλως αἱ εἰχαί. Θηρίον γὰρ τι αὐτοῖς πομπῆ κρείττονι ἐντυγχάνει. Καὶ ἀνάλωμα καὶ προανάλωμα.

Ἀναλοῦντες. ἀντι τοῦ ἀναιροῦντες. Θουκυ-10 δίδης. Καὶ Ἀναλῶν, καὶ Ἀναλοῦν, τὸ ἀναιρεῖν.

Ἀναλτον. Ὀμηρος καὶ Κρατίνος ἀντι τοῦ ἀπλήρωτον. Λείναρχος δὲ ἀντι τοῦ χωρὶς ἄλων.

Ἀναλλοῖωτος. ὁ αἰεὶ αὐτὸς ὢν καὶ μὴ δεχόμενος ἀλλοίωσιν.

Ἀναλύζουσα. στενάζουσα, λυγκαίνουσα. ἔστι

δέ τι πάθος γινόμενον τοῖς μετὰ συμπαθείας πολλῆς κλαίουσιν.

Ἀναλυθῆναι. τὸ καθαριῶ τινι χρήσασθαι φαρμάκων. Μένανδρος Ἡρωί.

5 Περφαρμάκευσαι γλυκύνται' ἀναλυθεῖς μόλις.

Ἀνάλυσις. ἐξάπλωσις. Ὄρος γὰρ ἔστι λόγος κατὰ ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενος τοῦ ὀρεστικῶ κεφαλαιωδῶς. Ἀνάλυσις, ἡ ὑπὸ σχήματος ἐπὶ σχῆμα τῶν τρόπων ἀνακύκλισις. Ἀναλύειν γὰρ λέγεται, τὸ τοὺς συνθέτους συλλογισμοὺς ἀνάγειν εἰς τοὺς ἀπλοῦς καὶ εἰς τὰς προτάσεις, ἐξ ὧν αὐτοῖς τὸ εἶναι. κατὰ γοῦν τὸ σημαιώμενον τῆς ἀλύσειος Ἀναλυτικὰ γέγραπται τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἀναλφάβητος. Ἀμάθητος γραμμάτων ἀπάν-15 των, καί, τὸ δὴ λεγόμενον, ἀναλφάβητος.

Ἀνάλφριτον. Φιλύλλιος Αἰγεῖ.

1. Ἀναλογῶ] Glossam habet A. marg. 2. μεγέθη A. μεγέθη οικοδομημάτων Tourpius e Themist. Or. 13. profert. 3. ἀναλογούντας] ἀντι τοῦ ἀρμόζοντας A. inter vss. Legendum potius est, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπεικάζομαι καὶ ὁμοιῶμαι. Käst. 5. οὐρανίῳ] οὐρανῶ A. 6. Ἀναλώθησαν] Ἀσιατικῆ addit A. Merito fragmentum Aellauo tribuit Tourpius, coll. v. ἄλλως. De sensu verborum mirere Küsterum desperasse. Priorem partem asserit Zon. p. 201. 8. πομπῆ κρείττονι] A Deo missa, vel voluntate numinis. Hemst. Missu divino. Vide Abresch. Addend. Aeschyl. p. 653. Iulian. Ep. 29. Suid. v. Ἐπίκουρος. Plutarch. II. p. 323. Euripid. Herc. F. 580. Hom. Od. ε. 32. Tourp. MS. Attigit Wessel. in Herod. III, 77. Extrema καὶ ἀνάλωμα καὶ προ. delevit Küsterus. Ἀνάλωμα et προανάλωμα (hoc cum E.) A. marg. Contra προαναλώσαι B. προαναλωθῆναι habet Thuoyd. VII. 81. 10. Θουκυδίδης] Dubito an ἀναλοῦντες extet hodie in Thucydidis libris; ἀναλοῦν habemus II, 24. (ἀναλοῦντες Thucydidi reddit Heilmannus in IV, 48. in Add.) Idem III, 81. ἀνλοῦντο. quod in Suida reponendum, sed iniuria fortasse, opinatur Valckenar. in Eurip. Phoen. 591. In fine gl. dedi ἀναιρεῖν cum A. B. E. pro ἀναιροῦν. Gaisf. Om. τὸ ἀναιρεῖν Zon. p. 201. 12. Ὀμηρος] Od. ε'. 228. ὁσκειν ἢν γαστέρ' ἀναλτον, ubi Schol. ἀναλτον, ἀπλήρωτον. ἀπλήρωτον culus loco veti. edit. habebat ἀναπλήρωτον, e duobus Parisinis, Hesychio, Etym. M. cum Schol. Homeri et Apollou. Lex. p. 136. reposuit Käst. Extrema nescit Zon. p. 188. V. Enst. in Erotian. p. 96. Ludit in hoc significatu Timocles ap. Athen. VIII. p. 339. E. Adde Eustathii Opusc. p. 139. eundemque in Od. ε'. p. 1840. 14. Differunt Zon. p. 168. et Lex. Seg. p. 391. Sed iungendum ὁ cum αὐτὸς. Vid. Hesychius. 16. Ἀναλύζουσα A. et H. Steph. in indice Thesauri. Attigit gl. Hemst. in Luciani Nomu. 4. Inde nova prodit glossa Ἀνγκαινουσα.
1. πολλάκις Zon. p. 202. 3. καθαριῶ A. E. cum Zonara: καθάρῳ Med. καθαρτικῆ ed. Bas. cum sequacibus. 4. φαρμάκων A. B. E. et Zonaras: φαρμάκω edd. ante Gaisf. Disertius vero Hesychius: Ἀνάλωμα. τὸ βεβλαμμένον τινὰ δι' ἐπιφθῆς ἀπαλλάξαι. Μένανδρος p. 73. Ἡρωί vel Ἡρω A. B. E. Ἡρωσιν edd. ante Gaisf. cum Zonara. Ambiguum uer̄ titulus verior est; illud tamen praetulerim. 5. Verba Menandri res̄titit Löbeckius Aglaoph. L. p. 644. quamquam περφαρμάκευσ' ὡ γλ. quod ille malebat, praepone re dubitavimus. ἐπερφαρμάκευσο γλυκύντ' ἀναλυθεῖς μόλις A. Zonaras. ἐπερφαρμάκευσον — ἀναλωθεῖς B. ἐπερφαρμάκευσον — ἀναλωθεῖς E. Editam scripturam Ἐπιφραρμάκευσον γλυκύνται' ἂ. μ. sic interpretabatur Tourpius: Cum v̄is perfractis suis suavissime, vitam adhibe potione. 6. Ὄρος — ἐκφερόμενος extant in v. Ὄρος. 8. καὶ ante κεφαλαιωδῶς delēvi cum Zon. p. 180. qui subicit: καὶ ἄλλως: Ἀνάλυσις — ἀνακύκλισις. ἐπὶ σχήματος A. B. E. corr. 9. ἀνακύκλισις A. B. E. ἔρημ Zon. p. 202. Quae sequuntur usque ad εἶναι habet Zon. p. 202. 11. αὐτοῖς] αὐτοῖς E. 13. τοῦ om. B. E.
14. Locus Procopii, repetitus ex v. Ἀμάθητος. Quo spectat annotatio, Περὶ Ιουστι β A. marg. 16. Αἰγεῖ] Ἀγγε οpe Antiatitic. p. 83. Ruhkenius in Timaeum p. 167. post Casaubon. in Athen. III. p. 110. F. quos sequitur Schweigh. Opusc. II. p. 203. Vulgatum tuetur Reinesius Varr. Lectu. III. p. 382. ac malebat Meinekius Qu. Scen. II. p. 61. utramque titulum Philyllio relinquit. Ceterum glossam Ἀναλφάβητος prodit Antiatit.

Ἀναλογῶ. Congruo, dativo aptam. Cum architecti domus in ingentem altitudinem extruunt, fundamenta altitudini congrua subiciunt. Item, simills sum. Quod aulaeam habebat, tabernaculo caelesti similem. Ἀναλώθησαν. Perierunt. Neque vero preces illorum irritae fuerunt. ferna enim quaedam illis occurrit divinitus inuenta. Porro ἀνάλωμα et προανάλωμα. Ἀναλοῦντες. E medio tollentes: sic Thucydides. Et Ἀναλῶν, ἀναλοῦν, e medio tollens. Ἀναλτον. Apud Homerum et Cratium significat inexplebile, apud Dinarchum vero sale non conditum. Ἀναλλοῖωτος. Qui semper idem est, nec mutationi ulli obnoxius. Ἀναλύζουσα. Gemens. singulitens. id accidere

solet, si qui magna cum animi commotione sent. Ἀναλυθῆναι. Medicamento piandis mentibus idoneo uti. Menander Heroe: Denuo suavissime medicamentis des̄twa es, qui v̄itāum fueris ex̄piatus. Ἀνάλυσις. Explicatio. Definitio est enim oratio, quae explicando notiones ad ingentiam aptas absolute summamque pronunciat. Ἀνάλυσις autem est modorum ex figura in figuram resolutio. ἀναλύειν enim dicitur, compositos syllogismos ad simplices et ad propositiones, ex quibus constant, reducere. Haec quidem analytica significatio cadit in Aristotelis Analytica. Ἀναλφάβητος. Omnium erat litterarum ex̄pers, et (ut est in proverbio) rudimentorum ex̄pers. Ἀνάλφριτον. Philyllus in Aegve.

Ἀναμάθω. δὲ ἀρχῆς μάθω.
 Ἀναμαλάττεσθαι. ἀναρυρᾶν. Καὶ Ἀνα-
 μάττασθαι, ὁμοίως.
 171 Ἀναμμα. Τρέφεσθαι δὲ τὰ ἔμπυρα καὶ τὰ
 ἄλλα ἄστρα, τὸν μὲν ἥλιον ἐκ μεγάλης θαλάττης, ὁ
 νοερόν ὄντα ἀνάμμα, τὴν δὲ σελήνην ἐκ ποτίμων
 ὑδάτων, ἀερομιγῆ τυγχάνουσαν καὶ πρόσγειον οὖσαν.
 Ἀναμασώμενοι. ἀντὶ τοῦ ἀνερευνῶντες.
 Μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι.
 (οἱ κριταί.) Ἀριστοφάνης. Καὶ Ἀναματιώμενοι, 10
 ἀναμασώμενοι.
 Ἀναμαχοῦμενον. ἐκ δευτέρου μαχεσόμενον.
 Ὁ δὲ ἐκέλευεν αὐτὸν αὐθις ἤκειν ἀναμαχοῦμενον τὴν
 πρώτην ἡσσαν.
 Ἀναμέλποντες. ἀνυμνοῦντες.
 Ἀναμετρήσαιμι. διεκπεράσαιμι. Μήποτε
 εἰς Ῥήγιον ἐκπλεῖν, μίτε τὴν πολλὴν θάλασσαν ἀνα-
 μετρεῖν.

Ἀναμείνω. αἰτιατικῆ.
 Ἀναμηρῶσασθαι. ἀνατεῖναι.
 Ἀναμίλλητον. ἀφιλόνηκον.
 Ἀναμίξ. ἀναμίγδην, ἀναμειγμένως.
 Ἀνάμνησις. ἀνάμνησις ἐστὶ φαντάσματος εὐ-
 ρεσις. ἀρξασμένη δὲ ἀπὸ τῆς ψυχῆς διαβαίνει ἐπὶ τὸ
 ἐξωφωμένον σῶμα. ἀναμνησθέντες γὰρ φοβεροῦ τι-
 νος ἡμῖν γενομένου ὠχριάσαμεν, καὶ τοῦ πλοῦ ἀνα-
 μνησθέντες ἐναυτιάσαμεν. Πῶς δὲ λέγομεν ἀπὸ
 τῆς ψυχῆς ἀρξασθαι τὴν κίνησιν ἐπὶ τῆς ἀναμνήσεως;
 ἢ οὐχ ὡς ἐκείνης αὐτῆς ἀναμνηστικῆς ἀλλ' ὡς-
 περ ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων λέγομεν. ἀρξασμένη γὰρ ἡ
 κίνησις ἐκ τῶν αἰσθητῶν διέβη μέχρις ἐκείνου, ἐν ᾧ
 ἡ κριτικὴ καὶ αἰσθητικὴ δύναμις· τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ
 15 πνεῦμα· οὕτως δὲ ἐπὶ τῆς ἀναμνήσεως λέγομεν, ὅτι
 ἀπὸ τοῦ πνεύματος, ἐν ᾧ ἡ ψυχὴ, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς
 κατὰ τὴν ἀνάμνησιν κινήσεως γέγονεν· ἀνάπαλιν ἢ
 ἐπὶ τῆς αἰσθήσεως. εἰς ὃ γὰρ τελευτᾷ ἡ αἰσθησις,

1. Cf. Zon. p. 202. Eadem Hesychius. 2. Ἀναμαλάττεσθαι nihil nisi varietas alterius vocis: Lex. Seg. p. 391. Ἀναματι-
 σθαι. ἀναρυρᾶν. 4. Locus Diogenis Laert. VII, 145. Gl. habet A. in marg. 6. νοερόν ὄντα ἀνάμμα] Sic locum hunc ex
 Laertio emendavi. In prioribus enim editt. [et A. B. E.] pessime legitur νοερόν ἀνάμμα, quod Portus nullum hic mendum auspi-
 catus fatidum incendium verterat. Ut autem locus hic recte intelligatur, et simul appareat me νοερόν pro νοερόν Suidas recte
 restituisse, sciendum est Stoicos, quorum dogmata Laertius loco laudato exponit, existimasse solem esse astrum ignitum et in-
 tellectu praeditum: quod praeter Laertium multo etiam alii scriptores testantur. Clemens Alexandrinus Strom. VIII. p. 552. Φα-
 σίν οὖν οἱ Στωικοὶ τοῦτ' εἶναι ἀνάμμα νοερόν ἐκ θαλαττίων ὑδάτων. Plutarchus de Placitis Philosophorum sententiam Stoico-
 rum de Sole exponens ait: Οἱ Στωικοὶ ἀνάμμα νοερόν ἐκ θαλάττης: quae verba ex Plutarcho repellit Eusebius Praeparat. Evang.
 XV, 23. Stobaeus in Eclogis Physicis I. p. 57. Ζήτων τὸν ἥλιον φησι καὶ τῶν ἄλλων ἄστρον ἕκαστον εἶναι νοερόν καὶ φρόνιμον
 πῦρ. Apud eundem p. 56. legitur, Cleanthem solem appellasse ἀνάμμα (sic enim ibi scribendum) νοερόν τὸ ἐκ θαλάττης. Eu-
 sebius in N. E. p. 885. Ἀνάμμα γὰρ ἥλιον θάλασσαν ἡσσαν οἱ παλαιοὶ, προστιθέντες καὶ τὸ νοερόν ἐν τῷ εἰπεῖν, ἀνάμμα νοερόν
 τὸ ἐκ θαλάττης ἀναπεμπόμενον. Vide etiam Lipsium Physiolog. Stoic. II. diss. 14. Küst. 8. Ἀναμασώμενοι] Ἀναμα-
 σώμενοι A. B. Ue, ἀναμασώμενοι Zon. p. 202. idemque vitium residet apud Hesychium. Ἀριστοφάνης δὲ E pr. Tum Ἀναμα-
 τώμενοι A. In fine ἀναμασώμενοι om. E. 9. Versus Aristoph. Vesp. 815. (780.) 12. Ἀναμαχοῦμενον] Polyb. p. 79.
 Mionibin apud Phot. p. 733. Isidor. IV. Ep. 26. τὰς ἡτίας πύσας ἀναμνησόμενος. Synes. p. 26. Ioseph. Antiq. pp. 575. 640. Sed
 et ἀναμαλάττασθαι τὴν ἡσσαν Schol. Aristid. II. p. 141. Polemo p. 24. Tour. MS. Vide Wesseling. in Diodor. Sic. XIV, 23. XVI. 19.
 Abresch. Ditt. Thucyd. p. 710. Wyttenbach. Bibl. Crit. Part. X. p. 23. Eusebius. pp. 250, 41. 1064, 13. Gaisf. Adde si placet Heind.
 in Pl. Hipp. 15. et Segur. in Clem. Alex. p. 338. sq. Agathias p. 49, 12. eadem formula reddenda: ὡς ἐνδένδε πάλιν τὴν ἡ-
 σσαν ἀναμαχοῦμενοι. μαχεσόμενον A. Zon. p. 202. 13. ἐξέειπεν mendum Gaisfordianae. 15. Hesychius, Lex. Seg.
 p. 391. et Zon. p. 202. qui praestat in subsequenti gl. Toupi coniecturam μήτε εἰς P. 16. Glossae sedes Od. μ. 428. v. Apollonii
 Lex. p. 136. et Plat. Ep. VII. p. 345. E. ubi v. Schol. p. 463. διαπεράσαιμι] διεκπεράσαιμι A. Zon. Lex. Seg. p. 391. Vulg.
 ἀεὶ δὲ Schol. Plat. διέδοιμι Hesych. Ceterum post Ἀναμετρήσαιμι addit A. αἰτιατικῆ.
 1. Om. Küst. 2. Lex. Seg. p. 391. 3. Ἀναμίλλητον] Lex. Seg. p. 391. et Zon. p. 188. Vid. Sulzeri Thesaurus Eccles. in v. ab
 Albert. in Hesychium laudatus, ubi productio vocis forma ἀφιλόνηκον. 4. Vid. Valckenar. in Herodot. VII, 40. Mox A. ha-
 bet in marg. Ἀναμειγμένως γενικῆ, καὶ ἀναμνηστικῆ γενικῆ. 5. Ἀνάμνησις] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Phi-
 lopono in Arist. de Anima, E. IV, 2. Pearsono manente. In principio copiosior Zonar. p. 181. qui mox ἀρξασμένη γὰρ. 6. καὶ
 ἵνα ἐπὶ Philoponus, qui mox ὠχριάσαμεν πολλάκις. Nihil Zon. mutat, in his desinens. 7. ἐξωφωμένον] ἔξω E [pr. 9. λέ-
 γομεν] εἴπομεν δὲ Philop. 11. ἢ om. Philoponus, qui mox αὐτῆς καθ' αὐτήν. 13. ἀπὸ τῶν] ἐκ τῶν A. et Philoponus.
 15. οὕτως δὲ] οὕτω καὶ Philoponus. 16. Idem plene distinguit post ψυχῆ, omisso καὶ. 17. ἢ om. Philop. 18. τελευτᾷ
 mendose Philop.

Ἀναμάθω. De integro discam. Ἀναμαλάττεσθαι. Sub-
 iungo. Item Ἀναματιώσθαι. Ἀνάμμα. Haec autem ignita
 ceteraque astra omnia nutrirī, Solem quidem, qui aīl accen-
 dit quiddam intellectu praeditum, eo mari magno, lunam
 vero, quippe aeri porositam et terrae vicinam, ex aquis dul-
 cibus. Ἀναμασώμενοι. Inquirentes. Via cunctam di-
 ligenter ruminantes cognovunt: (iudices scilicet) Aristopha-
 nos. Et Ἀναματιώμενοι pro ἀναμασώμενοι. Ἀναμαχοῦ-
 μενον. Donnō pugnatrum. Ille vero iuxit cum redire, qui
 priorem cladem fausto proelio resarciret. Ἀναμέλπον-
 τες. Carmine celebrantes. Ἀναμετρήσαιμι. Traliciam.
 Neque Rhegium navigare, nec magnum illud mare tralicere.

Ἀναμηρῶσασθαι. Extendere. Ἀναμίλλητον. Conten-
 tione vacuum. Ἀναμίξ. Promiscue, mixtum. Ἀνάμνη-
 σις. Recordatio est visus inventio. initio autem ducto ab anima.
 penetrat usque ad corpus vita praeditum, nam et recordante
 alicuius terroris, qui nobis obiectus ait, pallescimus, et na-
 vigationis recordati maureamus. Quo sensu vero dicimus, in
 recordatione motum ab anima initium ducere? Non quo ipsa per
 se recordetur anima; sed quemadmodum de sensibus dicimus,
 illic enim ut motus a sensibilibus exorans pergit ad illud usque.
 in quo iudicandi sentiendique facultas sita est (id autem est
 spiritus): sic etiam in recordatione dicimus, a spiritu, in quo
 est anima, incipere motum illum, qui recordationis causa est

ἐκείθεν ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναμνήσεως. ἡ γὰρ ἀνάμνησις φαντάσματός ἐστιν εὐρεσις, ὁπότε ἐγένετο ἐν τῷ πνεύματι. ἐν τούτῳ γὰρ γίνεται τὰ φαντάσματα, ἐν ᾧ καὶ ἡ αἰσθητικὴ ψυχὴ ἴδεται. Ἀπὸ τούτων οὖν τῶν ἐν τῷ πνεύματι ἐν ᾧ ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἐγκαταλειμ- 5 μάτων, ἅπερ φαντάσματα καλοῦμεν· ἅπερ ἐγκαταλειμματα ἐκ τῶν κατὰ τὰς αἰσθήσεις ἀντιλήψεων ἔσχεν· ἀπὸ τούτων ἡ ἀρχὴ τῆς κατὰ τὴν ἀνάμνησιν κινήσεως γίνεται. Ἐπιβάλλουσα οὖν πάλιν τῷ φαν- 12 τάσματι, ὃ πρὶν ἔσχε, τουτέστι τῷ ἔγγενομένῳ 10 πρότερον ἐν τῷ πνεύματι τόπῳ, ἀναμνησεται, καὶ δι' οὗ αἰσθητηρίου ἴσθητο αὐτό. καὶ οὕτως συν- διατίθεται τῷ αἰσθητηρίῳ τὸ σῶμα.

Ἄναμοχλεῦόντων. ἀνορυπτόντων, ἀνακινού- 15 των. Βιαζομένων δὲ αὐτῶν καὶ τὰς θύρας ἀναμο- χλευόντων, δράκοντες ἄρα μέγιστοι τὸ μέγεθος ἀνε- στελλον αὐτούς.

Ἄναμύειν. ἀναβλέπειν.

Ἄναμφήριστον. ἀναμφίβολον. Καὶ Ἄναμ- φήριστος, ὁ ἀναμφισβήτητος.

Ἄν ἀμφοῖν. εἰς τὸ τέλος τοῦ βίου τοῦ δασίου Εὐθύμιον ἐν τῇ μεταφράσει.

Ἄνανέμειν. ἴσον τῷ ἀναγινώσκειν. Ἐπίχαρ- 10 μος. Ἡρόδοτος δὲ ἀνανέμεσθαι ἐπὶ τοῦ καταλέγειν 5 τέθεικεν.

Ἄνανεοῦσθαι. ὡς ἡμεῖς. Θουκυδίδης ἐ. καὶ Πλούτους Κρατῖνος.

Ἄνανεωσάμενος. ἀνακαινίσας καὶ ἀνεγείρας. Ἡ ἀναμνησθεῖς, εἰς ἐννοιαν ἐλθών. Ὁ δὲ Μάρκος 10 πρὸς ἀνανεωσάμενος τὴν τοῦ τείχους ταπεινότητα, 5 ἐπεβύλετο καταπειράζειν τῆς ἐλπίδος.

Ἄνανος. ὄνομα κύριον. * ἀποκλείσας τοὺς 5 ζηλωτὰς εἰς τὸ ἱερὸν καὶ φρουρὰν αἰτοῖς ἐπιστή- 10 σας παρεκάθητο.

Ἄναντα. ἀνωφερῆ, δυσχερῆ.

Ἄνανταγώνιστος. ἀκαταμάχητος. Ἄναντα- 5 γώνιστος ἦν ἡ Ῥωμαίων ὄρη καὶ δυσάντητος τοῖς 10 ἐντυγχάνουσιν.

Ἄναντες. ἀνωφερές. Ὅτι ταυτὸν ἐστὶν Ἄναν- 20 τες καὶ πρόσαντες. καὶ εἴ τι μὲν Ἄναντες, τοῦτο καὶ

3. ἔγγινεται Philoponus; qui mox ἡ αἰσθητικὴ et paulo post οὖν omisit. 5. ἐγκαταλειμμάτων] ἐν καταλειμμάτων Philop. 6. ἀπερ post καλοῦμεν omissum ad supplendam sententiam e Philopono restituit Kist. 8. τῶν κινήσεων Philoponus, qui mox ἐπιβάλλουσαν — ἢ πρὶν. 11. τῷ πνεύματι] τοῦ πνεύματος pr. Ceterum idem vocis compendium in Med. τόπῳ] τῷ φαν- 10 τάσματι Philoponus, probante Kist. 12. καὶ οὕτως οὖν διατίθεται Philoponus. καὶ add. A. B. E. 15. Novissima repetantur in v. Ἄναμφελ- 10 λον. Color dictionis Aelianae. 18. Lex. Seg. p. 391. Zon. p. 203. 19. V. Hesych.

1. Ἄν ἀμφοῖν] ἡ A. marg. Exscribo locum ex MS. Barocc. 192. f. 225. ὅσα μοι τούτων ἕκαστος περὶ ὀπαίτερου ἂν ἀμφοῖν δι- 5 γήσαιο, πάντα μὲν ἀνεγγραφέην. Gaisf. Cf. Fabricii B. Gr. T. X. p. 78. ed. vet. 8. οὕτως Ἐπίχαρος Zon. p. 203. Epi- 10 charmi vices utatur Theocr. 18, 48. 4. Ἡρόδοτος δὲ ἀναν.] Apud Herodotum I. 173. legitur, τῆς μητρὸς ἀνανέεται νὰς μη- 5 τρός; i. e. matris matrēs recenset. Quare Suidae locas non caret mendis suspicione. Fortasse scribendum; ἀνανέεται. ἀνα- 10 μνάν. ἀναμνησκειν. ἴσον τῷ ἀναγινώσκειν. Ἡρόδοτος δὲ ἀνανέεται. Fortasse illud ἀνανέεται inventum fuit H. Ste- 15 phani: Herodotei libri ἀνανέεται vel ἀνανέεται. 6. Cf. Eurp. in Π. κ. p. 811. 7. Θουκυδίδης V, 18. 7. Ἄναμφελ- 10 λον] Duo MSS. Parisini habent Ἄναμφελλον; quam lectionem agnoscit etiam codex Vaticanus; ut Pearsonius mo- 15 net. Kist. πλ. κρατῖνος A. Μαρτίος Κρατῖνος emendarunt Valckenar. Diatr. Eurip. p. 214. et Pearson. Moer. p. 17. Atta huius 20 confusionis exempla proferemus in v. Ἡν δ' ἔγω. 8. ἀνανέτας] ἀνεγείρας B. E. et vet. edd., adversante Schol. Luciani Amor. 8. merito tamen Toupio in alterum locum commentantur probatum. 9. Vide Polybii fr. Vat. XV, 3. Ὁ δὲ Μάρκος] 25 Conf. Suid. in Πρὸς ἀνανεωσάμενος, et vide Spiellegium nostrum Reliquiarum ex Polybii lib. octavo, T. V. p. 63. n. 3. Schaeferig. Exemplum e posterioro gl. derivatum; neque v. Πρὸς ἀνανεωσάμενος nullam fraudem suscepit. 11. ἐπιβάλλουσα] ἐπιβάλλουσα 30 A. B. 12. ἀποκλείσας τοὺς ζηλωτὰς εἰς τ.] Fragmentum hoc deperditum est ex Iosephi de Bello Iud. lib. IV. ut Pearsonius mu- 35 nit. Kist. Vollem disertius sedem verborum indicasset. Nunc cum et Anani nomen desideretur et apud Iosephum IV, 8, 12. sqq. amplissima casuum istorum extet narratio, cuius summarium loco nostro continetur: iam apparet omnia eundem in tonorem 40 glossae cogenda fuisse, voce suppleta ὅς. Nostram sententiam confirmat v. Ζηλωταί, partim ex hoc ipso fonte interpolata. 15. Ἄναντα] H. ψ. 116. Cf. Lex. Seg. p. 391. ac potissimum Hesychius. 16. Locus Theophylacti Simoc. II, 6.] 19. Cf. 45 Plato Phaed. p. 112. E. 20. καὶ πρόσαντες] Ilacc vet. edit. omissa Kist. e Pariss. restituit.

contra quam accidit in sensu. in quo enim desinit sensus, illinc initium recordationis. Recordatio enim est visi inventio, cum extitit in spiritu. in hoc enim existunt visa, quo etiam anima perceptione praedita continetur. Ab his igitur in spiritu, qui sedes est animae, reliquiis, quas visa vocamus (eas autem reliquias spiritus a sensibus accepit), ab his initium motus fit in recordatione. Cum igitur in visum, quod ante habuerat, id est, in vestigium ante spiritui impressum denso incidit, etiam recordatur, qua sensus ope illud antea perceperit. quo fit ut una cum sensus facultate, corpus afficiatur. Ἄναμοχλεῦόντων. Eruentium, quassantium. Illis autem per eum ingredi 5 conantibus, et fores emolientibus, ecce dracones magnitudine insignes eos represserunt. Ἄναμύειν. Visum recipere. Ἄναμφήριστον. Non controversum. Et Ἄναμφήριστος, non

controversus. Ἄν ἀμφοῖν. Vide metaphrasin Vitae S. Euthymii circa finem. Ἄνανέμειν. Idem quod legere, apud Epicharmum. Herodotus vero ἀνανέμεσθαι posuit de recensente. Ἄνανεοῦσθαι. Eo qui nunc extat usu: Thucydides lib. V. et Cratinus Divitiis. Ἄνανεωσάμενος. Qui renovavit, qui restituit, vel, qui recordatus est, cui aliquid in mentem venit. Marcus vero, recordatus muri humilitatem, aggressus est propositum periclitari. Ἄνανος. Nomen proprium sacerdotis, qui circumventos Zelotas cum in templum conclusisset, praesidio obsedit. Ἄναντα. Aclivia, ardua. Ἄνανταγώνιστος. Insuperabilis. Romanorum impetus sustineri non poterat, et male mulcati discedebant, qui audent in resistere. Ἄναντες. Acclive. Nihil inter se differunt Ἄναντες et πρόσαντες: ita tamen ut prius cum altero commutetur.

πρόσαντες, οὐκέτι δὲ τὸ ἀνάπαλιν. τὸ γὰρ πρόσαν-
τες ἀπίστομον καὶ μὴ παρείκον, μηδὲ ἀποδεχόμενον
τὸν ἀναβῆναι βουλόμενον. τῷ δὲ ἀνάπαι καὶ προς-
άνται ἐναντίον τὸ κάταρες. Καὶ τὰ μὲν ἡδέα καὶ
τερπνὰ λέγομεν ἡῤῥιστα καὶ ἡῤῥω, τὰ δὲ λυπηρὰ προς-
άντη καὶ ἀνάπαι καὶ δυσχερῆ. Καὶ ἀνάπαι, ἢ δὲς-
πατος ὁδός. καὶ κλίνεται εἰς οὐς.

Ἄναγτιρῆτον. τὸ ἀντιλογίαν μὴ ἐπιδεχό-
μενον.

Ἄναξ. Θηλυκῶς. οὕτως Ἀισχύλος.

Ἄναξαγόρας, σοφιστής, Ἑγησιβούλου υἱός,
Κλαζομένιος. Νουὶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, ἐπειδὴ Ἕλληνα
καὶ νοῦν πάντων φρουρὸν εἶπεν. Οὗτός ἐστιν ὁ τὸν
ἥλιον εἰπὼν μύθρον διάπυρον, τουτέστι, πύρινον
λίθον. Ἐφυγε δὲ ἐξ Ἀθηνῶν, Περικλέους αὐτῷ¹⁵
συνειπόντος· καὶ ἐλθὼν ἐν Λαμψάκῳ, ἐκείσε κα-
ταστρέφει τὸν βίον ἀποκατεργήσας, ἐξήγαγε δὲ τοῦ
13 ἤν ἐαυτὸν ἐτῶν ὁ, διότι ἔπ' Ἀθηναίων ἐνεβλήθη
ἐν δεσμοτηρίῳ, οἷά τινα καινὴν δόξαν τοῦ θεοῦ πα-
ραιοφύρων.

Ὅτι Ἄναξαγόρας Ὀλυμπίασιν, ὅποτε ἤμισα υἱοί,

προελθὼν ὑπὸ κωδίῳ ἐς τὸ στάδιον, ἐπὶ προβή-
σει ὄμβρον λέγεται τοῦτο πεπραχέναι. καὶ ἄλλα δὲ
πλείστα προλέγων. Οὗτος Κλαζομένιος ὢν ἀγέ-
λαις τε καὶ καμήλοις τὰ ἐαυτοῦ ἀνήκε. περὶ τούτου
ἔφη Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, προβάτοις μᾶλλον ἢ
ἀνθρώποις φιλοσοφῆσαι. Ὁ δὲ Θηβαῖος Κράτης
κατεπόντως τὴν οὐσίαν, οὔτε προβάτοις ποιήσας
ἐπιτήδειον οὔτε ἀνθρώποις.

Ἄναξανδριδης, Ἄναξανδρον, Ῥόδιος ἐκ Κα-
10 μείρον, γεγονὼς ἐν τοῖς ἀγῶσι Φιλίππου τοῦ Μα-
κεδόνης, Ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ πρώτῃ. κατὰ δὲ τι-
νας Κολοφώνιος. Ἐγραψε δὲ δράματα ἑξηκοντα-
πέντε, ἐνίκησε δὲ ἰ. καὶ πρῶτος οὗτος ἔρωτας καὶ
παρθέτων φθορὰς εἰσήγαγεν.

Ἄναξία. ἀξίαν οὐκ ἔχουσα, ἀλλ' ἄτιμος.

Ἄλλ' ἄπερ εἴτις ἐποικος ἀναξία.

οἰκονομῶ θαλάμους πατρὸς.

ἐποικος δὲ ἀντὶ τοῦ μέτοικος. οἰκονομῶ δὲ ἀντὶ τοῦ
δικαιῶμαι. Καὶ ἀναξιοπαθοῦντες, ἀντὶ τοῦ οὐκ
20 ἄξιον ἡγούμενοι.

Ἄναξιβιος. Λακεδαιμονίων στρατηγός.

2. παρείκον Kist. e Pariss. παρήκον B. E. Med. 4. καὶ ante τερπνὰ om. B. E. 5. ῥῆα E. 8. Glossa Polybiana. ἀντι-
λογίαν] ἀντιλόγον A. δέχομενον] ἐπιδεχόμενον A. B. E. m. s. 10. Ἀισχύλος Fragm. 387. Versum Aeschylī servavit Orio
p. 26. Δέσποινα νόμῳ, δυσχίμων ὄρον ἐναξ 11. Ἄναξαγόρας — διάπυρον] Ex Harpocratiōne. 12. Κλαζομένιος] Ad-
dunt Harpocratiōnis libri praeter Pal. Ἀναξιμένους μαθητῆς Πλάτωνος. 13. ἐφοροῦ malebat Hemster-
hualus Anecd. p. 226. non damnans tamen φρουρὸν. Sed πάντα φρουρὸν extabat in his quae olim edebantur post gl. Νουὶν τὸν ἔ.
14. Nihil hoc per vulgatum: vide Schol. Eur. Hipp. 596. sive Porson. in Or. 971. 16. συνειπόντος E. ἐκεῖ] ἐκείσε A. Neu-
trum extat in v. Ἀποκατεργήσας, ubi sententia fere huiusmodi vocibus reddita. 19. ἐς δεσμοτηρίῳ A. B. εἰς
δεσμοτῆριον E. 21. V. Schaubach. de Anaxag. p. 40. sq. Ceterum Ὅτι Ἄναξαγόρας et quae sequuntur deprompta sunt ex Phi-
lostrati V. Apoll. I. 2. eademque legi apud Photium in Excerptis ex Philostrato p. 1017. observat Kist. ubi] ubi A.
1. προσελθὼν Med. 3. Οὗτος et quae sequuntur negligenter descripta sunt ex eiusdem Philostr. V. Apoll. I. 13. p. 15. Adde
Schaubach. l. l. p. 7. sq., qui sensum eundem ab Cedreno Chron. p. 130. repetitum observavit. Uterque Philostrati locus redit
sub v. Ἀπολλώνιος Τυανεύς. 4. Portentum lectionis. Reponendum καὶ μήλοις. 6. Novissima citantur in v. Κράτης Ἀσκωνδου.
9. Ῥόδιος ἐκ Καμείρου] Idem de hoc Anaxandride affirmat Athenaeus IX. p. 374. λέγεται δ' εἶναι τὸ γένος Ῥόδιος ἐκ Καμεί-
ρων. Kist. Eadem observatio repetitur v. Καμειράνα. Pauciora vero tenet Eudacia p. 60. omissis tum Ὀλυμπιάδι — Κολο-
φώνιος, tum ἐνίκησε δὲ ἰ. addito tamen ὁ παμμίταρος post φθορὰς. 10. γεγονὼς] V. infra in Ἀριστοφάνης Ῥόδιος. Hemst.
Locus verborum defectu laborans. Clintonus F. H. ad A. 347. corrigebat, γεγονὼς Ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ πρώτῃ, καὶ ἐν τοῖς
ἀγῶσι γὰρ. Meinekius Qu. Scen. III. p. 24. „Lege (inquit) ἑκατοστῇ ἀγῶσῃ, et v. Diod. XVI. 55. Nisi forte nullus est
ἑκατοστῆσι locus, ut Olymp. CL commemoratio ad primae fabulae actionem spectaverit.” Equidem lentorem viam sectatus re-
ponit, καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι, Φιλίππου τοῦ Μακεδόνης Ὀλύμπια ποιήσαντος (vel διαθέντος similiterve), Ὀλυμπιάδι ῥή-
12. ἔγραψε δὲ] δὲ om. E. Max alterum δὲ om. A. B. E. 15. μὴ ἔχουσα E. 16. Verus Sophocl. Electr. 189. sq., ubi Schol.
eadem... καὶ om. E. εἰ γὰρ E. et Suid. v. Οἰκονομῶ: ἀπερὲς τις Soph. ἀπερ ἤτις ceteri. 18. ἐποικος δὲ ἀντὶ τοῦ] ἡγίων E. δὲ
om. B. 19. καὶ... ἡγούμενοι] repetita de gl. ἀναξιοπαθοῦντες. 21. Ἄναξιβιος] Vid. Harpocrat. Xenoph. Hellen. IV. 8. 32.

non contra. πρόσαντες enim significat praeruptum, nec paulatim
vurgens, vel accessum ulli praebens. Utrique vero contrarium
est κάταρες. Et quae quidem iucunda sunt et grata vocamus
res faciles et expeditiores, molesta vero praeruptas, ἀπώας,
ἀσπίτες. Et ἀνάπαι de via ardua. Declinatnr autem per οὐς.
Ἄναγτιρῆτον. Quod nullam contradictionem admittit.
Ἄναξ. Genetis feminini. Sic Aeschylus. Ἄναξαγόρας.
Anaxagoras, Sophista. Hegesibuli F. Clazomenius, qui Mens
cognominatus est, quod materiam et mentem rerum omnium cu-
siodem esse diceret. Hic est ille, qui solem dixit esse globum
vel lapidem ignitum. Idem Athenis pulsus est, quamvis Peri-
cles ei patrocinaretur; et Lampsacum profectus illic inedia vi-
tam finivit. Mortem autem sibi conscivit, cum esset anno-
rum LXX; motus, quod ab Atheniensibus in carcerem conle-
ctus erat, quasi novam quandam de deo opinionem introdu-
ceret. Hic Anaxagoras in Olympiis, cum minime plueret,

villosa pelle indutus in stadium ingressus esse dicitur, quod
imbrem imminere sciret. idem etiam alia multa praedixit.
Hic Clazomenius fuit, gregibusque et ovibus agros suos de-
pascendos reliquit. quem Apollonius Tyaneus dixit ovibus po-
tius quam hominibus philosophatum esse. Crates vero Theba-
nus cum bona sua in mare abiceret, ea ratione effecit, ut nec
pecudes neque homines fructum ex his perciperent. Ἄναξαν-
δριδης. Anaxandrides, Anaxandri F. Rhodius ex Camiro,
qui primum in scena spectatus est, cum Philippus Macedo lu-
dos ageret, Olympiade CVIII. secundum alios vero Colophonius
fuit. Scripsit fabulas LXV. vicit X. Hic primus amores et vir-
ginum stupra introduxit in scenam. Ἄναξία. Quae nullo
loco habetur, inhonorata. Sed ut quaedam iniquitas in-
honorata thalamis patris serro. ubi ἐποικος significat iniqui-
nam; οἰκονομῶ vero, dego. Et ἀναξιοπαθοῦντες, indignum
ducentes. Ἄναξιβιος. Anaxibius Lacedaemoniorum dux.

Ἀναξίλας. κωμικὸς ποιητής.

Ἀναξιμανδρος. Πραξιάδου, Μιλήσιος, φιλόσοφος, συγγενὴς καὶ μαθητὴς καὶ διάδοχος Θαλήτος. Πρῶτος δὲ ἡμερῶν εὗρε καὶ τροπὰς καὶ ὠρολογεῖα, καὶ τὴν γῆν ἐν μεσαιτάτῃ κείσθαι. γνώμονά τε εἰσηγάγε, καὶ ὅλως γεωμετρίας ὑποτύπων ἐδειξεν. Ἐγραψε περὶ φύσεως, γῆς περίοδον, καὶ περὶ τῶν ἀπλανῶν, καὶ σφαίραν, καὶ ἄλλα τινά.

Ἀναξιμανδρος, Ἀναξιμάνδρου, Μιλήσιος, ὁ νεώτερος, ἱστορικός. γέγονε δὲ κατὰ τοὺς Ἀρταξέρξου χρόνους τοῦ Μνήμονος κληθέντος. Ἐγραψε Συμβόλων Πυθαγορείων ἐξηγήσιν. οἷόν ἐστι τό, Ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν· Μαχαίρα πῦρ μὴ σκαλεύειν· Ἀπὸ ὀλοκλήρου ἄρτου μὴ ἐσθίειν· καὶ τὰ λοιπὰ.

Ἀναξιμένης, Εὐρυστράτου, Μιλήσιος, φιλόσοφος, μαθητὴς καὶ διάδοχος Ἀναξιμάνδρου τοῦ Μιλήσιου. οἱ δὲ καὶ Παρμενίδου ἔφασαν. Γέγονεν ἐν τῇ νῆ Ὀλυμπιάδι, ἐν τῇ Σάρδεων ἀλώσει, ὅτε Κῦρος ὁ Πέρσης Κροῖσον καθέλειν.

Ἀναξιμένης. Ἀριστοκλέους, Λαμψακηνός, ῥήτωρ, μαθητὴς Διογένης τοῦ Κυνὸς καὶ Ζωίλου τοῦ Ἀμφιπολίτου γραμματικοῦ, τοῦ κακίζοντος

Ὀμηρον, διδάσκαλος δὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδό-
νος. εἶπετο δὲ αὐτῷ ἐν τοῖς πολέμοις. Οὗτος βα-
σιλέα Ἀλέξανδρον, θυμῷ χρώμενον ἐς Λαμψακη-
νοὺς, τέχνη περιῆλθε τοῖσδε. Φρονούντων Λαμ-
ψακηνῶν τὰ Περσῶν, ὑπερξέων τῷ θυμῷ Ἀλέξαν-
δρος ἠπέλλει τὰ μέγιστα κατὰ ἐργάσασθαι. οἱ δὲ
ἄτε περὶ γυναικῶν καὶ παιδῶν καὶ τῆς πατρίδος
θέοντες ἀποστέλλουσιν Ἀναξιμένην ἰκετεύοντα.
Ἀλέξανδρος δὲ γρούς καδ' ἦντινα αἰτίαν ἦκοι, κα-
τωμύοσατο θεοὺς, ἢ μὴν αὐτοῦ ταῖς δεήσεσι τῶνα-
τία ἐργάσασθαι. Ἀναξιμένης δέ, Χάρισαί μοι,
ἔφη, ὦ βασιλεῦ, τὴν χάριν, γυναικας καὶ τέκνα
Λαμψακηνῶν ἐξάνδραποδίσασθαι καὶ τὰ ἱερὰ ἐμ-
πρῆσαι καὶ τὴν πόλιν ἐς ἄσφαρος καταβαλεῖν. Ἀλέ-
ξανδρος δὲ οὐκ ἔχων τι πρὸς τοῦτο σοφίσασθαι ἢ
ἀντιμηχανήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενος τῇ ἀνάγκῃ τοῦ
δρῦκου, συγγνώμην ἔνεμεν οὐκ ἐθέλων Λαμψακηνῶς.
Ἡμῖνατο δὲ καὶ Θεόπομπον τὸν Λαμοστράτου,
ἐχθρὸν ὄντα, Ἀναξιμένης οὐκ ἀμαθέστατα, ἀλλ' ἐπι-
σοφιστώτατα. σοφιστὴς γὰρ ὢν καὶ σοφιστῶν λόγους
μιμούμενος, γράφει βιβλίον, ἐς Ἀθηναίους καὶ ἐπι-
Λακεδαιμονίους συγγραφὴν λοιδόρον, ἐς τὸ ἀκρι-

2. Paulo prolitior Eudocia p. 55. eademque illis καὶ τὴν γῆν. . locum concessit aptiorem. 4. Diog. Laert. II, 1. Εὐρὸς δὲ καὶ γνώμονα πρῶτος, καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῶν σκιοθῆρων ἐν Λακεδαιμόνι, καθά φησι Φαβριῖος ἐν παντοδπη ἱστορίᾳ, τροπὰς τε καὶ ὠρολογίας σημαίνοντα, καὶ ὠροσκόπια κατεσκεύασε. Vide quae Kist. annotavit in v. Ἡλιοτρόπιον. 7. γῆς περίοδον] Crenzer. in Fragm. hist. p. 9. sq. 8. καὶ ante περί add. A. B. E. σφαίραν] Lucian. Nigr. 2. σφαίρα Κωλέμου: lego Ἀναξιμάνδρου. Τουρῆ MS. somnium. 9. Ἀναξιμανδρος, Ἀναξ.] Hulul Anaximandri meminit Laertius II, 2. his verbis: Γέγονε δὲ καὶ ἄλλος Ἀναξιμανδρος, ἱστορικός, καὶ αὐτὸς Μιλήσιος, τῇ Ἰάδι γεγραμῶς. Vide etiam de eo Vossium de Histor. Gr. I, 6. Kist. Horum partem decerpit Eudocia p. 49. 11. Μνήμονος] ἀμείνωνος A. Med. ἀμύνωνος B. E. Mutavit ed. Bas. 15. Ἀναξιμένης, Εὐρ.] Diog. Laert. II, 2. ac similia quaedam Eudocia p. 55. Vide Buhuk. H. Crit. Or. Gr. p. LXXXVL. Εὐρυστράτου A. B. 17. Παρμενίδη E. 18. νῆ] ἢ Origenes Philosoph. T. I. p. 887. A. v. Scaliger Animadv. in Euseb. p. 94. Vid. Clinton. Fasti. a. 548. 480. Gaisf. 20. Ἀναξιμένης — Μακεδόνας Eudocia p. 51. quae mox τοῦ Κυνικοῦ. 22. τοῦ ante γραμματικοῦ om. A. B. E. 1. Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνας] τοῦ Μακεδόνας Ἀλεξάνδρου A. E. a Gaisf. praeter Suidae opinio aliorumque scriptorum (v. Woesel. in Diod. I, 50.) usum comprobatur. 2. Οὗτος βασιλέα et quae sequuntur ad finem usque debes non levi cum licentia mutata Pausaniae VI, 18. 4. περιῆλθε] sic locum hunc ex Pausania emendavi. In prioribus enim edic. [et A. B. E.] minus recte legitur περιῆλε. Kist. 8. θέοντες, vulgarijūm Pausaniae librorum mendum, hinc cum alijs sustulit Kist. 9. ἦκει] ἦκοι A. 11. ἐργάσασθαι] ἐργάσεται A. Med. Mutavit ed. Bas. 13. τῶν Ἀ. ἀνδραποδίσασθαι A. 15. Verius Pausan. πρὸς τὸ σοφίσασθαι ἀντιμηχανήσασθαι v. 17. ἐνεμεν] ἐνεμεν A. B. Med. Pausan. 18. καὶ add. A. Paus. 19. Ἀναξιμένης E. Wolfius auctore Paus. Ἀναξιμένης E. Ceteri Ἀναξιμένους.

Ἀναξίλας. Anaxilas, comicus poeta. Ἀναξιμανδρος. Anaximander, Praxiadae F. Milesius, Philosophus, cognatus, discipulus idemque successsor Thaletis. Primus aequinoctia invenit et solstitia et horologia, viditque terram in medio mundi sitam esse. Gnomonem etiam introduxit, et geometriae lineamenta ostendit. Scripsit de Natura Herum; tabulam terrae; de stellis fixis; sphaeram et alia quaedam. Ἀναξιμανδρος. Anaximander, Anaximandri F. Milesius, iunior, historicus, qui vixit temporibus Artaxerxis, cognomento Memonis. Scripsit Symbolorum Pythagoricorum interpretationem; cultusmodi est illud: *Statera ne transgrediaris; Ignem gladio ne fodias; De integro pane ne comedas;* et cetera. Ἀναξιμένης. Anaximenes, Eurystrati F. Milesius, philosophus, discipulus idemque successor Anaximandri Milesii; secundum quosdam etiam Parmenidae. Vixit Olympiade LV. quo tempore Cyrus expugnavit Sardibus Croesum devicit. Ἀναξιμένης. Anaximenes, Aristoclis F. Lampsacenus, orator, discipulus Diogenis Cynici

et Zoili Amphipolitan grammatici, qui Homerum vituperavit; praceptor Alexandri Macedonis, quem in bellis secutus est. Hic regem Alexandrum Lampsacenis iratum huiusmodi arte circumvenit. Cum Lampsaceni Persarum partibus studerent, Alexander ira praeter modum inflammatus gravissima quaeque mala illis comminatus est. Illi vero de uxoribus et liberis et patria periclitantes Anaximeneis mittunt, qui precibus eam exoraret. Alexander vero cum cognovisset, qua de causa veniret, per deos iuravit se contraria precibus ipsius facturum. Tum Anaximenes: Hanc a te gratiam, rex, peto, ut uxores et filios Lampsacenorum in servitutem redigas et templa incendas et urbem solo aeques. Alexander vero cum has precibus nulla arte eludere posset, utpote iuramentum necessitate constrictus, Lampsacenis invitum veniam dedit. Idem Anaximenes ultus est Theopompum, Damostrati filium, sibi inimicum, ratione quiddam calida, sed maxime invidiosa. Cum enim esset sophista et sophistarum orationem apte imitaretur, librum scripsit contra Athe-

βέστατον μιμησάμενος, καὶ ἐπιγράψας Θεοπόμπου τὸ ὄνομα ἐπέμπευ ἐς τὰς πόλεις. καὶ ἐκ τούτου τὸ ἔχθος τὸ ἐς Θεοπόμπου ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἤ-
ξετο. Οὐ μὴν οὐδὲ εἰπεῖν τις αὐτοσχεδίως Ἀναξι-
μένους πρότερός ἐστιν εὐρηκώς.

Ἀναξιοπαθοῦντες. οὐκ ἄξιον ἡγούμενοι.
Οἱ δὲ Κρητῆς ἀναξιοπαθοῦντες οὐκ ἐδέξαντο αὐτὸν
ὡς μοιχογέννητον.

Ἀνάξιππος, κωμικὸς τῆς νέας κωμωδίας,
ἤμασεν ἐπὶ Ἀντιγόου καὶ Δημητρίου τοῦ Πολιορ-
κτοῦ.

Ἀνάξιοιτο. ἀνασχῆσοιτο. Ξενοφῶν.

Ἀναξυρίδας. φιμινάλια, βρακία, ἢ τὰ βα-
θέα καὶ ἄβατα ὑποδήματα. Καίπερ τῷ Θεοδοσίῳ
ἐκλειυμένον τὸν ἱμάντα, τὸν ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα τὰς
ἀναξυρίδας δέοντα.

Ἀνὰ οὐλαμόν. κατὰ τὸ ἄθροισμα.

Ἀναπάλλει. ἀναπηδᾷ, ἀνασεῖει.

Ἀναπαυδῆτως.

Ἀναπαύσασθαι. τὸ κατακλίνεσθαι ὡς πρὸς 20 φησὶν Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Γραφαί τε παιγιώ-
δον.

Ἀνάπαυλαν. ἀνάπανσιν. Ἀνάπανσις δὲ ὁ
μέλλων βίος. † Σὺν ἑτέροις ἀξιολογωτάτοις ἀνδράσι
τῷ πολέμῳ ἢ δοῦς τὴν ἀνάπαυλαν. Μένανδρος. 175
Ἐδὲ γὰρ Οὐγγων ἡγεμῶν μέγιστος ἔτυχεν ἀναπαύλης.
δ τουτέστιν ἀπέθανε. Καὶ Ἀναπαύλας, πέμψεις
πρὸς τοὺς νεκρούς.

Τίς εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν καὶ πραγμάτων;
κηρύσσει ὁ Χάρων, καὶ ὡς τόπους καταλέγει.

τίς εἰς τὸ Λήθης πεδῖον;

10 Λήθης πεδῖον, χωρὶον διατετύπωκεν ἐν ἔθου οὔτω
λεγόμενον ὡς καὶ Ἀδαίου λίθον.

τίς εἰς ὄνου πόκας;

οὔτω λέγουσι τὸ ἄχρηστον. οὐδὲ γὰρ αἱ τοῦ ὄνου
πόκαι χρησιμεύουσιν. ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων.

Ἀνάπαιστοι. κυρίως τὰ ἐν ταῖς παραβάσει
τῶν χορῶν ἴσματα· ἰδίως δὲ τὰ τῶν ἑυδμῶν. πᾶ-
σαν δὲ παράβασιν ἀναπαίστους καλοῦσιν.

Αὐτὸν ἐπῆγει πρότερον παραβάς ἐν τοῖς
ἀναπαίστοις·

ἄδεις εἰς τοῦτο καὶ ἀνάπαιστα ἦδοντο κατὰ Ῥω-

6. Ἀναξιοπαθοῦντες] Zon. p. 203. Vox Straboni, Plutarcho, aliis probata: cf. v. *Ἀναξία*. 8. In simili sensu μοιχογέννητος po-
suit Malalas p. 87. 9. Ἀνάξιππος, κωμ.] Eius mentionem faciunt Athenaeus, Pollux et Aelian. in H. A. XIII, 4. *Küst.*
Καδοκτα p. 60. 12. Ξενοφῶν Hellen. II, 1, 22. 13. Ἀναξυρίδας] Vide quae de significatione huius vocis disputat Sal-
masius in Ael. Lamprid. p. 977. *Küst.* Et Lobeck. in Herodian. p. 462. Addit Gaisf. Perizonium in Aelian. V. H. XII, 32.
φοιμινάλια vulg. inde ab ed. Bas. Repugnant Lex. Seg. p. 391. et Suidas suo loco. βρακία: v. Eust. in Il. α. p. 22. 14. ἄβα-
τα] Sic habent [cum Etym. M. p. 98. et Lex. Seg.] MSS. Parisienses, quos hic secutus sum. In prioribus vero editis. excusum
est ἄβατα, quod mendosum esse non dubito. Ceterum Hesychius eandem vocem ἀναξυρίδες sic exponit, ὑποδήματα βαθέα, ἢ
βασιλικά: quod ab interpretatione Suidae nonnihil differt. Etymologus vero cum Suida consentit. *Küst.* βαθέα καὶ βασιλικά
Gloss. Herodot. I, 71. Locus Procopii Hist. Arc. I. p. 4. unde post ἱμάντα supplendum ὄραν, ac restituendum συνδέοντα.
17. Ἀνὰ οὐλαμόν] Lex. Seg. p. 391. Respexit ad Il. σ. 251. ubi Scholiasta conferendus cum Hesycho, Zon. p. 168.
18. Ἀναπάλλει] Lex. Seg. p. 391. 20. Ἀναπαύσασθαι] Ἀναπαύσασθαι A. C. tum αιτιατικῇ addit A. εἰς ὕπνον C.
1. Ἀνάπανσις δὲ ὄμ. β. forsan ab interprete biblico ducta, non satis integra videntur esse: quid desideretur intelligi licet e Thoma
M. p. 58. sq. 2. Σὺν ἑτέροις] Sunt Theoph. Simoc. Ἱστορ. Περσ. p. 58. ed. Commel., ubi editur, πρὸς ἑτέροις — τῷ πολέμῳ
δι' αὐτῶν παραδούς τὴν ἀνάπαυλαν. Adresch. δοῦς τὴν ἀνάπαυλαν τῷ πολέμῳ E. 4. Ἐδὲ γὰρ Niebuhr. in Menandri fragm.
p. 440. 7. Senarius Aristophanis Rau. 186. culus Schol. descripsit Suidas. „Iambl. Protrept. p. 11. Aelian. V. H. IV, 7. ubi
pro ἀναπαύσαι l. ἀνάπαυλαι. Eurip. fragm. p. 510.” Tour. MS. 13. τὸν ἄχρηστον A. 15. Ἀνάπαιστοι τὰ τῶν ἑυδμῶν.] Eadem
habet Hesychius: nisi quod pro ἀνάπαιστοι apud eum legatur ἀνάπαιστα. *Küst.* 16. πᾶσαν δὲ παραβ.] Narratio Schol. Ari-
stoph. in Pace laudatum v. 734. 18. αὐτὸν ἐ. πρὸς τὸ θέατρον v. Ραβδούγοι. 21. ἀνάπαιστοι] ἀνάπαιστα A. B. E. Pau-
santes IV, 15. τὰ ἐπισηφαί τὰ ἀνάπαιστα ἦδεν. Dio Cass. T. I. p. 61, 96. πολλὰ καὶ ἀσελγῆ ἀνάπαιστα — ἠδόντων Gaisf. Vide
Beimar. in Dion. Cass. LXVI, 8. addito Hemsterh. in Luciani Prom. 6.

nienses et Lacedaemonios, in quo solum maledicum Theopompi
accusate expressit eiusque nomine librum inscriptum per urbes
divulgavit. hinc igitur odium adversus Theopompum per uni-
versam Graeciam valde augebatur. Nemo etiam ante Anaxime-
nem rationem dicendi extemporalem invenit. Ἀναξιοπα-
θοῦντες. Indignum ducentes. Cretenses vero dedignati
ἰσχυρῶς ἐξ ἀδελφείῳ τὸν ἀναξιοπόμπου. Ἀνάξιππος.
Anaxippus, Comicus novae comediae, temporibus Antigoni et
Demetrii Poliorcetae floruit. Ἀναξιοίτο. In altum sustule-
rit. Xenophon. Ἀναξυρίδας. Feminalia, braccas. Vt
calceamenta profunda, et quae vocantur ἄβατα. Quamvis The-
odoro videret solutum esse vinculum, quo feminalia circa pu-
denda constrigebantur. Ἀνὰ οὐλαμόν. In conferta mul-
titudine. Ἀναπάλλει. Subsilit, concutit. Ἀναπαυδῆ-
τως. Ἀναπαύσασθαι. Decumbere ad somnum capien-
Suidas Lex. Vol. I.

dum. Ἀνάπαυλαν. Quietem. Futura vita est quiet.
† Cum aliis laude dignis viris relaxationem a bello concessit.
Menander: Sic enim maximus Humorum dixit quietem con-
secutus est. id est, mortuus est. Et Ἀναπαύλας, stationes,
in quibus sunt mortui. Quis ad quietis sedes ex malis et mo-
lestiis tendit? Sic proclamatur Charon, et loca recenset. Quis
in Lethes campum? Lethes campum, tanquam locum apud
inferos sic appellatum finxit: ut etiam Asinū lapidem. Dein,
Quis ad asini lanam? Sic vocatur res, quae est prorsus in-
utilis; asini enim lanae nullius sunt usus. dictum omnino de
rebus irritis. Ἀνάπαιστοι. Anapaesti proprie dicuntur
carmina chori, quae in parabasi canebantur; singulativum vero,
numerorum species. Omnem etiam parbasin anapaestios vo-
cant. Se ipse laudaret, parbasin anapaestios exsecutus:
Aristophanes in Pace. † Scriptaque ludicra hanc in rem

μαίων. Σημαίνει δὲ ἀνάπαιστος καὶ εἶδος μέτρου σίχων.

Ἀναπεμπάζειν. ἀναγεῦσθαι, ἀναμνήσασθαι. πεποίηται ἀπὸ τῶν ταῖς πέντε δακτύλοις τῆς χειρὸς συνεχῆς ἀριθμούντων καὶ ἐπαναλαμβάνόντων· 5 οἰοῦναι κατὰ πεντάδα ἀριθμούντων. Καὶ Ἀναπεμπαζόμενοι, ἀναριθμούμενοι, σκεπτόμενοι.

Ἀναπεπταμένα χωρία. πεδία, κάμποι.

Ἀναπεπτωκώς. ῥαθυμῶν, ἀφροντιστῶν, ἀμελῶν. Ὁ δὲ ἐν τῷ πολέμῳ ἀναπεπτωκώς τε οὐδενὶ 10 λόγῳ καὶ τὴν τῶν ἔργων παρασκευὴν ὀκνηρῶς ἄγαν διὰ φιλοχρηματίαν ποιούμενος.

Ἀναπεποιημένης. ἀναπεφυρμένης, ἀνεζυμωμένης.

Ἀναπετῶ. ἀναπετάσω. Μένανδρος·

Ἄλλοις ἀναπετῶ

τουτὶ προσελθῶν, κοῦκ ἀνέξομ' οὐκέτι.

καὶ ἐν Συνερώσῃ καὶ ἑτέροις.

[Ἀναπέφηνα. ἀπεδείχθην, καὶ οὐχὶ ἐναπέφηνα.]

Ἀνάπειρα. Κατασπᾶν τὰς ναῦς, τὰς δηρῆσις ἐμβιβάζειν, καὶ τῆς εἰρεσίας ἀνάπειραν λαμβάνειν, παρέλκοντα τὸν χρόνον ἐπίτηδες, ἕως τὴν παρὰ Ῥωμαίων αὐτῶ γένηται φαναρά.

Ἀναπείρατε. Ἀναπείρατε τὰς κίχλας. τουτέστι πῆξατε, κεντήσατε. Ἀριστοφάνης·

Φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας.

Ἀναπείραις. Πολύβιος· Τῶν δὲ ναυτικῶν δυνάμεων κατὰ θάλατταν ταῖς ἀναπείραις καὶ ταῖς 15 εἰρεσίαις [ἐγύμναζον].

1. καὶ etiam ante ἀνάπαιστος habet Med. 3. Ἀναπεμπάζειν] Vid. Ruhnkensius in Timaeum p. 33. ἀναγεῦσθαι om. vulg. 5. συνεχῶς E. et Zon. p. 203., om. C. qui supra δὲ post πεποίηται. 6. Ἀναπεμπαζόμενοι] Lex. Seg. p. 392. Lege tamen ἀριθμούμενοι cum Zon. p. 204. et Schol. Luciani Necoym. 12. 8. Ἀναπεπταμένα] Lex. Seg. p. 392. Zon. p. 189. κάμποι] Vocem hanc Latinam scriptores Graeci recentiores adoptarunt eaque frequenter usi sunt, ut lector discere poterit ex Ducangii glossario Graeco v. Κάμπος. Küst. 9. Ἀναπεπτωκώς] Zon. p. 204. Vide v. Ἀναπίπτειν. 10. Verba Procopii Histor. Arc. c. XVIII. p. 54. καὶ οὐδενὶ] καὶ om. A. B. E. Procop. Mox καὶ ὁ τὴν Med. 13. Ἀναπεποιημένης. Glossa sacra: vide Hesych. v. Ἀναπεποιημένην et Tittm. in Zon. p. 203. 15. Ordine perverso Philemo p. 293. Ἀναπετάσω, οὐκ ἀναπετῶ. Μένανδρος ἄλλοις] Puto legendum Μένανδρος Ἀλιεῖ vel Ἀλιεῦσι quam Menandri fabulam tum alii auctores, tum etiam ipse Suidas alibi laudat. Küst. Leg. [cum Zon. p. 204.] ἄλλοις ἀναπετῶ Τουτὶ προσελθῶν κοῦκ [καὶ οὐκ Med.] ἀνέξομ' οὐκέτι. Aliis pandam illud atque in lucem proferam ultro, vel ad ipsum adiens, neque tolerabo amplius. Hemst. F. Ἀλαῖς. Scil. ἐν Ἀλαῖς Ἀραφηνίων. Burn. Nihil mutabat Meuek. in fr. inc. CXC. Equidem ut assentior Küstero, ita sententiam tetrametri trochaei suspicor ab eo piscatore pronunciari, qui cistam monumenta puellae condentem recluderet.

3. Ἐταίραις] ἑτέροις E. ἑτέροις malit Meuek. p. 67. subaudito κομφοδίας. Vereor ut recte: hoc enim sensu scripsisset grammaticus ἑτέροις, sc. δράμασι. Gaisf. Recorimus ἑτέροις. 4. ἀπεδείχθην E. καὶ οὐχὶ ἀναπέφηνα] Pearsonus ad marginem Suidae sui notavit se in codice quodam MS. scriptum reperisse, καὶ οὐχὶ ἐναπέφηνα: quae lectio prae vulgata amplectenda est. Küst. Certe ἐναπέφηνα pro ἀναπέφηνα legitur ap. Liban. T. L. p. 345. B. Hemst. Ἐναπέφηνα B. E. Glossam om. A. 6. Ἀνάπείρα] Vide in prp. Diodori XIII, 8. ἡ εἰρεσία addit Zon. p. 181. Κατασπᾶν τὰς ναῦς] Legendum puto, καταγεῖν τὰς ναῦς. Küst. Idem est κατασπᾶν quod κατάγειν, et perinde apud Graecos usitatum. Hemst. Non esse sollicitandum illud κατασπᾶν monuit collato Herod. VII, 193. Bosius Animadv. ad Scr. Gr. p. 142. Adde Dorv. in Charit. p. 361. ὑπηρεσίας B. ὑπηρεσίας E. 9. φαναρά E. 11. Ἀριστοφάνης Acharn. 975. (1006.) 12. φέρετε B. C. E. Med. φέρε τοὺς ὀβ. om. Zon. p. 204. 13. Τῶν δὲ ναυτικῶν δυνάμ.] Huius loco aliqua deesse videntur. Casaubonus legendum iuritat, τοὺς δὲ τῶν ναυτ. Küst. Mouuk Tourpius I. p. 47. locum esse Polybii X, 20, 6. Λοιπὸν τῶν μὲν περὶ κῶν στρατοπέδων κατὰ τοὺς πρὸ τῆς πόλεως τόπους χρωμένων ταῖς μελέταις καὶ ταῖς γυμνασίαις, τῶν δὲ ναυτικῶν δυνάμεων κατὰ θάλατταν ταῖς ἀναπείραις καὶ ταῖς εἰρεσίαις κτλ. — καὶ τεκταινομένων, καὶ συλλήθθην ἀπάντων σπουδαζόντων περὶ τὰς τῶν ὀπλων κατασκευάς, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἔν εἶπε κατὰ τὸν Ξενοφῶντα τότε θεασάμενος ἐκείνην τὴν πόλιν ἐργαστήριον εἶναι πολέμου. Idem cum ἐγύμναζον, quod nec sententia admittit nec Polybius agnoscit, deleri iussisset, animadvertisse sibi videbatur alterius cuiuspiam auctoris vestigia, hoc est Diodori XIII, 38. Εἰς δὲ τὸν πόλεμον Ἀθηναῖοι μὲν στρατηγούς κατέστησαν Θρασύβουλον καὶ Θρασύβουλον, οἳ τὸν στόλον εἰς Σάμον ἀποσπαστες, ἐγύμναζον τοὺς στρατιώτας εἰς ναυμαχίαν, καθ' ἡμέραν ἀναπείρας ποιοῦμενοι. Malui uncus admove. Ceterum ἐγύμναζον A. cum Zon. p. 181.

et anapaestica Romanorum in contumeliam canebantur. Anapaestus etiam significat genus versuum singulare. Ἀναπεμπάζειν. Memoria renovare, recordari. Pendet vocis ratio ab eorum instituto, qui digitis quinque continuo numerant et computant: quasi dicas, qui per numerum quinarium numerant. Et Ἀναπεμπαζόμενοι, numerantes, considerantes. Ἀναπεπταμένα χωρία. Loca patentia, campi. Ἀναπεπτωκώς. Ignavus, socors, negligens. Ille vero in bello negligentem neque ulla cum ratione versatum, qui propter avaritiam admodum ignare rebus gerendis sese accingebat. Ἀναπεποιημένης.

νης. Subactae, fermentatae. Ἀναπετῶ. Aperiam. Menander Piscatoribus: Hocce recludam propius aggressus, neque sum mihi temperabo. Eodem verbo etiam usus est cum alibi, tum in Συνερώσῃ. [Ἀναπέφηνα. Apparui. Non autem ἐναπέφηνα.] Ἀνάπειρα. Nares deducere, et remiges in eas imponere, remigationisque periculum facere, de industria tempus protrahentem, donec Romanorum consilia ipsi fierent manifesta. Ἀναπείρατε. Verbus figite turdos. Aristophanes: Fer verucula, ut figam turdos. Ἀναπείραις. Polybius: Navalium vero copiarum experimentis atque remigationibus.

170 Ἄναπέσειτε. ἀντί τοῦ δώροισ πείσειτε. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς δωροδοκούμενον. Ἀριστοφάνης·

Εἰ μὴ μ' ἀναπέσειτ', ἀποθανεῖσθε σημερον.

Ἀναπειστηρίαν. δυναμένην παίδειν τοὺς ἀκούοντας. Ἀριστοφάνης·

Πῶς ἂν μάθοι πόθ' οὗτος ἀπόφουξιν δίκης,

ἢ κλῆσιν ἢ χαίνωσιν ἀναπειστηρίαν;

καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθ' Ὑπέρβολος.

Κλῆσιν· τουτέστι μαρτυρίαν. Χαίνωσιν· λύσιν τῶν δίκων. οἷον ἀπάτην, καὶ κενῶν ῥημάτων ἀναπειθόντων τοὺς ἀκούοντας. ἢ ἀναπειστηρίαν, ὥστε χαίνωσαι καὶ ἀναπέσεισαι τοὺς ἀντιδίκους· παρὰ τὸ παίδειν τὴν δίκην. ὁ δὲ Ὑπέρβολος ἐκωμωδεῖτο ὡς ἀπαιδευτος καὶ ὀψιμαθής. Ἀξιοπιστεύονται δὲ οἱ διδάσκαλοι λέγοντες· ἔλαττον τοσοῦδε οὐ λαμβάνω ἐπὶ τούτῳ τῷ ἀναγνώσματι. καὶ ἐπαγγέλλον-

ται προνοήσασθαι τῶν καινῶν μαθημάτων, ὅσων προνοοῦσι μάλιστα.

Ἀναπηδῶν. καὶ οὐδετέρως διὰ τοῦ ὦ μεγάλου.

Ἀναπήλας. ἀνακινήσας. Ὁ δὲ διὰ τοῦ κοινῶν τοῦ ὅσον πρὸς τῇ ἀκωκῇ ἀναπήλας ἐς ὕψος καὶ περιεργακῶν, ὡς ἂν τις δόρυ τὸ κουφότατον περιφέρει, τῇ αἰχμῇ διαπειρῶν τὸ μετάφρενον κατεργάζεται.

Ἀναπηνίξω. ἀναλέγομαι, ἐκλύω, ἀνακυκλίω.

Ἀναπηρίαν. οὕτως Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

Ἀνάπηρον ψυχῆν. τὴν ἐπιβλαβῆ, μὴ ὑγιαίνουσαν, ἀλλὰ σεσινωμένην καὶ ἀχρείαν. Καὶ Ἀνάπηρος, ὁ χολός, ὁ καθ' ὑπερβολὴν πεπηρωμένος μέλει τινὶ τοῦ σώματος. Ἀυσίας ἐν τῇ περὶ τοῦ διδομένου τοῖς ἀδυνάτοις ὀβολοῦ. Καὶ τί κωλύει ὑμᾶς μὲν ὠφελεῖσθαι τῷ ἄβολῳ, ὡς ὑγιεῖς ὄντας, τούτῳ δὲ ψηφίσασθαι ἐάσαντας ὡς ἀνάπηρον; † Ὁ δὲ δέ-

1. Ἀναπέσειτε — πείσειτε] Ἀναπέσειτε — πείσειτε A. B. C. Zon. p. 204. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς δ.] Locus hic turbatus est, qui sic in ordinem redigi debet: Ἀντί τοῦ δώροισ πείσειτε. Ἀριστοφάνης· Εἰ μὴ μ' ἀναπέσειτ', ἀποθανεῖσθε σημερον. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς δωροδοκούμενον. Küst. Nihil hic turbatum, sed Scholiis ut solet descriptis Suidas locum auctoris subiecit.
2. Ἀριστοφάνης Equ. 68. 4. Zon. p. 181. 5. Ἀριστοφάνης Nubibus 873. cuius Schollasten Suidas descripsit. 8. καίτοι et seqq. usque ad ἀναπειστηρίαν om. E. 10. οἷον ἀπάτην καὶ κενῶν ῥ.] Legendum est, καὶ οἷον ἀπάτην κενῶν ῥημάτων. Küst. Ἀπέτην καὶ κοινὰ ῥήματα ἀναπέσειν τοὺς ἀκούοντας Schol. Aristoph. Praestat διὰ κενῶν, quo ducit scriptura v. Χαίνωσιν, καὶ διακένω ῥήματα ἀναπέσειν τ. ἄ. 12. παρὰ τὸ πείθειν τὴν δίκην] Haec verba sunt supervacanea, et salvo sensu expungi possunt. Küst. Non vidit ille καὶ Ἀναπειστηρίαν, quod repōnendum pro ἢ Α., praefigendum fuisse his, οἷον — ἀκούοντας, ὥστε — τὴν δίκην: id quod firmat E. qui pro παρὰ τὸ πείθειν τὴν δίκην habet ἢ ἀπάτην κενῶν ῥημάτων ἀναπέσειν τοὺς ἀκούοντας. ἀπὸ τοῦ ἀναπέσειν τὴν δίκην. Καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος. Hoc quidem cum v. Τύλλαντον. Perperam eiam irrogaverant verba τοὺς ἀντιδίκους. 14. ἀξιοπιστόν τι αἰετ' ἔλαττονται τόνδε Schol. Aristoph. Verbo ἀξιοπιστεύεσθαι Lobbeckius 'n Phryn. p. 567. colorem aliquem conciliabat. 15. ἔλαττον σου δὲ οὐ] ξ. τοσοῦδε οὐ A. λαμβάνομεν E. 16. ἀναγνώσματι B. et in ter vers. E.
1. προνοήσασθαι vulg. Ceteram quo spectet προνοήσασθαι non exputo; cum grammaticus magistrorum illorum significet vanitatem, qui arcana suae disciplinae mercede proposita tradituros polliceantur; ac suspicor mendam a proximo sono vocis προνοοῦσι factisse. Itaque subito emendare προσήσασθαι, de quo vide Wyttēub. in Etinap. p. 224. τῶν κοινῶν] Sic locum hūc ex Scholiasta Aristoph. emendavi. In prioribus enim edit. [et B. E.] pessime excusum est τῶν κακῶν. Küst. καινῶν A. C. Mox ὅσα A. 3. Cf. v. Ἀναπέσει. Sed Philemonis p. 243. scripturam si consideramus, placet haec talem in modum resarciri: Ἀναπέσειν καὶ ἀναπηδῶν οὐδετέρως κτλ. 5. τῇ] τὴν A. ὅσον . . ἀκωκῇ omi. Zon. p. 204. desinens in ὕψος. περιφέρει A. C. 7. Novissima repetit v. Κατεργάζεται. 8. ἀνακυκλίω] Vox est relicula, quamvis eam omnes eddit. agnoscant. Scribendum enim est vel ἀνακυκλίω vel ἀνακυκλώ [cum H. Steph. Ind. Thes. p. 423. E.], ut Portus etiam monuit. Küst. Ἀνακυκλίω] Leg. ἀνακυκλέω. Vid. in v. Ἀνακυκλήϊον. Tour. MS. 9. Ἰλοῦτῳ] Aristoph. Ἰλοῦτῳ ἄ. Hoc fr. omisit Brunck. Burn. Ἰλοῦτῳ A. B. E. pr. (ubi κεφαλαίως inter versas) Phrynichus Bekk. p. 9. Ἀναπήλας: διὰ τοῦ ἢ τὴν τρίτην, οὐ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, ὡς οἱ ἄμαθεῖς. τὸ μὲν οὖν ἀνάπηρος καθωμίληται, τὸ δ' ἀναπήλας ἀπάνιον. Antiat. p. 78. Ἀναπειρίαν: Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. Vide Dobraeum in Plut. 115. sive Arist. fr. 106. 10. Ἀνάπηρον ψυχῆν] Plato Rep. VII. p. 535. D. ταυτὸν τοῦτο ἀνάπηρον ψυχῆν θύομεν. 11. Ἀνάπηρος] V. Lex. Rhet. p. 216. ubi μέλει pro μέλει. Attigit Zon. pp. 175, 266. ubi leg. βεβλαμμένος. Adde Wessell. in Herod. V. Hom. 23. 13. Ἀυσίας ἐν τῇ περὶ τοῦ διδομένου τοῖς ἀδ. ὀβ.] Voluit Εἰσαγγέλλαν, περὶ τοῦ μὴ δίδεσθαι τῷ ἀδυνάτῳ ἀργύριον. διαδομένου C. 14. Καὶ τί κωλύει ὑμᾶς μὲν ὠφελ. Loci corruptelae remedium petendum ab Lysia p. 169. (749.): Τί με κωλύει κληροῦσθαι τῶν ἐννέα ἀρχόντων, καὶ ὑμᾶς ἐμοῦ μὲν ἀφελεῖσθαι τὸν ὀβολὸν ὡς ὑγιαίνοντος, τοῦτῳ δὲ ψηφίσασθαι πάντας ὡς ἀνάπηρον; 16. Ὁ δὲ δέσμιος] Locus Theoph. Simocattae Hist. V, 5. p. 126.

Ἀναπέσειτε. Id est, donis persuadebitis. Aristophanes: Nisi donis animinum meum flexeritis, moriemini hodie. ubi criminatur eum, ut muneribus obnoxium. Ἀναπειστηρίαν. Quae vim habet auditoribus persuadendi. Aristophanes: Quomodo hic dicat usquam iudicii rationem eludendi, aut testium advocatorem, aut modum verbis inanibus collidere persuadendi? Atqui facultatem illam talento Hyperbolus emit. Κλῆσιν, i. e. testimonium. Χαίνωσιν, viam eludendi iudicii. Ἀναπειστηρίαν vero, falsitatem inanum verborum, quibus auditoribus aliquid persuadeamus, ut pellitamus eos nostrasque in partes pertrahamus. Hyperbolus autem a Comicis perstringebatur ut indoctus et serus auditorum. Ac solent magistri, quo maiorem famam excilent, hanc usurpare: Ego vero tantam mercedem accipio, neque pretio

minore mea disciplina constat; ac promittunt se novis doctrinis eos erudituros, quorum maxime curam habent. Ἀναπηδῶν. Etiam in neutro genere per ὦ scribitur. Ἀναπήλας. Qui vibravit. Is cum ea contē parte, quae cuspidē continetur, titulum sublimē vibratum rotavisset, quasi qui levissimam hastam torqueret, dorsum cuspidē traiecit et eum interfecit. Ἀναπηνίξω. Colligo, dissolvo, retorqueo. Ἀναπηρίαν. Sic Aristophanes in Plato. Ἀνάπηρον ψυχῆν. Animum mutilatum, non sanum, sed vilitatum et depravatum. Et Ἀνάπηρος. claudus, qui supra modum corporis membro mutilatus est. Lysias in Oratione de Obolo, qui mutilatis dabatur: Quid vero cetas, quominus mihi quidem, ut sano, hic obolus detrahatur, isti vero, ut mutilato membris, eundem cuncti decernatis? † Ille vero

σμιος ἐς μέσον παραγίνεται, ὥνα καὶ ὅτα ἀνάπλη-
ρος, παιγνίων τε γεγονώς παρανάλωμα.

Ἀναπιδύει τὸ ὕδωρ.

Ἀναπίμπλαται. ἀναπληροῦται.

Ἀναπίπτειν. οὐ τὸ κατακλίνεσθαι, ἀλλὰ τὸ ὅ
μεταμέλεισθαι καὶ μετατίθεσθαι καὶ ἀποκνεῖν.
177 [Θουκυδίδης ἄ. Καὶ νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀνα-
πίπτουσιν.] Ἀναπίπτειν τὸ ἀθυμεῖν λέγεται
παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ἀναπίπτειν ἐπὶ ψυχῆς ἐστίν,
οἷον ἀθυμεῖν, ὀλιγωρεῖν. Κρατῖνος δὲ ἐπὶ τῶν ἐρε-
τῶν κέχρηται τῇ λέξει ἄρυσσόντων καὶ ἀνακλινομέ-
νων. Καὶ Ἀναπσεῖν, ἀνακλιθῆναι.

Ἀναπλάκητοι. αἱ εἰς μηδὲν ἀμαρτάνουσαι,
ἀλλ' ἀπάντων κρατοῦσαι. ἢ ἄφρητοι, ἀπλάνητοι,
ἀπροσπέλαστοι, ἀφανεῖς, ὡς οὐκ ἐστὶν ἀποφυγεῖν. 15
Σοφοκλῆς.

Δεινὰ δ' ἄμ' ἔπονται

κῆρες ἀναπλάκητοι.

τοῦτέστι τοῦ Λαῖου.

Ἀνάπλασμα. Σχῆμα.

Ἀνάπλεως. Ἐμπλεως.

Ἀναπλήσας. ἀναπληρώσας. ὁ [δὲ Πλάτων
ἀντὶ τοῦ μολύνας.

Ἀναπνέοντες. ἐν νῆϊ ἔχοντες. Καὶ οἱ μὲν
ἀναπνέοντες τὰ τοῦ βασιλέως ἐπιτάγματα διέ-
βαινον· οἱ δὲ βάρβαροι καίτερ σιγῇ προσιόντας
ἴσθοντο.

Ἀναποδίξειν. τὸ δεξατάζειν, ὡσανεὶ συγ-
κρούειν. Ἡρόδοτος. Καὶ Ἀναποδιζόμενα, ἀντὶ
τοῦ ἐξεταζόμενα, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνωθεν πολλάκις τὰ
αὐτὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα.

Ἀναπόδραστον. ἀφρευκτον. Καὶ Ἀναποδρά-
στους, τοὺς μὴ δυναμένους φεύγειν.

Ἀναποθήσεται. καταποθήσεται.

Ἀναπολεῖ. ἀναμιμνήσεται. τίττεται δὲ καὶ
ἐπὶ τοῦ μνησκίζεσθαι. Αἰλιανός. Μόνος ὁ θαλάσ-
σιος σκάρος τὴν τροφήν ἀναπολεῖ, ὡς περ καὶ τὰ

3. Ἀναπιδύει] Vid. Blomf. gloss. Perss. 820. cuius locis addas Eustath. in Il. ῥ'. p. 1095. qui tanquam κοινότερον istam usum commemorat, et Philem. p. 243. 4. Ἀναπίμπλαται] Lex. Seg. p. 392. 6. μεταμέλεισθαι Med. 7. Θουκυδίδης ἄ. Καὶ νικώμενοι . . ἀναπίπτουσιν] Haec verba loco mota sunt, et collocari debent post vocem articuli sequentis ὀλιγωρεῖν, ut patet ex Athen. I. p. 23. B. ex quo Suidas haec descripsit. Pears. Planius id evincti Zonaras p. 204. qui ἀποκνεῖν, omissa cum C. Thucydidis memoria, iungit his, λέγεται καὶ τὸ ἀθ. π. τ. π. Locus Thucyd. I, 70. Ceterum v. Lobeck. in Phryg. p. 216. 8. λέγεται add. A. Ἀναπίπτειν γὰρ τὸ ἀθυμεῖν C. 12. Cf. v. Ἀνακλιθῆ. 13. Ex Schol. Sophoclis Oedip. R. 472. Ἀναμ-

πλάκητοι] Ἀναπλάκητοι C. qui mox [cum Zon. p. 181.] ἀλλὰ πάντων. Zonaras Ἀναπλάκητοι, in quo tamen sicut apud Suidam Ἀναπλάκητοι postulat litterarum series. [Monuerat Porsonus Adv. p. 164.] Et sic Schol. Flor. Gaisf. 14. ἀφρευκτον] ἄφρητοι B. C. E. M. Zon. Schol. 18. κῆρες ἀναπλάκητοι] κῆραι ἀναπλάκητοι C.

1. Ἀνάπλασμα] Lex. Seg. p. 392. Σχῆμα ἀναπλάσεως E. Vide potissimum Strab. XI. p. 530. extr. et Diod. II, 56. 3. Priorem partem glossae habet Lex. Seg. p. 392. cf. Etym. M. p. 98. De posteriori vide Ruhnkentium in Tim. p. 81. Post hanc gl. delevit Kist. Ἀναπλάττωμαι καὶ ἀναπλάττω αἰτιατικῇ: quae respiciunt ut videtur ad Aristoph. Nub. 993. et Herod. VIII, 109. 5. Ἀναπνέοντες] Singularem vocis usum, a quo longius abest v. πνεῖν et συμπνεῖν similitudo, parum apte confirmat Wass. in Thucyd. VI, 78. 9. Ἀναποδίξειν] Vid. Lex. Seg. pp. 83. 210. ὡσανεὶ συγκρούειν, Zon. p. 207. sq. firmata, quae Kist. deleri iusserat, Bosius vindicavit Anlmadv. ad Scr. Gr. p. 142.: „Hesych. Ἀναποδίξειν, τὸ ἀκριβῶς ἐξετάζειν καὶ συγκρούειν· ποδίξειν γὰρ τὸ μετρεῖν. Est autem συγκρούειν proprie modium concutere, ut excidant res mensuratae et e summo delabantur. Idem Hesych. v. Κρουσμετρεῖν: — οἱ γὰρ φραυλῶς μετροῦντες συνέκρουον τὰ μέτρα εἰς τὸ ἀποπίπτειν τὰ μετρούμενα. Inde sensu tralaticio est etiam συγκρούειν diligenter examinare aliquem et impellere ad dicendum ea quorum sibi conscius est, acri quaestione animum alicuius ferire, ita ut quasi excidant eo eo quae colare statuerat." Parum ille prudenter: quo refutato Kist. in Hesych. v. Ἀναποδίξειν figuram ab iis esse sumptam existimabat, qui vasa scallia pulsa explorant, coll. Suida v. Κροῦσις. Zonaras tamen comparat verbum ποδίξειν. 10. Ἡρόδοτος V, 92, 6. ἐπειρωτῶν τε καὶ ἀναποδίξων τὸν ἠνσ quem ipsum locum ascripsit Zon. p. 208. Ἡρωδιανός Phavorini Ecl. p. 106. Ἀναποδιζόμενα κελ.] Ex Macrocatone κῆρικα: egregie faciunt verba Pollucis II, 198. Ἀναποδίξων δὲ τὸν γοκαματέα Ἀσχινης εἶπεν ὁ δῆτωρ, ἐπὶ τοῦ πάλιν ἀναγινώσκειν ἐποιοῦν. Καὶ ἀναποδιζόμενα δὲ Ἀντιφῶν, τὰ πάλιν ἐξεταζόμενα. Kist. Ἀντιφῶν Ἀληθείας ἄ. Ματρ. libri praetor unum Pal. 12. Post πραττόμενα quae sequebatur glossa de v. ἄωρεῖα ridicule confecta, Ἀναπόδοτος. Ὅτι ἡ ἄωρεῖα δόσις ἐστὶν ἀναπόδοτος· ἢ δὲ (δὲ om. vulg.) δόσις γένος τῆς ἄωρεῖας, eam cum in marg. habeat A. om. C. de verborum contextu demovi. 13. Ἀναπόδραστον] Lex. Seg. p. 392. 16. Ἀναπολεῖ] Aelianus locus hic extat in N. An. II, 54.: Τῶν θαλαττίων πυνθάνομαι μόνον τὸν σκάρων τὴν τροφήν ἀναπλέουσαν ἐπισθῆναι, ὡς περὶ οὐδὲν καὶ τὰ βληχητὰ, ἔδῃ καὶ μαρυκῆσθαι λέγουσι. Haec redeunt in v. Σκάρος. Vid. Abresch. Auctar. Diluc. Thucyd. p. 278.

inunctus in medium prodit, naribus et auribus abscissis, et ludibrii gratia tam foete mulcatus. Ἀναπιδύει τὸ ὕδωρ. Ἀναπίμπλαται. Repletur. Ἀναπίπτειν. Non significat decumbere, sed poenitentia ducti, sententiam mutare, animum despondere. [Thucydides libro primo: Et victi ad minimum tempus animum despondent.] Ἀναπίπτειν. Apud antiquos significat animum despondere. idque de animo dicitur, ut sit, spem abiicere, negligere. Cratinus vero de remigibus inter remigandum se resupinantibus usurpavit. Et Ἀναπσεῖν, acumbere. Ἀναπλάκητοι. Nihil frustra tentantes, sed omnia viuentes, vel inevitabiles, non errantes, inaccessibiles, quae videri non possunt, quas vitare non licet. Sophocles: Terribiles vero stimuli se-

quantur et inevitabiles Poenae. id est Laili. Ἀνάπλασμα. Habitus. Ἀνάπλεως. Plenus. Ἀναπλήσας. Qui repletur. Apud Platonem vero significat eum qui inquina- vit. Ἀναπνέοντες. In mente habentes. Et illi qui dem mandata regis animo volutantes traiecerunt; barbaros tamen non sefellerunt, quamvis cum silentio accedissent. Ἀναποδίξειν. Explorare, quasi vas concutere velis, apud Herodotum. Et Ἀναποδιζόμενα, quae diligenter exiguuntur, vel quae denno et saepius ab ipsis principiis dicuntur vel aguntur. Ἀναπόδραστον. Inevitabile. Et Ἀναποδράστους, qui fugere non possunt. Ἀναποθήσεται. Absorbetur. Ἀναπολεῖ. Recordatur. Significat etiam ruminatorem Aelianus: Solus scarus marinus cibum remandit, item ut anidalia batina-

βληκτά, α δὴ μηρυκᾶται. Ἀναπολεῖ. * ἀνα-
πτύσει. * καὶ παροιμία· Ἀναπολεῖς τοὺς ὤμους
ὑδωρ πτίσων, ὁμοίως ὑδωρ μένει. ἐπὶ τῶν ἀνή-
ντα πονούτων. Καὶ ἀναπόλησις θηλυκόν.

Ἀναπόμπιμα δῶρα. τὰ ἀποστρεφόμενα.

Ἀναπόνιπτος. μὴ νιψάμενος, μηδὲ πλίντας
τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀκάθαρτος.

Κῆτ' ἐπιπιῶν τὸν ζωμόν, ἀναπόνιπτος,
λαρυγγίῳ τοὺς ῥήτορας.

Καὶ Ἀναπόνιπτον, ἀνεξάλειπτον.

178 Ἀναπρήσας. ἀνακαύσας, ἀναφυσήσας.

Ἀνάπταιστον. τὸ μὴ πταῖον.

Ἀνάπτειν. περιτιθέναι, ἢ ἀνατιθέναι.

Ἀναπτῆτω. πετασθήτω.

Ἀνάπτυξις. ἐρηγησία, διασάφησις. Καὶ
Ἀναπτύξω ἀντὶ τοῦ ἐπιδείξω. Εὐριπίδης.

Ἀνάποινος. ἀνευ λύτρων.

Ἀνάπυστα. ἔκπυστα, δῆλα. Θάνατος Σθε-

5 νεβοίας ἀνάπυστος ἐγένετο. ἀντὶ τοῦ φανερός.
Ἀνάπυστον δὲ τὸ ἀνήκοον.

Ἀναρᾶσθαι. ἀντὶ τοῦ διαλύειν τὴν γενομένην
ἀράν. οὕτω Καλλισθένης.

Ἀνάργυρος. ὁ ἀργύριον μὴ κεκτημένος, εἰ
10 καὶ εἴη αὐτῷ ἰκανὴ οὐσία ἐξ ἐτέρων κτημάτων. Ἀν-
σίας ἐν τῷ περὶ τῆς Ἐπιγένους διαθήκης· Ἐπιδὴ
τοίνην Ἐπιγένης ἀσθενῆς τριηραρχεῖν ἠναγκάζετο,
ἀνάργυρος ὢν, καὶ τῆς γῆς τῶν πολεμίων κρατούν-
των.

2. Ἀν ἀπολῆς] Cum gl. praecedente noctant MSS. Med. Ald. additis ibi vv. καὶ παροιμία, qui pro ἄν ἀπολῆς praebent ἀναπολεῖς [κῆν ἀπολεῖς MS. ap. Schottum], C. ἀναπολεύς. Pro πτίσων A. habet πτύσων, 177. πτίτων. In fine καὶ ἄν. θ. dederunt A. B. Gaisf. Voluit, opinor, ἀπολέσης. Sed negligentius ille rem administravit, quem fugerit et additamentum v. Σκάρος: ἀναπολεῖ οὖν, ἀναπτύσει, μηρυκῆται, et interpolatio v. Ὑδωρ παραθήει olim apposita, quae docet aliquam loci nostri partem obliteratam esse: καὶ παροιμία· ὑδωρ μένει. ἔστιν ἐν τῷ Ἀναπολεῖ. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνήντα ποιούτων. Igitur collectis quae tres in glossas distrahebantur assumpsi veterem scripturam, καὶ παροιμία· ἀναπολεῖς, ab recentibus Edd. spreto; quamquam fidem lectionis haud praesto; deinde πτίσων ante ἔδωρ ponendum. 3. πτίσων] Priores editt. habent πτίσων, cuius loco legendum esse πτίσων Porus recte monuit. [Sic C.] In uno MS. Paris. exaratum reperi πτύσων, quod ad veram lectionem proxime accedit. Ceterum proverbium hoc sic effert Lucianus Hermot. 79. Ἀν ἀποβάλλη (φασί) τοὺς ὤμους πτίτων, ὑδωρ ὁμοίως τὸ ὑδωρ μένει. Küst. Locum indicarat Schottus in Prov. Suid. II, 55. 5. Ἀναπόμπιμα] Eustath. in II. l. p. 757, 17. κυρίως γὰρ ἀναπόμπιμα, τὰ περιεθέντα μὲν αὐθις δὲ ἀναστραφέντα διὰ τὸ δευρασεσθῆναι. Pro ἀποστρεφόμενα H. Steph. Thes. T. III. p. 202. A. malit ἀναστρεφόμενα, idque ipsum praebet E. altera lectione superscripta. Post h. v. A. habet in marg., ante h. v. Edd. vet. B. C. E. in textu [a Küst. expulsa]: καὶ ἀναποληκῶν τὸ εἶδωλον κροτοῦν τοῖς δακτύλοις, ἀναρο-
ταλοῦν, ὡστ' ἀναποληκῶν τοῖς δακτύλοις. Καὶ ἔστιν ἐν τῷ Σαρδανάπαλος. Vide Naekium de Choerilo p. 250. sq. H. Steph. Append. Thes. p. 424. E. Gaisf. 6. Ἀναπόνιπτος] Ex Schol. in Aristophanis locum mox allatum Equ. 356. 8. Κῆτ' καὶ A. B. C. et Edd. ante Gaisf. ἐπιπιῶν Aristoph. 10. Ἀναπόνιπτον A. C. ἀναπόνιπτον Lex. Seg. et Eudemus. 11. Glossa spectat ad II. l. 433. sive Od. β'. 81. Ἀνακαύσας] ἀνακαύσας; A. C. E. Post hanc gl. habent [cum Zon. p. 168.] Edd. Ἀνά-
πται: δημοσιεύεται. Ad quam Kústerus: „Falsum est vocem ἀνάπται nude positam per δημοσιεύεται exponi posse, quoniam ἀνακαύσασιν eius magis latius patere, et interpretationem istam nimis angustam esse nemo non videt. Quare ut loco huic con-
sultetur, addita voce δῆμων scribendum est, ἀνάπται δῆμων: quas duas voces coniunxit Gregor. Nazianz. Orat. XXXII. p. 525. καὶ διὰ τοῦτο ἀπαιτοῦσι τὰ τοῦ καιροῦ· τίς ὑπαρχος, φασί, ἐξημεῖται; τίς δῆμος σεσωρηφρονισται; τίνες δῆμων ἀνάπται; Ad hunc locum Gregorii Nazianzani Suidam respexisse mihi quidem nullum dubium est." Ego delevi cum A. C. E. Ad Gregorium Schol. MS. Paris. Ἀνάπται δῆμων τοὺς οἰον ἐξάπτοντας καὶ διεγείροντας εἰς τὸ στασιασθῆναι, δημοσιεύεται τοῦτους δημοῦς ἄν τις ἀπο-
ἀνήρ. Gaisf. 13. Ἀνάπτειν] Vide Jacobs. in Aelian. VII, 44. ἀνατιθέναι etiam Lex. Seg. p. 392. ἀναπτῆτω Zon. p. 205. ἀνατιθέναι A. C. 14. Ἀναπτῆτω] Lex. Seg. p. 392. et Hesych. 2. Ἀνάπτειν] Lex. Seg. p. 392. Εὐριπίδης Herc. 1256. 3. Ἀνάποινος] Pertinet ad II. α. 99. V. Lex. Seg. p. 392. 4. Ἀνά-
πυστα] Pertinet ad Od. λ'. 274. Lex. Seg. p. 392. coll. Siebel. in Pausan. IX, 5, 5. Θάνατος Σθενεβοίας ἄν. ἐγ. Kúst. rettulit ad Nicolaum Damasceni locum in Exc. Vales. p. 441. Sed illic extat ὁ ἔριος, non θάνατος. 6. Ἀνάπυστον δὲ τὸ ἀνήκον.] Sic quidem omnes editt. habent. Sed nemini dubium fore puto, quin scribendum sit, ἀπυστον δὲ τὸ ἀνήκοον. Kúst. E Scholii tamen Ambrosiani in Odysseae locum facile colligitur scribendum esse οἱ δὲ ἀνάπυστον τὸ ἀνήκοον. 7. Ἀναρᾶσθαι] Huic voci apud Latinos respondet *reseccare*, quippe quod *exsecrationi* nomenquam opponitur, ut apud Cornelium Nepotem in Alcibiade: *Restituta ergo huic sunt publica bona, iidemque illi Eumolpidiae ac Ceryces, qui eum deprecant, reseccare rursus sunt coacti.* Vide Vales. in Amm. Marcell. XXIV, 6. extr. p. 292. Kúst. Vid. Valcken. in Herodot. VIII, 63. et in Hippol. p. 259. Lex. Seg. p. 183. Ἀναρᾶσθαι: τὸ ἀνωθεν ἐρχεσθαι. Atque haud scio an Suidas exemplo cuidam Harpocratonis sua debeat. 9. Ἀνάργυρος] Similiter Lex. Rhet. p. 216. 10. Lysiae fragmentum (u. 19.) repetitur in v. Ἐπιγένης. 12. ἠναγκάζετο] ἠγω-
νίζετο B. E.

ne, quae *gumina* sunt. Igitur ἀναπολεῖ. Explicat. * Et proverbium: Quamvis aquam laudando humeros perdas, aqua semper aqua manet. dicitur de iis qui irrita laborant. Ἀναπόμπιμα δῶρα. Dona quae remittuntur. Ἀνα-
πόνιπτος. Illotus, qui manus non purgavit, sordidus. *Behde cum colausero ius, nelotís quidem manibús, orato-
res clamore victos tugalabo.* Et Ἀναπόνιπτον, quod elui non
possit. Ἀναπρήσας. Qui incendit, qui iussavit. Ἀνά-
πταιστον. Inoffensum. Ἀνάπτειν. Appendero, vel
edicare. Ἀναπτῆτω. Evolei. Ἀνάπτυξις. Inter-

pretatio, explanatio. Et Ἀναπτύξω, demonstrabo, apud
Euripidem. Ἀνάποινος. Sine redemptionis pretio.
Ἀνάπυστα. Per famam evulgata, manifesta. *Mortem Sthe-
neboeae fama divulgavit.* Alii vero significare volunt ignora-
tum. Ἀναρᾶσθαι. Exsecrationem revocare: sic Calli-
sthenes. Ἀνάργυρος. Qui argentum signatum non ha-
bet, quamvis allae ei sint fortunae satis amplae. Lysias in
Oratione de Epigenis testamento: *Cum igitur Epigenes, quam-
vis aeris esset inops eiusque agri ab hostibus tenerentur, tri-
archiae tamen munus, viribus infirmis, suscipere cogeretur.*

Ἀναρῥηγνύς. πλάτων, κατασκευάζων, συν-
τιθείς. Ἀριστοφάνης·

Ἐλασίβροντ' ἀναρῥηγνύς ἔπη.

ἔχεται δὲ καὶ τοῦτο ἐμφράσειός τινος μεζῶνος.

Ἀναρῥηθῆναι. ἀνακηρυχθῆναι. Καὶ Ἀνά- 5
ρῥημα, κήρυγμα. Καὶ Ἀναρῥήσις, ἀναγόρευσις.
Τοὺς μὲν ἀναρῥήσεων καὶ στεφάνων ἀξιοῖ, τοὺς δὲ
διηγεκεῖ παραπέμπει τιμωρίᾳ.

Ἀναρῥιθμητός. ἄπειρος. Σοφοκλῆς·

Ἄπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρῥιθμητός χρόνος.

Καὶ Ἀνάριθμοι, πλεῖστοι, ἄπειροι.

Εἰς ἐμοὶ ἄνθρωπος τριμέριος· οἱ δ' ἀνά-
ριθμοι

οὐδείς. ταῦτ' αὐδῶ καὶ παρὰ Περσεφόνῃ·
φρῆσιν Ἡράκλειτος.

Ἀναρῥηπτεῖν, [καὶ Ἀναρῥῆψαι.] ἀναλαμβάνειν.

Ὅστε πρὸς τῇ αἰσχύνῃ, ἣν πρὸ τοῦ καταλιπεῖν τὸν
χάρακα ἠέρεγκαντο, καὶ κίνδυνον οὐ τὸν ἐλάχιστον αἰ-
τοῖς ἀναρῥῆψαι, σκοτίους ἀπιόντας διὰ τῆς πολεμίας.

Καὶ Ἀναρῥίπτειν, μεταμελεῖσθαι, μετατίθεσθαι. 20

Ἀνάριστος. μᾶλλον δὲ ἀναρίστητος. Ἀρι-
στοφάνης Πολυείδω·

Ἴδιὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχω ἀναρίστητος ὦν. 179

Ἀλεξίς Καταψευδομένω·

Πάντως ἀναρίστητος οὐ δυνήσομαι
διακαρτερῆσαι τηλικαύτην ἡμέραν.

Ἀντιφάνης Λευκαδίω·

Ἐνταῦθ' ἀναρίστητος εὐθὺς κιθαριεῖ.

Τιμοκλῆς Νεαίρῳ·

Ἐπειτα διὰ τε ταῦτ' ἀναρίστητος ὦν.

Μένανδρος δὲ ἀνάριστον. καὶ ἀναρίστους, μίπη
ἡριστηκότας. Βουλόμενος ἀναρίστους καὶ πρὸς τὸ
μέλλον ἀπαρασκευάτους λαβεῖν τοὺς ὑπεναντίους.

Ἀναρῥηχᾶσθαι. τὸ πρὸς ἄναντες ἐκβαίνειν.

15 ἴμα ταῖς χερσὶν ἀντιλαμβανόμενον καὶ στηριζόμενον.

Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ·

Ἐπειτα λεπτὰ καὶ μακρὰ ποιούμενος,
πρὸς ταῦτ' ἀναρῥηχᾶτ' ἂν εἰς τὸν οὐρανόν.

Καὶ Ἀναρῥηχόμενος, ὄρασσομένος.

Ἀναρῥα. ἀτύπωμα, ἀτράνωμα. λαμβάνεται

1. Ἀναρῥηγνύς] Ex Schol. in Aristophanis versiculum mox laudatum Equ. 623. πλάτων A. C. E. 4. τὸ ῥῆμα post τοῦτο vulg. insertum ex Schol. Aristoph. 5. V. Lex. Seg. p. 392. Etym. M. p. 99. Hesych. 7. Dionys. Halic. VII. c. ult. p. 1500. στεφανώσεις καὶ ἀναρῥήσεις ποιούμενοι τιμῶν. Schol. MS. in Gregor. Naz. Ἀναρῥήσεις. ἀνακήρυξις, ἣ ὑπὸ κήρυκος ἐν τῇ δήμῳ τοῖς νεκηγόροις ἐγένετο. Gaisf. Consultat Pearsonus Isidori Pelus. V. Ep. 92. τοσαῦτον ἔλασαν ἀφεισιάναι προσδοκᾶν τι δεινόν, ὡς καὶ ἀνορήσιν προσδοκᾶν διὰ τοῦτο. Adde Tittm. in Zon. p. 182. 9. Σοφοκλῆς Al. 646. 10. ἡμί τ' ἄσπρα om. C. qui mox φανέντ' ἔπη λέει cum δηλονότι κρύπτεται in marg. Versum om. E. Idem addicit post ἄπειροι: καὶ ἀνάριθμος παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ μὲν ἐν ἀριθμῇ τῶν τιμῶν ταυτοόμενος. Gaisf. Omisi posteriorem versum φρεῖ τ' ἄσπρα καὶ φανέντα κρύπτεται, significatum ab Niceph. Greg. XXI, 5. p. 1025. 12. Distichum Diogenis Laert. IX. 16. ab Hesychio Milesio repetitum in Vita Heracliti: item in Epiogr. adesp. DXVI, 3. 4. sive Anthol. Pal. VII, 128. 15. Ἡράκλειτος] Addit E. τοῦ δὲ Σοφοκλέους ἀνάριθμος ἀπὲν εὐνόμῳ χρόνῳ τρυχόμενος: i. e. Ai. 603. 16. [καὶ ἀναρῥῆψαι] Habet A. in marg. ἀναρῥῆψας B. E. 17. Ὅστε πρὸς τῇ καταλιπεῖν τὸν χάρακα — σκοτίους ἀπιόντας διὰ τῆς πολεμίας. Ultraque autem lectio, tam Suidae quam Dionysii, corrupta est atque ita relegendā: σκοταίους σίθη σκοταίους ἀπιόντας διὰ τῆς πολεμίας. Toup. I. p. 48. 20. Lex. Seg. p. 392.
1. Ἀνάριστος] Haec et quae sequuntur Suidam ex Athenaeo integro, non qualem hodie habemus, in duobus prioribus libris in epitomen contracto, descripsisse suspicatur Paulus Leopardus Emendat. XIX, 6. In Excerptis enim libri secundi p. 47. legimus, Eupolin voco ἀναρῥιστός usum esse: quo loco auctor epitomes relictus omisisse videtur, quae Athenaeus de ea voce observaverat. Kist. 2. Πολυείδω A. B. C. E. Fragm. Arist. 319. 3. τρέχων E. Porsonus audacius iusto, τρέχω διὰ τῆς ἀγορᾶς ἄ. ὦν. 8. εὐθὺς Med. 9. Τιμοκλῆς νεαίρῳ] Leg. Τιμοκλῆς Νεαίρῳ. Toup. I. p. 50. Τιμοκλῆς Νεαίρῳ dudum legerat Leopardus Em. XIX, 7. laudatus ab Valckenario in Theocr. Adoniae. p. 415. Mox in Suida, inserta quae exciderat voce, lego ἀναρῥιστός τοὺς μίπη ἡριστηκότας. Porson. ad Toup. IV. p. 438. Vellem etiam huiusmodi versum sententiam expeditisset, ubi ἔπειτα τὸ διὰ τε libri Kistero vetustiores. Certe scribendum διὰ γε. 11. Μένανδρος] Historicus est, non poeta comicus, inquit Leopardus l. c. Puto falli virum eruditissimum. Hemst. Fugit ut videtur Meinekium. 12. ἡριστηκότας] ἡμαρτηκότας C. qui mox om. πρὸς τὸ μέλλον. Βουλόμενος et quae sequuntur verba sunt Polybii III, 71. 14. Ἀναρῥηχᾶσθαι] Ἀναρῥηχᾶσθαι C. quae scribendi ratio probatur Phrynicho Bekkeri p. 19. Vide praeter alios Pierseum in Moerin p. 64. 16. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ v. 69. 70. unde reponendum: Ἐπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος πρὸς ταῦτ' ἀναρῥηχᾶτ' ἂν εἰς τὸν οὐρανόν. 19. ὄρασσομένος] Legend. βρασσομένος. Agathias p. 49. τὸ τε μέγεθος τοῦ βρασμοῦ — ἀναρῥηχᾶσθαι τὸ ῥόδιον: ubi factus efflorescens obullire non potuit. Idem error apud Longinum XLIII, 1. Toup. MS. Mirifice. 20. V. Schneid. in Aristot. H. A. T. IV. p. 366.

Ἀναρῥηγνύς. Flngens, formans, componens. Aristophanes: Cum terribilibus intonasset verbis. Habet autem hoc quoque maiorem quandam potentiam. Ἀναρῥηθῆναι. Proclamari. Et Ἀναρῥημα, proclamatio. Et Ἀναρῥήσις, promulgatio. Alios quidem praekonitibus et coronis dignos censet, alios vero perpetuis supplicis addicit. Ἀναρῥιθμητός. Immensus. Sophocles: Longum et infinitum tempus omnia [quae sunt occulta] producit. Et Ἀνάριθμοι, innumerabiles, infiniti. Unus mihi homo est triginta millium instar; reliqui vero innumerati quasi nulli: haec loquor etiam apud Proserpinam. Heracliti verba. Ἀναρῥηπτεῖν. Subire. Ita ut praeter dedecus, quod castris deserendis incurrissent, non minimis etiam periculis se exponerent, quod hostilem regionem obscura nocte

transirent. Et Ἀναρῥίπτειν, poenitentia duci, sententiam mutare. Ἀνάριστος. Vel potius ἀναρῥιστός. Impransus. Aristophanes Polyido: Dum per forum impransus curro. Alexis in Mendace: Omnino impransus non potero famem tolerare tam perpetuo die. Antiphanes Leucadio: Hic impransus statim cithara canet. Timocles Neaera: Iam * cum impransus sim? Menander vero ἀνάριστον vocat impransum, itam ἀναρῥιστός, impransus. Hostes impransos et ad proelium imparatus deprehendere volens. Ἀναρῥηχᾶσθαι. In altum scandere, manibus innitentem lisque se levantem. Aristophanes in Pace: Deinde tenuibus et exiguis scalis confectis, per eas ascendere conabatur in coelum. Et Ἀναρῥηχόμενος, prehensens Ἀναρῥα. Inarticulata, non distincta. Dicitur

δὲ ἐπὶ συλλαβῆς λειποσύνης στοιχείον, ἢ λόγου λει-
ποντος συλλαβὴν.

Ἄναρχτον. τὸ ἀνυπότακτον.

Ἀνάρμωστος. ἀνακόλουθος, μηδενὶ ἄρμωζόμενος.

Ἀνάρδοπον. ὀπισθόρμητον. Ἦ δὲ Φραγγικὴ
δύναμις, τοῖς Ῥωμαίοις ξυρδῶγεισα, ἐξωθεῖ τε καὶ
ἀνάρδοπον τίθησι τὴν περικτὴν στρατιάν. Καὶ Μέν-
νανδρος· Κατιόντων τῶν Ἀβάρων κατ' ὀλίγους, οἱ
στρατηγοὶ γνῶμη ἐχρῶντο παρακρήμα ἐπιθέσθαι
σφίσι, καὶ τούτου ἀνάρδοπον τιθέναι τὴν τῶν
Ἀβάρων κατέβασιν.

Ἀνάρπαστοι. οἱ ἀμύητοι, οἷς τελεταὶ καὶ
ἄργα οὐκ ἐγένοντο.

Ἀνάρσια. ἃ οὐκ ἂν τις ἄραιτο, ἄδικα. Ὅν
ἦν καταψευδόμενος ἔναγχος, καὶ μεγάλη ἀνάρσια
ἀνηρημένος ἐκδίκως.

Ἀνάρτησις. ἢ ἐπὶ ξύλον καθήλωσις. Καὶ
Ἀνάρτησον, κρέμασον. Καὶ Ἀναρτώμενος, κρεμά-
μενος. Προκόπιος· Ὁ δὲ ἐπανήκεν ἐπιστολὴν ἔχων
ταῖς ὁμοίαις ἐλπίσιν αὐτοῦς ἀναρτῶσαν.

Ἀναρδοίβδεῖν. ἀναρδοσεῖν.

Ἀναρδοῦει. ἀντι τοῦ θύει καὶ σφάττει. Ἐθ-
πολις. Καὶ ἡ θυσία δὲ ἐπανάρδοσις. Καὶ Ἀναρδο-
σις, κυρία τῶν Ἀπατορῶν ἡμέρα. Ἀπατοῦρια
δὲ ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίους τὸ συμβῆν δηλοῦσα τῇ
προσηγορίᾳ. Καὶ Ἀναρδοῦειν, τὸ ἐπιθύειν, ἀντι
τοῦ θυσίαν ἐπιτελεῖν. Τρεῖς δὲ ἦσαν αἱ ἡμέραι τῶν
Ἀπατορῶν· Λύρπεια, Κουρεώτις, Ἀναρδοῦσις.

Ἀναρῦτειν. ἀναντλεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀνύεσθαι.
Κρατῖνος Ἀιδασκαλλίας·

Ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρῦτουσ'
ἀπηχθάνου.

Ἀνασσα. βασίλισσα.

Ἀνασεσυρμένην. ἄκοσμον, ἀπρεπῆ. Κομψ-
δίαν ἀνασεσυρμένην καὶ πλημμελῆ. † Καλοῦσι δὲ
τὸν μὲν σκωπτικὸν ἐπίχμυρον, τὸν δὲ εὐτράπελον ἐπι-
δέξιον, τὸν δ' ἀνασεσυρμένον ἄπλαστον καὶ ἄπλοῦν.
οἷς ἐπακολουθεῖ, καὶ τὸν αἰστηρὸν ἄγροικον ἡγεῖ-
σθαι, τὸν δὲ δίκαιον οὐ πολιτικόν, οὐδ' ἡμερον.

Ἀνασειεῖν. ἐκτινάσσειν, ὡς καὶ ἡμεῖς. Οὐ
γὰρ ἀνασειῶν ἠκολούθει καλαμίδα. Καὶ Ἀνασειῶ,

1. στοιχείον Lex. Seg. p. 392. ubi mox συλλαβῆ. 3. Aeschylus Eum. 520. Sophoclem profert Hesychius. 7. συρδῶγεισαι ἐξω-
θεῖται καὶ C. 8. Μένανδρος ed. Nieb. p. 440. 12. κατάβασιν] In prioribus editis, pessimo legitur κατάρασιν, cuius loco κατά-
βασιν ex optimo Paris. A. reposui. Küst. κατάβασιν E. et B. ut colligo ex collatoris silentio: sed noster A. cum vulg. κατάρασιν.
Gaisf. Legendum videtur κατάρασιν. 13. Ἀνάρπαστοι] Scribe meo periculo Ἀναρπαστοι. Vulgata enim lectione nihil est in-
erptus. Imposuerunt nimirum Suidae corrupti libri, in quibus cum ἀνάρπαστοι pro ἀνορπαστοι errore librariorum scriptum es-
set, is corruptam illam lectionem temere nimis et ἀκρίτως in lexicum suum transtulit. Vide infra v. Ἀνορπαστοι. Küst. Vitium
e Timaei codice fluxisse demonstrat Ruhnkenius p. 37. 15. Ἀνάρσια] Glossa Timaei p. 30. Cf. Blomf. gloss. Agam. 494.
15. Ὅς ἦν] ὄν ἦν A. C. E. quae scriptura videtur ad ὄρον referri, confirmaturque v. Ἐναγχος, ubi locus integer est repeti-

ua. Posterjor exempli pars afferitur vv. Ἀνηρημένος et Ἐκδίκως. Mox ἀνηρημένως B. C. ἐκδίκως B. ἐκδίκως E. Delevit statim
Gaisf. cum omnibus MSS. Ἀνάρσια: Ἐγθροί, ἄδικοι, ἀνάρπαστοι. παρὰ τὸ ἄρω, τὸ ἀρμόζω, quae fluxerunt a Zon. p. 168.
19. Ἀνάρτησον] Lex. Seg. p. 392. 20. Προκόπιος B. Goth. II, 26. p. 451.
1. Ἀναρδοῦειν] Lex. Seg. p. 392. et Zon. pp. 206. 212. Glossa Homericæ: vide Hesychium et Eust. in Od. μ'. p. 1716.
2. θύει ἀναρδοῖ B. E. repugnante Pausania ap. Eust. in Il. β'. p. 250. σ'. p. 1159. Cf. v. Ἀπατοῦρια sive Lex. Seg. p. 417.
3. ἐπανάρδοσις] ἀνάρδοσις vulg. Ἀναρδοῦσις et quae sequuntur fluxerunt ab Schol. Aristoph. Pac. 890. Cf. Schol. Plat. p. 424.
ἀναρδοῦσις mendam Etym. M. p. 533. 4. καὶ κυρία Med. ἀπατοῦρων B. C. E. 6. Ἀναρδοῦειν] Malim Ἐπαναρδοῦειν. Vid. Lex.
Cicilian. p. 606. 4. Hensel. Mox ἢ post ἐπιθύειν om. cum A. E. 9. Ἀναρῦτειν — ἀναρῦτιουσα] Scribe, Ἀναρῦτειν. Versus
scilicet Cratini, qui non integris ambulat, ita sustentandus est: Ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρῦτουσ' ἀπηχθάνου.
Est autem θριάμβους ἀναρῦτειν versus iambicos in honorem Bacchi proferre. Hesychius: Θρίαμβος. — Διονυσιακὸς ἕμνος,
ἱάμβος. Photius in Lex. inodito: Θριάμβους. τοὺς ἱάμβους ἔνοι λέγουσι. Ad hunc Cratini locum respexisse videtur Photius.
Toup. III. p. 29. Cf. v. Θρίαμβος. Ἀναρῦτειν in glossa A. B. ἀναρῦτουσα A. in exemplo. ἀναρῦτειν ἀντλεῖν C. Vide Porsonum
in Eurip. Phoen. 463. 14. Κομψδίαν ἀνασεσυρμένην] Synesii locus Epist. 67. Κομψδίαν ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ἀνασεσυρμένην καὶ
πλημμελῆ: de quo monuit cum Henslerhusio Toup. I. p. 51. Attingit hoc nescio quis olim in v. Σκώπτης, item partes loci conti-
nuntur in vv. Εὐτράπελον, Αἰστηρός, Αἰκαῖος. Idem Toup. MS.: Vid. Plutarch. de Adul. p. 56. Hoeschel. in Photium in Damas-
p. 82. (89.) 20. ἀνατινάσσειν C. 21. Καλαμίδη] Καλαμίδα A. B. C. E. Interim scripsi καλαμίδα.

tiam de syllaba, cui deest littera, vel de voce, cui deest syllaba.
Ἄναρχτον. Nullus imperio subiectum. Ἀνάρμωστος.
Inconclutus, nulli aptus. Ἀνάρδοπον. Retrocedens. Co-
nos vero Francorum impressione in Romanos facta pede-
stris exercitum repellunt, et retro cedere cogunt. Et Mo-
naster: Cum Avari agmine raro descenderent, duces sta-
tuerunt eos statim aggredi, ut retro cedere cogentur.
Ἀνάρπαστοι. Non iniuncti, inlustrum et lustrationum exper-
ui. Ἀνάρσια: Quae nemo susceperit, iniqua. Qui nuper
pedicula profunderat, et multa nefaste patruerunt. Ἀνάρ-
τησις: Supplicium crucis suffixorum. Et Ἀνάρτησον, suspende.
Et Ἀναρτώμενος, suspensus. Procopius: Ille vero rediit cum
φιστολα, quae eos simili spe suspensus tenebat. Ἀναρ-
δοίβδεῖν. Resorbere. Ἀναρδοῦει. Immolat et mactat.

Eupolis. Et sacrificium ἐπανάρδοσις: item Ἀναρδοῦσις, status
Apaturiorum dies. Apaturia vero festi dies apud Athenienses
appellabatur, cuius nomen etiam causam significat. Et Ἀναρ-
δοῦειν, sacrificare. Tres autem erant Apaturiorum dies, Dor-
pia, Cureotis, Anarrhysis. Ἀναρῦτειν. Haurire: ab
ἀνύεσθαι. Cratinus Didascalias: Quando tu bellos iambos ef-
futiendo conflabas invidiam. Ἀνασσα. Regina. Ἀνα-
σεσυρμένην. Inhonestam, turpem. Comoediam foedam et pe-
tulantem. † Illi quidem cavillatorem vocant lepidum hominem,
facetum, ingeniosum; spurcum vero, simplicem et minime
simulatum. unde sequitur, hominem austerum existimari de-
bere rusticum; et iustum, ad societatem ineptum et inhuma-
num. Ἀνασειεῖν. Concutere: qui hodieque est usus. Non
enim comitabatur calamistrum vibrans. Et Ἀνασειῶ persuā-

ἀναπειθῶ, ἢ πρὸς μάχην ἐρεθίζω. Ὁ δὲ τοὺς Συρακουσίους ἀνασεῖων, καὶ τὴν ἔλευθερίαν ἀποκαταστήσειν ἐπαγγεῖλάμενος. Καὶ Ἀνασεῖσας, ἀπειλάμενος. Δημοσθένης κατὰ Ἀριστογείτονος.

Ἀνασειράζει. ἀνθέλκει, ἀνατρέπει. ἐν Ἐπιγραμμάτι.

Ἄψ ἀνασειράζω, καὶ πάλιν ἄγχι μένω. ἀνασειράζω οὖν, ἀναχαλινῶ.

Ἀνασηκῶσαι. ἀνταποδοῦναι, ἢ ἀναλαβεῖν, ὡς περ οἱ ἰσταντες. οἷον ἐξισῶσαι τῷ λείποντι ἢ πλεονάζοντι. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ἀνά. σημαίνει καὶ τὸ κατὰ. Ξενοφῶν. Ἐλευνῶν ἀνὰ κράτος ἰδρῶντι τῷ ἵππῳ.

Ἀνάσιλλος. ἀναφαλαντίας.

Ἀνάσιμον. ἄμορφον.

Καὶ μηδὲν πρότερον ἀνασποδῆσαι ἀνάσιμον ἢ πρεσβύτερον.

οὐ γὰρ ἀνασχετὸν τοῦτο γ' ἐλευθέρῳ.

Ἀνασκαλεύων. ἀνακινῶν, ἀδημονῶν, ἀναλογιζόμενος.

Ἀνασκευασάμενοι. ἀπύραντες.

Ἀνασκευασθείσης τῆς τραπέζης φησὶ Δημοσθένης. οἷον ἀνιστάτου γενομένης.

Ἀνασκινδαλευθῆναι. ἀνασκολοπισθῆναι, ἀναστειρωθῆναι.

Ἀνασοβηθεῖς. διατιραχθεῖς. Ὁ δὲ πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἀνασοβηθεῖς ματαίως ἀνίσταται ἐδῶς. Καὶ αὐθις. Τοῦς δε ἵππους εἶναι ἀγρούς ὑπὸ τε τῷ ἀήθει τοῦ δεσμοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀπηρημένου βάρους ἔτι μᾶλλον ἀνασοβηθέντας διαφορῆσαι αὐτόν.

Ἀνασώσων. αἰτιατικῆ. ἀνακτησόμενος. Τῆν 15 τε χώραν καὶ τὰς πόλεις, ἃς ὑπὸ Ῥωμαίων ἀπολωλέκτες ἕκαστοι τυχάνουσιν, ἀνασώσων. τουτέστιν ἀναλαβῶν. Καὶ Αἰλιανός. Ὅστι προεδοκῶν τὸν τόπον τὸν προειρημένον δυνήσεσθαι ἀ-

1. Ὁ δὲ τοὺς Συρακουσίους ἐρεθίζων, καὶ τὴν ἔλευθ. ἀ.] Qui hunc locum ad Polybium referebat Valesius, vidit ἀνασεῖων pro ἐρεθίζων esse reponendum: cf. Schweigh. Polyb. T. V. p. 73. Ceterum an madverit Gaisf. hanc esse dictionem Diodori XIV, 10 ubi et ἀνασεῖων extat et ἐπαγγεῖλάμενος: nam vulg., Aldo auctore, ἀπαγγεῖλάμενος. 3. Ἀνασεῖσας, ἀπειλ. et quae sequuntur praebuit Harpocrates, ubi vide Valesium. Parum caute Bekkerus ἀπειλάσας: cf. Abresch. in Aristaeo. Boiss. p. 426. Demosthenis locus est p. 784, 22. 5. Ἀνασειράζει] Lex. Seg. p. 392. et Hesych. Qui spectant ad Eurip. Hipp. 237. ἐν Ἐπιγραμμάτι. Paull. Silentiar. XXXIX, 2. Pál. V, 241. Haec omnia repetuntur fraude lectoris cuiusdam in v. Ἄψ: unde firmatur tum oñ ei A. additum, tum quod idem A. ἀνασειράζω, ἀναχαλινῶ, pro singulari glossa proponi solita, superioribus adiungit. 8. Quoi sub finem extabat ἀνακόπτω, forsitan e Zon. p. 206. insertum, omisi cum A. B. C. 9. Ἀνασηκῶσαι] Vid. Ἐλαφρῶ. Hemst. Phryulchus Bekkeri p. 19, 29. Ἀνασηκῶσαι: τὸ ἀντιθεῖναι καὶ ἀνιστῆσαι. Vide Montacutum in Gregor. Naz. Stellt. II. p. 98, 5 Aristophanem intelligo non poetam, sed grammaticum. Gaisf. Aliter Dindorfus hoc reponens inter Comicorum fragm. 583. Add. Etym. M. p. 100. 12. Ἀνά] Ἀνασημαίνει κ. τ. κατὰ Ξενοφῶνα libri praeter A. et ed. Bas. Apparet vero perperam observationem esse inculcatam. Ceterum cf. vv. Ἀνακράτος et Ἀνακράτος. Ξενοφῶν Anab. I, 8, 1. 12. Ἐλευνῶν B. Ἐλευνῶν E 14. Ἀνάσιλλος] Ἀνάσιλλος cum Zon. p. 168. et v. Ἀναφαλαντίας A. B. C. E. Add. Etym. M. p. 100. et Hesych. v. Ἀνασεῖων. Ἰisdem libris auctoribus Gaisf. statim deletit, ἀποσμος τὴν κεφαλὴν, γάλα γὰρ κόσμος τις. Contulit Toupinus MS Pintarchi Crass. 24. ubi portuentum vocis reponerat ἀνασιλλοκομῶντων, comis reiectis. 16. Καὶ μηδὲν πρ. ἀνασεῖων.] Locum Aristophanis Eccles. 970 — 72. ubi legitur: διασποδῆσαι. Scribatur etiam ἀνάσχετον.
1. Ἀνασκαλεύων] Lex. Seg. p. 392. Ἀνασκαλεύων A. ἀνακινῶν E. ἀναλογιζόμενος] Addit Cyrill. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τῆν γῆν μεταλλεύοντων. Hemst. 3. Ἀνασκευασάμενοι] Respexit Suidas ad Dionys. Hal. I. p. 17. Τουρ. Non semel hoc usurpat Dionysius. 4. Monuit Küst. haec intelligenda esse de mensariis foro cedentibus, et rationes conturbantibus, collato Valesio in Harpocrat. v. Ἀνασκευασάμενοι p. 12. sq. 5. Δημοσθένης adv. Apaturium p. 895. οἷον] τοιούτων E. γενομένης B. E 6. Ἀνασκινδαλευθῆναι] Pro eodem alias dicitur ἀνασκινδιλευθῆναι, vel ἀνασκινδυλευθῆναι. Vide Hesychium et alios lexicographos. Küst. Inprimis Etym. M. p. 100, 52. et Schneid. in Plat. T. I. p. 119. Est vero Timaei glossa p. 32. ubi vid. Buhnkenius. In sine gl. addunt A. B. Med. ὁ ἐπὶ τῶς ἀνασκολοπισῶ, E m. rec. ὁ ἐπὶ τῶς ἀνασκινδαλεύω. Cf. Zon. p. 206. 10. Τοῦ δὲ ἵππους εἶναι ἀγρ.] Arriani fragmentum: vide vv. Διαφορῆσαι et Διαφορομένης. 11. ἀήθει] ἀνθεῖ A. E. Mendosa verborum compositio, sed ut participium tamen possis agnoscere, velut ὑποτεινομένης. Atque vereor etiam ut sanum sit ἀπηρημένους 14. αἰτιατικῆ add. A. B. m. s. ἀνακτησόμενος B. E. Τῆν τε χώραν καὶ τὰς π.] Verba Polybii III, 77. 17. ἀναλαβῶν formi verbi suspecta. 17. Ὅστι] Ὅτι Med. 18. δυνήσεσθαι A.

deo, vel ad pugnam incito. Ille vero Syracusanos ad bellum incitans, et libertatem se illis restitutum esse promittens. Et Ἀνασεῖσας, qui minas inmentavit: sic Demosthenes in Aristogitonem. Ἀνασειράζει. Retrahit, avertit. In Epigrammate: Vocem revoco, et rursus prope consisto. ubi ἀνασειράζω est refreno. Ἀνασηκῶσαι. Par pari referre, vel rependere, ut qui ponderant. id quod est aequare rem alteri, sive aliqui ei defuit sive superfluit. Sic Aristophanes. Ἀνά. Interdum etiam significat idem quod κατὰ. Xenophon: Εἰμυτιανὴν τολίς ῥιρίβους incitans. Ἀνάσιλλος. Recalvus. Ἀνάσιμον. Deformem. Neque prius subagitare simam vel aetate proveciore, non enim hoc ingenio homini ferendum.

Ἀνασκαλεύων. Eruens, sollicitus, mente volutans. Ἀνασκευασάμενοι. Qui vasis collectis discesserunt. Apud Demosthenem autem vox de mensariis dicitur, qui foro cedunt mensa quasi eversa. Ἀνασκινδαλευθῆναι. Palis transfigi, in crucem tolli. Ἀνασοβηθεῖς. Perturbatus. Ille enim hoc nuncio temere perturbatus statim surrexit. Et alibi Equos autem dudum efferatos, utpote vexatos insuetis curculis, tum vero ob impositum onus magis perturbatos esse distratuisse. Ἀνασώσων. Aptum accusativo. Recuperaturus. Et agros et urbes, quas Romani ipsis eripuerunt, recuperaturus. Et Aelianus: Nullo modo sperans eos posse praedictum locum recipere et recuperare

τοὺς ἀνασῶσαι καὶ κομίσασθαι· πόθεν; ἀλλ' ἵνα ἔπερ ὧν ἐπλημμέλησαν κακίᾳ φθάνοντες, ἐν τῷ δευτέρῳ κινδύνῳ τε ἰσωθῶσι κολασθέντες.

Ἀνασπᾶ. ἀντὶ τοῦ καταλείπει ἢ ἀναιρεῖ. Θουκυδίδης. ἢ Ἀνασπᾶν, τὸ ἀντλεῖν ὕδωρ.

Κάδους ἀνασπῶν,

φασὶ Φερεκράτης. Καὶ Ἀνασπῶν, οὐδετέρως, διὰ τοῦ ὦ μεγάλου.

[Ἀνασποδῆσαι. ἔστιν εἰς τὸ Ἀνάσιμον.]

Ἀνασπιδόν. ἀγιστάμενοι.

Ἀναστάσιος, Ῥωμαίων βασιλεὺς. Οὗτος ἐπὶ τὸ χεῖρον τραπεῖς πᾶσαν ὁμοῦ τὴν βασιλείαν εἰς ἀριστοκρατίαν μετέστησε, τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπάσους ἀπεμπόλων καὶ τοὺς ἀδικουσι συγχωρῶν, καὶ πρὸς γε χρημάτων ἀκέρεστον ἐπιθυμίαν τραπεῖς· ὡς 15 κινὰς ἐντέθυθεν γενέσθαι καταλόγων τὰς ἐπιτοχίας, καὶ πρὸς τὸ ἀθηδες καὶ ξένον καταπεπλήχθαι τοὺς ἄνδρας. οὐδὲ γὰρ ὄπλοις τοὺς ἐπιόντας βαρβάρους ἤμυνετο, ἀλλὰ χρήμασι τὴν εἰρήνην ἐξωνοῦμενος διετέλει. πρὸς δὲ γε τούτοις καὶ τὰς τῶν τελευτῶν—20 τα βασιλεύσας. Ἔστιν ἐν τῷ Φατρίῳ.]

των οδσίας ἐπολυπραγμόνει, κοινὴν ἄπασι δωροδμενος τὴν πενίαν. ὧν γὰρ αὐτὸς ἐλάμβανε τὰς οὐσίας, τοῖτοις μετ' ὀλίγον διεδίδου τῷ τῆς εὐσεβείας τρόπῳ· καὶ ὧν ἐγύμνου πόλεων τοὺς ἐνοικοῦντας, 5 τὰς οἰκοδομὰς ἀνεύεν· ὡς καὶ τὴν ἐνεγκαμένην ἐπιμελῶς κοσμηῆσαι, καὶ τρισὶ περιβαλεῖν στεφάροις. Ἐπὶ δὲ τούτου δεινὰ ταῖς κατὰ Λιβύην πόλεσιν ἐπέσκηψαν θλίψεις ὑπὸ τῶν καλουμένων Μαζίκων. ἐδέδοντο γὰρ θυγατρὶδῷ Μαρῖνον εἰς 10 ἡγεμονίαν, ἀνδρὶ νέῳ καὶ πολὺν τὸ κοῦρον κεκτημένῳ· καὶ μετ' ἐκείνον αὐθις Βασιανῷ τῷ παιδί. ὁ δὲ οἷς ἔπριξε παντοίως τὰς τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἀρξάντος ὑπερβαλλόμενος ἀσελγείας, ἔδωκε Λιβυσὶν αἰρεῖσθαι τὰ πρότερα, καὶ ταῦτα τοῖς μὲν πενίας τοῖς δὲ θανάτου μνήμην καταλείψαντα. Οὕτως, εἰ 15 δέοι εἰπεῖν, οἷ τε ἀφ' αἵματος ** τὴν Μαρῖνου παρεντηχῆσαντες εὐνοίαν, τοῖς Λιβύων διαφερόντως καὶ Αἰγυπτίων ἐνεφορήθησαν κτήμασιν.

[Ἀναστάσιος Σιλεντιάριος, ὁ μετὰ ταυ—

1. καὶ κομίσασθαι πόθεν] Lego et dislingue, καὶ κομίσασθαι. πόθεν; Sic enim sensus huius loci recte se habebit, et ad hunc modum procedet: Nullo modo sperans ipsos praedictum locum recuperare posse. Quomodo enim hoc fieri postet? Vox πόθεν enim absolute posita eleganter habet vim negandi, ut Suidas docet infra v. ἰσόθεν. Küst. adiutus a Kühnio, qui de v. Ἐπλημμέλησαν assumpsit ἐν τῷ δευτέρῳ τε καὶ προσηνεί κινδύνῳ, deinde correxit σιμηρονισθῶσι. 4. Θουκυδίδης] Thucyd. IV, 97. unde videtur Θουκυδίδης post vocem ὕδωρ esse ponendum. Conf. etiam IV, 9. Burn. Vide Dukerum in VI, 110. Abresch. Diluc. p. 381. In fine gl. addit E. καὶ Σογολῆς (Ai. 302.), Λόγους ἀνέσπα. Gaisf. 9. Ἀνασπονδῆσαι] Haec uauci sunt et nihil. Supra enim v. Ἀνάσιμον non legitur ἀνασπονδῆσαι, sed ἀνασποδῆσαι. Küst. Ἀνασποδῆσαι A. (ubi gl. in marg.) et E. ἀνασποδῆσαι B. 10. Ἀνασπιδόν] Zoon. p. 226. Lex. Seg. p. 392. Glossa Homerica: v. II. l. 671. 11. Ἀναστάσιος, Ῥωμαίων βασ.] Totus articulus extat in Excerptis Vales. p. 853. ipsa novissima pagina. Valesium in Euaqr. H. E. III, 42. p. 378. contulit Hemst. 12. πᾶσαν ὁμοῦ τὴν βασιλείαν εἰς ἀριστοκρα. μετέστησε] Lege cum Exc. πᾶσαν ὁμοῦ τὴν τῆς πολιτείας ἀριστοκρατείαν μετέστησε. De fide narrationis vide Endlicher. in Priscian. p. 60. sq. 16. γενέσθαι om. B. E. Med. καταλόγων Med.
5. τὴν ἐνεγκαμένην] Dyrrhachium scilicet, ut testatur Euagr. III, 29. Vales. Vide Procopii Gaz. Panegy. 2. 6. ἐπιμελῶς om. Exc. 9. Λαζίκων Med. Scribebatur Μαζίκων. De quo nomine vide Vales. in Ammiani XXIX, 5, 17. et Ernest. in Suet. Not. 30. Μαρῖνον Porus et Valesius: Μαρῖνου MSS. Par. ap. Küst. h. e. B. cum E. Med. et MS. Exc. teste Valesio. Cum Marimum Anastasii nepotem nullus tradiderit, Endlicherus in Priscian. p. 71. aut illud probabat aut ante θυγατρὶδῷ avum Μαρῖνι commemoratum opinabatur. εἰς om. B. E. pr. 11. εὐθὺς Βασιανῷ Exc. 16. οἷ γε Edd. οἷ τε A. B. E. Sic Exc. ubi additur καὶ ἀπλῶς post αἵματος. Hoc assumpto desideramus ὁ ante τῆν. Ceterum incaute vertit Valesius: *Etenim non propinqui tantum, sed etiam amici ac familiares omnes Marini.* Sed εὐνυχεῖν τι cum apud scriptores laeuentis aevi (cf. Bolsson. in Euaqr. p. 198.) frequenter significet, *rem lucrari, παρενυχεῖν* novicia vox facile de fraudibus specieque simulata se inuicem intelligitur. 19. Ἀναστάσιος — Φατρία om. A. in textu. βασιλεὺς E. Tum A. marg. cum B. E. Edd. ante Küst. Ἔστι (καὶ Med.) περὶ τῆς τριημεροῦ ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ Αὐτῷ (αὐτῷ Med.).

quid enim? sed ut pro eo, quod ignavia ante commiserant, tunc puniti iam altero manifestoque periculo delictus resercent. Ἀνασπᾶ. Dissolvit, vel demolitur; Thucydides. Vel ἀνασπᾶν, aquam haurire: ut Pherecrates, *Aquam cadis hauriens.* Et Ἀνασπῶν, in neutro genere, per ὦ scribitur. [Ἀνασποδῆσαι. Vide in v. Ἀνάσιμον.] Ἀνασπιδόν. Sargentens. Ἀναστάσιος. Anastasius, Romanorum Imperator. Hic ad malos mores conversus optimam reipublicae formam prorsus immutavit. nam et magistratus pretio venditos viris inclarioribus concessit, et inexplebili flagrans avaritia provincias legionibus nudavit, adeo ut rei novitate et stupore omnes percellerentur. neque enim incursum barbarorum armis coercerebat, sed pacem assidue pretio redimebat. Adhaec in defunctorum bona curiose inquirebat, in publica omnium egestate liberalem se praebens. quibus enim facultates abs-

tulerat, iisdem aliquanto post eas pietatis nomine dividebat; et civitatum, quas incolis vacuefecerat, opera publica instaurabat: velut patriam suam exornavit, ac triplici munerum ambitu cunctis. Hoc imperante Mazices maximis calamitatibus Africam afflixere. quippe commissa primum erat Africae administratio Marino, Anastasii e filia nepoti, admodum iuveni et summa levitate praedito; deinceps vero Bassiano, huius Marini filio. qui cum decessoris sui petulantiam flagitiis suis longo superasset, effecit ut Afri priorem Marini administrationem desiderarent: tametsi alios a Marino honis suis spoliatos, alios morte multatos esse meminissent. Adeo, ut universe dicam, tum propinqui, tum qui in amicitiam Marini se induerant, Afrorum atque Aegyptiorum facultatibus cupiditatem suam expleverunt. [Ἀναστάσιος Σιλεντιάριος. Anastasius-Silentianus, qui postea imperavit. De eo vide in v. Φατρία.]

182 Ὅτι ἐπὶ Ἀναστασίου τοῦ βσιλεύος ἦν ὁ ἅγιος Θεοδοσίος, ὁ κοινοβιάρχης. αἱρετικὸς δὲ ἦν οὗτος ὁ Ἀναστάσιος.

Ὅτι Ἀναστάσιος ὁ βσιλεύς ἐκτίσε τὸ μακρὸν τεῖχος, πρὸ μιλίων τῆς πόλεως ξ, διατείνας ἐκ τῆς 5 κατὰ ἄρκτον θαλάσσης ἐς μεσημβρίαν, μήκος μὲν μιλίων ν, εὐρος δὲ ποδῶν εἴκοσι· καὶ τῷ Ἰουλιανοῦ λιμένι προβόλους τίθησιν. Ὁ αὐτὸς κίττει καὶ τὸν μέγαν τρίκλινον, τὸν ἐν Βλυχέρναις, ὃς Ἀναστασιακὸς μέχρι τῆς δεῦρο λέγεται· καὶ τὴν Κιν- 10 στέραν, τὴν Μωκισίαν.

Ἀνάστασις. ἐπειδὴ ὁ θάνατος παρὰ φύσιν εἰσῆλθεν, ἢ δὲ ἀνάστασις κατὰ φύσιν. ὁ γὰρ πρωτόπλαστος πρὸ τῆς πικραβύσεως ἀθάνατος ἦν. ἀνάστασις δὲ λέγεται, ἐπειδὴ τὸ φθαρὲν πλάσμα 15 διὰ τῆς ἁμαρτίας ὀφθαῖται διὰ δικαιοσύνης. εἰ γὰρ παρέμεινεν ὁ Ἀδάμ τῇ ἐντολῇ, ζῆνεν ἄν ζῶν.

ἀνάστασις οὖν ἢ δευτέρα στάσις καὶ ἢ τῆς μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ παῦλα.

Ἀνάστασις. ἀντι τοῦ ἀναστάτωσις. Πολύβιος· Μισσανάσσην δὲ Καρχηδόνι αἴτιον τῆς ἀναστάσεως γενέσθαι, πᾶμπαν αὐτὴν ἀσθενῆ Ῥωμαίοις ὑπολείποντα.

Ἀνάστατος. κατεστραμμένος. καὶ Ἀναστατός, πεπορθημένος. Ὁ διὰ τινος συμφορᾶν ἢ δίκην καταλείπων τὴν οἰκείαν, καὶ ἐν τῇ ἀλλοδιπῇ 10 διαγενόμενος. εἶρηται δὲ καὶ ἐπὶ πόλεων ἐυλωπικῶν καὶ οἰκῶν ἐξεργημάτων τὸ ἀνάστατον.

Ἀνάστατοι. πλακοῦντος εἶδος. οὗτοι δὲ αὐταῖς ταῖς ἀρῆφύροις ἐγίνοντο. Ἐλέγοντο δὲ τινες πλακοῦντες καὶ χαρίσιοι. οὗτοι δὲ ἀπὸ τῶν καταλειπομένων συμμιγνύμενοι ἐγίνοντο· καὶ δημιουργοὶ πλάσσουνσιν. Ἀριστοφάνης Λαιταλεῦσι·

Πέμψω πλακοῦντας ἐσπέρας χαρίσιους.

2. αἱρετικὸς] ὁμοίως ἀλέγματος ὡν Chron. Gr. MS. σπουδαιῆς τῆς ἐπιτοχῆς ἀφάρσεως Zonar. Reines. Exiat τοῦ δικόρου, τοῦ αἱρετικῶν in v. Θεοδοσίος βσιλεύς: unde hanc observationem esse petitam opinor. 4. αὐτὸς αὐτὸ ὁ add. cum A. Gaisf. Immo οὗτος. τὸ μακρὸν τεῖχος] Descriptionem muri huius lege apud Enagrium Histor. Eccles. III, 38. Pears Superiora repetebantur olim in v. Τεῖχος μακρὸν. Praeterea confert P. de Marca de Const. Patr. Inst. p. 138. sq. p. 129. ed 1682. Hemsterhousius. 5. πρὸ μιλίων — ξ] Vid. Wesseling. in Itin. Hieros. p. 570. ζ' A. 6. ἄρκιον B. μιν add. A. 9. τὸν ἐν Βλυχέρναις μέγαν τρίκλινον E. μέγαν τριζύ A. De triclinio haec olim recoquebantur in v. Τρίκλινον. 10. λέγεται] καλεῖται E. καὶ τὴν Κινστέραν τὴν Μωκισίαν] Codinus de Origin. Constantinop. p. 50. Τὴν δὲ Μωκισίαν [Λινστέραν] Ἀναστάσιος ὁ Δίκωρος ἐκτίσεν. ὅτε δὲ αὐτὴν ἐκτίσεν, λιθῆς ἦν ἐν τῇ πόλει ὕδατος καὶ σίτου, ὡς πιπράσκειναι τοῦ σίτου μόδιον ἐν εἰς τὸ νόμισμα. ἔλαβε δὲ τὴν τοιαύτην ἐπωνυμίαν ἢ Κινστέραν διὰ τὸ πλησθῆναι τῆς πόλεως ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῆς Μωκισίας. Eadem transierunt in v. Κινστέραν οἱ Μωκισία. Adde Zonar. T. II. p. 56. 13. δὲ add. A. B. E. Med. 16. δικαιοσύνην A. quod Gaisf. recepit.
2. τοῦ Θεοῦ παῦλα] Non placet mihi vox παῦλα, quoniam non satis video, quomodo ea loci huius sensui conveniat. Küst. Haec non intellexit vir doctissimus. Μικροθνήτια Θεοῦ, quae unquam hactenus cessavit, post resurrectionem tandem requiescet scilicet. Haec mens scriptoris, qui τῶν ἴσων est. Ceterum vox Ἀνάστασις nunc ἢ δευτέρα στάσις, nunc ἢ ἄνω στάσις est. Hinc εἰκότων ἀνάστασις, statuarum erectio. Τεῖχων ἀνάστασις, murorum instauratio. Νεκρῶν ἀνάστασις, mortuorum resurrectio. Οἰκιστῶν ἀνάστασις, servorum manumissio. Tourp. II. p. 429. pluribus suam sententiam executus. 3. Cf. Lex. Herm. 158. Πολύβιος] Fallitur hic et fallit Suidas, qui nomen Polybii fragmento huic praefixit, quod legitur apud Appianum in Libyca (c. 106.) p. 106. Vide infra v. Μισσανάσσην, ubi eadem repetitur. Küst. 4. Μισσανάσσην δὲ Καρχ.] In prioribus editt. [et MSS.] corrupte legitur Μισσανάσσην: cuius loco Μισσανάσσην legendum esse ex Appiano satis patet. Vide etiam Reines. Var. Lectr. p. 365. Küst. Adde similes errores in v. Ἀναστατός. Καρχηδόνιον A. ἀναστάτως] Id iam Appiano hinc redditum est, cum legeretur ἀναστατώσεως. Contra Kuester ad h. l. in Hesych. v. Ἀναστασιῶν correxit ἀναστατώσαν. 5. αὐτῆς] τὴν A. B. E. Med. 6. ὑπολείποντα] Apud Appianum rectius legitur ἀπολιπόντα Küst. A quo propius adest quod posteriore loco Suidas habet, ὑπολιπόντα. 7. Ἀνάστατοι] Vide Lex. Seg. pp. 392. 393. Hesych. v. Ἀναστατός. Waas. in Thucyd. VIII, 24. Zon. p. 168. vero κατεστραμμένος, ἢ ὁ πεπορθημένος. 8. V. Lex. Rhét. pp. 183. 211. Etym M. p. 100. Destuderatur certe καὶ ante ὁ. 12. Ἀνάστατοι] Pollux VI, 11. et Athen. XIV, 13. seqq. varia pauum et placentarum veterum genera recensentes, nullam Ἀναστασιῶν mentionem faciunt. Quare valde vereor, ne Suidas hic lectori fucina faciat, et Ἀναστατός placentas illas vocaverit, quarum verum nomen erat Ναστός. Ναστός enim Pollux et Athenaeus locis laudatis inter placentas veteres recensent: quae vox a scriptura Ἀνάστατος non multum recedit. Immo (quod coniecturam meam magis confirmat) apud Athenaeum III. p. 114. unde hunc ipsum locum Suidas descripsisse videtur, hodie legitur Ναστός. Verba eius haec sunt: Ἀνάστατος δ' ἐν δευτέρῳ Ἀττικῆς διαλέκτου Θασσηλον καλεῖσθαι τὸν ἐκ τῆς συγκομιδῆς πρῶτον γινόμενον ἄρτον καὶ τὸν σησαμίτην. οὗχ ἔωρακε δὲ οὐδὲ τὸν ναστόν καλούμενον, ὃς ταῖς ἀρῆφύροις γίνεται. Non me quidem latet, praeter Suidam Eustathium quoque in II. σ'. p. 1165. itemque Hesychium scribere, Ἀνάστατοι genus placentarum significare: sed illorum auctoritas tantum apud me pondus non habet, ut me a priori sententia dimoveat. Küst. In Athenaeo corrigendum τὸν ἀνάστατον καλούμενον monuit Pier-sonus in Moerin p. 142. cui Ἀνάστατοι videntur paves fulsae fermentatae, atque inde nomen accepisse ἀπὸ τοῦ ἀνάσταθαι. Similiter fere Valckenarius in Theocr. Adon. p. 398. Gaisf. πλακοῦντων] πλακοῦντος A. E. αὐταῖς suspectum habeo. 14. καταλιπομένων] καταλειπομένων A. E. In Hesychio v. Χρόσιον cum aliis Tourpium correxit λειμμάτων. Ceterum v. Athen. XV. p. 668 D. 15. δημιουργοί, ὀφθαῖ, gens Attica, fectores sacros complexa. 16. Ἀριστοφάνης Λαιταλεῖσι fr. 6. πέμψω πλακοῦντι] εἰς ἐσπέρας χαρίσιον. Fragmentum mendose repetitur v. Χρόσιον.

Anastasii Imperatoris tempore vixit S. Theodosius Coenobiar-cha. Hic autem Anastasius fuit haereticus. Idem Imperator extruxit murum quem longum vocant, M. P. LX. ab Urbe distantem, et a mari septemtrionali meridiem versus extensum, cuius longitudo erat L. miliarium, latitudo vero pedum XX. Idem etiam Iullani portum propugnaculis munit, et magnam Palatum in Blachernis extruxit, quod ad hunc usque diem Anastasianum vocatur; item Cisternam Mocensem. Ἀνάστασις. Resurrectio. Quippe mors praeter naturam in mundum ingressa est, resurrectio vero secundum naturam. Nam primus homo fuit ante peccatum immortalis. Dicitur autem resurrectio, quia id quod per peccatum perditum erat per

iusitiam erigitur, nisi enim Adam Dei mandatum violasse- divus permansisset. Ἀνάστασις igitur status renovatus ἀντι, naeque patientiae finis. Ἀνάστασις. Id est everto. Polybius: Μισσανάσσην causam fuisse evertendae Carthagini, saque ut debilitata proorsus Romanis traderetur. Ἀνάστατος Eversus, et ἀναστατός, adverbium. Item qui propter aliquam calamitatem vel causam iudicii solum vivit. Dicitur etiam de urbibus capitis et aedibus vastatis. Ἀνάστατοι. Genus placentarum, quae virginibus Arrhephoria conficiebantur. Erant etiam placentae Charistiæ vocatae, quae ex reliquiis commixtis parabantur, hisque vacabant opifexes quidam. Aristophanes Λαιταλεῖσι: Μίτταν placentas vesper

Οἱ δὲ Ἀμφιγῶντες γίνονται Μουνυχιῶνος μηνὸς ἕκτη ἐπὶ δέκα, οἱ καὶ εἰς τὸ Μουνυχίως ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος κομίζονται. ὀνομάζονται δὲ Ἀμφιγῶν-
τες, ὡς μὲν τινες, ὅτι τότε γίνονται, ὅτε ἡλιός τε καὶ σελήνη πρῶτὴ ὑπερ γῆς φαίνονται. ὡς δὲ ὁ Ἀπολλόδορος, ὅτι κομίζουσιν αὐτοὺς διὰ τὴν ἡμ-
μῆνα παρασηγνόντες ἐπ' αὐτῶν. Φθοῖς δὲ εἰσι πέμματα, ἃ τοῖς θεοῖς καὶ μετὰ τῶν σπλάγγων ἔθνον. Αἱ δὲ σελήναι πέμματα εἰσι πλυτέα, κυ-
κλοτερεῖ. Ἡέλαιοι δὲ τὰ εἰς θεοὺς πέμματα. πό-
πανα δέ. Καὶ ἐν Ἐρεχθεὶ τὰς σελήνας πελάνους εἴρηκεν Εὐριπίδης.

Καί μοι, πολὺν γὰρ πέλιον ἐκπέμπεις δόμων,
φράσον σελήνας τὰςδε πυρρῆμον χλόης.

Ἐπὶ δὲ ἕξ σελήνας βοῦν ἑβδομον ἔπετρον, κέρατα 15 ἡδικημένῳ ἔγκλη. Καὶ Ἀναστροφῆ, ἣ ἀποκατά-
χοντα κατὰ μῆμῃσιν τῆς πρωτογενοῦς σελήνης.

ἔθνον μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τέσσαρσι ποπάνοις τούτων τὸν βοῦν, καὶ ἑκάλον αὐτὸν πέμπτου βοῦν. μᾶλ-
λον δὲ ἐπὶ ταῖς ἕξ ἑβδομον βοῦν.

Ἀναστεῖλαι. ἀντὶ τοῦ ἀνασχέσθαι.

Ἀνάστημα ἡλικίας. εὐδότης. Θανμιστὸν ὁ θεὸς τῷ Μωυσεὶ τὸ τῆς ἡλικίας ἕξῃρον ἀνάστημα. Καὶ Ἀνάστημα ψυχῆς, τὸ πρὸς ἀρετῆς ἐπιτεταμέ-
νον καὶ σύντονον ἰδίωμα.

Ἀναστήσας. ἀναστάτον ποιήσας καὶ μετοι-
κίσας. Ἀναστήσασα ἐκ τοῦ ἱεροῦ τὸν ἀνδραπον αἰκίας καθυπέβαλε. Καὶ αὐθις. Τὴν δε καταγ-
γοῦσαν εἰς τὸ ἱερὸν ἀναστήσαι οὐκ ἐτόλμησε. Καὶ Ἀναστήτω ὁ θεός.

Ἀναστροφάδην φασίν, ὅταν ὁ ἔγκλη τῷ
στασις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν προτέρην χώραν.

1. Οἱ δὲ Ἀμφιγῶντες] Vide supra v. Ἀμφιγῶντες: itemque Pollicem VI, 11. et Eustath. in II. σ'. p. 1165. Küst. Apud Eu-
stathium reponas ἄτια πέμματα pro τὰ π. 2. οἱ εἰς] οἱ καὶ εἰς A. C. ἡ εἰς B. E. Med. 3. κομίζονται A. 4. γίνονται A.
5. τε om. B. E. Totum locum sic praebet C. ex v. Ἀμφιγῶντες ut videtur interpolatus: διὲ ὁ ἡλιός καὶ ἡ σελήνη ἰπὲρ γῆς πρῶτὴ
φαίνονται· ὁ φησὶν οὕτως ὀνομάζεσθαι Ἀπολλόδορος. 7. παρασηγνόντες A. B. C. E. Med. περισηγνόντες. ex Eust. ut vide-
tur. Küst. Gaisf. Deinde ἐπ' αὐτῶν Eust. φθοῖς] Repetuntur haec v. φθοῖς: sic enim utrobique scripsi, cum ederetur
φθοῖς sive φθοῖς. De quo genere placentarum abunde intpp. Moer. p. 386. sq. 9. Vide v. Βοῦς ἑβδομος. Doctrinam de lu-
nalis hinc repetit v. Σελήναι. 10. εἰς θεοὺς] Immo εἰς θεοῖσιν cum v. Ἡέλαιοι. πόπανα δέ] Interpres parum recte: Popana
etiam placentaе vocantur. Vult utique Suidas idem esse πόπανα et πέλινοι. In quo quidem respicit ad Aristoph. Plut. 660.
Ἐπεὶ δὲ βωμῆ πόπανα καὶ προθύμια καθωσπίδη, πέλινος Ἡμῶσιον γλοῦτ. Ubi Schol. τὸ πέλινος ἐμνηρεῖται ἐστὶ τοῦ προ-
θύμια. Immo, καὶ τοῦ πόπανα. Hesych. Ἡέλαιοι (leg. Ἡέλαιοι), πόπανα. Etymol. M. Ἡέλαιοι λέγονται τὰ πόπανα. Immo
πόπανα καὶ προθύμια cuiuscunque demum generis veteres πέλινον vocabant. — Locus autem Euripidis, qui Küstero nec il-
lustrari nec intelligi posse videbatur, ita est scribendus et interpretandus: Καί μοι, πολὺν γὰρ πέλιον ἐκπέμπεις δόμων,
φράσον, σελήνας τὰςδε πυρρῆμον χλόης. Depromptum est hoc fragmentum, ut nos docet Suidas, ex Euripidis Erechtheo, in qua
fabula agitur de Erechthei filia ob patriam Proserpinae immolanda. Unde haud difficile erat mentem huius loci, tametsi mu-
tilus esset, deprehendere. Rogat scilicet virgo, facti sui nescia: Quo iste tantus apparatus? Dic mihi (inquit ad patrem), quo
has placentaе es mitasurus? nam video te plurimas mittere. Erant autem placentaе istae lunatae προθύμια sive praefida
sacrificii, et quae rite et more veterum Lunae sive Proserpinae adolebantur. Dicebantur autem placentaе istae σελήναι, quia
lunam scilicet referebant. Pollux VI, 76. Ἡέλαιοι δὲ κοινὸι πᾶσι θεοῖς, ὡς αἱ σελήναι τῇ θεῷ· ἀέκρηται δὲ ἀπὸ τοῦ σχήματος.
ἴα legendus iste locus ex MS. Hesychius: Σελήνας, πόπανον, τῷ ἡσπρωθ μοιον πέμμα τι. Quod ad Euripidis locum, de quo
agitur, referendum. Tournefort, multis hoc pematologiae caput persecutus. Neque vero potuit intelligere, quod vel v. Ἡέλαιοι
lunenti constiterit, πόπανα δὲ frustulum esse longioris sententiae, idque collocandum ante v. ἔθνον μὲν οὖν. 11. ἐν Ἐρεχθεὶ
fr. XVI. 13. ἐκπέμπεις A. C. E. Medd. ἐκπέμπεις Küst. cum v. Σελήναι. 15. βοῦν ἑβδομον] Eadem plane de Bore septimū
ex Passaniae lexico recitat Eustath. in II. σ'. p. 1165. Vide etiam infra v. Βοῦς ἑβδομος, et Diogenianum III, 50. Küst. Ἐπι-
πτος] Ἐπιπτος B. C. E. Med. et v. Σελήναι. 16. Reponendum πρωτογενοῦς ex v. Βοῦς ἑβδομος: quamquam Eustathius agno-
uit πρωτογενοῦς.

1. τίνεσσι A. 2. πέμπτου τὸν βοῦν A. 3. Quae post βοῦν sequebantur: Ἐπὶ τῶν ἀνασθήτων. expruxi cum B. E. Neque
alias quae praegressa sunt μᾶλλον δὲ ἐπὶ ταῖς ἕξ ἑβδομον βοῦν quam recentioris hominis correctionem afferre patet. Iidem
vero ἰδιώτῃ cum Med subiungunt: Ἀναστέλλω (Ἀναστέλλω E. M.) ἀτιαικῆ 4. Zou. p. 205. 5. τὸ τῆς ἡλικίας vulg. Prae-
terea coniungebantur ἡλικίας εὐδότης: cuius erroris admonuit Gaisf. in Add. Cf. Zou. p. 189. Ἐπιπτος] Iosephi locum Ant.
Iud. II, 9, 6. p. 101. Haverc. indicavit Toup. I. p. 57. 6. τὸ neglexit vulg. 7. V. intpp. Longini 7, 2. 9. Ἀναστήσας]
Lex. Bog. p. 392. Apollon. Lex. p. 138. Etym. M. p. 99. f. 13. Ἀναστήτω ὁ θεός] Psalm. LXVII, 1. 14. ὁ ἔγκλη] ἰ
ἀδικῶν H Steph. Thes. T. III. p. 1088. E. Nihil mutat Zou. p. 226. 15. Καὶ Ἀναστροφῆ] Haec ad Tactica pertinent. Vide
Catalogum vocabulorum tacticorum, qui Suidae ad calcem subiunctus est. Küst. Est Arriani definitio Tactic. p. 56. Mont-
fauconi Bibl. Coisl. p. 510. addit Gaisf. in Add.

ἀτιαικῆς. Amphiphonias vero fiunt sexto decimo die mensis
Munychioides, caeque in Dianae Munychiae templum feruntur.
vocantur autem Ἀμφιγῶντες, ut nonnulli quidem tradunt, quia
tunc conficiuntur, cum sol et luna mane supra terram apparent;
ut vero Apollodorus scribit, quia portantur faculis ardentibus
circum eas undique fixae. φθοῖς vero sunt placentaе, quas dicit
cum victimarum visceribus in sacrificiis offerebant. Lunatae vero
sunt placentaе planae et rotundae. Pelani, placentaе in deorum
honorem factae. Et Euripides in Erechtheo lunas vocavit pe-
lones: ἄσιν cum pelanorum vim ex aedibus mittas, explica
misi causam harum de tritico lunarum. Post sex vero lu-
natas bovem septimum agebant, cornibus aptum ad imitatio-
nem lunae primum crescentis. ** Aliud genus popanorum, adole-

bantque etiam post quattuor popana bovem hunc, eumque voca-
bant quintum bovem. potius tamen post sex lunatas septimum
bovem offerebant. Ἀναστεῖλαι. Id est, sursum tollere.
Ἀνάστημα ἡλικίας. Statura recta. Deus admirabilem in
staturae proceritatem Moysen erexit. Et Ἀνάστημα ψυχῆς dicitur
animi habitus, qui ad virtutis studium omni nisu et conatu
fertur. Ἀναστήσας. Qui aliquos ex pristinis sedibus expulsi
in aliasque migrare iussit. Cum hominem expulisset ex templo,
quaestionibus eum subiecit. Et alibi: Illam vero de templo, in
quod confugerat, demorere non est ausus. Et: Deus surgat.
Ἀναστροφάδην. Sic dicitur, cum is qui iniuria affectus est,
ab eo qui iniuria eum affectu accusatur. Et Ἀναστροφή vocatur,
cum ad pristinum statum redeunt, qui se antea converterant.

λέγεται καὶ ἡ ἀνατροπὴ. Καὶ μὴ ἂν ἀναστροφὴν εἶναι αὐτοῖς, πταίσματος τίνος γενομένου κατ' ἐκεί-
νοὺς ἀκμῆς πληθύνει χροόμενον.

Ἀνάστροφ. ἀφ' ἑγγεῖ. Ἄρά γε ὀρθῶς ζῶμεν
καὶ ὑπὸ φῶτι δέ, ἢ ἐν ἀσελήνῳ καὶ ἀνάστροφ πλέο- 5
μεν;

Ἀναστοιχειοῖ. ἀναπλάττει. Ὡς μεταστοι-
χειοῖ, μεταπλάττει.

Ἀναστύψαι. ἀνασπᾶσαι.

Ἄνά σοι τάδε πάντα λέπτουργε. [Ἡαροι- 10
μία] ἐπὶ τῶν οὐδὲ μετὰ τὸν κίματον ἀνιεμένων, ἐκ
μεταφορᾶς τῶν βροῶν. ἐπειδὴν γὰρ ἀπολυθῶσι τοῦ
ἔργου, εἰσώθασιν οἱ γεωργοὶ τῷ δυνατωτέρῳ ἐπιτι-
θῆναι τὸν ζυγὸν καὶ τὰ σκεύη.

Ἀνασυντάξις. ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν συντάξις. 15
Ἐπερίδης κατὰ Πολυεύκτου.

184 ¹¹² Ἀνασύνταξις. τὰ διωγεγραμμένα τιμήματα
ταῖς συμμορίαις, ὅταν δόξη τῷ δήμῳ χρῆξιν προς-

θήκης ἢ ἀφαιρέσεως, καὶ ἔλονται τοὺς τοῦτο πρά-
ξοντας, τοῦτο ἀνασύνταξιν καλοῦσιν.

Ἀνασφῆλας. ἀνανήψας, ἑαυτὸν ἀναστήσας,
ἀναλαβὼν, ἀνενεγκῶν.

Ἀνασχοῦσα. ἀναδοῦσα. Καὶ Ἀνασχῶν,
ἀνατείνας, φανείς, ἐξελεθῶν, ἀναδύς. Ὁ δὲ πρῶ-
τος ἀνασχῶν ἐκ τοῦ ὀρύγματος ἦν Μάγνος, ἀνδρω-
δης τε καὶ διαφερόντως τολμητής.

Ἀναταθεῖς. ἐπαπειλήσας. Οἷς δὲ ἀναταθεῖς
καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ φόβον ἐπικρεμάσας. Καὶ ἀνατα-
τικῶς κελύων, ἀντὶ τοῦ προστακτικῶς, ἐμβριθῶς.

Ἀνατάξισθαι. εἰς τρεπίσυσθαι.

Ἀνατάσεις. ἐπαπειλήσεις ἐπερηφάνους. Τὰ
μὲν φιλάνθρωπα παρεσιώπων, τὰς δὲ ἀνατάσεις
καὶ ἀπειλήσεις ἔλεγον. καὶ ἀνάτασις, ἢ μετὰ πι-
κρίας καὶ θρασυτητος ἀπειλή. Πολύβιος· Οἱ μὲν
οὖν περὶ Μητρούδωρον καταπλαγέντες τὴν ἀνάτασιν
Φιλίππου τοῦ βυσιλέως ἐπαινήθησαν.

1. Καὶ μὴ ἀναστροφὴν εἶναι αὐτ.] Locum obscurum et corruptum esse pronuntiabat Küst., cuius interpretationem ut in re trepida servavi. Equidem nihil habeo perspectum nisi scribendum esse καὶ ἡ ἀνάτασις. ἂν om. vulg., tumentur A. B. E. Med. 2. γενομένου] γενομένου τε B. E. 4. Zon. p. 189. Vocem ἀναστροφος, olim lexicographis spectam, firmat etiam Eratosth. Castast. 22. extr. 7. Ἀναστοιχειοῖ] Vid. Μεταστοιχειοῦσα. Hemst. ἢ ante μεταπλάττει Lex. Seg. p. 393. Vid. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 164. 9. Ἀναστύψαι] Est vox obscena, ut grammatici docent. Küst. Vid. intpp. Menychil. 10. Eustath. in Od. λ. p. 1676. Συντελεῖ δ' ἐνταῦθα καὶ τό, Ἄνά σοι τάδε πάντα λέπτουργε, ταυτὸν δὲ τῷ, ἰνὰ τοῖς σοῖς ὤμοις ἢ ἀνά τῷ σῷ ὄμῳ, βοῆς δὲ ἐπίθειον τὸ λέπτουργε, λευκοῦ ἴσως κατὰ τὰ λεπιδόμενον ἐξ αὐτοῦ, ἤγουν κατὰ τὸ δέγμα. παροιμία δὲ ἐστὶ τὸ ἔρηθον ἐπὶ τῶν οὐδὲ μετὰ κίματος ἀνιεμένων. καὶ γὰρ (φασί) βοὶ λεθῆναι ἔργου ἐπιτίθεται ὁ ζυγὸς καὶ τὰ σκεύη τῷ δυνατωτέρῳ. Küst. In ipso gl. capite Med. habet παροιμία, quo fides nominis infringitur. 15. Ἀνασυντάξις] Ex Harpocrate. Gaif. conferri iussit Hemsterhusium Anecd. p. 226. 17. Ἀνασύνταξις] Hunc locum egregie illustrant, quae Suidas habet infra v. Λιγρομία. Küst. 18. Punctum post συμμορίας tolli iusserat etiam Valesius in Harpocrat. 1. παράτασις B. C. E. et Zon. p. 184. Lex. Rhet. p. 182. f. Ἀνασύνταξις: Ὅταν διὰ τῶν γραμμῶν (i. διαγραμμῶν) τινὰς κοινήσῃσι, λέγεται. De his qui tradant soli sunt grammatici. 3. Ἀνασφῆλας — ἢ ἀναλαβὼν ἢ ἀνεγ.] Lex. Seg. p. 393. ubi om. ἢ ἀνενεγκῶν. ἢ ἀναλαβὼν om. B. E. ἢ prius om. Zon. p. 206. (pergens ἀναφῶσας), posterius A. Utrumque delevi. In extremis annotavit Abreschius Obs. Misc. V. p. 93. Axiochi auctorem in principio: πολλὰς αὐτῷ γέγονε συμπτώματος ἀνασφῆλας, et Aristaeuet. 1, 10. παραδόξως ἀνασφῆλας. Dio Cassius, Tourpio allegatus, 1, 1, 14. καὶ Ἰούλλους, εἰ πως ἀνασφῆλας, προσήμεται, alienus est. Adde potius Nicol. Damasc. p. 481. ed. Vales. Dion. Cluysos. Or. 34. p. 36. οἱ μεγάλη μὲν νόσον χηρᾶμενοι, ταχὺ δ' ἀνασφῆλας: et Leon. Diac. pp. 115. 177. Cf. Etym. M. p. 100. 5. Ἀνασχοῦσα] Lex. Seg. p. 393. ἀναδύσασ (dehuit ἀναδύσασ), mox ἀνατείνας Norkius in Add. Gaif. Ἀνασχῶν: Glossa Homericæ. Tourpius addit ἀνασχῶν φῶς Soph. Trach. 205. 6. ἐξελεθῶν] Hanc lectionem ex 2 MSS. Parisiis revocavi. In prioribus enim edidit. [et B. E.] male excusum est ἐξελεθῶν. Küst. 7. Μάγνης] Μάγνος A. Zon. p. 205. ἢ Μάγνης om. C. in fine subiungens ἦν δὲ Μάγνος. 9. Οἷς δὲ ἀναταθεῖς] Polybii Fr. Gr. 16. repetitum in v. Ἐπικρεμάσας. Idem Polybius ἀνατείνεσθαι φόβον IX, 22. Pro ἐπαπειλήσας Med. ἀναπαπειλήσας, qui in exemplo ἀναδύς. 10. Uberius Zon. p. 227. omisso κελύων. 12. Ἀνατάξισθαι] Lex. Seg. p. 393. Forsan e Lucae Ku. I, 1. Uherius Zon. p. 207. 13. Ἀνατάσεις] Appian. p. 298. 834. Dion. Halic. Ant. p. 538. Iosephus II. p. 197. Vales. in Euseb. p. 85. Tourp. MS. ἐπαπειλήσεις olim praetermissum e MSS. revocavit Küst. Adde Zon. p. 183. 15. καὶ cum Zonaras non videatur reperisse, satius fuerit ἀπειλήσεις expungere, quod ille scripsit ἐπαπειλήσεις. 16. Πολύβιος Fragin. Hist. 32. 17. ἀνάτασιν A.

Item dicitur retributio. Neque propositam ipsa esse poenam, clade forte accepta ab illis, qui totius exercitus robore et flore adversus eos usi fuissent. Ἄνάστροφ. Obscuro. Rectene virinus et in luce, an in tenebris, obscura navigamus nocte remotisque sideribus? Ἀναστοιχειοῖ. Refugit. Ut μεταστοιχειοῖ, transformat. Ἀναστύψαι. Attrahere. Ἄνά σοι τάδε π. Haec omnia tibi, candide taure, gestanda. Proverbium in eos, quibus ne post labores quidem relaxatio conceditur: metaphora sumpta de bobus, qui cum ab opere solvantur, eorum robustissimo iugum cum aliis instrumentis agricolae solent imponere. Ἀνασυντάξις. Qui demum constituit. Hyperides in Polyenctum. Ἀνασύνταξις. Census ver symmorias descriptos cum populo mutationem

addendo vel detrahendo poscere visum est, virique deliguntur, qui negotium isud perficiant, id ἀνασύνταξις vocantur. Ἀνασφῆλας. Qui respuit, qui se a casu erexit, vel qui vires et valetudinem recepit. Ἀνασχοῦσα. Quae omisit. Et Ἀνασχῶν, qui in altum sustulit, qui apparuit, qui emergit, egressus. Qui vero primus ex illa fossa emerxit, fuit Μάγνος, et fortis et insigniter audax homo. Ἀναταθεῖς. Qui minas intentavit. Aliis vero minas intentans et metum ex se incutiens. Et ἀνατακτικῶς κελύων, imperioso et severe imperans. Ἀνατάξισθαι. Se praeparare. Ἀνατάσεις. Superbas comminationes. Humanitatem quidem silentio praeteribant, minas vero superbissime iactationem commemorabant. Et Ἀνάτασις, minas, quae asperae et ferociter intentantur. Poly-

Ἀνατετυρβακῶς. ἀναταράξας. τυρβάσαι δὲ κυρίως λέγεται τὸ τὸν πῆλὸν ταράξαι. Ἀριστοφάνης.

Τὴν πόλιν ἄπασαν ἡμῶν ἀνατετυρβακῶς.

Ἀνατεῖλαι. δοτικῆ. ἀνθῆσαι. ἐκ μεταφορᾶς 5 τῶν βοτανῶν.

Ἀνατεινόμενος. ἐπαπειλήσας. Ὁ δὲ βασιλεὺς πολλὰ τοῖς εἰς τὴν πρᾶξιν ὑπορηγηκόσιν ἀνατεινόμενος, οὐδὲν ἔδρασεν. Καὶ αὐθις. Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι ἀνατεινόμενοι καὶ κατακαγγάσαντες ἐν 10 ὄψει τοσοῦτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, εἰκοσιν ἀποδέοντις πεντακοσίους ἀπέκτειναν. Ἀνατεινόμενοι οὖν μεθ' ὕβρεως ἀπειλήσαντες. Καὶ Ἀνατεινας τὴν ψυχὴν, ἐπὶ τὰ ἄνω τρέψας καὶ ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν θέαν.

Ἀνατί. ἀβλυβῶς, καὶ ἄνευ τίσεως καὶ τιμωρίας, ὥσπερ καὶ τὸ ἀνουτητί.

Ἀνατίθεμαι. ἀθετῶ.

Ἀνατιναγμός.

Ἀνατλάντες. ὑπομείναντες. Καὶ Ἀνάτλημα, ὑπομονή. Καὶ Ἀνατλήναι, ὑπομείναι.

Ἀνατολίη. ἢ ἀνατολή. λέγεται δὲ καὶ ἀντολίη.

Ἀνατόλιος, Μάγιστρος Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως, ὃς ἦν φιλότιμος, προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φεῖδεσθαι χρημάτων, τὸ παρὸν διαθεῖναι ἐσποδακότη.

Ἀνατραπέντες. σκελισθέντες, συμπεσόντες. Οἱ δὲ σπῶσι τοῦ οἴνου ἄδην καὶ ἀπείρωσ, καὶ ἀνατραπέντες ἔκειντο ὡς ἔτιχον αὐτῶν ἕκαστοι εἰκῆ. Καὶ ἀνατρέπω αἰτιατικῆ.

Ἀνατρέχω. ἀντὶ τοῦ ἀναλῶ. Μένανδρος.

Ἀνατρητοὺς ἐμβάδας. τὰ διακεκομμένα 15 καὶ τετραπημένα ὑποδήματα.

Τὰ δ' ἐμβάδια; καὶ ταῦτα συνεχειμάζετο.

Ἀριστοφάνης.

Ἀνά τοί με πείθεις. ἀλλ' ἐκεῖν' οὐπω λέγεις. ἀντὶ τοῦ, ἀναπείθεις τοιγαροῦν με.

1. E Schollis in eum Aristophanis versum, quem deinceps affert, Equ. 311. 4. Ἀνατεῖλαι A. δοτικῆ om. Zon. p. 207. Hoc si germanicum ducimus, idque repetendum est ab Homericis Il. ε. 777. τοῖσιν δ' ἄμβροσθην Σιμόεις ἀνέειλε νέμισθαι (v. Etym. M. p. 104.), debet ἀνατῆσαι vel similibus interpretatio assumi. Ceterum v. Wessel. in Diod. III, 8. 7. ἀνατεινόμενος] Intellige τὸν φόβον. Conf. Polyb. II, 52. Burn. Vide Wesseling. in Diodor. XIV, 3. Locum Polybio tribuit Valckenarius. Gaisf. 10. κατακαγγάσαντες] κατὰ inter versus E. καγγάσαντες B. 13. ἦγον post οὖν om. A. C. Ἀνατεινας τὴν ψυχὴν, glossa Platonica, ducta e Timaeo p. 31. ubi vid. Ruhnkenius. καὶ omissum Edd. ante Gaisf. Med. vero τὸ ἀνατεινας. Notissimam desiderantur apud Zon. p. 207. 16. Ἀνατί A. B. C. E. Med. ἀνατί vulg. ἀντὶ τοῦ ἄνευ αἰτίας καὶ βλάβης Harpocr. Pal. Sed v. Zon. p. 226. et Schol. Platon. p. 455. Cf. Ruhn. in Tim. p. 31. et Küsterum et Albertum in Hesych. sive Blomf. gloss. Prom. 216. Mox ὥσπερ καὶ τὸ ἀνουτητί delevit Küsterum. 18. Ἀνατίθεμαι] Cf. v. Ἀναθεσθαι. Suidam opinabatur Toupius ad Xenoph. Mem. I, 2, 44. respexisse. Adde Schol. Luciani Piscat. 38. 19. Sic Gaisf. tacite, ἀνατιναγμός Med. Neutrum vulg. Zon. p. 168. Ἀνατιναγμός, μετάστασις, μετακίνησις.
1. Ἀνατλάντες] Lex. Seg. p. 393. Differt Zon. p. 207. 2. ὑπομονή, καρτερία Zon. p. 189. 3. ἀνατολή: cf. Wernik. in Tryphiod. 668. 5. Ἀνατόλιος] Anatolii huius, magistri militum sub Theodosio, meminit Eusebrius Eccles. Hist. I, 18. Meminit et Ioannes Malala in Theodosio. Fuit et alius Anatolius, officiorum magister sub Iuliano, cuius non semel mentionem facit Ammianus Marcellinus. Quin et tertius memoratur Anatolius, illustrior longe et antiquior, Syrus, domi Berytius, qui praefecturam praetoril sub Constantio summo studio et singulari prohibita administravit: de quo consulendus Valesius in Marcellinum. Eum impense laudant Libanius in Epistolis et Eunapius in Proaeresio. Τουρ. Plura dabit Kunap. Proaer. p. 149, 25. Hemst. videndus in Lucian. T. I. p. 486. Adde Wyt. in Eunap. p. 312. 10. Οἱ δὲ σπῶσι κτλ. repetita ut videtur ex v. Ἄδην: contraclit Zon. p. 207. 11. ἔτυγεν E. ἕκαστοι A. qui addidit καὶ αὐτο ἀνατρέπω. 13. Zon. p. 207. ἀναλῶ] ἄραδῶ. Hesych. in Ἀνατρέχων. Hemst. Pro ἀνατρέχω Valckenarius Ἀνατρέπω. Nihil habitavit Meinekian p. 285. Videndum ne loci quidam ab Wyttenb. in Plutarch. T. VI. p. 76. collecti vulgatum tueantur. 14. Ἀνατρητοὺς] Habet e Syues. Ep. 32. v. H. Steph. Thes. III. p. 1318. F. Hemst. Ἀνατρητῶς recte Zon. p. 183. qui mox κατακεκομμένα. 15. διατετραπημένα E. cum libris Zon. τετραπημένα C. 17. Ἀριστοφάνης Plut. 848. Huius versus unde irrepserit non exputo. 18. Ἀνά τοί με π.] Senarius Aristophanis Vesp. 816. (781.)

nas: Metrodorus igitur, gravissimis regis Philippi minis irritus, rediit. Ἀνατετυρβακῶς. Qui perturbavit. Proprie vero τυρβάσαι significat coenum turbare. Aristophanes: Qui nostram urbem universam perturbaati. Ἀνατεῖλαι. Dauvo iunctum, florere: ab herbis ducta translatione. Ἀνατεινόμενος. Comminatus. Rex vero cum gravissima quaque minantus esset iis qui factuoris huius participes fuissent, nihil tamen eorum perfecit. Et alibi: Aegyptii vero gravissimis minati et in conspectu tot viros et mulieres cavillati, quingentos minis viginti interfecerunt. Ἀνατεινόμενοι igitur id quod est, superbe et contumeliose minantes. Et Ἀνατεινας τὴν ψυχὴν, animo ad res sublimes et ad deorum contemplationem verso. Ἀνατί. Sine damno, praeter vindic-

clam, impune: quemadmodum etiam ἀνουτητί formatum est. Ἀνατίθεμαι. Retraccio. Ἀνατλάντες. Qui sustulerunt. Et Ἀνάτλημα, tolerantia. Et Ἀνατλήναι, tolerare. Ἀνατολίη. Oriens. Dicitur etiam ἀντολή. Ἀνατόλιος. Anatolius, Theodosii Imperatoris Magister. Hic ambitiosus erat et eo ingenio praeditus, ut pecuniae non parceret, si quidem rem praesentem conficere studeret. Ἀνατραπέντες. Supplantati, prostrati. Illi vero vino abunde et immodice hausto temere prostrati ut fors ferebat iacebant. Ἀνατρέχω. Dissolvo: apud Menandrum. Ἀνατρητοὺς ἐμβάδας. Calcei incisi et perforati. At vero calcei? Hi quoque mecum frigus pertulerunt. Aristophanes. Ἀνά τοί με π. Profecto mihi persuades: sed illud nondum dicis.

Ἀνατυπῶσαι. ἀντί τοῦ ἀνατρέψαι. Ἀντι-
μαχος. Καὶ Ἀνατύπωσης, διανόσεις.

Ἀναυδος. ἄφωνος. Καὶ Ἀναύδητον, ἄλεκτον,
ἀπόρρητον, ἀνέλπιστον.

Κοῦδέν ἀναύδητον φατίζαιμ' ἄν.

Ὅς ὑπ' αἰσχύνῃς τοῦ πάθους περιρρέόμενος δάκρυ-
σιν ἀναυδος ἦν, ἐξεπειν αἰδούμενος τὸ πάθος.

Ἀναυλεῖ. χωρὶς ναύλου.

Ἀναυμαχίον. ὡς τοῦ μὴ στρατεύεσθαι καὶ
τοῦ λείπειν τὴν τάξιν καὶ τοῦ τὰ ὄπλα ἀποβυλεῖν
ζημίαι ἦσαν ὀρισμέναι ἐκ τῶν νόμων· οὕτω καὶ
τοῦ μὴ ναυμαχῆσαι. τοῦτο τὸ ὄφλημα Ἀναυμαχίου
ἐκαλεῖτο, ὡς Ἀνδοκίδης· Οὕτω δὲ δεῖ καὶ αὐτοὺς
καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν ἀτίμους εἶναι. **

Ἀναυσία. τὸ μὴ ναυτιᾶν.

Ἀναφаланτίαν, οὐκ ἀναφάλαντον λέγουσι.
Καὶ Ἀνάσιλλον, τὸ αὐτό.

Ἀναφανδόν. φανερώς.

Ἀναφαίνεις. φανερὰ ποιεῖς.

5 Ἀναφαιρέτους. μὴ ἀφαιρουμένους.

Ἀναφῆναι. ἐκφῆναι.

Ἀναφλασμόν. τὰ ἀφροδίσιμα. Εὐπολις Ἀ-
τολύκῳ. Καὶ Ἀναφλᾶν ἔλεγον τὸ μυλάττειν τὸ αἰ-
δοῖον.

10 Ἀναφλύστιοι. δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος. ἔνιοι
μέντοι τῶν ἱστορικῶν ὡς πόλεως τῆς Ἀναφλίστον
μνημονεύουσιν.

Ἀναφοράν. τὸ ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν τῶν
ἀμαρτηθέντων ἐπ' ἄλλους. Δημοσθένης ἐπέρ
15 Κτησιφῶντος. Καὶ Ἀναφορᾶς. Τὸ κελευόμενον

1. Zon. p. 1207. Ἀνατυπῶσαι B. E. ἀνατρέψαι A. ἀντί τοῦ ἀνατρέψαι] Haec interpretatio suspecta mihi est, quippe quam ab voce Ἀνατυπῶσαι alienam esse existimo. Fortasse igitur scribendum est, Ἀνατροπῶσαι, ἀνατρέψαι: quod tamen ut miram tantum coniecturam lectori propono Küst. Recte se habet Ἀνατυπῶσαι et exponitur per ἀνατρέψαι. Utrumque verbum notat in aliam figuram vertere. Hesych. Ἀνατρέψαι, μεταλλάσσειν. Iam ἀνατυπῶσαι idem est cum μεταλλάσσειν. Taceo quod series litterarum apud Suidam poscat etiam Ἀνατυπῶσαι, non ἀνατροπῶσαι. Bosius Animadv. ad Scr. Gr. p. 148. An ἀναγνώ- νηαι? Retinendum videtur ἀνατρέψαι: non enim abhorret ut ἀνατυπῶσαι positum fuerit pro formam priorem mutare ac mane inverte. Suspectus auctor Antimachus, qui versibus aut heroicis aut elegiacis scripsit Neutri metro commodum verbum ἀνατυπῶσαι, vel, quod Kusterus malebat, ἀνατροπῶσαι. Hemst. Cum Bosio fere consentit Schellenh. in Antimach. p. 112. Hemsterhusii dubitatio minoris est momenti, si quidem poeta dicere potuit, ἂν δ' ἐτύπωσε. 2. Ἀνατύπωσης] Lex. Seg. p. 393. Zon. p. 183. 3. Ἀναυδος] Lex. Seg. p. 393. V. Od. ε. 456. et Apollon. Lex. p. 137. 5. καὶ αὐτὸ ἀναύδητον om. vulg. Quae sequuntur fluxerunt e Schol. Sophocl. in Alacis verum modo allatum 715. Post ἄλεκτον delevit Gaisf. ἄρρητον cum A. B. C. et Schol. 6. ὑπ' ἔπ' A. B. C. E. 8. Zon. p. 226. 9. Ἀναυμαχίον] Pollux VI, 8. Αἰπιοναυτίον μὲν ἐκράντο, ὁ τὴν ναῦν ἔλλειπον, ὡς τερὸ τὴν τάξιν λιποταξίου. ἀναυμαχίου δὲ ὁ τὴν ναῦν μὴ λιπὼν, μὴ μέντοι ναυμαχίας. Küst. V. Meier. de bonis damn. p. 123. sq. 10. μὴ ante λείπειν om. A. B. C. E. Lex. Seg. p. 217. Sed idem MSS. μὴ ante ναυμαχῆσαι om. 13. Ἀνδοκίδης de Myster. p. 10. Οὕτω καὶ δεῖ] Haec emendanda sunt ex Andocide, qui varia genera criminum, quorum poena erat infamia, loco laudato recensens sic inquit: Οἱ τοὶ δ' αὖ ἦσαν, ὅποσοι κλοπῆς ἢ δάμων ὄχλοισιν· τοὺτους ἔδει καὶ αὐτοῖς καὶ τοὺς ἐκ τούτων ἀτίμους εἶναι· καὶ ὅποσοι λιποῖεν τὴν τάξιν, ἢ ἀστρατείας ἢ δειλίας, ἢ ναυμαχίας (lege ἀναυμαχίον) ὄχλοισιν· ἢ τὴν ἄσπῆδα ἀποβάλλοιεν κτλ. Hinc apparet verba illa, τοὺτους ἔδει καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐκ τούτων ἀτίμους εἶναι, referenda esse ad ea quae apud Andocidem praecedunt, non vero ad ea quae sequuntur; et proinde falsum esse, quod Suidas, quasi Andocide auctore, hic affirmat, eos qui militiam navalem detractaverant tum ipsos tum eorum posteror infamia notatos fuisse. quoniam poena illa tantum sancta erat in eos, qui furit vel munerum acceptorum rei erant, ut ex verbis Andocidis clare patet. Küst. Equidem indicia lacunae, ut in imperfecto loco, poni malebam. Ceterum hinc Andocidi reddas δὲ post τοὺτους. 15. Ἀναυσία] Hesych. Ἀναυσία. Lego Ἀναυσία. Toup. MS Ἀναυσία Hemsterhusius. 1. Ἀναφаланτίαν] Vide supra v. Ἀνάσιλλος, Phrynich. Seg. p. 16. et Hemsterh. in Luciani Tim. 47. Post Ἀναφаланτίαν addit B. ἦγον ὁ γαλακρός, E. mg. ἀπόσμητον τὴν μεγάλην. Post λέγουσι Zon. p. 169. σημαίνει δὲ τὸν γαλακρόν. 3. Ἀναφανδόν] Haec et gl. tres seqq. Lex. Seg. p. 393. Adde Hesych. 4. II. α. 87. Ἀναφάνης A. 5. Glossam ἀναφαιρέτων copiose tractat Zon. p. 189. Cf. Dionys. A. R. VIII, 74. Omnino vox aevi clericalis scriptoribus accepta. 6. Od. ε. 254. V. Apollon. Lex. p. 138. 7. Ἀναφλασμός] Ἀναφλασμόν A. C. E. Cf. Zon. p. 169. Ἀναφλασμοῖν E. 8. Ἀναφλᾶν ἔλεγον τὸ μυλά.] Ex Schol. Aristoph. Ran. 430. cf. Hesych. v. Ἀναφλασμένον. 10. Ἀναφλύστιοι] Sic A. B. cum Harpocr. Ἀναφλύστιος reliqui cum Zon. p. 169. Ἀνάφλυστος] Ἀναφλύστιος A. B. Med. deest E. et Zon. glossa C. Ἀναφλύστιδος Harpocr. ms. Pal. Itaque malui cum libris duobus Harpocr. id delere quam Ἀνάφλυστος cum Küst. et Gaisf. exhibere. δῆμος τῆς Αἰτιχῆς φιλῆς Ἀντιοχ] δῆμος Αἰτιχῆς τῆς Ἀντ. A. Zon. φιλῆς: δῆμος ἦν φιλῆς Αἰτιχῆς τῆς Ἀντ. E. δῆμος φιλῆς Ἀντ. τῆς Ἀντ. B. δῆμος Ἀντιοχίδος Harpocr. Pal. Equidem nihil servavi nisi δῆμος τῆς Α. firmantibus Harp. libris plerisque. 13. Ἀναφοράν — Κτησ.] Ex Harpocrate: cuius libri praeter Pal. omnes ἀναφορά. 14. ἐπέρ] κατὰ A. C. Harpocr. Pal. Med. ante Kuster. Locus est p. 301, 24. 15. Locum quem desperarat Kusterus, ita vertit Hemsterhusius: Mandatum ab alterutro communi consilio videri iussum; sic ut nihil opus esset ea de re ad alterum referri.

Ἀνατυπῶσαι. Apud Antimachum significat reformare. Et Ἀνα-
τύπωσης, cogitatio. Ἀναυδος. Voce carens. Et Ἀναύδητον,
non dictum, arcanum, inexpectatum. Nihil est quod non fieri
posse dixerim. † Qui pudore ob acceptam calamitatem affectus
lacrimisque repletus vocem tenebat, infortunium suum erube-
scens narrare. Ἀναυλεῖ. Sine nauulo. Ἀναυμαχίον.
Uti legitur poenae erant constitutae in eos qui non militaverant,
vel qui ordines deseruerant vel arma abiecerant: sic etiam in eos
qui militiam navalem detractarant, ea vero poena vocabatur ἄναυ-
μαχίον, ut apud Andocidem: Item necesse est et illos et eorum

posteror infamia notari. ** Ἀναυσία. Vacuitas abnansae.
Ἀναφаланτίαν, non ἀναφάλαντον dicunt recalvasarum. Item
ἀνάσιλλος. Ἀναφανδόν. Aperte. Ἀναφαίνεις. Ma-
nifesta facis. Ἀναφαιρέτους. Res non interceptas.
Ἀναφῆναι. In lucem proferre. Ἀναφλασμοί. Obscen-
tas venerea. Eupolis Autolyco. Et Ἀναφλᾶν, masturbare.
Ἀναφλύστιος. Anaphlystus pagus erat tribus Antiochidis.
Sunt tamen inter historicos qui mentionem ut urbis Anaphlystus
faciant. Ἀναφοράν. Peccatorum culpam in alios relucere.
Demosthenes pro Ctesiphonte. Item Ἀναφορᾶς. Alterius vero

ὑπὸ πατέρου κοινῇ δοκεῖν κελύεσθαι, μηδεμιᾶς εἰς τὸν ἕτερον ὑπολειπομένης ἀναφορᾶς. ἤτοι συμ-βουλίας.

Ἀναφορεῦς ὁ λῶρος. Καὶ πληθυντικὸν Ἀναφορεῖς, οἱ ἀνέχοντες, οἱ ἀναβαστάζοντες.

Ἀνάφορον. Ξύλον ἀμφικύκλιον, ἐν ᾧ τὰ φορ-186 τία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσιν. Ἀριστοφάνης.

Φέρε σὺ τὸν ἀναφορον ὁ παῖς.

ἢ ἀμφικύκλιον γραπτέον, ὅπερ καὶ ἀληθές.

Ἀναφρονήσαντες. ἀνανήψαντες, μετα-γνόντες. Οἰκοῦν οἱ πλείστοι ἀναφρονήσαντες ἐγνωσιμάχου καὶ μετεβύλλοντο.

Ἀναφοιτῆσαι. ἀνελεθεῖν.

Ἀναχάζοντες. ἀναχωροῦντες. Ξενοφῶν 15 Ἐπιδιώκοντες καὶ πάλιν ἀναχάζοντες. ὀπίσω πορευ-όμενοι.

Ἀνάχαρσις, Γύρου, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος, Σκυθῆς, φιλόσοφος, ἀδελφὸς Καδούρι τοῦ Σκυ-θῶν βασιλέως. Ἐγραψε Νόμιμα Σκυθικὰ δι' ἐπῶν 20 καὶ ἐκτεταμένως λέγουσιν οἱ Ἀττικοί.

Περὶ ἐπιτελείας τῶν εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον** ἔπη πάντα ὀκτακόσια. Εἶρε δὲ οὗτος ἄγκυραν καὶ τὸν κεραμικὸν τροχόν. Ἦν δὲ ἐπὶ Κροίσου. καὶ τετελεύτηκεν Ἑλληνικῶς τελετᾶς ἐπιτελῶν ἐν 5 Σκυθίαις, ἐπιβουλεύσαντος αὐτῷ τοῦ ἀδελφοῦ· κατὰ δὲ τινὰς, ἐν γῆρα βαθεῖ καὶ μέχρῃς ἐτῶν ἑκα-τόν.

Ἀναχάσκει. ὁ ἡμεῖς ἀνέχασκεν.

Ἀναχανῶ. ἀναλῶ.

10 Ἀναχαιτίζει. ἀναποδίξει, ἐγκόπτει. Ἀνα-χαιτίζειν Σοφοκλῆς, τὸ ἀπειθεῖν καὶ ἀντετινεῖν.

Ἀνὰ χθόνα. ἐπὶ τὴν γῆν.

Ἀναχωρίζει. ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν ποιεῖ. Ξε-νοφῶν.

Ἀναχρέμπτω. τὸ ἀναπέμπω.

Ἀνάχυσιν. βλακείαν, ἐκλυσιν.

Ἀναψηφίσασθαι. τὸ μεταψηφίσασθαι. Δουλοδιδασκάλῳ Φερεκράτης.

Κἀναψηφίσασθ' ἀποδοῦναι πάλιν τὰ χρυσία.

Κἀναψηφίσασθ' ἀποδοῦναι πάλιν τὰ χρυσία.

5. Ἀναφοριῖς] Lex. Seg. p. 393. Glossa sacra, quam hsdem vocibus agnoscit Hesychius. Cf. Tittm. in Zon. p. 169. 6. Ἀνάφορον] Zon. p. 189. Repetita in v. Ἀμφικύκλιον. Sua descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. Ran. 8. cui fere consentit Phrynichus Seg. p. 10. Cf. v. Μελαμπύγου. 7. Ἀριστοφάνης Ecclesiaz. 861. (828) 12. Idem locus una v. ἀναφρονήσαντες minus exiit in v. Γνωσιμαχῆσαι. Adde Zon. p. 208. 14. Ἀναφοιτῆσαι] Lex. Seg. p. 393. 15. Ξενοφῶν Anab. IV, 1, 16. 16. ὀπίσω πορευόμενοι] Haec loco mota sunt, et collocari debent post vocem ἀναχωροῦντες. Küst. Iudicium temerarium, quod contentis Suidae locis redargui possit. 18. Ἀνάχαρσις] Horum partem deprompsit Eudocia p. 73. sq. Quem Suidas compila- vit Diog. Laert. I, 101. habet Γούρου, paulo infra Καδούριου cum Eudocia, sed adversante v. Καδούριος. Γούρου item Schol. Platonis p. 420. Vulgatum tamen olim in v. Γύρου repeti solebat. Alia de principio huius articuli tenet v. Ἀγλωσσος. 20. Σκυθῶν] Duo MSS. Paris. habent Σκυθικά. Küst. Σκυθικὰ A. quod recepi. Σκυθῶν B. Σκυθῶν E. ἐποίησε τῶν τε παρὰ τοῖς Σκυθαῖς νομίμων καὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν εἰς ἐπιτελείαν βίου καὶ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἔπη ὀκτακόσια Laertius et Eudo- cia: neque dubito quin lacuna quaedam sint intercepta. 1. τῶν] τὸν A. 2. Εἶρε δὲ — τροχόν] Vide quae notavimus supra v. ἄγκυραν. Küst. 4. τετελεύτηκεν Ἑλλήν. τελ.] Vide Ca- saub. in Laert. I, 102. Küst. καὶ accessit ex A. B. C. 8. ἀνέχασκεν] Legitur h. v. Luciani V. H. II, 1. Gaisf. Hac in glossa nihil me videre fateor. 10. Ἀναχαιτίζει] Quod subsequatur αἰτιατικῇ ab Ald. profectum, cum ne Zon. p. 208. quidem agnoscat, omisi. Silet Gaisf. Ceterum vide v. Ἀναχαιτίζειν, coll. Hesych. v. Ἀναχαιτίζαντι. ἐγκόπτει] ἐκκόπτει C. Lex Seg. p. 393. ἀνακόπτειν Zon. et Phrym. Seg. p. 19. 12. Ἀνὰ χθόνα] Lex. Seg. p. 393. Pertinet ad Od. τ. 408. Ἀν- οχλίζει] Ἀναχλίζω A. Deest gl. B. E. Et fortasse expungi debet. Certe ordinem litterarum h. l. corrumpit. Gaisf. Expunxi quae sequebantur post γῆν: Ἀνοχλίζω. τὸ ἀνακινῶ. Etym. M. p. 110. Ἀ. τὸ ἀνέχει. Paulo copiosius Zon. p. 223. Cf. v. Ἀγ- χαάσας. 13. Ξενοφῶν Anab. V, 2, 10. Ἀναχωματισμός] ἤτοι ἐν τῷ Χῶμα] Deest gl. C., habet A. in marg., post Ἀνα- χαρσις B. E. Ἀναχωματισμός E. pr. Ἀναχωματισμός — χῶμα B. Gaisf. Omisimus ista quae post Ξενοφῶν collocabantur: ἀναχωματισμός quidem in v. Χῶμα frustra quaesieris. 15. τὸ ἀναπέμπω Zon. p. 208. 16. Ἀνάχυσιν] Pertinet ad Ep. I. Per- tri 4, 4. βλακείαν (βλακίαν Hesych.). ἐκλυσιν, ἐκλυσιν Lex. Seg. p. 393. Contra σύγχυσις add. Zon. p. 183. 17. V. Eust. in H. β. p. 250. f. 18. Δουλοδιδασκάλῳ] δούλω διδασκάλῳ A. B. C. E. Med. 19. Versus Eupolideus. κἀναψηφίσας δ' Edd. κἀναψηφίσασθ' C. quod reponi iussit Porsonus Aristoph. p. 20. 20. ἐκτεταμένως] Non intelligo. Gaisf. Relicenda haec videntur ad v. Ἀναψύχον.

issa speciem praebuisse, quasi communi consilio imperarentur: ut nulla res ad alterius arbitrium reiceretur. Ἀνα-φορεῖς. Lorum. Et in plurali Ἀναφορεῖς, qui humeris aliquid sustinent et gestant. Ἀνάφορον. Liguum utrimque cavum, quo hauii onera suspensa gestant. Aristophanes: *Nuscipe puer liguam datulaturus.* Vel scribendum est ἀμφικύκλιον: quod verum est. Ἀναφρονήσαντες. Resipiscentes, retractantes. Igitur plerique resipiscentes, agnita vitium suarum imbecillitate, sententiam mutant. Ἀναφοιτῆσαι. Reverti. Ἀναχάζοντες. Recedentes, pedem referentes. Xenophon: *Persequentes et rursus recedentes.* Ἀνάχαρσις. Anacharsis, Gnyri filius, matre Graeca natus, Scythia, philosophus, frater Cadulae Scytharum regis. Scripsit de legibus et

institutis Scytharum oratione ligata; item de Frugalitate vitae humanae poemata versuum DCCC. Idem ancoram et rotam figulinam invenit. Vixit temporibus Croesi. Per insidias autem ab fratre necatus est, cum Graecorum ritu apud Scythas sacra perageret. alii tamen eum tradunt in extrema senectute et ad centum usque annos progressum decessisse. Ἀναχάσκει. Hlat. Ἀναχανῶ. Reluxo. Ἀναχαιτίζει. Impedit, retinet. Apud Sophoclem autem id est quod imperium detro-ctare et resistere. Ἀνὰ χθόνα. In terra. Ἀναχωρίζει. Recedere iubet. Xenophon. Ἀναχρέμπτω. Exscruo. Ἀνά-χυσιν. Mollitiem, ignaviam. Ἀναψηφίσασθαι. Decretum abrogare. Pherecrates *Dulodidascalo: Et decreto rescisso acensere aureos esse reddendos.* Attici hanc vocem producant.

Ἀναψυχῆναι. τὸ ἀναψύξει λέγουσιν. Ἀμειψίας Μοιχοῖς·

Καὶ σὺ μὲν ἤλθες, κάββαλες τριώβολον.
καὶ τί που κατεμαρτύρησας ψεῦδος, ὥστ'
ἀνεψύχεις.

Ἀναψύχον. ἀντὶ τοῦ ἀναπνοῆν διδοῦν. Καὶ
Ἀναψυχομένη, ἀντὶ τοῦ ἀναπνομένη.
Ἀνδάνει. ἀρέσκει, μέλει.

Ἴππων. . . χρεμετισμὸς ἀνδάνει.

Ἀνδρα. τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν ἀνδρα λέ-
γουσι, διὰ τὸ εἶναι ἐνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης
δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν
διερῶν. Ἀνδρα. μέρος τι τοῦ κήπου, ὥσπερ ἡ
187 πρασιὰ καὶ ὁ ὄχετός. Λίδυμὸς φησιν. Ὅπως τὸ
ἀνώμαλον τοῦ χωρίου τῆ τῶν ἀνδρῶν καὶ ὄχετῶν
ἀφαιροῖτο κατασκευῆ.

Ἀνδρα. διχῶς. Ὀμηρος·

Ἢε διαπραθέειν, ἢ ἀνδρα πάντα δάσασθαι.
Ἰστὲν ὅτι οἱ πολιορκούμενοι ἐξίστασαν τοὺς πολε-

μίους, ἐπιμεριζόμενοι τὰ χρήματα. Καὶ ἀντὶ τοῦ
χωρῆς.

Εἶης ἐν μακάρεσσιν, Ἀνάκρεον, —
μήτ' ἐρατῶν κόμων ἀνδρα μήτε λύρης.

5 Ἀνδοκίδης. Ἀθηναῖος, ῥήτωρ τῶν πρωτευ-
όντων δέκα εἰς, υἱὸς Λεωγόρου, ἀπόγονος Τηλε-
μάχου τοῦ Ὀδυσσεῶς καὶ Ναυσικίας, ὡς φησιν Ἐλ-
λάνικος.

Ἀνδρα. τὸν φύσει. Ἀθήμιος· Ἀνδρα κατὰ
10 νεότητα θρασύν, κατὰ ἀπειρίαν πραγμάτων ἀνό-
ητον, καὶ διὰ ῥώμην σώματος καὶ τὸ ἐς τὰς μάχας
προπεσὸν τῷ πλήθει πιθανόν· οὐδὲ τὰς ἑτέρῶν
μεγίστων βουλὰς ἐν ὀλίγοις τοῖς μάλιστα προσιοῦσιν
αὐτῷ, ἀλλ' ἐν παντὶ τῷ πλήθει γίνεσθαι· τὸ πέρα
15 δὲ ἀντιτείνοντας ξυνδέειν, καὶ δεδεμένους μηδὲν
μεῖον ἐπεσθαι.

Ἀνδραγαθίζομένη. ἀνδριζομένη. Ἀνδρα-
γαθῶ δέ.

Ἀνδράγρια. σκῆλα ἐξ ἀνδρῶν.

1. Philemo p. 293. Cf. v. Ἀνεψύχην. 3. Versus depravati, quorum in posteriore tantum haerebat Küst. Equidem mihi vestigia trium senariorum videbar deprehendisse, quorum secundus desineret in verba κατὰ που. Reliqua sic conceperim: Καὶ σοι μετῆλθες καταβαλὼν [τὸ] τριώβολον, [**] κατεμαρτύρησας ψεῦδος, ὥστ' ἀνεψύχεις. Et καταβαλὼν quidem referri suspicor ad βιβλίον sive μαρτυρίαν, quod extat apud Demosth. p. 921. Lenior tamen ratio, quam Hermannus mecum communicavit: — καὶ σὺ μὲν ἦν ἤλθες κάββαλῶν τριώβολον, καὶ τί που κατεμαρτύρησας ψ. ὥστ' ἀνεψύχεις. Ceterum Buttmannus quod unice probavit ἐψύχην, Elmsleio in *Class. Journ.* T. VIII. p. 439. dissentiente, hoc tamen plerorumque scriptorum, imprimis medicorum assensu confirmat, tamen et ἐψύχην (v. Lobeck. in Phrya. p. 318) habet patronos quosdam, et accedit tertium ab illo praetermissum ἐψύχην apud Aristot. de anim. gener. II, 2. p. 206. f. κάββαλες] κάββαλες A. qui infra v. Καββαλῶν habet κάββαλῶν, nbi alii MSS. κάββαλες. 6. διδοῦν] διδοῦν A. B. C. E. 9 Versus Aristoph. Equ. 556 10. Ἀνδρα — διερά] Eadem Harpocratio Pal. hsdemque nominibus usque ad κήπου Schol. Luciani Lexiph. 2. Indidem fluxit glossula quaedam Ἐνικμα. Breviavit Zon. p. 190. 11. Ἐνικμα A. διὰ τὸ εἶναι ἐνικμα καὶ διερά εἶναι Harpocr. Vide Schol. Theocriti V, 93. 13. V. Annotatt. in Etymol. M. p. 934. 14. Didymi tanquam auctoris probati sermonem disertum proferri vehementer miror. Qui cum oratores Atticos commentariis illustravit, suspicor cum in Hyperidis enarratione (alia quaedam (cf. Schol. Nicandri Ther. 576. ἐν τοῖς ἀνδρῶσι καὶ ταῖς πρασιῶσι, ἦγον τοῖς κήποις καὶ τοῖς ἀναχώμασι τῶν ποταμῶν) posuisse ὅτι αὐτῶν Λίδυμὸς φησιν, novissimis vero scriptoris incerti orationem contineri. 15. καὶ τῶν ὄχετῶν A. 16. κατασκευῆ] Post h. v. delevi Ἀνδρακτῆς. εἶδος παρῆδος. παρὰ τὸ δίκειν τὸ βάλλειν. ἐνθεν καὶ δίσκος ὁ ὑπτόμενος (ὑπτόμενος Med.), cum A. B. C. E. Vide Kustero citante Polluc. X. 34. Etymolog. in v. Γαῖσι. Petit editor Med. a Zon. p. 170. Vide Callimachi fr. 233. 17. Ὀμηρος II. σ'. 511. Verba seqq. desumpta sunt ex Schol. Venet.
3. Distichum Antipatri Sidon. LXXIII. pr. A. Pal. VII, 27. repetitum in v. Ἰωνες. εὐχος Ἰωνῶν post Ἀνάκρεον editum om. A. B. C. habet E. marg. 4. ἐρατῶν] ἄρα τῶν B. C. E. Zon. p. 227. horum partem afferens. 5. Eudocia p. 58. Ἀνδοκίδης] De eo vide Plutarchum in libello περὶ τῶν δέκα Ῥητόρων, Photium in Bibliotheca C. CCLXI et Tzetzi. Chil. VI, 49. Küst. Attigit Ruhnkenius Hist. O. Gr. p. XLIX. uberius explicavit Sluiterus Lectt. Andoc. p. 7. sqq. 7. Ἐλλάνικος ap. Sturz. fr. 94. 9. Ἀνδρα] Vid. Schol. Homer. Od. α'. 1. Tamne copiosum locum ullo pacto credemus appositum fuisse, quo pervulgatissima significatio demonstraretur? Ceterum Arrianus, ophiur, scripsit: Ἀνδρα οὐ κατὰ v. θρ. 12. προσπεσὸν] προπεσὸν (i. e. προσπίπτει) A. B. C. quod praecipit Schweigh. Opusc. II. p. 203. 14. αὐτῶν] αὐτῶν A. B. E. pr. Med. προσιοῦσιν αὐτῶν C αὐτῶν Kusterus ex em. Porti. Post desideratur participium, velut κελύοντα 16. Horum partem repetiit v. Πέρα. 17. Hesychius: Ἀνδραγαθίζεται. ἀνήθεται (i. ἐνήθεται) τῷ ἀγαθῷ. Ἀνδραγαθῶ δὲ δελεῖν Küst. adversante Zon. p. 208. 19. Ἀνδράγρια] Glosa II. ε'. 509. Adde Etym. M. p. 102. Hesych. Lex. Seg. p. 393. Zon. p. 190. Apollon. Lex. p. 128.

Ἀναψυχῆναι. Idem quod Ἀναψύξει. Amipsias Moechis: Iam libello deposito triobolum tibi petisti, deinde vero fulam opinor testimonium edidisti, quo facto rires recreasti. Ἀναψύχον. Respirare siuens. Et Ἀναψυχομένη. respirans. Ἀνδάνει. Placet, curae est. Equorum hinnitus placet. Ἀνδρα. Fluviorum margines sic vocantur, quippe rigati humidique. Hyperides vero sic aggeres dixit, quod locis humidis sint editiores. Ἀνδρα. Pars quaedam horti, ut areola et canalis. sic Didymus. Ἐτ' ἰναε-
qualitas οπε ἀggerum et canalium tolleretur. Ἀνδραχ. Bifariam. Howerus: Aut diripere, aut bifariam omnia dividere. Sciendum est obsessos periculum ex hostibus evasisse, si bona cum illis dividerent. Significat etiam seor-

sum. Sis inter beatos, Anacreon, nec sine iucundis conviviis nec sine lyra. Ἀνδοκίδης. Andocides, Atheniensis, unus ex decem illis ordinum primorum oratoribus, filius Leogori, qui- que a Telemacho, Ulixis filio, et Nausicaa genus ducebat, auctore Hellanico. Ἀνδρα. Virum natum. Arrianus: Fletum propter adolescentiam ferocem, ob rerum imperitiam stolidum, denique propter robur corporis et temerariam in bellis audaciam plebi gratum; eo ingenio praeditum, ut de rebus gravissimis non paucos interiorum familiarium, sed coram totam multitudinem consuleret, ulterius vero ipsi resistentes vinciret, vincitosque nihilominus sequi iuberet. Ἀνδραγαθίζομένη. Strenue perficiens. Et ἀνδραγαθῶ. Ἀνδράγρια. Spolia viris detracta.

Ἄνδραγχος. ἀντί τοῦ δήμιος, ὁ τοὺς ἄνδρας ἄγγων.

Ἄνδρακάδα. ἀνδρακάς. κατ' ἄνδρα, χωρὶς Κρατῖνος Βουκόλοις. Τὸ ἴσον καὶ ἀντικείμενον καλεῖ Θουκυδίδης. ἢ Ἄνδρακάς, κατὰ δέκα ἄνδρας.

Ἄνδραποδίζω. Τὰς συνθήκας συνέχον οἱ βάρβαροι, τὴν τε δμαυχμίαν εἰς τὸ φανερὸν ἀνδραποδίζονται. Καὶ Ἄνδραποδισμός, αἰχμαλωσία. Καὶ Ἄνδραποδιστής. Διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἄπιστοι. δῆλον δὲ καὶ ἀπὸ Ἰά-
10 σονος, ὅς ἠνδραπόδισε τὴν Μήδειαν. Εὐριπίδης.

Πολλοὶ παρήσαν, ἀλλ' ἄπιστοι Θετταλοὶ. εἴρηται δὲ ἀνδραποδιστὴς παρὰ τὸ ἀποδίδοσθαι ἄνδρα, τουτέστι πωλεῖν· ὁ τοὺς ἐλευθέρους καταδουλούμενος.

Ἄνδραποδοκάπηλος. μεταβολεὺς ἀνδραπόδων· ἀνδράποδον δὲ εἴρηται ὁ ποῦς ὁ ἐν ἀνδράσιν· ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου μέρους τῆ ὄλη. ὑπόκειται γὰρ τῆ δεσπότη ὁ οἰκέτης, καθάπερ ὁ ποῦς τῆ

ὄλη καὶ ἀνωτέρω σώματι. Ὡςπερ, οἶμαι, τὰ τῶν ἀνδραπόδων ἀπιστότερα ἐκ χρόνου καιροφυλακοῦντες πολλοῦ, δραπετεῦσαι μὲν τῆς τῶν κεκτημένων χειρὸς, νέους δὲ τινὰς καὶ ἀγνώτας αὐτοῖς δεσπότας εὐρέειν. Ἄνδραποδοκάπηλος οὖν ὁ σωματέμπορος· παρὰ τὸ καπηλεύειν τὰ ἀνδράποδα, ὃ ἔστι πιπράσκειν.

Ἄνδραποδῶδεις. δουλοπρεπεῖς, δουλογνώμονας. Καὶ Ἄνδραποδῶδης θρίξ, ἐπὶ τῶν ἡλιθίων. Πλάτων γρησίν· Ἐχὼν τὰς ἀνδραποδῶδεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρίχας ὑπὸ ἀμουσίας.

Ἄνδραποδῶδη τρίχα. τὴν τῶν ἀνδραπόδων ἰδίως κουράν, ἣν ἀπελευθερωθέντες ἤλλασσον Ἀθήνησιν αἱ δοῦλαι τε καὶ οἱ δοῦλοι. Καὶ ἦν ταῦτα
15 ἀκούειν πολλῶν συνειλεγμένων ἀνδρῶν, οὐδὲ τὰ πάθη κατεσταλμένων, ἀλλ' ἔτι τὴν ἀνδραποδῶδη τρίχα, φασίν, ἐπιδεικνυμένων.

Ἄνδράριον. ὑποκοριστικῶς, ἄνδρα. Θαυμάζειν δὲ τοὺς Γότθους, εἰ πεφρίκασιν ἀνδράριον

1. Ἄνδραγχος] Lex. Seg. p. 893. Zon. p. 170. et Eustath. in Il. σ'. p. 1833, 54. τ'. p. 1838, 57. 3. Ἄνδρακάδα] Praeposui h. v. cum A. B. C. E. Schol. Harl. in Od. γ'. 14. τινὲς γράφουσι, ἄνδρα κάτα. ὁ δὲ φρόνιμος ἀνδρακάδα ἤσθη τὴν τῶν ἀνδρῶν δεκάδα. Lex. Seg. p. 394. Ἀνδρακάς: τὸ κατ' ἄνδρα χωρησά [L. χωρῆσαι] ὁ Κρατῖνος ἐν Βουκόλοις. Θουκυδίδης δὲ ἀντὶ τοῦ ἴσον καὶ ἀντικείμενον. Nihil mutant libri Suidae praeter C., qui locum sic exhibet: χωρῆς. ἢ κατὰ δέκα ἄνδρας. Θουκυδίδης· Κρατῖνος δὲ ἐν Βουκόλοις τὸ ἴσον ἀντικείμενον καλεῖ. Verba ἴσον — Θουκυδίδης ab h. l. aliena esse et ad v. Ἀντίπαλον spectare censet Blomfieldius in Aeschyl. Agam. gloss. 1585. Gaisf. 4. Τὸ ἴσον καὶ ἀντικ. καλεῖ Θουκ.] Haec obelo notanda esse existimo, quoniam non video, quomodo loco huic convenire possint. Kist. Inveniri in Thucydide non memini, nisi forte rependum sit IV, 47. κατ' εἰκοσιν ἀνδρακάς pro ἄνδρας. Hemst. 6. αἰτιατικῆ post Ἀνδραποδίζω tacite Gaisf. Τὰς συνθήκας συνέχ. Verba Theophylacti Simoc. I, 8. iuit. 7. ὀμαιχμίην E. ἀνδραποδίζονται A. B. Theophyl. ἠνδραποδίζονται C. ἀνδραποδίζοντες, quae vetus lectio, tenent E. et Zon. p. 169. nude petas interpretationem gl. Ἀνδραποδιστής, qua caret etiam Harpoor. 8. ἢ αὐτὴ αἰχμαλωσία om. Lex. Seg. A. C. 9. Διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ κτλ.] Haec fluxerunt ab Scholiis in Aristoph. Plat. 521. quibuscum ex parte faciunt Lexica Seg. pp. 219, 394. 10. δὲ om. A. B. 11. ἠνδραποδίστατο] ἠνδραπόδισε A. B. C. E. Schol. Aristoph. Εὐριπίδης fr. inc. CXCV. 14. αἰεὶ αὐτὴ καταδουλούμενος Zonaras. 16. Ἄνδραποδοκάπηλος] Lex. Seg. p. 393. et Zon. Quae sequuntur, Ἀνδράποδον δὲ εἴρηται — σώματι, verba sunt eiusdem Scholiastae in Aristophanem: addit Zon. p. 190.
1. Fragmentum non accurate huic glossae accommodatum. 3. Nomen illud δραπετεῦσαι τῆς χειρὸς, cui simillimum τῆς πόλεως ἀπεδίδρασκον apud Appianum T. I. p. 60. 4. κατ' ὡς ἀγνώτας C. 5. Ἀνδραποδοκάπηλος οὖν et quae sequuntur habet Harpocrat. Pal. 6. τὰ ἀνδ. — πιπράσκειν] ἦγον πιπράσκειν τὰ ἀνδρ. E. 8. Ἄνδραποδῶδεις] Lex. Seg. p. 393. Zon. p. 169. Pertinet ad Plat. Phaedr. p. 258. E. 10. Πλάτων] Aloib. I. p. 120. τὴν ἀνδραποδῶδη. . . τρίχα ἔχοντες ἐν τῇ ψυχῇ ὑπ' ἀμουσίας. Cum Suida vero Diogenianus, unde corrigendus Arsenius p. 55. „Huc pertinent verba Eustathii in Il. α. p. 79. Σχμείωσαι καὶ Πλάτωνος τὸ ἔχων τὰς ἀνδραποδῶδεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρίχας· ὅπερ ἦν σκόμμα ἐπὶ ἀνοησίας, λεγθὲν ὑπὸ τῆς τῶν ἀνδραπόδων κουράς, ἣν (φασίν) οἱ ἐλευθερωθέντες ἤλλασσον Ἀθήνησιν· ἦτις καὶ ἐλέγετο θροῖξ ἀνδραποδῶδης.” Kist. 12. Ἀνδραποδῶδη τρίχα] Glossa Timaei p. 36. ubi vid. Rubnk. Is ἴδιον, idemque firmat quae accesserunt ex A. B. C. E. αἱ δοῦλαι τε: of neglexit Gaisf. 15. Aut depravatam συνειλεγμένων aut excederunt nonnulla post οὐδέ. In κατεσταλμένων v. Toup. I. p. 295. 18. Ἀνδράριον] Synes. Ep. 104. Aristoph. Ach. 516. Toup. MS. Addas ἀνδρίον Euripideum ap. Eustath. p. 1680. Θαυμάζειν δὲ τοὺς Γότθους κτλ.] Locus Agathiae I, 7.

Ἄνδραγχος. Carnifex, qui homines strangulat. Ἄνδρακάδα et Ἀνδρακάς. Viriūm, separatim. Cratinus *Bubulcis*. *Thucydidēs* par et oppositum vocat. Vel ἀνδρακάς, deni viri. Ἀνδραποδίζω. Barbari foedera violabant, atque iura societas propterea in fraudem redegerunt. Et Ἀνδραποδισμός, abductio in servitutem. Item Ἀνδραποδιστής. Thessali autem male audiebant, ut plagiarū et infid. id quod vel Iasonis exemplo constat, qui Medeam in servitutem abduxit. Euripides: *Μυθὶ αἰδερὰν, σὲ ἰσθιδεὲς Thessalί.* Ἀνδραποδιστής autem ab his vocibus ductum est, quae significant, virum vendere: ut sit, qui liberos homines in servitutem abstrahat. Ἀνδραποδοκάπηλος. Mancipiorum negotiator: ἀνδράποδον enim proprie usquam pes est inter viros: nomen igitur mancipio datum ab ea parte quae toti subicitur. mancipium enim domino subiectum *Suidae Lex. Vol. I.*

est, ut pes toti et superiori corpori. Velut, opinor, infidissima mancipia, multo ante captantes occasionem, ut ex manu dominorum suorum aufugiant, novosque et ignotos sibi dominos intendant. Ἀνδραποδοκάπηλος igitur vocatur mancipiorum negotiator: nam καπηλεύειν ἀνδράποδα significat mancipia quaestus gratia vendere. Ἀνδραποδῶδεις. Mancipium decentes, serviles. Et, *Servilis pilus*, dictum in illiberales. Plato: *Servites in animo pilos propter inscitiam retinent.* Ἀνδραποδῶδη τρίχα. Sic vocatur proprie coma servilis, quam servae serviliter Athenis manumissi mutabant. Haec autem audiebantur in conventu multorum virorum, qui ne tum quidem affectibus suis moderari scirent, et servilem, ut aiunt, comam adhuc ostentarent. Ἀνδράριον. Diminutive, homuncionem. Ac mirari se Gothos, si homuncionem,

τι θαλαμηπόλον, σκιατραφές τε καὶ ἄβροδίαυτον, καὶ πόρῳ τοῦ ἀφηνειοῦ τεταγμένον.

Ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων, καὶ ταράττων, καὶ κωκῶν. τουτέστιν, ἰπεράγαν γεγηρακόια. ἀπὸ Τιθωνοῦ, τοῦ πάνυ γηράσαντος, καὶ μεταβλη- 5 θέντος εἰς τέττιγα.

Ἄνδράχλη. διὰ τοῦ ᾠ ἐνικῶς. ἀντὶ τοῦ αἰθρα- νος.

Γυναιξὶν ἐπικαθίζειν ἀνδράχλης.

Ἄνδραιμονίδης. ὁ Ἄνδραϊμονος παῖς.

Ἄνδρέας. ἔνομα κέριον.

Ἄνδρεῶν. ὁ μέγας οἶκος παρ' Ἡροδίου.

Ἄνδρεία. ἡ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Ὀμοιοῦς. καλεῖται δὲ πρὸς τινῶν ἀνδρεία καὶ τὸ αἰδοῖον. [Ὅτι διαφέρει ἀνδρεία καὶ δικαιο- 15 σῆνη, ὁμογενεῖς οὔσαι ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος ἀρετῆν. καὶ ζῆται ἐν τῷ Δικαιοσύνη.]

Ἄνδρείκελον. ὁμοίων ἀνδρῶν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ μίγμα τῶν ζωγράφων, ὃ καλεῖται χρωμαίων κρι- σις.

3. Ἄνδρα Τιθωνὸν] Versus Aristophanis Acharn. 659. (688.) Adde v. Τιθωνοῦ γῆρας. 5. τοῦ πάνυ γηράσαντος] Apud Scholiastam Aristoph. pessime hodie legitur τοῦ πανουργήσαντος, qui proinde ex hoc loco Suidae emendandus est. Küst. 7. Ἄνδράχλη] Huc respexit Eustathius, quem excitavit Küst. in v. Αἰθρανος. „Suprascriptum in B. legitur, τὸ τῆς γυναι- κὸς ποδαρούλιον. Vide H. Steph. Thes. Ind. p. 433. D. Glossam seq., Ἄνδράχλη. βοτάνη. ψυχεὶ μὲν κατὰ τὴν τρίτην ἀπόστα- σιν, ὑγραίνει δὲ κατὰ τὴν δευτέραν. διὸ καὶ ἀποκροῦται τὰ θεύματα, τῆ τε γλισχροῦσθι τὰς ἐκ τῶν ὀξέων αἰματώδεις καταλειπα- νει· δια δὲ τὴν σιύων καὶ συστειτίας καὶ αἰμοφάγιας ὀνήσων: delevi cum A. B. C. E. Desumptam eam esse ex Paulo Aegineta VII, 3. post Pearsonum notavit Kisterus, citans etiam Hesych. v. Ἀναιμόδιον et Κιχληβῶτις. Nostrum infra v. Θέ- σπις appellat Heinsterhusius." Gaisf. 10. Ἄνδραϊμονος παῖς] Andraemon fuit filius Codri, cuius meminit Pausanias VII, 3. Küst. Immo vid. H. p. 168. ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνδραϊμονος E. 12. παρ' Ἡροδίου] Ex Gloss. Herod. ad I, 34. Sic etiam Zon. 18. Ἄν- δρεία — περὶ Ὀμ.] Ex Harpocratiōne. Ἄνδρα Med. ter: item v. Ἀνδρείος ἀνήρ. 15. ἀνδρεία καὶ τὸ αἰδοῖον] Vide Arie- midorum I, 45. unde Suidas hanc notam descripsit. Eodem sensu Latinis virilitas dicitur. Küst. V. Bastii Ep. Crit. p. 173. αἰδοῖον] Ἄνδρειον A. καὶ τὸ αἰδοῖον ἀνδρεία E. Ὅτι διαφέρει et seqq. habet A. in marg. 16. ὁμογενεῖς οὔσαι om. E. Med. οὔσαι τὴν ἄ. Med. τὴν etiam B. E. 18. Ἄνδρείκελον] Vid. Ruhnk. in Tim. p. 36. 19. κρῆσις] κρῆσις Trillerus et Barkerus in Wolfii Anall. I. p. 390. probante Tittmanno in Zonaram eadem explicantem p. 190.

1. ὁ om. Zon. p. 169. Αἰματάνει οὖν ὁ λέγων τὴν ἀνδρείαν ἔργον ὀβριον.] Haec in Laertio me legisse memini, quamvis locus nunc non succurrat. Küst. Apertum haec omnia recens accessisse. 4. Ἀνδρηλατεῖν] Glossa Timaei p. 34. 6. Ἄν- δρεία] Haec ex Schol. Demosth. περὶ τῶν ἐν Νερῶν. p. 63. ed. Benenat. Burn. Eadem dicendi ratio recurrit in v. Δικαιοσύνη. 8. Ἀνδρεία δὲ ψυχή διὰ διφθ. ἀπὸ τοῦ ἀνδρ.] Haec inepti cuiusdam hominis observatimula lituram meretur. Vox ἀνδρεία enim per εἰ diphthongum scribitur, tam cum est substantivum, significans fortitudinem, quam cum est adiectivum. Küst. Cuius er- ror iamiam coeptus est obliterari: cf. Tzschuck. in Strab. X. p. 277. quamquam Dindorfius nuper ad vetustam rediit sententiam. Cf. Etym. M. p. 461. sq. Ceterum ἀνδρηλή Herodoteum quod docti quidam (v. Schueid. in Plat. T. I. p. 116.) usurpant, non magis id valere sentio quam ἀληθινή ab Ionibus adiunctum simpliciter ἀληθινή, cum formae productiores ad genus adiectivorum referantur. 10. Ἄνδρῆζω. τὸ ἀνδρ.] Nihil iuvat novum significatum v. Ἐνδρῆζω. Tittm. in Zon. p. 208. ἀνδρῆζωμαι. 11. Ἄν- δρῆσαντα] Deest gl. C. habet A. in marg. Tuetur Arsenius p. 55. cf. Boisson. Anecd. I. p. 398. 13. Ἀνδρείκως. Ἀριστο- φάνης] Duas has voces, quae in prioribus edit. desunt, ex MSS. Paris. revocavi. Küst. Ἀριστοφάνης Pac. 1299. sqq. Vide infra v. Σμώχετε. 15. ταῦν A. C. probatum Gaisfordo, qui scripturas editas ἔργον ἔστιν . . . μασσῶνται tacite correxit: μα- σσῶνται quidem diserte prolata ex Ox. Idem postrema verba ὁ ἀνδρείότερος add. ex A. B. C. E. nam illa καὶ ἀνδρικότερος unus om. Küst. 20. Ἀνδρὶ Ἀνδρῶ παρ.] Proverbio huic Croesus Lydorum rex locum dedit, ut discimus ex Zenobio I, 87. Küst. τραύ- ματ' Med. quod Ald. correxit. ἐθέλων Arsen. p. 56.

thalami quondam ministrum et umbratili delicatoque vitae generi assuetum nec masculi quicquam prae se ferentem formidarent. Ἄνδρα Τιθωνὸν σπαρ. Alterum Titho- num vellicans et conturbans et agitans. Id est, senem ae- tatis admodum provecctae. ductum a Tithono, qui cum ad ex- tremam senectutem pervenisset, in cicadam mutatus est. Ἀν- δράχλη. Per ᾠ scriptum id significat scabellum mulierum. Mulieres [dece]t insidere scabello. Ἀνδραϊμονίδης. Andraemonis filius. Ἀνδρέας. Nomen proprium. Ἀν- δρεῶν. Maius conclave virorum, apud Herodotum. Ἀν- δρεία. Aetas virilis. Antiphon in oratione de Concordia. A nonnullis vocatur ἀνδρεία etiam pudendum virile. † [Forti- tudo et iustitia differunt, quamvis cognatione quadam sub eo- dem genere, ist est virtute contineantur. Quaere sub v. Δι-

Ἄνδρείος ἀνήρ. ὁ ἄφοβος. Ἀμαρτάνει οὖν ὁ λέγων τὴν ἀνδρείαν ἐγκράτειαν φόβων. Καὶ Ἀν- δρειφόντης, ὁ ἀνδροφόνος.

Ἀνδρηλατεῖν. ἀνδρας ἐξελαύνειν καὶ φυγα- 5 δεύειν.

Ἄνδρεία. οὐχ ἡ πολιτικὴ ἀρετὴ, ἀλλ' ἡ μεί- 10 ζων ταύτης, τῷ αὐτῷ ὀνόματι χρωμένη, περιγίνο- μένη τοῦ θυμουμένου τῆς ψυχῆς. Ἀνδρεία δὲ ψυχὴ διὰ διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ ἀνδρείος.

Ἄνδρῆζω. τὸ ἀνδρός τι ποιῶ.

[Ἀνδριάντα γαργαλίζειν. ἐπὶ τῶν ἀδυνά- 15 των.]

Ἀνδρικόως. Ἀριστοφάνης.

Ἀνδρικόως ἐμβάλλετον,

καὶ σμώχετ' ἄμφοιν τοῖν γνάθοιν.

οὐδὲν γὰρ ὠπόνηροι

λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔστ', ἦν μή τι καὶ μα- 20 σῶνται.

καὶ ἀνδρικότερος ὁ ἀνδρείότερος.

20 Ἀνδρὶ Ἀνδρῶ πράγματα οὐκ ἦν· ὁ δὲ ἐξελ-

5. τοῦ πάνυ γηράσαντος] Apud Scholiastam Aristoph. pessime hodie legitur τοῦ πανουργήσαντος, qui proinde ex hoc loco Suidae emendandus est. Küst. 7. Ἄνδράχλη] Huc respexit Eustathius, quem excitavit Küst. in v. Αἰθρανος. „Suprascriptum in B. legitur, τὸ τῆς γυναι- κὸς ποδαρούλιον. Vide H. Steph. Thes. Ind. p. 433. D. Glossam seq., Ἄνδράχλη. βοτάνη. ψυχεὶ μὲν κατὰ τὴν τρίτην ἀπόστα- σιν, ὑγραίνει δὲ κατὰ τὴν δευτέραν. διὸ καὶ ἀποκροῦται τὰ θεύματα, τῆ τε γλισχροῦσθι τὰς ἐκ τῶν ὀξέων αἰματώδεις καταλειπα- νει· δια δὲ τὴν σιύων καὶ συστειτίας καὶ αἰμοφάγιας ὀνήσων: delevi cum A. B. C. E. Desumptam eam esse ex Paulo Aegineta VII, 3. post Pearsonum notavit Kisterus, citans etiam Hesych. v. Ἀναιμόδιον et Κιχληβῶτις. Nostrum infra v. Θέ- σπις appellat Heinsterhusius." Gaisf. 10. Ἄνδραϊμονος παῖς] Andraemon fuit filius Codri, cuius meminit Pausanias VII, 3. Küst. Immo vid. H. p. 168. ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνδραϊμονος E. 12. παρ' Ἡροδίου] Ex Gloss. Herod. ad I, 34. Sic etiam Zon. 18. Ἄν- δρεία — περὶ Ὀμ.] Ex Harpocratiōne. Ἄνδρα Med. ter: item v. Ἀνδρείος ἀνήρ. 15. ἀνδρεία καὶ τὸ αἰδοῖον] Vide Arie- midorum I, 45. unde Suidas hanc notam descripsit. Eodem sensu Latinis virilitas dicitur. Küst. V. Bastii Ep. Crit. p. 173. αἰδοῖον] Ἄνδρειον A. καὶ τὸ αἰδοῖον ἀνδρεία E. Ὅτι διαφέρει et seqq. habet A. in marg. 16. ὁμογενεῖς οὔσαι om. E. Med. οὔσαι τὴν ἄ. Med. τὴν etiam B. E. 18. Ἄνδρείκελον] Vid. Ruhnk. in Tim. p. 36. 19. κρῆσις] κρῆσις Trillerus et Barkerus in Wolfii Anall. I. p. 390. probante Tittmanno in Zonaram eadem explicantem p. 190. 1. ὁ om. Zon. p. 169. Αἰματάνει οὖν ὁ λέγων τὴν ἀνδρείαν ἔργον ὀβριον.] Haec in Laertio me legisse memini, quamvis locus nunc non succurrat. Küst. Apertum haec omnia recens accessisse. 4. Ἀνδρηλατεῖν] Glossa Timaei p. 34. 6. Ἄν- δρεία] Haec ex Schol. Demosth. περὶ τῶν ἐν Νερῶν. p. 63. ed. Benenat. Burn. Eadem dicendi ratio recurrit in v. Δικαιοσύνη. 8. Ἀνδρεία δὲ ψυχή διὰ διφθ. ἀπὸ τοῦ ἀνδρ.] Haec inepti cuiusdam hominis observatimula lituram meretur. Vox ἀνδρεία enim per εἰ diphthongum scribitur, tam cum est substantivum, significans fortitudinem, quam cum est adiectivum. Küst. Cuius er- ror iamiam coeptus est obliterari: cf. Tzschuck. in Strab. X. p. 277. quamquam Dindorfius nuper ad vetustam rediit sententiam. Cf. Etym. M. p. 461. sq. Ceterum ἀνδρηλή Herodoteum quod docti quidam (v. Schueid. in Plat. T. I. p. 116.) usurpant, non magis id valere sentio quam ἀληθινή ab Ionibus adiunctum simpliciter ἀληθινή, cum formae productiores ad genus adiectivorum referantur. 10. Ἄνδρῆζω. τὸ ἀνδρ.] Nihil iuvat novum significatum v. Ἐνδρῆζω. Tittm. in Zon. p. 208. ἀνδρῆζωμαι. 11. Ἄν- δρῆσαντα] Deest gl. C. habet A. in marg. Tuetur Arsenius p. 55. cf. Boisson. Anecd. I. p. 398. 13. Ἀνδρείκως. Ἀριστο- φάνης] Duas has voces, quae in prioribus edit. desunt, ex MSS. Paris. revocavi. Küst. Ἀριστοφάνης Pac. 1299. sqq. Vide infra v. Σμώχετε. 15. ταῦν A. C. probatum Gaisfordo, qui scripturas editas ἔργον ἔστιν . . . μασσῶνται tacite correxit: μα- σσῶνται quidem diserte prolata ex Ox. Idem postrema verba ὁ ἀνδρείότερος add. ex A. B. C. E. nam illa καὶ ἀνδρικότερος unus om. Küst. 20. Ἀνδρὶ Ἀνδρῶ παρ.] Proverbio huic Croesus Lydorum rex locum dedit, ut discimus ex Zenobio I, 87. Küst. τραύ- ματ' Med. quod Ald. correxit. ἐθέλων Arsen. p. 56. 20 Ἀνδρὶ Ἀνδρῶ πράγματα οὐκ ἦν· ὁ δὲ ἐξελ-

Ἄνδρῆζω. Aliquid viro dignum facio. [Ἀνδριάντα γαρ- γαλίζειν. De rebus quae fieri non possunt.] Ἀνδρεί- κως. Strenue. Aristophanes: Sed fortiter instate, et man- dite ambabus maxillis. nullus enim, o miseri, candidiorum dentium usus est, nisi aliquid etiam mandant. Et Ἀνδρικό- τερος, fortior. Ἀνδρὶ Ἀνδρῶ. Homini Lydo cum nullae

θῶν ἐπρίατο. ἐπὶ τῶν κατὰ ἑαυτοῖς ἐπισπιόμε-
των.

Ἄνδρῖ πεινῶντι κλέπτειν ἔστ' ἀναγκαιῶς
ἔχον. ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης τι ποιοῦντων.

Ἄνδριοι. ἐκ τῆς Ἄνδρου.

Ἄνδροβόρων. ἀνθρωποφάγων.

Ἄνδροβόρων ἠμότεχνε κυνῶν, αἰλουρε κακίστη,
τῶν Ἀκταιονίδων ἔσαι μία σκυλάκων.

Ἄνδρόγεως καὶ Ἀνδρόγειον οὐδετέρως.

Ἄνδρόγυνος. ὁ Λιόνυσος, ὡς καὶ τὰ ἀνδρῶν
ποιῶν καὶ τὰ γυναικῶν πάσχων. ἢ ἀνανδρος καὶ Ἐρ-
μαφρόδιτος. Καὶ Ἀνδρογύνων, ἄσθενῶν, γυναι-
κῶν καρδίας ἔχόντων.

Ἄνδρόδομος. ὁ τρικλινος.

Ἄνδρόκλειος.

Ἄνδροκλείδης, ὁ τοῦ Συναίου τοῦ Ἀνδοῦ
τοῦ Φιλαδελφίως υἱός. οὗτος δὲ ἐπὶ Πορφυρίου
τοῦ φιλοσόφου ἐδίδασκεν, ἐπειδὴ μέμνηται αὐτοῦ
ἐν τῇ περὶ τοῦ ἐμποδῶν τεχνολογῶν.

Ἄνδρόκμητος. τάφος.

Ἄνδροκόβαλος. ὁ κακοῦργος.

Ἄνδροκτασιάων. ἀνδροφρονιῶν.

Ἄνδροληψία καὶ Ἀνδρολήψιον. ἐὰν ἔξω τῆς
5 Ἀττικῆς ἀνὴρ Ἀθηναῖος ἐτελεύτησε, καὶ μὴ ἐξεδί-
δοσαν οἱ ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει, ἐν ἣ τὸ ἔργον ἐπράχθη,
τὸν δοκοῦντα ἐν τῇ αἰτία εἶναι, ἐφείτο ἐκ τοῦ νό-
μου τρεῖς υἱὸν ἐκείνου πολιτῶν ἄγειν ἐς Ἀθήνας δι-
κην ὑφ' ἑξόντας τοῦ γόνου· καὶ τοῦτο ἀνδρολήψιον
10 ἔκαλεῖτο. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους·
Πρὸς δὲ τοῦτοις ὁ νόμος, ἐὰν μῆτε δίκας ὑπόσχωσι.
παρ' οἷς ἂν τὸ πάθος γένηται, μῆτε τοὺς δεδρα-
κότας ἐκδιδοῦσι, κελεῖται κατὰ τούτων εἶναι μέχρι
τριῶν τὸ ἀνδρολήψιον. Ἀνδροληψία οὖν τὸ ἀρπά-
15 ζεῖν ἄνδρας ἐκ τίνος πόλεως· ἠνεχράζον γὰρ τὴν
ἔχουσαν πόλιν τὸν ἀνδροφρόνον καὶ μὴ προεϊμένην
αὐτὸν εἰς τιμωρίαν. καὶ τοῦτο ἔκαλεῖτο ἀνδρολη-
ψία.

Ἄνδρόμαχος, Νεαπολίτης ἐκ Συρίας, σοφι-

1. ἐπρίατο] Vox haec suspecta mihi est, cuius loco legere mallet *εὔρατο*. Küst. Mira corruptio dictionis facetissimi: cui re-
pugnat vel v. *Πράγματα*. ἐπρίατο A. C. 3. Ἄνδρῖ] Versus trochaicus. Leg. ἀνδρῖ γὰρ πεινῶντι κλ. Ex comico quo-
dam. *Burn*. Effeceris etiam senarium cum fine superioris versus. 5. Ἀνδρῶν υἱοῦ E. repugnante Zon. p. 169. 6. Zon.
p. 169. 7. Epigr. I. Damocharidis, in Anth. Pal. VII. 206. 8. Ἀκταιονίδων] διὰ τοῦ ὁ μικροῦ διὰ τὸ μέγρον B m. s. f.
marg. Cf. vv. *Ακταίων* et *Ακταιωνίδων*. 9. Haud temere delevit Kusterus, quae pravam lectionem huius fere dictionis.
Ἀνώγεως καὶ ἀνώγειον οὐδετέρως, recondere videntur. Nisi forte abiiciendum *οὐδετέρως*. 10. καὶ ante ὁ om. A. B. C. E.
ἀνδρῶν B. C. E. ἀνδρός reliqui. 11. τῶν γυναικῶν C. ἀνανδρος] Glossa Herodoti IV, 67. Cf. v. *Φαβωπίτος*. 12. Ἄν-
δρογύνων] Lex. Seg. p. 393. Zon. p. 170. 14. Ἄνδρόδομος] Legendum potius est *ἀνδρόδομος*, ut in codice Vaticano
scriptum esse Pearsonus ad marginem Suidae sui notavit. Huc accedit auctoritas Hesychii, *Ἀνδροδομῶν, τρικλινῶν*. Vide
etiam Eustathium in Odysse. ἡ. p. 1573. Küst. Ἀνδρόδομος etiam A. et Zon. p. 170. sive MS. Paris. 2551. Correxerat dudum
H. Stephanus in Indico Thesauri Gr. L. 15. Ἀνδρόκλειος] Delevit Küsternus. 16. Eadem *Eudocia* bis pp. 59. 75.
τοῦ ante Ἀνδοῦ neglexerat vulg. τοῦ Ἀνδεντοῦ Eudocia p. 75. τοῦ post Ἀνδοῦ om. Portus. 18. ἐδίδασκεν] *ἐδίδασκεν ἐν Ἀλε-*
ξανδρείᾳ Eudocia loco posteriore, *ἐδίδασκεν* om. B. E pr. 19. τῶν — τεχνολογῶν Küsternus post Portum, qui vertit de *sui*
temporis doctoribus. „Male de *sophistis extemporaneis* vertit Ionsius de Scr. B. P. [III, 14, 6.] p. 285." *Henst.* Qui vellem
nam explicationem verborum obscurissimorum protulisset.

1. Ἄνδρόκμητος. τάφος] Respexit Suidas ad locum illum Homeri II. γ'. 371. Στήν κελιμένος ἀνδροκμήτω ἐπὶ τέρβω. Ubi
Scholiasta notat: Ἄνδροκμήτω· ἐφ' ὃ ἀνὴρ κεκηκῶς ἔκειτο. ὁ ἔστι νεκρός. ἢ ὑπὸ ἀνδρός κατασκευασμένω. ἢ ἐπὶ ἀνδρῖ κεκη-
κῶς κατασκευασμένω. Vide etiam Etym. M. h. v. Küst. Uberiores Zon. p. 190. et Apollon. Lex. p. 134. 2. Zon. p. 170. Vide
Hesychium v. Ἀνδροκόβαλος. 3. Ἀνδροκτασιάων] II. ε'. 909. vide Lex. Seg. p. 393. 4. Ἀνδροληψία] Ex Schol. cod.
Bav. in Demosthenis c. Aristocr. locum deinceps allatum p. 647, 24. petita monet Gaisf. „Vide de hoc ἀνδροληψίας more et iure
Eudaeum in Annotationibus poster. ad Paudectas, et Pettium Commentar. ad Leges Attic. pp. 518. 519." Küst. Addit Gaisf. He-
raldum adv. Salmas. pp. 159. 308. 5. τελετήσθ... ἐκδιδοῦν Etym. M. p. 101. f. 7. ἐμπίτω B. E. 8. ἐκείνω B. E.
Schol. Demosth. πολιτῶν] ἐπιόντων A. ὑπόντων B. C. E. et Schol. πολιτῶν Edd. cum Zon. p. 190. Etym. sive Lex. Seg. p. 213.
11. Non illa Demosthenis oratio inverta, sed summa quaedam argumentationis prolixae. 14. Ἀνδρολήψια οὖν et quae sequun-
tur Harpocratonis sunt. γούν C. 15. ἐνεχράζον Edd. ante Gaisf. in vitis MSS. 16. ἀνδροφρόνον A. 18. Adde cum
Harp. Pal. καὶ οὐδετέρως ἀνδρολήψιον. 19. Ἀνδρόμαχος] *Eudocia* p. 58. Hunc eundem esse, quem Eunapius V. Soph.
p. 11. inter aequales Porphyrii retulit, Wyttenbachius sumit p. 45. „Laudat Schol. ad Hom. II. γ'. 130. Ἀνδρόμαχος ἐν *Ετυ-*
μολογιοῖς. Atque hunc suspicor fuisse auctorem Etymologici Magni (!). Confer Etym. M. v. *Προδέλιμα*. Sed vid. Fabric.
Bibl. Graec. VII. p. 50." *Tour.* MS.

essent molestiae, is egressus eas sibi pretio arcessivit. dictum
de illis qui mala sibi ipsi attrahunt. Ἄνδρῖ πεινῶντι. Homini
επιπείνῳ furari est necesse. dictum de illis qui necessitate coacti
aliquid faciunt. Ἄνδριοι. Homines ex insula Andro. Ἀν-
δροβόρων. Homines vorantium. Felis pessima, quae canum
homines vorantium imitantis artem, catulorum es cognata eo-
rum qui Actaeonem dilacerarunt. Ἀνδρόγεως et ἀνδρό-
γειον. Ἀνδρόγυνος. Sic vocatur Bacchus, quod quae viro-
rum sunt faciat et patiatur muliebria. vel effemiatius et Herma-
phroditus. Et Ἀνδρογύνων, mollium, mulierum animo praedito-
rum. Ἀνδρόδομος. Triclinium. Ἀνδρόκλειος. Ἀν-
δροκλείδης. Androclides, Synesii Lydi Philadelpheni filius.
Hic autem tempore Porphyrii philosophi docuit, ut cuius memine-
rit in libro * disputans. Ἀνδρόκμητος. Ad sepulcrum rela-

tum. Ἀνδροκόβαλος. Homo maleficus. Ἀνδροκτα-
σιάων. Caedium. Ἀνδροληψία et Ἀνδρολήψιον. Si
vir Atheniensis extra Atticam interfectus esset, et incolae urbis
eius, in qua caedes erat patrata, eum qui criminis reus esse vi-
deretur non dedidissent, per leges licebat tres illius urbis civis
comprehensos Athenas ducere, caedis poenas daturus. id ἀνδρολή-
ψιον vocabatur. Demosthenes in oratione contra Aristocratem:
Praeterea lex, si neque poenas dederint illi, apud quos hoc facti-
nus perpetratum fuerit, neque facinoris auctores dediderint,
iubet in hos ad tres usque virosprehendendi ius esse. Ἀνδρο-
ληψία igitur significat civis alicuius urbis rapere, si qua enim urbs
homicidam habebat, neque ad supplicium dedit, civis pignoris
loco capere licebat: id quod etiam ἀνδρολήψιον vocabatur. Ἀν-
δρομαχος. Andromachus, ex Neapoli Syriae urbe, Sophistes,

στής, υἱὸς Ζωνᾶ ἢ Σαβίνου, παιδεύσας κατὰ Νικομήδειαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλείῳς.

Ἀνδρομέοιο. ἀνθρωπείου κρέατος.

Ἀνδρόπαις. ὁ ἦδη ἀνδροίμενος παῖς.

Ἀνδροπλήθεια. πλῆθος ἀνδρῶν.

Ἀνδρσοάθων. μεγάλα ἔχων αἰδοῖα.

Ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφίς τὸ κρανίον. ἀπὸ μέρους. ἐπὶ τῶν μηδαμοῦ χρησιμευόντων· παρῶσον ὄλον τὸ σῶμα ἀσθενές. Καί,

Ἀνδρὸς γέροντος αἱ γνάθοι βακτηρία.

ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας πολλὰ ἐσθιόντων. Καί,

Ἀνδρὸς γέροντος μήποτ' ἐς πυγῆν ὄραν.

ἐπὶ τῶν πρὸς ἕνια μὴ χρησίμων. Καί,

Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι.

ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς κακοῖς μηδεμίαν εὐρισκόντων παρὰ τῶν φίλων ὠφέλειαν.

Ἀνδροτίων, Ἀνδρωνος, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ καὶ ὁμηρογράφος, μαθητὴς Ἰσοκράτους.

Ἀνδροφόνος. οὕτω λέγεται κἂν γυναῖκά τις κτείνει.

5 Ἀνδρων. εἰς ἣν τῶν ὕ.

Ἀνδρῶνα. οἶκον, ἐνθα οἱ ἄνδρες εἰώθασιν ἀθροίζεσθαι. Ἀριστοφάνης·

Τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοὰς ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω.

10 Ἀνδρώνιος ὄνος. ἐπὶ τῶν παμμεγέθη καὶ νωθρὰ σώματα ἔχόντων· ἢ διὰ τὸ ἐκεῖσε παμμεγέθεις καὶ νωθροὺς ὄνους γίνεσθαι.

Ἀνδρωνίτις. Καί (τὸ λεγόμενον) ἐκνεύσας τὴν ἀνδρωνίτιν εἰς τὴν γυναικωνίτιν κωμάσαι. διὰ το δοκεῖν τὸν στρατηγὸν βραχὴν χρόνον πρότερον ὑπὸ τῶν Λυσιτανῶν ἠλατιῶσθαι.

3. Ἀνδρομέοιο] Glossa Homérica: cf. Il. ῥ. 571. Ἀνδρομέοιο C. eadem quae Hesychii corruptela. Alterum κρέατος desiderabat Schulzius Obs. p. 32. quem haud scio an interpretatio Küsteri commoverit: *A. Humani. Ut ἀνδρομέοιο κρέατος, carnis humanae.* Verum aut ἀνδρομέου κρέα (quae Zon. p. 190. est glossa) proferre licet aut γροὸς ἀνδρομέοιο: neque aliter Apollonius Lex. p. 139. Ἀνδρομέοιο. ἀνθρωπίνου αἵματος, respiciens ad Od. γ. 19. Proinde qua breviloquentia coaluerunt illa, Ἀνδροκμητός. τύμβος: item in glossa ἀνδρομέοιο significatur vocis consuetudo, quae potissimum ad corpus humanum pertinuerit. ἀνθρωπίνου vulg. 4. Ἀνδρόπαις] Compara v. Ἀντίπαις et Blomfieldii gloss. in Aeschyl. S. Th. 529. 6. Ἀνδρσοάθων] Vide Hesych. v. Σάθων. Küst. Et Lex. Seg. p. 394. 5. 27. μέγα — αἰδοῖον C. Gl. repetitur in v. Αἰδοῖον. 7. Ἀνδρὸς γέροντος] Haec descripsit Suidas ex Zenobio, ad quem vide Schottum. Küst. V. Zenob. I, 96. sive Diog. I, 85. qui post σῶμα addunt τῶν γερότων: et γερότων quidem praebet MS. 177. Cf. Arsen. p. 56. 8. μηδαμῆ] μηδαμοῦ A. εἰς μηδὲν paroemiographi. 10. αἱ γνάθοι βακτηρία] ἢ γνάθος βακτηρία A. Dedi βακτηρία cum Diogen. I, 78. et Arsenio, quibus accedit Gregorius Thessalonic. ap. Schottum p. 357. ὁμοῦς ἀλλήλοι γνάθοις ἐμύλοις ὡς οἰόντι, ἕς καὶ τις παροίμια ὅσα καὶ βακτηρίαν ἀποχαρίζεται ἀνδρὶ γέροντι. 11. Recte Macarius πρὸς τὸ γῆρας. 12. Consentinut paroemiogr. 14. Ἀνδρὸς κακῶς πρ.] Est notissimus versus Menandri. Vide Zenobium et Diogenianum. Küst. Menandri, si fides Cantero in Aristid. et Grot. Exc. p. 945. inter incert. Aeque falluntur. Est enim versus Sophoclis, quod docet Schol. Aristidis II. p. 235. ubi sic legitur: φίλου κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι. Ex hoc Scholiaste inter incerta Sophoclis fragmenta huic versus locum dedit Brunckius fr. 92. qui tamen Suidam neglexit, et Schol. Soph. Elect. 188. ubi citatur sine auctoris nomine iste iambicus, memorare indignatus est. Burn. Repetitur versus vv. Ἐκποδῶν et Οἰκορομῶ, toties ille vitae consuetudine celebratus, ut dissensus de fide et auctoritate dici non possit componi. Cf. Meinek. in Menandri Monost. p. 312. 16. τοῖς φίλοις Arsen. 1. Ἀνδροτίων] Habet Eudocia p. 59. Vide Ruhnkenium Hist. Or. Graec. p. LXXIV. quaeque huius disputationi subiecit Funkhanel. prolegg. in Demosth. Androt. p. 9. 10. 3. οὕτως tacite Gaisf. et Zon. p. 170. 5. Ἀνδρων] Ex Harpocrate; adde Lex. Seg. p. 394. Edd. Ἀνδρῶν. 8. Versus Aristophanis Eccles. 703. (672.) unde leg. στοῖς. Principium gl. extat in Lex. Seg. p. 393. 10. Ἀνδρώνιος ὄνος] Scribe Ἀντρώιος ὄνος, ut apud Diogenianum (I, 26.) et Stephanum Byz. v. Ἀντῶν et Ἀντῶν. De hoc proverbio autem praeter Erasmus vide Maussacum in Harpocrate v. Ἀντῶνες, Casanbonum in Strabonem p. 435. et Berkelium in Stephanum v. Ἀντῶν. Küst. Schottum affert et Eustathium in Il. β. p. 324. ubi Ἀνδρώνιος male legitur, et Hesychium, in quo ὄγκος pro ὄνος perperam excusum sit, cum Etym. M. Addas Arsen. p. 59. In fine tamen subicit MS. 177. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀργῶν καὶ ῥεθύμων, διὰ τὸ βραδείς ἐνταῦθα εἶναι τοῖς ὄνομς. 11. ἦ] malebam μή. 13. Καὶ τὸ λεγόμενον ἐκνεύσας τὴν ἀνδρ.] Fragmenti pars superior ex v. Κωμάσαι supplenda. Quae sequuntur διὰ τὸ δοκεῖν κατ. Gaisf. recte videtur tanquam interpretationem eamque satis ineptam loci distinxisse. De v. ἐκνεύσας v. Valck. in Hipp. 469. 15. στρατηγὸν βραχὴν χρόνον] στρατῶν βραχεῖ χρόνῳ A.

Zonae vel Sabini filius, qui Nicomediae sub Diocletiano Imperatore docuit. Ἀνδρομέοιο. Dictum de humana carne. Ἀνδρόπαις. Puer aetatis virilli finitimus. Ἀνδροπλήθεια. Virorum multitudo. Ἀνδρσοάθων. Bene vasatus. Ἀνδρὸς γέροντος ἄστ. Firi senis calva similis est uvae passae, ubi pars pro toto. dictum de iis, qui nulli rei sunt utiles: siquidem totum illorum corpus est infirmum. Item: *Hominis senis maxillae sunt baculus.* dictum de iis qui praeter senectutem multum comedunt. Et: *Hominis senis podicem ne unquam inspicias.* de iis dictum qui negotiis quibusdam sunt inutilles. Et: *Procul amici hominis cum adversa fortuna conflictantis.* dictum de iis qui

rebus adversis nullam ab amicis opem impetrant. Ἀνδροτίων. Androtio, Androuis F. Atheniensis, orator et demagogus, Isocratis discipulus. Ἀνδροφόνος. Sic etiam ille vocatur, qui mulierem occidit. Ἀνδρων. Andro, unus e Quadringentis. Ἀνδρῶνα. Conclave, ubi viri congregari solent. Aristophanes: *Tribunalia et porticus in conclavia virorum convertam omnes.* Ἀνδρώνιος ὄνος. Proverbium in magnas et inertes corporum molles; forsitan quod ad Antrones magni et segnes asini nancoscuntur. Ἀνδρωνίτις. Conclave virile. Et, quod vulgo dicitur, *elapsus conclavi virili ad gynaeceum transvolare.* Scilicet Imperator paulo ante a Lusitanis ciadem acceperat.

Ἀναία. πόλις.

Ἀναιδής, τὸ θρασὺ βλέπειν. καὶ Ἀναιδὴν, ἀθρόως, σφοδρῶς, ἀπηρθευρισμένως. καὶ Ἀναιδῶς, ἀναισχύντως. καὶ Ἀναιδής, καὶ Ἀναιδεία, ἡ ἀναισχυντία.

Ἀναιμόνες. ἀναιματοί. καὶ Ἀναιμος, ὁ μὴ ἔχων αἷμα. καὶ Ἀναιμοτί, ἀνευ αἵματος. [καὶ Ἀναιμονι¹ δίψη, τουτέστιν ἀγγελικῇ. αἷμα γὰρ οὐκ ἔχουσιν οἱ ἄγγελοι, καθὼ οὐδὲ ἐσθίουσι. Περὶ τοῦ ἁγίου Δανιὴλ γησιν ὁ Λογοθέτης εἰς ἐπίγραμμα¹⁰ ᾄδεν τοῦ κίονος αὐτοῦ.]

Ἀναινέσθαι. κοινῶς μὲν τὸ ἀρνεῖσθαι, ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἀφροδίσια. Καὶ Ἀναινομαι, ἀπαρνοῦμαι, προίτεμαι.

Ἀναιρεθεῖς. ἀντὶ τοῦ ἀναληφθεῖς. οὕτως¹⁵ Ἰσοκράτης. Καὶ Ἀναιρεῖν, τὸ ἐν γαστρὶ συλλαβεῖν, καὶ τὸ τεχνῶν ἀνατρέφειν, καὶ τὸ φρονεῦσαι, καὶ τὸ ἀναλαβεῖν. Ὁ δὲ καθεὶς τὴν χεῖρα εἰς τὴν πήραν ἀναιρεῖται τὴν ἐπιστολήν. Καὶ ἔτι τὸ ἀπολλύναι,

καὶ τὸ αἶρειν ἢ προσενέγκασθαι. Καὶ Ἀναιρεσεις, ἡ ἀνάληψις. Ὁ δὲ τὴν πανοπίαν ἐξήντησεν εἰς ἀναιρεσεις τῷ βουλομένῳ. Καὶ Ἀναιρεῖται, λαμβάνει. Ὁ δὲ ἀναιρεῖται τὸ μείζον μέρος τοῦ κρεαδίου. Καὶ

Ἀναιρεῖσθαι, ἀναδέχεσθαι, ἀναλαμβάνειν. Τῷ Σκηπίωνι ἦν τὰ διωμολογημένα πρὸς Καρχηδόνιους, ὁμήρους σφᾶς δοῦναι καὶ τοὺς ἐλέφαντας καὶ τὰς τριήρεις, καὶ μίτε καταλόγους ποιῆσθαι, μίτε μισθοφόροις χρῆσθαι, μίτε πόλεμον πρὸς μηδένα παρὰ τὴν τῶν Ῥωμαίων γνώμην ἀναιρεῖσθαι. Καὶ ἀδδεις. Οὐ τὴν τυχοῦσαν πρόνοιαν ἐποιοῦντο Ῥωμαῖοι, τοῦ μὴ κατάρχοντες φαινεσθαι, μὴδ' ἀναιρούμενοι τοῖς πολέμοις. Καὶ Ἡρόδοτος Ἀναιρούμενον, ἀντὶ τοῦ, ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον. Καὶ Ἀναιρούμενοι, ἀναλαμβάνόμενοι, ἐπιχειροῦντες.

Ἀναισίμου. ἀνήλικε, κατεδαπάνα. καὶ Ἀναισιμῶν, παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ δαπανᾶν, ἀναλίσκειν. Ἀναισιμῶσι, καταναλίσκωσι. Τὰς δὲ γυναῖκας ἀπέπνιξαν, ἵνα μὴ τὸν σίτον ἀναισιμῶσι.

1. Ἀναία. πόλις.] Quae sequebantur in Edd. e Stephano Byzantio sive Zon. p. 177. petita, Ἀναιδὴν Σίμωνι, κληθεῖσα ἀπὸ Ἀναίας μίας γυναικὸς τῶν Ἀμαζόνων, deletit cum A. B. E. Gaisf. Integra gl. deest C. 2. Ἀναιδής.] Ἀναιδής — βλέπειν καὶ habet E. in marg. ἀναισχύντως subiiciens voci Ἀναιδὴν, idemque infra ubi Ἀναιδῶς, ἀναισχύντως, legit Ἀναιδής, ἀναισχύντως, item τὸ ἀναιδής pro Ἀναιδής. Ἀναιδὴν.] Scribe ἀναιδὴν, ut suo loco infra. Küst. Vid. Taylor. in Demosth. de Cor. apud Reisk. p. 171. Wesseling. in Diodor. II, 59. XVI, 37. Gaisf. Dudum est cum viri docti consenserunt Ἀναιδὴν inanem esse librorum errorem: vido vel Tschuck. in Strab. XI. p. 481. et Butt. Auctar. in Pl. Gorg. p. 523. Zonaras tamen p. 225. Ἀναιδὴν δὲ τὸ ἀναισχύντως διὰ τῆς αἰ διαθόγγου. Eandem quam Suidas doctrinam expressere Lexica Seg. pp. 214. 390. 4. ἀναισχύντως — ἀναισχυντία] Pro his habet C. Ἀναιδὴν δὲ ἀντὶ τοῦ ἀντὶ τοῦ εἶδος ἦγον ἡμετέρως. Ἀναιμάτω — ἐναργεῖων. Vid. infra post ἀνελπιστον βλον. Etiam A. B. E. Med. h. l. habent Ἀναιμάτω πτλ. a Küstero expulsa. 6. Ἀναιμόνες] II. ε. 342. Cf. Etym. M. p. 121. Mox ἀναιμοί οἱ μὴ ἔχοντες E. 7. Ἀναιμοί.] Glossa Homericā (velut II. ε. 363.): v. Lex. Seg. p. 390. Zon. p. 225. καὶ ἀναιμοί et sequentia habet A. in marg. 12. Ἀναινέσθαι — ἀφροδίσια] Ex Harpocrate. Cf. v. Χαρίζεσθαι, Piersoni Veris. p. 94. et Ruhnk. in Tim. p. 275. 14. Ἀναινομαι] Lex. Seg. p. 390. Apollon. Lex. p. 122. 15. ἀναληφθεῖς καὶ τραφεῖς Harpocratio, cui priora debentur. Cum Nostro Zon. p. 208. 16. Ἰσοκράτης Philipp. p. 95. C. Ἀναιρεῖν] Lex. Seg. p. 390. Adde v. Ἀνελείν. 18. Ὁ δὲ καθεὶς] Repetitur locus in v. Καθεῖς. Vidit Toupius ex Eunuapio depromptum esse coll. v. Στέατα. V. huius ed. Boisson. p. 508.
1. V. Zon. p. 183. qui habet φρόνησις καὶ ante ἡ. 5. Τῷ Σκηπίωνι ἦν τὰ διωμολογημένα πρὸς Καρχ.] Dionis Cassii locus in Excerptis Legati. c. 15. p. 381. T. I. p. 65. ed. Reim. Ὅτι διεκηρυκθῆσαντο οἱ Καρχηδόνιοι τῷ Σκηπίωνι. ἦν δὲ τὰ διωμολογημένα, ὁμήρους τε σφᾶς δοῦναι καὶ τοὺς αἰχμαλώτους τοὺς ἐαυτομόλους — καὶ τοὺς ἐλέφαντας πάντας, καὶ τριήρεις πλὴν δέκα παραδοῦναι, καὶ τὸ λοιπὸν μὴ κεκτησθαι μίτε ἐλέφαντας μίτε καῦς, καὶ τῷ Πλασινίτῳ πάντων ὧν εἶχον αὐτοῦ ἀποστήναι, — καὶ μίτε καταλόγους ποιῆσθαι, μίτε μισθοφόροις χρῆσθαι, μίτε πόλεμον πρὸς μηδένα παρὰ τὴν τῶν Ῥωμαίων γνώμην ἀναιρεῖσθαι. 6. Σκηπίων A. Ἀσκηπίων B. E. Mox διωμολογημένα A. 10. τῶν om. A. 11. Οὐ τὴν τυχοῦσαν πρόνοιαν ἔπ.] Hoc fragmentum ad Polybium refert Valesius. Küst. Ad huius loci sententiam accessit Diodorus T. II. p. 590. ed. Wess. 12. μὴ κατάρχοντες φαινεσθαι] Addendum est χειρῶν ἀδδίων, ex ipso Suida v. Ἀναιρούμενοι, Ἐμβαλεῖν, Πέλας, ubi idem fragmentum repetitur. Küst. 13. Καὶ Ἡρόδοτος Ἀναιρούμενον] Locus Herodoti VI, 69. ἐν γὰρ σε τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναιρούμαι: ubi v. Gl. 16. Ἀναισίμου: Herod. I, 185. 17. παρὰ Ἡροδότῳ] E Gl. in I, 72. Alia habet Zon. p. 206. 18. ἀναισιμῶσι. καταναλίσκωσι] Ἀναισιμῶσι, καταναλίσκωσι A. Τὰς δὲ γυναῖκας] Locus Herodoti III, 150. unde reponendum, ἵνα μὴ σφῶν τὸν σίτον ἀναισιμῶσιν.

Ἀναία. Urbis nomen. Ἀναιδής. Impudens vultus. Et Ἀναιδὴν, aflatim, vehementer, sine rubore. Et Ἀναιδῶς, impudenter. Et Ἀναιδής, et Ἀναιδεία, impudentia. Ἀναιμόνες. Exsanguis. Et Ἀναιμος, qui nullam habet sanguinem. Et Ἀναιμοτί, sine sanguine. [Et Ἀναιμοί δίψη, id est angelici sicut non enim angeli habent sanguinem, ut qui nihil vescantur. Sic de divino Daniele Logotheta in inscriptione columnae est.] Ἀναινέσθαι. Universe quidem significat negare, peculiariter vero dicitur de rebus nuptialibus et veneris. Et Ἀναινομαι, recuso, abnuo. Ἀναιρεθεῖς. Sublatus et educatus. sic Isocrates. Et Ἀναιρεῖν, in utero concipere, partum educare; item necare et tollere. Ille vero manu in peram demissa epistolam sustulit. Significat etiam perdere, tollere, suscipere. Et Ἀναιρεσεις, susceptio. Ille vero suam

armaturam proiecit, quam tolleret si quis vellet. Et Ἀναιρεῖται, accipit. Ille vero maiorem partem carnis capit. Et Ἀναιρεῖσθαι, suscipere, subire. Sub his vero condicionibus Scipio pacem cum Carthaginiensibus fecerat: ut obsides darent et elephantos et triremes, nec milites ullos conscriberent, nec mercenariis militibus uterentur, nec bellum adversus quemquam praeter Romanorum voluntatem susciperent. Et alibi: Romani summopere cavebant, ne alios lacerare, nec bella priores suscipere viderentur. Et apud Herodotum Ἀναιρούμενον significat in utero conceptum. Et Ἀναιρούμενοι, suscipientes, aggredientes. Ἀναισίμου. Absumebat, consumebat. Et Ἀναισιμῶν, apud Herodotum, absumere, consumere. Ἀναισιμῶσι, consumant. Mulieres vero suffocarunt, ne frumentum illae consumerent.

Ἀναίσχυντος καὶ σιδηροῦς ἄνθρωπος. ἐπὶ τῶν ἀπρηθρηκῶτων καὶ μηδεμίαν μεταβολὴν τοῦ τρόπου ποιουμένων.

Ἀναίτιος παρὰ ἀφροσύνη. ἀντὶ τοῦ, ἀνέγκλητος ἐπὶ ἀφροσύνη.

Ἀναιτος. ἀβλαβῆς καὶ ἀναιτίαιτος. Σοφοκλῆς.

Πόλις δέ σοι

κακῶν ἄναιτος τῶνδ' ἀπαλλαγῆ ἡθροτός.

¹⁹² Ἀνέβαλλεν. Ξενοφῶν. Ὁ δὲ Τηρίβαζος φίλος ἦν τῷ βασιλεῖ, καὶ ὁπότε παρείη, οὐδεὶς ἄλλος βασιλέα ἐπὶ τὸν ἵπτον ἀνέβαλλεν. ἀντὶ τοῦ ἀνεβίβαζεν.

Ἀνέβαλλεν. ἀναβολὴν ἐδίδου.

Ἀνεβάλλετο. προοιμιάζετο, ἀνεκρούετο, ἐνήρχετο. καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπερετίθετο. Ἀρξίανός. Ἀνεβάλλετο τὴν τῆς ἄλλης χάρας δῆωσιν, οἰόμενος ἐδώσειν Ἀθηναίους. Ἀναβολὰς γὰρ καὶ τὰς ἀνακρούσεις καὶ τὰς ἀρχάς. ὅθεν καὶ τὸ ἵρχετο καὶ

ἀπήρχετο. Καὶ Ἀνεβάλλοντο, ἀντὶ τοῦ ἐσχηματίζοντο.

Ἀνέβησεν. ἀντὶ τοῦ ἀνεβίβασεν. Ἡρόδοτος.

Ἀνεβίω. ἀνέζησεν. Καὶ Ἀνεβιωσάμην, ἀντὶ τοῦ ἀναβιώσκειν ἐποίησα. Κράτης. **

Ἀναβιώσκειται καὶ Ἀναβιώσκει, μᾶλλον ἢ Ἀναβιοῖ. λέγουσι δὲ καὶ ἀναζῆν.

Ἀνεβόησεν οὐράνιον. ἀντὶ τοῦ μέγα καὶ οὐρανοῦ ἐμικνούμενον.

Ἀνεβορρόβουσαν. ἀνέκραγον.

Ἀνεβρούσαν. ἀνεθορούβησαν, ἀνέκραγον. [Ἐμβαλεῖν δὲ λέγουσιν ἰδίως τὸ κρούσαι ταῖς ναυσίν.]

Ἀνεγνάμφθη. ἀνεκάμφθη.

Ἀνεγνώσαν. ἀνέπεισαν, ἀνεδίδαξαν, ἤρθεσαν. Ἡρόδοτος. Τοὺς ὄνειροπόλους ἀνεσκολόπισεν, οἳ μιν ἀνεγνώσαν μετεῖναι τὸν Κύρον.

Ἀνέγρετον. ἀνυπόστροφον.

Ἀνεδέχεται. προσδέχεται, ἐξυπέμεινεν.

1. Ἀναίσχυντος] Ex Aristoph. Ach. 466. (489.) Cf. v. Σιδηροῦς. Arsenius ubi paria tradit p. 54. scripsit μ. τοῦ προσώπου. 4. παρὰ] ἐπὶ vulg. 6. Ἀναιτος: Ἀβλαβῆς καὶ ἀναιτός.] Locus hic ex Scholiasta Sophoclis in Oedip. Col. 786. unde cum Suidas excerptis, sic rescribendus est: Ἀναιτος. Ἀβλαβῆς καὶ ἀναιτός. Nam ἀναιτός est vocabulum nihili et obelo omnino dignum. Küst. Abutitur h. l. Wolfius ad Exorcism. apud Fabric. B. G. V. 19. p. 98. Hemst. Basil. ap. Fabric. B. G. VIII. 98. ἀναιτον τοῦ θανάτου, ubi leg. ἀναιτον. Vid. Hesych. in v. Τουρ. MS. ἀβλαβῆς, ἀναιτός Zon. p. 170. 9. Zon. p. 208. Ξενοφῶν Anab. IV. 4. 4. quae verba repetuntur vv. Τηρίβαζος et, ubi interpretatio irrepsit ἀνεβίβαζεν, Παρείη. Attigit Phillemo p. 244. 13. Ἀνέβαλλεν cum seq. gl. Lex. Seg. p. 395. 14. Ἀνεβάλλετο: προοιμ.] Nota haec referenda est ad verum illum Homeri Od. α. 155. Ἥτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰθεῖν. Ubi Scholiasta: Ἀνεβάλλετο. ἀνεκρούετο. Vide etiam v. Ἀναβολὰς. Küst. V. Apollonii Lex. p. 126. ἐπροοιμιάζετο K. (sed v. nos in v. Κάκερουτῆς) qui mox om. καὶ ἀντὶ τοῦ. καὶ ἀνήρχετο Zon. p. 209. 15. ἀντὶ τοῦ ὑπερετίθετο] Minus accurate Suidas ἀνεβάλλετο per ὑπερετίθετο hic exponit. Secundum alios enim magistros inter duas istas voces haec est differentia, ut ἀναβάλλεσθαι quidem significet rem intemptive procrastinare et temporis opportunitatem negligere, ὑπερετίθεσθαι vero, negotium aliquod in commodius tempus differre. V. Ammonius p. 16. Küst. Suidam defendit Oudendorp. in Thom. M. p. 64. sq. Attulit etiam Aeschin. c. Timarch. p. 179. et Xenoph. p. 444. Τουρ. MS. Verum et comparatio Lex. Seg. et tenor explicandi demonstrant ista καὶ ἀντὶ τοῦ — Ἀθηναίους serius accessisse. 17. γὰρ add. A. B. C. E. 18. καὶ τὸ ἀπήρχετο L. Seg.
1. Καὶ Ἀνεβάλλοντο, ἀντὶ τοῦ ἐσχηματίζοντο] Σχηματίζεσθαι hic significat vestibus indui, ab voce σχῆμα, quae interdum vestitum vel cultum corporis significat. Hesychius: Σχῆμα, πλάσμα, ἱματισμός, διάθεσις, κόμπος. Hinc recte Suidas verbum istud cum ἀνεβάλλοντο hic coniungit. ἀναβάλλεσθαι enim apud Atticos significat vestes induere, ut Graeci magistri nos docent. Vide Thomam Magistrum v. Ἀνεβαλόμεν et Suidam v. Ἀνακαμβάνειν. Küst. ἀνεσχηματίζοντο Lex. Seg. p. 400. 3. Ἀνεβίβασεν] Lex. Seg. p. 395. Zon. p. 209. Ἡρόδοτος I, 80. 4. Ἀνεβίω] Lex. Seg. p. 395. ubi Κρατ. MS. i. e. ut opinor Κρατῖνος. 6. Haec superioribus iungenda fuisse apparet. 8. Ἀνεβόησεν] Lex. Seg. pp. 4. 400. Pertinet ad Aristophanis Ran. 794. Vide v. Οὐράνιον γ' ὄσον. καὶ μέγρι τοῦ οὐρανοῦ ἐμικνούμενον] καὶ οὐρανοῦ ἐμικνούμενον A. B. C. E. 10. Ἀνεβορρόβουσαν] Ex Schol. Aristoph. Ecclesiaz. 433. 11. Ἀνεβρούσαν] Ex Schol. Aristoph. Equ. 599. ἀνεθορούβησαν] ἀνεθορούβησαν A. E. Schol. Zon. ἐθορούβησαν C. „Verba ἐμβαλεῖν — ναυσίν delevit Küsterus, cui locus Aristophanis non erat in promptu. Recte ἐμβαλεῖν correxit Portus.” Gaisf. Opinor ista de v. Ἐμβαλεῖς petita irrepsisse. 12. κρούσαι] ἰδίως A. Schol. Zon. 13. Ἀνεγνάμφθη] Lex. Seg. p. 395. et Hesych. Ex II. γ'. 348. 14. Zon. p. 209. ἤρθεσαν] Lectionem hanc ex 2 MSS. Paris. revocavi. In prioribus enim edit. [et B. E.] vitiose excusum est ἤρθεσαν. Küst. ἤρθεσαν C. deest in Glossa Herod. I, 86. quam Suidas descripsit. 15. Ἡρόδοτος I, 128. Vide v. Μετεῖναι. 17. Ἀνέγρετον] Scribendum est ἀνέγρετον (ab ἀγέλω) idque suo loco ponendum. Uti enim παλινάγρετον apud Homerum II. α. 526. significat id quod revocari potest, vel, ut Scholiasta vocem illam exponit, παλισύλλεκτον, ἢ εἰς τοῦπίσω ληπτόν: ita ἀνέγρετον significat, quod semel emissum retrahi vel revocari non potest. Küst. Hic quidem cum Hesychio. Sed Ἀνέγρετον, lexicographis illud neglectum, etiam Lex. Seg. p. 395. et Zon. pp. 170. 190. 18. Lege cum Zon. p. 209. ἐξυπέμεινεν. Sed auctoritatem verbi desidero.

Ἀναίσχυντος. Impudens et ferreus homo. dictum de illis qui pudorem omnem deposuerunt, neque morum ullam mutationem afferunt. Ἀναίτιος παρὰ ἀφροσύνη. Irreprehensus in dementia. Ἀναιτός. Illaesus et insons. Sophocles: Ut urbs a nullis, quae ab hac terra ei impendent, immunis erit. Ἀνέβαλλεν. Xenophon: Teribazus autem amicus erat regis, ut quotiescunque adesset, nullus alius regem in equum levaret. Ubi significat id quod est sustollebat. Ἀνέβαλλεν. Dilationem dabat. Ἀνεβάλλετο. Prooemio utebatur, praecludebat, canendi initium faciebat. Alcibi etiam pro differebat. Arrianus: Reliqui agri vastationem differebat, existimans Athenienses sponte cessuros esse. Ἀναβολὰς enim vocant et carminum praeludia et principia: unde illud significat, exordiebatur,

auspicabatur. Et Ἀνεβάλλοντο, vestibus induebantur. Ἀνεβίβασεν. Vectores imposuit. Herodotus. Ἀνεβίω. Reviviscit. Et Ἀνεβιωσάμην, ad vitam revocavi. Crates. ** Ἀναβιώσκειται et Ἀναβιώσκει. potius dicendum est, quam ἀναβιοῖ. dicitur etiam ἀναζῆν, reviviscere. Ἀνεβόησεν οὐράνιον. Clamorem edidit ingentem et ad coelum usque pertinens. Ἀνεβορρόβουσαν. Vociferati sunt. Ἀνεβρούσαν. Obstrepuerunt, clamorem ediderunt. [Ἐμβαλεῖν vero proprie significat, naves remigando iactare.] Ἀνεγνάμφθη. Infusa est. Ἀνεγνώσαν. Persuaserunt, edocuerunt, luctantur. Herodotus: Somniorum coniectores cruci affixit, qui commoverant eum, ut Cyrum dimitteret. Ἀνέγρετον. Qui revocari non potest. Ἀνεδέχεται. Expectabat, praestolabatur.

Ὁ δὲ ἀνεδέχετο τὴν Ἀσδρούβου παρουσίαν. καὶ ἀντι τοῦ ἐξήνεγκεν. Ὁ δὲ τούτοις πιστεύων ἀνεδέχετο τὸν πρὸς Ἀριαράθην πόλεμον.

Ἀνεδείματο. [ἀνῆλθεν,] ἀνθρωδόμησε, κατεσκεύασεν.

Ἀνέδην. δαψιλῶς, ἀκωλύτως, κατακόρηως, ὡς ἔτυχεν. Ἀρήϊανός· Οἱ δὲ τοῖς-φρέασι φρέλακας ἐπέστησαν, ὡς μὴ ἀνέδην ὅπως τις ἐθέλοι ἰδρῆεσθαι, ἀλλ' εἰς τὸ κοινὸν ξυλλέγεσθαι πᾶν ὕσοντες ἀμῶτο τοῦ ὕδατος· ἐκεῖθεν δὲ διανομὴν γίνεσθαι τὴν ἴσην ἑκάστοις. Καὶ αὖθις·

τὸ δίδυρον

. . . τὸ λογχωτὸν καὶ τὸ περισφύριον,
οἱς ἀνέδην βάρχευεν, ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοῖτα.

Καὶ αὖθις· Τὸ ἱερὸν περιστοιχίσαντες οὐκ εἶων 15
τοὺς βουλομένους καὶ δεομένους τοῦ Πυθίου ἀνέδην
παριέναι. ἀντι τοῦ ἀκωλύτως. Καὶ αὖθις· Ἀνέδην
ἐξεπόρθουν 16 μετὰ ἀγριότητος ἅπαντες. Καὶ αὖθις·
Ὁ δὲ ἀνέδην διητάτο.

Ἀνεδήσατο. ἀπηνέγκατο. Ὁ δὲ τὰ πρακτεῖα ὀρθῶς διατάτων πολλὰς ἀνεδήσατο νίκας.

Ἀνεδίδοτο. ἀνεπέμπετο. καὶ Ἀνεδίδου, συμβούλευεν. Ὁ δὲ συναθροίσας τοὺς φίλους ἀνεδίδου διαβούλιον, τί δέον εἴη πράττειν.

Ἀνέδουν. ἀνεδέσμενον. Προσιόντες δὲ αὐτῷ ἐταιρίαζον οἱ νησιῶται καὶ ἀνέδουν.

Ἀνέδραμεν. ἀντι τοῦ ἠδῆθη. Ἡρόδοτος.

Ἀνεξεύγνυ. ἀνέστρεφεν. Ἀππιανός· Ὁ δὲ μετὰ πολλῆς λείας ἀνεξεύγνυ.

Ἀνεξωπυρήθη. διεθερμάνθη.

Ἀνέηκεν. ἀνέπεισεν.

Ἀνέθει. ἀνέτροχε.

Ἀνεθουσία. ἐμαίνετο.

Ἀνεθυμιάτο. ἀνενοῦτο. Καὶ πρῶτον μὲν ἀρτυῖσαι φόνον Ἀρσιμάχῳ, ὃς ἦν υἱὸς Ἀρσινόης. Μετὰ ταῦτα πολλῆς ἐπαγομένης ἵβρεως, ἀνεθυμιάτο πάλιν ἐν τοῖς πολλοῖς τὸ προὔπαρχον μῖσος.

1. Ὁ δὲ ἀνεδέχετο τὴν Ἀσδρ.] Fragmentum Polybii, auctore Valesio. Cf. v. Ἀναδέξασθαι. τὴν τοῦ δρόμου Ζον. 4. ἀνῆλθεν, quod Kusterus ab hac glossa removeri iussit, habet Lex. Seg. p. 395. om. E., neque agnoscit Zon. p. 220. ant. Hesychius: ἀνῆλθεν Nohklius. κατεσκεύασεν] μετασκεύασεν C. ἔτισεν Zon. Sed cf. v. Ἐδέματο. 6. Ἀνέδην] De vera et propria huius vocis significatione accurate disputat Perizonius in Aelian. 1, 4. Küst. V. Lex. Seg. p. 400. et Ulpian. in Demosth. de Cor. p. 124. 8. ἐθέλει] ἐθέλοι A. C. ἰδρῆεσθαι B. E. Mox εἰς om. A. 12. Versus Agathiae Ep. XXXI. pr. Anth. Pal. VI, 172. Edebatur (καὶ) τὸ δίδυρον. τοῦτο τὸ λογχ. in vitis A. B. C. E. ad fidem opinor voc. Λογχωτῶν. Ceterum irrepsit haec articuli pars in gl. Δίδυρον. 14. ἐβάρχευεν A. B. C. E. pr. 15. περιστοιχίσαντες] περιστοιχίσαντες A. quod reponendum monuit Valckenarius. Alterum Hasius in Leon. Diac. p. 236. non ausus est omnino damnare. 18. καὶ αὖθις om. A. 19. διητάτο] Sic locum hunc ex 2 MSS. Pariss. emendavi. In prioribus enim edit. [et B. E. pr.] pro διητάτο pessime et nullo sensu legitur διὰ τοῦτο. Küst.

1. Ὁ δὲ τὰ πρακτεῖα ὀρθῶς διατ.] Locus Agathiae II, 22. „Eadem phrasia Simonidis in v. Περιγειρόμενοι.” Heinst. Leo Diac. VII, 3. μετὰ τὴν ἀριστείαν, ἣν ἐναγχος ἀνεδήσατο: coll. VIII, 3. Zon. p. 209. vitiose ἀνεδήσαντο. 3. Ἀνεδίδου, συμβεβ.] Scribe et supple, ἀνεδίδου διαβούλιον, συμβούλευεν. Imperitissimus enim sit, qui credat ἀνεδίδου per se et nude positum significare posse συμβούλευεν. Küst. Nihil mutat Zon. p. 209. Verum si quid emendandum videtur, equidem sic scribi malim: καὶ ἀνεδίδου. Ὁ δὲ — πράττειν. ἀντι τοῦ συμβούλευεν. 4. Polybio verisimiliter Tittmannus ascribit. Is enim V, 102. μετὰ δὲ ταῦτα συνῆγε τοὺς φίλους καὶ διαβούλιον ἀνεδίδου περὶ τῆς πρὸς Αἰτωλοῦς διαλύσεως. Accedit locus in v. Ἀπόκλητοι. 6. ἐταίριον post Ἀνέδουν, quamquam Schol. Luciani Zeux. 11. repugnat, omisi cum A. 7. οἱ νησιῶται] In gl. Ταυνοῦτος, quam locus noster perperam invasit, legitur οἱ στρατιῶται. Id commendare videtur fides Xenoph. Hell. V, 1, 3. coll. Thuc. IV, 121. Sed displicet istud nullius coloris verbum ἐταιρίαζον, cui sufficiens aliquis optinetur aut ἐταιρίων aut ταυνοῦτος ἐπέβαλλον sive ἐπέβησαν. Verumptamen Luciani Zeux. 11. contententi vix dubia fuerit correctio ἐταιρίαζον. Ceterum αὐτὸν pro αὐτῷ C. E. corr. 8. Ἀνέδραμεν] Gl. in Lex. Seg. p. 395. Ἡρόδοτος: vide I, 66. VII, 156. et alibi. Mireris tamen Homerum ἄλλει, cuius notissimus est versus II. σ. 56. ὁ δ' ἀνέδραμεν ἐργεῖ ἴσος. Neque videtur Herodoto fides in Zon. p. 209. constare. 9. Ἀππιανός] In fragm. ed. Schweigh. T. III. p. 14. Nomen om. Zon. p. 210. 12. Ἀνέηκεν] Pertinet ad II. ε. 882. 13. Δελεῖ quae post ἀνέτροχε sequebantur καὶ ἀνέθορε, cum ea A. in marg. haberet, om. C. et Lex. Seg. p. 395. 14. Ἀνεθουσία] Corrupto pro ἐνεθουσία, ut recte legitur infra. Küst. Sic fere Portus. 15. Καὶ πρῶτον μὲν ἀρτυῖσαι φόνον Ἀρσιμ.] Hoc loco duo diversa fragmenta in unum confata sunt, ut patet ex Excerptis Peiresc. pp. 65. 66. unde ista deprompsit Suidas. Vide etiam infra v. Σωσίβιος, ubi locus hic repetitur. Küst. Vide Polybium Schweigh. XV, 25. cuius locum tetigit Eustath. in Od. β. p. 1447. πρώτη Exc. 16. φόνον B. E. pr. 17. προεπαγομένης Exc.

Ille vero Hadrubalis adventum expectabat. Est etiam id quod intulit. Ille vero his fractus bellum adversus Ariarathem suscepit. Ἀνεδείματο. Aedificavit, extruxit. Ἀνέδην. Abundans, libere, sine intermissione, pro libidine. Arrianus: Illi vero puteis custodes praefecerunt, ut ne quisquis vellet libere et ἀνέδραται suo aquaretur, sed in commune conferretur, quicquid aquae ex puteis haustum esset, inde vero aequalis inter omnes fieret distributio. Et alibi: Geminum thyrsu cuspide munitum et ornamentum talorum, quibuscum effuse bacchabatur, cum Bacchi religionibus interesset. Et alibi: Cum templum cinaisaret, non sicerant omnes, qui oraculum Pythii consulti adibant, libere et pro tubitu intrare. Et rursus: Effusius animi feritate cuncti vastarunt. Et alibi: Ille vero

genio suo praeter modum indulgebat. Ἀνεδήσατο. Reportavit. Ille vero recto consilio in rebus gerendis usus multas victorias reportavit. Ἀνεδίδοτο. Remittebatur. Et Ἀνεδίδου, consultabat. Ille cum amicos congregasset, cum illis consultare coepit, quid opus esset facto. Ἀνέδουν. Redimebant. Tum insulanti ad eum accedebant fasciisque et coronis ornabant. Ἀνέδραμεν. Crovit. Herodotus. Ἀνεξεύγνυ. Rediit. Appianus: Ille vero cum magna praeda rediit. Ἀνεξωπυρήθη. Calefactus est. Ἀνέηκεν. Induxit. Ἀνέθει. Ascendit. Ἀνεθουσία. Insaniebat. Ἀνεθυμιάτο. Renovabatur. Et primum quidem Lysimacho, qui filius erat Arsinoes, necem parasse ferebatur. Postea vero cum eius insolentia longius evalesceret, pristinum odium vulgi referuit.

ἔκαθεν. κατὰ τὴν ἄνωθεν ἀκολουθίαν. Ἡ
γεν, μακρόθεν. [Τοιοῦτος οὖν εἰς ἡμᾶς κα-
πε λόγος, ἀνεκαθεν ἐκ πατρὸς παιδί παραδε-
νος περὶ τοῦ ἁγίου Διονυσίου, ὡς ὅτι κατὰ τὸν
σωτηρίου πάθους καιρὸν, ἤνικα μεσοῦσης ἡμέ- 5
δ ἡλιος ἐκρύπτετο, τῷ παραδόξῳ σφόδρα τε-
πὼς καὶ τὴν ἀνθρωπιαν ὑπερβεβηκώς γινώσιν,
τανοήσας τὸ γεγονός, ἄγνωστος, ἔφη, θεὸς πά-
ρι, δι' ὃν τότε τὸ πᾶν ἐξόφωται καὶ σεσάλευται.]
Ἀνεκαλάμην. ἀντὶ τοῦ ἀνεκαλέσαστο.

Ἀνεκαλοῦντο αὐτὸν εἰς δίκην ἤγον. Οἱ δὲ Ἐφο-
ροι ἀνεκαλοῦντο τοῖς Μεσσηνίοις ἀποκαταστήσῃ.
Ἀνεκάς. ψιλῶς τὸ ἄνω λέγουσι. καὶ Ἀνεκα-
θεν, τὸ ἄνωθεν. Ἐπόλις Αὐτολύκῳ.

Ἀνεκάς ἔ' ἐπαίρω καὶ βδελυρὸς σὺ τὸ σκελὺς.
Κράτης Ἡρώσι.
Τὸν αὐτὸν ἐκ γῆς ἀνεκάς εἰς αὐτοὺς βλέπων.
Ἄν' ἐκάστην. καθ' ἐκάστην. Ὅτι Φαμέας 10
στὴν ἡμέραν. Καρχηδόνιος δεινὰ διατίθησι Ῥωμαίους ἀν' ἐκά-
στην ἡμέραν.

Ἀνεκίειν. ἀνεφέρετο.
Ἀνεκλίθη. ἀνέπεσεν ἐν τῇ τραπέζῃ.
Ἀνεκώχευον. ἀνεχώρουν. Ἡρόδοτος. Ἀνε-
10 κώχευον τὰς νέας, παραδοκόντες καὶ οὕτοι τὸν πό-
λεμον ἢ πεσέεται. ἀντὶ τοῦ, τὰ δρόνια στήσαντες
ἐσάλευον.

Ἀνεκράγεν. οὐκ ἀνεκράγασεν. καὶ Ἀνακρα-
γεῖν καὶ πάντα τὰ ὅμοια οὕτως.
Ἀνεκρούετο. ἀνέκοπτεν, ἀνέστελλεν.

15 Ἀνεκρούετο. ἀνέκοπτεν, ἀνέστελλεν.

2. Posterior glossa (nam de priorie parte nihil nisi ἄνωθεν habet p. 395.) Lex. Seg. p. 396. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 270. Τοιοῦ-
τος οὖν εἰς ἡμᾶς κατήντησε λόγος, ἀνεκ.] Locus hic depromptus est ex Eucomio S. Dionysii, ubi eadem repetuntur. Küst. Ex-
conscriptio, quod hodie adhuc inter opera S. Dionysii extat. Vide etiam infra v. Διονύσιος, ubi eadem repetuntur. Küst. Ex-
emplum om. C. κατήντησε] κατήντησε A. B. E. 3. παιδίσι] παιδί A. B. E. 6. ἐν ante τῷ omisi cum A. 7. καὶ om. E.
ἀνθρωπιαν Med. 8. κατανοῆσαι E. 10. Ἀνεκαλάμην] Locus hic vel ipsius Suidae oscitantia
vel librariorum incuria foede deformatus est: quem sic in integrum restituo. Ἀνεκαλάμην. ἀντὶ τοῦ ἀνεθέρισεν. Ἄνεκα-
λέσαστο πτλ. Verbum ἀνεθέρισεν enim significatione respondet voci ἀνεκαλέσαστο, ut ex Hesychio patet, qui ἀνεκαλάμην per
ἀνεθέρισεν exponit: quam proinde vocem hoc loco excidisse non dubito. Deinde manifestum est, ἀνεκαλέσαστο non posse ex πο-
ραλλήλου lungi voci ἀνεκαλάμην (nihil enim magis ἀσύγκλωστον), sed novi articuli initium esse debere, ut non solum patet ex
serie litterarum, sed etiam ex Hesychio, apud quem vocabulum istud in serie sua vocem ἀνεκαλάμην proximo sequitur. En
ipsa Hesychii verba: Ἀνεκαλάμην. Ἄνεθερισεν. [Sic Zon. p. 220. addito ἐπανετρέψασεν.] Ἄνεκαλέσαστο. Ἀνεκαλέσαστο.
Haec utique coniecturae nostrae veritatem clare et evidenter probant. Küst. Contrarium mendum Lex. Seg. p. 396. Ἀνεκαλέσαστο.
ἀνεθέρισεν. 11. Οἱ δὲ Ἐφοροι ἀνεκ.] Polyhil IV, 4. verba leviter adumbrata. Cf. Zon. p. 210. 14. Ἀνεκάς] Lex. Seg.
p. 395. ubi mendose ἀνά: ἄνω et Plutarchus Thes. 33. (culus edd. habent ἀνεκάς) et Scholiastae. 15. ἄνωθεν] ἄνω λέγουσι E. Pla-
tarchus: τὸ γὰρ ἄνω τοὺς Ἀπικίους ἀνεκάς ὀνομάζειν, καὶ ἀνεκαθεν τὸ ἄνωθεν.
1. Ἐκαστ' L. Seg. ἐπήροισ] ἐπαίρω A. B. C. E. et Lex. Seg. in his desinens: ἐπήρω emendatio est Porti, Kuestero tacite recepta.
Illud probavi. σὺ om. E. Ex his Iustam sententiam non expeditimus, nisi forte scribendum: ἀνεκάς σ' ἐπαίρω καὶ βδελυρὸς 2. Κρατί-
σου τὸ σκελὺς. Rem satis illustrant Aristophanis loci Av. 1246. Eccl. 266. Porsonus ap. Gaisf. in Add. βδελυρὸς.

3. βλέπων] immo τρέπων.
4. Φαμέας] Φαμέας A. Quo
per. Eupolis Autolyco: In altum te sustollo cum tua
purissimae mulieris crure. Crates Heroidis: Cerotici
terra sursum ad eos detorquens. Ἄν' ἐκάστην
gulis diebus. Phameas quidam Carthaginien-
Romano gravibus cladibus afficit. Ἄν' ἐκίειν
Etumpebat. Ἀνεκλίθη. Ad mensam accubuit.
xoi χέυον. Inhibebant. Herodotus: Naves inhi-
pectantes, quem exitum esset bellum habiturum. Id es
contractis mare tenebant. Ἀνεκράγεν. Et
non ἀνεκράγασεν. item Ἀνακράγεῖν et reliqua. Ἄν' ἐκίειν

Per altissimum temporis tenorem. Vel, ab
longo retro tempore. [Talis igitur fama a multis retro
saeculis continua successione a patribus ad liberos propa-
gata, cum Sol ipso meridie obscuraretur, rei
obstufectum et supra modum cogni-
tatur, cuius causa
id quod accidit, cuius causa
tatur, cuius causa

1. Ἐκαστ' L. Seg. ἐπήροισ] ἐπαίρω A. B. C. E. et Lex. Seg. in his desinens: ἐπήρω emendatio est Porti, Kuestero tacite recepta.
Illud probavi. σὺ om. E. Ex his Iustam sententiam non expeditimus, nisi forte scribendum: ἀνεκάς σ' ἐπαίρω καὶ βδελυρὸς
σου τὸ σκελὺς. Rem satis illustrant Aristophanis loci Av. 1246. Eccl. 266. Porsonus ap. Gaisf. in Add. βδελυρὸς.

3. βλέπων] immo τρέπων.
4. Φαμέας] Φαμέας A. Quo
per. Eupolis Autolyco: In altum te sustollo cum tua
purissimae mulieris crure. Crates Heroidis: Cerotici
terra sursum ad eos detorquens. Ἄν' ἐκάστην
gulis diebus. Phameas quidam Carthaginien-
Romano gravibus cladibus afficit. Ἄν' ἐκίειν
Etumpebat. Ἀνεκλίθη. Ad mensam accubuit.
xoi χέυον. Inhibebant. Herodotus: Naves inhi-
pectantes, quem exitum esset bellum habiturum. Id es
contractis mare tenebant. Ἀνεκράγεν. Et
non ἀνεκράγασεν. item Ἀνακράγεῖν et reliqua. Ἄν' ἐκίειν

Per altissimum temporis tenorem. Vel, ab
longo retro tempore. [Talis igitur fama a multis retro
saeculis continua successione a patribus ad liberos propa-
gata, cum Sol ipso meridie obscuraretur, rei
obstufectum et supra modum cogni-
tatur, cuius causa
id quod accidit, cuius causa
tatur, cuius causa

ἑαυτῆς ἔδωκεν, ὅτι χρῆ στεφανοῦν αὐτήν. ἡ δὲ κατὰ
δοτικῆν· ἀνελοῦσα τοῦτον τὸν νόμον ἐχειροτόνησεν
ἐκείνον ἑαυτῆ.

Ἄνελη. παρὰ Ἡροδότῳ ἀντὶ τοῦ χρίσει. καὶ
Ἄνεϊλεν, ἀντὶ τοῦ ἔχρησεν, ὃ ἔστιν, ἐχρησιμοδό-
τησεν.

Ἄνελλιπής. ἀνευδής.

Ἄνελκυσθῆναι. ἀναχθῆναι εἰς ὕψος. Ἐτε-
ρόν τε πρὸς τοῦτω ἰστίον μετὰ τάχους ἀνελκυσθῆ-
ναι ἐγκλευσάμενος.

Ἄνελπιστον βίον. τὸν κάλλιστον εἰρήκασιν
Ἄττικοί· ἐν ᾧ οὐκ εἰς ἐλπίδας ἐπτόγηται, ἀλλὰ πά-
ρῃσιν ἦδη τὰ ἀγαθὰ.

Ἄνεμάξατο. Πάντα ὅσα ἔδρασεν ἀνεμάξατο
καὶ ἔτισε τῆ ἑαυτοῦ κεφαλῆ. οὕτως Αἰλιανὸς ἐν τῷ
περὶ θεῶν ἐναργειῶν.

Ἄνέμβατος. δυσχερῶς δεχόμενος, δυσπειθής.
Γυιοβόροις βελέσσειν ἀνέμβατος ὃ πρὶν
Ἐρώτων.

Ἄνεμεστῶθη. ἀντὶ τοῦ ἀνεπληροῖθη τῶν
γραμματεῶν βουλομένων καὶ μὴ στρατεῖσθαι. ἡ
ἐπὶ κακοπραγμοσύνη τοὺς γραμματεῖς διαβάλλει.
Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν
ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστῶθη.

10 Ἄνέμητα. ἀμέριστα.

Ἄνεμοκοῖται. οἱ ἀνέμους κοιμίζοντες. γένος
δέ φασὶ τοιοῦτον ὑπάρχειν ἐν Κορίνθῳ.

Ἄνεμος. τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνέμου. καὶ τὸ στοι-
χεῖον, ἐν ᾧ πνέει ὁ ἀνεμος. καὶ Ἄνεμίδιον. Πλά-
των ἐν Θεαιτήτῳ· Γόνιμον ἀνεμίδιον τυγχάνει.

Ἄνεμοτρεφές. τὸ ἐν εὐνέμοις τόποις τε-

1. ἔδωκεν] ἔδδουον Lex. Seg. 4. Zon. p. 210. Ἡροδότῳ I, 13. ubi v. Glossa. Adde Schol. Platon. p. 455. χρίσει: praestat
χρήση cum Gl. Herod. 9. πρὸς τοῦτο A. τὸ ἰστίον Zon. p. 210. neglectis ἑτερόν τε π. τοῦτω. „Quae statim in Edd. sequit-
tur. glossam, Ἀνελίνου, ἀνεδίδου, ἀνεπαύοντο, διέτινον, ἀνεστρέφοντο. Ἀηρόν γὰρ ἀνελίνου αὐθι μένοντες, delevi
cum A. B. C. E. Ad eam Küsterus: „Ἀνελίνου] Legendum est ἀνελίνου [sic Med. quae observationem istam a Zon. p. 212.
coll. 220. acceperat], ut Portus etiam monuit. Vide Hesych. v. Ἐλινούιν.” Ἐνεδίδου corrigunt Hemsterhausius et Toupius [11.
p. 202. cum antea v. ἀνεδίδου I. p. 58. delevisset]. Verum esse Apollonii Rhodii I, 802. monuit Taylorus apud Toupius. Gaisf.
ibi scribendum fuisse δηρόν δ' ἂν ἔλινου vel Etym. Magn. p. 331. pr. ope viderat Piersonus in Moer. p. 162. ἀνελίνου Aldus,
deinceps ἀνελίνου cum Med. 11. Ἄνελπιστον] Lex. Seg. p. 397. sive Arsen. p. 56. ex Pindaro. Cf. Sophocl. Electr. 186.
15. ἔτισε] ἔτιγε B. E. Med. quorum Med. omittit οὕτως — ἐναργειῶν. Vide supra in v. Ἀναθην. De inscriptione libri v. Küst.
in v. Ἐναϊάτης.
1. Ἄνέμβατος] Gl. A. habet in marg. διτροχόμενος Portus. Nihil mutat Zon. p. 171. 2. Versus Pauli Silentiarii Ep. XXXII. 3.
Anthol. Pal. V, 234. 4. Ἄνεμεστῶθη] E. Schollis in Aristophanis versus deinceps allatos Ban. 1115, 16. (1095, 96.) Attigit
Phrynichus Seg. p. 5. τῶν γρ. βουλομένων] τὸν (τὸ B. C. E. Med.) γρ. βουλόμενον A. B. C. E. et Edd. ante Küst. 10. Ἄνέ-
μητα] Lex. Seg. p. 397. et Hesychius. 11. Ἄνεμοκοῖται] Eadem habet Hesychius, ex quo Suidas sua procul dubio de-
scripsit. Vide etiam Enstath. in Homerum p. 1645. Küst. Zon. p. 171. et Lex. Seg. p. 399. Attigerunt istud cascae supersti-
tionis institutum Valck. in Herod. VII, 191. et Sturz. de Emped. p. 53. Eodem de genere petitum exemplum sui temporis memo-
ravit Eunapius V. Soph. p. 23. 12. ἐν Κορίνθῳ C. 14. Ἄνεμίδιον . . . ἀνεμίδιον τυγχάνει] Haec sunt mendosissima, quae
aeque corrupta leguntur apud Schol. Aristoph. Av. 696. unde Suidas sua descripsit. Verba Scholiastae haec sunt: Ἐπηνέμια
καλεῖται τὰ δῖγα συνουσίας καὶ μῆξεως, καὶ τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἐτυχεν αὐτῶ προσέφηται, ἀλλὰ ἀπὸ ἱστορίας τῆς κατὰ τοὺς Διοσ-
κούρους· φασὶ γὰρ αὐτοὺς ἐξ οὗ γεγονέναι. Καὶ ὅτι σύνηδες αὐτοῖς μᾶλλον ἀνεμίδιον λέγειν. καὶ Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· Γόνιμον
ἀνεμίδιον τυγχάνει. Hic locus a librariis pessime acceptus est, et duobus mendis laborat, quae sensum eius penitus obscurant.
Pro ἀνεμίδιον enim scribendum est ἀνεμιάιον (cuius tantum litterae mutatione facta), et pro αὐτοῖς, Ἀττικοῖς. Docere enim
hic vult Scholiasta, ova ea quae Graeci vulgo ἐπηνέμια vocant, ab Atticis appellari ἀνεμιάια: quod verum esse vel ex Thoma
Magistro apparet, apud quem in Eclogis Vocum Atticarum inter alia etiam haec leguntur: Ἀνεμιάια, οὐχ ἐπηνέμια. Praeterea
pro ἀνεμίδιον apud modo laudatum enarratorem Comici et hic apud Suidam legendum esse ἀνεμιάιον patet etiam ex Platone. Küst.
Veram scripturam praebent non solum Antiatlic. p. 81. et Lex. Seg. p. 401. sed ipse Suidas v. Ἐπηνέμια, ubi Scholiastae eadem
verba repetunt. De mendis ratione of. in v. Ἀκαρδῖος: de v. ἀνεμιάιος Meinek. in Menand. p. 40. 15. Γόνιμον ἀνεμίδιον
τυγχάνει] Locus emendandus e Platonis verbis Theaet. p. 151. E. Ἀλλὰ φέρε δὴ κοινῆ σκεψόμεθα, γόνιμον ἢ ἀνεμιάιον τυγχά-
νει ὄν. 16. Ἄνεμοτρεφές] Pertinet ad glossam Homericam Il. λ'. 256. ubi vide veteres criticos, potissimum Apollon. Lex.
p. 121. Adde Schol. Il. δ. 625. sive Etym. M. p. 103. δὲ ἀνέμοις] εὐνέμοις A. B. C. E. etiam Lex. Seg. p. 397. et Enst. in
Il. λ'. p. 843.

nari deberet; illius vero per dativum: Senatus lege hac sublata
illum sibi patronum creavit. Ἄνελη. Apud Herodotum signifi-
cat, oraculum reddiderit. Et Ἄνεϊλεν, oraculum reddidit.
Ἄνελλιπής. Cui nihil deest. Ἄνελκυσθῆναι. In aliam
extolli: Cum praeterea velum alterum celeriter subduci ius-
sisset. Ἄνελπιστον βίον. Beatissimam vitam non appel-
lant Attici, nimiram illorum hominum qui bona non amplius ap-
petunt, sed his iam praesentibus fruuntur. Ἄνεμάξατο.
Luit. Omnium quae fecit poenas capite suo luit et persolvit.
Ἀνέμβατος. Inaccessus, difficilis ad persuadendum. Qui

prius perniciosus sagittis Amoris nullum accessum dabit.
Ἄνεμεστῶθη. Repleta est. Aristophanes in Raxis:
Deinde vero propter haec urbs nostra scribis est repleta.
Id est, eorum copiam habuit, qui scribarum munere fungi
nec militare vellent. Vel scribas carpit propter malignas
curiositatem. Ἄνέμητα. Non divisa. Ἄνεμοκοῖ-
ται. Qui ventos sopiunt. cuiusmodi genus hominum inter Co-
rinthios esse tradunt. Ἄνεμος. Ventus. et ipsum elemen-
tum, in quo ventus spirat. Et Ἀνεμιάιον Plato in Theaeteto
Fideamus, sententia tua secunda sit an ovo irritis consistit
Ἄνεμοτρεφές. Quod nutritum est in locis ventosis.

¹⁹⁶ θραμμένον· εὔτονον γὰρ τοῦτο καὶ εὐανξές. ἢ ἀνεμογραφές τὸ ὑπὸ ἀνέμων περιστρεφόμενον.

Ἄνέμου παιδίον. ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων καὶ κοίφων.

Ἄνέμους γεωργεῖς. ἐπὶ τῶν πονούτων καὶ μηδενὸς μετεχόντων. καὶ γὰρ ὁ ἄνεμος πάντα μὲν φύει καὶ αὖξει, οὐδὲν δὲ ἕτερον ἢ μόνην ἄχνην ἀποφέρειται· ὥστε οὐδανὸς μεταλαμβάνει.

Ἄνεμοφθορία. ἢ πληγὴ τῶν ἀνέμων.

Ἄνεμώκεος. ὁ ταχύς.

Ἄνεμώλιος. ὁ μάταιος.

Ἄνεμώνη. εἶδος βοτάνης.

[Ἄνέμων στάσεις. Ἐγχώριοι γὰρ οὐ μόνον τὰς τῶν ἀνέμων στάσεις, κατὰ τὴν παρομίαν, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἐγχωρίων ἀνθρώπων ἦδη κάλλιστα γινώσκουσι.]

Ἄνεμύτας. Θηβαῖος τὸ γένος.

Ἄνευδοίαστον. τὸ ἀναμφίβηλον.

Ἄνευγκών. ἀνανήψας. Ὁ δὲ ἀνευγκῶν ἠρώτα, πόθεν ἦκον. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἔλειπο· ψύχσεν. ἀνευγκόντα δὲ αὐτὸν ἀράμενοι οἱ φύλακες παρὰ τὸν βασιλέα φέρουσιν ἐκ τῆς πόσου περισσθέντα. Καὶ ἀνευγκάτο καὶ ἀνευγκεν, ὁμοίως ἀνευγκεν.

Ἄνευεοῦτο. ἀνεμιμνήσκατο. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπὶ γέει τε αὐτοῦς, καὶ ἀνευεοῖτο τὸ μέγεθος τοῦ κατεργασαμένου πολέμου.

Ἄνευεχθείσας. ἀνευγκούσας.

Ἄνευνόητον. ἀδίδακτον, ἀμελέτητον, ἀνάσκητον. Οὐδεὶ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεῖν τῷ βίῳ, τὸ παράπαν ἀνευνόητον ὄντα τῆς μάχης καὶ τῆς βαρβαρικῆς χρείας. ἢ ἀνευνόητοι, μηδεμίαν ἐννοίαν περὶ τούτου ἔχοντες. Πολύβιος· Πάντων δὲ ἦσαν τούτων οἱ στρατηγοὶ ἀνευνόητοι.

2. τρεφόμενον] Habet etiam Eust. Sed περιστρεφόμενον ex A. recepi: cuius libri auctoritas obstat, ne τρεπόμενον cum Apollonio probarem; στρεφόμενον Hesych. 3. Ἄνέμου πεδίον] Sic etiam apud Diogenianum et Mich. Apostolium [add. Arsen. p. 57.] scriptum est, eamque lectionem recentiores omnes sequuntur. Sed in duobus MSS. Paris. [A. C.] exaratum est ἀνέμου παιδίον: quam lectionem prae altera amplectendam esse puto. Hominem enim inconstantem et levem eleganter dici posse *filium venti*, eamque imaginem rei istius naturam multo aptius exprimere quam alteram, *venti campus*, nemo non videt. Küst. Ad hanc normam corrigendus Libanius in epist. ad Nicocl. p. 545. *Ἐπὶ δὲ μήτε κόθορον, μήτε Εὐριπον, μήτε ἀνέμου παιδίον ἠγήσῃ τὰς γενομένους διαλλαγὰς.* Vulgo legitur ἀνέμου πεδίον. Rem extra dubium ponit Pollux L, 196. *Ἴπποι ἂν αὐτὸν Ὀμηρος αὖρις ἢ ἀνέμου παιδα.* Tour. III, p. 29. Immo debebat Pollucis asferre locos VI, 121. 129. cui suffragatur aequalis Phrynichus in Lexicis Seg. pp. 13. 401. 5. Ἄνέμους γεωργεῖς] Vide Zenobium et Diogenianum. Küst. 6. μηδενὸς] μηδὲν B. E. Med. 7. μόνον A. ἐπιφέρεται B. E. pr. 9. Ἄνεμοφθορία] Aquila, Symmachus et Theodotus Amos IV, 9. Vid. Drus. Fragm. Vett. intt. p. 715. Hemst. Esaias XIX, 7. Tour. MS. Quae post ἀνέμων extabant, Ἄνεμω διαλέγη. ἐπὶ τῶν ἀνευκόντων, omisi cum A. C. ut repetita de v. *Ἄγρια ἢ λαλεῖς.* 10. Ἄνεμώκεος: ὁ ταχύς] Non dubito quin hoc loco caput articuli exciderit, et Suidas scripserit vel scribere saltem debnerit, ἀνεμώκης, ἀνεμώκεος. ὁ ταχύς. Küst. praecunte H.

Stephano Thes. in v. Videtur glossa spectare locum Euripidis Phoen. 166. Ἄνεμοικτος E. 11. Glossa Homericā: v. Apollon. Lex. p. 135. 13. Ἐγχώριοι γὰρ et quae sequuntur, verba Polybii in Excerptis Peiresc. p. 34. repetita sub v. Ἐγχώριον, vel potius in nostram glossam illuc inducta, quam habet A. in marg. Ceterum v. Abresch. Dil. Thuc. p. 660. Quae subaequuntur in Edd.: *Ἀνεμώνη βοτάνη. δύο δὲ αὐτῆς εἶδη ἀγρία καὶ κηπεικῆ· καὶ ἡ μὲν κηπαία φάσι ἄνθος ἐρυθρόν, ἡ δὲ ἀγρία γοιρικόον. ἐκατέρα δὲ δομείας καὶ ὑπαικῆς ἐστὶν ἐπισπαστικῆς τε καὶ ἀνασπαστικῆς δυνάμεως. ὅθεν φλέγμα τε προκαλοῦνται [προκαλεῖται Med.] καὶ λέπρος ἀριστῶσι προστιθέμεναι· καὶ γάλα κατασπῶσιν:* eam gl. ex Pauli Aeginetae VII, 8. sumptam delevit Gaisf. cum A. B. C. E. 17. Ἄνεμύτας] Lex. Seg. p. 397. cum Pal. Harpocrate, cuius reliqui libri cum plerisque Demosthenis de Cor. p. 324. praestant Ἄνεμοίτας. Idem ἀνεμύτας e Tarentinorum dialecto commemorat Etym. M. p. 103. V. in Hesych.

B. Ἄνευδοίαστον] Respexit Ioseph. Ant. Iud. XVII, 9. T. I. p. 854. Conf. Phil. Iud. II. p. 319, 22. Burn. Non, opinor. Ceterum v. Etym. M. p. 104. 2. Cf. Dorv. in Charit. p. 321. et Eust. in Od. 9. p. 1604. 5. παρὰ τοῦ βασιλέως C. 6. Καὶ ἀνευγκάτο καὶ ἀνευγκεν, ὁμ.] Duo MSS. Paris. [A. C.] habent, ἀνευγκάτο καὶ ἀνευγκεν κτλ. Küst. Idem cum Apollon. Lex. p. 182. tradiderit, nolui doctae antiquitatis errorem obliterare. Significautem autem Homericū loci Il. τ. 314. Od. l. 625. Cf. intpp. Hesychil v. Ἄνευγκάτο. 9. κατεργασμένου] Scribendum potius est κατεργασμένου. Küst. 11. Ἄνευεχθείσας] Lex. Seg. p. 397. 13. Οὐδεὶ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεῖν] Polybii dictum (vide supra π. Ἀλογισία), qui hanc vocis structuram frequentavit, v. II, 35, 6. XI, 8. adde Dion. Chrysa. T. I. p. 478. et Dion. III, 20. Debebat autem esse οὐδεῖν. 16. Πολύβιος XI, 8. sive v. Στρατηγία. Id fragmentum repetit Schweigh. T. V. p. 80.

cum robustum vegetumque solet evadere, vel, quod ab ventis concutitur. Ἄνέμου παιδίον. Dictum in homines inconstantes et leves. Ἄνέμους γεωργεῖς. Dictum de illis qui laborant, nec fructus ullos suorum laborum percipiunt. Ventus enim ut omnia producat et angeat, nihil tamen praeter solam paleam auferit: unde nullus boni pariter sit. Ἄνεμοφθορία. Corruptio ab ventis procreta. Ἄνεμώκεος. Velox. Ἄνεμώλιος. Ventosus. Ἄνεμώνη. Genus herbae. [Ἄνέμων στάσεις. Ventorum stationes. Indigenae enim non solum ventorum stationes (ut fert proverbum), sed etiam popularium mores optime norunt.] Ἄνεμύτας. Vir genere Thebanus. Ἄνευδοίαστον. Quod dubio va-

cat. Ἄνευγκών. Qui ad se rediit. Ille cum ad se redisset, quaesivit unde venirent. Et alibi: Tum ille delictum animi passus est, qui cum ad se redisset et morbum evasisset, custodes eum sublatus ad Regem detulerunt. Eodem referuntur Ἄνευγκάτο et Ἄνευγκεν. Ἄνευεοῦτο. Memoria repeiebat. Res vero tum illos laudabat, tum belli confecti magnitudinem in memoriam revocabat. Ἄνευεχθείσας. Quae ad se redierunt. Ἄνευνόητον. Immune doctrinae, commentationis expertem, non excultum. Non decet temere periculis se offerre, nec ritam in aleam fortunae committere, prorsus bellicorum casuum negligentem atque barbaricorum opum. Vel Ἄνευνόητοι, qui de re aliqua minime cogitant. Polybius: Horum omnium nullam curam duces agebant.

ντες, ἐνδόντες, ἀνατινάντες. Οἱ δὲ ἔπλεον Εὐπόλις Πόλειον.
καὶ τοῖς ἀνέμοις ἐνδόντες. Ἡδ' οὐκ ἀνέφευξα πάμπαν ἀνήγων.
ἐξάλειπτος. ὁ μὴ ἐξαλειφόμενος, ὁ μὴ Καὶ Φερικράτης Κραπατάλοισ'·
πων. ἀνεπιμόνως, ἀγύμναστος, 5 ἴστοιμου μεταδιδόντων ἢ λαμβανόντων τὰ κάλλιστα
ἱνεξέλεκτος. ἄβασάνσιος, ἄγύμναστος, 5 ἴστοιμου μεταδιδόντων ἢ λαμβανόντων τὰ κάλλιστα
ἀνεξεπίμονον. τὸ μὴ υπερμέμονον. Ἐν Μυθικοῖς·
ἀνεξερέυνητον. τὸ μὴ ἐπιδοχόμενον ἔρευναν. Ὡς φάσαν· οὐδὲ ἄναξ ἄνεως ἦν.
ἀνεξιτήτον, ἀνεξέλευστον, ἀδιόδευτον. Ἄνεπάγγελτος. ἄκκλητος. Κρατίνος Διονυ-
ἀνεξιχνίαστον. ἀνεξερέυνητον, οὐ μὴδὲ 10 ἄνδρ'·
ὅστις ἐστὶν εἰρεῖν. Ἄνεπαλοτο. ἀνεπήδησεν.
ἀνεξυνοῦτο. ἀνεκοινοῦτο. Ἐνορῶν. Ἄνεπαρίασαν. εἰς μετάμελον ἦλθον. ἐπειδὴ
ἀνεφώγισαν. Ἥνοιχθησαν. καὶ Ἀνέφωγεν, οὐκ οἱ Πάριοι, πολεμούμενοι ὑπὸ Ἀθηναίων, ἀνοχᾶς
ἥνοιγε. καὶ Ἀνέφωγο. λέγει καὶ Ἀμειψίας Μοιχαῖς, τὸ πρῶτον αἰτήσαντες ἐπὶ τῷ δοῦναι τὴν πόλιν, εἶτα
καὶ οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ. * Ἄνεπαλοτο. ἀνεπήδησεν.
Ἥδι δ' ἀνέφωγε τὴν θύραν.

Θετταλή· Καὶ τὸ κεράμιον ἀνέφωγεν.

2. ἀνέμοις ἐνδόντες] Scribe, ἀνέμοις ἀνέμεις: ἐνδόντες enim est interpretatio vocis ἀνέμεις, quae proinde in exemplo scriptoris
anonymi locum habere non potest. Küst. Legend. τοῖς ἀνέμοις ἀνέμεις. Ἐνδόντες. Sic solet Suidas, addito interpretationibus
infra τ. ἐγεί. Tourp. MS. Frustra: quippe cum iusto frequentius apud Suidam singula scriptorum verba nunc interpretationibus
investis nunc casu quodam depravata constet. Vide quae disseremus in vv. Ἡνέκαρα et Ἐπαναβάλασε. Iam ἀνέμεις etiam
Portus. 5. ἀνεξέλεκτος] Plutarch. Pelopid. p. 279. ἀνεξέλεκτον εἴργων καὶ ἡλιαν, sinceram amicitiā. Tourp. MS. La-
V. Alb. in Hesych. Lex. Seg. p. 397. ἀγύμναστος om. Zon. p. 171. 7. υπερμέμονον] Scribendum est ὑπομέμονον. Küst. La-
tet aliud mendum. 8. Ep. ad Rom. XI, 33. 9. ἀνεξυνοῦτο] Vide supra v. Ἀνακοινώσασθαι. Ἐνορῶν Hellen. I, 1, 30.
p. 190. 10. Glossa sacra: cf. Zon. p. 191. 12. ἀνεξυνοῦτο] Vide Thomam Magistrum v. Ἀνέφωγεν, coll. Lobeckio in Phryn. p. 157. sq.
Nomen om. Zon. p. 216. 13. ἀνεφώγισαν] ἀνέφωγεν A. C. Legendum ἀνέφωγισαν cum Lex. Seg. ἀνεξέλευστον om. Zon.
14. ἥνοιξε] ἥνοιγε A. B. E. et Lex. Seg. p. 399. ubi continua pl. Ἀνέφωγον; καὶ Ἀμειψίας — πολλαχοῦ. Ἐνορῶν Hellen. I, 1, 30.
ἡ δ' ἀνέφωγε τ. θ. καὶ. deinde tanquam in diversa pl. Ἀνέφωγον; καὶ Ἀμειψίας — πολλαχοῦ. coll. Lobeckio in Phryn. p. 157. sq.
νέφωγε τὴν θύραν Θετταλή (nisi quod Gaisf. tacite Θετταλή seu tanzit a superioribus): unde Porsonus Advers. p. 283. ἥδι δ' ἀνί-
φωγε τ. θ. ἢ Θετταλή, qui medelam attulit leniorem Meinckio in Menand. p. 77. Priorem quidem coniecturam aperte firmant in-
vestigia Lex. Seg. ἡ δ' ἢ δ'. 19. ἀνέφωγεν] ἀνέφωγεν A. C. Legendum ἀνέφωγισαν cum Lex. Seg. 5. ἀνε-
2. Ἡδ' οὐκ ἀνέφωγα Α. οὐδ' B. E. C. ἢν Lex. Seg. ἢν (proterat ἢν δ'), spectiose Porsonus Adv. p. 285. Minus tamen probatur quod idem de
ceps p. 296. proposuit, οὐδ' ἀνέφωγε μοι θ. ἀνέφωγισαν C. 3. Κραπατάλοισ' Κραπατάλοισ' Α. Κραπατάλοισ' Lex. Seg. 10. ἀνεπαρίασαν] ἀνεπα-
γμένας Μουσῶν θ.] Vide Zenobium I, 89. et Arsen. p. 58. 8. ὁ ἄφωγος] ἀφωγος Α. 10. ἀνεπαρίασαν] ἀνεπαρίασαν Α. Numeros quidem
Κρατ.] Pollux VI, 12. ἄκκλητοι, οὓς ἀνεπαγγέλτους Κρατίνος καλεῖ. Hesychius: ἀνεπαγγέλτοι, οἱ οὐ παρηγγεῖλη ἐπὶ δει-
ἔλθειν, ἄκκλητοι. Küst. 12. βδελλολαρέγγων] βδελλολαρέγγων Α. βδελλολαρέγγων C. Mox αὐτῶν Α. Numeros quidem
paesticos sic fere licet instaurare: τῶν βδ. ἀνεπαγγέλτοισ' αἰτῶν οὐκ ἐπὶ δειπνον. Ceterum in hac sensus obscuritate Küst.
nam interpretationem servavimus intactam. 14. ἀνεπαλοτο] Lex. Seg. p. 397. Zon. p. 212. Gl. Homeric II, 7, 85. ὁ
ἀνεπαλλέτο Ε. 16. ὑπὸ Ἀθηναίων] Suidae lectionem confirmat: ἀνεπαλλέτων. Ἐπὶ τῶν μεταγενεωτέρων ἐπὶ τιμ.
At Diogenianus [sive Arsen. p. 57.] Suidae lectionem confirmat: ἀνεπαλλέτων. Ἐπὶ τῶν μεταγενεωτέρων ἐπὶ τιμ.
Πάριοι ὁμολογήσαντες παραδοῖσιν Ἀθηναίοισ' τὴν πόλιν, ὑπερῶν μετέφωσαν. Historiam quae huic proverbio locum de-
Ephoro [fr. 107.] narrat Stephanus Byzantius v. Πάρος. Küst. 18. ὁμολογήθησαν Ε.

Ἄνευτες. Qui remiserunt, vel extenderunt. Illi cum vela
ventis permisissent, navigabant. Ἄνεξάλειπτος. Inde-
lectibilis, qui non deficit. Ἄνεξεπίμονον. Quod non per-
inexercitatus, improbatum. Ἄνεξερέυνητον. Quod investigari non potest.
durat. Ἄνεξιτήτον. Impervium; ubi transitus quidem potest
ἄνυστον. Investigabile, cuius ne vestigium quidem Xenophon.
inveniri. Ἄνεξυνοῦτο. Communicabat. Xenophon.
ἀνεφώγισαν. Aperti fuerunt. et Ἀνέφωγεν, non ἥνοιγε.
* Haece vero ignavam aperiebat. Et
— fringebas. Epulis Urbibus:

Quas ego fores nulli unquam aperui. Et Pherecr
patalis: Nullus enim excepit me, nec mihi iam
ruit. ἀνεφωγμένοι Μουσ. Patent Musaru
De his dictum qui prompte impertunt vel addiscunt
disciplinarum argumenta. ἄνεως. Mutus. In F
dixerunt: neque rex mutus fuit. ἀνεπάγγ
vocat. Cratinus Dionysalexandro: Cum quidam
innotatus ad coenam eius accessisset. ἀνεπ
sillit. ἀνεπαρίασαν. Pariorum more facti
Parit enim cum bello ab Atheniensibus premerentur
loque petierant, ut urbem illis traderent, postea vero
alicunde sibi ufuturum sperarent, condicionalibus et

- Ἀνεπάτησας. ἀντί τοῦ κατεπάτησας.
 Ἀνεπάφρον. ἀνείθυνον, καθάρων, ἀθιγές, ἀψηλάφητον. Μένανδρος Περινθία·
 Τὰ δ' ἄλλ' ἀνέπαφα σώματα' οὐδέλη.
 Ἀνεπαφρόδιτος. ἢ μὴ ἐπίχαρις καὶ ἀηδής.
 Ἀνεπαίσθητον. οὐ αἰσθησις οὐκ ἔστιν.
 Ἀνεπίδικα. τῶν μὴ θεμένων διαθήκας ἐπιδικάζεσθαι τοῖς κλήροις ὁ νόμος συγχωρεῖ τοῖς ἔγγυτάτω γένους. ἦσα ἄς υἱός τις ἢ υἱοῦς τοῦ τελευτηκότος ἀξιοῖ κατέχειν, ταῦτα ἀνεπίδικα λέγεται.
 Ἀνεπεικές. ἀνοίκειον, ἀπρεπές. Ἀρξίμανός· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος τοσοῦτον ἂν ἐδέχθη ἀνεπεικές τι ἐς τοῦτον ἐργάσασθαι ἢ ἀποδείξασθαι, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ χωρίον ἐκείνῳ ἐπιτρέψαι.
 Ἀνεπικλήτως. μηδὲν ἐγκληθέντες. Θουκυδίδης· Οἵτε πρέσβεις ἐκατέρων ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου ἀνεπικλήτως. Καὶ Ἰώσηπος· Ἀξίον δέ μοι τυγχάνειν σου ἡ χρηστοῦ, ἀνεπικλήτόν σοι παρασχόμενος τὴν ἐμαυτοῦ πίστιν.
 Ἀνεπίληπτον. ἄμεμπτον. καὶ ἀνεπιλήπτως, ἀκατωγνώστως· ἢ ἀνεπιλήστως.
 Ἀνεπίπληκτος. ἢ οὐδείς ἐπιπλήττει ἄμαρτάνοντι. Εὐπολις.
 Ἀνεπισήμαντον. ἀκλεῦ, ἄδοξον. Πολύβιος· Οὐκ ἄξιον ἀνεπισήμαντον παραλιπεῖν τὸν Ἀσδρούβαν, ἄνδρα ἀγαθὸν γενόμενον.
 Ἀνεπισταθμεύτους. σταθμὸν μὴ δεχομένους, ἤτοι ἀργαρείων. Πολύβιος· Συγχωρεῖν τὸν βυσιλέα Φίλιππον Θασίους ἀγρορρήτους, ἀγρορολογήτους, ἀνεπισταθμεύτους. ἢ σταθμὰ μὴ δεχομένους, τοιτέστι ζυγοστατομένους.
 Ἀνεπιστάτητον. ἀφύλακτον. Καὶ Ἀνεπισιάτως, ἄνευ ἐπιστασίας. Οὐκ ἄξιον ἀνεπισιάτως παρυδραμεῖν περὶ τῶν τοιούτων.
 Ἀνεπιφάτως. ἀπροσδοκῆτως, ἀμικῶς, κα-

1. Ἀνεπάτησας] Lex. Seg. p. 397. Eust. in II. ζ. p. 636. f. ἐκ τοῦ πάτος γίνεται καὶ τὸ ἀναπατεῖν, ἤγον ἄνω που οὐκ ἔμματος ἀργούρια κινεῖσθαι. 2. Ἀνεπάφρον] Ἀνεπαφρον — ἄληπτον Isidor. Ep. 18. Procop. p. 332. μηδὲ — ἀνεπαφρον. Stobaeus p. 459 = 281, 14. Toup. MS. Habet Lex. Seg. p. 397. supplendum ex p. 203. μὴ ψηλαφηθέν solum Zon. p. 190. 3. Μένανδρος p. 142. 4. τὰ δ' ἄλλα ἀ. σώματα οὐδέλη A. B. E. Med. et sqq., nisi quod ἔλη Küst. Locus nondum castigatus, in quo ne Bemleius quidem p. 53. sibi satisfacit. Ceterum ἀνεπαφρος ad sermonem vitae civilis pertinuisse significat locus Demosth. in Lacr. p. 926. 5. Ἀνεπαφρόδιτος] Lex. Seg. p. 397. et Etym. M. p. 104. Ἀνεπαφροδότης A. 6. Ἀνεπαίσθητος] Ἀνεπαίσθητον posui cum A. C. Vox a Diodori temporibus inde vulgata. 7. Ἀνεπίδικα] Cf. Pollux III, 33. et v. Ἐπίδικα. In vv. υἱός τις ἢ desinit Lex. Seg. p. 398. cf. ib. p. 183. In ὅσα particulam desideramus. 12. Ἀρξίμανός] Locus apud Arrianum Exr. Alex. IV, 21, 16. integer hic: Καὶ τοσοῦτον ἐδέχθη ἀνεπεικές τι ἐς τὸν Λοιήνην ἔργον ἀποδείξασθαι, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ χωρίον ἐκείνῳ ἐπιτρέψαι Λοιήνην. Unde facile colligimus ἐργάσασθαι ἢ ex fraude librorum provenisse. 13. ἀνεδέχθη A. Aut legendum ἐνεδέχθη aut tollendum ἄν. 14. ἐς τοῦτον] ἐς τοῦτο A. B. C. E. ἐν τοῖσι Edd. 16. Θουκυδίδης I, 92. 17. οἴκον C. 18. Ἰώσηπος Antiq. Iud. XVIII, 9, 4. Orationem ut putabat soloeccam Toupius emendabat scriptura MS. Lugd. Bat. ascita, quam locorum fide comprobavit: Ἀξίος δέ εἰμι τυγχάνειν σου χρηστοῦ: dignus autem sum cui amicum te praestes,

qui fidem meam iniuriatam tibi praestitit. Aliunde opitulatur παρασχόμενος E.
 3. Ἀνεπίληπτον. ἄμεμπτον: Lex. Seg. p. 397. adde Hesych. Cf. Eurip. Or. 922. Creber in hac voce Dionysius Halic. 4. ἢ ἀνεπιλήστως] Haec nihil ad rem, et a mala manu videntur esse adsuta. Küst. Fort. ἢ ἀνεπικλήτως. Burn. Praestat quod Gaisf. contexit, ἀνεπιπλήκτως: cf. Tittm. in Zon. p. 191. 5. Ἀνεπίπληκτος] Lex. Seg. p. 398. V. Alb. in Hesych. 7. Ἀνεπισήμαντον] Vide et Diodor. XV, 88. qui Polybium est imitatus. Toup. MS. ἀκλεῦ] μὴ δεδηλωμένον, ἀκλεῦ E. Πολύβιος XI, 2. 10. σταθμὸν] σταθμοῦς A. E. 11. Πολύβιος XV, 24, 2. Quem locum licet aliquantum ex vv. Ἰσταθμεύτους et Ἀγρορρήτους redintegrare. 14. τοιτέστι ζυγοστατομένους om. vulg. 15. Ἀνεπισιάτητον] Lex. Seg. p. 397. 16. Οὐκ ἄξιον ἀνεπισιάτως παραδρ.] Hoc fragmentum Polybio tribuit Valesius: et recte quidem, si quid iudico. Voce enim ἀνεπισιάτως et ἐπισίασιν Polybius frequenter uti solet. Küst. Fr. gr. 20. Contulit Gaisf. locum geminum X, 40, 3. τότε μὲν οὖν ἀνεπισιάτως αὐτὸν παρέδραμε τὸ ἦθρον. Adde Upton. in Dionys. C. V. p. 24. sq. Schaeff. 17. Post τοιούτων quae sequuntur, Ἀνεπίτροπος. Οἵτε γὰρ Ἀγαμέμνονίδας παῖς ἀνεπίτροπος, οὐδ' ὁ παρὰ τὸν Ἀλέξοντα θεὸς ἀνάσσει, cum et ab mendosa scriptura v. Ἀνεπίτροπος appareat esse profecta et A. in marginem referret, expulsi. Pro interpretamento μὴ ἐπιτρέπων addit E. Ceterum haec verba sunt Sophoclis El. 182, 83. 18. Ἀνεπιφάτως] Hesychius: Ἀνεπίφαιον. ἀπροσδοκῆτον καὶ ἀμικῶς. Legitimam scripturam ἀνεμικῶτως esse vidit Schneiderus.

Ἀνεπάτησας. Conculcasti. Ἀνεπάφρον. Nulli indicio obnoxium, purum, intactum. Menander Perinthia: Reliquorum vero corpora intacta * *. Ἀνεπαφρόδιτος. Invenimus, insuavis. Ἀνεπαίσθητον. Sensu carens. Ἀνεπίδικα. Si qui sine testamento decesserant, eorum hereditatem lege sibi vindicare poterat genere proximi. Quaeque tamen quis n. filius aut nepos defuncti sibi vindicabat, ea vocabantur ἀνεπίδικα. Ἀνεπεικές. Indignum, iudicatum. Arrianus: Tantum asuit ut Alexander indignum quid in eum statueret, ut potius oppidum eius fidei rursus committeret. Ἀνεπικλήτως. Sine criminatione. Thucydides: Et utrorumque legati citra conquestiones domum redierunt. Et Iosephus: Aequum autem est ut benignum te mihi prae-

beas, qui iniuriatam fidem tibi praestiterim. Ἀνεπίληπτον. Inculpatum. Et Ἀνεπιλήπτως, sine reprehensione, vel sine oblivione. Ἀνεπίπληκτος. Quem nullus ob peccatum obliurgat. Eupolis. Ἀνεπισήμαντον. Inglorium, obscurum. Polybius: Non est aequum ut Hasdrubalem, qui citrum fortem se praebuit, silentio praetereamus indictum. Ἀνεπισταθμεύτους. Immunes ab hospitiorum necessitate vel angaria. Polybius: Regem Philippum Thasitis concedere immunitatem a praedictis, tributis et hospitibus praebendis. Id est stativa non tolerantes. Ἀνεπισιάτητον. Incustoditum. Et Ἀνεπισιάτως, sine consideratione. Non decet res eiusmodi sine iudicio praeterire. Ἀνεπιφάτως. Ex improvviso, seorsum, separatim. Cum praeciperet, ut ad re-

μόνας. Ἐντειλάμενος ἀνεπιφάτως ἐντυχεῖν τῷ
ισιλεῖ καὶ ἀναδοῦναι τὴν ἐπιστολήν. ἢ ἀφθόνως.
Ἄνεπόλει. ἀνέπραττεν, ἀνέστραφεν εἰς ἐν-
ὄν τὰ μαθήματα.

Ἄνεπόπτειτον. τὸ μὴ ἐποπτεῦν. οὕτως δ
Υπερίδης. τὸ δὲ ἐποπτεῦσαι δηλοῖ Φιλόχορος, λέ-
γων· Ἄδικεῖ πάντῃ τὰ τε μυστικὰ καὶ τὰ ἐποπτικὰ,
καὶ πάλιν· Δημητρίῳ μὲν οὖν ἰδιὸν τι γέγονε παρὰ
τοὺς ἄλλους, τὸ μόνον μνηθῆναι τὰ ἅμα καὶ ἐπο-
πτεῦσαι, καὶ τοὺς πατέρας χρόνους τῆς τελετῆς 10
μετακινήθῃναι.

Ἄνεπόψιος. ὁ ἀθεώρητος.

Ἄνεπτεροῦτο. ἐλπῖσι χρηστικῆς ἤρετο. Ὁ δὲ
Νεμεσίων ἀνεπτεροῦτο καὶ μετέωρος ἦν ταῖς ἐλπί-
σι, καὶ ἐδόκει ἐρμαῖω ἐντετιχηκέναι, ἐμοὶ περιτυ- 15
χόν. καὶ Ἄνεπτερωσθαι τὴν ψυχὴν, οἷον ἀνυσεσο-
βῆσθαι. Κρατῖνος.

Ἄνερ. παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ·

Φίλται ἄνερ.

Χρήσις τοῦ ἄνερ οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς τῆς γυναι-
κὸς εὐρέθῃ ἢ κλητικῇ, ὥσπερ ἐκεῖ ἐστι παρὰ τῷ
Ποιητῇ·

Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὄλεο.

Ἄνεργήσει. ἀναρτήσει καὶ οἶον κολάσει.

Ἄνερίναστος. παροιμία. ἐπὶ τῶν ἄπερ ἄν
λάβωσι μὴ διακατεχόντων. Καὶ Ἄνερίναστος σπηῆ,
ἢ μὴ προβέβληται οἱ ἐρίνεοι. ἐρίνεός δὲ ἐστὶ τῆς
ἀγρίας σὺκῆς ὁ καρπός, ὃν καὶ ἀπαρτῶσι ταῖς 199
ἡμέροις, ὡς ἄν οἱ ἐξ αὐτῶν καλούμενοι ψῆνες εἰς
τοὺς ὀλύνθους μεταστάντες τελεσφορηθῆναι του-
τους παρυσκευάσωσι. τοῦτο δὲ ἐρινάζειν λέγεται.
οἱ δὲ τὸ ἀνερίναστος ἀντὶ τοῦ μαλακὸς καὶ ἄγονος.

Ἄνερρίπιζεν. ἀνεκίνει, ἐτάρασσε, ἀνήγει-
ρεν.

Ἄνερρίπτον. ἀνελάμβανον. Καὶ Ἄνερρίπτι
κύβος, οἷον ἀποκεκινδύνευται.

3. Cf. Wyttenb. in Plut. S. N. V. p. 60. 5. Ἄνεπόπτειτον. τὸ μὴ ἐποπτεῖν.] Lege Ἄνεπόπτειτον. τὸν μὴ ἐποπτεύσαντι:
vel Ἄνεπόπτευστος. ὁ μὴ ἐποπτεύσας, ut apud Harpocratium, ex quo Suidas sua descripsit. Küst. Sed repugnant Harp.
Pal. et Lex. Seg. p. 398. 6. Φιλόχορος Med. Vide Harpocr. v. Ἐπωπτεῖτον sive Philochor. Sieb. p. 82. 8. Δημητρίῳ
μὲν οὖν ἰδιὸν τι γέγονε π.] Vide Plutarchum in Demetrio p. 900. et Casaub. in Athen. lib. VI. p. 446. 447. Küst. 9. μνη-
θῆναι] μνηθῆναι τε A. et Lex. Seg. Mox τελετῆς A. B. E. Med. cum libris aliquot Harp. 12. Ἄνεπόψιος] Cf. v. Ἀπο-
πίος. 13. Ἄνεπτεροῦτο] Phot. Epist. p. 288. Plutarch. Sertorio p. 581. Proverb. VII, 11. Menand. Legg. p. 93. Helio-
dor. p. 107. Tourp. MS. Ὁ δὲ Νεμεσίων ἀνεπτεῖ.] Damascium licet ex v. Ἐρμαῖον, ubi pars posterior repetitur, auctorem
fragmenti cognoscere. 16. Ἄνεπτερωσθαι] Lex. Seg. p. 398. Phrynichus ib. p. 10. Ἀ. τ. ψ. οἷον ἀνυσεσοβῆσθαι, ἐκπτοῖον
εἶναι: legendum ἐκπτοῖθῆναι. 18. Πλούτῳ v. 1026. unde leg. ἄνερ, id quod praebet interpolatus E. ταῦτ' οὖν ὁ θεὸς ὁ
ἄνερ.

3. τῷ Ποιητῇ II. ὦ. 725. Supra ἐνρέθῃ E. mox ἢ ἀντὶ κλητικῇ accessit ex A. C. Mirum nisi reponendum sit: Χρήσις ... γυναι-
κὸς, ὥσπερ εὐρέθῃ ἢ κλητικῇ ἐκεῖ παρὰ τῷ II., vel expulsis εὐρέθῃ ἢ κλ. retinenda ὥσπερ ἐκεῖ κτλ. Quamquam omnino fuerit
simplicissimum, ut Χρήσις tanquam indicem observationis doctae suisque testibus munita a reliquis separemus. 6. Ἄνεργή-
σει] Scribe Ἄνερσει (quod est futurum Aeolicum ab ἀνέρω) ut apud Hesychium. Vicissim Hesychius ex nostro emendandus,
apud quem pro ἀναρτήσει male legitur ἀμαρτήσει. Küst. ἀμαρτήσει lidem C. Mox κολάσει Lex. Seg. p. 398. et Timaeus p. 35. pro-
batum Rubikenio, qui de nostro loco videndus. 8. Ἄνερίναστος σπηῆ] Praeter Hesychium et Elym. M. v. Ἄνερίναστος con-
sule etiam Aristot. Histor. Anim. V, 32. Plin. XV, 19. et Zenobium in Adagio [II, 23.] Ἄνερίνεος εἶ. Küst. Adde Valckenar. in
Herodot. I, 193. coll. Zon. p. 172. 10. ἀπαρτῶσι Par. 177. 13. ἐρινάζειν] Bas. inventum: nam ἰνάζειν B. E. Med. ἰνάζειν. λέ-
γεται A. 15. Lex. Seg. p. 398. Similiter v. Ἀνερίπιζε et Hesychius. 17. ἀνελάμβανον] Mendum manifestum. Scribendum
enim est ἀνεβάλλον, ut Portus etiam monuit. Küst. Quem fugit v. Ἀνερίπιτιν. Lex. Seg. p. 398. Ἀνερίπιτον: ἀνελάμβανον.
Ἀνερίπιτιν] Allusum ad incertitudinem quae in alea iactu. Petronius Arbiter in Satyrico: *Iudice fortuna cadat alea, sumite
bellum* etc. Livius I, 23. *Imus in dubiam aleam imperii aut servitii*. Usurpavit adagium traiecturus Rubiconem C. Iulius
Caesar. Plutarchus in Apophth. [p. 206. C.] *Καὶ διέβη τὸν Ρουβίκωνα ποταμὸν ἐκ τῆς Γαλιτικῆς ἐπαρχίας ἐπὶ Ἰουπήιον, εἰπὼν·
πᾶς ἀνερίπιθω κύβος* Suetonius in Iul. 31. *Iacta est alea, inquit*. Huc fortasse respexit Lucanus: *Alea fati Alterutrum
mensura caput*. Usurpavit et ante Caesarem Menander apud Athen. XIII. [p. 559. E.] *Ἰδογμένον τὸ πρᾶγμ', ἀνερίπιθω
κύβος*. Hinc non minus eleganter ἐκχυθεῖν antiquis usurpatum, de quo Had. Iunius V, 85. Polybius apud Suidam in *Κυβέτω*:
Οἱ μὲν ἀλογιστίαν καὶ μάστιγαν ἔμασαν εἶναι τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεῖν τῷ βίῳ. Schott. in Prov. p. 359. Vide Arsen. p. 56.
Plura Dorvillius in Charit. p. 88. Valck. in Phoen. 1235. in Herod. VII, 50. Markl. in E. Suppl. 330. alii. Burneius affert Isidori
Pelus. V. Ep. 92. p. 581. ἀνερίπιθω γὰρ κύβος. Adde v. Σαλεύσας.

gem inexpectatus accederet. eique epistolam traderet. vel
sine invidia. Ἄνεπόλει. Reputabat, in semet disciplinas
recohebat. Ἄνεπόπτειτον. Si quis epopta non fuit. sic
Hyperides. Quid sit autem ἐποπτεῖσαι declarat Philochorus:
Sacra (inquit) hic violat omnia, tam mystica quam epoptica.
Et alibi: Demetrio igitur peculiare quiddam praeter ceteros
contigit, ut solus simul et mysta et epopta fieret. et eius in
gratiam patria mysteriorum tempora mutarentur. Ἄνε-
πόψιος. Qui non videtur. Ἄνεπτεροῦτο. Spe laeta ef-
ferebatur. Nemesio laetissima spe erectus sustentabatur et
existimabat se in lucrum insperatum incidisse, quod in me
incidisset. Et Ἄνεπτερωσθαι τὴν ψυχὴν. animo esse elato.

apud Cratinum. Ἄνερ. Apud Aristophanem Pluto: *O caris-
sime ris*. Usus huius vocis non repertus est in vocativo casu,
ut maritus uxoris intelligeretur, quemadmodum in illo Poetae
dicto: *O ris, ex hac vita turenis discessisti*. Ἄνεργήσει.
Suspendet, et quasi castigabit. Ἄνερίναστος. Proverbia
in eos, qui quae ceperant non retinent. Et incaprificata fcas
dicitur ea, cui non sunt admoti ἐρίνεοι. hi vero sunt fructus
agrestis ficus, quem mansuetis fribus appendunt, quo verm-
culi inde migrantes in grossos efficiant, ut ad iustam maturita-
tem perveniant: id quod dicitur caprificare. Alii vocem istam
accipiunt de molli et sterili. Ἄνερρίπιζεν. Agitabat, turbā-
bat. exciabat. Ἀνερρίπτον. Suscipiebant. Et Ἀνερρίπιτι

καὶ οἶον ἀπείπισθαι. Καὶ Ἀνεσχευασμένοι, τὰ ὄπλα ἰνδυσάμενοι.

Ἀνεσκολοπισμένον. ἀνεσταυρωμένον. σκόλοπες γὰρ τὰ δρῦά ξύλα ἢ κάλαμοι.

Ἀνεσόβησαν. διήγειραν. Οἱ δὲ Ἰβηροὶ τῶ 5 σκληρά τε καὶ ὀγκώδη φρονήματι ἔχειν τὴν ὡς ἀλήλους ἀνεσόβησαν ἔριν.

Ἀνεσώσατο. ἀνεκτίσατο. Ὁ δὲ ἐκστρατεύεις χρώμενος φρούρια ἀνεσώσατο τοῖς Ῥωμαῖοις.

Ἀνέσπαξε. [Θουκυδίδης.] ἀνεύρηκεν, εἴλη-10 φεν. Μένανδρος Ῥαπιζομένη.

200

Ἦρόθεν γάρ, ὃ φίλοι θεοί,

τούτους ἀνεσπάκωσιν οὔτοι τούδ λόγους;

Ἀνεστᾶλλη. ἐσεισθή, μετεκινήθη.

Ἀνεσταυρώθη. ἀνεσκολοπισθή.

Ἀνέστελλον. ἀπειργον, ἐκώλων. Ἀράκων-15 τες ἄρα μέγιστοι τὸ μέγεθος ἀνέστελλον αὐτούς.

Ἀνεστηκώς. ἀνάστημα ἔχων. Εὐνάπιος. Ἐλεύθερος δὲ ὢν καὶ ἀνεστηκώς ἐκ παιδὸς τὴν ψυχὴν γενόμενος.

Ἀνέστησαν. μετόπισαν. Νεμεσᾶ τε καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Καῖσαρ, ὅτι μὴ ἀνέστησαν ἀπαξάπαντας Σαβείρους τε καὶ Ἀλβανούς.

Ἀνέστιος. ἄοικος.

Μηδὲν εἰς Λυσίστρατον,

μηδὲ Θούμαντιν τὸν ἀνέστιον αὐ λυπεῖν ἐκοίση καρδίη.

Ἀνεστομώθησαν. ἀνεκροίσθησαν, ἢ ἐπλήρωθησαν.

Ἀνεσφηλεν. ἀνέζησεν.

Ἀνέσφηλεν. ἀνέζησεν.

Ἀνέσχετο. ἀνέτεινεν.

Ἀνεσχῆκει. ἀνέτειλε. Καὶ ἡ σελήνη ἀνεσχῆκει λαμπρά, οἷα δὴ οὐ πολὺ πανσελήνου ἀποδέουσα.

Ἄνετε μ', ἀνετε παρήγοροι.

15 τᾶδε γὰρ ἄλγυ κεκλήσεται.

οὐδέποτε ἐκ καμάτων παύσομαι, ἀνάριθμος ὅδε θρήνων.

Σοφοκλέους ἐξ Ἠλέκτρας πρὸς τὸν χορόν. ἀντι τοῦ ἐάσατε, παύσασθε με παρημυθούμεναι, ὃ ἔστιν,

20 ἐπιτρέπετε ὀδύρεσθαι, καὶ αὔξειτέ μου διὰ τῆς παρημυθίας τὸν ὀδυρμόν. τὸ γὰρ θρηνεῖν τὸν πατέρα ἄλλτὸν μοι ἔσται· ὃ ἔστιν, οὐδέποτε παύσομαι, ἀλλ' αἰ ἐν τῷ θρηνεῖν ἔσομαι. οἶον οὐκ ἀριθμοῦσα

3. Ἀνεσκολοπισμένον] Lex. Seg. p. 398. Ἀνεσκολοπισμένον A. ἐσταυρωμένον (i. e. ἐσταυρωμένον) — καὶ οἱ κάλαμοι Zon. p. 219. 5. Οἱ δὲ Ἰβηροὶ] Locus Menandri in Excerptis Legg. p. 406. unde legendum, καὶ αἱ βάρβαροι τῶ σκλ. 10. Θουκυδίδης] Thucydidis locum negat se reperisse Duker. in Thuc. VI, 100. Cf. Abresch. Diluc. p. 657. Itaque commode ignorat id nomen Lex. Seg. p. 399. Deinde repouendum εὔρηκεν cum Etym. M. p. 104. et Hesychio. 11. Μένανδρος p. 153. 12. πέποθε] πέποθε (sic sine acc.) A. Dedi πόθεν e Lex. Seg. p. 399. ubi mox om. τούτους. Gaisf. 14. Ἀνεστᾶλλη] Lex. Seg. p. 399. Ad Nahum I, 5. referebat Alb. in Hesych. 16. Ἀράκωντες ἄρα] Integrum locum praestant vv. Ἀναμοχλευόντων et Ἐδαιμάτων. 18. Εὐνάπιος ed. Boisson. fr. 13. Nieb. p. 101. 19. τύχη] ψυχὴν ex v. Ἀλιανός, unde hic locus redintegrandus, emendari iusserunt Hemsterhusius et Toupius (v. supra v. Ἀνάστημα), reposuit Gaisf. cum E. 21. Νεμεσᾶ τε] νεμεσᾶται C. Recepti νεμεσᾶ, ipsa Suidae glossa comprobata. Locus integer extat apud Menandrum Exc. Legg. p. 393., cui hinc reddendum ἀπαξάπαντας. Adde vv. Ἀπαξάπαντα et Σάβηρα, ubi haec repetuntur.

1. Ἀνέστιος] Lex. Seg. p. 399. Zon. Etym. M. Hesych. 2. Versus Aristophanis Equ. 1272 — 74. 5. ὡς om. Schol. Arist. et gl. Θούμαντις. Horum formam breviorē edit v. Λυσίστρατος. 6. Ἀνεστομώθησαν] Lex. Seg. p. 399. Zon. p. 210. 8. Ἀνεσφηλεν] Lex. Seg. p. 399. etiam in continuis duabus glossis consentiens. Vid. Alb. in Hesych. ἀνεσφηνωσεν E. 9. Ἀνέσφηλεν] Cf. in v. Ἀνασφῆλας. 10. ἀνέτεινεν] E. ἀνέτειλεν. Burn. Vulg. tuetur Lex. Seg. necnon Schol. in II. ε. 655. quo pertinet gl. Gaisf. 12. Horum partem Zon. p. 210. οὐ πολὺ] Hae duae voces desunt in prioribus edit. [et B. E.] quas ex MS. Paris. A. revocavi. Kist. Qui cum πανσελήνου οὐ πολὺ dedisset, Gaisf. ordinem verborum mutavit cum A. C. ἀποδέουσαν A. ἀποδέουσα C. Med. 14. Versus Sophoclis Electr. 229 — 32. ubi παρήγοροι A. Deinde legendum ἀποπαύ-

σομαι. 18. πρὸς χορόν E. 19. παρημυθούμεναι] παρηγορούμεναι C. Mox ἐπιτρέπεσθε ὀδύρεσθαι E. 20. αὔξειτέ μου] καὶ Gaisf. praemisit cum A. B. E. Desideratur tamen μή. 23. οἶον οὐκ ἀριθμοῦσα αὐτοῖς, ἀλλὰ δαυίλει γρ. In oratione Suidae siqua residet obscuritas, tenendum lemmata, quae singulis interpretationibus essent praefigenda, coniunctim cum proposuisse. Vide mox v. Ἀνέγλω.

ἀνεσασμένοι, qui arma induerunt, Ἀνεσκολοπισμένον. In crucem sublatum. σκόλοπες enim vocantur pali praecuti vel calami. Ἀνεσόβησαν. Excitarunt. Illi, qui pro barbari, qui duris et tumidis ingenii essent praediti, contentionem inter se exercitarunt. Ἀνεσώσατο. Recepti. Ille vero susceptis expeditionibus castella Romanis recuperavit. Ἀνέσπαξε. [Thucydides]. Invenit, sumpsit. Menander Verberata: Unde enim, o boni dii, talem sermonem hi iactare poterunt? Ἀνεστᾶλλη. Concussus est, repressus est. Ἀνεσταυρώθη. In crucem sublati est. Ἀνέστελλον. Reprimebant, impediabant. Βρακωνες autem eos innumeri magnitudine praediti arcebant. Ἀνεστηκώς. Elatus. Eumapius: Cum esset ingenuus et a puero liberates sensus concepisset. Ἀνέστησαν. Exterminarunt. Succenset et indignatur Imperator, quod universos Sabiros et

Albanos ex suis sedibus non expulerint. Ἀνέστιος. Extorris. Nihil oportet in Lysistratum nec Thumantian lare carentem animi causa locari, quod miseris pugnat. Hi ob paupertatem traducebantur. Ἀνεστομώθησαν. Repressi sunt, vel replati sunt. Ἀνεσφηλεν. Nudavit. Ἀνέσφηλεν. Convaluit. Ἀνέσχετο. Sustulit. Ἀνεσχῆκει. Exortus est. Et luna exorta est clara, utpote quae haud multum a plenitudo distaret. Ἀνετέ μ', ἀνετε παρ. Desinite me consolari, nunquam enim ad his molestiis cessabo, nec finis mihi malorum ultus erit, neque lacrimarum, quis innumeras finit. Haec verba sunt Electrae ad chorum apud Sophoclem. Ἀνετε hic est concedite, desinite me consolari, vel patimini me lugere, neve meum luctum vestra consolatione augete, non enim patrem unquam lugere desinat, sed in perpetuo luctu versabor. Ἀνάριθμος θρή-

αὐτοὺς, ἀλλὰ δαιμιλῶς χρωμένῃ. Ἐν ὑπονοίᾳ δὲ κεῖται ἀνάνομος, οἷον αἰ νεμομένη ἐν αὐτοῖς, καὶ οὔποτε χωρὶς οὐσα τῆς τῶν δακρῶν νομῆς. κεῖται δὲ καὶ ἀνάριθμος, τουτέστιν, ἐν θρήνοις ἀριθμηθῆσομαι, αἰ θρηνοῦσα.

Ἄνετίμων. Τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Ἀγώνιον ἐσόμενον ὑπετόπουν, καὶ διὰ τοῦθ' ἐαυτοὺς ἀνετίμων οἱ στρατιῶται.

Ἄνετλη. ἔπαθεν, ἐπέμεινεν. Παραβῆς δὲ τῆς ἀφ᾽ ἀνέτλη. Καὶ αὐθις. Ἀνέτλησαν γοῦν πολλὰ 10 καὶ ποικίλα, καὶ πανδημεὶ καὶ ἰδίᾳ ἔκαστος.

Ἄνετον. Ὑπερίδης τὸ ἀνεμῆνον θεῶ ἱερὸν. λέγεται δὲ καὶ ἀνετος βίος, ὁ ἀνεμῆνος καὶ μαλακός.

Ἄνετύφετο. ὑπεκαίετο, διηγείρετο. Καὶ 15 πικρὰ ἀπαρῆται τὸν τι μέγεθος αὐτοῖς ὑπετύφετο φιλοτιμίας, λαβεῖν τὸν ἀρχιληστήν.

Ἄνεύασαι. τὸ εἰδοῖ ἄσαι. ἔστι δὲ τοῦτο ὕμνος εἰς Διόνυσον.

Ἄνευθετον. ἀχρηστον.

Ἄνεύθυνος. ἀκατάκριτος. Ὁ δὲ ἀνεύθυνος ἐπ' αὐτοῖς τὴν ἐξουσίαν λαβῶν.

Ἄνευ ξύλου μὴ βαδίζων. περὶ Κλεομένους β λέγει· ὃς στρατηγὸς ὢν Ἀθηναῖος προσεποιεῖτο πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ μανίαν, εἰδὼς ὅτι μισεῖται παρὰ τῶν πολιτῶν. διὸ καὶ βακτηρίαν ἔχων περιήει, δι' ἧς ἤμυνετο τοὺς ἐπερχομένους αὐτῷ.

Ἄνευφήμησεν. ἀντι τοῦ ἐθρήνησε. Πλάτων.

Ἄνεφαπτον. ἀψηλάφητον. Ἄλλ' ὡς περ τι ἐξ οὐρανοῦ πάθος ὄλω τῷ γένει ἐπιπεσόν, ἀνεφαπτον οὐδένα παντελῶς εἶασεν.

Ἄνεφαινον. φανερόν ἐποίουν.

Ἄνεφέλον. ὑπὸ μηδεμιᾶς νεφέλης κρυβῆναι 20 δυνάμενον. Σοφοκλῆς.

Ἄνεφέλον ἐπέβαλες

οὔποτε καταλέσιμον,

οὐδέποτε λησόμενον

ἑμέτερον οἷον ἐφν κακόν.

1. ὑπονοίς] ὑπονήματι Elmsl. in ed. Soph. 3. οὐδέποτε] οὔποτε A. Schol. 4. ἀνάριθμος Schol. ἐν θρήνοις ἀριθμηθῆσομαι] Quid haec sibi volunt? Sensus loci potius requirit οὐκ ἀριθμῶσω τοῖς θρήνοις. Küst. Leg. ἐν θρήνοις ἀναριθμοῖς ἔσομαι. Toup. MS. 4. ἀριθμηθῆσομαι E. His Schol. praemisit οὐκ ἔσομαι ἀνάριθμος θρήνων. Multum fallor aut lectorem vetustam ἀναριθμῶσω (i. e. ἀσχημῶν) repererunt grammatici. Id si probamus, scribendum fuerit: ἐν θρήνοις ἀριθμηθῆσομαι. 6. Τὸν πό-

λεμον] Locns Dionis Cass. XLIX, 13. unde reponendum οἱ ἐσόμενον. 7. ὑπετόπουν E. 9. ἐπέμεινεν] ὑπέμεινεν B. C. E. Med. Iisdem tribuit Gaisf. τὰς ἀφ᾽ ἀνέτλη, sed τῆς Med. Locus defectus an corruptus. 10. ἀνέτλησα Med. 12. Ἄνετον . . . ἱερὸν] Sic Harpocratio Pal. et Lex. Seg. p. 399. nam plerique Harp. libri ἱερὸν καὶ ἀνεμῆνον θεῶ τινι. Itaque Küst. malebat τὸ δ. θεῶ καὶ ἱερὸν, Toupius satis habebat post θεῶ distinxisse. 13. ἀνετος βίος] Respexit Basilii Naumach. apud Fabric. B. G. VIII. p. 138. Toup. MS. Quae post μαλακός extabat Homericā (Il. κ'. 251.) glossa, de Zon. p. 219. derivata, Ἄνεται. τελευτοῦται: eam omisi cum A. B. C. E. 16. αὐτοῖς] αὐτοῖν E. φιλοτιμίας ἐπέτύφετο C. 18. Ἄνεύασαι] De hoc loco quaedam H. Steph. Thes. I. p. 1298. F. Burn. Pertinet ad Arriani Exp. V, 2. extr. Cf. Dionysius Perieg. 579. ἀνεύασου γυναῖκες. Olim haec re-coquebantur in gl. Εὐ οἱ ἄσαι: etenim nostro loco εὐ οἱ A. B. E marg. εὐ οἷον C. Vide quae diximus in Dionys. 704. add. Lehrs. de Arist. stud. Hom. p. 338.

1. Ἄνευθετον] Lex. Seg. p. 399. Hesych. Zon. p. 175. Ex A. App. XXVII, 12. 2. Ἄνεύθυνος] Vide Hesychium hac voce, apud quem sic legitur: Ἄνεύθυνος, ἀχρηστον, ἀνεύκλιτον, ἀνεύκλιτον, ἀνεύκλιτον, ἀνεύκλιτον, ἀνεύκλιτον. Sed hic duo articuli in unum confusi sunt, qui sic separari et distingui debent: Ἄνεύθυνος, ἀχρηστον, ἀνεύκλιτον. Ἄνευ πρυτανείων, δίκαι τινές, αἱ δίκαι etc. Küst. Ὁ δὲ ἀν.] Habet A. in marg. 3. ἐπῶν pro ἐν] B. E. pr. 4. Ἄνευ ξύλου μὴ βαδίζων] Referuntur haec ad Aristophanis Ran. 725. Particulam negantem dubites unde Suidas petierit: Arsenius tamen p. 62. μὴ βαδίζε. Ceterum initium narrationis abest a Schol. Arist. Κλεομένους] Immo Κλεογένους, quae nominis forma recurrit in Andocid. de myst. p. 13. et Isocr. Att. n. 147. 8. δι' ἦν A. Mox quae post αὐτῷ extabant: Ἄνεύθυνος. Καὶ ἀνεύθυνος τὴν τε Πλατῶν καὶ τὸν Ἰωσήφ. Ὅτι ἡ ἀνὰ πρόθεσιν χάριν κόσμον κεῖται· ὡς περ καὶ τὸ κερδαίνω παρακερδαίνω. καὶ κληρονομῶ ἀποκληρονομῶ. τῆς αὐτῆς ἐστὶ νοήσεως καὶ τὸ ἐπιτρέψω καὶ ἀπειτρέψω, ea reiecit, ut quae habet A. in marg., om. C. In fine παρατρέψω Med. ἀπειτρέψω vulg. καὶ ἀπειτρέψω Gaisf. cum MSS. Ceterum pertinet gl. ad Lucae c. 2, 16. 9. Ἄνευφήμησεν] ἀντι τοῦ ἐθρήνησε] Hoc sensu vox ista etiam adhibetur ab Aelian. V. H. XII, 1. ut Pearsonus observavit. Küst. Lex. Seg. p. 399. Πλάτων Phaedon. p. 60. A. ubi v. Wyttenb. p. 121. 11. πάθος B. 12. εἶασαν A. 15. Σοφοκλῆς Elect. 1246.

non, querelas non numerans, sed iis largiter utens. In nomine tamen commentariis extat ἀνάνομος: quasi quae semper illis pascat, neque unquam abhorream a pabulo lacrimarum. Legitur etiam ἀναριθμός, hoc est, naeniarum in sordiditate morabor, perpetuo lugens. Ἄνετίμων. Belli, quod adversus Antonium gerendum erat, suspicionem habebat, et propterea milites ipsi se pluris aestimabant. Ἄνετλη. Patiens est, toleravit. Cum autem peccasset, illius imprecationis (fructus) sustinuit. Et alibi: Multa omnia variaeque mala et publice et privatim singuli tulerunt. Ἄνετον. Hyperides ita vocat quicquid sacrum a deo consecratum est. Dicitur etiam ἀνετος βίος, soluta mollisque vita. Ἄνετύφετο. Succendebatur, suscitabatur. Etenim incredibili quadam flagrabant cupiditate capiendi principem praedonum. Ἄνεύασαι. Kuboe canere. Suidae Lex. Vol. I.

sic autem vocatur hymnus in Bacchum. Ἄνευθετον. Inutilis. Ἄνεύθυνος. Nullis rationibus reddendis obnoxius. Ille vero potestatem liberam et omni lege solutam in eos adeptus. Ἄνευ ξύλου μὴ βαδ. Sine baculo non ingrediens. De Cleogene loquitur, qui cum esset Atheniensium dux ac multa commisisset, insaniam etiam simulabat, quia sciebat se civibus esse odiosum, quamobrem baculum gestans obambulabat, eos repulsurus, qui ipsum invaderent. Ἄνευφήμησε. Lamentatus est. Plato. Ἄνεφαπτον. Intactum. Sed coelitus quasi morbus quidam in totum hoc hominum genus ingruens, neminem prorsus intactum reliquit. Ἄνεφαινον. Manifestum faciebam. Ἄνεφέλον. Ita manifestum, ut nulla nube possit occultari. Sophocles: Ἀπρτε nimis ob oculos mihi posuisti malum nostrum, quod nulla neque dies soleat neque oblitio delebit.

ἀντι τοῦ, οὐ καταλυόμενον, λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον.

Ἀνέφερε. διεδείκνυτο, ἀνήγχο. Ὁ δὲ πρῶτος εἰσελαύνει, θρασὺν ἵππον ἔχων καὶ γενναῖον, καὶ μόλις ἀνέφερεν ὑπὲρ τοῦ κλύδωνος. Καὶ αὐθις· Τὰ μὲν αἶος ἦν ὑπὸ τοῦ φόβου, τὰ δὲ ἀνέφερον αὐτὸν ἢ ἐκ τοῦ θεοῦ πρόσταξις. Ἀνέφερον. ἀνέπεμπεν. Ὅς γε οὐ πρὸς τὴν παρατρέχουσαν καὶ κενὴν δόξαν ἀνέφερον τὸν ἑαυτοῦ βίον, ἀλλὰ πάντα εἰς τὸ θεῖον ἱπεριθεῖς ἐκείθεν πάντα ἔπρατ- 10

τεν. Ἀνέφερε. παρεμυθεῖτο, παρεκάλει. Ἀνέφερον. ἀνεμιμνήσκοντο. Ἀνέφερον τοὺς ἐπιτηδείους, ὅπου τις ἂν εἴεν. Ἡ Ἀνέφερον, ἑαυτὸν ἀνεκτώμην. Διὰ ταῦτα ἡμῶν ἦν καὶ ἀνέφερον. ἀντι τοῦ ἡμῶν. Καὶ αὐθις· Διὰ δὲ τὸ βάρος τῶν 15 ὕπλων ἐκ τῶν καταδυομένων ἀνέφερον οὐδὲ εἰς.

202 Ἀνέφικτον. ἀκατάληπτον.

Ἀνεφρόνησεν. ἐκ τῆς μέθης ἀνένησεν. Ἐπεὶ δ' ἀνεφρόνησε καὶ τὸ τολμηθὲν ἐσκοπεῖτο καὶ ἐν- νόει τὸ ἀσέβημα, διπλαῖ ἔννοιαι τοῦτον εἰσήσαν.

Ἀνέφν. ἀνέζησεν.

Ἀνεφυσῶντο. ἀντι τοῦ μετεωρίζοντο.

Ἀνεχαίτισεν. ἀντι τοῦ ἀνέκοψεν, ἢ ἀνέτραψεν.

Ἀνεχε. ἀντι τοῦ παρέχε. Θεόπομπος. [Ἀνεχέ μοι τὴν χεῖρα.]

Ἀνέχει. σώζει· οἷός τις ἀντι τοῦ ἐπέχει. καὶ Θουκυδίδης· Αἱ περιουσίαι τῶν χρημάτων τοὺς πολέμους ἀνέχουσιν. ἀντι τοῦ σώζουσι. Καὶ αὐθις· Τὴν ποθομένην ἀνέχονται σιγήν. Ἀνέχειν, βασιτάζειν. Ὡς τὸν πηλὸν ἐς ἀχανὲς ἐκπέπτειν β- 20

Ἀνέχει. ἀνυψοῖ, τιμᾷ. Σοφοκλῆς·

Ἐπεὶ σε λέχος δοριάλωτον

στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας.

ἀντι τοῦ, ἐπεὶ σε τιμᾷ ὁ Αἴας δοριάλωτον στέρξας τὸ λέχος σου. ἢ οὕτως· ἀλλ' ἐπεὶ σε ἀνέχει ὁ Αἴας δοριάλωτον λέχος σου στέρξας. πρὸς Τέκμησσαν δὲ ὁ λόγος, γυναῖκα Αἴαντος αἰχμάλωτον. Ἡ Ἀνέχει, 20 ἀντι τοῦ ὑπέρκειται. Μεχρὶ ἐς τὸ ὄρος, ὃ ταύτης

6. αἶος ἦν] Puto legendum, ἀνίως ἦν, i. e. mutus erat prae metu. Vulgata enim lectio inepta mihi videtur. Küst. Vid. in Ἀδος. Mellora dedit ipse Kusterus in Aristoph. Theam. 853. quae diu ante ab eo scripta quam hanc pravam emendationem nota- ret Bos. Anim. p. 145. Hemst. 8. Ὅς γε οὐ] Haec ex Polybio sumpta esse et de Scipione dicta existimabat Valckenarius. Gaisf. Non equidem agnosco nec sensum neque colorem Polybianum. παρατρέχουσαν] Sic in 2 MSS. Paris. [B. E.] exaratum est. Priores vero editt. mendose exhibent περιέχουσαν. Küst. 10. Post ἐκείθεν desiderabam ὀρηθεῖς vel ὀρωμίμενος. 11. Ἀνέ- φερε. παρεμυθεῖτο] Nihil nisi locum notissimum Plutarchi Cat. Ullc. p. 783. affert Tourp. MS. 12. ἀνεμιμνήσκον. τὸ ἀνέφ. A. Huius significatus exempla Plutarchea dedit Wyttenb. p. 823. Vide praeter alios Plat. Tim. p. 26. B. Isocr. Plataici p. 298. Polyb. II, 23. 13. ἂν εἴεν] ἂν om. B. E. Tum εἴεν A pr. Locus mendosus. 14. ἡμῶν] ἡμῶν A. 15. ἀντι τοῦ ἡμῶν om. vulg. Διὰ δὲ] In versus sic distribuit Burneus: διὰ δὲ τὸ βάρος τῶν ὕπλων Ἐκ τῶν καταδυομένων ἀνέφερον οὐδὲ εἰς. Ego historici verba esse puto, non poetae. Gaisf. 17. Ἀνέφικτον] Lex. Seg. p. 399. et Hesychius. 19. ἐνενόει B. ἐνενόει Med. Dictio Aelianum redoleus.

1. Ἀνέφν] Gl. cum seqq. Lex. Seg. p. 399. 2. Ἀνεφυσῶντο] Xenoph. Hellen. VII, 1, 24. ταῦτ' ἀκούοντες ἀνεφυσῶντο. Tourp. MS. 3. Ἀνεχαίτισεν] Ex Harpocrate: ad quem vide Maussacum. Obiter hic emendo Hesychium, apud quem sic legitur: Ἀνεχαίτισεν, ἠπέθρησεν. † Ἀνεκρούετο, ἀνέτραψεν. Tolle notiam distinctionis et una serie ista lege: ἀνεκρούετο enim voci ἀνεχαίτισε subiici debere eiusque esse interpretationem, ex ipso Hesychio clare probari potest, qui vocem ἀνεχαίτισαντι alibi sic exponit: ἀνορήσαντι, ἀποστρέψαντι, ἀνακρούσαντι. Küst. Spectat ad clarissimum Demosthenis dictum Ol. II. p. 20. 5. Verba ἀνέχει μοι τὴν χεῖρα om. A. neque agnoscunt Zonaras aut Lex. Seg. Itaque satis lubrica Valckenarii in Eurip. Hipp. p. 303. sententia, qui de Theopompo comico cogitaret. 7. Zon. p. 210. 8. Θουκυδίδης I, 141. αἱ δὲ περιουσίαι τοὺς πολέ- μους μᾶλλον ἢ αἱ βίαιαι ἐσφοραὶ ἀνέχουσι. 9. πολέμους] πολλοὺς B. E. 10. ἀνέχονται] ἀνέχουσι, quod probandum, B. σώ- ζουσι γῆν E. 11. ἀντι τοῦ βασιτάζειν E. καὶ τὸ β. Zon. p. 211. 12. ἐπιπολῆς etiam Zon. ἐπὶ πολλῆς A. C. E. 13. Σοφοκλῆς Aiac. 211. sq. 14. δοριάλωτον] δοριάλωτον E. Iam B. in marg. δορὶ δόματι καὶ δορὶ ὁμοίως, ἐξ οὗ καὶ τὸ δοριάλωτον. E. item in marg. δορὶ ἀπὸ τῆς δορὶ δοτικῆς τὸ δοριάλωτος. 17. ἢ οὕτως] ἢ οὕτως· ἐπεὶ σε τιμᾷ ὁ Αἴας δοριάλωτον οὖσαν στέρξας τὸ λέχος σου ἢ ἀνέχει ἀντι τοῦ ὑπέρκειται: E. Itaque superioribus accedat οὖσαν ante στέρξας collocandum; simulque Schol. Soph. emendetur. 18. ὑπέρκειται edd. vulgg. 20. Μέχρως] μέχρως dedi cum A. Neutrū habet Zon. ταύτης ἀνέχει] Notabilis etiam exemplum Aeliani N. A. XV, 24. τῶν δὲ βῶν τὴν χεῖρα ἀνέχουσι: cf. Jacobs. in Philostr. p. 277. Mox quaedam Intercedissae videntur, quae significatum proximorum locorum indicarent.

Ἀνέφερε. Apparēbat, emergebat. Ille vero primus aquam ingressus est, equo nectus audaci et generoso, et rix supra fluctus apparuit. Et alibi: Partim ille metu obriguērat, partim vero dei mandatum eius animum sustentabat. Ἀνέφερον. Referebat. Qui vitam non ad fluxam et iuanem gloriam referebat, sed res suas ad divinum numen exactas omnes inde repetebat. Ἀνέφερε. Consolabatur, adhortabatur. Ἀνέφερον. Recordabantur. Recordabantur, ubi unusquisque familiarium suorum esset. Vel Ἀνέφερον, vires recepit. Propterea melius me habebam viresque pristinas recepi. Et alibi: Propter armorum gravitatem nemo prorsus ex his qui submergebantur emersit. Ἀνέφικτον. Quod consequi non licet. Ἀνεφρόνησεν. Ex ebrietate se recepit. Cum autem discussa ebrietate ad se redisset, et facinus patratum reputaret, imple-

tatemque consideraret, duplices cogitationes cum subierunt. Ἀνέφν. Revixit. Ἀνεφυσῶντο. Efferebantur. Ἀνεχαίτισεν. Repressit, vel evertit. Ἀνεχε. Praebe. Theopompus: Praebe mihi manum. Ἀνέχει. Servat: non autem, ut quidam putant, iuhbet. Thucydides: Copia opum et pecuniae bella sustentat. Et alibi: Optatum immensam in profunditatem vergeret, nec quicquam in superficie posset sustinere. Ἀνέχει. Excolliit, hono- rat. Sophocles: Quoniam te captivam fortis Αἴας in tori societatem ascitam ornat. Id est, quia te Ajax quamquam captivam, honorat lecti causa diligens. Vel ita: quia te Ajax sustentat, matrimonium bello comparatum sustentans. Quae ad Tecmessam, captivam Aiacis uxorem dicitur. Vel Ἀνέχει. impendit. Usque ad montem, qui hodie τωμίνος.

ἀνέχει. † Καὶ πόνοις τε ἀνέχων ἤϊστα, καὶ σκληρῶ
βίῳ καὶ τραχεῖ ἐνειμισμένος. Καὶ Σοφοκλῆς·

. Οὐκ ἀνέχουσι τῶν πόνων.

ἀντὶ τοῦ, οὐ περιγίνονται τῶν πόνων. Ἡ Ἀνέχειν,
ἀντὶ τοῦ ἐπέχειν, καλύειν. Ἀνέχειν τε αὐτοῦ τὰς 5
ἐπιπλεῖον ὀρμᾶς καὶ ἐκδρομᾶς, καὶ πρὸς ἑαυτὸν τὴν
σχολὴν ἄγειν.

Ἀνέχομαι. μετὰ γενικῆς.

Ἀνέχομαι σου τοῦ θράσους.

Καὶ Ἀνέχομεν, ἀντὶ τοῦ αὐξάνομεν. Ἀριστοφάνης· 10

Ὅταν ὄργια σεμνὰ θεαῖν ἱεραῖς ὤραις ἀνέ-
χωμεν.

Ὅταν τὰ μυστήρια, φησὶν, αὐξῶμεν τῶν θεῶν, Δη-
μήτρας καὶ Περσεφόνης· ὅταν τὰς τελετὰς αὐξῶ-
μεν· τοῖς γὰρ ὕμνοις ἐπαίρομεν αὐτάς. τοῦτό ἐστι 15
τὸ ἀνέχομεν.

Ἀνεχρήσαντο. διέφθειραν. οὕτω Θουκυδί-
δης. σημαίνει δὲ καὶ τὸ εἰς χρεῖαν τινὲς παραλειψά-
σαν.

Ἀνεχύθη. μετωχευθή. Καὶ χάλαζα ἰσχυρὰ
ἐπέρθευσε, καὶ διὰ πάσης ἡμέρας σκότος ἦν βαθύ-
τατος. Καὶ Ἀνεχύθησαν, ἐπλήμυραν. Καὶ οἱ πο-
ταμοὶ πληρωθέντες ἀνεχύθησαν.

Ἀνεψύχησεν. ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀνέψυ-
ξεν.

Ἀνείδεος. ὁ ἀσχημάτιστος.

Ἀνεικάσασθε. ἀνασκώψατε. Δραπέτισι
Κρατῖνος.

Ἀνείκαστος. ὁ εἰκασμῶ τινι μὴ ὑποβαλλό-
μενος.

Ἀνεῖλεν. ἀντὶ τοῦ ἐμαντεύσατο. διαφορεῖται
γὰρ ἢ λέξις. Λακεδαιμόνιοι ἐτείχιζον τὸν Ἰσθμόν.

1. Καὶ πόνοις] Haec Herodiani sunt II, 9. de Severo: sed ibi et ordo inversus, et πόνοις τε ἀνέχων. Hemst. Meliorem et verbo-
rum ordinem et scripturam expressit v. Σεβήρος: quo minus dubitandum qui falsam lectionem Suidas expresserit: recte tamen
Gaisf. neglecta vulg. πόνοις cum A. B. E. Med. Praeterea καὶ ante πόνοις tollendum videtur. Mox τραχεῖ γ' B. E. 2. Σοφο-
κλῆς Oedip. R. 174. 3. τῶν πόνων om. E. Id facile viam significat, qua superioribus opitulandum sit. Nam Sophocles, οὐτε
τόκοισιν ἰθῶν καμῖτων ἀνέχουσι γυναῖκες. Itaque revocandum certe, quod interpretatio (vide supra v. Ἀνέντες) depravavit,
οὐτε καμῖτων ἀνέχουσι, perspicue firmatum v. ἰθῶν. 5. καλύειν] καὶ καλύειν E. αὐτοῖς τὰς ἐπὶ πλεῖστον ὀρμᾶς καὶ ἐκ-

δρομᾶς] αὐτοῦ τὰς (?) ἐπιπλεῖον ὀρμᾶς καὶ ἐκδρομᾶς A. αὐτὰς ἐπιπλεῖον C. Priora refecimus ex A. 10. Ἀριστοφάνης The-

amorph. 956. καὶ ante Ἀριστοφ. om. A. B. E. 11. θεαῖν] θεαινῶν Edd. ante Gaisf. qui θεῶν ex A. θεῖ (i. e. θεαῖς) C. ἀνέχομεν
A. 13. Haec quaeque sequuntur usque ad ἀνέχομεν praestat Schol. Arist. Rav., unde post αὐτὰς revocandum καὶ. Δημή-
τρος] Δημήτρας dedi cum A. B. E. Schol. 16. Omisi cum A. quae post ἀνέχομεν exstant grammaticorum additamenta, Ὅτι
τὸ (δτι praefixerat Gaisf. cum B. E.) Ἀνέχομαι, ἀντὶ τοῦ καταφρονῶ, μετὰ γενικῆς. τὸ δὲ ὑπομένω μετὰ αἰτιατικῆς. Οὐ γὰρ
ἀνέχομαι τὸν ἥλιον γυμνῇ τῇ χειρῇ. — Ἀνέχομαι σου τοῦ θράσους. — Καὶ ὁ ἰατρὸς δυσωδίας ἀνέχεται. — Εἰ μὴ πῶς ἐστιν
φανερὸν, τὸν λόγον ὡς ψευδῆ οὐκ ἠνέσχετο. Praeterea post χειρῇ addunt B. C. τὸ δὲ ἀνέχομαι αἰεὶ γενικῇ, E. ἀλλὰ καὶ μετὰ
γενικῆς.

1. Ἀνεχρήσαντο. διέφθειραν] Sic etiam habet [Pollux IX, 153. in disertis Thucydidi mentione et] Hesychius. Sed valde vo-
rator, ne uterque in mendosos codices incidit, et in iis ἀνεχρήσαντο pro διεχρήσαντο scriptum invenerit. Nam ἀναχρήσαι pro
διαφθεῖραι est vox prorsus insolens et inusitata: διαχρήσαι vero apud optimos quosque scriptores frequenter reperitur. Certe
apud Thucydidem, quem Suidas hic laudat, non memini ἀνεχρήσαντο usquam legi: διεχρήσαντο vero apud eundem [cum v. I.
ἀνεχρήσαντο] occurrit I, 126. Küst. Sed Hemsterhusius in Polluc. l. I. putat Thucydidem illo verbo tanquam inusitato nsum
esse, cui substitutum sit notius: ac recte quidem. Nam διαχρήσαι usitatum omnino est, v. c. apud Herodotum, Dionem Cas-
sium, Xenophonem; sed inusitatius est ἀναχρήσαι, quamquam apud Dion. Cass. nonnullis locis legitur. — Quare etsi non re-
ponendum fuerit ἀνεχρήσαντο apud Thucydidem, tamen Suidas et Hesychius non dammandi sunt, immo iudicandum cum Hem-
sterhusio et Albert. in Hesych. nativum Thucydidi hoc verbum fuisse, in cuius locum successerit usitatum. Tittm. in Zon. p. 211.
2. τινὲς] Sic MSS. et Lex. Seg. p. 399. ubi quod Bekkerus edidit τινὰ, habet Zonaras. Abreschius Diluc. Thuc. p. 128. impro-
pore τινός. 4. Glossam contraxit Zon. p. 211. Gaisfordum hic quoque silere non mirum. Sed locum Aeliani (de quo con-
stat per v. Σκότος) labem ab interpretatione ἐπέρθευσε, quam aut expunxeris ἀνεχύθη restituto, aut superiori μετωχευθή iungi
licet, traxisse quis est qui monitus intelligat? Ceterum Aldus post βαθύτατος interpolavit ἀρσενικῶς. 8. Ἀνεψύχησεν] Sic
Lex. Seg. p. 402. et Zon. p. 211. Verum donec ἀνεψύχησεν aliunde fuerit commonstratum, emendandum videtur, quo ducit vel
gl. Ἀναψύχηται: Ἀνεψύχησαν. ὅπερ . . . ἀνέψυξαν. 10. Ἀνείδεος] Athanas. in Annunt. Deiparae T. II. p. 398. D. ἀνε-
ίδιον θιον. Burn. Iulian. p. 294. ἀνείδεος καὶ ἀσχηματιστους. Phot. Bibl. p. 177. Tourp. MS. Alla protulerunt Lobeck. in
Phryn. p. 730. Boisson. in Anecd. T. V. p. 28. et Jacobs. in Aelian. II, 56. 11. Ἀνεικάσασθε] Lex. Seg. p. 396. Cf. Ari-
stoph. Vesp. 1348. ἀνασκώψατε, id quod saepius his in glossis accidit, natum opinor e simplici σκώψατε; cf. v. Λιπάμεθα.
Hesychius tamen: Ἀνεικάσασθαι. ἀνασκώψηται. 13. Ἀνείκαστος] 3 Maccab. 1, 28. ἀνείκαστος τις ἦν βοή. Tourp. MS.
15. διαφορεῖται A. διαφορεῖται γ. ἢ λ. om. Küsterus, invito Lex. Seg. p. 395. Oratio tamen exemplis istis Λακεδαιμόνιοι — ἠνε-
μάσαν (quae Lex. Seg. ignorat) perperam intercepta: quippe quae alterum illum significatum, ἐγόνευσε (cf. Lex. Heru.
p. 345.), complecti debuerit. In epitomen haec coegit Zon. p. 211. 16. ἐπετείχιζον E.

† Et labores facile sustinens, utpote durae et asperae vitae
capax. Et Sophocles: Neque partibus emergunt. Vel Ἀνέ-
χων, inhibere, impedire. Et reprimere eius impetum et libi-
ditatem longius evagantem, et otium in animi contemplatione
peragere. Ἀνέχομαι. Cum genitivo. Audacium tuam to-
liero. Et Ἀνέχομεν, augemus. Aristophanes: Cum deabus
scena vomeranda tempestatibus anni sacris celebramus. Ubi
significat: quando mysteria dearum colimus, hoc est, Cereris
et Proserpinae. Ἀνεχρήσαντο. Interfecerunt. ita Thu-

cydides. Significat etiam, in usum aliquos assumpserunt.
Ἀνεχύθη. Effusus est, redundavit. Et grando vēhemens
in eos est effusa, et per totum diem tenebrae fuerunt pro-
fundissimae. Et Ἀνεχύθησαν, redundarunt. Et furii pleni
redundarunt. Ἀνεψύχησεν. Id quod vulgo dicitur ἀνέ-
ψυξεν. Ἀνείδεος. Informis. Ἀνεικάσασθε. Deri-
dete. Cratinus Fugitivis. Ἀνείκαστος. Qui coniecturis
non potest comprehendit. Ἀνεῖλεν. Cuius duplex est usus:
primum ut sit, oraculum edidit. [Lacedaemonii muris Isth-

Ἀθηναίους δὲ ὁ Θεὸς τὰ μὲν πρῶτα χρωμένους ἀνεῖλε
φρύνειν, λιπαροῦσι δὲ ἔχρησε·

Τείχος Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύοπα
Ζεὺς

μοῦνον ἀπόρθητον τελέθειν, τό σε τέκνα 5
τ' ὀνήσει.

μηδὲ σύ γ' ἱπποσύνην τε μένειν καὶ πεζὸν
ἰόντα

πολλὸν ἀπ' ἠπείρου στρατὸν ἡσυχος, ἀλλ' ὀ-
ποχωρεῖν

νῦτον ἐπιστρέψας· ἔτι τοί ποτε κἀντίος ἔσση.

ᾧ θεῖη Σαλαμῖς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυ-
ναικῶν,

ἧπου σκιδναμένης Ἀρημήτερος ἢ συνιούσης.

Ταῦτ' ἐξηγήσατο Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους, ὃς 15
δι' ἐλευθεριότητα ἀπεκηρύχθη, τείχος μὲν ξύλινον
τὰς ναῦς εἰπὼν, τὴν δὲ Σαλαμίνα θεῖαν οὐκ ἂν ὄνο-
μάσειν τὴν Θεόν, εἰ τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων ἔμελ-
λεν ἀπολέσειν. συνεβούλευσε δὲ περὶ τὴν Σαλαμίνα
ναυμαχῆσαι (καὶ σοφὸς ἐκλήθη διὰ τοῦτο, καὶ στρα- 20

τηγὸς ἀπεδείχθη), καὶ τὴν πρὸς Αἰγινήτας ἔχθραν
ἀποθέσθαι, καὶ τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν, καὶ τὰ γένη
Τροϊζητίους καὶ Αἰγινήταις παρακαταθέσθαι. Καὶ
αὐτῶν· Ἐπεμψαν οἱ Σπαρτιάται χρησόμενοι, τῆς
Ἰσὸν τοι Διὸν τε Καλαυρίην τε τίθημι,

Πυθῶ τ' ἠγαθήν καὶ Ταίναρον ἠνεμόεσσαν.

Ἐπεὶ ἔστιν ὅτι τὸ Ἀνεῖλεν ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσε λαμ-
βάνεται. Ἀνελεῖν δὲ τὸ μαντεύεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ

10 ἄνωθεν λαμβάνειν τὸ πνεῦμα καὶ πληροῦσθαι τοῦ

θεοῦ, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνελεῖν τὴν ἄγνοιαν. τὸ αὐτὸ δὲ
καὶ ἐπὶ τοῦ φρονεῖν· φραμὲν ἀνελεῖν ἢ ἀπὸ τοῦ ἄνω

λαμβάνειν τὸ ἐν βάθει πνεῦμα τοῦ ἀνδρός, ἢ ἐκ τοῦ
ἐναντίου ἀπὸ τοῦ ἀνελεῖν τὴν γνώσιν. λέγεται δὲ

Ἀνελεῖν καὶ τὸ ἀναλαβεῖν τὰ ἐκθετα βρέφη καὶ τρέ-
φειν, καὶ ἀπλῶς ὕπερ ἂν τις ἀναλαμβάνοιτο.

Ἀνεῖλλεσθαι. σιστρέφεσθαι, καὶ ἀλλήλους
τοῖς δόρασι τύπτειν. καὶ Ἀνεῖλλεται, ἀνελεῖται.

καὶ Ἀνεῖλετο, ἀνέλαβεν.

Ἀνελεῖθυσίαν. ἄτοκον. Εὐριπίδης.

3. Τείχος Τριτογενεῖ ξύλ.] Idem oraculum extat apud Herodotum VII, 141. Eusebium de Praep. Evang. V, 24. et Schol. Aristoph. Equ. 882. 1037. Küst. 7. σύ γ' vnlz. et ut videtur A. Mox ἰόντα E. Med. 9. στρατὸς B. ἡσυχον E. 11. ἐπὶ τοι B. Med. ἔτι τι E. utrumque om. A. 12. θεῖα A. θεῖα B. Med. 15. ἐξηγήσατο B. E. Med. 16. ἐλευθεριότητα] Ἐλευθεριότης proprie quidem liberalitatem significat; sed sensus requirit, ut per vocem illam hic intelligatur luxuria. Themistocles enim in prima iuventute luxuriosus et prodigus fuisse legitur: quae ratio erat, quare eum pater abdicaret. Küst. Qui tacite dedit Ἐλευθεριότητα ex emendatione Porti: nam Ἐλευθεριότητα B. Med. ἀνελευθεριότητα (quod miror) Hemsterbusius. 19. ἀπολέσει B. C. E.

4. Ἐπεμψαν] Verba ut videtur Ephori historici. Strabo enim hoc oraculum citat, dicens: Ἐφορος δὲ καὶ τὸν χρησμὸν λέγει. Ἰσὸν τοι εἰς. Apud Pausaniam II, p. 189. idem oraculum legitur, ubi melius Καλαυρίαν. Ille dai νέμισθαι cum Strabone, et ἠνεμόεσσαν cum nostro. Burn. Καλαυρίην E. Reliquorum librorum scripturam Καλαυρίην reflexi: de qua nominum permuta-
tione dictum in Dionys. Perieg. p. 656. Ceterum v. Ephori fr. 59. χρησόμενοι libri: χρησομένους, Porti conjecturam, Kusterus et Gaisf. admiserunt. Nos mallems τῷ θεῷ adiectum esse. 8. ἔστι δὲ ὅτι] ἐπὶ ἔστιν ὅτι Lex. Seg. A. C.

„λαμβάνειν] λαβεῖν C. Pro λαμβάνειν — θεοῦ praeheret C. ἐλεῖν τὴν τοιαύτην χα καὶ δύναμιν ἧρουν λαμβάνειν.” Gaisf. Haec quomodo consentiant nescio. 15. τρέφειν] ἀνατρέφειν C. Quae libri praeherunt: καὶ ἀπλῶς ὕπερ αὐτῶν (ἂν τις repositum e Lex. Seg.) ἀναλαμβάνοιτο, haud frustra delevit Kusterus: descripta scilicet ex v. Ἀνελεῖν. Nec melius quadram superiora Ἀνελεῖν δὲ — τὴν γνώσιν, quorum fontem monstrabit Schol. Plat. p. 455. coll. Elym. M. p. 106. 17. Ἀνεῖλλεσθαι] Ἀνεῖλλεσθαι Lex. Seg. p. 395. ἀνεῖλλεσθαι Zon. p. 211. Haec sane vereor ut sana sint. 18. Ἀνεῖλλεται] Vide Ruhkenium in Timaeum p. 35. coll. Lobeck. in Phryn. p. 29. 19. V. Hesych. v. Ἀνεῖλλετο. 20. Ἀνελεῖθυσίαν] Apud Hesychium divisim scriptum est Ἀν' εἰλεῖθυσίαν. Ἀνὰ τόκον. Sed lectio Suidae confirmatur auctoritate Pollucis III, 15. Ἢ δὲ μὴ τίκτουσα καλεῖται στερόφη. ἢ γὰρ ἄτεκνος καὶ ἄτοκος, κοινὸν ὄνομα τῆς τε μηκέτι τίκτουσας καὶ τῆς μηδὲως, ἢν καὶ ἀνελεῖθυσίαν φέρον τοῖς ποιηταῖς καλεῖν. Küst. Ἀνελεῖθυσίαν A. C. Med. Lex. Seg. p. 396. Εὐριπίδης Ion. 453. Zon. p. 184. repugnantibus Elym. M. p. 298, 41. et Eust. in Od. τ'. p. 1861.

num muniebant. Atheniensibus vero, cum primum consulerent oraculum, Deus respondit ut fugerent; suppliciter autem orantibus pronunciauit: Murum ligneum Minervae concedit late cernens Iuppiter, ut solus sit inexspugnabilis; qui tibi liberisque proderit. Noli vero vel equitatum vel ingentes copias pedestres ab continenti profectas tutus expectare, sed recede, tergo converso: erit enim cum hosti frontem obrerter. O divina Salamis, tu vero perdes sobolem mulierum, vel tempestatis sementis vel messis. Hoc oraculum Themistocles, Neoclis filius, qui propter luxuriam a patre abdicatus fuerat, exposuit, dicens murum ligneum esse naves; deum autem Salaminem non appellaturum fuisse divinam, si Graecorum liberos esset perditura. igitur suasit ut iuxta Salaminem proelium navale committeretur (quam ob causam sapiens appellatus et imperator creatus est), utque deponerent inimicitias, quas cum Aegi-

netis gerebant, et urbe relicta liberos uxoresque apud Troezenios et Aeginetas deponerent. Et alibi: Spartani, numinis indignationem placare cupientes, miserunt qui oraculum consulerent. tum iis Deus sic respondit: Pares sane tum Delum et Calauriam statuo, tum Pythonem divinam et Taenarum ventosam.] Deinde Ἀνεῖλεν accipitur, ut sit, interfecit. [Ἀνελεῖν autem si vaticinari significat, dictum est inde, quod aut vates supernae spiritum accipit impletus deus; aut quod ignorantiam tollit. Similiter de illo significatu, quo est interficere: aut enim inde dictum est, quod spiritus viri reconditus sursum protrahitur, vel e contrario, quod cognitio tollitur.] Dicitur etiam Ἀνελεῖν, expositos infantes tollere et educare, et universe quicquid suscipitur. Ἀνεῖλλεσθαι. Convolveri, et hastis se mutuo percutere. Et Ἀνεῖλλεται, convolvitur. Et Ἀνεῖλλετο, suscepta: Ἀνελεῖθυσίαν. Mulierem partus immunem Euripides.

[Ἀνειλήπτως ἔστι τὸ Ἑλληνικόν, οὐχὶ ἀνάληπτος, οὐδὲ ἕτερον τοιοῦτον οὐδέν.]

Ἄνειλόμην. δύο δηλοῖ, τό τε ἔθρεψα καὶ τὸ ἐβάστασα.

Ἄνειλυσπῶ. ἀνέβαινες.

Ἄνειμένοι. ἐκλελυμένοι, παρειμένοι. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἀνειμένη, ἀντὶ τοῦ ἀνεσιν ἔχουσα πανταχόθεν.

Ἄνειμένη μὲν ὡς ἔοικας αὐτὴ στρέφῃ

οὐ γὰρ πάρεσθ' Αἴγισθος.

Καὶ Ἄνειμένον ἄλλος, τὸ τῷ θεῷ ἀφιερωμένον. καὶ τὸ ἡνεργημένον. καὶ τὸ ἡαθύμως τι ποιεῖν. Ἄδινάτων τε ἦν αὐτοῖς οὕτως ἀνειμένα πως καὶ πονοιμένοις ἐπικρατήσιν. Καί,

Ἄνειμένων πόλοιο παμφαῶν πτηγῶν.

ἀντὶ τοῦ ἀνεργημένων.

Ἄνειμονες. ἀνίματοι, ἀνευ ἱματίων.

Ἄνειμων τοῖς δόρασιν. ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλκον.

Ἄνειν. Ξενοφῶν. Ἐν γὰρ τοῖς τοιοῦτοις οἱ ἀγαθοὶ ἐπιπονεῖν ἐθέλουσι καὶ ἀνειν.

Ἄνειναι. ἀφείναι. Καὶ Ἄνειναι κύβον, ἀντὶ τοῦ ἀναρῆναι κύβον.

Ἄνειπεν. ἀνεκήρυξεν, ἀνηγόρευσεν. Ἀριστοφάνης.

Ὁ δ' ἀνειπεν· Εἶσαγ', ὦ Θεόγνι, τὸν χορὸν.

Ἄνειργεν. αἰτιατικῇ. ἀπεκώλυσε. καὶ Ἄνειρξαν, ἀπεκώλυσαν. Ἀργύριον αἰτοῦντα ἀπειλοῦντά τε πολεμήσειν, εἰ μὴ λάβοι, οἱ Ῥωμαῖοι ἀνειρξαν.

Ἄνειρηκε τὸν χρησμόν. καὶ τὸν κήρυκα ἀνειπεῖν λέγουσι.

Ἄνειρπεν. ἐσύρετο.

Ἄνειρῶσω. ἀνεκρίσω.

Ἦν δέ με χῶς ἐκ νοήσου ἀνειρῶσω, ὡς καὶ ἐχθρᾶς

ἐκ πενίης ῥύση, δέξο χιμαιροθύτην.

Ἄνεις. ἀφείς. καὶ Ἄνεισα, ἀφείσα.

Ἄνεισθαι. λελύσθαι.

Ἄνεισιν. ἀνέρχεται.

Ἄνεισθω. συγχορεῖσθω.

Ἄνειται. παρῖται. καὶ Ἀνεῖται, ἀπολέλυ-

20ται. Ἀνεῖτο δὲ αὐτῷ ἡ κόμη, καὶ ποτὸν ὕδωρ ἦν.

ἀντὶ τοῦ, ἀπολελυμένη ἦν. περὶ Σαμουήλ τοῦ προφήτου φησὶν. Ἀνεῖτο δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνέκειτο. Ἐπεὶ

1. Nisi istam observationem Küsterus, cuius cum ipse sermo possit suspicionem movere, ab eadem fabrica profectam eam opinor. quae continua dudum expulsa procedit. ἀνάληπτος] ἀνάληπτος Lex. Seg. p. 396. Grammatici mentem aperuit Lobeckius Phryn. p. 702. scil. in usu esse apud Graecos non ἀνάληπτος sed ἀνήλιπτος, quod in capite gl. pro Ἀνέληπτος ponendum. Post h. v. delevit Küsterus Ἀνήλιπτος: ὁ ἀνυπόδητος. Ἀνεῖναι τὴν τριαντάδα. Quae, cum sileat collatio mea, abesse ab A. puto. Gaisf. De superioribus debet ille potissimum Zon. p. 172. adhibere: Ἀνήλιπτος λέγουσιν, οὐχὶ ἀνήλιπτος, οὐδὲ ἀνέλιπτος. Idemque Zonaras perlato ante proposuit, Ἀνήλιπτος. ὁ ἀνυπόδητος. 3. Ἄνειλόμην] Zen. p. 211. et Lex. Seg. p. 396. Pertinet ad Sophoclis Oed. R. 1035. ἔθρεψε — ἐβάστασε B. 5. Ἄνειλυσπῶ Edd. et Lex. Seg. p. 395. Scripsi cum Küst. ἀνειλυσπῶ coll. v. Ἀνιλυσπῶ. Ἀνιλίσπω B. E. 7. Σοφοκλέους C. Tum ἀνειμένη — πανταχόθεν om. E. 9. Ἀνειμένη] Sophocli Electr. 516. Exemplum om. C. αὐτὴ στρέφῃ] ἐκτρέφῃ A. τρεφῃ B. 12. Ἀνειμένως quod extabat ante τὸ θεῷ ἀφιερῶσω. omisi cum A. B. C. Ἄδινάτων τε — ἐπικρατήσιν: structura verborum Polybium referens. καὶ ante οὔτως omisi cum A. C. De reliquorum emendatione nondum constat; quamquam in promptu positum ἀνειμένους. Vid. tamen Agathiae l. 18. p. 52. f. 15. Ἀνειμένως] Hic versus olim cum auctario in v. Πιχάτ repetebatur, item similis sensus ante v. Πόλος. Neque veri dissimile haec καὶ — ἀνεργημένων series accessisse. πόλοιο A. 17. Ἀνειμονες] Lex. Seg. p. 396. et Hesych. add. Etym. M. p. 105. Cf. Od. γ'. 348. Contulit Toup. MS. Ensehil P. E. p. 391. ἀνειμονα. 18. Ἀνειμων τοῖς δόρασιν] Sensus huius loci supplendus est e Xenophonte de Exped. Cyri IV, 2. 8. Ἄλλοι δὲ τῶν στρατηγῶν κατὰ ἀτρυφεῖς ὁδοὺς ἐπορεύοντο, ἢ ἐνυχον ἕκαστοι ἄντες, καὶ ἀναβάντες ὡς ἰδιώματα ἀνέμων ἀλλήλους τοῖς δόρασι. Recte apud Xenophontem excusum est ἀνέμων. ut etiam hic apud Suidam rescribendum est. Küst. Vide deinceps gl. Ἀνέμων τ. δ. 19. Ξενοφῶν Cyrop. V, 4. 17. Editum ἐπι πονεῖν mutavit Gaisf., duce A. ἐπι πονεῖν. Ceterum ridiculum istud glossae commentum: scilicet cum καὶ ἀνειν proveniret ab verbis Xenophontis καὶ ἀνιώμερος. 21. Ἀνειναι] Lex. Seg. p. 396. Sed Zon. p. 211. ἀφείναι, καὶ τὸ ἀναρῆναι, ἀνεῖναι κύβον. 1. Lex. Seg. p. 396. Ἀριστοφάνης Ach. 11. 3. ἀνειπεν tacite Gaisf. ἀνείπ' Edd. 4. αἰτιατικῇ add. A. et B. m. s. ἀπεικώλυσε] ἀπεκώλυσε A. C. Lex. Seg. p. 396. 5. Ἀργύριον] Locus Dionis Cass. LXXI, 11. 8. V. intpp. Gregor. Cor. p. 494. 10. Eurip. Phoen. 1185. Alcmenae fr. II. 11. Immo ἀνειρῶσω. 12. Versus Ieonidae Tar. XIII, 7. 8. Pal. VI. 300. ubi γ' ὡς Pal. νόσον Med. 15. Glossae tragiccae. 16. Ἀνεισθαι. Ἀνεισιν. Ἀνεῖται: Lex. Seg. p. 396. 17. Ἀνεισιν] Glossa Homericæ. 20. Ἀνεῖτο δὲ] Verba Iosephi Ant. Iud. V, 10, 3. T. I. p. 307. Burn. Ἀνεῖτω A. 22. δὲ add. A. ubi h. gl. cum praecedenti cohaeret. Nos quae sequuntur v. ἀπολέλυται, adhuc duas in glossas distracta, v. Ἀνεῖται subiecitimus. Ἐπεὶ δὲ ὁ Ναρσ.] Fragmentum hoc, quod et obscurum est nec satis emendatum, apud Agathiam me legisse puto. Küst. Fallitur Küsterus, neque enim apud Agathiam legitur hoc fragmentum. Vel Procopii vel Menandri esse puto. Toup. MS. Possis ad eam Menandri narrationem referre, cuius particula superest in p. 345.

[Ἀνειλήπτως. Sic Graece dicitur, non ἀνάληπτος, nec aliud huiusmodi quicquam.] Ἄνειλόμην. Duo significat, et alui ἄγεσταν. Ἀνειλυσπῶ. Ascendebas. Ἀνειμένοι. Soluta, remissa. Velut apud Sophoclem: Solutam et liberam, quoniam videtis, nunc rursus agis, non enim adest Aegisthus. Et Ἀνειμένον, lucus deo consecratus, item, quod est apertum, et quod remissa negligenterque fit. Neque fieri poterat ut hostiam vincerent, qui remissius agerent et defatigati essent. Et: Apertis coelis coruscis orbibus, ubi significat ἀνεργημένον. Ἀνειμονες. Sine vestibus, nudi. Ἀνειμων. Hastas sursum protrahabant. Ἀνειν. Xenophon: In huiusmodi enim rebus viri boni elaborare volunt easque conficere. Ἀνειναι. Dimittere. Et Ἀνειναι κύβον, aleam iacere. Ἀνειπεν.

Edixit, promulgavit. Aristophanes: At praeco edixit: Introducas, Theogni, chorum. Ἀνειργεν. Coercebat, et Ἀνειρξαν, coercuerunt. Illum pecuniam petentem, et minantem se bellum illaturum, nisi accepisset, Romanis coercuerunt. Ἀνειρηκε τὸν χρησμόν. Item praeco ἀνειπεν dicitur. Ἀνεισπεν. Serpebat. Ἀνειρῶσω. Extraxisti. Quodsi me, quem morbo eripuisti, sic etiam ab inimica paupertate liberaris, acciperis capellae sacrificium. Ἀνεις. Qui dimisit, et Ἀνεισα, quae dimisit. Ἀνεισθαι. Solutum esse. Ἀνεισιν. Ascendit. Ἀνεισθω. Concessum sit. Ἀνειναι. Remissus est, dimissus est. [Ἀνεῖτο.] Eiusque coma soluta erat, et aqua pro potu utebatur. quae de Samuele Propheta dicuntur. Ἀνεῖτο, item quod est, deditus erat. Quo-

δὲ ὁ Ναρσῆς ὁ τῆς Ἰταλίας στρατηγὸς ἐς πάντα
 ξυγκατεμίγνυε τῷ μεγαλοργῷ τὸ νουνεχές, καὶ ἐκοι-
 νώνει αὐτῷ τῆς φρονήσεως ἢ ῥώμης, καὶ ἅπας τῷ
 κος κρείττονι ἀνεῖτο, ταύτη " τοι οὐ πρὸς τὸ ἐμμελές
 ἐκκλίνας αὐτίκα καὶ ὄγε ἐπεραιώθη τὸ ῥεῖθρον σὺν 5
 τῷ ῥεῖθρῳ.

Ἀνεῖχεν. ἐκώλυε. Χαριέττων μὲν οὖν καὶ πρὸ
 τούτου φανερός τις ὢν καὶ ἀνυπόστατος, τῷ τε
 πλεονάζοντι τοῦ δραστηρίου φοβῶν, ἀνεῖχεν ἀπὸ
 ληστείας ἄπαντας. ἢ Ἀνεῖχε, παρεδέχετο. Τὸ μὲν 10
 πρῶτον οὐδεὶς ἐπίστευεν, οὐδ' ἀνεῖχε τὸν λόγον.

Ἀνηβητηρίαν. πᾶν ἀνελῶν νεότητος.

Ἀνηβος. ὁ ἀνήλικος, ὁ μήπω τὴν ὀφειλομέ-
 νην ἡλικίαν ἐπιφθάσας. ἤβη γὰρ ἢ ἀκμή. Καὶ
 Ἀνηβῶν, ἀνανεάζων.

Ἀνηγμένος. ἠῤῥημένος.

Ἀνηγον. Οἱ δὲ ὡς ἐπὶ μεγίστην ἑορτήν, ἦν
 τότε ἀνηγον, συνελλύθεισαν αὐτοὶ ἕκαστος.

Ἀνήειμεν. ἀνηρχόμεθα.

Ἀνήειξεν. ἀνώρμησεν.

Ἀνηθρον. εἶδος βοτάνης ἀρτυματικῆς.

Ἀνηκεν. ἀφῆκεν.

Ἀνήκεστον. ἀνιάτον, ἀθεράπεντον.

Ἐς τί μοι

βλέψασα θάλλη τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρὶ;
 ἀντὶ τοῦ, παρακόπη τὰς φρένας ὡς ἐν πυρετῷ.
 ἀνηκέστῳ δὲ πυρὶ, ἀνεκπίστῳ προσδοκίᾳ.

Ἀνήκει. Ἀντιφῶν, ἀντὶ τοῦ καθήκει. Ἀμει-
 ψίας δὲ ἀνῆκα ἀντὶ τοῦ ἀναβέβηκα ἔφη. Θουκυδί-
 δης δὲ Ἀνήκουσιν, ἀντὶ τοῦ τελευτῶσι, λήγουσι.

Καὶ Δημοσθένης Ἀνήκοντος, ἀντὶ τοῦ, διαφέρον-
 τος. Καὶ Ἀνήκοντες, ἀνελεθόντες. Τῆς μὲν ἐν τῷ
 15 λέγειν δυνάμει οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντες, ὥστε
 μέγα τι καὶ λαμπρὸν ἀπ' αὐτοῦ δυνηθῆναι εἰς ὄχλων
 προαγωγὴν τῷ γε μὴν κατεσκληκότητι τοῦ βίου καὶ
 τῇ εἰς μετριότητα πλάσει τῶν ἡθῶν μέγα δυνηθέν-

2. νουνεχές] συνεχές E. 4. ἐμμελές] Lego ἐμμελές, ut sensus requirit. Küst. 5. ἐκλινας B. E. In tanta verborum corrup-
 tione nihil tentare libet nisi forte ἐγκλινας. αὐτίκα καὶ ὄγε ἐπεραιώθη τὸ ῥ. et quae sequuntur cum praecedentibus non satis
 bene cohaerere vidit Küsterus. Idem probabat coniecturam Porti, qui continua σὺν τῷ ῥεῖθρῳ legenda putaret σὺν τῷ στρατῷ.

In his quidem nomen proprium latere crediderim. ^{ἴσως} σὺν τῷ ῥεῖθρῳ E. 7. Χαριέττων μὲν οὖν] Hoc fragmentum primus ad
 Eunapium rettulit Valesius in Ammianum Marcell. XVII, 10, 5. Vid. Eunapium Boissonadil fr. 7. Niebuhr. p. 106. 10. ἦ καὶ
 opinor. 12. Lex. Seg. p. 402. Ἀνηβητηρίαν. πᾶν ἀνελῶν νεότητος] Quid his facias? Aut quis sana ista praestat? Apud
 Hesychium legitur, Ἀνηβητηρίαν. πᾶν ἀνανεάζον νεότητος. Sed nec haec satis clara vel emendata videntur. Küst. Vidit Abre-
 schius Misc. Obs. V. 1. p. 97. explicari dictionem Euripidis Androm. 552. ἀνηβητηρίαν ῥώμην ἐπαινῶ λαμβάνειν, unde corrige-
 bat, πᾶν ἀνελεῖν ν. σθένος. Non male πᾶσαν ἐλῶν E m. sec. „Puto leg. utrobique ex Schol. Eurip. πᾶν ἀναζέον νεότητος, οὐκ
 τούτῳ ac rim iuventutis." Toupi. MS. 13. Ἀνηβος] Lex. Seg. p. 402. ubi ἢ ἡλικία, non ἢ ἀκμή. Differunt aliquantum He-
 sychius et Zon. p. 172. Ceterum praestat legere φθάσας. 14. Καὶ Ἀνηβῶν, ἀνανεάζων] In prioribus edit. [et B. E.] ver-
 bis his sequentia subiuncta sunt: Προσετέθη ἔξωθεν. ὥστε τὸ μὲν ἀνηβῶν κατὰ στέργειν νοσήειν, ἐπιενιθεμένου τοῦ ν διὰ τὴν
 εὐφροσύνην. ὡς τὸ ἀνέγκλητος. τὸ δὲ ἀνηβῶν κατὰ πρόσθειν τῆς [τῆν E.] ἀνῆ, δηλοῦσης [δηλοῦσαν E.] τὸ πάλιν. ὡς καὶ τὸ ἀνα-
 δασμός, ὁ ἐκ δευτέρου δασμός. καὶ ποιητικώτερον [ποιητικῶς E.] ἄμπαλος [ὁ ἀνίπαλος E.] ὁ ἐκ δευτέρου κλήρος. Sed verba
 ista in textum recipere nolui, quoniam in optimo MS. A. et altero B. desunt, et eam ob causam a recentioribus loco huic ad-
 suta videntur. Küst. 16. Ἀνηγμένος] Lex. Seg. p. 402. Zon. p. 222. Cf. Hesych. Ἀνειγμένος A. 17. ὡς add. A. οὐδὲ
 ὡς ἐπὶ C. Mox συνελλύθεισαν A.

1. Ἀνήειμεν] Ἀνεῖχεν A. Tum ἀνηρχόμεθα B. E. Med. correctum a Portio. Nihil ex A. enotatum. 2. Ἀνήειξεν] Immo cum
 Hesychio, Ἀνήειξεν, ἀνώρμησεν: sic enim Homerus II. ὁ. 86. et alibi. Gaisfordus referebat ad Eurip. Phoen. 333. 4. Ἀνή-
 κεν] II. β. 71. 5. Pertinet ad II. ε. 394. Cf. Apollon. Lex. p. 134. 6. 7. Versus Sophoclis Electr. 887. sq. 8. τῷ ἀνε-
 πυρετῷ om. A. 9. ἀνεκπίστῳ προσδοκίᾳ] Schol. Soph. ἀνιάτῳ ἐλπίδι. 10. Ἀνήκει. Ἀντιφῶν, ἀντὶ τοῦ ἕκει: Harpocratio
 Pal. Sed καθήκει Lex. Seg. p. 403. Ἀντιφῶν] Antiphon p. 672, 15. In Epitaph. Orat. quae Demostheni tribuitur his adhibetur
 hoc vocabulum, p. 1399, 21. et 1390, 17. eodem quo Antiphon sensu. Burn. 11. ἀνῆκα ἀντὶ τοῦ ἀναβέβηκα καὶ προσέληθα Lex.
 Seg. Ubi mox ἀνήκοντα — διαφέροντα. A. διαφέροντες. Θουκυδίδης III. 45. 13. Δημοσθένης: huius quasi formulam, τῆς
 μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμει οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντες, significari putabat H. Stephanus. 14. Τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμει
 οὐκ ἐπὶ τῷ. Supplementum huius fragmenti habes infra v. Ἐλεύσιος. Vide etiam v. Κατεσκληκός. Küst. Lexicorum consar-
 cinatores vapulant H. Stephano, qui ex his male intellectis absurda confinxerunt, Thea. Ling. Gr. I. p. 1614. A. Ipse tamen eo-
 dem loco non mediocriter errat, cum sequentia verba τῆς μὲν ἐν τῷ λ. δ. etc. Demosthenis esse statuatur, quod falsum esse satis
 apparet ex v. Ἐλεύσιος. Hemst. 16. ὄχλων A. 17. προαγωγὴν] Infra v. Ἐλεύσιος rectius legitur παραγωγὴν. Küst.
 προαγωγὴν Hemst. et Toupius MS.

niam autem Narses, Italiae dux, in omnibus rebus prudentiam cum magnificentia miscbat; et fortitudo prudentiam eius comitabatur, et ipse numini divino totus erat addictus, neque ad socordiam quicquam deflectebat, * * ipse flumen iramissit * *. Ἀνεῖχεν. Impediebat. Igitur Charietto, cum et ante vir clarus esset inuictusque haberetur, atque insignis eius audacia terrorem atque incuteret, omnes a latrocinando deterrebat. Item Ἀνεῖχε significat, admittebat. Primum quidem nepos fidem habebat, neque verba eius admittebat. Ἀνηβητηρίαν. Omnem iuventutis florem recuperare. Ἀνηβος. Impubes, qui nondum iustam aetatem attingit. ἤβη enim vigor aetatis dicitur. Et Ἀνηβῶν, repubescens. Ἀνηγμένος. Auctus. Ἀνηγον. Illi vero ad diem maxime solen-

nem, quem tunc celebrabant, singuli convenerunt. Ἀνήειμεν. Ascendebamus. Ἀνήειξεν. Cum impetu introxi. Ἀνηθρον. Genus herbae condimentis aptae. Ἀνηκεν. Dimisit. Ἀνήκεστον. Insanabile, incurabile. Quo tantum conspecto his vehementissimis ignibus torrens? Quae, debite mentem percuteris, ut qui febre laborant, porro ἄνεκτον ποτὶ id quod est spe nunquam concepta. Ἀνήκει. Apud Antiphonem est l. q. pertinet. Amipsias vero ubi Ἀνῆκα dixit, est ascendi. Thucydides Ἀνήκουσιν, ut est, desinant, neminem habent. Et Demosthenes Ἀνήκοντος, quod allicius interest. Et Ἀνηκοντες, evecuti. In dicendis quidem facultate non eo usque erant progressi, ut ea multum valerent ad multitudinem allicendam; sed austero gestire vitas et moribus in modestiam

τες, οὐκ ἐλάχιστα καὶ οὗτοι πλήθῃ περιεβάλλοντο.
Ἀνήκον δὲ τὸ πρέπον.

Ἀνηκόντιζεν. ἀνεφέρτεο.

Ἀνήκοος. Λόγων ἐλευθερίων καὶ παιδείας ἀνήκοος ἦν. οὐ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμματιστοῦ 5 φοιτῶν ἔμαθεν, ὅτι μὴ γράμματα, καὶ ταῦτα κακὰ κακῶς γράψαι.

Ἀνηκούστησεν. οὐκ εἰσῆκουσεν, παρήκουσεν. Ὁ δὲ μὴ ἀνηκουστήσαι τοῦ ὑπάτου κατατομήσας ἀφίκατο. Καὶ Ἡρόδοτος. Οἱ δὲ ἐμάχοντο, 10 ἀνηκουστήσαντες τοῖσι στρατηγοῖσιν.

Ἀνηλατος. ὁ μηδέπω δαμασθεῖς.

Ἀνηλεής. ὁ ὠμός.

Ἄν ἢ λεοντῆ μὴ ἐξικνήται, πρόσαιπτε καὶ τὴν ἀλωπεκῆν. ὁ νοῖς. ἔαν μὴ φανερωῖς ἀμνόμενος ἀν- 15 τέχης, παρουργία χρῆσαι. καὶ Ὀμηρος.

Ἦ δόλω, ἢ βίηφι. * ἢ ἀμφαδόν, ἢ κρυφθόν.

Ἀνήλιπος. ὁ ἀνυπόδητος.

Ἀνήλωται. πεφόνευται.

Ἀνημμένος. ἐξηρημένος. ἢ καίόμενος.

Ἀνήμερος. ἄγριος.

Ἀνημιωβολιαῖα. ἀντὶ τοῦ, ἕκαστον αὐτῶν ἡμῖσι ὄβολοῦ, ἄξιον ἡμιωβολίου. ἀπὸ δὲ συντάξεως ὀνόματα γίνονται· καλὸς καὶ ἀγαθός, καλοκαγαθία· θεοῖς ἐχθρός, θεαεχθρία. οὕτως ἀνημιωβόλιον, ἀνημιωβολιαῖα.

Ἀνήνασθαι. ἀπαρνήσασθαι. Ὀμηρος.

Ἰδεσθαι μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.

Καὶ Αἰλιανός. Οἱ δὲ, οὐδὲ γὰρ ἔσχον ἀνήνασθαι τὸ πρόσταγμα, ἐπ' Ἀντιγόνη τίθενται τὴν κρίσιν, ὑπὲρ τοῦ τίνα χρῆ Λοκρικὴν πόλιν πέμπειν δαμόν.

Ἀνηνέγκατο. ἐκ βάθους ἐβόησεν. Αἰλιανός περὶ Κροίσου. Ὁ δὲ ἀνηνέγκατο ἄρα στενάζας, καὶ ἐς τρεῖς ἐκάλεσε τὸν Σόλωνα.

Ἀνηνεῖκαντο. γενικῆ. ἀντὶ τοῦ ἀνεμνήσθησαν.

Ἀνήνιος. ἀνευ ἀνίας καὶ λύτης.

20 Ἀνήνοθεν. ἀνήρχετο.

1. περιεβάλλοντο] περιεβάλλοντο A. ter. Novissima sunt aliquam in brevitate contracta. 3. Ἀνήκοντιζεν] Respexit ad Homeri II. ε. 113. 4. Λόγων ἐλευθερίων καὶ παιδείας ἀνήκοος ἦν.] Haec et quae sequuntur sunt verba Procopii de Ioanne Capradoco de Bello Pers. I, 24. eademque leguntur infra v. Ἰωάννης ὁ Καππαδ. Küst. 6. καὶ ταῦτα κακὰ κακῶς legit Gaisf. esse ducta ex Aristoph. Equ. 189. 8. Glossa Homerica: v. II. ὁ. 236. 10. Ἡρόδοτος] Apud Herodotum VI, 14. legitur: καὶ ἐναυμάχον, ἀνηκουστήσαντες τοῖσι στρατηγοῖσι. 12. Ἀνηλατος] ἄκμων ἀνήλατος Suid. in Ἰωβ, ex Iob XLI, 15. ὡς περὶ ἄκμων ἀνήλατος, conf. Tourp. MS. Vide Etym. M. p. 105. Anacreontis vox, auctore Eust. in Od. ε. p. 1538. 13. Ἀνηλεής:] Vide vel Bast. in Gregor. p. 880. 14. πρόσαιπτε] πρόσαιπε B. E. τὴν ἄ. πρόσαιπον Zenob. I, 93. uberior et emendatior Diogeniano I, 83. 17. Ἦ δόλω] Hemistichia duo Homericæ sunt hic in extremo varitiis e locis compacta. Sic enim Od. ε. 406. ἢ μή τις σ' αὐτὸν κτείνει δόλω ἢ βίηφι; et mox 408. οὐτὶς με κτείνει δόλω οὐδὲ βίηφι. Od. λ'. 120. κτείνης ἢ δόλω ἢ ἀμφαδὸν ὄξει γαλκῆ. Od. ε. 330. et τ. 299. — ἢ ἀμφαδὸν ἢ κρυφθόν. Expressit, ut pleraque, Maro Aen. II, 390. dolus an virtus quis in hoste requiritur. Quod a Pindaro in Isthmiis esse mutuum observat Victorius Var. Lectt. VIII, 15. Est autem Lysandri acite dictum, teste [p. 190. E. 229. B.] Plutarcho in Apophth., et quidem hercule dignum: Ὅπου μὴ ἀμικνεῖται ἡ λεοντῆ, πρόσαιπτον εἶναι ἐκεί τὴν ἀλωπεκῆν. Schott. in Prov. p. 360. Adde Ruhnk. in Tim. p. 257. In Homericis igitur, quibus similiter Antigonum Stobaei LIV, 46. usum Gaisf. monet, καὶ supplendum post βίηφι. Ceterum ἢ δόλω ἢ βίη B. E. ἢ δόλω Zenob. 19. Ἀνήλιπος] Vide Scholiastam Theocriti IV, 56. Küst. Zon. p. 171. ἀνυπόδητος A. 20. Glossa tragica: cf. Valck. in E. Phoen. 591. Omisi quod in fine extabat κατεχρηστικῶς. „Haec vox deest in MSS.” Küst. Silet Gaisf. 1. ἢ καὶ δόμων om. Lex. Seg. p. 402. Difert Zou. p. 219. 3. Ἀνημιωβολιαῖα] Ex Schol. Aristoph. Ran. 561. Ἀνημιωβολιαῖα B. E. Schol. Errorem in hac gl. commissum notavit Iungermannus in Polluc. IX, 64. 4. ἡμίσιος] ἡμῖσι A. B. C. E. Schol. qui ἡμῖσι ὄβολοῦ ἦν, ἄξιον ἡμιωβολιαίου. Zon. p. 191. ἄξια ἡμίσεως ὄβολοῦ: et ἄξια quidem B. C. Tum ἦτοι αὐτὴ ἡμιωβόλιον om. A. C. E. Quae sequuntur, ἀπὸ δὲ συντάξεως — θεοεχθρία inculcantur in vv. Καλὸς καγαθός et θεός ἀπὸ μηχανῆς. 6. θεός Med. 8. Ὀμηρος II. ε. 93. 9. αἰδεσθαι B. C. 11. ἀνήνασθαι] ἀρνήσασθαι B. E. 13. Λοκρικὴν] λογικὴν B. E. 15. ἐκβόησεν C. 16. Ὁ δὲ ἀνηνέγκατο ἄρα στενά.] Idem fragmentum Aelliani citat Eustath. in Od. α. p. 1404. Küst. Vide Wessel. in Herodoti I, 86. 18. Ἀνηνέγκαντο] Ἀνηνεῖκαντο A. E. Med. Ἀνηνεῖκαντο B. Ἀνεῖκαντο C. qui mox ἐμνήσθησαν. Structurae exemplum desidero. 19. Ἀνήνιος] Hanc v. inter Hippocrateas recenset Galenus, et interpretatur ἄλιπος καὶ ἀβλαβής. Gaisf. 20. Ἀνήνοθεν] Glossa Homeri Od. ε. 270. vel potius II. λ'. 266.

compositis magnam auctoritatem adepti, plurimos homines ut a se attraherent. Ἀνήκον autem significat decorum. Ἀνηκόντιζεν. Sursum ferebatur. Ἀνήκοος. Ille vero liberalium artium et omnium doctrinae ignarus erat, ut qui nihil aliud litterarum scholarum frequentans didicisset, quam litteras easque minus male pingere. Ἀνηκούστησεν. Non audivit, non obtemperavit. Ille cum Consulis mandatum spernere non audeat, advenit. Et Herodotus: Illi vero imperia ducum aspernati pugnant. Ἀνήλατος. Nondum domitus. Ἀνηλεής. Crudelis. Ἄν ἢ λεοντῆ μὴ ἐξ. Si leonina pellis non sufficit, adhibe etiam vulpinam. Significatur autem utendum esse dolo, si palam resistere non possis. Et Homerus: Aut dolo aut vi; [et:] aut palam aut clam. Ἀνήλιπος. Discalceatus.

Ἀνήλωται. Interfectus est. Ἀνημμένος. Suspensus. vel accensus. Ἀνήμερος. Immitis. Ἀνημιωβολιαῖα. Quorum singula dimidio constant obolo. Compositione autem nomina existunt: vobis καλοκαγαθία ex καλὸς et ἀγαθός, et θεοεχθρία ex θεός et ἐχθρός. Ἀνήνασθαι. Recusare. Homerus: Verecundabantur quidem condicionem recusare; nec tamen ausi sunt accipere. Et Aelianus: Illi vero (neque enim quod imperatum fuerat recusare poterant) Antigono iudicium permiserunt de tributo, quod Locrensiū civitas pendere deberet. Ἀνηνέγκατο. Ex imo pectore vocem emittit. Aelianus de Croeso: Is autem ingemiscens alta voce exclamavit, Solonemque ter vocavit. Ἀνηνεῖκαντο. Recordati sunt: aptum genitivo. Ἀνήνιος. Sine dolore et tristitia. Ἀνήνοθεν. Emergebat.

Ἀνήνυτον. ἄμετρον, πολὺ. Πολίβιος· Με-
γίστης προφαινομένης δυσχρηστίας περὶ τὰς τρο-
φάς, ὅτε κατὰ τὸ μῆκος ἀνήνυτον ἔχειν τι δοκοῦσθαι
τῆς ὁδοῦ. Καί· Ἀνήνυτα τὴν ἀρετὴν μετιόντων.
δεδυστηχηκότων ὅτι μάλιστα.

Τὸν ἀνήνυτον

οἷτον ἔχουσα κακῶν.

τὸν ἀτελείωτον μόρον· ἢ Ἠλέκτρα γησί. Καί· Ἀνή-
νυτος, ἀναριθμητος, πολὺς, ἀπλήρωτος, ἄπρα-
κτος, ἀτέλεστος. Ὅπλα τε χαλκευόμενος καὶ βελῶν 10
ἀνήνυτον ἀριθμὸν κατασκευάζειν προστάτων.

Ἀνήπται. ἐξήπται.

Ἀνήρ ἀνδρὸς διαφέρει. Τὸ γὰρ Λουκουλ-
λου στρατεύμα στασιάζον ἀεὶ τοῦτο παραλαβὼν ὁ
Πομπήιος οὐδ' ὄπωπτιοῦν στασιάζοντας ἔσχεν.

Ἀνήρ δὲ φεῦγων οὐ μένει λῆρας κτύπον. πα-
ροιμία ἐπὶ τῶν ὀξέως καὶ ταχέως ὀφειλόντων ἕκα-
στα πράττειν.

Ἀνήρσαι. ποιητικῶς· ἀνερωτῆς.

Ἀνήρξειζεν. ἐπὶ τι παρῶτρυνε καὶ παρέθη- 20 ἄλλὰ περιεῖρμιμένος.

γεν. Ἐὐνάπιος· Ὁ δὲ τὰ τε φρονήματα καὶ τοὺς 207
θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζεν.

Ἀνήρετο. ἀνέλαβεν.

Ἀνήρ ἔοικε ναῦς ἱκετεύειν πέτραν. παροιμία
5 ἐπὶ τῶν ἀναισθητῶν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἐποκελ-
λούσης νεῶς.

Ἀνηρεΐψαντο. ἀνήρπασαν.

Ἀνήρηκεν. ἀντι τοῦ, ἐκποδὼν ἐποίησατο.

Ἀημοσθένης. [καὶ ἀντι τοῦ ἐφόνευσεν.]

Ἀνηρημένος. ἀναλαβὼν, ἐλόμενος, ἀπενεγ-
κάμενος. Ὁ δὲ βασιλεὺς τῶσαυτην νίκην ἀδάκρυ-
τον καὶ ἀναίμακτον ἀνηρημένος, ἐς τὰς Σάρδεις
ἰπέστρεψεν. Καὶ αὐθις· Ὁ δὲ ἀνάρσια ἀνηρημένος
ἐκδίκως.

Ἀνήρῃρησεν. ἀνεφθάρη.

Ὡς μόλις ἀνήρῃρησ', οὐδὲν ἐσμέν οἱ σαπροί·

Εὐπόλις Πόλεσιν.

Ἀνηρῆσθαι. πεφονεῦσθαι.

Ἀνήριθμος. ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ ταττόμενος,

20 ἄλλὰ περιεῖρμιμένος.

1. Ἀνήνυτον] Iamblich. Protrept. p. 81. Suid. v. Ἀλέκτρα. Tour. MS. Πολίβιος IX. 24, 4. Qui locus extat in Excerptis Va-
lesianis p. 33. 3. κατὰ τὸ] καὶ τὸ vulg. καὶ κατὰ τὸ Polyb. Mox it add. A. 5. δυστηχηκότων vulg. 6. Sophoclis Elect.
167. sq. 8. βίον] In uno MS. Paris. rectius legitur μόρον. Küst. Sic A. 9. ἀναριθμητος, πολὺς, ἀπλήρ. om. Lex. Seg. p. 402.
11. προστάτων A. 13. Gl. huc Gaisf. revocavit, cum antea locum haberet post gl. Ἀνηρῆς, secutus A. ubi in marg. scriptum,
ἀνοίκειος ἢ χοῆσις. Sumptam esse loci sententiam e Dion. Cass. fr. XXXV, 16. idem monuit. 16. Ἀνήρ δὲ φεῦγων] Vide Zo-
nobium et Diogenianum. Küst. 17. καὶ ταχέως accesserunt ex A. C. [ταχέως καὶ ὀξέως paroemiographi tres.] Delevi statim
cum A. Ἀνηρῆς. ἀνάνδρους. Ἐχρησάτο ἀνδρὶ ἀνπλακῆραι γιλιάτω. Quorum priora non agnoscit E. Versum autem oneiro-
criticum, cum lemmate λίσσις ὀνειροῦ, habent B. E. in marg. Gaisf. 19. Ἀνήρσαι] Corrupte pro ἀνέρωσαι: vide vel II. γ.
177. Mox quod ἀνερωτῆς praebeant A. B. C. E. si correxeris ἀνερωτῆς (coll. Zon. p. 221.), retrahendum id videtur ad v. Ἀνήρετο,
ubi vide var. lect.

1. Ἐὐνάπιος· Ὁ δὲ τὰ τε φρονήματα καὶ τοὺς θ.] Integer locus extat in v. Ἀναχερῆσθαι. 3. ἀνέλαβεν om. Zon. et Ho-
sychius, ἀνέλαβεν Lex. Seg. p. 402. Quod sequatur ἠρώτησεν omisi cum A. B. C. E. Lex. Seg. Vide nos in v. Ἀνήρσαι.
4. Ἀνήρ ἔοικε ναῦς ἱκ.] Non intelligo. Alibi Suidas sive Diogenianus VI, 79. habet Ναῦς ἱκετεύει πέτρας. Cf. Valck. in E.

Hipp. 304. 6. νεῶς πρὸς τὴν πέτραν] πρὸς τὴν πέτραν om. A. C. Contra B. πρὸς τὴν πέτρα, E. πρὸς τοὺς πέ. 7. Ἀνηρεΐ-
ψαντο.] Glossa Homeri II. ὅ. 234. 9. Ἀημοσθένης de Fals. Leg. p. 341, 18. Quae sequerentur, καὶ ἀντι τοῦ ἐφόνευσεν,
omisi cum A. B. C. item πεφονεῦμένος post v. Ἀνηρημένος A. (qui om. in lacuna) B. C. et Zon. p. 222. Reificienda fuisse do-
cet Phrynichus Seg. p. 27. 11. Ὁ δὲ] Integriorem locum praestat v. Ἀνάρσια, coll. v. Ἐκδίκως. 15. Cf. v. Ἐιςῃρῃ-
σεν. Sed ἀνεφθάρη tamen, quod grammatici captum (cf. Aristoph. Av. 913.) videtur superare, miror nisi permittendum
sit simpliciter ἔφθάρη. 16. Sic Porsonus Advers. p. 285. quem sequitur Bekkerus in Anecd. p. 402. Editiones ἀνηρῃρησεν οὐδέ-
νες μὲν αἱ σαπροί: ἀνηρῃρησαν A. C. Lex. Seg. οὐδὲν ἔσμεν C. 19. Ἀνήριθμος] Apud Graecos ἀνήριθμοι vel ἀνάρσιοι ele-
gantur dicuntur illi, qui tantum numerus sunt, ut Latini aiunt, et quorum nulla ratio habetur. Contra ἀριθμητοὶ vel ἐν ἀριθμῷ
εἶναι dicuntur, qui aliquo loco habentur, et quibus suā est dignitas et auctoritas. Theocritus XIV, 48. Ἄμεις δ' οὐτε λόγῳ τιπὸς
ἄξιοι οὐτ' ἀριθμητοί. Id est, nostri vero nulla habetur ratio. In notissimo oraculo, Megarensibus olim reddito (quod legi-
tur apud Suidam infra v. Ὑμεῖς δ' ὁ Ἄλεξ.), Megarenses οὐτ' ἐν λόγῳ οὐτ' ἐν ἀριθμῷ, i. e. contempti et nullius pretii homines
dicuntur. Vide etiam Anthol. VII. p. 624. Küst. Sumpta haec ex Schol. Soph. Ai. 603. Eadem Zon. p. 172.

Ἀνήνυτον. Immodicum, multum. Polybius: Cum maxima se
ostenderet difficultas in commentibus comparandis, quando ni-
mia videbatur itineris esse longitudo. Et: Frustra virtu-
tem sectantium. id est, maxime infelicium. Electrae ora-
tio: Sustinens tenorem matorum inexplicabilem. Et, Ἀνή-
νυτος, innumerabilis, multus, inexplicabilis, irritus, imperfe-
ctus. Arma fabricans et telorum immensum numerum pa-
rari iubens. Ἀνήπται. Suspensum est. Ἀνήρ
ἀνδρὸς διαφ. Vir viro praeulat. Lucullus enim exer-
citus, ante seditionem, cum accepisset Pompeius, milites
ab omni seditione prorsus abstinuerunt. Ἀνήρ δὲ
φεύγ. Vir fugiens non moratur strepitum, Ulyae: in eos di-
ctum quos negotia celeriter conficere oportet. Ἀνήρσαι.

Poetice: Interrogas. Ἀνήρξειζεν. Incitabat et acce-
bat. Ennapius: Iste vero militum animos et iras acciebat.
Ἀνήρετο. Excerpti. Ἀνήρ ἔοικε ναῦς ἱκ. Tanquam
navis scopulo supplicare videtur. Proverbium in stupidos:
per translationem ductum ab navi, quae in scopulos impig-
git. Ἀνηρεΐψαντο. Abripuerunt. Ἀνήρηκεν. De
medio sustulit. Demosthenes. Ἀνηρημένος. Qui susce-
pit, qui reportavit, adeptus. Rex cum tantam victoriam sine
calamitate et sanguine adeptus esset, Sardes rediit. Et alibi:
Et cum foeda fucinora contra fas aggressus esset. Ἀνήρ-
ῃρησεν. Periit. Enpolis Ciriatibus: Viridum ille pessum
iicit, nos mebecula peritimus. Ἀνηρῆσθαι. Caesum esse.
Ἀνήριθμος. Qui nullo loco habetur, sed contemptus facit.

Ἀνὴρ κόπριος. ὡς ἀπὸ δήμου. λέγει δὲ τὸν κοπρολόγον ἢ κηπουρόν, παρὰ τὴν κόπρον.

Ἀνῆροτον. ἀγεώργητον.

Ἀνηρώτιζεν. ἀντὶ τοῦ ἀνηράτα. Τηλεκλειδῆς.

Ἀνηρημένοι. ἐπλημένοι. Οἱ δὲ ταῖς ψυχαῖς ἀνηρημένοι καταφρόνησαν μὲν τῶν κοινῶν τῆς ἰκεσίας νόμων, παρ' οὐδὲν δὲ ἠγγήσαντο τὴν τῶν συγγενικῶν ἀφιδρυμάτων καὶ θεῶν εὐσέβειαν.

Ἀνήρησαν. ἀνεποίησαν, ἀνεκαίμισαν.

Ἀνήσει. καταλείψει.

Ἀνησις. ὁ γεγευμένος. Καὶ Ἀνησις, ἡ νῆσις παρὰ Κρατίνῳ ἐν Διονυσιαλεξάνδρῳ.

Ἰὸν γὰρ σὺ γε πρῶτος ἄκλιτος φοιτᾶς ἐπὶ δεῖπνον ἀνησις.

Ἀνηττον. τὸ ἄνησον διὰ δύο ἢ καὶ διὰ δύο τ.

Ἀνήφθη. ἐξήφθη, ἐκρεμάσθη ἢ ἀνεφλέχθη ὑπὸ πυρός.

Ἀνήχθημεν. ἀνεπλεύσαμεν.

Ἀνήψεν. ἀνεκρέμασε θεοῖς. Εὐνάπιος.

Ἀνία. λύπη. τὸ νῖ μακρόν.

Ἄιας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ λιπῶν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

Ἀνιαθεῖς. λυπηθεῖς.

Ἀνιακκᾶς. ᾠδῆς ὄνομα. ὁ Περιμανῶς καὶ Μανέρως. Εὐβουλος Καμπυλίωνι.

Ἀνιαρόν. λυπηρόν. καὶ Ἀνιαρότερον. λέγεται καὶ Ἀνιρόν.

Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος οὕτως ἐκαλεῖτο. Οἱ γὰρ Καρχηδόνιοι στρατηγὸν ἀπέφηναν Ἀσδροῦβαν, τὸν τοῦ Βάρκα κηδεστήν. ὁ δὲ Ἀννίβαν, τὸν οὐ πολὺ ἕστερον αἰοίδιμον ἐπὶ στρατηγίαις, παῖδά τε 15 ὄντα τοῦ Βάρκα καὶ τῆς γυναικὸς οἱ γινόμενον ἀδελφόν, ἔχων ἐν Ἰβηρίᾳ νέον ὄντα καὶ φιλοπόλεμον καὶ ἀρέσκοντα τῷ στρατῷ, ὑποστράτηγον ἀπέφηνε· καὶ τῆς τε Ἰβηρίας τὰ πολλὰ προσηγάγετο, πιθανὸς ὢν

1. Ἀνὴρ κόπριος] Aristoph. Equ. 906. (895.) νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ' εἶπεν ἄνηρ Κοπρεῖος. Cuius dicti facietam ambiguitatem cum Böckhii Corp. Inscr. I. p. 216. aperuerit, satis habeo duos Comicorum locos ad interpretationem idoneos subieci. Eccles. 340. ἐπιχεῖ κρούων ὁ Κοπρεῖος. Vesp. 1223. — ἐγὼ τῷ κοπρολόγῳ. Disseruit istud conviciorum genus Salmasius in Tertull. de Pallio p. 332. sqq. Ceterum haec in gl. Κόπριος ἄνηρ transierant. 2. κηπουρόν] L. κοπρωρόν, sicut custodem, κοπρωρόν. Retnes. Vulg. defendit Schol. Aristoph. κηπουρόν Med. κηπουρός Suid. altero loco et Schol. 3. Ἀνήροτον] Lex. Seg. p. 402. Glossa Homericā. 4. Ἀνηρώτιζεν] Lex. Seg. p. 403. Zon. p. 222. 6. ἐπλημένοι] Sic recte in 2 MSS. Paris. exaratum est. Priores vero editi. [et B. E.] habent ἐπληρημένοι. Küst. 6. Οἱ δὲ ταῖς ψυχαῖς ἀνηρη.] Haec Polybio tribuunt Fulv. Ursinus et Casaubonus: sed sunt verba Diodori in Excerpt. Legg. c. 29. [T. II. p. 628.] ut optime observavit Iac. Gronovius. Küst. 9. καὶ ante θεῶν Küst. supplevit. 10. Ἀνήρησαν] Lex. Seg. p. 402. Glossa suspecta. 11. Ἀνήσει] Hesychius: Ἀνήσει. ἀναπέσει, ἀγῆσει, qui disertus respicit Il. β. 276. similiterque Schol. Platon. p. 329. Sed καταλείψει non habeo quomodo tunc: quapropter καταλήψει cum Med. praestet, in promptu positum emendare καταλήξει. 12. γεγευμένος A. B. Καὶ ἀνησις, ὁ νῆσις ἵαν παρὰ Κρατίνῳ ἐν Διον.] Hanc notam ex Athenaeo descripsit Suidas; eiusque vestigia hodie adhuc supersunt in Excerptis ex libro II. p. 47. Küst. sive apud Eust. in Il. v. p. 947. ὁ νῆσις ἵαν] ἡ νῆσις A. Lex. Seg. p. 402. (eodem respiciens p. 453. extr. cum Hesychio v. Ἀνησις) ἡ νῆσις ἵαν E. Med. ἵαν om. B. ἡ νῆσις· ἀνήσις C. ἀνήσις ὁ νῆσις Athenaeus, eumque secuti Portus et Küsterns. Dabitatio nondum ad liquidum perducta; quamquam ἡ nihil nisi compenditum v. ἵαν sive ἵαν (Eustathius ex τοῦ νῆσις, id est ἀντὶ τοῦ) videtur recondere. 14. Ἰὸν γὰρ σὺ πρῶτος ἐκλ.] Athenaeus Οὐ γὰρ τοι σὺ γε πρῶτος, omisso ἄκλιτος: Ἰὸν γὰρ σὺ γε πρῶτος ἄκλιτος A. C. Lex. Seg. ποι γὰρ σὺ γε πρῶτος Jacobs. Append. ad Porsoni Adv. p. 302. Equidem concilicbam: οὐ γὰρ τοι σὺ γε πρῶ τὸδ' ἄκλιτος φοιτῆς ε. δ. ἄ. 16. Ἀνηττον] Lex. Seg. p. 403. Delevit h. gl. Küsterns. Attulit Gaisf. H. Steph. Ind. Thesauri p. 447. Theophrast. Hist. Plant. I. 21, 2. ἄνησον, κορίαννον, ἄνισον, ubi ἄνησον codex Urbinas; ibid. IX, 7, 3. λωτὸς ἄνητος, ubi Idem Urb. ἄνητος; Schol. Nicandri Ther. 650. διὰ δύο ἢ Ἀνιτικῶς, ἵαν ἄνησου, et addita var. lect. in Herodoti IV, 71. Ceterum Ἀνιτικῶς τὸ ἄνισον Med. Scribatur vero ἄνιτικῶς. 17.

1. Ἀνήχθημεν] Lex. Seg. p. 402.

2. τοῖς ante θεοῖς om. A. B. C. Lex. Seg. p. 402. Εὐνάπιος fr. 59. sive Nieb. p. 106. 4. Verus Sophoclis Alac. 972, 73. 6. Ἀνιαθεῖς] Lex. Seg. p. 405. 7. Ἀνιακκᾶς] De hoc vocabulo nihil me legisse memini. Quae vero sequuntur, ᾠδῆς ὄνομα ὁ Περιμανῶς κτλ. ab voce Ἀνιακκᾶς aliena sunt, quae suo loco repetuntur infra vv. Περιμανῶς et Μανέρως. Küst. Nihil nisi caput glossae Lex. Seg. p. 405. Ἀνιακκᾶς B. E. pr. ὡς Περιμ. Hemsterhusius. Immo: Ἀν. II. καὶ Μανέρως. ὀνόματα ᾠδῆς. 9. Ἀνιαρότερον Gaisf. tacite, nam Edd. Ἀνιαρότερον. Vide Dracon. p. 79. unde Regulae de Proso. 108. sunt refugendae. 10. V. Etym. M. p. 110. coll. Schol. Nicandri Ther. 8. 11. οὕτως ἐκαλεῖτο suspecta habeo. Οἱ γὰρ Καρχηδόνιοι et quae sequuntur usque ad IIIa, τῷ μειρακλίῳ χρώμενος, leguntur apud Appianum in Iberica c. 6. 15. γινόμενον] γινόμενον dedi cum A. et Appiano. 18. προσηγάγετο] Lege cum Appiano πειθοῖ προσηγάγετο.

Ἀνὴρ κόπριος. Vir Coprius, quasi a pago profectus, intelligit tamen hominem stercoreum vel hortulanum: ab eo factus est κόπρος. Ἀνῆροτον. Incultum. Ἀνηρώτιζεν. Interrogabat. Teleclides. Ἀνηρημένοι. Elati. In quo sensu elati communia supplicum iura contempserunt, et nihil fecerunt pietatem erga simulacra et Deos cognatos. Ἀνήρησαν. Refecerunt, renovarunt. Ἀνήσει. Dimittet. Ἀνησις. Qui cibum gustavit. Apud Cratium vero in Dionysialexandro Ἀνησις dicitur qui valde letissimus est. Non enim tu quidem hoc mane invocatus ad coenam accedis famelicus. Ἀνηττον. Sic duplicibus litteris scribendum: anisum. Ἀνήφθη. Aligatus est, vel superatus, vel, ab igne accensus est. Ἀνήχθημεν. In Suidae Lex. Vol. I.

altum evecti sumus. Ἀνήψεν. Dis suspendit. Euna- pius. Ἀνία. Dolor: νῖ productio. Ἄιας enim tis non am- plius rivit: sed mihi relicta doloribus et lamentis interit. Ἀνιαθεῖς. Dolor affectus. Ἀνιακκᾶς, Περιμανῶς et Μανέρως, cantillanae nomina. Eubulus Camphitane. Ἀνια- ρόν. Molestum. Et Ἀνιαρότερον, molestius. Dicitur etiam Ἀνιρόν. Ἀννίβας. Hannibal Carthaginiensis, nam ita vocabatur. Carthaginienses imperatorem creatum Hasdruba- lem, Barcae generum. Ille vero Hannibalem, qui paulo post imperator clarissimus evasit, Barcae filium et uxoris suae fra- trem, quem in Hispania secum habebat, adolescentem admodum et bellicum exercitumque carum, legatum suum creavit, ma- gnanimque Iberiae partem oratione ad se traduxit, quod eliquen-

δμιλῆσαι, ἔς τε τὰ βίας δεόμενα τῷ μαιρακίῳ χρώ-
ματος.

Φύσει δὲ φιλοπόλεμος ἦν ὁ Ἀννίβας, καὶ οὐ-
ποτε ἀργίαν ἔφευγεν. Ὑστερον δὲ ἐπὶ τρυφῆς ἦν οὐ
συνήθους, ἐρωμένῃν τε εἶχεν ἄγριος ἀνήρ, καὶ εὐ- 5
θὺς αὐτῷ κατ' ὀλίγον ἐτρέπετο πάντα.

Φησὶ δὲ Πολύβιος ὡς Ἀννίβας νέος μὲν ἦν, πλή-
ρης δὲ πολεμικῆς ὀρυῆς, ἐπιτυχῆς δὲ ἐν ταῖς ἐπι-
βολαῖς, πάλαι δὲ παρωρημημένος πρὸς τὴν κατὰ
τῶν Ῥωμαίων ἐχθρῶν.

Ὅτι Ἀννίβας τῷ Καρχηδονίων στρατηγῷ ἐδηλώθη
παρὰ Ἀμμωνος, ὡς ἀποθανὼν γῆ καλυφθήσεται Λι-
βύσση· καὶ ὁ μὲν ἤλπισεν ἀρχὴν τῶν Ῥωμαίων κα-
θαιρήσκειν καὶ ἐν Λιβύῃ τελευτήσκειν. Φλαμινίου
δὲ τοῦ Ῥωμαίων στρατηγοῦ σπονδὴν ποιουμένου 15
λαβεῖν αὐτὸν ζῶντα, ἀφίκετο παρὰ Προυσίαν ἰκέ-
της, καὶ ἀπωσθεὶς ἀπ' αὐτοῦ ἀνεπήδα τε ἐπὶ τὸν
ἵππον καὶ γυμνωθέντος τοῦ ξίφους τιτρώσκεται τὸν
δάκτυλον. προελθόντι δὲ οὐ στάδια πολλὰ πυρετός
ἀπὸ τοῦ τραύματος καὶ ἡ τελευτῆ τοῦ βίου συνέβη. 20
τὸ δὲ χωρίον, ἔνθα συνέβη ἀποθανεῖν, ἐκάλουσιν οἱ
Νικομηδεῖς Λίβυσσαν. Καὶ Ἀθηναῖοις δὲ μάντευμα

ἦλθεν ἐκ Δωδώνης, Σικελίαν οἰκίσειν. καὶ οὐ πόρρω
τῆσδε λόφος ἐστὶν ἡ Σικελία οὐ μέγας. οἱ δὲ οὐ συμ-
φρονήσαντες τὸ εἰρημένον, ἔς τε ὑπερορίους στρα-
τιάς προέχθησαν καὶ ἐς τὸν Συρακουσίων πόλεμον.

Ὅτι θανααστόν ἐστι καὶ μέγιστον σημεῖον γεγο-
νέναι τῇ φύσει τὸν ἄνδρα τοῦτον ἡγεμονικὸν καὶ
πολύ τι διαφέροντα τῶν ἄλλων πρὸς τὸν πραγματι-
κὸν τρόπον. 15 γὰρ ἔτη μείνας ἐν τοῖς ἀπαθροῖς,
πλείστα τε ἐθνη καὶ βάρβαρα διεξελθὼν καὶ πλεί-
στοις ἀνδράσιν ἄλλοφύλοις χρησάμενος συνεργοῖς
πρὸς ἀπληπισμένας καὶ παρὰδόξους ἐπιβολάς,
ὑπ' οὐδενὸς ἐκουσίως ἐγκατελείφθη τῶν ἀπαξ αὐτῷ
κοινωνησάντων καὶ δόντων ἑαυτοῦς εἰς χεῖρας. Ὅπερ
καὶ τανῦν ἐμπολιτεύεται.

Ὅτι τὸ μέγεθος τῆς τοῦ Ἀννίβου νίκης τῆς πρὸς
Ῥωμαίους καὶ τῆς τῶν ἐναντίων συμφορᾶς ὑπ' ὅψιν καὶ
ἀγαγεῖν τοῖς Καρχηδονίοις μηχανώμενος, τρεῖς με-
δίμνους Ἀττικοὺς πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων εἰς τὴν
Λιβύην ἀπέπεμψεν, οὓς ἄρα τοὺς ἵππικούς καὶ
20 βουλευτικὸς ἄνδρας σκυλεύσας ἀνήρητο.

Ὅτι ἄνδρες τινὲς Καρχηδονίων, ἐπὶ κατασκοπῇ
τῶν ἐναντίων σταλέντες ὑπὸ Ἀννίβου, τοῖς Ῥωμαίοις

8. φύσει δὲ] Locus ex Appiani verbis consarcinatus. Quorum φύσει — ἀργίαν ἔφευγεν leguntur VII, 17. ὕστερον — πάντα ibid. 49. Gaief. 5. ἄγριος ἀνήρ] Desideratur articulus. 7. Πολύβιος III, 15, 6. Ante h. v. delevit Gaief. καὶ cum A. 8. βου-
λαῖς] ἐπιβολαῖς A. cum Polybio. 10. τῷ Ῥωμαίων A. τῶν οὐν. Polyb. 11. Ὅτι Ἀννίβας et quae sequuntur usque ad
illa, ἔς τὸν Συρακουσίων πόλεμον, deprompta sunt e Pausaniae I. VIII, 11, 6. 17. ὑπ' αὐτοῦ vulg. edd. involta A. B.
E. Med. 19. προελθόντα E. Pausanias: προελθόντι δὲ οἱ στάδια οὐ πολλὰ πυρετός τε ἀπὸ τοῦ τραύματος καὶ ἡ τελευτῆ τρι-
τάτῳ συνέβη.
1. καὶ οὐ πόρρω τῆσδε λόφος ἐστὶν ἡ Σικ.] Apud Pausaniam rectius legitur, ἡ δὲ οὐ πόρρω τῆς πόλεως ἡ Σικελία. λόφος ἐστὶν οὐ μέ-
γας. L. e. ἀπὸ αὐτῆς προεφ. κέρως (Athens) tumulus. ἐπίγειος, qui Sicilia vocabatur. Fallitur igitur Portus, qui in vetustiore
sua tumulum huic ex Attica in Bithyniam transfert, et Libya vicinam facit; quem errorem notavit etiam Kuhnus in Pausa-
niam. Kist. Cf. v. Σικελίαν. 3. στρατηγῶν ἐργάσθων E. προέχθησαν in. s. Lege vero στρατίας. 5. Ὅτι θανα-
αστόν ἐστι καὶ μέγ.] Haec et quae sequuntur usque ad verba illa δόντων ἑαυτοῦς εἰς χεῖρας, descripta esse ex Polybii libro de-
perditis, patet ex his quae leguntur in excerptis ex Polybio, ab Valerio editis, p. 121. Kist. Vide Schweigh. ad XCV, 9, 5.
7. πρὸς] καὶ πρὸς E. 13. Ὅπερ καὶ τανῦν ἐμπολιτεύεται] Horum verborum qui sensus sit, exquirat Schweighauser. Equi-
dem titulum quempiam Excerptorum in opere Constantini vasto significari putabam: velut, si ledere iuvat, Z. πρὸς γυμνωθῆναι
ἀποσκοπιμάτων. Meiore tamen hoc quasi frustum observationis, qua ius annulorum fusius explicatum sit, ad novissima illa
σκυλεύσας ἀνήρητο suspicabatur esse restituendum. 15. Ὅτι τὸ μέγεθος] Unde haec descripta nondum explorata esse. (Vide
Hemsterhus. in Lucian. Dial. M. XII, 2. Gaief. Intellexit Maius in Collect. Vat. T. II, p. 544. Florilegio Vaticano non haec
Dionis Cassii fuisse narrationem. 17. μηχανώμενος] βουλόμενος E. pr. 18. πλείστα] καὶ μὴ (sic) A. qui sic ἀποσκοπῶν.
19. ἄς ἄρα A. 21. Ὅτι ἄνδρες] Confer Polybium VIII, 16, 6. ἐπὶ σκοπῇ B. E. 22. Ῥωμαίων A. B. E. in hoc.

cia apud homines valebat, partim hoc adolescente ad ea quae vim
postulabant usus. — Hannibal autem natura bellicosus erat, ne-
que otium unquam ferebat. Postea vero deliciis, quibus nondum
assuescet, indulgere coepit, et amicam ascivit duro vir ingenio;
neque diu fuit eum res eius in potas omnes paulatim ruerant. —
Polybius tradit Hannibalem adolescentem adhuc bellatū fuisse
supbiae, et in consiliis ad exitum perdacendū felicem;
et unum conciliū ad inimicitias contra Romanos suscepit.
— Hannibal Carthaginiensium imperatori ab Ammone
praedictum est, fore ut mortuus humo Libyaegeretur.
Quamobrem ille quidem sperabat, et Romanorum imperium ever-
surum esse in Libya se decessurum esse. Sed Flaminius Romano-
rum imperator cum vivum eum capere studeret, ille supplex ad
Prusiam confugit: a quo relicto equum conscendit, et ense tra-
dato vulnus in digitū accepit. Hinc autem, posteaquam stadia
haec multa progressus erat, febris ex vulnere, tandem etiam mors
consecuta est. illum vero locum, in quo decesserat, Nicomedien-

ses Libyaem vocabant. Athenienses etiam oraculum Dodonaeum
iusserat in Siciliam colonos deducere, atque prope urbem exiguum
erat terrae tumulus, qui Sicilia vocabatur. Illi cum oraculi
mentem non essent assecuti, longinquis expeditionibus susceptis
bellum Syracusanis intulerunt. Mirabilis quodam et ad impe-
randum nato non virum fuisse ingenio, et in gerendis rebus
multum utilis praestitisse, illud argumento maximo est, quod cum
XVII. annos in castris et acie versatus esset, plurimasque gen-
tes easque barbaras peragrasset, et multis auxiliis peregrinis
usus esset ad res arduas et prope desperatas, ab nemine vitro
proditus est eorum, qui semel eius partibus accesserant ipsius-
que fidei se permisserant. — Idem Hannibal cum suae de Roma-
nis victoriae et cladis hostibus illatae magnitudinem Carthaginien-
sibus ob oculos ponere vellet, tres Atticos medianos aureis an-
nullis plenos in Libya misit, quos equestri et senatori viri-
nis viris a se spoliatis detraxerat. — Quidam Carthaginienses
ad hostium scopas explorandas ab Hannibale missi in Libya

περιπίπτουσιν. οὐς ἀχθέντας ἄς αὐτὸν ὁ Πόπλιος κακὴν μὲν αὐδὲν εἰργάσατο, περινοστήσαι δὲ κελεύει τὸ στρατόπεδον, καὶ δεῖπνον ἐλομένους ἀποχωρεῖν αἰῶνως, ἀπαγγελοῦντας Ἀντίβαν ἐὰν περὶ τὴν στρατιὰν ὡς ἔχει Ῥωμαίοις.

Ἀνιγρός. ὁ φαῦλος λέγεται. καὶ Ἀνιγρόν, τὸ ἀνιαρόν.

Ἀνιδιτί. καὶ ἀνιδρωτί. χωρὶς ἰδρωτός. Οὐ γὰρ ἀνιδρωτὶ καὶ ἀπεριμερίμνως τὰς παρυστήσαντο καὶ πολιάματα. Καὶ αὐθις. Ἀνιδρωτὶ πρὸς τὸ ἄρισταν οὐκ ἤρχοντο αἱ τοῦ Κύρου στρατιῶται, διὰ τὸ ἡδέως ἐσθίειν καὶ ὑγμῖναι. καὶ ἄλλα πλείστα.

Ἀνιδρωτοί. ἀστήρικτοι. * Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος, ἀνὶ τοῦ, ἀνεξίλαστοι.

Ἀνιμένη κόλπων. ἀνέλικουσα καὶ ἀναχλωσα τὸν πέπλον, ἀπαγυμνοῦσα τὸ κατὰ τοὺς ματοὺς κόλπωμα, καί,

Ἄγας ἀνιμένους.

Ἀνιέντα. ἐνδόντα.

Ἀνιέρειος. ᾧ ἱερεῖα μὴ θύεται. Καὶ Ἀνιέρως, ὁ ἱερῶν μὴ μετέχων.

Ἀνιερῶσαντες. ἀναθέντες.

Ἀνίει. ἤφιει, ἐνδίδου, ἐχαννοῦτο. Οὐδὲν τι πλεον ἄνιει ὁ νεανίας. Καὶ αὐθις. Ὁ δὲ οὐκ ἄνιει τοῦ δρόμου. καὶ ἀντι τοῦ ἔληγεν. Ὁ δὲ ἰκτεαῦον ὑπερ πάντων οὐκέτι ἄνιει. Καὶ αὐθις. Ὁ δὲ ζητῶν οὐκ ἄνιει, καὶ λαμβάνων οὐκ ἐνεπιμπλατο. Καὶ αὐθις. Οἱ δὲ τὸ πολὺ τῆς τόλμης παρελύθησαν. οὐ μὴν ἀνίσαν γε, ἀλλὰ παρακελευόμενοι σφίσι αὐτοῖς πάσῃ δυνάμει προσέκειντο τῇ πολιορκίᾳ. Καὶ αὐθις. Μῆτε νύκτωρ μῆτε μεθ' ἡμέραν ἔτι ἀνιέντι τοῦ πλοῦ.

Ἀνιείς. ἀφίεις, ἢ παρορμῶν.

Ἀνιηθέντα. λυπηθέντα.

Ἀνιηρόστερος. λυπηρότερος.

Ἀνίησι. καταλιμπάνει.

1. εἰς αὐτὸν vulg. 6. Ἀνιγρός. Ὁ φαῦλος; Hesychius vocem istam per δυσῶδες etiam exponit: cuius notae illustrandae gratia obiter monere, fuisse in Peloponneso fluvium quendam foedi et tetri odoris, Ἀνιγρόν vocatum, ut testatur Pausanias V, 5. Ὁ δὲ Ἀνιγρός οὗτος ἐξ Ἀχαδικῶν μὲν κλίσεων ὄρους Ἀπιδίου, παρέχεται δὲ εὐδὴς ἀπὸ τῶν πηγῶν ἕδωρ οὐκ εὐώδες ἀλλὰ καὶ δυσόσμον δεινῶς. Hic locus interpretationem Hesychii confirmat, eamque veram esse probat, sive a fluvio hoc omnia graviter olentia appellata fuerint Ἀνιγρᾶ, sive, quod potius crediderim, a foedo odore nomen fluvio huic iudicium fuerit. Küst. Vox restituenda Anonymo de Ulyssis erroribus c. 10. p. 58. ἐνύγρον φλογός. Anthol. 412. Tourp. MS. 8. Ἀνιδιτί; Schol. Platon. p. 45t. Ἀνιδιτί, ἀνιδρωτὶ, εἰς ἐν τῷ Διογενισμῶ. Ὁ δὲ γὰρ Verba sunt Theophyl. Simocatt. Ἰστορ. προσβ. p. 47. Fragmentum subiectum in compendium redegit Suidas ex Xenoph. Cyr. II, 29. Unde addit, καὶ ἄλλα πλείστα, et quae ibi plura leguntur. Ahrsach. Horum quidem error manifestus. Sed in Xenophonaeis, quorum sola sententia leviter est adumbrata, turbatum

aliquid fuisse satis arguit A. praebens ἀνιδρωτὶ καί, omisissis πρὸς — ἤρχοντο cum lacuna et nota in marg. ἐν τῷ ἀνιτί: ubi voluit gl. Ἀνοητί. Quamobrem isti testimonio nondum sua fides constare videtur. 13. Ἀνιδρωτοί] Duae gl. coalescerunt, ut patet a Lex. Seg. p. 405. ubi prave [sed cum Harp. Pal.] editum ἀνιδρωτο — ἀνεξίλαστο. Prioris significationis exemplum ex Dionys. Halic. p. 6 sive l. 15. p. 41, 14. citavit Tourpian. Vide notata ad Hesychium in Ἀδούρον. Gaisf. Nimirum excidit (καί) ἀνιδρωτοί: quod cum librarius fugisset, etiam ἀνεξίλαστος depravari coepit est. Vide Harpocrationem. Δημοσθένης l. Aristogit. p. 786, 10. 15. Ἀνιμένη κόλπων] Glossa (de qua copiose Hesychius; cf. Lex. Seg. p. 405.) ll. γ. 60. 16. ματοὺς B. C. E. adversante Zon. p. 222. 18. Dictum Hom. Od. β. 800. Sed in novissimis (vide vel Apollonii Lex. p. 183.) im-

mutata est oratio, cum diversus ille significatus fuerit indicandus.

1. Lex. Seg. p. 405. ubi partim etiam gl. seqq. ἐνδόντα] ἀνιέντα E. 2. Ἀνιέρειος] Vox incomperta. 5. ἀφίει] ἤφιει A. om. Med. 7. καὶ δεύοντα post δρόμου. 9. καὶ λαμβάνων οὐκ ἐνεπιμπλατο om. A. Inserit h. l. C. καὶ αὐθις. Ὁ δὲ καταλιμπάνων πλεον ἤπερ δευσιθεῖς ὁμοῦς οὐκ ἄνιει. 10. παρελύθησαν] Vox est suspecta et a sensu huius loci aliena. Küst. Leg. παρελύθησαν. Vid. ad v. Ἀλογία. Tourp. l. p. 29. Sic dicitur Portus. παρελύθησαν C. Vide annot. in Dionis Cass. fr.

Palaeoc. 402. 14. ἀνιέντι] ἐπανιέντι A. B. Med. Gaisf. ἀνιέντι E. Unde fecimus ἐτι ἀνιέντι. Nam ἐπανιέντι opinor aut eo quem Suidas v. Ἐπανιέντιαι promittit significatu ferendum aut quae Theophrastus est usus ap. Theon. Progymn. p. 154. τοῖς δὲ τετελευτηκόσι διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐπιών ἐπανιέντι τοὺς φθόνους. 15. Ἀνιείς] Lex. Seg. p. 405. Etym. Gud. p. 58. 16. Ἀνιηθέντα] Glossa Hom. ll. β. 291. 17. Ἀνιηρόστερος] De h. v. et de comparativis in ἱστορ. cf. Schol. Hom. Od. β. 190. Burn.

18. Glossa Homerica.

inciderunt: quos ad se deductos Publius nullo malo affectis, sed eos castra circumire iussit, et coenatos dimisit incolumes, Hannibali renunciaturus, quis esset exercitus Romani status, Ἀνιγρός. Malus. Et Ἀνιγρόν, molestum. Ἀνιδιτί et Ἀνιδρωτί. Sine sudore. Haud enim sine sudore et molestia haec oppida in suam potestatem redegerunt. Et alibi: Cui miles ad prandium sine sudore non accedebant, ut et cum voluptate ederent et valetudini suae consulere. Extant alii permulti loci. Ἀνιδρωτοί. Non firmati. [Et Ἀνιδρωτοί] apud Demosthenem in Aristogitonem, ubi significat implacabilem. Ἀνιμένη κόλπων. Peplum subducens et laxans, nudans circum ubera sinum. At illud Ἄγας ἀνιμένους, eos notat qui capras excoriant. Ἀνιέντα. Remittentem. Ἀνι-

ρείος. Cui nullae victimae immolantur. Et Ἀνιέρως, nullo- rum sacrarum particeps. Ἀνιερῶσαντες. Qui consecra- runt. Ἀνίει. Cessabat, remittebat, remissor sedebat. Ἀδολογῶσα nihil progreus remittebat. Et alibi: Ille vero de curis nihil remittebat, ubi accipitur pro cessabat. Alibi: Ille vero pro omnibus suppliciter orare non destitit. Et rursus: Ille vero quiescere non cessabat, et accipiens non respice- tur. Alio loco: Illi vero de audacia sua multum remiserunt: non tamen ad incepto destiterunt, sed inter mutuas adhor- tationes totis viribus in obsidionem incubuerunt. Et alibi: Neque noctu neque interdum tam navigationem intermittenti. Ἀνιείς. Dimittens, vel incitans. Ἀνιηθέντα. Affectum dolens. Ἀνιηρόστερος. Molestior, Ἀνίησι. Dimittit.

Ἀννίκερις, Κυρηναῖος, φιλόσοφος, ὃς Ἐπι-
κούρειος ἐγένετο, καίτοι ὢν Παραβάτου γνῶριμος,
τοῦ Ἀριστίππου ἀκηκότος: ἦν δὲ τῷ Ἀννικέριδι
καὶ ἀδελφὸς Νικοτέλης ὄνομα, φιλόσοφος, μαθη-
τῆς δὲ αὐτοῦ ἐπιφανῆς Ποσειδώνιος. Ἐκ τούτου
210 αἴρεσις ἢ καλλομένη Ἀννικέριος. ἦν δὲ ἐπὶ Ἀλε-
ξάνδρου.

Ἄνιθι. ἀνελθε.

Ἀνιλλομένη. καθυποκρινομένη. κυρίως δὲ
ἀνίλλεσθαι, τὸ ἀπαξιῶν.

[Ἀνιλυσπῶ. ἀνέβαινες.]

Ἀνιμάσθαι. ἀντλεῖν, ἀρύεσθαι, ἀναφέρειν.
Καὶ Ἀνιμάμενος, ἀντλῶν, ἀνέλκων. ἰμωνιά γὰρ τὸ
ἀντλητήριον, ἀπὸ τοῦ ἰμάς. Καὶ ἰμητόν, τὸ ἀν-
τλητόν. Καὶ Ἀνιμῆσθαι διὰ τοῦ ἦ.

Ἀνίμων τοῖς δόρασιν. ἀντὶ τοῦ ἀνείλκων.

Ἀνιόμενος. λυπούμενος.

Ἀνιππασία καὶ διππασία. τῶν ἵππων ἄμι-
λα. ὡς περ δὴ διωμοσία καὶ ἀντωμοσία τὸ αὐτὸ
ἄμφω δηλοῖ.

Ἀνιωχμός. ἢ μάχη.

Ἄνιππος. ἵππων ἐστερημένος. Ἀριστοφάνης
Νεφέλαις·

Ἄλλ' οὐ περιόψεται μ' ὁ θεῖος Μεγακλῆς
ἄνιππον.

Ἄνιπτοις ποσίν. ἀντὶ τοῦ ἀνετοίμοις καὶ
χωρὶς τινος παρασκευῆς. παροιμία. Ἄνιπτοις πο-
σίν ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ τέγος. ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπὶ
τινα ἔργα καὶ πράξεις ἀφικνουμένων. Καὶ Ὀμηρος·
Ἄνιπτόποδες, χαμαιῶναι.

10 [Ἀνίησιν. ἐνδίδωσιν.]

Ἄνισον. τὸ μὴ ὂν ἴσον. σημαίνει δὲ καὶ εἶδος
βοτάνης. Καὶ Ἄνισοφύες, ἀνόμοιον. Ἰστέον ὡς
ἔνια τῶν ἐναντίων στερήσει θατέρου λέγεται· οἷον
ἄνισον, ἐναντίον μὲν ἐστὶ τῷ ἴσῳ, στερητικὸν δὲ

15 ὄνομα. οὐ γὰρ οἰκείαν τινὰ φύσιν σημαίνει, ὡς περ
τὸ κακὸν τὸ ἐναντίον τῷ ἀγαθῷ ὂν, ἀλλὰ σημαίνει
ἀπόφασιν τοῦ ἐναντίου ἐν τῷ πεφουκῷ δέχεσθαι
ἀμφοτέρω. τὸ γὰρ ἄνισον οὐκ ἴσον ἐστὶν ἐν τοῖς πο-
σοῖς, ἃ πέφυκε δέχεσθαι καὶ ἰσότητα. ὁμοίως καὶ

20 τὸ ἀνόμοιον οὐκ ὁμοίον ἐν τοῖς ὁμοιότητος δακτι-
κοῖς. τοιοῦτον δ' ἢ στερησις· ἀπόφασις γὰρ ἔστιν

1. Ἀννίκερις] De hoc Anniceride vide quae conguessit Menagius in Laert. II, 86. Küst. 2. Παραβάτου] Huius Parabatæ me-
mini Laertius II, 86. Küst. 9. Ἀνιλλομένη] Lex. Seg. p. 405. Cf. v. Ἀνίλλεσθαι. 11. Ἀνιλυσπῶ] Scribe ἀνιλυ-
σπῶ, ut supra. Küst. Ἀνιλύσπῶ A. in marg. 12. Ἀνιμάσθαι — ἀρύεσθαι Lex. Seg. p. 405. 13. ἰμωνιά] Rectius ἰμο-
νιά. Mouit H. Stephanus, probante Piersono in Moerlin p. 195. Gaisf. Ista quidem vetus scribendi ratio: v. Küst. in v. ἰμο-
νιά. 16. Ἀνίμων] Vide v. Ἀνείμων. 18. Ἀνιππασία καὶ διππ.] Portus recte monuit legendum esse ἀνιππασία.
Vide Hesychium v. Ἀνιππασίων. Küst. Qui tacite id reposuit in v. διππασίῳ, quem in locum tota haec observatio migravit;
ἀνιππασία tamen Etym. M. p. 274. f. ubi par doctrina tam sententia quam nominibus. Eadem olim recoquebantur in v. Ἀνω-
μοσία. Ceterum gl. A. collocavit post Ἀνιππος. ἢ ante τῶν om. A. B. τῶν ἵππων] Lege τῶν ἵππων, ut apud Hesy-
chium. Küst. 19. ὡς περ δὴ διωμοσία... δηλοῖ A. unde hoc pro δηλοῦσιν Gaisf., ipse δὲ acciperi. Mox sequebatur gl.
περπεραμ inferta, Ἀνω σε (Ἀνωσῶ A.). αἰτιατικῇ, quam Küst. recte exprunxit. Gaisf. posuit post Ἀνιόμενος. 21. Ἀνω-
χμός] Duae voces hic in unam conflatae sunt. Scribendum enim est, Ἀνωχμόν, ut habet Hesychius; idque interpretandum,
κατὰ τὴν μάχην. Homerus II, 3. 89. ἦλθον ἄν' ἰωχμόν. Ubi brevis Scholiasta: Ἀνωχμόν, κατὰ τὸν θόρυβον, ὃ ἔστι τῆν διω-
ξιν. Küst. Defecta glossa, si recte conlucio.
2. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις v. 124. 5. ἀνετοίμοις] ἐτοίμοις καὶ χ. τ. παρασκευῆς Lex. Seg. p. 405. 6. παροιμία] καὶ παροιμία
B. καὶ παροιμία καὶ ἀνιπτοῖς χερσὶν ἀπτόμενος, καὶ ἀνιπτοῖς ποσίν E. Lucianus Rhet. Praec. 14. ἀνιπτοῖς ποσίν (ἢ παροιμία
φρασίν) ἐμβαίνει. Conf. id. in Demonact. 4. Syrianus in Hermogenem p. 16. οἷον ἀμαθῶν τοῦ ἀπὸ τῆς κωπῆς ἀνιπτοῖς τὸ τοῦ
λόγου χερσὶν ἐπὶ τὸ βῆμα πηδῆσαντος. Fons proverbi est Homer. II, 3. 266. Gaisf. παροιμία sequentibus ἐπὶ τῶν... ἀφ-
κνουμένων esse iungendum docet Schol. Luciani Pseudolog. 4. Vulg. tamen tunc Zenob. I, 95. et Arsenius p. 58. 8. Ὀμη-
ρος] II, π'. 235. 10. Ἀνίησιν] Ἀνίησιν B. E. Lex. Seg. p. 405. Glossa recens inveciā. 12. Ἀνισοφύες] Lex. Seg.
p. 405. Ἰστέον] Haec videntur desumpta ex quodam commentatore in Aristot. Ethic. Nic. V. p. 78, 10. ed. Sylburg. Burn.
16. τὸ deleverim ante ἐναντίον. 19. ἐν ποσῶ A. ἐν ποσῶ B. E. 20. δεικτικοῖς Med. 21] ὃ ἢ A.

Ἀννίκερις. Anniceris, Cyrenaeus, philosophus, qui fuit
Epicureus, quamvis esset discipulus Parabatæ, qui Aristip-
pum audierat. Erat etiam frater Anniceridi, nomine Nicote-
les, philosophus. Ipsius vero discipulus illustris Posidonius. Ab
hoc secta quae vocatur Anniceria duxit originem. Vixit au-
tem Alexandri tempore. Ἀνιθι. Ascende. Ἀνιλλο-
μένη. Dissimulans. Propter autem ἀνίλλεσθαι significat asper-
nari. [Ἀνιλυσπῶ. Ascendebas.] Ἀνιμάσθαι. Haurire,
protrahere, auollere. Et Ἀνιμάμενος. hauriens, nar-
sum trahens. ἰμωνιά enim appellatur tolleno, ab eo quod est
ἰμάς. Et ἰμητόν, haustum. Dicitur etiam Ἀνιμῆσθαι per ἦ.
Ἀνέμων τοῖς δόρασιν. Hastis sursum trahebant. Ἀνω-
μενος. Dolore affectus. Ἀνιππασία et διππασία. Cer-
tamen equestre. Sic etiam διωμοσία et ἀντωμοσία idem signif-
cant. Ἀνωχμός. Proelium. Ἄνιππος. Equis ca-
rentem. Aristophanes Nubibus: Ἄνιππος Μεγακλῆς non

patietur equis me cavere. Ἄνιπτοις ποσίν. Illotis pe-
dibus. Proverbiū: Illotis pedibus in lectum ascendens. In
eos qui inscite ad opera et actiones se accingunt. Homerus:
Illotis pedibus incendentes humique cubantes. [Ἀνίησιν.
Remittit.] Ἄνισον. Inaequale. significat et herbae genus.
Et Ἀνισοφύες, dissimile. Sciendam quaedam contrariis per pri-
vationem alterius dici. Velut inaequale nomen est contrarium
aequali, privationem significans. neque enim propriam naturam
denotat, ut malam, quod est bono contrarium; sed signifi-
cat contrarii negationem in re, cui utrumque inesse potest. Inae-
quale est enim in quantis, quae nunc sunt non aequalia, nec
ita comparata, ut etiam aequalitatem recipere possint. par-
ter etiam dissimile est negatio similitudinis in rebus. In quae
tamen similitudo cadat. Privatio igitur est habitusmodi, quippe
negatio rerum, quae habitum natura admittant. Haec tamen
inaequale et dissimile prosum sunt privatio, sed contraria:

ἐν τοῖς τῆν ἕξιν πεφυκόσι δέχεσθαι. Οὐ μὴν ἀντικρὺς στέρησις καὶ τὸ ἀνόμοιον· ἀλλ' ἐναντία, τὸ μὲν τῷ ἴσῳ, τὸ δὲ τῷ ὁμοίῳ. διαφορὰ δ' αὐτῶν πρὸς τὰς κυρίως στέρησεις, ὅτι ἀπὸ μὲν τῆς στέρησεως οὐκ ἔστιν ἐπ' ἀνοδος πρὸς τὴν ἕξιν, ταῦτα δὲ μεταβάλλειν οἷά τε ἐπὶ τὰ ἀντικείμενα. καὶ γὰρ τὸ ἄνισον ἴσον ἂν γένοιτο καὶ τὸ ἀνόμοιον ὅμοιον.

Ἄνιστάμεναι. αἰγμαλωτιζόμεναι.

Ἄνιστη. ἀντὶ τοῦ ἐφίστη. Καὶ Ἄνιστω, ἀντὶ τοῦ ἀνίστασο. Ἀμειψίας.

Ἄνισχαδον. τὴν ἄτοκον καὶ ἀθήλαστον.

Ἄνισχων. ἀνατέλλων. Καὶ Ἄνισχουσα, ἀναδύουσα.

11 Ἄνιτω. ἀναδιδοῦσα.

Ἄνιχεύω σε.

Ἄνθεμίδων.

Ἄλσος δ', Ἄρτεμι, τοῦτο καὶ ἂν Χαρίτεσσι θεούσαις

εἶη ἐπ' ἀνθεμίδων σύμβολα κοῦφα βαλεῖν.

ἀντὶ τοῦ ἀνθέων. Καὶ Ἀνθεμίδης, πατρωνυμικόν. 20

Ἀνθέμιον. τὸ χρυσίον τὸ ἐκλεκτόν. Καὶ Ἀνθέμιος, ὄνομα κίριον.

Ἀνθεμόεντα. ἀναθεματικόν, διηρητισμένον, ποικίλον. καὶ Ἀνθεμόεις λειμών, ὃ ἔχων ἄνθη. καὶ Ἀνθεμοσίσιος, ὄνομα κίριον.

Ἀνθεμόκριτος, Ἀθηναῖος μὲν ἦν κίρρυξ, ἀπεσφάγη δὲ ὑπὸ Μεγαρέων, ἀπαγορευθῆν αὐτοῖς τὴν ἱερὰν ὀργάδα μὴ ἐργάζεσθαι.

Ἀνθεμοῦς. πόλις ἐστὶ Μακεδονική. [Καὶ

10 Ἀνθεμουσία γῆ. Ὁ δὲ Τραϊανὸς ἐξαλαύνει ὡς ἐπὶ τὴν Ἀνθεμουσίαν γῆν. ἐπὶ ταύτην γὰρ καὶ Ἀβγαρος ὀρηγεῖτο ἰέναι.]

Ἀνθέμων. [ῥόδων.] Ἀριστοφάνης.

Πῶς ἔν' ἐμὲ καὶ σέ τις ἔρωσ ξυναγάγοι λαβών,

15 ὥσπερ ὃ γεγραμμένος ἔχων στέφανον ἀνθέμων.

τουτέστι ῥόδων. Ζεῦξις δὲ ζωγράφος ἐν τῇ ναφί τῆς Ἀφροδίτης ἔγραψεν Ἔρωτα ὠραιότατον, ἔστεμμένον ῥόδοις.

Ἀνθεμωνίδης. πατρωνυμικόν.

1. Οὐ μὴν ἀντικρὺς στέρησις καὶ τὸ ἀνόμοιον] Sic quidem omnes editt. habent. Sed sensus loci aperte ostendit excidisse hic ali- quid, et legendum esse, οὐ μὴν ἀντικρὺς στέρησις [τὸ ἄνισον] καὶ τὸ ἀνόμοιον. Kist. 2. ἀνόμοιον ὅμοιον] περὶ τοῦ ἴσου καὶ ἄνισου ἐν τῷ ἀμπλάκημῳ A. marg. 8. Ἄνιστάμεναι] Hanc et gl. seq. Lex. Seg. p. 405. 9. ἀνίστω: v. Pierson. in Moer. p. 18. sq. 10. Post Ἀμειψίας addit A. καὶ Ἀνιστῶ αἰτιατικῇ. 11. Ἀνισχαδον] Etymologus habet ἀνισχαλον. Sed lectio- nem Suidae praeferendam esse vel ex ipso Etymologo patet, apud quem v. Σχιδόνες recte scriptum est ἀνισχαδον, ut hic apud Suidam, Kist. Recte Ἀνισχαλον. Vide Suid. v. Σχάλσαι. Quare emendand. Etym. ex Suida. Toup. MS. Vide Hesych. vv. Ἰσχυαῖος et Σχάλσαι. ἄτοκον] τὴν ἄτοκον A. B. C. E m. s. item v. Σχάλσαι. 12. Ἀνισχων] Lex. Seg. p. 405. ubi Ἀνι- σχουσαι· ἀναδύουσαι. ἀνατέλλων A. Dedit Gaisf. ἀναδύουσα ex A. B. C. pro ἀναδύουσα. Post Ἀνισχουσα addunt B. E. ἀνατέλλουσα. 14. ἀναδιδοῦσα B. 15. Om. vulg. 17. Distichum Diotimi Ep. II, 5. 6. Anth. Pal. VI, 267. καὶ εἰ] καὶ ἂν etiam Pal. σύμβολα Hemsterhusius et Toupius. 10. τῶν ἀνθέων A. Ἀνθεμίδης] H. δ. 428. 1. Ἀνθέμιον] Referunt ad Eccles. XII, 6. in pp. Hesychii. τὸ ἐκλεκτόν χρυσοῦν] Sic etiam Hesychius. Salmasius tamen in Solinum p. 761. legendum contendit τὸ ἡλεκτρον χρυσοῦν. Kist. τὸ χρυσοῦν τὸ ἐκλεκτόν A. E. C. Lex. Seg. p. 403. Ἀνθέ- μιος] An leg. Ἀνθεμῶν, cuius filium Simolium percussit Atax apud Homer. II. δ. 473. Burn. Antheus Trallianus, ma- thematicus: Agath. I. V. Reines. Quem locum tangit Eustathius Od. ε. p. 1528, 39. Respexit fortasse Suidas Damascium Photii Bibl. p. 1049. Ἀνθέμιος οὗτος τῶν Ἑωμῆς βασιλεύσαντα ἐλληγόφρονα καὶ ὁμόφρονα Σέβηρον κτλ. Vid. lb. supra p. 1040. Alius Anthemius, Minervae sacerdos, memoratur ab eodem Photio p. 252. Ceterum A. habet Ἀνθέμιος. Gaisf. 3. ἀνθηματικόν] ἀναθεματικόν A. E. Med. et Lex. Seg. p. 403. Apollon. Lex. p. 133. ἀναθεματικόν Schol. in II. ῥ. 885. quo haec referuntur. Glossam tamen om. B. habet E. in marg. 4. Ἀνθεμῶς λειμών]. Pertinet ad II. β. 467. 5. Ἀνθεμοσίσιος: Philemo p. 29. 6. Ἀνθεμόκριτος] Cum Harpocrate (ubi vide Valerium p. 14.) et Lex. Seg. p. 403. Post ἱερῶν Harpocr. ταιν θεῶν, quod ne- scit quam Plutarch. Pericl. 30. Adde Eudociam p. 43. coll. v. Οργάς. 9. Ἀνθεμοῦς] Lex. Seg. p. 403. Item Harpocratio, qui habet καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς Ἀνθεμῶντιοι. Sed καὶ Ἀνθεμουσία cum seqq. A. habet in marg. Nimirum haec repetita sunt ex v. Ἰρηγήσονται. Indidem Gaisf. Ἀβγαρος pro Ἀβγαρος quamquam libros in hac nomine fluctuantes (vide supra v. Ἀβγαρος) vix li- cet compescere. 13. Ἀριστοφάνης] Acharn. 939. sq. (991.) Scholiastae verba Suidas descripsit. 14. ξυναγάγη] ξυναγίγοι A. E. 15. γεγραμμένος] Post h. v. omnes MSS. et edd. ante Kist. habent ἡσῶν. καὶ αὐδῆς. ἔχων στέφανον ἀνθέμων, τουτέστι ῥόδων. Haec omnia praeter ἡσῶν tacite deletit Kisternus, cum dehnisset tantum verba ἡσῶν καὶ αὐδῆς. Gaisf. Unde sequebatur prius ῥόδων nunc fuisse notandum. Sed roscitia librariorum fraudibus omnia sunt ad Zon. p. 104. normam exigenda: Ἀνθέμων· ῥόδων. Ἀριστοφάνης· ἔχων στέφανον ἀνθέμων. 17. Ζεῦξις et quae sequuntur olim subici solebant v. Ζεῦξις. 20. Ἀνθε- μωνίδης] Ἀνθεμωνίδης Valckenarius. Quem v. in Theocr. Adon. p. 413. C.

Haec quidem sequunt; haec autem similit. Differunt autem a priva- tione proprie dictis, quod a privatione non datur transitus ad habitum, haec vero in opposita mutari possunt. nam et inaequalis comparatio aequalis, et dissimilis simile. Ἄνιστάμεναι. In univocitate redactae. Ἀνιστη. Appone. Et Ἄνιστω pro ἀνι- στασο. Ἀμειψίας. Ἀνισχαδον. Merille, non lactans. Ἀνί- στω. ὄρεται. Et Ἀνισχουσαι, exortus. Ἀνίτω. Procedat. Ἀνθεμίδων. Florum: pro ἀνθέων. Hic locus, Diana, Gra- mmatum quoque cursibus sic concessus, ut lexicis sandalitis flo- rum deservissent. Et Anthemides, patronymicum. Ἀνθέμιον. Anthemium: Et Anthemius, nomen proprium. Ἀνθε-

μόεντα. Floridum, varie distinctum, versicolore. Et Ἀνθε- μῶς λειμών, pratum floridum. Et Anthemiosius, nomen pro- prium. Ἀνθεμόκριτος. Anthemierius, Atheniensis praeco, quem Megarenses interfecerunt, cum eos agrum sacrum colere vetuisset. Ἀνθεμοῦς. Urbs est Macedoniae. [Inde dicta: est terra Anthemusta. Traianus autem in regionem Anthemusiensem profectus est. Illuc enim etiam Abgarus invadebat ut constat de- ret.] Ἀνθέμων. Nosaria. Aristophanes: Quomodo me tibi alligis Amor sagaxerit, ut ille quem rosis coronatum pinaxerunt. Zenxis pictor in Venetis templo Amorem formosissimum et rosis coronatum pinxit. Ἀνθεμωνίδης. Patronymicum.

Ἀνθέων. τὴν γενικὴν ἐμοίως τοῖς Ἴωσιν οἱ Ἀττικοί. Ἑρμιππος Ἀθηναῖος Γοναῖς.

Κηροσπάθητον ἀνθέων ὑφασμα καινὸν ὤρων. καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς.

Λεπτὸς διαψαίρουσα πέπλος ἀνθέων γέμωντας.

καὶ Ἀρισταγόρας Μαιμακίδου. Οὕτως δὲ καὶ βελών καὶ ὀρέων καὶ ἔτερα πλείονα Ξενοφῶν διαιρεῖ.

Ἀνθέξεται. ἀντιλήψεται. Καὶ ἀνθέξεται κριματος ἢ χειρ μου.

Ἀνθερεῶν. ὁ ὑπὸ τὸ γένειον τόπος, λάρυγξ.

Ἀνθερικες. αἱ τῶν σταχύων προβολαί, τὰ ἄκρα. Ἡρόδοτος δὲ τοὺς κανλοὺς φησι τῶν ἀσφοδέλων. εἰσὶ δὲ ἄθραστοι. Ἡ Ἀνθερικῶν, ἀνθηρῶν ἢ λαμπρῶν.

Ἀνθ' ἔρματος πολλὰς καταπεπωκὸς δίκας. ἀντι λίθου· ἐπεὶ αἱ γέρανοι πετόμεναι ἐν τῷ στόματι ψήφους φέρουσι στηρίγματος ἕνεκα, πρὸς τὸ μὴ παραφέρεσθαι ἀνέμοις.

Ἀνθ' Ἑρμιῶνος. ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἱερὰ διασωζόντων. Ἑρμιόνη γὰρ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Κόρης καὶ Δίμητρος ἄστυλος, ὥστε σκέπην παρέχειν τοῖς ἱκατεύουσιν.

Ἀνθεστηριῶν. ὄγδοος μὲν ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις, ἱερὸς Διονύσου. κεκλήσθαι δὲ αὐτὸν οὕτω διὰ τὸ πλείστα τῶν ἐκ γῆς ἀνθεῖν τότε.

Ἀνθεῖα. πόλις. καὶ ὄνομα ἑταιρίας. τινὲς δὲ ἀντι τοῦ θῆτα διὰ τοῦ τ' Ἀνθεια γράφουσιν.

10 Ἀνθειλοντο. προέκριναν.

Ἀνθεινός. ὁ ἐξ ἀνθέων· καὶ ὁ καιρός.

Ἀνθεῖα. ἐπίθετον Ἑρας.

[Ἀνθη. μία τῶν Ἀλκυονίδων. Καὶ ζῆται ἐν τῷ Ἀλκυονίδες.

15 Ἀνθηδόνιος. ἀπὸ Ἀνθηδόνος οἶκος.]

Ἀνθήλιος. ἢ σελήνη· καὶ τὸ ἀποσκίασμα τῆς τοῦ ἡλίου ἀνταυγείας· ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ μίμημα ἢ ἀτάλλαγμα, ὡς Θεόπομπος. σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἐπισκοτοῦντα τῷ ἡλίῳ νέφη, ἃ καὶ ἀνθήλια καλεῖται.

1. Ἀνθέων] Suidae consentit cum aliis Thomas Magister: v. Pierson. in Herodian. p. 456. et in Moer. p. 327. Eandem ad rationem affectavit Aelianus N. A. V, 3. χειλών. τὴν — Μαιμακίδου Lex. Seg. p. 404. Pro τὴν — Ἀττικοί habet C. habet τῶν ἀνθέων γενικῆ. 3. ὄρων] ὤρων A. C. Bekk. in Lex. Seg., ubi ὄρων MS. Καιρῷ σπάθητον — αἴρων Piersonus p. 456. Καιροσπάθητον ἀνθέων | καιρὸν φερῶν ὑφασμα Tourpin II. p. 482. incaute probantibus Valck. Phalarid. p. XI. et Porsono ad Toup. IV. p. 489. qui tetrametrum iamblicum istis suaviorem in ordinem digestis, Καιροσπάθητον ἄ. φερῶν ὑφασμα καιρὸν, efficit mallet. Certam καιροσπάθητον, incertum quid novissimo loco sic collocandum. 7. Οἶτος B. El Med. Mox ὤρων A. 9. Ἀνθέξεται] G. habet Lex. Seg. p. 403. Καὶ ἀνθέξεται] Verba Dosteron. XXXII, 41. annotante Albert. Misc. Critt. p. 270. et in Hesych. 11. Ἀνθερεῶν] Lex. Seg. p. 403. ubi ἢ λάρυγξ. In E. ὁ λάρυγξ. 13. Ἡρόδοτος] E Gloss. in IV, 190. ubi legitur ἐθραστοι. Suidas cum Schol. Hom. et Etym. M. p. 109. Priorem partem cum posteriore habet Lex. Seg. p. 403. nec dissimiliter Hesychius. 14. Ἀνθερικῶν] II. v. 227. 16. Ἀνθ' ἔρματος] Versus Aristophanis Av. 1416. (1429.) Repetuntur haec in v. Ἑρας· unde τοῦ assumendum ante λίθου. Cf. v. Γέρανοι. 18. φέρουσι] φέρουσα B. et inter vsa. E. περιφέρουσι εἰς ἔχοντι Schol. Arist. 1. ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἱερὰ διασ.] Apud Zenobium [II. 22.] rectius scriptum est, ἐπὶ τῶν σωζόντων τοῖς ἱεταῖς. Sequitur apud Zenobium: Ἐπειδὴ ἐν Ἑρμιόνη τῆς Πελοποννήσου ἱερὸν ἦν Κόρης καὶ Δίμητρος, ἀσφάλειαν παρέχον τοῖς καταφευγούσι. Kúst. Cf. Aelian. N. A. XI, 4. et Leopardi Km. V, 18. 5. Ἀνθεστηριῶν] Cum Harpocratiōne Pal., culus reliqui libri post Διονύσου praebent ἕρατος· ἐπὶ τῶν τῆς συναγωγῆς. 6. οἶκος C. E. Lex. Seg. p. 403. διὰ τὸ τὴν ἑσθὴν τοῦ βένουτος τοῦ μάλιστα τῷ μὴ γίνεσθαι, καὶ διὰ κτλ. 6. πόλις] Vid. Pausan. II, 22, 1. καὶ ὄνομα ἑταιρίας] Athenaeus XIII. p. 586. νῆτας μετέτριβεν τελευτῶν. ὅτι καὶ Antheae huius mentionem facti, et deinde addit: Πηγήθε δὲ δὲ γράφειν ἀντι τῆς Ἀνθεῖας Ἀνθειαν: σὺ γὰρ ἐδράκωμεν παρ' οὐδενὶ Ἀνθειαν ἀναγγραμμένην ἑταίραν. Ex hoc loco Athenaei Suidas notam suam ἀπὸ τῆς ἑταίρας. Vide etiam Harpocratiōnem v. Ἀνθεῖα, qui titidom Athenaei vestigia secutus est. Kúst. Lex. Seg. p. 403. Ἄλλο· v. Ἀνθεια. 9. τοῦ θῆτα] διὰ τοῦ θῆτα A. τοῦ διὰ τοῦ θ' Harp. Pal. Voluit διὰ τοῦ τ' quae merito Lex. Seg. ignorat. 10. Ἀνθειλοντο] Male reddunt anteposuerunt, immo praefecerunt, loco alicuius scilicet. Restituendum Dionii Cassio p. 610. ubi pro ἀπέλειτο I. ἀνθεῖον, Toup. MS. 11. V. Wyt. in Plut. S. N. V. p. 49. et Jacobs. in Aelian. p. 61. 12. Ἑρας] Vid. Pausan. II, 22. coll. Poll. IV, 78. 15. Ἀνθηδόνιος] Vide Athenaeum I. p. 31. et supra v. Ἀθηναῖος. Kúst. Hanc cum superiore et habet A. in marg. ἀπὸ Ἀνθηδόνος οἶκος] ὁ ἀπὸ τῆς Ἀνθηδόνος πόλεως E. paulo prudentius auctore huius glossae. Quae subsequēbatur et ex Steph. Byz. sumpta, Ἀνθηδὸν ὄνομα πόλεως Βοιωτίας. Οὐκ ἔστι Ἀνθηδὸνα ἢ ἑταίρας· Gaisf. delevit cum A. B. C. E. 16. Ἀνθήλιος] Lex. Seg. p. 403. Zon. p. 184. 17. ἀντανύσσας B. E. pr. ἀνταλλαγῆ] Quem sensum vox ista hoc loco habere possit non video. Quare puto mendam et inesse, et scribi debere ἀντανύγμα vel ἀντανύγμα, i. e. repercussio lucis: quod multo melius loci huius sensus quadrat. Kúst. Vide tamen interp. Hesychii v. Ἀνταλλαγῆ· ἀνθόμοιον. Respexit Suidas ad locos huiusmodi, quales est Eurip. Ion. 1572. ἀνθόμοιον πρόσωπον. 18. Θεόπομπος] Comicus, auctore Valckenario. 19. νέφη] Vide notata ad Cleomedem ed. Bakii p. 475. Gaisf.

Ἀνθέων. Florum. Attici hunc genitivum pariter atque Iones usurpant. Hermippus in Minervae Natalibus: Novam vestem vicis contextam floribus distinguens. Et deinceps: Temnes agitant populos floribus referos. Item Aristagoras Mameacynthos Sic etiam βελών, ὀρέων, alia plura Xenophon effert soluta. Ἀνθέξεται. Vindicabit. Et manus mea iudicium apprehendet. Ἀνθερεῶν. Locus qui est sub mento guttur. Ἀνθερικες. Spicarum nodi summaeque partes. Herodotus autem asphodelorum caules sic appellat: qui quidem haud facile franguntur. Vel Ἀνθερικῶν, floridorum vel splendorum. Ἀνθ' ἔρματος. Postquam firmamenti loco multas lites deglutios. Grues enim volantes saburrae loco lapides in ore ferunt, ne ventis transversae auferantur. Ἀνθ' Ἑρμιῶνος. In eos dicitur qui supplices servant. Hermione

enim urbs in Peloponneso, Proserpinae et Cereri sacra, alylum habebat, quod supplices ab iniuria tutos praestabat. Ἀνθεστηριῶν. Anthesterio mensis est octavus apud Athenienses, Baccho sacer, quem inde vocatum tradunt, quod plerique eorum quae ex terra nascuntur, tunc florant. Ἀνθεῖα. Peloponnesi urbs, item nomen mercetricis, qui pro se scribant. Ἀνθεῖα. Ἀνθεῖα ἐστὶ πόλις, Ἀνθεῖα ἐστὶ πόλις, Ἀνθεῖα ἐστὶ πόλις. Floridus. Item feram tempus. Ἀνθηδόνιος. ἑταίρας epithetum. [Ἀνθη. Una Alcyonidum. Quaere sub v. Ἀλκυονίδες. Ἀνθηδόνιος οἶκος. Viam Anbedoniam.] Ἀνθήλιος. [Adversus vel oppositus Soli.] Sic Luna vocatur, item repercussus solis splendor. Interdum etiam imitatio vel quicquid solis refert similitudinem, ut apud Theopompum. Ἀνθήλια etiam vocantur nubes, quae solis lumen obscurant.

Ἀνθηρά: Ξενοφῶν. Ὡςτερ ἐν τοῖς μουσικῶις τὰ νεα καὶ τὰ ἀνθηρά εὐδοκιμεῖν. Τῶν ὀρνέων τὰ μὲν χρήσιμα καὶ ἀνθηρά κατὰ τοὺς οἴκους ἀνατρέφομεν, τὰ δὲ μὴ ἀνθηρά ἐσθίωμεν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνέσιν.

Εἶδες, ὦ πᾶσα πόλι, τὸν φρόνιμὸν ἄνδρα, τὸν ὑπέροσπον,

οἷον ἔχει σπεισάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν.

ὦν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ χρήσιμα, τὰ δ' αὖ πρέπει χλιάρᾳ κατεσθίειν.

Ἀνθηρημένος. ἀντιλαμβανόμενος, ἢ προκρημένος.

Ἀνθηρ. ἀνθήσεως.

Ἀνθίας. ὄνομα ἰχθύος.

Ἀνθίνη. πόλις. καὶ ἡ ἐπωμίς. Καὶ Ἀνθινόν, ἀνθηρόν, βαπτόν. καὶ ἀνθινὸς χιτῶν. καὶ ἡ τροφή.

Ἀνθίππασία, ὁ ἰππικὸς ἀγών.

Ἀνθίσασθαι μουσικῆς. καὶ ἠνθισμέ-

νοι μουσικῆς, οἱ ἠθροϊκότες τὰ ἀνθη τῆς μουσικῆς.

Ἀνθίστάμαι. δοτικῆ.

Ἀνθωμολογησόμεθα. ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσομεν. Δαβὶδ. Ἀνθωμολογησόμεθά σοι ὁ Θεός.

ὑπὲρ τῆς εὐεργεσίας ὁμολογοῦμεν χάριτας, καὶ ἀναγράφουσι ταύτας ποιήσομεν. Καὶ Ἀνθωμολογεῖτο, 215

διηγέτο. Ὁ δὲ ἀνθωμολογεῖτο πρὸς τινὰς τῶν ἐν Ῥώμῃ μετὰ ταῦτα μὴδὲν ἐωρακέναι φοβερώτερον καὶ

δεινότερον φάλαγγος Μακεδονικῆς. Καὶ αὐθις. Ταῦτα μὲν ἀνθωμολογήσαντο πρὸς ἀλλήλους. ἀντὶ τοῦ

συνέθεντο, συνεφώνησαν. καὶ αὐθις. Παρὶ Σακράτους τάδε ἐγράψατο καὶ ἀνθωμολογήσατο Μέλιτος.

Ἀνθος λέγεται καὶ ἡ λευκὴ θριξ. ἔνθεν καὶ 15 φάλανθος, ὁ φαλακρός.

Ἀνθοσμίας. εὐώδης οἶνος, εὐοσμος. ἀπὸ τοῦ Ἀνθοσμίου. ἢ ὡς ἀπὸ εἶδους ἀμπέλου ἢ ὁ ἠδὺς καὶ περίοσμος καὶ ἀνθηρός. Ἀνθοσμίας, εὐώ-

δης οἶνος, ἐγκειμένου τοῦ ἀνθους καὶ τῆς ὀσμῆς πα-

1. Περικλῆν Cyp. I, 6, 38. 2. εὐδοκιμεῖ κήτερος: εὐδοκιμεῖν A. B. E. Med. Galef. Τῶν ὀρνέων] Verba Schollastae in Aristophanis versum deinceps exscriptos Achara. 944. ηἰγ. (973.) 3. οἱ Aristoph. 12. ἡ προκρημένος om. Lex. Seg. p. 403. Post h. gl. addit. A. Ἀνθηρός, σταθερός δέ. 14. Ἀνθηρ. ἀνθήσεως] Male. Portas pra ἀνθης hoc loco scribendum ceuebat ἀνθηρ. Est enim ἀνθης genitivus a recto ἀνθη, quod Attici dicunt pro ἀνθησις, ut αὐξή pro αὐξήσις, σὺλη pro σὺλησις, ἀντιλαμπρῶ αἷμα huius generis. Thomas Magister: Αἰξήν καὶ ἀνθηρ. Ἀιτικὸί. οὐκ αἰξήσιν, οὐδὲ ἀνθησιν. Kust. V. Hemat. in Tho. M. p. 127. Iacobs. in Philostr. p. 584. Tangere videtur locum nobilissimum Platonis Phaedr. p. 230. B. 15. ἰχθύος] Vid. Athenaeus VII. p. 282. A. 16. Edd. et Lex. Seg. p. 403. Ἀνθινόν et Ἀνθινός. Ceterum vide Salmastium in Trebell. Poll. p. 328. in Vopisc. p. 559. Wessel. in Diad. IV, 4. alios. 17. καὶ ἡ τροφή.] Maec verba delevit Kusterus. Habet Homer. Od. I, 34. οἱ τ' ἀνθινόν εἶδαρ ἰδουσιν. Galef. 18. Ἀνθίππασία] ἰππικὸς ἀγών Lex. Seg. p. 404. Cf. v. Ἀνθίππασία. 19. Ἀνθίσασθαι μουσικῆς] Videtur aliquid deesse, et legendum Ἀνθίσασθαι πρὸς τῆς μουσικῆς. Kust. Male Kusterus. Est elliptica locutio, vel idem ἀπὸ τῆς ποταμοῦ, ἐσθίειν ἄριον. Tomp. MS. Gl. habet Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. Dicitio singularis, quae ingenium spirat comici vetusti. 20. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 21. ἰχθύος] Dicitio singularis, quae ingenium spirat comici vetusti. 22. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 23. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 24. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 25. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 26. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 27. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 28. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 29. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 30. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 31. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 32. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 33. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 34. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 35. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 36. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 37. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 38. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 39. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 40. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 41. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 42. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 43. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 44. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 45. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 46. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 47. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 48. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 49. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 50. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 51. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 52. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 53. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 54. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 55. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 56. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 57. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 58. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 59. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 60. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 61. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 62. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 63. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 64. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 65. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 66. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 67. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 68. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 69. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 70. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 71. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 72. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 73. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 74. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 75. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 76. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 77. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 78. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 79. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 80. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 81. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 82. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 83. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 84. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 85. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 86. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 87. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 88. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 89. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 90. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 91. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 92. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 93. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 94. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 95. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 96. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 97. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 98. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 99. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο. 100. ἰχθύος] Lex. Seg. p. 404. ubi ἠθροϊκότες μουσικῆς, οἷον ἠθρο.

Ἀνθηρά: Xenophon: Quomodo in musicis nova et floridior probantur. — Aves utiles et colorum varietate multiplici in castris altissimae: quae vero his virtutibus carissimae, combalimus. Aristophanes Achardensibus: Vidistis, ut dicitur dicitur, prudentem illum et sapientissimum virum, qui foedere pacto merces suas dividere solet; quarum alias combalimus utiles, alias vero tepidas comedere oportet. Ἀνθηρ. Floridior: Ἀνθίας. Nomen placis. Ἀνθίνη. Urbs. nomen. Item humerale. Et Ἀνθινόν, floridum, variegatum. et Ἀνθινὸς χιτῶν. Item fructus quidam. Ἀνθίππασίαν. Octavianum equitum. Ἀνθίσασθαι μουσικῆς. ἀφ' ὧν ἰχθύος: μουσικῆς, qui musicae flores collegerunt. Ἀν-

θίσταμαι, Aptum dativo. Ἀνθωμολογησόμεθα. Gratias agemus. David: Gratias agemus tibi, o Deus: id est, pro beneficiis in nos collatis gratias agemus, easque scripsi mandata tibi. Et Ἀνθωμολογεῖτο, narrabat. Ille virus Romae apud quosdam postea confectus est, se nihil formidabilius et terribilius phalange Macedonica vidisse. Et Ἀνθωμολογήσαντο, pacti sunt, consenserunt. Haec igitur pacti sunt inter se. Et alibi: Socratem horum criminum Meletus accusavit et palam ista proposuit. Ἐνθός: hic vocatur albus quoque espillus: unde φάλαθος, calvus. Ἀνθοσμίας, Vinum grati odoris, vinum odoratum: vel ab Anthonio hoc dictum, vel inquam ad vitis generis esse appellatum, vel suavo, gratum fragrant, generosum. Ἀνθοσμίας est

καρῆγωγὸς ἀνθρώσιμος, ἀνθρωσμίαις. τὸν δὲ χυδαῖον οἶνον
καρηβαρίτην ἔλεγον. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Διδόνουσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθρωσμίαν.

ἀντὶ τοῦ μεθύεις, κραίπαλῆς, σκληρὸν οἶνον πίνων.

Ἀνθ' ὄτου. ἀνθ' οὔτινος.

Ἀνθὼ ἀεί.

Ἀνθρακες ὀθραυρὸς ἦσαν. παροιμία ἐπὶ
τῶν ἐλλιζόντων μὲν ἀγαθὰ, κακουμένων δὲ ἀφ' ὧν
ἦν αὐτοῖς ἢ τῶν ἀγαθῶν ἄλλοις.

Ἀνθρακιά. πεπυρακτωμένοι ἄνθρακις. Ὀμη-
ρος·

Ἀνθρακίην στορέσας, ὀβελὸς ἐφύπερθε τά-
νυσσα.

Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Τρίγλαν ἀπ' ἀνθρακίης καὶ φυκίδα σοὶ λιμενήτιν, 15 τὴν ἔταίραν καταφυγεῖν εἰς τὸ οἰκίδιον· τὸν δὲ ἔνεκα καὶ
Ἄρτεμι, δωρεῦμαι.

Καὶ Ἀνθρακίδες, λεπτοὶ ἔχθρες ὄπτοι· καὶ πάντα
τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα οἴτω λέγονται. Καὶ
Ἀνθράκιον, βραχὺ τριποδίσκιον παρὰ Ἀλέξειδι.

Ἀνθρήνη. εἶδος σφηκὸς ἢ ἀνθρήνη. κατα-
20 τοῦ καρτερικῶς, ὑπομονητικῶς. Πολύβιος· Συμ-

χρῶνται δὲ οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ μελισσῶν. Καὶ Ἀν-
θρήνια.

Ἐξελεῖν ἡμῶν πρὸς βίαν τὰνθρήνια.

τὰς μελισσὰς δηλονότι.

Τῶρθαλμῶ

κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν,

ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολείται.

συγγενὴς ἐστὶ τῇ μελίσῃ ἢ ἀνθρήνη, σφηκὶ παρα-
πλησία. Καὶ τὸ πλάσμα ἀνθρήνιον.

Ἀνθρῶπεραρῆσεια. ἢ πρὸς ἀνθρώπους
σπουδῆ.

Ἀνθρωπέια φύσις.

Ἀνθρῶπιζω. τὰ τῶν ἀνθρώπων φρονῶ.

Ἀνθρῶπινον. Δῆθεν διωκομένην ὑπὸ τινῶν

τοῦ ἀνθρῶπινου εἰσδέξασθαι αὐτήν. καὶ Ἀνθρῶπι-
γώτερος.

Ἀνθρῶπεῖως. ἀντὶ τοῦ συμμετρῶς παρὰ Ἀρι-
στοφάνει ἐν Βατράχοις. Καὶ Ἀνθρῶπίνως, ἀντὶ

20 τοῦ καρτερικῶς, ὑπομονητικῶς. Πολύβιος· Συμ-

2. *καρηβαρίτην* A. Haec particula in v. *Καρηβαρίτης* est propagata. 5. *Ἀνθ' ὄτου* Lex. Seg. p. 403. 6. *Ἀνθὼ ἀεί* Lex. Seg. p. 403. 7. *Ἀνθρακίης* Doctores Zenobius II, 1. sive Diogen. I, 90. Utrorumque explicationes luntz Arsenius p. 57. 9. Qui post *ἔλις* extabat onirocriticus ex Astrampsycho senarius, *Ἀνθρακί βαίνειν ἔχθρην* δηλοῖ βλάβην, cum omisi cum A. Inculcavit etiam Leid. post v. *Καρηβαρίτην*. 10. *Ὀμηρος* Il. l. 213. V. Zon. p. 185. 12. *ὑπερθε* B. E. τὸ νύσσ A. 14. *ἐν Ἐπιγράμματι* Apollonidae VII. pr. Anth. Pal. VI, 105. Dictum hisdem vocibus recoquitur sub gl. *Λιμενήτιν*, *Τρίγλις*, *Φυκίδα*. Ceterum scribebatur *τρίγλαν*. 17. *Ἀνθρακίδες, λεπτοὶ ἔχθρ.* Ex Scholiasta Aristoph. Acharn. 670. Vide eundem Scholiastam in Av. 1545. et Hesych. v. *Ἀπανθρακίδες* et *Ἐπανθρακίδες*. Küst. 18. *λέγειται* E. 19. *Ἀλέξειδι* Lex. Seg. p. 404. Cf. Hesychius. 20. *Ἀνθρήνη* Vid. Lex. Seg. pp. 21. 404. *καταχρῶνται δὲ οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ μελ.* Huc spectant verba Scholiastae Aristophanis Nub. 948. οὕτως οἱ ποιηταὶ τὰς μελισσὰς συνεχῶς. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης συγγενῆ τῇ μελίσῃ τὴν ἀνθρήνην φησὶ. κοινότερον δὲ ἐπὶ τῶν μελισσῶν τὰς ἀνθρήνας λέγουσιν. Küst. Ades v. *Ἀθρήνη*.
3. *Ἐξελεῖν ἡμῶν πρὸς βίαν τὰνθρήνια* Aristophanis versus ex Vesp. 1118. (1075.) Integrandus: *Ἐξελεῖν ἡμῶν μερῶν πρὸς βίαν τὰνθρήνια*. 5. *τῶ ὀφθαλμῶ . . . ἀπολείται* Aristoph. Nub. 947 — 49. Scripsi *τῶ ὀφθαλμῶ*: τὸν ὀφθαλμῶν A. τὸ πρόσωπον ἄπαν καὶ τὸ φθ. E. 8. *τῇ μελίσῃ ἢ ἀνθρήνη* τῇ ἀνθρήνη ἢ μελίσῃ. ἐστὶ δὲ ἢ ἀνθρήνη E. 10. *Ἀνθρῶπεραρῆσεια* Vide Suicerum in Thesaurο Eccles. v. *Ἀνθρῶπεραρῆσεια*. Küst. 12. *Ἀνθρῶπεραρῆσεια* φ.] Vox Thucydidis II, 50. Vid. Duker. in III, 40. 13. *Ἀνθρῶπιζω* Ἀνθρῶπιζειν γρη] Epist. Archytas de Platone Diogen. Laert. III, 22. Burn. 14. *Ἀνθρῶπιζω* Δῆθεν] Sumpsit a Diogene Laert. IV, 7. unde patet *Δῆθεν* sequentibus [cum Med.] esse adlungendum. Hensl. Similiter Toupus I. p. 60. Omnia continuavit Aldus: *Δῆθεν*. *Ποικ.* Küst. *Ἀνθρῶπινον* συμμετρῶν, μικρῶν Zon. p. 194. 16. *ἀνθρῶπιζω* om. Diog. καὶ Ἀνθρῶπινώτερος delevit Kusterus. Cf. Antiat. p. 78. *Ἀνθρῶπινός* μῦθος restituendum Phrynico Seg. p. 21. ex Arist. Vesp. 1218. Ceterum cf. intpp. Tho. M. p. 74. et Plerson. in Moer. p. 27. 18. *Ἀνθρῶπεῖως* B. E. *Ἀνθρῶπίνως* A. C. et hanc scripturam servat Aristoph. cod. Rav. in Ran. 1089. (1069.) *Gaisf.* Relectimus *ἀνθρῶπίνως* ut vocem nullius coloris. Sed fuit illud *ἀνθρῶπίνως* minus usitatum altero *ἀνθρῶπίνως*, de quo dixit Wessel. in Diog. I, 60. Ceterum bona pars harumce glossarum est disiecta vel additamentis quibusdam perturbata. 19. *Ἀνθρῶπίνως*] Vide Casaub. in Athen. IX, 7. Küst. 20. *Πολύβιος* XVIII, 16, 4. καὶ ante *συμβέβηκε* (Polyb. *ἴσως μὲν οὖν καὶ ἑτέροις ἦδη τοῦτο συμβέβηκε, τὸ τὰς μὲν ἐν κτλ.*) omisi cum A. B. E.

compositum de vv. *ἄνθος* et *δομή*, formatumque ab *ἀνθό-
σμιος*, significans vinum odoris grati. Vinum vero vulgare
appellabant *καρηβαρίτην*. Aristophanes Rautis: *Bacche*, non
bibis vinum odoratum. id est, ebrietati et crapulae indulget,
quia vinum ansterum bibis. *Ἀνθ' ὄτου*. Cuius rei
causa. *Ἀνθὼ ἀεί*. *Ἀνθρακες ὀθραυρὸς*. Pro the-
sauro carbones. Proverbium in eos, qui bona quidem sperant,
sed malis afficiuntur ab illis, nude bona sperabant. *Ἀν-
θρακιά*. Carbones ardentis. Homerus: *Cum prunatum
cupulium congestisset, verius desuper extendit*. Et in Epi-
grammate: *Triglam assatam et phycidem in portu captam
tibi, Diana, dono*. Et *Ἀνθρακίδες*, pisciculi assati; et
omnino quaecumque supra carbones assata sunt, sic appel-

lantur. Et *Ἀνθράκιον*, exiguus tripus apud Alexidam.
Ἀνθρήνη. Genus vespa. poetae vero hoc nomen omnia ad
apes transferunt. Et *Ἀνθρήνια*, apes. *Ἀνθρήνιος* nobis co-
pietas per vim apes. *ἢ* *Faciem atque oculos sententia-
tanquam apum aculeis compunctus peribit*. *Ἀνθρήνη* est
api cognata, vespae consimilis. Favas autem appellatur
Ἀνθρήνιον. *Ἀνθρῶπεραρῆσεια*. Studium humani-
bus placendi. *Ἀνθρῶπεραρῆσεια*. *Ἀνθρῶ-
πιζω*. Humanitatis morem sequor. *Ἀνθρῶπινον*. *Με-
τρετικῶς* fingentem quosdam se persecutos esse, in illius
domum confugisse; illum vero humanitatis causa esse occu-
passe. *Ἀνθρῶπίνως*. Moderate. Apud Aristophanem
in Rautis. Et *Ἀνθρῶπίνως*, toleranter, patienter. Polybii:

βέβηκε τὰς μὲν ἐν ταῖς ἐπιτεχνίαις ἐξουσίας μὴ δύνασθαι φέρειν ἀνθρωπίνως, ἐν δὲ ταῖς περιπετείαις εὐλαβῶς ἴστασθαι καὶ κωφεῶς.

Ἀνθρωποδαίμονες. Δαίμονες ὄντες ἀνθρωπαιὸν τε ἡμιπέστοντο σῶμα, καὶ ἀνθρωποδαίμονες ὅ γε γεννημένοι τῷ τρόπῳ τούτῳ ζύμπασαν κατέσεισαν τὴν οἰκουμένην.

Ἀνθρωπόλεθρος. ὁ φονεὺς.

Ἀνθρωπος. τὸ προσηγορικόν. Καὶ Ἀνθρωπος, ἴδιον ὄνομα τοῦ ὀλυμπιονίκου πύκτου, οὗ ἐν Ἡθικοῖς Ἀριστοτέλης μνημονεῖ. Ἄλλ' ἔγωγε, ἔφη, ταύτης μόνης ἐπιδεισάσαι νομίζω τῆς μαντικῆς τοὺς ἀνθρώπους εἶναι βουλομένους, καὶ μὴ δίκην θηρίων ἐξω κεχρημένοι ἐς προνομὰς ἀπεράντους· οὕτω φησὶ Δαμάσκιος ὁ φιλόσοφος.

Ἀνθρωπος ἀνθρώπου δαιμόνιον. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκῆτως ὑπὸ ἀνθρώπου σωζομένων καὶ δι' αὐτοῦ εὐδοκιμούντων. Καὶ Ἀνθρωπος Εὐριπὸς· τύχη Εὐριπὸς· διάνοια Εὐριπὸς, ἐπὶ τῶν ἄστα μεταβαλλομένων καὶ ἀσταδμήτων ἀνθρώπων.

Ἀνθρωπος λυπησιλόγος. σημαίνει μὲν δὲ λυπῶν διὰ τὸ λέγειν τοὺς πέναις. Κρατίνος.

Ἀνθρωπος πρόδοξος. ὁ πρὶν ἢ σαφῶς ἐξετάσαι δοξάζων.

Ἀνθρωπος φιλοπραγματίας. ἐπὶ πολυπράγμωνος.

Ἀνθρώπος αὐτὸς ἑαυτοῦ βελτίων γίνεται κατὰ τρεῖς τρόπους. πρῶτον μὲν ὁμιλεῖ τῇ πρὸς θεὸν ἀνάγκῃ γὰρ προσιόντα αὐτῷ κατ' ἐκείνο καιροῦ χωρίζεσθαι πάσης κακίας, εἰς δύναμιν ὁμοιούντα ἑαυτὸν τῷ θεῷ. δεύτερον ἐν τῷ εὖ ποιεῖν· θεοῦ γὰρ τοῦτο καὶ θείας μιμήσεως. τρίτον ἐν τῷ ἀποθνήσκειν· εἰ γὰρ κατὰ πρῶτον τι ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος ἐν τῷ ζῆν τὸ ζῆν χωριζομένη βελτίων γίνεται ἑαυτῆς.

Ἐν τε τοῖς ὑπνοῖς κατὰ τοὺς ὄνειρους καὶ ἐν ταῖς ἐκστάσεσι τῶν νόσων μαντικὴ γίνεται, πολλῶ μᾶλλον βελτιῦνται, ὅταν τέλειον χωρισθῇ ἀπὸ τοῦ σώματος.

Ἀνθρωπος οὐκ ἔχων εἰπεῖν ὄνομα πάππου, ἀλλ' οὐδὲ πατρός, πλὴν ὅσον εἰκάσαι, ἀπὸ θυνοῦ.

Ἀνθρωπος. Τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος δοκοῦν

1. τὸ μὲν A. unde rediit scripturam editam. τοὺς μὲν... ἐξουσίαν B. E. 2. περιπετείαις A. B. 4. Δαίμονες ὄντες] Haec et quae sequuntur sunt verba Procopii Histor. Arc. c. 12. Küst. 5. ἀνθρωπίνων τε B. E. ἀνθρώπων C. 6. τῷ τρόπῳ τούτῳ] τὸν τρόπον τούτων C. 9. Ἀνθρωπος τὸ προσηγ.] Verba hia, Ἀνθρωπος ἴδιον ὄνομα — ἐν Ἡθ. Ἀριστ. μνημονεῖται, sumpta sunt ex Alexandro Aphrodis. in lib. I. Topic. Aristot. p. 61. Küst. Deinde glossas hoc ordine dedit A. Ἀνθρωπος αὐτὸς ἑαυτοῦ — Ἀνθρωπος οὐκ ἔχ. — Ἀνθρωπος τὸ τῶν — Ἀνθρωπος ἀνθρώπου — Ἀνθρωπος λυπησ. — Ἀνθρωπος πρόδοξος — Ἀνθρωπος φιλ. — Ἀνθρωπία. Nimirum vel leviter intuentur varias variornm observationes unum in locum tempore redactas fuisse. 10. ὄνομα] ὄνοματος B. E. Med. 17. ὑπὸ ἀνθρώπων B. E. 18. καὶ δι' αὐτῶν A. B. C. E. Med. Correxerit Portus, διὰ τὰ εὐδοκιμούντων Zenobii et MS. 177. Breviora Diogenianus et Arsen. p. 57. 18. εὐδοκιμούντων] Lego, εὐδοκιμούντων, ut apud Zenobium I, 91. Küst. Ἀνθρωπος Εὐριπὸς] Lex. Seg. p. 404. Arsen. pp. 57. 58. Horum particulae repetitae sunt post v. Ἀνθρωπία et in gl. Τύχη. Ceterum cf. Wyttenb. in Phaed. p. 240.

1. λυπησιλόγος] Sic A. C. E. Lex. Seg. pp. 9, 404. λυπησιλόγος edd. ante Gaisf. 2. διὰ τὸ λέγειν κακῶς] διὰ τοῦ λέγειν Lex. Seg. κακῶς om. A. C. Praeterea dicendum fuit cum Phrynico: σημαίνει τὸν διὰ τοῦ λυπῶντα τοὺς πέναις. 3. Ἀνθ. πρὸς.] Lex. Seg. p. 404. 5. Ἀνθ. ἡ μιλ.] Vid. Phrynichus Seg. p. 3. 7. Ἀνθρωπος αὐτὸς ἑαυτοῦ βελτ.] Totum hunc articulum apud Photium in Excerptis ex Vita Pythagorae C. CCXLIX. p. 1313. (p. 439. a.) extare Küst. monuit, praesente Pearsono. κατὰ τρεῖς τρόπους] Cum tres tantum modi hic recensentur, quibus homo se ipso melior fit, male in prioribus editt. [et A. E.] excusum est κατὰ πέντε τρόπους: cuius loco proinde κατὰ τρεῖς τρόπους reponere non dubitavi, praesertim cum et apud Photium expressè sic legatur. Küst. Correxerat Portus. 9. τὸν αὐτὸ προσιόντα omisi cum B. E. Mox ἐκείνου A. 14. βελτίων vult. 16. μαντικῆς] 17. ὅταν τέλειον] καὶ ὅταν τέλειον A. B. E. τέλειον recepi cum Photio, καὶ licet ante μᾶλλον collucere. 18. Ἀνθρωπος οὐκ ἔχων εἰπεῖν] Haec et quae sequuntur sunt verba Synesii epist. LVII. p. 197. eademque leguntur infra v. Θυνοῦ. Küst. 20. ἀλλόμενος A. 21. Τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος δοκ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Polybii lib. XVII. c. 13. [c. 15. 16.] eademque leguntur in Excerptis ex Polybio ab Valesio editis p. 97. Vide etiam vv. Διδοσκομούντων et Ἀλογιστῶν Küst.

Accidere solet hominibus, ut rebus laetis potentiam moderata ferre nequeant, in adversis vero caute et prudenter se gerant.

Ἀνθρωποδαίμονες. Cum daemones essent, corpus humanum induerunt, et sic inter hominum domesticamque naturam universum terrarum orbem concussant. Ἀνθρωπόλεθρος: Hominum perniciēs. Ἀνθρώπων ὄνομα appellativum: item nomen proprium pugνῶν συμπελομένων, cuius mentionem facit Aristoteles in Ethicis. Ἀνθρ. quidem nomen: sola mathematica arte illos opinor indigere, qui homines agere volunt, nec ferarum instar pabulis inextinguibili cupiditate inhaere. Oratio Damasii philosophi. Ἀνθρωπος ἀνθρ. Homo homini Deus. Proverbium de illis dictum qui praeter spem ab aliquo serventur et hanc redduntur. Et: Homo Eurypus: Fortuna Eurypus: Animus Eurypus, quae dicuntur in homines leves et incommutabiles. Ἀνθρωπος λυπησιλόγος. Homo qui nihil

ludendo alios laedit. Cratinus. Ἀνθρωπος πρόδοξος. Homo qui de re nondum diligenter explorata statuere solet. Ἀνθρωπος φιλ. Homo intempestive curiosus. Ἀνθρὸς πρόξος αὐτὸς ἑαυτ. Homo tribus modis seipso melior fit, primum quidem consuetudine cum deo: necesse est enim cum ad deum accedat illi tempore ab omni vitio abstinerere et ad dei similitudinem se praeferribus conforare, deinde beneficiendo: dei enim hoc proprium, in eoque deum imitatur, tertio moriendo: si enim animus, dum animal vivit, aliquantum a corpore separatus se ipso melior fit, et in somnis per insomnia et in perturbacionibus morborum noctiam futurorum habet, multo sane praestantior se ipso fit, cum prorsus a corpore separatur. Ἀνθρωπος οὐκ ἔχ. Homo, qui ne avi quidem nomen, immo nec patris edere possit, nisi quantum assumitur conjectura, a thynnorum piscatione ad praefecti dignitatem erectus. Ἀνθρὸς. Cum genus hominum in-

215 πανουργότατον εἶναι τῶν ζῴων πολὺν ἔχει λόγον τοῦ φανυλότερον ὑπάρχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ζῴα ταῖς τοῦ σώματος ἐπιθυμίαις ἀθεταῖς δουλεύοντα διὰ μόνων ταύτας σφάλλεται· τὴ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος καὶ προσδεδοξοποιημένον οὐχ ἦρτον διὰ τὴν ἀλογιστίαν ἢ διὰ τὴν ἰσχυρὰν ἀμαρτανίαν.

Ἄνθρωπισκα. ἄγρια λάχανα παραπλήσια ἀνήθοις· οἷα καὶ τὰ μάραθρα.

Ἄνθρωπιμοσία. ἀντὶ τοῦ ὑπειπεῖν τῇ ὑπωμοσία. οὕτω Δημοσθένης κατὰ Ὀλυμπιοδώρον.

Ἄνθυπουργῆσαι. τὸ ἀνταποδοῦναι χάριν. Σοφοκλῆς Κολχίσιον.

Ἡ φῆς ὑπομνὸς ἀνθυπουργῆσαι χάριν;

[Ἀτὰ κράτος ἐλαύνοντα. Ξενοφῶν. ἀντὶ τοῦ πάνυ ἐλαύνοντα.]

Ἄν μὴ παρῆ κρέα, ταρίχῳ στερκτέον. παρεργῆ ἢ παροιμία ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι.

Ἀνοδία. ἐπιθήρημα τοπικόν. Οἱ δὲ πλείους ἀνοδίαι καὶ κατὰ τὰς νήσους διεσπάρησαν.

Ἀνοδον. ἀδιέξοδον. Ξενοφῶν· Τῇ μὲν γὰρ ἄνοδον, τῇ δὲ εὐοδον εἰρήσομεν τὸ ὄρος.

Ἀνόδοντον. Κοριάντους Φερικράτης.

Ἀνιρ-γέρων ἀνόδοντος ἀλήθει.

Ἀνόητα. τὰ ἀφροδίσια καὶ ἡ λαγωία· τουτέστι μωρά. μωραίνειν γὰρ τὸ ἀφροδισιάζειν ἔλεγον. Ἀριστοφάνης.

2. φανυλότερον Med. 3. αὐτῶν ἐπιθυμίας δουλεύοντα] ἐπιθυμίας αὐταῖς δουλεύονται A. fere cum Exc. Valea., αὐταῖς cum B. E. quod om. v. μεδοξοποιημένον. 5. προσδεδοξοποιημένον] προσδεδοξοποιημένον A. B. E. Exc. Quod receperimus. Sei miror homines doctos in emendatione loci nihil vidisse, cum illa τὰ μὲν — ἀμαρτανία ad gl. μεδοξοποιημένα relata sint. Aperti vero legendum κατὰ προσδεδοξοποιημένον. Ceterum Med. καὶ πρόσ δε. 7. Ἄνθρωπισκα] Puto legendum Ἄνθρωπισκα, vel ut apud Hesychium Ἄνθρωπισκα. Küst. Vulg. praebet Lex. Seg. p. 404. Ἀνθρωπισκα B. E. Ἄνθρωπισκα Elym. M., p. 108. Ἄνθρωπισκα Zon. p. 192., Ἄνθρωπισκα Schweighäus. in Athen. XV, 32. p. 176. conf. Schneid. in Theophr. Hist. Plant. VII, 7. p. 594. Gaisf. in Add. Quos aequabat τὰ om. A. B. C. E. Lex. Seg. 8. μάλαθρα Med. μάραθρα Zon. μάραθρα Lex. 9. Ἄνθρωπιμοσία] Ἄνθυπουμοσία A. id est Ἄνθυπουμοσία, quod praebet Pal. Harpocratius, nam edd. Ἄνθυπουμοσίαν . . ὑπειπεῖν. Lex. Seg. p. 404. Ἄνθυπουμοσία· ἀντὶ τοῦ ὑπ . . ὑπωμοσία. ὑπειπεῖν] Sic in 2 MSS. Paris. exaratum est, eamque lectionem confirmat etiam Harpocratius. In prioribus edit. vero [et B. E.] minus recte excusum est ἐπιπεῖν. Küst. Novum tamen in tali sententia ὑπειπεῖν, nec satisfaciit ἀντὶπεῖν. 10. οὕτω Δημοσθένης κατὰ Ὀλ.] Locus Demosthenis, ad quem Suidas respexit, extat p. 693. [1174, 4. Ἐπειδὴ δ' ἐζέλει ὁ ἄρχων εἰς τὸ δικαστήριον ἅπαντας τοὺς ἀμειψιζήτονας κατὰ τὸν νόμον, ὑπωμοσάμεθα ἡμεῖς τοῦτοῦ Ὀλυμπιοδώρον δημοσίᾳ ἀπειναί σφαιτερούμενον. ὑπρωμόθεντος δὲ τοῦτου, ἀνθυπουμοσάντο οἱ ἀντίδικοι, καὶ διαβάλλοντες Ὀλυμπιοδώρον τοῦτον, ὑπέροιο ἠρώων λέγοντες, ἐπεισὶν τοὺς δικαστὰς ψηφισάσθαι, τῆς δικῆς ἕνεκα ἀπειναί τοῦτον καὶ οὐ δημοσίᾳ] Ex hoc loco discimus, quid apud veteres Graecos ὑπωμοσάσθαι et ἀνθυπουμοσάσθαι significaverit. Nimirum ὑπωμοσάσθαι dicebantur illi, qui iureiurando affirmantes reum iustam ob causam abesse, iudicium differendum esse petebant. Contra ἀνθυπουμοσάσθαι dicebantur adversarii, qui contrario iuramento reum iustam ob causam abesse negabant. Hinc ergo patet Hesychium minime recte ἀνθυπρόμυσθαι exponere, τὸ ἀναβάλλεσθαι δίαν ἢ χειροτονίαν μεθ' ὄρου; quoniam illa interpretatio voci ὑπώμυσθαι potius convenit, ut ex illis quae dicta sunt liquet. Küst. Adde lib. d. Att. Proz. p. 695. sqq. 11. Ἄνθυπουργῆσαι] Edd. ante Gaisf. Ἄνθυπουργῆσαι χάριν. τὸ ἀνταποδοῦναι. Meliora dederunt A. B. C. E. Lex. Seg. p. 404. 12. Κολχίσιον fr. III. ubi editum ἦ. Post h. gl. quae extabant, dei δ' Ἀριστοτέλης τὴν ἀνθυπαρῆσιν ἀνταναρῆσιν ἐρηκεν, Gaisf. cum A. delevit, quippe translata ex v. Ἀνάλογον.

1. Ἀτὰ κράτος] Gl. om. vulg. Equidem unciis inclusi. Est diversa scriptura v. Ἀγκράτος. 3. Haec repetita sunt ex v. Ἀνάλογον. xη. ταρίχῳ] ταρίχη A. B m. s. ταρίχηον E. Unde probabilis efficitur ταρίχη. 5. Οἱ δὲ πλείους ἀνοδίαι καὶ x.] Haec sunt verba Polybii III, 19. ubi rectius legitur, ἀνοδίαι κατὰ τὴν νῆσον [τῆς νῆσον] διεσπάρησαν. Küst. 7. Ξενοφῶν Anab. IV, 3, 10 καὶ ἄνοδον, τὴν ἀνέλευσιν, quae post ὄρος extabant, Gaisf. delevit cum omnibus MSS. 9. Ἀνόδοντον. Κοριάντους] Sic libri cum Lex. Seg. p. 406. Ἀνόδοντος. Κοριάντους vulg. Restituendum vero Κοριάντους; v. Meinek. Qu. Sc. II. p. 36. Quamquam hoc pusillum est mendum, si corruptelam loci alte reconditam expendere libet. Non enim sufficit ut de post Ἀνιρ-γέρων Insuperiam cum Lob. in Phryl. p. 151. Nam cum et Pollux X, 89. tradiderit: ἀλλ' ὅταν φερικράτης ἐν Κριματαίοντι Ἄνιρ-γέρων ἐνόησαν ἄρ' ἐπέθηκας; Qd. Ἰμ' εἰργασαι; ἀμάχιρος ἐπὶ βόεια νοσίσω κρέα; [ἄνιρ γέρων ἀνόδοντος; et Ἀνόδοντον] τὰς παρὰ ad δίκλιον Pherecrateam conveniat; satis iam apparet orationem et defectu verborum et elocutionis vitio laborare. Suidam quidem suspicor talia fere posuisse: Ἀνόδοντος. Φερικράτης Κοριάντους. καὶ Ἀνόδοντος. Κριματαίοντι Ἄνιρ-γέρων ἐνόησαν. Ἀλήθει; Hierón vero Pollux II, 96. καὶ Ἀνόδοντος, ὡς Φερικράτης. Ceterum v. Intpp. Thomae M. p. 636. sq. 11. Ἄνθυπρόμυσθαι· τὰ ἀφροδίσια] Hoc sensu vox ista capitur a Philostrato V. Apoll. VI, 13. ubi de Salyro inquit: νέπανάτι γὰρ τῶν ἀνοητῶν; i. e. desit enim libidinoso amore mulieres prosequi. Interpres male: iam enim molestiam vobis afferre desinit. Haec spectat locus ille Euripidis in Troadibus v. 989. a Porto quoque observatus: τὰ μωρα γὰρ πάνι ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς, καὶ τοῦνοι ὁρθῶς ἀφροσίτης ἄρχει θεός. Küst. Addas vel Monkium in E. Hlpp. 640. 13. Ἀριστοφάνης Nub. 416. Haec Suidae e Schollis sive integris sive castigatis. Velut quod nostra Scholia praebent, τὸ γὰρ ἀνοηταίνειν μωραίνειν διὰ τὸ ἀφροδισιάζειν ἔλεγον, cum μωραίνειν (v. Eur. Andr. 674.), non ἀνοηταίνειν Isium in significatum reperiimus deflexisse, hoc saltem expungendum.

genti calliditate cetera animalia videntur superare, profecto ratio est ut mensuram habeant. Nam dactylos animalia, quae solis cupiditatibus corporis cernunt, per has vias peccant: at humanum genus, quoniam instructum est ratione, non pauciora per imprudentiam quam naturae vitio peccat. Ἄνθρωπισκα. Olera silvestria, quae similitudinem habent anethi: cuiusmodi sunt etiam marathra. Ἄνθυπουμοσία. Demosthenes in oratione contra Olympiodorum. Sic vocatur iusiurandum, quo actor iudicio negat esse differendum. Ἄνθυπουργῆσαι. Gratiam referre. Sophocles Colchidibus: An iureiurando affirmans, te mihi

gratiam relaturum? [Ἄνθρωπισκα· κρέα· ἐλάει· Ἄνθρωπισκα· οὐκ ἀντιμετρεῖται· sic Xenophon.] Ἄν μὴ παρῆ κρέα· Sic non est sine carnes, in substantivo est acquiescentium. Hoc quoque verbum: libet nos in rebus praesentibus acquiescere. Ἄνιρ-γέρων· Adverbium loci. Purae vero oculis itineribus perierunt solum dispersa sunt. Ἀνόδον. Transitu difficilis. Xenophon: Nam hic quidem nullum montis aditum, illiis vero facilem accessum reperiemus. Ἀνόδοντον. Pherecrates Coriannos: Homo senex edentulus. Ἄνθρωπισκα. Hoc venerae et venerae libido: quasi dicas stulta. μωραίνειν enim Graeci vocabant rei venerae indulgere. Aristophanes

Οἶνον τ' ἀπέχη· καὶ γυμνασίων καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων.
 κριτάσι μωρῶν· ἢ ἀνοήτων, ἀνεπιστημόνων.
 Ἀνόθευτον. γήσιον, ἀπαραποίητον, καθαρὸν.
 [Ἀνώγαλον. ἐδ' ὑπερῶν οἶκημα. Ξενοφῶν ἐν Κύρου Ἀναβάσει καὶ τῶν κωμωδιοποιῶν οἱ περὶ Ἀντιφάνην.]
 Ἀνομβροῦσαι. ἀκαβλύζουσαι.
 Ἀνομένης. παυομένης, ἀνωμένης.
 Ἀνομείτω. παρανομείτων.
 Ἀν' ὄμιλον. κατὰ τὸ πλῆθος.
 Ἀνομος. ὁ παράνομος. Ἀνομος δὲ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου, ὁ μὴ ἔχων ὦμον. ἐξ οὗ καὶ ἄνωμοι Πηλοπίδαί τε οὗτοι καλούμενοι.
 Ἀνόνητα. ἀνωφελῆ.
 Τὰ γὰρ περιττὰ κἀνόνητα σώματα πίπτει βαρῆαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις· οἶον ὁ Αἴας.

Ἀνοτόμαστος. ὁ μὴ ἔχων ὄνομα.
 Ἀνογτος. ἀνόητος.
 Ἀνόπαια. εἶδος ἄρκιδος.
 Ἀν' ἕπειν. εἰς πρόσωπον.
 Ἀνοπτοι. ἀδέαται. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἐπὶ θάτερα τῆς γῆσου ὠρμησαν ἀνοπτοι τοῖς πολεμίοις.
 Ἀνοργίας. ἀμνησίας· ὄργια γὰρ τὰ μυστήρια. Καὶ Ἀνοργιάστοις, τῶν μυστηρίων ἄπειροις.
 Τὰ πρὸς Ἀφροδίτης ἀνοργιάστα σοὶ ἔστιν.
 Ἄντι τοῦ, οὐκ ἠργίασας τῆς Ἀφροδίτης ἀτέλαστά σοι ἔστιν.
 Ἀνοργοι. ἀντὶ τοῦ ἄνευ ὄργης. Κρατῖνος.
 Ἀνόρεκτος. ἀμὴ ὀρεγόμενός τινος, ὁ πρὸς τὰ προσφερόμενα βρώματα ἀηδῶς διακείμενος.
 Ἀνορωρυγμένον οὐχὶ ἀνωρυγμένον λέγουσιν. Μένανδρος Ὑδρία.
 Εὐθὺς καταχρήσεισθαί τὸν ἀνορωρυγμένην ταύτην ἰδόντα.
 Ἀνορταλίξειν. καὶ Ἀνωρτάλιζες. κούφως

1. ἀπέχειν C. καὶ γυμνασίων om. A. B. C. habet E. 3. ἀνεπιστημόνων doctus interpres recte posuit. Cum Aristophane con- tendendus Plato Legg. I. p. 637. A. ἡδοναῖς καὶ ἔβρσι καὶ ἀνοίξ πάση, coll. Plutarchi Qu. Symp. V, 10. 4. Cf. var. lect. Dio- dori I, 72. καθαρὸν om. Lex. Seg. p. 405. 6. Ἀνώγαλον] Sic A. B. C. Ἀνάγαλον E. Ἀνώγαλον vulg. Ἀνόκαλον Lex. Seg. p. 405. satis probabiliter; cum libri veteres apud Xenophontem praesentent ἀνοκαίων. Glossa recentiorum magistrorum in- ventum. 6. Ξενοφῶν ἐν Κύρου Ἀναβάσει V, 4, 29. 7. τῶν κωμωδιοποιῶν] τὸν κωμωδιοποιόν A, Lex. Seg. Scripτοrem quavis medicriter doctum optior dedisse, καὶ οἱ περὶ Ἀντιφάνην τὸν κωμωδιοποιόν. κωμωδιοποιῶν B. 8. Ἀντιφάνην] Sic A. C. Lex. Seg. Ἀριστοφάνην add. ante Gaisf. 9. Ἀνομβροῦσαι] Lex. Seg. p. 406. Philonem T. II. p. 91. ascripsit Toup. 10. Zon. p. 223. 12. Ἀν' ὄμιλον] Lex. Seg. p. 406. Glossa II. γ. 449. 14. ἐξ οὗ et οὗτοι καλοῖμενοι om. C. Memorabilia Pelopidærum significatio: quorum pertinent loci Iuliani Or. II. p. 81. C. et Themistii VI. p. 77. B. Repetuntur haec in gl. Ἀνω- μος. 17. Versus Sophoclis Al. 58. sq. 18. πλίπτει] πλίπτει Gaisf. cum A. B. C. Post διεπραξίαις addit E. ἔρραξ' ὁ μάντις. 1. Ἀνοτόμαστος] Sic 2 MSS. Parisæ. In prioribus vero edit. excusum est ἀνωτόμαστος per ὦ, cui scripturae ordo literarum perspicuus. Küst. Ἀνοτόμαστος A. E. recte, ut patebit consulti Aristoph. Av. 1712. Sed, rectius fortasse gl. om. C. Infra enim sua serie invenitur. Gaisf. Alterum restitui. Herodianus Epim. p. 203. ἀνοτόμαστος δὲ καὶ κατοτόμαστος διὰ τοῦ ὀ μικροῦ. 2. Ἀνογτος. ἀνόητος] Ex Scholiasta Aristoph. Vesp. 368. ut Pearsonus observavit. Küst. Lex. Seg. p. 406. 3. Ἀνόπαια] Memn. Od. ε. 320. ubi v. Schol. et praeter alios Apollon. Lex. p. 140. 4. εἰς πρόσωπον] καίτοι addit C. Cf. Hesych. T. Ἀνοργίας] Cum gl. seq. Lex. p. 406. Partem Hesychius. 8. Synesit ut videtur dictum. 9. Versus Aristophanis Epim. 608. Τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἔργ' ἀνοργιάστα σοι Χρόνον τοσοῦτόν ἐστιν. Hinc corrigendum Scholii Aristoph. mendum ἀτι- λίστατα. 13. Ἀνόρεκτος] Plutarch. II. p. 664. A. 687. C. Dura. Post h. gl. B. E. Med., quae Küst. expulit. Ἀνορδῶν. πλ- ἔπτει. Sed et haec in marg. paulo supra habet A. et quae sequuntur, Ἀνορον. τὸ δὲ. Glossam suspectae fidei visam H. Stephano Ind. Thea. in v., collocatam in C. ante Ἀνοχή, retinere nolimus. 15. λέγουσιν, οὐχὶ ἀνωρυγμένον] οὐχὶ ἀνωρυ- γμένον λέγουσιν. A. C. Lex. Seg. p. 405. οὐχὶ ἀνωρυγμένον om. B. E. Huius exemplum nec Lobbeck. in Phryg. p. 33. neque ego reperimus. ἀνωρυγμένον Med. Statim Gaisf. Ὑδρία cum A. pro Ὑδρία. Vide Meinekii edit. p. 163. 17. Εὐθὺς καταχρήσα- σθαί τὸν ἀνορωρυγμένον] Hoc fragmentum ἀνεκμήνυτον reliqui, quia ex iam laceris reliquiis nullum sensum elicere potui. Küst. Epim. dedi Bentleianam fore interpretationem. καταχρήσεισθαί certatim docti: καταχρήσεισθαί A. C. Mox recepi ἀνορωρυγμέ- νον B. C. E. Μένανδρος τὴν ἀνορωρυγμένην ταύτην ἰδὼν Lex. Seg. Hoc cum ad ὕδριαν referatur, nihil desidero nisi corre- ctionem etiam Hermanno probatam, καταχρήσεισθ' αὐτόν: ut sententia talis existere videatur: statim ipsum tibi mortem esse conscium, quando effossam urnam intellexerit. 19. Ἀνωρτάλιζες. κούφως ὠροῦ, ἐπ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1341. quae versum cum superiore Suida deinceps attulit.

liquorem et vino abstinere et exercitiis et reliquarum inertiis.
 Ἀνόθευτον. Legitimum, non fictum, sincerum.
 [Ἀνώγαλον. Coenaculum in superiore domus parte. Xenopho- nis de Expeditione Cyri, et inter Comicos Antiphanes.]
 Ἀνομβροῦσαι. Scuriantes. Ἀνομένης. Quae coenat, non coenat.
 Ἀνομείτω. Iniquitati studeat. Ἀν' ὄμι- λον. In turba. Ἀνομος. Iniquus. At Ἀνομος, per ὦ, qui inopia caret, unde etiam Pelopidae vocantur ἄνωμοι. Ἀνό- ητος. Inutilis. Nam ingentia et vastae molis corpora grati sum. rursus, cum a diis coartantur, velut Alax. Ἀνοτό- μαστος. Qui nullum habet nomen. Ἀνογτος. Perfidencia.

Ἀνόπαια. Genus avis. Ἀν' ἕπειν. In faciem. Ἀνο- πτοι. Qui non cogitantur. Graeci vero alteram insulas par- tem aggressi sunt, hostibus non animadverti. Ἀνορ- γίας. Si qui mysteriorum sunt expertes. ὄργια enim appellantur mysteria. Et Ἀνοργιάστοις, qui mysteriis non sunt initiati. Specta Veneris non celebrasti, id est, ludum Veneris non per- egisti. Ἀνοργοι. Mauasati. Cratinus. Ἀνόρεκτος. Qui nihil appetit, qui cibos appositos fastidit. Ἀνορωρυ- γμένον. Sic dicendum est, non ἀνωρυγμένον. Menander Hy- δρία: Statim profusurum esse [thesaurum] effossam, simulat- que hanc videtis. Ἀνορτάλιζεις. Et Ἀνωρτάλιζες, leviter

ὄρχου, ἐπήρου, καὶ ταχέως ἐπίστευες πρὶν δοκιμάσαι. ὀρτάλιζεν δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀναπτεροῦσθαι ὀρνέων. Ἀριστοφάνης·

Τούτοις ὅποτε χρήσαιτό τις προοιμίους,
ἀνωρτάλιζες κάκερουτίας.

ἀντὶ τοῦ μετεωρίζου, καὶ μέγα ἐφρόνεις. ἀπὸ δὲ τῶν κερατοφοροῦντων ἡ λέξις.

Ἀνόσιον. βέβηλον, ἀνίσρον, ἄθυτον. Αἰλιανός· Ὁ δὲ τὰλλα ὦν ἀκίσιος τοῦτο γοῦν πείθεται τῷ θεῷ. Καὶ ἀνοσιώτατος, ὁμοίως.

Ἄννος κρίβανον. παροιμία ἐπὶ τῶν καινόν τι ἐφευρηκότων. Ἄννος γὰρ Αἰγύπτιος ἐς τὴν τῶν ἄρτων ὀπτῆσιν ἐπενήθησε τὸν κρίβανον.

Ἀνόστους. ἀνυποστρέπτους. νόστος γὰρ ἡ εἰς τὰ οἰκεία ἐπάνοδος, παρὰ τὸ τῆς πατρίδος ἡδύ. Αἰλιανός· Ὁ δὲ τοὺς θεοσύλας ἀπέκτεινε, καὶ ἔθῃκεν ἀνόστους, τοῦτο δὴ τὸ Ὀμηρικόν.

17 Ἄνουβίδειον. τόπος τις.

Ἄνουμίνοσ. ἀπογραφὴ ὀνομάτων παρὰ Ῥωμαίοις. οἱ δὲ ἀδνούμιον φασιν.

Ἄν' οὗς ἔχων. ἀντὶ τοῦ ἄνω τὸ οὗς ἔχων. καὶ Σοφοκλῆς·

5 Τὸν οἰνῶπ' ἀνέχουσα κισσόν.

ἀντὶ τοῦ, ἄνω ἔχουσα.

Ἄνουτητί. ἄνευ τρώσεως.

Ἄνοχή. ἡ ὑπομονή.

Ἄνοχλίσασ. ἀνακινήσασ.

10 Ἄνοψία. σπάνις τῶν ὄψων.

Ἄνω. ἀντὶ τοῦ ἀνά. Ὀμηρός·

Οὐδ' ὕσα Λέσβος ἄνω μακάρων ἔδος ἐντὸς ἔργει.

καὶ τὴν πρόθεσιν κολλητέον τῷ ἔργει, ἵνα ἡ ἀνείργει, ἀναστέλλει· ὃ καταστρέφει εἰς τὸ περιορίζει.

Ἄνω καὶ κάτω. τὸ πάντα λίθον κινεῖν.

Ἄνωγε. παρεκελεύσατο.

Ἄνώγειον. οἴκημα. Ἀνώγειον δέ. [Ὅτι Καλ-

1. ὄρχου] ὄρχου B. C. E. Med. 3. ἀναπτεροῦσθαι] ἀναπτερίσσεισθαι Schol. Aristoph. 4. ὄπταν B. 5. Cf. v. Κάκερουτίας 6. ἐμετεωρίζου tacite vulgg. edd. 8. ἀνίσρον] ἀνισρόν A. C. μιάρων, ἀνίσρον Lex. Seg. p. 406. 11. Ἄννος κρίβανον. Ex Schol. Aristoph. Acharn. 86. Ἄνθρωπος Med. bis pro Ἄννος. Haec olim inculcari solebant post vv. Ἄρτος et Κρίβανος 12. ἐς τὴν — κρίβανον] κρίβανον ἐφεύρησεν ἐς τὴν ὀπτῆσιν τῶν ἄρτων C. Quae subsequebatur gl. Ἄνωψία (Ἄνωψία B. E. Med.) Ῥωμαϊκὴ λέξις, eam reieci, cum praesertim habeat A. in marg. 14. Cf. v. Νόστιος. 17. τοῦτο δὴ τὸ Ὀμηρικόν] Odyss. ω 528. Καὶ νῦν κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθῃκεν ἀνόστους. 18. Ἄνουβίδειον] Lego Ἄνουβίδειον ab Ἄνουβιδι, scil. ut Βενδίδειον a Βένιδι. V. Hesych. Τουρ. MS. Dedit Ἄνουβίδειον cum A. ubi desunt [quae sub finem gl. abieci] Βενδίδειον δέ, pro quibus ὁμοίως δὲ Βενδίδειον E. Gaisf. Eandem mendam Luciano dempsit Lobeck. in Phryn. p. 372.
1. Ἄνουμίνοσ] Vide supra v. Ἀδνούμιον. 3. Ἄν' οὗς ἔχων] Phrasis illa ex Aeschylī Lycurgo petita est, ut nos doce Schol. Sophoclis Oed. Col. 674. Ἀνέχουσα κισσόν, ὑπὲρ ἐαυτὴν ἔχουσα τὰ φυτὸν, ἄνω ἔχουσα τὸν κισσόν. ὡς ἐν Λυκούργῳ Ἀσχύλος, ἀκουε δ' ἄν' οὗς ἔχων. ἀντὶ τοῦ, ἄνω τὸ οὗς ἔχων. Hand aliter Theognis v. 883. Αἰθρὲ λίην κηρυκὸς ἄν' οὗς ἔχει μακρὸν βῶσιντοσ. Τουρ. Cf. Herm. de Aesch. Lycurg. p. 24. 4. Σοφοκλῆς Oed. C. 674. Unde scripturam editam οἰνωπ' (οἰνωπ' tacite Gaisf.) reſinxi. 7. Ἄνουτητί] Ἄνουτί. ἄνευ ἐρωτήσεωσ C. Gl. II. γ'. 371. 8. Quae sub finem extabant, ἀναχωχί δέ, omisi cum A. C. 9. Ἄνοχλίσασ] Ἀνοχλίσασ A. quod coniectura sunt assecuti Kisternus Diatr. p. 47. et Albert. in Hesych. v. Ἀνοχλίτων. 10. Ἄνοψία] Lex. Seg. p. 406. Exemplum praebet Enst. in II. λ'. p. 867. f. 11. Ὀμηρός· Ἐδ' ὄσα Λέσβος ἄνω μακ. Apud Homerum II. ω. 544. versus hlo ita legitur: Ὅσων Λέσβος ἄνω Μακάρων ἔδος ἐντὸς ἔργει. Sic, ἄνω apud Suidam scribendum est. Vocatur autem a poeta Lesbos Μακάρων ἔδος, Macaris sedes, quia Macar eam considerat, e in ea regnaverat, ut docet Scholiasta ad eum locum. Kist. οὐδ' ὄσα A. (cui debetur ἔδος olim neglectum) C. Suidam Gaisf. confusum esse hunc locum cum II. ε. 404. οὐδ' ὄσα Λίαντος εὐδὸς ἀγέτωσ ἐντὸς ἔργει. 14. ἔργειον B. C. E. 15. ἀναστέλλειν C. qui mox ei γὰρ pro εἰς τὸ. 16. Ἄνω κάτω] Ἄνω καὶ κάτω A. C. Lex. Seg. p. 412, 4. Meliorem dedit interpretationem Schol. Platon. p. 359. Vide vel Gatak. in Anton. IX, 28. Heind. in Gorg. 104. et quem Gaisf. laudat Bakium in Cleomed p. 381. 17. II. α. 313. 18. Ἀνώγειον] Ἀνώγειον A. Ἀνώγειον E. Hoc reponendum fuisse si minus concinna membrana persuadebat ratio, poterat certe comparata gl. Κατώγειον monstrare. Ceterum praecepti quantae sint dubitationes ad turbam licet ex his intelligere quae congesit Lobeck. in Phryn. p. 297. sq. Ὅτι Καλλισθένης κτλ. habet A. in marg. ὅτι om. B. E. Superior quidem sententia videtur esse deprompta de v. Ἀνογκάσιον nec quae subsequuntur proximis arte cohaerent. Cf. Elym M. p. 115.

saltabas, efferebaris, et celoriter credebas, priusquam rem explorasses. Ὀρτάλιζεν autem dicitur de avibus, cum primum volare conantur et alis se levare incipiunt. Aristophanes: *Quoties quis talibus prooemiis utebatur, efferebaris et cornua tollebas.* id est, magnos spiritus ac superbos concipiebas: per figuram a cornutis animalibus ductam. Ἀνόσιον: Profanum, impium, nefastum. Aelianus: *Ille quamvis ceteris in rebus esset impius, hac tamen in re deo paruit.* Item ἀνοσιώτατος. Ἄννος κρίβανον. Proverbium de rerum novarum inventioibus. Annus enim Aegyptius cilibanum, quo panes coquebantur, invenit. Ἀνόστους. Reditus expertes. νόστος enim vocatur reditus ad suos, propter patriae dulcedinem. A-

lianus: *Ille vero sacrilegos interfecit, et, ut Homericis dicitur, reditus in patriam privavit.* Ἄνουβίδειον. Topici nomen. Ἄνουμίνοσ. Apud Romanos nomen nomen descriptio sic vocatur, alii vero ἀδνομίνοσ dicunt. Ἄν' οὗς ἔχων. Autem arrigens. Et Sophocles: *Nigram sustollens hederam ubi ανέχουσα positum pro ἄνω ἔχουσα.* Ἄνουτητί. Sibi vulnere. Ἄνοχή. Patientia. Ἀνοχλίσασ. Involuntam Ἄνωψία. Penuria piscium. Ἄνω. Pro ἀνά. Homerus: *quaecunq; Lesbos sedes Macaris recondit.* ubi praepositio est iungenda verbo, quo fiat ἀνείργει, id est, continet, complectitur Ἄνω κάτω. Omnes movere lapidem. Ἄνωγε. Adhortatum est. Ἀνώγειον. Coenaculum. Contra Ἀνώγειον. [Ὅτι Καλ-

λισθένης τὸ δεσμοτήριον ἀνώγειον εἶπεν.] Ἀνάγειον καὶ κατάγειον διὰ διφθόγγου καὶ ὁ μικροῦ. τὸ δὲ ἀνώγειον καὶ κατώγειον εἰ τάχα καὶ οἱ κανόνες διὰ τοῦ ᾧ μεγάλου καὶ ἔ ψιλῶ γράφουσιν, ἀλλ' ὅν ὁ τῶν λέξεων θηρατῆς καὶ τῶν τούτων ἀντιστοιχῶν δ ἀκριβῆς ὀρθογράφος Καπρωγένειος ὁ Μαῖστωρ διὰ τοῦ ἔ ψιλῶ καὶ ὁ μικροῦ ἐξέδοτο ταῦτα γράφασθαι. τὸ δὲ μεσόγειον μόνον διὰ διφθόγγου εἶπασεν· ἐπειδὴ εῴρηται μεσογεία γῆ καὶ μεσόγειος γῆ.

Ἄνω γῆ. παρακλείουσιν.

Ἄνω δῦρετο. ἐθρήνει, ἔκλαιεν. Ὁ δὲ ἀνωδύρετο τὴν συμφορὰν, ἐπιδακρύων τῷ πάθει.

Ἄνωθεν. ἐκ τόπου, ἢ χρόνου. Βάβριος.

Τί τοὺς ἀνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς

ἐσορῶμενοι τραφῆς κηδομένους

ἀφ' ὧν τε βλάστωσιν ἀφ' ὧν τ' ὄνυσιν

εὔρωσι, τὰδ' οὐκ ἐπίσης τελοῖμεν;

τουτέστιν ἀνωθεν ἐκ φύσεως, ἢ τοὺς ἐν τῷ ἀέρι.

Ἄνω θῆσαν. ἐπὶ τὰ ἀνω κινήσαν. Ἄνω θῆσαν δὲ ἑαυτὸ τὸ θηρίον καὶ ἕξαλον γενόμενον ἀπεσεῖ— 20 ἑαυτοῖς προσόντα ἐλαττώματα ἐτέροις προσανατι-

Ἄνωιστος. ὁ ἀνυπονόητος. Καὶ Ἄνωιστί, ἀνυπονόητως.

Ἄνωκισμένος. ἐν τοῖς ἀνωτάτω γενηθεῖς, ἢ ἀνω ὦν. καὶ Ἄνωκίσθαι.

Ἄνωμαλία. ἢ τραχίτης.

Ἄνωμος. ὁ μὴ ἔχων ὄνομα. ἐξ οὗ καὶ ἀνωμοι Πελοπίδαί οὕτω καλούμενοι. Καὶ Ἄνωμότερος.

Ἄνώμοτος. χωρὶς ὄρκου. Ὁ δὲ ἀνὴρ καὶ ἀνώμοτος πιστεύειν ἀξίος. Καὶ αὐθις.

Ἄνωμοχ' ὁμώμοχ', ἢ δὲ φρήν ἀνώμοτος.

Ἄνωμωξεν. ἐστέναξεν.

Ἄνωνόμαστος. ὁ μὴ ἔχων ὄνομα.

[Ἄνωτων μετακομιδῆ. ἢ δὲ λέξις Ῥω- 15 μαϊκῆ.]

Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί. παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπεναντίας γινόμενων ἢ λεγομένων· οἷον ὁ πόρνος τὸν σώφρονα εἰ λέγει πόρνον. ἐπειδὴ οἱ ποταμοὶ ἀνωθεν κάτω ῥέουσι. τουτέστιν, ἐπὶ τῶν τὰ ἑαυτοῖς προσόντα ἐλαττώματα ἐτέροις προσανατι- 20 θεμένων.

1. Καλλισθένης] Καλλίστρατος, ut supra, Beinesius Varr. Lectt. III. p. 366. 3. καὶ κατώγειον addiderunt A. B. E. οἱ add. A. 4. ἔ ψιλῶ] ψῆ A. ψιλῶ E. Med. 5. Immo τῶν τοιούτων. 6. Κοπρωγένειος] In 2 MSS. Paris. exaratum est Καπρωγένειος, in uno vero Καπρωγένειος. Kist. Illud A. Καπρωγένειος B. D. E. 8. μεσόγειον Med. Id est μεσόγειον, quod reponendum. 13. Βάβριος] Versus non esse Babrii sed Sophoclis Electr. 1058 — 62. animadvertit Toupius. Credibile vero Babrii locum quendam excidisse, qui desideret in v. ἀνωθεν. Σοφοκλῆς tamen pro Βάβριος E. 16. βλαστῶσιν libri 19. Ἄνω θῆσαν] Ἄνω θῆσαν C. Qui exemplum sic profert: καὶ ἀνωθεῖσαν ἑαυτὸ τὸ θηρίον, ἀπὸ τοῦ ἕξαλον γενόμενον, ἀπέλυσε τὸν ἄνω ἀποσεισάμενον εἰς τὴν νῆξιν. Ceterum ἑαυτῷ A.
1. Ἄνωιστος· ὁ ἀνυπονόητος] Hoc sensu vox ista accipitur ab Herodoto VI, 66. Kist. Vide Wesseling. Ἄνωιστί] Ἄνωιστίον E. „Pro Ἄνωιστί, ἀνυπονόητως (ut priores edd. vitiose habent) in mea ed. recte exhibui Ἄνωιστί, ἀνυπονόητως: idque non tam ex ingenio, quam auctoritate MSS. Paris., in quibus recte sic legitur, quamvis ea de re lectorem in notis monere oblitus sim. Idem mendum est apud Hesych. v. Ἄνωιστί: ubi iidem pro ἀνυπονόητως scribendum est ἀνυπονόητως. Kist. in Diatr. p. 47. Cuius crisi firmant Apollon. Lex. p. 158. et Schol. Od. δ'. 92. ἀπὸ τοῦ οἰσι cum A. post Ἄνωιστί.” 3. Ἄνωκισμένος] Vox Aristophanis et Thucydidis, de qua vid. Valck. in Herod. IV, 18. γεννηθεῖς Edd. praeter Kisterianam: γενέσθαι mendose Hesychius. 4. καὶ ἀνωκίσθαι delevit Kisterus. καὶ ἀνω κείσθαι A. 6. Ἄνωμος] Vide supra v. Ἄνομος. Gl. om. E. Verba καὶ ἀνωμότερος delevit Kisterus. 11. Versus Euripidis Hippol. 612. ἐστέναξεν] ἐθρήνησεν, ἐστέναξεν E. in v. Lex. Bog. p. 412. 13. Ἄνωνόμαστος· ὁ μὴ ἔχων ὄνομα] Respexit, opinor, Suidas ad Aristoph. Av. 1712. ὁμῆ δ' ἀνωνόμαστος ἐξ βῆθος κύκλου χωρεῖ. Ubi longe melius Schollastus: Ἄνωνόμαστος δὲ ἀπὸ τοῦ πολλῆ καὶ λόγῳ οὐ δυναμένη ὄνομα- 20 σθῆσαι. Toep. I. p. 64. parum probabiliter. Eadem in v. Ἄνωνόμαστος: et Ἄνωνόμαστος A. om. δ. 14. Ἄνωτων] Vid. in Ἀληγορίων, unde patet haec esse mutila. Hemst. Immo librorum scripturae docent haec perperam esse inculcata. Ἄνωτων B. E. Med. Ἄνωτων A. ἢ — Ῥωμαϊκῆ om. A. B. ἔστι δὲ ἢ λ. P. E. Addit etiam B. Ἄνωτα ῥωμαϊκῆ λέξις, supra post Ἄνωτος exarata. 16. Ἄνω ποταμῶν] Dictum celeberrimum Euripidis Med. 410. de quo plura in pp. Hesychii. παροιμία add. A. 17. ἢ πόρνος B. E. omissa mox ei; cum Zenobio II, 56 qui ἔλεγε· ὅς δ' ἄν τ. σ. λέγῃ Arsen. p. 60. 18. λέγοντο A.

quae sunt volaticae. Ἄνω θῆσαν. Quod sursum protrusit. Cum autem fera cum impetu emerisset, et ex mari proposituisset, hominem percussit et natatui permisit. Ἄνωιστος. Non suspectus. Et Ἄνωιστί, sine suspitione. Ἄνωκισμένος. In loco superiore degens. Ἄνωμαλία. Inaequalitas. Ἄνωμος. Qui alterum lumerum non habet. etiam Pelopidae ἀνωμοὶ appellati sunt. Ἄνώμοτος. Iniuratus. Ille vero dignus erat, cui vel iniurato crederetur. Et rursus: Lingua duravit; at mens iniurata est. Ἄνωμωξεν. Invenit. Ἄνωνόμαστος. Qui nullum habet nomen. [Ἄνωτων μετακομιδῆ. Dicto Latino.] Ἄνω ποταμῶν χωρ. Flumina ad fontes relabuntur. dictum de his quae ordine contrariae sunt aut dicuntur: ut si homo impudicus virum castam appellat impudicam: sicut enim a fontibus ad mare labuntur, non contra. itaque dicitur de illis qui vicia ipsa inhaerentia aliis auribant.

quae sunt volaticae. Ἄνω θῆσαν. Quod sursum protrusit. Cum autem fera cum impetu emerisset, et ex mari proposituisset, hominem percussit et natatui permisit. Ἄνωιστος. Non suspectus. Et Ἄνωιστί, sine suspitione. Ἄνωκισμένος. In loco superiore degens. Ἄνωμαλία. Inaequalitas. Ἄνωμος. Qui alterum lumerum non habet. etiam Pelopidae ἀνωμοὶ appellati sunt. Ἄνώμοτος. Iniuratus. Ille vero dignus erat, cui vel iniurato crederetur. Et rursus: Lingua duravit; at mens iniurata est. Ἄνωμωξεν. Invenit. Ἄνωνόμαστος. Qui nullum habet nomen. [Ἄνωτων μετακομιδῆ. Dicto Latino.] Ἄνω ποταμῶν χωρ. Flumina ad fontes relabuntur. dictum de his quae ordine contrariae sunt aut dicuntur: ut si homo impudicus virum castam appellat impudicam: sicut enim a fontibus ad mare labuntur, non contra. itaque dicitur de illis qui vicia ipsa inhaerentia aliis auribant.

[Ἀνωρθιασμένον. τὸ ὀρθότατον. καὶ Ἀνωρ-
θωσάμην.]

Ἀνωρθίαζον. Ἀνδοκίδης ἀντι τοῦ ὄρθιοι βοῶν-
τες ἔλεγον.

Ἀνώφλιον. τὸ ὑπέρθυρον.

Ἀνωχθι. κέλευσον.

Ἄντ' ἀγαθῶν ἀγαθῖδες. παροιμία, ἐπὶ
τῶν εὐ πασχόντων ἀνθ' ὧν εὐεργέτησαν πρότερον.

Ἀνταγωνιστής. πολέμῳ καὶ μάχῃ ἰσοστάδην.

Ἄφ' οὐ δὴ καὶ ἀνταγωνιστῆς ἀξιόμαχος ἐπιπολὺ τοῖς
Ῥωμαίοις ἐγένετο.

Ἀντάλλαγμα. οἱ κατὰ σάρκα πρόγονοι τοῦ
Χριστοῦ, οὓς ἴχνη καὶ ἀντάλλαγμα ἐκάλεσαν οἱ ἐβδο-
μήκοντα ἐρηνευταί.

Ἀντάλλαγον. καλοῦσι τὸν ἀντι ἐτέρου ἡλλα-
γμένον· οὐχὶ ἀνταλλόν. Μένανδρος Κανηφόρῳ.

Ἐδεῖτο χρῆσαι τὴν σεαυτῆς θυγατέρα
ἀντάλλαγον.

Χήρα·

Ἐκοῦσα ἡ ἀδελφῆ ποιήσει ταῦτοις οἱ
ἀντάλλαγον τέξεις ὁ τούτῳ διδομένην.

5

καὶ ἐν Ἀλει·

Ἐκλελάπτειν

ὁ χρηστὸς ἡμῖν μοιχός, ἀλλ' ἀντάλλαγος.

Ἄντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστὶ τοῦτο ὄραν· του-
τέστιν, ἀντι τοῦ ἄρχειν τὸ καινοτομεῖν. τῶν δὲ ἀρ-
χαιῶν ἀμελεῖν.

Ἀνταμείρομαι.

Ἀντανάκλασιν. κατὰ ἀνάκλασιν ἀπὸ τινος
μεταγομένη. γίνεται δὲ τοῦτο ἐπὶ φωνῆς, ὅταν ἀν-
προτάτῳ ὑδατι προσπέσῃ.

1. Ἀνωρθιασμένον] Philo II. p. 571. Τουρ. MS. Totam glossam om. C. τὸ ὀρθότατον. καὶ ἀνωρθωσάμην] Cum Porto le-
gere malim, τὸ ὀρθώτατον, καὶ Ἀνωρθιασάμην. Vide infra v. Ὀρθιασάτων. Küst. 3. Ἀνωρθίαζον] Gl. superiori inu-
gehatur, praefixo τό, quod om. A. Ἀνωρθίαζον et ὄρθιοι habent A. B. C. E. Med. Lex. Seg. p. 412. Zou. p. 223. Veram lo-
cationem custodivit Harpocratio, quam expressit Küst. Servavi tamen ὄρθιοι cum Pal. et Gaisf., quamquam praestat ὄρθιοι.
Ἀνδοκίδης de myst. p. 5. 4. ἔλεγον Küst. 6. Ἀνωχθι] II. x'. 67. et alibi. 7. Ἄντ' ἀγαθῶν ἀγ.] Vide v. Ἀγαθῶν
ἀγαθῖδες. Nihil mutat Macarius apud editorem Arsenii p. 62. 8. εὐεργέτησαν] εὐεργέτησαν dedi cum A. C. ἰσχυρότερον
C. pro πρότερον. Post h. gl. habet A. margo: Ἀνταγωνίζομαι δοτικῆ. 9. ἰσοστάδην] ἰστοπιάδην A. ἡσοστάδην marg. 10. Ἄφ' οὐ
δὴ καὶ ἀνταγων. ἀξ.] Haec sunt verba Dionis [LXVII, 6.] de Decebalo, Dacorum Rege, eademque leguntur infra v. Λεινός. Küst.
11. ἐγένετο A. 12. οἱ κατὰ σάρκα πρόγονοι τοῦ Χρ.] Recte observavit Pearsonus hanc notam excerptam esse ex Theodoro
in Psal. LXXXVIII, 52. ubi David inquit: Οὐκ ἀνείδισαν οἱ ἔχθροί σου Κύριε· οὐκ ἀνείδισαν τὸ ἀντάλλαγμα τοῦ Χριστοῦ σου.
Theodoretus ad illum locum p. 759. Ὁ δὲ Σύμμαχος· καὶ ὁ Θεοδοσίωv οὕτως· ἀνείδισαν τὰ ἴχνη τοῦ Χριστοῦ σου· ἴχνη δὲ Χριστοῦ
προσηγόρευσε τοὺς κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν βασιλέας, δι' ὧν ὠδαισιν ὁ περὶ τῆς Χριστοῦ βασιλείας λόγος. Καὶ οἱ Ἐβδμήκοντα
δὲ ἀντάλλαγμα αἰτούς προσηγόρευσαν, ὡς κατὰ σάρκα αὐτοῦ γεγεννημένους προγόνους, καὶ ὡς ἐν σκοτίᾳ τὴν βασιλείαν ἰδύ-
νοντας. Küst. Reperiebantur haec cum auctario quodam in v. Τὸ ἀντάλλαγμα. 13. ἴχνη] Male Suidas haec interpretatio-
nem LXX. Interpretibus tribuit, quae erat Symmachi et Theodotiani, ut ex citato loco Theodoretii apparet. Küst. Eadem re-
currunt sub v. ἴχνη. Mox ἀνεκάλεσαν C. 15. ἄλλοι] ἐτέρου A. B. C. E. Lex. Seg. p. 407. 16. Μένανδρος p. 90.
8. Χήρα] χήρα, Edd. χήρα A. B. E. Fabulae Menandreae titulum esse perspexit Valckenar. Diatr. p. 207. probante Meineke
p. 178. In his desinit Lex. Seg. 4. Ἐκοῦσα ἡ ἀδελφῆ π.] Fragmentum a Kästero aHisque depositum; Valckenarius nihil nisi
ἐκοῦσα ἀδελφῆ. Quam sententiam in Latinis exhibitimus, cum de illa sermone esse putarem ab iuvene vitata, eius vesti-
gia quaedam in corruptelae tenebris apparere videbantur: Ἐκοῦσα πεισθήσει δ', ἀδελφῆ, ταῦτα δὲ, Ἀντάλλαγον γ' ἔξουσα
τούτῃ διδομένην. Sed Hermannus postquam emendationem multo lentiore tradidit haec: Ἐκοῦσα δ' ἀδελφῆ ποιήσει τοῦτό σοι,
Ἀντάλλαγον γ' ἔξουσα τούτῳ διδομένην: nihil equidem spinor sive ad sententiam sive ad usum vocis ἀντάλλαγος, quae perso-
nam, non permutandam rem significaret, desiderari posse, modo resingamus: Ἐκοῦσα δ' ἀδελφῆ ποιήσει τοῦτό σοι, Ἀντάλλα-
γον γ' ἔξουσα τούτων διδομένην [τὴν θυγατέρα —]. Libens tibi soror peccati veniam concedet, cum filiam, utroque μο-
rem futuram, pro aequa istorum compensatione sit existimatura. 6. ἐν Ἀλει p. 15. 8. ἀντάλλαγον τέξεις] ἀν-
τάλλαγον τέξεις A. ἀντάλλαγ' ἐν τ. E. ἀντάλλαγον B. διδομένην dedi cum A. C. διδομένην reliqui. 9. Ἄντ' ἄλλης ἀρχῆς] Haec
nemo intelligat, nisi prius locum invenerit, ex quo Suidas depromserit. Deprompsit autem ex Schollis Aristoph. Eccles.
582. (614.) sed auctoribus iis et uberioribus, quam quas hodie extant. Locus autem Comici ita se habet: Περὶ μὲν τούτων τοῦ
καινοτομεῖν μὴ δέσσης· τοῦτο γὰρ ἡμῖν ἴσῃν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστίν, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελήσαι. Τουρ. Fugit hunc Suidae in-
terpretationem iis vocibus contineri, quas Schol. Rav. praebet, τοῦτέστιν ἀντι τοῦ ἄρχειν τὸ καινοτομεῖν: reliqua verum com-
plendo esse, quem librarii disiectum male habuerunt. Vide nos in v. Τριτάλαντον. 12. Om. vulg. 13. Ἀντανάκλασιν] Ex ipsa
interpretatione Suidae patet legendum hic esse Ἀντανάκλωμένη· quod etiam a Pearsono observatum fuit. Küst. Hoc
Hesychius, fere cum Suida consentiens. Spectat gl. ad Sap. Salom. XVII, 19. 14. μεταγομένη E. ἐπὶ φωνῆς] ἀπὸ φω-
νῆς A. B. C. E. Med. ἐπὶ φ. Lex. Seg. p. 406. Vid. Hesych. in Ἀντανάκλωμένη. 16. προσπέσοι] προσπέσῃ B. C. Lex. Seg.
Quae sequebantur, Ἀνταμείψιν. ἀνταπόδοσις, expulsiimus, cum et litterarum ordini repugnent et coniecerit A. in marg., om. C.
Respexit Psalm. CXVIII, 112." Βηρμ. Ceterum v. Hesych. et Zou.

[Ἀνωρθιασμένον. Intensum. Et Ἀνωρθωσάμην, ere-
xi.] Ἀνωρθίαζον. Apud Andocidem: id est alia voce
conclamantur. Ἀνώφλιον. Limen superius. Ἀνω-
χθι. Impera. Ἄντ' ἀγαθῶν ἀγ. Proverbium de his
quibus pro beneficiis ante in aliquem collatis gratia refertur.
Ἀνταγωνιστής. Adversarius in certamine. Unde dicit
Romanis adversarius extitit formidabilis. Ἄντ' ἀλλε-
γμα. Christi maiores secundum carnem LXX. Interpretes
vocarunt ἴχνη καὶ ἀντάλλαγμα. Ἀντάλλαγον. Sic
vocant eum, qui pro alio permutatione facta datur, non ἀν-
τάλλον. Menander Canephora: Rogabat ut filiam tuam

pro altera permutatione commoederes. Et Videtur. Libens
vero mea soror haec sibi persuaderi palietur, cum filiam
huic in matrimonium traditam habitura sit compensa-
tionem. Et Piscatore: Evasit bonus iste adulter, sed
alius praesto vicarius. Ἄντ' ἄλλης ἀρχῆς. Princi-
palis iustar nobis est libido novandi simulque veterum, im-
stitutorum contemptus. Id est, si res novas moliri licet,
principatum nobis obtinere videmur. Ἀντανάκλασις.
Repercussionem, per quam res ab alio corpore recidit, haec
autem sit et in voce, cum sonus ad aures recidat; et in-
mine solis, cum in corpus laeve vel aquam limpidissimam incidit.

Ἀνταναιρείται. κτείνεται. Καὶ Ἀντανή-
 ρέθη, ἀντεφρονέθη.
 110 **Ἀντανήγοντο.** ἀντιπαρετάσσοντο, ἀντεφέ-
 ροντο. Ἀντανήγοντο οὖν καὶ οἱ βάρβαροι, καὶ τὴν
 τοῦ Παχύνου παρέπλεον ἀκτὴν, κατὰ β' στοιχηδόν
 ταξάμενοι τὰς ναῦς. Καὶ αὐτοῖς. Οἱ γὰρ ἐνταῦ-
 θα ἰπὲρ ἑλευθερίας ἀποθανόντες ἀντανήγοντο τῇ
 οἴτῃ.
Ἀντανίσχομεν. προβαλλόμεθα. [καὶ Ἀντα-
 νίσχομεν, ἀντιπαρετάσσοντο.]
Ἀνταπαιτῆσαι κάπαιτῆσαι. Θουκυδίδης
 τρίτῃ καὶ τετάρτῃ. καὶ ἀνταποδοῦναι καὶ ἀνταπο-
 λαμβάνειν Δημοσθένους ἐν τῷ κατὰ Λεπτίνου.
Ἀντάρης νυκτερὶς ὄψεσι. φησὶ Σοφοκλῆς.
Ἀνταυγεῖς κόρας.
 Στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας.
 ἀπὲρ τοῦ τὰς κόρας οὖν ἀντιπροσώπου μοι στρέ-
 ψον. Καὶ δι' ἀνταύγειαν χιόνας καὶ σκληρότητα
 τῆς ἀναβαλλομένης ἀνακλάσειωσ ἐφθείροτο.

Ἀνταία. ἢ Πέα. Καὶ Ἀνταῖος, ὄνομα κύριον.
Ἀνταίρω. δοτικῇ· φιλονεικῶ.
Ἀντέας. ὄνομα κύριον.
Ἀντεγκλήμασι. Ταύτη καὶ τοῖς ἀντεγκλή-
 μασι τοῖς περὶ τῶν δώρων δὲκ ἀπεκρίναρην.
Ἀντελαμβάνοντο. Ἰπὸν τε αὐτῆς ἀντιμα-
 κροτατοὶ ἀντελαμβάνοντο ἀπὲρ τοῦ διεδέχοντο· ἤμι-
 ρινοὶ μὲν ἔχρι πρώτων νυκτῶν, νυκτερινοὶ δὲ ἄχρις
 ἡλίου ἀνίσχοντος.
 10 **Ἀντεμήνησεν.** ἀνωργίσθη. Ὁ δὲ παθὼν
 ἀνήκιστα καὶ τῆς πατρῆας ἐστίας διαχθεις παρὰ
 τῆν δίκην, θμωσ οὐκ ἀντεμήνησεν.
Ἀντεμπλήσαντες. ἀνταποδόντες. Ξενο-
 φῶν. Οἱ δὲ θαρῆειν ἐκέλευον, λέγοντες ὅτι οὕτω
 15 τέκτων στερήσοιτο, τὴν τε οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλή-
 σαντες τῶν ἐπιτηδείων.
Ἀντεξάγειν. ἀντιπαρετάσσεσθαι, ἀντεπιέ-
 ραι.
Ἀντεπήγει. ἀντεπήχετο.

1. Cf. Demosth. de Cor. p. 304. Utraque glossa sacra, quod in prp. Hesychii docent: quapropter restituendum Suidae, ἀνταναι-
 ρέθη, ἀντανήγοντο. V. Zon. p. 219. 3. ἀντιπαρετάσσοντο, ἀντεφρονέθη] Haec omnia et quae sequuntur usque ad verba illa
 καὶ μὴδὲ, desunt in prioribus edit. [et E.] Quae cum in optimo Paris. A. invenerim, ea hic inserere non dubitavi. Küst. καὶ
 ἀφθες am, etiam B. 6. τὰς om. A. 7. τῇ οἴτῃ si recte se habet, quamquam aliquid deest ad integrandam structuram, pos-
 sit, haec ab Hyperidra epitaphio aermone repetere. 9. καὶ ἀντανήγοντο, ἀντιπαρετάσσοντο om. A. ἀπὲρ τοῦ παρετάσσοντο B. E.
 Med. 11. κάπαιτῆσαι add. A. B. E. Med. ἀπαιτῆσαι Portus et Lex. Seg. ex emend. Bekkeri, nam apographum Bastianum cum
 MSS. Suidae concordare monet Gaisf. 12. τετάρτῃ] Lego πέμπτῃ. Thucyd. III, 58. et V, 17. Burn. Nescio an plene post
 τῶν τε ἀντιπροσώπων, et deinde legendum sit, καὶ τετάρτῃ ἀνταποδοῦναι: vide Thucyd. IV, 19. Meas grammaticus videtur esse,
 Thucydidem ἀνταπαιτῆσαι pro ἀπαιτῆσαι, et ἀνταποδοῦναι pro ἀποδοῦναι usurpasse, Demosthenem autem ἀνταπολαμβάνειν
 pro ἀπαιτῆσαι. Gaisf. Immo probanda vulg. distinctio, cum eodem in capite praegressum sit ἀνταπαιτῆσαι. Apparet enim
 supra scribendum fuisse Ἀνταπαιτῆσαι καὶ ἀνταπαιτῆσαι. Sed ἀνταποδοῦναι non negarim ad eandem Thucydidis auctoritatem re-
 ferri. 13. Δημοσθένους in Lept. p. 471. Ἀνταποδοῦναι (sic) δοτικῇ habet A. in marg. 14. Ἀντάρης νυκτερὶς ὄψεσι] Quis
 sit horum verborum sensus ignorem me latere, nec integer locus Sophocli, ex quo haec decerpit sunt, nunc ad manus est. Küst.
 Sic Lex. Seg. p. 407. Hepthii cognomen Brunckius irrisit in Lex. Soph. Equidem intelligerem ἀνταυγῆς ὄψεσι in aena lucifugam
 dictum. In Zon. p. 185. ἄνταυγεῖς κόρας pro ἀνταύγειαι. 16. Στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας] Verba Aristophanis Thesmoph. 909.
 17. Explicatio Schol. Bay. 18. καὶ δι' ἀνταύγειαν] Hoc fragmentum legitur apud Diodorum Siculum XVII, 82. Tour. Licet
 tanquam glossam e Diodoro praesigere, καὶ ἀνταυγῆς χιόνας.
 1. Ἀνταία, ἢ Πέα] Vide Schol. Apollon. Rhod. I, 1141. et Hesych. 2. Ἀνταίρω] Vid. Lex. Seg. pp. 26. 123. δοτικῇ cum
 MSS. add. Gaisf. 3. Ἀνταίας] Ἀνταίας B. E. Neutram recorder; sed hoc cum serie litterarum conveniat, tam propius ab-
 est ab nomine Ἀνταίας. 5. Quae post ἀπεκρίναρην extabant, καὶ ἀντεγκλήμενων, τῶν ἀντιδικῶν στάσεων, omisi cum A.
 E. F. Ad ea Portus: „Scribendum est ἀντεγκλήματων, ut patet ex Hermogeno ἐν τῷ περὶ Στάσεων p. 84. unde loci huius illu-
 stratio reperitur. 6. μακροτατοὶ μακροτατοὶ A. G. eodem ἀφθες ἡλίου, cum ederetur ἀφθες ἀπὸ ἡλίου. Ceterum Zon. p. 217.
 αὐτοῖς αἱ μακροτατοὶ. 7. ἀπὲρ τοῦ διεδέχοντο] Hoc loco ponunt A. B. C. E. Med. Küsterus cum Zonara edidit αὐτὸν τῶν Ἰπνῶν.
 Ἰπὸν τῶν Ἰπνῶν, ἀπὸ Ἰπνῶν, ἀπὸ Ἀνταίας et Ἀνταίας. 8. Ξενοφῶν] Locus interpolatus e Xenophonice. Anab. IV, 5, 28. Ὁ δὲ
 διεδέχοντο τῶν ἀρχόντων τῆς καμῆ τῶν ἀρχόντων ἀποκρίναρην, καὶ θαρῆειν αὐτὸν ἐκτελεσῆαι ἀφθες ὅτι τῶν τέκτων στερή-
 σοιτο, τὴν τε οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων ἰστίαισι. 17. ἀντιπαρετάσσεσθαι, ἀντεπιέρην Lex. Seg. p. 406. ἀπὸ
 τοῦ παρετάσσεσθαι, ἀντεπιέρην Zon. p. 217. 19. Pertinere gl. ad Polyb. XI, 1, 4. monet Titm. in Zon. p. 217.

127 I
 ἀνταναιρείται. Vicissim interficitur. Et Ἀντανήρθη, vicis-
 sim interfectus est. Ἀντανήγοντο. Acie vel classe instru-
 ta obviam iverunt. Barbari igitur classe instructa obviam
 processerunt, et litus Pachyni praetervecti sunt, navibus bi-
 nis per ordines collocatis. Et alibi: Qui enim pro libertate
 hic obierunt, copias ad vetam hostibus obviam ferant. Ἀν-
 τανίσχομεν. Obvicimus. [Et Ἀντανήγοντο, aciem adver-
 sam instruebant.] Ἀνταπαιτῆσαι et ἀνταπαιτῆσαι. Vicis-
 sim repetere. Thucydidis libro tertio et quarto. Et Ἀνταπο-
 δοῦναι, reddere; item ἀνταπολαμβάνειν, recipere. Demosthe-
 nes in Leptinen. Ἀντάρης νυκτ. Sophoclis dictio de ve-
 speratione suis micante. Ἀνταυγεῖς κόρας. Oculis ad-
 spectis sine comitate. [Et Ἀνταύγειαι.] Propter splendorem ni-
 visis ἄνταυγεῖς ὄψεσι repercutisse petierant. Ἀνταία. Aha.

Et Antaeus, nomen proprium. Ἀνταίρω. Contendo. Aptum
 dativo. Ἀνταίας. Nomen proprium. Ἀντεγκλήμασι.
 Hinc et crimini vicissim mihi obiecto de muneribus acceptis non
 respondit. Ἀντελαμβάνοντο. Excipiebant. Ac zonara
 longissimi mulierem semper excipiebant: ἄμυρτι quidem usque
 ad primam noctem, nocturni vero usque ad solem orientem.
 Ἀντεμπλήσαντες. Iram rependi. Ille quavis gravissima
 mala perpressus, et a paterna domo praeter ius pulsus esset, ta-
 men non est iratus. Ἀντεμπλήσαντες. Compensantes.
 Tantundem reddentes. Xenophon: Illi vero iussurunt eum
 bono animo esse, dicentes, eum nec liberos amisurum, et
 postquam domum eius omnibus rebus necessariis vicissim reple-
 sent, [se profecturos esse.] Ἀντεξάγειν. Copias educere,
 aciem adversam instruere. Ἀντεπήγει. Exercitum educerat.

Ἀντεπεξελεθεῖν. δοτικῆ· καὶ ἀντεπεξερχομαι.

Ἀντεπιτίθησι. ἀντὶ τοῦ ἀνταπιστέλλει. Ἰσαῖος.

Ἀντεπιχειρεῖν. παρὰ Ἀριστοτέλει ἀντεπιχειρεῖν λέγεται. ἔστι δὲ ἀντεπιχειρεῖν τὸ πρὸς τὰ λεγόμενα μὲν μὴ φέρειν ἔνστασιν, ἐπιχειρεῖν δὲ δι' ἄλλων τινῶν καὶ αὐτὸν πάλιν συλλογίζεσθαι, ὅτι μὴ ἀληθὲς τὸ δεικνύμενον. ὁ γὰρ πρὸς μὲν τὸ δεικνύναι λόγος, ὅτι ἡ ψυχὴ οὐκ ἀθάνατος, διὰ τὸ εἶδος αὐτὴν ἔνυλον εἶναι, μηδὲν δ' ἔνυλον εἶδος χωριστὸν εἶναι τῆς ὕλης, μὴ ἐπιστάμενος, δεικνύναι δὲ πειρώμενος δι' ἄλλων τινῶν ἢ πάλιν αὐτὴν ὅτι ἔστιν ἀφθαρτος, ἥτοι διὰ τοῦ λαμβάνειν, ὅτι αἱ μαθήσεις ἀναμνήσεις, ἢ ὅτι αὐτοκίνητος, ἀντεπιχειρεῖ, οὐκ ἐπίσταται.

Ἀντερεῖ. ἀντιλέξει.

Ἀντερείδει. ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπείκει.

Ἀντερώμενος. ἀντεπιθυμῶν.

Ἀντέρως, ὁ καὶ Ἀπολλώνιος, Ἀλεξανδρεὺς, 20 ζόντων, ἦγον ὑβρίζόντων.

γραμματικός, παιδεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Κλαυδίου τοῦ μετὰ Γάϊον βασιλεύσαντος· ἐφ' οὗπερ καὶ Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός γέγονεν· ἀκουστὴς δὲ ἦν Ἀπίωνος τοῦ Μόχθου. φέρονται αὐτοῦ βιβλία περὶ γραμματικῆς δύο.

Καὶ τοῦτο δὴ τὸ ὑμνούμενον ὄνομα Ἀντέρως ἐν τοῖσδε τοῖς γενναίοις ἐσώζετο· ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους ἠγάπων· Χαρίτων γὰρ καὶ Μελάνιππος εἰς ἔρωτα ἀλλήλων συνεπνευσάτην. καὶ ὁ μὲν Χαρίτων ἐραστὴς ἦν, Μελάνιππος δὲ τὴν ψυχὴν ὁ ἐρώμενος ἐς τὸν φίλον τὸν ἐνθεον ἀναφλεχθεὶς ἰσοτίμον τὸ τοῦ πόθου κέντρον ἀνεδείκνυτο.

Ἀντέσχε. γενναίως ἔφερεν. Καὶ πρότερον λεφθεῖς τις ἀπὸ τῶν Ἰουδαίων πρὸς πᾶσαν αἰκίαν βασιάνων ἀντέσχεν.

Ἀντετόρησεν. εἰς τὸ ἐναντίον ἦλθε τιτρώσκων, διεπέρασε. τορῶ γὰρ τὸ τρυπῶ.

Ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα τίσαν Ἀχαιοί. ἡ παροιμία κατὰ τῶν τοῦ εὐεργέτας προσηλακίζόντων, ἦγον ὑβρίζόντων.

1. Ἀντεπεξελεθεῖν] Lex. Seg. p. 124. Gl. habet A. in marg. Cf. Strab. VIII. p. 352. 3. Ἀντεπιτίθησι] Ex Harpocrate. Cf. Valck. in Herod. III, 42. οὕτως Ἰσαῖος Pal. Harp. et Zon., ἀντὶ τοῦ ἐπιστέλλει Lex. Seg. p. 406. 5. Ἀριστοτέλει] Topic. VIII, 3. p. 411. ed. Sylb. c. 7. ed. Buhl. Quae Suidas exposuit, a commentariis Alexandri Aphrodis. p. 266. proveniunt. 6. λέγεται om. A. inter vas. habet E. Debat etiam ἀντεπιχειρεῖν deleri. Horum particulam dedit Zon. p. 217. 8. καὶ αὐτὸ Alex. Μοχ καὶ συλλογίζεσθαι A. B. E. μὲν συλλ. Med. 9. τὸ δεικνύναι λόγος] τὸν δεικνύναι λόγον legendum cum Alex. 11. αὐτὴν] αὐτῆς Alex. 12. δεικνύναι] δεικνύναι δὲ Alex. A. B. E. 13. αὐτὴν] αὐτὸ Alex. qui mox διὰ το λαμβάνειν, ὅτι αἱ μὲν μ. — αὐτοκίνητον. 17. Ἀντερεῖ] Lex. Seg. p. 407. et quas Gaisf. affert Gloss. Dionys. Areop. in v. 18. Ἀντερείδει] Lex. Seg. p. 406. Exempla peti iussit Gaisf. ab H. Steph. Thes. T. I. p. 1245. G. Hesychius: Ἀντερείδει. ἀντιπέεις. ἀντιζηλώσεις. Ubi duae glossae coaluerunt, sic emendandae: Ἀντερεῖς. ἀντιπέεις. Ἀντερείδεις. ἀντιζηλώσεις. 19. Cf. Bion. VIII, 1. 20. Ἀντέρως — δύο Ἐμάκια p. 62. extr. sq.
2. κατὰ Γάϊον mendum vulg. ἐφ' οὗπερ] ἄρ' οὗπερ A. B. E. Med. 7. ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους ἠγάπων] Haec quoque (cf. v. Ἀντελαμβάνοντο] delevit Kusterus. Sed referuntur potius ad formulam εἰς ἔρωτα συνεπνευσάτην. 8. Χαρίτων γὰρ καὶ Μελάνιππος] Vide Küst. in v. Ἀναβολή. Haec non ex Heraclidis Eroticis, id quod Iacobus in Anthol. T. XII. p. 25. visum, sed ex Aelian de Providentia libris fluxerunt. 9. ἀντεπεσεῖτην] Hic neminem haesisse miratus συνεπνευσάτην coniectaram, cum id ipsa gl. συνεπνευσάτην, qua loci nostri particula repetitur, firmatum animadvertit. Appositus est Pisonis locus Legg. IV. p. 708. D. τὸ δὲ ἐμπνεῦσαι καὶ καθάπερ Ἑλλων ζεύγος καθ' ἕνα εἰς ταυτὸν τὸ λεγόμενον ζευγυρῆσαι —. 10. Ἐπιθεῖν τὴν ψυχὴν] ἀγαθὸς supplendum videtur ex Aelian V. H. II, 4. Extremis fortasse subiungenda quae leguntur in Ἐπιθεῖν Hemst. Equidem τὴν ψυχὴν ad συνεπνευσάτην retrahendum opinor: animis concordibus in amore conspirabant. 12. ἐνεδείκνυτο] ἀνεδείκνυτο dedi cum A. 14. ἐπὶ τῶν Ἰουδαίων] τῶν ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας: ita pro his legitur in Ioseph. de B. I. III, 7. (13.) p. 244, 6. Hemst. Vjd. Alberti Misc. Crit. p. 270. Itaque recte Gaisf. ἀπὸ τῶν cum A. B. E. 16. Ἀντετόρησεν] Homerus II. ε. 337. εἶδαρ δὲ δόρυ χροός ἀντετόρησεν. Ubi Scholiasta: Ἀντετόρησε, διήλθε, διέτηρσεν. Küst. διεπέρασε (διέτηρσε) Hesychius, quae corruptio est praegressa διέτηρσε] vel potius διέτηρσε om. Lex. Seg. p. 407. ac similiter Etym. M. p. 112. Zonaras autem p. 216. διήλθεν, ἐπέτηρσεν. Cf. v. Ἀντιτορήσας. Μοχ τὰ ἐνωτὶα C. 18. Ἀντ' εὐεργεσίης] Huius proverbii meminerunt etiam Diogenianus I, 99. [Araenus p. 59.] et Harpocratio v. Ἐμαί: apud quos pro τίσαν legitur δήσαν, l. e. εἰσέπαν. Küst. 19. ἐπὶ τῶν] κατὰ τῶν A. qui mox ἦγον pro ἦ: item κατὰ τῶν ἀγαμέμνονος Zenobius II, 11.

Ἀντεπεξελεθεῖν. Dativo iungitur. Item ἀντεπεξερχομαι. Ἀντεπιτίθησι. Describit. Isacus. Ἀντεπιχειρεῖν. Apud Aristotelem hoc extat. id non est ad obiectiones dicitur arguendis respondere, sed aliis argumentationibus uti, quibus ostendatur non esse veram alterius demonstrationem. Nam ut exemplo utar, si contra animae immortalitatem afferatur illa ratio, quod anima sit forma cum materia coniuncta, nulla vero forma cum materia coniuncta a materia sit separabilis: illud igitur argumentum qui non argumento contrario evertere conatur, sed aliis rationibus probare nititur, animam esse immortalem, aut si sumatur omnes doctrinas esse recordationes, aut animam per se ipsam moveri, in ἀντεπιχειρεῖν dicitur, non vero ἐπίστασθαι. Ἀντερεῖ. Contradictet. Ἀντερείδει. Non cedit. Ἀντερώμενος. Vicissim amans. Ἀντέρως. Anteros, qui et Apollonius, Alexandrinus, gram-

maticus, Romae docuit tempore Claudii, Gall in imperio successoris (sub quo etiam Heraclides Ponticus vixit): idemque Apionis, Laboris cognomento, fuit auditor. Feruntur eius libri de Grammatica duo. † Et celebratum illud nomen ἀντέρως in duobus his generosi animi adolescentibus conspicitur: Charito enim et Melanippus se mutuo amantibus: quorum Charito erat amator, Melanippus vero amatus, qui accensus erga amicicum numine amoris affectum, parum amoris stimulum ostendebat. Ἀντερόρησεν. Fortiter tulit. Et antea quidam eo Iudaeis captus omnino tormentorum crudelitatem fortiter tulit. Ἀντετόρησεν. Telum in corporis adversam usque partem adegit. τορῶ enim significat perforo. Ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμ. Pro beneficio Agamemnonem male tractarunt Achaivi. Proverbium in eis dictum, qui bene de se meritos contumellis vel iniuriis affligunt.

Ἀντεύφρασμα. τὸ ἐναντίον τῆ εὐφροσύνη. Ἀγάθων.

Ἀντεφέροντο. ἠτανιοῦντο.

Ἀντεφιλοτιμοῦντο. ἀντὶ τοῦ ἠμιλλῶντο καὶ ἤριζον καὶ ἀντηγωνίζοντο. τοῦτο δὲ τὸ ἀντιφιλοτιμῆσθαι πρώτης ἑστὶ συζυγίας τῶν περισπωμένων καὶ μόνον. ἔστι δὲ τινὰ ῥήματα, ἃ δύο συζυγιῶν εὐρέθη· ὅλον σκηρῶ, σκηρῆς καὶ σκηρῆς· καὶ ἀτολμῶ, ἀτολμῆς καὶ ἀτολμῆς.

Ἀντεφοδεύω. καὶ Ἀντεφώδευκα, ἀντὶ τοῦ ἀνταπείθετον.

Ἀντέχει. [δοτικῆ.] ἀντὶ τοῦ ἐξαρκεῖ. Δείναρχος δὲ ἀντὶ τοῦ σώζεται. Δημοσθένης καὶ Ὑπερίδης ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνεται. Καὶ οἱ ἵπποι αὐτοῖς μῆδὲ πρὸς τὸ φεύγειν ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἔτι ἀντέχον. 15 Καὶ αὐθις· Ἀμελετήτους ὄντας κρῦσι ἀντέχειν. ἀντὶ τοῦ ὑπομονητικῶς ἔχειν. Καὶ αὐθις· Ταῖς ἐπιθυμίαις ἀντέχων. Καὶ αὐθις· Ἡ σύγκλητος ὑπολαβοῦσα τοῦς Αἰτωλοῦς ἀντέχειν ταῖς κατὰ τὸν Ἀντίον ἄλπειν, ἀπράκτους ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. 20 Καὶ Ἀντεχόμενος, ἀντιλαμβάνομενος.

Ἀντεχειροτόνησεν. ἀντέλεγον.

Ἐὶ δὲ κάκεινα

προσέθηκεν, οὐδαὶς ἀντεχειροτόνησεν ἄν.

Ἀντεία. ὄνομα κύριον ἐταίρας. τινὲς δὲ καὶ ἄνδρα γράφουσιν.

Ἀντήνωρ. ὄνομα κύριον. καὶ ἀστέλλει. καὶ Ἀντηροῖδης, ὁ τοῦ Ἀντήρορος παῖς.

Ἀντήρεις. ἀντιθέτους, ἀντὶ τοῦ ἴσας τοῖς θρήνοις. μετῆται δὲ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐρέσσωσι, καὶ μὴ εἰς θάτερον περιωθῆται ἡ ναῦς. ἀντήρεις οὖν, ἀντικτυπούσας τοῖς θρήνοις. θρηνοῦσα γὰρ ἔτυπτε τὸ στήθος πρὸς ἕκαστον Ἠλέκτρα·

Πολλὰς δ' ἀντήρεις ᾗσθον

στέρων πληγὰς αἰμασσομένων.

Ἀντήριος δὲ, ἀντήριδος, καὶ σημαίνει τὴν θυρίδα.

Ἀντήρκειον. ἐξίσχον, ἠδύνατο. Πρὸς τὰς παρατάξεις ἀντήρκειον μόλις.

Ἀντιάξει. ἐναντιοῦται.

Ἀντιάνειραι. ἴσανδροι, ἐναντιούμενοι τοῖς ἀνδράσιν.

2. ἀγαθόν] Om. E pr. ἀγαθῶν Lex. Seg. p. 407. Ἀγάθων probavi cum Brunone in Observ. Misc. T. IX. p. 143. 3. Ἀντεφέροντο] Ex II. d. 701. Lex. Seg. p. 407. Zon. p. 217. coll. Hesychio. 4. Ἀντεφιλοτιμοῦντο] Lex. Seg. p. 407. ubi σκηρῶ σκηρῆς καὶ σκηρῆς, et in fine ἀτολμοῖς. Attigit istum grammaticus locum Lobeck. post Phryn. p. 629. sq. Superiora profert Bos. p. 217. 7. τινὰ] ἄλλα τινὰ E. 11. ἀντεπέθετον] ἐπέθετον C. ἀντέφερον recipiendum e Zon. p. 218. 12. δοτικῆ quod ex A. Gaisaf. addidit unciis luctasi. Quod ignorat etiam Lex. Seg. p. 407. ubi prior pars gl. sic legitur: Ἀντέχει. . . ἐξαρκεῖ Δείναρχος. ἀντὶ δὲ τοῦ σώζεται Δημοσθένης. καὶ Ὑπερίδης ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνεται. At Zon. p. 218. Ἀντέχει. ἀντὶ τοῦ ἐξαρκεῖ. A. ἀντὶ τ. σ. Ἰσμ. καὶ Ἰπ. ἄ. τ. ἀντιλαμβάνεται, ἣ ἀντὶ τοῦ ὑπομονητικῶς ἔχει. Id certe constat opus suisve particula δέ, quam addidit cum C. qui mox ὑπολαμβάνεται. Praeterea suspicor ἀντέχεται voce σώζεται hanstum fuisse. 15. ἀντέχον] ἀντέχων A. B. E. pr. 17. Huc pertinet Zon. p. 218. Ἀντέχων. ἀντιμαχόμενος. Post Ἑλλάδα demum addit A. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀντιμαχόμενος ταῖς ἐπιθυμίαις ἀντέχων. 18. Ἡ σύγκλητος ὑπολαβοῦσα τοῦς Αἰτ. ἀντ.] Haec sunt verba Diodori in Excerpt. Legebat. ab Hoeschelto editis c. VIII. ut Pearsonus observavit. Kust. Immo in editis ab Ursino: vide Wesseling. T. II. p. 621. 21. ὁ ἀντιλαμβάνομενος B. E. Mox Ἀντεῖπεν δοτικῆ A. marg. Ab eiusdem marg. Gaisaf. accepit Ἀντεχόμενοι, τὸ ἀντιλαμβάνομαι. γενική: quae neglectis τὸ ἀντιλαμβάνομαι ante gl. Ἀντέχει praestabant B. E. Med. Nos delevimus cum Kustero. 2. Ἐὶ δὲ κάκεινα προσέθηκεν, οὐδαὶς ἀντεχειροτόνησεν ἄν. Zon. p. 218. κάκεινα προσέθηκεν. 4. Ἀντεία] Vid. supra v. Ἄνθεια. MSS. Demosth. in Neaer. p. 1851, 14. Ἀντεῖαν inter et Ἀντεῖαν fluctuant. Pro κύριον E. habet γυναικός. Post hanc gl. quae sequebantur: Ἀντήλιος, ἀντὶ ἡ. καὶ ἀηλιώτης, καὶ πάντα τὰ ὅμοια, φιλιός. καὶ ἡ ἐπιθῆκεν ἐστὶ παρὰ Ποσειδίππῳ, expruxi. Gaisfordus: Hanc gl. habet A. in marg., nec dubito eam huc irrepisse ex v. Ἀηλιώτης, ubi similia leguntur. Verba καὶ ἡ — Ποσειδίππῳ delevit Kustero. 6. ἐπὶ γενικῆς quae extabant post συστέλλει: omisit cum A. B. Vide nos in v. Ἀλιτῆμα. 7. V. Etym. M. p. 112. 8. Ἀντήρεις] Ex Schol. Sophoclis in versus infra descriptos Electr. 89. sq. Vocem exemplis firmavit Tittm. in Zon. p. 177. 12. πρὸς ἕκαστον om. C. 16. θυρίδα] Nova significatio tibicinium vel obicium. 19. Ἀντιάξει] Lex. Seg. p. 407. 20. Ἀντιάνειραι] Pertinet ad Homeri II. γ'. 189. ubi brevis Scholiae: αἱ ἴσαι κατὰ δύναμιν ἀνδράσιν, ἣ αἱ ὀπισθοῦσαι ἀνδράσιν. Ἐξ οὗ πολεμικαί. Priorem interpretationem expressit Lex. Seg. p. 407. ἴσα δυνάμει ἀνδράσιν: utramque protulerunt Hesychius, Etym. M. p. 111. et Apollon. p. 121. coll. 127.

Ἀντεφρασμα. Contrarium laetitiae. Agatho. Ἀντεφέροντο. Adversabantur. Ἀντεφιλοτιμοῦντο. Contendebant, certabant, invicem aemulabantur. Verbum autem ἀντιφιλοτιμοῦντο est primae coniugationis circumflexorum, eiusque nomina quaedam enim verba dactylicae coniugationum sunt: αἰσκηρῶ, σκηρῆς et σκηρῆς, ἀτολμῶ, ἀτολμῆς et ἀτολμῆς. Ἀντεφοδεύω. Et Ἀντεφώδευκα, in aliquem processi. Ἀντέχει. [Nomen dative.] Sufficit. Apud Dinarchum vero id est quod dicitur. Demosthenes et Hyperides dixere pro eo quod est, ubi vincunt. Equi vero illerum propter lantum fugere amplius non poterant. Et alibi: Cum frigori tolerando non essent accuti. Et alibi: Cupiditatis resistens. Item: Socrates suspiciosa Aetolor auxilium ab Antiocho sperare, lepotes re infecta in Graeciam dimisit. Et Ἀντεχόμενος, apprehendens.

Ἀντεχειροτόνησεν. Contradixit. Quod si etiam illa addidisset, nemo contradixisset. Ἀντεία. Nomen proprium meretricis. Nonnulli vero scribunt Ἀνθία. Ἀντήνωρ. Antenor, nomen proprium, quod penultima brevi declinatur. Et Antenorides, Antenoris filius. Ἀντήρεις: Multos et validos ictus sensit, quibus pectus turba sumptuosa manans percussisti: Hoc ἀντήρεις significat, opposites, lamentis pariter per metaphoram ductam ab remigantibus, cum aequali contentione remigant, et in neutram partem navis impellitur. Est igitur ἀντήρεις, simul cum lamentis resonantes, nam Electra cum ederet lamenta, deinceps pectus feriebat. Ἀντήριος ἀντήριδος autem significat fenestram. Ἀντήρκειον. Sufficiebant, valebant. Ἰσάκειο resistere poterant. Ἀντιάξει. Adversatur. Ἀντιάνειραι. Feminae pares viris, vel viris adversantes.

Ἀντιάσας. μετασχών. ἐν Ἐπιγράμματι.
Λῶρα φέρει τρομεροῦ γίγρας ἀντιάσας.
Καὶ αὖθις Σοφοκλῆς.

Ἄλλ' ἀντιάζω, πρὶν παραλέθρως τὸ πᾶν
ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι κάξερημῶσαι γένος.

Ἀντιάτας. τοὺς ἀπὸ Ἀντίου πόλεως, ἢ ἀπέ-
χει Ῥώμης τ' σταδίους.

Ἀντιβληθέντος. ἀντὶ τοῦ ὑπαγορευθέντος
Λείναρχος λέγει.

Ἀντιβόλησις καὶ ἀντιβολία. παράκλησις, 10
ἰκετηρία. Θουκυδίδης. Πρὸς γὰρ ἀντιβολίαν καὶ
ὀλοσημῶν τραπόμενοι, ἐς ἀπορίαν καθίστασαν,
ἄγειν τε σφᾶς ἀξιοῦντες. Καὶ Ἀντιβολῆσαι, ἀπαν-
τήσαι, μετασχῆν. καὶ Ἀντιβολῶ, τὸ ἰκετεύω. πε-
ποιήται δὲ παρὰ τὸ ἄντομαι καὶ βάλλω.

Ἀντιβολῶ. δοτικῆ. Φωναὶ δὲ παρὰ πάντων
οἰκτραὶ ἀντιβολοῦσαι καὶ ἀντηχοῦσαι αὐτοῖς. Λι-
τιατικῆ δέ. Ὑμεῖς δὲ τοὺς νόμους ἔχοντά με πλησίον
ἡγεῖσθε παρεστάναι καὶ τὸν ἦρπον ὃν ὁμομιόκατε,
τούτοις ἀξιοῦντας καὶ ἀντιβολοῦντας ἕκαστον ἡμῶν. 20

Ἀντιγενίδης, Σατύρου, Θηβαῖος, μουσικός,
αὐλωδὸς Φιλοξένου. οὗτος υποδήμασι Μιλησίοις
πρῶτος ἐχρήσατο, καὶ κροκωτὸν ἐν τῷ Κωμαστῆ
περιεβάλλετο ἱμάτιον. ἔγραψε μέλη.

Ἀντιγόνη. ὄνομα κύριον. Καὶ Ἀντιγονίεος.
καὶ Ἀντιγόνηος κλίνη, τοῦ Ἀντιγόνηου. 22

Ἀντίγονος. οὗτος ἐκλήθη εὐεργέτης καὶ σιο-
τήρ παρὰ πᾶσι τοῖς Ἑλλήσι. Νικήσας γὰρ μάχῃ
Κλεομένην τὸν τῶν Λακεδαιμονίων βασιλέα, ἔγκρα-
τῆς ἐγένετο καὶ τῆς Σπάρτης. αὐτὸς τε ὡν κύριος ὁ
βούλοιο χρῆσθαι καὶ τῆ πόλει καὶ τοῖς ἐμπολιτεω-
μένοις, τοσοῦτον ἀπέχετο τοῦ κακῶς ποιεῖν τοὺς γε-
γονότας ὑποχειρίους, ὡς ἐκ τῶν ἐναντίων ἀποδοῦς
τὸ πατρικὸν πολίτευμα καὶ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τῶν
15 μεγίστων ἀγαθῶν αἴτιος γενόμενος καὶ κοινῆ καὶ
κατ' ἰδίαν Λακεδαιμονίοις. καὶ οὐ μόνον ἐκρίθη
παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν εὐεργέτης, ἀλλὰ καὶ μετα-
λάξας σωτήρ.

Ἀντιγόχοιαι. οἱ τροχοὶ τοῦ ἄρματος.

Ἀντιγραφεύς. ὁ καθιστάμενος ἐπὶ τῶν κατα-

1. Zon. p. 218. 2. Versus Iuliani Aegyptii in Anthol. Pal. VI, 28, 10. 3. Σοφοκλῆς El. 1009. sq. Verba καὶ αὖθις om. vulg. Apparet tamen quaedam intercidisse, quibus obsecrandi notio traderetur. 6. Lex. Seg. p. 409. Cf. v. Ἀντίου πόλις. Ἀντίου] Ἀντίου B. Harpocratio. 8. Ἀντιβληθέντος] Sic habent MSS. Pariss. et Harpocratio. [Adde Lex. Seg. p. 409.] In prioribus vero edit. [et E.] male excusum est ἀντιβοληθέντος. Portus et interpres Harpocratio vocem hanc non intellexerunt, ut ex illorum versione apparet. Non enim ἀντιβάλλειν hic significat sermonem vel orationem excipere, sed idem quod ὑπαγορεύειν, i. e. dictare. Hinc in veteribus Glossis Graeco-Latinis Ἀντιβολεὺς exponitur dictator: et vicissim in aliis Glossis Latino-Graecis dictator redditur, μόναρχος, ἀντιβολεὺς, τιμητής. Küst. 11. ἰκετηρία] Scribere malim ἰκετία vel ἰκασία, ut apud Scholiastam Thucyd. VII, 75. cuius vestigia Suidas hic secutus est. Küst. Lex. Seg. p. 407. Ἀντιβόλησις] δέησις καὶ ἰκεσία, ἀντὶ τοῦ παρακλήσις. 12. τραπόμενοι] τραπόμενοι A. B. C. E. Med. Tum καὶ ἐς ἄπ. E. καθίστασιν] καθίστασιν A. Voluit quod e Thucyd. VII, 75. recepi καθίστασιν. 13. Ἀντιβολῆσαι] Vid. Lex. Seg. p. 407. et Schol. II. d. 342. 14. τὸ ἰκ. A. 15. ἄντομαι etiam Schol. Arist. Pluti 103. ἀντὶ ἔκτυμ. M. p. 112. et Zon. p. 217. ἄντην Schol. Homeri. βάλλω] τὸ βάλλω E. 17. ἀντηχοῦσαι] ἡχοῦσαι B. Mirificum grammaticum iudicium, nisi voces καὶ ἀντηχοῦσαι recens accesserunt. 18. Ὑ-

μεῖς] Desumpta sunt ex Demosth. c. Mld. p. 575, 15. Gaisf. 19. ὄρχον ὃν ὁμομιόκατε τοὺς ἀξιοῦντας] ὄρχον ὁμομιόκατε τοὺς αὐτοῖς A. ὄρχον ὃν ὁμομιόκατε, τούτοις ἀξιοῦντας καὶ ἀντιβολοῦντας] ἕκ. ἡμῶν ψηφισασθαι Demosth. et sic Lex. Seg. p. 126. τούτους item B. 20. ἡμῶν A.

1. Ἀντιγενίδης. Σατύρου] Harpocratio v. Ἀντιγενίδης cum Dionysii (Ἀντιόσου Lex. Seg. p. 410.) filium facit: de quo diligenter exposuit Jacobs. in Anthol. T. VII. p. 57. (comparandus ille cum Meinek. Qu. Sc. III. p. 26.) post eumque Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 1113. qui locos ab Reinesio hic constipatos occupavit. Ἀντιγενίδης E. quam scripturam metro comprobari in Athen. IV. p. 131. B. et Anthol. Pal. V, 206. monet Gaisf. 3. ἐν τῷ Κωμαστῆ] Id est, cum ageretur drama Philoxeni, cui Comastes nomen erat. Küst. Vereor ut regie. 4. περιεβάλλετο] περιεβάλλετο Hemsterhusius: quod firmavit A. Meinek. περιεβάλλετο. 6. Ἀντιγόνηος vulg. Post Ἀντιγόνηος Med. κλίνη] κλίνηται B. κλίνη τοῦ Ἀντιγόνηου om. E. Cf. v. Ἀντιόνηος extr. 7. καὶ σωτήρ] Haec duae voces desunt in prioribus edit. [et B. E.], quas ex MSS. Pariss. revocavi. Küst. 8. Νικήσας γὰρ μάχῃ Κλεομ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Polybii V, 9. Küst. Quae cum superioribus collata facile demonstrant illa οὗτος — τοῖς Ἑλλήσι tanquam summam Polybianae orationis postmodum apposita fuisse. 9. ἔγκρατῆς] καὶ ἔγκρατῆς A. 13. Polyb. ὡς] ἐκ τῶν — Λακεδαιμονίοις. οὗτος εἰς τὴν οὐκείαν ἀπὸ τῆς ἑλλην. 19. Ἀντιγόχοιαι] Leg. Ἀντιγος χροαία vel χροαία. Vid. Hesych. in Ἀντιγῶν χροαία. Hemst. Item ex Hesychio Küsterus Diatr. p. 48. Ἀντιγῶν χροαία: adde H. Steph. Ind. Thesaur. p. 461. A. et 470. C. Ἀντιγόχοιαι Schulzius Obs. p. 32. 20. Ἀντιγραφεύς] Ex Harpocratio.

Ἀντιάσας. Particeps factus. In Epigrammate: *Dona fert, postquam ad tremulam senectulem pervenit. Sophocles: Sed oro, priusquam omnes ad internecionem interierimus, et genus nostrum penitus deleatur.* Ἀντιάτας. Antiatas, civis urbis Antii, quae CCC stadiis Roma distat. Ἀντιβληθέντος. Dinarchus dixit, quod est, dictati. Ἀντιβόλησις et Ἀντιβολία. Adhortatio, preces supplices. Thucydides: *Ad preces enim et lamentationes conversi incertis consilii milites reddebant, quos orabant ut se asportarent.* Et Ἀντιβολῆσαι, occurrere, participem fieri. Et Ἀντιβολῶ, suppliciter oro. compositum est autem ex ἀντομαι et βάλλω. Ἀντιβολῶ. Dativo iungitur. Voces autem miserabiles ad aures eorum undique accidebant. Item accusativo. Vos vero sic existimate, me prope vos ad stare, tenentem leges et iusiurandum quod iurastis, usque ut calculum addictatis singulos vestrum postulantes et regnantem.

Ἀντιγενίδης. Antigenides, Satyri F. Thebanus, musicus, discipulus Philoxeni. Hic calceis Milesiis primus usus est, et in commissatione crocotum pallium induit. Scripsit carmina melica. Ἀντιγόνη. Nomen proprium. Et Ἀντιγονίεος, item Ἀντιγόνηος κλίνη, Antigoni lectica. Ἀντίγονος. Antigonus. Hic ab omnibus Graecis Evergetes et Soter appellatus est. Cum enim Cleomenem Lacedaemoniorum regem proelio superasset, ipsamque Spartam in potestatem suam redegisset, et arbitrata suo tam de urbe quam civibus eius statuere posset, tantum adit ut victos nullo maleficio afficeret, ut contra patrias ipsis leges et libertatem restitueret, maximeque in Lacedaemonios benefecisset tam publice quam privatim conferret. neque illo tantum tempore ut maximorum beneficiorum auctor, sed etiam post obitum ut servator iudicio omnium laudatus est. Ἀντιγόχοιαι. Currus rotae. Ἀντιγραφεύς. Qui praepositus est

βαλλόντων τινὰ τῇ πόλει χρήματα, ὥστε ἀντιγράψασθαι αὐτά. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος. ἀλλὰ καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφώντος. δύο δὲ ἦσαν· ὁ μὲν τῆς διοικήσεως, ὁ δὲ τῆς βουλῆς.

Ἀντιγραφῆ. ἰδίως μὲν ἐπὶ ταῖς τῶν κλήρων διαδικασίαις ὅταν τις, ὡς ἄπαιδος ὄντος τοῦ τετελευτηκότος, ἐαυτῷ φάσκη προσήκειν τὸν κληρὸν· ἐπὶ τῶν τοιούτων γὰρ λέγεται ἀντιγραφῆ. κοινῶς δὲ τὰ ἐν ταῖς δημοσίαις δίκαις τῶν δικαζομένων γραμματα, καὶ λέγεται ὁμοίως τὰ τε τοῦ διώκοντος καὶ τὰ τοῦ φεύγοντος ἀντιγραφῆ. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὰ μαρτύρια. Πλάτων μέντοι ἐν τῇ Σωκράτους Ἀπολογία ἀνωμοσίαν καὶ ἀντιγραφῆν τὸ αὐτὸ λέγει.

Ἀντιδιαστέλλεται. ἀντιδίστησιν.

Ἀντίδορον. τὸ τοῦ δέρματος δέρμα. ἐν Ἐπιγράματι·

Καὶ κάρνον χλωρῆς ἀντίδορον λεπίδος.

2. Δημοσθένης p. 615. Horum partem superiorem dedit Zon. p. 176. 3. Αἰσχίνης ἐν τῷ κ. Κτησ. p. 57, 23. 4. δῖω] δῖο A. C. E. Lex. Seg. p. 410. Ceterum A. B. habent in marg. Ὅμοιος (ὁμοιον B.) τῷ γραμματεῖς: quae profecta sunt a confusione scribarum et contrarotulariorum, vide v. Γραμματεῖς et Lex. Rhet. p. 197. coll. Valesio in Harp. p. 35. 6. Ἀντιγραφῆ] In prioribus edit. haec vox desideratur, et quae sequuntur cum praecedenti articulo absque ulla nota distinctionis cohaerent, quae inde separanda esso et sensus et Harpocratio manifesto docent. Küst. Deest etiam A. B. E. confirmant Lexicographi Seg. pp. 260. 410. paulum dissentientes. 7. δικασίας] διαικασίας A. Harpocratio Pal. et Lex. Seg. p. 200. ἀντιδικασία habet Lex. p. 410. 9. ἡ ἀντιγραφῆ Harpocr. Pal. omisso γὰρ. κοινῶς — ἀντιγραφῆ exhibet E. in marg. κυρίως δὲ mendose Lex. Seg. Mox rectius τὰ plerique Harp. libri cum Lexicis Seg. subiiciunt v. δίκαις. 13. Σοκ. Ἀπολ.] Dicit locum p. 27. C. ubi vid. Schol. p. 332. 15. Vox plerumque grammaticis trita; item quo lexica carent ἀντιδιαστικῶς. ἀντιδίστησιν ἢ χωρίζεται] ἢ χωρίζεται om. A. B. C. E. Zon. p. 218. Lex. Seg. p. 408. Cf. Valck. in Ammon. p. 44. 16. Zon. p. 193. Interpretatio non disertior ipsa glossa. Suspicator tamen nucem ἀντίδορον dici, cuius quasi tegumentum sit cortex ille viridis et edurus, ut vices tantum concretae pellis (ἀντὶ δορᾶς) tueatur. ἐν Ἐπιγράματι] Diodori Zonae III, 4. Anthol. Pal. VI, 22. 18. χλωρὸν B. et E. corr. Mox iecit quae post v. λεπίδος exibat narratio tantis barbaris sordibus inquinata, ut ultimam aetatem referat: Ἀντίδοσις. τοὺς εἰς λειτουργίαν τινὰ χειροτονοῦμένους καὶ μὴ βουλομένους λειτουργεῖν ἐπὶ προφάσει πενίας, ἀντεδίδουν ἕτεροι τὰς ἐαυτῶν οὐσίας, λέγοντες, εἰ λάβωσι τὰς ἐκείνων, λειτουργεῖν. ἐξ ὧν ἡρακλεῖοιο ἡ διδόναι τὰς οὐσίας οἱ προσπατιόμενοι ἢ λειτουργεῖν, τὸ οὖν ἀντιδίδοναι τινὰς τὰς ἐαυτῶν οὐσίας, καὶ λημβάνειν τὰς ἑτέρων τῶν προσπατιομένων λειτουργεῖν, λέγειο ἀντίδοσις. Ἀντίδοσις] Deest haec gl. omnibus MSS. et nescio hodie unde eam descripserit editor Mediolanensis. Non congruit cum Harpocratioe [cuius quidem nulla de antidosis glossa] neque cum Lex. Seg. pp. 197. 184. 406. De lege Ἀντιδόσεως consularum Heraldus adv. Salmas. p. 412. necnon Frid. Wolfius in prolegom. ad Demosth. c. Leptin. p. CXXIII. Gaisf. Vide orationem Isocratis, quae περὶ Ἀντιδόσεως inscribitur, et S. Petium in Comment. ad Legg. Attic. p. 282. Küst. 1. Ἀντίθεσις] Ex Harpocratioe. 3. ἀθρόως] ἀθρόα A. Lex. Seg. p. 410. Harpocrat. Pal. (nam plerique codd. ἀθρόον). Isocratis locus in ipso orationis exordio. 4. Ἀντικατέστηται. ἐναντ.] Sic locum hunc ex 2 MSS. Pariss. [et Zon. p. 218. cum Lex. Seg. p. 408.] correxi, qui in prioribus edit. aliter legitur. Küst. Haec enim cum E. ἀντικατέστηται. 6. Ἀντικατέστηται] Ἀντικατέστηται A. B. 8. κατὰ ἀντὶ κακῶν] Sic habent MSS. Parisienses. Male vero in prioribus edit. excusum est, κατὰ ἀντὶ κακῶν. Küst. κατὰ pro κατὰ Zenobii (I, 100.) et Diogeniani MSS. nescio qui ap. Gaisf. κατὰ ἀ. κ. ἀνταποδιδόντων Diog. I, 89. ἀποδιδόντων Arsenius p. 58. qui supra κακῆς. 13. Ed. Mediolan. τυροπολῶν: quod vero proximum est. Legendum enim, ἀλλὰ καὶ ἰδίως ἐντὶ τῶν τυροπολῶν. Quo modo exstat apud Demosthenem in Orat. περὶ παραπρεσβείας (p. 375. f.), ubi etiam legitur, τὸ χρυσίον καταλλαττόμενος. Suidae autem lectio ἀντικαταλλαττόμενος verior atque elegantior est, quam et firmare videtur Ulpianus, qui ita habet: Τὸ δὲ χρυσίον ὅπερ εἴληγεν ἐκ Μακεδονίας ἀπὸ Φιλίππου ἀντικατέλλασσεν εἰς Ἀντικὰ νομισμάτια, ἵνα ἔχη ταῖτα ἀναλλάσσειν εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας. Tour. I. p. 63. τυροπολῶν A. C. E. τυροπολῶν vulg. καταλλαττόμενος retinent A. B. C. Non debuit Tourpius ἀντικαταλλαττόμενος probare, cui nullus fuerit locus in arte mensaria (v. Wessel. in Diod. I, 2.), cum καταλλάττειν, καταλλαγῆ, καταλλάκτης ad numerorum permutationem late patuerint: vide doctam annotationem Hemsterhansii in Thom. M. p. 109. sq. Apud Suidam igitur aut excluditur quae ad glossam interpretandam referrentur, aut verisimile mercem adventiciam irrepsisse. Prius si sumatur, liceat πολῶν vel aliam earum dictionem, quas Pollux III, 124. VII, 8. cognoscit, asciscere. 17. Διδωρός Fr. 29. T. II. p. 645. ubi ἀλλήλους ἀντικ. A.

his, qui civitati pecuniam solvunt, ut eam transcribat, sic Demosthenes in oratione contra Androtionem, et Aeschines contra Ctesiphontem. Erant autem hinc: unus administrationis, alter ἱσμοῦ. Ἀντιγραφῆ. In iudiciis hereditatum proprie dicitur ἀντιγραφῆ, cum quis hereditatem defuncti, ut sine liberis hereditati, ad se pertinere dicit. univere tamen in iudiciis publicis eis appellatur litigantium, tam actoris quam rei, libelli, eodem etiam nomine vocantur testimonia. quamquam Plato in Apologia Socratis ἀνωμοσίαν et ἀντιγραφῆν pro eodem accepit. Ἀντιδιαστέλλεται. Distinguit. Ἀντίδορον. Pellis instar amictus. In Epigrammate: Et nucem quae putamen habet repletis quasi pelliculae. Ἀντίθεσις. Est figura orationis, qua oratores uti contraria, vel singula vel confertim, inter se

Ἀντίθεσις. σχῆμα λέξεώς ἐστι, καθ' ἣν ἀντιθέται ἀλλήλοις τὰ ἐναντία, ἢ κατὰ μέρος ἢ ἀθρόα. οὕτως Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.

Ἀντικατέστηται. ἀντὶ τοῦ ἐναντιοῦται. Καὶ 5 Ἀντικατέστηται ὁμοίως. Οὐ δυνάμενος τῷ πλή- 223 θεϊ ἀντικατέστησασθαι.

Ἀντὶ κακοῦ κυνὸς σὺν ἀπαιτεῖς. παροιμία ἐπὶ τῶν καλὰ ἀντὶ κακῶν ἀπαιτούντων.

Ἀντικαταλλαττόμενος. οὐ μόνον ὅταν 10 σπένδηται τις, ἢ εἰς φιλίαν ἔρχεται πρὸς ὃν γέρονεν αὐτῷ διαφορὰ, τῷ καταλλαττόμενος ἐχρήσαντο οἱ ἤγροτες, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμείβοτος χρυσίου ἐν τῷ δήμῳ πολλῶν. Δημοσθένης· Ἀλλὰ καὶ ἐδείκνυν ἡμᾶς τυροπολῶν, οἰκοδομῶν, βαδειῶν 15 φάσκων, κἄν μὴ χειροτονῆτε ἡμεῖς, ξυληγῶν, τὸ χρυσίον καταλλαττόμενος ἐπὶ ταῖς τραπέζαις.

Ἀντικατέστησαν. ἠναντιώθησαν. Διδωρός· Οἱ δὲ ὑπολειφθέντες ἀντικατέστησαν ἀλλήλοις.

referunt. Sic Isocrates in Panathenaisco. Ἀντικατέστηται. Adversatur. Et Ἀντικατέστηται similiter. Cum non posses multitudinē resistere. Ἀντὶ κακοῦ κυνὸς σὺν ἀπ. Pro malo cane suam repetis. proverbium in eos, qui bona pro malis exigunt. Ἀντικαταλλαττόμενος. Non solum de eo qui amicitiam cum aliquo iungit, vel in gratiam redit cum altero, quocum dissidium ipsi intercesserat, hac voce utuntur oratores; sed etiam de eo frequentant, qui aurum in populo permutat. Demosthenes: Sed vobis etiam ostendebat, annonam vendens, aedificans, se iturum dicens, quamquam ab vobis non delegatum, lignariam tractans, et aurum ad mensas permulans. Ἀντικατέστησαν. Adversati sunt. Diodorus: Qui vero relictī fuerant, invicem adversati sunt.

Ἀντικατηγορεῖσθαι. τὸ ἴδιον ἀντικατηγορεῖται τοῦ πράγματος, ὃ καὶ μόνῃ ὑπάρχει καὶ ἀεὶ ὡς τοῦ ἀνθρώπου τὸ γλαστικόν. καὶ τοῦτο ἐστὶν ἀντικατηγορεῖσθαι, τὸ μόνῃ καὶ παντὶ ὑπάρχειν.

Ἀντικείμενα. τὰ ἀντικείμενα τετραχῶς ἀντίκειται. ἢ γὰρ ὡς κατάφασις καὶ ἀπόφασις· ἢ ὡς τὰ ἐναντία· ἢ ὡς ἕξις καὶ στέρησις· ἢ ὡς τὰ πρὸς τι. καὶ καθ' ἑκάστην ἀντίθεσιν οικεῖα τις ἀκολουθία· ἀφ' ἧς ἀκολουθίας ὑπογράφει πῶς οἷόν τε ὀρθωμένους κατασκευάζειν τι καὶ ἀνασκευάζειν. ἄλλ' οὐκ ἐπὶ πασῶν τῶν ἀντιθέσεων ἢ ἀκολουθῆσις ὁμοίως, ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῆς ἀντιφάσεως ἀνάπαλιν ἢ γινομένη ἀκολουθῆσις ἔχει. εἰ γὰρ τὸ καλὸν ἡδύ, τὸ οὐχ ἡδὺ οὐ καλόν· ἀλλ' οὐχὶ τὸ οὐ καλὸν οὐχ ἡδύ. καὶ τὰ λοιπὰ ἐπὶ ταῖς τόποις.

Ἀντικλείδης. οὗτος ἔγραψε περὶ Νόστων. [Ἀιτοῦντος γὰρ τοῦ Πυθίου ἀναθεῖναι τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, καὶ ἕτερα παρέχοντος κειμήλια, εἰπεῖν τὴν Πυθίαν·

“Ὁ βούλομαι δός· μὴ δίδου δ' ὃ μὴ θέλω.]

Ἀντίκρισις. ἀντὶ τοῦ ἀπόκρισις. οὕτως Ἀναξίλας.

Ἀντικρὺ. κατέναντι, ἐξ ἐναντίας. Ἀντικρυσ δέ, διόλου ἢ παντελῶς ἢ φανερώς, δι' ἐναντίας.

5 Ὁ δὲ Ποιητὴς ἐκτεταμένως λέγει καὶ διχα τοῦ σ·

Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα.

Ἡ Ἀντικρυσ, ἀντὶ τοῦ αὐτίκα, φανερώς. Ὑποβλήτους ἂν εἰπέ τις αὐτοὺς εἶναι καὶ νόθους Ἀντικρυσ.

ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς. Εἶδον δὲ καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ,

10 Ἀντικρυσ ἀπαγγέλλουσαν τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἦψιν, οἷος ἦν τὴν φῆσιν. Καὶ ὁ κανὼν· Τὰ εἰς υς ἐπιβόηματα εἰ λέγοιτο ἄνευ τοῦ σ, ἰσοχροεῖν θέλει· μεσηγὺς

μεσηγύ. τὸ μέντοι ἀντικρὺ μεταβαλὼν τὸν τόνον μετέβαλε καὶ τὸν χρόνον.

15 Ἀντικρυσ. κατέναντι, ἐξ ἐναντίας. οἱ δὲ γλωσσογράφοι καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναιὸς καὶ ἕτερά κ

φρασι δηλοῦν. καὶ γὰρ διαμπερές, καὶ ἰθύς, καὶ εὐθύς, καὶ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἰσχυρῶς, καὶ σαφῶς,

καὶ ἀκριβῶς, καὶ ἀπλῶς. οἱ δὲ φασιν, ἀκριβέστατον οἶμαι λέγοντες, ὅτι μετὰ τοῦ σίγμα λεγόμενον

1. Ἀντικατηγορεῖσθαι] Vid. Alexand. Aphrodis. in Aristot. Top. p. 26. ἀντικατηγορεῖται] κατηγορεῖται B. 2. δ καὶ] ἢ καὶ E. ὁ om. A. B. Mox καὶ αἰ om. A. B. E. 3. τοῦ ἀνθρώπου] τῷ (vel τὸ ἀνθρώπῳ A. B. E. 4. Immo πάντη. 5. τὸ ἀντικείμενον τιτῶν.] Articulus hic sumptus est ex Alexandro Aphrodis. in lib. II. Topic. Aristot. pp. 101. 102. Küst. Addit Galat. Aristot. Categor. c. 8. τὸ ἀντικείμενα A. τὰ ἀντικείμενα Alex. 8. οἰκία A. 13. καλὸν] καλὸν B. E. 16. οὗτος ἔγραψε περὶ Νόστων] Nostos Anticlidis huius laudat Clemens Alex. in Admonit. ad Gentes p. 20. et Athen. IV, 14. ubi video quae de Νόστων scriptoribus notavit Casaubonus. Küst. Tzetzem in Lycophr. 464. attulit Reinesius. Attigit Müllerus de cyclo Graec ep. p. 126. 17. Αἰτοῦντος γὰρ τοῦ Πυθίου ἀναθ.] Uncis notavimus apertam lectorem fraudem, qui quae leguntur in v. Ἀντί-θημα, nunc quidem dempto Anticlidis nomine, quem asserunt Schol. Arist. Nub. 144. (ἔχει δὲ τὸν χρησμὸν τοῦτον Ἀντικλείδης, ἐν ταῖς Νόστοις) improvide huc contulerunt. ἄρνα] ἄρναν B. E.
1. Ἀντίκρισις] f. Ἀντίκρυσις. Aeschin. c. Timarch. p. 103. Toup. MS. Nihil mutat Lex. Seg. p. 408. ἀντίκρισις vocem hi- strionicam proposuit Pollux IV, 113. 3. Ἀντικρὺ] Lex. Seg. p. 408. Ἀντικρὺ σημαίνει τὸ κατ' ἐναντίας καὶ ἐξ ἐναντίας κατ' εὐθύ. σημαίνει καὶ τὸ ταχῶς καὶ ὀλοσχερῶς. Ἀντικρυσ· μετὰ τοῦ σ λεγόμενον σημαίνει τὸ διόλου ἢ παντελῶς ἢ φανερώς ἐπ' εὐθείας καὶ ἰσχυρῶς· χωρὶς δὲ τοῦ σ λεγόμενον ἀντικρὺ τὸ κατέναντι μόνον καὶ ἐξ ἐναντίας. Huius argumenti plura capiti servavit Schol. Platonis p. 323. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 444. ἐναντίας] Post h. v. φανερώς iterant A. C. δι' ἐναντίας contra non ambiguum quia in partem posteriorem irreperint: quamquam ea cum φανερώς iungit Schol. Aristoph. Plut. 134. Mox edit ἀντικρὺς. Vide vel Georg. Lecapenum in Matthaei Lectit. Mosq. p. 58. 6. Versus Homeri Il. γ'. 359. ubi παρὰ B. C. 7. Ἀντικρὺς, αὐτίκα] Conf. Schol. Aristoph. Eq. 63. 126. Phrynich. p. 194. Ammon. in v. Burn. Sive Pierson. in Herodian. p. 462 αὐτίκα om. A. B. C. E. Ipsum tamen quod sequitur αὐτίκα mirum ni fluxerit ab formula depravata κατ' εὐθύ. 7. Locus paulu- lum auctior in v. Ὑπόβλητος. 9. Damascii ni fallor dictio. 11. Cf. Etym. M. p. 114. et Eust. in Il. ε. p. 527. 13. μὲν τι A Mox reponendum ἀντικρὺς. μεταβαλὼν E. 15. De Glossographis vide Lehra. de Arist. stud. p. 44. sq. in Hesychia κ. Ἀν- τικρὺς tollendum ἀντικρὺ.

Ἀντικατηγορεῖσθαι. Proprium illud, quod alicui rei tum soli tum semper inest, ἀντικατηγορεῖσθαι dicitur: velut cum factitas ridendi hominibus tribuitur. Ἀντικείμενα. Res oppositae quadrifariam sibi opponuntur: aut ut affirmatio et negatio; aut ut contraria; aut ut habitus et privatio; aut ut relata. Iam singulae harum oppositionum suas habent consequentias: quibus quomodo ad aliquid confirmandum vel refellendum uti oporteat docet. Sed non eadem sunt omnium oppositionum consequentiae: nam in contradictione licet in contrariam partem argumentari. Si enim honestum est suave, quod non est suave, ne honestum quidem: at non continuo, quod non honestum, non est suave. Reliqua in topica doctrina continentur. Ἀντι- κλείδης. Anticlidēs. Hic Νόστους scripsit. [Cum Apollo pe- teret, ut auream agnam ipsi Pelops dicaret, ille vero alla do- varia offerret, dixisse fertur Pythiam: Quod volo, dato: neve

dato quod nolim. Ἀντίκρισις. Pro ἀπόκρισις dictum non pavit Anaxilas. Ἀντικρὺ. Ex adverso, e regione. Ἀντι- κρὺς vero, penitus, omnino, vel manifeste. Homerus verq̄ pro- ducta ultima syllaba, omisso σ, sic dixit: Penitus vero iustitiae discidit tunicam. Vel Ἀντικρὺς, statim, palam. Item vero: Dixisset aliquis eos suppositos fuisse et proorsus accubos + Vidiautem etiam ipsius imaginem, viri vultum accuratè representantem, ut qualis esset ingenio cerni posset. Regula: Adverbia in υς desinentia, si dempto σ proferuntur, ean- dem quantitatem retinent, ut μεσηγὺς μεσηγύ. ἀντικρὺς tamen quia mutat tenorem, quantitatem etiam mutat. Ἀντικρὺς. E regione, ex adverso. Sed cum alii glossographi, tum Apo- lodorus Cyrenaeus tradunt hoc vocabulum etiam alia significare: ut penitus, recta, statim, fortiter, manifeste, accurate, simpliciter. Alii vero accuratius, opinor, dicunt vocabulum, si cum i

τὰ εἰρημένα δηλαῖ· ἄνευ δὲ τοῦ ὄ, οἶον ἀντικρῦ, το κατέραντι μόνον καὶ ἐξ ἐναντίας.

Ἀντίκυρα. ὄνομα χωρίου τινός.

Ἀντικυρίας σοι δεῖ. ἀντι τοῦ ἐξουσίας.

Ἀντιλαμβανόμενοι. κρατοῦντες, ἐξεχόμενοι. Μαῖναι τε αὐτὸν ἠξίουσι καὶ κατέχειν ἀντιλαμ-
βανόμενοι ἐτόλμων.

Ἀντιλέγειν. ἀντι τοῦ ἴσα λέγειν. Πλάτων.

Ἀντίληψις. ἀντι τοῦ ἐπίληψις. Πλάτων.

Ἀντιλήπτωρ δὲ ὁ ἀντιλαμβανόμενος.

Ἀντιλογιῶν. Θουκυδίδης δ'. Καὶ Ἀντιλο-
γησαι, Νεφέλαις Ἀριστοφάνης.

Ἀντίμαχος. Κολοφώνιος, υἱὸς Ὑπάρχου,
γραμματικὸς καὶ ποιητὴς. τινὲς δὲ καὶ οἰκέτην αὐ-
τὸν ἀνέγραψαν Παννασίδος τοῦ ποιητοῦ, πάντων ψευ-
σάμενοι. ἦν γὰρ αὐτοῦ ἀκουστής καὶ Σιτημβρότου.
γέγονε δὲ πρὸ Πλάτωνος.

Ἀντίμαχος ἕτερος, Ἡλιοπολίτης ἀπ' Αἰγύ-
πτου, ὃς ἔγραψε Κοσμοποιίαν ἐν ἔπτειν ἡρωικαῖς
10 τρισχιλίοις ἑπτακοσίοις.

2. χωρίου] χωρίας Lex. Seg. p. 410. 4. Ἀντικυρίας σοι δεῖ] Quis dubitet scribendum esse Ἀντικίρας σοι δεῖ? Notissimum enim est proverbium *Anticyra dignus*, vel *Anticyram naviget*: quod in homines stultos et sana mente destitutos dicitur. Küst. ἀντι τοῦ ἐξουσίας] Ἐξουσία hic significat *tutela*. Secundum leges Romanas enim mente capti et furiosi non erant sui iuris, nec ipsi bona sua administrabant, sed proximi agnati eorum tutelam gerebant. Huc respicit Horatius Sermon. II, 3. *Interdicto huic omne adimat ius Praetor, et ad sanos abeat tutela propinquos*. Loquitur enim ibi poeta de homine dementi et stulto. Hinc ergo patet, quare Suidas proverbium illud Ἀντικίρας σοι δεῖ per ἐξουσίας σοι δεῖ hic exposuerit. Küst. „Nescio an nihil mutandum. Ἀντικύριος in citiore Graecitate valet *Vice-dominus*. Κυρία apud eandem significat *dominium*. Quidni igitur pro ἐξουσία ponatur ἀντικύρια? Haec Gaisfordus, aliquam fidem inventurus, si res interpretamenti, non glossae ageretur. 5. ἐξεχόμενοι A. Vide Toup. II. p. 250. 8. Ἀντιλέγειν] Respexit Platonis Criton. p. 50. E. Burn. Zon. p. 218. τὰ ἴσα λέγειν Lex. Seg. p. 408. σοική post caput gl. addit A. 9. Ἀντίληψις] Occurrit in Plat. Phaed. p. 87. A. οὐ συγχωρεῖ τῇ Σιμίω ἀντιλήψει. Burn. Lex. Seg. p. 408. Cf. Wessel. in Diod. I, 30. ἡ βοήθεια καὶ ἡ ἐπίληψις Zon. p. 185. Ἀντιλήπτωρ et quae sequuntur e glossis sacris desumpta om. C. neque agnoscit Lex. Seg. Cf. Etym. M. p. 113. et intrp. Hesychii.
1. Ἀντιλογιῶν] Thucyd. ἀντιλογίαν I, 25, 63. 49, 27. II, 155, 30. VIII, 536, 1. ἀντιλογίῶν IV, 272, 72. Burn. Θουκυδίδης α'] Θουκυδίδης τεῖσσι Lex. Seg. p. 407. id est I. IV, 59. ubi ὁ pro α' in Suida corrigendum monuit Abreschius Dlluc. Thucyd. p. 429. reposuitque Gaisf. Aristophanis locus est Nub. 320. 3. Ἀντίμαχος, Κολοφ.] Huius Antimachi multi scriptorum veterum mentionem faciunt. Porphyrius apud Eusebium de Praep. Euang. X, 3. p. 467. eum illorum numero accenset, qui Homero multa auferant fuerunt. Dionysius Halicarn. Περὶ συνθέσεως ὀνομ. p. 22. eum inter scriptores illos recenset, qui austeram compositione usi fuerunt. Quintilianus ei vim et gravitatem et minime vulgare eloquendi genus tribuit. Antipater Thessalonicensis in Epigrammate, quod edidit Salmasius in Ael. Spart. Hadriano p. 154. eum inter poetas secundum ab Homero locum tenere iudicat. Crates grammaticus in alio epigrammate, quod Salmasius eodem loco publicavit, Antimachum huic Choerilo poetae, quem nonnulli veterum magni faciebant, longe praefereendum esse censet. Hadrianus imperator eius adeo studiosus fuit, ut Homerum ex manibus hominum excutere, eiusque loco Antimachum introducere conaretur, teste Dione in Hadriano p. 353. et Suida v. Ἀδριανός, qui ibi Dionis verba descripsit. Scripserat Antimachus poemata varia, inter quae principem locum tenebat *Thebais*, cuius praeter alios auctores mentionem etiam faciunt Apollonius grammaticus, Atheuaeus, Priscianus, Tzetzes in Lycophronem, Stephanus Byzantius, Etymologus et Panamias in Arcadicis c. 25. Praeter *Thebaidem* laudatur etiam Antimachi *Αὐδὴ* vel *Αὐδή*: cuius poematis quodnam fuerit argumentum egregie nos docet Plutarchus in Consolat. ad Apollon. p. 106. Huius poematis mentionem faciunt Schol. Apoll. Rhod. I, 1289. II, 297. III, 409. IV, 259. 1153. Schol. Pindari Pyth. IV, 298. Scholiasta Euripidis in Phoenissas: Suidas infra v. Ὀρχεῶνες, et Photius in Bibliotheca Cod. 213. p. 548. Praeterea *Ἄρτεμις* eius laudatur a Stephano Byzantio v. Κοτύλαιον: et *Ἐπίγονοι* a Schol. Aristoph. Pac. 1269. Idem etiam de Homero scripserat, ut discimus ex Tatiano Orat. πρὸς Ἕλληνας §. 48. et ex Vita Homeri, quae vulgo Plutarcho tribui solet: cuius auctor ipse statim initio testatur, Antimachum et Nicandrum memoriae prodidisse Homerum fuisse Colophonium. Utrum vero Antimachus peculiari aliquo opere de Homero scripserit an vero obiter tantum in aliis quibus scriptis Homerum Colophonium fuisse dixit, propter silentium veterum non constat. Küst. Huius annotationem, subiectis tamen quibusdam minus aptis, tanquam specimen operae, quam olim docti homines in historia litterarum Graecarum collocabant, relinquere visum est. Cuius generis symbolas vide potissimum apud Küst. in vv. Ἡρωδιανός et Φιλήμων. Haec non sine mendis *Eudocia* p. 61. ubi ποιητὴς καὶ γραμματικὸς. 6. Σιτημβρότου] Id cur Schellenbergio de Antim. p. 10. displicerit non perspicimus. Utrumque in quaestione de Homericis temporibus iunxit Tatianus; nec frustra suspicamus a Stesimbrotos causas studiorum, quae Antimachus in Homero recensendo collocavit, esse disseminatas. 7. γέγονε δὲ πρὸ Πλάτωνος] Plato invenit Antimachum senem vidit, ut discimus ex Plutarcho in Lysandro p. 443. Hoc ideo moneo, ne quis forte verbis Suidae deceptus existimet, Platonem post mortem Antimachi demum natum fuisse. Küst. 9. ἐν ἑπτειν ἡρωικαῖς γηπέ.] Sic omnes editt. habent. Sed in duobus MSS. Parisiis exaratum est, ἐν ἑπ. ἡρωικ. τρισχιλίοις ἑπτακοσίοις: quam lectionem etiam agnoscit codex Vaticanus, ut Pearsonus ad marginem Suidae sal monuit. Küst. Sic dedi cum A. ἐπει ποιητικοῖς E. Numerus versuum deest *Eudocia* p. 61.

scribitur, ea quae dicta sunt significare; at sine ὄ, ut ἀντικρῦ, nisi e regione et ex adverso. Ἀντίκυρα. Nomen loci cognatum. Ἀντικυρίας σοι δεῖ. Tutela tibi opus est. Ἀντιλαμβανόμενοι. Apprehendentes, adhaerentes. Et οραῖντα οὐκ, ut maneret, et manibus apprehensum retinere non desistebant. Ἀντιλέγειν. Paria dicere. Plato. Ἀντίληψις. Comprehensio. Plato. Ἀντιλήπτωρ vero adiutor. Ἀντι-

λογιῶν. Sic Thucydides lib. IV. Et Ἀντιλογησαι: Aristophanes *Nubibus*. Ἀντίμαχος. Antimachus, Colophonius, Hyparchi filius, grammaticus et poeta. Quidam etiam Panysaidis poetae servum eum fuisse scripserunt: in quo multum fallitur. nam fuit et, illius et Stesimbroti auditor. Vixit ante Platonem. Ἀντίμαχος. Antimachus alius, Heliopolitanius, Aegyptius, qui scripsit *Cosmopoietiam* versibus hexametris 3070.

Ἀντίμαχος ὁ ψεκάδος. οὗτος μελῶν ἦν ποιη-
τής. Ψεκάς δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ προσέφθαινε τοὺς
ὀμιλοῦντας διαλεγόμενος. ἦν δὲ τις καὶ Ὀλυμπικὸς
καλούμενος Ψεκάς διὰ τοῦτο. Ἐδόκει δὲ ὁ Ἀντί-
μαχος οὗτος ψήφισμα πεποιηκέναι, ὅτι μὴ δεῖν κω-
μωδεῖν ἐξ ὀνόματος. καὶ ἐπὶ τούτῳ πολλοὶ τῶν
225 ποιητῶν οὐ προσήλθον ληψόμενοι τὸν χορὸν· καὶ
δῆλον ὅτι πολλοὶ τῶν χορευτῶν ἐπείνον. οἱ δὲ λέ-
γουσιν ὅτι ποιητὴς ὢν καλός, ὢν χορηγός, μικρο-
λόγως τοῖς χορηγοῖς ἐχρήσατο.

Ἀντιμάχου καταπυγούνης ἀναπλήσει. ἀντὶ
τοῦ μαλακίας. οὗτος γὰρ εἰς θηλυτέτα καὶ εὐμορ-
φίαν κωμωδεῖται. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος ἐπὶ πονηρίᾳ
κωμωδούμενος. καὶ τρίτος, ὁ Ψεκάδος λεγόμενος.
καὶ τέταρτος, τραπέζιτης, οὗ μνημονεῖται καὶ Εὐ-
15 πολίς ἐν Ἀθήμοις. πέμπτος ἱστοριογράφος.

Ἀντιμίσιον. παρὰ Ῥωμαίοις τράπεζα, πρὸ
τοῦ δικαστηρίου κειμένη.

Ἀντινομῶ. δοτικῆ.

Ἀντί νυ πολλῶν

λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅντι Ζεὺς κῆρι φιλήσει.
ἴσος ἐστὶν ὁ εἰς ἀνὴρ πολλοῖς, ὅταν ἢ θεοφιλῆς.

Ἀντίξοον. ἐναντίον, πολέμιον. Ἡρόδοτος·
Καὶ στρατὸν συλλέγειν ἀντίξοον Πέρσῃσι. Καὶ Ἀν-
τίξοον, ἐναντίον. Ἀγαθίας· Ὁ δὲ ἐχώρει, οὐδὲν
ἀντίξοον ἔσσεσθαι ὑποτοπίσας.

Ἀντιόπη. θυγάτηρ Νυκτίως, ἦν ἐφθιρέ τις
τῶν πολιτῶν. ὁ δὲ πατὴρ πέμπει αὐτὴν τῇ ἀδελφῷ
10 κολάσαι. ὁ δὲ ἔγκυον αὐτὴν θεασάμενος ἔκτειρεν.
ἢ δὲ γεννᾷ Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα, οὓς εἰς ὄρος ἐξή-
ψεν ὁ θεὸς. εἶχε δὲ γυναῖκα, ὀνόματι Δίρκην,
ἣτις ὑπονοήσασα τὸν ἑαυτῆς ἀνδρα Ἀύκον φιλεῖν
τὴν Ἀντιόπην, ἀνάγει αὐτὴν εἰς ὄρος, καὶ δῆσασα
15 αὐτὴν ἀπὸ τραχίλου ταύρου, καὶ ἀνάψασα δῶδας
ἀπὸ τῶν αὐτοῦ κερμάτων ἐμελλεν αὐτὴν ἀπολλοῦναι.
ἢ δὲ ἐθρήνει, καὶ θορόβον γενομένου ἡθροῖσθαι
πληθῆος γεωργῶν· σὺν οἷς καὶ Ζῆθος καὶ Ἀμφίονα.
καὶ γνωρίσαντες τὴν μητέρα, ἐρύδσαντο αὐτὴν· τὴν

1. Ἀντίμαχος ὁ Ψεκάς] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 1150. Küst. Ψεκάδος A. B. E. Med. Haec fere recoquantur in v. Ψε-
κάς. sed membro novissimo praetermissa. 2. προσέφθαινε Med. προσέφθαινε B. E. 3. Ὀλυμπικὸς Schol. Ὀλύμπιος, ορι-
στος. 4. Ἐδόκει δὲ ὁ Ἀντίμαχος οὗτος ψήφισμα] Vide Petium in Commentar. ad Leges Attic. pp. 79. 80. Küst. Antimach
aliorumque comoediae osorum decreta, quibus cautum ferebatur, ne quis nomine traduceretur (μὴ ὀνομασίᾳ κωμωδεῖν), disce-
runt Meinekii Qu. Scen. I. p. 34. sq. Clintonus Fast. Hellen. Introd. p. XXXVIII. seqq. et Wachsmuth. Hellen. Alterth. I
2. p. 441. sqq. Quoniam tot testimoniorum fides non plane potest recusari, primum ego suspicor viros honorum dignitate con-
spicuos esse deterritos, ne comoediam facerent: velut quod Plutarchus de glor. Ath. p. 348. B. tradidit, νόμος ἦν μηδεὶν
ποιεῖν κωμωδίας ἀριστοκρατίας: deinde nimiam interdum poetarum licentiam coeptam fuisse circumscribi, siqui summos magi-
stratus opera quasi dedita perstringerent; ut Cleo Babylonis irrisus Aristophanem etiam lite petit gravissima. 5. δεῖν
B. E. Med., et, ubi om. ὅτι, Schol. Contra δεῖν in v. Ψεκάς. 7. χορὸν] χορὸν A. καὶ χορὸν Schol. χορὸν MS. in altera gl. 8. ἐπέ-
ψων] εἰπεῖν B. E. 9. ποιητ. ὢν καλός, ὢν χορ. μικρ. τοῖς χορ.] Emendatius Schol. ποιητὴς ὢν καλός, χορηγῶν
ποιεῖ μικρολ. τοῖς χορευταῖς ἐχρήσατο. 11. Ἀντιμάχου καταπυγ.] Dictum Aristophanis Nub. 1023. Scholia Suidas descri-
psit. καταπυγούνης B. E. 12. μαλακία B. Quod subiungebatur ἀνασχυντίας, omisi cum A. B. 13. ἐκωμωδεῖτο] κωμῶ
δεῖται A. B. E. Schol. 14. Ψεκάς] ψεκάδος B. ψεκάδος A. E. Med. ψαδάδος Schol. 17. Ἀντιμίσιον] Vide Ducangium in
Glossario Graeco. Küst. Ἀντινομῶ E. adversante Zon. p. 193. 19. Ἀντινομῶ] Delevit Kusterus.

1. Ἀντί νυ πολλῶν] Haec tantum Hesychius. Verba Homeri II. l. 116. 117. unde reponendum φιλήσει. 3. ὁ σερῶν A. E
Med. 4. Ἀντίξοον — ἀντίξοον] Synes. p. 93. Pindari Schol. p. 114. ubi leg. οὐ συγγέται. Procop. p. 369. Τουρ. MS
Ἡρόδοτος VI. 7. Vid. gl. in I. 174. 6. Ἀγαθίας I. 14. (p. 23.) Ὁ δὲ] H δὲ A. B. E. Med. Correxerit Kuster. οὐδὲν
Agath. 8. Ἀντιόπη] Vide Cedrenum p. 24. et Ioann. Malal. in Chronographia p. 54. 55. Küst. Vid. Hygin. fab. 8. Apollo-
dor. III. 5. 5. Scaliger in Fueseb. p. 38. Casaub. in Hist. Aug. p. 28. Salinas. p. 37. 38. Olear. Addit Gaisfordus Schol. Apoll. Rhod
IV. 1090. Fugit hoc, quod omnium est gravissimum, intercidisse formulam proverbialem, Ἀντιόπης θρήνος [ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν
πασχόντων, εἶτα τῶν θειῶν ἀπαλλαγῆς τυχόντων], quam iisdem vocibus illustravit Arsenius p. 61. sq. 10. ἔκτειρεν. ὁ μὲν
dum vulg. 13. Ἀύκον] Ἀύκον A. E. 16. ἐπὶ τῶν] Arsen. 19. ἐρύδσαντο Med.

Ἀντίμαχος ὁ Ψεκάδος. Antimachus iste poeta fuit melicus;
Pescus vero cognominatus, quod quibuscum disserteret, eos in-
ter colloquendum verbis aspergeret. Fuit et Olympicus quidam,
eandem ob causam Pescus nominatus. Putabatur autem hic
Antimachus decreto sanxisse, ne comici quemquam in scena
nominatim perstringerent: quae causa fuit cur multi poetae non
accesserint chorum petiuri; atque accidit ut multi choreutae
ad egestatem redigerentur. Alii vero dicunt eum bonum quidem
fuisse poetam, sed cum aliquando choragus esset, erga cho-
rentas nimis parum se praebuisse. Ἀντιμάχου καταπ.
Antimachi impudentia repleberis. Hic enim propter animum
effrenatum et elegantiam formae perstringebatur. Fuit etiam
alius Antimachus, qui ob nequitiam ab comicis vapulabat. Item
tertius Pescus dicitur; quartus, trapezita, cuius meminit Euro-
lis in Demis. Item quintus, historiographus. Ἀντιμίσιον.

Mensa apud Romanos, quae ante dicasterium posita erat
Ἀντί νυ πολλῶν λ. Vir ille, quem Iuppiter penitus adamo-
rit, nullis populis aequiparandus est. Ἀντίξοον. Con-
trarium, hostile, Herodotus: Et exercitum contra Persas con-
scribere. Idem Ἀντίξοον. Agathias: Ille proficiscetur, nisi
adversis sibi erenturum suspicatus. [Ἀντιόπης θρήνος].
Antiope fuit Nyctel filia. hanc a quodam civium vitiatam patri
ad fratrem misit, qui eam puniret. is vero gravidam eam con-
catus, eius miseratus est. Postea igitur Zethum et Amphionem
peperit, quos patruus in monte exposuit. hic autem habuit ni-
rem, nomine Dircen, quae suspicans a marito suo Lycobitiam
amari, eam in montem abductam et tauri collo alligatam, in-
dentibus facibus ad tauri cornua additis, occidere statuit.
quae cum illa fieret, tumultu subito, concursus est factus agri-
colarum: inter quos Zethus et Amphio matrem agitantem liberant

δὲ Δίρκην τῇ προκειμένη παρέδωκαν τιμωρίαν. Ζή-
θος δὲ καὶ Ἀμφίων κτίζουσι Θήβας καὶ βασιλεύου-
σι, καὶ τούτων οἱ ἀπόγονοι μέχρι Λαίου καὶ Ἰοκά-
στου, τοῦ μετακληθέντος Οἰδίποδος.

Ἀντίος. ὃ κατέναντι. Ἦκε δ' αὐτοῦ ἀντίος. 5

Ἀντίου πόλις, ἣτις ἀπέχει Ῥώμης τ' σταδίους.

Ἀντιόχεια. ἡ πόλις. πεποιήται μὲν ὑπὸ Σε-
λεύκου, ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ παιδὸς Ἀντίου.
Καὶ Ἀντιοχίς, ὄνομα φυλῆς.

Ἀντίοχος ὁ βασιλεὺς. οὔτως ἐδόκει κατὰ τὰς 10
ἀρχὰς γεγονῆναι μεγαλεπήβολος καὶ τολμηρὸς καὶ
τοῦ προτεθέντος ἐξεργαστικὸς· προβαίνων δὲ κατὰ
τὴν ἡλικίαν ἐφάνη πολὺ καταδεέστερος αὐτοῦ καὶ
16 τῆς τῶν ἑκτὸς προσδοκίας.

Ἐκ γὰρ τῶν παιδῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακε- 15
δότος ἐξῆλθε ἡίκα ἀμαρτωλὸς, οὔτως ὁ Ἐπιφανὴς,
υἱὸς Σελεύκου τοῦ Φιλοπάτορος· ὃς ὑπάρχων δει-
τὸς ἀνὴρ καὶ πλεονέκτης καὶ πολλὰς ἀρπαγὰς καὶ
ληλασίας ποιήσας, συνῆξε χρῆματα πολλὰ, καὶ ἐκ
πολλῆς ἀκυλασίας καὶ οἰστρηλασίας εἰς μίμους ἔαν- 20
τὸν καθείς ἐν ὄψει πάντων ταῖς γυναιξίν ἐπεμαίνετο.
καὶ καταλαβὼν τὴν Αἴγυπτον ἐν ὄχλῳ βαρεῖ καὶ ἄρ-
μασι καὶ ἐλέφασιν καὶ στόλῳ μεγάλῳ, ταύτης ἐκρά-
τησεν. ὑποστρέψας δὲ μετὰ ἀπονοίας εἶλε καὶ τὴν
Ἱερουσαλὴμ δοριάλωτον, καὶ κατέσφαξε μυριά- 25
δας αἰ. κατατολήσας οὖν καὶ εἰς τὸ ἅγισμα εἰς-

ἐλθὼν καὶ στήσας βωμῶν καὶ εἰδωλῶν βδέλυγμα ἐρη-
μώσεως καὶ τὴν ναὸν μίανας δι' ἀκαθάρτων θυσιῶν,
ιερὸν Διὸς Ὀλυμπίου προσηγήρευσεν. οὕτω τε
ἐφ' ὑψηλοῦ καθίσας, καὶ τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ
κύκλῳ παρεστηκότων ἐνόπλων, ἐκέλευσε τοῖς δορυ-
φόροις ἕνα ἕκαστον Ἑβραῖον ἐπισπάσασθαι, καὶ
κρεῶν χοιρείων καὶ εἰδωλοθύτων ἀναγκάζειν ἀπο-
γεῦσθαι· εἰ δὲ μὴ θέλοιεν μισροπραγῆσαι, ἀναι-
ρεῖσθαι τροχισθέντας. πολλῶν οὖν συναρπασθέν-
των, καὶ Ἐλεάζαρ τις τῶν πρώτων γραμματέων, ἕδη
προβεβηκὸς τὴν ἡλικίαν, μὴ μισροπραγῆσας, μα-
στιγωθεὶς ἀναιρεῖται σὺν ἑπτὰ παισὶ μετὰ μητρὸς
Σολωμονίδος· περὶ ὧν καὶ ὁ Θεολόγος ἐν τῷ „Τί
δὲ οἱ Μακκαβαῖοι” μνημονεῖ. Ἐκπλαγεῖς δὲ ὁ
τίραννος καὶ μᾶλλον ἐκμανεῖς, καὶ τὰ ἱερὰ σκεῖη
πάντα λαβὼν καὶ πᾶσαν τὴν πόλιν λαφυραγωγῆσας
καὶ τὰ κτήνη κρεουργῆσας καὶ φονοκτονίαν ποιήσας
καὶ μεγαλορρημονήσας ἀνεχώρησεν εἰς Ἀντιόχειαν.
Καὶ μετὰ δύο ἔτη κατὰ Περσῶν ἐπιστρατεύσας,
ἀπέστειλεν ἄρχοντα φρορολογῆσαι τὰς πόλεις Ἱερου-
σαλὴμ. ὃς παραγεγόμενος καὶ λαλήσας εἰρημικὸς
λόγους πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ εἰσελθὼν ἐπάτα-
ξεν αὐτὴν πληγῇ μεγάλῃ, καὶ καθελὼν τὰ τεῖχη
πᾶσαν αὐτὴν ἐνέτηρσε, καὶ τὸ ἱερὸν μίανας καὶ
25 πολλοὺς ἀνελὼν καὶ αἰχμαλωτεύσας ἀπῆει, ἄρχοντα
καταλιπὼν εἰς τὸ βασανίζειν τοὺς Ἰουδαίους. Ματ-

1. παρέδωκε A. 4. μετακληθέντος Οἰδίποδος] Vertit Portus, mutato nomine dictus est Oedipus. G. Cuper. Obsr. IV. p. 137. aberrat. μετακληθῆναι nunquam est nominari. Hemst. 5. Ἀντίον vulg. neglecta litterarum lege: Ἀντίου vel A. E. Med. Praeterea distinctionem eodd. Ἀντίου. πόλις correxi. Ceterum haec perperam ex v. Ἀντιόχης repetita videntur. 10. Ἀντιόχος ὁ βασιλ. Haec et quae sequuntur usque ad ἐκτὸς προσδοκίας sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis ab Valesio editis p. 66. Küst. Polyb. XV. extr. ὁ om. A. 16. ὁ om. A. 17. τοῦ om. E. Horum partem quidam in epitomen redactam ad v. βδέλυγμα ἐρημώσεως traduxit. 22. Καὶ καταλαβὼν τὴν Αἴγυπτον] Conf. Mich. Glycae Annal. II. p. 202. Burn. 24. εἶλε καὶ τὴν Ἱερ. δοριάλωτον] Haec et quae sequuntur [item quae praecedunt, inde ab ἐξῆλθε ἡίκα] αἰτομῆσι pæne leguntur apud Cedrenum pp. 162. 163. Küst. Haec videtur descripsisse Suidas e quo hanc partem historiarum sumpsit Cedrenus. Burn. Cf. v. Ἱερουσαλὴμ. 26. εἰσελθὼν ἐν ἐπερηγανῇ πολλῇ καὶ στήσας v. sub βδέλ. ἐρημ. 13. ὁ Θεολόγος ἐν τῷ Τί δὲ οἱ Μακκ.] Orat. XXII. quae in laudem Maccabaeorum conscripta est. Küst. τί δὲ οἱ A. B. E. Med. Μακκαβαῖοι E. Med. itemque infra. 16. λαφυραγωγῆσας A. Mox καὶ τὰ κτήνη κρ. om. E. 18. μεγαλορρημονήσας A. (sic) 19. ἐκστρατεύσας E. 24. ἐκμανεῖς] μίανας A. B. E.

et Dirce, quo Antiochen supplicio perdere decreverat, eodem affecerunt. Idem Thebas condiderunt, ubi ipsi et eorum posterum regnum tenuerunt usque ad Laium et Iocastum, qui nomine mutato dictus est Oedipus. Ἀντίος. Adversus. *Obrinus autem ipsi sensit.* Ἀντίου. Antium urbs, quae CCC stadiis Roma distat. Ἀντιόχεια. Antiochia urbs condita est a Seleuco, nominata ab ipsius filio Antiocho. Et Antiochis, nomen tribus. Ἀντίοχος. Antiochus Rex. Hic initio quidem ad res magnas audendas natus videbatur et audax, et in efficiendis propositis strenuus: sed aetatis progressu sui dissimilis evasit, et aliorum hominum expectationi de se minime respondit. † Ex genere sciunt Alexandri Macedonis orta est radix peccati, Epiphanes, filius Seleuci Philopatoris, qui cum esset homo callidus et avarus, rapinaeque rapinas fecisset et praedas egisset, magnam pecuniam vasa corravit, et propter nimiam intemperantiam libidinisque inordinatam nimis se adiungens in omnium conspectu mulierum inanis amoribus indulgit. Idem Aegyptum magno cum exercitu militibusque cum carribus et elephantis et ingenti classe invasit et cepit. Unde reversus homo vecors et Hierosolyma vi expugnans et illic interfecit centum et octoginta hominum millia. po-

stea eo audacius processit, ut sanctuarium quoque Ingredieretur, erectisque altaribus et idolo, quod capta urbs abominabatur, templum impuris sacrificiis pollutum Iovis Olympii aedem appelleret. deinde in excelso solio sedens et militibus armatis stipatus iussit Hebraeos singulatim comprehensos cogi, ut carnes suillas et idolis immolatas gustarent; quarum esu qui se pollere recusarent, tormentis cruciatis necari. Multis igitur comprehensis, Eleazar etiam, quidam e primariis scribis, homo provecio aetatis, quod pollutos cibos edere nolisset, flagris caesus cum septem liberis et matre Solomone interfectus est. Horum quidem Theologus in sermone de Maccabaeis meminit. Tyrannus autem obstupefactus et dolore furore percitus, tam omnibus sacris vasibus captis, tum tota urbe spoliata, inmentis in frusta concisis, ingenti hominum caede facta, cum iactantia verborum Antiochiam rediit. Idem post biennium, bello contra Persas suscepto, praefectum misit, qui ad urbem Hierosolymitanam tributum exigeret. quo cum ille venisset, Hierosolymitanos verbis benignis allocutus et in urbem ingressus magna eam clade affecit, turrisque dirutis totam incendit, et templo polluto, multis etiam caesis et captis, discessit, praeside ad Iudaeos excrucandos relicto. Mat-

Θίας δὲ τις ἱερεύς, ἔχων υἱοὺς πέντε ἀπ' ὧν Ἰούδας ὁ Μακκαβαῖος ἐτύγγανε, ζήλου πλεθραῖς καὶ ὀρηκῆσας κατὰ τοῦ ἄρχοντος ἀνείλαν αὐτὸν καὶ σκάπτει τοὺς τῶν Ἑλλήνων βωμούς. ἐπέρχεται οὖν αὐτῷ Ἀντίοχος μετὰ πολλῆς δυνάμεως. ὡς δὲ ἐπέτεινεν ὁ πόλεμος, Ἐλεάζαρ ἀδελφὸς Ἰούδα ἀριστεύσας συντριβεται ὑπὸ ἐλέφαντος. ὑπαισῆλθε γὰρ τὸν ἐλέφαντα, καὶ ξίφει τὴν γαστέρα αὐτοῦ ἔτυψεν, ἐλπίσας ἐπάνω αὐτοῦ τὸν τύραννον φέρεσθαι. ἐκτρατεύσας οὖν ὁ Ἀντίοχος κατὰ Περσῶν ὑπέστρεψεν ἡττημένος, καὶ κακῶς τὸν βίον ἀπαλλάττει.

Ὅτι ὁ αὐτὸς Ἀντίοχος τὸ τῶν Ἰουδαίων ἔθνος στασιασάν πρὸς τὸν συνήθη φόρον αὐθις καταδόλωσε. συλήσας τε τὰ τοῦ ἱεροῦ ἀναθήματα καὶ διεστρωμένησας ἅπαντα εὗρεν ἀγαλμάτιον, βιβλίον ἔν ταῖς 15 χερσὶ κατέχον πώγωνά τε ἐπιφερόμενον βαθύν· ᾧ δὲ καὶ λυχνίδιον παρειστήκει διάχρυσον. ταῦτα χοιρίοις αἵμασιν ἀναλαβὼν ἐν τῷ ἱερῷ κατέλιπε· καὶ πολλοῖς ταλάντοις ζημιώσας πρὸς ὑπαγωγὴν φόρου τοὺς ἐνοικοῦντας Ἰουδαίους ἐπὶ τὴν Συρίαν ἐπανήλθεν.

Ἀντίοχος ὁ Πραιπόσιτος. οὗτος διαβληθεὶς Θεοδοσίῳ τῷ μικρῷ καθ' ἡρέθη τῆς τιμῆς, καὶ δημοσιευθεὶς ἐν τοῖς ἱερεῦσι κατετάγη, διατάξεως ἐκ-

φωνηθείσης παρὰ τοῦ βασιλέως, εὐνοῦχον ἐν τοῖς πατρικίοις μὴ τελεῖν.

Ἀντίοχος ὁ αὐτόμολος, Κίλιξ μὲν ἦν τὸ γένος ὃς φιλοσοφεῖν κνηδὸν τὰ πρῶτα ἐπλάττειτο, καὶ πλεῖστά γε ἐκ τούτου τοὺς στρατιώτας ἐν τῷ πολέμῳ ὠφέλησεν. ἀπαλοῦντας γὰρ αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ πολυδύτου ἰσχυροῦ ἐπερὴννευεν, ἔς τε τὴν χιόνα ῥιπτῶν καὶ ἐν αὐτῇ καλινδοῦμενος· ὅθεν περ καὶ χρημάτων καὶ τιμῶν παρὰ τοῦ Σεύηρου καὶ Ἀντωνίνου ἔτυχεν. ἑπαρθεὶς δὲ ἐπὶ τούτοις τῷ Τηριδάτῃ συνεζητήσθη, καὶ μετ' αὐτοῦ πρὸς Πάρθους ἠέτομόλησεν.

Ἀντιώντων. ἀπανιώντων.

Ἀντιωρήσας.

Ἀντιπάθεια.

Ἀντίπαλον. τρία σημαίνει· τὸ ἐναντίον, καὶ τὸ ἰσόπαλον, καὶ τὸ ἰσόστροφον. Οὐ γὰρ ἐξ ἀντιπάλου τῆς δυνάμεως ὁ ἀγὼν ἔσται.

Ἀντιπαράκλησις. Εἰς τοιαύτην προθυμίαν παρέστη τὸ πλήθος, ὥστε παραπλησίαν ἐνθουσιασμῷ τὴν ἀντιπαράκλησιν γίνεσθαι τῶν δυνάμεων.

Ἀντιπαράτορα. ἀντικόσμησις, ἢ ἄλλη εὐπρέπεια. παράτον γὰρ ἢ παρασκευὴ παρὰ Ρωμαίοις.

Ἀντιπαρέξειν. ἀντιτάσσειν.

3. ὠρμίσας Med. 7. ὑπαισῆλθε — φέρεσθαι om. A. 10. ὁ om. A. 12. Ὅτι] Ὅτι ὁ dedi cum B. E. 15. βιβλίον Med. 18. ἀναλαβάν] A. in marg. μίανας. 20. τῆς Συρίας A. E. 22. οὗτος διαβληθεὶς Θεοδοσίῳ τῷ μικρῷ.] Horum pleraque recurruni in vv. Θεοδοσίος ὁ μικρὸς et Εὐνοῦχος. Locum habet A. in marg.
3. Ἀντίοχος ὁ αὐτόμολος] Verba Dionis Cassii LXXVII, 19. ὁ αὐτὸς αὐτόμολος om. A. 4. Cf. v. Κνηδόν. 6. ἀπαλοῦντας δὲ — ἐπερὴννευεν repetuntur in v. Ἀπαλοῦντες. 7. ἰσχυροῦ ἐναντίον legendum cum Dione. 9. Σεύηρον E. Max καὶ τοῦ Ἀντωνίνου A. B. τοῦ Ἀντωνίνου E. Ἀντωνίου A. inter vas. 12. Ἀντιώντων] Lego Ἀντιώντων ex Homeri Il. ψ'. 643. Alberti Misc. Crit. p. 270. et in Hesychium, cuius interpretatio ὑπανιώντων. 13. Ἀντιωρήσας et Ἀντιπάθεια delovit Küsterus. 15. Zon. p. 193. Cf. Schol. Thucyd. 1, 3. cum aliis grammaticis in Thuc. iudice Wassiano. 16. Οὐ γὰρ ἐξ ἀντιπάλου] Foraan ex Procopio, qui sic loquitur Bell. Pers. 1. p. 55. D. αὐθις τε ἡ μάχη καρτερὰ γέγονε, καίπερ οὐκ ἐξ ἀντιπάλου δυνάμεως ὄσα. Burn. Exemplum om. Lex. Seg. p. 408. 18. Εἰς τοιαύτην προθυμίαν παρέστη τὸ πλ.] Verba Polybii XI, 12. 20. γενέσθαι] γίνεσθαι A. B. E. 21. Ἀντιπαράτορα] Ἀντιπαράτορα A. Dedimus auctore Ducangio ἀντιπαράτορα, quod probabat etiam Küsterus in gl. Παράτον hinc olim confectam. Max ἢ αὐτὸ ἀντικόσμησις om. A. B. E. Sed ἀντικόσμησις, vox nullius usus, permutandum cum κόσμησις, quod extat in posteriore gl. 24. Ἀντιπαρέξειν] Sic habent MSS. Paris. et edit. Mediol. In aliis vero editi. [Ald.] male excusum est ἀντιπαρέξαι, cuius loco Portus legendum putabat ἀντιπαρέξειν. Küst. Scrib. Ἀντιπαρέξειν, ἀντιδοῦναι. — Ἀντιπαρέξαι, ἀντιτάσσειν. Hesych. in Ἀντιπαράθεσις. Hemst. ἀντιδοῦναι quod gl. caput sequebatur, E. autem habet in margine, delevi cum A. B. Tum ἀντιτάσσειν E. Hemsterhusii iudicium firmat Zon. p. 219. (cui Cyrillus consentit) sive Lex. Seg. p. 408. Ἀντιπαρέξαι, ἀντιτάσσειν. Unde Gaisf. etiam Alberio praesente, deleio ἀντιδοῦναι, iussit pro gl. ex vestigiis scripturae Aldinae cum Porto reponi Ἀντιπαρέξαι. Vox Polybii, Plutarchi, Dionis Chrysa. locis comprobata.

thias vero sacerdos, qui quinque illos habebat, inter quos erat Iudas Maccabaeus, zelo plenus, praesidem adortus interfecit, et Graecorum aras subvertit. Antiochus igitur magnis cum copiis eum invasit. Cum autem bellum invalesceret, Eleazar, Iudae frater, praeciaris facinoribus editis ab elephante opprimitur. bellum enim subleat, cuius ventrem ense percussit, quod ea tyrannum vehi existimaret. Antiochus autem bello Persis illato victus rediit, vitamque male finivit. † Idem Antiochus Iudaeorum gentem, quae propter insolita tributa seditionem moverat, iterum subegit; eumque Templum donariis spoliasset, omniaque pervestigasset, invenit sigillum, librum manibus tenens et promissam barbam habens, cui lucernula auro distincta astabat. Haec nullo sanguine polluta in Templo reliquit; cumque Iudaeos multa talenta tributi nomine pendere iussisset, in Syriam rediit. Ἀντίοχος ὁ Πραιπ. Antiochus Praepositus. Hic propter ca-

publicatis sacerdotum ordini adscriptus est; edicto ab Imperatore promulgato, ne quis eunuchus inter Patricios consecratur. Ἀντίοχος ὁ αὐτ. Antiochus Transfuga, natione Cilix, primo philosophum Cynicum se esse simulans, militibus in bello maxime profuit: quod eos frigore torpentes confirmabat, in nivem se abiciens in eaque se volutans. Hanc igitur ob causam opes et honores a Severo et Antonino consecutus eoque nomine eiusdem cum ad Teridatis partes transisset, cum eodem ad Partos partem Ἀντιώντων. Occurrentium. Ἀντιωρήσας. Ἀντιπάθεια. Ἀντίπαλον. Tria significat: contrarium, oppositum, quodque circa eandem rem versatur. Neque enim aequis viribus certamen committitur. Ἀντιπαράκλησις. Εὐνοῦχος tanta alacritate repletus est, ut milites velut divites fursum perciti Imperatorem vice versa cohortentur. Ἀντιπαράτορα. Apparatus, vel similis ornatus. Παράτον enim apud Romanos apparatus vocatur. Ἀντιπαρέξειν. Ὀρμησας.

Ἀντίπατρος. Νικολάου τοῦ Λαμασκηνοῦ πα-
τὴρ τοῦ ἱστορικοῦ, ὃς ἔσχε Στρατονίκην γυναῖκα,
τὴν μητέρα Νικολάου· οἱ διαφανεῖς ἦσαν ἐν Λαμα-
σκῶ κατὰ τε σωφροσύνην καὶ ἄλλην λαμπρότητα.
πλουτῶν τε γὰρ πολλῶν διαφέροντες ἤμισα ἐπ' αὐτῶν 5
ἐμεγαλύνοντο, εὐδοξίας τε οὐ τὰ δεύτερα φερόμενοι
βραχὺ τοῦτο ἐλογίζοντο. ὁ δὲ δὴ Ἀντίπατρος καὶ
λόγου δεινότητι προὔχων ἔβλαψε μὲν οὐδ' ὄντινον,
ᾧνησε δὲ μυρία τούτῳ οὐ τῶν κοινῶν μόνον ἀλλὰ καὶ
τῶν ἀστῶν συγγούς. δικαιοσύνην γὰρ ἀσκῶν, εἴπερ 10
τις ἕτερος, πλείστα μὲν διήτησε νείκη τοῖς πολίταις
πρὸς ἀλλήλους, πλείστα δὲ τῇ πατρίδι πρὸς τοὺς ἐν
κύκλῳ δυνάστας· καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ πάντων διὰ τοῦτο.
πλείστας δὲ ἐπιστεῦθη πρεσβείας καὶ ἐπιτροπᾶς,
ἀρχᾶς τε πάσας διεξῆλθε τὰς ἐγγωρίους· τελευτῶν 15
τε τὸν βίον οὐκ ἔστιν ὃ τι ἐπέσκηψε Νικολάῳ τῷ
νιῒ καὶ Πτολεμαίῳ τῷ τούτου ἀδελφῷ, ἢ τῷ Λι-
θυματήριον, ὅπερ ἔφθη αὐτὸς προὔπεσχημένος τῷ

θεῷ, κατασκευάσαι, ἐπειδὴν τελευτήσῃ· δηλῶν
(οἶμαι) ὅτι τὸ πρὸς θεοὺς ὅσιον δεῖ καὶ τελευτῶντας
φυλάττειν, καὶ μηδὲν ἔτι ἀπολαύσεσθαι τοῦ βίου
μέλλοντας.

Ἀντίπαις. ὁ ἐγγὺς ὢν τοῦ Ἰουλος γενέσθαι, ὁ
τὸν πῶγονα ἐκφύων. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ὁ πρόσηβος
καὶ ἀνδρόπαις εἶπεν.

Ἀντιπελαργεῖν. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς χά-
ριτας ἀντιδιδόντων. καὶ ἀντιπελαργωσις. Φησὶν
Ἀριστοτέλης ἀληθῆ εἶναι τὸν περὶ τῶν πελαργῶν
λόγον· ὁμοίως δὲ αὐτοῖς ποιεῖν φησι καὶ τοὺς ἀε-
ρόποδας. διὸ ἐν τοῖς σκήπτροις ἀνωτέρω μὲν πε-
λαργὸν τυποῦσι, κατωτέρω δὲ ποτάμιον ἵππον, δη-
λοῦντες ὡς ὑποτέτακται ἡ βία τῇ δικαιοπραγίᾳ. οἱ
γὰρ πελαργοὶ δικαιοπραγεῖς ὄντες ἐπὶ τῶν περὶ-
γῶν βασιάζουσι τοὺς ἡγεγερακότας· οἱ δὲ ἵπποπό- 20
ταμοὶ ζῶν ἀδικώτατον.

Ἀντιπεπονθότως. ἀντικειμένως, ἐναντίως.

1. Ἀντίπατρος. Νικολάου τοῦ Λαμασκ.] Scripserat Nicolaus Damascenus περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῆς ἐαυτοῦ ἀγωγῆς, ut testis est Suidas infra v. Νικόλαος. Ex hoc opere ea quae Suidas hic habet, deprompta esse non dubitat Valesius in notis ad Col-
lectan. Constant. p. 62. Küst. Vide Blancard. in Arriani Exp. I. p. 29. Tourp. MS. 6. τε οὐ] δὲ οὐ B. E. 9. τῶν κοινῶν Por-
tus monet legendum potius esse τὸ κοινόν: cui assentior. Küst. Parum accurata foret distinctio τοῦ κοινοῦ et ἀστῶν. Videtur οἱ
κοινὸι ad consanguineos esse referendum: quamquam huius usus non suppetunt nisi poetarum exempla: cf. vel Aeschyl. Eum. 88.
Soph. Oed. C. 535. Eust. in Il. ε. p. 612, 22. Latius saepe κοινωνία, κοινωνήμα, κοινωνεῖν increbruerunt: de quibus nunc
attulisse sufficiat Porson. in Phoen. 16. et Wyt. in Plut. T. VI. p. 879. μόνον] μόνων A. 11. νείκη] νίκη A. Tum
οἱς ἴταις
τῆς πολέως E. 15. τελευτῶν δὲ E. 16. ὅτι] ὅτι οὐκ A. Med. Possis ὅτι οὖν.
1. τελευτήσῃ A. E. 2. τὸ ante πρὸς om. A. Mox ὅσον B. E. 5. Ἀντίπαις] Exemplum ex Euripid. Androm. 326. Portus,
e Diodoro Sic. XVI, 38. 86. ἀντίπαιδα τὴν ἡλικίαν ὄντα Wassius attulerunt. Addit Gaisf. Polybium XV, 33, 12. XXVII, 13, 4. cui
accedant Sophocles Syndipni fr. III. et auctores ab Albert. in Hesych. prolati. Ceterum interpretationem quam Suidae esse pu-
tabat iure reprehendit Valckenarius Animadv. in Ammon. p. 53. opinatus vocis ἀνδρόπαις proprietatem ad eos spectasse, qui
virilem animum ante annos gererent. 6. τὸν πρόσηβον] ὁ πρόσηβος A. ὁ πρόσηβος B. C. E. 7. ἀνδρόπαιδα] ἀνδρόπαις A.
B. E. Editam lectionem qui ad MSS. exegit Gaisfordus, satis habuit in voce πρόσηβος Hemsterhusium in Luciani Soma. init. lau-
dasse. Non vidit ille scripturam esse mendosam, cuius ipsa vestigia cum facile persuadeant extitisse Ἀριστοφάνης ὁ γραμμα-
τικός (v. Athen. IX. p. 375. A.), tum sequentium argumenta monstrat qui Aristophanis opusculum delibavit, Eustathius in Il. ε.
p. 727. sive v. p. 962. ὁ δὲ μετ' αὐτὸν πάλλαξ καὶ βούπαις καὶ ἀντίπαις καὶ μελλέγῃσος. Minus fide locum descripsit Lex. Seg.
p. 407. A. ὁ πρόσηβος καὶ ἀνδρόπαις καὶ ὑπὲρ τὴν τοῦ παιδὸς ἡλικίαν. Certè vocem ἀνδρόπαις, quae reconditoris sit usus,
apparet interpretationi minus accommodatam esse, neque inter similes recensuit Pollux II, 9. Hermannus tamen Aeschyl. me-
moriam sic instauraturus erat: Αἰσχύλος δὲ καὶ πρόσηβος καὶ ἀνδρόπαις εἶπεν. 8. Ἀντιπελαργεῖν] Vide Zenobium I,
94. et ibi Schottum: itemque Bochartum Hieroz. part. II. lib. 2. p. 327. Küst. Add. intpp. Hesychii v. Ἀντιπελαργεῖν. 9. ἀν-
τιπαιδάρωσις: v. Theodori Myrtac. Ep. 38. Addit Zon. p. 194. ἡ ἀντιδοσις τῶν εὐεργετημάτων. Cf. Marcianus liber Harpocra-
tionis p. 24. 10. Ἀριστοτέλης] Haec de Aristotele quae sequuntur verba sunt Schol. Aristoph. Av. 1354. Aristotelis locum
est Histor. Animal. IX, 14. 11. τοὺς ἀερόποδας etiam Schol. Aristophanis: infra tamen ubi locum Aristotelis ascripsit, habet
τοὺς ἀερόπας, cum apud Aristotelem extet τοὺς μέροπας. De quo vide Schneid. T. III. p. 399. Cum vulg. Arsenius p. 61
15. ἐπὶ πτερῶν Schol. 16. Huc ablegatur in v. Ἴπποποτάμιοι. 18. Ἀντιπεπονθότως] Zon. p. 227. Lex. Seg. p. 408.
Glossam Diouys. Aereopag. attulerat Budaeus. Similiter usurpatum ἀντιπεπονθέναι illustrat Wessel. in Diodor. I, 40.

Ἀντίπατρος. Antipater, Nicolai Damasceni historici pater, uxorem habuit Stratoniceν, Nicolai matrem: qui tum modestia, tum propter reliquum vitae splendorem Damasci clari fuerunt. nam cum opibus eminent, minime ideo efferebantur; cumque virtutis gloria nulli secundis essent, parvi id faciebant. ceterum Antipater eloquentia pollebat, qua tantum afulit ut quemquam laederet, ut potius et familiam et singulos cives plurimis beneficiis afficeret. etenim cum iustitiam in primis coleret, cives privatim inter se dissidentes conciliavit saepissime, et patriae cum finitimis regulis controversias composuit: quam ob causam ab omnibus colebatur. Legationes quoque plurimas obiit et munera, magistratusque omnes in patria gessit. Tandem moriturus Nicolao filio eiusque fratri Ptolemaeo nihil aliud mandavit, quam ut tu-

ribulum, quod Iovi ante voverat, se defuncto confici curarentur significans, ut opinor, pietatem erga deos etiam ab morientibus quibus nulla spes vitae supersit, servandam esse. Ἀντίπαις: Cuius genas prima lanugo vestiat; qui barbam emittit. Aristophanes vero pubertati proximum et μελλέγῃσος vocavit et ἀντιπαιδα. Ἀντιπελαργεῖν. Proverbum de his qui gratis referunt. Et Ἀντιπελαργωσις. Quae de ciconis feruntur, Aristotele vera esse affirmantur: idemque fieri inter aereopodas. Quamobrem in sceptris superne ciconiam effingunt, interne hippopotamum: significantes vim subiectam esse iustitiae ciconiae enim, ut quae sint amantes iustitiae, parentes se confectos in aliis gestant; hippopotamus autem est animal inuisissimum. Ἀντιπεπονθότως. Ex adverso, oppo-

- σου και τῶν ἀμφ' αὐτὸν φθορᾷ ἀντιῤέροπον γενέσθαι τὴν Πακῆρου και τῆς ξὺν αὐτῷ δυνάμει ἀπώλειαν. Ἀντισήκωσις. ἡ ἀναπίδοσις. Ἀντισθένης, Ἀθηναῖος, ἀπὸ ῥητόρων φιλόσοφος ἢ Σωκρατικός, ὅστις Περιπατητικὸς ἐκλήθη πρῶτον, εἶτα ἐκύνισεν· υἱὸς δὲ ὦν ὁμωνύμου πατρὸς, μητρὸς δὲ τὸ γένος Θράκισσης. Οὗτος συνέγραψε τόμους δέκα· πρῶτον Μαγικόν· ἀφηγγεῖται δὲ περὶ Ζωροάστρου τινὸς μάγου, εὐρόντος τὴν σοφίαν. τοῦτο δὲ τινες Ἀριστοτέλει, οἱ δὲ Ῥόδωνι ἀνατιθέασι. Οὗτος οὖν και τῆς Κυνηκῆς κατήρξατο φιλοσοφίας, ἥτις οὕτως ἐκλήθη, διὰ τὸ ἐν Κυνοσάργει τῷ γυμνασίῳ διδάξαι αὐτόν. και Διογένους δὲ καθηγητῆς γέγονε τοῦ Κυνός, και τῶν λοιπῶν. Ὅτι ἀρῥωστοῦντι Ἀντισθένει μακρὰν και δυσανάκλητον ἀρῥωστίαν ὁ Διογένης ξιφίδιον ἐπέδωκεν, εἰπὼν· εἰ φίλου χρήσεις ὑπουργίας. οὕτως ᾤετο ἐκεῖνος οὐδὲν ἀλγεινὸν τὸν θάνατον. ὥστε γίνεσθαι τὴν ἀρῥωστίαν τρυφὴν αὐτόχρομα. ἀντὶ τοῦ πατελεύθιοι. Ἀντιστηρίζει. ἀντιλαμβάνεται. Ἀντισπᾶν. ἐναντιοῦσθαι. Ἀντισσα. μία πόλις τῶν ἐν Λέσβῳ. Ἀντισιρόφους. ἀντὶ τοῦ ἰσοσιρόφους. Και Ἀριστοτέλης τὴν διαλεκτικὴν ἀντισιροφόν φησιν εἰ-

1. Locus repetitus in v. Πάκορος. και τῶν] και τὸν A. B. Mox Gaisf. correxit editum αὐτὸν cum Med. sola; αὐτοῦ A. 2. τῆς Πακῆρου A. και τῆς — ἀπώλειαν om. Med. dedit Ald. 3. Ἀντισήκωσις] Uberius Zon. p. 185. cf. Eust. in Od. l. p. 1625. Ullur Herodot. IV, 50. Addit Toupius MS. Dion. Cass. p. 605. Procop. Arc. Hist. p. 40. Quae sequebantur: Ἀντισηκόνια. ἔξασάονια, ζηροασταῖονια, ab editore Med. ex eodem Zon. p. 217. deprompta, cum A. B. C. E. expunxi. 4. ἀπὸ ῥητόρων non eadem dictum facilitate, qua ἀπὸ δούλων Suidae tritum. Significatur Gorgiae disciplina. 5. Περιπατητικὸς] Cum Antisthenes ante Aristotelem vixerit, non potest eo sensu Peripateticus iuxta Suidam dictus fuisse, quasi Aristotelis fuerit discipulus. Sed si Peripateticus dictus fuit, de quo dubito, alia appellationis ratio fuit; vel potius dicendum est duos fuisse Antisthenes philosophos, unum Socraticum Cynicae sectae principem, Aristotele paulo superiore, alterum philosophum Peripateticum Philogoni lib. de Mirab. c. 3. laudatum: quos Suidas confuderit unum faciens Antisthenem eundemque Peripateticum et Cynicum. Ionsius Hist. Scr. Phil. p. 46. Adde Menag. in Laert. VI, 19. Erroris viam non satis probabiliter investigavit Ionsius. Nimirum Antisthenes, qui clamosa quadam ambitione dissertandi cives suos fatigaret, περιπατητικῶ (cf. Aristoph. Ran. 989. quaeque dixit Huschkius Ep. Crit. in Propert. p. 70. sqq.), hoc est disputatoris nomen commeruit. 6. ὁμωνύμου πατρός] Wolfius et Portus ἀνωνύμου legendum esse suspicantur: sed frustra. Lectio enim Suidae recte se habet, quoniam pater Antisthenis itidem vocatus fuit Antisthenes, ut ex Laertio constat. Küst. Mox μητρὸς δὲ om. A. 8. Μαγικόν] Hunc Anonymus memoravit, qui vitam Aristotelis conscripsit. 10. Ῥόδωνι] Ῥόδων A. Neutrum fidem inveniat. Scriptum opinor Ῥόδιον: quem affert Diogenes VI, 1, 19. 11. Attingit v. Κυνηκῆ φιλοσοφία. 13. Διογένης] Διογένης A. B pr. 1. και τῶν λοιπῶν satis dure pronuntiatur. Sed Διογένης cum libri praesent, expeditum est coniectare, και Διογένης δὲ μαθητῆς γέγονε τοῦ Κυνός, και τῶν λοιπῶν [Στοικῶν?] Ζήνων. 3. Ὅτι ἀρῥωστοῦντι Ἀντισθένει] Haec et quae sequuntur sunt verba Iuliani Orat. VI. p. 340. [181.] Küst. Summatim repetuntur in v. Εἰ φίλου χρήσεις ὑπ. Ἀντισθένει] Ἀντισθένης A. Διογένης E pr. δυσανάκλητον] Apud Iulianum rectius legitur δυσανάλητον. Küst. Id quod probat Menag. in Diog. Laert. VI, 18. Hemsterhusius contra Suidae lectionem esse rectam existimabat. 4. ξιφίδιον] ξιφίδιον dedi cum A. Vide vel Aristoph. Lys. 53. Tum ἐπέδωκεν E. unde dedi cum Iuliano ἐπέδωκεν. 5. οὕτως ᾤετο ἐκεῖνος οὐδὲν ἀλγ.] Iulianus: οὕτως οὐδὲν ᾤετο δεινὸν ἐκεῖνος οὐδὲ ἀλγ. Küst. 6. ὥστε γίνεσθαι τὴν ἀρῥωστίαν τρ.] Haec apud Iulianum pluribus verbis interiectis sequuntur, nec ad sententiam praecedentem pertinent: unde apparet ea temere loco huic adserta esse. Küst. Ipsi debentur grammatico, negligentius ut solet omnia corripient, quaecumque faceret ad historiolum exornandum. γίνεσθαι] γίνεσθαι E. 7. ἀντὶ τοῦ π. δ. suo more (cf. v. Ἀντιλαμβάνοντι) delevit Kisterus: quae ad v. αὐτόχρομα spectare infra posita glossa monstrare potuit. 9. Ἀντιστηρίζει βοθηεῖ, ἀντὶ] Zon. p. 219. Hanc gl. habet A. in marg. Pertinet ad Psalm. XXXVI, 25. 10. Ἀντισπᾶν] Zon. p. 218. Plutarchi Dion. p. 981. Toupius, Aristophanis qui aptior est Pac. 496. Gaisf. attulerunt. 11. Sic Harpocratio, Zon. p. 185. et Lex. Seg. p. 410. μὲν τῶν ἐν Λέσβῳ πόλεων E. τῶν neglecti vulg. 12. Ἀντισιρόφους] Lex. Seg. p. 408. Zon. p. 176. Conf. Schol. Platon. p. 421. Και Ἀριστοτέλης τὴν διαλ. ἀντισιροφόν φησιν εἶναι τῆ ῥητ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Alexandri Aphrodis. in Topic. Aristot. p. 4. ut Pearsonus observavit. Küst. Dicit Aristotelis Rhetoricorum ipsum principium. Vocis usum cum alii tractarunt, tum Schäferus in Dionys. C. p. 225. Krebsius quidem in Plutarch. P. And. p. 137. qui optime de significato explicuisse perhibetur, res indicari putat una parvas similes, altera dissimiles. Immo refertur ἀντιστοιχος ad disciplinas et notiones locis suis multum inter se dissitas, ita tam ut aequabilitate quadam rationis copulatae sibi respondere videantur. Cf. Fabric. in Sext. adv. Math. VII, 6.

enim Crassi eiusque legionum compensatam fuisse Pacori quasque copias ille secum habebat interitu. Ἀντισήκωσις. Retributio. Ἀντισθένης. Antisthenes, Atheniensis, ex rhetorum ludo ad philosophiam Socraticam progressus; qui primum vocatus est Peripateticus, deinde Cynicum egit. Patrem habuit eiusdem nominis, matrem Thraciam. Hic conscripsit Tomos X. primum autem librum Magicum, quo agit de Zoroastre mago, qui sapientiae inventor extitit. quamquam hoc opus alii Aristoteli; quidam Rhodio tribuunt. Hic Cynicae sectae prin-

ceps fuit, sic appellatae, quod in Cynosarge gymnasio docuit. Fuit etiam Diogenis Canis et reliquorum praceptor. — Antisthenes cum diuturno morbo desperatoque laboraret, Diogenes ei porrexit pugionem, dicens: Si amici ministerio indigebat. Adeo ille mortem nec terribilem nec acerbam esse putabat. [Contra homines ita morbum tractant,] ut in meris licias ille vertat. Ἀντιστηρίζει Fulcit. Ἀντισπᾶν Retrahere. Ἀντισσα. Antissa, urbs Lesbi. Ἀντισιρόφους. Qui sibi referunt. Sic Aristoteles dialecticam rhet-

τοῦ Παναητίου. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀντιφάνης, Κα-
ρύστιος, τραγός, κατὰ Θέσπιον γεγονώς τοῖς χρό-
νοις. Καὶ Ἀντιφάνειος κωμῳδία, τοῦ Ἀντιφάνους.

Ἀντιφάνης. Δημοφάνους· οἱ δὲ Στεφάνου καὶ
μητρὸς Οἰνόης, Κιανός· ὡς δὲ τινες Σμυρναῖος· 5·
κατὰ δὲ Διονύσιον Ῥόδιος· κωμικὸς τῆς μέσης κω-
μῳδίας, ἀπὸ δούλων, ὡς τινες. γέγονε δὲ κατὰ τὴν
ἐννενηκοστὴν τρίτην Ὀλυμπιάδα, καὶ ἔγραψε κωμῳ-
δίας τξέ. οἱ δὲ σπ'. νίκας δὲ εἶλε γ'. παιδά τε ἔσχε
Στέφανον, καὶ αὐτὸν κωμικόν. Τελευτᾶ δὲ ἐν Κίῳ 10
οἱδ' ἐτῶν ὑπάρχων, κατὰ τινα τύχην ἀπίῳ βληθείς.

Ἀντιφάτης. ὄνομα κύριον.

Ἀντιφερῖζειν. ἐξισοῦσθαι.

Ἀντιφερῖσεις. ἐρίζεις.

Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερῖσεις; 15 διδάσκαλος. ἐκαλεῖτο δὲ Νέστορ.

ὄς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστήν, εὐρῶν
ἐπιχειλῆ·

Ἀριστοφάνης φησίν.

Ἀντιφέρονται. ἐναντιοῦνται.

Ἀντιφῆς. ἀντί τοῦ ἀντιλέγεις.

Ἀντιφιλοτιμεῖται. ἀντιθαραπέυει.

Ἀντιφθέγγομαι. δοτικῆ.

Ἀντίφθογγον. ὁμοιον.

Ἡ πάρος ἀντίφθογγον ἀποκλάζασα νομαῦσι
πολλάκι καὶ θρυπτόμοις κίσα καὶ ἐχθυβό-
λοις.

Ἀντιφός. ὄνομα κύριον.

Ἀντιφῶν, Ἀθηναῖος, τερατοσκοπός καὶ ἐπο-
νομαστής. ἐκαλεῖτο δὲ Λογομάγιστος.

Ἀντιφῶν, Σωφίλου, Ἀθηναῖος, τῶν δῆμων
Ῥαμνοῖσιος, διδάσκαλος δὲ αὐτοῦ οὐδείς προγινώ-
σεται. ἀλλ' ὁμως ἦρξε τοῦ δικανικοῦ χαρακτήρος
μετὰ Γοργίαν. λέγεται δὲ καὶ Θουκυδίδου γενέσθαι
10 διδάσκαλος. ἐκαλεῖτο δὲ Νέστορ.

Ἀντιφῶν. Ἀθηναῖος, ὄνειροκρίτης. παρὶ κρί-
σεως ὀνείρων ἔγραψεν.

Ἀντιφωνῶ σοι. ἐγγυῶμαι σοι. σημαίνει δὲ
καὶ τὸ ἀντιλέγω σοι.

2. Τρανός] Puto legendum Τρανοῦ, ut sit nomen patris. Kist. Scribendum omnino, τραγικός. Antiphanes alius tragicus, Ca-
rystius, alius comicus, Atheniensis; hic Panaetio iunior, ille antiquissimus et Thespidi σύγχρονος. Ita procul dubio scribendus
est iste locus. Sed de hoc viderit Suidas. Nam qui Antiphanis tragici meminert praeter lexicographam nostram equidem novi
neminem. Toup. Il. p. 436. Lusum ingenii Touplant probarunt tum Dobraeus Adversar. p. 613. tum idem Meinekius, sola The-
spidia memoria commotus, quam ipsam si minus corruptioli, certe Malelae culpam debere suspicor. Utat est, Καρύστιος κω-
μικός si cum Eudocia praefarendum, id ab imperito homine videtur inculcatum esse, qui memoriam Apollodori tum Atheniensis
tum Carystii comici ad Antiphanarum similitudinem revocaret. Eudocia vero continuum articuli tenorem sic effecit: Ἀντιφάνης,
Σμυρναῖος, κωμικός· κατὰ δὲ Διονύσιον Ῥόδιος, τῆς μέσης κωμῳδίας. Ἐγραψε κωμῳδίας λ'. οἱ δὲ πεντηκοντα. 6. Ῥό-
διος — τρίτην om. A. 8. ἐννενηκοστὴν] Immo εκατοστήν. Cf. quae disputavit Meinekius p. 50. 10. Anonymus de Comoed-
dia p. XI. ἐτελεύτησε δὲ ἐν Κίῳ. Utrum rectius sit ambiguum. 11. Huc respicitur in v. Απια. 12. Ἀντιφάτης] Apud
Homericum, ut Il. μ'. 191. Od. ζ'. 106. 13. Ἀντιφερῖζειν] Gl. Homerica, Il. φ'. 357. Haec olim sic consari solebant: Ἀν-
τιφερῖζειν. ἐρίζειν, ἐξισοῦσθαι. Ἀντιφ. σὺ Θεμ. κτλ. ἐξισοῦσθαι] „Vulgo, etiam in MSS., legitur h. v. in gl. seq. post ἐρί-
σεις. Ego nihil dubitavi cum Apollonio et Lex. Seg. huc transponere.” Gaisf. 14. Ἀντιφερῖσεις. ἐρίζεις] Bio A. C. Vulgo
Ἀντιφερῖζειν, ἐρίζειν. Miscuit h. l. aliena Suidas, quem in tanta evidentia deserere ausus sum. Mox Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερῖσεις
σὺ A. C. E. Vulgo Ἀντιφερῖσεις σὺ Θεμιστοκλεῖ. Gaisf. Nos expunximus σὺ, quod Gaisf. ante Θεμιστοκλεῖ collocarat. 16. ἐ-
ποίησε libri. Negligenter haec repetita sunt in v. Ἐπιχειλές. 18. Ἀριστοφάνης Equ. 820. sq. 19. Ἀντιφέρονται] Lex.
Seg. p. 408. ἀντιφέροντο Il. ε'. 701. Emendandus Zon. p. 219.

1. Ἀντιφῆς] Lex. Seg. p. 409. Refererat Gaisf. ad Platonis Gorg. p. 501. C. 2. Ἀντιφιλοτιμεῖται] Ἀντιφιλοτιμῶν Lex.
Seg. p. 409. cum A. Editum tuetur Zouaras. 8. Ἀντιφθέγγομαι] Om. vulg. 5. Distichum Archiae Ep. XXVIII. pr.
in Anthol. Pal. VII. 191. 8. Ἀντιφός] Il. β'. 678. 9. Ἀντιφῶν, Ἀθην. τερατ.] De hoc Antiphonte vide quae observa-
runt Meursius in Bibliotheca Aetia, Iosius de Scriptor. Hist. Phil. IV. p. 826. [244. sq.] et Menagius in Laert. II. 46. Kist. 10.
Hunc ab eo qui scripsit fertur Ὀνειροκρίτων (v. Iosius p. 248.) non diversum fuisse docti consentiunt: v. Bekkll Artemid. T. I. p.
442. 11. Ἀντιφῶν, Σωφ.] Horum tantum principium habet Harpocratio: universa cum auctario tradit Eudocia p. 50.
Σωφίλου, quod est nihil, Gaisf. cum A. B. E. Med. Idem Gaisf. cum ederetur τῶν δῆμων, τὸν δῆμον edidit cum A. de quo di-
ctum in v. Αλκιμαχος. Mire Harpocr. ἀπὸ τῆς φυλῆς. 14. δὲ καὶ A. B. E. δὲ δὲ Med. sola. 15. διδάσκαλος] V. Babini-
de Antiph. p. 220. Νέστορ] V. Philostr. V. Soph. I. 15, 2. Cf. v. Ράμος. 18. Ἀντιφωνῶ] Vid. Salmas. de Modo Usur-
pp. 718. 721. seq. Du Cang. Gl. M. et I. Gr. in Ἀντιφωνητής. Hemst. Hanc gl. habet A. in marg. Mox δὲ ante καὶ add. A. E.

Panaetio. Fuit etiam alius Antiphanes, Carystius, * qui Thespi-
dis temporibus vixit. Ἀντιφάνειος κωμῳδία, comoedia Antipha-
nis. Ἀντιφάνης. Antiphanes, Demophanis F. vel secundum
alios Stephani et matris Oonoos, Cianus; vel ut alii Smyrnaeus;
secundum vero Dionysium Rhodium, mediae comoediae comicus,
quem nonnulli libertinum fuisse tradunt. Vixit Olympiade XCIII.
scripsitque comoedias CCCLXV. vel ut alii CCLXXX. vixitque
decies ter. Filium habuit Stephanum, comicum et ipsam. Obiit
in Cio, pro sorte percussus, cum natus esset annos LXXIV.
Ἀντιφάτης. Nomen proprium. Ἀντιφερῖζειν. Aequi-
parari. Ἀντιφερῖσεις. Contendis. Aristophanes: Tunc
Themistocli te aequas? qui urbem nostram implevit, cum se-
miptenam invenisset. Ἀντιφέρονται. Adversantur. Ἀν-

τιφῆς. Contra dicis. Ἀντιφιλοτιμεῖται. Accumulatio
certa. Ἀντιφθέγγομαι. Aptum dativo. Ἀντιφθε-
γον. Similiter resonantem. Quae prius voce garrula esq.
numero pastoribus, lignicidis, piscatoribus ego pica respon-
Ἀντιφός. Nomen proprium. Ἀντιφῶν. Antiphon, Ath-
nienensis, prodigiorum interpreter, epicus poeta et Sophista.
cubatur autem Logomagus. Ἀντιφῶν. Antiphon, Sop-
F. Atheniensis, tribu Rhamnusia, cuius magister quidem igno-
tur; verumtamen post Gorgiam in forensi dicendi genere ex-
luit. Fertur Thecydidis fuisse magister. eidem cognomen
erat Nestor. Ἀντιφῶν. Antiphon, Atheniensis, somni-
rum coniecior. Scripsit de interpretatione somniorum.
τιφωνῶ σοι. Spondeo tibi. Significat etiam contradico

233 μοσία. ἢ τοῦ ἀντιδικίου. Ὑπωμοσία δέ, οἷον ὅταν τις σκήπηται κάμνιν ἢ τι τοιοῦτον. Παράστασις δὲ ἢ διδομένη τῷ γράμματι δι' οὗ τὸ ἐγκλήμα γέγραπται, ὅπως ἐγγραφῆ εἰς τὰ ἐγκλήματα. Πρωτανεία δὲ τῷ ταμίᾳ ἢ καταβάλλει ἕκαστος, ὅπως δὲ εἰσαχθῆ ἢ δίκη.

Ἀντωνία. πόλις.

Ἀντωνῖνος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ Σεβήρου. πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ ταῖς μαιφονίαις καὶ οἱ στρατιῶται, τοῦ βιάζεσθαι καὶ ἀρπάζειν λαβόντες 10 ἐξουσίαν, οὐκέτι κατ' οὐδὲν διεκρίνοντο. τοιαῦτα δὲ πράττων ὑπὸ τε τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, καὶ πρὸς τὴν ἐν πόλει διατριβὴν ἀπεχθῶς ἔχων, ἀπεδήμει τῆς Ῥώμης, ὡς δὴ καὶ τὰ στρατόπεδα διοικήσων καὶ τὰ ἔθνη ἐποψόμενος. ἐπεὶ δὲ τὸν Ἰστρον κατέ- 15 λαβε, καὶ τοὺς ἐκεῖσε Γερμανοὺς ἐφιλοποιήσατο, ὡς καὶ συμμάχους παρ' αὐτῶν λαβεῖν καὶ τοῦ σώματος φρουροὺς, καὶ ταῖς φορεσίαις αὐτῶν χρῆσθαι. οὕτω τε καὶ ὑπὸ τῶν βαρβάρων καὶ ὑπὸ τῶν στρα- 20 τιωτῶν ἡγαπᾶτο, κοινὸς ὢν πρὸς ἅπαντας, ὡς συ-

στρατιώτης μᾶλλον ἢ βασιλεὺς παρ' αὐτῶν χαίρειν λαγόμενος. ἐπεὶ δὲ καὶ ἐς τὴν Μακεδονίαν ἀφίκετο, Ἀλέξανδρον ἑαυτὸν ὠνόμασεν, ἐκείθεν τε εἰς Πέργαμον παραγέγωνε, καὶ ἐπὶ τὸν Ἀχιλλέως τάφον καὶ στεφάνοις κοσμήσας καὶ ἄνθεσι τὸν Ἀχιλλέα ἐμίμειτο. καὶ διὰ τῆς Ἀσίας καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν εἰς Ἀντιόχειαν ἀφίκετο, καὶ διατρίψας χρόνον τινα ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐπέλλετο, πρόφασιν ποιούμενος ποθεῖν τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν. ὡς δὲ ἐξήλασεν ἐν αὐτῇ σὺν παντὶ τῷ στρατῷ, ὑπεδέχθη παρὰ τῶν Ἀλεξανδρέων ὡς οὐπω τις βασιλέων πρότερον. καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ Ἀλεξάνδρου μνήμα, τὴν τε χλαμύδα ἣν ἐφόρει καὶ τὸν δακτύλιον καὶ τὴν ζώνην καὶ εἴ τι πολυτελεῖς περιελάμενος ἐπέθηκε τῇ ἐκείνου σορῷ. ὁ δὲ δῆμος ἔχαιρεν, οὐκ εἰδὼς τὴν τούτου λανθάνουσαν γνώμην. ἔγνω γὰρ ὅτι πολλὰ ἐς αὐτὸν τε καὶ τὴν μητέρα ἀπέσκωψαν. διὰ δὲ προγράμμα- 20 τος τὴν νεολαίαν εἰς τι πεδίον κελεύει συναλθεῖν, φήσας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου τιμὴν φάλαγγα συστή- 20 σασθαι. οἱ δὲ συνῆλθον ἀγαθαῖς ἑλλίοι. στιχηδὸν 234

1. Ἀντιωμοσία. ἢ τοῦ] Hanc gl. omittit A. sed priorem eius partem usque ad ἐπαχθῆ ἢ δίκη habet post Ἀντιωπι. Firmat Lex. Seg. p. 409. Ὑπωμοσία] Vide Khat. in v. Ἀνθυπωμοσία. οἷον ὅταν] οἷον ἂν Lex. Seg. Delendum οἷον cum Zon. p. 185.
 2. Παράστασις] Vide infra vv. Παράστασις et Παραστησιμωθεα. Khat. 3. διδομένη ἴσως τῷ γραμματιδῶ ἐν ᾧ] διδομένη τῷ γράμματι δι' οὗ Lex. Seg. et A. C. γραμματιδῶ ἐν ᾧ τῷ γράμματι δι' οὗ B. δι' οὗ ἐν ᾧ τ. γ. E. sed expuncta. Apparet orationem esse mancā, quae sic fore debuit institui: ἢ διδομένη δραχμὴ πρὸς (σὺν) τῷ γρ. 5. τὰ ταμίᾳ ἢ] τῷ ταμίᾳ B. C. E. et ἢ πρωτοῦ Gaisf. ὁ τῷ ταμίᾳ καταβάλλει Lex. Seg. Post ἢ δίκη addit Lex. Seg. λέγεται δὲ καὶ χρόνος τις Ἀθήνησιν ὡς ἂν ὀμνηστικός, τὴν ἐπὶ πράγμασιν ἀμαρτύροισ καὶ ἀνέγγραφον εἰς ὄρκον περιστεμμένην δίκην, ἐφ' οἷς οἱ κριταὶ δικάζουσι. ἐνιοὶ δὲ, ὅταν ἐπὶ δημοσίῳ ἀγῶνι σκηπτομένου πινὸς κάμνιν, ὁ ἀντιδικὸς ἀντομνύηται, φάσκων προσποιεῖσθαι αὐτὸν, [καὶ] περὶ τούτου διαλαμβανῶσιν οἱ δικασταί. ἢ ὁ τοῦ καιηγορουμένου ὄρκος ἐπὶ τῷ τάληθῇ ἀπολογησασθαι: ὡς περ τοῦ καιηγορουμένου πρότερον διωμοσία, ἐπὶ τῷ τάληθῇ καιηγορήσειν. 7. Ἀντων(α)] Sic olim vocata Byzantium tempore Severi et illi eius Antonini. Eustathius in Dionys. 803. ὀνομασθῆναι δὲ ποιεῖ αὐτὸ (Βυζάντιον) καὶ Ἀντωνίαν, ἕως περιῆν Σεβήρος καὶ ὁ ἐκείνου παῖς Ἀντωνῖνος. Idem testatur Hesychius Milesius in Origin. Constantinop. p. 53. his verbis: Μέχρι μὲν οὐ περιῆν Σεβήρος καὶ ὁ τούτου παῖς Ἀντωνῖνος, ἢ πόλις Ἀντωνία προσηγορεῖτο. Sed Meursius ad illum locum recte monet scribendum potius esse Ἀντωνία. Exstant enim nummi veteres Severi et Antonini, in quibus legitur, Antonēinia Byzantion Sebastā. Khat. Significatur arx Hierosolymorum. 8. Ἀντωνῖνος, βασιλεὺς Ῥωμ.] Haec et quae sequuntur usque ad illa, τὸν Νεῖλον ἅπαντα φοινοχθῆναι, verba sunt Ioannis Antiocheni in Excerptis ab Valesio editis p. 825. sq. Quorum principium rectius ibi confirmatum est: Ὅτι ἐπὶ Ἀντωνίου τοῦ Σ. πρὸς κτλ. Σιγήρου] Σεβήρου A. B. E. Exc. 9. μαιφονίας χαίρων] χαίρων om. A. B. E.
 10. βιάζεσθαι τε καὶ Exc. 12. ἔργων] Ἐρινῶν Wytenh. Ind. Plutarch. v. Ἐρινῶς 13. ἐν τῇ πόλει Exc.
 1. χαίρειν Edd. et MSS. omisssum ex Io. Antiocheno recitavit Khat. 2. ἐπιδῆ] ἐπεὶ B. E. Exc. ἐπιδῆ Med. ἐπὶ δὴ δὲ Ald.
 3. Ἀλεξάνδρον] εὐθέως τε Ἀλέξανδρον Exc. 4. παραγέγωνε] παρεγένετο Exc. 9. ποθεῖν τὴν Ἀ. π.] Sic A. Exc. Ceteri ποθεῖν post πόλιν. 15. Ioannes Antiochenus: ὁ δὲ δῆμος ὅρων ὑπερῆχαιρεν παννυχίων τε καὶ ἑορτάων, οὐκ εἰδὼς — γνώμην. ἔγνω γὰρ ἐν τῇ Ῥώμῃ ὡς οἱ κτλ.; item in proximis Suida copiosior. 19. φάλαγγας] φάλαγγα A. φάλαγγα βούλεσθαι Exc. 20. στιχηδὸν E.

ease. Ἀντιωμοσία. Iusjurandum adversarii in iudicio. Ὑπωμοσία vero dicitur iusjurandum, quod tunc locum habet, cum morbum vel simile quid reus causatur. Παράστασις vero dicitur libellus actionis, quem actor edit, et cum reo communicat. Πρωτανεία vero vocantur sportulae, quas uterque litigantium solvit, ut causa in iudicium introducat. Ἀντωνία. Antonia, urbs. Ἀντωνῖνος. Antoninus, Romanorum Imperator, Severi F. Huius praeter cetera flagitia et caedes potestatem rapiendi vimque faciendi milites nacti sine discrimine per omnia grassabantur. Talia igitur cum patraret, stimuleturque eum malorum facinorum conscientia, vitam urbanam perous Roma discessit, ut et exercitus ordinaret et provincias inviseret. Cum autem ad Danubii ripas pervenisset, adeo Germanos illic agentes sibi adiunxit, ut ex iis auxiliares et corporis custodes conscriberet, eorumque vestitu uteretur. mirifice igitur tam a barbaris quam militibus diligebatur, quippe qui comis ad omnes esset, adeo ut libentius commilitonem quam principem

se vocari ferret. posteaquam vero etiam Macedoniam ingressus est, Alexandri nomen ascivit. inde cum Pergamum venisset, Achillis tumulum coronis et floribus exornasset, Achillem ager coepit. hinc digressus Asia peragrata reliquisque provinciis Antiochiam adiit: ubi aliquamdiu moratus Alexandriam iter suscepit, desiderium professus urbis visendae ab Alexandro conditam igitur omni cum exercitu ingressus sic ab Alexandrinis acceptus est, ut nemo ante eum Imperator. cumque Alexandri munimentum intrasset, demptum sibi paludamentum cum anna et balteo, et si quid pretiosi gerebat, solio eius imposuit. populus autem Alexandrinus supra modum laetabatur, ignarus quod ille consilli tegeter occulti, resclerat enim Alexandrinus multa in sui matrisque contumeliam effudisse. tum iuventutem plantitem quandam convenire edicto proposito iussit, quo langem in Alexandri honorem se conscripturum pronuncia illi igitur spe alacres convenerunt: quos Antoninus iustro ordinibus dispositos videns ipse quidem se subduxit, sed multi

Ἵτι Ἀντωνῖος Σατουρνῖνος, ἐπίρρητος καὶ βδελυρός, παρὰ Οὐεσπασιανοῦ, ἐς τὴν βουλὴν ἐνεγράφη, Οὐεσπασιανοῦ σφισαμένου γελοιοῦτατα τοῦτο. ἀξιώσει γὰρ αὐτὸν περιέβαλε, κακία δὸς ἀκερδῆς μὲν σεμνὸν δὲ ἤμως τὸδε ἄθλον.

235 Ἵν Ἀντωνῖος Ἀλεξανδρεὺς, ὃς ἐνδεέστερον ἔχων πρὸς τοὺς λόγους οὐ πάνυ τις ἦν ἀκριβής· πρὸς δὲ ἀλήθειαν ἱερώτατος ἐγγόνει, καὶ λίαν ἔρῳτο τὴν ψυχὴν πρὸς Θεοῦ Θεραπειαν, τὴν τε δημοτελῆ τὴν τε ἀπορῆτοτέραν· ὥστε καὶ τὴν Γάζαν ἀπέφηνεν ἱερωτέραν πολλῶ μᾶλλον ἢ πρότερον ἦν. Ἐμβὰς δὲ εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις καὶ δικασάμενος ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς, προέστη αὐτῆς ἐκδυμότερον τοῦ μετρίου, καὶ ἵπερεδικάσατο κατὰ τὸ καρτερώτατον, οὔτε χρόνον φειδόμενος εἰς οὐδὲν 15 δέον δαπαναμένον, οὔτε δόξης ἀμείνονος ἐπιστροφὴν τινα ποιησάμενος. ἤκουσε γὰρ κακῶς ὑπὸ τῶν τότε ἀνθρώπων, οὐχ ὡς ἀδικῶν, ἀλλ' ὡς φιλοδικῶν. ἀνέβη γὰρ καὶ εἰς τὸ Βυζάντιον ἐπὶ τῇ δίκῃ, καὶ σφόδρα φιλόνεικος ἔδοξε τις εἶναι. περιγενο- 20 μένος δὲ τῶν ἀντιδίκων, ταύτην μὲν ἐξέδωκεν ἑτέρῳ ἀνδρὶ, αὐτὸς δὲ ἐν ἡσιγίᾳ καὶ ἀπραγμοσίῃ τὸ λοιπὸν τοῦ βίου διετέλει, ὀλίγα μὲν ἐν φιλοσοφίᾳ, τὰ

δὲ πλείω διαιτώμενος ἐν τοῖς ἱεροῖς. ὑπλοῦς δὲ ἦν τὸ ἦθος, καὶ ἔτοιμος εἰς εὐεργεσίας, ἄλλως τε καὶ τὰς τῶν ἱερῶν. Ἔγωγε οὖν καὶ αὐτὸς ὁμολογῶ τῷ ἀνδρὶ μεγίστην ἀτεχνῶς τὴν χάριν, ἣν ἀμείψασθαι 5 αὐτὸν εὐχομαι τοὺς Θεοὺς ἐν μακάρων νήσοις ἦδη συζῆν ἤξιωμένον.

Καὶ Ἀντωνῖος κλίνη τοῦ Ἀντωνίου.

Ἀντωπεῖ. δοτικῆ· ἀντοφθαλμεῖ. ἐξ οὗ καὶ Ἀντώπησαν οἱ ὀφθαλμοί. Καὶ Ἀντωπῖον, ἀντὶ τοῦ 10 κατὰ πρόσωπον, ἀπέναντι. Ἀγαθίας· Ὁ δὲ οὐκ ἀνίει, νῦν μὲν ἀθρόον ἐπιών, νῦν δὲ ἀντιώπὸς ἡρέμα εἰς τοδπίσω ὑποχαζόμενος. Καὶ ἀδῆις·

Οὐδ' ἀπ' ἐμῆιο

κλήζεται ἀντωπὸν Βοσπόριον πέλαγος.

Ἀντρα νύχια. σκοτεινὰ σπήλαια.

Ἀντριάσι. ταῖς τοῖς ἀνεροῖς φιλοχωρούσαις.

Ἵφρ' εἶην λιπαρῶν παίγνιον Ἀντριάδων.

Ἀντρον. σπήλαιον! Καὶ Ἀντρώδη, σπηλαιώδη.

Ἀντρῶνες. πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. Καὶ Ἀντρώ- νιος ὄνος· ὡς μεγίστων γινομένων ἐν Ἀντρώσιν.

Ἀντυγες. περιφέρειαι τῶν ἀρμάτων.

Ἐκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,

1. Ἀντωνῖος Σατουρν. ἐπίρρητος καὶ βδελ.] Vide infra v. Ἀξίωσις, ubi pars loci huius addito Aeliani nomine reperitur. Kūst. Ἵ om. vulg. Σατουρνῖνος A. 5. ἤμως] ἤμῳ ὁ A. Compendium tale, ut scriptor ad formulam quandam Homericam allusisse deatur. τὸ ἄθλον E. 6. Ἀντωνῖος Ἀλεξανδρεὺς, ὃς ἐνδ.] Totum hunc articulum de Antonio Alexandrino descript esse ex Damascio (ex quo excerpta leguntur apud Photium), stilus arguit. Kūst. 10. καὶ ἀπορῆ.] καὶ τὴν ἀπορῆ. Hemst. 1 εἰς

τε ἀπ. A. B. E. 17. τινα om. B. E. 19. καὶ εἰς] καὶ om. B. E. πρὸς B. 20. περιγενομένος δὲ] καὶ περιγενομένος E. 3. ἐς τὰς τῶν] ἐς om. cum A. B. E. Praeterea malim ἄλλας τε. Tum διὰ τῶν B. E. 4. ἀτεχνῶς τὴν χάριν] τὴν χάριν ἀτεχνῶ B. E. 6. συζῆν ἤξιωμένον] συζεῖν ἤξηόμενον A. 7. καὶ Ἀντωνῖος.. Ἀντωνίου om. vulg. nec frustra. Cf. v. Ἀντιόν 8. Ἀντωπεῖ] Lex. Seg. p. 409. et Hesych. om. δοτικῆ. „Glossae Dionysii Areopagitae: Ἀντωπεῖν, ἀντιβλέπειν, ἀντοφθαλμεῖν.” Gaisf. Corrigendus Zon. p. 219. Ἀντωπῖον. ἀντοφθαλμῖον. Μοχ τὸ desideramus post καὶ. 10. Ἀγαθίας] Ἀγ Agathiam 1, 15. (p. 26.) locus hic emendatius ita legitur: καὶ πολλοὺς τῶν πολεμίων διέφθειρε, νῦν μὲν ἀθρόον, νῦν δὲ ἀντι πὸς ἡρέμα κτλ. Et ἐπιών A. C. pro ἀπιών, ἀντιώπὸς ex A. C. E. pro ἀντιωπὸν. Supra νῦν om. E. qui deinde χαζόμενος τοῖς

13. Οὐδ' ἀπ'] Anthol. Pal. VII, 169. 15. Ἀντρα] Lex. Seg. p. 409. 16. Ἀντριάσι] Ἀντριᾶσι A. Tum ταῖς τοῖς Mox φιλοχωροῦσιν A. C. E. 17. Ἵφρ' εἶην] Versus Theodoridae Ep. II, 6. Anthol. Pal. VI, 224. λιπαρῶν] λιπαρῶν B. E. M 18. Kadem Hesychius. 20. Ἀντρῶνες] Lex. Seg. p. 409. Θεσσαλίᾳ] Θαλαττία A. Ἀντρώνιος ὄνος] Vide supra v. Ἀ δρῶνιος ὄνος: coll. Boissonado in Notices et Extr. T. XI. p. 112. Schol. II. β'. 697. διάφοροι δὲ καὶ ἄριστοι ὄνοι ἐν Ἀντρώσιν Θεσσαλίας γίνονται· ὄνειν καὶ εἰς παροιμίαν παρῆλθε τὸ Ἀντρώνιος ὄνος. 22. αἱ περιφέρειαι] περιφέρειαι A. B. C. E. πε ρήματα Lex. Seg. p. 409. Vulg. tuentur Timaeus p. 38. et Schol. II. ε'. 728. 23. Versus Sophoclis Al. 1029 — 31. οὐ τοῦτ' Med. τοῦτ' etiam A. B. quod male recepit Gaisf. Iterumque in v. Τύχη. Horum partem suscepit v. Πισθεις.

Ἀντωνῖος Σατουρνῖνος. Antonius Saturninus, homo flagitiosus fuit et impurus: quem Vespasianus ridiculo sane commento in Senatum ascivit. scilicet eum honore ornavit, flagitiis praemium tribuens, quod lucri nihil afferens cum dignitate lumen coniunctum erat. Ἀντωνῖος Ἀλεξ. Antonius Alexandrinus, vir litteris quidem parum excultus, sed rebus sacris maxime deditus fuit et religionis tam popularis quam arcanae cultor studiosissimus: adeo ut Gazam multo religiosiorem redderet quam antea fuerat. Cum vero negotiis forensibus se immiscuisset, causam sororis immoderatus egit, acerrimeque defendit, neque temporis parcens, quod frustra consumebatur, neque famae melioris ullam rationem habens. male enim apud cives audiebat, non ut iniustus tamen haberetur, sed ut litium amantior. quippe qui litis eius causa Byzantium profectus valde contentiosus esse videretur. adversariis vero victis, sororem alteri viro elocavit, ipse vero reliquum vitae tempus in otio et quiete transegit, raro cum Philosophis, plerumque vero in tem-

plis versans. moribus homo fuit simplex et apertus, promptus que erga quosvis, potissimum tamen in res sacras liberalis. Atque ego confiteor me plurimum illi viro debere, deosque precor, ut in beatorum insulis, ubi iam illorum contubernia fructus gratiam ipsi referant. Ἀντωπεῖ. Aptum dativo: adversariis illi intuetur; velut in illo: Rectis oculis contuebatur. Et Ἀντῶν, adversa facie, ex adverso. Agathias: Ille vero multos stium occidit, nunc vehementer in eos irruens, nunc adosa fronte paulatim pedem referens. Et alibi: Neque a me non accepit Bospori pelagus, quod in conspectu iacet. Ἀντ νύχια. Antra obscura. Ἀντριάσι. Quae in antris degit. Ut sim oblectamentum pulchrarum Nympharum, antris in lentium. Ἀντρον. Spelunca. Et Ἀντρώδη, speluncis ple Ἀντρῶνες. Urbs in Thessalia. Et proverbio dictum Ἀντρον ασίνος; quod illic asini maximi giguebantur. Ἀντυγες. hes rotarum. Hectorem balteo illo, quo hic eum donarat, bibus currus alligatum equi raptarunt, donec animam efflata

ἰ. ἄ. ι. ι. ε. ε. δ' οὔτις; σκιᾶς ἄναρ ἄνθρωποι.
 * ἀνυπαρκτων ἀνυπαρκτότερα. Ἐναυθα
 ἄ. ἄ. ι. ε. ε. δ' οὔτις; σκιᾶς ἄναρ ἄνθρωποι.
 ἰ. ἄ. ι. ι. ε. ε. δ' οὔτις; σκιᾶς ἄναρ ἄνθρωποι.
 καὶ δοκοῦσιν, οὐχ ὑπάρχουσι δὲ κατὰ ἀλήθειαν. καὶ
 Ὀμηρος δι' ἐνὸς ἀντάρκως τοῦτο δεδήλωκεν.

Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο.

Ἀνυπαίτιος. ἀναίτιος.

Ἀνυπεικτον. τὸ ἀνένδοτον. ἐκ τοῦ εἶκω τὸ
 ὑποτάσσομαι.

Ἀνυπηνος. ὁ ἀγένειος.

Ἀνυπόβλητον. προδχον.

Ἀνυπόδητος. γυμνόπους. ἐν τῇ ἡ λέγεται,
 οὐχὶ ἀνυπόδετος.

Ἀνυπόστατον. ἀντὶ τοῦ ἀφόρητον.

Ἀνυποιστον. ἀβάστακτον, ἀνυπομόνητον.

Ἀνύσασθαί τι. παρὰ τοῖς ἄρχουσι διαπράξα-
 237 σθαι. " καὶ ὁμοίως πάλιν τὸ τοῖς ἄρχοντας προς-
 τάξει τοῖς ὑπηκόοις. Καὶ Ἀνύσαι, τελειῶσαι.

Ἀνυσίμως. ἐνεργῶς, πρακτικῶς, τελείως.
 Καὶ Ἀνυσιμώτατος. ἄνυσις γὰρ ἡ τελείωσις.

Ἀνυσται. ἤνυσται. Καὶ Ἀνυστέον, δεῖ ἀνύειν.

Ἀνυστικωτέρα. ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικωτάτη.

5 Πολύβιος· Μία ψυχὴ τῆς ἀπάσης πολυχειρίας ἐν
 ἐνίοις καιροῖς ἀνυστικωτέρα. ὡς Ἀρχιμήδης ἐν Συ-
 ρακούσαις μόνος πολλῶν Ῥωμαίων.

Ἀνύτειν. πληροῦν, ἐνεργεῖν. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲν
 τι πλέον εἶχον ἀνύτειν οἱ βάρβαροι, οὔτε ὡς ἐν πο-
 λιορκίᾳ ἐφεδρευόντες τῷ ἐρύματι, οὔτε πρὸς τει-
 χημαχίαν ἐγκείμενοι, ἐγνώσαν τρόπου ἐτέρου αὐθά-
 δους τε καὶ γενναίου καὶ φιλοκινδύνου ἀποπειρα-
 θῆναι. † Ὁ δὲ Νίνος ἐν ἀμχανίᾳ ἦν, μηδὲν θυ-
 νάμενος ἀνύτειν. τουτέστι πράττειν. [Ἀνύειν.]

15 Ἀνύτειν οἱ Ἀττικοί, ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν. ἀνύειν δὲ
 τὸ σπεύδειν· δασεῖα ἡ πρώτη. Καὶ Ἀνύτουσι, τε-
 λουῖσιν, ἀνύουσι. καὶ Ὀμηρος δὲ τὸ ἀνύειν ὡς ἡμεῖς·
 Οὐκ ἀνύω φρονέουσα.

Καὶ Ἀνύτο, ἀφηρέϊτο, ἐλάμβανε. Καὶ Ἀνύοι,
 20 εὐκτικῶς.

2. ἀνυπαρκτων ἀνυπαρκτότερον] ἀνυπαρκτων ἀνυπαρκτότεροι B. ἀνυπαρκτων ἀνυπαρκτότερος E. Apparet scribendum fuisse quod supra posui, cui nihil ad integritatem deest nisi ἀπεικασματα, petendum illud ab v. Εἰδωλον. Corrigendus etiam Schol Sophoclis, ubi est ἀντὶ ἀνυπαρκτου τὸ ἀνυπαρκτότερον. 7. Ὀμηρος Odys. σ'. 130. 9. Ἀνυπαίτιος] Hesychius et Lex Seg. p. 411. Cf. Pollux VIII, 68. 10. εἶκω] ἔγκω B. Tum τοῦ A. pro τό. 13. Ἀνυπόβλητον] Leg. ἀνυπέβλητον vidit Küster. in Hesych. v. Ἀνυπέκαστον. Zon. p. 177. Ἀνυπέβλητος. ὁ προέχων. προέχων E. Cum libris consentit Lex Seg. p. 411. 14. Ἀνυπόδητος] Lex. Seg. pp. 17. 412. qui p. 82. citat ἀνυπόδετος ex Epicharmi Ulysse. Ceterum vide Aristoph. Nub. 103. 362. Nostrum supra v. Ἀγγέλιος. Damascium Photii p. 1069, 1. Wesseling, in Diod. I, 80. Lobeck. Phryn p. 445. Gaisf. Zon. p. 177. 16. Ἀνυπόστατον] Lex. Seg. p. 411. Eunap. de Charitonne in v. Ἀνεῖχεν. Reines. Artemidor. p. 156. Xenoph. p. 685. ἀνυπόστατον ἀνάγκην, quae excusari nequit, et p. 806. Ceterum hic et proximus articulus unum tenore scribendi sunt. Toup. MS. Id partim confirmat Hesych. Ἀνυποιστον. ἀφόρητον: plenius etiam Zon. p. 191. Ἀνυποιστοι δὲ τὸ ἀφόρητον καὶ ἀνυπομόνητον. 17. Ἀνυποιστον] Ἀνυποιστόν τι πληθος in v. Μορμολύττειται. Hemst. Deest ἀνυπομόνητον Lex. Seg. p. 411. tenet Hesychius. 18. Ἀνύσασθαί τι] Vide Kidd. in Daw. Misc. p. 373. et Heind. in Phaed. in Phaed. 38 unde licet de parte huius praecepti posteriore existimari. διαπράξασθαι] διαπράξαντι A. C. h. e. διαπράξαι τι. 1. Ἀνυσίμως] Lex. Seg. p. 411. Hac voce utitur Plato Theaeteto p. 115. Küst. 2. Ἀνυσιμώτατος] Sic vulg. invitis vel MSS Vide Plat. Rep. VII. p. 518. aliosque apud Iacobs. in Achill. Tat. p. 447. ἄνυσις γὰρ ἡ τελείωσις] Haec aptiora forent superiore in locum retracta. Zonaras p. 187. Ἀνοισις. ἡ ἀνακόμισις. ἄνυσις δὲ ἡ τελείωσις. „Synes. Epist. 57. p. 161." Toup. MS 4. ἐνεργητικωτάτη] Retinet Zon. p. 187. Verum aut Ἀνυστικωτάτη aut ἐνεργητικωτέρα legi iussit Ritterhusius in Porphyrii Vit Pythag. 27. qui supra legi ἀνυσιμωτάτως. 5. Πολύβιος VIII, 5. ubi de Archimede tradidit. 6. ὡς Ἀρχιμήδης ἐν Συρακούσαι· μόνος πολλῶν Ῥωμ.] Haec non leguntur apud Polybium, sed a compilatore ad splendendam sententiam loco huic addita sunt. Kidd 8. Zon. p. 223. ἐνεργεῖν om. C. qui in exemplo ἐπειδὴ οὐδὲν τι. Exordium simile v. Οὐδὲν τι πλέον. 9. ἀνύτειν Mox 10. ἐφεδρευόντες] ἐφεδρεύσαντες B. C. E. Mox ἐρύματι C. pro ἐρύματι. 14. Ἀνύειν de lemmatis loco detradendum. Mox Ἀνύτειν] Ἀνύτειν C. quod probat Porsonus ad Toup. IV. p. 497. sive in E. Phoen. 463. Ἀνύειν οἱ κοῖνοι, ἀνύτειν οἱ Ἀττικοί] Ἐπερ ἡμεῖς ἀνύειν] ἐνεργεῖν C. ἀνύειν δὲ Ald. Gaisf. Id Zonaras gl. Ἀνύτειν sic subiunxit, καὶ ἀνύειν ὁμοίως. 16. Ἀνύτουσι, τελειοῦσιν] Ἀνύτουσι, τελουῖσιν A. C. Lex. Seg. p. 411. 17. Ὀμηρος II. δ'. 56. 19. ἀνύτο] ἀνύτο A. B. C. E. Spicat haec gl. Homer. II. λ'. 579. et temere huc irrepssisse videtur. Recte eam iterat Suidas suo loco post Διολην. Γαῖ· ἀνύοις] ἀνύοι A. B. C. E. Praegressum καὶ om. vulg. Tum εἰκτικόν B. E.

Quid autem unus nostrum, quid nullus? umbrae somnium sunt homines. ubi posuit id quod magis nihil est quam ipsum nihil. Haec autem oratio plus habet verisimilitudinis quam Pindari. Pindarus enim hyperbole nititur petita a rebus, quae consistere nequeunt; alter vero a rebus quae cum appareant et videntur esse, revera non sunt. id quod Homerus satis declaravit versu isto: *Homine nihil imbecillius terra alit.* Ἀνυπαίτιος. Insons. Ἀνυπεικτον. Quod nemini cedit, ductum ab εἶκω, cedo. Ἀνυπηνος. Imberbis. Ἀνυπόβλητον. Eminens. Ἀνυπόδητος. Discalceatus. per ἡ literam; non autem ἀνυπόδετος. Ἀνυπόστατον. Quod sustineri nequit. Ἀνυποιστον. Quod ferri non potest, intolerabile. Ἀνύσασθαί τι. Aliquid a potentioribus sibi conficere. dicitur etiam de magistratibus, qui civibus suis aliquid imperant.

Et Ἀνύσαι, ad finem perducere. Ἀνυσίμως. Efficacium Strenue, perfecte. Et Ἀνυσιμώτατος. ἄνυσις enim negotii alius est consummatio. Ἀνυσται. Id quod ἤνυσται. Et Ἀνυστέον, perficiendum est. Ἀνυστικωτέρα. Efficacior. Polybius: Unius nonnunquam hominis ingenium innumeris rebus efficacius est. ut Archimedes solus multis Romanis praestiterit. Ἀνύτειν. Implere, efficere. Cum autem barbari nec circumsidendo nec castellum oppugnando quicquam proficerent, a rationem, audacem illam et generosam et periculi plenam ture statuerunt. † Ninus autem incertus haerebat, cum proficere posset. — Attici dicunt ἀνύτειν, quod nos ἀνύειν vero, festinare, notandum spiritu aspero. Et Ἀνύτουσι perficiunt, efficiunt. Homerus ἀνύειν dixit, ut nos: *Nihil videndo proficito.* [Ἀνύτο, auferebat.] Et Ἀνύοι, optat

καὶ ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠνήσεσθε· εἰ δὲ μὴ τιμιώτερον.

Ἄξιος. ὁ εὐωνος. Φερεκράτης Ἰσιῶ·
Ὁ δὲ στέφους πετεινὸς πυρὸς ἄξιός.

Ἄξιον. ἐπὶ τοῦ δικαίου τέτακται. οὕτω Δη-
μοσθένης. Καὶ Ἄξιον ξύλον, εὖ καὶ καλῶς εἰργα-
σμένον, εὐθές, καλόν. Ἀριστοφάνης·

Κἄν τι σφαλῆτ', ἐξ ἄξιου γοῦν τοῦ ξύλου.

παρὰ τὴν παροιμίαν· Ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἄν ἀπάγξασ-
θαι. Θέλει οὖν λέγειν, βέλτιόν ἐστι χρῆσθαι τοῖς
γενναίοις στρατηγοῖς καὶ δεδοκιμασμένοις ἢ τοῖς
φάυλοις· κἄν γὰρ δέη παθεῖν, κρεῖττον ἀπ' ἀγα-
θοῦ ἢ φαύλου πάσχειν. Ἄξιον δὲ παρὰ Ἀττικῶς
τὸ εὐωνον.

Καυλὸν σιλφίου τὸν ἄξιον.

ιουτέστι τὸν εὐωνον.

Ἄξιόπιστία. ἡ πίστωση. Καὶ Ἄξιόπιστος
οἷχ' ὁ κατάπλαστος λέγεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν καὶ
τερατεία χρώμενος, ἀλλ' ὁ πιστὸς καὶ δόκιμος καὶ
ἀξιοχρεως.

Ἄξιόπιστος. πιθανός. Ἦν δὲ ἀξιόπιστος

σφόδρα, ὥστε, μὴ ἐξὸν ἀνώμοτον μαρτυρεῖν, τούτω
μόνῳ συνεχώρον Ἀθηναῖοι.

Ἄξιος. ὄνομα κύριον.

Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός. τοῦτο τῶν εἰς κάλ-
λος ἡσκημένων, σημαῖνον τοιόνδε τι· ἄξιός ἐστιν ὁ
μισθός, ὥστε λαβεῖν αὐτόν. ἐστὶ δὲ παρὰ Κρατίνῳ.

Ὁμηρος " δὲ πρῶτον ἐχρήσατο τῷ σχήματι τούτῳ·

Ῥητέροι γὰρ . . . ἔσεσθε κείνου τεθναῶτος
ἐναιρέμεν.

καὶ πάλιν·

Ἢ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν
αὐτῇ.

Καὶ Σοφοκλῆς·

Ἰνὴ γὰρ ὀξείθυμος, ὡς δ' αὐτῶς ἀνήρ,

ῥίγων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφός.

15

ὁ δὲ νοῦς· ῥῆον ἂν τις φυλάξαιτο τὸν ὀξείθυμον ἢ
τὸν κρύπτοντα διὰ σιγῆν τὴν ὀργήν. Καὶ Ἄξιος τρι-
χός, ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς καὶ τυχόντος· παρόσον ἢ θριξ
οὐδενὸς ἀξία ἐστίν. Ἀριστοφάνης·

20

Ἦκλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.

ἀντὶ τοῦ, τὸ τυχόν. Καὶ Ἄξιος οὐδὲ μόνον, ἀντὶ

3. τὸ εὐωνος A. Φερεκράτης Ἰσιῶ] Pro Ἰσιῶ fortasse scribendum est Ἰπνῶ. Fabulam enim Pherecratis Ἰπνός plures auctores laudant. Ἰπνόν vero nemo praeter Suidam, ni fallor, ei tribuit. Küst. Accessit Meinek. Qu. Sc. II. p. 36. 4. Ὁ δὲ στέφους πετ.] Quis ex tam corrupto et lacero fragmento sensum aliquem elicere queat? Küst. Nonnulla ad hunc locum scripsit Wesling. in Probabil. p. 250. ita tamen ut rem in medio reliquerit. Proculdubio Pherecrates dederat, Ὁ δὲ πυρὸς ἐστὶ τοῖς πετεινοῖς ἄξιός. Frumentum villi venit avibus. Nihil suavius aut verius. Toup. I. p. 64. Verisimilius Porsonus Tracts p. 184. ὁδ' ἐστὶ ἐμ' οὐ ποί' ἦν ὁ πυρὸς ἄξιός. 7. εὐθές vox nullius coloris. Ἀριστοφάνης] E Schollis in Comici versum Banarum 747. 8. Κἄν τι] κἄν τι A. B. et v. Κἄν τι. 9. κατὰ] παρὰ A. B. E. Schol. Ἀπὸ καλοῦ ξύλου] ἐξ ἄξιου γοῦν τοῦ ξ. Schol. ἐξ ἄξιου ξ. καὶ ἀπ. Eust. in II. λ'. p. 836. Similiter τὸ τῆς παροιμίας, ἐξ ἄξιου τοῦ ξύλου Aristides T. I. p. 759. Reddeunt haec in v. Ἀπὸ καλοῦ ξύλου. 10. θέλει B. E. Mox addendum ὅτι post λέγειν cum Schol. 12. κρεῖττον hic et in inferiore gl. om. B. E. 13. Continuavi haec cum superioribus, quoniam δὲ vulgg. edd. omissum praestiterunt A. Med. diserte prolati. Mox τὸ εὐωνον A. B. E. τὸν εὐωνον edd. ante Gaisf. 15. Καυλὸν σιλφίου τὸν ἄξιον] Respexit Suidas ad Aristoph. Equ. 902. τὸν καυλὸν οἰσθ' ἐκείνον τοῦ σιλφίου τὸν ἄξιον γενόμενον; Ubi Schol. Ἄξιον. γινῶν εὐωνον καὶ ὀλίγης τιμῆς πιπρασκόμενον. Nos Angli: A pennyworth. Well worth the money. Toup. 17. Ἄξιόπιστος οἷχ'] Lex. Seg. p. 413. 19. δόκιμος καὶ ἀξιοχρεως] Sic Lex. Seg., et sic legendum esse patet ex MSS. et edd. veit., in quibus ἀξιοχρεως tanquam caput sequentis glossae reperitur. Gaisf. καὶ ἀξιοχρεως om. vulg. 21. Ἄξιόπιστος. πιθανός] Kusterus edidit, Ἄξιόπιστος, ἀξιοχρεως, πιθανός. Ἦν δὲ ἀξιοπιστός] Haec sunt verba Laertii de Xenocrate philosopho, IV, 7. Küst. 3. Leg. Ἄξιός. 4. Attigit Arsenius p. 63. ubi leg. ἐστὶ προ ἐπὶ. 5. σημαῖνον] σημαίνει E. σημαίνει δὲ τι τοιόνδε Lex. Seg. p. 412. Cf. Schol. Eur. Med. 324. 6. λαμβάνειν Lex. Seg. 7. πρῶτος Lex. Seg. 8. Versus Homeri sic integrandus ex II. ω'. 243. ubi sic legitur: Ῥητέροι γὰρ μάλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε, Κείνου τεθνηῶτος ἐναιρέμεν. 11. Versus II. μ'. 63. 13. Σοφοκλῆς] Sic MSS. cum Lex. Seg. Diu est cum haec Euripidis esse Med. 319. sq. post Toup. I. p. 65. annotarunt viri docti: ἐν Εὐριπίδῃ quidem E. inter vss. 14. αὐτῶς Edd. 15. σοφός] Sic A. B. C. et inter vss. E. item Harl. (v. Kidd. in Porsoni Tracts p. 184. coll. Burgess. in Dawes. p. 389.) ἀνήρ edd. ante Gaisf. 17. διὰ σιγῆν] διὰ σιγῆς Lex. 18. Eadem fere Zenobii explicatio II, 4. cf. Arsen. p. 63. ubi ἄξιος οὐδενός superioribus iungenda. 19. Ἀριστοφάνης Ran. 626. 20. Ἦ κλεψα] εἰκλ. ψα A. B. E. pr. Med. ἢ κλεψα edd. vulgg. 21. τὸ add. A. Vide v. Πάπυλον. Idem mox cum Med. servavit παροιμία ἀπὸ ἄξιος omissum edd. vulgg. Ἄξιος οὐδὲ] Lex. Seg. p. 413. Sed probabiliter Abreschius Auctar. Diluc. Thucyd. p. 281. notum scribendum οὐδὲ ἐνός μόνου ex Platonis Theaet. p. 162. E. ubi vid. Schol. p. 361.

mentum villiori pretio emetis: sin autem, cariori. Ἄξιος. Villis. Pherecrates Ipho: Hicce est cuius auctoritate triticum evuluit. Ἄξιον. Interdum significat id quod iustum est. sic Demosthenes. Ἄξιον ξύλον, lignum eleganter politum, rectum, pulchrum. Aristophanes: Et si quid labamini, ex nobiliori saltem ligno. alludit ad proverbium: Ex nobiliori ligno vel suspendar, sensus igitur est, praestare fortibus et spectatae virtutis ducibus uti quam malis et ignavis. nam si quid pati necesse fuerit, praestare boni quam mali ducis illud culpa pati. Idem apud Atticos dicitur de re vendibili. Cautem silphii villi pretio venalem. Ἄξιόπιστία. Auctoritas fide digna. Et Ἄξιόπιστος ab antiquis non vocatur homo fictus, qui admirationis gratia omnia exaggeret; sed homo spectatus, probatus, idoneus. Ἄξιόπιστος. Cui fides habetur. Tanta verbis eius fides habebatur, ut cum

nulli iniurato testimonium dicere liceret, Athenienses id huius soli permiserint. Ἄξιος. Nomen proprium. Ἄξιος λαβεῖν ὁ μ. Hoc loquendi genus est Atticae venustatis, significans fere, haec merces digna est quae accipiatur. et apud Cratium. Homerus vero primus hac figura usus. Illo enim mortuo faciliores ad profligandum eritis. alibi: Est autem admodum difficilis transitu, quia in ea deseri. Et Sophocles: Mulier enim iracunda, inde atque vir, facilius caveri potest quam sapiens citurnus. Sensus est, hominem iracundum facilius cavere posse, quam eum qui premit iram silentio. Et, Pilo gnus, proverbium de re villi dictum et vulgari, quia nullus pretii res est. Aristophanes: Aut si furatus aliquid de rebus tuis vel pilo dignum. id est, vel minimum. Et, Ne uno quidem dignus. id est nullo. per translationem

παρὰ φιλοσόφους ἀπὸ τοῦ ἀξιοῦσθαι ἢ ἀθτεῖσθαι. ὁ γὰρ λέγων, ἡμέρα ἐστίν, ἀξιοῦν δοκεῖ τὸ ἡμέραν εἶναι. οὐσης μὲν οὖν ἡμέρας, ἀληθὲς γίνεται τὸ προκείμενον ἀξίωμα· μὴ οὐσης δὲ ψεῦδος. Διαφέρει δὲ ἀξίωμα καὶ ἐρώτημα καὶ πύσμα. Ἐστὶ γὰρ προστακτικόν, ὀρκικόν, ἀρατικόν, ὑποθετικόν, προσαγορευτικόν. Ἀξίωμα μὲν γὰρ ἐστίν, ὃ λέγοντες ἀποφαινόμεθα, ἢ ἀληθὲς ἢ ψευδές. Ἐρώτημα δὲ ἐστὶ πρᾶγμα ἀντατελές μὲν, ὡς καὶ τὸ ἀξίωμα, αἰτητικόν δὲ ἀποκρίσεως. οἷον, ἄρα γε ἡμέρα ἐστὶ; τούτο δὲ οὔτε ἀληθὲς ἐστὶ οὔτε ψευδές. ὥστε τὸ μὲν, ἡμέρα ἐστίν, ἀξίωμα, τὸ δέ, ἄρα γε ἡμέρα; ἐρώτημα. Πύσμα δὲ ἐστὶ πρᾶγμα, πρὸς ὃ συμβολικῶς οὐκ ἐστὶν ἀποκρίνεσθαι, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος, ναί· ἀλλὰ εἰπεῖν, οἰκῆ ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. τὰ δὲ λοιπὰ δῆλα.

Ἀξιώματα. οὕτω λέγει Ἀριστοτέλης καὶ τὰς δεομένας ἀποδείξεως προτάσεις, καὶ τὰς ἀναποδείκτους, ὡς ἔθος αὐτῷ.

Ἀξίων. ἀντὶ τοῦ νομίζων, ὑπολαμβάνων. Λυσίας καὶ Πλάτων. καὶ ἀντὶ τοῦ παρακαλῶν, λιπαρῶν.

5. καὶ πύσμα. ἐστὶ γὰρ προστακτ.] Sublata interpunctione et inductis duabus istis vocibus ἐστὶ γὰρ locus hic ita legendus est, καὶ πύσμα, καὶ προστακτικόν καὶ ὀρκικόν καὶ ἀρατικόν etc. Sic enim habet Laertius. Küst. Fugit et illum et editores Diogenis, ἐστὶ γὰρ . . . προσαγορευτικόν reponenda fuisse post verba ἢ ἀληθὲς ἢ ψευδές, quae Laertius sic perscripsit, διερ ἢ ἀλ. ἐστὶν ἢ ψεῦδος. Hoc quidem etiam in v. 11. 10. αἰτητικόν] Lege αἰτητικόν, ut apud Laertium. Küst. Sic A. B. E. Correxerat Portus. 13. πρὸς ὃ συμβολικῶς οὐκ ἐστὶν ἀποκρ. ὡς ἐπὶ τοῦ ἐρωτ., ναί] Huc spectant verba Ammonii (p. 59): Ἐρωτῶν μὲν ἐστὶ, τὸ θέλειν κεφαλαιωδῆ λαβεῖν ἀπόφασιν, ἢ ναί ἢ οὐ. Πυνθάνεσθαι δὲ, τὸ κατὰ διεξοδὸν ἀξιοῦν πρᾶγμα. οἷον, πῶς ἐπολεμησάτε; Küst. 14. ἀποκρίνασθαι] ἀποκρίνεσθαι dedi cum A. et Diog. 15. οἰκεῖ Diogenes: οἰκεῖν Edd. 17. Ἀξιώματα. Οὕτω λέγει Ἀριστ.] In prioribus editt. articulus hic absque ulla interpunctione vel nota distinctionis praecedentibus continuatur: quod peccatum etiam si ab attento lectore facile animadverti possit, interpretes tamen solenne suum hic coecontiverat, et in versione ἀσύνκλωστα prorsus in unam sententiam compererat. Küst. οὕτως ed. Gaisf. 20. Ἀξίων] Usque ad Πλάτων habet Lex. Seg. p. 412. 21. Πλάτων] Götting. p. 450. B. τὴν ἠθροικὴν τέχνην ἀξίω εἶναι περὶ λόγους. Bura. λιπαρῶν om. C. Continuo addunt A. B. E. edd. ante Küster. ἢ καὶ ἀντὶ τοῦ νομίζων.

2. μὲν om. Zon. p. 228. L. μεγέθει δὲ χ. 3. αὐτὸν] αὐτὴν A. B. C. E. 4. κατάπλαστος] καταπλάτ A. qui infra ὑπέρογος. Mox καὶ ante ἀξίωσις om. vulg. 6. Καὶ ἀξιώσει τούτο περ.] Vide supra v. Ἀντωνίος Σατουρνίνος, ubi idem fragmentum legitur. Ceterum Antonius Saturninus, de quo haec ab Aeliano dicuntur, erat Lucius ille Antonius, superioris Germaniae praeses, a quo bellum civile sub Domitiano motum fuisse constat ex Suetonio et Dione. Eum enim Saturninum cognominatum fuisse, discimus ex Martiale lib. IV. Ep. 11. quem locum mihi indicavit Ioannes Massonus. Küst. τούτων] τούτων scripturam A. C. Med. correxit Portus. κακίαν A. 11. Versus Aristophanis Equ. 642. 12. εὐωνότερας] Haec vox a prioribus editt. [et MSS.] abest, quam ex Scholiasta Aristophanis revocavi. Küst. Quem v. in v. Ἀξίων. 14. Ἀξίοι] Lex. Seg. p. 412. et Harpocratio Palatinus. 16. Ἀξονες. οὕτως ἐκάλεσαν Ἀθην.] Eadem Harpocratio Palatinus; cuius reliqui libri non multum abeunt a Lex. Seg. p. 413. „Vide Menagium in Laert. I. 45. Heraldum adv. Salmas. p. 297.” Gaisf. Adde locos Eratosth. p. 211. sq. 17. αὐτοῖς — διαφέρει] αὐτοῖς ἐν ξυλλογισμῶσι τετραγώνοις C. 19. Δημοσθένης p. 629, 21. Quae sequuntur, eorum priora lectores adiecerunt, moti vel gl. Κύρβεις. 21. τὸ τῆς A. 22. Zon. p. 229.

tem apud philosophos ἀξίωμα inde, quod aliquid postulatur vel repudiatur. si quis enim dicit, dies est, is contendere videtur, diem esse. quod si dies sit, proposita enunciatio vera est: siu secus, falsa. Differunt autem enunciatio, interrogatio, percontatio, et oratio qua iubemus, vel iuramus, vel imprecamur, vel condicionem ponimus, vel compellamus. Nam enunciatio est, qua aliquid vel verum vel falsum enunciamus. Interrogatio est perfecta quidem res, sicut et enunciatio, sed quae responsonem requirat: ut, an dies est? hoc autem neque verum neque falsum est. itaque cum dicimus, dies est, id enunciatio est; cum vero dicimus, an dies est? interrogatio. Percontatio vero res est, ad quam praecise non possumus respondere. ita, ut in interrogatione; sed dicendum fere, habitat in illo loco. Reliqua vero clara sunt. Ἀξιώματα. Sic Aristoteles pro more suo solet propositiones appellare, tam quae demonstrationem requirunt quam quae nullam. Ἀξίων. Ex-

Ἀξίωσιν. τιμὴν. Αὐτὸν δὲ βασιλέα ὄντα κατ' ἀξίωσιν μὲν τῆς τρίτης μοίρας, μεγέθει τε χώρας καὶ πλήθει τῶν ὑπηκόων. † Ἀπῆγε δὲ αὐτὴν τῆς δίκης κατάπλαστος σωφροσύνη καὶ ἀξίωσις ὑπέρογκος καὶ ἢ τῶν συναδικούντων παρασκευή. † Καὶ ἀξιώσει τούτον περιέβαλε, κακία δὸς ἀπερδὲς μὲν σεμνὸν δ' ὅμως τότε ἄθλον. Αἰλιανὸς φησιν. ἀντὶ τοῦ τιμῆ.

Ἀξιώτερος. εὐωνότερος. Καὶ Ἀξιωτέρας, ὁμοίως εὐωνότερας.

Οὐ πώποτε ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας. [εὐωνότερας] τῆς ἀξίας τιμῆς. ἄξιον γὰρ παρὰ Ἀττικοῖς τὸ εὐωνον.

Ἀξιοῖ. Ἀντιφῶν καὶ Λυσίας ἀντὶ τοῦ νομίζω.

Ἀξονες. οὕτως ἐκάλεσαν Ἀθηναῖοι τοὺς Σόλωνος νόμους, διὰ τὸ ἐγγραφῆναι αὐτοὺς ἐν ξυλλογῶν ἄξοσιν. ἦσαν δὲ τετραγώνοι τὸ σχῆμα. μέμνηται τῆς λέξεως Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους. Ἀξονες δὲ καὶ Κύρβεις διαφέρει. Ἀξονα δὲ λέγει Ὀμηρος τὸν τῆς ἀμάξης.

Ἀξοον. τὸ ἄτμητον.

istimans, putans. Lysias et Plato. Item rogans, orans. ἄξωσιν. Honorem. Cum ille quod ad dignitatem attinet res esset ordinis tertii; sed regionis amplitudine et multitudine subiectorum [reliquos superaret.] † Eripuit autem eam iudicio facta modestia et dignitatis fastigium et eorum qui socii fuerant iniustitiae machinationes. Aelianus: Illam honore ornarit, flagitiis eius indulgens sterile quidem, sed praemium tamen illud venerabile. Ἀξιώτερος. Qui villiore pretio constat. Et Ἀξιωτέρας, quae minore venant. Nunquam apuas pretio viliores vidi. ἄξιον enim apud Atticos significat quod vili pretio venit. Ἀξιοῖ. Existimat: apud Antiphontem et Lysiam. Ἀξονες. Athenienses sic appellarunt Solonis leges, quod ligneis tabulis quadratis inscriptae erant. huius vocis meminuit Demosthenes in oratione contra Aristocratem. Ἀξονες autem et Κύρβεις differant. Ἀξονα Homerus currus axem vocat. Ἀξοον. Impolitum.

μη πάσχειν ὑπὸ τῶν δραστῶν, διδὸν καὶ εἰς τοὺς φω-
λεοὺς ἤρεμι. μήποτε δὲ καὶ τὸ κατὰ στέρησιν ἀό-
ρατον ἢ φαντασία ἐστὶν ἢ κρῖνουσα καὶ οὐχ ἢ ὄψις·
εἶγε αἱ μὲν αἰσθήσεις ἐν τοῖς πάσχουσι τὴν κρῖσιν
ἴσχουσι, μὴ πάσχουσι δὲ ἐν τῷ σκότῳ ἀνερέργητοί 5
εἰσι. διδὸν κατὰ τὴν ἔξιν μόνην θεωροῦνται. μὴ ἐνερ-
γοῦσαι δέ, πῶς ἂν κρῖνοιεν;

232 Ἄοργητος. ὁ μὴ ὀργιζόμενος.

Ἄορες. αἱ γυναῖκες.

Ἄοριστος γῆ. ἢ μὴ ἔχουσα ὄρους, μηδὲ σπει- 10
ρομένη. ἢ γὰρ σπειρομένη ὄρους ἔχει, ὅτε οὐσα
μεμερισμένη, ἕως οὐ ἐστὶν ἐκάστων τὸ δίκαιον τῆς
διακρατήσεως.

Ἄορνος. πέτρα ἐν τῇ Ἰνδικῇ. Ἀῤῥιανός· Μέγα
γάρ τι χρῆμα πέτρας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἐστίν. (Ἔστι 15
δὲ καὶ λίμνη οὕτω καλουμένη.) ταύτην Ἀλέξανδρος εἶλεν,
ἢ τῷ Ἡρακλεῖ ἄπορος ἐγένετο ἢ πέτρα.

Ἄορτήν. λέγουσιν οἱ πολλοὶ νῦν ἀβαρτί
κεδονικὸν δὲ καὶ τὸ σκεῦος καὶ τὸ ὄνομα.

Ἄορτήρ. ὁ λῶρος τῆς σπάθης. Καὶ
ρεσιν.

Ἄοσσητήρ. ὁ βοηθός.

Ἄώρησις, ἢ κρέμασις.

Ἄωρία. ἀντὶ τοῦ ἀκαιρῶς καὶ παρὰ τὴν
καιρὸν. ἄωρα γὰρ τὰ παρὰ τὸν καιρὸν τῶν
Ἀριστοφάνης.

Οἱ δὲ πρυτάνεις ἤκουσιν, ἀλλ' οὐκ
ὄνκ ἔξεστι γὰρ Βαβυλωνίοις ἄωρία τάφῳ
βῆναι. σημαίνει δὲ καὶ τὴν σκοτίαν. Ἄ
Ἐπεὶ δὲ ἄωρία ἦν, ὁ μὲν ἐπὶ τὸν φόνον
γετο. καὶ Ἄωρὶ τῶν νυκτῶν.

Ἄωρόλειος. ὁ παρὰ τὴν ὥραν καὶ τῆς
λειανόμενος καὶ φαλακρῶν. τὸ αὐτὸ καὶ ὠ
ὁ παρ' ἡλικίαν γηράσας.

2. κατὰ] τὸ κατὰ A. B. E. 5. πάσχουσι] πάσχουσαν Med. πάσχουσι A. Id recepi: *ad eos autem qui nihil in dent nullus sensuum affectus patet.* 9. Ἄορες. αἱ γυν.] Immo Ὀαρες. Vid. Schol. Hom. II. c. 327. Küst. VI stath. p. 1818. sive Schol. Od. c. 222. coll. Tittm. in Zon. p. 231. 10. Ἄοριστος γῆ. ἢ μὴ ἔχ.] Haec sunt verba Thucydidis in lib. I, 139. ut Pearsonus observavit. Küst. Vide Dukerum p. 621. Excerptis etiam Zon. p. 231. om. μεμερισμένη. 12. ἕως οὐ dedi cum Zon. et A. B. C. E. οὐ om. Edd. aute Gaisf. ἐκάστω] ἐκάστου dedi cum Sci C. E. ἐκάστη Med. τὸ δίκαιον τῆς διακρατήσεως] Scholiasta Thucydidis minus recte habet, τὸ δίκαιον τῆς διακ Nihil nisi τὸ δίκαιον Zonaras. Quae subsequatur glossa, Ἄοριστῶν. ὁμίλιαν, συναναστροφῆν, eam nesciunt A ulisse videtur Med. a Zon. p. 231. 14. Ἄορνος πέτρα inunctim Edd. Sed videas vel Zon. p. 231. Apparet verò periorum Arriani dicti partem, ἐφευγον ἐς τὴν πέτραν τὴν ἐν τῇ χώρᾳ, τὴν Ἄορνον καλουμένην, apponi, nisi put petitione vocis καλουμένη oblitteratam fuisse. Ἀῤῥιανός] Suidas in loco hoc Arriani recitando non tam verborum rationem habuit. Ipsa enim verba Arriani lib. IV. de Exped. Alex. (c. 28.) p. 306. haec sunt: Μέγα γὰρ τι τοῦ τρας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἐστίν. καὶ λόγος ὑπὲρ ταύτης κατέχει, οὐδὲ Ἡρακλεῖ τῷ Λιδος ἀλωτὸν γενέσθαι τὴν πέτραν. Avernā vide etiam Philostratum in Vit. Apoll. II, 5. Küst. Vid. Diodor. Sic. XVII, 85. viros doctos in Curt. VIII Hemsterhusio in Luciani Dial. Mort. XIV, 6. Gaisf. 15. Ἔστι δὲ καὶ λίμνη οὕτω καλ.] Haec verba lituram meron apud Arrianum loco laudato non leguntur, et seriem orationis interrumpunt. Dubium enim non est, quin, cum i ascripta essent, ab imperito aliquo librario, qui sensus nullam rationem haberet, in textum intrusa fuerint: qua ra tis in locis apud Suidam peccatum est. Küst. In finem glossae reitici iussit Albert. in Hesychium. Quicquid id est lacum Avernum postarum monumentis celebratum lector quidam significavit. Lex. Seg. p. 413. Ἄορνος. λίμνη πε et quae sequuntur. 17. ἄπορος C. E. ἐγένετο] ἐγένετο ἢ πέτρα A. B. C. E. Med. Id addendum videbatur, omnes intelligunt non ad Arriani locum IV, 28. referri, sed e posteriore quadam sententia IV, 30, 8. εἰχέτο τε Ἀλεξάν η τῷ Ἡρακλεῖ ἄπορος γενομένη, esse confata. Cf. Eust. in Dionys. Perieg. 1143.
1. Ἀβερτήν] Ἀβερτήν Lex. Seg. p. 414. Sed Ἀβερτήν defendit Cangius in v. τὴν ἀξίνην lexicon MS. H. Stephani in in p. 474. G. Gl. haec deest C. Qui tamen ante Ἀοσητήρ praebet, Ἀορητὴρ δὲ λέγουσι τὴν ἀξίνην, Μακεδονικὸν τὸ ἐ Macedonicum vocis usum etiam Hesychius memoravit loco mendoso. 2. Post ὄνομα quae extabant, καὶ ἀορητῆ, γάλη, omisi cum A. Horum loco Ἔστιν ἐν τῷ φλέψ ἀορητῆ E. ἔστιν δὲ καὶ φλέψ ἀορητῆ B. 3. Ἀορητῆρ] Od. λ. καὶ Ἀορητῆρ om. vulg. Lege tamen ἀορητῆρ om. ex II. λ. 31. 5. Ἀοσητήρ] Vox Homericā, ut II. ο. 254. Quae subdici solebant ὁ ἀνευ δασσῆς καὶ κληδόνος καὶ αὐτομάτως βοηθῶν, petita ab Elym. M. p. 116. sive Zon. p. 1 A. B. E. 6. Ἀώρησις] Item Zon. p. 367. Αἰώρησις legendum monuit H. Steph. in indice Thesauri: id quod infru gitur, Αἰώρησις, κρεμάσις. 7. Ἄωρία — τρυγόμενα: verba Schol. Aristophanis. 8. Ἀριστοφάνης Achari gendum: Ὀδδ' οἱ πρυτάνεις ἤκουσιν, ἀλλ' ἄωριαν ἔκοντες. καὶ ante Ἀριστοφάνης om. A. Eandem coniunctiou lianos ponunt B. E. 11. ἀωρία τάφῳ] ἀωρίας τ. A. 13. φόνον] φόβον B. E. 14. Ἄωρὶ τῶν νυκτῶν] Ad Eccles. 769. rettulit Küst. Varia congegit Osannus in Philem. p. 290. 15. Ἀωρόλειος] Archilochum Hephae Gaisfordus, Aelianum Hist. An. p. 761. Toupius MS. attulerunt. 16. In λειανόμενος desinit Lex. Seg. p. 476. κίαν] παρὰ τὴν ἡλικίαν B. E. Cf. v. Ὠμογέρων. Nihil mutat Zon. p. 367.

nimirum, quoniam nihil vident; eamque ob causam in latibulis suis delitescunt. Fortasse tamen id quod secundum privationem est ἀόρατον, phantasia discernit, non autem visus. Sensus enim tum iudicant, cum ab oblectis afficiuntur; quoties autem in tenebris non afficimur, actio eorum cessat. quare ex solo habitu aestimantur. cum vero nihil agunt, quomodo iudicent? Ἄοργητος. Expers irae. Ἄορες. Uxores. Ἀοριστος γῆ. Terra nullos habens limites et inculta. quae enim colitur, habet limites et divisa est, donec unicuique agrorum suorum dominium retinere licet. Ἄορνος. Rupes in India. Arrianus: *Ingens enim in illa regione rupes est, [Avernā vocata.] hanc Alexan-*

der cepit, quae ne ab ipso quidem Hercule expro Ἀορητῆν. Hanc vulgus ἀβερτήν nunc vocat. Est aut nomen Macedonicum. Ἀορητῆρ. Lorum gladii. Ἀοσητήρ. Auxiliator. Ἀώρησις. Suspensio Intempestive et tempore alieno. Ἄωρα enim vocis qui alieno tempore vindemiantur. Aristophanes: *sunt, sed intempestive.* † Non licet enim Babg tempore sepulcrum transire. Significat etiam ctis. Aelianus: *Ille vero nocte intempesta ad nue se accingebat.* Et Ἄωρὶ νυκτῶν. Ἀωρόλει tempus calvescit. Sic Ὠμογέρων, qui ante aetati

Ἄωρον. ἀπρεπές, ἀχαρές, ἀκαιρον. ἐνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνοίκειον καὶ ἀσύμφωρον. Καὶ Ἄωρος, ὁ ὠμός. καὶ Ἄωρότερον.

Ἄωρῶ. τὸ ἀλογῶ.

Ἄωρτο. ἐκρέματο. Ὄρω, ὄρω, ὦρκα, ὦρ- 5
μαι, ὦρσο, ὦρτο καὶ ἄωρτο.

Ἄωτεμεῖν. ὑφαίνειν.

Ἄωτον. ἄνθος, κόσμος, στέφανος, περιβό-
λαιον ἐξ ἀπαλῶν ἐρίων. καὶ Ἄωτη, ἡ δοτικὴ. Ἄω-
τον δὲ ἀγγεῖον, τὸ μὴ ἔχον ὕατα. καὶ ῥήμα Ἄωτῶ, 10
τὸ ἀπανθίζω.

Ἀπαγε. παῦσαι, μὴ γένοιτο. ἢ Ἀπαγε, ἀντὶ
τοῦ χρῶ τῆ ἀπαγωγῆ. οὕτω Δημοσθένης. καὶ πα-
ροιμία Ἀπαγε ξένον ἐν χειμῶνι. ἐπὶ τῶν ὄχληρῶν.

Ἀπαγέ με εἰς τὰς λατομίας. παροιμία ἐπὶ τῶν 15
μὴ ὑποφρονόντων τὰ ἀνάξια. φασὶ γὰρ ὅτι Φιλόξ-
νος ὁ διθυραμβοποιὸς Διονυσίῳ τῷ τυράνῳ συγγῆ-
ξωλα δὲ αὐτοῦ ποιήματα ἀναγινώσκοντος οὐκ ἐπῆ-

νει. ἐφ' οἷς ὀργισθεὶς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπαχθῆναι
εἰς τὰς λατομίας. εἶτα πάλιν μετεκαλέσατο αὐτόν,
ἐλπίζων ἐπαινέσαι αὐτοῦ τὰ ποιήματα. ὁ δὲ μὴ θέ-
λων ἐπαινεῖν ἔλεγε τὸ προκαίμενον.

Ἀπαγε μὸθων' ἀπὸ κώπης. παροιμία ἐπὶ
τῶν ὄχληρῶν καὶ παρὰ καιρὸν τοῖς σπουδάζουσιν
ἐνοχλοῦντων.

Ἀπάγεια. ἡ μήπω συμπαγεῖσα.

Ἀπάγειν, ἐφηγεῖσθαι, γράφασθαι, δικάζε-
σθαι. τούτων ἕκαστον ἐπὶ τῶν ἐτέρους κατηγορούν-
των λέγεται. ἀλλ' ἐὰν μὲν πρὸς διαιτητὴν ἢ διαδι-
κασία γίνηται, καλεῖται δικάζεσθαι. Καὶ Ἀπά-
γοντες, ἀπωθοῦντες, ἀπελαύνοντες.

Τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες.

Ἀπαγορεύει. ἀποτρέπεται, ἀρνεῖται. Ἀπα-
γορεύουσι τῷ Φιλίππῳ, καὶ τὸν Δέκιον ἀναγο-
ρεύουσιν. Καὶ αὐθις Εὐνάπιος· Πρὸς τὸ ἀφανές
καὶ ἀόριστον τῆς χώρας ἐκπεσόντες, πρὸς τοὺς φθό-

1. Ἄωρον] Eupolis ap. Suid. v. Ἀιτύφερος. Hemst. Toupius addit Schol. Homeri Od. μ'. 89. ἀχαρές] Mellius Hesychius ἀχα-
ρι. Kist. Nihil mutat Lex. Seg. p. 476. ἀχαρίτων Zon. p. 368. 3. ὁ ἀπέπαντος post ὠμός delevi cum A. C. Est interpre-
tatio glossae Hom. Od. μ'. 89. 5. Ἄωρτο] Homer. Il. γ'. 272. Hactenus etiam Hesychius. Quae sequuntur inde ab Ὄρω Zo-
naris et Lex. Seg. p. 476. omissa, sustulit Küsterus, invitis MSS. Monuit Hermannus de Em. Rat. Gr. p. 265. collatis Schol. Ven.
et Etym. M. p. 116. scribendam fuisse: Ἄρω, ἄρω, ἦρκα, ἦρμαι, ἦρσο, ἦρτο καὶ ἄωρτο. 7. Ἄωτεμεῖν. ὑφαίνειν] Scriben-
dam est ἄωταιν, vel ἄωτεύειν. Vide Eustath. in Odysse. α. p. 1429, 21. Kist. Ἄωταιν vel potius Ἄωτεύειν etiam H. Steph. Ind.
Thesauri p. 690. C. Ἄωτεύειν Zon. p. 368. Lex. Seg. p. 476. ex em. Bekk., MS. ἄωτεύειν. 8. περιβόλαιον. ἐρίων; v. Od. ι.
434. Cf. Etym. M. p. 117. 9. καὶ Ἄωτη, ἡ] καὶ et ἡ omisit Küsterus. Respicitur glossa Hom. Il. ν'. 590. 10. Ἄωτῶ: v.
H. α. 159. 12. Ἀπαγε] Vid. Hemsterhus. in Lucian. Prom. c. 7. Mox γενική omisi cum C. Zon. p. 255. et Lex. Seg. p. 414.
Ἀπαγε, ἀντὶ τοῦ χρῶ τῆ ἀπ.] Cum Harpocrate et Lex. Seg. p. 414. 13. Δημοσθένης] ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος· ἐστὶ δὲ
ἄσκη εἶδος cum Harp. Pal. addit Lex. Seg. p. 601. 14. ἔνων Lex. Seg. p. 218. Post χειμῶνι C. inserit ῥό-
δων. Arsenius p. 66. ἐπὶ τῶν ἀκαίρων ἐλθόντων, collato Eurip. Alc. 771. Nihil mutat Zonaras. 15. Ἀπαγέ με εἰς τὰς λα-
τομίας] Vide infra vv. Eἰς λατομίας et Φιλοξένου γραμματίον. Kist. Vide quos citavit Wyttenbachius in Plutarch. De Alex.
τοῦ 1. p. 334. C. Gaisf.
1. [ἀπαχθῆναι C. 2. εἶτα πάλιν] καὶ πάλιν C. omisso mox αὐτόν. 3. αὐτὰ pro αὐτοῦ C. ἐθέλων] θέλων A. B. C. 4. τὸ
προκαίμενον] τοῦτο C. 5. Ἀπαγε μὸθων] Duo MSS. Paris. habent μῦθων, per ὦ μέγα. Sed quid hoc? Fortasse legen-
dum est μῦθον: quam conjecturam Wolfio etiam in mentem venisse video. Certe vox illa ab vulgata lectione quam minimum re-
cedit, et sensui proverbii huius optime convenit. Diogenianus [III, 27. item Arsenius p. 66.] proverbium hoc sic effert et in-
terpretatur: Ἀπαγε μὸθωνα ἀπὸ κώπης. ἐπὶ τῶν ἐνοχλοῦντων παρὰ καιρὸν τοῖς σπουδάζουσιν. ὁ γὰρ μὸθων φορητικῆς ὀργῆ-
σεως εἶδος. Hanc lectionem secutus est Erasmus. Kist. μῦθον A. C. μῦθον B. μῦθον E. marg. pro v. l. ἴσως μῦθον γραπτῶν.
ἡ μῦθων, ὅ ἐστι μῦθον, ἢ μᾶλλον μὸθων, οὗ ἡ γενική μὸθονος, περὶ οὗ ἐν τῷ N στοιχείῳ marg. Facile varietas ista scri-
bitur nos ad paroemiaci numeros perducit. Quos ipso ut instauraret, Hermannus coniecit, Ἀπαγ' ἀλλὰ μὸθων' ἀπὸ κ.
καίτοι recte Gaisf. μὸθων'. 8. Ἀπάγεια] Scribendum est ἀπαγής. Kist. Ἀπάγει εἰ μ. συμπαγεῖσα C. et συμπαγεῖσα qui-
dem A. Conicias igitur extitisse. Ἀπαγεῖ, μήπω συμπαγεῖσα. 9. ὑφηγεῖσθαι E. 10. ἐτέρων] ἐτέρως Zon. p. 255. A. B.
C. I. Gaisf. ἐτέρως dedi cum Lex. Seg. p. 414. 11. δικασία] διαδικασία A. B. C. E. 12. γίνηται] γίνηται A. Lex.
C. Ἀπάγοντες] Ex Schol. Aristophanis in dictionem mox allatam Ach. 57. Ubi Edd. ἄνδρα. 15. Ἀπαγορεύει] Zon. p. 255. et
Lex. Seg. p. 414. δοτικὴ subiecit Gaisf. ex A. 16. Δέκιον ἀναγορεύουσιν] Zosimum I, 21. 22. conferri iubet Gaisf. Locum
Dionysio tribuas. 17. Εὐνάπιος] Fr. 55. nive ed. Nieb. p. 104. Oratio non satis integra, in qua displiceat et asyndeti species
et repetitum πρὸς. 18. τοὺς φόνους] τὸν φόνον E. Mox καὶ ἀπαγορεύεις Σ. II. delevit Küsterus. Locus e continua glossa
compendus, cui minus aptum istud exemplum. Mire Med. αἰτιατικῆ inserit ante Σίμων. Huc saltem revocandum αὐθις ante
Εὐνάπιος positum.

Ἄωρον. Indecorum, ingratum, intempestivum. secundum non-
nullos significat, quod non convenit neque expedit. Et Ἄωρος
enim, inde Ἄωροτερον. Ἄωρῶ. Non curo. Ἄωρτο.
Tendit. Ἄωτεμεῖν. Texere. Ἄωτον. Flores, orna-
ta, corona, amiculum ex tenellis lanis confectum. Et Ἄωτη
enim. At vas Ἄωτον dicitur, quod anribus vel ausis ca-
vet. Et verbum Ἄωτῶ, florem decerpo. Ἀπαγε. Desine,
abst. Et Ἀπαγε, utere actione illa, quae ἀπαγωγή vocatur.
Et Demosthenes. Et proverbium: Eiiice hospitem in tempesta-
te; dictum in homines importunos. Ἀπαγέ με εἰς τὰς λα-
τομίας. Me in lapicidas. proverbium de illis qui indigna ferro
possunt. Ferunt enim Philoxenum, poetam dithyrambicum,
cum Dionysio tyranno versatum fuisse. cumque is inepta poemata

sua recitaret, Philoxenus autem laudare nollet, iratus tyrannus
eum in lapicidas abduci iussit. deinde vero eum revocavit,
sperans fore ut carmina sua laudaret. Philoxenus tamen cum
ea probare non posset, dicto illo fertur usus esse. Ἀπα-
γε μὸθων'. Aufer scurram a remo. proverbium in eos qui
illis res serias agentibus intempestive molesti sunt. Ἀπά-
γεια. Quae nondum est compacta. Ἀπάγειν, ἐφηγεῖσθαι,
γράφασθαι, δικάζεσθαι. Horum verborum usus ad eos pertinet,
qui alios accusant. sed apud arbitrum si lis disceptetur, id vo-
catur δικάζεσθαι. Et Ἀπάγοντες, repellentes, abigentes. Πο-
νήματα repellentes. Ἀπαγορεύει. Interdicit, negat. Negant
Philippo, et Decium renunciant. Et Eunapius: Cum in
obscuram et incultam regionis partem pervenissent, et cae-

νοὺς καὶ πρὸς τὴν λείαν ἀπαγορεύοντες. Καὶ Ἀπαγορεύεις Σίμων Πέτρε. Ἡ Ἀπαγορεύειν, ἀντὶ τοῦ κάμνειν καὶ ἀδυνατῶς ἔχειν. Ἀπαγορεύων τοῖς ἄρχουσι διαρρήδην τῆς φιλαργυρίας ἀπέχεσθαι.

Ἀπαγορεύω. δοτικῆ. Ἐγὼ μὲν ἀπαγορεύω τῷ νόμῳ. † Ἀλλὰ μόναις ταύταις ἀπαγορεύουσι οἱ νόμοι ταῖς γυναιξίν. αἰτιατικῆ δέ. Ἀπηγόρευσας ἡμᾶς τῆς ἀπωλείας. Καὶ Ἀπαγορεύεις, Σίμων Πέτρε, ὕπερ πείση τάχος.

Ἀπάγου. ἀντὶ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἄπαγε. Ἐπιπίδης. Καὶ Ἀπάγω αἰτιατικῆ.

Ἀπαγωγὰς. αἰχμαλωσίας, ἀδυνατίας. Καὶ Ἀπαγωγή, μῆνυσις ἐγγραφῶς διδομένη τῷ ἄρχοντι, περὶ τοῦ δεῖν ἀπαθῆναι τὸν δαίνα. Ἐνταῦθα ὁ Λικίνιος κατὰ πρόφασιν ἀπαγωγῆς ἀφικόμενος. Τὸ οὖν Ἀπαγωγή δίκης ἐστὶν εἶδος. ὠνόμασαι δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν. ἀπήγοντο δὲ οἱ κακοῦργοι πρὸς τοὺς ἑνδεκα.

Ἀπαχονίσαι. πνίξαι.

Ἀπάδει. ἀπαρέσκει. Καὶ Ἀπᾶδον, οὐ συνᾶδον, ἀπαρέσκον. Τὰς σπονδὰς ἀποπέμπεσθαι, ὡς ἀπερδούσας τῆς Ῥωμαίων μεγαλειότητος. ἀντὶ τοῦ ἀναξίους οὔσας, ἀπαρεσκούσας. καὶ Στισίχορος δὲ οὐκ ἀπάδει αὐτῶν.

Ἀπαθῆστατα. ἐκτὸς πάθους. Ἐῤυμένη δαίειναι καὶ ἀνεκτικὸν τῶν ἰδιωτῶν καὶ ἀθεώρητον οἰομένων, πρὸς πάντας εὐάρμοστον, ὥστε, κολακείας πάσης προσηνεστέραν εἶναι τὴν ὀμιλίαν, προσηνῆ καὶ αἰδέσιμον πᾶσι. " μὴδὲ ἔμφασιν ποτε ὀργῆς καὶ παρασχεῖν, εὐστοργότατον καὶ εὐφημότατον ἀψοφητί.

Ἀπαθῆ. ἄλυπον. ὁ δὲ Ἀντιφῶν ἀπαθῆ πληθυντικῶς, τὰ μὴ ὡς ἀληθῶς γεγονότα πάθη. καὶ Ἀπαθῆς. Καὶ ἀπαθῆ φασιν εἶναι τὸν σοφόν, διὰ τὸ ἀνέμπτωτον εἶναι. εἶναι δὲ καὶ ἄλλον ἀπαθῆ, τὸν φραῦλον, ἐν ἴσῳ λεγόμενον τῷ σκληρῷ καὶ ἀτέγ-

2. Ἀπαγορεύειν, ἀντὶ τοῦ κάμνειν καὶ ἀδυνατῶς ἔχειν] Verba Harpocratonis. Summatim attigit Hemsterh. in Luciani D. XXIV, 2. Novissima autem intuitu facile constiterit, exemplum illud Ἀπαγορεύων... ἀπέχεσθαι post ἀπαγορεύειν, praefixa forsitan καὶ αὐθις, fuisse reponendum, reliqua servire praecepto Harpocratonis illustrando. 5. Ἀπαγορεύω] Gl. om. vulg. 6. τῷ νόμῳ] τῷ νόμῳ Lex. Seg. p. 131. ubi locus Polytaeno tribuitur. Ἀλλὰ μόναις] Ex Demosth. c. Neaer. p. 1374, 4. quae diserte laudat Lex. Seg. p. 123. 10. Ἀπάγου] Zon. p. 283. et Lex. Seg. p. 414. unde legendum αὐτόν. Postrema καὶ Ἀπαχονίσαι

αἰρ. delevit Küsterus. Ἀπάγου ἀντὶ τοῦ π. ἀ. ἄπαγε καὶ ἄπαγε E. 12. Glossa ut videtur sacra. ἀδυνατίας] Quamvis si omnes editi. habeant, nec MSS. ut puto discrepent, vocem tamen illam explodendam puto, utpote nec Graecam, nec loci huius sensui convenientem. Küst. Ἀπαγωγὰς. αἰχ. ἀδυνατίας E. in marg., qui alteram lectionem praebet in textu, verba Ἀπαγ. — ἀδυνατίας exhibens sub finem glossae. ἀδυναστίας item Lex. Seg. p. 414. Conf. Lobeck. Phryn. p. 508. Notat ad h. l. Wessius: „Ἀπαίτησις Hesych. cum edd. Phavorinus. Aristot. 2. Prior. Analyt. εἰς τὸ ἀποποιεῖν ἀπαγωγή deductio ad absurdum, e εἰς τὸ ἀδύνατον. Huc spectat Suidas." Gaisf. ἀδυνατίας ignorat Zon. p. 248. 13. V. Schol. Luciani Phalar. l. 3. 14. τοῖς δαίνα Lex. Seg. Ἐνταῦθα] Integer locus in v. Ἀδύνητος. Λικίνιος Edd. 16. Ἀπαγωγή. δίκης ἐστὶν εἶδος] Haec refelli Salmasius de Modo Usur. p. 774. Küst. Meliora Heraldus IV, 7. et in Adversar. p. 63. scriptoresque libri d. Att. Proz. p. 226. sqq. Dehentur haec Harpocratonis Pal. sive Lex. Seg. p. 414.

1. Ἀπαχονίσαι etiam Antoninus Liber. 13. extr. Species tamen verbi suspecta. Quae post πνίξαι extabant, Ἀχονῶ καὶ Ἀμαχονῶ, omisi cum A. Ἀπαχονῶ solum praebet C. Cf. vv. Ἀχονῆ et Ἀμαχονῶ. 2. Ἀπάδει] Verbum restituend. Aelian. V. H. XIII, 1. Tour. MS. 3. Τὰς σπονδὰς] Ex Theophyl. Simocattae Hist. p. 58. petitum monuit Abreschius 5. ἀναξίους] ἀναξίας B. E. Tum ἀπαρεσκούσας add. A. B. E. 7. Ἐῤυμένη] Consarcinatus est hic locus ex Marci Anton. de Rebus suis I, 9. et cum eo omnino conferendus. Hemst. Depromptum est hoc fragmentum ex Marco Antonino I, 9. ubi legitur καὶ τὸ ἀθεώρητον τῶν οἰομένων. Sed utraque lectio tam Suidae quam Antonini depravata est, atque isto modo restauranda: καὶ τὸ ἀνεκτικὸν τῶν ἰδιωτῶν καὶ τῶν ἀθεωρητῶν τε οἰομένων. Tour. I. p. 66. Haec in formam praecepti moralis composita nec quis e Marco traduxit tanquam ad locum ἀπαθείας idonea. Unde fluxit etiam istud δαίειναι. 8. οἰομένων pro ὀρωμένων A. Forsan: καὶ τῶν ἀπ' ἀθεωρητῶν ὀρωμένων. 10. Ἐκprungendum προσηνῆ. 12. εὐστοργότατον καὶ εὐφημότατον] εὐστοργότατα καὶ εὐφημότατα A. καὶ om. B. inter vs. habet E. Haec e Marco redintegrandae: ἀλλ' ἅμα μὲν ἀπαδέσταιον εἶναι, ἀπὸ δὲ φιλοστοργότατον καὶ εὐφημον, καὶ τοῦτο ἀψοφητί. 14. ἄλυπον — πληθυντικῶς om. Lex. Seg. p. 414. ὁ δὲ Ἀντιφῶν πάθη] Ex Harpocrate Pal. καὶ Ἀπαθῆς tollenda videntur. 16. ἀπαθῆ φασιν εἶναι τὸν σοφόν, διὰ τὸ ἀνέμπτ.] Haec quae sequuntur usque ad καὶ ἀτέγτῳ sunt verba Laertii in Zenone lib. VII, 117. ut Pearsonus etiam observavit. Küst. Καὶ μοχ εἶναι cum A. C. E. et Diogene addita. 18. ἀτέγτῳ] ἀτρέπτῳ Laertius editus, sed ἀτέγτῳ MS. ap. Menag. ἀπατάται C. id est ἀπαράτῳ.

adibus praedisque agendis defatigati essent. Et alibi: Defectis, Simo Petre. Et Ἀπαγορεύειν, defatigari et labori succumbere. Magistratibus diserte praecipiens, ut ab avaritia abstinerent. Ἀπαγορεύω. Dativo iungitur. Ego propter labores deficio. † At his solis mulieribus lex interdicat. Aptum autem accusativo: Removisti nos ab interitu. Ἀπάγου. Facesse hinc. Euripides. Et Ἀπάγω, iunctum accusativo. Ἀπαγωγὰς. Abductiones in captivitatem, prehensiones. Et Ἀπαγωγή vocatur libellus, quo quis aliquem in ius rapiendum iudicio ad magistratum defert. Licinius renitit, causam praetereans iudicii instituendi. Ἀπαγωγή igitur nomen est actionis, sic dictae ab verbo ἀπάγειν. abducebantur autem malefici ad Undecimviros. Ἀπαχονίσαι. Strangulare.

Ἀπάδει. Discrepat. Et Ἀπᾶδον, discrepans, displicens. Adus repudiandum esse; ut minime dignum maiestate Romae. Et: Stesichorus vero non discrepat ab illis. Ἀπαθῆστατα Sine affectibus animi. Oportet esse benignum, et qui impudens et a levibus proficiscentes aequo animo fatis omnibusque sese accommodantem, ita ut in congressibus quorvis adulator blandior, et omnibus venerabilis, neque iam irae significationem unquam edat, amantissimus et de dis appetens, iactantia remota. Ἀπαθῆ. Doloris expertem. Antiphon vero ἀπαθῆ vocavit affectus, qui re vera non sunt. Sapientem perturbatione animi vacuum esse dicunt, quod labi non possit. esse item alium perturbatione vacuum malum ridelicet; sed eo sensu, quo dicimus aliquem durum

τὰ δὲ καὶ θυμομαχοῦντες ἐπὶ τινα παρὰστασιν κατήτησαν. Καὶ αὐθις Ἀπαλοῦντας δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ ὄρους ἐπερῶννεν.

Ἀπαλέξασθαι. ἀντιτάξασθαι. Σοφοκλῆς.

Οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ'

ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἄναξ.

Καὶ Ἀπαλεξῆσαι, κωλύσαι. καὶ Ἀπαλέξοντες, ὁμοίως.

Ἀπάλλεις. ἀποπέμπεις.

Ἀπαληθεύειν. τὸ τᾶληθὲς ἐξευρίσκειν. Καὶ Ἀπαληθεύω, τὸ τὴν ἀλήθειαν ἐκφαίνω. Ὁ δὲ χρόνος ὕστερον ἐφωράθη, τῷ πάντα ἐκκαλύπτουσι καὶ ἀπαληθεύουσι. τούτου τὸ δολερὸν ἀναφαίνεται.

Ἀπαλήθεσθαι. θεραπευθῆσεσθαι.

Ἀπαλοὶ θερμολουσίαις, ἄβροὶ μαλθακευσίας. ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἄβρότητος διαρδεόντων.

Ἀπαμβλύνει. ἐκκαθαίρει σκότους καὶ ἀλοιώσεως.

Ἀπαμείρεται. ἀποστερεῖ.

Ἀπαμυνεῖ. ἀποτρέψει.

Ἀπαμφιέσαντες. ἐκδύσαντες. καὶ Ἀπαμφιεῖ, ἀποκαλύψει. Μισουμένω.

Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτό μου καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἢ μέθη ποτέ.

Καὶ Ἀπαμφίσκων, ἀποκαλύπτων.

Ἀπαν. οἱ μὲν Ἴωνες συστέλλουσι. καὶ ὁ Ποιητής.

Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον.

οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν. καὶ τὸ παράπαν ὁμοίως καὶ ἅπαντα τὰ τοιαῦτα.

Ἀπανάστασις. ἀποικία, μετάστασις.

Ἀπαναίνομαι. ἀρνούμαι.

Ἀπανθήσαντα. ξηρανθέντα.

2. Ἀπαλοῦντας δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ ὄρους ἐπερῶννεν] Haec sunt verba Dionis de Antiocho Cynico, *Ἀυτόμολος* cognominato, p. 433. eademque leguntur supra v. *Ἀντίοχος ὁ Ἀυτόμολος*. Küst. Unde ponendum γὰρ pro δέ. 4. Ἀπαλέξασθαι] Ἀπαλλάξασθαι E. Σοφοκλῆς *Aiac.* 165. sq. Quod sequebatur χῆμεις Gaisf. delevit cum A. B. C. E. om. etiam Zon. p. 256. 7. Ἀπαλεξῆσαι] Lex. Seg. p. 415. 9. Ἀπάλλεις] Portus legendum coniciebat ἀποπάλλεις. Sed malim ἀπιάλλεις, ab ἰάλλω, mītto. Küst. Ἀπάλλις Codex Lexici Seg. Ἀπαλάττεις. ἀποπέμπεις Phavorinus. Fortasse glossa extitit Ἀππάλλεις, id est ἀποπάλλεις. Post h. v. Ἀπερῶννεν addit B. Ἀπερώννεν E. 10. Ἀπαληθεύειν] Ἀπαληθεῖν B. E. pr. Mox τὸ ἀληθές Zon. τᾶληθῆ B. E. 11. Malim τῷ χρόνῳ. 13. τούτου τὸ δ. ἀ. pro interpretatione haberi solita haud scio an aliquam olim societatem cum superioribus tenuerint: quemadmodum Zon. p. 256. haec coniunxit. Nunc saltem καὶ ponere licet ante τούτου. 15. Ἀπαλοὶ] Videntur esse duo iamb. dim. acat. ἀπαλοὶ τε θερμολουσίαις, ἄβροὶ τε μαλθακευσίαις. Nescio an hos respexerit Plutarchus An Seni T. II. p. 780. E. *Βυρη*. Plutarchi verba sunt haec, a proverbiali dicto paulum recedentia: καὶ τὸ γέρας, οἴμαι, καὶ τὸ γεραίρειν ὄνομα, σεμνὸν ἀπὸ τῶν γερόντων γινόμενον, διαμένει· οὐχ ὅτι θερμολουτοῦσι καὶ καθεύδουσι μαλακώτερον, ἀλλ' ὡς βασιλικὴν ἔχοντων τάξιν κτλ. Habent hisdem nominibus Phrynichus Seg. p. 4. (unde comici versum Meinekii in Menand. p. 260, bellulum effinxit, *θερμολουσίαις ἀπαλοὶ, μαλθακευσίαις ἄβροὶ*) Lex. Seg. p. 415. et Arsenius p. 65. Inculcabantur etiam post v. *Μαλθακῆν*. 16. Post διαρδεόντων omisi cum A. Ἀπαλώτερος τρυφῶν. ἔστιν ἐν τῷ *Τρυφῶν*. 1. Ἀπαμβλύνει] Lex. Seg. p. 415. „Vide Herodem Stobaei CXVI, 24. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 263.” Gaisf. Post ἀλοιώσεως omisi cum A. Ἀπάμεια πόλις. Vide Zon. p. 247. 3. Ἀπαμείρεται] Vide Wolfium in Hesiodi Theog. 800. vel Tittm. in Zon. p. 276. 4. Ἀπαμυνεῖ] Cum gl. seq. Lex. Seg. p. 415. 5. ἐκδύσαντες Med. 6. Μισουμένω] Scripserat Menander drama, *Μισούμενος* vocatum, cuius meminit Suidas infra v. *Ἀποκατείνω*. Quare existimo excidisse hic nomen Comici illius, legendumque esse *Μένανδρος Μισούμενος*. Küst. *Μένανδρος* aut *Φοινικίδης* (coll. Athen. XIV. p. 652.) excidisse puto. Reines. Recte Küster. Scribatur scilicet *M. Μισουμένω*. Hoc elegans fragm. omisit Clericus, quod et animadvertit Hemsterh. in Lucian. p. 443. *Τουρ. MS.* V. Meinek. Menand. p. 119. 7. μου] σου reponendum vidit Hemst. *μὲν* Lex. Seg. 10. Ἀπαν] Leguntur haec totidem verbis apud Draconem de Metris p. 24. et Lex. Seg. p. 416. ὁ Ποιητής] Sic cum Dracone libri, praeter C. et Lex. Seg. qui οἱ ποιηταί. Locus est II. ὕ. 156. 13. οἱ δὲ] καὶ οἱ A. Lex. Seg. p. 416. 14. καὶ ἅπαν καὶ τὰ] καὶ ἅπαντα τὰ A. Lex. Seg. καὶ ἅπαντα sive καὶ ἅπαν om. C. et Draco: qui novissima paulo cautius tractavit p. 29. coll. 85. sic ille resingendus adhibitis Regulis de Prosod. 82. τότε ἔξει τὸ ἄσυνεσταλμένον, σύμπαν, ἅπαν· τὸ δὲ ἅπαν εὐρηται παρ' Ἀθηναίους ἐκτείνον τὸ ἄ. Eadem paulo copiosius Apollon. de Adv. p. 569. appositis correptionis exemplis σύμπαν, πρόπαν, ἅπαν: ut facile nobis persuadeamus Suidam ex vitioso fonte praeceptum suum delibasse. Minus distincte de his explicuit Buttmanus Uber. Gr. I. p. 254.: unum scilicet ἅπαν Attici ultima producta (v. Meinek. in Menand. p. 51.) sibi concesserunt. 15. Ἀπανάστασις] Lex. Seg. p. 415. μετάστασις post Hesychium om. B. C. E. μετανάστασις Zon. p. 246. Statim A. marg. Ἀπανισταμένη. γενική. 17. ξηρανθέντα B. C.

odio et ira in hostem impulsus audax consilium ceperunt. Et alibi: Propter frigoris vero magnitudinem animum despondentes confirmavit. Ἀπαλέξασθαι. Resistere. Sophocles: Nihil valens ad haec resistere, te rex destituit. Et Ἀπαλεξῆσαι, propulsare. Et Ἀπαλέξοντες, similiter. Ἀπάλλεις. Remittis. Ἀπαληθεύειν. Veritatem invenire. Et Ἀπαληθεύω, veritatem aperio. Ille vero postea deprehensus est, tempore omnia detegente et veritatem aperiente. id est, dolus eius apparuit. Ἀπαλήθεσθαι. Curatum iri. Ἀπαλοὶ θερμ. Molles calidis balneis, delicati mollibus lectis. dictum in eos qui luxu

et deliciis diffuunt. Ἀπαμβλύνει. A caligine et tenebris liberat. Ἀπαμείρεται. Privat. Ἀπαμυνεῖ. Propulsabit. Ἀπαμφιέσαντες. Qui exuerunt. Et Ἀπαμφιεῖ, revelabit [Menander] *Μισουμένο*: Manifestabit enim simulationem istam tuam, quamvis occultare eam studeas, aliquando ebrietas. Et Ἀπαμφίσκων, retegens. Ἀπαν. Iones corripunt. ut Homerus: Illis vero totus campus repletus est. Attici vero tum in hac voce produunt ultimam syllabam, tum in *παράπαν* et similibus. Ἀπανάστασις. Coloniae deductio, commigratio. Ἀπαναίνομαι. Nego. Ἀπανθήσαντα. Quae desoluerunt.

Ἀπαξάπαντα. ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου. Καὶ τὰ χρήματα ἀπαξάπαντα λόγῳ οὐδενὶ ληϊζόμενος, τὴν δίκην ἠρθῶς καὶ δικαίως τῆς ἐς τὴν δίκην παρανομίας ἐξέτισε. Καὶ Ἀπαξάπαντες, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ πάντες. τὸ γὰρ ἄπαξ ἐπὶ ἐπιτάσεως λαμβάνεται. Ὁ δὲ Καίσαρ νεμοσὺ καὶ ἀγανακτεῖ, ὅτι ἀπαξάπαντες μὴ ἀνέστησαν.

Ἀπαξάπαντα. οὐδὲν πλέον σημαίνει τὸ ἄπαξ προσκείμενον. Καὶ Ἀπαξαπλῶς, ἀντὶ τοῦ καὶ ὡς εἰπεῖν.

Ἀπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεός. ἀντὶ τοῦ ἀποφαντικῶς ἢ παντελῶς. τὸ Ἀπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεός οὐκ ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πάντως ἐσομένου. Καὶ παροιμία· Ἀπαξ πυρῆος καὶ μὴ δέκατον χλωρός. ἐπὶ τῶν δανειζόντων.

Ἀπαξιῶν. ἀνάξιον ἵγούμενος. Ἀππιανός· Ὁ 227 δὲ δῆμος τὸν Μάρκιον μετιόντα τὴν ὑπατείαν οὐκ ἐχειροτόνησεν, οὐ τὸν ἄνδρα ἀπαξιῶν, ἀλλὰ τὸ φρόνημα δεδιῶς αὐτοῦ.

Ἀπαξίωσις. Πολύβιος· Ὁ δὲ Φίλιππος ἐδυσχέραινεν ἐπὶ τῇ τῶν Καρκυραίων ἀπαξίωσει. τουτέστι καταφρονήσει.

Ἀπάξω. ἐκείθεν ἄξω.

Ἀππαπαί. συγκатаθετικὸν ἐπιρρήμα. Εἰρηκός γὰρ τοῦ Ἡρακλέους, Ἄνδρος ἡράσθη; τοῦτο ἐπεφθέγγετο.

Ἀπαράβλητος. ἀσύγκριτος, ἀνόμιος.

Ἀπαραγγέλτως. ἀκελεύτως. Πολύβιος·

10 Καὶ πανταχόθεν ἀπαραγγέλτως ἡθροίζοντο.

Ἀπαραπόδιστα. ἀπλανή.

Ἀπαρακλήτοι. αὐτόματοι. Θουκυδίδης·

[Πολλοί] τῶν αὐτονόμων Θρακῶν ἀπαρακλήτοι ἐφ' ὄρπαγην ἠκολούθουν.

15 [Ἀπαρακλήτος. ἀσύγκριτος, ἀνόμιος.]

Ἀπαράξειεν. ἀποσπάσειεν, ἀποχωρίσειεν.

Ὅς εἰ τούτους ἀπαράξεις τοῦ λόφου, καὶ γένοιτο τῶν ἄκρων ἐγκρατής, θάπτον καταργασόμενος τοὺς ἐν τῷ πεδίῳ.

1. Ἀπαξάπαντα] Zon. p. 253. 2. Καὶ τὰ χρήματα] Fragmentum hoc descriptum ex Procop. B. Pers. I, 25. ubi ληϊζόμενος ἐπὶ τὴν δίκην ἠρθῶς καὶ δικαίως τῆς ἐς τὴν δίκην — Abresch. ληϊζόμενος pro λογιζόμενος dedit A. Firmante v. Ἰωάννης ὁ ἐκ Καππαδοκίας: ubi libri servant mendosam scripturam ἐς τὴν δίκην, cuius loco ponendum fuit ἐς τὴν δίκην. 4. Ἀπαξάπαντες, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ et quae sequuntur ex Schol. Aristoph. Plut. 111. petita. 5. ἄπαξ Dobraeus: ἀπαξάπαντες libri. 6. Locus negligenter descriptus ex v. Ἀνέστησαν: unde legendum saltem ἀπαξάπαντας. 7. ἐνέστησαν] ἀνέστησαν A. C. 8. V. Lex. Seg. p. 415. 9. Ἀπαξαπλῶς] Caput glossae posuit Lex. Seg. p. 415. καὶ aut expungendum aut intercidit formula quaedam, velut ὡς φράσαι. 11. Ἀπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεός] Hebr. I, 1. Küst. Non ex Hebr. I, 1. sed ex Ps. LXL, 11. haec esse sumpta monuit Bos in prolegom. ad Vet. Test. Similis glossa sacra apud Zon. p. 284. ἀντὶ τοῦ — ὁ Θεός] Haec om. A. C. 13. τοῦ ἀριθμοῦ] τοῦ om. A. C. et Theodoretus, cui debetur haec interpretatio. 14. Ἀπαξ πυρῆος καὶ δέκατον χλ] Vide infra vv. Ἀπερὸ θρηῖσσαι et Πυρῆός: ubi legitur καὶ μὴ δέκατον χλωρός. Küst. μὴ hic etiam add. A. B. C. E. Id si locum habet, certe diversa structurae ratio fuerit instituenda. Ceterum non dubito quin observatio perperam irreperit, id quod accidit etiam in v. Πυρῆός. 15. Post δανειζόντων quae extabant ex v. Ἄλλ' οὐκ αὐθις ἀλώπηξ derivata, Ἀπαξ ἀλώπηξ εἰς πάγην. ὁμοία τῇ Ἄλλ' οὐκ αὐθις ἀλώπηξ. λέγει τὸ εἰς πάγην, cum A. in marginem coniecerit, delevi. 16. αἰτιατικῇ quod Ald. post Ἀπαξιῶν addiderat, omisi cum B. C. E. Med. Ignorat etiam Zon. p. 257. Ἀππιανός in fragm. ed. Schweigh. T. I. p. 30.
1. Ἀπαξίωσιν] Ἀπαξίωσις dedi cum B. C. E. Zon. p. 240. Ἀπαξίωσις. καταφρονήσις. Dionysium Hal. p. 8. citat Toupinus. Πολύβιος] Fr. Hist. 42. 4. Ἀπάξω] Lex. Seg. p. 415. Cf. v. ἄξω. 5. Ἀππαπαί. συγκ.] Haec nota referenda est ad locum Aristophanis, qui extat in Ranis 57. sed ubi hodie legitur Ἀππαπαί. Verba Scholiastae ibi corrupta sunt, quae hic obiter emendabo: Ἀππαπαί. γράφεται ἀππαπαί. διὰ τοῦτου οὐ καταθεμένον Διονύσου. Lege, διὰ τοῦτου οὐν συγκатаθεμένου τοῦ Δ. Bacchus enim, quem comicus eo loco cum Hercule loquentem facit, assensum praebet iis quae Hercules dixerat. Quare Suidas recte hic ἀππαπαί adverbium συγκатаθετικὸν vocat. Küst. ἀππαπαί Zon. p. 285. 7. καὶ τοῦτο] καὶ om. A. C. Tum ἀπεφθέγγετο C. 8. Ἀπαραβλήτος. ἀσύγκριτος, ἀνόμιος.] Corrupte apud Hesychium: Ἀπαραβλήτος. ἀνόμιος. Lege ut hic apud Suidam. Küst. Lex. Seg. p. 415. et Zon. p. 233. 9. Πολύβιος] Fr. Gramm. 21. 11. Ἀπαραπόδιστα] Lex. Seg. p. 415. Θουκυδίδης II, 98. ubi πολλοί om. MSS. cum Zon. p. 233. 15. Ἀπαρακλήτος. ἀσ.] Haec lituram moerentur: ἀπαρακλήτος enim corruptum est ex ἀπαραβλήτος, quod paulo ante praecedit, et suo loco legitur. Küst. Assentitur Alb. in Hesych. v. Ἀπαρακλήτος. Nihil differt Zon. p. 239. Gaisfordus Ἀπαρακλήτος cum A. Ἀπαρακλήτος. ἀνόμιος. Ἀπαρακλήτος εἰ. C. Horum loco idem Zonaras: ἀπαρακλήτοι καὶ οἱ ἀπαρηγόρητοι. Ἀπαρακλήτος coniecit Hemst. 16. Ἀπαράξειεν] Ἀπαράξειεν h. l. et in exemplo scribendum monuit Valckenarius in Herodot. VIII, 90. post eumque Coraes in Hellodor. p. 35.

Ἀπαξάπαντα. Omnia et singula. Omnium omnino fortunas cum sine discrimine praedaretur, poenas eorum quae per vitam commisisset iure meritoque persolvit. Et Ἀπαξάπαντες, omnes simul. ἄπαξ enim significationem auget. Caesar autem indignatur et irascitur, quod non universos exciderunt. Ἀπαξάπαντα: non habet maiorem vim quam ἄπαντα, licet additum sit ἄπαξ. Et Ἀπαξαπλῶς, ut uno verbo dicam. Ἀπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεός. Semel locutus est Deus. Id est, verbis disertis, vel omnino. ἄπαξ enim hic non de numero dicitur, sed de eo quod certo futurum est. Et proverbium: Semel rubidus, non fueris decies pallidus. de generatoribus dictum. Ἀπαξιῶν. Indignum iudicans. Appianus: Populus vero Marcium consulatum petentem non

elegit, non quod virum honore illo indignum iudicaret, sed quod superbiam eius metueret. Ἀπαξίωσις. Contemptus. Polybius: Philippus vero aegre tulit se a Corcyraeis contempti. Ἀπάξω. E loco abdicam. Ἀππαπαί. Adverbium approbantis. Cum enim Hercules Baccho dixisset: Virine amore captus es? ille sic respondit. Ἀπαραβλήτος. Incomparabilis, dissimilis. Ἀπαραγγέλτως. Inlusu. Polybius: Et undique intussi congregabantur. Ἀπαραπόδιστα. Non errantia. Ἀπαρακλήτοι. Sponte sua facientes. Thucydides: Multi Thracum, qui sui iuris erant, ob praedam ultro sequebantur. Ἀπαράξειεν. Avellerit, separavit. Si hos de colle deturbasset, eiusque cacumen occurrisset, citius se eos qui in planitie essent, profligaturum.

Ἀπαραιοίητον. ἄπλαστον.

Ἀπαράτιλος (ἀντὶ τοῦ διασῆς καὶ ἄκοσμος τὸς ἰσ-
 ρας),

ἔξ ἐτῶν ἄλουτος.

Ἀπαργμάτων ὠρίων καιριώτερον. φησὶν ὁ
 Θεολόγος ἐν τῷ Χθὲς τῇ λαμπρᾷ, ἀντὶ τοῦ ἑναγι-
 σμάτων, ἃ εἰς τοὺς τάφους ἐβαλλον. τὸ δὲ καιριώ-
 τερον, ἀναγκαιότερον.

Ἀπαραιτήτως. ἀσυγχωρήτως. Πάντας δὲ
 οὓς περιτυγχάνοντας ἀπαραιτήτως ἀπέκτεινον διὰ
 τὴν ὀργήν.

Ἀπαριθμησόμενος. ἀποδώσων, καταβα-
 ρούμενος. Ὁ δὲ Γέτης ἀφίκετο, ὡς ἀπαριθμησόμε-
 νός τι τῶν ἐνιαυσιαίων χρημάτων πρὸς τὸν στρα-
 τὴν τῶν Ῥωμαίων. Καὶ Ἀπαριθμῶν, ἀντὶ τοῦ
 ἀποπληρῶν ἀριθμῶν. Ἰσοκράτης. Καὶ Ἀπαριθμῶ
 σι, αἰτιατικῇ.

Ἀπαρνος. ὁ ἀρνούμενος καθόλου. Καὶ Ἀπαρ-
 οῦμαι, αἰτιατικῇ.

Ἀπαροῦντα. ἀποχωρήσοντα. Οἱ δὲ Καρχη-
 δόνιοι προσεδόκων ἀν' ἐκάστην ἡμέραν ἀπαροῦντα
 τὸν στόλον εἰς τὴν οἰκείαν.

Ἀπάρσεως. ἀναχωρήσεως. Τῆς δὲ ἀλόγου
 ταύτης ἀπάρσεως ἢ φυγῆς τὸ πρὸς τὸν ἡγεμόνα ἐκ
 τοῦ θυμοῦ μῖσος αἴτιον ἦν.

Ἀπαρτῆσαι. τὸ κρεμάσαι. Ἀπαρτίσαι δὲ
 τὸ τελειῶσαι.

Ἀπαρτί. ἐπίρρημά ἐστιν, ὡς ἀμογητί. παρὰ
 τὸ ἀπηρητισμένον καὶ πλήρες. Ἡρόδοτος. Ἀπὸ
 τούτου εἰσὶ στάδιοι ὁ ἀπαρτί. Καὶ Φερεκράτης ἐν
 Κραπατάλοις.

φράσον μοι.

Ἀπαρτί δήπου προλαβεῖν.

Καὶ Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

Ἐγώγε καὶ τοὺς δεξιούς καὶ σώφρονας
 ἀπαρτί πλουτῆσαι ποιήσω.

Ἀπαρτίαν. ἀποσκευὴν, τέλος ἀπαρτισμοῦ.
 Καὶ Ἀπαρτιζόντως, τὸ μῆτε ὑπερβάλλειν μῆτε ἐν-

1. Ἀπαραιοίητον] Lex. Seg. p. 415. et Zon. p. 251. Vide Suicerum in v. Iocum illum Aristoph. Lysistr. 279. Σμικρὸν ἔχων πίνυ τριζώνιον Πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλος, Ἐξ ἐτῶν ἄλουτος. Küst. Vide v. ἄλουτος. Post τριγὰς addit Zon. p. 238. καὶ ἐκ μακροῦ χρόνου ἄλουτιῶν. 2. Ἀπαράτιλος] Haec referenda sunt ad Iocum illum Aristoph. Lysistr. 279. Σμικρὸν ἔχων πίνυ τριζώνιον Πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλος, Ἐξ ἐτῶν ἄλουτος. Küst. Vide v. ἄλουτος. Post τριγὰς addit Zon. p. 238. καὶ ἐκ μακροῦ χρόνου ἄλουτιῶν. 3. ὁ Θεολόγος ἐν τῷ Χθὲς τῇ λαμπρᾷ] Pearsonus recte monuit intelligendam hic esse orationem Gregorii Nazianzeni eis τὸ ἅγιον Βάπτισμα, cuius initium tale est: Χθὲς τῇ λαμπρᾷ τῶν φωτῶν ἡμέρα πανηγύρισαντες. In ea oratione [XL.] p. 646. extant verba a Suida hic citata. Küst. Inde alia quaedam dictio sub v. ἄγοντα relata. Ad eundem locum Basilius MS. Paris. ap. Gaisf. Ἀπαργμάτων δὲ τῶν ἀπαργῶν, ἃς ἐκ τῶν κατὰ καιροὺς καρπῶν ὄπωρῶν τε καὶ κολλύβων καὶ κριθῆς καὶ φύλλων καὶ ἀνθέων καὶ ἀπλῶς τῶν καθ' ὥραν ἀπάντων τούτοις ἀπὸρχοιο, καὶ τριγὰς δὲ οἰκείας ἀποκείρομενοι καὶ ζῶν σφαγὰς καὶ αἵματα τούτων ἐναχίζοντες χαρίζονται τοῖς καὶ ἅμα νεκροῖς οἱ τὴν ψυχὴν νεκρωμένοι καὶ ἄπιστοι Ἕλληνες. Τὸ δὲ καιριώτερον ὡς πρὸς τὸ ὄριον, ἀντὶ τοῦ ἐπικαιρότερον, ἐπιτηδεύότερον. 4. Ἀπαραιτήτως] Vide nos ad Hesych. v. Ἀραιῶν. Polyb. p. 110. Dion. Hal. p. 93. Τουρ. MS. ἀσυγχωρήτως] Sic recte in 2 MSS. Paris. exaratum est. Prioris vero edit. [cum B. E.] corrupte exhibent ἀσυγχύτως. Küst. ἀσυγχωρήτως quod emendarat Portus, etiam Zon. p. 285. 5. περιτυγχάνοντας] παραιογχανοντας C. 6. Γέτης E pr. Mox ὡς om. B. E. 7. ἀριθμῶν] Sic Portus ex Harpocrate: ἀπαριθμῶν A. ἀπαριθμῶν B. C. E. Med. ἀριθμοῦ Lex. Seg. p. 418. Ἰσοκράτης: huius locus est Philippi p. 87. D. Καὶ . . αἰτιατικῇ om. vulg. 8. Ἀπαρνος] Zon. p. 233. Cf. Pollux V, 104. καὶ Ἀπ. αἰ. om. vulg. 9. ἀποχωρήσαντα E. ὑποχωρήσαντα Zon. p. 257. 10. προσεδοκῶν A. 11. Zon. p. 240. 12. ἢ φυγῆς] Haec non sunt verba scriptoris anonymi, sed interpretatio compilatoris, qua vocem ἀπαρσις exponit. Küst. Fallitur vir doctissimus. Sunt enim haec verba Dionysii Halicarn. Antiq. Roman. lib. IX, 4. p. 539. ubi recte legitur: ἀπάρσεως ἢ φυγῆς, discessus sive fugae. Atque hinc discas quam periculosae res sit aleae sine cortice natae. Vox ἀπαρσις occurrit etiam apud Ioseph. Antiq. Iud. XVII, 9, 3. p. 850. ὑπὸ ὄνομα οὐσα τῆς ἐξ Αἰγύπτου ἀπάρσεως. Τουρ. 13. Ἀπαρτῆσαι] Zon. p. 257. κρεμάσαι etiam Schol. in Eurip. Androm. 412. Sed confuderunt grammatici, qui frequentissimus fuit error, ἀπαρτῶν et ἀπαρτῶν: v. Lennep. in Phal. p. 168. sq. Praeterea ἀπαρτῶν, ut sit pendeo, usurpavit Constant. Corim. p. 424. 14. Ἀπαρτί. ἐπίρρημά ἐστιν, ὡς ἀμογ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in Aristoph. Plutum 388. Küst. Uberrime Lex. Seg. p. 418. 15. τὸ πλήρες] καὶ πλήρες A. B. E. Med. Schol. Zon. p. 284. 16. Ἡρόδοτος II, 158. ubi v. Wessel. Inde restituendum χίλιοι sive ε pro ὁ. 17. προσλαβεῖν cum Lex. Seg., unde hī versus redintegrandi, quos emendarunt Dobraeus in Plutum et Lobeck. in Phryn. p. 21. 18. Πλούτῳ v. 387 sq. 19. Ἐγώγε — σώφρονας] τοὺς δεξιούς καὶ τοὺς σ. A. 20. Ἀπαρτίαν. ἀποσκ.] Vide Salmasium de Modo Usur. p. 85. Küst. Glossa sacra: v. intpp. Hesychii. τέλος ἀπαρτισμοῦ] Lego τέλος, ἀπαρτισμόν, ut apud Hesychium. Küst. Cum Suida consentit Lex. Seg. p. 415. Cf. Zon. p. 247.

Ἀπαραιοίητον. Non fictum. Ἀπαράτιλος. Hir-
 sutus et per sex annos illotus. id est pills horridus et in-
 comptus. Ἀπαργμάτων. Maturorum fructuum pri-
 mitivus tempestivus. Sic Theologus in Oratione de S. Bap-
 tismo. ubi primitias intelligit, quibus mortuis parentabant. και-
 ριώτερον vero, magis necessarium. Ἀπαραιτήτως. In-
 exorabiliter. Obrios vero quosque irato et inexorabili animo
 trucidabant. Ἀπαριθμησόμενος. Redditurus, per-
 soluturus. Gela vero ad ducem Romanorum venit, quasi
 tributū partem et persoluturus. Et Ἀπαριθμῶν, nu-
 merum complens. Isocrates. Et Ἀπαριθμῶ, aptum accusativo.
 Ἀπαρνος. Qui aliquid pernegat. et Ἀπαρνοῦμαι, aptum
 Suidae Lex. Vol. I.

accusativo. Ἀπαροῦντα. Discessurum. Carthaginien-
 ses vero singulis diebus sperabant fore ut classis domum
 rediret. Ἀπάρσεως. Discessus. Huius autem incon-
 sultae discessionis an fugae causa fuit populi erga ducem
 odium. Ἀπαρτῆσαι. Suspensio. Ἀπαρτίσαι vero per-
 cere. Ἀπαρτί. Adverbiū est, eodem modo formatum
 quo ἀμογητί: ab eo quod est perfectum et plenum. Herodotus:
 Ab hoc loco sunt plene stadia mille. Pherecrates Crapatolis:
 Dic mihi. Immo prorsus etiam accipere. Aristophanes Pluto:
 Ego homines probos et modestos omnino reddam opulentos.
 Ἀπαρτίαν. Suppellectilem, finem perfectionis. Et Ἀπαρ-
 τίζόντως, perfecte, ita ut nihil neque desit nec redundet.

δεῖν. Ὅρος γάρ ἐστι λόγος κατ' ἀνάγνωσιν ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενος. Καὶ Ἀπαρτιλογία, ἀπηρησιμένως καὶ πλήρης ἀριθμὸς καὶ λόγος. οὕτω Ἀπασίας. Ἡρόδοτος δὲ ζ' λέγει δὲ Ξέρξης πρὸς Πύθιον τὸν Ἀυθόν· Ἴνα μήτοι ἐπιδεῖς ὡσιν αἱ τετρακόσιν μυριάδες ἑπτὰ χιλιάδων, [ἀλλ' ἢ τοι ἀπαρτιλογίῃ ὑπ' ἐμέο πεπληρωμένη.]

Ἀπαρυστέον. ἀφαιρετέον. ἀπὸ τοῦ ἀρύω. Ἀπάρχεσθαι. τὸ τοῖς ἀγύρταις ἀργύριον ἐμβάλλειν. Καὶ Ἀπάρχου, ἀρχὴν βάλλε, ἢ ἀπαρχὰς πρόσφερε. Καὶ Ἀπαρξόμεθα, ἀντὶ τοῦ ἀπαρχὰς προσοίσομεν.

Εἰ μὴ δ' ἐξ ὀλίγων ὀλίγη χάρις· εἰ δὲ διδοῖς πλείονα, καὶ πολλῶν, δαῖμον, ἀπαρξόμεθα.

Ἀπασαν τὴν οὐσίαν ἡμφιάσται. ἐπὶ τῶν μὴδ' ὅτιοῦν ἄλλο κεκτημένων ἢ ὅπερ ἀμπίσχεται.

Ἀπας ἐχίνος τραχύς. παροιμία ἐπὶ τῶν δυσκόλων καὶ δυστρόπων.

Ἀπασκαρίζειν. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς· Ἀπασκαρίζειν ὡσπερὶ πέτρην χαμαί.

Μένανδρος·

Ἀπασκαριῶ σ' ἐγὼ γέλωτι τήμερον.

Ἀπαστία. ἀτροφία, νηστεία. παρὰ τὸ πάσασθαι. Καὶ Ἀπαστος, ἄγευστος· οἶον ἔμαστος, ἀμάστος.

Ἀπαταγί. ἄνευ ψόφου.

Ἀπατεῶνος. ψεύστου.

Ἀπατηλός. ἀπατητικός.

Ἀπατήσει. αἰτιατικῇ. ἀντὶ τοῦ παραλογεῖν. Τηλεκλειδης.

Ἀπατούρια. ἐορτὴ δημοτελής. ἦγστο δὲ παρ' Ἀθηναίους ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· ἐν ἣ ἐγράφη ἐν τῇ πολιτείᾳ ὁ υἱὸς Σιτάλκου, τοῦ Θρακῶν βασιλέως. καλοῦσι δὲ τὴν μὲν πρώτην Λόρπειαν· ἐπει-

δὴ φράτορες ὀψίας συνελθόντες εὐωχοῦντο. τὴν δὲ δευτέραν Ἀναρῆυσιν, ἀπὸ τοῦ θύειν. ἔθνον δὲ Διφρατρίω καὶ Ἀθηνᾶ. τὴν δὲ τρίτην Κουρεῶτιν, ἀπὸ τοῦ τοὺς κούρους καὶ τὰς κόρας ἐγγράφειν εἰς τὰς φρατρίας. Ἡ δὲ αἰτία πόλεμος· ἦν Ἀθηναίους

20 πρὸς Βοιωτοὺς περὶ Κελαινῶν, ὃ ἦν χωρίον ἐν με-

1. Ὅρος — ἐκφερόμενος om. vulg. Integram sententiam praebet v. Ἀνάγνωσις sive Ὅρος. 2. Ἀπαρτιλογία. ἀπηρησιμένως καὶ πλ. ἀρ.] Ex Harpocrate. Küst. Lex. Seg. p. 416. ubi haec duas in glossas sunt distracta. 4. Ἡρόδοτος δὲ ζ' λέγει δὲ π.] Legendum est, καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῷ ζ' Ξέρξης λέγει πρὸς Πύθιον. Vel sic, καὶ Ἡρόδοτος, παρ' ὅ ἐν τῷ ζ' Ξέρξης λέγει πρὸς Πύθιον. Küst. Nugae. Ἡρόδοτος VII, 29. 4. δὲ καὶ] καὶ om. A. Lex. Seg. 5. μήτι] μήτοι A. Lex. Seg. Mox leg. ἐπιδέες. αἱ τετρακόσιν] Sic A. Lex. Seg. al. ὁ E. ὁ edd. ante Gaisf. 6. ἀλλ' ἢ τοι ἀπαρτιλ. ὑπ' ἐμέο πεπλ.] Haec verba ex Herodoto addidi, quae imprudenter admodum a compilatore praetermissa erant. Küst. Agnoscit Lex. Seg. 8. Ἀπαρυστέον. ἀφαιρ.] Ex Scholiasta Aristoph. Equ. 917. Zon. p. 257. 9. Ἀπάρχεσθαι. γενικῇ] Hoc a Gaisf. additum cum A. B. m. s. delevi, quod om. Lex. Seg. p. 416. et Zon. p. 258. Is etiam ἐμβάλλειν. 10. Ἀπαρχου] Referunt ad Prov. III, 9. V. Hesych. et Zon. p. 275. 13. Εἰμὶ] Versus Apollonidae Ep. V, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 238. In εἰ μὴ pro εἰμὶ, scriptura Palatina, consentiunt A. B. E. Dictio corrupta, e qua saltem ἦδ' elicias. Sed probabiliter Hermannus ἦν δὲ. 15. ἡμφιάσται] ἡμφιάσται A. B. E. Med. Lex. Seg. p. 418. Vid. Albert. in Hesych. v. Ἀπαμφιάσταις. 16. τοῦ — κεκτημένων] τῶν — κεκτημένων A. C. Lex. Seg. Hoc recepi: recipiendum etiam ἀμπίσχονται cum Arsenio p. 66. 17. V. Arsenius p. 67. qui longius dictionem est exsecutus. 19. Ἀπασκαρίζειν] Caput gl. sine exemplo habet Lex. Seg. p. 418. Ἀριστοφάνης fragm. 416. 1. Μένανδρος fr. inc. 243. 2. σ'] Meinekius δ'. τήμερον] σήμερον C. B. pr. 3. Ἀπαστία. ἀτροφία Lex. Seg. p. 415. Cf. Schol. Aristoph. Nub. 621. 4. Ἀπαστος] Ex Hom. II. τ. 346. Cf. Zon. p. 238. Repetuntur haec in v. Ἀμαστος. 6. Zon. p. 284. 8. Ἀπατηλός] Lex. Seg. p. 415. cum gl. seq. 9. αἰτιατικῇ om. vulg. cum Lex. Seg. 11. Ἀπατούρια. ἐορτὴ δημοτ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 146. Küst. Luculente hoc festum etiam describit Proclus in Platon. Tim. p. 27. Olesr. Conf. Mori index ad Hellen. Xenoph. v. Ἀπατούρια. Burn. Vid. Schol. Platon. p. 424. et Lex. Seg. p. 416. 417. coll. Bhet. p. 205. et Gramm. Coisl. p. 605. Schol. Aristophanis Suida diligentiussimè Eudocia p. 75. descripsit. Principium tenet Zon. p. 246. cum v. Ἀλλαντιοπόλης. 12. ἐν ἣ — Σιτάλκου Schol. et Eudocia reponunt post illa εἰς τὰς φρατρίας. 14. Λορπειαν Gramm. Coisl. et Arsenius, qui magnam horum partem recepit p. 64. sq. 15. φράτορες ὀψίας συνελθ.] Vide Meursium Graec. Fer. v. Ἀπατούρια et Holsten. in Steph. v. Φατρία. Küst. οἱ φράτορες Eudocia. 16. ἀναρῆυσιν] Haec vox a prioribus edd. abest, quam negligentia librorum omisam esse existimo. Küst. Delevi interpolationem ἀναρῆυσιν τὸ ἀπὸ θύειν factam, quam repudiant etiam MSS. et Gr. Coisl., qui om. ἔθνον... Ἀθηνᾶ. 17. Κουρεῶτιν] Κουρεῶτιν B. E. 18. ἀπὸ τοῦ τοὺς κούρους καὶ τὰς κόρας ἐγγρ.] Vide infra vv. Κοινὸν γραμματεῖον, Μεταγωγεῖν, Φράτορες, itemque Petitum in Commentar. ad Leges Attic. pp. 146. 147. Küst. 19. φατρίας B. εἰς φατρίαν Gr. Coisl. Mox post αἰτία distinctionem posui. Deinde conf. Schol. Plat. p. 376. ly

20. Βοιωτοὺς] uos A. περὶ Κελαινῶν] Sic etiam legitur apud Schollastam Aristophanis, ex quo Suidas. Sed Michael Apostolus III, 74. [sive Arsenius] habet περὶ Μελαινῶν, quam lectionem prae altera amplectitur et defendit Holstenius in Steph. v. Μελαινεῖς, quem vide. Küst. Conon. Narrat. 39. ὑπὲρ Οἰνόης. cf. Polyaeu. Strateg. I, 19. et Frontin. II, 5. Reines.

Definitio est sententia quae explicando notiones absolute pronuntiat. Et Ἀπαρτιλογία, numerus plenus et perfectus, summa integra. sic Lysias; item Herodotus libro VII. apud quem Xerxes ad Pythium Lydum verba facit: Ne quadragesimis myriadibus VII. millia desint, [sed supplemento a me addito, summam habes integram.] Ἀπαρυστέον. Tollendum. ab ἀρύω. Ἀπάρχεσθαι. Agyrtis stipem dare. Et Ἀπάρχου, incipe, vel primitias offer. Et Ἀπαρξόμεθα, primitias offeremus. Pro tenui facultatum mearum modo en tenue munus: quod si plura, deus, dederis, plures etiam inde primitias offeremus. Ἀπασαν τὴν οὐσ. Omnia bona sua induit: dictum in eos qui nihil omnino possident praeter vestes, quibus induti sunt. Ἀπας ἐχίνος τρ. Omnis echinus asper. proverbium in homines difficiles et morosos. Ἀπασκαρίζειν. Aristophanes Tagenistis;

Subsultare, ut perca humi. Menander: Ego autem risu hodie exultabo. Ἀπαστία. Inedia, ieiunium. ab verbo πάσασθαι. Et Ἀπαστος, ieiunus: ut ἄμαστος, qui non manducavit. Ἀπαταγί. Sine strepitu. Ἀπατεῶνος. Impositoris. Ἀπατηλός. Fallax. Ἀπατήσει. Decipiet. Teleclides. Ἀπατούρια. Apaturia, festum publicum, per tres dies ab Atheniensibus celebrari solitum; quo Sitalces, filius regis Thracum, in civitatem ascriptus est. Primus eius dies vocabatur Dorpie, quod curiales vesperi una convivabantur. secundus Anarrhysis, ab eo verbo quod sacrificare significat. sacrificabant enim Iovi Phratris et Minervae. Tertius Currotis, quod eo die pueros et puellas in curialium album referebant. Causa diei festi haec fuit. bellum Athenienses cum Boeotis de Celaenis, oppido quodam in confinis sito, gerebant. cum autem Xanthius Boeotus

Θορίοις. Ξάνθιος δὲ Βοιωτὸς προεκάλεσάτο τὸν Ἀθηναίων βασιλέα Θυμοίτην. οὐ δεξαμένον δέ, Μέλανθος ἐπιδημῶν, Μεσσηνίος γένος ἀπὸ Περι- κλυμένου τοῦ Νηλέως, ὑπέστη ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ. μονομαχοῦντων δὲ ἐφάνη τῷ Μελάνθῳ τις ὄπι- σθεν τοῦ Ξανθίου τραγῆν ἐνημμένος μέλαιναν. ἔφη οὖν ἀδικεῖν αὐτὸν δεύτερον ἦκοντα. ὁ δὲ ἐπεστρά- φη. ὁ δὲ παίσας ἀποκτείνει αὐτόν. ἐκ δὲ τούτου ἡ τε ἑορτὴ Ἀπατούρια, καὶ Λιονύσου Μελαναιγίδος ἔδομήσαντο. οἱ δὲ φασιν ὅτι τῶν πατέρων ἡμῶν 10 συνεχομένων διὰ τὰς τῶν παιδῶν ἐγγραφὰς οἷον Ὀμοπατόρια λέγεσθαι τὴν ἑορτήν. ὁποῖω τρόπῳ λέγομεν ἄλοχον τὴν ὁμόκοιτον καὶ ἄκοιτιν· οὕτω καὶ Ὀμοπατόρια Ἀπατόρια. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἦρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ Ἀπατουρίων. 15 Ἀπαύγασμα, καὶ Ἀπανγάζω, καὶ Ἀπανγή, ἢ ἔκλαμψις.

Ἀπαυδῶ. ἀπαγορεύω, ἀπολέγομαι. Ἀριστο- φάνης·

Τούτοις ἀπαυδῶ, καὶ αὐθις ἀπαυδῶ, καὶ αὐθις τὸ τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ.

Ἀπαυθαδιάζοντας. μεγαλοφρονοῦντας.

Ἀπαυθημερίζειν. αὐθημερὸν ἐπανέρχεται. Ξενοφῶν· Ἐπεὶ δὲ τὰ ἐπιτήδεια οὐκ ἦν λαμβάνειν, ὥστε ἀπαυθημερίζειν ἐπὶ τὸ στράτευμα.

Ἀπαυτοματισθεῖσα. οὐκ ἀφ' ἐαυτῆς τε- λειωθεῖσα.

Ἀπαυτομολῆσαι. ἀναχωρῆσαι, φεύξασθαι. Ἐφερον δὲ τὰ σφέτερα αὐτῶν σιτία, οἱ μὲν ἀπορίᾳ ἀκολούθων, οἱ δὲ ἀπιστίᾳ. ἀπηυτομολήκεισαν γὰρ οἱ πλείστοι.

Ἀπαφίσκω. ἀπατῶ.

Ἀπαυχενίζειν. ἀφρηῖαν, ἀτακτεῖν, ἢ τὸν αὐχένα συντρίβειν.

1. Ξάνθιος δὲ Βοιωτὸς προεκαλ. τὸν Ἀθην. βασιλέα Θυμοίτην] Eandem historiam narrant Conon. Narrat. XXXIX. Polyaeus lib. I. et all. Vide Meursium de Regno Attico lib. III. c. 10. Küst. In epitomen haec lector quidam Suidae redegit sub vv. Μέλανθος et Ξάνθιος. τὸν Ἀθηναίων] τῶν Ἀθ. Α. 3. τὸ γένος] τὸ om. A. B. E. et Arsenius. 5. τῷ Μελάνθῳ om. E. 6. τραγῆν] A. in marg. αἰγίδα, quod in ipso contextu habet C. τραγῆν, τουτέστιν αἰγίδα μέλαιναν ἐνημμένος Schol. et Eudoc. Edittum agnoscit vetus glossa Τραγῆν ἔ. μέλαιναν. Etym. M. p. 119. αἰγίαν ἐνημμένον μέλαιναν. 7. δεύτερον ἦκοντα] Puerilliter Portus, quod iterum veniret. Nam δεύτερον ἦκει hic significat non solum, sed cum comite venire. Sic Athenaeus X. p. 419. ἡρίστα μὲν δεύτερος ἢ τρίτος, quod Laertius II, 139. de eodem Menedemo verba faciens sic effert, προηρίστα μετὰ δυοῖν ἢ τριῶν. Küst. ὁ δὲ ἐπεστράφη... αὐτόν] Historiam similis eventus de Phenio Aeneannum et Hyperocho luachiensium rege narrat Plutarchus T. II. p. 294. Küst. 9. καὶ Λιονύσου Μελαναιγίδος ἔδομήσαντο] Apostolius post Μελαναιγίδος addit βωμόν, quam vocem tam Scholiastae Aristophanis quam Suidae hic restituendam esse non dubito. Küst. Ad καὶ E. marg. ἐκλήθη, supra Μελαναιγίδος idem ἱερὸν, quod post ἔδομήσαντο inserit C. ἔδομήσαντο Schol. Cf. v. Μέλαν. De Melanaegide Baccho vide coniecturas Welckeri über das Satyrspiel p. 200. sqq. 11. ἐγγραφὰς] αὐτῶν συμφορὰς C. 12. ἑορτῆν] Addit C. καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀπατουρία, reliquis omissis. 13. τὴν ὁμόλεκτρον, καὶ ἄκοιτιν τὴν ὁμόκοιτον Schol. et Eud. 14. Ἀριστοφάνης Acharn. 146. 16. Ἀπαύγασμα, ἢ ἀκτίς τοῦ ἡλίου Zon. p. 252. καὶ Ἀπανγάζω om. vulg. De h. gl. v. Albert. in Hesych. et Gloss. Gr. p. 167. Suicerique Thea.

1. Lex. Seg. p. 419. exemplo praetermisso. Ἀριστοφάνης Ran. 362. 3. Scribendum: Τούτοις αὐδῶ αὐθις ἄ. καὶ αὐθις τὸ τῷ. 4. τὸ τρίτον] Neglexerant Portus et Küsternus. Paulo ante καὶ αὐθις Med. 5. Ἀπαυθαδιάζοντας] Lex. Seg. p. 419. Cf. Zon. p. 275. Dicendum erat ἀπαυθαδιαζομένους: v. Lobeck. in Phryn. p. 66. sq. Mox μέγα φρονοῦντας Hesychius. Quae sequuntur sordes aetatis infimae. Ἀπαυθαδιάζω δὲ τὸ ἀποβάλλω, αἰτιατικῇ. ὡς τὸ, Ἀπηνθαδιά- σαστε τὸν τοῦ Σωκράτους νόμον delevit Küsternus, habet A. in marg. οἷον E. pro ὡς τὸ. ἀπαυδῶ γὰρ τὸ ἀπ. Med. Tum ἀπηνθαδίαστο B. ἀπηνθαδίαστο Med. 6. Zon. p. 258. 7. Ξενοφῶν Anab. V, 2, 1. οὐκέτι ἦν Xenoph. 8. ἐπὶ τὸ στράτευ- μα] Xenophon ex optimorum librorum fide ἐπὶ τὸ στράτευμα. Mox delevi, Ἀπαυστί, ἀκαταπαύστως. „Hanc gl. habet A. in marg., om. C.“ Gaisf. 9. οὐκ ἀφ' ἐαυτῆς] Delendum est οὐκ. Hesych. in Ἀυτοματήσαντες. Hemst. οὐκ retinet Lex. Seg. p. 419. [cum Zon. p. 258.] et fortasse in scriptoris contextu, unde caput glossae desumptum est, legitur negativa. Gaisf. Donec scriptor iste deprehensus fuerit, opinabor quaedam post οὐκ intercidisse. 11. Ἀπαυτομολῆσαι, ἀναχωρῆσαι Lex. Seg. p. 419. Ignorans barbarum illud φεύξασθαι. Aptius Zon. p. 275. Ἀπαυτομολῆσει, φεύξεται. 15. Ἀπαφίσκω] Zon. p. 276. Gl. om. C. Vid. Od. λ'. 217. 16. Ἀπαυχενίζειν] Usque ad ἀτακτεῖν Lex. Seg. p. 419. „Philostrat. p. 722. Diodor. Exc. p. 520.“ Tourp. MS. In fine διατρίβειν C. nihil mutat Zon. p. 258.

ad singulare certamen Thymoeten Atheniensium regem provoca- ret, idque ille detrectaret, Melanthus qui tum forte adorat Mes- senias, a Periclymeno Nelei filio oriundus, regnum pactus certa- men illud suscepit. certantibus igitur illis, Melanthus cum virum aliquem nigra pelle caprina indutum a tergo Xanthii astantem con- spexisset, intuste eum facere dixit, quod cum comite in certamen descendisset. is igitur cum respexisset, a Melantho interfectus est. hinc igitur et festum appellatum est Ἀπατούρια, et Bacchi Melanaegidis aram dedicarunt. Alii vero dicunt, festum hoc ap- pellatum fuisse Ἀπατούρια, quasi Ὀμοπατόρια, quod patres tunc convenirent, ut filios in album referrent. uti enim uxorem vo- camus ὁμόκοιτον et ἄκοιτιν, sic etiam Ἀπατόρια dictum esse

quasi Ὀμοπατόρια. Et Aristophanes: Edere cupiebat sarcimna de Apaturis. Ἀπαύγασμα, et Ἀπανγάζω, et Ἀπανγή, splendor. Ἀπαυδῶ. Interdico, veto. Aristophanes: His edico, et iterum edico, et tertium edico. Ἀπαυθαδιά- ζοντας. Animo elatos. Ἀπαυθημερίζειν. Eodem die re- dire. Xenophon: Postquam commeatus haberi amplius non poterant, ita ut milites eodem die in castra reverterentur. Ἀπαυτοματισθεῖσα. Non sponte perfecta. Ἀπαυτομο- λῆσαι. Recedere, fugere. Sua autem cibaria ipsi ferebant, alii quidem propter famulorum inopiam, alii vero dissidentia. plerique enim aufugerant. Ἀπαφίσκω. Decipio. Ἀπαυ- χενίζειν. Frenum detrectare, reluctari, vel cervicem confringere.

Ἀπαχθῆναι. ἀπενεχθῆναι, ἀναιρεθῆναι.
 Ἀπ' αἰγείρου θέα, καὶ ἐπ' αἰγείρον. ἢ ἀπὸ
 τῶν ἐσχάτων. αἰγείρος γὰρ ἐπάνω ἦν τοῦ θεάτρου,
 250 ἀφ' ἧς οἱ μὴ ἔχοντες τόπον ἐθεώρουν.
 Ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης. ἀπὸ ὑψηλῆς πέ- 5
 τρας.
 Ἀπαίδευτοι. ἀνόητοι, ἄτακτοι. Καὶ Ἀπαι-
 δευτότερος Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως. οὗτος ὁ Φι-
 λωνίδης οὐ μόνον μέγας ἦν, ἀλλὰ καὶ ἀμαθῆς καὶ
 ἐνόδης. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Ἀριστοφάνης ὡς παρασι- 10
 τούς ἔχοντα, καὶ διὰ τὸν Λαῖδος ἔρωτα ἐν Κορινθῶν
 διάγοντα. κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὡς συνώδης σὺν τοῖς
 ἑταίροις αὐτοῦ, οὓς κάπρους εἶπε· τὴν δὲ Λαῖδα
 Κίρκην, ἐπεὶ τοὺς ἐραστὰς ἐφαρμάκευεν.
 Ἀπαιδία. ἡλικία ἐλάσσονι χρόνῳ συμ- 15
 πληροῦντος τὸν παῖδα. ἢ ἀγονία. Καὶ Ἀπαιδος
 ὁμοίως, τοῦ μὴ ἔχοντος παῖδα.
 Ἀπαιδοτριβητοί. ἀγύμναστοι, ἀπαίδευτοι.

Ἀπαιθριάζει. ἀντὶ τοῦ ἰεῦδιαν ἄγει. καὶ
 ὑπαιθριάζει. συννεφεῖ δέ, συνάγει τὰ νέφη. Ἀρι-
 στοφάνης·

Τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιῶ;
 ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας ἢ ξυννεφεῖ;
 Ἀπαινούμενον. ἀφαιρούμενον.
 Ἀπαιόλημα. ἀπάτημα.
 Ἀπαιωρούμενον. κρεμάμενον.
 Ἀπαιρε. ὃ οἱ πολλοὶ ἄρον λέγουσιν. Καὶ
 10 Ἀπαίρειν, ἀντὶ τοῦ παραγενέσθαι. Ἀριστοφάνης.
 Καὶ Ἀπαίροντες, μεθιστάμενοι.
 Ἀπαίσιον. ἀπρεπές, βλάσφημον, ἀσύμφο-
 λον, ἀσινές, ἢ δυσοιώνιστον. Ἀνεφάνησαν δὲ τοῦ
 αὐτοῦ φύλου τῶν Τούρκων, οὓς ἐφασαν τῶν ἀπαι-
 15 σίων ἐλατῆρας εἶναι.
 Ἀπαισός. ὄνομα πόλεως.
 Ἀπαιτούμαι. αἰτιατικῆ. Καὶ Ἀπαιτητέα
 καὶ ἀπαιτητέον, ἀντὶ ταῦ δεῖ ἀπαιτεῖν.

1. Ἀπαχθῆναι] Lex. Seg. p. 419. ἀναιρεθῆναι om. Zon. p. 275. 2. Ἀπ' αἰγείρου θέα] Vide Hesych. vv. Αἰγείρου
 θέα, θέα παρ' αἰγείρου, Παρ' αἰγείρου θέα: item infra vv. Αἰγείρος et Αἰγείρου θέα. Küst. ἐπ' αἰγείρον] παρ' αἰγι-
 ρον Lex. Seg. p. 419. quod probandum diximus in Eratosth. p. 229. 5. Ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης] Vide Scholiastam Ho-
 meri in Il. l. 15. Küst. Pertinet ad Il. v. 63. 7. Ἀπαίδευτοι, ἀντὶ τοῦ ἀνόητοι Lex. Seg. p. 419. Cf. Zon. p. 234.
 8. Φιλωνίδου] Φιλωνίδης A. B. E. Φιλων. — οὗτος ὁ om. C. οὗτος ὁ Φιλωνίδης] Ex Schol. Aristoph. Plut. 303. Morum ple-
 raque Arsenius p. 63. sq. 12. ὡς συνώδης] οἰσνώδης A. καὶ omittit Arsenius, qui mox ἐν τοῖς ἑταίροις, ubi μετὰ τῶν ἑταί-
 ρων E. 15. ἡλικία ἐλάσσονι χρόνῳ τοῦ συμπληρ. τὸν π.] Verba haec de mendo mihi suspecta sunt: de quibus proinde am-
 plius cogitandum censeo. Küst. ἡλικίας ἐλάσσονι Lex. Seg. p. 419. Hemsterhusius cum Toupio corrigit ἐλάσσων χρόνον:
 equidem locum desidero, qui talem orationis formam leviter confirmet. Nam exempla scriptorum ἀπαιδία docent constanter ad
 orbitatem vel sterilitatem referri. Commode tamen Hermannus me Inscript. Att. n. 232. admonuit, qua παῖδες τῆς πρώ-
 της — δευτέρας — τρίτης ἡλικίας continentur. Suidam igitur sic emendandum ratus, Ἀπαιδία. ἡλικίας ἐλάσσονι χρόνον τοῦ
 συμπληροῦντος τὸν παῖδα, puerum eius gradus describi suspicatur, qui propter defectum aliquot annorum ad certamina publica
 nondum fuerit admissus. Egregia suspicio, si quidem ἀπαιδία aliquam in usum palaestrico, qui Pollucis III, 14. notitiam effu-
 git, sedem potuit obtinere. 18. ἀπαιδευτοί] Om. C. Hesychius et Lex. Seg. p. 419. servat Zon. p. 234. Idem tamen p. 251.
 Ἀπαιδοτριβητον, ἀγύμναστον.
 1. V. Phrynich. Seg. p. 26. 2. Ἀριστοφάνης Av. 1488, 89. καὶ ὑπαιθριάζει om. vulgg., silet Gaisf. Breviavit haec Zon. p. 258.
 6. Ἀπαινούμενον] Pertinet ad Il. l. 582. 7. Ἀπαιόλημα] Aristoph. Nub. 726. Interpretatur Lex. Seg. p. 419. ἀποπλά-
 νησις, ἀποκάθασις. ἢ θεὸν τινα ἀπαιτητικόν. Vide v. Παιόλημα. 8. Ἀπαιωρούμενον] Lex. Seg. p. 421. V. Ἀκρατον
 confert Hemst. 9. Zon. p. 258. 10. παραγενέσθαι] Hac voce in hoc sensu saepe utitur Euripides. Burn. Schweighäusa.
 in Polyb. IX, 6, 2. addit Gaisf. παραγενέσθαι habet etiam Schol. Luciani Amor. 10. Ἀριστοφάνης] Respexit forsitan Aristoph.
 Eccl. 813. Conf. Brunck, in Lys. 539. Burn. Ἀριστοφάνης ad gl. Ἀπαίροντες revocavit Zonaras. Praeterea ἀπαιρε diversa fuit
 scriptura in Aristoph. Nub. 782. Menandri Exc. Legg. p. 86. laudat Toup. MS. 13. ἀσινές] Sensus potius requirit, ut legatur ἐπι-
 σινές, i. e. noxium. Küst. ἀσινές Toupius. Mox ἢ addidit A. Ἀνεφάνησαν] Respexit Suidas Menand. Protect. Exc. p. 152.
 A. Burn. Verba sunt haec p. 381. ἕτεροι δὲ τινες τοῦ φύλου . . . ἀναφανέντες, οὓς εἶναι ἔλεγον τῶν ἀπαισίων ἐλατῆρας:
 ubi ἀπαισίων a Niebhrio repositum Suidas confirmat. 16. V. ll. β. 828. 18. Quae post ἀπαιτεῖν extabat glossa de Schol.
 Aristoph. Nub. 240. repetita, Ἀπαιτέων, ἀπαιτῶν. Φωκυλίδης· Χρήστης κακοῦ ἐμμεναι ἀνδρὸς φεῦγε, μὴ σέ γ' ἀνίστασθαι βί-
 δοῖς, παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων, eam delevit. Habet marg. A. om. C. Pro ἀπαιτῶν Φωκυλίδης recte praebet A. ἀπὸ τῶν ἰφω-
 κυλι. i. e. φωκυλίδου. Mox χρήστας E. κακοῦς A. B. E. Deinde φεῦγειν A. E. et ubi μὴ σέ γ' editur, μὴ γε A. μὴ γε
 σε B. E.

Ἀπαχθῆναι. Abductum vel interfectum fuisse. Ἀπ' αἰ-
 γείρου θέα. Ab alio ludos spectare. Dicitur de extremo
 loco spectantium. alius enim theatro imminabat, ex qua specta-
 bant, qui locum in theatro non habebant. Ἀπ' αἰγίλιπος
 πέτρης. Ab excelsa petra. Ἀπαίδευτοι. Stulti, discipli-
 nae expertes. Et proverbium, Indoctior Philonide Meli-
 tensi. hic Philonides non solum erat magnus, sed etiam indo-
 ctus et porcinis moribus insignis; quem Aristophanes comice
 exagitat ut parasitos habentem et propter Laidis amorem Corin-
 thi degentem. non solum autem ipse de porcinis moribus vel-
 licatur, sed etiam socii eius, quos capros appellat; Laidem
 vero Circeam, quod amatores suos veneficiis irretiret. Ἀπαι-
 δία. Aetas proceritas minor. vel sterilitas. Et Ἀπαιδος geniti-

vus, qui liberis caret. Ἀπαιδοτριβητοί. Inexercitati,
 indocti. Ἀπαιθριάζει. Serenatur. συννεφεῖ vero, nu-
 bes cogit. Aristophanes: Quid Iuppiter agit? nubibusne dis-
 cussis coelum serenatur, an nubila ducit? Ἀπαινού-
 μένον. Spoliatum. Ἀπαιόλημα. Fallacia. Ἀπαιω-
 ρούμενον. Suspensum. Ἀπαιρε. Idem quod vulgus ἄρον
 dicere solet. Et Ἀπαίρειν, advenire, apud Aristophanem.
 Et Ἀπαίροντες, discedentes. Ἀπαίσιον. Indecorum, im-
 pium, mali ominis, noxium, inauspicatum. Ἀπαιτεῖν
 autem ex eadem gente Turcorum quidam, quos infatu-
 atorum daemonum averruncatores esse dicebant. Ἀπαι-
 σός. Nomen urbis. Ἀπαιτούμαι. Reposco. aptum ac-
 cusativo. Et Ἀπαιτητέα sive Ἀπαιτητέον, oportet repetere.

- Ἀπέβη. ἀπέθανε. Καὶ Ἀπερίω, ὁμοίως.
 Ἀπέβλισεν. ἀφείλετο. ἢ μεταφορὰ ἢ ἀπὸ τῶν κηρίων, ἢ ἀπὸ τῶν τὸ γάλα ἀμελγόντων. Ἀριστοφάνης Ὀρνισι.
 Ἀποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῦτον, 5
 καὶ γὰρ πίπτω, μέλλω τε βοᾶν· ὁ δ' ἀπέβλισε
 θοιμάτιόν μου.
 Ἀπέβριξεν. ἀφύπνωσεν.
 Ἀπεγένετο. ἀντὶ τοῦ ἀπέθανεν. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Θουκυδίδης.
 Ἀπεγνωκῶς. ἀντὶ τοῦ ἀποδοκιμάσας. Δη- 10
 251 μοςθένης. Καὶ Ἀπέγνωσαν, τὸ ἐναντίον τῆ κατέγνωσαν.
 Ἀπεδα. τὰ ἰσόπεδα. Κλείδημος· Καὶ ἠπέ-
 διζον τὴν ἀκρόπολιν, περιεβάλλον δὲ ἐννεάπυλον 15
 τὸ Πελασγικόν.
 Ἀπέδει. ἐνέλειπεν. Ὁ δὲ Φιλοποίμην ὁ Ἄρκας
 μέγας μὲν δὴ καὶ σώματος ῥώμην ἀπέδει Πελοπον-
 νησίων οὐδενός, τὸ δὲ εἶδος ἦν τοῦ προσώπου κακός.

1. Ἀπερίω] Lex. Seg. p. 419. V. Alb. in Hesychium. 2. Ἀπέβλισεν] Ex Schol. Aristoph. Av. 498. Adde Zon. p. 278. ἢ ἀπὸ] ἢ add. A. 5. τὸν νῦτον A. B. Mox l. θοιμάτιον. 8. Zon. p. 279. 9. Ἀπεγένετο] Hesychius et Lex. Seg. p. 419. Antiattic. p. 82. Ἀπεγένετο. ἀπέθανε. Θουκυδίδης δευτέρῳ. Vid. Thucyd. II, 34. 51. 98. coll. Dukero Addend. p. 650. 11. γενικῶ post Ἀπεγνωκῶς omisi cum Zon. p. 258. Lex. Seg. p. 419. et C. 12. ἐναντίον τῆ κατέγ.] Exempla praebet Reisk. ind. Demosth. in v. Ἀπογνωσκῶν. Gaisf. 14. Lex. Seg. p. 419. Ἀπεδον. τὸ ἰσόπεδον καὶ τὸ ὁμαλόν. Θουκυδίδης. * τὰ ἰσόπεδα. Κλείδ. πτλ. Suppleas, καὶ Ἀπεδα. „Κλείδημος] Clidemus, quem omisit, ni fallor, Fabricius, de Amazonio bello Plutarch. Thes. I. p. 12. F. Themist. p. 457. Vid. Barth. in Stat. XII, 637. Burn. Vid. Meursii Bibl. Gr. in Thes. Gronov. T. X. p. 1320. sive ed. Siebel. p. 44. Ceterum glossa praefigenda, quam Hesychius servavit, Ἀπεδίξεν. ὁμαλίζεν. Clidemi fragmentum irreperat etiam in v. ἠπέδιζον. 16. Πελασγικόν Lex. Bachm. p. 115. 17. Zon. p. 258. ἐνέλειπεν] ἐνέλειπεν dedi cum A. Ὁ δὲ Φιλοποίμην] Ex Pausan. VIII, 49. p. 699. Wuss. Cuius integram narrationem praebet v. Φιλοποίμην.
 1. Πολύβιος XXIX, 6. 13. 17. Ὁ δὲ Περσεὺς μίαν ἔχων πρ.] Cum hoc fragmento conferenda omnino sunt ea quae leguntur infra v. Καχέξια. Küst. 5. Lex. Seg. p. 419. Ξενοφῶν Rep. Laced. 15, 3. 7. Ἀπέδηδοξε] Aristoph. Ran. 1015. 8. Ἀπέδημηκότες] Vitiosum habuit Dorvilius in Char. p. 553. etsi licentiam talem Hermippo non indignam esse putabat. Nihil eiusdem generis attulit Hemsterhusius in Xenoph. Eph. p. 196. „ubi plures errores commisit et non confundenda confundit, hunc autem locum, qui vel maxime ad Institutum eius facit, omisit. Ex Cratino apud Eustathium protulit προσεπαταλευμέναι, quod merum librarium est mendum et metrum pessumdat, ut discas ex Ath. IV. p. 138. F. Porson. Ἀπεδημηκότες et ἀποδημηκότες; A. Verba ἀντὶ τοῦ ἀποδημηκότες; om. Lex. Seg. p. 419. Contra οὕτως Ἐρμιππος om. libri ap. Zon. p. 259. 11. Καὶ καθόλου τοὺς μὲν κοσμίους τοὺς ἦθει καὶ τῶν ἰδ.] Haec sunt verba Theopompi historici de Philippo, rege Macedoniae, quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 21. [Polyb. VIII, 11, 7.] unde ea Suidas descripsit. Idem fragmentum apud Athenaeum lib. VI. p. 260. D. sic legitur: Ἐρμιππος τοὺς μὲν κοσμίους τὴν ἦθη καὶ τοὺς τῶν ἰδίων ἐπιμελουμένους ἀπεδοκίμαξε, τοὺς δὲ πολυτελεῖς καὶ ζῶντας ἐν κύβοις καὶ πότοις ἐπιανῶν ἐτίμα. Küst. Contraxit haec Zon. p. 259. 12. ἐπιμελουμένους] ἐπιμελουμένους A. B. E. Mox καὶ ante ζῶντας om. A. 14. Huic glossae subiciunt. B. E. edd. ante Küst. Ἀπέδοντο. γενικῶ. 15. Ἀπέδον] Cf. v. Ἀπεδα. Tourpius comparabat Arriani Exp. p. 339. cuius accedat locus Indic. 13, 2. Θουκυδίδης VII, 78. 16. αὐτοῦ στρατοπεδεύσαντο] αὐτοῦ quod libris in vitis edd. vulgg. interpolant, omisi. Horum partem Etym. M. p. 125. 18. οὐκ ἔδοξεν B. E. In fine omnes ante Küsterum addunt ἀνώμαλον ἢ ἰσόπεδον. 19. πῶς] Haec vox delenda est: vel legendum, οὐκ ἔδοξεν πῶς, quae Porti coniectura est. Küst. Respexit, opinor, Suidas ad locum Xenophontis, qui legitur Hist. Graec. VII, 4, 34. Ὡς δὲ καὶ ἐν τῷ κοινῷ ἀπέδοξε μὲν χρησθῆναι τοῖς ἱεροῖς χρήμασι. Quae recte exponit noster, ὡς; οὐκ ἔδοξεν. Sic solet Suidas, respectu scilicet habito ad locum, qui nunc non comparat quidem, sed quem olim, ut videtur, adscripserat. Ita Pausanias in Messen. c. 25. καὶ τοῦτο μὲν ἀπέδοξεν αὐτοῖς. — Et Herodotus non semel; ut I, 69. Ἰδρυνθέντων δὲ σφι ἱερῶν ξυμικῶν, μετέπειτα ὡς σφι ἀπέδοξε, ἔδοξε δὲ τοῖσι πατρίοισι μόνον χρᾶσθαι θεοῖσι. Tourp. I. p. 67. Delendum πῶς cum Lex. Seg. p. 419. Nihil mutat Zon. p. 259.

Ἀπέβη. Mortuus est. Et Ἀπερίω, idem. Ἀπέβλισεν. Abstulit. Translatio ducta ab illis, qui mel e favis apum auferunt; vel ab illis qui lac emulgent. Aristophanes Aribus; Grasserum clara tergum meum petit; ego vero cado, clamare volens: ille vero pallium meum abstulit. Ἀπέβριξεν. Obdormivit. Ἀπεγένετο. Decessit. sic Antiphon et Thucydides. Ἀπεγνωκῶς. Qui reiecit. Demosthenes. Et Ἀπέγνωσαν, sufragia suis aboluerunt. Ἀπεδα. Plana. Clidemus: Et arcem complanarunt, et Pelasgico muro novem portis apto cinxerunt. Ἀπέδει. Inferior erat. At Philopoemen Arcas magnitudine quidem et robore corporis nulli Peloponnesiorum cedebat; sed deformi erat oris specie. Ἀπεδειλία. Formidabat. Po-

lybius: Perseus vero cum vel vincere vel mori sibi proposisset, tunc forti et constanti animo periculum non tulit, sed timari succubuit, ut speculatores equitum. Ἀπέδειξεν. Tradidit. Xenophon. Ἀπέδηδοξε. Comedit. Ἀπέδημηκότες. Pro ἀποδημηκότες dixit Hermippus Phormophoris. Ἀπεδοκίμαξεν. Ignominia afflictebat, contemnebat. Et univere homines modestos et ad rem familiarem attentos despiciebat, sumptuosos autem et ebrietati aleaeque deditos honoribus et dignitatibus ornabat. Ἀπέδον. Aequum et planum. Thucydides: Athenienses vero descenderunt in quendam locum campestem, ubi castra posuerunt, quod aliquantum cibarium e domibus sumere vellent. Ἀπέδοξεν. Dispicuit.

Ἀπέδοσθε. ἀπημπολήσατε. Καὶ Ἀπέδοιο, ἐκδέδωκε, παρέδωκεν.

Ἀπέδρα. καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀπέδραν.

Τὶ οὐκ ἐπανεχώρησα δεῦρο κάπεδραν; Φερεκράτης Ἰπνῷ. Μένανδρος Θεττάλη·

Εἶτ' ἀπέδραν μόνος.

Ἀπέθανεν. ἀπῆλθεν ὄθεν ἦν. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀποθανεῖν.

Ἀπέθρισεν. ἀπέκειρεν, ἀπέκοψε.

Σὴν κεφαλὴν αἰλουρος ἀπέθρισεν, ἄλλα τε πάντα

ἤρπασε, καὶ φθονερὴν οὐκ ἐκόρεσσε γένυν.

καὶ Ἀπέθερσε τὸ αὐτό.

Ἀπεκάθητο. ἐκαθέζετο. Ὁ δὲ Σκηπίων ἀπεκάθητο πρὸς τιμὴν πυραμίδι, θεωρῶν τοὺς αὐτομόλους καὶ τὴν τούτων ἀπόνοιαν.

Ἀπεκάλει. ἀντὶ τοῦ ἐνεκάλει. * μετεπέμπετο. Ξενοφῶν.

Ἀπεκαρτέρησεν. ἐαυτὸν διεχρήσατο. Ὁ δὲ Λυκούργος ἐλθὼν εἰς Κρήτην ἀπεκαρτέρησεν, ἵνα μὴ λύσῃ τοὺς νόμους, οὓς ἔθηκεν.

Ἀπεκαύθησαν. Πολλοὶ δὲ ὑπὸ κρύους ἀπεκαύθησαν χεῖρας καὶ πόδας.

Ἀπεκαίνυτο. ἐνίκα.

Ἀπέκειντο. ἐταμιεύοντο. Αἱ δὲ βάλανοι τῶν φουνίκων, οἷας μὲν ἐν τοῖς Ἑλλήσιν ἔστιν ἰδεῖν, τοῖς οἰκέταις ἀπέκειντο· αἱ δὲ τοῖς δεσπόταις ἀποκείμεναι ἦσαν ἀπόλεκτοι.

Ἀπέκνισε ξύλον. ἀπέκοψεν.

Ἀπεκομίσθη. ἀπηνέχθη.

Ἀπεκόμπασεν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Βραγχὸν τετριγυῖα λύρας ἀπεκόμπασε χορδά.

Ἀπεκόπησαν. ἀντὶ τοῦ ἀνεβλήθησαν. Ξενοφῶν.

1. Ἀπέδοσθε] Lex. Seg. p. 419. Pertinet fortasse ad Act. Apost. V, 8. ut seq. ad Hebr. XII, 16. Vide in Hesych. Ἀπέδοιο habet etiam Aristoph. Ach. 541. cum Demosth. F. L. p. 412. Gaisf. 3. Ἀπέδραν] Legendum puto, Ἀπέδραν· ἀντὶ τοῦ ἐπανεχώρησαν· καὶ τὸ πρῶτον . . . εἶτ' ἀπέδραν μόνος. Nisi potius suppletum, Φερ. I. Μένανδρος· Ἀριστοφάνης Σαιταλεῖσι. Ignoti Menandri Σαιταλεῖς, Aristophanis notissimi. Hemst. Qui similis in sententiam disputans Suidae minus felicem operam insumpsit in Thom. M. p. 93. A quo non multum recedit Toupiii coniectura, Ἀπέδραν, ἀντὶ τοῦ ἐπανεχώρησαν. Δεῦρο κ. φ. Ἰπνῷ. καὶ τὸ π. π. ἀπέδραν. Ἀριστοφάνης Α. Εἶτ' α. μ. Horum commenta praecipit E. Ἀπέδραν ἐπανεχώρησαν καὶ τὸ π. π. ἀπέδραν ὁμοίως. δεῦρο κτλ. Ἀπέδρα in capite gl. Gaisf. correxit e Lex. Seg. p. 419. Cf. Zon. p. 274. Ex eiusdem p. 279. addas ἀπέφυγεν. 5. ἀντὶ τοῦ ἐπανεχώρησαν. Δεῦρο κ.] τί οὐκ ἐπανεχώρησα δεῦρο κ. Lex. Seg. (MS. ἐπανεχώρησαν.) Ad hanc normam Suidae scripturam leviter detortam revocavi. In forma dicendi comparandus vel Heind. in Pl. Protag. 3. 6. Σαιταλεῖσιν] Hanc lectionem innoxit editor Basil. Θετταλεῖσιν A. B. Med. Θετταλεῖσιν E. Θετταλοῖς Lex. Seg. Θεττάλην reposui cum Porsono Aristoph. p. 243. V. Menand. Meinek. p. 77. 7. ἀπέδρα] ἀπέδραν A. B. E. Lex. Seg. Ceterum exemplum tertiae personae ἀπέδρα est Plat. Protag. p. 310. C. quod adhibuere Priscianus XVIII, 166. et Zonaras. 8. Ἀπέθανεν. ἀπῆλθεν ὄθεν ἦν] Conf. Epicharmi locum apud Plutarch. Cons. Apollon. p. 110. A. Burn. Aut Epicharmi dictionem aut Eurip. Suppl. 533. is spectasse videtur, qui observationem allevit parum gl. Ἀπέθανεν consentaneam. 11. Versus Agathiae Ep. LXXXV, 5. 6. Anthol. Pal. VII, 204. 14. Ἀπέθρισε] Sic A. B. E. ἀπέθρισε Edd. vet. iam cum Lex. Seg. p. 420. afferrat, Ἀπέθρισεν, ἀπέκειρεν, Zonaras autem p. 279. Ἀπέθρισε (ἀπέθρισε). καὶ ἀπέθρισεν, ἀπέκειρε καὶ ἀπέκοψε: vetus Suidae scriptura videtur talis extitisse, Ἀπέθρισεν. ἀπέκειρεν, ἀπέκοψε. καὶ Ἀπέθρισε, τὸ αὐτό. Σὴν κεφ. κτλ. Cf. Etym. M. p. 319. Ἀπέθριξε Abreschius in Aeschylum T. I. p. 304. Hesychii glossa commotus. Quattuor novissimas voces om. vulg. 15. Zon. p. 259. Ὁ δὲ Σκ.] Polybio tribuit Valckenarius. Σκηπίων Med. Reieci ceterorum scripturam Σκηπίων. Μοθεωριῶν A.
1. ἀνεκάλει] ἐνεκάλει dedi cum A. Lex. Seg. p. 420. Zon. p. 259. cuius ad fidem locus sic refingendus: Ἀ. ἀνεκάλει. Ξενοφῶν ἀντὶ τοῦ μετεπέμπετο. Cf. Leunep. in Phalar. p. 198. 2. Ξενοφῶν] Respexit Suidas Cyrop. I, 4, 25. sive IV, 5, 12. 3. Ὁ Λυκούργος ἐλθ. εἰς Κρ.] Sententiam eorum Suidas expressit, quae continentur in v. Λυκούργος. 6. Ἀπεκαύθησαν] V. in Βούλιμος. Hemst. et Valck. in Adoniaz. p. 224. qui loci etiam Xenophontei Anab. VII, 4, 3. admonuit. 8. Ἀπεκαίνυτο] Glossa Homerica Od. 9. 127. 219. 9. Αἱ δὲ βάλανοι τῶν φουν.] Haec sunt verba Xenophontis de Exped. Cyri II, 3, 15. demque ex Xenophonte recitat Athenaeus XIV. p. 651. ubi de palmis agit. Vide etiam infra v. Ἀπόλεκτοι, ubi idem fragmentum repetitur. Küst. Irrepsit locus in v. Βάλανος. 10. οἷας μὲν ἐν τοῖς Ἑλλήσιν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν.] Notandum est apud Athenaeum loco dato legi, οἷας μὲν ἐν τοῖς Ἑλλήσιν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν. Küst. 11. ἰκέταις Med. 13. Ἀπέκνισε] Spectat II. Regg. 6, 6. ἐκ Zonaras. 14. Ἀπεκομίσθη] Lex. Seg. p. 420. et paulo uberior Hesychius. 15. ἐν Ἐπιγράμματι] Pauli Sileut. XLVII Anthol. Pal. VI, 54. 16. Βραγχὸν] Sic Küsterus ex Anthol. Βρόγχον A. C. Βρόχον B. E. Med. 17. ἀνεβλήθησαν] ἐνεβλήθησαν B. C. Nihil mutat Lex. Seg. p. 420. „Interpretatio haec mihi non placet, quoniam non video, quomodo ea voci ἀπεκοσαν convenire possit. Existimo igitur scribendum esse ἀπελάθησαν (sic), ab ἀπελάνω: ἀποκόπτειν enim apud Xenophontem quem Suidas hic citat, interdum significat aliquem e loco superiore pellere vel deturbare: ut Ἀναβ. III, 4, 39. IV, 2, 10. 17. ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἦλθεν Ἀρχαγόρας ὁ Ἀργεῖος πεπενηγός, καὶ λέγει ὡς ἀπεκόπησαν ἀπὸ τοῦ πρώτου λόφου. Ad hunc lo Suidam hic respexisse puto.” Küst. Leg. ἀνεβλήθησαν. Vid. Suid. v. Λυσιμέβολος. Tour. MS.

Ἀπέδοσθε. Vendidistis. Εἰ Ἀπέδοιο, vendidit, tradidit. Ἀπέδρα. Item ἀπέδραν, prima persona. Pherecrates Ipho: Quin hic regressor et aufugio? Menander Thessala: Deinde solus aufugi. Ἀπέθανεν. Abiit eo unde venit. Quaeas etiam v. Ἀποθανεῖν. Ἀπέθρισεν. Abscidit, amputavit. Tuum caput felis morsu abscidit, et alia omnia rapuit, nec invidiam satiarit maxillam. Item Ἀπέθριξε. Ἀπεκάθητο. Sedebat. Scipio vero ad quandam pyramidem sedebat, transfugas et desperatam illorum audaciam spectans. Ἀπεκάλει. Reprehendebat. Apud Xenophontem autem revocabat. Ἀπεκαρ-

τέρησεν. Mortem inedia sibi conscivit. Lycurgus cum in tam venisset, inedia mortem sibi conscivit, ne leges, quae lerat, abrogare cogeretur. Ἀπεκαύθησαν. Multa manus et pedes frigus adussit. Ἀπεκαίνυτο. Vinc Ἀπέκειντο. Servabantur. Palmarum vero glandes, quae in Graecia cernuntur, in usum servorum reponebantur; minis vero quae servabantur, erant selectae. Ἀπέκνισε ξύλον. Abscidit lignum. Ἀπεκομίσθη. Asportatus Ἀπεκόμπασεν. In Epigrammate: Raucum stridens cholyrae rupta est. Ἀπεκόπησαν. Deturbati sunt. Xenop-

Ἄπελος. τὸ ἔλκος· διὰ τὸ μὴ πελάζειν, ἀλλὰ δίστασθαι.

Ἄπελπίζω. αἰτιατικῆ.

Ἄπελωβήθη. ἐφύβριται, εἴργασται. ἢ οὐ-
τως· ἐνυβρίσθη καὶ λωβητὸς γέγονε. Σοφοκλῆς· 5

Μανία γὰρ ἀλοῦς ἡμῖν ὁ κλεινὸς
νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.

Ἄπελυμαίνοντο. ἀπεκαθαίροντο.

Ἄπέλυσεν. ἐλυτρώσατο. Πολύβιος· Ἡ καὶ
τὸν Ἡρακλείδην ἀπέλυσε τῆς ἰποψίας. 10

Ἄπεμορξάμην. ἀπεψησάμην, ἐδάκρυσσα.

᾿Ωστ' ἐγὼ μὲν ἤλέησα κάπεμορξάμην, ἰδὼν
ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἄνδρὸς τοσότου κυκώ-
μενον.

ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. παρέπεται γὰρ τοῖς
δάκρυσιν ἀπομάττεσθαι. ἢ ἀπεμόρξατο, ἐξωμοιώ-
σατο.

Ἐτεὸν ἄρτι κόμης ἀπεμόρξατο, τοῦ δὲ
κατ' ἴχνος

βουφάγος εἰς κοίλην ἀτραπὸν ἵκτο λέων.
καὶ Ἄπεμόρξατο, ἀπεβάλετο, ἀπεσμήξατο.

Ἄπεμπολή. ἀπόστασις, ἢ μετὰ ἀπάτης πρᾶ-
σις καὶ ἐμπορία. Καὶ Ἄπεμπολήσας, πεπρακίς,
10 ἀποκτησάμενος.

Ἄπεμυθῆσω. ἀντὶ τοῦ ἀπελογίω. Στράτις.

Ἄπεμφαίνει. ἀπείρηκεν.

Ἄπενεγκάμενος. κτησάμενος.

Ἄπειναυτίσαι. ἐναντιῶ φυγεῖν τὴν πατρίδα

1. Ἄπελος] Vid. Zon. p. 238. Spectat ad Callimachi fr. 343. Ex Etym. M. p. 120. (coll. v. ἔλκος) post πελάζειν suppleri licet τὴν σάρκα. 3. Om. vulg. Gl. in alium locum coniciendam fuisse patet. 4. ἐφύβριται, εἴργασται] Legendum est ἐφύβριστα εἴργασται, ut apud Schol. Sophoclis in Aiac. 217. ex quo Suidas notam hanc descripsit, ut Portus etiam monuit. Küst. 5. Cf. Moschop. π. σχ. p. 48. Σοφοκλῆς A1. 216, 17. Scribatur ἡμῖν. 7. νύκτερος om. A. C. 8. Ἄπελυμαίνοντο] Respexit grammaticus noster ad locum illum Homeri Il. α. 314. Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον. Scholiasta ibi ἀπελυμαίνοντο itidem exponit ἀπεκαθαίροντο. Küst. Lex. Seg. p. 420. Subiungit Hesychius ἀρηγνίζοντο. 9. Glossa Hom. Il. α. 95. Ἡ καὶ τὸν Ἡρακλείδην ἀπ.] Supplementum huius fragmenti habes supra v. Ἀναδέξασθαι. Küst. 11. V. Etym. Gud. p. 64. et glossas Hesychianas. 12. Versus trochaici Aristoph. Acharn. 672, 73. ὡς mendum vulg. Redierunt haec sub v. ᾿Ωστ' ἐγὼ μὲν. 13. κοιμώμενον] Pearsonus monet in codice Vaticano scriptum esse κυκώμενον: quae lectio magis placet. Küst. Sic Gaisf. cum A. B. C. E. Mox lege cum Schol. Arist. τοῖς δακρύνουσιν. Id comprobans ipsa gl. ᾿Ωστ' ἐγὼ μὲν insuper praebuit: ἀντὶ τοῦ ἔκλαυσα· ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος.
2. Quae post ἀπεμόρξατο legebantur ἴσως ἐξεμάξατο, omisi cum A. C. Lex. vero Seg. p. 421. Ἀπεμόρξατο. ἀπεψησάτο, ἐδάκρυσεν, ἢ ἐξωμοιώσατο. Itaque versus Simonidei videntur recens accessisse. 4. Ἐτεὸν] Simonidis fr. CVI, 3. 4. Anth. Pal. VI, 217. 7. Ἀπεμόρξατο] Glossa Hom. Il. β. 269. 8. Ἀπεμπολή] Vid. Ἀμειροκάκου. Hemst. Cyrill. p. 27. γῆρας ἀπεμπολήν. Tour. MS. Habet Lex. Seg. p. 421. ἀπόστασις] Id cum olim in suspicionem vocasset, mox Diatr. p. 48. scribendum esse coniecit Küsterus ἀπόδοσις, venditio. Sed ἀπόστασις, id est venditionem per libram, retinendum collata v. Ἀποκησάμενον, ostendit Bousius Animadv. ad Scr. Gr. p. 139. qui mox p. 165. ex v. Κρίος profert eundem in sensum dictum ἐν ταῖς οὐνικαῖς ἀποστάσεις, in venditionibus vinariis. „ἀπόστασις ἔργων habet Phrynichus Lobeckii p. 285. quem locum non expeditur interpretes. Est fortasse operum locatio.” Gaisf. Zonaras tamen p. 248. καὶ ἀπεμπολήσις pro ἀπόστασις. Is omisit etiam ἀποκτησάμενος p. 277. ἢ μετὰ ἀπάτης πρᾶσις] Verba haec ambiguum habent significationem. Vel enim accipi possunt de venditione dolosa, qua emptor fraudatur; vel de fraude, qua aliquem perfide prodimus et circumvenimus: quo sensu in lingua nostra vernacula vendere aliquem interdum significat aliquem prodere et decipere. Ultimam significationem egregie confirmat locus hic Aristophanis Ach. 373. Κῆνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι. Ubi eruditus enarrator ait: Ἀπεμπολώμενοι. πιπρασκόμενοι διὰ τῆς πωλείας. τοῦτο δὲ φησι διὰ τὸ εὐχερῶς πείθεσθαι τοῖς ῥήτοσι τοὺς Ἀθηναίους, ἀπατῶσαν αὐτοὺς. En clare Scholiasta docet ἀπεμπολώμενοι hic dici de illis, quos adultores fallacibus verborum lenociniis decipiunt et in fraudem inducunt: quod locum hunc Suidae non parum illustrat. Küst. Qui similiter in Aristophanis locum. 9. Verbi usum ostenderunt Pearson. in Moer. p. 156. et Porsonus Adv. p. 215. quorum hic recte iussit ἀπεμπολεῖν exterminari: renituntur tamen ἀπημπολεῖν apud ipsam Suidam (vide in v. Ἀμειροκάκου) et ἀπεμπολεῖται Strab. III. p. 142. 11. Ἀπεμυθῆσω] Lex. Seg. p. 421. ἀπελογίω probavi cum A. et Codice Lex. Seg.: ἀπελογῆσω Edd. Vidit etiam Tittm. in Zon. p. 278. 12. Ἀπεμφαίνει] Polyb. p. 683. et Phurnut. in Mercurio, Suid. v. Πρόκλος, Marini Proclus p. 85. Origen. Philos. p. 55. ed. Wolf. Strabo p. 532. Tour. MS. ἀπείκειν] ἀπείρηκεν quamquam obscuriorem scripturam tamen librorum A. B. C. E. Lex. Seg. p. 421. reduxi. Sed ἀπείκειν Glossae Dionys. Areop. et Ἀπεμφαίνοντα. ἀπεικότα Hesychius cum Zon. p. 254. Quae sequebantur, Ἀπεναντίας. γενική, omittat, cum referret A. in marg., B. E. post v. Ἀπειναυτίσαι. 13. Ἀπενεγκάμενος] Lex. Seg. p. 421. Hesychius et Zon. p. 278. 14. Ἀπειναυτίσαι] Sic habent MSS. Paris. In prioribus vero edit. minus recte scriptum est ἀπειναυτήσαι. Küst. Probat in Timaei p. 39. glossam eandem Ruhkenius. Adde Schol. in Plat. Legg. IX. p. 869. E. Lex. Seg. pp. 206. 421. ἐναντιῶ φυγεῖν τὴν πατρίδα.] Vide quae de hoc more veterum notarunt Meursius Exercitt. Crit. Part. 2. l. III. cap. ult. itemque in L. coph. 1039. et Petitus Legg. Attic. p. 512. Küst. Vide potissimum Schol. Apoll. I, 865. et Nicol. Damasc. p. 38. ἐναντιῶν Ζε-

Ἄπελος. Ulcus, ita dictum, quod magno hiatu diductum est. [Ἄπελπίζω. Aptum accusativo.] Ἀπελωβήθη. Foeda facinora perpetravit, vel, contumelia affectus et malo laesus est. Sophocles: Furor enim correptus inclitatus ille Aiax noctu foedum facinus perpetravit. Ἀπελυμαίνοντο. Purgabantur. Ἀπέλυσεν. Absolvit. Polybius: Quae etiam Heraclidem suspitione liberavit. Ἀπεμορξάμην. Abstersi, lacrimatus sum. Quamobrem ego quidem illum lacrimis abstersis miseratus sum, conspicatus hominem senem a liatore male

mulcari. consequens hic ponitur pro antecedenti: setum enim qui solet abstersio lacrimarum. item Ἀπεμόρξατο, exprimitur Cum vis comas pluvia madidas abstersisset, leo vastator mentorum eius vestigia secutus in cavernam venit. Et Ἀπεμόρξατο, abiecit, deterat. Ἀπεμπολή. Venditio per libram, fraudulentata negotiatio et mercatura. Et Ἀπεμπολήσας, qui vendidit, qui possidere desit. Ἀπεμυθῆσω. Enarrasti. Strab. Ἀπεμφαίνει. Non convenit. Ἀπενεγκάμενος. Consecutus. Ἀπειναυτίσαι. Annum exilium subire proprie

154^a ἐπί τισιν ἀδικήμασιν. Ἀπολλώνιον φασὶ τὸν Τυαν-
νέα ἀπενιαντίσαι εἰς τὸ Σκυθῶν ἔθνος, διαμαρτίᾳ
ἑρωτικῇ χρησάμενον. Καὶ αὐθις περὶ Ἡρακλέους·
Ἀπενιαντίσαντα, ὡς νόμος, ἔξω, καὶ καθηράμενον
ἐπανελθεῖν εἰς Ἀθήνας.

Ἀπέννινα ὄρη.

Ἀπεξεσμένον. ἠκριβωμένον.

Ἀπεώσατο. ἀπετινάξατο. Καὶ Ἀπεωσμένον,
καὶ ἀπωσμένον ὁμοίως. Ἀπέωστο δέ, ἐπορθεῖτο.

Ἀπέπαρδε. καὶ ἀποπαρθεῖν. Ἐπράδειν δέ, 10
προσταγαμένον τοῦ ῥ.

Ἀπεπίσταυον. ἠλιζον. Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι
πρὸς τοὺς ἄλωδεις τόπους ὑπόπτως εἶχον πρὸς ἐνέ-
δρας· ἐν δὲ τοῖς ἐπιπέδοις καὶ ψιλοῖς ἀπεπίσταυον.

Ἀπεπλίξατο. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν·

ὄν ἂν ἐλαφρῶς ἀπεπλίξατο.

ἀντι τοῦ εὐχερῶς καὶ μετὰ ἡρασιώνης ἀπσεύισατο

καὶ ἀπέφυγε. πλιξ γὰρ τὸ βῆμα· καὶ πλιγματα τὰ
πηδήματα. ἔνθεν καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλιξ παρὰ
Σοφοκλεῖ ἐν Τριπτολέμῳ. καὶ Ὅμηρος·

Αἰ δ' εὐ μὲν τρώων, εὐ δὲ πλίσσοντο πό-
δεσιν.

5

ἔλεγον δὲ πλιξ καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀντίχειρος εἰς τὸν
λιχανὸν δάκτυλον διάστημα. καὶ τὸ μεταξὺ τῶν μη-
ρῶν ὄστουν.

Ἀπεπόνουον. τοῦ πόνου ἔληγον. Ἄλλ' ὅτε οἱ
Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουον ἐρεβοδιφῶντες τὰ ὑποχθόνια,
στρατοπεδεύουσιν ἀμφὶ τὸ φρούριον τὸ Χλομαρῶν.

Ἀπεπυδάρισα [Ἀριστοφάνης] μῦθωνα περι-
εκόκκυσα. ἀντι τοῦ ἀπέπαρδον. μῦθων δὲ εἶδος ὄρ-
χήσεως φροτικῆς. περιεκόκκυσα οὖν, κόρδακα ὠρ-
15 χησάμη.

Ἀπερῆάπισεν. ἀπεφίμωσεν, ἀπεστόμισεν.

Ἀπέρατον. ἀπειρον, μέγα, οὐ πέρας οὐκ

1. Ἀπολλώνιον φασὶ τὸν Τυανέα ἀπεν.] Haec ex Philostrato excerpit Suidas, apud quem in Vit. Apoll. I, 13. sic legitur: Ἄλλ' ὁμοῦς σκποκαυτοδαί τινες ἐπὶ ἀφροδιστοῖς αὐτόν, ὡς διαμαρτίᾳ ἑρωτικῇ χρησάμενον, καὶ διὰ τοῦτο ἀπενιαντίσαντα εἰς τὸ Σκυθῶν ἔθνος. Küst. Philostratum aliquid coloris duxisse a Xenoph. Memor. I, 3, 13. suspicabatur Touplus. Non opus: v. Etym. M. p. 120. 2. διαμαρτίαν A. 7. Lex. Seg. p. 421. et qui adicit ἐκτετορνευμένον Hesychius. Differt Zon. p. 275. Pertinere videtur ad Greg. Naz. Or. XIX. p. 296. B. 8. Lex. Seg. p. 424. 9. ἐπορθεῖτο quo spectet ignoro. Hermannus e scriptura Grammatici Segueriani arte hanc lectionem confecit, καὶ Ἀπεωσμένον, ἀπωσμένον. ὁμοίως δὲ Ἀπέωστο, ἀπωθεῖτο: nisi forte placuerit, Ἐπέωστο δέ, ἐπωθεῖτο. Priorem rationem, ut sub finem nihil nisi ἀπωθεῖτο (Hesychius allquantum iuvaudus, Ἀπέωσαι, ἀπωθεῖτο) reponatur, eo libentius proba, quo magis Graecos post Polybium (III, 74. XV, 33.) deprehendimus augmentum in verbo ὠδῶ neglectasse: velut Arrianum, Plutarchum (Sulla 21. Agesil. 36. Mor. p. 245. C. 467. D.), Lucianum (Bis acc. 21.), Dionem Cassium XLIV, 50. alios. 10. Ἀπέπαρδε] Aristoph. Equ. 636. Ἐπράδειν] Est vox nihili, pro qua legendum est ἀποπαρθεῖν, ut Portus etiam monuit. Küst. ἐπράδειν B. E. Scribendum videtur ἐπράδειν. 12. ἠλιζον om. E. Agnoscit Zon. pp. 259. 280. Οἱ γὰρ Ῥωμ.] Verba Polybil III, 71. ubi quod Suidas dixit πρὸς ἐνέδρας, latins explicatur. Mox ἐν τοῖς B. E. 15. Ἀχαρνεῦσιν] V. 217. ubi legitur οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἄ. Horum Ἀριστοφάνης — ἀπεπλίξατο sedem Gaisf. mutavit cum A. Nam reliqui collocant ea post Τριπτολέμῳ.
1. Haec minutatim traducta sunt in vv. Περιβάδην, Πλιγματα, Πλιξ, cum mendosa etiam scriptura πατήματα. Iisdem utitur Etym. M. p. 395. de quo Koen. in Gregor. p. 548. sq. Ceterum εὐχερῶς — πηδήματα Zon. p. 281. 2. ὄθεν] ἐνθεν A. et Schol. Aristoph. Quod recepi. 3. Ὅμηρος Od. ζ'. 318. 4. τρέχον Med. 6. γὰρ πλιξ] δὲ πλιξαν A. B. γὰρ πλιξαν E. δὲ πλιξ Schol. 9. πόνου] πόλου A. ποτιν E. Ἄλλ' ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουον ἐρεβ.] Haec sunt verba Theophylacti Simocattae lib. II. c. 7. eademque leguntur infra v. Ἐρεβοδιφῶντες. Küst. oi om. A. 10. ἐρεβοδιφῶντες] Sic etiam apud Simocattam hodie legitur. In 2 MSS. Paris. [A. B. E.] vero exaratum est ἐρεβοδιφῶντες. Küst. 11. Χλομάρων] Χλομαρῶν A. et v. φρούριον. Scripsi cum Theophylacto Χλομαρῶν. 12. Ἀπεπυδάρισεν] Ἀπεπυδάρισα A. B. E. Ἀριστοφάνης Equ. 704. Id nomen perversa ratione mediam in orationem infertur quis patienter ferat? Küsterus quidem Ἀπεπυδάρισα subiecit tacite: nos uncis admovimus. Repetantur haec in v. Περιεκόκκυσα. Quod si recte se habet οὖν, hic grammaticus iunxit μῦθωνα περιεκόκκυσα. 16. Ἀπερῆάπισεν] Non solum vox ipsa sed etiam significatio, quam Suidas ei tribuit, est insolens, et quam apud nullum alium lexicographum reperio. Küst. Scribendum Ἀπερῆαψεν. Aeschines Περὶ Παραπρεσβείας p. 246. ed. Taylor. Τοιαῦτα ἐρεῖν ἐρη, ὥστε ἀπορῆαψεν τὸ φιλιππου στόμα ὀλοσχοῖν ἄβροχῳ. Se nullo negotio os Philippi obturatum dicebat. Toup. III. p. 35. Verisimilior Hemsterhusii suspicio, mendose haec scripta fuisse pro ἐπερῆάπισεν, ἐπερῆ έπισεν. Cum Suidae libris concordant Lex. Seg. p. 421. Phavorinus et Glossae Dionysii Areopagitae. „Pollux VI, 145. ἀπεραμίνος τὸ στόμα. MS. C. C. C. Oxon. τὴν γλωττιαν om. intermedii. Pro resuere Herodot. p. 37, 37. ed. Steph. [I, 123.] quasi ἀπερῆ. In Suida fort. scr. Ἀπερῆάπισεν." Wass. 17. Ἀπέρατον] Ἀπέραντον: ἄ. μ. οὐπερ οὐκ ἔστιν πέρας. γράφεται καὶ ἀντι τοῦ ῥ, ὄπερ καὶ ἄμεινον. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἄνεν τοῦ ῥ. Sic E. Lex. Seg. p. 421. Ἀπέραντον· ἀπειρον. Paulo meliora Phrynichus p. 22, 14. Zonaras nihil nisi Ἀπέραντον. ἀτελείτητον p. 251.

aliqua crimina. Apollonium Tyaneum ferunt, cum in amoribus
voti sui compos fieri non posset, anno integro apud Scythas ex-
ulasse. Et alius de Hercule: Cum propter caedem, ut mos fuit,
per annum a patria exulasset, exprobatum Athenas redisse.
Ἀπέννινα ὄρη. Ἀπεξεσμένον. Accurate elaboratum.
Ἀπέωσατο. Repulit. Et Ἀπεωσμένον, item Ἀπωσμένον. Ἀπέω-
στο vero, id quod ἀπωθεῖτο. Ἀπέπαρδε. Et Ἀποπαρθεῖν.
Ἐπράδειν, praeposita littera ῥ. Ἀπεπίσταυον. Fide-
bant. Romani enim loca silvestria propter insidias habebant
suspecta, patentibus autem et apertis fidebant. Ἀπεπλίξ-
σατο. Celeriter et magna facilitate se corripuit atque aufugit.
Aristophanes Acharnensibus: Non tam facile aufugisset. πλιξ
Suidas Lex. Vol. I.

enim significat gressum, et πλιγματα, saltus. unde etiam quod
illis est περιβάδην, Sophocles Τριπτολέμῳ ἀμφιπλιξ appellat. Et
Homerus: Mulae vero tum bene currebant tum gradatim pedibus
incedebant. Πλιξ etiam intervallum illud vocabatur, quod est
inter pollicem et digitum indicem. item os, quod est inter utrum-
que femur. Ἀπεπόνουον. A labore cessabant. Sed Ro-
mani, cum loca subterranea scrutari desissent, castra circa
castellum Chloमारum posuerunt. Ἀπεπυδάρισα. Ari-
stophanes: Crepitum emisit, et mothonem saltavi. Est autem
μῦθων genus saltationis sordidae. vel περιεκόκκυσα significat,
cordacem saltavi. Ἀπερῆάπισεν. Camo seu capistro os
obligavit. Ἀπέρατον. Infinitum, cuius nullus est exitus.

ἔστιν. οἱ δὲ μετὰ τοῦ ἄνω γράφοντες ἀμαρτάνουσιν.
Ἀριστοφάνης, Νεφέλαις·

Τὸ χρέμα τῶν νυκτῶν ὅσον

ἀπέρατον.

καὶ αἰθίς· Ὁ δὲ Χοσρόης τὴν ἀπέρατον καλουμένην εἰρήνην λαμπρῶς παρέλυσεν.

Ἀπεργασάμενος. ἀντὶ τοῦ ἀποδοῦς ἐξ ὧν εἰργάσατο. οὕτως Ἰσαῖος ἐν τῇ πρὸς Ἀπολλόδωρον. Καὶ Ἀπεργάσασθαι, ἀντὶ τοῦ ἀποπληρῶσαι· Ἀριστοφάνης.

Ἀπερῆε. ἀντὶ τοῦ φθείρου, πορεύου μετὰ φθορᾶς. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Υθλίεις, ἀπερῆε.

ἄπερρε οὖν, ἀποφθάρηθι. Καὶ ἔρῳων, φθειρόμενος.

Ζητῶ περιεῖρῳων αὐτὸν ἐξ ἑωθινοῦ·

Κραπατάλοις Φερεκράτης.

[Ἀπερεύγομαι. αἰτιατικῇ.]

Ἀπερεῖδομαι τὸν πόκον. ἀντὶ τοῦ ἀποτίθῃμι. ἀκουμβίζω. Καὶ Ἀπερεῖσασθαι, ἐκβαλεῖν, ἐκκινῶσαι. Ὡσπερ εἰς ἐκαίνους βουλόμενοι ἀπερεῖσασθαι τὸν θυμόν. καὶ Ἰώσηπος· Πρὸς τὸν αἴτιον

ἀπερεῖσασθαι ἔλεγεν τὴν ὀργήν. ἀπερεῖσασθαι οὖν, ἐκκινῶσαι, καταδαρῆσαι, ἐπιβῆναι. Πρὸς ἕνα καιρὸν ἀπερεῖσασθαι τὰς ἐλπίδας οὐδαμῶς ἔκρινε συμφέρειν.

Ἀπερεῖσια. ἄπειρα. Ὅμηρος·

Ἀπερεῖσι' ἄποινα.

Καὶ Ἀπερεῖσιος, ἄπειρος, πολὺς.

Ἀπερίβλεπτον. ἀνυπονόητον.

Ἀπερίγραπτον. ἀπεριόριστον.

10 Ὅτι τὸ ἀπερίγραπτον τριττὴν, τόπῳ, χρόνῳ, καταλήφει. ὁ μὲν θεὸς κατὰ πᾶν εἶδος ἀπερίγραπτος, τὰ δὲ αἰσθήσει καταληπτὰ καὶ περιγραπτά.

Καὶ Ἀπερίγραπτοι, ἀπερίσκοτοι.

Ἀπερικτύπητον. ἀτάραχον, ἀνενόητον.

15 Ἀπεριλάλητον. ἦτοι οὐκ εἰδὸτα λαλεῖν, ἢ οἶον οὐκ ἂν τις περιλαλήσαι.

Ἀπερισάλπικτοι. ἀπεριήχητοι, ἀκατήχητοι.

Ἀπερίτροπος. ἀνεπίστροφος.

Οὔτε γὰρ... Ἀγαμεμνονίδης παῖς ἀνεπίτροπος,

οἷο' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσει.

2. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις principio. In quo loco si virgula distinxeris post ὅσον, quod dixi de Synt. p. 427. faciendum esse, nihil ad orationis vim desideres. 5. Ὁ δὲ Χοσρόης τὴν ἀπέρατον καλ.] Haec sunt verba Procopii de Bello Pers. II, 5. Küst. 7. ἐξ ὧν εἰργάσατο] Integer Harpocratio ex τῶν ἔργων ὧν εἰργάσατο. Gl. habet Lex. Seg. p. 421. 9. Ἀριστοφάνης] Av. 1150. 11. ἀποφθάρηθι Hesychius. 12. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 782. 14. Ἀπερῆε] Haec habet Lex. Seg. p. 422. ommissis Κραπατάλοις Φερεκράτης. Duplex glossa ἔρῳων et Περιεῖρῳων hinc est confecta. ἀντὶ τοῦ φθάρηθι] ἀποφθάρηθι A. B. C. E. Lex. Seg. 16. Ζητῶν] ζητῶ B. C. E. Lex. Seg. cum Valcken. in Eurip. Hippol. 973. et Porsono Aristophan. p. 30. Mox Κραπατάλοις A. 18. Ἀπερεύγομαι] H. l. ponit A. post v. Ἀπερεῖσια B. E. Med. Haud frustra neglexit Küsternus. 19. ἀποτίθῃμι] ἀποτίθῃμι C. 20. ἀκουμβίζω] Vide infra vv. Ἀπεργάσατο et Ἡρεϊκός: itemque Reines. Varr. Lectt. III. p. 475. Küst. 22. Ἰώσηπος· Πρὸς τὸν αἴτιον ἑλ.] Sensus huius loci supplendus est ex Iosepho de Bello Iud. lib. II. p. 828. [II, 21, 10.] ubi sic legitur: Βουώντων δὲ τῶν λοιπῶν αἴτιον εἶναι μάλιστα τῆς ἀποστασίας Κλειτόν τινα, καὶ παρακαλούντων εἰς ἐκεῖνον ἀπερεῖσασθαι τὴν ὀργήν, ὃ Ἰώσηπος ἀνελεῖν μὲν οὐδένα προήρητο. Küst.
1. ἔλεγεν ἀπερεῖσασθαι] ἀπερεῖσασθαι ἔλεγεν A. C. E. 2. Πρὸς ἕνα καιρὸν] Ex Polybio opinor. Tour. MS. 5. δῶρα post ἄπειρα inserunt B. C. E. Med. Itaque totum hoc quicquid fuit interpretationis suspectum habemus. Ὅμηρος] II. d. 13. Ex emplum deest E. 7. Cf. Apollonii Lex. p. 145. et v. Ἀπειρία. 8. ἀνυπονόητον] ἀνυπονόητον C. ἀνυπονόητον πολί. Lex. Seg. p. 421. 9. Lex. Seg. p. 421. f. ἀπεριόητον Hesychius, vereor ut emendate. 10. Cf. v. Ἀσθήσεις. 13. ἀπερισκόπητοι] ἀπερίσκοποι dedi cum A. et Lex. Seg. p. 422. Adde Zon. p. 253. 14. Ἀπερικτύπητον] Habet A. in marg. Ducta videntur a Zon. p. 252. Vox aevi Byzantini. 15. Ἀπεριλάλητον. ἦτοι οὐκ εἶδ.] Ex Schol. Aristoph. Ran. 863. superiore tantum explicationem hausit. 16. περιλαλήσαι] περιλαλήσαι A. Scripsi περιλαλήσαι. 17. Ἀπερισάλπικτοι] Lex. Seg. p. 422. et Glossae Dionysii Areopagitae. Malim tamen omissum ἀκατήχητοι cum Zon. p. 239. Stobaeum p. 567. [LIV, 60.] et Synesium de Regno p. 13. citat Tourplus MS. Huc pertinet illud περιεῖρῳων] ἀπὸ Plut. qui dicitur Apophth. p. 192. B. Mox ἀπεριήχητοι exemplis firmat Hasius in Notices T. IX. p. 217. 20. Οὔτε γὰρ Ἀγαμεμνονίδης παῖς ἀνεπ.] Sophocli. Elect. 182. Küst. Neglexit ille mendosam notare scripturam eamque glossae repugnante ἀνεπίτροπος (cuius immunitas est Zon. p. 234.): voluit mox ἀνεπίστροφος causa fuit cur ἀπερίτροπος obliteraretur. Ex hoc fonte, cum grammaticum latuisset ἀνεπίτροπος similitudine sonorum an litterarum in locum vocis ἀπερίτροπος esse suffectum, glossa quondam manavit ἀνεπίτροπος.

id qui per ἄνω scribunt falsi sunt. Aristophanes Nubibus: *Modus harum noctium quantus, quam immensus.* Et alibi: *Choroos vero pacem, quae aeterna vocabatur, manifeste violavit.* Ἀπεργασάμενος. Qui alicui pro meritis gratiam retulit. sic Isaeus in oratione adversus Apollodorum. Et Ἀπεργάσασθαι Aristophanes dixit, quod est absolvere. Ἀπερῆε. Perceas, abi in malam rem. Aristophanes Nubibus: *Nugaris, abi in malam rem.* Et ἔρῳων, qui in malam rem abiit. Pherecrates Crapatalis: *Eum quaevo inde a tempore matutino vicinos perreptans.* [Ἀπερεύγομαι. Aptum accusativo.] Ἀπερεῖδομαι τὸν πόκον. Vellus depono, incumbo. Et Ἀπερεῖσασθαι, efferre, evacuare. *Tanquam in eos iram effundere cupientes.* Et Iosephus: *In facinoris auctorem se iram effundere velle dicebat.* Ἀπερεῖσασθαι igitur, evacuare,

fiduciam in aliqua re collocare, alicui inniti. *In unum tempus omnes spes suas conferre minime conducibile iudicabat.* Ἀπερεῖσια. Infinita. Homerus: *Immensam auri vim pro redemptione.* Et Ἀπερεῖσιος, infinitus, multus. Ἀπερίβλεπτον. Inexpectatum. Ἀπερίγραπτον. Indefinitum. Triplici sensu aliquid circumscribi non posse dicitur: vel ratione loci, vel temporis, vel intellectus. Deus quoquam horum modorum circumscribi nequit: contra quod quae sensibus percipiuntur, finita sunt et limitibus circumscribi possunt. Et Ἀπερίγραπτοι, inconsiderati. Ἀπερικτύπητον. Quod omni strepitu vel turba vacat. Ἀπεριλάλητον. Qui loqui nescit, vel loquendo insuperabilis. Ἀπερισάλπικτοι. Quos nullus turbarum sonus circumsonat. Ἀπερίτροπος. Incuriosus. *Neque enim filius Agamemnonis, neque Deus inferorum ultionem negliget.*

ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀνεπίτροπος τοῦ τοὺς ἐχθροὺς με-
τελθεῖν, ἀλλ' ἔχει ἐπιστροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν ποιεῖ-
ται. ἢ ἀνεπέλευστος. ἔνθεν καὶ τό,

Περίτροπέων ἐνιαυτός.

Ἀπερὸ ἴφῃ. γενικῇ· ἐξεβλήθη. ἀπορήπτω 5
δὲ αἰτιατικῇ.

Ἀπέρῃψεν. Ὁ δὲ ἐπιτηρήσας τῷ δοκεῖν ὑπὲρ
τούτων ἀπέρῃψε λόγους. τουτέστι παρενέβαλεν. ἢ
Ἀπέρῃψεν, ἐφλυάρησεν. Ὁ δὲ στωμύλος τε ὢν
καὶ ὑψαγῆρας ἀπέρῃψε ῥήματα ὑπερήφανά πως καὶ 10
θρασύτερα.

Ἀπεροῦντα. κωλύοντα, ἀποτρέποντα. Στέλ-
λειται ἐκ βασιλέως γράμματα, ἀπεροῦντα τὴν τῶν
βαρβάρων ἐπίθεσιν. Καὶ Ἀπεροῦσιν, ἀπαγορευ-
σουσι καὶ παύσουσι τοῦ πολέμου.

Ἀμέλει ταχέως πάνυ ἀπεροῦσιν.

Ἀπέρῃωγεν. οὐκ ἀπέρῃηται. καὶ Ἀπερῃώ-

γει, καὶ σὺν τῷ ἄπερῃώγειν, τὸ τρίτον πρός-
ωπον.

Κεῖτ' ἀπερῃώγειν ὁ ποίς.

Καὶ Ἀπερῃώγοτες, κατασχισμένοι ἢ ἀπεσχισμένοι.

Ἀπερωεύς. κωλυτής. Ὀμηρος·

Ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς.

Ἀπερ σὺ. ἀντὶ τοῦ ὡς περ σὺ.

Ἀπερὸ θριᾶσαι. ἀπαναισχυντήσαι. Ἀριστο-
φάνης·

Κρεῖττον ἦν τότε εὐθύς ἀπερὸ θριᾶσαι, ἢ
χρησάντά με σχεῖν πράγματα.

τὸ πράγματα οὐκ ἐπὶ κακοῦ χρῶνται. ὁ δὲ λόγος
εἴρηται ἐπὶ τῶν δανειζόντων. καὶ αὐθις· Ἀπαξ
πυρῆδος καὶ μὴ δέκατον χλωρός.

Ἀπερῶχοι. ** ἀπεκωλύθη.

Ἀπέσβη. εὐβέσθη, ἢ ἐπαύσατο, τέθνη-
κεν.

1. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀνεπίτροπος] Scribe ex Scholiasta Sophoclis: ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀπερίτροπος, ἀνεπίτροπος κτλ. Küst. τὸ τοὺς ἐ.
Med. 4. Hom. II. β. 295. 5. ἀπορήπτω δὲ αἰτ. merito delevit Küsterus. 7. τῷ δοκεῖν ὑπὲρ τούτων] Oratio mendosa:
quam nonnullis etiam vocibus esse defectam vel iunctura v. ἐπιτηρήσας commonstrat. 9. Ὁ δὲ . . . ὑπερήφανά τε καὶ θρασύ-
τερά πως: locus sic perscriptus in Menandri Exc. Legx. p. 284. 12. Praesentia κωλύοντα, ἀποτρέποντα ne quis miretur:
Byzantini scriptores ἐρῶ in praesentis notionem deflexerunt. Hinc ἀντιρεῖν ἄλογον apud Aphthon. p. 72. κατερεῖν ἐξισχύσει δι-
ctio Nicephori Chumni, alia centena. Ceterum Ἀπεροῦντες, κωλύοντες Zon. p. 274. 14. Ἀπεροῦσιν] Xenoph. p. 960. οἱ δὲ
ἔπιοι οὐκ ἀπεροῦσιν, ἐν μέρει ἀναπαύομενοι. Et p. 969. Respexit opinor Thucyd. p. 78. φέροντες οὐκ ἀπεροῦσιν, ubi Schol.
οὐκ ἀπαγορεύουσιν. Vel potius Schol. Lysistr. Aristoph. 165. ubi Schol. ἀπαγορεύουσι καὶ παύσουσι τοῦ πολέμου. Procop.
p. 366. Τουρ. MS. ἀπαγορεύουσι] ἀπαγορεύουσι A. B. C. E. Med. Quorum scripturam Gaisf. temere revocavit, allato
Schol. Plat. p. 153. [400.] Ἀπερεῖν ἀπαγορεύειν. 16. Ἀμέλει ταχέως πάνυ ἀπεροῦσιν] Aristoph. Lysistr. 164. 17. Ἀπερῃώγειν . . .
ἀπερῃώγειν] Sic cum Suidae libris codex Lex. Seg. p. 422. ubi Bekkerus edidit ἀπερῃώγει et ἀπερῃώγειν. Hic Valckenarium in
Eurip. Hippol. 1338. secutus est, utrumque Gaisfordus. Vulgato nullum adest praesidium: nam singularis ratio videtur esse
tertia personae ἦδη, quam addubitavit Buttmannus, praestant vero Thucyd. II, 53. et Polyb. III, 104. Ἀπερῃώγειν comparandum
cum Arriaeō (Exp. V, 21.) ἐννευστήκειν. Adde simillimum exemplum in v. Ἀπερῃώγειν.
4. Quae post ἀπεσχισμένοι extabant verba, Τῆς ἡλῆς ἀπερῃώως συγγίτας, cum etiam A. B. in marg. habeant, omisi cum C. F.
5. Ὀμηρος] II. β. 361. 7. V. Aristoph. Ran. 947. 9. Ἀριστοφάνης] Locus ex Aristoph. Nub. 1218. sic restituendus: Ἀλλὰ
κρεῖττον εὐθύς: ἦν τότε Ἀπερὸ θριᾶσαι μᾶλλον ἢ σχεῖν πράγματα. 11. με] μὴ A. C. με μὴ B. χρῆσαντά με quae e Scholiis
irreperunt, om. E. 12. τῷ πράγματα οὐκ ἐπὶ κ.] Scribendum potius est τῷ πράγματα σὺν. Küst. τὸ reddidi cum A. C. τὸ
δὲ περ. E. qui statim εἴρηται δὲ ὁ λόγος. Mox ἐπὶ κακῶ B. E. quod extat in v. Πράγματα. χρῶνται om. E. ὁ δὲ λόγος εἴρη-
ται] Haec prorsus turbata sunt et confusa, quae sic in ordinem rediges: Καὶ αὐθις· Ἀπαξ πυρῆδος καὶ μὴ δέκατον χλωρός. ὁ δὲ
λόγος εἴρηται ἐπὶ τῶν δανειζόντων. Vide supra v. Ἀπαξ. Küst. Idem deinceps: καὶ μὴ δέκατον χλ.] „Supra v. Ἀπαξ abs-
que negatione legitur καὶ δέκατον χλ., quod magis arridet.” Haec ut nunc scripta sunt, firmant interpretationem Hermanni,
qui cum πυρῆδος apud Aristophanem constanter ad κατακλιώντας pertineat, sensum talem fere collegit: praestat semel quam de-
cies alvum solvisse formidantem. Quamquam effeceris etiam hanc verborum explicationem non adeo reconditam: semel si pec-
uniam flagitantibus (quamquam ut verecundantibus accidit multo rubore suffusa) offirmatus tamen animo restiteris, in perpetuum
exsolveris sollicita ista creditorum trepidatione. Accedit ut indoles dictionis, etiamsi recesseris ab istis καὶ μὴ, multum
deflectat ab elegantia comicorum antiquissimorum. 15. Ἀπερῃώχοι] Ἀπερῃώχοι A. Ἀπερῃώχοι E. Pro ἀπεκωλύθη fortasse scr.
ἀπεκωλύοι cum Schol. II. ζ. 562. [et Hesychio] conf. II. δ. 542. Apollonius: Ἀπερῃώχοι. ἀποκωλύοι. Gaisf. Haec nescio qua
verborum lacuna videntur coaluisse. 16. Ἀπέσβη — τέθνηκεν] Huc pertinet nota illa Hesychii, Ἀποσβαῖω νεκρῷ: quam
vocem vir doctus immerito ibi sollicitat. Küst. Credulus sit oportet, qui Ἀποσβαῖω adeo quaesita ratione velit explicare. Su-
pplicor Laconicam glossam latitare, quasi fungamus ἀποσβαῖος, instar formae nobilissimae ἀπεσσοῦα.

Ex praecedentibus enim repetendum est ἀνεπίτροπος, hunc in
sensum: negliget ab inimicis poenam exigi. Vel ἀπερίτροπος
sive qui nunquam redit. Unde Περίτροπων ἐνιαυτός, annus
in orbem rediens. Ἀπερὸ ἴφῃ. Eiectus est: genitivo iun-
ctus. accusativo tamen ἀπορήπτω. Ἀπέρῃψεν. Pro-
fudit. Ille vero captato tempore de his effudit verba. Vel
Ἀπέρῃψεν. temere effudit. Ille vero cum esset garrulus et
tactabundus, verba superba et audacia effudit. Ἀπε-
ροῦντα. Interdicens, prohibentia. Mittuntur ab rege litte-
rae barbarorum inrasionem netantes. Et Ἀπεροῦσιν, defati-
gantur, animum despondebant. [Aristophanes:] Cito admo-

dum molestiae succumbent. Ἀπέρῃωγεν. Non ἀπέρῃηται.
item Ἀπερῃώγει, sive addito ἄπερῃώγειν, tertia persona.
Inde vero pes fractus est. Et Ἀπερῃώγοτες, abscessi, avulsi.
Ἀπερωεύς. Qui aliquid impedit. Homerus: Qui semper co-
natus meos impedit. Ἀπερ σὺ. Quemadmodum tu. Ἀπε-
ροῦ θριᾶσαι. Frontem perfricare. Aristophanes: Natius suis-
set statim tunc frontem perfricare, quam postea cum mole-
stis conflictari. vox πράγματα enim aliquando in malam par-
tem accipitur. Et alibi: Qui semel fuit ruber, non decies fit
pallidus. quod proverbium in feneratorum dicitur. Ἀπερῃώχοι.
Arceat. ** Ἀπέσβη, Extinctus est, cessavit, mortuus est.

Ἀπέσβηκε λέγουσι τὸ ἀποσβέσαι οἱ τε ἄλλοι καὶ Πλάτων Πολιτικῶ.

Ἀπεσεῖσατο. ἀπέβαλεν.

Ἀπεσκέδασε. διασκόρπισεν.

Ἀπεσκευάζετο. τὴν στολὴν ἀπετίθει. Καὶ 5 ἀποσκευασάμεθα, ἀπεβάλομεν. κυρίως δὲ ἀποσκευασάσθαι ἐστὶ τὸ ἀπορῆναι τὰ σκευὴ καὶ τοῖς πολεμίοις ἀκολουθεῖν. Τὰ δὲ πολλοῦ ἄξια μετὰ πλείστων ἀνθρώπων ἐκείσε ἀπεσκευάσατο. ἀπὸ τοῦ ἀπέθηκεν.

Ἀπεσκληκῶς. ἀναισθήτως ἔχων. Καὶ Ἀπεσκληρυμμένος, ἐξηραμμένος.

Ἀπεσκοτωμένα. ἐσκιαγραφημένα, κεχρωμένα. τὰς γὰρ χρίσεις σκότη καλοῦσιν οἱ ζωγράφοι. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ἀπέσομαι. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ. παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις.

Ἀπέσπασε. μετὰ βίας ἐξείλετο. Οἱ δὲ Σπαρτιάται ἐκάθητο τοῦ θεοῦ ἵκεται εἰς Ταίναρον καὶ ἤτουν σωτηρίαν. οἱ δὲ ἀπέσπασαν ἀφειδῶς, καὶ μάλα ἀπέκτειναν αὐτούς.

10 Ἀπεσπούδαζεν. ἤμελει, κατεφρόνει. Οὐδὲ τῶν Ἐπικούρου λόγων ἀπεσπούδαζεν ὁ Ἀπολλώνιος.

1. Ἀπέσβηκε. λέγουσι τὸ ἀποσβ.] Locus hic medicina indiget. Puto enim scribi debere, Ἀπέσβηκε λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ἀπεσβέσθη οἱ τε ἄλλοι καὶ Πλ. Apud Platonem enim Politico p. 174. G. [269. B.] ἀπέσβηκε passivè accipitur pro ἀπεσβέσθη: ad quem locum Suidas procul dubio respexit. Küst. Quem probavit Rubnk. in Tim. p. 40. ἀπέσβηκε A. B. C. E. Lex. Seg. p. 422. Praeterea hinc initium glossae fecit Gaisf. Ceterum Toupius attulit etiam Xenoph. Cyrop. VIII, 8, 13. ἀποσβέσαι] ἀπέσβηκε. ἀποσβέσθαι Lex. Seg. non ut ex eo Ruhnkenius ἀπεσβέσθη. 3. Ἀπεσεῖσατο] Lex. Seg. p. 422. Cf. v. Ἀνωθήσαν. Perperam Hesychius ἀπέβαλετο. 4. Ἀπεσκέδασε] Ἀπεσκέδασαι A. II. τ'. 309. Cf. Lex. Seg. p. 422. 6. Ἀπεσκευασάμεθα] Vid. Hesych. in Ἀπεσκευασάμεθα. [ἀπορῆναι, ἀπεδοκίμασα.] Verbi huius usum de sarcinis colligendis et in tutum locum comportandis illustrat Wesselingius in Diod. XIII, 91. Gaisf. Edd. Ἀπεσκευάζετο τὴν στολὴν. ἀπετίθει. Mutavi, Zon. p. 260. auctore. 9. ἐκείσε] ἐκείθεν C. 11. Ἀπεσκληκῶς] Item Hesychius: cf. v. Κατεσκληκῶς. Lex. Seg. p. 422. ἀναισθήτως ἔχων καὶ ἀπεσκληρυμμένος. Quorsum spectat Ἀπεσκληρυμμένος, ἐξηραμμένος C. E. et vulg. edd. Ἀπεσκληρυμμένος (= ὑμένος Küst.), ἐξηραμμένος A. Post h. gl. cum A. B. C. Gaisf. deletit, quae huc immigrarant ex Etym. M. p. 120. sive Zon. p. 254. Ἀπεσκληρυμμένος. ἐκτεταμένος. κόλλυς γὰρ ἢ ἐπὶ τοῦ ἄκρου θοῖξ, ἢ ἐφ' ὕλατον ἀκούρευτον θεοῖς ἀνατιθέντες. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπογεγυμνωμένου. In v. ἐκτεταμένος notavit Küsterus: „Haec interpretatio mihi non arridet. Malim κεκαρμένος, propter ea quae sequuntur. Σκόλλυς enim vocabatur coma, quae in honorem deorum alebatur: unde cui coma illa detonsa erat, appellabatur ἀπεσκολλυμμένος, ab ἀποσκολλύπτω. Habet autem vox illa et alias significationes, quas apud grammaticos quaere. Vide Hesych. vv. Ἀνασκολλύψας et Κίρων.” Küst. Toupius opponebat Suid. vv. Ψωλὸν et Ψωλὸς cum Hesych. v. Κίρων. Idem Küsterus in v. Κόλλυς: „Vox ista varie scribitur. Κόλλυς enim hic habent omnes editt. Suidae, itaque Etymologus: quod tamen corruptum esse non dubito. Apud Pollucem legitur σκόλλυς. Apud Hesychium in serie sua σκόλλυς. Apud Athen. XI. p. 494. σκόλλυς: quae lectio reliquis praeferenda est.”

1. Ἀπεσκοτωμένα. ἐσκ.] Eadem Hesychius, Zon. p. 275. et Eustath. in Il. v'. p. 953, 53. κεχρωσμένα] ἐχρωσμένα B. ἐχρωματισμένα C. 2. χρίσεις σκότη] χρίσεις σκότει A. χρώσεις Budaeus apud H. Stephanum. Ego χρωσμάτων χρίσεις desidero, quas eloquuntur hodie Tinten, Fleischtinten. Cf. v. Ἀνδρείκειον. σκότους Hesychius. Tum οἱ Zon. et addidere C. E. 3. Ἀριστοφάνης] Aristophanis locus (fragm. 586.) non sine mendis affertur in v. Ἀπόμακτρα, quem Porsonus apud Dobraeum p. 246. probabiliter, si discesseris ab articulo (cuius loco Hermannus suspicabatur antiquitus tē extitisse), restituit, Ἀπόμακτρα τῶν σκυτάλων ἀπεσκοτωμένα. Qui Porsonus neglecto scribendo pronuntiavit, Ἀπόμακτρα. σκυτάλα. ἀπεσκοτωμένα δὲ, ἐσκιαγραφημένα (cum deberet in his quasi frustis versiculis, σκυτάλας. ἀπεσκοτωμένας δὲ, ἐσκιαγραφημένας), Dindorfius vereor ut vel diversissimo Hesychii commento (v. Ἀπομάκτρας: quocum inlegendi Pollux X, 113. et Moschop. π. σγ. p. 193. vincere possit, sive σκύταλα interpretandae voci ἀπόμακτρα fuisse, sive ἀπόμακτρα ἀπεσκοτωμένα sententiam efficere satis accommodatam. Equidem opinor Comicum ἀπόμακτρα τῶν σκυτάλων ἀπεσκοτωμένα de poetis vel artificibus imperitis dixisse, qui e calamo vel penicillo leniter esset opus adumbrandum atque distinguendum, pingui Minerva colores et pigmentorum collationem exprimerent, tanquam hacull res ageretur. Ad genitivi rationem cf. Arist. Equ. 826. Nos similiter: ein Conterfei wie dem Stock aufgetragen. 4. ἀναχωρῶ om. Zon. p. 260. Mox pro παρὰ E. habet Ἐγὼ δ' ἀπέσομαι. Sequentem gl. Ἀπεσκούδαζον. κυρίως τὸ ἀποτεμῆν τὸ ἐπὶ τῆς μεγάλης δέρμα σὺν θριξί. καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἀποκείραι, petitam ex Etym. M. p. 120. deletit Gaisf. cum A. (qui Ἀπεσκούδαζον solum in marg.) B. C. E. Küsterus advocat Hesychium in Ἀπεσκούδαζαι et Ἐσκούδαζης: plura Barkerus in Etym. M. p. 1063. sq. Recte glossam ad Ioseph. de Maccab. 10. p. 511. rettulerunt Hemsterhusius Toupius; quorum hic addit Eurip. Troad. 1033. et Hesych. v. Γυμνόν. 6. Οἱ δὲ Σπαρτιάται] I. e. οἱ Ἕλλητες. Vid. Plat. Lycurg. p. 57. Thucyd. I, 128. τοῦ θεοῦ sc. Ἡοσειδῶνος: vid. infra v. Ταίναρον. οἱ δὲ ἀπεσπ. i. e. Σπαρτιάται. Reines. F. 2. λῶται. Rem narrant Aelianus V. H. VII, 7. Thucyd. I, 128. Pausan. Messen. 24. Lacedaemonios vocat: v. Pausan. VII, 2 De terrae motu Diodor. XI, 63. circa hoc tempus. Wass. Apparet Σπαρτιάται locum alienum occupasse, cum id esset collocaudum ante ἀπέσπασαν. 10. Οὐδὲ τῶν Ἐπικούρου λόγων ἀπεσπ.] Apud Philostratum de Vit. Apoll. I, 7. locus hic ita legitur Ἀθήκουσ δὲ καὶ τῶν Ἐπικούρου λόγων· οὐδὲ γὰρ τούτους ἀπεσπούδαζε. Küst. Locus ut opinor ex v. Εὐθύδημος decerpit. Addiderunt A. B. C. et Zon. p. 260. qui supra οὐδέν. Ἀπολλώνιος om. E.

Ἀπέσβηκε pro ἀπεσβέσθη usi sunt cum alii tum Plato Politico. Ἀπεσεῖσατο. Excussit. Ἀπεσκέδασε. Dissipavit. Ἀπεσκευάζετο. Sarcinas deposuit. Et Ἀπεσκευασάμεθα, abiectionis proprie autem ἀποσκευασάσθαι significat vasa et supellectilem in aliquo loco deponere, quo facilius hostes persequamur. Res autem pretiosiores et maximam partem hominum illic deposuit. Ἀπεσκληκῶς. Qui obduruit. Et Ἀπεσκληρυμμένος, induratus.

Ἀπεσκοτωμένα. Adumbrata, coloribus distincta: colorum enim mixturam pictores σκότη vocant. sic Aristophanes. Ἀπέσομαι. Abero, abeo: apud Aristophanem in Nubibus. Ἀπέσπασε. Per vim abstraxit. Hic ad Taenarum supplices accedebant, salutem petentes: quos Spartani crudeliter inde abstractos interfecerunt. Ἀπεσπούδαζεν. Negligebat, contemnebat. Ne Epicuri quidem doctrinam studio suo indignam in-

Ἀπεστάτει. ἀπείχεν, ἀπεχωρίζετο. Εὐνά-
257 πιος· "Καὶ γὰρ οὐκ ἀπεστάτει τῆς τοῦ Λέοντος ἐπι-
νομίας. οὕτω γὰρ καὶ τὸ ζῶον ποιεῖν εἴωθεν. οὐκ
ἀπεστάτει, οὐ παρήλλαττεν. Σοφοκλῆς·

Μέγας, χροάζων ἄρτι λευκανθῆς κάρα,
μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ.

περὶ Λαῖου φησὶν Ἰοκάστη.

Ἀπεσταύρου. σταυροῖς ἔφραττον. Θουκυ-
δίδης· Αἰθίοις δὲ καὶ πλίνθοις χρώμενοι καὶ
κόπτοντες δένδρα καὶ ὕλην, ἀπεσταύρου ἐῖπη 10
δέοιτό τι.

Ἀπέστησεν. ἐκώλυσεν, ἐπέσχε. Πολύβιος·
Ἐκείνον γὰρ οὔτε σκότος οὔτε χειμῶνος μέγεθος
ἀπέστησεν οὐδέποτε τῆς προθέσεως· ἀλλὰ καὶ ταῦτα
διωθόμενος καὶ τὰς ἀρῆωστίας ἐκπονῶν καθῆστο, 15
καὶ διευτυχήκει πάντα τὸν χρόνον. καὶ αὐτὸς Πο-
λίβιος· Ἀποσχόντες τῆς ἰδίας παρατάξεως ἕφ' ἰκα-
νόν τινα τόπον, οἱ μὲν πλείους ἀπέστησαν, δύο
δὲ ἐπιπολὺ προῆλθον. ἀντὶ τοῦ ἐπέσχον τὸν δρό-
μον.

Ἀπεστιν. ἀντὶ τοῦ ἀφέστηκεν, μακρὰν ἐστιν.
Ἀριστοφάνης·

Ἀπεστιν ἐπὶ Θράκης φυλάττων Εὐκράτην.

Οἷτος ἦν στρατηγὸς Ἀθηναίων, ὁ καλούμενος Στύπ-
5 πας, δωροδόκος καὶ προδότης, ὃς ἀπώλετο ὑπὲρ
τῶν τριάκοντα. οἱ δὲ ὡς πίων κώνειον.

Ἀπεστομάτισαν. ἀπεφθέγγαντο.

Ἀπεστώ. ὡς περ Σαπφώ. παρὰ Καλλιμάχου.
ἢ ἀποδημία.

Ἀπέστω. οἰχέσθω, διωκέσθω.

Ἵπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος δμμάτων.

ἐπὶ τῶν βουλομένων φιλοσοφεῖν ὁ Σωκράτης φησὶν.

Ἀπεστυφέλιξεν. ἐκίνησεν, ἔσεισεν.

Ἀπέσσυτο. ἐξέλιπε. σεύω τὸ δρμῶ, καὶ σύω.
15 ἀφ' οὗ τὸ σῦμι· ἔνθεν τὸ ἔσσυτο καὶ ἀπέσσυτο, καὶ
ἀπόσσυτος.

Ἀπεσφακέλισην. οἱ μὲν γραμματικοὶ ἔσάπη,
ἀπεσφενδόνησε. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀπεκάκησεν·
ἔτι τὸ ἐξαίφνης ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀντὶ
20 τοῦ ἀπεσπάσθη.

1. Εὐνάπιος] Fr. 39. sive Nieb. p. 103. Argutulam elegantiam illustrat v. Λέων. 2. οὐκ ἀπεστάτει] οὐκ om. B. E. idque Elms-
leius in Sophoclem loco posteriore praetermisit. 4. παρήλλατται C. Σοφοκλῆς Oed. R. 742, 43. 5. Μέγας] μέλας E.
m. sec. Tum χροάζων A. B. E. pr. 8. Θουκυδίδης IV, 69. 10. τὰ δένδρα] τὰ cum A. B. C. omittendum duxi. ὕλην ἐπι-
φύρατες] ἐπιφύρατες om. A. B. C. E. et Thucydidis libri. Tum εἶποι E. 12. Ἀπέστησεν] Usque ad μέγεθος om. A.
Πολύβιος: v. T. V. p. 80. fragm. grammat. 22. ubi Schweighauserus pro καθῆστο reposuit καθίκο, sc. τῆς προθέσεως, quod Her-
manno magis quam mihi probavit. Fuit magis suspicarer καθηγήσαστο. Ceterum proprietatem vocis διευτυχεῖν optime Polybius
ipse demonstrat fr. Vat. XXIV, 4. cf. Menand. fr. inc. 2. 18. τρόπον] τόπον A. C. quod Casaubonus conieciat. ἀπέ-
στησαν] Ex mendoso codice haec descripsit Suidas, in quo ἀπέστησαν erat pro ἐπέστησαν, quod non dubito scriptum fuisse a
Polybio. Schweigh. ἀπέστησε A.

1. Ἀπεστιν] Ἀπέστην hic et in exemplo edd. ante Kusterum, qui secundum MSS. emendavit. Similiter Ἀπέστη. ἀντὶ τοῦ ἀφέ-
στηκεν Lex. Seg. p. 422. Mox post ἀφέστηκεν omisi μακρὰν ἐστιν cum A. B. C. quae habet E. 2. Ἀριστοφάνης] Lysist. 103.

3. Εὐκράτη A. εὐκράτα E. φυλάττων. Εὐκράτης οὔτος Edd. vett., quas incautius Küst. correxit, φυλάττων Εὐκράτην. Εὐκρά-
της οὔτος. 4. ὁ καλούμενος Στύπας] Rationem quare Eucrates hic Στύπας vocatus fuerit, docet Schol. Aristoph. Equ.
254. Küst. Qui mendum sustulit Στύπας A. B. E. et Edd. vett., praecunte Porto. Haec Schol. Aristoph. ignorat, qui subiecit,
κωμωδεῖται δὲ ὡς δωροδόκος καὶ προδότης καὶ ξένος. 5. ὃς ἀπώλ.] ὃς ἀπώλ. A. In fine post κώνειον addunt ἀκόνητον δὲ B.
E. cum Edd. ante Küst. 7. Ἀπεστομάτισαν] Vox Platonica Euthyd. p. 276. C. Conf. H. Steph. Thea. III. p. 1050. Burn.
Habet Glossae Dionysii Areopagitae et Lex. Seg. p. 422. 10. Ἀπεστώ] Cf. v. Ἀπεστώ. Vox Herodotea. 11. Versus
Aristoph. Nub. 701. 13. Ἀπεστυφέλιξεν] ll. π. 703. 14. Ἀπέσσυτο] Lex. Seg. p. 422. Ἀπέσσυτο. ἐξέλιπε. Quae
pertinent ad locum Xenophontis Hell. I, 1, 23. disputatione Valckenariana illustrem. 15. Diligentius Etym. M. pp. 355. 383.
Ceterum ὄθεν legendum e gl. Ἀπόσσυτος olim hinc transcripta. 17. γραμματικοί] λατρικοί dubitabat Albert. Misc. Critt. p. 271.
an reponendum esset cum Hesychio: λατρικοί Lex. Seg. p. 422. cum illis apud Buhnkenium in Tim. p. 123. qui dubitationem tollunt.
19. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης] Locus Aristophanis, ad quem Suidas hic respicit, in eius dramatibus, hodie superstitionibus, ni fallor, non
extat. Küst. Locus fuerat in Ὀλκασίν, ut patet ex Hesychio. Hemsf. Fragm. 369. Turbavit haec Zou. p. 270. 20. ἀπε-
σπάσθη] ἐπισπάσθη Timaeus, probante Buhnkenio.

dicavit Apollonius. Ἀπεστάτει. Distabat, aberat. Eu-
napius: Nam eius ingenium a cognomine leonis parum ab-
horrebat: haud enim aliter illud animal facere solet. Οὐκ
ἀπεστάτει, non differebat. Sophocles, ubi de Lalo tradit
locanta: Magnus, canisq̄ albicans erat caput, ac forma
non multum a tua discrepans. Ἀπεσταύρου. Vallis
manebant. Thucydides: Lapidibus et lateribus ulentes, ar-
doreaque caedentes et materiam sibi opus videretur, lo-
cum collo manebant. Ἀπέστησεν. Impedit, inhibuit.
Polybius: Illum enim neque tenebrae neque tempestatis magni-
tudo a proposito unquam dimoverunt: sed obstacula remonens
ac morbis succumbens secunda fortuna semper usus est. Ite-
rum Polybius: Cum ab acie sua modico intervallo abessent,
priusque substituerunt, duo vero longius processerunt. Ἀπι-

στιν. Procul abest. Aristophanes: Procul hinc abest, in
Thracia Eucratem custodiens. Hic Eucrates erat dux Athe-
niensium, Styppax cognominatus, muneribus obnoxius et pro-
ditor; qui a triginta Tyrannis interfectus est, quamquam alii
dicunt eum hausta cicuta perisse. Ἀπεστομάτισαν. Re-
citarunt. Ἀπεστώ. Cuiusmodi est Σαπφώ. apud Callima-
chum, qui absentiam significavit. Ἀπέστω. Absit, pella-
tur. Somnus vero suis ab oculis absit. Haec Socrates de
illis qui philosophiae incumbunt. Ἀπεστυφέλιξεν. Quas-
savit, agitavit. Ἀπέσσυτο. Discessit. Verbum σεύω,
quod est ruo, sive dicitur σύω. hinc σῦμι: unde ἔσσυτο et ἀπό-
σσυτος. Ἀπεσφακέλισην. Secundum medicos significat
putrefactus est, fundam emisit. item ignave se gessit. porro, re-
pente mortuus est. Apud Aristophanem vero convulsus est.

- Ἀπέσφηλεν. ἀποτυχεῖν ἐποίησεν.
 Ἀπέσχαζεν. Πλάτων Πρέσβεσι. καὶ σχᾶν,
 τὸ σχάζειν.
 Ἀπεσχεδιάζετο. ἤτοιμάζετο.
 Ἀπεσχοίνισεν. ἀπεχώρισεν. Καὶ Ἀπεσχοί-
 νισμένος, ἀπεστρημένος. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ
 Ἀριστογείτονος ἀντὶ τοῦ ἀποκεκλεισμένου.
 Ἀπετάφρευον. Μένανδρος. Οἱ Ῥωμαῖοι γὰρ
 οὐκ ἀπετάφρευον τὸ πρότερον, οὔτε μὲν ἐν ἐπιστήμη
 258 πᾶμπαν τὸ τοιόνδε εἶχον πρότερον, ἢ Μανρίκιον τὸν 10
 Παύλου ἠγγασσάθαι τοῦ ἐφίου πολέμου. ἐπειδὴ δὲ
 ἔτε τὴν στρατηγίαν εἶχεν, ἡγεμονεύουσαν αὐτῷ τῆς
 ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀτραποῦ, τὸ τοιόνδε ῥαθυμίᾳ πα-
 ροφθὲν ἐς τὸ δέον ἐπανήγαγε, ** Ῥωμαίοις γὰρ μὴ
 βουλομένοις ἦν τὸ χρῆμα; καὶ εἰς λήθην κατώλι-
 σθεν. πόνος γὰρ ὄκνη πολέμιος.
 Ἀπετέμετο. περιέκοψε, διεχώρισε. Κατα-
 νύσας ἐπὶ τὸν ἰσθμὸν τῶν Σινωπέων, ἀπετέμετο
 τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ πάντας.
 Ἀπετείχιζον. ἀπεχώριζον, ἀπεκώλυνον.
 Ἀπετιμήσατο. ἀντὶ τοῦ ἀποτίμημα ἔλαβεν.
 οὕτως Δημοσθένης. Καὶ Ἀποτίμησις, τὸ ἀποτί-
 μημα.
 Ἀπετίγγυον. ἀπεδίδουν.
 Ἀπέτισεν. ἀπέδωκεν.
 Μοσχείω δ' ἀπέτισεν ὁ θῆρ ἀνθ' αἵματος
 αἶμα
 βληθεῖς.
 Ἀπετιμήθη. ἀπεκόπη.
 Ἀπετρίψαντο. ἀπελογίσαντο. Οἱ δὲ πρὸς
 ἕκαστον τῶν ἐγκαλουμένων οὐ μόνον ἀπετρίψαντο
 15 τὰς διαβολὰς, ἀλλὰ καὶ τιμηθέντες ἐπανήλθον εἰς
 τὴν οἰκείαν.
 Ἀπετρύετο. κατεδαπανᾶτο. Καὶ παρὰ τὰς

1. Ἀπέσφηλεν] Lex. Seg. p. 422. et Hesychius, qui discrepat sub altera glossa. 2. Ἀπέσχαζεν] Caput glossae habet Lex. Seg. p. 422. V. Loheek. in Phryn. p. 219. 3. σχάζειν pro σχίζειν dederunt A. C. σχίζειν σχάζειν δὲ E. Med. Hesych. Σχᾶ. σχάζει. Ceterum χᾶν A. pro σχᾶν. 4. Ἀπεσχεδιάζετο] Lex. Seg. p. 422. 5. Ἀπεσχοίνισεν] Lex. Seg. p. 422. Ἀπεσχοίνισεν A. ἀπεχώρισεν C. Mox Ἀπεσχοίνισμένος. ἀπεστρημένος, ἀποκεκλεισμένος Lex. Seg. nulla Demosthenis mentione, quam Harpocratio suppediavit. 6. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογ.] P. 778, 16. Desideratur particula δέ, quam servat Zon. p. 260. 7. ἀποκεκλεισμένος] ἀποκεκλεισμένος A. ἀποκεκλιμένος Harpocratio Pal. Cf. Plutarch. de Virt. Mor. p. 443. B. 8. Μένανδρος. Οἱ Ῥωμαῖοι γὰρ οὐκ ἀπετ.] Hic locus non extat in Excerptis, quae beneficio Constantini Imperatoris ex Menandri historia hodie supersunt, et inter Eclogas de Legationibus ab Hoeschelio edita sunt. Küst. Ed. Nieb. p. 440. 9. Usus scribi iubet οὐτ', relato οὐτε μὴν: vide vel Lucian. de Merc. Cond. 4. et ipsius Menandri p. 352. Vetustissimus formulae auctor, si libris adendum, Archilochus in Athen. Epit. p. 8. A. Nisi reponere malis οὐδὲ μὴν, altero haud infrequentius. Editum tacaris si placet ex Rhetor. Gr. T. IV. p. 381. 11. εἶχον usque ad τοιόνδε om. A. ἐφίου] ἐφίου C. Mox in continuis ἐπειδὴ δὲ δὲ sermo aut corruptus (possis vero οὗτος pro οὗτε) aut per ignaviam epitomatorum imperfectus, qui quidem apodosin nimio sententiarum studio abrepti videntur praetermississe. 12. ἡγεμονεύουσαν] Immo τὴν ἡγεμ. 13. παροφθὲν] Sic recte habent non solum MSS. Paris. sed etiam editio Mediolanensis. In edit. vero Bas. et Genev. per negligentiam typographorum excusum est παροφθὲν, pro quo Portus coniecitur haud sane felici παραφθὲν reponendum putabat. Küst. 15. βουλομένοις] βουλομένοις A. B pr. C. Quod ipsum arguit orationem esse mendosam. 17. διεχώρισε C. Καὶ ἀνύσας] Κατανύσας A. B. C. E. Verbum attigit Wessel. in Herod. VI, 140. 3. Ἀπετείχιζον Lex. Seg. p. 423. Pertinet ad Thucyd. VII, 78. Pro ἀπεκώλυνον C. habet ἐκώλυνον. Zon. p. 278. Ἀπετείχιζον. ἐκώλυνον. Ceterum cf. v. Ἀποτειχίζω. 4. Ἀπετιμήσατο] Vide infra vv. Ἀποτιμητὰς et Ἐντιμήματα. Küst. Vide Lex. Seg. pp. 200. 423. ἀπετιμήσαντο Zon. p. 260. Demosthenis locus infra repetitus est adv. Onet. p. 871, 25. 7. Ἀπετίγγυον] Lex. Seg. p. 423. et Zon. p. 278. Respici ad Ps. LXVIII, 4. monuit Albert. in Hesychium. 8. Ἀπέτισεν] Ἀπέτιστα. ἀπέδωκα Lex. Seg. p. 423. Cum Sulda convenit Hesychius. Referebat Gaisf. ad usum Homeri, ut Od. d. 43. γ'. 195. praesente Albert. 9. Versus Leonidae Tar. l. 1, 5. Anthol. Pal. VI, 263. Correxī scripturam editam Μοσχείω: Palatinus liber μοσχείω. 11. Quae v. βληθεῖς subsequantur, Ἀπέτρηλον. ἐν Ἐπιγράμματι. Καὶ ταύτην ἀπέτρηλον ἀνιήκτιραν ἔλατρη, ex v. ἀνιήκτιραν repetita expruimus. Habet A. in marg. 12. Ἀπετιμήθη] Ἀπετιμήθη τὴν κεφαλὴν Euseb. Eccl. Hist. VI, 41. p. 306, 38. Gaisf. 13. ἀπελογίσαντο] ἀπελογίσαντο A. Zon. p. 260. Hunc verbi significatum munit Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 592. Οἱ δὲ Diodori Exc. Legat. T. II. p. 625. locus, de quo Wesselingius movit. Supplendum οἱ περὶ Ἀτταλον. 16. οὐκίαν] οὐκίαν A. B. 17. Ἀπετρύετο] Ἀπειρούετο A. qui κατεδαπανᾶτο collocat post exemplum sequens. Cum vulg. Zon. pp. 260. 281. Καὶ παρὰ τὰς τῶν δειπνῶν παρασχ. τὸ πολὺ τῶν δημοσίων ἀπειρο.] Haec in prioribus edit. [et C. E.] desunt, quae nunc demum ex 2 MSS. Paris. revocavi. Depromptum est autem hoc fragmentum [Io. Antiocheni] ex Collectaneis Constantini ab Valeo. editis p. 814. idemque repetitur infra vv. Βιτέλλιος et Ἡρεῖτο Küst. Mireris ne apud Zonaram quidem extare περὶ.

Ἀπέσφηλεν. Effecit ut spe excluderet. Ἀπέσχαζεν. Plato Legatis. Et Σχᾶν, fudere. Ἀπεσχεδιάζετο. Ex tempore parabat. Ἀπεσχοίνισεν. Separavit. Et Ἀπεσχοίνισμένος, privatus. apud Demosthenem in oratione contra Aristogitonem est exclusus. Ἀπετάφρευον. Fossa cingebant. Menander: Romani antea castra fossis non muniebant, nec rei eius rationem ullo modo norant, antequam Mauricius, Pauli filius, in Oriente bellū dux constitueretur. Ille vero postquam ad ducatum erectus, qui postea viam ipsi ad imperium paravit, rem per socordiam diu intermissam in usum revocavit, ** Romanis enim molestiam et laborem subterfugientibus, res illa in desue-

tudinem abiit. labor enim ignaviae inimicus est. Ἀπετέμετο. Circumcidit, separavit. Cum ad Sinopensem isthmum pervenisset, incolae eius regionis omnes commentus interclusit. Ἀπετείχιζον. Muro separabant, intercludebant. Ἀπετιμήσατο. Pignus dotis accepit. sic Demosthenes. Et Ἀποτίμησις, pignus pro dote praestandum. Ἀπετίγγυον. Reddebant. Ἀπέτισεν. Rependit. Ferrus autem percussus sanguinem pro sanguine vitulino rependit. Ἀπετιμήθη. Amputatus est. Ἀπετρίψαντο. Crimina diluerunt. Is vero ad singula crimina respondens non solum calumnias refutavit, sed etiam honoribus auctus domum rediit. Ἀπετρύετο. Absumebat. Et sumptuosius coe-

τῶν δειπνῶν παρασκευὰς τὸ πολὺ τῶν δημοσίων ἀπειρύνετο. καὶ αὐτῆς· Εἰ τοῦτον τὸν ἄθλον προὔτεινεν Εὐρύσθευς Ἡρακλεῖ, σφύδρα ἂν αὐτὸν ἀπέτρουσεν.

Ἀπειρικός. ἀπρεπές.

Ἀπειρήκασιν. ἀπεξηραμμένοι εἰσίν.

Ἀπειθέες. ἄπειροι, ἀπαίδευτοι. Καὶ Ἀπειθίς, ἄφημος.

Ἀπειθύνει. κολάζει. Καὶ Ἀπειθύνοντα, τιμωρίαν ἀπαιτοῦντα. Σοφοκλῆς.

Λεσμοῖς ἀπειθύνοντα.

Ἀπεύχομαι. αἰτιατικῆ. Καὶ ἀπενκταῖον καὶ εὐκταῖον διὰ διφθόγγου. Ἀπενκτὸν δέ, μισητόν.

Ἀπέφησεν. ἀντὶ τοῦ ἀντίπε. Μένανδρος.

Ἀπέφθου χρυσίου. τουτέστι τοῦ πολλὰκις ἐψηθέντος, ὥστε γενέσθαι ὄβρυζον.

Χρυσὶ ἔστ' ἀπεφθα τοῖς Παταικοῖς ἐμπερῆ.

Ἀπεφλαύριζεν. ἐκάκιζεν. Ὁ δὲ τούτοις ἀντέπραττε, καὶ ἀπεφλαύριζε τὰ λεγόμενα. καὶ αὐτῆς· 250 Περιεφρόνησε δὲ ὅμως αὐτὸν καὶ ἀπεφλαύριζεν.

Ἀπέφρησαν. ἀφείσαν.

Ἀπεφρύνοντο. Οἱ δὲ ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύνοντο, πρὸς τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην κακῶς ἑαυτοὺς ἐπιτρέβοντες. † Φληνάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύνοντο.

Ἀπεχειρίσθη. τὴν χεῖρα ἀφῆρέθη. Ὅς μετὰ πολλὰς αἰκίας καὶ στρεβλώσεις ἀπεχειρίσθη τὴν δεξιάν.

2. ἀπειρύνετο] Sic etiam scriptum est infra v. Βιτέλλιος et Ἡρεῖτο. Sed in Collectaneis Constantini rectius, ut puto, legitur ἀπειρύνετο. Küst. καὶ αὐτῆς] καὶ ἀπέτρουσεν ἰσαπάνησεν C. Εἰ τοῦτον τὸν ἄθλον πρ.] Haec sunt verba Nicolai Damasceni apud Constantinum in Collectaneis ab Vales. editis p. 421. Küst. 5. Ἀπειρικός] Lex. Seg. p. 421. 6. Ἀπειρήκασιν] Sic Lex. Seg. p. 423. Hesychius et Zonaras. Ἀπρηήκασιν vel Ἀπαυήκασιν Valckenarius, Ἀπρηήκασιν Lobeck. in Phrynich. p. 34. Sed ἀπαυήκασιν sicubi ponimus, quod est probabile, extitisse, satis erit ἀπρηήκασιν reflexisse. ἀπεξηραμμένοι Lex. 7. Ἀπειθῆς vox Homerica: v. Od. γ. 88. 184. 8. ἄφημος] ἄφημος A. ἄφημοι E. Cf. v. Ἀφημος. 9. Ἀπειθύνει] Lex. Seg. p. 423. 10. Σοφοκλῆς] Alac. 72. 12. Ἀπεύχομαι] Aristoph. Thesm. 721. citat Wassius. ἀπενκταῖον Sozomen. II, 12. Tourp. MN. Extitit olim in v. Εἰ ἐπιστολή. Ceterum istud praecceptum continetur Herodiani Epimer. p. 164. de quo loco vide Bast. Ep. Crit. p. 216. seq. sive Boisson. Anecd. I. p. 407. Cf. Schol. Theocr. X, 52. 14. Ἀπέφησεν] Glossam edidi cum A. B. C. E. Lex. Seg. p. 423. Küsterus vulgavit: Ἀπέφρησεν. ἀντὶ τοῦ ἀπέφρησε, et in annotationibus scripsit, „Ἀπέφρησε] Sic habent MSS. Paris. In prioribus vero editis legitur ἀντίπεπεν.“ Causa erroris in aperto est. Variantem lectionem quam ad caput glossae (Ἀπέφρησεν) referre debuerat, ad interpretationem (ἀντίπεπεν) contulit. Gaisf. Corrige Meinekium p. 292.

1. Ἀπέφθου χρυσίου . . . ὄβρυζον] Haec sunt verba Scholiastae Thucydidi II, 13. Küst. Ἀπεφθον χρυσίου, nec plura Lex. Seg. p. 423. „Vide notata in Aristaeonem Boissonadii p. 310. Salmas. in SOLLN. p. 791.“ Gaisf. Praeter alios adhibendus, quem Baetius excitat, Locella apud Eckhel. Prolegg. in D. N. p. 23. 2. ὄβρυζον Med. 3. Χρυσὶ ἀπεφθα τε τοῖς Πατ.] Ut senarius sit ἀρτίπους, lege, Καὶ χρυσὶ ἀπεφθα τοῖς Παταικοῖς ἐμπερῆ. Quanam sit autem poetae anonymi mens ex tam brevi et obscuro fragmento colligere non possumus. Küst. χρυσὶ Hemsterhusius, post Küsterum in v. Παταικοί, cui versus olim adhaerebat sic conceptus, χρύσια ἀπεφθα τοῖς Παταικοῖς ἐμπερῆ. Nostro loco χρυσίαις ἀπαιφθα A. χρυσίαις ἀπαιφθα C. te om. B. C. E. Fragmentum et trochalcum esse et comici poetae dictum, qui aureos Atticos ex varia materia sub Antigenis magistratu confatos tamque pravo commate percussos irrideret, ut monstrosam quasi spinturnicii formam referre viderentur, declarat Aristoph. Ran. 732. sqq. Cf. Böckh. Staatsh. d. Ath. I. p. 24. χρυσίαις autem quod aperte praebebat χρυσὶ ἔστ', id recipere non dubitavi. Gaisfordus χρυσὶ ἀπεφθα τοῖς Π. ε. 6. Περιεφρόνησε δὲ ὅμως αὐτὸν καὶ ἀπεφλ.] Verba Menandri in Excerpt. Legatt. p. 291. 7. Gl. legitur in Lex. Seg. p. 423. In capite gl. librarius codicis A. Ἐκάκιζε scripsit pro Ἀπέφρησαν, oculis ad superiora conversis. Mox ἀφῆκαν Hesychius, auctore Cratino. 8. Οἱ δὲ ὑφ' ἡδονῆς] Hic duo fragmenta in unum confata esse video, quae ita non male distinxeris: Οἱ δὲ ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύνοντο πρὸς τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην, κακῶς ἑαυτοὺς ἐπιτρέβοντες. — Παιδαρίων δὲ καὶ γυναικῶν φληνάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύνοντο. Confer Suidam v. Ἀποπεραίνοντες, unde posteriorem hunc locum nonnihil ampliamus. Ceterum notandum illud, πρὸς τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην. Tum verbis tum numeris delectabantur. Tourp. III. p. 34. Secrevit haec Gaisf. Interim virorum doctorum iudicis nolui repugnare. Sed summam utriusque membri similitudinem si quis considerarit, aegre dubitet haec ad unam sententiam perducere: Οἱ δὲ πρὸς τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην κακῶς ἑαυτοὺς ἐπιτρέβοντες, παιδαρίων τε καὶ γυναικῶν φληνάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύνοντο. 9. κακῶς] Hic alter locus est, a priore diversus: quin uterque sit Eunapii non dubito. Hemst. Qui in extremis item conferri iusserat v. Ἀποπερατοῦσαν. Huius de Eunapio suspicioni favet aliquantum usus v. συνθήκη, de qua v. Boisson. p. 196. 13. ἀπεχειρίσθη τὴν δεξιάν] Tres ultimas voces citat Eustathius in Homer. Od. ω. p. 833, 19. [1960.] quod notat H. Steph. Thes. IV. p. 454. D. Burn.

nis magnam publicae pecuniae partem absumebat. Et alibi: Ὁ Εὐρύσθευς hoc certamen Herculi proposuisset, maxime cum vacaturus fuisset. Ἀπειρικός. Indecorum. Ἀπειρήκασιν. Exsiccatæ sunt. Ἀπειθέες. Imperiti, indocti. Ἐπείθης, obscurus. Ἀπειθύνει. Punit. Et Ἀπειθύνοντα, poenas exigentem. Sophocles: Vinculis castigantem. Ἀπεύχομαι. Accusativo iungitur. Et ἀπενκταῖον et εὐκταῖον per diphthongum scribitur. Ἀπενκτὸν vero, odiosum. Ἀπέφησεν. Negavit. Menander. Ἀπέφθου χρυσίου. Auri

saepe excocti, donec obryzum fiat. Aurei decocti, Pataecis similes. Ἀπεφλαύριζεν. Vituperabat. Ille vero his restitebat, et quae dicebantur cum contemptu elevabat. Et alibi: Illum tamen contemnebat et nihili faciebat. Ἀπέφρησαν. Dimiserunt. Ἀπεφρύνοντο. Illi voluptate torrebantur, ad numerorum et compositionis suavitatem misere se disperdentes. † Nugas contezendo pertractandoque suaviter torrebantur. Ἀπεχειρίσθη. Manu truncatus est. Qui post multos cruciatus et tormenta manu dextra truncatus est.

Ἀπεχθάνομαί σοι. καὶ Ἀπεχθάνοντο, ἐμ-
σοῦντο. καὶ Ἀπέχθεσθαι. λέγουσι δέ ποτε καὶ Ἀπε-
χθάνεσθαι.

Ἀπέχθεια. μῖσος. Καὶ Ἀπεχθής, ἐχθρός,
μισητός. Καὶ Ἀπεχθησόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐχθρός ὁ
γενησόμενος. Ἦιδει γὰρ ὁ Ἀντήνωρ ἀπεχθησόμενος
τῷ τοῦ βασιλέως υἱεῖ. Καὶ Ἀπεχθήρω, μισήσω.

Ἀπὲ ἐχθρῶν πολλὰ μανθάνουσιν οἱ σοφοί.

ἢ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα. παρὰ μὲν οὖν
φίλου
οὐ μάθοις ἂν τοῦθ', ὁ δ' ἐχθρός αὐτὸς ἐξη-
νάγκασε.

καὶ Μένανδρος·

Οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεσθα σωθείμεν ἂν;
παρὰ τῶν ἐχθρῶν. φοβούμενοι γὰρ τοὺς ἐχθρούς
ὠφελόμεθα παρ' αὐτῶν· ἔκ τε τῶν ἐχθρῶν πολλὰ
χρήσιμα διδασκόμεθα πρὸς φυλακὴν καὶ πρόνοιαν.

αὐτίχ' αἱ πόλεις παρ' ἀνδρῶν ἔμαθον ἐχθρῶν
κοῦ φίλων

ἐκπονεῖν θ' ὑψηλὰ τεῖχη ναῦς τε κεκτῆσθαι
μακράς.

τὸ δὲ μάθημα τοῦτο σώζει παῖδας, οἶκον,
χρήματα.

Ἀπέχω. αἰτιατικῇ. ἀντὶ τοῦ ἀπέλαβον. Ὡς
ἀπέχομέν γε τὴν χάριν, εἰ δὴ τις ὀφείλεται καὶ νεω-
τέρω παρὰ ἀδελφοῦ πρεσβύτου τοῦ πείθεσθαι χά-
10 ρις. καὶ αὐθις ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὸ χρέος ἀπέχεις, Ἀσκληπιέ, τὸ πρὸ γυ-
ναικὸς

Δημοδίκης.

καί· Ἀπέχω τὰ τροφεῖα. [Ἀτίχομαι δὲ γενικῇ.

Εἰ γὰρ ὁ Ἀδάμ ἀπέσχετο τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως.]

Ἀπεχρᾶτο. Ἡρόδοτος μὲν ἀντὶ τοῦ ἀρκεῖν
ἠγείτο· Θουκυδίδης δὲ ἀπεχρῶντο ἀντὶ τοῦ ἀνήρουν.

1. Ἀπεχθάνοντο] Sic Hesychius. 2. Ἀπέχθεσθαι] Haud praeter causam in dubitationem adduxit Elmal. in Med. 285. ἀπεχθόμενοι
tamen Theocr. 26, 27. ποτε add. A. C. Lex. Seg. p. 423. 4. Ἀπεχθής] Lex. Seg. p. 424. 6. Ἦιδει γὰρ ὁ Ἀντ.] Ex quo-
dam opinor chronographo Byzant. non Syncell. Chron. Pasch. Malela, nec Halicarn. Wass. 7. Ἀπεχθήρω] Hom. II. γ'. 415.
Item Hesychius. 8. Versus Aristoph. Av. 273 — 75. (quorum primus sic complendus, Ἄλλ' ἀπ' ἐχθρῶν δῆτα πολλὰ μ.) Quos
si subsequuntur versus, αὐτίχ' αἱ πόλεις — χρήματα, nunc Schollastarum observationibus intercepti, haud scio an lector qui-
dam indidem petitos in marginem coniecerit. Porro dictio Menandrea, quam Schol. Arist. versui 372. tribuit, sub finem orat
collocanda. 9. πάντα παρὰ μὲν] πάντα παρὰ μὲν οὖν A. οὖν item C. πάντως B. et E. pr. πάντας m. sec. 13. Μένανδρος]

ἀρι. E. marg. Menandri, si forte, locus (Meinek. p. 272.) ad exemplum Aristoph. Ran. 1467. sqq. compositus. 14. Οὐχ ὅθεν
ἀπωλόμεθα, σωθ.] Elegans hoc fragmentum non memini me legisse in Excerptis, quae ex Menandro Constantinus nobis conser-
navit. Quare ex integra eius historia locum hunc descripserit Suidas. Küst. Plane fallitur Küsterus, qui Menandrum histori-
cum intellexit: est enim allatus versus comici. Cetera sunt Aristophanis eiusque Schollastae, ut liquido patet inspicienti Av.
v. 374. Hemst. In Küstero reprehendendo conspirant Tonpius I. p. 68. et Piersonus in Moerliu p. 94. Ibid. „Ad hunc locum Me-
nandri alludere quodammodo videtur Polybius in Excerptis ab Valesto editis p. 189. [XL, 5. extr. sive Suid. v. Εἰ μὴ ταχέως]
Ἄπαντες δὲ τότε τὴν παροιμίαν ταύτην διὰ στόματος εἶχον, ὡς εἰ μὴ ταχέως ἀπωλόμεθα, οὐκ ἂν ἐσώθημεν. Forsan etiam Ae-
neas in Epist. 16. Εἰ γὰρ ὅθεν ἔδει σεσῶσθαι, ἐντεῦθεν ἀπολλόμεθα, τίς πόρος σωτηρίας ἡμῖν καταλείπεται; Confer et locum in
Epist. 1. — Ita Plutarchus [videndus in Themist. 29.] in Apophtheg. T. II. p. 185. ubi loquitur de Themistocle: Πολλῶν δὲ θω-
ρῶν ἀξιώθεις καὶ ταχὺ πλούσιος γενόμενος, πρὸς τοὺς παῖδας εἶπεν· Ὡ παῖδες ἀπωλόμεθ' ἂν εἰ μὴ ἀπολώλιμεν." Τουρ-
ἀπωλόμεθα] ἀπωλόμεσθα Τουρπιος: ἀπολόμεσθα A. ἀπολόμεθα B. E. Med. ἀπολλόμεθα Schol. ἀπολώμεσθ', ἴσως σωθείμεν ἂν;
Porsonus Aristoph. p. 80. 15. παρὰ] περὶ A. C.

3. ἐκπονεῖν] ἐκποιεῖν B. E. 7. αἰτιατικῇ om. Zon. p. 261. ἀπέλαβον] Hunc significatum, qui post Alexandri aetatem incre-
bruit, satis illustrarunt Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 814. et Sturzins de Dial. Maced. p. 147. 8. ἀπέχομέν γε] ἀπέχομέν σε A.
ἀπέχομαι σε C. Mox εἰ δέ τις A. 9. πρεσβύτου] Immo πρεσβυτέρου. 10. ἐν Ἐπιγράμματι] Callimachi LVIII. Anthol. Pal.
VI, 147. unde recipiendum ὡς post χρέος. Mox Edd. πρὸς, quod correxi. 14. Ἀπέχομαι δέ] Haec et quae sequuntur om. A.
Huc referendum ut videtur Lex. de Synt. p. 123. Ἀπέχω (l. Ἀπέχομαι). γενικῇ. κατὰ Ἀνδροπίωνος· οἶμαι τόνον οὐδ' ἐκείνων
ἀρξέσθαι τῶν λόγων. 15. Quae post γνώσεως extabant, Ἀπεχώρησεν. Ὁ δὲ παρὰ Μάννον ἀπεχώρησε, δεξιάς τε παραβῆς,
ἐς βασιλεῖ ἔδωκε, καὶ δροχὸς πατήσας, οὗς ὤμοσεν: ex v. Δεξιός repetita dennoque propagata sub v. Μάννον, cum A. delevi.
16. Ἀπεχρᾶτο] Lex. Seg. p. 423. μὲν om. Zon. p. 261. Herodoti locus est I, 102. Thucydidis memoriam retulit Dukerus
ad III, 81. ubi nunc editur ἀπεχώρησαν.

Ἀπεχθάνομαί σοι. Et Ἀπεχθάνοντο, odiosi erant. Et
Ἀπέχθεσθαι sive Ἀπεχθάνεσθαι. Ἀπέχθεια. Odium. Et
Ἀπεχθής, inimicus, odiosus. Et Ἀπεχθησόμενος, inimicus
futurus. Sciebat enim Antenor se regis filio odiosum fore.
Et Ἀπεχθήρω, odio prosequar. Ἀπ' ἐχθρῶν πολλὰ μ. Ab
inimicis multa discunt sapientes. cautionem enim, quae
omnibus salutis est, nemo ab amico didicerit: sed inimicum
nos cautos esse cogit. dum enim inimicos timemus, utilitatem
ex illis percipimus; et ab hisdem multa discimus, quae nos
cautos et providos reddant. Continuo civitates ab inimicis, non
ab amicis, didicerunt excelsos muros exstruere et naves lon-

gas sibi comparare. haec autem scientia liberos, familiam,
opes conservat. Menander: Nonne inimici, qui nos perdid-
erunt, nobis salutis causa fuerint? Ἀπέχω. Percipi mer-
cedem. accusativo iungitur. Etenim est nobis gratia relata:
si modo fratri iuniori a seniore pro obsequio gratia debet-
tur. Et in Epigrammate: En habes debitum, Aesculapi, quod
pro uxore Demodice [Acaso debuit.] Et: Praemia educatio-
nis reddita mihi sunt. [Ἀπέχομαι vero, absteo, geniti-
vo iungitur. Si enim Adam abstinuisset ab arboris scien-
tiae.] Ἀπεχρᾶτο. Apud Herodotum significat, satis est
putabat. apud Thucydidem vero Ἀπεχρῶντο est interfecerunt

Ἀπέχρη. ἔρκει.

Ἀπεχρήσατο. ἀπέκτεινε. Καὶ Ἀπεχρήσαντο, διεχρήσαντο, ἀπέκτειναν. Ἀηνίαις Ἀριστοφάνης·
Τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο τοὺς παιδοσπό-
ρους.

Ἀπέχρησε δέ, ἐχρησμοδότησεν. Καὶ τρις οὐκ ἅπαξ ἀπέχρησέν οἱ, Τυρίοις εἰπεῖν ἀποστῆναι τῶν ἀμφὶ κω Δαρείον. † Ἔπειτα οὐκ ἀπέχρησέν οἱ κρατῆσαι τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν νεῶν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐσύλησε. καὶ αὐθις Ἀπέχρησε μὲν οὖν καὶ ταῦτα κά-
κιστα ἀνθρώπων ἀπολέσαι αὐτόν. σημαίνει δὲ τὸ ἀπέχρησε καὶ τὸ ἐξήρκεσεν.

Ἀπεψηφίσατο. καταμαζάμην. ἀποψᾶν γὰρ λέγουσι τὸ ἐκμάσσειν. Καὶ Ἀπέψησαν, ἀπετίνα-
ζαν.

Εἰ δὲ που πέσοιεν εἰς τὸν ὦμον ἐν μάχῃ τινί, τοῦτ' ἀπεψήσαντ' ἄν.

τοῦτο ψευδόπτωμα λέγεται, ὅταν οἱ πεσόντες ἐξαστάτες ἀποψῶσι τὴν κόνιν, ἵνα μὴ ἔλεγχον τοῦ πτώματος ἔχοιεν. καὶ ἐν Πλούτῳ·

Ἀποψώμεθα δ' οὐ λίθοις ἔτι.

Καὶ Ἀπεψήσας, ἐφθὸν ποιήσας. ἢ ἀντὶ τοῦ καινοῦργήσας. Ἀριστοφάνης·

Τὸν δῆμον ἀπεψήσας ἡμῖν καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα.

Ἐ ἀντὶ τοῦ καινοῦργησα. ὡςπερ ἡ Μῆδεια λέγεται τὰς τροφούς τοῦ Διονύσου ἀπεψήσασα ἀνανεάσαι ποιῆσαι

Ἀπεψηφίσατο. τουτέστι κατεδίκασεν. Ἡ δὲ βουλὴ τὴν διάγνωσιν ποιουμένη τῶν πεπραγμένων ἀπεψηφίσατο τοῦ ἀνθρώπου, ἐπεὶ αὐτοῦ οὐκ ἐπελθόντος ἄλλ' ἀμνημονοῦν τὸ μίσμα γέγονε. καὶ αὐθις· Τῶν δὲ στρατηγῶν δύο μὲν ἔφηνον πρὸ κρίσεως, Κόνωνος δὲ ἀπεψηφίσαντο. ἀντὶ τοῦ ἀπεδοκίμασαν. Καὶ Ἀπεψηφισμένοι. ἐπὶ τοῖς δῆμοις.

Ἀποψηφίσεις ἐγίνοντο τῶν γεγραμμένων μὲν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, οὐκ ὄντων δὲ ἀστῶν, ἀλλὰ παρεγγεγραμμένων εἰς τὴν πολιτείαν· καὶ οὕτω ἐλέγοντο ἀπεψηφισμένοι, ἐπειδὴ ψήφου αὐτοῖς ἐπαχθείσης οὐκέτι μετεῖχον τῆς πολιτείας. Ὑπερί-
20 δης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα· Ὅπως * πρῶτον μὲν μυριάδας πλείους ἢ δεκαπέντε τοὺς ἐκ τῶν

1. Ἀπέχρη] Referunt ad Herodotum I, 60. ἀπέχρη, quod ipsam protulit Hesychius. 2. V. Lex. de Syntaxi p. 124. 3. καὶ ἀπέκτειναν] καὶ om. A. Lex. Seg. p. 423. καὶ et h. l. retinet E. et repetit ante διεχρήσαντο. Ἀριστοφάνης fragm. 328. 6. Loccus ut videtur affectus. Desideramus etiam οὐδ' ἅπαξ vel ποῦ α. Ceterum si credimus ut ex inferioribus irrepsisse, reponi licet, ἀπέχρησε Τυρίοις εἰπών. 11. σημαίνει κτλ.] H. l. retinet A. B. C. E. Med. quae Küst. post Δαρείον posuerat. Delenda certe τὸ ἀπέχρησε καὶ. 12. ἐξήρκεσε vulg. 13. Ἀπεψηφίσατο. καταμαζάμην. ἀποψᾶν γὰρ λέγουσι τὸ ἐκμ.] Schol. Aristoph. Ran. 492. Küst. In Hesychio lego Ἀπέψη. ἀπέμασσειν. Significatur Eurip. Iphig. T. 311. 16. Εἰ δὲ που πέσοιεν] Verba Aristoph. Equ. 574. infra sub v. Ψευδόπτωμα repetita. Quae sequuntur Scholiis debentur in posteriorem locum editis: nam abest a Scholiis Ranarum memoria superioris membri, καὶ Ἀπέψησαν (Immo Ἀπεψήσαντο) — ἔχοιεν. 18. λέγεται] λέγει A.

20. Πλούτῳ] V. 818. Ἀριστοφ. addit E. Vide v. Ἀποψώμενον. Mox legendum ἀποψώμεθα.
1. Ἀπεψήσας, ἐφθ.] Scribe ἀπεψήσας, ab ἀπεψῆν, idque suo loco redde. Haec enim ad vocem ἀπεψηφίσαντο minime pertinent. Küst. Memorabilis scriptura, quae cum redeat in Aristophanis versu, non temere crediderim eam fictam fuisse. Ἀπεψήσασα C. omittit ἐφθὸν ποιήσας. Tum ἢ οἰσὶ cum B. E. ante ἀντὶ. καινοῦργήσας] καινοῦργησα C. 2. Ἀριστοφάνης] Equ. 1326. 3. ἡμῖν — πεποίηκα — καινοῦργησας] ἡμῖν — πεποίηκα — καινοῦργησα C. πεποίηκα — καινοῦργησα A. E. Neqq. a Schol. Arist. profecta sic transformavit C. ὡςπερ ἡμῖν διαλέγεται τοὺς τροφούς τοῦ δόντος ἀπεψήσασα ἀνανεώσασα C. 6. τροφάς B. E. ἀνανεάσαι ποιήσαι] Sic recte habet nunc Paris. et Scholia Aristoph. In prioribus vero edit. legitur ἀνανεάσαι ποιήσασα. Küst. ἀνανεώσαι ποιήσαι B. E. 9. Immo ποιησαμένη: nisi vocula quaedam excidit. 12. V. Diod. XIII, 101. 13. ἀντὶ τοῦ ἀπεδοκίμασαν] Non assentior hic Suidae de interpretatione vocis ἀπεψηφίσαντο. Videtur enim potius in fragmento [utroque], quod adducit, accipienda esse pro absoluerunt. Küst. Cum haec verbi sit proprietates plurimae locis communia (v. Tayl. in Demosth. Rsk. T. I. p. 257. II. p. 962. sq.), semel certe suspicabimur ἀπεδίκασαν (vide vel Poll. VIII, 149.) esse reponendum. 14. Ἀπεψηφισμένοι] Brevius Lex. Rhet. p. 216. Pollux III, 57. VII, 18. „Vide Schol. Aristoph. in Vesp. 716. et infra v. Ἀποψηφισθέντα.“ Küst. Attigit hunc significatum Meier. de bonis damn. p. 86. 15. ἐγένοντο] ἐγένοντο dedi cum A. C. E. 17. παρεγγεγραμμένων] παρεγγεγραμμένων B. C. E. 18. αὐτῆς] αὐτῶν Valesius in Harpocr. p. 243. tacite: contra cum αὐτοῖς A. B. E. praesentem, non dubitavi sinceram scripturam editae περὶ αὐτῆς (vel π. αὐτῶν apud Gaisf.) praeferre. In Hyperidis loco nondum si recte memini ab iis excusso, qui rem metallicam Atheniensium disseruerunt, ὅπως aut vitiosum est (cuius vice Hermannus reponerat ὄντας, possis etiam οὕτως), aut referendum ad integriorem sententiam. Verum haec pendent a proposito Hyperidis, de quo Schmidt. in Dinarch. p. 116. non persuasit.

Ἀπέχρη. Sufficiebat. Ἀπεχρήσατο. Interfecit. Et ἀπεχρήσαντο. interfecerunt. Aristophanes Lemnis: Viros interfecerunt liberorum satores. Ἀπέχρησε vero, oraculum edidit. Ter autem, non semel, ab oraculo iussus est Tyrrii dicere, ut a Dario descenderet. Ἀπέχρησε etiam significat, id quod est nocet. Deinde non satis ipsi fuit hostes nocisse, sed etiam Apollinis templum spoliavit. Et alibi: Vel haec suffecerunt ad hominem omnium pessime perdendum. Ἀπεψηφίσαντο. Abstersi. ἀποψᾶν enim significat abstergere. Et Ἀπέψησαν, excusserunt. Nam si forte per pugnas in humerum cecidissent, id illico abstergebant. hoc ψευδόπτωμα vocant: cum illi qui ceciderunt surgentes abstergant pulverem, ne eius iudicio cecidisse arguantur. Et in Pluto: Λαπίδιβυς αὐτῶν nos non amplius abstergimus. Et Ἀπεψήσας, Suidae Lex. Vol. I.

qui recoxit, vel renovavit. Aristophanes: Populum robis recoctum ex deforini et turpi pulchrum reddidi. id est renovavi: sicut Medea Bacchi nutrices recoctas iuventuti restituisse dicitur. Ἀπεψηφίσατο. Sententiam contra aliquem tulit. [Item absolvit.] Senatus vero cum de iis quae gesta erant cognovisset, hominem absolvit, quod eo rim non inferente sed propulsaute piaculum commissum fuisset. Et alibi: E ducibus duo ante iudicium aufugerunt; Cononem vero absoluerunt. Et Ἀπεψηφισμένοι. Etenim pagi Attici suffragiis suis iure civitatis eos privabant, qui cum cives non essent, alio civium per fraudem inscripti erant. hi dicebantur ἀπεψηφισμένοι: quoniam suffragio contra eos lato civitatis iure privabantur. Hyperides in oratione contra Aristogitonem: Primum quidem numerum centies et quinquagies mille hominum

ἔργων τῶν ἀργυρείων καὶ τοὺς κατὰ τὴν ἄλλην χώραν
ἔπειτα τοὺς ὀφειλοντας τῷ δημοσίῳ καὶ τοὺς ἀτί-
μους καὶ τοὺς ἀπειρηφισμένους καὶ τοὺς ἀποίκους.

Ἀπέψον. τὸ ἔψιον, διὰ τοῦ ὀ μικροῦ. Ἀπέ-
ψων δὲ τὸ ἀπεσπόγγιζον, διὰ τοῦ ὦ μεγάλου.

Ἀπεψωλημένοι. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

Ἀπεψωλημένοι ἀκρατεῖσθε.

ἀντὶ τοῦ, ὡς τραγοὶ ἀκρατῆ πράξετε. καὶ ἔστιν ἐν
τῷ Ἀκρατεῖσθε.

Ἀπει. ἀντὶ τοῦ ἀπελεύση. Σοφοκλῆς.

Ἀπεῖθεν. Ὁ δὲ στρατηγὸς ἐπεὶ ἀπεῖθεν εἰς
αὐτὸν ὀργῆ διακεκαυμένος, θανάτω τὸν Γέτην ἐκό-
λασεν. ἀντὶ τοῦ, μετὰ θριμύτητος ἐδέαστο.

Ἀπειθεῖν. δοτικῆ· ἀπιστεῖν. Καὶ Ἀπειθῆς
οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δυσπειθοῦς ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ
ἐπὶ τόπων. Αἰλιανός· Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι ἐνθα ἄν
τοῖς ἐχθροῖς ἐνέτευχον, ἐνταῦθα δήπου καὶ ἡγωνί-
ζοντο, εἴτε εἰεν ἀπειθεῖς οἱ τόποι καὶ τραχεῖς, εἴτε
καὶ εὐφρεῖς δέξασθαι ὀπλίτας καὶ εὐήλατοι.

Ἀπειθῶ δέ, ὡς τό·

Ἵμι δρῦες οὐκ ἀπίθησαν, ὅτω σὺν ἅμ' ἔσπετο
πέτρη

ἄψυχος.

Ἀπείκασμα. ὁμοίωμα.

[Ἀπεικάζω. δοτικῆ.]

Ἀπεικός. ἄτοπον, ἀπρεπές. ἀπεικότης δέ.

Ἀπειλή. ἡ ὀργή.

Ἀπειλημμένος. κεκρατημένος.

Ἀπειλητῆρες. καυχηταί. Καὶ Ἀπειλῶν, δο-
τικῆ· καυχώμενος.

Ἀπείπατο. ἀπρηνήσατο. Ὁ δὲ τὴν πατρίδα
ἀπείπατο, καὶ Θούριος ἀνεῴρηθη. Καὶ Ἀπείπεν,
ἀπρηγόρευσε, ἀπερήνατο. Ὁ δὲ ἀπείπεν ἅπασιν
μήτε ἀριστον αἰρεῖσθαι μήτε ἀποδαρθεῖν, μήτε ἀπο-
θωρακίσασθαι τῶν πάντων οὐδένα. Καὶ Ἀπειπεῖν,
ἀντὶ τοῦ κελεῦσαι μὴ πράττειν. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ
Κτησιφῶντος· Καὶ τοὺς μὲν τῶν ἄλλων Ἀθηναίων
παῖδας, ὧν οἱ πατέρες βοηθήσαντες ἡμῖν ἐτι ζῶσι,

1. ἔργων τῶν inter versus habet E. 4. ἔψον] ἔψιον vel ἔψιον A. B. C. E. Med. Locus obscurissimus, iisdem vocibus olim in
gl. ἔψον relatus. Illic tamen cum extet, ἔψον καὶ Ἀπέψον, τὸ ἔψιον, quae verborum societas correctionem sapit mendosae
scripturae, praecesserit autem gl. ἔψια, τὰ ἀπὸ λόγων παύγια: equidem ut in re trepida sententiam talem iustitiam conclu-
nare, Ἀπέψιον καὶ ἔψιον, τὸ παύγιον, διὰ τοῦ ὀ μ. 7. Ἀπεψωλημένοι editum, a Gaisf. tacite mutatum, haud scio an
depromptum sit ab Aristoph. Acharu. 161. Quae sequuntur Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (v. 295.) κτλ. firmant A. B. C. E. Med. In ex-
emplo plenus E. ἐπεσθ' ἀπ. τράγοι δ' ἀκρατεῖσθε. Küsterus horum loco nihil nisi ἐν τῷ Ἀκρατεῖσθε. Haec autem quod C. V. post
Ἀπείρατον collocarunt, id satis arguit recens ista successisse. 10. Ἀπει] Lex. Seg. p. 420. Tum ἀπειδὴ ἢ ἀπελεύση E. So-
phocles (cuius nomen siluit Zon. p. 261.) usus continetur Philoct. 1067. Oed. R. 431. Antig. 244. 11. ἀπεῖθεν] Huc facit Tacit-
tus Hist. II, 72. de Vitellio. Burn. Zon. p. 261. 14. Ἀπειθεῖν] Casaub. Athen. VII, 21. Hemst. Ἀπειθῆς] Ἀπειθῆς A.
E. Ab eadem fluctuatione pendet doctrina persimilis v. Ἀπειθῆς. Multo lenius illud apud Polluc. I, 112. ἀπειθέσειραι τοῖς κρη-
νήταις ἦες. 16. τόπων] τρόπου τραχέος οὐκ ὄντος εὐήλατον. Αἰλιανός. Sic C. reliquis omisissis. Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι, ἐν
ἀν τοῖς ἐχθρῶ. Vide infra v. ἐνέτευχον. Küst. Qui quam gl. spectavit nondum inveni. Mox obest structurae particula ἄν:
reponimus ἐνέτευχον. 17. ἐνέτευχον] ἐνέτευχον A. 18. ἀπειθεῖς] ἀπειθεῖς A. B. E. 19. Post εὐήλατοι quae libri pro-
derant, A. in marg. coniecit, Ἀπειθῶ. δοτικῆ. διὰ τοῦ ὀ μ. Ἀπειθῶ (πιθῶ A.) δέ, περισπωμένως, ὡς τό, in illo
etiam Küsterum („Inepte: nam et ἀπειθῶ cum circumflexo scribitur”) περισπωμένως offenderit, omnia revocavimus ad ora-
nis compendium, praecedente C. qui nihil nisi Ἀπειθῶ. πιθῶ δέ.
1. ὡς τό] δοτικῆ ὁμοίως E. 2. Versus Damagetiae Ep. V, 3. Anthol. Pal. VII, 9. συνάμ' ἔσπετο] σὺν ἅμ' ἔσπετο πέτρη
Unde sumpsimus σὺν ἅμ'. 6. Glossam ordini litterarum dissenteantem om. vulg. 7. Ἀπεικός] Lex. Seg. p. 420. Del-
Küsterus Ἀπεικότης δέ. Vide potissimum v. Οὐκ ἀπεικός. Ceterum οὐ πρότερον Hesychius. 10. Ἀπειλητῆρες. καυχῶ-
Respexit Suidas ad locum illum Homeri II. ἡ. 96. Ὡμοὶ ἀπειλητῆρες, Ἀχαιῶδες, οὐκέτι Ἀχαιοί. Ubi Scholiasta ait: Ἀπειλητῆ-
καυχηταί, ἀπειλεῖν εἰδότες καὶ ἀπαγγέλλεσθαι. τοὺς δὲ τοιοῦτους καὶ καυχηματίας λέγουσιν. Küst. ἀπειλητῆρες Med. κα-
σταί B. E. καυχησταί C. Med. Ἀπειλῶν] Lex. Seg. p. 420. 12. Ἀπείπατο] Vid. Διαζάλειν. Ad Herodotum hoc p-
nere suspicor. Hemst. V. Herod. I, 205. 15. ἀποθωρακίσασθαι] ἀποθωρακίσασθαι dedi cum C. Mox οὐδένα A. B. C. E.
οὐδέ τινα Edd. vett. 18. Καὶ τοὺς μὲν τῶν ἄλλων Ἀθ.] Loci huius sensus valde obscurus est, quem explanare haud dissi-
foret, si oratio Lysiana extaret, ex qua fragmentum hoc Suidas excerpserit. Küst. Hermannus hanc mihi tradidit loci resarc-
viam, adiuncto fragm. 55. Lysiae, quod ille praegressum fuisse suspicatur: τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν δικάζοντας ἄξιον, ἢ
νομοθετοῦντας. [ἄρ' οὐν φῶμεν τοῦναντίον ποιεῖν.] καὶ τοὺς μὲν τῶν ἄλλων Ἀθηναίων — δίκαιον λέγειν, [τοῦτον δὲ εἰς τ-
τῶν ἡδὴ τεθνηκότων τὰ ἀσχίσια εἰρηκότα δικάζοντας μὴ κολάζειν.] 19. ἐτι] εἰ E.

excessisse sciatis, qui argenti metalla exercent et per agros
sparat sunt; deinde aerarii debiles et ignominia notatos
et ex albo civium expunctos et colonos. Ἀπέψον. Per ὀ,
ludicrum. Ἀπέψων vero, per ὦ, spongia abstergebant. Ἀπε-
ψωλημένοι. Aristophanes Pluto: Recutiti lacrimietis.
id est, tanquam capri subabit. Vide sub v. Ἀκράτεια.
Ἀπει. Abibis. Sophocles. Ἀπεῖθεν. Torve intulit
est. Imperator vero cum torvis eum oculis ira ardens
asperisset, Getam morte multavit. Ἀπειθεῖν. Dativo
iungitur: diffidere. Et Ἀπειθῆς non solum dicitur de homi-
ne difficili ad persuadendum, sed etiam de loco iniquo. Ae-
lianus: Romani enim ubicunque in hostes incidissent, il-
lic pugnant, sive locus iniquus esset et asper, sive mili-

tibus armatis recipiendis aptus et equitabilis. Contra ἄ-
θῶ: ut in Epigrammate: Cui quercus paruerunt, qui
que secuta est rupes inanimata. Ἀπείκασμα. Kfngi
[Ἀπεικάζω. Aptum dativo.] Ἀπεικός. Absurdum, et
decorum. Item ἀπεικότης. Ἀπειλή. Ira. Ἀπειλή-
μένος. Interceptus. Ἀπειλητῆρες. lactatores.
Ἀπειλῶν, iactans, aptum dativo. Ἀπείπατο. Absur-
vit. Ille vero patriam abnegavit, et Thurium se voc-
passus est. Et Ἀπείπεν, interdixit, edixit. Ille vero om-
bus interdixit ne pranderent, nere dormirent, neu thor-
cem quisquam exeret. Et Ἀπειπεῖν, iubere ne quid fiat. L.
sias in oratione contra Ctesiphontem: Et ceterorum quid
Atheniensium liberis (quorum qui vobis opem tulerunt

Ἀπειροκαλία. ἀμετρία τοῦ καλοῦ. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἤδη κεκρατηκότες ἐπηρμένοι ἦσαν εἰς ἀπειροκαλίαν, καὶ τὰς σφῶν αὐτῶν ἐξέτειναν δυνάμεις ἀνὰ τὴν ἐκείνου Λιβύην. καὶ αὐθις· Ἄλλ' εἰμιλίαν ἀπειρούκαλος, ὡς διαβεβοημένα ἐπιδηγού- 5

μενος.
Ἄπειρος. ὁ ἀμαθής, ἢ ὁ ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος. Ἀριστοφάνης. διὰ τὴν περὶ Σαλαμίνα ναυμαχίαν. ἢ ὅτι ἡ ἑτέρα τῶν ὑπερητίδων νεῶν ἐκαλεῖτο Σαλαμίνια, ἢ δὲ ἑτέρα Πάραλος.

Ἄπειροι γῦπες. ἐπὶ τῶν διὰ κληρονομίαν ἢ διὰ κέρδος προσδρενόντων τινί· παρόσον οἱ γῦπες τοῖς θνησιμαίοις παραδρενύουσιν.

Ἄπεισιν. ἀπέρχεται.

Ἄπείσομαι. ἀντὶ τοῦ ἄπειμι.

Ἄπείχε. πόρῳ ἦν. Ὅσον δὲ ἀπείχε τοῦ ἐκπεπληῆσθαι βασιλέα τε καὶ ὄγκον, ἐδήλου τῷ μηδὲ ὀφθαλμῶν ἄξια ἡγεῖσθαι τὰ τοιαῦτα.

Ἀπηγγέλη. ἐμηνύθη.

Ἀπῆγεν. ἐκώλυεν, ἀπέτρεπε. Δαμάσκιος· Ὁ δὲ Σαλούστιος ἀπῆγε τοὺς νέους τῆς φιλοσοφίας, δυοῖν τὰ ἕτερα πεπονηθῶς· ἢ προσκρούσων τοῖς καθηγουμένοις, ἔχθρα τῇ πρὸς ἐκείνους ἐπιβουλεύων ταῖς φιλοσόφοις διατριβαῖς, ἢ τὸ μέγεθος τοῦ ἐπιτηδεύματος ἐκλογιζόμενος, οἷσθαι πάντας ἀνθρώπους ἀναξίους εἶναι αὐτοῦ.

Ἀπηγμένους. ἀπαγομένους.

Ἀπῆξατο. βρόχον ἤψεν.

Ἀπηγόρευον. ἀπέκαμον, ἐταλαιπώρουν. Ἦνίκα γὰρ ἀπηγόρευον τῷ πόνῳ, πάλιν ἑαυτοὺς ἀνελάμβανον.

Ἀπηγορήσομαι. ἀπολογήσομαι.

Ἀπῆσαν. ἀπῆρχοντο. καὶ Ἀπῆει, ἀπῆρχετο, ἀνεχώρει. Εἶω, τὸ πορεύομαι, διαλύσει εἶω, ἦιον, ἦιες, ἦικα, ἦια, ἦειν, καὶ ἐν συνθέσει ἀπῆειν, καὶ ἐν συναίρεσει ἀπῆειν.

1. ἡ ἀμετρία] ἢ om. A. B. C. E. V. ἡ ἀμετρία τοῦ καλοῦ] Haec interpretatio vocis ἀπειροκαλία explodenda est. Existimavit enim Suidas ἀπειρος in compositione vocabuli istius significare *nullus, immensus, immodicus*: cum significet, *imperitus vel ignarus*. Ἀπειροκαλία enim dicta est quasi ἀπειρία τοῦ καλοῦ, i. e. *ignorantia eius quod decet et convenit*: unde ἀπειρούκαλος Graecis idem significat, quod Latinis *ineptus*. Küst. Et fortasse reponendum ἀπειρία. Vid. Schol. Platon. p. 62. Vulgatum tamen defendit Tittmannus in Zonaram p. 249. Gaisf. 2. εἰς ἀπειροκαλίαν] εἰς om. A. Voluit, opinor, ἀπειροκαλία: id quo Suidas videtur ad intemperantiam rerum secundarum retulisse. 3. ἐξέτειναν δυνάμεις] ἐξέτεινε δυνάμει A. ἐξέτεινε item C. Unde Hermannus tentabat: ὅτι τὰς σφῶν αὐτῶν ἐξέτεινε δυνάμεις, quamquam καὶ ad alterum nomen iam oblitum refferri posse concederet. Nihil igitur desideramus praeter ducis appellationem, atque haud scio an gravius mendam ista σφῶν αὐτῶν recondant. Mox legendum videtur ἐκείνη. 4. Excidit adiectivi notatio. Zon. p. 253. Ἀπειρούκαλον. ἄγνωστον, ἀμαθές. 5. διαβεβοημένον C. 7. Ἄπειρος. ὁ ἀμαθής. ἢ ὁ ἀθ.] Locum hunc turbatum et negligenter admodum ex Schol. Aristoph. Ran. 206. excerptum sic leges et in integrum restituit: Ἄπειρος, ὁ ἀμαθής. Ἀριστοφάνης· Ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος. Ἀθαλάττωτος, ὁ μὴ ναυτικός. ταυτὸν δὲ σημαίνει τὸ ἀσαλαμίνιος· ἢ δια τὴν περὶ Σαλαμίνα ναυμαχίαν κτλ. Sic clara omnia et plana erunt. Küst. Post Ἀριστοφάνης sane interpreti ponendum fuit ἀθαλάττωτος. Sed in superioribus lenior succurrit medela: ὁ ἀμαθής, ἢ ὁ [μὴ ναυτικός. Ἄπειρος,] ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος. Ἀριστ. Zonaras p. 233. Ἄπειρος, ὁ ἀμαθής. παρὶ τὸ μὴ ἔχειν πείραν. 8. περὶ Σαλαμίνα] ἐν Σαλαμῖνι E. 9. Vide v. Πάραλος. 11. Ἄπειροι γῦπες] Diogenianus Centur. II, 88. habet Ἄπειροι γῦπες, quod Erasmus secutus est, vertitque, *culturum ritu*. Küst. Secutus etiam Schottus. Fortasse legendum ἀπειρὶ γῦπες. γῦπες] μύοις A. 14. ἀπέθανεν subiecti Hesychius. 15. Ἄπείσομαι] Ἀπέσομαι scribendum fuisse vidit Pierson. in Moer. p. 17. Nihil mutat Lex. Seg. p. 420. 16. Ὅσον δὲ] Conf. Menand. de Legat. p. 117. C. de Chagano, et Theophyl. Simoc. I, 3. p. 13. Burn. Haec parum convenient. δὲ] δεῖ A. 17. βασιλέα] βασιλέως C. Quae scriptura vel apertius labem orationis arguit. τὸ μηδὲ C. V. τῷ μηδὲν M.
2. ἐκώλυεν C. Δαμάσκιος] Haec vox a prioribus edit. abest, quam ex MSS. Pariss. revocavi. Ceterum fragmentum hoc n legitur in Excerptis ex Damascio apud Photium: unde id ex integro Damascii opere descripsit Suidas. Küst. 4. προσκρού- E. 6. ἢ τὸ μέγεθος τοῦ ἐπιτ.] Sensus et constructio verborum requirunt ut legatur, ἢ τῷ τὸ μέγεθος τοῦ ἐπιτηδεύματος λοζόμενον οἰσθαι. Küst. τῷ τὸ emendatio fuit Portl. Praestat ὡς ante οἰσθαι suppleri. 7. λογιζόμενος] ἐκλογιζόμενος A C. E. V. 9. Genes. XXXIX, 22. Ἀπηγμένους sola Med. Item ἀπῆξατο pro glossa ut videtur sacra habendum. 11. ἀκαμον C. 12. πάλιν] Seqq. om. A. 14. ἀντὶ τοῦ post Ἀπηγορήσομαι abiecti cum V. et Hesychio. 16. Κανὼν post γώρει delevi cum A. B. C. E. V. id addidere B. Med. post πορεύομαι. εἶω] καὶ ὁ μέλλον εἶω, ὁ παρακείμενος ἦικα, ἦια, ἦειν, καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς ἦειν, καὶ ἐν συνθέσει ἦειν, καὶ ἀπῆειν κατὰ συναίρεσιν E. ἦιον] ἦιον Med. Melliora Ety p. 121. sive Zon. p. 257.

Ἀπειροκαλία. Ignorantia decori. Romani vero ob victorias inepto fastu elati copias suas per illam Libyae partem diffuderunt. Et alibi: At nimis sum ineptus, qui perculgata prolize narrem. Ἄπειρος. Imperitus. Rudis atque rerum maritimarum et Salaminis ignarus. ubi ἀσαλαμίνιος dictum vel propter proelium ad Salamina commissum, vel quod altera navium, quae publicis ministeriis inserviebant, vocabatur Salamina, altera vero Paralus. Ἄπειροι γῦπες. In eos dictum qui hereditatis vel lucri gratia alicui assident, scilicet quod vultures circa cadavera haerere solent. Ἄπεισιν. Abit. Ἀπέσομαι. Abero. Ἀπείχε. Longo aberat. Quantum vero ab eo abesset, ut regem eiusque fastum admiraretur, inde declaravit, quod eiusmodi

res ne visu quidem dignas habebat. Ἀπηγγέλη. Incatum est. Ἀπῆγεν. Impediebat, deterrebat. Damascius Sallustius vero adolescentes a philosophia dehortabatur, alterutra causa motus, vel ut philosophos offenderet, propter odium, quo eos persequabatur, scholas in contemptum adducturus; vel quod illius studii amplitudinem repulsi omnes eo indignos esse censeret. Ἀπηγμένους. Abductos. Ἀπῆξατο. Laqueo se strangulavit. Ἀπηγόρευον. Liboribus deficiebant, molestiis succumbebant. Cum enim laboribus erant confecti, quiete se rursus reficiebant. Ἀπηγορήσομαι. A criminibus me purgabo. Ἀπῆσαν. Abierunt. et Ἀπῆει, abijt. Ab εἶω, eo, per dialysin fit εἶω, ἦιον, ἦια, ἦειν, in compositione ἀπῆειν, per synaeresin ἀπῆειν

πήθω τὸ πανθάνω. Τὰ δὲ εἰς ἅ λήγοντα οὐδέτερα τετραχῶς συντίθεται. ἢ γὰρ φυλάσσουναι τὸ αὐτὸ τέλος, ὡς τὸ δῆμα, διάδημα· ἢ ἀπὸ γενικῆς παρὰ γράμματα, ὡς γράμμα, γράμματος, ἐγγράμματος· ἢ τρέπουσι τὸ τέλος εἰς ος, ὡς στόμα, χρυσόστομος· ἢ τρέπουσι τὸ τέλος εἰς ὦν, ὡς τὸ εἶμα, λευχείμων, καὶ πῆμα, ἀπῆμων.

Ἀπηνέμους, μὴ ἔχοντας ἀνέμους.

Ἀπηνεώθη. ὠμός ἐγεγόνει.

Ἀπηνέστερον. ἀποτομώτερον.

Ἀπῆνεια. ἢ ἀπανθρωπία.

Ἀπῆνη. ἢ ἄμαξα. [Χωρὶς γὰρ τοῦ περι τὸ σῶμα καὶ τὴν ἀπῆνην κόσμου, καὶ τὰ κανᾶ καὶ τὰ ποτήρια καὶ τὰλλα τὰ πρὸς θυσίαν ἀργυρᾶ πάντα καὶ χρυσᾶ συνεξηκολούθει κατὰ τὰς ἐπιφανεῖς ἐξόδους Αἰμιλίου, τῆ τοῦ Σκιπίωνος γαμετή.]

Ἀπηνήνατο. ἀπηνήσατο, [παρητήσατο, οὐκ ἠθέλησεν.]

Ἀπηνῆς. ὁ σκληρός. λέγεται δὲ καὶ ὁ ἀποθεν τοῦ αἰνεῖσθαι. Οὐκ ἔστιν ἀπηνῆς οὐδὲ μὴν σφαλῶν ἐφ' ἑαυτοῦ τὸ πήδημα. καὶ ἔδρασεν ἕπερ εἶπεν.

Ἀπηνθράκιζεν. ὦπτα. τὰ γὰρ ἐξ ἀνθράκων γινόμενα καλά γίνεται. Ἀριστοφάνης.

Βοῦν δ' ἀπηνθράκιζ' ὄλον.

Ἀπῆντα. καὶ Ἀπῆντηκα, πέφθακα. Καὶ

10 Ἀπῆντησεν, ἐτελέσθη, ἐξέβη. Πάντα αὐτῷ κατὰ τὰς προφητείας ἀπῆντησεν. ἀντὶ τοῦ ἐγένετο. Ὁ δὲ Θεολόγος, ὅτε λέγει· Εἰ δὲ τοσοῦτον ἀπῆντηκα τοῦ καιροῦ δεύτερος, καὶ μετὰ τοσοῦτους ἐπαινήτας· ἀντὶ τοῦ ἦκον εἰς τὸ ἐγκωμιάζειν. Καὶ Αἰλιανὸς περὶ τῆς Κάνναις τῶν Ῥωμαίων ἤτης· Τοσοῦτον ἄρα αὐτοῖς ἀπῆντησε τὸ πταῖσμα. καὶ αὐτοῖς· Μέγιστον δὲ πάθος τῆ Λακεδαιμόνι τοῦτο

1. πύχω] πανθάνω A. B. C. E. πύχω Med. sola: πήθω τὸ πανθάνω Etym. M. pp. 98. 662. Ceterum non reperimus istud πανθάνω nisi apud infami subsellii scholiastas, ut Schol. Eurip. Hec. 1090. 1106. Or. 751. 1114. 2. συντίθενται Med. 5. ἢ om. Med. 8. Ἀπηνέμους] Lex. Seg. p. 424. Ἀπηνέμοις, γαληνοῖτοῖς Zon. p. 251. τοῖς ἀπηνέμοις καὶ προσηνάει dixit Dio Chrysost. T. I. p. 209. Adde Hesych. v. Ἀπηνέμοις. 9. Ἀπηνεώθη] Videtur ab ἀπηνῆς, quod per ὠμός a grammaticis explicatur, ἀπηνεός formari: eo enim ducit interpretatio. Invenitur hoc ipsum ἢ δὲ ἐκπλαγῆσα ἀπηνεώθη, sed alia virtute, quae ducitur ab ἐνεός, apud Ephraim Syr. p. οὐα v. 30. Suidas refert ex Interpp. Gr. Daniel. IV. 15. Hemst. Respexit sine dubio Nuidas ad Daniel. IV. 16. ubi interpretas Graecus: Τότε Λαυιήλ, οὐ τὸ ὄνομα Βαλταζαρ, ἀπηνεώθη ὡσεὶ ὄραν μίαν, καὶ οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ διετάρασσον αὐτόν. Sed vide hominis imperitiam, qui verbum ἀπηνεώθη, ut ex eius expositione liquet, ab ἀπηνῆς deduxerit: quod respuit et sensus loci et Graecismi ratio. Fluit autem ab ἐνεός, mutus. Ut a νέος, νέω, sic ab ἐνεός, ἐνεώ. Hinc ἀπηνεώθη ὡσεὶ ὄραν μίαν, unam circiter horam obtupefactus est. Tourp. I. p. 69. νωδός pro ὠμός coniecit Ruhnkentius in Timaeum p. 102. Si quid mutandum, malim cum Cyrilli MS. Brem. σύννοος. Vide Schleusner. Lex. Vet. Test. in Ἀπηνεώμοις. ἐξεπλάγη, ἄρανος ἐγένετο Zonaras p. 277. Gaisf. De medela quamvis ambigatur, scriptorem erroris certe culpa absolvemus. 10. Lex. Seg. p. 424. ἀπομώτερον mendum Hesychii. Exemplum olim in hac sede collocatum transtulimus in v. Ἀπηνῆς. 12. Χωρὶς γὰρ τοῦ περι τὸ σῶμα καὶ τὴν ἀπ. κόσμου, καὶ τὰ x] Haec et quae sequuntur, sunt verba Polybii (XXXII, 12.) apud Constantinum in Excerptis ab Valesio editis p. 154. eademque leguntur infra v. Αἰμιλία. Küst. Haec A. in marg. Ac fragmenti huius indolem expendenti facile constiterit locum ex v. Αἰμιλία repetitum fuisse. 14. θυσίαν ἀργυρᾶ πάντα] θυσίαν ἐπιθήσει πάντα ἀργυρᾶ E. Collocandum πάντα post χρυσᾶ.
1. Ἀπηνήνατο] Menander hist. utitur voce p. 105. A. Burn. Vide Bosium Prolegg. LXX. in Ps. LXXVI, 2. Schleusner. Lex. Vet. T. in Ἀπηνήνατο. Gaisf. Immo scribendum fuit cum Lexicographis plerisque (Zon. p. 277. excerpto) Ἀπηνήνατο: II. ἢ 185. παρητήσατο, οὐκ ἠθέλησεν om. V. Lex. Seg. p. 424. Αἰλιανός: παρητήσατο om. E. οὐκ ἠθέλησεν om. C. Cf. Etym. M. p. 121. Itaque uncis distinxī. Quae subsequeretur glossa, Ἀπηνθράκως. Τῶν Ἑλλήνων ἀπηνθράκωτον, τὰ τῶν Χριστιανῶν προέκοπτεν, cum A. in marg. coniecerit, omittant C. V., delendam putavi. 3. Ἀπηνῆς] Vid. Ἀπὸ λύκου θύρας. Ἀπηνῆς. Hemst. Apud Hesychium quod editur: Ἀπηνῆος. ἀπηνθρακωτός, ὠμός. Ἀπηνῆος, σκληροῦ, ὠμοῦ. Ἀπηνῆς. ος. ῥός, ὠμός, χαλεπός, κακός: miror editores fugisse medelam satis apertam. Delendam enim Ἀπηνῆος, ortum illud ex ἀπηνῆς quod spectat ad II. α. 340. Reliqua vero ἀπηνθρακωτός, ὠμός, nescio quo casu in alienam sedem delata, confanda sunt cum Ἀπηνῆς. ἀποθεν] ἀποθεν dedi cum A. et Etym. M. p. 121. unde notatio vocis irrepsisse videtur. Apud Zon. p. 233. legentur παρὰ τὸ ἀποθεν τοῦ αἰνεῖσθαι καὶ ἐπαινεῖσθαι. 4. Οὐκ ἔστιν — εἶπεν olim ad v. Ἀπηνῆστρον parum commode relata, non. Emend. p. 60. secuti huc revocavimus, auctoribus C. V. 6. τὰ γὰρ] γὰρ om. C. V. 7. Ἀριστοφάνης] Ran. 508. βοῦν ἀπηνθρακίζόμενον C. δ' expungendum. Exempla verbi collegit Pierson. in Herodian. p. 451. 12. Εἰ δὲ τοσοῦτον ἀπῆντηκα τοῦ καιροῦ δεύτερος, καὶ μετὰ τοσοῦτους ἐπ.] Haec sunt verba Gregorii Nazianzeni Orat. [XX.] in Basilium Magnum p. 323. B. Küst. 14. Αἰλιανός] II. p. 1009. Burn. 15. τῆς ἐν Κάνναις] τῆς Κάνναις A. V. ταῖς Κάνναις C. 16. αὐτοῖς] αὐτοῖς 17. Λακεδαιμόνι] Λακεδαιμονίε C. V. Λακεδαιμόνι A. i. e. Λακεδαιμόνιον.

eo quod est πήθω, sive patior. Nomina vero neutra in ἅ desinentia quattuor modis componuntur. aut enim servant eandem terminationem, ut δῆμα, διάδημα: aut a genitivo deducuntur, ut γράμμα, γράμματος, ἐγγράμματος: aut ultimam syllabam in ὦν vertunt, ut στόμα, χρυσόστομος: aut terminationem habent in ὦν, ut εἶμα, λευχείμων, et πῆμα, ἀπῆμων. Ἀπηνέμους. Ventis carentes. Ἀπηνεώθη. Obtupefactus erat. Ἀπηνέστερον. Asperius. Ἀπῆνεια. Inhumanitas. Ἀπῆνη. Currus. [Nam prae-ter muliebrem mundum ornatumque pilenti canistra, pocula, cetera ad sacrificium necessaria, partim aurea partim argentea, in solennibus pompis Aemilium, Scipionis uxorem,

comitabantur.] Ἀπηνήνατο. Negavit, [recusavit, luit.] Ἀπηνῆς. Durus: quasi dicas, qui procul est laude. [Non est praiceps, nec per se periculosus iste tantus. Continuo fecit, quod dixerat.] Ἀπηνθράκιζεν. Assabat. quae enim supra prunas assatur bona sunt. Ἀπηνθρακίζω. Bovem assabat integrum. Ἀπῆντα. Et Ἀπῆντηκα, obviam veni. Et Ἀπῆντησεν, accidit, contigit. Οὐκ ἔστιν ἀπῆντησεν, uti praedicta erant, et evenerunt. Theologus vero cum ait: Sin tanto post tempore et post tot laudatores accepit verbum accepit pro eo quod est veni. Et Aelianus de claudis Romanorum ad Cannas ait: Tanta igitur calamitas ipsis accidit. Et alibi: Non alia maior ciades Lucedaemoni contigit.

Ἀπηχῆς. κυρίως τὸ σκληρόν, ψευδές, δύσφορον, ἀηδές, ἐχθρόν, οὐ καὶ τὸν ἦχον ἀποστρεφόμεθα. Μὴ ὀνειδιστικῶς ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν βάρβαρον ἢ σόλοικόν τι ἢ ἀπηχῆς προενεγκαμένων.

† Καινότατον δὴ περιμένων καὶ ἀπηχῆ θάνατον. 5
Ἀπήχεια. ἀντὶ τοῦ ἀπέχθαι. οὕτω Λυσίας καὶ Δεῖναρχος.

Ἀπηχημένον. ἀπόβλητον, ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἦχου.

Ἀπήχθετο. ἐμισεῖτο.

Ἀπήχθη. ἀπεκομίσθη, ἢ παρετράπη. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος τὴν γλῶτταν Ἀττικῶς εἶχεν, οὐδὲ ἀπήχθη τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ ἔθνους ἐς Ταρσοὺς τῆς Κιλικίας ἀναστρεφόμενος.

Ἀπηχθημένον. ἀπόβλητον. Ἀπηχθισμένον 15 ναὶς ἐς αὐτοὺς μετέθετο, ἐν τοῖς περὶ Κελτῶν καὶ Διβύων. συγγέγραπται δ' ἐφ' ἑαυτῶν ὅσα καὶ ἐς

Ἀπια. εἶδος ὀπιώρας. Ἀπίους εἶρηκε Πλάτων ἐν Νόμοις. ἔστι καὶ παρὰ Ἀλέξειδι καὶ ἐν Ἀγροῖσι Φερεκράτους.

Πρὶν ἀνακυῖσαι τοὺς ἀπίους ἀρπάξτε.

Ἀπια. εἶδος ὀπιώρας. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀντιφάνη.

Ἀππιανός. ὄνομα κύριον. Οὗτος δ' Ἀππιανός ἔγραψε Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν, τὴν καλουμένην Βασιλικήν. Καὶ αἱ μὲν τρεῖς βίβλοι Ἀππιανοῦ αἱ

10 πρῶται περιλαμβάνουσιν ὅσα Ῥωμαίοις ἀγωνισμένοις ἐς Ἰταλίαν ἔτι περὶ ἀρχῆς καὶ ἡγεμονίας ἐπράχθη. ὅσα δ' ἀμφὶ τὴν Ἰταλίαν ἄλλα Κελτοὶ τε καὶ Λίβυες ἐδρασάν τε καὶ ἔπαθον, καὶ εἴ τί που καὶ τῆς Ἰταλίας μέρος ἀνάγκαις ἢ ἐνέδραις ἢ πλά-
Διβύων. συγγέγραπται δ' ἐφ' ἑαυτῶν ὅσα καὶ ἐς

1. κυρίως τὸ σκληρόν καὶ om. C. et Lex. Seg. p. 424. καὶ ante ψευδές omisi cum A. B. E. 2. ἀηδές, οὐ — ἀποστρεφόμεθα habet Zon. p. 251. Cf. Lex. Rhet. p. 207. 3. Μὴ ὀνειδιστικῶς] Elegans hoc fragmentum decerptum est ex Marco Antonino I, 10. Eadem leguntur quoque infra v. Ἐπιλαμβάνεσθαι. Tour. τὴν ἢ ἀπηχῆς om. C. V. 5. Καινότατον — θάνατον] Om. Küsterus, quamquam agnoscunt B. E. et Edd. vet. Habet tamen A. in marg. Nihil ex C. V. enotatum. 6. Ἀπήχεια. ἀντὶ τοῦ ἀπ.] Cum Harpocrate et Zon. p. 241. Hactenus etiam Lex. Seg. p. 424. Ceterum ἀπηχῆα habet Phrynichus Seg. p. 16. 8. Ἀπηχημένον] Lex. Seg. p. 424. Vid. Schol. Lucian. Vit. Auct. c. 10. Ἀπηχθημένον corrigiit H. Steph. Ind. Thes. Sed quomodo vulg. tuearis, ostendit Alberti in Hesych. [Ἀπηχθημένον. ἀπόβλητον.] Gaisf. Audias Albertium: „Crediderim illud Ἀπηχημένον non esse mutandum in Suida: nam etiam ἦχον mentionem facit. Confudisse tamen videtur cum Ἀπηχθημένον, quando ἀπόβλητον primo loco ponit. — Quamvis etiam dici queat, absona et absurda esse reicienda.” Hoc igitur auctore glossam absonam ita castigabimus, ut expungamus quae ex inferiore loco vitiose progressa sunt, Ἀπηχημένον. ἀπόβλητον, reliquias ad v. Ἀπηχῆς coniectis: cf. Etym. M. p. 122. 9. πάντων] πάντας E. m. sec. ἀπὸ (vel παρὰ) πάντων Hemsterhusius in Schol. Luc. 10. Ἀπήχθετο] Glossa Homericā, ut Il. γ'. 454. 11. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος τὴν γλῶτταν Ἀττ.] Haec sunt verba Philostrati lib. I. c. 4. (7.) eademque leguntur infra v. Εὐθιδήμος. Küst. Novissima ἐς Ταρσοὺς τ. Κ. ἂ. quibus Zon. p. 261. caret, accesserunt ad sententiam perficiendam. 15. Ἀπηχθημένον] Lex. Seg. p. 424. Sed ἀπηχθισμένον vox fidei suspectae. 1. ἀπίους] Haec sunt verba Scholiastae Aristoph. Eccles. 355. ubi legitur, τοὺς ἀπίους ἀρπαξίτω. Pherecrates apud Athenaeum lib. XIV. p. 645. Τὰν' ἔχον Ἐν ταῖς ὁδοῖς ἀρπαξίτω τὰς ἐγγύδας. Confer nos in Appendic. ad Theocrit. p. 16. Tour. Platonius locus est Legg. VIII. p. 845. B. Sed recte Hermannus ad Pherecratis interpretationem contulit Alexin ap. Ath. XIV. p. 650. 2. ἔστι καὶ] ἔστι δὲ B. E. Touplus Pherecratae sic vertit: *Pira rapitis, priusquam aqua probe laventur.* 4. τὰς ἀπίους E. V. Post Pherecratis versum delevit Küsterus, Ἀπίου οὐδέτερον. Ἀπίος δὲ θηλυκόν: quae A. in marg. coniecit. Item verbum Astrapachychi onirocriticum omisi, quem A. in marg. habet, Ἀπιν χραιστῶν τις ἀστοχεῖ τῶν ἐπιθῶν. Praeterea quae in altera gl. Ἀπια continentur, ea manifestum est recens accessisse. 5. Ἀπια] Pro h. gl. habet E. Ἀπια μὲν ἡ ὀπιώρα, ἀπὸ τοῦ δένδρον. Nec dissimilia legebantur post Ἀντιφάνη, quae cum A. delevi: *ἐτέρωθεν γράφεται, ὅτι ἀπια ἡ ὀπιώρα ἢ ἀπὸ τοῦ ἀπιοῦ τὰ δένδρα.* Cf. Zon. p. 251. 7. ὄνομα — Ἀππιανός] Om. B. E. V. Inde ab οὗτος habet A. in marg. 8. καλουμένην Βασιλικήν] Errat hic Suidas, quoniam integrum opus historicum Appiani non inscribatur ἱστορία Βασιλική, tantum primus eius liber, quo res sub regibus gestae exponantur, ut ipse Appianus in prooemio historiae suae clare dicit Suidas igitur cum primum librum Appiani Βασιλικήν inscribi cerneret, totum opus sic inscriptum esse existimavit, quae signis est ἀβλεψία. Küst. Errorem ab ipsis eclogarum scriptoribus, qui sub auspiciis Constantini historicos decerpent, esse profectum Schweighäuserus in App. Vol. III. p. 109. 9. Καὶ αἱ μὲν τρεῖς βίβλοι Ἀππ.] Argumentum historiae ab Appiano conscriptae longe clarius traditur ab ipso Appiano in prooemio, et Photio in Bibliotheca cod. 57. Küst. 14. ἢ ἐνέδραις vss. K. 15. ἐς αὐτοὺς] ἐπ' αὐτοὺς A. ἐαυτοὺς B. E. μετέθετο E. 16. Διβύων] Post Διβύων excidisse verbum συγγέγραπται puto, ut legendum sit καὶ Διβύων συγγέγραπται. Συγγέγραπται δ' ἐφ'. Schweigh. Opusc. I. p. 34. et in App. T. p. 9. Συγγέγραπται δ' ἐφ' ἑαυτῶν ὅσα καὶ ἐς τὰς ἐμφ. Ῥομ. στάσεις ἢ Ἰτ. διηγεῖτο] Locum hunc nec integrum nec emendatum satis puto, quem proinde sic legendum existimem: *Συγγέγραπται δ' ἐπ' αὐτοῖς ὅσα [συνέβη, ὅταν] ταῖς ἐμφυλίαις Ῥωμαίων στάσεσιν ἢ Ἰταλία διηγεῖτο.* Küst. Commentum viro Graece doctissimo prorsus indignum: quem mireris formulae ἐφ' ἑαυτῶν aliquantisper immemorem fuisse.

Ἀπηχῆς. Proprie significat durum, falsum, molestum, inimicum, inimicum, culus ipsum sonum aversamur. Non contumeliose reprehendere, si qui barbarum vel soloecum vel absonum verbum protulerint. † Singularem ac foedum mortis speciem expectans. Ἀπήχεια. Odium sic Lysias et Dinarchus. [Ἀπηχημένον. Reiciendum, quod sono suo ab omnium auribus abluat.] Ἀπήχθετο. Odio habebatur. Ἀπήχθη. Abductus est, in transversum actus est. Apollonius vero Attice loquebatur, neque cum Tarsis in Cilicia versaretur, propter incolae ab Attica dialecto se abduci sinit. Ἀπηχθημένον. Odiosum. Ἀπηχθισμένον autem, onustum. Ἀπια. Genus

fructus. Plato in *Legibus* dixit ἀπίους: qua voce etiam usus Alexi. item Pherecrates *Agrestibus*: *Vos priusquam vos cussistis, pira corripitis.* Ἀπια. Genus fructus. Vide v. Ἀντιφάνης. Ἀππιανός. Appianus. Nomen proprium. Appianus Romanam scripsit historiam, quae *Regia* vocatur. tres quidem primi libri Appiani continent quaecunque Romani bellum cum Italis gerentes et de imperio et principatu adhuc certant gesserunt. Bella vero a Gallis et Afris in Italia gesta, eorumque victorias et clades, et si qua forte Italiae pars vel necessitate coacta, vel insidiis circumventa, vel errore decepta illis se adiunxit, in Celtica et Libyca historia narrantur. Quaecunque ve

τὰς ἐμφυλίου Ῥωμαίων στάσεις ἢ Ἰταλία διηγεῖτο. ἔτι τοὺς πρὸς Κελτοὺς, τουτέστι Γερμανοὺς, οἱ ἀμφὶ τὸν Ῥήνον ποταμὸν εἰσιν, καὶ τοὺς Γαλάτας, τουτέστι Γάλλους, πολέμους, καὶ τὰς αἰτίας αὐτῶν, ὅσαι τε συνθῆκαι καὶ συνθηκῶν παραβάσεις, ἢ ἐπαναστάσεις ἐγένοντο Κελτῶν, ἕως ἐπὶ τοῦ Γαῖου, ἢ τετάρτη βίβλος περιέχει συλλαβοῦσα. Εἰ δέ τί που Κελτοὶ μὴ κατὰ πρόφασιν οἰκίαν, ἀλλὰ συμμαχοῦντες Ἰταλῶν τισιν ἢ μισθοφοροῦντες ἔπραξαν, ἐν τοῖς περὶ ἐκείνων συγγέγραπται· καὶ ὅσον εἰς γνώρισμα μόνον αὐτῶν μέμνηται Ἀππιανός. Ἐγραψε δὲ Ῥωμαϊκὰ λόγους ἑννέα. Οἱ δὲ διὰ τοῦ ἑνὸς πὶ γράφουσιν Ἀππιανός.

²⁶⁶ Ἀππία ὁδός. οὕτως ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἀππίου, Ῥωμαίου τιμητοῦ, ὃς λιθομυλίᾳ ταύτην κατέστρω- 15 σεν, καὶ ὕδατος ὀχετοὺς κατεσκεύασεν.

Ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων. ἀπὸ τῶν τῆς Ἰδῆς ὄρων.

Ἀπιδες. θεοὶ ἦσαν τιμώμενοι παρ' Αἰγυπτίους, σημεῖον ἔχοντες περὶ τὴν οὐρὰν καὶ τὴν γλῶσσαν, δηλοῦν εἶναι αὐτοὺς Ἀπιδας. οἷς γενομένοις διὰ χρόνον ὡς ἔλεγον ἐκ τοῦ σέλαος τῆς σελήνης, ἑορτὴν μεγάλην ἤγον, καὶ ἱερεῖς τινες περὶ τὸν τεχνέντα βοῦν ἱερῶντο, παρατιθέντες πανδαίσιαν, ὡς εὐωχοῦντες αὐτούς. Ἀπιδες. οὗτος ὁ Ἀπιδες θεὸς Αἰγύπτου. τοῦτον Αἰγύπτιοι σελήνη τιμῶσι, καὶ ἱερὸς ἦν ὕδωρ ὁ βοῦς τῆς σελήνης, ὡς περὶ ὁ Μνεῦσις τοῦ ἡλίου. Ὄχος τὸν Ἀπιδας ἀποκτείναν, ἐβούλετο αὐτὸν τοῖς μαγείοις παραβαλεῖν, ἵνα αὐτὸν κρουρήσῃ καὶ παρασκευάσῃ ἐπὶ δειπνῇ.

Ἀπίδω. θεάσομαι.

Ἀπίη. ἢ ἀλλοδαπή.

Ἀπίθανον. Ἀπιστον. Καὶ Ἀπίθησαν, διὰ τοῦ ἰ, ἀπὸ τοῦ πιθῶ περισπωμένου.

Ὡι δρῦες οὐκ ἀπίθησαν, ὅτι σὺν ἡμ' ἔσπετο πέριχ ἄψυχος.

1. ἐμφυλίους] ἐμφυλικούς A. 2. ἔτι τοὺς] ὅτι τοὺς cum A. B. E. V. Med. reduxit Gaisf. Ego Küsterum probavi. 5. παραβάσεις] περιβάσεις B. 6. ἐπὶ om. E. 12. Ῥωμαϊκούς] Ῥωμαϊκὰ A. E. V. acriter defensum a Gronov. Em. p. 61. Ῥωμαϊκῶν Schweigh. λόγους ἑννέα] Cave hic Suidae credas. Historia enim Appiani non novem, sed viginti quattuor libris constabat, ut clare docet Photius loco ante laudato. Küst. Schweighäuser. T. III. p. 898. „Scilicet nonnisi novem priores Appiani libros viderat Suidas. Itaque cum ultra LXX. ex Appiano fragmenta passim in lexico suo exhibuerit, eorum tamen nullum est quod non ex horum novem aliquo sit excerptum. Sed ne horum quidem novem Appiani librorum ullum integrum idem Suidas vidit, aut talem qualis ab Appiano editus erat: verum omnes in frusta concisos ab illis hominibus, qui Constantini Porphyrogeneti iussu Graecis Romanarum historiarum scriptores compilaverunt, et fragmenta ex illis excerpta per complures titulos digesserunt.” 13. γράφουσιν] γράφουσι τὸ E. Sic Euagrius H. E. V. extr. 14. Ἀππία] Ἀπία ὁδός. ἢ τοῦ Ἀπίου C. 15. ὃς λιθῶ μυλίᾳ] ὃς λιθομυλίᾳ A. Med. et Zon. p. 242. οἶον λιθομυλία C. Vide gl. Λιθομυλία, ubi haec repetuntur. 17. Ἀπ' Ἰδ.] Il. 3. 170. Gl. om. C. habet E. marg.

1. Ἀπίδες] His similia vide apud Nonnum Συναγ. Ἰστ. in Gregor. Naz. p. 169. Nostrum descripsit Eudocia p. 80. Gaisf. Ἀπίδων πανδαίσιαν. ἐπὶ τῶν ἄγων τουφεκῶν: praefixit Arsenius p. 68. 3. γενομένοις] γενομένοις dedi cum B. E. et Arsenio. 7. αὐτοῖς] αὐτοὺς A. C. et Arsenius. Ἀπιδες] Usque ad Αἰγύπτου om. E. qui mox τοῦτον τὸν Ἀπιδας θεόν. Vide Jablonski Panth. Aegypt. IV, 2. p. 181. Gaisf. Iungenda haec superioribus, quamquam ea facile suspiceris temere constipata fuisse. Cf. infra post v. Ἀπιδων. 9. ὁ Μνεῦσις] In MSS. Paris. et edit. Mediol. legitur Μέμψις, sed minus recte. Scribendum enim esse Μνεῦσις Portus ex Strabone [XVII. pp. 552. 553 = 1155. 1158. Amst.] recte observavit. Adi etiam Euseb. de Praepar. Evang. III, 13. Küst. Addit Gaisf. Jablonski Panth. Aegypt. IV, 4, 2. seqq. Huius nomen supra restituendum in v. Λακοῖς ἐπισωρευμένων, ubi libri τὴν Μέμψιν servant. 10. Ὄχος] Plutarch. de Isid. et Osir. p. 355. C. Ὄχον ἀποκτείναντα πολλοῖς, τέλος δὲ καὶ τὸν Ἀπιδας ἀποσφράξαντα καὶ καταδειπνήσαντα μετὰ τῶν φίλων: ubi vide quae collegit Wytttenbachius. Historiolam hanc Dinonis Pericis debere patet ex p. 363. C. Gaisf. Eadem repetebatur sub v. Ἰεχος. 11. κρουρήσῃ] κρουρήσουσι V. et mox παρασκευάσουσιν. 12. δειπνῶν] δειπνῶν scripti cum A. Cf. v. Ἀσασο. 13. ἀπίθη Herod. IV, 22. Ceterum huius verbi proprietatem non esse contemplari, sed ad locum editiorem vel longinquum prospicere demonstrant auctores Wytttenb. in Plut. T. VI. p. 788. adhibiti. Memorabilis dictio Platonis πρὸς τὸ ἄλυπον λῆπην ἀγορῶντες Rep. IX. p. 585. A. 14. Ἀπίη. ἢ ἀλλοδαπή] Homerus II. α. 270. Τηλόθεν ἐξ ἀπῆς γαίης. Ubi Scholiasta: Ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς καὶ μακρῆς ἀπὸ χούσης γῆς. Küst. 15. Ἀπίθανον. ἄπιστον nec plura Lex. Seg. p. 424. Ἀπίθησαν] Ἀπίθησις δὲ A. Statim δια τοῦ ἰ et mox περισπωμένου om. C. V. 17. Ὡι δρῦες οὐκ ἀπ.] Damageti Ep. V, 3. Anthol. Pal. VII, 9. Vide supra v. Ἀπιδων. συναμ'] σὺν ἡμ' C. E. V. Tum καὶ πείρη B. E.

In Italia gesta sunt, cum bellis civilibus ea distraheretur, eorum item historia extat seorsum descripta. Res vero ad verum Celtas, hoc est, Germanos, Rheni accolae, et Galatas sive Gallos gentes, causasque bellorum, foederisque sancita et violata, tumul- tibusque a Celtis excitatos, usque ad Gaii principatum quartus liber persequitur. Si quid etiam Celtae nulla privata de causa, sed vel populis quibusdam Italiae opem ferentes vel mercede con- ducti gesserunt, id in illorum historia refertur. eorum autem Appianus tantum notitiae causa meminit. Scripsit rerum Romanarum libros novem. Quidam Ἀππιανός per unum π̄ scribunt. Ἀππία ὁδός. Via Appia, sic vocata ab Appio, censore Romano, qui eam lapide molari stravit, et aqueductus fecit. Ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων. Ab Idaeis montibus. Ἀπιδες. Apides dii Suidae Lex. Vol. I.

ferant, qui colebantur ab Aegyptiis, notam habentes in cauda et lingua, ex qua cognoscebatur eos esse Apides. hi post certum temporis intervallum ex lunae ut ferebant lumine nascebantur; quod cum fieret, magna sacra in eorum honorem celebrabantur et sacerdotes circa hunc natum victimas immolabant, appositisque omnis generis epulis eos convivio quasi excipiebant. Ἀπιδες. Hic erat Deus Aegyptius, quem Aegyptii in honorem lunae colebant: erat enim hos iste lunae sacer, ut Meneus solis. Oclus Apidem occisum coquis tradere conabatur, ut eum in frusta dissecarent et coenandum sibi apponerent. Ἀπίδω. Contemplabor. Ἀπίη. Peregrina regio. Ἀπίθανον. Incredibile. Et Ἀπίθησαν, per ἰ, ab verbo circumflexo πιθῶ. Cui quercus paruerunt, quem insecuta est rupes inanitata.

Ἀπιθής. ὁ δυσχερῆς καὶ δυσανάβατος τοῖς βαι-
νειν ἐθέλουσιν. Ἀλαλκομεναὶ πόλις ἐστὶ· καὶ
ἀκούω αὐτὴν μῆτ' ἐφ' ὑψηλοῦ κείσθαι καὶ ἀπιθοῦς
λόφου, μῆτε τειχῶν περιβολὸν ἔχειν.

Ἀπιθ' οὐ γάρ. ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ.

Ἀπίκιος, Ῥωμαῖος, ἱκανὰς μυριάδας ἀργυρίου
καταναλώσας ἐς τὴν γαστέρα, ἐν Κιντούροις τῆς
Γαλατίας πολλὰς καρίδας ἐσθίων· μέγιστα γὰρ
εἰσι τῶν ἐν Σμύρῃ· καὶ τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀστα-
κοὺς. ἀκούσας οὖν ἐν Λιβύῃ γίνεσθαι καρίδας πολ-
λὰς καὶ μεγίστας, ἐξέπλευσεν οὐδὲ μίαν ἡμέραν ἀνα-
μείνας. Θεασάμενος δὲ αὐτὰς μικρὰς ἐκέλευσε τῷ
κυβερνήτῃ τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐθις ἐπ' Ἰταλίαν ἀνα-
πλεῖν, μηδὲ προσπελάσας τῇ γῆ.

Ἀπίκιος Μάρκος. οὗ διαφῶξί μνηρίον ὄνομα
ἐπὶ τε ἀσωτία καὶ πολυτελείᾳ καὶ ἡστανεύσει βίου
καὶ κακοδαιμοσύνῃ λοιπῇ. Ὑπάτω δὲ ἦσθη Ἰού-
νιος Βλαῖσος καὶ Λεύκιος· ὁ τοίνυν Βλαῖσος, ἐπὶ
τὴν θοίνην κληθεὶς, οἷον ἐφορκίδα ἄκλητον ἐπάγε-
ται Ἀσκώνιον Παιδιανόν. ἐξῆν γὰρ καὶ ἐπικλήτους
οἰοῖται σικὰς ἑαυτοῖς παρακαλεῖν τινάς. καὶ ἔδει τὸν
Ἀπίκιον καὶ φίλοις καὶ ἀγνώσιν τὴν οὐσίαν ῥίπτειν
τὴν ἑαυτοῦ. πέπυσμαι δὲ ἐν τῷδε τῷ συνδείπνῳ
γενέσθαι καὶ Ἰσίδωρον ὄνομα, τῶν ἐκ παλαιότερας
κατατριβέντων, ἄνδρα παλαιὸν μὲν ἦδη καὶ πολὺν καὶ
τῷ χρόνῳ, ἐν δὲ καὶ ἐννεήκοντα ἔτη γεγονότα, εὐ-
παγῆ τε καὶ εὐμελῆ, καὶ βαθὺν μὲν τὰς πλευράς,
γενναῖον δὲ τῷ βραχίονε καὶ τῷ χεῖρε ἄκρω, βλέπειν

1. Ἀπιθής] Ἀπειθής B. C. V. 2. Ἀλαλκομεναὶ] Vid. Ἀπειθεῖν. Aeliani haec esse verba puto. Hemst. Desidero nonnulla post v. πόλις ἐστὶ, velut οὐ μεγάλη. Pausan. IX, 33, 4. Ἀλαλκομεναὶ δὲ κόμη μὲν ἐστὶν οὐ μεγάλη, κείται δὲ ὄρους οὐκ ἄγαν υψηλοῦ πρὸς τοῖς ποσὶν ἐσχάτοις. 3. ἀπιθοῦς] Quod repositum ἀπιθοῦς et glossae lex flagitabat et sermonis ratio. 4. τειχῶν] τείχος E. 5. Ἀπιθ'] Ineptam gl. ex v. Οὐ γάρ μουσὶν reficiendam delevit Küsterus. Pertinet ad Aristoph. Equ. 1210. Cf. Gaisf. in Hephaest. p. 27. 6. Ἀπίκιος, Ῥωμ. ἱκανὰς μυρ. ἀργ. καταν. ἐς τὴν γαστ. ἐν Κιντ. τῆς Γαλατ.] Hic locus emendandus est ex Athenaeo, apud quem libro I. p. 7. rectius sic legitur: Ἀπίκιος, ἱκανὰς μυριάδας καταναλώσας εἰς τὴν γαστέρα, ἐν Μιντούρῃσι (πόλις δὲ Καμπανίας) διέτριβε τὰ πλείστα, καρίδας ἐσθίων πολυτελεῖς, αἷ γίνονται αὐτόθι ὑπὲρ γε τὰς ἐν Σμύρῃ μεγίσται καὶ τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀστακοὺς κτλ. Küst. Tres Apicios memorat Casaub. ad Athen. 2, 8. et 1, 6. Vid. et de his Bayle Dict. Crit. I. p. 303. Olear. ἱκανὰς post καταναλώσας cod. Lugd. Bat. Hemst. 7. ἐν Κιντούροις τῆς Γαλατ. πολλὰς καρ.] Haec repetuntur in vv. Καρίδας et Κιντούροις. Κιντούροις A. γρ. μιντούρῃσι E. marg. 9. Ἀλεξανδρεία V. Tum ἀστυχοὺς B. et E. pr. 10. καρίδας] πολλὰς καὶ μεγίστας addidi cum V. apud Gronov. Emend. p. 62. 14. μηδὲ προσπελάσαι τῇ γῆ] Rectius apud Athenaeum, μηδὲ προσπελάσαντι τῇ γῆ. Küst. προσπελάσας A. B. E. V.
1. Ἀπίκιος Μάρκος] M. Gavius Apicius, cui diviti Seianus stuprum vendidit, Dio lib. LVII. Tacit. Ann. IV, 1. M. Apitio M. F. Gaudio. Gruter. Inscr. VII. p. 1130. Reines. Gl. reponit A. post Ἀπίκιος φῶρος, ubi libri solebant eiusdem Apicii memoriam renovare. διαφῶξί B. E. Mox ἀσωτία E. Deinde pigmenta orationis ἡστανεύσεις et κακοδαιμοσύνη observanda. Decent haec Aelianum, cui summo iure narratio v. Μάρκος Ἀπίκιος convenit. Ceterum hiat in subsequentibus oratio, neque potuit ad epulas istas sic repente progressio fieri. 4. „Βλαῖσος] Galbae et Vitelli temporibus fuit Iun. Blaesus, vid. Vossius de Hist. Lat. p. 130. Λεύκιος] Leg. Λέντουλος, sc. Serv. Cornel. Cn. F. N. Lentulus Maluginensis ex Kl. Jul. a. V. 762. e tabb. Capit. Onuphr. Pigh. Reines. Mireris Blaesum et Lucium nescio quem coniungi, quorum in tabulis certe consulum ordinariarum nulla supersunt vestigia. Blaesus quidem, si rationem temporum exigimus, debuit Seiani esse avunculus idemque variis honoribus perfunctus. ὁ τοίνυν Βλαῖσος ἐπὶ τὴν θοίνην κληθεὶς, οἷον ἐφορκ. ἄκλητον ἐπάγεται Ἀσκώνιον Παιδιανόν] Haec olim repetebantur in vv. Ἀσκώνιος et Ἐφορκίδα. 6. Παιδιανόν] Asconii Pediani testimonium adducit Plinius VII, 48. ubi de vitae humanae longissimis spatii egit. Reines. Multum sudavit in Asconii temporibus expediendis Scaliger in Enseh. p. 200. nec propositum perfectit, ut duo Pediani prorsus distinguerentur. Madvigius de Ascon. p. 16. Hieronymi fidem secutus Asconium Vespasiani principatum attigisse haud temere sumebat. ἐπικλήτους] ἄκλητους Marcellius in Horat. p. 121. immemor Plutarchi, qui umbras τῶν ἐπικλήτων nomine signavit Qu. Symp. VII, 6. 9. πέπυσμαι δὲ B. E. συνδείπνῳ] δείπνῳ B. E. pr. 11. κατα-

τριβέντων om. E. παλαιὸν καὶ πολὺν μὲν τῷ χ. V. πολὺν τῷ] πολὺν μὲν τῷ B. Med. πολὺν ἦδη τῷ E. πολὺν quod ipsum

Valckenarius erat assecutus, repugnat iis quae mox de vegeto senis habitu proferuntur. Nova quidem dictio πολὺν τῷ χρόνῳ, ac possit repetitum μὲν ad suspicionem participii nunc obliterati perducere; sed patet eum describi, qui multum annis valuerit, quemadmodum Lucianus Paras. 41. usurpavit τὸ σῶμα πολὺς. 12. ἐν δὲ . . . εὐπαγῆ τε] Apparet particulas sedibus suis esse deturbatas. Nam ἐν τε καὶ ἐννεήκοντα ne mireris dictum, confirmant usum, qui Ionicae potissimum orationis fuit peculiaris, Hom. Od. π'. 249. πύσυχες τε καὶ εἴκοσι, Anacr. ap. Strab. III. p. 151. πενήκοντα τε χήκατόν. Pind. Ol. I. 127. τρεῖς τε καὶ δέκ' ἄνδρας, Herod. II, 142. μήν τε καὶ τεσσαράκοντα, VI, 27. ὀκτώ τε καὶ ἐννεήκοντα: additis Pausan. VII, 6. 16. locis. Ita tandem multorum dubitationibus volumus esse satisfactum. ἔτη] ἐτῶν Hemsterhus. Is etiam εὐμελῆ εἶναι: quem fecellit valgatum illud ἐν δέ. 13. εὐμελῆ] εὐμενῆ A. Tum καὶ E. inter vsa. 14. ἄκρω] ἄμω E. pr. Cf. v. Ἀκροχειρῖσθαι. Significatur articulorum robur, quibus quicquid sub manu venisset, ille comprimeret perfringeretque.

Ἀπιθής. Difficilis, ascensu difficilis. *Alalcomenae urbs est, quam audio neque in excelso et iniquo colle sitam nec muris cinctam esse.* Ἀπιθ' οὐ γάρ. *Abi: namque.* Ἀπίκιος. Apicius, Romanus multa drachmarum millia in ventrem absumpsit, Minturnis, quae est urbs Campaniae, plerumque degens, ubi squillis vescabatur, quae ibi nascentes et maximas Smyrnaeas et astacos Alexandrinos magnitudine vincebant. cum autem audisset in Libya multas ac magnas nasci squillas, ne unum quidem diem moratus eo navigavit. sed cum eas parvas esse vidisset, gubernatorem eadem via in Italiam redire iussit, ut ne ad terram quidem appelleret. Ἀπί-

κιος Μάρκος. Huius nomen ob luxuriam vitamque sumptuosam et mollem ceteraque flagitia celeberrimum est. Consulibus autem erant Iunius Blaesus et Lucius. Blaesus igitur ad convivium invitatus Asconium Paedianum invocatum tanquam unum brum secum adducebat (quod convivis facere licebat); oportebatque Apicium tam in amicos quam ignotos opes suas profundero. audiavi autem ei convivio interfuisse etiam Isidorum quendam, in pulvere palaestrico multum versatum, hominem senem quidem et natu grandem, quippe unum et nonaginta annos natum, sed corpore firmo, membris robustis, lateribus profundis, validisque et brachiis et manuum articulis, et

τε δὲ ἄν και ἀκούειν ῥῆστα, ὡς μὴ ἂν πιστεύειν πέ-
ρα ξ ἑτῶν εἶναι αὐτόν, σκύφων δὲ πιτύλοις ἀμιλ-
λασθαι διαπίνοντα πρὸς τοὺς νέους, και μέντοι και
ὑπὲρ πολυδαισίας και πολυποσίας ἐρίσαι και νεά-
ζειν ταῦτα. ἐνὶ δὲ ἡττηθῆναι φασιν αὐτόν· ἀπελ-
θεῖν γὰρ τοῦ συνδείπνου θάττον. γέροντες δὲ ἄλλοι
τε ἔλεγον ἐπὶ τέγγη παλαιστρικῇ, και μέντοι και Ἰου-
νιος Βλαῖσος. και ὅτε ταῦτα ἔλεγεν, ἔτη γέγονεν
ἑξήκοντα, φασί. Μακρὸν δὲ τὴν ζωὴν γενέσθαι πέ-
πυσμαι Σερούλιον ὕπατον. ἔτεσι γὰρ τοῖς ἐνενή-
κοντα ἁμοῦ τε ἐβίωσε, και πάντα, ὡς λόγος, τὰ τοῦ
σώματος ἀπαθῆς ἦν, και μέντοι και διεσώσατο τὰς
αἰσθήσεις ἀπάσας εὐμοιρίᾳ ἀξιολήγῃ τε και σοβαρῇ.

Ἄπιμεν. ἀπερχόμεθα.

Ἄπίμελος. ὁ μὴ ἔχων πιμελήν.

Ἄπινῆς. ὁ καθαρὸς.

[Ἀπινύσσω. ἐκπνέω. Πονῶ, πονύω, πνύω,
πνέω, πνεύω ἀπὸ τοῦ πνύω, πεπνυμένος, και ἀμ-
πνυνθῆναι. Ἀπὸ τοῦ πνέω πνευστὸς και ἄμπνευ-
στος· τὸ πνύω κατὰ ἀνάπτυσιν πινύω· ἐνθεν πι-

νυτή· κατὰ δὲ μεταπλασμὸν πινυτά· ὄν δὲ τρόπον
ἀπὸ τοῦ ἀφύω ἀφύσσω, ὀδύω ὀδύσσω, οὕτως πνύω
ἀπινύσσω.]

Ἄππιος φόρος. ὄνομα τόπον, ἀπὸ τοῦ Ἄπ-
πίου Ῥωμαίου.

Ἄπίων, ὁ Πλειστονίκου, ὁ ἐπικληθεὶς Μό-
χθος, Αἰγύπτιος, κατὰ δὲ Ἐλικώνιον Κρής, γραμ-
ματικός, μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Ἀρχιβίου. ἡκη-
κόει δὲ και Εὐφράνορος γηραιῦ και ὑπὲρ ἑκατὸν
ἔτη γεγονότος, Διδύμου δὲ τοῦ μεγάλου Θρακί-
ἐπαίδευσε δὲ ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος και Κλαυδίου
ἐν Ῥώμῃ. ἦν δὲ διάδοχος Θεώνος τοῦ γραμματικῶν,
και σύγχρονος Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασείως. ἔγρα-
ψεν ἱστορίαν κατ' ἔθνος, και ἄλλα τινά.

15 Ἄπιὼν ὄχετο. φεύγων, ἀποδιδράσκων. Ὁ
δὲ τὴν Πελοπόννησον καταλιπὼν ἐς Αἰτωλίαν ὄχετο
ἀπιῶν. συνήθης ὁ πλεονασμὸς τοῖς Ἀττικοῖς.

Ἄπις. θεὸς Αἰγυπτίων. [Ὅτι ὁ Ἄπις ὁ Αἰ-
γύπιος τὴν ἱατρικὴν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα μετα-
κομίσει λέγεται.]

1. Editum δὲ post habui scripturae δὲ ἄν V. μὴ ἂν] μὴ ἂν τι V. Id opinor fuisse μὴ ἂν τινα. 2. σκύφων δὲ] σκύφων δὲ A. σκύφον τε V. σκύφον δὲ πιτύλοις egregiam Pierconi apud Valckenarium emendationem merito Gaisf. recepit in locum editi σκ. δὲ ἐπὶ τύλοις. 4. πολυδαισία ex hoc loco enotatum. και πολυποσίας] και ὑπὲρ π. A. Haec E. marg. Mox ταῦτα om. V. 6. ἄλλοι τε] τε om. V. Non intelligo sententiam verborum, quam Latinus interpres mirifice ornavit: Senes autem aliique dicebant eum ob artem palaesticam illud facere. Non dubito quin laborent vv. ἔλεγον et ἔλεγεν, ubi laus vel studium artis gymnasticas erat commemorandum. Mox scribendum etiam γέγονει. 10. Σερούλιον] Hic est C. Iul. Servilius Servianus, III Cos. quem Hadrianus paulo ante obitum suum mori coegit (cf. Ael. Spart. Hadr. 15.). Casaub. Athen. 1, 7. tres Apicios commemorat: eum qui a. u. 649. cum consule Rutillo vixit: alterum sub Tiberio, tertium sub Traiano, de quo vid. infra Ὀστρεα. Reines. Hic locus allegatus sub v. Σερούλιος. 15. Ἀπίμελος] Delevi post h. gl. Ἀπινίων. ὄρος, cum omnibus MSS. Gaisf. Habet Zon. p. 252. 17. Ἀπινύσσω] Haud temere gl. delevit Küsterus: quam a Gaisf. revocatam nolui cum germana Suidae doctrina prorsus commisceri. Ad sententiam similiter Elym. M. pp. 122. 672. et Eustath. in Il. ε. p. 595, 20. πονῶ. πονῶ. πονῶ. (Ald. πονῆω) πνέω πνεύω Med. et mox και ἀμπνωθῆναι. Certum est eicienda fuisse ista πνεύω ἀπὸ τοῦ. Deinde restituas Homerica ἀμπνύσθη.
2. οὕτω και τὸ πινύω πινύσσω Med. πνύω] πινύω B. E. 5. Ἀππίου] τοῦ Ἀππίου B. E. V. Mox omisi cum V. Ἀπίκιος. ὄνομα φόρος. ζῆται ἐν τῇ Ἀφύα, quae A. in marg. habet. 6. Ἀπίων, ὁ Πλειστονίκου, ὁ ἐπικλ.] Secundum Clementem Alexandrinum Strom. lib. I. p. 235. Apion hic non fuit Plistonicus filius, sed ipse Πλειστονίκης cognominatus fuit. Alt enim: Ἀπίων τοῖνον ὁ Γραμματικός, ὁ Πλειστονίκης ἐπικληθεὶς: quae verba ex Clemente repetit Eusebius de Praep. Euang. X, 12. Gellius quoque Noct. Attic. VI, 8. inquit: Appion Graecus homo, qui Plistonices est appellatus. Ut proinde dubium sit, utra sententia alteri praeferrī debeat, Küst. V. Clint. F. H. T. II. p. 555. ὁ ἐπικληθεὶς Μόχθος] Vide v. Ἀνιέρως. Küst. τὸν Μόχθον vocat Schol. Aristoph. Pac. 778. Hemst. 12. ἦν δὲ] δὲ om. A. Θεώνος] ἔβω, ut videtur, quem appellat Quintil. III, 6, 48. 16. Ἰταλίαν] Αἰτωλίαν A. C. V. Glossam et postremam partem habet Lex. Seg. p. 425. 18. Αἰγύπιος Zon. p. 234. Mox και ἵστιν ὄπισθον ἐν τῇ Ἀπιδίς quae habet A. in margine, praetermissi. Ὅτι ὁ Ἄπις] Vid. in Γράμματα. Hemst. Haec sic exhibuit V: Οὗτος τὴν ἱατρικὴν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα μετεκόμισεν. Non dubium quin ista serjus invecta sint. „Apidem ex Aegypto in Graeciam venisse apud nullum veterum scriptorum me legisse memini. Eundem vero apud Aegyptios medicinae inventorem extitisse testatur Clem. Alex. Strom. lib. I. p. 225.” Küst. Respexit Aeschyl. Suppl. 270. Conf. Porphyrt. de Abst. p. 249. et not. Burn. Clementi iungatur Theodorus Prodromus in Notices et Extraits T. VI. p. 553.

cornere facillimeque audiret, ita ut nemo sexagenario maiorem crederet. idem in scyphorum tractatione cum adolescentibus certabat, et in edacitatis hibacitatisque certamen deiebat, ac more iuvenill lasciviebat. una vero in re eum videri fuisse dicunt, quod citius e convivio discessisset. senes autem alii dicebant, eum ob artem palaesticam illud facere; uno vero Iunius Blaesus. et is quidem cum haec diceret, sexaginta annos, ut aiunt, natus erat. Consulem quoque Servillum quendam fuisse audio. is enim tum annos vixit nonaginta, tum usque aetatem, rara quadam felicitate, corpore incolu- mentibusque omnibus integris usus est. Ἀπιμεν. Abimus. Ἀπίμελος. Pinguedine carens. Ἀπινῆς. Purus. Ἀπ-

πιος φόρος. Forum Appium. nomen loci, ab Appio Romano appellati. Ἀπίων. Apio, Plistonicas filius, cognomento Mochthus, Aegyptius (secundum Heliconium vero Cretensis), grammaticus, discipulus Apollonii Archibii; praeter quem etiam audit Euphranorem senem et centenario maiorem. idem Didymi magni alumnus fuit. docuit Romae sub Tiberio et Claudio Imperatoribus, fuitque successor Theonis Grammatici, aequalis vero Dionysii Halicarnassensis. scripsit historiam de singulis gentibus, et alia quaedam. Ἀπιὼν ὄχετο. Propere discessit, fuga se corripuit. Ille vero Peloponneso relicta in Aetoliam festinanter abiit. Hic pleonasmus Atticis est familiaris. [Ἄπις. Apis, Aegyptiorum deus. Apis Aegyptius medicinam primus in Graeciam intulisse fertur.]

- Ἀπιτεία. δεῖ ἀπέρχεσθαι. Καὶ Ἀπιτε, ἀπέλ-
θετε.
Ἀπιστεῖν. δοτικῆ· τὸ ἀπειθεῖν. λέγουσι δὲ
καὶ ἀπιστίαν, τὴν ἀπειθειαν. καὶ Ἀπιστος, ὁ μὴ
πειθόμενος. οὕτως Πλάτων.
Ἀπλᾶ, καὶ διπλᾶ, καὶ πολλαπλᾶ, καὶ πάντα
περισπῶσι τὰ τοιαῦτα. ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, κεραμεῖ
ἀπὸ τοῦ κεραμεοῦν, καὶ φοινικιά ἀπὸ τοῦ φοι-
κιοῦν.
Ἀπλάνεια. καὶ ἡ ἀπλανῆς τῆς ἀπλανοῦς.
Ἀπλᾶς. Καλλίστρατός φησι τὰ μονόπελμα
τῶν ὑποδημάτων οὕτω καλεῖσθαι.
Ἀπλαστος. ἀληθινός, ἄδολος. Καὶ ἅμα αὐ-
τοῖς ἐπιθέουσα σεμνότης ἠδεῖα καὶ ἀπλαστος αἰδῶς
ἐπέτρεχεν ἱκανῶς τὸν φιλόσοφον, καὶ ἦδη γνώριμον
ἐποίησε αὐτῷ τὸν νεανίσκον. Ἀπλαστος δέ, ἡ με-
γάλη.
Τὸν αἰσ' ἀπλαστος ἴσχει.
τουτέστι μανία.
Ἀπλαστον. ἄπειρον, ἀχώρητον.
Ἀπλήγιος. δασέως· ἀπλοῦς. καὶ Εὐπολις
Πόλεσιν.
Οὐ γὰρ πολυπράγμων ἐστὶν ἀλλ' ἀπλήγιος.
Καὶ Ἀπληγίς, ἱματίδιον σύμμετρον. Ἀναγύρω Ἀρι-
στοφάνης.
Ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας
ποιῶν.
Ἀπληκεύω. καὶ Ἀπληκτον, τόπος ἐνθα κα-
ταλύουσι τῆς ὁδοιπορίας τὰ στρατόπεδα.
Ἀπλήξ. ὁ μὴ πεπληγμένος.
1. Καὶ om. C. V. ἀπέλθετε] ἀπέλθατε A. ἀπέρχεσθε E. ἔλθετε Hesychius. Attulit Gaisf. Thucyd. II, 46. 3. Ἀπιστεῖν] Usque ad ἀπειθειαν Lex. Seg. p. 424. sed brevissime Zon. p. 261. Ἀπιστεῖν. τὸ ἀπειθεῖν. οὕτως Πλάτων. Deinde p. 242. Ἀπιστία. ἡ δασεία καὶ ἡ ἀπειθεια. οὕτως Πλάτων. δοτικῆ] V. Lex. de Synt. pp. 121. 123. τὸ ἀπειθεῖν] Docte hunc significatum munit Valck. in Herod. VI, 108. 4. ἄπιστος] V. Küst. in Hesychium. Agnoscit novissima Zon. p. 234. cum accessione quadam. 5. Πλάτων] Apolog. Socr. p. 26. ἄπιστός γ' εἶ — σαυτῷ. Sic in Gorg. p. 493. δι' ἀπιστίαν. Vid. Xenoph. Anab. p. 503. Burn. Attigit Phryn. Segn. p. 25. Mox sequebantur: Ἀπίτος. ἡ πίτος. Θεόκριτος. Ἄδύ τι τὸ ψιδύρισμα, καὶ ἀπίτος, ἀπόλε, τήνα. Omisi cum C. quae A. in marg. coniecit. 6. Ἀπλᾶ] Lex. Seg. p. 425. cf. Phrynich. Segn. p. 25. Atticistarum observatio, quae eocordiam vulgaris orationis debebat castigare. Moeris p. 369. Τριπλᾶ, τετραπλᾶ, περισπωμένως καὶ μακρῶς, Ἀττικῶς. βραχέως, Ἑλληνικῶς. καὶ διπλᾶ] καὶ om. C. V. qui om. καὶ πάντα περισπῶσι τὰ τοιαῦτα, additis in fine πάντα περισπῶνται. Contra καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα inuxerant vv. Διπλᾶ, Πολλαπλᾶ et Χρυσᾶ, quo haec observatio penitus immigravit. 7. καὶ ante κεραμεῖ ex reliquis glossis restituendum. Ipsum κεραμεοῦν, κεραμεῖ firmant loci a Piersono in Moer. p. 226. congesti; quibus alii quidam videntur addiciendi esse apud Lobeck. in Phryn. p. 147. 8. φοινικιά] φοινικιά A. C. V. Lex. Seg. Mox φοινικιοῦν cum Lex. Seg. et uno libro in v. Διπλᾶ (coll. v. φοινικιοῦς) reposui: φοινικιοῦν ceteri. 10. Ἀπλᾶνεια] Gl. om. Küster. 11. Ἀπλᾶς. Καλλίστρατός φησι τὰ μον.] Ex Harpocrate: ad quem vide Maussacum. Küst. Lex. Seg. p. 425. conf. ib. p. 205. Apud Zon. p. 242. mendum superest μονοπέλματα. 13. Ἀπλαστος. ἀλ. ἄδολος Lex. Seg. p. 425. 13. Καὶ ἅμα αὐτοῖς ἐπιθέουσα σεμν.] Hoc fragmentum ex Damascio Suidas deprompsit: idemque legitur apud Photium in Excerptis ex illo scriptore p. 1045. (341. b.) Küst. Partem tantum servavit Photius, qui desinit in haec, ἐπέτρεχε πρὸς αὐτὸν τὸν φιλόσοφον. αὐτοῖς om. C. V. Suppleas τοῖς ὀφθαλμοῖς. 15. ἐπέτρεχεν] Apud Photium rectius legitur ἐπέτρεχεν. Küst. Suspectum etiam ἱκανῶς. ὑπέτρεχεν τὸν φιλόσοφον ἱκανῶς E. ἐπ. ix. τὸν om. C. V. Idem om. καὶ ἦδη et quae sequuntur usque ad finem glossae.
1. δέ, ἡ] δέ, καὶ ἡ E. 3. Τὸν αἰσ' ἀπλαστος ἴσχει] Soph. Ai. 256. Suspecta huius versus laudatio. ἀπλαστος] Sic etiam A. infra v. Αἶσα, ubi vulgo rectius ἀπλατος. 4. μανία] ἡ μανία A. B. τὸν αἰσ' — μανία om. E. 5. ἀχώρητον] deest Lex. Seg. p. 425. μέγα subiungit Schol. Luciani Asin. 31. cum Hesych. v. Ἀπληκτον, unde reponendum ἀχώρητον. Mox delevi glossam Ἀπλή. μονοειδής cum A. B. C. E. Ante gl. praeced. E. habet, Ἀπλή ἡ μὴ συντεθειμένη. 6. ἀπλοῦς om. B. E. tuetur Hesych. v. Ἀπληγίος. Lex. Seg. MS. omisso καί. 8. Οὐτ' ἄν] οὐτ' ἄρ' vel (quod Gaisf. probavit cum H. Steph. in Ind. Thesauri) οὐτ' ἄρ' A. B. C. E. V. Lex. Seg., ubi οὐ γὰρ tacite Bekkerus, cui praeserat Porsonus in Aristoph. pp. 20. 26. Id recipiendum fuisse nemo non intelligit. 9. Locos dedit Piers. in Moer. p. 87. Ἀριστοφάνης fragm. 149. Cuius versus numeros Eupollideus Porsonus constituit: v. Gaisf. in Hephaest. p. 358. Nam Küsterus cum Iungerm. in Polluc. VII, 47. hos versiculos effecerat: — Ἐκ δας δὲ τῆς | Ἐμῆς . . . ποιῶν. 11. ἀπληγίδας] ἀπληγίσας B. ἀπληγίσαι E. 13. Ἀπληκεύω. μένω Zon. p. 282. Ἀπληκτον] Male in prioribus editt. excusum est ἀπληκτον, cuius loco scribendum est ἀπληκτον. A scriptoribus enim Graecis inferioris aetatis castra vocari ἀπληκτα pluribus exemplis ostendit Ducangius in glossario Graeco. Küst. Ἀπληκτον A. et MS. apud H. Steph. in Ind. Thes. Ἀπληκτον B. E. Ἀπληκτον. τὸ κατάλυμα Zon. p. 253. 15. Ἀπλήξ reponendum apud Hesychium.

Ἀπιτεία. Abundum est. Et Ἀπιτε, abite. Ἀπιστεῖν. Aptum dativo: diffidere. Et Ἀπιστία, incredulitas. Et Ἀπιστος, qui non credit. Plato. Ἀπλᾶ, et διπλᾶ, et πολλαπλᾶ, et omnia similia circumspiciuntur. item ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, κεραμεῖ a κεραμεοῦν, φοινικιά a φοινικιοῦν. Ἀπλάνεια. Et ἀπλανῆς ἀπλανοῦς. Ἀπλᾶς. Callistratus ait calceos sic appellari, qui unam tantum habent solem. Ἀπλαστος. Verus, sincerus. Praeterea suavis quaedam gravitas et recrudia non simulata in cultu eminens phi-

losophum prorsus advertit inque eius consuetudinem in adduxit adolescentem. Ἀπλαστος etiam significat magnam terribilitatem. Quem fatalis insania tenet. Ἀπληγίος. Infinitum, quod comprehendi nequit. Ἀπληγίος. Simplex: cum aspero spiritu. Enpolis Urbibus: Non est curiosus, sed simplex. Et Ἀπληγίς, ventis modica. Ἀπληγίος. Et Ἀπληγίος. Est mea vero laena tres vestes simplices faciens. Ἀπληκεύω. Et Ἀπληκτον, locus, quem exercitus ex itinere divertit. Ἀπλήξ. Non percussus

Ἀπληστία. ἡ ἀδυναμία. Καὶ παροιμία· Ἀπληστος πίθος, ὁ ἐν ἕξδον, ὁ τετραμήνος. ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐσθιδόντων· ἀπὸ τοῦ περι τὰς Δαναΐδας μύθου, παρόσον ἀνιμῶσαι ἐκείναι ὕδωρ εἰς πίθον ἔβαλλον τετραμήνον. πάσχουσι δὲ περι τοῦτον τὸν πίθον αἱ τῶν ἀμυήτων ψυχαί.

Ἀπλητον. ἀπλήρωτον.

Ἀπλοῦδας. απλῆς χλανίδας. ἐν Ἐπιγράμματι.

Οἷα δὲ πυρὶ

ἔσκεπε τὴν κούρην ἀπλοῖς ἐκταδίη.

Καὶ Ἀπλοϊκός, ὁ ἀπλοῦς καὶ ἀπέριττος. Καὶ Ἀπλοϊκώτερος.

Ἀπλοιοι. ἀδύνατοι πλέειν.

Ἀπλοῦν θύλακον πάτει. ἐπὶ τῶν εὐκαταφρονήτων.

Ἀπλότης διττή. ἡ μὲν ἔμφρων καὶ δικαία, ἡ δὲ ἀνόητος καὶ ἄδικος. ἔπειτα καὶ τὴν νῦν ποικιλίαν ἐμφύεσθαι τοῖς μὲν μετὰ δικαιοσύνης καὶ φρονήσεως, τοῖς δὲ μετὰ ἀδικίας καὶ ἀμαθίας. εἶναι γὰρ

δὴ πάλαι καὶ τὰ κακὰ τὸν θνητὸν τοῦτον περιπολοῦντα ἐξ ἀνάγκης, ὡς φησι Πλάτων, ἀλλ' ἦτον κακοήθη, ὡς νῦν ἐστι, καὶ ἀπλούστερα, καὶ οὐκ ἐν βάθει τινὶ ταῖς ψυχαῖς ἐγκεκαυμένα ἀνίατα. πολλὴ γὰρ ἐστὶν ἡ μεταφορὰ τῶν πάλαι κακῶν πρὸς τὰ νέα, καὶ οὐ ποσότητι μόνον κρειττόνων τε καὶ χειρόνων, ἀλλὰ καὶ ποιότητι τρόπων.

Ἀπλουστέρως Θουκυδίδης λέγει νῆας οὐ τὰς ἀπλους παντελῶς, ἀλλὰ τὰς διὰ πληρώματος ἔνδειαν ἁπλοῦς ἴσταμένας.

Ἀπλῶ λόγῳ. τῷ χωρὶς προσθήκης. Καὶ Ἀπλῶς παρὰ Ἀριστοτέλει λέγεται, ὅ χωρὶς προσθήκης λεγόμενον ἀληθές ἐστίν. ὁ γὰρ Αἰθίοψ, πῆ λευκός ὢν, κατὰ γὰρ τοὺς ὀδόντας, οὐκέτι καὶ ἀπλῶς ἐστὶ λευκός. ὁ δὲ δεῖται προσθήκης πρὸς τὸ ἀληθές εἶναι, τοῦτο οὐκ ἐστὶν ἀπλῶς. ὁ γὰρ Αἰθίοψ οὐκ ἐστὶ λευκός, διότι χωρὶς προσθήκης. προστεθέντος δὲ τοῦ κατὰ τι, ἀληθές γίνεται. κατὰ γὰρ τοὺς ὀδόντας. ἀλλὰ καὶ σπουδαῖοι τινες κατὰ τι. λέγεται δὲ

1. ἀδυναμία C. E. V. Καὶ παροιμία· Ἀπληστος πίθος] De hoc proverbio proluxe agit Zenobius II, 6. [Cf. Arsenius p. 70.] Vide etiam infra v. *Eis tetramēnon pithon*. Küst. Adde Schott. in *Prov. Vatic.* III, 31. Hemsterhus. in *Lucian. Schol. Dial. Marit.* 6. ult. *Gaisf.* Horum partem quidam coniecit in v. *Πιθῶ*. Comparavit quaedam Heindorfus in *Pl. Gorg.* 105. cui utendum erat locis maxime idoneis Xenoph. *Oecon.* VII, 40. Aristot. *Politt.* VI, 3. *Oecon.* 6. 2. τετραμήνος E pr. 3. πίθον] μῦθον B. E pr. 5. ἔβαλλον] ἔβαλλον τετραμήνον V. ap. Gron. Em. p. 62. et C. πάσχουσι δὲ περι τοῦτον τὸν πίθον αἱ τῶν ἀμυήτων ψυχαί] Vide Platonem in *Gorgia* p. 493. Küst. 7. ἀπλήρωτον] ἀπλήρωτον ὡς καὶ ἀπλετον E. Hinc intelligas *glossam* Zon. p. 251. *perturbatam*, Ἀπλετον. πολὺ, ἀπλήρωτον. 8. Ἀπλοῦδας. ἀ. χλανίδας Lex. Seg. p. 425. *Glossa Homerica*: v. II. ο. 230. ἐν Ἐπιγράμματι] *Agathiae* VIII, 3. *Anthol. Pal.* V, 294. 9. δὲ πυρὶ] Sic libri cum *Anthol.* δὲ πόργος emendationem Guiceti Iacobus edidit, quem miror *Toupii* I. p. 70. coniecturam δ' ἐπ' ἡρι despiciatui habuisse. 11. Ἀπλοϊκώτερος etiam *Hexychius*. 13. Ἀπλοιοι] Lex. Seg. p. 425. *Thucyd.* VII, 34. νῆες ἀπλοιοι, Schol. interprete, ἀρχεῖοι πρὸς πλεῖσιν. *Toupius* citat *Arati* Schol. p. 21. *Andocid.* p. 267. *Gaisf.* Horum pleraque *Hezychii* intpp. in v. Ἀπλοιοι. 14. Ἀπλοῦν θ.] Simile dictum *Axaxarchi* philosophi ad *Nicocreonem* Cypri tyrannum, *Πίστε τὸν Ἀναξαρχοῦ θύλακον, Ἀναξαρχον γὰρ οὐ πίστευεις*, apud *Laertium* in eius vita, *Cicero Nat. Deor.* III, 63. *Origen. c. Celsum*, alios. *Schol.* p. 366. Habet *Arsenius* p. 70. *Med ipse* locus observationem istam fraudis convincit. 16. ἡ om. C. V. ἔμφρων] ἔμφρων A. 18. ἐμφύεσθαι] ἐμφύεσθαι C. V. probabiliter. Hanc sententiam ex *Leid.* emendavit *Gron. Em.* p. 63. 19. γὰρ δὴ] δὴ γὰρ A.
1. τὰ κατὰ] τὰ κακὰ A. C. E. V. 2. Πλάτων] *Theaet.* p. 176. A. Ἄλλ' οὐτ' ἀπολέσθαι τὰ κακὰ δυνατόν. ὑπεναντίον γὰρ τι τῷ ἀγαθῷ δεῖ εἶναι ἀνάγκη. οὐτ' ἐν θεοῖς αὐτὰ ἰδρῦσθαι. τὴν δὲ θνητὴν φύσιν καὶ τόνδε τὸν τόπον περιπολεῖ ἐξ ἀνάγκης. Hinc apparet pro illis apud *Suidam* τὸν θνητὸν τοῦτον rescribendum esse ex Platone, τὴν θνητὴν φύσιν καὶ τὸν τόπον τοῦτον. Küst. *Diatr. Anti-Gron.* p. 48. *Mox ἦτιον* C. 3. κακοήθη] κακοήθη A. B. C. E. V. 4. πολλά V. 5. ἡ μεταφορὰ] *Puto legendum ἡ διαφορὰ*. Küst. 7. τρόπων] τρόπων V. *τρόπον* C. Videtur vocabulum intercidisse, quo dativi structura referretur. Post h. v. delevit *Gaisf.* cum A. B. C. E. Ἀπλοῦν. ἀπέριττον. ἡ τὸ μηδὲν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἐπινοίας πλάττον. A. in marg. Ἀπλοῦς, καὶ ἀπλοῖ καὶ πολλαπλοῖ: quam gl. alteri praemisere B. E. *Med.* 8. Ἀπλουστέρως] Ἀπλωστέρως corrigendum vidit *Valckenarius*, apposito *Thucydidis* loco VII, 60. cuius *Scholliastam* *Suidas* descripsit. Hoc moverat *H. Steph. Ind. Thesauri*, de corruptela tamen nihil suspicatus. Pro παντελῶς *Schol.* παντάπασι, et *mox πληρωμάτων*. Post ἔνδειαν delevi καὶ cum C. V. et *Schol. Gaisf.* 11. Ἀπλῶ λόγῳ — σπουδαῖοι τινες κατὰ τι] Haec sumpta sunt ex *Alexandro Aphrodis.* in lib. II. *Topic.* *Aristot.* p. 113. Küst. Haec inepte brevavit *Zon.* p. 234. 13. ἀληθές] ἀληθῶς A. B. E. Tum τοῦτον V. 18. δὲ τοῦ] γὰρ τοῦ B. V. E pr. γὰρ τοὺς ὀδόντας] τοὺς ὀδόντας γὰρ E. γὰρ om. V.

ἀπληστία. Edacitas. Et proverbium: *Inexplebile dolum*; illud nempe pertusum, quod apud inferos esse dicebatur. dictum in *Apollonibus*; quod fluxit a fabula Danaidum, quoniam illae aquam in dolum pertusum infundebant. circa hoc autem dolum *apollonibus* animae profanorum. Ἀπλητον. Inexplebile. Ἀπλοῦδας. Laenas simpliciter. in Epigrammate: *Velut tempore tegebat puellam laena simplex talaris*. Et Ἀπλοϊκός, simplex et candidus. Et Ἀπλοϊκώτερος, simplicior. Ἀπλοιοι. *Apollonibus* non possunt. Ἀπλοῦν θύλακον πάτει. *Dicitur* de iis qui contemptui sunt obnoxii. Ἀπλότης. Simpliciter duplex est; una cum prudentia et iustitia coniuncta, altera vero stulta et iniusta. Iam eam quae nunc dominatur *caliditate* aliis obrepere cum prudentia iustitiaque, aliis cum *inimicitia* et *inimicitia* coniunctam. dudum enim hunc mortalem circumstantia necessitate quadam etiam mala Plato pervagari tradit, sed

ea minus quam nunc maligna, et simpliciora, neque alte animis insita, quae sanari nequeant. ingens enim differentia est inter antiqua et nova mala, quippe quae non solum quantitate, sed etiam qualitate morum vel meliorum vel deteriorum differant. Ἀπλουστέρως. *Thucydides* ita vocat naves, non quae ad navigationem prorsus sint inutiles, sed eas quae propter inopiam nautarum otiosae stant. Ἀπλῶ λόγῳ. Sensu simpliciter pronuntiatio. Et Ἀπλῶς apud *Aristotelem* dicitur, quod simpliciter et sine limitatione verum est. *Aethiops* enim cum aliqua tantum in parte albus sit (est enim albus dentibus), non iam simpliciter est albus. quicquid vero limitatione indiget, ut verum sit, id simpliciter verum non est. *Aethiops* enim non est albus, siquidem abest limitatio. addito tamen *secundum quid*, id verum est: albus est enim dentibus. Sic etiam quidam homini *secundum quid*. Ceterum hanc vocem usurpant *Graeci*,

καὶ οὕτως, οὐ τὸν ἀπλοῦν τρόπον. ἀντὶ τοῦ παρανίτικα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. καὶ αὐθις. Οὐδὲ γὰρ ἀπλῶς λόγους τινὰς ἐποίησαντο, ἀλλὰ καὶ βῆμα ὑψηλὸν ἠγέρθη, καὶ ἐπ' αὐτοῦ εἰκόνες τοῦ Νέρωνος ἐτέθησαν. Ἀπλῶς. ἐξ ἀνάγκης· ἢ ὡς πρῶτον, καὶ μὴ κατ' ἄλλο. Ἀπλῶς δὲ οὐδὲν εἶδος τῶν μελλόντων ἔγνωσαν· ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς ἐμφάσεως τῶν πρέσβειων ὀττεύομενοι εἰς παντοδαπὰς οἰμωγὰς ἐνέπιπτον. Ἀπλῶς. χωρὶς προσθήκης. Πολύβιος· Οὐ καιρὸς ἀφυέστερος οὐ γέγονεν ἀπλῶς. ἀντὶ τοῦ, 10 ἐξ ἀνάγκης, ἢ ὡς πρῶτον.

Ἀπλωτα πελάγη. τὰ Ἀτλαντικὰ καὶ Ἐσπερίου ὠκεανὸς καὶ Ἐῖρος. Ἄπλωτον γὰρ τὸ ἄπλευστον.

Ἀπλυτον πώγωνα. σκώπτων εἶπε.

Ἄπνουσ. φασὶν Ἐμπεδοκλέα Πανσανίαν ὕφη- 15 γήσασθαι τὸν Ἄπνον. εἶναι δὲ τὸν ἄπνον τοιοῦτον, ὡς λ' ἡμέρας ὀνυτηρεῖν ἄπνον καὶ ἄσιτον τὸ σῶμα. ἦν δὲ οὗτος καὶ γόης. καὶ φησι περὶ ἑαυτοῦ·

Φάρμακα δ' ὄσσα γεγᾶσι κακῶν καὶ γήραος ἄλλα,

πεύση, ἐπεὶ μόνῳ σοὶ ἐγὼ κρανέω τάδε πάντα.

παύσεις δ' ἀκαμάτων ἀνέμων μένος, οἷτ' ἐπιγαίαν

ὀρνύμενοι πνοιαῖσι καταφθινύθουσι ἄρουραν·

καὶ πάλιν, ἦν κ' ἐθέλησθα, παλίντονα πνεύματ' ἐπάξεις·

στήσεις δ' ἐξ ὄμβροιο κελαινοῦ καιρίον ἀχμὸν

ἀνθρώποις· θήσεις δὲ καὶ ἐξ ἀχμοῖο θερείου

ῥεύματα δενδρεόθροπτα, τὰ τ' ἐν θερείῳ ἀήσαντα·

ἄξεις δ' ἐξ αἰδαο καταφθιμένου μένος ἀνδρός.

Καὶ ποτ' ἐτησίῳ σφοδρῶς πνευσάντων, ὡς τοὺς καρποὺς λυμῆναι, κελύσας ὄνους ἐκδαρῆναι καὶ ἀσκούς ποιῆσαι, περὶ τοὺς λόφους καὶ τὰς ἀκρωρείας διέτεινε πρὸς τὸ συλλαβεῖν τὸ πνεῦμα. λήξαν- 20 τος δὲ Κωλυσάνεμον κληθῆναι.

1. ἀντὶ τοῦ π.] Ante haec verba Ἀπλῶς posuit Küsterus in versione. Verum locus non defectu verborum sed perturbatione laborat haud mediocri: ultimum et Dionis oratio pertinet ad explicationem illam τὸν ἀπλοῦν τρόπον, et exempla continua, quae nunc modico intervallo dirimuntur, patet ad eundem significatum referri, nec multum ab notione vocis παρανίτικα recedere. Quocirca consentaneum videtur haec talem fere in ordinem esse cogenda, partim Zon. p. 285. favente, λέγεται δὲ . . . τρόπον. Οὐδὲ γὰρ ἀπλῶς . . . ἐτέθησαν. Ἀπλῶς. χωρὶς προσθήκης· ἐξ ἀνάγκης· ἢ ὡς πρῶτον καὶ μὴ κατ' ἄλλο· καὶ ἀντὶ τοῦ παρανίτικα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ἀπλῶς δὲ οὐδὲν — ἐνέπιπτον. καὶ αὐθις Πολύβιος· Οὐ καιρὸς . . . ἀπλῶς. Quod Noster παρανίτικα posuit, id a specie locorum quorundam pendet, qualis est Aristoph. Vesp. 558. Ceterum exquisitum vocis usum exposuit Wyt. in Plat. T. VI. p. 538. 2. Οὐδὲ γὰρ ἀπλῶς] Ex Dion Cass. p. 1019. [LXII, 23.] notante Reimaro in Addendis, ubi recte legitur ἐπιδάθησαν. Τουρ. γὰρ om. B. inter vsa. habet E. 8. ὀττεύομενοι] In prioribus edit. [et A. B. E.] pessime legitur οἱ γευόμενοι: cuius loco scribendum est ὀττεύομενοι (i. e. augurantēs), ut recte legitur infra v. ὀττενομένη, ubi fragmentum hoc repetitur. Küst. ἐνέπιπτον] ἐνέπεσον E. καὶ θρήνους ἐνέπιπτον in v. ὀττενομένη. 9. Πολύβιος] V. Αἰφύης. Hemst. Polybii fragm. gramm. 25. 12. ἐσπερία Med. 13. ἄπλωτον] Lex. Seg. p. 425. Ἀ. ἄπλευστον Zon. p. 251. 14. Lex. Seg. p. 425. coll. Phryn. Seg. p. 4. Compares ὄρχεις ἀπλύτους Arist. Pac. 759. 15. Ἄπνουσ. φασὶν Ἐμπεδοκλέα Πανσανίαν ὕφη.] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Laertii Empedocle [VIII, 60. 61. 59.], ut Portus etiam monuit. — Lege ex Laertio, Ἐμπ. Πανσανίαν ὕφησασθαι τὰ περὶ τὴν ἄπνον. Küst. Πανσανία A. B. C. E. V. Ceterum in hoc quoque loco dubites quantum Suidae an lectoribus compilandi studiosis videatur esse tribuendum. 16. εἶναι δὲ τὸν Ἄπνον τοιοῦτον, ὡς λ' ἡμ.] Vide viros doctos in Laertium Empedocle, et praecipue Menagium in prooemium Laertii. Küst. Denuo legendum τὴν ἄπνον. 17. ἡμέρας] ἡμερῶν B. E. Tum τὸ σῶμα ἄπνον καὶ ἄσιτον C. V. Diogenis Edd. vet. ἄσηπτον, cuius in locum nuper successit ἀσφυκτον. 18. αὐτοῦ] ἑαυτοῦ dedi cum B. E. V. αὐτοῦ Med. 19. Φάρμακα δ' ὄσσα γεγᾶσι κακῶν καὶ γ.] Hunc et sequentes versus ex Laertio emendavi, qui in prioribus edit. foedissimi mendissimis mendis obcurati sunt. Küst. 3. μένος om. A. B. C. E. βίας Med. 7. παλίντονα Diog., vereor ut recte. 11. θήσεις] στήσεις, efficacius illud in rigida sicca, probavi cum Tzetze et A. B. C. E. V. qui ῥόον addunt post κελαινοῦ. στήσει — ῥόον Med. θερείου om. A. B. C. E. V. Med. 14. ἀήσαντα] ἔσονται A. B. C. E. V. Med. Oratio nondum persanata. 15. αἶδα C. V. 18. περὶ] πρὸς Diog. Μορ- 15

non τὸν ἀπλοῦν τρόπον. item apud veteres est id quod statim. Non enim simpliciter verba fecerunt, sed etiam excelsum tribunal excitarunt, in quo Neronis imagines collocatae sunt. Rem necessario, vel, a principio, nec propter aliam causam. Simpliciter quidem, quid eventurum esset, ignorabant; sed ex ipso vultu legatorum augurantes in ciuiatus omnibus modis effundebantur. Item sine limitatione. Polybius: Quo nullam omnino tempus magis alienum extitit. Ἀπλωτα πελάγη. Maria quae navigari non possunt: qualla sunt mare Atlanticum, Oceanus occidentalis et orientalis. ἄπλωτον enim significat innavigabile. Ἀπλυτον πώγωνα. Sic cavillandi gratia Comicus dixit. Ἄπνουσ. Aliant Pausaniam in iis quae de Eranimi scripsit, Empedocle usum esse, magistro. illam autem

exanimem per triginta dies corpus sine spiritu et respiratio- conservasse. Hic etiam magus fuit, sic enim de se inquit: Omnia medicamenta, quibus mala et senectus propulsantur, dissoci- quoniam ego haec tibi soli expediam. Sedabis autem venturum indomitiorum vim, qui in terram irruentes flatibus corrumpant; rursus, si voles, contrarios spiritus adduc- ac post atrum imbrem hominibus tempestivam impones siccitatem; idem post aestivam siccitatem fecundos induces flat- ventorum, qui aestate spirare solent. Defunctos etiam in- tam renocabis. Cum etesias aliquando vehementer spirare adeo ut fruges laederent, iussit asinos excoriari utresque fieri, quos promontoriis et montibus ad ventum excipiendum obt- dit. eo igitur cessante, Κωλυσάνεμον appellatum fuisse tradit.

Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππους. ἐπὶ τῶν ἀπὸ εὐτελῶν ἐπὶ μείζονα μεταπηδῶντων.

Ἀποβράσματα. τὰ πίτυρα. παρὰ Καλλιμάχου.

Τῆς οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρις.

Ἀποβύσαντες. ἀποκλείσαντες.

Ἀπογαλακτίζω.

271 Ἀπὸ γὰρ δλοῦμαι. ὑπερβατόν· ἀπολοῦμαι γὰρ. Ἀριστοφάνης.

Ἀπὸ γὰρ δλοῦμαι, μὴ μαθῶν γλωττοστρο-10 φεῖν.

Ἀπογενέσθαι. ἢ ὑστερεῖν σημαίνει ἢ ἀποθανεῖν. ἄμφω τὰ σημαίνοντα. Θουκυδίδης.

Ἀπογειῶσαι. ἀποθεμελιῶσαι.

Ἀπογνοῦς. Δημοσθένης μὲν ἀντὶ τοῦ ἀπελπίσας, Δείναρχος δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποψηφισάμενος.

Ἀπογνωστέον. δεῖ ἀπογινώσκειν.

[Ἀπογινώσκω. γενικῆ καὶ αἰτιατικῆ. ὡς· Ἀπογνοῦς τὰ τῶν Καρχηδονίων πράγματα ὁ Φαίδων. καί· Τέλειον ἀπογνοῦς τὸν Φιλήμονα. καί, Ἀπογνόντες τῆς σωτηρίας]

5 Ἀπόγνοια. ἀπόγνωσις. Θουκυδίδης· Ἐνέπρησαν δὲ τὰ πλοῖα, ὅπως ἀπόγνοια ἢ τοῦ ἄλλο τι ἢ κρατεῖν τῆς γῆς.

Ἀπόγονοι. οἱ ἔκγονοι. Ἀπώγωνες δέ, οἱ μὴ ἔχοντες πώγωνα.

Ἀπὸ γραμμῆς. οἷον ἀπ' ἀρχῆς. ἐκ μεταφορᾶς τῆς τῶν δρομέων ἀφαιτηρίας καὶ γραμμῆς, ἣν ἄφαισιν καὶ βαλβίδα καλοῦσιν.

Ἀπογράφειν καὶ Ἀπογραφή. οἱ τῷ δήμῳ χρήματα ὀφείλοντες ἐκ καταδίκης, καὶ μὴ ἀποδιδόντες μέχρι τῆς ἐνάτης πρυτανείας, ἐς τὸ δεσμοτήριον ἀπεκλείοντο, μὴτ' ἐγγυητὰς καταστήσαι δυνάμενοι τοῦ ὀφλήματος.

1. Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππους] Zenobius et Diogenianus habent, Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππος ὤρουσεν, i. e. E tardis asino equus prodiit. Wolfius legit, Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἐφ' ἵππους: quod non est repudiandum. Küst. Ridiculus error οὐρσην in Arsenil p. 70. remansit, qui mox alterum protulit, Ἀπ' ὄνων ἐφ' ἵππους. 3. Hesychius: Ἀποβράσματα. τὰ σπῆβαλα τῶν πυρῶν. 5. Οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἄλ.] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. Εἰκαία. Küst. [Callimachi fr. 282] Vide supra in v. Ἀποβλάσαι, et cf. Ruhnck. in Tim. p. 64. Ceterum si quis accurate v. Εἰκαία contenderit, vix dubitet quin et illud Ἀποβράσματα. τὰ πίτυρα ex interpretatione versus Callimachei fluxerint, et ipsa glossa lectorum industriae debeatur. Accoedat significatio etiam Etym. M. p. 125. Τῆς οὐδὲν] τῆς accessit ex A. B. E. V. et Zon. p. 250. τις C. ἀλετρις] Vide supra Ἀλετριβανος. 6. Ἀποβύσαντες] Lex. Seg. p. 426. 7. Ἀπογαλακτίζω] Hosea I, 8. Τουρ. MS. Alia exempla dederunt Schlenusnerus Lex. Vet. Test. et Suicerus. Ceterum verba uncinis inclusa desiderantur in A. B. C. E. V. Gaisf. Nomen vocis Ἀπογαλακτίζω subiiciebantur. quae partim apud Zon. p. 267. leguntur: γενικῆ. ἀντὶ τοῦ ἀφιστῶ τοῦ γάλακτος ἢ ἀποκατεῖν ἢ γὰρ ἀπὸ ἐνταῦθα ἀπόπασιν καὶ ἀποπλήρωσιν σημαίνει τοῦ γάλακτος. Ceterum hinc reponas in Etym. M. p. 123, 49. ἀπόπασιν pro ἀπόπασιν. 8. Zon. p. 262. 10. Versus Aristophanis Nubibus 791. Adde v. Γλωττοστροφεῖν. 13. ἄμφω] ἢ

ἄμφω E. ἄμφω τυπαιαδουκ. A. ἄμφω τύπαια Θουκυδ. C. Sub qua scriptura quid lateat mihi nondum liquet. An ἄμφω π

Θουκυδίδη? Vel ἄμφω τὰ σημαίνοντα Θουκυδίδη? Lex. Seg. ἢ ὑστερεῖν σ (i. e. σημαίνει) ἢ ἀποθανεῖν, nec plura [cum

p. 262.]. Illud σ tacite omisit Bekkerus. Vide Dukerum in Schol. Thucyd. p. 650. Gaisf. Posteriorem explicatum Hermannus habente, quamquam cum dubitatione, secutus sum. Cf. Lex. Rhet. p. 210. Mox ed. Med. Ἀπογεύομαι. γενικῆ: quae Gaisf. f. r. runt. 14. Ἀπογειῶσαι] Ἀπογειῶσαι Valckenarius, provocans ad Xenophont. p. 422, 38. sive Mem. I, 4, 6. Ἀπογειῶσαι] Ἀπογειῶσαι Zonaras [p. 262.]. Ubi Ἀπογειῶσαι, ἀπομελίωσι coni. Tittmannus. Ad Xenophontis locum advertit Toupinus, num tamen eum esse a grammatici interpretatione iudicans. Gaisf. Nisi quis ἀποθεμελιῶσαι leni manu removerit, manifesta est glossam ad Xenophontis dictionem non posse referri. Itaque adducor ut malim Ἀπογειῶσαι, quamquam in negligentia glossae positu. 15. Ἀπογνοῦς] Lex. Seg. p. 426. et Zon. p. 263. Adde v. Ἀπεγνωκώς.

1. γενικῆ x. ait. ὡς] Om. Küsterus. Post αἰτιατικῆ addit A. τὸ παραδίδομαι, καί. Apparet totam observationem, si eadem set siucera, cum superioribus confandam fuisse. Nunc cum glossam om. C. inque marg. A. coniecerit, interim uncinis eam dandum vimus, quamquam praestabat inferiorem in locum detruendi. 2. Ἀπογνοῦς τὰ τῶν] Lex. Seg. p. 124. ex Dionis lib. XXI. Ὁ Φαμέας ἀπογνοῦς τὰ τῶν Καρχηδονίων πράγματα. Negligentia haec afferuntur in Etym. Gud. p. 589. 3. Τέλειον] ἢ A. qui mox παροιμία pro καί. 4. τὴν σωτηρίαν] τῆς σωτηρίας A. E. pr. 5. ἀπόγνωσις] ἀπόγνωστος mendum Gaisfordi nae. Vid. Thom. M. p. 91. Θουκυδίδης] Locus lib. III, 85. leniter immutatus. 6. ἄλλο τι — ἔκγονοι om. A. τοῦ — τῆς om. Zon. p. 242. 8. οἱ μὴ ἔχοντες πώγωνα om. C. Adde v. Ἀπώγωνες. 10. Ἀπὸ γραμμῆς] Lex. Seg. p. 426. et Zon. p. 242. Addas Arsen. p. 69. Vide vv. Ἀπὸ βαλβίδος et Ἄφαις. Illustrat formulam Boisson. in Anecd. T. III. p. 32. 14. Ἀπὸ γραφῆν] Glossa vel manca vel negligentia collecta. 15. ἐνάτης Med. πρυτανείας] πεπρυτανείας C. V. 16. Novissima sententiam, μὴτ' ἐγγυητὰς . . τοῦ ὀφλήματος, patet post πρυτανείας ponendam esse.

Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππ. A tardis asinis ad equos. dicitur de iis qui a minoribus ad maiora transeunt.

Ἀποβράσματα. Furfures. Et apud Callimachum: Nihil furfuris molitrix a tritico secrevit.

Ἀποβύσαντες. Qui obstruxerunt. Ἀπογαλακτίζω. Ἀπὸ γὰρ δλοῦμαι. Hyperbatum est, pro ἀπολοῦμαι γὰρ. Aristophanes: Peribo enim, nisi linguam versatilem addidicero.

Ἀπογενέσθαι. Vel significat serius venire, vel mori. utramque significationem usurpat Thucydides. Ἀπογειῶσαι. Solo aequare. Ἀπογνοῦς. Apud Demosthenem significat, qui spem abiecit, apud Dinarchum vero, qui reum absolvit. Ἀπογνωστέον.

Desperandum est. [Ἀπογινώσκω. Aptum tam genitivo quam accusativo. Phameas de Carthaginensium rebus desperans. Et: Omnino de Philemone desperans. Et: De salute desperantes.] Ἀπόγνοια. Desperatio. Thucydides: Inciderunt autem naves, ut nulla nisi terrae occupandae spes: illis relinqueretur. Ἀπόγονοι. Posterii. Ἀπώγωνες τὸ imberbes. Ἀπὸ γραμμῆς. A principio. per translationem ductam a cursorum carceribus et linea, quam et ἄφαισιν et βαλβίδα vocant. Ἀπογράφειν et Ἀπογραφή. Qui populo tam debebant, neque ante nonam prytaniam persolvissent, debiti sui sponsores dare possent, in carcerem coniciebantur.

Ἀπογραφὴ. ἐπειδὴν τις λέγει τινὰ ἔχειν τι τῶν τῆς πόλεως, ὁ ἐναγόμενος ἀπογραφὴν ποιεῖται, δηλῶν ὅσα τε ἔχει καὶ ὄθεν τὰ χρήματα. μήποτε καὶ εἰδὸς οὐκ ἔστι δίκης ἢ ἀπογραφὴ. εἰ γὰρ ἀρνοῖτο τις μὴ ἔχειν, ἀπογραφῆς ἐκρίνετο, ὡς οὐκ ἄρθως γεγενημένης τῆς ἀπογραφῆς. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῇ κατὰ Ἀνδροτίωνος. καὶ Ἀπογραφὴ, ἢ ἀπαρί-
θμησις. Ὁ δὲ Καῖσαρ Ἀύγουστος ὁ μοναρχήσας εἰκοσιν ἄνδρας τοὺς ἀρίστους τὸν βίον καὶ τὸν τρόπον ἐπιλεξάμενος, ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν τῶν ὑπερκίων ἐξέπεμψε δι' ὧν ἀπογραφὰς ἐποιήσατο τῶν τε ἀν-
θρώπων καὶ οὐσιῶν, αἰτάρκη τινὰ προστάξας τῷ δημοσίῳ μοῖραν ἐκ τούτων εἰσφέρεισθαι. Ἀὕτη ἢ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο, τῶν πρὸ αὐτοῦ τοῖς κε-
κτημένοις τί μὴ ἀφαιρουμένων; ὡς εἶναι τοῖς εὐτό-
ροις δημόσιον ἔγκλημα τὸν πλοῦτον.

Ἀπόγραφος. Ὁ δὲ Ὀνησίκριτος ὡς ἀπόγρα-
φος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει. τουτέστι, τοῦ Ξενο-
φώντος.

Ἀπογράφω. αἰτιατικῇ. Σὺ δὲ ἀπόγραφε δι-
καίως ἡμᾶς.

Ἀπογράψαι. τὸ γράψαι, καὶ ὑπογράψαι, καὶ οἷον σημειώσασθαι δηλοῖ.

Ἀποδαρθεῖν. ἀποκοιμηθῆναι.

Ἀποδασμόν. μοῖραν τινα. Ὁ δὲ στρατηγὸς ἀποδασμόν τινα τοῦ στρατοῦ ἀπολέξας ἐκελεύετο προπορεύεσθαι. καὶ αὐθις. Ἐκ τῶν Σαρακηνῶν ἀπο-
δασμὸς εἰς τὴν Περσίδα χωρήσας μέρη τινὰ τῆς Βα-
βυλωνίας προενομεύσατο.

Ἀποδάσομαι. ἀπομερίσομαι.

Ἀποδέχται. ἀρχὴ τις ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις. δέκα δὲ ἴσαν, οἱ παραλαβόντες τὰ γραμματεῖα ἀπα-

1. Ἀπογραφὴ. ἐπειδὴν τις λέγει] Ex Harpocrate: in quem vide Valesium. Küst. Lex. Seg. p. 426. et Zon. p. 242. de inens in v. χρηματα. Vide librum der Att. Prozess p. 253. sqq. λέγει E. 3. ὅσα τε] τε om. V. Mox ἔχειν Med. Dein μή ποτε δὲ E. 4. ἀρνοῖτό τις Med. 5. ἀπογραφῆς ἐκρίνετο] Apud Harpocratiem legitur, ἀπογραφῆς ἐκρίνετο. Sed utraque lectio ferri potest, utpote sensui huius loci satis accommodata. Nam ἀπογραφῆς ἐκρίνετο significat, actionem ἀπογραφῆς contra alterum instituebat. Si vero ἀπογραφῆς ἐκρίνετο legatur, locus hic ita vertendus est: Si quis negaret, se aliquid habere, et bona eius describerentur, actionem contra alterum instituebat etc. Sciendum enim est, si quis mala fide alterius bona olim descripsisset et ad magistratum detulisset, eum mille drachinis multatum fuisse, ut apparet ex initio orationis, quam Demosthenes adversus Nicostratum scripsit. Küst. 7. Ἀπογραφὴ] καὶ Ἀπογραφὴ A. B. C. E. V. Med. Id reduxi. 8. Ὁ δὲ Καῖσαρ] De b. l. consulenda Reinoldii dissertatio, „Census habitus nascente Christo” p. 5. Guisf. Mox τὸν βίον καὶ τὸν τρόπον τοὺς ἀρίστους E. 11. ἀπογραφὰς] ἀπογραφῆν V. 12. τῶν οὐσιῶν] τῶν om. A. B. E. V. Refutat hic locus Perizonii de Augustea orbis terr. descript. p. 319. sqq. sententiam, qui hominum (hoc est, sociorum et auxiliorum), non rerum et possessionum recensum actum fuisse contenderet. Immo luculenta Suidae narratio debuit ad rationes fisci referri, quas Augustus constituere coepit. τινὰ προστάξας . . μοῖραν] τινὰ τῷ δημοσίῳ μοῖραν προστάξας εἰσφέρεισθαι B. E. 13. ἢ om. B. 14. τοὺς κειτημένους] τοὺς κειτημένους A. V.

2. Ἀπόγραφος δὲ. Ὀνησίκριτος] Ἀπόγραφος. Ὁ δὲ Ὀνησ. A. C. V. ap. Gron. Em. p. 65. ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει] Haec sunt verba Laertii VI. 84. Küst. Eadem repetebantur sub v. Ὀνησίκριτος. 6. τὸ γράψαι] τὸ γράψαι καὶ ὑπογράψαι A. B. C. E. V. (apud Gron. l. l. καὶ τὸ γράψαι καὶ ὑπογράψαι, firmante Zon. p. 263.) Lex. Seg. p. 426. Pro γράψαι Hemsterhusius posuerat γράψαι cum edd. vet. Horum significatum prior ad usum forensem referendus, velut ἀπογράψαι διαδικασίαν Demosth. in Euerg. p. 1147. δίκην Plat. Cic. 28. f. τὴν πρόσοδον ἀπεγράψαι Isocr. Areopag. p. 143. extr. Alterum οἷον σημειώσασθαι ad exquisitam dicendi figuram spectare videtur, quam illustrat Iacobus. in Philostr. p. 597. 8. Ἀποδαρθεῖν] Vid. in Ἀπειρατο. Hemst. καὶ καταδαρθεῖν addit Lex. Seg. p. 426. 9. Ἀποδασμόν] constanter Med. 11. Ἐκ τῶν Σαρακ.] Ex Theophyl. Simocatt. VIII, 1. indicantibus Wesselingio in Herodot. I. 146. et Abreschio Diluc. Thucyd. p. 817. Ubi falsam librorum scripturam ἀποδασμόν e Theophylacto correxi. 12. Περσίδα] Περσικὴν A. διαχωρήσας] Sic habet unus MS. Paris. Alter vero χωρήσας [cum C. V.] At in prioribus editt. [et B. E.] excusum est χωρήσας. Küst. Vulgatum χωρήσας merito tuebatur Abreschius, cui suffragantur et Theophylactus et sententiae ratio. 13. προσενομεύσατο A. 14. Ἀποδάσομαι] Lex. Seg. p. 426. Ἀποδάσομαι II. ῥ. 231. ὦ. 595. Dionys. Halic. p. 16. addit Toupius. Mox omisi cum C. V. Ἀποδης. τοὺς Ὀννοὺς φασί. καὶ εἶναι ἐν τῷ Ἀρρομαλίς: quae habet in marg. A. Statim edd. vet. cum E. Ἀπόδεκτος sine explicatōne approuerunt. Zon. p. 252. Ἀποδεκτὸν. εἰταινέτον. Vid. in tpp. Hesychii. 15. Ἀρχή—τῷ δημοσίῳ] Sic A. B. C. E. V. et Harpocratiōnis MS. Palat. Vulgo Ἀρχοντες κληροῖοι, δέκα τὸν ἀριθμὸν κατὰ φυλὴν, οἵτινες παρελάμβανον καὶ ἀπέδεχοντο τὰ γραμματεῖα τῶν ὑπεκρίοντων τῷ δημοσίῳ. εἴτε ἐξητοῦντο (immo ἐξήταζον) τὰ ἀρκελόμενα, καὶ τὰ ἀποδιδόμενα χρήματα σὺν τῇ βουλῇ ἡμῶν εἰς ἃ χρὴ ἀναλίσκειν. καὶ γενομένης τῆς καταβολῆς τῶν δεημένων χρημάτων, ἀπῆλειπον τὰ γραμματεῖα δημοσίᾳ. A quibus non multum recedit duplex narratio Lex. Seg. pp. 198. 427. Similiter etiam Zon. p. 234. sq. et Etym. M. p. 124.

Ἀπογραφὴ. Cum quis dicit alterum bona publica possidere, accusatus res suas proffertur, et magnitudinem earum declarans et unde eas habeat. Vide tamen ne ἀπογραφὴ sit etiam species iocōnis, si quis enim negaret se aliquid habere, is actionem ἀπογραφῆς contra alterum instituebat, quasi descriptione non recte facta. Sic Demosthenes in oratione contra Androtonem. Et Ἀπογραφὴ, honorum professio. Imperator Augustus viginti ἑτάροις spectatae virtutis et integritatis delectos in omnes provincias misit, qui et hominum et honorum censum instituerent, et deinde iustam inde iussit in aerarium inferri. Hic primus fuit census; cum qui eum antecesserant, nihil non posses-
Suidae Lex. Vol. I.

coribus eripuissent: adeo ut publicum crimen essent diritiae. Ἀπόγραφος. Onesicritus autem inferior habendus est, ut decet exemplar ex archetypo descriptum. id est, e Xenophonte. Ἀπογράφω. Aptum accusativo. Tu vero nos iuste describas. Ἀπογράψαι. Significat scribere, subscribere et quasi annotare. Ἀποδαρθεῖν. Dormire. Ἀποδασμόν. Portionem. Dux vero partem exercitus delegit, quam praesire iussit. Et alibi: Cohors Naracenorum in Persiam ingressa partes quasdam Babiloniarum depopulatus est. Ἀποδάσομαι. Distribuum. Ἀποδέχται. Receptores magistratus fuerunt Atheniensium, numero decem, quibus tradebantur tabulae debitorum.

ἡμισυ τὰ καταβαλλόμενα χρήματα τῆς βουλῆς
τίαν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ; καὶ πάλιν ἀποδιδόσκει
γραμματεία τῷ δημοσίῳ.
Ἀποδέον. τὸ ἀπαρέσκον. Καὶ Ἀποδεόντων,
ἰπόντων, ἀπολειπομένων. Καὶ Ἀποδεῖν, τὸ ἀπο-
ἰπέσθαι. Ἰώσηπος. Ὡς ὀλίγον ἀποδεῖν τῶν ἀγρο-
ρορούτων ζῶων, ἧτοι ὀρέων, τὸν πεζὸν ἄνδρα.
ἢ Τόσον δὲ ἀποδεῖν τοῦ τῆν πεπορισμένην ἤδη αὐτῷ
καὶ ἀπὸ γένους προσήκουσαν βασιλείαν ἀφελέσθαι.

Ἀποδέχομαι. ὁμολογῶ. Ἀποδέχομαι σε τῶν
τρόπων, καὶ, Ἀποδέχομαι σου τὸν τρόπον.
Ἀποδείκνυμι σοι χελιδόνα. ἴσον τῷ μαρ-
τύρῳ.
Ἀποδείξασθαι. τὰ ἐν διδασκάλου μαθήματα
ἢ τις ἔμαθε λέγειν.
Ἀπόδειξις. ἀπόδειξις ὄρου διαφέρει. δεῖ
πρῶτον ζητῆσαι περὶ ὄρου, ἀρα μία ἐστὶ μέθοδος,
καθ' ἣν πάντων τῶν ὄντων δυνατὸν τοὺς ὄρους ἀπο-
δοῦναι, ἢ πολλοί. καὶ εἰ μία, τίς αὐτῆ. εἰ δὲ πολ-
λαί, πόσαι τὸν ἀριθμὸν καὶ ποῖαι. καὶ ὅταν εἴρω-
μεν τοσάδε καὶ τοιάδε, ὑπογραφῆ ἢ ὀρισμῶ, ἄλλη
πάλιν ἡμᾶς διαδέχεται ζητήσις, ποῖαι τῶν μεθό-
δων ἐπὶ ποίων πραγμάτων χρηστέον. καὶ ὅταν εὐ-
ρωμεν τοῦτο, ἐπειδὴ ὁ ὀρισμὸς ἐκ γενῶν ἐστὶ καὶ
διαφορῶν, τί τοῦ προκειμένου πράγματος τὸ γένος, 25 τοῦτο λέγεται. τεκμήριον δὲ ἐστὶ τὸ ἄλυτον σημεῖον.

4. Ἀποδεόντων] Lex. Seg. p. 426. 6. Ἰώσηπος] De Bello Ind. lib. III. p. 836. [III, 5, 5.] ubi locus isto sic legitur: Ὡς ὀλί-
ἀποδεῖν ἢ τὸν ἀγροφροῦντων ὀρέων τὸν πεζὸν. Küst. Color iste sermonis, quem Suidas excitavit, ab Iosepho prorsus abhor-
10. Ἀποδέχομαι] v. Γέσιος. Tour. 8. Ἐξemplum, nisi fallor, ex Parthiis Arr-
prase. B. E. Gaisf. Exponxi cum Zon. p. 263. huius additamentum ante v. ὁμολογῶ. αἰτιατικῆ καὶ γενικῆ. Sic A. αἰτιατικῆ
gia superesse vix opus est moneri. 11. τοὺς τρόπους] τὸν τρόπον A. B. E. 12. Ἀποδείκνυμι] Vid. Μαριύρομαι. Hec
Ne mpe in gl. Μαριύρομαι hac olim erant transcripta. Gl. habet Lex. Seg. p. 427. 14. Gl. om. Küsterus. ἐν διδασκαλί-
Sic A. Lex. Seg. p. 426. In marg. habet A. Ἀποδεικνύω, καὶ ἀποδεικνύω. Praeterea cum Lex. Seg. scribendum
ἐν δ. τὰ μαθήματα κτλ. In marg. habet A. Ἀποδεικνύω, καὶ ἀποδεικνύω. 16. Ἀπόδειξις ὄρου διαφέρ-
21. τοσάδε — τοιάδε] τοσάδε — τοιάδε A. E. 18. τοῦτο] τοῦ B. Med. το
1. καὶ τίνες om. A. qui tamen in marg. καὶ τίνος. αἰ om. B. E. 4. ἐαυτὸ] αὐτὸ A. Mox compara v. Καθ' αὐτό. 13. τὰ αἰ-
πιστουμένη] Legendum est τὰ αἰτιατὰ πιστ., ut apud Philoponum. Küst. Sic A. B. E. 25. δεῖ ἐστὶ] δεῖ om. A. E.

καὶ τίνες αἱ διαφοραὶ· ἵνα συμπλέξαντες τὰς συ-
τικὰς διαφορὰς τῷ γένει, ἀποδῶμεν αὐτοῦ τὸν ὄρι-
σμόν. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα χαλεπότης. ἴψτιν γὰρ πρῶ-
τως τι ἐνυπάρχει, τοῦτο καὶ καθ' αὐτὸ ὑπάρχει.
5 καθ' αὐτὸ ὑπάρχει, τοῦτο καὶ πρῶτως ὑπάρχει.
τὸ γὰρ ζῶον τῷ ἀνθρώπῳ καθ' αὐτὸ μὲν ὑπάρχει.
οὐ πρῶτως δέ. διὸ κὰν μὴ ἢ ἀνθρώπος, ζῶον ἐστίν.
ὥστε οὐ πρῶτως τῷ ἀνθρώπῳ καθ' αὐτὸ μὲν ὑπάρχει.
οὐ μέντοι πρῶτως. ἢ δὲ κυρίως ἀποδείξις ἐκ τῶν
καθ' αὐτὸ καὶ πρῶτως ὑπαρχόντων γίνεται· καὶ
ἀπλῶς ἢ ἐκ τῶν αἰτίων τὰ αἰτιατὰ πιστουμένη καὶ
ἐκ τῶν καθόλου τὰ μερικώτερα. ἢ δὲ ἐκ τῶν αἰτία-
15 τῶν τὰ αἰτία πιστουμένη, τεκμηριώδης ἀπόδειξις
λέγεται. οἷον, τὸ δεῖξαι ἐκ τῶν φωτισμῶν τῆς σε-
λήνης ὅτι σφαιρική. εἰ γὰρ ἐδείκνυτο, διότι σφαι-
ρική, διὰ τοῦτο φωτίζεσθαι οὕτως, τοῦτο ἂν εἴη
κυρίως ἀπόδειξις. ἐκ γὰρ τοῦ αἰτίου τὸ αἰτιατὸν
20 ἐδείκνυτ' ἂν. οὐ κεχρήμεθα δὲ ἐνταῦθα τῇ δεῖξει
ταύτῃ, διότι τὸ αἰτιατὸν πρὸς ἡμᾶς σαφέστερόν ἐστι
τοῦ αἰτίου. τεκμηριώδης δὲ ἀπόδειξις καὶ τὸ ἐκ τοῦ
καπινοῦ τὸ πῦρ εἶρεῖν καὶ κατανοῆσαι. καὶ ἂν μὲν
πάντως ἔφηται τὸ αἰτιατὸν τῷ αἰτίῳ, τεκμήριον
πάντως ἔφηται τὸ αἰτιατὸν δὲ ἐστὶ τὸ ἄλυτον σημεῖον.

rem constituunt, cum genere coniunctis eius definitionem tradit-
mus. Est etiam alia difficultas. cui enim primum aliquid inesse
id per se quoque existit. per se autem existit, quod habet autem
stantiam. non tamen continuo si quid per se est, id etiam per
mum est. animal enim per se quidem homini inest; sed non per
mum. ita quamvis homo non inesse. Eodem etiam modo figura i-
mum homini animal inesse, sed non primum sunt; et omni
per se et primum sunt; et omni
universalibus particulis
demonstratio
alibi

Handwritten notes and marginalia on the right side of the page, including a vertical list of numbers and some illegible text.

Ἀποδύντες. ἀντί τοῦ ἀποδυσάμενοι. ἀπό μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν, οἱ ἀποδύονται τὴν ἔξωθεν στολήν. ἵνα εὐτόνως χορεύωσιν. Ἀριστοφάνης·

Ἄλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν.

Ἀποδυσπετεῖ. ἀποδύρεται. Δυσθετούμενοι 5 τοῖς συμβαίνουσιν ἀποδυσπετεῖν ἀναγκάζονται.

Ἀπόξεν. ἀπό ἑαυτοῦ.

Ἀποζῆν. τὸ εὐτελῶς ζῆν. Ζῆν δέ, τὸ μετὰ τρυφῆς καὶ πολυτελείας. Τόσαῦτα ἀγαθὰ ἀγαπῶν κεκτηῆσθαι, ὅσα ἀποζῆν ἀπ' αὐτῶν. ἀντί τοῦ μέ- 10 τρια.

Ἀπόζων. ἀποπνέω.

Ἀπόειπε. ἀπάρνησαι.

Ἀποθανεῖν. Ἐάν τις αὐτὸ μόνον εἰδῆ, καὶ τῷ μερισμῷ τῆς ἐννοίας διαλύσῃ τὰ ἐμφανταζόμενα 15 ὀ αὐτῷ, οὐκέτι ἄλλο τι ὑπολήψεται αὐτὸ εἶναι ἢ φύσεως ἔργον. φύσεως δὲ ἔργον εἴ τις φοβεῖται, παι-

δίον ἐστί. τοῦτο μέντοι οὐ μόνον φύσεως ἔργον ἐστίν, ἀλλὰ καὶ συμφέρον αὐτῆ. πῶς ἄπιεται θεοῦ ἄνθρωπος, καὶ κατὰ τί ἑαυτοῦ μέρους;

Ἀποθάνωμεν. αὐθυπότακτον. καὶ ἀποθά- νωμαι, ὁμοίως. καὶ σύνταξις. Ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς ἀπέτισε πολλὰ χρήματα.

Ἀποθεν. χωρὶς, ἢ πόρρωθεν.

Ῥινοῦ χερμαστῆρος εὐστροφα κῶλα τιταίων

Ἀλκιμένης πτανῶν εἶργον ἄπωθε νέφος.

Ῥουφίνος δὲ οἱ μεταξὺ ἐπανήκων ἐνέ- τρυχε, πόλως Νισίβιδος οὐ μακρὰν ἄποθεν. Καὶ Ἀποθὲν γέ ποθεν, ἀπὸ τινος μέρους ἰσημέρου.

Ἀποθέμενος. αἰτιατικῆ.

Ἀποθέσθαι. ἀποθησαυρίσαι, ἀποταμιεῖσαι.

ὁ δὲ βουλόμενος μηδένα χρόνον ἀργὸν ποιεῖν προέ- θετο τὸ τοῦ χειμῶνος ἄπρακτον εἰς τινὰς χρεῖας ἀποθέσθαι.

1. Ἀποδύντες. ἀντί τοῦ ἀποδ.] Vide quae de significatione huius vocis notamus infra in v. Ἡ δεῖ χελ. Küst. Vide potissimum Periz. in Aelian. II, 30. 3. χορεύωσιν] Malim παλαίσωσιν, i. e. luctantur. Küst. ἀθλεύωσιν Tourp. III. p. 36. Immo referuntur haec, ἵνα εὐτόνως χορεύωσιν, ad interpretationem versus Aristophanei: ut distinctione tantum maiore post στολήν locus fuerit refingendus. Cf. Porsonus in Tourp. IV. p. 498. sive in Aristoph. p. 115. Verum iutenti verba Scholiorum, ἵνα εὐτόνως χορεύωσιν καὶ εὐστροφώτεροι ὡσι πρὸς τὰ παλαίσματα, facile coniectura suboriat, duplicem interpretationem per membrorum quandam similitudinem esse constatam. χορεύωσιν B. C. E. Schol. in Aristoph. locum mox laudandum. Ἀριστοφάνης Acharn. 603. (627.) 5. Item Zon. p. 263. Ἀποδυσπετεῖ] Plutarch. II. p. 502. M. Antonin. IV, 32. Tourp. MS. Antiquissimus vocis auctor Aristotelis Top. VIII, 12, 5. Δυσθετούμενοι] Polybio recte tribuit Valckenarius: vid. Polyb. fr. Vatic. XXXIII, 2. repetitum sub v. Δυσθειήσας. 7. Ἀπόξεν] II. ζ'. 62. Addit Hesychius ἀπὸ ἑαυτοῦ, ubi tollendum ἀπό. 8. Ἀποζῆν. τὸ εὐτελῶς ζῆν] Haec repetuntur infra v. Ζῆν. Küst. 9. πολυτελείας] πολυτελείας ἀποζῆν B. E. Notissimum hanc in rem Schol. Thucyd. I, 2. ὅσον ἀποζῆν: μετρίως ζῆν. ἀποζῆν ἐστὶν εὐτελῶς ζῆν, ζῆν δὲ τὸ μετὰ τρυφῆς ζῆν. Docte vocem disseruit Hemst. in Tho. M. p. 94. Exemplum Gaisf. enotavit ex v. Ἀπόσιτος. ἀγαθὰ om. A. 12. γενικῆ. ἀποπνέω] γενικῆ omisi cum C. Lex. Seg. p. 427. inter vs. habet E. „Exempla vide apud Aristaeonem Boissonadii p. 405." Gaisf. 13. Ἀπόειπε. ἀπάρνησαι] Ex Schol. Homeri II. γ'. 406. Küst. 14. Ἐάν τις αὐτὸ μόνον εἰδῆ καὶ τῷ μερ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Marci Antonini Imperatoris lib. II, 12. Küst. Haec sic erant concinnanda: Ἀποθανεῖν. τί ἐστὶ τὸ ἀποθανεῖν; [οἱ] ἔάν τις κιλ. 17. ἔργον εἴ τις] ἔργον ἐστὶν εἴ τις A. B. E. Forsan ἔργον ὄστις. Tum παιδίον ἐστὶ om. B. in marg. habet E.
1. ἔργον om. vulg. 2. Novissima praeter rem ex Antonio transcripta. 4. Ἀποθάνω] Ἀποθάνωμεν A. B. C. E. Mox itidem ἀποθάνωμαι pro ἀποθάνωμεν. Verba καὶ σύνταξις delevit Küsterus. Hermannus qui supra coniecit, Ἀποθάνωμαι. ἀδύπο- τικτον. καὶ ἀποθανοῦμαι ὁ μέλλων, novissima rettulit ad structuram dativi, quam grammaticus insserit observavi. Veror ta- men ut grammaticus dativum quempiam, qui quidem extrinsecus accesserit, ad orationis syntaxin traducere potuerit. Quod si locus incerti scriptoris non magis quam exemplum Synesii sub v. Ἀπονήσονται allatum demonstrationem aut structuram aut formae singularis iuvat, nihil (praeter obscurum locum in gl. Τέλος ὑδάμωνος διαφέρει) habet quo defendatur καὶ σύνταξις: nisi forte ἀποθανοῦμαι inter ὑποιασόμενα putabimus reponi, quod ἐν θαναοῦμαι commemoravit Herod. Epim. p. 278. Neque ἀποθάνωμεν mutare libet, cum Choeroboscus p. 1086. potissimum primas numeri pluralis in authypotactis recenseat. Certa- tamen ἀποθανοῦμαι. 5. Ἀποθανόντος] In his metri iambici vestigia deprehendit sibi visus est Burnsius. Mihi aliter. Gaisf. 7. Ἀποθεν] Sic MSS. Paris. In prioribus vero edit. male scriptum ἄπωθεν, per ω. Küst. In exemplo A. B. E. C. ἀπο- contra metrum. Saepae commutantur haec verba. Vide Berglerum in Alciph. Ep. I, 1. Gaisf. Alienis documentis (v. Lobez in Phryn. p. 9. sq.) nihil opus, cum domesticis Suidas abundet: vide vel v. Ἀληθής. Sed Antipatri locus non potuit exhiberi, nisi duplex vocis forma consignaretur. 8. Diatichum Antipatri Sid. CV, 3. 4. Antholog. Pal. VII, 172. Cf. v. Κῶλον. 10. ἐπ- νήκων] ἐπανήκων A. 11. ἄπωθεν Med. Atque sub hac scriptura locus posterior repeti solebat in v. Ἀπωθεν. 12. Ἀπο- [e] Eadem corruptione Timaei MS. pro Ἀποθὲν γε. Vid. Ruhnkenius p. 26. Ἀποθενγέποθεν iunctim A. ἰσημέρου] Hanc cem tanquam supervacaneam delendam censeo. Küst. Assentit Ruhnkenius; nihil invant ἐτέρου vel ἰσημέρου Tourpil coniec- rae. 13. Ἀποθέμενος] Gl. om. vulg. 15. χρόνον ποιεῖν, formula recentioribus quam vetusti aevi scriptoribus probat (de qua v. Reisk. in Constant. Cerim. p. 396. Sturz. de D. Maced. p. 189. sq. Boisson. in Anecd. V. p. 65. ut alios mittam), loco propter adiectum ἀργὸν est observanda.

Ἀποδύντες. Ad aliquid se accingentes. per translationem ductam ab athleticis, qui vestem exteriorem exuere solent. Aristophanes (ubi significatur, ut habilius saltemus): Verum accincti nos anapaestos persequamur. Ἀποδυσπετεῖ. Desperat. Malis vexati animo concidere coguntur. Ἀπόξεν. Ab se. Ἀποζῆν. Tenuiter et parco vivere. Ζῆν vero, in deliciis et luxu vivere. His bonis contentus erat, unde victitare vitamque tolerare posset. Ἀπόζων. Redolens. Ἀπό- ειπε. Recusa. Ἀποθανεῖν. Si quis ipsam tantum mortem intueatur, et cogitatione ab illa removerit, quae prima specie nostram imaginationem terrent, nihil aliud eam esse putabit quam naturae opus. naturae vero opus quisquis for-

midat, puer est. hoc autem non solum est naturae opus, illi etiam conducit. Considerandum etiam, quomodo et sui parte homo deum attingat. Ἀποθάνωμεν. Ubi subiunctivis absolutis, et Ἀποθανοῦμαι, itidem. Patre mortuum ille pecuniae persolvit. Ἀποθεν. Seorsim. item cul. Fundae coriaceae, saxa iaculantis, bene tortas rotas habenas Alcimenes volucrum nubem procul arcebat. Et Rufinus vero inter redeundum in eum incidit, non procul urbe Nisibide. Et Ἀποθὲν γέ ποθεν, allucide. Ἀποθὲν γέ ποθεν. Aritum accusativo. Ἀποθέσθαι. Reponere, reddere. Ille cum nullum tempus otiosum traducere vellet, nihil num otium negotiis quibusdam necessariis impendere stat-

Ἀποθεσίσαι. δογματίσαι, ἐκθέσθαι, εἰ-
πεῖν.

Ἀπόθετον. τὸ ἀποτεθησαυρισμένον.

Ἀποθήκην. ἀντὶ τοῦ ἀποστροφῆν. Φίλιστος.

Ἀπόθητος. ὁ μὴ ποθούμενος.

Ἀποθνήσκοντας ἐν πολέμοις ὄρω τοὺς περὶ
πλείστου ποιουμένους τὸ ζῆν, καὶ ζῶντας, ὅσοι τοῦ
ζῆν ἀπεγνώκασαν. κἀγὼ μαχήσομαι ὡς ἀποθανού-
μενος, καὶ οἶδ' ὅτι περιέσομαι. Λάκων γὰρ εἰμι
ἄνωθεν, καὶ οἶδα τὴν πρὸς Λεωνίδα ἐπιστολὴν
τῶν τελευτῶν μαχέσθων ὡς τεθναξόμενοι, καὶ οὐ
τεθνάξονται.

Ἀπόθου. ἀποβαλοῦ. Ἀπωθοῦ δέ, ὠθησον.

Ἀποθώμεθα. ἀθυπότακτον. ἀντὶ τοῦ ἀπο-
βάλωμεν.

Ἀποθραυσθῆς. ἐκπέσῃς.

Μηδ' εἰς ὄρχηστρίδος εἰσάττης,
(τουτέστιν εἰς ἐλθῆς)

μήποτε τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῆς.

Ἀποθρέξεις. συναποτροχάσεις. οὕτω Πλά-
των.

Ἀποθρώσκοντα. ἀποπηδῶντα.

Ἀποθύμια. λυπηρά, τὰ μὴ καταθύμια.

Ἀπὸ θυμοῦ γένηται τῷ βασιλεῖ. Δείσας οὖν
μὴ ἀπὸ θυμοῦ γένηται τῷ βασιλεῖ, μὴ θαρασῆσας
αὐτὸν ἐπιβαίνει τοῦ πορθμείου. Καὶ αὐθις. Τοῖς
μὲν ὀλίγοις τε καὶ ἂν ὄφελός τι ἐν παντὶ ἔθνη ἀπὸ
θυμοῦ εἶναι τὰς λεηλασίας. Καὶ ἀπὸ θυμοῦ, μι-
σητός. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπὸ θυμοῦ ἦν αὐτοῖς ἄρχων ὁ
Ἀβγαρος.

Ἀποθυννίζω. τὸ ἀποπέμπομαι καὶ παραλο-
γίζομαι.

Ἀπὸ ἔππων ἐπ' ὄρους. ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ χεῖ-
15 ρον τρεπομένων.

Ἀποκα πρόβατα. ἄκουρα.

Ἀποκαθεύδουσιν. ἀντὶ τοῦ ἀποκοιτοῦσιν.
Εὐπολις. τουτέστι γυναῖκα χωρίζεσθαι ἀνδρὸς καὶ
ἀφίστασθαι.

1. Ἀποθεσίσαι] Lex. Seg. p. 427. 3. Ἀπόθετον] Athenaeus p. 214. E. Plutarch. Crasso p. 558. ἀράς ἀποθέτους καὶ πα-
λαιάς. Et sic Appian. p. 220. Tour. MS. Vid. in Ἐδωδύμων. Hemst. Videndi de hac voce Iacobs. in Philostr. p. 268. et
Lobeck. Aglaoph. p. 862. 4. Ἀποθήκην] Herodot. VIII. p. 495. [c. 109.] unde haec esse concinnata statuit Gronovius
p. 990. Hemst. Lex. Seg. p. 428. Quae sequebantur, Ἀποθλίβειν. ἐν τῷ Βλιμάζειν, omisi cum C. In marg. habet A.
6. Ἀποθνήσκοντας ἐν πολ.] Elegans hoc fragmentum deproptum est ex Synesii Epist. CXIII. Küst. Synesii nomen
in fine diserte addit E. πολέμῳ] πολέμοις A. B. C. E. 7. πλείστον B. 8. ἀπεγνώκασαν] ἀπεγνώκασαν dedi cum
A. C. κἀγὼ μαχήσομαι] τούτων ἔσομαι. μαχέσομαι γὰρ E. ex ipso Synesio ut videtur interpolatus. μαχέσομαι C.
9. οἶδ' εἰ οἶδ' E. qui mox ἄνωθεν εἰμι cum Synesio. 10. Λεωνίδα] Λεωνίδα A. B. Med. 13. ὠθησον] ἀποδιώξων.
ἄθρον E. Om. C. Haec paulo copiosius explicantur v. Ἀπωθητόν. Adde Herod. Epimer. p. 274. 14. ἀποβάλλωμεν]
ἀποβάλλωμεν A. C. 17. Μηδ' εἰς ὄρχηστρίδος εἰς.] Apud Aristophanem Nubib. 993. locus hic ita legitur: Μηδ' εἰς ὄρχη-
στρίδος εἰσάττης. ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχρηθῆς Μήλω βληθῆς ὑπὸ πορνιδίου τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῆς. Vide infra vv. Ἀρχηστα
et Εἰσαττην. Küst. Quae recte perscripta sunt in v. Μήλω βληθῆς. μηδ' εἰς ὄρχηστρίδος εἰσάττης (γρ. εἰσαττης ἦγον εἰς ἐλ-
θῆς) ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχρηθῆς μὴ λωβηθῆς ὑπὸ πορνιδίου τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῆς. Ἀριστ. νεφέλαις E.

1. Ἀποθρέξεις] Lex. Seg. p. 427. Portus Aristoph. Nub. 1005. attulit, ubi verior scriptura ἀποθρέξει. Πλάτων] Intelligit
Comicum. 3. Ἀποθρώσκοντα] Lex. Seg. p. 427. II. β'. 702. Od. á. 58. 4. Ἀποθύμια] Lex. Seg. p. 428. II. ξ'. 261.
5. γένηται τῷ βασιλεῖ] Haec verba tacite, quamquam recto iudicio, delevit Küsterus. 8. ἀπὸ θυμοῦ retracto accentu H.
Steph. Thes. I. p. 492. F. Plura hanc in rem Bastius in Gregor. de Dial. p. 210. Gaisf. Inutilis novatio. Mox Hermannus emen-
dabat θαρασῆσας αὐτὸς ἐπιβαίνειν. Equidem primum μηδὲ θαρασῆσας desiderabam, deinde verba quaedam post αὐτὸν, quorum
sententiam in Latinis significavi. 8. Non satisfacit illud ἐν παντὶ ἔθνη. 9. τίς λ.] τίς λ. E. C. Med. Correxerunt Portna.
καὶ ἀπὸ θυμοῦ. μισητός. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπὸ θυμοῦ. Locum hunc, qui in prioribus editt. mutilus est, ex MSS. supplevi. Küst.
Exciderant enim: μισητός. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπὸ θυμοῦ. 10. Locus e Parthicis Arriani. 11. Ἀβγαρος] Ἀβγαρος A. Cf. in
v. Ἀβγαρος. ἦγον μισητός addunt Edd. vett. 12. Ἀποθυννίζω] Lucian. Iov. Tragoed. p. 142. Tour. MS. Ἀποθυννίζω Med.
14. Ἀπὸ ἔππων ἐπ' ὄρους] Huic proverbio contrarium est illud: Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄρων ἐπ' ἔππους: de quo vide supra suo
loco. Küst. 16. Ἀποκα] Lex. Seg. p. 429. Vocem reperisse videtur, si fidere licet, Hesychius: Ἀποκ' ἐπιταί. ἐκδιείραι.
17. Ἀποκαθεύδουσιν. . . Εὐπολις Lex. Seg. p. 428. 18. τουτέστι] Immo τό.

Ἀποθεσίσαι. Decretum ferre, exponere, pronunciare.
Ἀπόθετον. Reconditum. Ἀποθήκην. Refugium. sic Phi-
lstrus. Ἀπόθητος. Qui non desideratur. Ἀποθνήσκον-
τας. Qui vitam plurimi faciunt, eos in bellis video mori, hos
autem video vivere, qui de salute desperant. Quamobrem
quasi moriturus pugnabo, et scio me superstitem fore. Spar-
tanos enim cum a prima generis origine, et novi quid Ephori
ad Leonidam scripserint: pugnent ut morituri, et non mo-
ridentur. Ἀπόθου. Depone. Ἀπωθοῦ vero, repelle. Ἀπο-
θώμεθα. Unus e subiunctivis absolutis: abiciamus. Ἀπο-
θραυσθῆς. Excidas. Neque in saltatricis domum ingredia-

ris, ne forte bona tua existimatione excidas. Ἀποθρέξεις.
Cursu aufugies, sic Plato. Ἀποθρώσκοντα. Desilientem.
Ἀποθύμια. Molenta, ingrata. Ἀπὸ θυμοῦ. Invidus. Fe-
ritus igitur, ne regi displiceret, nene huic confusus discrimen
capitis adiret, navem intravit. Et alibi: Paucis quidem et
optimo cuique popularium illas praedationes displicere. Item:
Quoniam vero non erat illis ingratum ut Abgarus praesciret-
tur. Ἀποθυννίζω. Repudio, decipio. Ἀπὸ ἔππων
ἐπ' ὄρους. Ab equis ad asinos. in eos qui ad deteriora transeunt.
Ἀποκα πρόβατα. Pecora iutonsa. Ἀποκαθεύδουσιν.
Secubant. Eupolis. dicitur de uxore, quae a mariti lecto recessit.

Ἀποκαθιστῶν. διδοῦς, χαριζόμενος. Σὺ εἶ ὁ ἀποκαθιστῶν τὴν κληρονομίαν μου ἐμοί. τούτεστι τὴν τῶν ἐθνῶν βασιλείαν, τὴν προτέραν δεσποτείαν ἀποδιδούς.

Ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἄν ἀπάγῃσθαι. θέλει λέγειν ὅτι βέλτιόν ἐστι χρῆσθαι τοῖς γενναίοις στρατηγοῖς καὶ δεδοκιμασμένοις, ἢ τοῖς φαύλοις. κἄν γὰρ δέη παθεῖν, κρεῖττον ἀπ' ἀγαθοῦ ἢ φαύλου πάσχειν. καὶ Ἀριστοφάνης·

Κἄν τι σφαλῆτ', ἐξ ἀξίου γούν.

Ἀποκαρδοκία. προσδοκία. Καὶ Ἀποκαρδοκῶν, προσδοκῶν. Ὁ δὲ καθῆστο ἐν τῇ παρεμβολῇ, ἀποκαρδοκῶν, ὅποι καὶ τῆς χωρήσει τὰ πράγματα. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀνεπισιτιάν.

Ἀποκαρτερήσαντα. ἑαυτὸν λιμῶ ἢ ἀγχόνῃ τοῦ βίου ἐξαγαγόντα. Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμό-

νιον νομοθέτην μετὰ τὸ θάψαι τοὺς νόμους ἐλθόντα εἰς Κρήτην ἀποκαρτερῆσαι, ὅπως μὴ αὐτοῖς ἀναγκασθεῖη λύσαι. καὶ αὐθις· Ὁ δὲ Ἀναξαγόρας ἐλθὼν ἐν Λαμψάκῳ, καὶ ἀποκαρτερήσας τὸν βίον καταστρέφει.

Ἀπὸ καταδυσμένης. λείπει, ὅτι ἂν λάβῃς, κέρδος. ἀπὸ τῶν ἐμπόρων ἢ μεταφορᾷ, οἷ καταδυσμένης τῆς νεῶς ὅτι ἂν λάβῃσι, κέρδος ἡγγούται.

Ἀποκαταλλάξαι. φιλοποιῆσαι.

Ἀποκατέστην. ἀπεδόθη. Ἀποκατέστη τοῖς περὶ τὸν Ζίχ τὰ ὑφειλόμενα χρήματα τῶν ζ' ἐνιαυτῶν.

Ἀποκεκλήκαμεν. ἀπηγορεύσαμεν. καὶ Ἀριστοφάνης Ὅρσιον·

Ἀποκεκλήκαμεν διογενεῖς θεοὺς μηκέτι τὴν πόλιν διαπερᾶν.

1. Σὺ εἶ ὁ ἀποκαθιστῶν τὴν κληρονομίαν μου ἐμοί] Haec sunt verba Davidis Psalm. XV, 5. Küst. Post h. gl. delevit Gaisf. cum omnibus MSS. Ἀποκαθήσαντες. ἀφροντιστήσαντες. παρὰ δὲ Σώφρονι ἀποκαθήσαντες: quae ut erant apud Zon. p. 264. scripta. Med. editor inseruit. 5. Ἀπὸ καλοῦ ξύλου] Haec et quae sequuntur leguntur etiam supra v. Ἄξιον. Küst. Add. Arsen. p. 67. 8. κρεῖττον om. B. E. In fine τοῦ ξύλου quae olim etiam v. Κἄν τι σφαλῆτ' subiungebantur, omisi cum A. Locus Aristophanis est Ran. 748. 11. Ἀποκαρδοκία. Lex. Seg. p. 428. Ἀποκαρδοκῶν] Voce utitur Menand. Prot. p. 168. C. Burn. Schol. Gregor. Naz. Stelit. l. p. 11. ed. Eton. Ἀποκαρδοκοῦσα: ἐπιμελῶς ἐπιτηροῦσα καὶ ἀπεκδεχομένη. Gaisf. Fragmentum tribuas Polybio. 12. προσδοκῶν] Haec vox a prioribus editt. abest, quam ex 2 MSS. Pariss. revocavi. Küst. καθῆ-

στο] καθίστω A. Mox χωρήσει B. E. 15. Ἀποκαρτερήσαντα — ἐξαγαγόντα Lex. Seg. p. 428. λιμῶ ἢ ἀγχόνῃ] Puto semper inedia. Arrianus in Epictet. p. 210. Eustath. p. 1239. Bas. 1175. Rom. Ἀποκαρτερεῖν, ὁ ποιῆς εἶδος τι ἢν παρὰ τοῖς πάλαι. Hippocrates De Rat. vic. morb. ac. p. 77, 11. Ἐκλήθη δὲ τοῦτο διὰ τοὺς ἀποκαρτερόντας. Vocem vertit Cicero Tusc. I. Ἀποκαρτερῶν a vita per inedia discedens. De Lycurgo ἐτελεύτησεν — ἀποκαρτερήσας [Plutarch.] p. 57. nou Cretam, sed Delphos profectus. Timaeus et Aristoxenus in Creta vitam finivisse dicunt, ut ait idem Plutarch. Id. p. 162. κείσθαι ait Anaxagoram ἀποκαρτεροῦντα, i. e. nou mortuum, sed vitam finire inedia statuisset. Wass. 16. Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον] Hoc fragmentum legitur etiam v. Ἀπεκατέστη. Küst.

1. θείναι] τεθεῖναι C. 2. αὐτοῖς] αὐτοῖς A. B. C. E. pr. Hoc dedi, quamquam aptius foret αὐτός. 3. Locus propemodum repetitus ex v. Ἀναξαγόρας. 4. καὶ abesse mallim. 5. καταστρέφει C. 6. Ἀπὸ καταδυσμένης] In proverbio hoc interpretando Erasmus a vero sensu procul aberravit, qui eam ob causam castigatur ab Henr. Steph. in Animadverss. ad Adag. Erasmi p. 21, 22. quem consule. Küst. λείπει νεῶς Bos. Ell. Gr. p. 180. Ceterum Ἀποκαταδυσόμενος A. λάβῃς E. Mox οἷον καταδυσμένης A. Med. 10. Ἀποκαταλλάξαι] Lex. Seg. p. 428. 11. Ἀποκατέστην. ἀπεδόθη. Ἀποκατ.] Locum hunc antea mutilum ex 2 MSS. Pariss. supplevi. Küst. Aberant enim duae voces superiores. Ἀποκατέστη. ἀπεδόθη E. Ἀποκατέστη τοῖς περὶ τὸν Ζίχ τὰ ὑφειλ.] Haec sunt verba Menandri in Excerptt. Legatt. ab Hoeschello editis p. 143. Küst. Ed. Nieb. p. 365. ubi mendum residet ἀπεκατέστη. Ceterum ἀποκατέστη C. 12. Ζίχ] Hoc nomine primaria quaedam dignitas apud Persas appellabatur, ut testatur Menander in iisdem Excerpttis p. 133. [p. 346.] Id autem propterea moneo, ne quis vocabulum Ζίχ spurium esse existimans temere assentiat MSS. Pariss. in quibus pro περὶ τὸν Ζίχ legitur, περὶ τὸν ζ' χρόνον, i. e. septimum annum: quae παραδιόρθωσις procul dubio profecta est a librariis, quibus nomen Ζίχ suspectum erat. Fateor et me lectionem MSS. Paris. olim probasse, et vocabulum Ζίχ tanquam spurium damnassem, antequam incidissem in locum Menandri, ex quo fragmentum hoc a Suida depromptum est. Küst. ζ' A. ἑβδομον χρόνον C. Continuo cum B. E. glossam omisi, quam A. in marg. habet, Ἀποκαυλίζεσθαι τὸν μηχανικὸν κρίον. Ubi Küsterus: „Hoc vocabulo de ariete, machina bellica, usus est Thucydides II, 76. ut notarunt iam alii.“ Item Gaisf. delevit cum omnibus MSS. Ἀποκαίνυμι. νικῶ. ἀπὸ τοῦ καίνω, τὸ φονεύω, καίνυμι, ἐκαίνυμι. μεταφορικῆ δὲ ἡ λέξις. κυρτὸς γὰρ ἐπὶ τῶν φονευόντων καὶ νικούντων λαμβάνεται. ἢ παρὰ τὸ αἰνυμαι τὸ λαμβάνω. ἀπὸ τοῦ (neglexerat Küst. αἰνυμαι . . . τοῦ) αἰνυσθαι καὶ λαμβάνειν ἄθλον τοὺς νικούντας. Quae Med. editor petierat a Zon. p. 262. sive ab Etym. M. p. 126. 13. Ἀριστοφάνης Ὅρσιον] V. 1254, 55. unde legendum, μηκέτι τὴν ἐμὴν διαπερᾶν πόλιν. 15. θεοὺς] Θεοὺς B. E. pr.

Ἀποκαθιστῶν. Dans, largiens. Tu es ille, qui hereditatem meam mihi restituis. hoc est, qui gentium regnum et priorem dominatum mihi reddis. Ἀπὸ καλοῦ ξύλου. Significare vult, praestare fortibus et spectatae virtutis ducibus uti quam ignavis. si quid enim incommodi oporteat pati, praestare illud boni quam mali ducis culpa pati. Aristophanes: Et si quid peccaveritis, ex meliore saltem ligno. Ἀποκαρδοκία. Expectatio. Et Ἀποκαρδοκῶν, expectans. Ille vero in castris sedebat. expectans, quem eventum res habiturae essent. Significat etiam desperationem. Ἀποκαρτερήσαντα. Qui vel inedia vel laqueo mortem sibi conscivit. Lycurgum, Lace-

daemoniorum legislatorem, postquam leyes tulisset, in Cretam profectum inedia vitam finisse, ne ipse ens abrogare cogeretur. Et alibi: Anaxagoras autem Lamprusium profectum inedia vitam finit. Ἀπὸ καταδυσμένης. Integra ora haec, ex nave, quae submergitur, quidquid ceperis, in lucrum deputandum. translatio ducta a mercatoribus, qui cum nave submergitur, quodcumque rapuerint. id in lucro ponunt. Ἀποκαταλλάξαι. Reconciliare. Ἀποκατέστην. Restitutum. Ζίχο δεβήσα septem annorum pecunia persoluta. Ἀποκεκλήκαμεν. Interdiximus. Aristophanes Ἀπίβου. Interdiximus, ne dii coelestes urbem nostram amplius transire

Ἀποκραιπαιλισμένος. τῆς κραিপάλης ἀπαλλαγίς καὶ μέθης.

Ἀποκεκρουσμένον. οἷον ἠκρωτηριασμένον, ἀποκεκλασμένον καὶ κεκολοβωμένον.

Δός μοι

κυλίσκιον, . . . χαῖλος ἀποκεκρουσμένον.

ποτήριον. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνέσιν.

Ἀποκεκύφασεν. Ἀριστοφάνης·

Οἱ γὰρ ἄνδρες, ὡςπερ λαμπροφόροι ὄντες, ἀποκεκύφασεν

οἱ γὰρ λυγροφοροῦντες κεκύφασιν διὰ τὸν ἄνεμον.

Ἀποκεῖλαντες. ἀποκλίναντες.

Ἀποκεῖραντες καὶ κείραντες, ἐκατέρως λέγουσιν.

Ἀποκεῖσθαι πόρῳ. ἀτιμάζεσθαι. οὕτω 15 μῆσιν.

Κρατῖνος.

Ἀποκηδήσαντες. ἀντὶ τοῦ ἀποκαήσαντες.

Ὅμηρος. παρὰ δὲ Σώφρονι ἀποκαήσαντες, ἀφρον-

τιστήσαντες. Καὶ Ἀποκηδήσονται, τὴν λύπην ἀφαιρήσονται.

Ἀποκήρυκτον. ἀλλότριον.

Ὅτι ὁ λέγων τοὺς ἀποκηρύκτους φαύλους εἶναι ἀπλῶς δόξαι ἂν λέγειν ἐξ ἀνάγκης τοιοῦτους αὐτοὺς εἶναι· οὐ μὴν οὕτως ἔχει. ἐνδέχεται γὰρ τινα μὴ τοιοῦτον εἶναι ἀποκήρυκτον γενόμενον. Θεμιστοκλέα γοῦν ἀποκήρυκτὸν φασὶ γενέσθαι· οὐ μὴν φαύλος ἦν. Καὶ Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπρᾶσκον· 277 10 τες. οὕτω Δημοσθένης καὶ Πλάτων.

Ἀποκινδυνεύοντες. ἀποτολμῶντες, ἀποδειλιῶντες. Ὁ δὲ Σεργάριος ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγός, καίπερ θρασείως τῶν Ἰβήρων ἐκ τοῦ τὰ πλείω κατορθοῦν ἐχόντων, οὐκ ἀποκινδυνεύσασαί ποτε ἐτόλ-

Ἀποκινεῖν. τὸ ἀπέρχεσθαι καὶ ἀποτρέχειν. λέγεται καὶ ἐπὶ πλοίων καταγομένων καὶ ὀρμιζομένων ἀποκινεῖν ταῖς κώπαις.

1. Ἀποκραιπαιλισμένος] Plutarch. Anton. 30. ἀποκραπαλήσας. Burn. Gl. habet A. in marg. Ἀποκραιπαιλισμένος C. Vide v. Ἀποκραιπαιλισμός. 3. Ἀποκεκρουσμένον] Ἀποκεκρουσμένον Lex. Seg. p. 429. qui mox om. ἀποκεκλασμένον, item δός μοι et ποτήριον. 4. καὶ κεκολοβωμένον] καὶ κεκομμένον ἢ κεκολοβόμενον E. κεκολοβημένον C pr. 5. Δός μοι κυλίσκιον, τὸ χ.] Aristoph. Acharn. 433, 34. Ἀλλὰ μοι δός ἐν μόνον Κυλίσκιον, (Κουλίσκιον) τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον. Ac praestant κυλίσκιον A. B. E. C. τὸ ante χεῖλος omisi cum A. C. et v. Κύλιξ. Utrumque cum Zon. p. 264. 8. Ἀριστοφάνης] Versus Lysistr. 1002. ἤπερ λυγροφοριῶντες ἀποκεκύφασεν, mirifico cum interpretum oratione confusus. 12. Ἀποκεῖλαντες] Lex. Seg. p. 428. Zon. p. 264. 13. Ἀποκεῖραντες] v. Προπόλιος. Hemst. Ἀποκείρασθαι καὶ κείρασθαι Lex. Seg. p. 429. Illud Zon. p. 264. 15. Ἀποκεῖσθαι] Lex. Seg. p. 428. et Zon. 16. Post Κρατῖνος cum Küstero delevi Ἀποκέρχεται δοτικῇ, quae cum ordini litterarum repugnet, Med. posuit ante v. Ἀποκείσθαι, A. habet in marg. Ceterum Ἀποκέρχεται B. Ἀποκέρχεται E. Med. 17. Ἀποκηδήσαντες. Ὅμηρος. παρὰ δὲ Σώφρ.] Locus hic turbatus est, quem sic constituendum puto: Ἀποκηδήσαντες. ἀφρονιστήσαντες. Ὅμηρος. παρὰ δὲ Σώφρονι ἀποκαήσαντες. Καὶ Ἀποκηδήσονται etc. Küst. Ope Lex. Seg. Ruhnkenius apud Valck. in Adoniaz. p. 203. restituebat: Ὅμηρος, ἀποκαήσαντες, ἀφρονιστήσαντες. παρὰ δὲ Σώφρονι Ἀποκαεῖ ἀντὶ τοῦ ὀσθραεῖ κείται. Cf. Etym. M. p. 131, 29. Interim recte fecit Gaisf. ἀντὶ τοῦ ἀποκαήσαντες inserens cum A. B. C. E. Lex. Seg. p. 428. Unde mala v. ἀποκαήσαντες repetitio potest diiudicari. „ὡς ἀπεκλήσαν τὸν Μασάσιον Herodot. IX, 31.” Hemst. Immo ἀπεκλήσαν. 18. Ὅμηρος] Il. ψ. 413. ubi Scholiasta ἀποκηδήσαντε exponit ἀφρονιστήσαντε, ἀμελήσαντε. Küst. Nomen expunxi cum A. habet id E. in marg., post ἀφαιρήσονται reposuit A. Ipsum verbum Hesychio reddendum opinor: Ἀποκλήσειν. ἀποδιώκειν. Interpretatio satis apta verbo ἀποκλήσειν, i. e. incuriam agere et asperuari. παρὰ δὲ Σώφρ. ἀποκαήσαντες] Haec omisit E. Cf. v. Ἀποκαήσαντες. Ceterum tentabat Porsonus ἀποκαδῆσαντες.
1. Ἀποκαήσαντες Zon. p. 264. 3. ἀλλότριον] Addit C. διαφέρει ἐκποίητος ἀποκηρύκτου. ὅτι ὁ — προθέσει, omissis in fine οἱ δὲ — προθέσει. 4. Ὅτι ὁ λέγων τοὺς ἀποκ.] Haec et quae sequuntur usque ad οὐ μὴν φαύλος ἦν, sunt verba Alex. Aphrod. in lib. II. Topic. p. 96. Küst. 9. Καὶ Ἀποκηρύττοντες. . . Πλάτων] Sic Harpocratio, Zon. p. 264. et Lex. Seg. p. 429. 10. Δημοσθένης] C. Aristocr. p. 687, 23. Post Πλάτων omisi glossam ex v. Ἐκποίητον γενέσθαι derivatam, quam A. in marg. coniecit: Οἱ δὲ φασὶ διαφέρειν ἐκποίητον ἀποκηρύκτου· ὅτι ὁ μὲν ἀποκηρύκτος ἐπὶ κολάσει ἐκβάλλεται, ὁ δὲ ἐκποίητος ὑπὸ τῶν φύσει πατρὸς εἰς ἕτερον οἶκον δίδοται προθέσει. „Haec eadem leguntur in Ἐκποίητον γενέσθαι, nec quicquam mutatum ad fin. in προθέσει. Reponendum tamen πρός θέσειν, ut liquet ex Etymol. p. 323, 40. Vid. Ammon. in Ἀποκήρυκτος.” Hemst. In fine πρό θέσαν E m. sec. Lex. Seg. p. 215. Ἀποκήρυκτος: ὁ ἐπὶ ἁμαρτήμασιν ἐκπεσὼν τῆς πατρῴας οὐσίας· ἐκποίητος δὲ ὁ ἕτερον δοθεὶς εἰς ποίησασθαι. οὕτως Ἐρατοσθένης. Vid. Eratosth. p. 235. Item cum Küstero delevi, Ἀποκηρύττω. αἰτιατικῇ. Habet A. in marg. 11. ἀποδειλιῶντες, si quid video, referendum ad glossam quamplurimam οὐκ ἀποκινδυνεύοντες. 16. Ἀποκινεῖν] Lex. Seg. p. 429. 17. λέγεται] λέγεται δὲ Zonar.

Ἀποκραιπαιλισμένος. Liberatus a crapula et ebrietate. Ἀποκεκρουσμένον. Mutilatum, fractum, decurtatum. Aristophanes Acharnensibus: Da mihi poculum, cuius sit labrum fractum. Ἀποκεκύφασεν. Aristophanes: Nos enim vitri lacrimas lucernas ferentes, incurvati incedimus, qui enim nocenas ferunt, cernui incedunt propter ventum. Ἀποκεῖλαντες. Declinantes. Ἀποκεῖραντες, et κείραντες. utrumque dicitur. Ἀποκεῖσθαι πόρῳ. Nullo in loco haberi sic Cratinnus. Ἀποκηδήσαντες. Negligentes, animo deficientes. Homerus. Apud Sophronem vero id quod est, aegrotant. Et Ἀποκηδήσονται, a moerore liberabuntur. Ἀποκί-

ρυκτον. Abdicatum. Qui simpliciter dicit abdicatos esse improbos, dicere videtur eos necessario tales esse. non tamen ita se res habet. fieri enim potest, ut qui fuerit abdicatus, non sit talis. Themistoclem enim abdicatum fuisse dicunt: qui tamen malus non fuit. Item Ἀποκηρύττοντες, vendentes. sic Demosthenes et Plato. Ἀποκινδυνεύοντες. Periculum subeuntes. Metu periculum fugientes. Sertorius, Romanorum dux, quavis ob secunda proelia Iberis audacia et animi crevisset, belli tamen fortunam tentare non ausus est. Ἀποκινεῖν. Abire, cursu discedere. de navibus etiam quae ad litus appelluntur et portum subeunt dicitur ἀποκινεῖν ταῖς κώπαις.

Ἀπόκινος. εἶδος ὀρχήσεως.

Ἀποκλήρωσις. μέρος εἰς ἀμείνονα λῆξιν.

Ἀποκλήρωσαι θεοποιῶ φροντίδι οὐδὲν ὠκνησε. λῆ-
ξις δὲ ἐστι μερίς, παῦσις, κληρονομία.

Ἀπόκλητοι. κεκλημένοι. Οὐ τὴν κοινὴν 5
προσδεξάμενοι σύνοδον, οὔτε τοῖς Ἀποκλήτοις συμ-
μεταδόντες, τὰς αὐτῶν κρίσεις διαλαβόντες πύλε-
μον ἐξήνεγκαν. καὶ αὐθις Πολύβιος· Τριάκοντα τῶν
Ἀποκλήτων προεχειρίσαντο τοὺς συνεδρευόντας μετὰ
τοῦ βασιλέως. καὶ αὐθις· Ὁ δὲ συνῆγε τοῖς Ἀπο- 10
κλήτους, καὶ διαβούλιον ἀνεδίδου περι τῶν ἐνεστῶ-
των.

Ἀπόκλιμα τῶν ὀρέων. ἀντὶ τοῦ ἀπόνευμα.

Ἀποκλίνω. αἰτιατικῆ.

Ἀποκναίει. διαφθείρει, ἀποκόπτει, ἀπολ-
λύει, λυπεῖ, ὀδυνᾷ.

Ἀποκναίειν. ἐνοχλεῖν, παρεκτείνειν.

Τί οὐ καθεύδεις; σὺ μὲν ἀποκναίεις περιπατῶν·
Μένανδρος Μισουμένω. Οὐ γὰρ ἀποκναίω τῷ με-
γέθει τῆς ἀρετῆς τὸν ἄνδρα, λέγω δὴ τὸν Ἡρακλῆα.
ἐν δευτέρῳ τιθεῖς· εἰ καὶ τῷ παραλλήλῳ λειπό-
μεθα· φησὶ Σιμόκατος Θεοφύλακτος. καὶ αὐθις·
Οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ὑπὸ τῶν φορολόγων
ἀγχόμενοι καὶ ἀποκναίόμενοι τόκοις ὀφλημάτων
ἀειδύτοις τισὶ δυσθανοῦντες ἀκούσιοι διεβίωσαν.

Ἀπόκνιζε. ἀπόσκαλλε, ἀπότιλλε.

Ἀποκοπήναι τῶν ἰχνῶν τὴν κύνα λέγουσιν,
ὅταν μηκέτι εὐρίσκη τὰ ἰχνη.

1. Ἀπόκινος. εἶδος ὀρχήσεως] Ex Scholiasta Aristoph. in Equ. 20. Küst. Plura Lex. Seg. p. 429. Mox sequentur: Ἀποκλαίωμα (Ἀποκλαίωμα Med.). αἰτιατικῆ. καὶ Ἀποκλαίω (Ἀποκλύω A.). αἰτιατικῆ. Quae cum A. in marg. habeat, Kūstero praeeunte delevi. 2. Ἀποκλήρωσις] v. Ἀῆξις. Παῦσις. Hemst. Nempe novissima glossae pars tum in v. Ἀῆξις irrepit, tum apertius etiam v. Παῦσις hinc est repetita. Sed ne hoc quidem loco aut ista videtur observatio tolerari posse, aut explicationis μέρος εἰς ἀμείνονα λῆξιν viam assequaris. Iam cum simpliciter afferant Lex. Seg. p. 428. et Hesychius, Ἀποκλήρωσις, μέρος· satis probable formulam εἰς ἀμείνονα λῆξιν ad fragmentum esse revocandam: ut vocis λῆξις quae sit notio merito potuerit enarrari. Vidit aliquid etiam Tiltmannus, ubi Zon. p. 243. Ἀποκλήρωσις. διανομή, μερισμός, μέρος εἰς ἀμείνονα λῆξιν. λῆξις δὲ . . . κληρονομία. „Hinc supplendus Suidas. — Nam μέρος εἰς ἀμείνονα λῆξιν ad locum pertinet misere luxatum, quem ex Chryso- stomo esse puto et coniungendum cum sequentibus.” Hactenus ille. 3. Orationis color satis obscurus, neque Damascio indiguus. Nec facile nunc dignoscimus, quorsum spectet illud θεοποιῶ φροντίδι. Sententiam utcumque Latinam feci. 5. οἱ κεκλημένοι Zon. p. 235. Οὐ τὴν κοινὴν προσδεξάμενοι σύνοδον, οὔτε τοῖς Ἀποκλήτοις συμμεταδόντες, οὐδὲ μὴν ἄλλο τῶν καθήκοντων οὐδὲν πράξαντες, κατὰ δὲ τὰς αὐτῶν ὁμῆς καὶ κρίσεις διαλαβόντες etc. Küst. 8. Πολύβιος] XX, 1. ubi Schweighauserus συνεδρευόντας. 10. Ὁ δὲ] εἰ δὲ A. 11. ἀνεδίδου] ἐνεδίδου B. C. E. Tum παρὰ τῶν A. Simillima dictio v. Ἀνεδίδου. 13. Ἀπόκλιμα] Vid. H. Steph. Thes. T. II. p. 261. D. Gaisf. Rectius Zon. p. 253. Ἀπόκλιμα. τὸ ἐνεύμα τῶν ὀρέων. Editum tamen usus tueatur Etym. M. p. 374. 14. Om. vulg.
1. Ἀποκναίει] Ex Scholiasta Aristoph. in Vesp. 679. Küst. ἀπολλύει] In prioribus edit. excusum est ἀποκνίξει. Sed ἀπολλύει habent MSS. Pariss. et Schol. Aristoph. loco laudato. Küst. Item Hesychius. ἀπολλύει B. C. E. Lex. Seg. p. 428. ubi haec cum continua glossa sic coaluit, ὀδυνᾷ, ἐνοχλεῖ, παρεκτείνει: nec dissimiliter Schol., cui debetur Menandri versus. In sine E. addit ἐλευθεροῖ. 3. Ἀποκναίειν] Docte illustraverunt Ruhnkenius in Tim. p. 42. sq. et Piers. in Moer. p. 73. 5. Μένανδρος p. 120. Οὐ γὰρ ἀποκναίω τῷ μεγέθει τῆς ἀρετῆς. Apud Theophylactum Simocattam II, 18. unde fragmentum hoc deproptum est, legitur οὐ γὰρ ἀποκνέω. Küst. Similiter hoc verbum apud Hesych. v. Ἀποκλίνω post Ἀποκναίει obliteratum est. ubi Soringius agnovit illud Ἀποκνίει: sed debet etiam glossam tollere. perperam intrusam, eamque postmodum suo loco repositam. Mox τὸν ἄνδρα, λέγω δὴ, quae haud temere videntur suborta fuisse, tam a Theophylacto quam ab v. Σάπειρα absent. Optime haec quadrabunt, si scripserimus τὸν ἀνδρείοτατον, λέγω δὴ τιλ. 7. δευτέρῳ] δευτέρῳ A. B. C. E. et Theoph. τῷ παραλλήλῳ λειπούμεθα] Sic recte legitur in 2 MSS. Pariss. itemque apud Theophyl. Simoc. loco laudato, et infra v. Σάπειρα, ubi fragmentum hoc repetitur. Prioribus vero edit. minus recte hic exhibent, τῶν παραλλήλων λειπούμεθα. Küst. Sic B. C. E. παραλλήλων A. 8. Σιμόκατος] Prioribus edit. male exhibent Τιμόκατος, cuius loco Σιμόκατος ex 2 MSS. Pariss. reposuit. Küst. Monuit etiam Reinesius V. L. p. 366. 9. Οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ Ἰουστιν.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium Histor. Arc. cap. XII. Küst. Imitatus est Xenoph. Hellen. p. 583. ἀποκναίόμενοι χορημάτων εἰσφοραῖς. Tour. MS. 11. Praestat ἀκούσιος διεβίωσαν] διεβίωσαν A. 12. Ἀπόκνιζε] Sic duo MSS. Pariss. habent. In prioribus vero edit. excusum est ἀπόκνιζε per ὄ. Küst. Glossam Bielius in Hesychium rettulit ad I. Regg. 9. 24. ἡ ἀπότιλλε] ἡ om. A. et Lex. Seg. p. 428. 13. Ἀποκοπήναι τῶν ἰχνῶν τὴν κύνα] Haec apud Artemidorum me legisse memini. Küst. Non opinor. Habet Lex. Seg. p. 428. τῶν ἰχνῶν om. Zon. p. 264. et Hesychius.

Ἀπόκινος. Saltationis genus. Ἀποκλήρωσις. Portio. Nihil dubitabat in spem hereditatis melioris divino consilio sese committere. Ἀῆξις enim significat partem, cessationem, hereditatem. Ἀπόκλητοι. Evocati. Non expectato communi concilio, nec re cum Apocletis communicata, de propria impio voluntate bellum susceperunt. Iterum Polybius: Tringinta ex Apocletis elegerunt, qui regi assiderent. Denuo: Ille vero cum Apocletis, quos convocarat, de praesenti rerum statu consultare coepit. Ἀπόκλιμα τῶν ὀρέων. Montium declivitas. Ἀποκλίνω. Aptum accusativo. Ἀπο-

κναίει. Corruptit, amputat, perdit, dolore afficit, cruci-
Ἀποκναίειν. Turbare, vexare. Menander Odioso: Qui
dormis? ambulando me obtundis. Theophylactus Simocat-
Non enim vereor magnitudine virtutis vel fortissimum, H
culem dico, postponere: tametsi quem cum eo conferre
alium non habeamus. Et alibi: Sub Iustiano homines a
butorum exactoribus graviter affligebantur, et perpetuis
ris vexati nec mori facile poterant et vitum inviti trahere
Ἀπόκνιζε. Abrade, vellica. Ἀποκοπήναι τῶν ἰχνῶν
Dicitur de cane, cum vestigia amplius non potest invenire.

Ἀποκόπους. ἔκτομίας. καὶ ἀντι τοῦ ἀσθενεῖς κεῖται.

[Ἀποκραιπαιλισμός. τῆς κραισάλης ἀπαλλαγῆ καὶ μέθης.]

Ἀπόκριμα. κατάκριμα.

Ἀπόκριναί. δοτικῆ· ἀποκρίθητι. Δημοσθένης· Ἀπόκριναί δεῦρό μοι παρελθών. Ἀποκριταίται δὲ λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκριθήσεται. Μένανδρος Κανηφόρος·

Ἄ δ' ἀποκρινεῖται, κἄν ἐγὼ λέγοιμί σοι.

Ἵποβολιμαίφ·

Ὡς μηδὲν ἀποκρινουμένφ δ' οὕτως λαλεῖν.

Καὶ Ἀπόκρισις, ἡ ἀπολογία. οὕτω Λυσίας καὶ Ἀντιφών. ἀλλὰ καὶ Δημοσθένης ὁμοίως λέγει ἐν τῷ κατ' Ἀισχίνου· Ἀπόκριναί δεῦρό μοι παρελθών.

Ἀποκρότω. τραχεῖα. Οἱ δὲ ἀπεχλωῶντο ἐν γῆ ἀποκρότω τε καὶ συνεχῶς ταλαιπωροῦντες.

Ἀποκρούεσθαι. αἰτιατικῆ· ἀποβάλλεσθαι.

Ἀποκτείνω. αἰτιατικῆ· φονεύω. Καὶ Ἀποκτεῖναι, φονεῦσαι. Καὶ Ἀποκτείνης, αὐθιγυότακτον.

Ἀποκτινύναι. φονεῦσαι. Ἀποκτινύουσι λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκτινύει. Κρατῖνος Βουκόλοισ· Καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν σκιαμαχῶν ἀποκτινύουσι ταῖς ἀπειλαῖς.

Καὶ Ἀπεκτόνασιν, οὐκ ἀπεκτάγασιν.

Μισοῦσι μὲν ὦ πάτερ Θράσωνα· ἀπεκτάγασιν δ' οὐ.

Ἀπόκοιτος. πρήξω τῆς κοίτης. Ὁ δὲ τῆ δοκῆσει κατεπαννυχίζετο τῆς δειλίας ἀπόκοιτος.

Ἀποκρηθέν. τεχθέν. Καὶ Ἀποκρηθέν, τὸ ἀπογεννώ.

Ἀπολαβόντες. ἐναποκλείσαντες. Οἱ δὲ τὴν στρατιάν ἀλλῶσι στενοῖς καὶ δυσμεβόλοισ ἀπολα-

1. Ἀποκόπους] Athenas. I. 277. A. 347. A. Burn. Vid. infr. v. Θλαδίας. Bardesanes Syrus in Dialogis πρὸς τοὺς ἑταίρους ap. Euseb. Praep. VI, 10. Ἐν τῇ Συρίᾳ καὶ ἐν τῇ Ὀσροηνῇ ἀπεκόπιοντο πολλοὶ τῇ Πέτῃ, καὶ ἐν τούτῳ μὲν φοβῆ ὁ βασιλεὺς Ἀβγαρος ἐπέλευσε τῶν ἀποκοπιμένων τὰ αἰδοῖα ἀποκόπιεσθαι καὶ τὰς χεῖρας, καὶ ἐκ τότε οὐδεὶς ἀποκοπιεῖτο ἐν τῇ Ὀσροηνῇ. Reines.
2. δὲ κεῖται] δὲ om. A. C. Mellere verborum ordine Zon. p. 235. κεῖται δὲ καὶ ἄ. τοῦ ἀσθ.
3. Ἀποκραιπαιλισμός] Vid. Ἀποκραιπαιλισμός. Hemst. Fidem glossae, quam C. ignorat, labefactat etiam A. qui Ἀποκραιπαιλισμός, et mox ἀπαλλαγεί. Cum eodem et Lex. Seg. p. 429. ubi reliqua servantur, addidi τῆς.
5. Ἀπόκριμα] Lex. Seg. p. 428. Glossa sacra. Vide Hesychium.
6. Ἀποκρινε A. Ἀ. δοτικῆ om. vulg. Ἀποκρίθητι si compares cum ἀποκριναι Demosthenico, videtur quaedam excidisse, quae referrentur ad praecceptum Atticistarum supra significatum in v. Ἀπεκρίθη. Et Latinus quidem interpres: Responde. [Pro eodem dicitur etiam ἀποκριναι.] Sed malui unam in glossam redigere, quae divelli solebant: Ἀπόκριναί. δοτικῆ. Ἀποκρίθητι. Ἀημ. Accedit Zon. p. 283. Ἀπόκριναί. ἀποκρίθητι. Ἀπόκρινε δὲ ἀντι τοῦ δεικνύεισιν, ἠολόν. Praeterea huius optimus liber (Tittm. p. 264.) ignorat δοτικῆ.
7. παρελθών] προελθών A. suspicor tamen grammaticum citare voluisse locum ex or. de Fals. Leg. p. 378, 3. ubi ἀναστᾶς, quomodo profert Lex. Seg. p. 208. Δημοσθένης — παρελθών μοι παρελθών. B. E. Gaisf. 8. λέγουσι μᾶλλον] Sic Zon. p. 264. μάλιστα λέγουσι E. om. C. Μένανδρος om. A. Μένανδρος et reliqua glossae om. C. Vide Menand. Mein. pp. 91. 171.
10. ὦ δ' ἄ δ' reposui cum A. „Et sic etiam Lex. Seg. teste Bastio.” Gaisf. „Verte, Quod responsurus erit, ego tibi facite dixero. Tum leg. Ἵποβολιμαίφ· Ὡς μ ἀποκρινουμένον δ' οὕτως λαλεῖν. Senarius integer. Menandri fabula Ἵποβολιμαίφ; satis nota.” Hemst. Ἵποβολιμαίφ etiam Wesseling. Probabil. c. 29. qui probante Toupio duo Menandri locos distinxit. Edebatur enim: — λέγοιμί σοι Ἵποβολιμαίφ ὡς μηδὲν ἄ. δ' Οὕτω λαλεῖν. Bekkerus in Lex. Seg. p. 429. dedit Ἵποβολιμαίφ.
12. ἀποκρινουμένα] ἀποκρινουμένφ Gaisf. cum Lex. Seg. Locus tamen nondum persanatus. Soloece Porsonus in Toup. IV. p. 486. coniecit, ὡς μηδὲν ἀποκρινουμένφ, ἄν οὕτως λαλῆς; nec felicior Meinekii opera, ὡς μηδὲν ἀποκρινουμένφ τούτφ λαλεῖς.
13. Ἀπόκρισις, ἡ ἀπολογία] Haec et seqq. Harpocratio Palat. Cf. Zon. p. 243.
14. λέγει] ὁμοίως λέγει A. et Lexicographi.
15. Ἀισχίνου, ὡς προείρηται] Ἀισχίνου, Ἀπόκριναί λέγων δεῦρό μοι παρελθών A. B. E. et Lexicographi. Sed λέγων om. B. E. Ceterum cf. Elmsl. in Acharn. 632.
16. Οἱ δὲ ἀπεχλωῶντο] Haec sunt verba Thucydidi VII, 27. Küst. Vid. Plutarch. de Lib. Educ. p. 2. Xenoph. p. 943. Toup. MS. Adde Plut. Eum. 16.
17. Ἀποκρούεσθαι] Lex. Seg. p. 428. et Hesychius, αἰτιατικῆ omisso. Vid. Thuc. VIII, 100. Schaeef. in Dionys. p. 404. In fine E. addit ἀποδιώκειν. Statim cum Küstero gl. Ἀποκρούομαι αἰτιατικῆ, delevi, quam habet A. in marg. 2. Ἀποκτείνω] Ἀποκτείνω B. C. E. Med. αἰτιατικῆ om. vulg. φονεύω om. E. In marg. praebet A. Ἀποκρότω αἰτιατικῆ καὶ ἀποκτείνω. 3. Ἀποκτινύναι] Ἀποκτινύνω Phrynichus Bekkeri p. 29. quod alteri scripturae praefert, fidem ille librorum optimorum est secutus. Attigit Bast. Epimetro in Ep. Crit. p. 29.
6. ἀποκτινύει] ἀποκτινύειν A. B. C. Lex. Seg. teste Bastio.
7. Καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν σκίμα.] Metrum fragmenti huius prorsus turbatum est, de quo in integrum restituendo despero. Küst. Sunt haec reliquiae duorum tetrametrorum ex iambico genere.
9. Καὶ ἀπεκτόνασιν, οὐκ ἀπεκτάγασιν] Immo scribendum potius est, καὶ ἀπεκτόνασι λέγεται καὶ ἀπεκτάγασιν. Vide supra v. Ἀπεκτάγασιν. Küst. ἀπεκτάγασιν hic et in exemplo A. C. E. Lex. Seg. ut in v. Ἀπεκτάγασιν. quo immigravit observationis huius particula.
10. Μισοῦσι μὲν ὦ] μισουμένφ Lex. Seg. Toupius: ὦ πάτερ, Μισοῦσι μὲν Θρ. ἄ. δ' οὐ. Incerta versum distinguendorum ratio: v. Meinek. p. 120. Nec inceram opinor esse scripturam.
12. Ὁ δὲ τῆ δοκῆσει κατεπαννυχίζετο τῆς δειλίας ἀπ.] Haec sunt verba Theophyl. Simocatae V, 1. Küst.
14. Ἀποκρηθέν] Lex. Seg. p. 430.
15. γεννώ] ἀπογεννώ dedi cum A. C.
16. Primum exemplum tenet Zon. p. 264.

Ἀποκόπους. Exsectos. significat etiam infirmos. [Ἀποκραιπαιλισμός. Liberatio a crapula et ebrietate.] Ἀπόκριμα. Condemnatio. Ἀπόκριναί. Aptum dativo: responde mihi. Demosthenes: Huc progressus responde mihi. Dicitur autem potius ἀποκρινεῖται quam ἀποκριθήσεται. Menander Comaistrifera: Quae autem ille responsurus sit, vel ipse tibi dicere possim. Et in Subditio: Sic te scito locuturum, ut ἄλλῃ sim responsurus. Et Ἀπόκρισις, oratio locudentis, sic Lysias et Antiphon. adde Demosthenem, de quo supra dictum, in oratione contra Aeschinem. Ἀποκρότω. Aspera. Illi in aspero solo assidue cum molestiis confictantes claudi Suidae Lex. Vol. I.

Ἀποκρούεσθαι. Accusativo iungitur: repellere. Ἀποκτείνω. Aptum accusativo: occido. Et Ἀποκτείνω, occidere. Et Ἀποκτείνης, subiunctivus absolutus. Ἀποκτινύνω. Interficere. Dicitur potius ἀποκτινύουσι quam ἀποκτινύει. Cratinus Bubulcis: Et aerem vanis ictibus verberans hostem minis occidit. Et Ἀπεκτόνασι dicitur, non ἀπεκτάγασιν. Uderunt quidem, mi pater, Thrasonem, non autem interfecerunt. Ἀπόκοιτος. Procul a lecto cubans. Ille vero sine metu se ibi pernoctare posse putabat. Ἀποκρηθέν. Partu editum. Et Ἀποκρηθέν, genero, pario. Ἀπολαβόντες. Intericipientes. Illi autem exercitum vallibus angustiis et aditu diffi-

βόντες ἐς διαλλαγὰς ἐλθεῖν αἰσχρὰς ἠνάγκασαν. καὶ Ἰωσήπος· Διώξαντες ἀπολαμβάνουσι τοὺς πολέμιους ἐν κοίλῳ χωρίῳ, καὶ πάντα κτείνουσι. καὶ αἰθίς· Τὸ γὰρ χωρίον ἀμφοτέροις ἤρεσε· τῷ μὲν ἵτι ἀπολαβόντες εἰς αὐτὸ τοὺς Ῥωμαίους ὑποσπόνδους ἀφῆκαν, πρὸς ἐνδειξιν ὧν εὐεργέτητο.

Ἀπολακτίζω. Καὶ ἀπελάκτισεν ὁ ἡγαπημένος. τουτέστιν ἀπεσκήρτησεν.

Ἀπολαύειν. ἀπολαύειν οὐκ ἐπὶ τῶν ἡδέων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐναντίων τάττουσιν, ὡς Ἰσοκράτης· Λέδοικα μὴ τι κακὸν ἀπολαύσαιμι. καὶ Ἐπιφάνης· Ἐδοικα μὴ τι κακὸν ἀπολαύσαιμι. καὶ Ἐπιφάνης· Ἐδοικα μὴ τι κακὸν ἀπολαύσαιμι. καὶ Ἐπιφάνης· Ἐδοικα μὴ τι κακὸν ἀπολαύσαιμι. καὶ Ἐπιφάνης· Ἐδοικα μὴ τι κακὸν ἀπολαύσαιμι.

Ἀπολαχεῖν. τὸ διανεμίσθαι τὰ πατρῷα καὶ ἄλλα κοινὰ δόντα πρὸς τινὰς, καὶ ἀπολαβεῖν. * διαλαχεῖν δὲ τὸ διανεμίσθαι οἱ ῥήτορες εἰρήκασιν. Ἀν-

τιφῶν· Ὅπότεν ἄνθρωποι βούλονται χρήματα διαλαχάνειν. Ἀπολαχεῖν ἀντὶ τοῦ διαλαχεῖν. οὕτω Ἀσσίας καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ἀντιφῶν.

Ἀπολάψεις. ἐὰν διὰ τοῦ εἰ ἀπολέψεις, τουτέστιν ἀπολεπίσεις.

Ἀπολέψαντα τὸ λέμμα. ἀπολέψαντα ὡς περὶ ψοῦ. ἐὰν δὲ ἀπολάψεις, ἐκπίης. ἀπὸ τῶν κυνῶν ἢ μεταφορὰ καὶ ὕσα λάπτοντα πίνει. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ ἀποκερδανεῖς, ἀφαρπάσεις, ἀποσπάσεις. Ὅμηρος·

Ἀψόντες γλώσσησι.
καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Γνοὺς ἀπολάψεις ὅτι πλείστον δύνασαι ταχέως.

Ἀπολεγόμενος. παραιτούμενος. Πολύβιος· Ὅ δὲ παρηγεῖτο τοὺς Ἀχαιοὺς ἀπολεγόμενος τὴν ἀρχήν. Καὶ Ἀπολέγοντα, ἀπαγορεύοντα, ἀποτρέ-

4. Τὸ γὰρ χωρίον] Ex Dione Cassio [LXII, 23.] p. 1019. notante Reimaro in Addend. Tourp. 6. ὦν περ εὐεργ.] ὦν εὐεργ. dedi cum C. et Dione. 7. Καὶ ἀπελάκτισεν ὁ ἡγαπημένος] Deuteron. XXXII, 15. Küst. Haec olim abierant in gl. Ἀπελάκτισεν. τουτέστιν ἀπέλαυσεν Zon. p. 265. 9. γενική post prius Ἀπολαύειν omisi cum A. B. C. E. 10. μόνον om. edd. ante Küst. Ἀπολαύειν — ἀπολαύσαιμι Lex. Seg. p. 430. [et Zon. p. 265.] Isocratis locus est de Pac. p. 175. B. Plura dedit Hemsterhus. in Lucian. Tim. 2. Gaisf. Et Albert. in Hesychium. Isocrates ἀπολαύσω. 12. Οὔτε Κλέων οὔτε Βρασίδης, ὁ αἰτίας τῆς συμμ.] Idem Marcellini locus afferebatur supra in v. Ἀπῆλαυσε. Libri ut videtur ἀπέλαυσε. 15. καὶ ἄλλα τινὰ δόντα πρὸς τινὰς. καὶ ἀπολαχεῖν.] Haec verba tanquam supervacanea delenda censeo, quoniam quid ad hunc locum faciant, non video. Küst. Ego vero quid faciant video, et repono certissime: καὶ ἄλλα τινὰ κοινὰ δόντα πρὸς τινὰς. Ἀπολαχεῖν est, bona paterna atque alia quae communia sunt cum aliquibus partiri. Suidas v. Λατῆσθαι. Λατῆται κυρίως οἱ τὰ κοινὰ διανεμόντες τοῖς μὴ βουλομένοις. Recte autem dicitur διανεμίσθαι πρὸς τινὰς. Suidas v. Κοινὸς Ἐρμῆς· Τοῖς κατὰ μόνους κλέπτουσιν ἐπάναγκες εἶναι πρὸς τοὺς κοινωνοὺς (ita legend. non κοινοῦς) διανεμίσθαι. Tourp. I. p. 72. L. ἄλλα ἀντιδόντα πρὸς τινὰς. Hemst. κοινὰ pro τινὰ B. C. E. ἢ καὶ ἄλλα κοινὰ Lex. Seg. p. 217. Mox ἀπολαβεῖν A. C. ἀπολαύειν B. E. Gaisf. utrumque cum Zon. p. 265. reponens: „Quaedam (inquit) hic videntur excidisse. Lex. Seg. p. 217. καὶ ἀπολαβεῖν τὸ προσήκον μέρος ἕκαστον τῶν διανεμιαμένων. παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἀπολαχεῖν εἰρηται.” Suppleri licet τὸ ἐπιβάλλον, si usum spectes Herodoteum. Noudum tamen acquiescimus in voce δόντα praeter necessitatem apposita. διανεμίσθαι etiam in gl. iam deleta διαλαχεῖν, ubi διανεμίσθαι B. E. Lege διανεμίσθαι.
1. Corruptionis fons manifestus. Scribendum Ὅπότε ἄνθρωποι. 2. Ἀπολαχεῖν, ἀντὶ τοῦ διαλαχεῖν] Rescribe ex Harpocratiōne, Ἀπολαχεῖν ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ τοῦ λαχεῖν. Küst. Sufficit cum Lex. Seg. p. 430. ἀντὶ τοῦ λαχεῖν. Zonaras omnia cum libris Suidae. 4. Ἀπολάψεις. ἐὰν διὰ τοῦ εἰ ἀπολ.] Haec et quae sequuntur, descripta sunt ex Schol. Aristoph. Nub. 810. ubi quaedam rectius leguntur, quam hic apud Suidam. Küst. ἀπολέψεις vetus Aristophanei loci scriptura. τουτέστιν] γράψης. ἀντὶ τοῦ ἀπολεπίσεις ἐρεῖς E. 6. Ἀπολέψαντα τὸ λέμμα] Summatim haec decerpta Aristoph. Av. 678. sq. 7. ἀπολεπίσαντα ὡς περ ψοῦ] In hac Avium interpretatione non assequor quid Hermannus ad integritatem desiderarit. ἀπολάψεις] ἀπολάψεις A. Statim addit E. διὰ τοῦ α, ἀντὶ τοῦ ἐκπίης. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κυνῶν, et mox λάπτοντα. Pro ἐκπίης e Schol. ἐκπίης redendum. 9. τὸ addunt A. B. E. Med. vel potius neglexit vulg. Supra καὶ καταστρέφει A. 10. Ὅμηρος] II. π'. 161. 11. λάψαντες] λάψοντες A. quod extat in gl. Ἀψόντες. Ad v. Γεδεῶν amaudabat Toupius. 13. Γνοὺς] σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεληγυῖνον καὶ φανερῶς ἐπηρμένου γνοὺς E. ut solet ex editis libris interpolatus. Ceterum γνοὺς cum illis genitivis sit aptum, nihil difficultatis habet ἀπολάψεις: ut Hermannum mirer structurae quadam sollicitudine ad ἀπολαύσεις impulsus fuisse. ἀπολάψει ἀποκαλύψεις B. γρ. καὶ ἀπολαύσεις E marg. In fine ταχέως om. E. quod ad alteram sententiam φιλεῖ γὰρ refertur. 15. Ἀπολεγόμενος] Ionas IV, 8. Tourp. MS. In epitomen redegit Zon. p. 265. Πολύβιος] Fr. hist. 1. Ceterum accusativus uterque refertur ad παρηγεῖτο.

cilibus interceptum ad foedas pacis condiciones adegerunt. Et Iosephus: Hostes persequuntur, eosque in loco concauo circumventos omnes interficiunt. Allibi: Ille locus utrisque placuit: huic propterea, quod in eo circumventos Romanos fide data dimiserat, ut ostenderet iis beneficia quae accepissent. Ἀπολακτίζω. Recalcitro. Et recalcitravit dilectus. Ἀπολαύειν non solum de rebus gratis, sed etiam contrariis dicitur. Ut Isocrates: Vereor ne quo malo afficiar. Et Marcellinus de Thucydide: Neque Cleonem (inquit) neque Brasidam, calamitatis illius auctorem, iratus scriptor stilo maledico insertatus est. Ἀπολαχεῖν. Bona paterna quaeque communia sunt dividere, ut suam quisque portionem accipiat. Διαλαχεῖν

vero apud Oratores dividere significat. Antiphon: Cum homines pecuniam dividere voluerint. Ἀπολαχεῖν interdum pro simpliciter λαχεῖν ponitur. sic Lysias, Aristophanes, Antiphon. Ἀπολάψεις. Si per εἰ ἀπολέψεις, significat, decorticabis. Detracto velamine, quasi ovi putamine. Sin vero scribatur ἀπολάψεις, significabit, ebibas; per translationem ductam a canibus ceterisque animalibus, quae lambendo bibunt. sensus vero est, lucraberis, auferes. Homerus: Ut lambent linguas. Et Aristophanes Nubibus: Horum gnarus quamprimum poteris cito hauries. Ἀπολεγόμενος. Recusans. Polybius. Ille vero recusans imperium deprecabatur ab Achaëis oblatum. Et Ἀπολέγοντα, vetantem, interdicentem.

Ἀπολινάριος. Λαοδικεὺς τῆς Συρίας, γε-
 νῶς ἐν ἡμέραις Κωνσταντίου καὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Πα-
 ραβάτου, καὶ ἕως τῆς ἀρχῆς Θεοδοσίου τοῦ μεγά-
 λου, σύγχρονος Βασιλείου καὶ Γρηγορίου, τῶν ἐκ
 280 Καππαδοκίας ἠθαρμαζομένων. ἐγένετο δὲ γνώρι-
 μος ἀμφοτέρων καὶ Λιβανίου τοῦ σοφιστοῦ καὶ ἀλ-
 λων τινῶν. οὗτος οὐ μόνον γραμματικὸς καὶ τὰ ἐς
 τὴν ποιῆσαι δεξιός, ἀλλὰ πολλῶν πλείω καὶ ἐς φι-
 λосоφίαν ἐξήσκητο, καὶ ῥήτωρ ἦν ἀμφιδέξιος. οὗ-
 τος ἔγραψε καταλογάδην κατὰ Πορφύριου τοῦ δυσ-
 10 σεβοῦς τόμους λ', καὶ δι' ἠρώων ἐπιῶν πᾶσαν τὴν
 τῶν Ἑβραίων γραφήν. ἔγραψε δὲ καὶ ἐπιστολάς,
 καὶ ἄλλα πολλὰ εἰς τὴν Γραφήν ὑπομνήματα. Τοῦ
 δὲ γε Ἀπολινάριου καὶ Φιλοστόργιου μνήμην πε-
 ποιῆται ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἱστορίᾳ, καὶ φησιν· Ἀπο-
 λινάριος γὰρ ἤκμαζε κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐν
 τῇ Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας, καὶ Βασίλειος ἐν Και-
 σαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, καὶ Γρηγόριος ἐν τῇ Να-
 ζιανζῷ. σταθμὸς δὲ οὗτος ὁ τῆς ἐστὶ τῆς αὐτῆς
 Καππαδοκίας. τρεῖς δὲ οὗτοι ἄνδρες τότε τοῦ ἡμοου-
 20 σίου προδμάχουν κατὰ τοῦ ἑτεροουσίου, μακρῶ πάν-
 τας παρενεγκύοντες τοὺς πρότερον καὶ ὕστερον ἄχρισ
 ἐμοῦ τῆς αὐτῆς αἰρέσεως προστάτας, ὡς παῖδα
 παρ' αὐτοῖς κριθῆναι τὸν Ἀθανάσιον. τῆς τε γὰρ
 ἔξωθεν καλουμένης παιδεύσεως ἐπιπλεῖστον οὗτοι 25

προεληλύθεισαν, καὶ τῶν ἱερῶν γραφῶν, ὅποσα εἰς
 ἀνάγνωσιν καὶ τὴν πρόχειρον μνήμην ἐτέλει, πολ-
 λὴν εἶχον τὴν ἐμπειρίαν. καὶ μάλιστα γε αὐτῶν ὁ
 Ἀπολινάριος· οὗτος γὰρ δὴ καὶ τῆς Ἑβραϊδος δια-
 5 λέκτου ἐπαίειν οἷός τ' ἦν. καὶ μὴν καὶ συγγράφειν
 ἕκαστος αὐτῶν ἐς τὸν ἑαυτοῦ τρόπον ἦν ἰκανώτατος.
 τῷ μὲν γε Ἀπολινάριῳ τὸ ὑπομνηματικὸν εἶδος τῆς
 λέξεως μακρῶ ἄριστα εἶχε· Βασίλειος δὲ πανη-
 γυρίσαι λαμπρότατος ἦν· τῷ δὲ γε Γρηγορίῳ καὶ
 10 παρ' ἀμφοτέροις ἐξεταζομένῳ μείζω βάσιν εἰς συγ-
 γραφήν εἶχεν ὁ λόγος. καὶ ἦν εἰπεῖν Ἀπολινάριου
 μὲν ἀδρότερος, Βασιλείου δὲ σταθερώτερος. το-
 σαύτης δὲ αὐτοῖς ἐν τῷ λέγειν καὶ γράφειν δυνάμει
 οὔσης, καὶ τὸ ἦθος οὐδὲν ἦττον οἱ ἄνδρες παρ-
 15 χοντο πρὸς τὴν τῶν πολλῶν θέαν ἐπαγωγότατον.
 ὥστε καὶ οἷς ὤρωντο καὶ οἷς ἔλεγον καὶ ὅποσα γρά-
 φοντες διεδίδοσαν, διὰ πάντων ἤρουν εἰς τὴν ἐαν-
 των κοινωνίαν τοὺς καθ' ὅτιον αὐτῶν εὐμαρῆστα-
 ρον ἀλίσκεσθαι δυναμένους. Τοσαῦτα περὶ αὐτῶν
 20 ὡς ἐν παραδρομῇ Φιλοστόργιος ὁ Ἀρειανὸς ἔγραψεν.

Ἀπολινάριος. οὗτος ἀνεφάνη μετὰ Παῦλον
 τὸν Σαμοσατέα, πρόεδρος Λαοδικείας τῆς Συρίας,
 ματαιοφροσύνης ἐτέρας ἠγησάμενος. τῶν γὰρ Ἀρει-
 νῶν ἄψυχον πάντη λεγόντων τὴν τοῦ Κυρίου σάρκα,
 25 αὐτὸς ἔφη δεῖ σάρκα μὲν ἐμψυχωμένην ψυχῇ ζω-

1. Ἀπολινάριος] Ἀπολινάριος A. B. E. Med. constanter. „Multa de eo Lardnerus Credib. II, 95. T. IV. p. 380. seqq.“ Gaisf.
 2. Κωνσταντίου] In codice Vaticano, ut Pearsonus monuit, legitur Κωνσταντίου, quod magis probem. Küst. κωνσταν (sic A.)
 ἐπὶ Κωνσταντίου pro ἐν ἡμέραις Κωνσταντίου E. Κωνσταντίου probavit etiam Parisinus Brequignii p. 14. 5. δὲ] δὲ καὶ A.
 8. Vid. Jacobs. in Anthol. T. XIII. p. 854. πλείω] πλεον E. et v. Γρηγόριος Ναζιανζῶν, ubi haec sententia repetitur.
 11. ἠρώων] ἠρωϊκῶν E. 12. δὲ καὶ] καὶ om. A. 14. καὶ Φιλοστόργιος μνήμην πεπ.] Vide Excerpta ex Philostorgio lib. VIII.
 c. 11. Küst. Repetuntur haec sub v. Γρηγόριος. μνήμην πεποηται] μέμνηται E. 20. δὲ οὗτοι ἄνδρες τότε] δὲ οὗτοι ἄν-
 δρες τοῦ τε A. emendatior in glossa posteriore: unde sumpsit δὲ. 23. τῆς] τῆς αὐτῆς A. B. E. et v. Γρηγόριος. προστάτας
 B. E. 24. Mox legere παρ' αὐτοῦς, nisi subsequeretur παρ' ἀμφοτέροις.
 1. προεληλύθεισαν] προεληλύθεισαν A. Scribe προεληλύθεισαν. 2. πρόχειρον] πρόχειρον τέχνην B. et C., quorum hic μνήμη
 inter versua. 6. ἕκαστος] ἕκαστος αὐτῶν A. et v. Γρηγόριος: unde mox editum αὐτοῦ refixi. 9. δὲ γε] γε om. E.
 16. ὀρώων] Scripsi ὀρώων cum E. et v. Γρηγόριος. 17. ἤρουν] Edd. 20. ὁ Ἀρειανός] Praestat cum v. Γρηγόριος: καὶ
 ταῦτα Ἀρειανός ὢν. 21. Ἀπολινάριος. Οὗτος ἀνεφάνη μετὰ Παῦλον τὸν Σαμοσ.] Haec et quae sequuntur usque ad
 verba illa ἄξιον ἴσθαι ὀνομάζεσθαι, descripta sunt ex libello Theodori Presbyteri de Incarnat. Domini, qui ad calcem Gela-
 sii Cyziceni editus est Paris. a. MDIC. Küst. Theodori locum indicarat Reinesius. Compares etiam Zon. p. 239. Ceterum ὀ-
 τος ὁ Ἀπολινάριος E. 23. Ἀρειανῶν] Ἀρειανῶν A. E. 24. πάντη] πανιάπασι Theodorus apud Reinesium. 25. αὐτὸς] καὶ
 αὐτὸς B. E. 25. ἐμψυχωμένην forma verbi perversa. Lenis emendandi ratio ἐψυχωμένην. ζωτικῇ] τὴν ἄλογον, ἦν ψυ-
 χῆν, ἦγον ζωτικῆν τινες ὀνομάζουσι Theodoret. T. IV. p. 363.

Ἀπολινάριος. Apollinaris, ex Laodicea Syriae, vixit tempori-
 bus Constantii et Iuliani Parabatae, usque ad imperium Theo-
 dosii maioris, aequalis Basilii et Gregorii, virorum admirabi-
 lium, quos Cappadocia tulit. fuit autem notus tum utrique, tum
 Libanio Sophistae et aliis quibusdam. Hic non solum grammati-
 cus et poeta eximius, sed etiam multo magis in philosophia exer-
 citatus fuit et orator insignis. hic oratione soluta contra impium
 Porphyrium libros XXX. scripsit, et versibus heroicis totam He-
 braeorum scripturam reddidit. epistolas item scripsit, et multos
 in sacram Scripturam commentarios. Huius Apollinaris Philo-
 storgius etiam in sua historia mentionem fecit his verbis: Apolli-
 naris illis temporibus Laodiceae Syriae floruit, et Basiliius Caes-
 sareae Cappadociae, et Gregorius Nazianzi. est autem Na-
 zianzum eiusdem Cappadociae statio. Hi tres viri tunc pro
 hominibus contra heterouitum propugnabant, longo intervallo
 superantes omnes illos, qui et ante et post ad meam usque ae-
 tatem eiusdem sectae defensores fuerunt; adeo ut praeter Atha-
 nastium puer iudicaretur. nam et in disciplinis profanis maxi-

mos fecerant progressus, et, quod ad lectionem et promptam
 memoriam attinet, in sacris litteris multum erant versati.
 praesertim Apollinaris, qui linguam etiam Hebraicam intelli-
 bat. horum unusquisque in suo genere plurimum scribendo ca-
 bat. Apollinaris quidem eo orationis genere, quod commentar-
 scribendis est aptissimum. Basiliius in panegyrico genere
 candi palmam ferebat. Gregorii vero cum utroque com-
 rati stilius fundamentis nittebatur solidioribus. nimirum
 et Apollinari in dicendo erat uberior, et Basilio gravi-
 cum autem tanta essent et dicendi et scribendi facultate
 diti, accessit etiam morum splendor, quibus oculi multitu-
 nis allicerentur. Itaque et aspectu et oratione et scriptis
 sim editis in suam sententiam et familiaritatem pertrahere
 omnes, qui ulla ratione pertrahi commode poterant. Haec
 ius Philostorgius Ariannus ohiter scripsit. Ἀπολινάρι-
 Hic, post Paulum Samosatenum Laodiceae Syriae praesens,
 terius delirii auctor existit. nam cum Ariani prorsus inaniter
 Domini carnem dicerent, hic carnem quidem anima vitali pro-

παραγενόμενος εἰς χεῖρας ἔφερε τοῖς ἀρχουσι τοὺς ἀπολογισμούς, παρὰ τὴν νῦν σφαλεῖσαν, καὶ πῶς δύναντο τοὺς ἐναντίους νικᾶν.

Ἀπόλογος Ἀλκίνου. ἐπὶ τῶν φλυαρούντων καὶ μακρὸν ἀποτελούντων λόγον.

Ἀπολογοῦμαί σοι. δοτικῆ.

Ἀπολλόδωρος. Ἀθηναῖος, κωμικός. ἐποίησε δράματα μζ', ἐνίκησεν ε'.

Ἀπολλόδωρος. Γελῶς, κωμικός, σύγχρονος τοῦ κωμικοῦ Μενάνδρου. δράματα αὐτοῦ Ἀποκαρ- 10 τερωῶν ἢ Φιλάδελφοι, Λευσοποιός, Ἰέρεια, Γραμματόδειπνος, Ψευδαίας, Σίσυφος, Αἰσχρίων.

Ἀπολλόδωρος Ταρσεύς, τραγικός. δράματα αὐτοῦ, Ἀκανθοπλήξ, Τεκνοκτόνος, Ἑλληνας, Θυέστης, Ἰκέτιδες, Ὀδυσσεύς.

Ἀπολλόδωρος. Ἀσκληπιάδου, γραμματι- 21 5 κός, εἷς τῶν Παναϊτίου τοῦ Ῥοδίου φιλοσόφου καὶ Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ μαθητῶν, Ἀθηναῖος τὸ γένος· ἤρξε δὲ πρῶτος τῶν καλουμένων τραγιάμβων.

Ἀπολλοκράτης. ὄνομα κύριον.

Ἀπολλοφάνης. Ἀθηναῖος, κωμικός ἀρχαῖος. δράματα αὐτοῦ, Δάλις, Ἰφιγέρον, Κρήτες, Δανάη, Κένταυροι.

4. *Αἰκίνου*] *Αἰκίνου* vulg. libris invitis. Vid. intpp. Plat. Rep. X. p. 614. et Schol. p. 422. „Pollux VI, 26. garrulum ada gio hoc ornat; idemque II, 26. *Ἀπόλογος* (inquit) *Ἀλκίνου* ἐπὶ τῶν μακρῶν ῥήσεων. Fuit autem *ἀπόλογος Ἀλκίνου* fabulae no men, quae defensionem complecteretur Penelopes, ut indicat Aristoteles Rhet. III, 16. loco a loach. Camerario restituto: *Περὶ δειγμα ὁ Ἀλκίνου ἀπόλογος*, ὅτι πρὸς τὴν Πηνελόπην ἐν ἐξήκοντα ἔκται πεποῖται.” Schott. p. 367. quem in novissimis gra viter lapsum esse mireris. *φλυῶν* Diogen. II, 86. et Arsenius p. 68. 6. *Ἀπολογοῦμαί σοι*] Gl. om. Küster. 7. D Apollodoro Atheniensi, comoediarum scriptore, nihil habemus compertum. Sed apparet extrema *ἐποίησε . . . ἐνίκησεν* εἰς Apollodorum Geloum esse referenda, priora vero *Ἀπολλόδωρος Ἀθηναῖος* pertinuisse ad gl. *Ἀπολλ. Ἀσκληπιάδου*. Ceterum Reinesius: „De Apollodori cf. Scip. Tettius diss. de Apollodori Rom. 1555. et Vossius de Hist. et Poët. Gr.” 9. *Ἀπολλό δωρος*. *Γελ.*] Apollodori ἐν *Ἐγρήβοις* meminit Ammonius in v. *Σχιστά*. Apollodori Carystii meminit in v. *Ἐγκομβώσασθε* Suidas, ubi v. Küsterum. Apollodorum Phalereum laudat Plutarch. in Catone p. 781. *Τουρ*. MS. *Eudocia* p. 61. 10. *Ἀποκαρτερωῶν*] Fabulae huius nomen *πληθυντικῶς* citatur ab Athenaeo [immo Ath. ἐν *Φιλαδέλφοις* ἢ *Ἀποκαρτερωῶντι*], Stobaeo et Ipa Suida infra v. *Σπουδάζω*. Küst. *Ἀποκαρτερωῶν* in v. *Σπουδάζω* tribuitur Apollodoro Carystio, sed Athen. XI. p. 472. vindicat Apollodoro Geloo. Merula in I. Eunn. Annal. p. 44. Natal. Com. VII, 1. *Reines*. 11. *Λευσοποιός*] Sic habent MSS. Paris. In prioribus vero edit. [et *Eudocia*] legitur *Λευσοποιοί*, in plurali. Küst. *Ἰέρεια*] Apollod. Carystium in *Ἰέρεια* et in *Ἀποκαρτερωμένη* citat Athen. VI. p. 243. Pollux X, 32, 152. ἐν τῇ *Ἐνέα*, i. e. *Muta*, nisi hic quoque leg. *Ἰέρεια*. *Reines*. *Γραμματόδειπνος*] Fortasse scribendum est *Γραμματιδιοποιός*, auctore Polluce, qui lib. VII. c. 33. p. 371. Apollodorum Geloum fabulam eo nomine appellatam scripsisse tradit. Küst. *Leg. Γραμματιδιοποιός*, quam fabulam Athen. VII. p. 280. tribuit Apoll. Carystio, sed Pollux IV, 2. VII. ult. X, 23. ubi dicitur *γραμματιδιοποιός*, Geloo asserit. cf. Casaubon. in Athen. I. I. et Leopardi Em. IX, 23. *Reines*. 12. *Ψευδαίας*] Fabulam hanc laudat Iul. Pollux X, 31. (sive s. 138.) Küst. *Ψευδέας* A. B. E. *Med.* e *Eudocia*: quos improbavit Iungermannus in Pollucem, ubi diserte ἐν *Ψευδαίαντι*. *Ἀισχρίων*] Priores edit. [cum B. E. et *Eudocia*] habent *Ἀισχρίων*. Sed in uno MS. Paris. [A.] exaratum repperi *Ἀισχρίων*: quam lectionem etiam exhibet codex Vaticanus teste Pearsono. Küst.
2. „Iungenda videntur Ὀδυσσεύς Ἀκανθοπλήξ, Θυέστης Τεκνοκτόνος.” Porsonus. *Ἀκανθοπλήξ* *Med.* *Ἀκανθοπλήξ* vulg. De vocabulorum in ἤξ et ᾠξ tenore consentiunt veteres grammatici, qui Aristarchum (v. Schol. II. β'. 755. in quo refingendo Lobeckius Phryn. p. 611. fellit ratio) secuti *ὀξυτόνων* praeeperunt: v. Arcad. p. 19. Bekk. Anecl. p. 1340. f. Homst. in Tho. M. p. 24 sive Bast. Ep. Crit. p. 213. sq. Hinc corrigas Philem. p. 50. 4. *Eudocia* p. 63. *Ἀσκληπιάδου*] Filiusne diceretur an discipulus Heynius dubitabat; illud tamen probandum. 6. *μαθητῶν*] *μαθητῆς* A. 7. *καλουμένων*] *λεγομένων* B. E. *τραγιάμβων*] Heynius in Apollodor. p. 405. „Mihī quidem Suidae locus indocte ac negligenter exscriptus esse videtur; nam is vel maxime tragiambus recte scriptus esset, eum tamen non repperisse dici posset Apollodorus; nisi forte ad alium haec spectabat Apollodorus.” Hunc opinor nihil discriminis inter tragiambum et iambicos tragoediae versus posuisse. Sed ut *μελίμβοι* et carminibus intelligatur iambicis, quorum incessus ad numeros lyricorum festivos alluderet: ita *τραγιάμβοι* serium quendam et gravem usum senariorum arguerit, qualem Apollodorus, Scymnus et qui Dicaearcho supposuere versiculos in pertractandis doctis argumentis sibi sumpserant. 9. *Ἀπολλοκράτης*] Filius Dionysii, regis Siciliae, qui patri comes aderat, cum in Siciliam tyrannidis recuperandae causa rediisset: Strab. VI. p. 259. *Reines*. 10. *Ἀπολλοφάνης*] Citatur ab Harpocrat. in *Ἀδελφίζειν*. Hesych. in *θεοὶ ξενικοί* et in *Μυσικάριον*. In eum est epigr. Gr. ap. Salmas. in Tertull. de Pallio. *Reines*. Eadem *Eudocia* p. 61. 11. *Δάλις*] Athen. III. p. 114. ἐν *Σαυλίδι*. XI. p. 467. *Σαυλίδι*, mendose. *Reines*. *Lego Δαυλίδι* e Athen. III. p. 114. F. (ubi *Σαυλίδι* Edd. *Σαυλίδι* MSS.) XI. p. 467. F. *Κρήτες* citantur ab eodem p. 485. E. Male Antiphane ib. III. p. 75. C. ut liquet ex Etym. p. 793, 27. quem exscripsit Photius. *Κρήτας* citat Photius v. *Μυσικάριος*. *Ἰφιγέρον* Hippocrates v. *Ἀδελφίζειν*. Porsonus. Adde Schol. Ven. Arist. Pac. 541. Eadem fere Meinek. Qu. Scen. II. p. 73.

venisset, coram magistratibus aperte rationes persequeretur, causisque clavis acceptae expositis docuit, quomodo hostem vincere possent. Ἀπόλογος Ἀλκινόου. De his dicitur qui futili et prolixo sermone utuntur. Ἀπολογοῦμαί σοι. Aptum dativo. Ἀπολλόδωρος. Apollodorus, Atheniensis, comicus. Fabulas scripsit XI. VII. quarum vicit V. Ἀπολλόδωρος. Apollodorus, Gelous, comicus, aequalis Menandri comici. Fabulae eius sunt, *Apocarteron* sive *Philadelphus*, *Deusopoetus*, *Sacerdos*, *Tubellarum artifex*, *Falsus Aias*, *Sisyphus*, *Ae-*

schrio. Ἀπολλόδωρος. Apollodorus, Tarsensis, tragicom Fabulae eius sunt, *Ulixes spina trucidatus*, *Thyestes liberos interfectos*, *Hellenes*, *Mulieres supplices*. Ἀπολλόδωρος. Apollodorus, Aesclepiadis F. grammaticus, unus ex Maetii Rhodii philosophi et Aristarchi grammatici discipulis, Atheniensis genere. primus usus est versibus illis, qui *Tragiambus* vocantur. Ἀπολλοκράτης. Nomen proprium. Ἀπολλοφάνης. Apollophanes, Atheniensis, comicus antiquus. Fabulae sunt, *Daulis*, *Iphigeron*, *Cretenses*, *Danae*, *Centaurus*

τα τὰ τοιαῦτα, ὁμώνυμα τοῖς ἀνδρωνυμ-
 ὀ δὲ Ποσειδάνειον δῆλον ὅτι Λωριέων.
 Ἀπολλώνιος. Ἀλεξανδρέως, ἐπῶν ποιητής,
 ψας ἐν Ῥόδῳ, υἱὸς Σιλλέως, μαθητῆς Καλ-
 ρου, σύγχρονος Ἐρατοσθένους καὶ Εὐφοριῶνος
 Γιμάρχου, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐπι-
 τέκτος, καὶ διάδοχος Ἐρατοσθένους γενόμενος
 ἢ προστασία τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοθήκης.
 Ἀπολλώνιος Τυανεύς, φιλόσοφος, υἱὸς
 τολλωνίου καὶ μητρὸς πολιτίδος τῶν ἐπιφανῶν,
 κύνουσα ἢ μητὴρ ἐπιστάντα δαίμονα ἐθεάσατο, λέ-
 οντα, ὡς αὐτὸς εἶη ὃν κύει· εἶναι δὲ Πρωτέα τὸν
 Αἰγύπτιον· ἦθεν ὑπεκλήθη αὐτὸν Πρωτέως εἶναι
 υἱόν. Καὶ ἤκμαζε μὲν ἐπὶ Κλαυδίου καὶ Γαῖου καὶ
 Νέρωνος καὶ μέχρι Νέρβα, ἐφ' οὗ καὶ μετήλλαξεν.
 ἐσιώπησε δὲ κατὰ Πυθαγόραν πέντε ἔτη. εἶτα ἀπῆ-
 ρεν εἰς Αἴγυπτον, ἔπειτα εἰς Βαβυλῶνα πρὸς τοὺς
 μάγους, κάκειθεν ἐπὶ τοὺς Ἀραβίας, καὶ συνῆξεν ἐκ
 πάντων τὰ μυρία καὶ περὶ αὐτοῦ θρυλούμενα μαγ-
 γανεύματα. συνέταξε δὲ τσαῦτα· Τελετὰς ἢ περὶ
 θυσιῶν, Διαθήκην, Χρησμούς, Ἐπιστολάς, Πυ-

θαγόρου βίον. Εἰς τοῦτον ἔγραψε Φιλόστρατος ὁ
 Λήμιος τὸν φιλοσόφῳ κρέποντα βίον.
 Ὅτι Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς ἐς σωφροσύνην ὑπερ-
 ἔβαλε τὸ τοῦ Σοφοκλέους. ὁ μὲν γὰρ λυττώτα ἐφη
 καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγεῖν, ἐλθόντα εἰς γῆ-
 ρας· ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ὑπ' ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης
 οὐδὲ ἐν μειρακίῳ ἠετήθη τούτων.
 Ὅτι Φιλόστρατος λέγει περὶ Ἀπολλωνίου, θει-
 ὄτερον ἢ ὁ Πυθαγόρας τῇ σοφίᾳ προσελθεῖν, τυραν-
 νίδιον τε ὑπεράραντα καὶ γενόμενον κατὰ χρόνους
 οὔτ' ἀρχαίους οὔτ' ἀνέους. ὃν οὔπω οἱ ἄνθρωποι
 γινώσκουσιν ἀπὸ τῆς ἀληθινῆς φιλοσοφίας, ἢν φι-
 λосоφως τε καὶ ἑγιῶς ἐπήσκησεν. ἀλλ' ὁ μὲν τὸ ὁ
 δὲ τὸ ἐπαινεῖ τάνδρος. οἱ δὲ ἐπειδὴ μάγοις Βαβυ-
 λωνίων καὶ Ἰνδῶν Βραχυᾶσι καὶ τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ
 Γυμνοῖς συνεγένετο, μάγον ἠγοῦνται αὐτὸν καὶ δια-
 βύλλουσι ὡς μὴ σοφόν, κακῶς γινώσκοντες. Ἐμ-
 πεδοκλῆς τε γὰρ καὶ Πυθαγόρας αὐτὸς καὶ Δημό-
 κριτος, ὁμιλήσαντες μάγοις καὶ πολλὰ δαιμόνια εἰ-
 πόντες, οὔπω ὑπέχθησαν τῇ τέχνῃ. Πλάτων δὲ
 βαδίσας ἐς Αἴγυπτον, καὶ πολλὰ τῶν ἐκεῖ προφη-

1. ομωνύμως v. Ἀθήναιον. 2. ὅτι Λωριέων] ὅτι τῶν Λωριέων E. ὅτι Λωριέων Lex. Seg. p. 430. ὅτι Λωριέων A. constanter et
 Gaisf., cui mireris errorem pronouciationis imposuisse. 4. διατρέψας] καὶ διατρέψας E. Σιλλέως] Σιλλέως E. Σολ-
 λέως Eudoc. Σιλλέως ἢ Ἰλλέως scriptor vitas ante Argonautica editas. Eadem Eudocia p. 61. quae duobus membris per-
 turbatis orationem sic contraxit: μαθ. Καλλιμάχου ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, διάδοχος Ἐρατοσθένους καὶ Εὐφοριῶνος καὶ
 Τιμάρχου. 6. Τιμάρχου] Timarchum περὶ τοῦ Ἐρατοσθένους Ἐρμού Athenaeus laudat p. 501. Toum. MS. 9. Ἀπολλώνιος]
 De Apollonii ex professo agit Meursius sub init. notarum in Apollon. Dyscol. Comm. Vid. Voss. II. de Hist. Gr. Ulear. Τυανεύς]
 Cedrenus cum nominat philosophum Pythagoreum στοιχειωματικόν, qui characteribus et sigillis staturisque seu imaginibus mira
 praestitit Byzantii. Vid. Chron. Alex. p. 570. Item Theodor. Metochit. Hist. Rom. p. 87. et 88. Hes. de Origine Constantinop. et
 ibi Meurs. not. p. 246. Reines. Haec Ἀπολλώνιος et quae sequuntur usque ad Πυθαγόρου βίον, additis tamen καὶ ἄλλα πολλά.
 in compendium redegit Eudocia p. 57. 11. ὃν κύνουσα ἢ μητὴρ ἐπιστάντα δαίμονα ἐθ.] Haec et quae sequuntur usque ad
 verba illa Πρωτέως εἶναι υἱόν, ex Hesychio Milesio descripsit Suidas. Confer etiam Philostrat. in Vita Apoll. Tyan. I, 3. Küst.
 11. λέγοντα om. B. E. 16. δὲ κατὰ] δὲ om. B. E. 18. ἐκ πάντων] ἐκτεί πάντα K. spectare. 19. θρυλούμενα] θρυλού-
 μενα A. 20. ἢ περὶ θυσιῶν] Huius operis mentionem facit Eusebius de Praepar. Euang. IV, 13. Küst.
 3. Ὅτι Ἀπολλ. ὁ Τυαν. ἐς σωφροσ. — ἠετήθη τούτου] Haec leguntur apud Philostr. de V. A. I, 10. Küst. Nive c. 13. p. 16. pr.
 Ueberior locus extat sub v. Σοφοκλῆς Ἀρίστονος. ὑπερβέβητο] ὑπερβέβητο A. et in v. Σοφ. ὑπερβέβητο τὸ Gaisf. ὑπερβέβητο
 τούτο Σοφ. B. E. Scripsi quod praebet A. in gl. posteriore ὑπερβέβητο τὸ —: nam τὸ τοῦ Σοφ. firmat Philostr. 6. Lego ἀρι-
 τῆς τε κ. 7. τούτου] τούτων cum A. et v. Σοφ. recepi, quod etiam Philostrato reddendum, praegresso scilicet ἀγροδοσίω.
 Statim idem A. addit, Ὅτι φη (i. e. ὅτι Φιλόστρατος) ὁ Ἀπολλώνιος — μνημοσύνης εἶναι, quae in edd. paulo inferius leguntur.
 8. Ὅτι Φιλόστρατος λέγει περὶ Ἀπολλ. — τὰ δὲ ἀκριβέστερα παρὰ Λάμειδος ἀπικροῦς] Philostratus lib. I. c. 1. et 2. Küst. 9. Πυ-
 θαγόραν] ἢ ὁ Πυθαγόρας A. et Philostr. 11. νέους] γενναίους B. E. 12. σοφίας] Philostr. 14. τάνδρος] τοῦ ἀν-
 δρός E. et Philostr. 15. Ἰνδῶν] Ἰνδοῖς E. 17. ὡς βιαιῶς σοφόν] Philostr. 18. αὐτὸς καὶ Πυθαγόρας] καὶ Πυθαγόρου
 αὐτὸς A. et Philostr. 19. δαιμονίως E m. sec.

nominum virillum formam sequuntur. Ποσειδάνειον vero voca-
 bulum esse Doricum manifestum. Ἀπολλώνιος. Apollonius
 Alexandrinus, poeta epicus, qui Rhodi vixit: filius Sillei,
 discipulus Callimachi, aequalis Eratosthenis, Euphorionis, Ti-
 marchi, tempore Ptolemaei Euergetae, et post Eratosthenem
 Alexandrinae bibliothecae praefectus. Ἀπολλώνιος Τυαν-
 εύς. Apollonius Tyaneus, philosophus, Apollonii filius, et ma-
 tre illustri cive natus: quo gravida mater daemonem astantem
 vidit, qui dixit se illum esse, quem gestaret in utero: nimirum
 Proteum Aegyptium, unde factum ut Protei filius esse crederetur.
 Floruit temporibus Claudii, Gaii, Neronis, ad Nervam us-
 que, sub quo decessit. More Pythagorico quinquennium tacuit.
 post in Aegyptum abiit: unde Babylonem ad Magos, et inde ad
 Arabes se contulit, et undique plurima illa quae fama de eo ce-
 lebrata magicae experimenta conquisiuit. Scripta eius haec
 Sacrifia. Testamentum. Oracula. Epi-

stolae. Vita Pythagorae. Huius vitam philosopho dignam Phi-
 lostratus Lemnius descripsit. Hic Apollonius Tyaneus Sophis
 clem vitae castitate superavit. Is enim senex dixit se amoris
 tanquam furiosum et saevum dominum profugisse: at Apollonius
 pro virtute et continentia sua ne adolescens quidem ab amore
 victus est. Eundem Philostratus scribit divinius philosophiam
 ctasse quam Pythagoram, et tyrannorum potentiam superasse.
 cum temporibus neque antiquis nec recentioribus vixerit, igno-
 rit tamen ab hominibus, quam pure sancteque verae philosophiae
 rit operatus. Sed alius aliud in hoc viro laudat. alii vero,
 cum Babyloniorum Magis et Indorum Brachmanibus et Aegy-
 cum Gymnis versatus est, eum pro mago habent, et ut sapienter
 expertem calumniantur: iniquo sane iudicio. nam et Empedocles
 et Pythagoras et Democritus, magorum usi consuetudinis
 multa divina essati, illi tamen arti non fuerant obnoxii.
 vero quamvis in Aegyptum profectus fuerit, et multa prop-

Handwritten notes in the right margin, including the number 20 and various scribbles.

τῶν τε καὶ ἱερῶν ἐγκαταμίξας τοῖς ἑαυτοῦ λόγοις, καὶ καθάπερ ζωγράφος ἐσκιαγραφημένοις ἐπιβαλὼν χρώματα, οὕτω μαγεύειν ἔδοξε, καίτοι πλεῖστα ἀνθρώπων φθονηθεὶς ἐπὶ σοφίᾳ. οὐδὲ γὰρ τὸ αἰσθῆσθαι πολλὰ καὶ προγῶναι διαβάλλοι ἀντὸν Ἀπολλώνιον, ἐφ' οἷς προὔλεγεν, ἐς τὴν σοφίαν ταύτην. ἢ διαβεβλήσεται καὶ Σωκράτης ἐφ' οἷς προὔλεγε, καὶ Ἀναξαγόρας, ὃς Ὀλυμπιασιν, ὁπότε ἦκιστα 284 ὄντοι, προσελθὼν ὑπὸ κωδίῳ ἐς τὸ στάδιον ἐπὶ προῆζήσει ὄμβρον. καὶ ἄλλα τινὰ ὑπὲρ Ἀναξαγόρου προτιθέντες, ἀφαιροῦνται τὸν Ἀπολλώνιον τὸ κατὰ σοφίαν προγινώσκειν. δοκεῖ οὖν μοι μὴ περιδεῖν τὴν τῶν πολλῶν ἄνοιαν, ἀλλ' ἐξακριβῶσαι τὸν ἀδρα τοῖς τε χρόνοις, καθ' οὓς εἶπέ τι ἢ ἔπραξε, τοῖς τε σοφίας τρόποις, ὑφ' ὧν ἔψαυσε τοῦ δαιμό- 15 ριῶς τε καὶ θεῖος νομισθῆναι. ξυναίλεκται δέ μοι τὰ μὲν ἐκ πόλεων, ὁπόσαι αὐτοῦ ἦρων· τὰ δὲ ἐξ ἱερῶν, ὁπόσα ὑπ' αὐτοῦ ἐπανήχθη παραλελυμένα τοὺς θεσμοῦς ἦδη· τὰ δὲ ἐξ ὧν ἕτεροι πρὸς αὐτὸν ἢ αὐτὸς πρὸς ἄλλους ἔγραφεν. ἐπέστελλε δὲ βασιλεῦσι, σοφισταῖς, φιλοσόφοις, Ἡλείοις, Δελφοῖς, Ἰνδοῖς,

Αἰγυπτίοις, ὑπὲρ θεῶν, ὑπὲρ ἡθῶν, ὑπὲρ νόμων, παρ' οἷς ὅ τι ἀνὴρ πράττει. τὰ δὲ ἀκριβέστερα παρὰ Δάμιδος ἀκηκῶς.

Οὗτος ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς διαμνημονητικός τις ἦν εἴπερ τις ἄλλος, ὃς τὴν μὲν φωνὴν σιωπῇ κατεῖχε, πλεῖστα δὲ ἀνελέγετο, καὶ τὸ μνημονικὸν ἑκατοντούτης γενόμενος ἐξῆρωτο ὑπὲρ τὸν Σιμωνίδην. καὶ ἕμνος αὐτῷ τίς ἐστιν εἰς μνημοσύνην, ὃν ἴδεν, ἐν ᾧ πάντα μὲν ὑπὸ τοῦ χρόνου μαρναίεσθαι φησιν, αὐτὸν γε μὴ τὸν χρόνον ἀγήρω τε καὶ ἀθάνατον ὑπὸ τῆς μνημοσύνης εἶναι.

Ὅτι Ἀπολλώνιος οὗτος τάδε περὶ Ἀναξαγόρου ἔφη· καὶ γὰρ Κλαζομένιον ὄντα, καὶ ἀγέλαις καὶ καμήλοις τὰ ἑαυτοῦ ἀναθέντα, εἰπεῖν, προβάτοις μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις φιλοσοφῆσαι. ὁ δὲ Θεβαῖος Κράτης κατεπόντωσε τὴν οὐσίαν, οὔτε προβάτοις ποιήσας ἐπιτήδειον οὔτε ἀνθρώποις.

Ἀπολλώνιος ἕτερος, Τυανεύς, φιλόσοφος νεώτερος, γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως, ὡς Ἀργεσφῶν ἐν τῷ περὶ Ὀμωνύμων.

Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς, ὁ κληθεὶς Αἰς-

2. ἐπιβάλλων Α. 4. προαισθῆσθαι Philostr. 5. διαβάλλοι] διαβάλοι Α. 7. ἢ οὕτω] ὡς ἢ Α. Β. Ε. ὡς ut e sigla profectum abieci: Philostr. ἢ διαβεβλήσεται γε καὶ Σωκρ. Tum διαβεβλήθηται Ε. 8. καὶ Ἀναξαγόρας, ὃς Ὀλυμπιασιν, ὁπότε ἦκιστα ὄντοι προσελθ.] Hunc locum Suidas mutilavit, quem Philostratus auctiorem exhibet. Küst. Nempe ad eum fere modum, quemadmodum supra v. Ἀναξαγόρας. 9. ὄντοι] ὄντοι Ε pr. Mox παρελθὼν Philostr. 11. προτιθέντες] προστιθέντες Α m. sec. Id quod recte se habet in Philostr. oratione, καὶ σοφία ταῦτα τοῦ Ἀν. προστιθέντες. 12. προγινώσκειν] γινώσκειν Ε. 12. ἄνοιαν] Fortasse melius ἄνοιαν. Küst. Sic Philostrati Regius. 14. εἶπεν Ald. et vulg. τι καὶ] τι ἢ Α. et Philostr. 15. τοῖς τε] τῆς τε Α. Latet Philostrati scriptura τοῖς τε τῆς σ. 20. ἐπέστελλε] ἐπιστέλλεται Β. Ε. ἐπιστέλλε Med. 21. Δελφοῖς neglexit vulg. 2. παρ' οἷς ὅ τι ἀνὴρ πράττει] Hic locus non est integer, qui apud Philostratum (quem confer) aliter legitur. Küst. Saltem recte Suidas περὶ ἑθῶν neglexit sive π. ἑθῶν, post θεῶν poni solitum, quamquam id debetur dittoγραφία. 4. Οὗτος Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς διαμνημ. — ὑπὸ τῆς μνημοσύνης εἶναι Philostr. lib. I. c. 11. (c. 14.) Küst. V. in v. Ἀνελέγειο. Ἀπολλώνιος] ὁ Ἀπολλ. Α. Ε. διαμνημονητικός] διαμνημονευτικός Ε. Lege μνημονικός, praefixo forsitan δῆ. 8. μνημοσύνη] μνήμη Ε. 11. εἶπεν] Subiecerunt his Β. Med. Ἔστι (ζητεῖ) περὶ Ἀπολλωνίου καὶ ἕτερα αὐτοῦ προγινώσκοντα ἐν τῷ Τιμασίω. 20. Ὅτι Ἀπολλώνιος οὗτος τάδε περὶ Ἀναξαγόρου ἔφη· καὶ γὰρ Κλαζ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur apud Philostratum p. 16. Küst. Repetita ut videtur ex v. Ἀναξαγόρας: unde fluxit inepta verborum iunctura Κλαζομένιον ὄντα καὶ — ἀναθέντα. 14. ἀναθέντα] Scribe ἀνέντα, ut apud Philostratum loco laudato. Küst. 18. Attigit istum Apollonium Salmastius in Spartiano Hadr. 22. 21. Ἀπολλώνιος — σοφύλας Eudocia p. 63. omissis tum περὶ συντάξεως . . δ', tum περὶ τῶν Διδασκων π. π. συντάξεως. De Apollonio Dyscolo quaedam scitu digna tradidit grammaticus Aldinus, quem repetiit Osannus post Philem. p. 308. sq.

magnum sacerdotumque eius regionis dicta scriptis suis immiscuerit, et tanquam pictor imaginibus adumbratis colores addiderit, magis tamen non est habitus, quamvis sapientia plurimum invidiam moverit. Neque vero quod Apollonius multa praesensit, et quae eventura erant praedixit, recte quis eum artis magicae immiscularit. alioquin et Socrates criminandus est ob ea quae praedixit, et Anaxagoras, qui Olympiis, cum minime plueret, pelle tectus ad limbum praedicendum in stadium processit. cum igitur multa de Anaxagora commemorarent, Apollonium tamen necesse vi sapientiae futura praescire potuisse. tantae igitur ignorantiae hominum obviam eundem esse duxit, simulque accurate investigandum, quibus temporibus vir ille quidque dixerit aut fecerit, et quibus institutis sapientiae admirandus ac divinus apparatus meruerit. haec autem a me collecta sunt, partim ex urbes, quae ipsum adamarunt, partim ex templis, quorum ritus aera collapsa restituit: partim denique ex iis quae alii ad ipsum aut ipse ad alios scripsit. scripsit autem ad reges, sophi-

stas, philosophos, Elienses, Delphos, Indos, Aegyptios, de diis, moribus, legibus, quibuscunque consuevit. quae vero certiora sunt, ex Damide audivi. — Hic Apollonius Tyaneus memoria si quis alius pollebat: qui ut plurimum quidem silebat, multa versabat animo, et centesimum aetatis annum agens, memoriae firmitate Simonidem superabat. extat etiam hymnus eius in Memoriam, quem canere solebat, in quo omnia a tempore consumi dicit, ipsum vero tempus beneficio memoriae expertis senii et immortale esse. — Idem Anaxagoram dixit Clazomenium, cum gregibus camelisque sua depascenda daret, pecudibus potius quam hominibus philosophatum esse. quod autem Crates Thebanus opes suas in mare demersisset, ea ratione effectum esse ut nec pecudes neque homines utilitatem aliquam ex illis perciperent. Ἀπολλώνιος ἕτερος. Apollonius alius, Tyaneus, philosophus iunior, qui vixit temporibus Hadriani Imperatoris, ut Agrestion tradit in libro de viris cognominibus. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς. Apollonius Alexandrinus, cognomento Dysco-

κολος, πατὴρ Ἡρωδιανοῦ, τοῦ τεχνογράφου γραμματικοῦ ὃς ἔγραψε τάδε. Περὶ μερισμοῦ τῶν τοῦ λόγου μερῶν, βιβλία τέσσαρα, Περὶ συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν, δ', Περὶ ῥήματος, ἦτοι Ῥηματικόν, ἐν βιβλίοις πέντε, Περὶ τῶν εἰς μὴ ληγόντων ῥημάτων παραγῶγων βιβλίον ἓν, Περὶ ῥημάτων, ἦτοι Ὀνοματικόν, ἓν, Περὶ ὀνομάτων κατὰ διάλεκτον, Περὶ τῆς ἐν θηλυκοῖς ὀνόμασι εὐθείας, ἓν, Περὶ παρωνύμων, ἓν, Περὶ συγκριτικῶν, καὶ Περὶ διαλέκτων, Λωρίδος, Ἰάδος, Αἰολίδος, Αἰθίδος, Περὶ σχημάτων Ὀμηρικῶν, Περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας, Περὶ παθῶν, Περὶ τόνων κατηρακασμένων βιβλία δύο, Περὶ τόνων σχολίων βιβλίον ἓν, Περὶ προσφιδῶν, ε', Περὶ στοιχείων, Περὶ προθέσεων, Περὶ τῶν Διδύμων πιθανῶν, Περὶ συνθέσεως, Περὶ διαφορομένων, Περὶ τοῦ τίς, Περὶ γε-
 νῶν, Περὶ πνευμάτων, Περὶ κτητικῶν, Περὶ συζυγίας.
 Ἀπολλώνιος, Ἀρχεβούλου ἢ Ἀρχεβίου. ἔγραψε περὶ λέξεων Ὀμηρικῶν κατὰ στοιχείον.
 Ἀπολλώνιος, Ἀφροδισιεύς, ἀρχιερεὺς καὶ ἱστορικός. γέγραφε Καρικά, Περὶ Γράλλων, Περὶ Ὀρφείως καὶ τῶν τελετῶν αὐτοῦ.
 Ἀπόλλωνος ἄγαλμα κινθάραν ἐπὶ χειρῶν ἔχον πλάττουσι. Τοῦ Ἀπόλλωνος ἄγαλμα, οἶονεὶ τὸν ἥλιον, τὴν τοῦ παντὸς ἀρμονίαν. κινθόμενος γὰρ τοῖς λοιποῖς ἀστράσι καὶ κίττει καὶ ζυρογονεῖ.
 Ἀπολλῶς, Ἀπολλῶ. ὄνομα κύριον. Ἀττικῶς. Ἀπολοίμην εὐκτικῶς. καὶ Ἀπόλοιτο. Ὡς ἀπόλοιτο ἢ κακία. Ἀπολλύνειν δὲ καὶ ἀπολλύναι, 15 διττῶς λέγουσι. καὶ ἀποδεικνύειν καὶ ἀποδεικνύναι, καὶ πάντα τὰ ὅμοια.

1. τεχνογράφου γραμματικοῦ] Molestum illud γραμματικοῦ tollebat Cuperus Obs. I. p. 83. Aliud olim extitisse demonstrat Eudociae scriptura, τεχνογράφου καὶ δαιμονίου τῆς γραμματικῆς. 2. ὃς ἔγραψε τάδε] Praeter opera, a Sulda hic recensita, scripserat etiam Apollonius Dyscolus περὶ Συνδέσεων, De Coniunctionibus; περὶ Ἐπιρρημάτων, De Adverbis; περὶ Ἀντωνυμιῶν, De Pronominibus: quae tria opuscula MSS. extant in Bibliotheca regia Paris. digna profecto, quae in lucem edantur, tum propter eruditionem et antiquitatem auctoris, tum quia saepe in illis veteres scriptores deperditū citantur. Küst. Qui loco propter speciminis exordium libri de Pronominibus exscripsit, quod repeti supervacuum videbatur. „Scripsit etiam περὶ Ὀρθογραφίας, cuius meminit p. 270. de Syntaxi, necnon περὶ Μετοχής, cuius meminit pp. 297. et 322. περὶ τῶν Μετοχῶν, quod idem.” Tourp. MS. 3. συντάξεων A. 4. Ῥηματικόν] Sic habent duo MSS. Paris. In prioribus vero edit. [et B. E. cum Eudocia] excusum est ῥηματικῶν, quod sensus loci respuit. Significare enim vult Suidas, scripsisse Apollonium περὶ Ῥήματος, de Verbo, eumque librum vocasse Ῥηματικόν: ut paulo post Ὀνοματικόν vocatur liber, in quo idem Apollonius de Nominibus egerat. Küst. 6. Περὶ ῥημάτων, ἦτοι Ὀνοματ.] Quis dubitet scribendum esse, περὶ ὀνοματιῶν. ἦτοι Ὀνοματικόν? Uti enim paulo ante dixerat Suidas Apollonium scripsisse περὶ ῥήματος, ἦτοι Ῥηματικόν: sic sensus et rei paritas requirit, ut hic legatur, περὶ ὀνοματιῶν, ἦτοι Ὀνοματικόν. Küst. Ὀνοματικόν] In codice Vatic. [et Eudocia] legitur ὀνομαστικόν, ut Pearsonus monet. Sed et ὀνοματικόν recte se habet, quippe quod derivatur ab ὄνομα, ὀνόματος: ut ὀνομαστικόν a praeterito passivo ὀνόμασται. Praeterea ne cui ὀνοματικόν suspicatum sit, addo scripsisse et Herodianum grammaticum ὀνοματικόν, idque opus laudari ab Etymologo et Eustathio, ut monemus infra in v. Ἡρωδιανός. Küst. 9. Περὶ διαλέκτων] καὶ περὶ διαλ. A. B. E. Med. 11. σχημάτων Ὀμ.] Meminit Apollon. de Synt. p. 324. περὶ σχημάτων, quod idem fuerit. Tourp. MS. Ipse laudavit unice τὰ περὶ σχημάτων, tum in libello de Coniunct. tum de Pron. p. 339. Περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας.] Hoc opus etiamnum superstes est, editum primo a Xylandro, et deinde a Meursio. Küst. 12. περὶ τόνων κατηρ.] Attulit Choerob. p. 1246. 13. σχολίων mireris dictum: ipse περὶ διεψευσμένων τόνων se scripsisse tradit de Adv. p. 581. 16. διαφορομένων] διαφορομένων B. E. Med. quod emendavit Portus.
1. πνευμάτων] Meminit Apollon. de Syntaxi p. 314. Tourp. MS. Libellum alibi inscripsit περὶ δασείας καὶ ψιλῆς, de Adv. p. 612. de Pron. p. 332. 3. Ἀπολλώνιος Ἀρχεβ.] Vid. in Μετὰ Ἀπίων. Hemst. Sic Eudocia p. 59. Ἀρχεβίου] Ἀρχεβίου legendum docet Villoisonus Prolegg. p. II. sq. Quod praestant v. Ἀπίων, Schol. Dionys. Thr. p. 782. et praeter alios Etym. M. 4. περὶ λέξεων Ὀμηρ.] Huius operis meminit Hesychius in praefatione lexicī sui. Küst. Schol. Apollon. Rhod. I. p. 154. Ἀπολλώνιος ἐν ταῖς λέξεσι ἀποδεδωκεν ἄφραστον τὸ ἀχροστόλιον οὐκ εὖ. Hic forte est, quem citat Phlegon de Mirab. c. 13. qui narrat aetate Tiberii Neronis terrae motum fuisse in Asia. Reines. Mirificae. 5. Haec fere cum Eudocia p. 50. 7. καὶ τῶν κατὰ τῶν A. E. Med. et Eudoc. καὶ emendatio Porti a Küstero tacite recepta. 8. κινθάραν ἐπὶ χειρῶν ἔχον πλ.] Vide Hieronimum Aleandrum in Tabulam Solis p. 19. et 35. Küst. ἐπὶ χειρῶν E pr. Tum ἔχον om. A. 9. τοῦ om. B. E. πλάττουσι ἄγαλμα om. C. Apparet in his quaedam redundare. 10. κινθόμενος B. E. Med. 12. Ἀπολλῶς] Act. Apost. 18, 24. Lexic. π. Πνευμάτων p. 211. ed. Valck. Ἀπολλῶτος ὄνομα ἀποστόλου, I. Ἀπολλῶς ὄν. ἄπ. Tourp. MS. Ἀπολλῶ vulg. ἄπ. καὶ ad accusativī formam spectare videtur. 13. Ἀπολοίμην] Ἀπολλοίμην C. Mox ἀπόλοιτο E. 14. καὶ] δὲ καὶ A. Id probavimus, ita ut glossa superioribus accederet. Gl. habet Lex. Seg. p. 430. ubi om. καὶ πάντα τὰ ὅμοια.

lus, pater Herodiani Technici: cuius scripta haec sunt. De partitione partium orationis libri quattuor. De Constructione orationis, libri IV. De Verbo, lib. V. De Verbis derivatis desinentibus in $\mu\acute{\iota}$, liber unus. De Nominibus, liber unus. De Nominibus secundum varias dialectos. De Nominum femininorum casu recto, liber unus. De Paronymis, unus. De Comparativis. De Dialectis, Dorica, Ionica, Aeolica, Attica. De Figuris Homericis. De Historia commenticia. De Affectionibus syllabarum. De Tonis difficilibus, libri duo. De Tonis obliquis, liber unus. De Accentibus, libri V. De Elementis. De praepositionibus. De Didymi Probabilibus. De Compositione. De iis quae duobus modis efferuntur. De voce τίς. De Generibus. De

Spiritibus. De Possessivis. De Coniugatione. Ἀπολλώνιος, Apollonius Archebui, sive Archibii F. De Dictionibus Homericis ordine scripsit alphabetico. Ἀπολλώνιος, Apollonius Aphrodisiensis, summus sacerdos et historicus. scripsit historiae Caricam. De Trallibus. De Orpheo eiusque sacris. Ἀπόλλωνος ἄγαλμα. Apollinis simulacrum citharam manibus tenens fingunt. Apollinis simulacrum significat Solem, universitatis huius harmoniam. cum reliquis enim stellis commixtus omnia producit et gignit. Ἀπολλῶς, Ἀπολλῶ. Nomen proprium. Attice. Ἀπολοίμην. Peream. optative. Et Ἀπόλοιτο. Sic pereat malitia. Ἀπολλύνειν autem et ἀπολλύναι, duobus modis efferuntur, item ἀποδεικνύειν et ἀποδεικνύναι, et omnia similia.

δὲ πλήττεται βέλει τὸν μηρόν, ὡς μικροῦ δεῖν μελ-
λησαι ἀπόμαχος ἔσεσθαι. Καὶ αὐτίς· Ὁ δὲ ὑπὸ
τῆς λύπης κατακλυζόμενος ἀπόμαχος ἦν. Καὶ Ἀπό-
μαχοι οἱ μὴ ἐξισχύοντες μάχεσθαι. Οἱ μὲν ἀπόμα-
χοι ἑαυτοὺς κατεχρήσατο, οἱ δὲ ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἐς
τοὺς ἐναντίους ἀθρόοι ὠρμησαν, καὶ προθύμως κα-
τεκόπησαν. ἢ οἱ ἔξω τῆς μάχης. Ὡς δὲ αὐτῷ ἐξηγ-
γέλλετο, ὡς ἔσοιτο ὁ Θεοδώριχος ἡπατημένος ἀπό-
μαχος, ὀπίσω ἀναχωρεῖ. Καὶ Ἀπομαχομένου, ἀν-
δισταμένου, παραιτουμένου. Ἀπομαχομένου δὲ
τοῦ Φαβίου καὶ πολλὰς ποιουμένου δείξεις, ἵνα
τῆς ἀρχῆς ἀπολυθῆι.

Ἀπομάχομαι. δοτικῇ.

Ἀπομηνίσας. ἀποχωρήσας δι' ὀργήν, ἢ παν-
σάμενος τῆς ὀργῆς.

Ἀπὸ μηχανῆς. ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ παρα-
λόγων. οἱ γὰρ τῶν τραγωδιῶν ποιηταὶ ὕταν εἰσῆγα-
γον εἰς τὴν σκηνὴν ἢ τὸ λυμάν, ὥστε συγχυθῆναι τοὺς
θεατὰς πρὸς τὰ εἰρημένα, καὶ ἐλεεῖν τοὺς ἡτιχηκέ-

ναι δόξαντας ὡς ἀνάξια πεπονθότας, ἢ μισῆσαι
τοὺς πεπονηκότας ἢ παρανομήσαντας, εἰδώσαι
θεοὺς εἰσάγειν, οὐκ ἀπ' αὐτῆς τῆς σκηνῆς ὀρμω-
μένους, ἀλλ' ἐξ ὕψους ὑπὸ τινος μηχανῆς, ἢν ἔβλε-
πον μὲν πρότερον οἱ θεαταί, κατ' ἐκείνην δὲ τὴν
ἡμέραν στρεφομένη ἐδείκνυε τὸ ταῦ θεοῦ πρόσωπον.
καὶ τοῦτο καταστολὴν εἶναι τοῦ δράματος. ἐλέγεται
δὲ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς.

Ἀπόμισθος. ἄμισθος, ὁ μισθοῦ ἔργον τι δια-
πραξάμενος καὶ ἄμισθος ἀφειμένος. κείται ἢ λέγεται
παρὰ Ἀνσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. Ἀπόμισθοι
δὲ παρὰ Δημοσθένει, οἱ μισθὸν μὴ λαβόντες.

Ἀπομώμοχα. ἀντὶ τοῦ ὀρκωμοσίαν πρὸς τὰς
γυναῖκας πεποίηκα. Καὶ Ἀπομωμοκότας, ἀποτα-
15 ξάμενους.

Πολλοὺς δὲ . . ἀπομωμοκότας παῖδας πρὸς
τέρμασιν ὤρας

. . . . διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταί·

Ἀριστοφάνης Ὀρμισιν.

2. Ὁ δὲ ὑπὸ τῆς λύπης κατακλ.] Haec sunt verba Theophyl. Simocattae lib. II. cap. 9. Küst. 3. Ἀπόμαχοι — οἱ μὲν accedunt ex
A. 7. αὐτῷ ἐξηγγέλλετο] αὐτῶν ἐξηγγέλλετο B. E. 8. Θεοδώριχος] Θεοδώριχος A. quod vel glossa peculiaris firmat; Θεοδό-
ριχος B. E. Tum ἐξηγηταιμένος E. 9. Ἀπομαχομένου] Ἀπομαχομένος τῷ πάθει Plut. in Caes. p. 118. in Bruto 264. Tour. MS.
13. Om. vulg. 14. Ἀπομηνίσας] Lex. Seg. p. 431. In Homer. II. β'. 772. interpretatur Schol. ἐπιμόνωσ ὀργισθεῖς. Plura
Stephanus Ind. Thesauri, Heynius in II. τ'. 62. Gaisf. 16. Ἀπὸ μηχανῆς] Ἀπὸ μηχανῆς: ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ παρα-
λόγων. οἱ γὰρ τραγωδοὶ ἐξ ὕψους ὑπὸ τινος μηχανῆς θεοὺς εἰσῆγον· ἐφ' ᾧ καὶ ἐλέγεται θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. Haec C. reliquis omi-
sis. „Plato in Cratylo [p. 425. D.] *Ἐἰ μὴ ἄρα δὴ ὥσπερ οἱ τραγωδοποιοί, ἐπειδὴν τι ἀπορώσιν, ἐπὶ τὰς μηχανὰς ἀποφύγουσι,*
θεοὺς αἰρόντες, καὶ ἡμεῖς οὕτως εἰπόντες ἀπαλλαγώμεν, ὅτι τὰ πρῶτα δνόματα οἱ θεοὶ ἔθεσαν καὶ διὰ τοῦτο ὀρθῶς λέγει. Idem
docet Aristoteles περὶ ποιητικῆς, et ex eo Horatius, *Nec deus intersit, nisi dignus vindicte nodus.* Allusit Asterius Amasaeae
Episcopus Homilia in parabolam Lucae de malo oeconomo: *Ἐἰ γὰρ τις ἐκ μηχανῆς πάντα ἀθροῖσιν.* Hinc petita est et illa lo-
cutio, *de coelo delapsus*, Ciceroni Ep. ad Q. fratrem." Schott. in Prov. e Suida III. 31. Vide Lex. Seg. p. 208. et Schol. Platon.
p. 394. Schol. Luciani Hermot. 86. Wytenbach. Bibl. Crit. III. p. 41. 42. et quos attulit Walz. in Arsen. p. 68. 17. ὄταν] ὅτι
E. Illud etiam Schol. Luc., idque condonandum novicio huius narrationis scriptori. 18. ἢ τὸ λυμάν] φοβερά τινα MS. 177. Ex-
pungendum ἢ. τὸς θεατὰς] αὐτοὺς θ. B. E.
4. ἀπὸ τινος] ὑπὸ τινος A. E. et Med. sola. 6. στρεφομένη] στρεφόμενος B. 7. καταστολήν ne quis desideret, καταστο-
λήν eundem in sensum usurpavit Schol. Arist. Pac. 1203. De infinitivi ratione alii viderint. Mox καὶ ante θεὸς requirimus.
9. Ἀπόμισθος] Lex. Seg. p. 431. coll. Rhet. p. 215. Illinc reponas ἢ post ἄμισθος. μισθῷ] μισθοῦ A. C. et utrumque Lex
Seg. „Vide quae attulit Wesselingius in Diodor. Sic. XVII. 111." Gaisf. 10. κείται δὲ] δὲ omisi cum B. C. E. 12. μὴ οἱ
E. λαμβάνοντες C. et Zon. p. 233. Vid. Demosth. Phil. I. p. 53, 16. In novissima parte conferendus Harpocratius. Continu-
Gaisf. tacite (h. e. cum A.) dedit, ordine litterarum invito: Ἀπομωμοχα. αιτιατικῇ. Ἀπομωμοχέω. αιτιατικῇ. Utramque
gl. post v. Ἀπομώμοχα reposuit Med., equidem sustuli cum Küstero. 13. ἀντὶ τοῦ ὀρκωμοσίαν πρὸς τὰς γυναῖκας πεπ.] Huius
sensus vox ἀπομώμοχα habet apud Aristoph. Lysistr. 902. ad quem locum grammaticus noster respexit. Küst. 13. τὰς ἀν-
γυναῖκας omisi cum A. et Zon. p. 268. 14. Ἀπομωμοκότας, ἀποταξάμενους] Ex Scholiasta Aristoph. in Av. 706. Kü-
16. Post δὲ (Gaisf. δ') supplendum ex Aristophane καλοῦς. Huius dicti particulas tenent vv. Διεμήρισαν et Τέρμα.

qui propter debilitatem a pugnis abstinet. *Ille telo vulneratur in femore, adeo ut parum abesse, quin proelio cogere-
tur excedere.* Et alibi: *Ille vero moerore obrutus a pugna
aberat.* † *Et qui propter virium infirmitatem pugnare non
poterant, se ipsi interfecerunt; qui aetate florebant in ho-
stium conferti fecerunt impetum, et strenue pugnantibus oc-
cisi sunt.* † *Ut vero ei nunciatum est, Theodorichum, er-
rore deceptum, proelio non interfuturum esse, retro ces-
sit.* Et Ἀπομαχομένου, repugnante, recusante. Fabio vero
repugnante, et multas interponente preces, ut magistratum
deponere sibi liceret. Ἀπομάχομαι. Aptum dativo.
Ἀπομηνίσας. Qui propter iram abiit vel qui irasci desiit.
Ἀπὸ μηχανῆς. De rebus mirabilibus et inopinatis dicitur.
nam tragici poetae cum in scenam introducebant vel facinus
audax, adeo ut spectatores commoverentur iis quae dicta

fuisse, vel calamitosos miserarentur, quod res indignae
passi viderentur, et odio prosequerentur calamitatis illius
auctores vel eos qui aliquid iniuste fecissent: deos intro-
cere solebant, non ex ipsa scena prodeuntes, sed supra
ex aliqua machina, quam spectatores quidem viderant,
illo die conversa dei faciem ostendebat. quo pacto fabula
conclusio existebat. Dicebatur etiam *Deus ex machina*.
Ἀπόμισθος. Mercedis expers, qui mercedem pactus
men opere peracto sine mercede dimittitur. extat vocem
lum apud Lysiam in oratione adversus Calliclem. apud De-
mesthenem vero dicuntur, qui mercedem recusarunt. Ἀπομω-
μοχα. Iureiurando fidem meam feminis astrinxit. Et Ἀπομω-
μοκότας, qui alicui rei renunciarunt. Aristophanes Ἀριστοφάνης:
Multos autem pueros formosos, qui pertinaciter gratiam
recusarant, cum aetatis flos praeterisset amantes subegerunt.

Ἀπομορξάμενον. ἀποπανσάμενον.

Ἀπομόσαι, καὶ κατομόσαι. τὸ μὲν ἀρνητικόν, τὸ δὲ καταφατικόν.

Ἀπόμοιρα. μέρος. Ἀπόμοιρα δὲ τῆς στρατιᾶς ἀσκούς ἐπιφερόμενοι σποδιᾶς καὶ τέφρας πεπληρωμένους, ξιφιδίοις τούτους διέβηξαν, καὶ τὸν αἴρα ἐθόλωσαν. Καὶ Ἀγαθίας· Ἀπόμοιρα δὲ ἦν τῶν Φράγκων, καὶ ἀνὰ τὰ τῆδε πεδία ἐφοίτα χιλοῦ ἕνεκα.

Ἀπομυρίζω. ἀποστομίζω.

Ἀπόν. ἀπρεπές. σημαίνει δὲ καὶ τὸ μὴ παρόν.

Ἀπὸ Ναννάκου. ἐπὶ τῶν σφόδρα παλαιῶν καὶ ἀρχαίων.

Ἀπόνασθαι. κατατρυφᾶν, ἢ ὠφελίσθαι. Οὐ μὴν ἀπόνασθαι γε ξυμβέβη τῆς βασιλείας αὐτῆ. 15 τελευτᾷ γὰρ νόσῳ ἐπὶ ταῖς πάσαις ἡμέραις.

Ἀπονέμου τῆς ἀμάξης· τῶν δὲ ὄνων οὐδὲν μέλει. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεία τημελούντων, τῶν

δὲ ἀλλοτρίων ἀμελούντων· παρόσον οἱ ἴδιαν ἔχοντες ἄμαξαν, ὄνους δὲ μισθούμενοι ἀμελοῦσιν αὐτῶν.

Ἀπονεύειν. ἐκκλίνειν, τρέπεσθαι. Συνέβαινε τοὺς Λινίους πάλαι μὲν στασιάζειν, προσφάτως δὲ ἀπονεύειν, τοὺς μὲν πρὸς Εὐμενῆ, τοὺς δὲ πρὸς Μακεδονίαν.

Ἀπόμεναι. ἀπόδος.

Ἀπονητή. ἀνευ πόνου. ἀπνευστί, ἀνιδρωτί, ἀκημητί, ἀμεταστρεπτί· πάντα ταῦτα καὶ ἐκτείνεται 10 καὶ συστέλλεται. λέγεται δὲ καὶ ἀπονητότατα.

Ἀπὸνιπτρον· Ἀριστοφάνης·

“Ὡς περ ἀπὸνιπτρον ἐκχέοντες ἐσπέρας.

εἰώθασι δὲ οἱ ἀρχαῖοι, εἴ ποτε ἐκχέοιτο ἀπὸνιπτρον ἀπὸ τῶν θυρίδων, ἵνα μὴ τις βραχῆ τῶν παριόντων, 15 λέγειν, ἐξίστω. Καὶ Ἀπονίψασθαι μετὰ τὸ δεῖπνον ἔλεγον· προ τοῦ δεῖπνου δὲ κατὰ χειρός. 288

Ἀπονομή. ἢ ἀπόμοιρα· ὡς μέρος τι τῶν περιγινόμενων ἐκ τῶν μετᾶλλων λαμβανούσης τῆς πό-

1. Ἀπομορξάμενος. ἀποπανσάμενος] Ἀπομορξάμενον. Ἀποπανσάμενον A. C. E. Lex. Seg. p. 431. Spectat ad Aristoph. Ach. 664. (695.) cuius immemor Oudend. in Thom. M. p. 649. reponerat ἀπομαρξάμενος. ἀποπανσάμενος] Scribe meo periculo ἀποπλασάμενος ab ἀποπλάττω, quod idem significat atque ἀπομόρξωμι, i. e. effingo, exprimo. Vide Lexica. Küst. ἀποψησάμενος Hesych. in Ὀμόρξω. Ὀμορξῆαι. Ἀπομόρξωτο. Hemst. Interpretatio ad sententiae potius quam orationis vim exigenda.
2. Ἀπομόσαι] Lex. Seg. p. 432. Ἀπομόσαι Aristoph. Nub. 1234. 4. Ἀπόμοιρα] Simocatt. p. 202. (= 277. D.) Tour. MS. Fragmentum ad eandem narrationem referri videtur, quam adumbrat v. Κοινοτότος. 5. σποδιᾶς] σποδοῦ E. 6. τούτοις B. 7. Ἀγαθίας] Lib. I, 17. p. 29. 10. Ἀπομυρίζω. ἀποστομίζω] Haec suspecta mihi sunt. Portus legendum putabat ἀπομυρρίζω: quam coniecturam in medio relinquo. Küst. Fort. Ἀπομυρρίζω, ἐπιστομίζω. Clem. Alex. Paed. II, 6. p. 198. 5. Hemst. Quem vid. in Luciani D. Mort. VI, 3. T. I. p. 353. 11. ἀπρεπές] ἀπρεπές pertinet ad ἀπροπον vel ἀπῆδον. quae per ἀπρεπές ab Hesychio redduntur. Valck. Ἀπόν: ἀπρεπές Lex. Seg. p. 432. 11. δὲ addit A. σημαίνει et τὸ ὄμ. E. 12. Vide Val. App. I, 10. quaeque olim ferebantur sub v. Ναννάκος. 14. Ἀπόνασθαι] Ἀπόνασθαι C. Glossam sine exemplo habet Lex. Seg. p. 432. ἀπολαῖσαι Zon. p. 282. Vide v. Ἀπώνατο. 16. τελευτᾶν mendum vulg. τελευτᾷ Hemsterhusius cum B. C. E. Med. τελευτᾶ A. Dativi tamen participium flagitant, velut ἄρξας sive βασιλεύσας. 17. Ἀπονέμου] Ἀπὸ μου A. „Vox haec procul dubio corrupta est”, cuius loco Portus scribendum putabat ἀνὸναιό μου, i. e. frueri. Cogitent acutiores, an forte alla medicina hic locus indigeat. Küst. ἀπονίψω Hemsterhusius, quem occuparat dudum Pricaeus in Eu. Ioan. X, 13. Ἀπονέμου μοι τῆς ἀμάξης, τῶν δ' ὄνων οὐ μοι μέλει Scaliger in Stromatei v. 1196. qui recte trochaicos tetrametri numeros perspexit. Vox adhuc controversa. Mox μέλλει B. E. Med.
2. Συνέβαινε] Polybio tribuit Valckenarius. Vide illius fr. histor. 4. 7. Ἀπόμεναι] Ἀπόμεναι A. C. et Zon. Ἀπόμεναι B. E. et Edd. ante Küst. Ἀπόμενον, Pindaricum illud, Lex. Seg. p. 432. In fine Ἀπόμεναι δὲ addunt B. E. Med. Ἀπόμεναι δὲ ψιλὸν Zon. p. 268. 9. ἀκημητί] ἀνακημητί E. Ἀπονητή — συστέλλεται habet Lex. Seg. p. 432. 10. ἀπονητότατα] Ἀπονητότατος C. Mox A. in marg. Ἀπονέμου: δοτικῆ. 11. Ἀριστοφάνης] Acharn. 592. (616.) 12. Locum hunc Aristophanis citat etiam Athenaeus lib. IX, p. 409. ubi ἀπὸνιπτρον expruit τὸ ἀπὸνιπτρον τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Küst. 13. ἐκχέοιτο] ἐκχαίτο τὸ A. 14. τῶν παριόντων, λέγειν] λέγειν τῶν παριόντων scripturam A. C. et Med. correxit tacite Kusterus. 15. ἐξίστω] Legendum esse ἐξίστω patet ex hoc versu Aristophanis, qui priorem proxime sequitur: Ἀπαντες ἐξίστω παρήνον οἱ φίλοι. Apud Schollastam Aristoph. hodie legitur ἐξω, pro quo itidem scribendum est ἐξίστω. Küst. Monuerat Portus: utramque medelam praeciperat Eungerm. in Polluc. X, 78. Καὶ Ἀπονίψασθαι μετὰ τὸ δεῖπνον ἔλεγον. πρὸ τοῦ δεῖπνου δὲ κατὰ χειρός] Huc spectant verba Schollastae Aristoph. Vesp. 1211. Ὑδωρ κατὰ χειρός πρὸ τοῦ εἰσαχθῆναι τὴν τράπεζαν. μετὰ δὲ τὸ δεῖπνῆσαι ἀπονίψασθαι. Athenaeus lib. IX, p. 408. Ἀριστοφάνης δ' ὁ Γραμματικὸς ἐν τοῖς πρὸς τοὺς Καλλιμάχου πίνακας χλευάζει τοὺς οὐκ εἰδότες τὴν διαφοράν τοῦ τε κατὰ χειρός καὶ τοῦ ἀπονίψασθαι. παρὰ γὰρ τοῖς παλαιοῖς τὸ μὲν πρὸ ἀρίστου καὶ δεῖπνου λέγεσθαι κατὰ χειρός, τὸ δὲ μετὰ ταῦτα ἀπονίψασθαι. Sensus horum verborum est, κατὰ χειρός apud veteres significasse aquam, qua manus ante coenam lavabantur; ἀπονίψασθαι vero dictum fuisse de ablutione manuum post coenam. Küst. Eadem Lex. Seg. p. 432.

Ἀπομορξάμενον. Qui post sudorem quievit. Ἀπομόσαι. Interiurando negare. Κατομόσαι vero, iureiurando affirmare. Ἀπόμοιρα. Pars vero copiarum utres gestantes, circum et favilla repletos, eos pugionibus perforarunt, et aere percussurunt. Et Agathias: Pars autem Francorum pabulandi campos per hos campos palabatur. Ἀπομυρίζω. Vocem ἀπὸν. Indecorum. significat etiam absens. Ἀπὸ Ναννάκου. A Nannaco. de valde vetustis et antiquis rebus dicitur. Ἀπόνασθαι. Delicis frui vel fructum percipere. Ἀπὸν δὲ tamen regno frui ei licuit: septimo enim die dominatus est. Ἀπονέμου τῆς ἀμ. Fruere curru; asinos enim ἑαλέμῳ cura. proverbium de his qui domestica curant alienis neglectis. qui enim proprium habent currum, et asinos conducunt,

illos negligent. Ἀπονεύειν. Inclinare, vergere. Accidit ut Aenit, iam dudum seditione laborantes, novissime alii ad Eumenem, alii ad Macedoniam animos inclinarent. Ἀπόμεναι. Tribue. Ἀπονητή. Sine labore. Huius generis sunt ἀπνευστί, ἀνιδρωτί, ἀκημητί, ἀμεταστρεπτί: quae omnia producuntur et corripiuntur. dicitur etiam ἀπονητότατα. Ἀπὸνιπτρον. Aristophanes: Tanquam sordes ablutas vesperi effundentes. Veteres enim si forte sordes ex fenestris effundere vellent, ne quis praetereuntium iis inquinaretur, clamare solebant, Recede hinc. Et Ἀπονίψασθαι dicebatur de ablutione manuum post coenam: Κατὰ χειρός vero de ea, quae ante coenam fiebat. Ἀπονομή. Sic vocabantur portio residua, quam ex metallis civitas accipiebat. vel portio

λεως. ἢ ὡς διαιρουμένων εἰς πλείους μισθωτάς, ἴν' ἕκαστος λάβῃ τι μέρος.

Ἀπονοστήσει. ἐπανελεύσεται.

Ἀπονοσφίζεσθαι. ἀποχωρίζεσθαι.

Ἀπ' ὄνου καταπεσών. παροιμία ἀπὸ τῶν ἰππικῆ ἐπιχειρούντων, μὴ δυναμένων δὲ μηδὲ ὄνοις χρῆσθαι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών; Ὁ δὲ φιλόσοφος Πλάτων, ὡς οὐκ ἀπὸ τοῦ ζῆφου τὴν παροιμίαν λέγεσθαι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ νοῦ, οἷτως· Καὶ μὴ καθάπερ ἀχάλινον κεκτημένον τὸ στόμα, βίε ὑπὸ τοῦ λόγου φερόμενον, κατὰ τὴν παροιμίαν ἀπὸ τινος νοῦ καταπεσεῖν.

Ἀπόνοια. ἄνοια, ὕβρις. Προκόπιος· Ἀδικούμενοι εἰώθησαν εἰς ἀπόνοϊαν τρέπεσθαι οἱ ἄνθρωποι, ὑπερ ἔπαθον καὶ οἱ βένετοι ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ. καὶ πρῶτα μὲν τοῖς στασιώταις τὰ ἀμφὶ τὴν κόμην ἐς νεώτερόν τινα παραβέβληται τρόπον. ἀπεκείροντο γὰρ αὐτὴν οὐδὲν ὁμοίως τοῖς ἄλλοις. τοῦ μὲν γὰρ μύστακος καὶ τοῦ γενείου οὐδαμῆ ἤπτοντο,

ἀλλ' αὐτὸν κατακομῶν ἐπιπλείστον ὥσπερ οἱ Πέρσαι ἐς αἰετὸν ἤθελον. τῶν δὲ ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν τὰ ἔμπροσθεν ἄχρις ἐς τοὺς κροτάφους ἀποτεμνόμενοι. τὰ ὕπιοθεν ἀποκρέμασθαι σφίσι ἐπὶ μακρότατον λόγῳ οὐδενὶ εἶον, ὡς οἱ Μασσαγέται. διὸ καὶ Οὐνικὸν ἐκαλεῖτο τὸ αὐτὸ εἶδος. καὶ τὰ ἱμάτια εὐπάρρηφα ἠξίουν εἶναι. Καὶ αὐθις Ἰουλιανός· Τὸ μὴ προιδέσθαι τὴ τε δυνατόν καὶ τὸ ἀδύνατον ἐν πράγμασι, τῆς ἐσχάτης ἀπονοίας ἐστὶ σημεῖον.

Ἀπονοχιῶ σου τὰν πρυτανείῳ σιτία. ἀντὶ τοῦ ἀφαιρήσομαι· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὄνουζομένων. Ἀφαιρήσομαι γὰρ φησι τὴν σίτησιν. Ἀπονοχίσαι μᾶλλον λέγουσιν ἢ ὄνουχίσαι.

Ἀποξένοισιν. ἀπὸ τοῖς ξένοις.

Ἀποξύονται. ἀποτίθενται.

Ἀπὸ ξυστοῦ. ὁ δὲ Ὀμηρος ἀπὸ ξυστοῦ εἶπεν.

Ἀποξυστροῦνται. ἐπικάμπτουται καὶ ἐπιστρέφονται. Πολύβιος· Αἱ γὰρ μάχαιραι τῶν Γαλατῶν ταῖς κατασκευαῖς μίαν ἔχουσιν τὴν πρώτην καταφορὰν καιρίαν. ἀπὸ δὲ ταύτης εὐθέως ἀποξυ-

1. μισθωτούς] μισθωτάς receperimus ex A. C. Lex. Seg. p. 432. et Harpocr. Pal. 2. λάβοι] λάβῃ probavi cum Harp. B. E. et C pr. Cum edd. consentit Lex. Seg. 3. Ἀπονοστήσει] V. Συμνήσας. Hemst. Lex. Seg. p. 432. Idem reddendum videtur Hesychio, ubi vulgatur, Ἀπονοστήση. ἀποκομίσει. 4. Ἀπονοσφίζεσθαι] Lex. Seg. p. 432. 5. Vide similem Hesychii glossam et Arsen. p. 70. ἐπὶ τῶν] ἀπὸ τῶν A. B. E. et Arsen. 6. μηδὲ ὄνοις] μηδὲ om. C. et Schol. Arist. 7. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 1275. 8. Ὁ δὲ φιλόσοφος Πλάτων] Locus Platonis, quem Suidas hic citat, extat lib. III. de Legg. [p. 701. C.] circa finem. sed ubi hodie legitur ἀπ' ὄνου, non vero ἀπὸ νοῦ. Küst. ἀπὸ τοῦ tamen praeter alios codex omnium antiquissimus. ὡς οὐκ] ὡς om. C. 9. Προκόπιος] Histor. Arc. cap. 7. Küst. Continuatur haec in v. Εὐπάρρηφα. 10. Verba ὅπερ — Ἰουστινιανοῦ ascita sunt ad Procopium supplementum. 11. πρῶτον] πρῶτα A. Procop. ἀμφὶ] ἐς Procop. 12. τινος] τι B. E. παραβέβληται] Lego μεταβέβληται, ut apud Procopium. Küst. μετεβέβλητο Procop. Mox idem αὐτοὶ pro αὐτῆν. 13. Hinc olim observatio quaedam in v. Γένειον est traducta. 14. αὐτῶν] Cum duo substantiva praecedant, μύστακος et γενείου, αὐτῶν ad prius tantum referri potest. Quare praestat legere αὐτῷ. ut, quod sensus et constructio requirunt, pronomen illud ad utrumque referatur. Küst. αὐτῷ B. E. αὐτοῖς τοῦ καὶ Procop. 15. ἤθελον] ἤθελον A. B. E. Med. Procop. 16. ἄχρις] ἄχρι E. Procop. ἀποτεμνόμενοι Procop. 17. ἀποκρέμασθαι] ἐπικρέμασθαι E. 18. Μασσαγέται B. E. Οὐνικόν] Οὐνικὸν Gaisf. A. B. E. marg. et Procopius, ubi διὸ δὴ καὶ O. τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐκάλεον. Οὐνικὸν diserte loco suo positum. 19. προιδέσθαι] προῖδεσθαι A. Scripsi προῖδεσθαι. 20. πρᾶγμα] πράγμασι A. 21. ὄνουχί σου τὰν πρυτ.] Aristoph. Equ. 716. Haec olim repetebantur in v. ὄνουχίται. πρυτανείῳ A. B. C. E. edd. ante Küst. 22. ἀφαιρήσομαι — ὄνουζομένων om. vulg. invito Küstero. ἐκ μεταφ. B. E. C. Med. 23. ἀποξυστροῦνται] σίτησιν A. Ἀπονοχίσαι] Lex. Seg. p. 432. cf. Philem. p. 287. ἀπονοχίσαι δὲ E. 24. τοῖς ἀποξένοις] ἀπὸ τοῖς ξένοις A. B. E. Lex. Seg. in MS. et edd. vett. Mutavit tacite Küstero ex Porti emendatione. Probabiliter Bekkerus ἀντὶ τοῦ ἀξένοι Gl. om. C. 25. Ἀποξύονται. ἀποτίθενται] Ἀποξύω proprie significat abrado. Per translationem vero demo vel adimere quo sensu Homerus Il. 446. dixit, γῆρας ἀποξύνειν, senectutem demere. Hinc ἀποξύνεσθαι dicuntur illi, quibus aliquid demitur; vel qui aliquid deponunt aut exuunt: ut serpentes dici possunt γῆρας ἀποξύνεσθαι, i. e. senectutem deponere; quod convenit interpretationi Suidae. Küst. Lex. Seg. p. 432. Hinc castigandus Eunapius V. Soph. p. 99. τὸ γῆρας ἀπεξέσμεναι. 26. Ἀπὸ ξυστοῦ] Lego Ἀποξύω. ὁ δὲ Ὀμηρος ἀποξύσας εἶπεν. Nempe Il. 446. Τουρ. MS. Ἀποξυστοῦ bis A. Hoc loco quod faciendum sit incertum; quamquam conferatur v. Ξύει. 27. ἐπιστρέφονται] καὶ ἐπιστρ. dedit cum A. Πολύβιος] Lib. II, 33. Κί-

eorum, quae inter plures mercenarios distribuebantur, ut unusquisque partem aliquam acciperet. Ἀπονοστήσει. Redibit. Ἀπονοσφίζεσθαι. Separari. Ἀπ' ὄνου καταπεσών. Ab asino delapsus. proverbium de his dictum qui equitare conantur, cum ne asinis quidem uti sciant. Aristophanes Nubibus: Quid tandem nugaris, tanquam ab asino delapsus? Philosophus vero Plato proverbium hoc effert non ἀπ' ὄνου, sed ἀπὸ νοῦ, his verbis: Non autem indomito quasi ore praeditum et impetu sermonis abreptum, secundum proceribium, mente excidere. Ἀπόνοια. Amentia, insolentia. Procopius: Homines iniuriis lacessiti ad desperatam audaciam redigi solent: quod etiam Venetis sub Iustiniano accidit. et primum quidem factiosi noram quandam capillorum ornandorum rationem excogitarunt, et genere tonsurae ab aliis prorsus diverso uti

coeperunt. nam mystacem et barbam intonsam sinebant, eque Persarum prolississimam aiebant. capillos vero teriores usque ad tempora detondentes, posteriores quam gissimos more Massagetarum temere sibi dependere sinebant quare hunc habitum Hunnicum appellaverunt. praeterea vestibus quoque nisi elegantibus indui volebant. Et Iulianus: Ius gerenda non praevidere quid fieri possit, quid non, extra recordiae signum est. Ἀπονοχιῶ σου. Auferam tibi ius Prytaniei. per translationem ductam ab iis qui ungues recedunt. Dicitur autem potius ἀπονοχίσαι quam ὄνουχίσαι. Ἀποξένοισιν. Inhospitalibus. Ἀποξύονται. Deponunt. Ἀπὸ ξυστοῦ. Ab haeta. Homerus. Ἀποξυστροῦνται. Inbectantur. incurvantur. Polybius: Gladii Gallorum ita fabricati sunt, ut primo tantum ictu caedant: a quo statim et in longitudo

Ἀποπεφοίτηκεν. ἀπῆλθεν.

Ἀπόπειρα. δοκιμασία. Δαμάσκιος· Τῷ γὰρ ὄντι συνέβαινε τοῦς τῷ ὄντι φιλοσοφίας ἐρῶντας τῶν νέων ὡς περ ἐν πυρὶ χρυσὸν δοκιμάζεσθαι. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖ τὴν ἀπόπειραν, αὐτὸ τοῦτο μάλιστα δι' ἣν ἢ ἀπόπειρα, σπουδὴ τις εἶναι προσποιουμένη καὶ ἔλλοχῶσα τὰς νεοπρεπεῖς ἀττούσας κινήσεις. ἐμὲ γοῦν διεκώλυεν ὡς χαλεπωτάτου ὄντος τοῦ πράγμα-
τος. Καὶ Ἀποπειρώμαι, γενικῇ.

Ἀποπηδῶ. γενικῇ. καὶ αἰτιατικῇ δέ· Ἀπο-
πηδᾶν λόγον σοφὸν μὴ δυνάμενον παρὰ δῆμον.

Ἀποπληξία. γενικῇ.

Ἀποπληξία. θλίψις, μανία, ἀνοια. Ὅτι Μάρκος Βῆρος, Ἀντωνίνου ἀδελφός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδοκίμως διαφθείρεται, πλήθους ἰχώρός 15
τε καὶ πνεύματος ἐπισχόντος οἱ τὴν πνοήν· ὃ δὴ πάθος ἀποπληξίαν παῖδες ἰατρῶν ὀνομάζουσι.

Καὶ Ἀπόπληκτος, ὁ πεπονθώς.

Ἀποπλήσας. Ἐνὶ γε τρόπῳ τὸν προσδιαλεγόμενον ἀποπλήσας ἐξέπεμπεν.

Ἀποπομπᾶτος. ὁ χίμαρος, ὁ τράγος. Καὶ

Ἀποπομπᾶτοι θεοὶ τινες οὕτως ἐκαλοῦντο. Καὶ Ἀποπομπή, ἀντὶ τοῦ ἀποτροπῆ.

Ἀποπορευτέα. Ἀγαθίας· Τοιγαροῦν ἀποπορευτέα αὐτῷ ἐδόκει ἐπὶ Φάσιν ποταμὸν καὶ τῶν ἐκείνη δυσχωριῶν. ἀντὶ τοῦ ἐπανακτεόν, ὑποστρεπτεόν.

Ἀποπορεία. ἡ ἀπαναχώρησις. Ἐκκαλεύσασθαι δὲ τοῖς ἐπομένοις οἰκέταις ἐπιταχῦναι τὴν ἀποπορείαν. τὴν ἀποστροφὴν, τὴν ἐπάνοδον. Προκόπιος· Ὁ δὲ Χοσρόης οὐκ ἐβούλετο τὴν ἀποπορείαν, ἤπερ ἐληλύθει, ποιήσασθαι. τουτέστι τὴν ἐπάνοδον.

Ἀποπρεσβεύει. ἀπαγγέλλει πρεσβείαν.

Ἀποπρίω. ἀντὶ τοῦ ὠνησαι καὶ ἀπόδος ἀντὶ τῆς ἀπολωλυίας.

Ἀποπταίη. πετασθῆ.

Ἀπόπτολις. ἐρημος, ἄπολις.

Ἀποπτον. πόρρωθεν ὀρώμενον· ἢ ἀθεώρητον, ὑψηλότατον.

Ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγῶν, ἀγρούς σφε πέμψαι καπὶ ποιμνίων νομάς, ὡς πλείστον εἶη τοῦδ' ἀποπτος ἄστρος.

ἄποπτος γὰρ ὁ ἀθεώρητος. Σοφοκλῆς·

Ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἀποπτος ἦς ὄμως, φώνημ' ἀκούω.

1. Ἀποπεφοίτηκεν] Lex. Seg. p. 433. Cf. Pierson. in Moer. p. 409. sive Toup. in v. Χρυσοχοεῖον. Addit Hesychius ἀπεδή-
μαι, h. e. ἀποδημεῖ. 4. Locus haud leviter affectus: cuius sententiam utcumque in Latinis significavi. 9. Καὶ Ἀποπειρώμας
usque ad Ἀποπληξίαν γενικῇ delevit Kusterus. 11. παρὰ δῆμον edd. vett. Exemplum propemodum incredibile. 13. θλί-
ψις om. Lex. Seg. p. 433. 16. Apoplexia Verum occubuisse tradit etiam Capitolinus Marci c. 14. et Veri c. 9. 19. Ἐν δὲ
ἐνὶ γε A. B. C. E. Med. Vide Porson. in v. Ἀμωσγέπας. Mox τῷ ante τρόπῳ omisi cum A. C. 20. ἐξέπεμπεν] ἐξέπεμπεν A.
Post haec vocem extabat glossa ex v. Ἀποποφείν inculcata: Ἀποπνέω. γενικῇ. Ἀποπνέειν καὶ διαπνέειν τὸ πέρφασθαι, τὸ
σχημονέστερον τοῦ ἀποποφείν. Eam delevi cum A. C. 21. Ἀποπομπᾶτος] Vid. Levit. c. XVI. Kust. 22. Ἀποπομπᾶτος
et Ἀποπομπή habet Lex. Seg. p. 433.

1. Ἀγαθίας· Τοιγαροῦν ἀποπορ.] Misere hic Suidas laceravit et corrupit verba Agathiae, apud quem lib. II, 22. p. 60. sic legitur:
Τοιγαροῦν ἀποπορευτέα μὲν αὐθις αὐτῷ ἐπὶ Τηλεφῶν τε καὶ τὴν ἐκείνη δυσχωρίαν οὐ μάλ' ἐδόκει, ξύλα δὲ καὶ ἀκάτους, ἃ δὲ ἔς
τοῦτο πεποιήντο, ζεύξας τὰς τοῦ Φάσιδος ὄχθας, καὶ οἷον γέφυραν τεκτονάμενος, διεβίβαζεν ἀδεῶς ἅπαν τὸ στρατεύμα. Kust.
Ceterum ἀγαθὰ pro Ἀγαθίας A. C. E. Med. 2. τῶν ἐπὶ Φάσιν ποταμῶν] ἐπὶ Φ. ποταμῶν A. ἐπὶ τῶν εἰς Φ. ποταμῶν B. E.
ἐπὶ Φ. π. C. omisso τῶν. 3. ἐπανακτεόν] ἀπανακτεόν MS. 2551. ἐπανακτεῖα, ὑποστρεπτεῖα C. 5. Ἀποπορεία] Dio Exc.
Vales. p. 650. Mox ἤπερ ἐληλύθει, eo, unde venerat Kusterus. Immo, eadem via qua venerat. Toup. MS. ἀπαναχώρη-
ση

σις] ἀναχώρησις E. 7. Προκόπιος] Lib. II. de Bell. Pers. 12. Kust. 8. ἐβούλετο] ἐβούλετο A. E. Procop. 11. Ἀπο-
πρεσβεύει] Lex. Seg. p. 433. 12. Ἀποπρίω] Respicit Suidas Aristoph. Ran. 1257. Ὁ δαμόνι ἀνδρῶν, ἀποπρίω τὴν λή-
κυσθον. Ubi vid. Schol. Kust. Schol. tamen in v. 1260. illam interpretationem rettulit ad v. πρίω. 14. πετασθῆ tenent Zon.
p. 269. et Hesychius. 15. Ἀπόπτολις. ἐρημος, ἄπολις] Ex Schol. Sophocl. Oedip. Col. 207. 16. Ἀποπτον. ἀθεώρη-
των, ὑψηλότατον, nec plura Lex. Seg. p. 433. ὑψηλόν Zon. p. 251. cuius loco ἡ πολύστοπον apud Hesychium. 18. Ἐξικέτευσε
τῆς ἐμῆς χ.] Sophocl. Oedip. R. 760 — 62. Locum om. Ox. ap. Porson. Adv. p. 164. Ante ἐξικέτευσε B. E. Med. ponunt Ἀπο-
πτος. 19. σφ' ἐπιπέμψαι] σφε πέμψαι A. B. Illud unus E. 20. τοῦδ'] τοῦτ' A. E. Med. 21. Σοφοκλῆς] Ai. 15. 16.
Locum om. Ox. ap. Porson. Adv. p. 181. 23. ἀκούω καὶ ξυναρπάξω φρενί] ἀκούω A. B. E. Supra ὡς εὐμαθές σου om. E.

Ἀποπεφοίτηκεν. Abiit. Ἀπόπειρα. Tentamen. Dama-
scius: *Revera enim continebat, ut adolescenter, qui vere philo-*
sophiam amabant, ut aurum igne explorarentur. quod si
minus tentatio facultatem manifestaret, propter quam ipsam
iuvenes tentarentur, iudicium tamen fiebat de studio simulato
et iuvenem cupiditatum alacritatem fallenti. me quidem il-
lud deterrebat ab negotio, quod difficillimum esse senseram.
Et Ἀποπειρώμαι, aptum genitivo. Ἀποπηδῶ. Aptum utris-
que casibus. ** Ἀποπληξία. Aptum genitivo. Ἀποπληξί-
α. Apoplexia, insanla, amentia. M. Verus, Antonini fra-
ter, Imperator Romanorum, inopinata morte perit, multo
sancti et sanguinis fluxu spiritum eius intercludente: quem
morbum medici apoplexiam vocant. Et Ἀπόπληκτος, apoplexia
laborans. Ἀποπλήσας. Cum una aliqua ratione satisfacis-
set illi, quicum colloquebatur, eum dimisit. Ἀποπομπᾶτος.

Hircus emissarius. Item dil quidam vocabantur Ἀποπομπᾶτοι,
i. e. Avertunt. Et Ἀποπομπή, averruncatio. Ἀποπο-
ρευτέα. Abundum, redeundum. Agathias: *Quare ad Phasis*
fluvium et quae ibi sunt loca transitu difficilia redeundum sibi
non censuit. Ἀποπορεία. Abitus, reditus. Praeceptis ei-
quentibus famulis ut abitum accelerarent. Procopius: Chae-
toes vero ea via, qua venerat, redeundum non censuit.
Ἀποπρεσβεύει. Legationem renunciat. Ἀποπρίω. Eius
venditam compensaturus. Ἀποπταίη. Avolarit. Ἀπό-
πτολις. Desertus, extorris. Ἀποπτον. Quod eminns vide-
tur. vel quod cerni nequit, altissimum. *Supplex oravit, manum*
meam tangens, ut in agros se mitterem et ad armentorum pa-
scua, quo a conspectu urbis huius quam longissime remotus es-
set. ἀποπτος hic significat, a conspectu remotus. Alibi Sophocles:
Quam facile vocem tuam, etiam si te non videam, auribus per-

νης ἐν τῷ ἰπέρ Κτησιφῶντος. πάντα τὰ ἀπειρη-
μένα καὶ ἀπηγορευμένα λέγουσιν. Ἀριστοφάνης.

Οὕτω τι τὰ πόρρητα δρᾶν ἔτι μέλλει.

διόπερ καὶ τὰ μὴ ἐξαγοίγιμα ὀνομάζουσιν οὕτως.

Ἀπορῆπτει. αἰτιατικῇ· ἀποβάλλει. Καὶ 5
Ἀπορῆπτεισθαι, αἰτιατικῇ.

Ἀπορῆοῆς. σταγόνος.

Ἀπορος χώρα. ἀντὶ τοῦ ἀπόρευτος. λέγεται
δὲ ἄπορος καὶ ὁ μὴ δυνάμενος μηχανὴν τινα εὐρεῖν,
ὁ ἐνδείης. 10

Ἀποροῦντι. ἐρωτῶντι. Ἀποροῦντι δὲ αὐτῷ,
τινὶ μηχανῇ ἀνεβίω, τόνδε φάσαι.

Ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογιζομαι,
ἀποβλέπων εἰς τὸν ἀγρόν.

γράφω μὲν, ἀντὶ τοῦ καταγράφω καὶ ζωγραφῶ ἐπὶ 15
τῆς γῆς, ξύω τῷ δακτύλῳ καὶ τινι τοιοῦτῃ παιδίας
τινας. παρατίλλομαι δέ, τὰς ἐκ τῶν μυκτῆρων
τίλλω τρίχας ἢ τῶν μασχαλιῶν. ταῦτα δὲ πάντα
ποιοῦσιν οἱ προσδεχόμενοι μὲν τι, τὸν δὲ χρόνον
δαπανῶντες εἰς ἀπορίας καὶ ἀμηχανίας, μὴ τυχά-
20 νοντες τοῦ προσδοκωμένου λογιμοῦ. ὅτε γὰρ αὐτοὶ

ἐφ' ἑαυτῶν διατίθενται, ἀλύοντες ἐπιγράφουσιν.
εἰς τὸν ἀγρόν δὲ ἀποβλέπουσιν, ἐπιθυμοῦντες ἐν
αὐτῷ εἶναι.

Ἀπορῶ πλούτου καὶ χρημάτων. γενικῇ.

Ἀπορῶγας. ἔξοχὰς ἀπεσχησμένας. Ἐπειδὴ
τινας ἀπορῶγας εὗρε πάροδον διδούσας, καὶ αὐ-
τὰς ἀπέκλεισεν ὁ Διοκλητιανός. Καὶ Ἀπορῶξ,
ἀπόσπασμα ἤρους, καὶ γένους ἀπογονή. Οὗτος δὲ
ἦν ἄρα Ἐρινύων ἀπορῶξ.

Πᾶσα δ' ἀπορῶξ

πέτρῃ ἔην ὑπένερθε, καὶ ἄμβασις οὐ νύ τις
ἦεν.

Τίμων ἦν τις αἰδρυτος ἀβάτοισιν ἐν
σκώλοισι περιειργμένους;

Ἐρινύων ἀπορῶξ.

ὁ λεγόμενος μισάνθρωπος· ὃν φησι Νεάνθης ἀπὸ
ἀχράδος πεσόντα ἠχῶν γενέσθαι· μὴ προσιέμενον καὶ
δὲ ἱατροῦς ἀποθανεῖν σαπέντα, καὶ μετὰ τὴν τελευ-
τὴν αὐτοῦ τὸν τάφον ἄβατον γενέσθαι, ὑπὸ θαλάσ-
20 σης περιρῶγάντα ἐν ὁδῷ τῇ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σού-
ριον φερούσῃ. Ἀβάτοις δὲ ἀντὶ τοῦ ἄβατος καὶ

2. Ἀριστοφάνης] Fragm. incert. omissum a Brunckio. Burn. Ed. Dind. fr. 520. 3. οὔτε] οὐ τῷ Α. οὐ τὸ Β. οὐ τό, τ' Med. οὐ
τό, τ' εἰπόρρητα Ald. οὕτως τι τὰ π. δ. ἔστι μέλλει Lex. Seg. „Suspicio locum sic debere constituendum: Ἀριστοφάνης οὕτως· ἢ
τὰ πόρρητα ἀποπέμπει, ut sit corruptio Ran. 365." Gaisf. Nou potuit infelicis. Nec vero sequar Dindorfium ἔστιν μέλιον con-
jectantem, cum in promptu sit positum — δρᾶν ἔστι ἐπιμελές. Ceterum correxi librorum edd. scripturam οὔτε τ' απ., motus
vel Aristoph. Av. 63. οὕτω τι δεινόν (adeo venter torminibus vexatur), οὐδὲ κάλλιον λέγειν, quo in loco critici haeserunt
5. αἰτιατικῇ om. cum Zon. p. 269. vulg., item καὶ Ἀπ. αἰτιατικῇ, quorum hoc saltem expungendum. 7. Ἀπὸ ῥοῆς] Ἀπορῶγας
A. B. C. E. Zon. p. 244. Lex. Seg. p. 433. H. Steph. Thes. III. p. 686. F. Albert. in Misc. Obs. Vol. IX. p. 143. sive in Hesy-
chium, et Toupio laudatus Mazochius Tabul. Heracl. p. 157. n. 34. 9. μηχανὴν τινα μὴ δυνάμενος] μὴ δυνάμενος μηχανὴν
τινα A. C. Lex. Seg. p. 433. μὴ μηχανὴν τ. δ. ε. E. 11. Ἀποροῦντι] De Pythagora, ut videtur. Burn. Zon. p. 269. 12. ἀπ-
ρίσθαι ἐν βίῳ χρήσασθαι C. 13. Ἀπορῶ, γράφω] Aristoph. Acharn. 31. ubi vide Scholiastam, cuius verba Suidas hic de-
scripsit. Küst. 15. ἢ ζωγραφῶ Schol. cum gl. Γραφῆ. 16. ξύω] ξύω A. B. C. E. Med. Mutavit Küst. cum Schol. ξὺν δedit
v. Γραφῆ. 18. τίλλω] τίλλω A. B. C. ἢ τῶν μασχαλιῶν om. B. E. Nihil discrepat v. Παρατίλλεται. πάντα δὲ ταῦτα
ταῦτα δὲ πάντα A. C. Schol. cum gl. posteriore. 19. τι] τοῖ Α. E. 20. Alibi ἀπορῶν καὶ ἀμηχανῶν.
2. ἀγρόν] γρόν C. ἐν αὐτῷ] ἐν om. A. 5. Cf. Zon. p. 243. et Apollon. Lex. pp. 149. 153. ἀποσχισμένας C. 6. διδοῖ
σας] διδόντας A. 7. Ἀπορῶξ, ἄ. ὄρους] Lex. Seg. p. 433. 8. ὄρους καὶ om. E. Figuratum usum v. ἀπορῶξ Illustra-
runt Valck. de Aristoph. p. 16. et Jacobs. in Philostr. p. 497. 11. Partem affert v. Ἀμβασις. 13. Τίμων ἦν τις] Aristop.
Lysistr. 809. sqq. ἀβάτοισιν ἐν σκώλοισιν] ἀβάτοις δυσκόλοισι περιειργμένοις C. 16. Νεάνθης] Sic ex 2 MSS. Paris.
Scholiasta in Lysistrata inedito rescripsit. Ante enim legebatur [sic B.] Ἐνάνθης. Küst. ὁ om. A. C. nam Edd. vulg. φησι
Νεάνθης. Ad nostram et Schol. scripturam ducit ὁ Ἐνάνθης E. Med. ἀπὸ ἀχράδος πεσ.] Scholiasta in Lysistratam habet ὁ
χαυάδρας. Küst. ὑπὸ ἄ. A. ἀποσχεράδος C. 18. μετὰ τὴν] κατὰ τὴν A. E. C. Med. Correxerunt Portus et Schol. 20. ἐν ὁ-
δῷ καὶ ἐν ὁδῷ Gaisf. cum A. B. C. E. et edd. vett., item illa quasi glossa Σούριον, qua novissimum hoc membrum contineri so-
bat. Πειραιῶς mendum vulg. 21. ἀγοῦση] φρυγοῦση (l. e. φρυγοῦσιν em.) A. φρυγοῦση B. C. E. pr. Schol. sive v. Σού-
ριον recte deleuit Küst. cum v. Τίμων. φερούση cum E. m. sec. Küsterus in Schol. Aristoph., Albertius in Misc. Obs. Vol.
p. 155. et Porsonus in Toup. IV. p. 472. quibus obtemperavi, Toupio licet repugante. Ἀβάτοις δὲ ἀντὶ τοῦ ἄβ.] Haec
quae sequuntur, rectius leguntur infra v. Τίμων, ad quem locum lectorem remitto. Küst. Referuntur haec ad v. αἰδρυτος, e-

legibus interdicta et prohibita: sic Demosthenes in oratione pro
Ctesiphonte. Aristophanes: Adeo iurat illum quae sunt inter-
dicta facere. quare etiam ea quae non licet exportari sic vocant.
Ἀπορῆπτει. Abiicit: aptum accusativo. Et Ἀπορῆπτεισθαι.
Ἀπορῆοῆς. Gultae. Ἀπορος χώρα. Invia regio. Dicitur
etiam ἄπορος, qui nullam rationem invenire potest difficultates
expediendi, inops. Ἀποροῦντι. Interroganti vero illi, qua ratione
revirisset, eum respondisse. Ἀπορῶ, γρ. Dubito, pingo, pilos vellito, ratiocinator, prosp-
ctans in agrum. Γράφω hic significat digito vel alio aliquo instru-
mento iudicra quaedam in terra describo et pingo. παρατίλλομαι
vero, ex naribus vel axillis pilos vello. haec autem omnia facere
solent, qui aliquid expectant, et omne tempus dubitando et haes-
sitando consumunt. cum ad rationem propositam non possunt per-

venire. cum enim soli secum meditantur, dubitantes aliquid per-
gere solent. In agrum vero prospectant, quod in eo esse cupiunt.
Ἀπορῶ. Genitivo iungitur. velut: divitiarum et pecuniarum in-
digeo. Ἀπορῶγας. Rupes abscissas. Cum rupes quaedam
praeruptas invenisset, transitum praebentes, et eas interdic-
sit Diolectianus. Et Ἀπορῶξ, fragmentum montis. item pro-
genies. Hic vero erat Furiarum progenies. † Rupes vero in-
dique praerupta subiacebat, neque ullus ascensus. † Τίμων
dam erat, homo instabilis, inaccessis spinis circumscriptus, Fu-
riarum propago. intelligendus Timo, μισάνθρωπος dictus; quem
Neanthes, cum de piro silvestri cecidisset, claudum factum esse
tradit, cumque nullos medicos admittere vellet, putredine consum-
ptum fuisse, et sepulcrum eius in via, quae ex Piraeo ad Sounion
ducit, inaccessum factum esse, mari undique circumfusum. Ἀβάτοις

προθῆναι γυμνήν. Φίλιππος. Θουκυδίδης δὲ τὸ μετεωρίσαι τὰς ναῦς.

Ἀποσιμῶσεις. σχήματος εἶδος· ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει·

ᾧ μῆδαμῶς.

ἔστι δὲ καὶ παρὰ Δημοσθένει τὸ ὅμοιον· Ἄλλ' ὦ τί ἂν σέ τις προσειπὼν ὀρθῶς προσείποι; εἰρηκότος γὰρ αὐτοῦ, μῆδαμῶς, εἶπεν, ὦ μῆδαμῶς.

Ἀπόσιτος. ἄσιτος, ἄτροφος. Ὁ δὲ ἀπόσιτος ἡμέρας τε καὶ νύκτας δύο πολλάκις ἔμνε, καὶ ταῖς τοῦ Πάσχα ἡμέραις ἀπόσιτος ἦν, ὕδατι βραχεῖ ἀποζῶν. Καὶ Ἀποσιτῶ, τὸ καταλιμπάνω τὸν σίτον.

Ἀποσκευαζόμενος. ἀποβαλλόμενος, ἀπορῆπτῶν, ἀπογυμνῶν. Ὁ δὲ γράφει παντὶ τρόπῳ τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποσκευάσασθαι. Καὶ Ἀποσκευαζόμενοι, ἀποσιθέμενοι βάρος καὶ ἀποβάλλοντες. ἔκ μεταφορᾶς τῶν διὰ τὴν ζάλην τῆς θαλάσσης ναυτῶν τὰ σκευῆ νηὸς ἀπορῆπτούντων. καὶ αὐθις· Ἀποσκευάζονται τε τὸν κίνδυνον, εἶναι Ῥωμαῖοι βεβαίωσάμενοι.

Ἀποσκευάζοντες. ἀποφέροντες. Καὶ γὰρ κινδυνεύσειν ἔμελλεν, εἰ μὴ φθάσας τὸ μειράκιον ἀποσκευάσαιτο. ἀντὶ τοῦ ἀποδοῖτο ἀνελῶν. Καὶ Ἀποσκευάσαι τὴν τράπεζαν, καθαρὰν ποιῆσαι.

Ἀποσκευή. ἡ τῶν ἐπιτηδείων κομιδῆ, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον τοῦλδον, τὰ σαγμαρία. Μετὰ δὲ τὰς δυνάμεις πάσας συντάξει τούτοις καὶ τὴν ἀποσκευὴν, ἵνα πρὸς τὸ παρὸν εὐπορῶσι τῶν ἐπιτηδείων. πρὸς γὰρ τὸ μέλλον ἀφροντίστως εἶχε περὶ τῶν σκευοφόρων, λογιζόμενος ὡς, ἐὰν ἀψηται τῆς πολεμίας, ἡττηθεὶς μὲν οὐ προσδεῆσται τῶν ἀναγκαίων, κρατῶν δὲ τῶν ὑπαίθρων οὐκ ἀπορήσει τῶν ἐπιτηδείων.

Ἀποσκληίη. ἀποθάνοι. καὶ Ἀποσκληῖναι, ἀποθάνειν.

Ἀποσκιρτᾶ. ἀποπηδᾶ.

Ἀποσκοπεῖσθαι λέγουσιν, οὐ σκοπεύειν.

Ἀπόσκοποῦ. μάτην, ἢ περιττῶς, ἢ ἐναντίως.

Ἀποσκορακίζει. εὐτελεῖ, ἐξορῖζει, διώκει. οἱ δὲ εἶπον ἀντὶ τοῦ ἀπορῆψαι. Δαβὶδ· Βοη-

1. προσθῆναι] προσθῆναι A. C. E. quod Valckenarius coniecerat. προσθῆναι Lex. Seg. MS. Φίλιππος] Om. Lex. Seg. Φιλίππιδης vel Ποσειδίππος reponit Valckenarius. Θουκυδίδης] L. IV, 25. 3. Ἀποσιμῶσεις] Ex Schol. Aristoph. Ach. 332. Non Acharnensium illud ὦ μῆδαμῶς erat comparandum, cui simillium ex Av. 1273. ὦ — κατακέλευσον: sed locus Nub. 1382. ὦ — τί σ' εἶπω; 6. ἔστι δὲ om. E. Δημοσθένει] de Cor. p. 232, 20. ὦ τί ἂν εἰπὼν σέ τις ὀρθῶς προσείποι; Edd. ante Gaisf. τί ἂν τις σε. Cf. Epist. Demosth. p. 1483. 9. Ἀπόσιτος] Synes. Ep. p. 175. Tour. MS. Ἀπόσιτος C. item in exemplo. Ὁ δὲ ἀπόσιτος ἡμέρας καὶ νύκτας δύο πολλ.] Locum hunc mutilavit Suidas, qui apud Procopium Histor. Arc. cap. XIII. p. 41. sic legitur: Ἐπεὶ καὶ ἀπόσιτος ἡμέρας τε καὶ νύκτας δύο τὰ πολλά ἔμνευεν, ἄλλως τε ἦν καὶ ὁ πρὸ τῆς Πασχαλίας καλουμένης ἐορτῆς χρόνος ἐνταῦθα ἄγιοι. τότε γὰρ πολλάκις ἡμέραιν δυοῖν, ὡς περ εἰρηται, γεγονῶς ἄσιτος ὕδατι τε βραχεῖ ἀποζῶν καὶ βοτάναις ἀγροῖς τισίν. Küst. 10. καὶ] τε καὶ B. C. E. 12. σίτον] περὶ Ιουστινιανουῦ addit C. Continuo cum A. B. C. E. glossam delevisse Zon. p. 282. petitam, Ἀποσκορῖζειν. διακεχυμένους γελᾶν. Antholog. p. 214. Iudic. 4, 21. Tour. MS. Neutri loco convenit grammatici interpretatio. Vid. Iacobsii Anim. T. IX. p. 468. Gaisf. 13. Ἀποσκευαζόμενος. ἀποβαλλόμενος. Vide supra v. Ἀπεσκευάζετο. Küst. In Ἄδρος ex Damascio. Hemst. Adde Plutarchi Cat. min. 29. Usque ad ἀπογυμνῶν Lex. Seg. p. 434. Similiter Hesychius. 15. Ἀλκιβιάδην C. 16. ἀποσιθέμενοι — ἀποβάλλοντες] καὶ ἀποσι — ἀποβάλλοντες C. 18. τῆς ante νηὸς omisi cum A. C. Ἀποσκευάζονται τε τὸν κίνδ.] Haec sunt verba Theophylacti Simoc. III. p. 70. Küst. Adde v. Ἀποβουκόλιας.
1. γὰρ om. E. 2. κινδυνεύσειν C. ἔμελλον — ἀποσκευάζοιτο] ἔμελλεν — ἀποσκευάζοιτο A. C. 3. Post ἀνελῶν omisi cum quae A. in marg. habet, καὶ Ἀποσκευάζομαι, αἰτιατικῇ. 4. Ἀποσκευάσαι — ποιῆσαι] Ἀποσκευάσας — ποιῆσαι B. 6. τοῦλδον] Antea male legebatur ταῦρδον, cuius loco τοῦλδον ex MSS. Paris. reposui. De hac autem voce vide Meursium Ducangium in glossariis. Küst. τοῦλδον C. E. cum Zon. p. 244. Correxerit Portus. Μετὰ δὲ τὰς δυνάμεις πάσας συντάξει τούτοις καὶ τὴν ἀποσκ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Polybii lib. III. cap. 79. Küst. 9. περὶ παντός τοῦ σκευοφόρου Polyb. 14. Ἀποσκληίη] Ἀποσκληῖναι. Vid. H. Steph. Thes. III. p. 816. Hemst. Quem vide in Luciani D. M. XXVII, 7. p. 442. Ἀποσκληῖναι B. et E. pr. MS. Lex. Seg. p. 435. Ἀποσκληῖναι C. Vide Hesychium. Ἀποσκληῖναι, ἀποθ.] Hoc sensu ista legitur apud Schol. Aristoph. Vesp. 160. Küst. V. Pierson. in Moer. p. 49. 16. Ἀποσκιρτᾶ] Lex. Seg. p. 435. Gl. male collocata. 17. Ἀποσκοπεῖσθαι] Ἀποσκοπεῖσθαι repositi cum Lex. Seg. p. 435. V. Hemst. in Thom. M. p. 101. altero σκοπεύειν non liquet. Gl. om. Küst. 18. Ἀπόσκοποῦ] Lex. Seg. p. 435. Pertinet ad Od. l'. 344. ubi v. σκοπεύειν 19. Ἀποσκορακίζει] Esaias 17, 13. Heliodorus p. 162. Tour. Plura Berglerus et Wagnerus in Alciphron. I, 38. p. 284. nec viri docti in Hesych. Gaisf. εὐτελεῖ, ἐξορῖζει, διώκει] ὑβρίζει, εὐτελεῖ, διώκει· ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ἐς πόρακος Lex. Seg. p. 435. ἐξορῖζει, ἀποδιώκει Zon. p. 283. Tentavit locus Ernest. Gloss. Snid. p. 20. 20. Δαβὶδ] ὡς τὸ C. Est Psalm. XXVI, 1.

com. Philippus. Thucydides vero, naves in altum provehere. Ἀποσιμῶσεις. Figura dicendi. ut apud Aristophanem. Ὁ neutiquam! Simile quid etiam apud Demosthenem legitur: Sed o — quoniam te nomine quis recte appellavit? Cum enim alter dixisset, neutiquam, respondet: Ὁ neutiquam. Ἀπόσιτος. A cibo abstinens, ieiunus. Ille vero dies et noctes duas saepe ieiunabat, et paschatis diebus a cibo abstinerebat, exigua victitans aqua. Et Ἀποσιτῶ, a cibis abstinere. Ἀποσκευαζόμενος. Abiciens, proliciens, nudans. Ille vero scribit, ut Alcibiadem quavis ratione de medio tollat. Et Ἀποσκευαζόμενοι, deponentes onus et abicientes. per translationem ductam a nautis, qui orta tempestate navis instrumenta abiciunt. Et alibi: Periculum evitant, affirmantes se Romanos esse. Ἀποσκευάζοντες. Re-

moventes, e medio tollentes. Nam periclitatus erat, adolescentem occupasset e medio tollere. Et Ἀποσκευάζοντες τὴν τράπεζαν, mensam cibis sublatis remove. Ἀποσκευή. Idem quod apud nos τοῦλδον, id est, impedimentum. Post copias vero omnes collocavit impedimenta, ut in praesentia commeatus ipsis suppeteret. nam in posterum quidem de sarcinis militum non erat sollicitus: quippe reputans immutatque in hostico versari coepisset, aut victo nulla res opus fore, aut si victoria potiretur, nihil quicquam ei defuturum. Ἀποσκληῖναι. Moreretur. Et Ἀποσκληῖναι, mori. Ἀποσκιρτᾶ. Resilit. Ἀποσκοπεῖσθαι dicendum, non σκοπεύειν. Ἀπόσκοποῦ. Tomere, frustra, vel contra. Ἀποσκορακίζει. Contemnit, exterminat, persequitur. secundum alios vero abicit. David: Auxilium

θός μου γενοῦ, μὴ ἀποσκορακίσης με. ἀπὸ ἱστορίας. τὸ γὰρ ἐς κόρακας ὕβρις ἦν παρὰ τοῖς παλαίοις.

Ἀποσχυδαίνω. ὀργίζομαι.

Ἀποσχυθίσαι. κυρίως μὲν τὸ ἐπιτεμεῖν τὸ ἐπικεφάλαιον δέρμα σὺν θριξί· καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἀποκίρραι.

Ἀποσμήχει. αἰτιατικῆ· ἀποκαθαίρει.

Ἀποσμιλεύουσι. τῇ σμίλῃ ξέουσιν, ἐκκαθαίρουσι. Καὶ Ἀποσμιλεύματα, τὰ τῇ σμίλῃ ἐκβαλλόμενα ἀποξύματα. Ἴνα μὴ εὐθύνας ὑπόσχωσι τοῖς πανδέκταις, τοῖς ἀποσμιλεύουσι τὰ ἑνόματα.

Ἀποσοβεῖ. αἰτιατικῆ· ἀποδιώκει. Ὁ δὲ ἀνέστη ὡς ἀποσοβῆσων τῆς κεφαλῆς αὐτὸν ἐπιπετόμενον. Καὶ Ἀποσοβῶμεν, ἀποτρέχωμεν. Μένανδρος.

Ἀποσον. τὸ ἄμετρον. Ἀπωσον δὲ διὰ τοῦ ᾠ μεγάλου, τὸ ἔκπεμψον.

Ἀποσπάδας καὶ Ἀποσπάδοντας. Ἀποσπάδας μὲν τοὺς ἀποσπασθέντας, Ἀποσπάδοντας δὲ τοὺς ἀποκοπέντας.

Ἀποσπάσας. Ὁ δὲ καὶ ἐντεῖθεν ἀποσπάσας ἔβαινε κατ' αὐτοῦ πληγῆς. Καὶ Ἀποσπάσαι.

Ἀποσπεύδοντας. κωλύοντας. Καὶ Ἀποσπευδούσης, κωλυούσης, ἐμποδιζούσης. Ἀποσπευδούσης δὲ καὶ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν παίδων. καὶ γὰρ οὗτοι συνῆσαν αὐτῷ. † Ὁ δὲ τὴν Ἑλένην ἀπέσπευδε τοὺς Τρῶας ἀποδοῦναι.

Ἀποσποδῆσαι. ἀφανίσαι. ἀπὸ τῆς σποδοῦ. αὕτη γὰρ ἀφανίζει τὴν προϋπάρξασαν ὕλην τῶν ξύλων. ἢ ἀποκροῦσαι, ἀφανίσαι, καὶ τυπτόμενον ἐκβαλεῖν. Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν·

Ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων.

Ἀπόσπονδον. ἐχθρῶν, μισητῶν. Πισίδης·

Ταύτην ἀφέντες τὴν ἀπόσπονδον μέθην, καὶ πᾶσαν ἰλὸν ἀλλοφύλων ζισμάτων.

Ἀποσπουδάζων. παυόμενος τῆς σπουδῆς, ἀμελῶν.

Ἀποσπώντων. βιαίως ἐλκόντων. Αἱ δὲ καταφενύουσιν ἐπὶ τὴν Ἀρτεμιν, βαρβάρου πικρῶς ἐγκειμένου, καὶ τῶν δορυφόρων ἀποσπώντων· κα-

1. καὶ ἀπὸ] καὶ om. A. B. C. E. Historiam praeter alios indicat Etym. M. p. 127. A. Ἀποσχυδαίνω. ὀργίζομαι] In prioribus editt. post vocem ὀργίζομαι haec addita sunt: Σχύζω. γίνεταί ἐξ αὐτοῦ ὄνομα ῥηματικὸν σχύδνος, ἢ λοιδορία. ἢ ὡς παρὰ τὸ δῶν γίνεται ὀζαίνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ σχύζω σχυδαίνω, σχυδαίνω, τροπή τοῦ ζ̄ εἰς δ̄, καὶ ἐπενθέσει τοῦ μ̄ σχυδαίνω. Sed haec cum a MSS. Pariss. absint, a recentioribus dubio procul loco huic adsuta sunt: quae ratio est, quare ea in textum recipere noluerim. Küst. Vid. II. ὦ. 65. et Schol. Instincta habet MS. Paris. 2551. et Zonaras. Gaisf. Nempe Med. istum panum a Zon. p. 266. petiit. 5. Ἀποσχυθίσαι] Vide supra v. Ἀπεσχύθισον et Stephanum Byzantium v. Σχύθαι. Küst. 6. ἐπικεφάλαιον] ἐπὶ κεφαλῆς Lex. Seg. p. 435. ac similiter Etym. M. p. 125. παρὰ τὴν κεφαλὴν Zon. p. 282. 8. αἰτιατικῆ om. vulg. 9. ξαίνουσιν καὶ ἐκκαθ. Zon. p. 271. 10. Ἀποσμιλεύματα] Vid. Schol. Aristoph. Ran. 835. 11. Ἴνα μὴ εὐθύνας ὑπόσχωσι τοῖς πανδέκταις, τοῖς ἀποσμι.] Haec sunt verba Synesii Epist. C. eademque leguntur infra v. Πανδέκταις ut Pearsonus observavit. Küst. Ἄξιον καθῆραι τε καὶ ἀποσμιλεύσαι Synes. Dion. p. 47. D. Hemst. Synesius [et v. Πανδέκταις] ὑπόσχω, quomodo et leg. apud Suidam. Tour. MS. 13. αἰτιατικῆ om. vulg. et Zon. p. 283. ἀποδιώκει] διώκει Lex. Seg. p. 436. ἀπελαύνει, ἀποδιώκει Zon. et Hesych. „Gl. fortasse pertinet ad Aristoph. Eq. 60. Sed vide Albert. in Hesych.” Gaisf. 12. Dionis oratio: vide nos in v. Ἀμύσσειν. 15. ἀποτρέχωμεν] Sic quidem omnes editt. habent; idque Portus bona fide secutus est. Sed nemini dubium fore puto, quin legendum sit ἀποτρέπωμεν. Küst. Nihil addubitavit Hemsterhusius in Append. in Hesych. p. 60. qui significatum illum vindicavit in Thom. M. p. 102. ἀποτρέχωμεν MS. Lex. Seg. p. 436. et Med. Μένανδρος] P. 292. 17. τὸ ἄμετρον] Τὸ ποσότμη ἢ μέτρον οὐχ ὑπολίπτον MS. Paris. 2551. ap. Gaisf. cum Hesychio. διὰ τοῦ ᾠ μεγά- λου] ἀντὶ τοῦ C. 19. Ἀποσπάδοντας] Potius ἀποσπάδοντας, a σπάδων, σπάδωνος. Küst. 20. τοῖς ἀποσπασθέντας etiam Zon. p. 239. item Ἀποσπάδοντες, ἀποκοπέντες p. 271. 21. ἀποκοπέντας] ἐκκοπέντας C. 1. Cf. v. Χαίρειν. 2. Om. vulg. 3. Ἀποσπεύδοντας] Dion. Hal. p. 312. Tour. MS. 8. Ἀποσποδῆσαι. ἀφανίσαι] Ex Schollis in locum mox laudatum Aristoph. Av. 8. ἀφανίσαι] καὶ ἀφανίσαι A. et, omissis καὶ τυπτόμενον ἐκβαλεῖν, C. καὶ ante τυπτόμενον om. E. cum Schol. 13. Πισίδης] Semel moneo, omnia quae apud Suidam leguntur Pisidis fragmenta, uno tantum vel altero excépto, deprompta esse ex libris eius scriptoris hodie non amplius extantibus. Küst. Fragm. Foggin. 62. 16. Ἀποσπουδάζων] Lex. Seg. p. 436. et Zon. p. 271. 19. Ἀποσπώντων] γενικῆ tacite subiecit Gaisf. 20. βαρβάρου] δὲ om. A. B. C. E. Med. Sed recte maiorem distinctionem fecit Med. post ἀποσπώντων. Ceterum haud dissimilis extat apud Athen. XIII. p. 593. B. narratio, cui comp. v. Προσκέμενοι. 21. δορυφόρων] δορυφορούντων C. E. Med.

nihil fer; ne relictas me. Origo significationis a proverbio re-
panda est. apud veteres enim ad corvos contumelias loco du-
cebatur. Ἀποσχυδαίνω. Irascor. Ἀποσχυθίσαι.
significat cutem capitis cum capillis resecare; abusive
vulgo, detondere. Ἀποσμήχει. Abstergit: aptum accusa-
re. Ἀποσμιλεύουσι. Scalpello pollunt, purgant. Et
ἀποσμιλεύματα, ramenta scalpello abrasa. Ne rationes red-
dantur tenentur viris illis curiosissimis, qui quaevis voca-
bula ad vitium resecant. Ἀποσοβεῖ. Abigit: aptum accu-
sare. Ille vero se erexit, ut advolantem a capite repelleret.
Ἀποσοβῶμεν, avortamus. Menander. Ἀποσον. Quod
sponsa caret. Ἀπωσον vero, per ᾠ, repelle. Ἀποσπά-
δας. Avulsos. Ἀποσπάδοντας vero, castratos. Ἀποσπά-

σας. Ille cum hominem avellisset, plagas ei inflavit. Ἀπο-
σπεύδοντας. Prohibentes. Et Ἀποσπευδούσης, prohibentis,
impedientis. Uxor vero et liberis prohibentibus. nam et hi
cum eo erant. † Ille vero obstitit, quominus Troiani Helenam
redderent. Ἀποσποδῆσαι. Delere. a σποδός, id est cinere.
ligna enim in cinerem redacta omnino pereunt. vel, repellere, e
medio tollere, caesum elicere. Aristophanes Arctibus: Ungues
digitorum prorsus attrivisse. Ἀπόσπονδον. Inimicam,
odiosam. Pisides: Hanc valere iubentes invisam ebrietatem,
et omnem faciem peregrinarum cantionum. Ἀποσπου-
δάζων. A studio desistens, negligens. Ἀποσπώντων.
Violenter abstrahentium. Illae ad Dianam confugiunt; cum
vero barbarus acriter eas persequeretur, et satellites violenter

κείνων ἀπριξί εχόμενων, διασπᾶται ὁ κατὰ τοῦ τρα-
χήλου ὄρυμος.

Ἀπόστα. οὐ μόνον ἀπόστηθι λέγουσιν, ἀλλὰ
καὶ παρ᾽ ἅπαντα. Μένανδρος Παιδίω·

Ἐνταῦθ' ἀπόστα μικρὸν.

Αἰς ἔξαπατώντι·

Ἐμοὶ παρ᾽ ἅπαντα· τὴν θύραν κόψας ἐγὼ
καλῶ τιν' αὐτῶν.

Ἀπόστασις. ἀποχώρησις ἐκ διασπίματος.
Πολύβιος· Οὐδενὸς ἐπεγνωκότος τῶν πολιτῶν τὸ
συμβαῖνον διὰ τὴν ἀπόστασιν, ἅτε μεγάλης οὔσης
τῆς πόλεως. Ἀπόστασις καὶ ἡ ἀποστασία ἀπὸ τι-
νος πρὸς τινα. Ὅ δὲ ἀμείβεται τὸν εὐεργέτην ἀπο-
στάσει. Καὶ Ἀποστασίον δίκη, ἡ κατὰ τῶν ἀπε-
λευθέρων, ὅταν ἀποστῶσι τῶν ἀπελευθερωσάντων.

Ἀποστασίον δίκη τίς ἐστὶ κατὰ τῶν ἀπελευ-
θερωθέντων δεδομένη τοῖς ἀπελευθερώσασιν, ἐὰν
ἀφιστῶνται ἀπ' αὐτῶν, ἢ προστάτην ἔτερον ἐπιγρά-
φονται, καὶ ἂ κελεύουσιν οἱ νόμοι μὴ ποιῶσι. καὶ
τοὺς μὲν ἀλόντας δεῖ δούλους εἶναι· τοὺς δὲ νικί-
σαντας τελέως λοιπὸν ἐλευθέρους. Ἀποστασίον
δίκη. ὅταν δοῦλος ὑπὲρ ἐλευθερίας ἐπίσπασται, γρά-

σκων μὴ προσήκειν τοῖς δοῦλον αὐτὸν ἀντιποιουμέ-
νοισι. Ἀπροστασίον δὲ τῶν μετοίκων ἕκαστος τῶν
προστάτην ἔχουσι κατὰ νόμον ἓνα τῶν ἀστῶν, καὶ
δε' αὐτοῦ τό τε μετοίκιον τίθεται κατὰ ἔτος καὶ τα-
5 ἄλλα διοικεῖται. ὅταν οὖν τις δοκῶν εἶναι μέτοικος
προστάτην μὴ ἔχη, ἢ μὴ δῶ τὸ μετοίκιον, ἢ ἀστὸς
εἶναι γάσκη, παρεγγεγραμμένος εἰς τὴν πολιτείαν,
ὁ βουλούμενος δίκην εἰσάγει πρὸς αὐτόν, ἣτις λέγε-
ται ἀπροστασίον.

Ἀποστατήσω. γενικῆ· ἀποχωρισθῶ. Ἀρρία-
νός· Ἀποστατήσω οὐδὲ ἐγὼ τοῦ ἔργου. Καὶ αὐθις·
Οὐκ ἔστιν ὅστις ἀποστατήσαι τοῦ τείχους ἐλέγετο.

Ἀποσταυροῦντες. σταυροῖς περικλείοντες.
Κίκλω τὸ νησίζον τῆς χερσονήσου ἀχέρον, ἀπο-
15 σταυροῦντες καὶ περιχαρακοῦντες.

Ἀποσταίην. μακρὰν γενοίμην.

Ἀποστέγειν. Μήτε μὴν τειχῶν ἔχειν περιβο-
λον, οἷον ἀποστέγειν καὶ ἀναστέλλειν τοὺς πολε-
μίους καρτερόν. οἷον ἀπερύκειν, κωλύειν.

Ἀποστέρησις. τὸ τὰ ἀλλότρια λαβόντας
κατέχειν. Καὶ ὅταν ἐλεημοσύνην μὴ παράσχωμεν,
ἐν ἴσῳ τοῖς ἀποστεροῦσι καλαζόμεθα.

3. οὐ μόνον ἀπόστηθι λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ παρῶ. Non improbo coniecturam Porti, qui locum hunc, cui aliqua deesse videntur, sic legendum putabat: Οὐ μόνον ἀπόστηθι λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπόστα. ὡς καὶ παρῶσθι, καὶ παρῶσια. Küst. Immo corrigendum fuit ἀπόστα pro ἀπόστηθι. Cf. Antiatt. p. 81. ἀλλὰ καὶ] ἀλλὰ om. Lex. Seg. p. 436. 4. Μένανδρος] Locis p. 133. et 48. 15. ἀπελευθερωσάντων] ἀπελευθέρων A. E. pr. Med. Tacite Küsterus Porti reposuit emendationem. 16. Ἀποστασίον. δίκη τίς ἐστὶ κατὰ τῶν ἀπελ.] Ex Harpocrate: in quem consule Mansacum. Vide etiam Thomam Magistrum, Ammonium, et Petitum in Commentar. ad Legg. Attic. p. 181. Küst. Lex. Seg. p. 434. coll. p. 201. cf. Meier. De bon. damn. p. 31. sqq. Att. Proz. p. 473. 18. ἐπιγράφονται A. 20. ἔδει Lex. Seg. p. 201. et Etym. M. p. 125. pr. 21. λοιπὸν ἐλευθέρους] ἐλευθέρους λοιπὸν E. 21. Ἀποστασίον] Ἀποστασίον E. Vid. Iungermann. in Polluc. III, 56. Gaisf. Sed omnes libri Ἀποστασίον. Volait v. 2. ubi mendum Med. Ἀποστασίον cum Iungermanno sustulit Küst.
1. τοῖς δούλοις] Hic locus in prioribus edit. mendosus est, quem nunc demum ex MSS. Pariss. emendatum damus. Küst. Sci. τοῖς δούλοις edd. Mellus τοῖς δούλοις Lex. Seg. Afort Gaisf. Obs. Miscell. V. p. 176. Supra μὴ προσήκειν Med. 2. τῶν μετοίκων ἕκαστος προστ.] Vide infra vv. Ἀπροστασίον et Νέμειν προστάτην. Küst. 3. ἔχει Lex. Seg. p. 437. 9. ἀποστασίον supra Med. 10. γενικῆ nescit Zon. p. 271. Ἀρρίανός] Exped. V, 23. extr. Suidae usus auctoritate mendum librorum Ἀπροστασίον ἀποσταίης ὅδε removit Toup. l. p. 75. post eumque Boissonadus. 12. ἀποστατήσας] ἀποστατήσαι A. C. 13. Ἀποσταυροῦντες] Ἀποσταυροῦντες καὶ περιχαρακοῦντες: ἀπὸς . . . περικλείοντες A. Ἀποσταυροῦν pro gl. C. 14. Ἀποστέγειν] ἐπερύκειν καὶ κωλύειν Zon. 18. ἀναστέλλειν] ἀναστέλλειν A. C. καὶ ἀναστ. E. margo: quo spectare interpretationem ἀπερύκειν, κωλύειν putabat Gaisf. coll. v. ἀναστέλλειν. 19. Post hanc gl. cum Küst. omisi, quae Gaisf. revocarat: Ἀποστέλλω. δοτικῆ. Ἀποστεροῦμαι. γενικῆ. ἔστι δὲ καὶ αἰτιατικῆ ἀποστέρω. Habet A. in marg. usque ad γενικῆ. 20. Ἀποστέρησις] Haec omnia ad communem sententiam revocata tenere assue solebant vv. Ἐλεημοσύνη et Ἐπίσπασται. λαβόντας

cas abstraherent, quae firmo amplexu simulacrum tenerent. monile colli dilaceratum est. Ἀπόστα. Non solum dicunt ἀπόστα, sed etiam παρῶσια. Menander Puerō: Huc consistite paululum. Et Bis decipiente: Mihi asta, ut ianuam pulsans aliquem illorum erocem. Ἀπόστασις. Distantia ex intervallo. Polybius: Cum nullus civium audisset id quod acciderat, propter locorum intervallum. urbs enim magna erat. Ἀπόστασις etiam significat defectionem ab aliquo ad aliquem. Ille autem ab eo defecit, quam gratiam pro beneficiis ei retulit. Ἀποστασίον δίκη dicitur actio, quae instituitur contra libertos, qui a patronis defecerunt. Ἀποστασίον δίκη. Est actio, quae datur patronis contra libertos, si ab ipsis deficiant, vel alium patronum sibi asciscant, nec faciant ea quae leges iubent, et victos quidem manet servitus; victores vero in posterum omnino sunt liberi. Ἀποστασίον δίκη. Est actio, cum servus libertatem sibi vindicat, dicens nihil iuris illos in se habere,

qui se in servitute asserant. Actio vero ἀπροστασίον ab hac diversa est, secundum leges enim singuli inquilini patronum debent unum ex civibus, per quem et tributum quotannis percipiunt et reliqua administrantur, cum igitur inquilinus aliquis aut patronum non habet, aut tributum non pendit, aut civem se esse dicit, alio civium falso receptus, cuilibet licet actione eum persequi, quae vocatur ἀπροστασίον. Ἀποστατήσω. Recedam: aptum genitivo. Arrianus: Ne ego quidem ab opere recedam. Et alibi: Neque ullus est qui a muro recessisse dicitur. Ἀποσταυροῦντες. Vallis cingentes. Ambitum peninsulae, quae mari cingitur, munierunt, vallis et sudibus praecincta. Ἀποσταίην. Procul absim. Ἀποστέγειν. Arcere, prohibere. Neque vero circumdatam esse muris satis firmis ad hostium vim sustinendam et arcendam. Ἀποστέρησις. Fraus, datio, qua res alienas intervertimus. Et cum pauperibus atque non damus, aequae plectimur, atque illi qui alios defraudant.

στερούμενος μὴ δικάζου, μισούμενος ἀγάπα, διω-
κόμενος ἀνέχου, βλασφημούμενος παρακάλει, νε-
κρώθητι τῇ ἀμαρτίᾳ, συσταυρώθητι τῷ Χριστῷ,
ὄλην τὴν ἀγάπην μεταάδες ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ἀποστοματίζειν. ἀπὸ μνήμης λέγειν. καὶ
Ἀπὸ στόματος, ἄνευ γραμμάτων. Ὁ δὲ κελεύει ἀπὸ
στόματος φράζειν τοῖς ἡγεμόσι τῶν Μάρδων. Καὶ
Ἀπὸ στόματος, ὡς ἡμεῖς, τὸ μὴ διὰ γραμμάτων,
ἀλλ' ἀπὸ μνήμης. Φιλήμων Νεμομένους.

Ἀπὸ στόματος ἅπαντ', ἐὰν βούλησθ', ἐρῶ.
Κρατίνος δὲ ταυτὸ τοῦτ' ἀπὸ γλώττης, Νόμοις.

Ἀλλὰ, μὰ Δί', οὐκ οἶδ' ἔγωγε γράμματ' οὐδ'
ἐπίσταμαι,

ἀλλ' ἀπὸ γλώττης φράσω σοι· μνημονεύω
γὰρ καλῶς.

Θουκυδίδης ζ'. Καὶ ἦκοντες εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ ἀπὸ
τοῦ Νικίου, ὅσα τε ἀπὸ γλώττης εἴρητο αὐτοῖς εἴ-
πον. Πλάτων Θεαιτήτῳ· Ἀτὰρ τίνες ἦσαν οἱ λό-
γοι; ἔχοις ἂν διηγῆσασθαι; Οὐ μὰ τὸν Δί' οὐκ οὖν
οὔγε ἀπὸ στόματος. ἀλλ' ἐγραψάμην μὲν τοῦτ' εὐ-

θὺς οἰκάθ' ἐλθὼν ὑπομνήματα. Καὶ Ἀποστοματί-
ζειν φασὶ τὸν διδάσκαλον, ὅταν κελεύῃ τὸν παῖδα
λέγειν ἅττα ἀπὸ στόματος.

Ἀποστομοῦν. ἀποφράττειν. Προέθεντο τὰς
διώρυγας ἀποστομοῦν τὰς ἐπιφανεστάτας.

Ἀποστρακισθῆναι. ἐξορισθῆναι. ἐν δοτρά-
κοις γὰρ τὸ πρὶν ἐγράφοντο αἱ ἐξορίαι. Ὅτι ἀπο-
στρακισθῆναι φασὶ Κίμωνα, τῇ ἀδελφῇ Ἑλπινίκῃ
συγκοιμηθέντα, ὑπὸ Ἀθηναίων. ἀντὶ τοῦ ἐξορι-
σθῆναι.

Ἀποστρέφομαι. αἰτιατικῇ.

Ἀποστροφή. ἀντὶ τοῦ καταστροφῆ.

Ἀποστιγυῶντες. μισοῦντες. Ἰώσηπος· Ἀν-
τίοχος ἀποστιγύσας. † Φαβρίκιος ἡγεμὼν καθί-
σταται τοῦ πρὸς τὸν Πύρρον πολέμου. ἀντικαθεζο-

μένων γὰρ ἀλλήλοις τῶν στρατοπέδων, νύκτωρ φυ-
λάξας τις ὡς τὸν Φαβρίκιον ἀφικνεῖται, δηλητηρίω
φαρμάκῳ ἀνελεῖν τὸν Πύρρον ὑφιστάμενος, ἦν τις
δοθεῖη πρὸς αὐτοῦ χρημάτων ὠφέλεια. ὃν ὁ Φα-
βρίκιος ἀποστιγύσας τῆς ἐπιχειρήσεως ἀποπέμπει

5. Ἀποστοματίζειν] Horum partem Timaeus (ubi vid. Ruhnkenius p. 43.) et Lex. Seg. p. 436. cf. Zon. pp. 271. et 250. „Xenoph. Mem. p. 773. Philost. p. 155. ἀπὸ στήθους Socrat. Eccl. Hist. p. 369." Tour. MS. 6. Ὁ δὲ κελεύει] Hoc exemplum delevit Küsterus. Certe suum locum non obtinuit. Mox τῶν Μάρδων Zon. p. 250. 9. Φιλήμων] P. 372. 12. οἶδ' ἔγωγε] οἶδε τῷδε MS. Lex. Seg. οἶδα Edd. ante Gaisf. 14. ἀτὰρ ἀλλ' ἀπὸ] τὰ ἄλλα (ἀλλ') ἀπὸ A. C. E. Med. ἀλλ' ἀπὸ quod Tourpian L. p. 77. coniectura est assecutus, Lex. Seg. Mox μνημονεύων A. 16. Θουκυδίδης ζ'.] C. 10. ἴκοντ'] ἴκοντ' A. B. E. Med. ἠκοντας C. οἱ ἀπὸ] ὡς ἀπὸ C. οἱ παρὰ Thuc. Mox αὐτοῖς ἀπὸ γλώττης E. εἴρητο αὐτοῖς A. εἴρηται αὐτοῖς C. Edebatur olim αὐτοῖς εἴρητο. 18. Θεαιτήτῳ] Fere sub principium. 19. οὐκ οὖγε ἀπὸ στόματος] Lego, ut apud Platonem, οὐκ οὖγε ἔγωγε ἀπὸ στόμα. Küst. Idem mox: „Emenda ex Platone τὸν εὐθὺς.”
2. κελεύει] κελεύει A m. sec. C. E. 4. Zon. p. 271. Προέθεντο τὰς διώρυγας ἀποστ.] Apud Polybium lib. V. cap. 62. unde hunc locum sumptum esse existimat Iac. Gronovius, legitur ἀναστομοῦν, quod contrariae est significationis τῷ ἀποστομοῦν. Küst. Horum negligens fragmentis Grammaticis n. 26. inseruit Schweighäuserus; neque licet haec ad illum Polybii locum transferretur. Interim προέθεντο dedi cum A. E. 6. Ἀποστρακισθῆναι] Similiter Hesychius. Gl. sine exemplo Lex. Seg. p. 436. αἰτιατικῇ quod statim Gaisf. revocarat, omisi cum Küst. Idem omisit etiam gl. Ἀποστρέφομαι. Verum gravioris est momentum quod ἐξοστρακισθῆναι in eadem sententia prodit v. Κίμων sive quae olim ferebatur accessio gl. Ὀστρακισμός. Neque dubito quod studiosus quispiam exemplum celeberrimum voci Ἀποστρακισθῆναι accommodarit. 8. ἐπὶ νύκτῃ Med. 12. ἀντὶ τοῦ καταστροφῆ] καταστροφῆ, μίσος E. καταστροφῆ] Apud Harpocratonem, ex quo Suidas, rectius legitur καταφρυγῆ. Küst. Idem gendum sine dubio: ἀντὶ τοῦ καταφρυγῆ. Quomodo legitur apud Harpocrat., qui ad Demosth. in Philipp. refert; sed extat non orat. cont. Timocrat. p. 368. ed. Taylor. Quod et recte animadvertit Valesius in Harpocr. — Plutarchus de fraterno amicitia p. 491. ὅπως ἀμαρτάνοντες, οἱ νέοι, μὴ δραπειτεύωσι, μηδὲ καταλύονται διὰ φόβον πατρὸς ἢ μητρὸς εἰς ὀμίλιας φανίας ὀλιγώρους, ἀλλ' ἀποστρακισθῆναι καὶ καταφρυγῆν ἅμα νοθευοῦσαν ἐνόμοι καὶ παραιτουμένην ἔχωσι. — Vide et Olearium in Iostrat. p. 357. Tour. Qui pluribus hunc significatum illustravit post Wessel. in Diod. III, 40. καταφρυγῆ etiam Lex. Seg. p. nihil mutat Zon. p. 244. 13. Glossa referri videtur ad Rom. XII, 9. 14. Φαβρίκιος] φαυρίκιος C. φαυρίκιος E. Med. stantur. Videtur locus sive ad Capitonem, Eutropii metaphrastam, sive ad Dionem Cassium referri: cf. Collect. Vatic. T. II. p. 538. et 563. Ceterum ipse verborum hiatus inter πολέμου et ἀντικαθεζομένων γὰρ interiectus persuadet haec ex v. Φαβρίκιος esse decerpta. 15. ἀντικαθεζομένων γὰρ τῶν στρατοπ.] Vide Paeanium, Graecum Eutropii interpretem, p. 73. ἀπὸ νυκτὸς] νύκτωρ A. B. C. E. tum τις φυλάξας E. Sed legendum νύκτα, nisi φυλάξας removebimus. Ceterum totus locus sic extat in C. νύκτωρ φυλάξ τις ἐρχεται ἀπὸ τῶν τοῦ Πύρρον πρὸς τὸν Φαυρίκιον δηλητηρίω ἀνελεῖν τὸν Πύρρον ὑφιστάμενος, ὃν ἀποστιγύσας ὁ Φαυρίκιος δέσμιον ἐπέειλε πρὸς τὸν Πύρρον. ὁ δὲ θανάσιος ἔφη, δυσχερέστερον ἂν τις παρατρέφωι τῆς οὐκείας ἀρετῆς τὸν Φαυρίκιον, ἢ τὸν ἥλιον τῆς συνήθους πορείας. 18. ἦν τις A. B. E. Med. ἦν τι mendum vulg.

iudicium voca; odio habentem ama: persequentem te patienter fer; maledictis lacessitus precare; mortuus sis peccato; una cum Christo crucifigaris; dilectionem omnem in Domino transfer. Ἀποστοματίζειν. Memoriter et sine scripto aliquid recitare. Et Ἀπὸ στόματος, ut nos dicimus, non ex scripto sed ex memoria dicere. Iussit autem eos ore coram ducibus Μάρδων explicare. Philemo Sortem dividendibus: Memoriter tamen haec tibi dicam: memini enim probe. Thucydides libro VII. Et qui a Nicia missi Athenas venerant, dicebant omnia, quae ipsis non scripto sed ore praecepta erant. Plato Theaeteto: At quinam fuerunt isti sermones? possisne narrare? Nequaquam, per Iovem, memoriter. at tunc quidem statim domum abiens eos in commentarios rettuli. Et

Ἀποστοματίζειν dicitur magister, cum puerum memoriter aliqua recitare iubet. Ἀποστομοῦν. Obturare. Fossas maxime insignes obstruere statuerant. Ἀποστρακισθῆναι. Testaturum suffragis ei: testis enim sententia ex illi olim inscribatur. Aiunt Cimonem ab Atheniensibus in exilium pulsatum fuisse, quod cum sorore Elpinice concubisset. Ἀποστρέφομαι. Aptum accusativo. Ἀποστροφή. Refugium. Ἀποστιγυῶντες. Odio prosequentes. Iosephus: Antiochus odio prosecutus. † Fabricius dux belli adversus Pyrrhū creatur. cum autem exercitus castra haberent vicinis, quibusdam noctu captata temporis opportunitate Fabricium adit, se veneno Pyrrhum necaturum pollicens, si pecunia si daretur. quem Fabricius ob scelus illud perosus, vivitum

λον ἄρηνάς τε καὶ θηλείας. τοὺς δὲ παῖδας διέσω-
ζον διὰ τὸ ἄωρον τῆς ἡλικίας.

Ἀπόσχη. ἀδυνότακτον. ἀντὶ τοῦ ἀποσχέ-
σθαι ποιήσεις. καὶ Ἀπόσχω, γενικῆ.

Ἀποσχῆναι. ἀπενεχθῆναι.

Ἀποσχοινίσαντες. ἀποστερήσαντες.

Ἀποταμειύεται. ἀποκλείει.

Ἀπόταξις. τὸ χωρὶς τετάχθαι τοὺς πρότερον
ἀλλήλοις συντεταγμένους εἰς τὸ ἔπηρετεῖν τὸν ὠρι-
σμένον φόρον. Ἀντιφῶν ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Σαμοθρα-
κῶν φόρου.

[Ἀποτάσσομαι. δοτικῆ.]

Ἀποταυρούμενος. θρασυνοόμενος.

Ἀπόταφος. ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγονι-
κῶν τάφων. οὕτω Λείναρχος.

[Ἀποτάτω. ποδῶτάτω. διὰ τοῦ ὦ μεγάλου.
καὶ ζῆται εἰς τὸ ὦ μέγα.]

Ἀποτεθρίακεν. ἀντὶ τοῦ ἔτιλεν, ψιλὸν εἰρ-
γάσατο. κυρίως δὲ ἀπεφύλλισε συκᾶς. θρία γὰρ τὰ
φύλλα τῆς συκῆς. Ἀριστοφάνης.

Τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθρίακεν;

Ὀδομάντες δὲ ἔθνος Θρακικόν. ἐλαίνοντο δὲ καὶ
ἀπετίλλοντο οἱ Θρακῆες τὰ αἰδοῖα, καὶ ἀποσεσυρ-
μένα εἶχον αὐτά. φασὶ δὲ αὐτοὺς Ἰουδαίους εἶναι.
Καὶ Ἀποτεθρυωμένοι, ἀπηγριωμένοι. εἴρηται δὲ
5 κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν τεθρύων, ἅπερ ἐστὶν
ἄγρια καὶ ἄγρονα φυτό.

Ἀποτελείοι. οἱ κατὰ πόλεις ἡγεμόνες τῶν
Ἰουδαίων.

Ἀποτέμνω. αἰτιατικῆ· τὸ ἀποκόπτω.

Ἀποτεμεῖται. ἀποχωρίζεσθαι.

Ἀποτετικέναι. ἀποδοῦναι.

Ἀποτεύξασθαι. ἀποτρυχεῖν.

Ἀποτείνεται. ἐκτείνεται, φιλονεικεῖ.

Ἀποτεριχίζων. ἀποσφράσων. Ἀποτεριχίσας
15 δὲ τὴν γαστέρα, οὐδενὶ τῶν φαρμάκων ἔτι εἰμι ἀλώ-
σιμος, οὐδ' ἂν ἕδην ἐμφορῶμαι τοῦ φαρμάκου.
Καὶ Ἀποτεριχίσαι, τὸ ἀπολαβεῖν τείχει καὶ ἀποκλεί-
σαι τῆς ἐξόδου. Καὶ Ἀποτεριχισμένος, ὁ ἀπει-
λημένος, ὁ ἀποκεκλεισμένος τῷ τείχει. οὕτως Ἀν-
20 τιφῶν καὶ Θουκυδίδης. Καὶ Ἀποτερίσις, ἡ τῶν
τείχων ἀφαιρέσις.

1. τε καὶ] τε om. B. E. C. 3. Ἀπόσχη. ἀδυν. ἀντὶ τοῦ ἀποσχ. Respexit Suidas ad versum illum Hom. II. ζ'. 96. Ἀπὸ κιν-
δέος υἱὸν ἀπόσχη ἴλιον ἱρή. In hoc versu poetae ἀπόσχη est tertiae personae; cum tamen Suidas id ita interpretetur, ac si
esset secundae personae ab ἀπόσχωμαι; quod secus est. Küst. Lege ποιῆση cum Lex. Seg. p. 436. καὶ Ἀπόσχω, γεν. om. Küst.
Ipse cum eodem et A. delevi gl. Ἀποσχίζω. γενικῆ. 5. Sic Zon. p. 272. Lex. Seg. p. 437. Corruptionem quam medelam facti-
lius est animadvertisse. Fuit cum glossam revocarem ad v. ἀποσχωθῆναι. ἀπενεχθῆναι B. E. 6. Ἀποσχοινίσαντες] Vi-
de supra v. Ἀποσχοινίζω. Küst. ἀποστερήσαντες etiam Hesychius et Zon. p. 272. ἀποσφράσωντες probabiliter Lex. Seg. p. 437.
7. ἀποκλείει] ἀποκλείς A. Illud habet Lex. Seg. p. 437. 8. Ἀπόταξις] Ex Harpocrate. 9. ἔπηρετεῖν] Scribo ὑποτε-
λεῖν, ut apud Harpocratem. Küst. ὑπηρετεῖν boni Harp. libri et Zon. p. 244. περὶ clam ab Harp. edito sumpsit Küst. Idem
scripturam τῶν Σ. φόρου B. E. Med. correxit ex Harpocr. a Porto monitus, quod firmare videtur A. 12. Gl. delevit Küst,
uncis tacite notavit Gaisf. 13. Ἀποταυρούμενος] Lex. Seg. p. 437. Zon. et Hesychius. Cf. Euripid. Med. 185. 14. Ἀπὸ-
ταφος. ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγ.] Ex Harpocrate. Vide etiam Hesych. et Etymol. Küst. Lex. Seg. p. 437. Aliter in-
terpretatur Lex. Rhet. p. 205. 16. Ἀπωτάτω] Ἀπωτάτω A. καὶ — μέγα addiderunt A. B. E. Glossa cum suo sibi gladio in-
letur, tum perspicue convellitur libro C. qui Ἀπωτάτω καὶ ποδῶτάτω, reliquis omissis. Interim uncis sepsi. 18. Ἀπο-
θρίακεν] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 157. Vide etiam infra vv. Ὀδομάντες et Πέος. Küst. Zon. p. 272. 19. Legendum in
Lex. Seg. p. 437. (ac similiter apud Hesychium) ἀποπεφύλλισε καὶ διακεκάθακεν. 21. Ὀδοτομάντων et Ὀδοτομάντες Med.
2. ἀπέτιλλον Zon. 3. Ἰουδαίους εἶναι αὐτοὺς E. 4. Ἀποτεθρυωμένοι] ἀποτεθρυωμένοι A. C. et Timaeus p. 45. Ἀποτεθρυω-
μένος Lex. Seg. p. 437. Ceterum ablicendum καὶ. 5. τεθρύων] Id mendum recognovit etiam in v. Τέθρια: τεθρύων A. C.
Arsen. p. 71. Zon. p. 272. Timaeus et Lex. Seg. ubi θρύων dedit Bekkerus e Ruhnkensii correctione. 6. ἄγρια καὶ ἄγρονα]
ἄγρονα καὶ ἄκαρπα C. ἄγρονα καὶ ἄγρια Timaeus. 7. τῶν Ἰουδαίων] Leg. τῶν Ἀγαιῶν. Vid. Polybius p. 1030. Hemst. Pari-
ter Suidam emendat Toupius I. p. 79. eodem loco Polybii (XVI, 36.) allato. 10. ἀποχωρῆσαι] Sic habet unus Paris. quae le-
ctio magis mihi placet, quam ἀποχωρήσαι, quod priores editt. [et A. B. E. C.] exhibent. Küst. ἀποχωρῆσαι legendum cum Lex.
Seg. p. 437. 12. Sic Lex. Seg. p. 437. et Hesychius. Lege ἀποτείξασθαι. 13. V. Schol. Luciani Amor. 17. et Zon. p. 271.
Sed rectius ἐκτείνει Hesychius, frustra sollicitatus. 14. Ἀποτεριχίζων] Item Lex. Seg. p. 437. περιφράττων Hesychius.
15. γαστέρα A. 17. τὸ ἀπολαβεῖν τείχει, καὶ ἀποκλείσαι] Locus hic in prioribus editt. et corruptus est et confusus, quem ex
MSS. Paris. et Harpocrate in integrum restitui. Küst. Edebatur τὸ λαβεῖν τείχων. καὶ ἀποτείχσαι ἀποκλείσαι, quod ipse
emendat Portus. In veterum edd. lectione conspirant omnes ap. Gaisf. MSS. cum Pal. Harp. et Lex. Seg. p. 437. cui deest
καὶ ἀποκλ.] ὁ ἀποκλ. A. B. E. Pal. Harp. om. Lex. Seg. καὶ ἀποκ. τῷ τείχει om. C. καὶ ἀπειλημένος καὶ
ἀποτεριχισμένος ὁ ἀποκεκλεισμένος Med. 20. Θουκυδίδης] An respexerit Thucyd. VII, 43. ἀποτεριχίσματος? Burn. ἀπο-
σαντες et ἀποτεριχισθείσης Thucyd. I, 64. 65. ἀποτεριχισθείσαν VIII, 26.

feminas interfecerunt; pueris tamen propter immaturam ae-
tatem pepercerunt. Ἀπόσχη. Unus e subiunctivis absolu-
tis: arcebit. Et Ἀπόσχω, aptum genitivo. Ἀποσχῆναι.
Ablatum fuisse. Ἀποσχοινίσαντες. Qui excluderunt.
Ἀποταμειύεται. Recondit. Ἀπόταξις. Cum separan-
tur, qui ante non singuli sed iuncti statutum tributum pendebant.
Antiphon in oratione de tributo Samothracum. [Ἀποτάσσο-
μαι. Aptum dativo.] Ἀποταυρούμενος. Ferociens.
Ἀπόταφος. Qui maiorum sepulcris exclusus est. sic Dinar-
chus. [Ἀποτάτω. Longissime. per ὦ.] Ἀποτε-
θρίακεν. Pillis nudavit. proprie, ficus follis spoliavit. θρία
sunt enim folia ficus. Aristophanes: Quis Odomantum penem
pillis nudavit? Odomantes erat gens Thracica. Thraces au-

tem pudenda vellere solebant et recutita habere; quos Iuda-
esse aiunt. Et Ἀποτεθρυωμένοι, efferati. per metaphoram
agrestibus et sterilibus plantis, quae τέθρια vocantur. Ἀπ-
τέλειοι. Sic vocabantur praefecti, qui singulis Achaeorum
tribus praerant. Ἀποτέμνω. Accusativo iungitur:
scindo. Ἀποτεμεῖται. Abscindet. Ἀποτετικέναι.
Persolvisse. Ἀποτεύξασθαι. Excidere voto. Ἀπ-
τείνεται. Extenditur, contendit. Ἀποτεριχίζων. Mun-
niens. Cum autem ventrem quasi muro munierim, nihil
venenum posthac nocere mihi potest, etiamsi largam eius
piam hauriam. Et Ἀποτεριχίσαι, muro cingere, et exitu
cludere. Et Ἀποτεριχισμένος, muro cinctus et interclusus.
Antiphon et Thucydides. Et Ἀποτερίσις, murorum ever-

μενοι ἀπὸ τῶν οὐχ ὁμοίων ὕπλων, ὅμως τῆ οἰκείᾳ ἀλλῇ θαυροῦντες.

Ἀποτραχηλίζοντες. ἀπάγοντες. Εὐνάπιος. Καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς διέφθειρον σχοινίοις ἀποτραχηλίζοντες. Καὶ αὐθις.

Οὐ μὴ παύσηθε τῶν ψηφισμάτων, πρὶν ἂν ὑμᾶς τοῦ σκέλους λαβῶν τις ἐκτραχηλίῃ.

Ἀποτραχύνεται. θρασύνεται.

Ἀπότριψις, μέλλησις, ἀπάγγελσις, ἀγώνισις, προάγγελσις, τέκμαρσις, κάθ' ἑξίς, πλάνησις, 10 διάφευξις, ἐφόρησις, ὕπλισις, ξένισις, κούφισις, βλάβισις, ἐπαίνεσις, ψόφησις, διάρπασις, γυναικισις, λάλησις, ὁμοιοκατάληκτα ὀνόματα. Καὶ Ἀποτριβόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐμποδίζων, ἀπείργων. Ὁ δὲ Ἀννίβας ἐν κακοῖς ὣν ἔμενε, τοῖς πολεμίοις ἀπο- 15 τριβόμενος.

Ἀποτρόπαιοι. φευκτοί, μισεῖσθαι ἄξιοι. ἢ ἀποτρέποντες τὰ κακά. Οὕτω γὰρ ἐδόκουν ἀποτρόπαιοι τινες εἶναι καὶ ἀλεξίκακοι.

3. Εὐνάπιος] Fr. 53. sive p. 104. ed. Nieb. 6. Οὐ μὴ παύσηθε τῶν ψηφισμ.] Fragmentum hoc (quod depromptum est ex Aristoph. Lysistr. 705.) non pertinet ad vocem Ἀποτραχηλίζειν, sed Ἐκτραχηλίζειν. Küst. Paulo rectius se habet Aristophania Iocous in v. Ψηφοφορία. 8. Ἀποτραχύνεται] Hesychius et Lex. Seg. p. 437. Cf. Phrynich. Seg. p. 26. Mox sequebantur glossae a Gaisf. renovatae: Ἀποτρέπω. αἰτιατικῇ. Ἀποτρέχει τοῦ ἐπιτρέχειν διαφέρει. Ἀποτριβώ. αἰτιατικῇ. καὶ Ἀποτριβέσθαι. „Ἀποτριβώ] Hanc cum duabus seqq. gl. delevit Küsterus: fortasse cum A. Nihil enim ex eo cod. enotatum habeo.” 9. Haec usque ad κάθ' ἑξίς Zon. p. 247. μέλλησις] μελέτησις Lex. Seg. p. 438. ubi insertum ἀνοιξίς post διάφευξις. Horum pleraque confirmat Lobeck. in Phryn. p. 351. 12. ψόφησις] ψόφισις C. ψήφισις addit E. 13. ὁμοιοκατάληκτα ὀνόματα om. Lex. Seg. Ἀποτριβόμενος] Zon. p. 273. V. Wytenb. in Plut. T. VI. p. 592. 14. Ὁ δὲ Ἀννίβας ἐν κακοῖς ὣν ἔμ.] Haec sunt verba Polybii lib. III, 102. ut Iac. Gronovius observavit. Küst. Ubi extat τοὺς πελάζοντας. Zonaras ἐμισε 17. Ἀποτρόπαιοι] Usque ad ἄξιοι Lex. Seg. p. 437. Schol. Platon. p. 233. [454. coll. Schol. Luciani Phalar. I, 3.] Ἀποτρόπαιων: τῶν ἀποτρέπόντων τὰ κακά. λαμβάνεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν φευκτῶν καὶ μισεῖσθαι ἄξιων ἀνθρώπων. Synesius Ep. 57. Αἱ κακοποιοὶ δαίμονες ἐν κόσμῳ συντελοῦσι μὴ τῆ χειρὸς τῆς προνοίας. εἰσὶ δὲ ὅμως θεομισοῖς τε καὶ ἀποτρόπαιοι. Gaisf. Ἀποτρόπαιος. φευκτός, μισητός Zon. p. 238. 18. Vidit Porsonus Οὕτω — ἀλεξίκακοι Menandri esse locum Exc. Legg. p. 5. Ubi ἐδόκουν sub finem coniectum mihi respiciendum videtur, quippe petium e praegressis. 1. Vox scriptoribus rerum Byzantinorum haud infrequens. Adde nomen neglectum ἀποτροπιασῆς Schol. Aesch. Persae. 2. εἰώθασι τῶν ἀναρουμένων εἰς τὰς κεφ.] Vide infra v. Μασχάλισθαι. Küst. εἰώθεισαν Schol. Sophocl. El. 445. Sententia usque ad v. φόνῳ ex altero utro fonte transcripta. 5. Ἀποτροπίασμα] Lex. Seg. p. 438. omissis ἀποτρέπον τὰ μὴ προσέχον Hesychius: Ἀποτροπίασματα. ἐξελείματα, ἀποτρέποντα τὰ φαῖλον. 6. ἢ τὸ ἀποτροπῆς ἄξιον] Locus hic mutilus est, quod ex Schol. [recent.] Soph. in Aiac. 607. sic supplebis: Καὶ Ἀπότροπον, τὸν ἀποτρόπαιον, ἦγον τὸν ἀποτροπῆς (hodie λέγουσι ἀποτροπῆς) καὶ ἀποτροπιασμοῦ ἄξιον. Küst. Non assentior. 8. Zon. p. 237. Hesychius: Ἀπότροφος. μακρὰν τεθραυγμένον. Glossa ut videtur Synesii; quam quae sequebantur, Ἀπότροφον ἄλφριτον. τοῦτο δὲ φασὶ τὸ ὑπότροφον πρὸς τὴν εὐρεῖν Ἐπιχάρμον, ex v. Ἄλφι repetita, delevi, cum habeat A. in marg. 10. Σοφοκλῆς] Trach. 124—28. neglecta a Gaisf. lege. 13. χρῆναί σε libri. 16. ἐπέβαλε] ἀπέβαλε B. E. Med. Ζεὺς] Κρονίδας Soph. 16. Uberius Lex. Seg. p. 437. Zon. p. 257. ἀνλεῶς] Sic habent omnes editiones. At in codice Vaticano, ut Pearsonus monuit, scriptum est ἀνλεῶς: quae vera est lectio. Küst. ἀνλεῶς A. B. E. Vitiose Lex. Seg. ἀνελε, ὃ ἐστι φόνευσον: unde tamen intelligas apud Suidam τὸ ἀνλεῶς esse. Nam ὃ ἐστι fluxit ab mala interpretatione syllabae ὡς, quam in compendii similitudinem grammaticis familiarissimam detorserunt. Attulit etiam Gaisf. Gatakerum A. M. P. p. 911. a Küstero ascriptum in v. Τυμπανίζεται, ubi nihil ex v. ad hanc quidem glossam referendum. Continuo Gaisf. repetiit tacite glossam ab Aldo invecam, Ἀποτύχω. γενικῇ. καὶ Ἀποτύχων. γενικῇ. Posteriori γενικῇ om. Ald. 18. Ἀπ' οὐατος ἄγγελος ἔλθοι] Interpres, Nuncius infaustus est tibi veniat. Immo, Facessat ab auribus nostris nuncius. Hesych. Ἀπ' οὐατος, μακρὰν τῆς ἀκοῆς. Respexit autem Callimachus ad Homer. Il. χ'. 454. Αἰ γὰρ ἀπ' οὐατος εἶπ' ἔμεθ' ἔπος: Utinam vero procul ab auribus meis sit quod dicit, i. e. quae quam evenisse audiam. Tourp. Homerum apposuerat Bentleius in Callimachi Fr. 301. Ἀπ' οὐατος habet Hesychius. 19. ἄξ.] τοῦ μὴ ἄξ. A. B. E. τοῦ om. C. Itaque scribendum, ἄξιος τοῦ μὴ ἄξ.

quidem armis se defendentes, at fortitudine sua freti. Ἀποτραχηλίζοντες. Strangulantes. Eunapius: Et illi quidem eos funibus strangulatos necarunt. Et alibi: Non prius ab istis decretis cessabit, quam cruce vos prehensus praecipites aliquis egerit. Ἀποτραχύνεται. Exasperatur. Ἀπότριψις, μέλλησις, ἀπάγγελσις, ἀγώνισις, προάγγελσις, τέκμαρσις, κάθ' ἑξίς, πλάνησις, διάφευξις, ἐφόρησις, ὕπλισις, ξένισις, κούφισις, βλάβισις, ἐπαίνεσις, ψόφησις, διάρπασις, γυναικισις, λάλησις, nomina similiter desinentia. Et Ἀποτριβόμενος, arcens. Hannibal, quamvis in rebus affectis versans, perstitit tamen, hostes deterrens. Ἀποτρόπαιοι. Aversandi, odio digni, vel mala avertentes. Sic

Ἀποτροπιαζόμενοι. ἀποτρέπόμενοι καὶ ἀποστρεφόμενοι καὶ μισοῦντες. εἰώθασι τῶν ἀναρουμένων εἰς τὰς κεφαλὰς ἀπομάσσειν τὰ ξίφη, ὡς περ ἀποτροπιαζόμενοι τὸ μύσος τὸ ἐν τῷ φόνῳ.

5 Καὶ Ἀποτροπίασμα, ἐξίλασμα, ἀποτρέπον τὰ μὴ προσήκοντα. ἢ τὸ ἀποτροπῆς ἄξιον, ὡς ἀποτρόπαιον.

Ἀποτρόφους. τοὺς μὴ ὄντας τροφίμους τῆς φιλοσοφίας.

Ἀποτρύειν. Σοφοκλῆς.

Οὐκ ἀποτρύειν

ἐλπίδα τὴν ἀγαθὴν

χρῆναί σ'. ἀνάληκτα γὰρ οὐδ'

ὃ πάντα κραίνων βασιλεὺς

ἐπέβαλε θνητοῖσι Ζεὺς.

Ἀποτυμπάνισον. ἀνλεῶς τι φόνευσον. ὡς ἔστιν ἐν τῇ Τυμπανίζεσθαι.

Ἀπ' οὐατος ἄγγελος ἔλθοι. παρὰ Καλλιμάχῳ. τουτέστι δύσφημος, μὴ ἄξιος τοῦ ἀκουσθῆναι.

enim malorum averruncatores et expulsores sibi videbant esse. Ἀποτροπιαζόμενοι. Avertentes, versantes, prosequentes. Solebant veteres in occisorum capita gladios stergere, quasi piaculum caede commissum expiaturi. Et Ἀποτροπίασμα, expiatio, qua mala avertuntur. vel dignum averruncetur, tanquam abominandum. Ἀποτρόφους. philosophiae non sunt alumni. Ἀποτρύειν. Sophocles. Te nolo spem bonam penitus abittere. non enim vitam dolore carentem omnium rex Iuppiter mortalibus dedit. Ἀποτυμπάνισον. Crudeliter interfice. vide in v. Τυμπανίζεσθαι. Ἀπ' οὐατος ἄγγ. ἔ. Id est infaustus, neque dignum auditu. Apud Callimachum: Ab auribus nuncius ille procul sit

Ἀπουργοὶ γωνῖαι. εὐτελεῖς, εἰς ἃς τὰ σα-
ρώματα συνῆγον.

Ἀπουρία. ἢ ἐξ ἀνίσων γάμων σπορά, ἀπὸ
δούλης ἢ δούλου γεννωμένη.

Ἀπουρώσαντας. Πολύβιος· Τότε μὲν ἐς τὴν 5
Μυνθίαν ἀπουρώσαντας καθορμισθῆναι. μὴ χρω-
μένους οὐρίῳ πνεύματι.

Ἀπουσιάζει. Ὁ δὲ εἰς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα
ἀπουσιάζει. τῆς οὐσίας μέρος δώσει.

Ἀποφαντικός. σημαίνει κυρίως τὸν ἐκφαί-
νοντά τι νόημα, εἴτε διὰ καταφάσεως, εἴτε δι' ἀπο-
φάσεως. σημαίνει δὲ ἰδικῶς καὶ τὸν μὴ συγκατατι-
θέμενον.

Ἀπόφασις. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαι-
νιππον. τὸ ἀποφαίνειν διὰ γραμμάτων κατὰ 15
μέρος ὁπόσῃ οὐσίαν ἔχει, ὅπερ ἐν ταῖς ἀντιδό-
σει μάλιστα γίνεται. καλεῖται δὲ αὐτὸ καὶ ἀπο-
γραφή.

Ἀποφάσκει. ἀπαγορεύει, ἢ ἀποφαντικῶς
λέγει τι.

Ἀποφαίνει. φανεροποιεῖ. Ἀποφέρει δὲ διὰ
τοῦ ἑψιλοῦ, ἀντὶ τοῦ φονεύει.

Ἀποφέρειν. ἀποδιδόναι. Ἀριστοφάνης·

Καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα κοῦκ ἀποστερεῖν.
τὰ δεδανεισμένα.

Ἀποφρεύειν. αἰτιατικῆ. καὶ Ἀποφυγγάνειν.
ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους Δημοσθένης.

Ἀπόφημι. ἀποφαίνομαι. καὶ Ἀποφῆναι, ἀπο-
δεῖξαι.

Ἀπόφημον. δύσφημον. Ἡ γλῶττα ἢ ἀπαί-
δεντος καὶ ἀμαθῆς τῆ τε ἄλλη καὶ ταύτῃ ἐπίσπαστα
παλαμᾶται, καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ ἀπόφημόν τε καὶ
βλάσφημον κατολισθάνει.

Ἀποφθεγγόμενος. μαντευόμενος.

Ἀποφθίμενον. ἀποθανόντα.

Λέξαι μ' ἀποφθίμενον τὸν κύνα Διογένη.

1. Ἀπουργοὶ γωνῖαι] Eadem habet Hesychius. Küst. Et Lex. Seg. p. 434. 3. Glossa suspecta. Legendum opinor Ἀπου-
ρία, de quo vide Toupium in v. Ἀπουσιάζει. 4. οἷον ἀπὸ δούλης ἢ ἀπὸ δούλου Zon. p. 245. γενομένη] γεννωμένη A. B. C.
E. Med. γενομένη Ald. 5. Πολύβιος· Τότε μὲν ἐς τὴν Μυνθίαν.] Fragmentum hoc Polybii legitur in collectaneis Constant. ab

Valesio editis p. 73. Küst. Polyb. XVI, 15, 4. 6. Μυνθίαν] μυνθίαν A. Μυνθίαν C. μῆ . . πνεύματι edd. ante Gaisf.
cum Polybii loco iungebant, adversante vel Zon. p. 273. 8. Ἀπουσιάζει] Haec ex Artemidori Oneirocrit. I, 81. [c. 78.
p. 115. Beiff.] descripta sunt: quod et Alberto notatum video. Verba autem Ἀπουσία et Ἀπουσιάζειν nunc honesto, nunc in-
honesto sensu usurpantur: quod vel ex Artemidoro constat. Atque hinc intelligendus Plutarchus de Is. et Osir. p. 84. Καὶ γὰρ
Ἕλληνας τὴν τοῦ σπέρματος πρῶσιν ἀπουσίαν καλοῦσι, καὶ συνουσίαν τὴν μίξιον. Ad quem locum insigniter lapsus est Reis-
mus. Toup. Qui haud praeter morem opes iactavit dudum ab Albert. in Hesychium expromptas. Artemidori locum indicavit
etiam Hemsterhusius. 8. ἀπὸ τοῦ] Sic etiam Zon. p. 273. ἑαυτοῦ A. E. C. om. Artemidorus, unde reponendum οὕτως pro ὁ δέ.
Ἀπουσιάζει bis E. sed in exemplo σ inter vsa. 10. Lex. Seg. p. 438. ubi ἐμφαίνοντά τι et εἰδικῶς. κυρίως] κυρίως δύο E.
Sed ἐκφέροντα Zon. p. 237. 12. σημαίνει δὲ ἰδικῶς καὶ τὸν μὴ συγχ.] Recte monuit Portus confundi hic a Suida ἀποφαντικός
cum ἀποφαντικός. Posteriori enim vocabulo significatio ea quadrat, quam Suidas priori tribuit. Küst. Vetus error an incuria
librariorum, qui ἀποφαντικός et ἀποφαντικός, ἀπόφασις et ἀπόφρασις (cf. Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 206. sq.) perinde habe-
rent, de negatione an effato dicerentur. Mox cum C. delevi glossam, quam A. habet in marg. Ἀποφαντικόν. ἢ καταφαντικόν.
ἔστιν ἐν τῷ Ἄξιωμα. 14. Zon. p. 245. πρὸς φαίνιππον] P. 1039, 2. 16. Kústerus hoc loco quaedam de causis antido-
sosis disseruit, quae repeti nihil attinuit. Vide vel Böckh. d. Staatsk. d. Ath. II. p. 124. 17. καλεῖται — ἀπογραφή] κα-
λεῖ — ἀπογραφήν Lex. Seg. p. 438.

1. Ἀποφάσκει] Lex. Seg. p. 438. et Glossae in Dionys. Areop. η . . τι om. Zon. p. 282. neque dubium quin posterior observatio
ad ambigua quaedam exempla v. ἀποφαντικῶν pertineat. 3. Ἀποφέρειν sumptum e pravis epimerismorum tabulis. 5. Ἀριστο-
φάνης] Locus Aristophanis legitur in Eccles. 449. (470.) Sed τὰ δεδανεισμένα sunt verba Scholiastae, sive nostri Suidae, in-
terpretamenti loco addita. Toup. Ceterum cf. Oudend. in Thom. M. p. 105. 9. Δημοσθένης] P. 644, 25. „Vid. Abrech.
Dil. Thucyd. p. 694.” Gaisf. Statim cum A. B. C. E. delevi glossam Ἀποφηλικίζει. (Ἀποφηλικίζει Med.) βιάζεται. ἀπὸ
τῶν ἀμὰ σῶκα τρωγόντων καὶ ἐπὶ τὰ ἄλλα μετῆται. Ubi Hemsterhusius: „Male Etymol. Ἀποφηλικίζει p. 127, 20. [Ἀπο-
φηλικίζει Etym. MS. Dorv.] Vid. Hesych. in φήληξ. Mox an τρωγόντων, quamvis vulgatae lect. consentiat Etymologus.”
Praeterea sub finem gl. addunt edd. vet. ἀπὸ τοῦ φήληξ φήληκος, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ σφάλλω, σφήληξ καὶ φήληξ, ἢ παρὰ τὸ φῶ
τὸ ἀπατῶ. Quae planissime praestat Zon. p. 257. 10. Ἀπόφημι] Lex. Seg. p. 438. Zon. p. 273. 12. Cf. Zon. p. 273.
Ἡ γλῶττα] Aeliani. Hemst. 13. ἀμαθῆς] ἢ ἀμαθῆς E. 14. παλαμᾶται] μηχανᾶται E. Supra ἐπίσπαστα Med. sola. τε
om. E. ἀπόφημόν τε καὶ βλάσφημόν τε καὶ βλάσφημον A. 15. κατολισθάνει] κατολισθάνει A. 16. Ἀποφθεγγόμενος]
Lex. Seg. p. 439. et Zon. p. 273. Mox A. in marg. habet, quae pro singulari glossa venditarant B. E. et edd. ante Kústerum:
Ἀποφθίμενα Χρυσίππου ἀπόδητα. ἔστιν ἐν τῷ Χρυσίππου. 18. Λέξαι μ' ἀποφθίμενον τὸν κύνα Διογ.] Supple et emenda
ex Anthol. [Pal. VII, 67.] Λέξαι μ', εἰ καὶ σοὶ μέγα βράδεται ἀκροῦσσαι Βάρης ἀποφθιμένων, τὸν κύνα Διογένη. Alloquitur Cha-
rentem. Küst. Versus Leonidae Tar. LIX, 3. instaurandus ex v. Βάρης sive Ὀκροῦς.

Ἀπουργοὶ γωνῖαι. Anguli viles, in quos purgamenta
converrebant. Ἀπουρία. Ex inaequalibus nuptiis, ex
serva vel servo procreata soboles. Ἀπουρώσαντας. Ad-
versus vento usos. Polybius: Tunc quidem in Μυνθίαν ad-
versus vento delatos fuisse. Ἀπουσιάζει. Opum suarum
partem tribuet. Is vero in filiam sua bona diffundet. Ἀπο-
φαντικός. Proprie significat eum qui sive affirmans sive
negans aliquid enunciat; speciatim vero eum qui negat. Ἀπό-
φασις. Demosthenes in oratione contra Phaenippum sic vo-
cat descriptionem bonorum, qua quis quantum in bonis habeat
indiget: id quod in permutationibus maxime obtinebat. Idem

etiam vocatur ἀπογραφή. Ἀποφάσκει. Interdicit. vel
enunciat aliquid. Ἀποφαίνει. Declarat. Ἀποφέρει
vero, per ἔ, occidit. Ἀποφέρειν. Reddere. Aristophanes:
Et haec omnia reddere, nec defraudare. nimirum credita.
Ἀποφρεύειν, sive Ἀποφυγγάνειν. Aptum accusativo. De-
mosthenes in oratione contra Aristocratem. Ἀπόφημι.
Declaro. Et Ἀποφῆναι, declarasse. Ἀπόφημον. Quod
est mali ominis. Lingua indocta et rudis cum alia mala ar-
cessit, tum etiam ad voces abominandas et maledicta saepe
vergít. Ἀποφθεγγόμενος. Vaticinans. Ἀποφθί-
μενον. Mortuum. Suscipe mortuum me Canem Diogenem.

Καὶ Ἀποφθίσειν, ἀνελεῖν, θανατώσαι. Τεῦκρός
φῆσι πρὸς τὸν νεκρὸν τοῦ Αἴαντος·

Εἶδες ὡς χρόνῳ

ἐμελλέ σ' Ἐκτωρ καὶ θανῶν ἀποφθίσειν.

301 Ἄποφορᾶν. ἀντὶ τοῦ ἀπενεγκεῖν, καὶ διά- 6
στρημα ποιῆσαι μεταξὺ. οὕτως Ἰσαῖος. Καὶ Ἀπο-
φορῆ παρὰ Ἡροδότῳ, ἢ τελουμένη παρὰ τῶν δοῦ-
λων τοῖς δεσπόταις.

Ἀποφορτίσασθαι. ἀποβαλεῖν φορτίον.

Ἀποφώλιοι. ξένοι, οἱ φυλὴν μὴ νέμοντες. 10
οὕτως Αἰσχίλος. ἢ ἀπαιδευτοὶ. φωλεοὶ γὰρ τὰ
παιδευτήρια, ὡς φασιν οἱ Ἴωνες.

Ἀποφράδες ἡμέραι. ἐν αἷς ταῖς κατοικομέ-
νοὺς χάς ἐπιφέρουσι. ἢ αἱ πρὸς πράξεις ἀνεπιτή-
δευτοι. Ἀππιανός· Μεγά τοῦτο Ῥωμαίοις πάθος 15
ἐγένετο, καὶ πλήθους ἔνεκα καὶ ἀξιώματος εὐγενοῦς
οἴκου καὶ πανωλεθρίας. καὶ τὴν ἡμέραν ἀποφράδα

τίθενται. ἢ ἀποφράδες, μιαιφαί ἡμέραι, μάλιστα
ἐν αἷς τὰ ἐναγίσματα.

Ἀποφοιβάζων. ἀποκαθαίρων. ἢ χρησιμ-
δῶν, μαντευόμενος.

Ἀποφοιτᾶν. ἀποπηδᾶν, ἀναχωρεῖν.

[Ἀποφροντίζω. αἰτιατικῆ.]

Ἀποφυσήσας τὴν σποδὸν τῶν ἐγκρυβομένων
ὠπτημένων. Σφηξὶν Ἀριστοφάνης·

Κάπειτ' ἀνελὼν μ' ἀποφυσήσας,

εἰς ὄξάλμην ἔμβαλε θεριμῆν.

Ἀποχτετεύονται. μεταφέρονται.

Ἀποχειροβίων. τῶν ἐκ χειρῶν ζώντων καὶ
ταῖς τέχναις προσκαθημένων.

Ἀποχειροτονηθῆναι. γενικῆ· ἀποστραφῆ-

ναι, ἀποδοκιμασθῆναι. Ἀριστοφάνης·

Σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει κίστην πλέαν

ἀποχειροτονηθῆναι τρεῖς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

1. Ἀποφθίσειν] Ἀποφθίσειν A. C. Τεῦκρός φῆσι πρὸς τὸν νεκρ.] Apud Sophoclem Ai. 1026. sq. Post hanc glossam cum A. B. C. E. Gaisf. deletit e Zou. pp. 260. 261. petita: Ἀποφθίζοντες. ἐπιωθάζοντες, ἐξεντελλόντες. ἢ ὡς πονηρὸν ἀποστρεφόμενοι. ἀπὲ γὰρ τὸ φλαῖρον ἐπὶ τοῦ πονηροῦ τίθεται. Καὶ Ἀπεφλαίριζεν, ἐκάκιζεν. Ὁ δὲ τούτοις ἀντέπαιτε, καὶ ἀπεφλαίριζε τὰ λεγόμενα. Horum altera pars ex Etymol. p. 128, 55. descripta est, posterior etiam ex ipsius Suidae v. Ἀπεφλαίριζον. 5. Ἀποφορᾶν. ἀντὶ τ.] Apud Harpocrationem, ex quo Suidas, legitur Ἀποφορᾶν. ἀντὶ τ. Vide ibi Maussacum, quem locus hic non parum torsit. Küst. Ἀποφορᾶν Lex. Seg. p. 439. quod Suidae reddendum. Ceteram observatio prorsus est manca. 6. καὶ Ἀποφορῆ παρὰ Ἡροδότῳ] Significationem huius vocis pluribus exemplis erudite illustrat Valesius in Notis Maussaci ad Harpocrationem h. v. quem vide. Küst. E Gloss. Herodot. II, 109. unde firmatur τμη, quod supplebat Koenius in Gregor. Cor. p. 325. Ἡροδότου A. „ Xenoph. p. 693. Auctor nescio quis apud Stobaeum p. 734. Artemidor. p. 181." Tourp. MS. Adde Hemsterhus. Append. in Lucian. p. 21. 9. Ἀποφορτίσασθαι] Athen. II. 37. e Timaeo: Ἀποφορτίσασθαι τῇ θαλάσῳ τὰ περιττὰ τῶν φορτίων. ib. τὴν ταῦν ἀποφορτίσασθαι διὰ τὸν χειμῶνα. Reines. Wetstenium in Act. Apost. XXI, 3. Gaisfordus, Iosephum Bell. Iud. p. 85. Tourpius MS. laudarunt; addas Abreschium in Hesych. Cf. Zou. p. 282. 10. Ἀποφώλιοι] Ἀποφώλιοι ut constat ex Hesychio. Sed Suidas vitioso codice deceptus diversas voces confudit. Vid. H. Steph. Thes. IV. p. 301. A. Hemst. Ἀποφώλιοι: ξένοι. . . Αἰσχίλος Lex. Seg. p. 439. μὴ νέμοντες] μὴ om. B. E. μὴ ἔγοντες Hesychius. 11. ἢ ἀπαιδευτοὶ. φωλεοὶ γὰρ τὰ παιδ.] Vide Eustath. in Odys. ε. p. 1529. Küst. Vid. Schol. Od. 3. 177. Apollon. Lex. p. 147. et v. φωλεόν: qua comparata scribi praestiterit, τὰ παιδευτήρια φασιν οἱ Ἴωνες. Zou. p. 237. breviter κατὰ Ἴωνας. Gaisf. laudavit ἀποφώλιος ἀγροῦντας e Phileta Stobaei p. 469. 13. Ἀποφράδες] Lex. Seg. p. 438. et breviter Lex. Rhet. p. 204. Similiter Timaeus p. 47. Schol. Platon. p. 452. et Luciani Tim. 43. Addas intpp. Hesychii et Arsen. p. 69. 15. Μεγά τοῦτο Ῥωμαίοις π.] Fragmentum hoc Appiani, quod repetitur infra v. Ἐλεεινός, ad historiam de caede Fabiorum referendum esse ex vestigijs sensus apparet. Küst. V. Ed. Schweigh. T. I. p. 37. 1. μιαιφαί ἡμ.] ἡμέραι ἐν αἷς μάλιστα τὰ ἐναγίσματα, ἢ γονν μιαιφαί E. 3. Ἀποφοιβάζων. ἀποκαθαίρων Lex. Seg. p. 43. Strabo XIV. p. 675. laudatus Albertio, ποιήματα ὡσπερ ἀποφοιβάει. Accedant Diodorus fr. Vat. XXXI, 5. et Psellus de Op. Daem. p. 65. 5. Ἀποφοιτᾶν] Lex. Seg. p. 439. et Zou. p. 373. ἀναχωρεῖν nescit Hesychius. „ Cyrill. p. 134. ὄψοφ γίας ἀποφοιτᾶν. Procop. d. Aedif. Iustin. p. 8. Pierson. Moer. p. 400." Tourp. MS. 6. Glossam temere collocatam om. vu 7. ἐν κρυβίω] ἐγκρυβομένων A. Med. Lex. Seg. p. 439. ἐγκρυβομένων B. E. εἰ κρυβομένων C. Mutavit ed. Bas. Forma v. his scriptoribus haud infrequens, quam auspicantur ἐκρυβόντων et ἀποκρυβόντων Diodorea (cf. III, 25.), ceterior aetas excolu v. Lobeck. in Phryn. p. 317. sq. Neque vero huc convenit memoria κρυβίοντων. Ceterum ut solet apud Suidam, glossa male c interpretationibus coit. Scribendum opinor: Ἀποφυσήσας. Σφηξὶν — θεριμῆν. ἀποφυσᾶσι γὰρ τὴν σποδὸν τῶν ἐγκρυβομέ ἰχθύων. Quod superest ὠπτημένων dubites an possit retineri. Schol. τῶν ἀπανθηρακισμένων I. 8. Σφηξὶν Ἀριστοφάν V. 349. sq. Σφηξὶν A. C. E. Med. 11. Ἀποχτετεύονται] Lex. Seg. p. 429. et Zonaras. Vox Platonica. 12. χειρ ἰουίτος C. Nihil mutat Zou. p. 237. Vide Alb. in Hesych. v. Ἀποχειροβίοι. 15. Ἀριστοφάνης] Pac. 667. sq. 16. φέρουσα

Ἐτ Ἀποφθίσειν, necaturum, occisurum esse. Teneor Aiacis ca-
daver alloquens dicit: *Expertus es, ut tandem Hector vel*
mortuus te perditurus fuerit. Ἀποφορᾶν. Pensionem,
significat etiam intervalla, velut apud Isaeum. Et Ἀποφορῆ
apud Herodotum vocatur tributum, quod dominis a servis pendit-
tur. Ἀποφορτίσασθαι. Onus abicere. Ἀποφώλιοι.
Peregrini: qui nullius sunt tribus. sic Aeschylus. vel iudocci.
φωλεοὶ enim ab Ionibus vocantur scholae. Ἀποφράδες
ἡμέραι. Dies, quibus defunctis inferiae fiunt. vel dies inau-
spicati. Appianus: *Magna haec Romanis clades fuit, tam pro-*
pter caesorum multitudinem quam dignitatem nobilis familiae
eiusque internecionem. quare dies atter habitus est. Ἀπο-

φράδες ἡμέραι dicuntur dies inauspicati et abominabiles; p-
cipue vero illi, quibus mortuis libatur. Ἀποφοιβάζων
Lustrans. vel oraculum edens, vaticinans. Ἀποφοιτᾶν
Resilire, recedere. [Ἀποφροντίζω. Aptum accusativu-
] Ἀποφυσήσας τὴν σπ. Aristophanes *Vespis: Deinde c-*
me inferneris et statu dissiparis cinerem, iniice me in
riam calidam. id est, cum cinerem tanquam a piscibus cin-
riciis disleceris. Ἀποχτετεύονται. Derivant. Ἀπο-
χειροβίων. Eorum qui manibus victum sibi quaerunt et ar-
sellularias exercent. Ἀποχειροτονηθῆναι. Genitivu-
iuugitur: suffragiis relicti. Aristophanes: *Ferentem civitan-*
cistam foederum plenam ter in concione relictam fuisse

ταίαν. οὕτως Δημοσθένης· Τίς γὰρ ὑμῶν οὐκ οἶδεν ἀποψηφισθέντα Ἀντιφῶντα; ζήτει ἐν τῷ Διαψηφισίσι.

Ἀποψοφεῖν. τὸ πέρδεσθαι, εὐσχήμως λέγων. εὐσχημονέστερον δὲ διαπνεῖν καὶ ἀποπνεῖν.

Ἀποψώμενον. καὶ Ἀποψώμεθα, καθαίρομεν τὴν πυγὴν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἀποψώμεθα δ' οὐ λίθοις ἐτι
ἀλλὰ σκοροδίσις.

τουτέστι τοῖς τῶν σκοροδίων φύλλοις.

Ἀποψύχειν. τὸ ἀποθνήσκειν ἐν πρώτῃ Θουκυδίδης. [σημαίνει δὲ καὶ τὸ ξηραίνειν. ὡς τὸ, Ἀποψύγειν ἐν τῷ κλιβάνῳ λίνα τὰ ὑγραθέντα.]

Ἀπώγωνες. οἱ μὴ ἔχοντες πώγωνα.

Ἀπιδὸν μέλος. τὸ μὴ ἀρέσκον, τὸ τῆς ᾠδῆς ἄλλοτριον. Καὶ Ἀπιδός, ὁ κακόηχος, ὁ ἀπὸ τῆς ᾠδῆς.

[Ἀπιδεν. χωρίς, ἢ πόρρωθεν. Ρουφῖνος δὲ οἱ μεταξὺ ἐπανήκων ἐνέτηχε, πόλεως Νισίβιδος οὐ μακρὰν ἄπωθεν.]

Ἀπώθησαν. ἐξέβαλον.

Ἀπώθητον. τὸ ἐξωθοῦμενον. Καὶ Ἀπωθοῦ,

περισπωμένως, ἀντὶ τοῦ ᾠθησον. Ἀπόθου δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποβαλοῦ, διὰ τοῦ ὀ μικροῦ.

Ἀπφίσιμα. γενική.

Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχέας ὕδωρ. ἐπὶ τῶν 5 τὰ καλῶς πρότερον γενόμενα ὕστερον μικροῦ τινος ἔνεκεν κακοῦ ἀνατρεπόντων. ἢ ἐπὶ τῶν ἄ χαρίζονται δολούντων καὶ μὴ ἀκέφαια παρεχομένων. αὕτη δὲ ἢ παροιμία γέγονεν ἐκ τοῦ Ἀριστίου Κύκλωπος, ὡς φησι Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σατύρων.

Ἀπωλεύτων. ἄνευ πάλων. Τὰ τέκνα αὐτῶν ἀθροίσαντες εἰς τινα ἄλω, καὶ ἱπαγέλην ἐπελάσαντες ἀπωλεύτων, μάλα ἀνοίκτως ἀλοῶντες διέφθειραν.

Ἀπώλεια. ἡ διαφθορά.

Ἀπωλλύμην. παρατατικός. Ἀπωλωλέκει.

Ἀπώμοτον. ἀπηγορευμένον, φευκτόν, καὶ ἀποίητον.

Τί δ' ἔστ' Ἀθηναίοισι πρᾶγμ' ἀπώμοτον; Ἐὐπόλις ἐν ταῖς Πόλεσι. Καὶ Ἀπώμοτον, ἀπὶ 20 ὁμότητος μὴ γίνεσθαι καὶ ἐξόμνησθαι.

Ἀπ' ὤμοισιν. ἀπὸ τῶν ὤμων.

Ἀπώνατο. εὐεργετεῖτο, ὠφελεῖτο. Ἀγαθίας·

1. Δημοσθένης] De Corona p. 271, 7. 4. Ἀποψοφεῖν] Ἀποψοφεῖν A. B. E. C. Edd. ante Kist. et MS. Lex. Seg. p. 439. ubi tacet Bekkerus. Observatio quondam repetita sub vv. Ἀποπνέω et Διαπνεῖν. εὐσχημόνως] εὐσχήμως A. C. Lex. Seg. IIIud Zon. p. 273. Mox εὐσχημον ἕτερον MS. Lex. Seg. 7. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 818. sq. Cf. vv. Ἀπεψησάμην et Σκοροδίσις. Legendum ἀποψώμεσθα. 10. τουτέστι . . . φύλλοις] ἦγον φύλλοις σκοροδίων E. 11. Θουκυδίδης] I, 134. ἐν πρώτῃ om. Zon. p. 273. Mox σημαίνει usque ad finem om. C. et Lex. Seg. p. 440. Cf. Etym. M. p. 127. 13. ὑγραθέντα A. B. 14. Hedeas ad v. Ἀπόγονοι. 16. ὁ ἀπὸ τῆς] Scr. ὁ ἀπὸ τῆς vel secundum cod. Par. 2551. ὁ ἄπωθεν τῆς ᾠδῆς. Bast. App. Ep. Crit. p. 42. ἄπωθεν in ea formula Zon. p. 285. 18. Ἀπιδεν] Ἀπιδεν A. C. item in exemplo: documentum certissimum, haec ex v. Ἀπιδεν esse transcripta. 19. Νισίβιδος] Νισίβιδος A. Νισίβιδος E. 1. Vide supra v. Ἀπόθου. ᾠθησον] ἀποθνήσκον E. Ἀπόθου] Ἀποθού B. 2. διὰ τοῦ ὀ μικροῦ] μικρὸν E. 3. Om. vulg. 4. Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχ.] Vide Gatakerum in Miscell. Posthum. cap. V. p. 452. Kist. Usurpavit Athen. VIII. p. 362. A. 5. γενόμενα] γενόμεθα A. γινόμενα B. 6. ἀνατρεπόντων B. E. pr. χαρίζονται] χαρίζονται B. E. 7. δολούντων] δολούντων A. δολούτων B. 8. Polyphemi dictum fuisse tradit Zenob. II, 16. sive Diog. II, 32. 9. Σατύρων] τῶν Σατύρων B. 10. Zon. p. 237. ἄνευ πάλων] Haec interpretatio falsa est, quippe quae voci ἄπωλος, non vero ἀπώλειος convenit. Quae autem ἀπώλειος significet vulgata lexica docent. Kist. Attigit H. Steph. Thes. T. III. p. 645. G. Videntur nonnulla desiderari. 15. Om. vulg. Vide quae diximus in v. Ἀπωλάλειν. Ἀπωλωλέκει] Ἀπωλωλέκει A. ἀπωλωλέκει E. ignorat Zon. p. 273. 16. Ἀπώμοτον] Priora sunt ex Schol. Platon. p. 453. ἔξω ὄρκου γενόμενον post φευκτόν omisi cum A. et Lex. Seg. p. 441. quamquam agnoscit Zon. p. 252. Soph. Antig. 388. attulerat Portus; Philostrate. p. 864. et Dion. Exc. Vales. p. 628. T. plus. 19. Eupolidis dictum affert etiam Dio Chrys. T. I. p. 655. ἀπὸ ὁμότητος] Corrig. f. ex Etym. M. in v. p. 133, 57. Etymol. fere cum Phrynicho Seg. p. 21. δ' ἂν τις ἀπομύσειε μὴ ἂν γενέσθαι. Nihil sani istis aut ἀπὸ ὁμότητος aut ἐξόμνησθαι; nisi forte haec ad normam observationis Phryn. Segn. p. 11. sic exigenda videntur: Καὶ Ἀπώμοσα μὴ γίνεσθαι. καὶ μνησθαι. 20. γίνεσθαι A. 21. Ἀπ' ὤμοισιν] Hom. II. 3. 194. 22. εὐεργετεῖτο] εὐεργετεῖτο probavi cum A. Ἀγαθίας] I, 4. Non satis accurate Suidas, sed mellorem tamen scripturam secutus.

sin vicisset, in civitatem recipiebatur. sic Demosthenes: Quis enim vestrum nescit Antiphontem a popularibus peregrinitatis damnatum fuisse? Quaero in v. Διαψηφισίσις. Ἀποψοφεῖν. Sic honeste pedere vocatur. honestius vero est διαπνεῖν et ἀποπνεῖν. Ἀποψώμενον. Abstergentem. Et Ἀποψώμεθα, nates abstergimus. Aristophanes Pluto: Nates non amplius abstergimus lapidibus, sed alliorum foliis. Ἀποψύχειν. Animam efflare. Thucydides libro primo. [Significat etiam siccare: ut, In furno lina humida siccare.] Ἀπώγωνες. Imberhes. Ἀπιδὸν μέλος. Carmen ingratum. quod cautum habet insuavem. Et Ἀπιδός, qui ingratum sonum edit, a cantu alienus. [Ἀπιδεν. Seorsum, procul. Rufinus vero inter redeundum non procul ab urbe Nisibide ei occurrit.] Ἀπώθησαν. Expulerunt. Ἀπώθητον. Quod expellitur. Et Ἀπωθοῦ cum circumflexo,

pelle. Ἀπόθου vero per ὀ, depone. Ἀπφίσιμα. Ἀπφίσιμα genitivo. Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχ. Perdidiſti num aqua infusa. dictum in eos qui quae recte antea fecerant, per exiguum aliquod peccatum evertunt. vel in eos qui allis donant, adulterant neque sincera praebent. hoc proverbium depromptum est ex Aristiae Cyclope, ut ait Chamaeleon de Satyris. Ἀπωλεύτων. Indomitorum. Liberos illorum in aream quandam congregatos et ab equis indomitis immiserant, conculcatos crudelissime necarunt. Ἀπώλεια. Pernicies. Ἀπωλλύμην. Ἀπώμοτον. Fugandum, vetitum, quod quis iureiurando negavit se facturum, factum. Quid est quin Athenienses iurati negent se facturos? Eupolis Urbibus. Et Ἀπώμοτον, quod iureiurando interposito pernegetur. Ἀπ' ὤμοισιν. Ab humeris. Ἀπώνατο. Fructum percepit. Agathias ubi dicit

μέντοι αὐτῷ φαντασίας ἀλλοκότους διὰ μελαγχολίαν ἢ λήρησιν, εὐ κατὰ τὸν τῶν αἰρετῶν λόγον, ἀλλὰ παρὰ φύσιν. Ἀπράγμων οὖν, ἐπεικῆς, μέτριος τοὺς τρόπους, οἷον οὐ φιλόνηκος ἢ φιλοπράγμων ἢ ἀνειμένος ἢ μωρός.

Ἀπραγούτων. μηδὲν ἐνεργούντων. Καὶ τὴν ἡσυχίαν ἀναγκαζομένων ἄγειν, ἀλλὰ καινοτομήσειν τι πάλιν κατ' ἐκείνων.

Ἀπρακτα. ἀνεκδίκητα, ἀτιμώρητα. Ἄλλα ταῦτα μὲν οὐχ οἷά τε εἶναι ἀπρακτα γενέσθαι, ἐπειπερ οἱ θεοὶ ἀτιμώρητα αὐτὰ περιεῖδον ἐκ σφῶν γενομένα.

Ἀπραίδευτοι, τουτέστιν, ἀζήμιοι.

Ἀπριάτην. ἄνευ πράσεως.

Ἀπρίξ. ὄλη δυνάμει, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς. 15 Ἀπρίξ. προσπεφυκότης, ὃ οὐχ οἷόν τε πρῖσαι διὰ τὴν σύμφυσιν.

Ἀπροβούλευτον. τὸ μὴ πρότερον εἰς τὴν βουλῆν ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸν δῆμον εἰσαχθὲν ψήφισμα. οὕτω Δημοσθένης.

Ἀπροθέτως. ἄνευ προθέσεως. Πολύβιος. Τὰ μὲν οὖν ἀπροθέτως ἐν τοῖς πολεμικοῖς συμβαί-

νοντα πράξεις μὲν οὐδαμῶς ἀριόζει λέγειν, περιπετειᾶς δὲ καὶ συγκυρήσεις μᾶλλον.

Ἀπροϊδής. ἀπροόρατος.

Ἰδὸς ἀπροϊδής ἀμφεκάλυψε μυχός.

5 λέγεται καὶ Ἀπροϊδής ὁ ἀπρόοπτος. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀγρονόμῳ δ' ἀγόρευσα, καὶ ἔδρακεν. ἀπροϊδής δὲ

ἐγκέφαλον πλήξας ἐξεκύλισε λίθῳ.

Ἀπρόϊτος. ὁ τῆς οἰκίας μὴ ἐξερχόμενος.

Ἀπρόπτως. ἀπροοράτως, ἀπροσδοκῆτως.

Οἱ δὲ κατασκοποὶ ὑπὸ τοῦ ἀπροόπτου ἀλίσκονται.

Ἄπρὸςβλητον. γενναῖον, ᾧ οὐδεὶς δύναται σοὺς προσβαλεῖν, οὐκ ἔχοντα λόγον μεθοδικόν.

Ἀπρὸςδεής. ὁ μηδενὸς ἐνδεής.

Ἀπρὸςέλευστος. ἀπρὸςπέλαστος, ἀδιεξίτητος. Τὸ γὰρ ἐξόπισθεν καὶ ἀπρὸςέλευστον ἦν διὰ τὸν παραρρέοντα ποταμόν.

Ἀπρὸςήγορος ἄνθρωπος. ὃν οὐχ οἷόν τε

20 προσαγορεῦσαι διὰ τρόπον τραχύτητα.

Ἀπρόσιτος. ἀπρὸςπέλαστος. Ἀπρόσιτον ἀκατάληπτον διαφέρει. Ἀκατάληπτον γὰρ ἔστιν, ὅταν

2. λόγων Α. 3. ἐπεικῆς, μέτριος] Haec sunt verba Scholiastae Aristoph. Equ. 261. Τουρ. Accesserunt ἢ ἀνειμένος ἢ μωρός. 6. Ζου. p. 273. Καὶ τὴν ἡσυχίαν ἀναγκαζ. Loc. hic ex Polybio lib. III, 70. unde eum Suidas deprompsit, sic supplendus est: Τὴν τε τῶν Κελτῶν ἀθεσίαν οὐκ ἐμμενεῖν ἐν τῇ πύσει, τῶν Καρχηδονίων ἀπραγούντων, καὶ τὴν ἡσυχίαν etc. Küst. Apparet haud pauca intercidiisse. 8. τι πάλιν] πάλιν τι Ε. 9. Ζον. p. 250. Ἄλλα ταῦτα μὲν οὐχ οἷά τε εἶναι ἀπρ.] Fragmentum hoc repetitur infra v. Οὐχ οἷα. Küst. 10. οἷά τε] οἷόν τε Ε. MS. 2551. 13. δζημίωτοι] ἀζήμιοι Β. C. E. V. (ap. Gron. Em. p. 65.) Ζον. p. 238. Lex. MS. apud Ducangium. Glossam inexit Aldus. 14. Ἀπριάτην] Lex. Seg. p. 440. Ex II. α. 99. 15. Ἀπρίξ. ὄλη δυνάμει. ἰσχ.] Ex Schol. Sophocl. Ai. 310. ut Pearsonus observavit. Küst. Vid. Προσπεφυκότης. Ἀποσπώντων. Ἐπισπαστήρων. Προσκειμένοι. Ἀυ ἐρύσαι. Hemst. Addit Toupius Eunap. Excerpt. p. 14. Gl. habet Lex. Seg. p. 440. 16. προσπεφυκός] προσπεφυκότης Α. C. E. V. Med. Schol. Platon. p. 359. unde sumpta est gl. Προσπεφυκότης Β. ἐμπεφυκότης Timaeus. Olim iungebantur Ἀπρίξ προσπ., unde errorem agnoscas olim in gl. Προσπεφυκότης tractum. Veram omnia unam in glossam esse cogenda demonstrant vel Hesychius et Etym. Gud. p. 70. πρῖσαι libri. διὰ τὴν σύμφυσιν] Haec emenda Hesychium, apud quem male legitur, ὃ οὐχ οἷόν τε πρῖσαι κατὰ τὴν σύγχυσιν. Küst. 18. Ἀπροβούλευτον] C. Harpocrate, Ζον. p. 251. et Lex. Seg. p. 440. 20. οὕτως Gaisf. Δημοσθένης] C. Androt. p. 594. 21. Πολύβιος Lib. IX, 11. Küst.
2. δὲ καὶ] καὶ om. Α. Β. C. V. E. pr. 4. Versus Archiae Ep. XXIX, 6. Anthol. Pal. VII, 213. 5. δὲ καὶ] δὲ om. Α. V. C. Ἐπιγράμματι] Agathiae LIX, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 72. 9. ἐξεκύλισε] ἐξεκύλισε Α. Ε. 10. Ζον. p. 238. Vox aet. Byzantinae. 11. Ἀπρόπτως] Gl. Lex. Seg. pp. 214. 440. 13. Ἀπρὸςβλητον — προσβαλεῖν] Lex. Seg. p. 440. ναῖον habent Hesychius et Ζον. p. 252. Exempla dabit Suicerus. 15. Ἀπρὸςδεής] Glossa sacra. Habet Plutarchus. χρῆζων Lex. Seg. p. 440. 16. ἀπρὸςέλευστον] ἀπρὸςπέλαστον Ε. 19. Ζον. p. 238. 21. Ἀπρόσιτος] Lex. Seg. p. cf. Herod. Epim. p. 177. et Moschop. π. σχ. p. 91. „Vide Suicerum in Thes. Eccl. Adde Aristoclem ap. Euseb. Praep. p. Α.” Gaisf. Item Plutarch. de audit. 15. et quos Abreschius laudat in Hesych. Ἀπρόσιτον ἀκατάληπτον διαφ.] Haec et sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Chrysostomi Homil. III. Tom. VI. p. 404. ut Pearsonus observavit. Küst. Ἀπρόσιτον δὲ Ε. 22. γὰρ ἔστιν] γὰρ om. V. γὰρ ἔστιν καὶ Α.

obici tamen illis aliquando visa absurda propter furorem vel delirium, non ex rerum quidem expetendarum ratione, sed praeter naturam. Ἀπράγμων igitur est modestus, non contentiosus, neque curiosus, aut deses, aut fatuus. Ἀπραγούτων. Nihil agentium. Si Carthaginienses otiosi sederent, et quiescere cogentur, [Gallos] aliquid novi contra eos molituros esse. Ἀπρακτα. Inulta, impunita. Sed haec quidem non posse inulta praeteriri, quia dii haec ab ipsis profecta siverint impunita. Ἀπραίδευτοι. A damno immunes. Ἀπριάτην. Sine pretio. Ἀπρίξ. Totis viribus, enixe, firmiter, quod alteri tam firmiter adhaeret, ut inde separari nequeat. Ἀπροβούλευτον. Decretum id, quod non ante ad Senatum, sed statim ad populum est relatum, sic Demosthenes. Ἀπροθέτως. Sine proposito. Polybius: Quae igitur in rebus bellicis praeter certum consilium accidunt, ea non res gestas appellare convenit, sed casus potius

et eventus fortuitos. Ἀπροϊδής. Improvisus. Te isap. visa rapuit mors. Iterum in Epigrammate: Id pastori ciavi: qui cum vidisset, improviso lapidis ictu cerebrum eius comminuit. Ἀπρόϊτος. Qui ex aedibus non egreditur. Ἀπρόοπτος. Ex improvise, praeter expectationem. Exploratores vero praeter expectationem capiunt. Ἀπρὸςβλητον. Generosum; ad quem nullus accedere potest; qui ratione caret disserendi. Ἀπρὸςδεής. Qui nullius indiget. Ἀπρὸςέλευστος. Inaccessus, per quem non patet transitus. Posterior enim pars erat etiam inaccessa propter fluvium praeterlabentem. Ἀπρὸςήγορος ἄνθρωπος. Homo qui propter morum asperitatem non est affabilis. Ἀπρόσιτος. Inaccessus. Ἀπρόσιτον. Inaccessum. Differt ἀκατάληπτον, i. e. quod ab his qui id investigant et quaerunt comprehendere non potest. Ἀπρόσιτον vero est quod ne inquisitionis quidem initium admittit, velut ἀκατάληπτον est

Ἀπτόν. ψηλαφητόν. Ἀπτων δέ, δεσμεύων ἢ κρατῶν.

Ἀπτωτος, ὁ ἄφοβος.

Ἀποίκησις. ἢ μετοίκησις. Ἀποικίζω δὲ τὸ ὄημα. Καὶ Ἀποικίσαι, κτίσαι πόλιν ἐν ἐρήμῳ. 5 Καὶ Ἀποικοί, οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι. Ἐποικοί δέ, οἱ ἐν πόλει, παρὰ Θουκυδίδη.

Ἀποικοδομεῖς. ἀντὶ τοῦ ἀποφράττεις. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Καλλικλέα.

Ἀποίμωξόν με τοῦ τριωβόλου

τὸν ζῶντα μᾶλλον· τὰμὰ γὰρ διοίχεται.

ἀντὶ τοῦ ἀπόλωλα. καὶ Αἰσχύλος ἐν Μυρμιδόσι·

Ἀντίλοχ', ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος

τὸν ζῶντα μᾶλλον.

Ἀποινα. λύτρα, ἃ δίδωσι τις ὑπὲρ φόνου ἢ 15 ἀπύρω τροφῇ ἐκέχρητο καὶ τρίβωνι λεπτιῷ. Καὶ σώματος. οὕτω Σόλων ἐν νόμοις.

Ἀποιος. ὁ δίχα ποιῶν. Ἄπυος δὲ διὰ τοῦ ὕψιλου, ὁ δίχα ἔλκους.

Ἀποίσετε. ἀπενέγκατε.

Ἀποιχόμενα. παρερχόμενα. [Ἀριστοφάνης· Παῦε, παῦε, νεκρὸν γὰρ ὄντα ἔλοιδορεῖ. ἔθος δὲ ἦν τοῖς ἀρχαίοις τοὺς ἀποιχομένους μὴ λοιδορεῖν.

Ἀπύλωτον στόμα. ἀθύρωτον, ἀλλ' οὐκ ἀπύλωτον Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις. καὶ Φρύνιχος. οἱ δὲ γράφοντες ἀπύλωτον, ἀντὶ τοῦ ἠνευγμένον 10 καὶ πύλην μὴ ἔχον, τουτέστι μὴ χαλιναγωγούμενον, μηδὲ κρατούμενον.]

Ἄπυρα σίτα. Ὁ δὲ παρήγγελε τοῖς Μακεδόσι τριῶν ἡμερῶν σίτα παρασκευάζειν ἄπυρα. Καὶ Ἄπυτροφή, ἢ δι' ὀπώρας καὶ λαχάνων. Ὁ δὲ Ζήνων

Ἄπυρος οἶνος, ὁ μὴ ἐφθός. καὶ ὁ ἀναδεδρότης. 317

1. Lex. Seg. p. 441. om. ἢ κρατῶν. Post κρατῶν cum V. omisi, ζητεῖ ἐν τῇ Ἀντιτυπῆσαι. 3. Ἀπτωτος] Respondet τῷ Ἀπτόντος. Hemst. Haec parietinas quasi epimerismi monstrant: v. Herod. Epim. p. 177. 4. Ἀποίκησις dubito an rectius se habeat altero μετοίκησις: etsi tuentur Zon. p. 246. et Hesychius. De verbo ἀποικίζειν disseruit Hemsterh. Append. in Lucian. p. 48. 5. Ἀποικίσαι] Ex Schol. Thucyd. I, 12. ubi ἐπ' ἐρήμῳ. Gaisf. 6. Ἀποικοί] V. fragmentum Hyperidis sub v. Ἀπεψηφίσαστο. 7. οἱ ἐν πόλει] οἱ om. B. E. V. C. οἱ εἰς πόλεις ὡς περὶ νῦν Schol. Thucyd. II, 27. unde haec provenerunt. Monet Dukerus p. 627. cod. Cass. in ἐν πόλει cum Suida conspirare. Gaisf. Nihil mutat gl. Ἐποικος, neque Zon. p. 238. 8. Ἀποικοδομεῖς. ἀντὶ τοῦ ἀποφρ.] Harpocratio post ἀποφράττεις addit, ἀπολαβῶν τινα οἰκοδομηματι. Küst. Cum Suida concinant Zon. p. 273. Lex. Seg. p. 428. De verbi significatu qui olim dubitabat, Toupius laudavit Taylorum in Lycurgum p. 341. Adde Reisk. in Coelestiaz. 392. Küst. Eccl. 314, 15. 12. Αἰσχύλος] Αἰσχύω ut solet A. 13. Ἀντιλοχόν] Sic diserte C. et credo ceteri omnes Gaisf. Non tuli scripturae istam perversitatem. Ceterum v. Herm. de Aesch. Myrmid. p. 12. 15. Ἀποινα] Lex. Seg. p. 42. Sub finem gl. Gaisf. deletit cum omnibus MSS. ἢ ἐκ τοῦ ποιῆ ἢ τιμωρία γίνεται ἀποινον. Sic quoque Etymol. M. v. Ἄπυος. Hinc firmanda [Küsteriana] emendatio Hesychii, Ἀποινον. ἀτιμώτατον. Leg. ἀτιμώρητον. Τουρ. MS. ἢ δίδωσι τις ὑπὲρ φόνου] Pretium quod homicidae olim propinquis defuncti dabant, ne eos homicidii reos agerent, non solum ἀποινα, sed et simpliciter ποιῆ dicebatur. Hesychius: Ποιῆ, ἀντίκτισις ἢ ὑπὲρ φόνου διδόμενη, καὶ ἡ δωρεά, καὶ τὰ διδόμενα χρήματα ὑπὲρ τίνος ἀνηρημένου τοῖς αὐτοῦ οἰκείοις. Oratores Attici idem ὑποφόνια appellabant. Harpocratio: Ὑποφόνια. τὰ ἐπὶ φόνου διδόμενα χρήματα τοῖς οἰκείοις τοῦ φονευθέντος, ὑπὸ τοῦ τὴν αἰτίαν ἔχοντος οἱ ἀνηρηκεν, ἐπὶ τῷ μὴ ἐπεξέρχεσθαι, μηδὲ γίνεσθαι τὴν τοῦ φόνου δίκην. Küst.
3. Ἀποίσετε] Lex. Seg. p. 428. Qui statim Ἀποίχομαι. παρέρχομαι. Tittm. in Zon. p. 273. Ἀποίσεων. Dubites an huc veniat ἀπενέγκατε, quod Hesychio reddidit Loh. Phryn. p. 724. 4. Ἀριστοφάνης] In Pace 649. Vide etiam infra vv. Ἐξοίξαι et Παῦε. Küst. 5. νεκρὸν γὰρ ὄντα ἔλοιδ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. Küst. Apertum miseram observationem et huic loco et glossae Παῦε a manu recentiore esse obtrusam. 7. Ἀπύλωτον στόμα. ἀθύρωτον. ἀλλ' οὐκ ἀπύλωτον. οἱ δὲ γράφοντες ἀπύλωτον, ἀντὶ τοῦ etc. Confer Scholiastam Aristophanis. Ran. 861. ex quo Suidas sua descripsit. Küst. Fugit virum perspicacem memoria gl. Ἀθύρωτον, unde homo sedulus glossam confecit. Accessit continuo similis fraus: Ἄπυος. ὁ δίχα ἔλκους. Quae delevi cum E. V. C. Et A. quidem ubi est Ἀποιχόμενα reposuit, ipsa scriptura Ἀποιος originem glossae prodidit. 10. πάλιν Med. pro πύλην. 12. Ἄπυρα σίτα] Lex. Seg. p. 851. ἄπυρος χρυσός. vid. Wessel. Diod. T. I. p. 161. Pierson. Veris. p. 137. Τουρ. MS. Ἄπυρον aurum Graeci dicitur, οὐ τὸν συντηκόμενον μετ' ἐπιστήμης καὶ τέχνης ἐκ τοῦ ψήγματος, ἀλλὰ τὸν αὐτόματον: Agatharchid. apud Photium p. 12. Olear. παρήγγειλε] παρήγγειλε A. V. Sed παρήγγειλε Diodorus Sic. XIX, 96. Tum Μακεδόντιος C. Vid. Salmas. in Capitol. p. 262. [T. II. p. 107.] Gaisf. Diodori locus parum congruus: καὶ τοῖτοις μὲν παρήγγειλε φέρειν ἄπυρα σίτα πλείονος ἡμερῶν. Dedi παρήγγειλε: quamquam non multum tribuam doctrinae Passovianae in Parthen. p. 70. sq. 13. Καὶ Ἄπυρος] Ἄπυρος δὲ E. 14. Ὁ δὲ Ζήνων] Ex Diogen. Laert. in Zen. [VII, 26.] monente Wesseling. in Diodor. XIX, 37. p. 346. quem vi Plutarch. Sertor. p. 574. δάιταν ἄπυρον καὶ ἀσχηρον. Applan. p. 510. ἄπυρον τὴν νύκτα διήγαγεν. Τουρ. MS. Affert Gaisf. in Ros. in Laert. p. 101. Adde v. Χυτρόπους. 15. Καὶ ἄπυρος οἶνος, ὁ μὴ ἐφθός.] Vide Athenaeum lib. I. cap. 24. p. 81. unde Suidas locum hunc descripsit. Küst. καὶ ὁ ἀναδεδρότης indidem ascripsit homo male sedulus.

Ἀπτόν. Quod tangi potest. Ἀπτων vero, vinciens vel tenens. Ἀπτωτος. Intrepidus. Ἀποίκησις. Migratio. Ἀποικίσαι vero verbum, urbem in loco deserto condere. Et Ἀποικοί, qui in locum desertum mittuntur habitatum. Ἐποικοί vero apud Thucydidem, qui urbem habitant. Ἀποικοδομεῖς. Aedificiis obstruis. sic Demosthenes in oratione adversus Calliclem. Ἀποίμωξόν με τοῦ τριωβ. Deplora me viventem magis propter triobolium: meae enim res perierunt. id est perii. Et Aeschylus Myrmidonibus: Me viventem Antiloche deplora magis quam illum mortuum. Ἀποινα. Pretium quod pro caede vel corpore solvitur. sic Solo in Legibus. Ἀποιος. Qualitatis expers. Ἄπυος vero, per ὕ,

qui est sine ulcere. Ἀποίσετε. Absportate. Ἀποιχόμενα. Absentia. Aristophanes: Cessa, cessa, mortuum enim conviciis insectabatur. apud veteres autem nefas erat defunctos maledictis incessere. Ἀπύλωτον στόμα. Aristophanes Ranis. Phrynichus vero legit ἀθύρωτον, non ἀπύλωτον. alii tamen ἀπύλωτον explicant, apertum, ianuum non habens; sive effrene et quod retineri nequit. Ἄπυρα σίτα. Alimenta non cocta. Ille vero Macedonibus praecipit, trium dierum cibaria non cocta praepararent. Et Ἄπυτροφή, cibum non coctus, veluti poma et olera. Zeno vero bis igne non coctis vescabatur, et tenui pallio utebatur. Ἄπυρος οἶνος, vinum non decoctum; aliud ἀναδεδρότης vocat.

Ἄπυστα. ἀνήκουστα. Καὶ ἄπυστοι οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θησέως.

Ἄπφά. ἀδελφῆς καὶ ἀδελφοῦ ὑποκόρισμα. Καὶ Ἀπφῆς ὑποκοριστικῶς, ὁ πατήρ· παπῦς τις ὦν καὶ ἀπφῆς.

Ἄπφῶ. ἀντὶ τοῦ νῦν. Ἀπφῶ. ὃ σημαίνει τοῦ ἀποκρύφου, ἢ τοῦ ἀποκρυβέντος. Ἐλισσαῖος ὁ Προφήτης φησί· Ποῦ ἐστὶν ὁ Θεὸς Ἡλιοῦ Ἀπφῶ; ἐπάταξε γὰρ τὰ ὕδατα τῆ τοῦ Ἡλιοῦ μηλωτῆ, καὶ οὐ διεηρέθη.

Ἄρα. συλλογιστικὸς σύνδεσμος. καὶ ἀντὶ τοῦ δῆ καὶ ὡς ἔοικε καὶ ὡς φαίνεται. οὕτω Πλάτων.

Ἄραβες. ὄνομα ἔθνους.

Ἀραβίζω, τὰ τῶν Ἀράβων φρονῶ. Ἀράβησε δέ, ἀντὶ τοῦ ἤχησεν.

Ἀράβιος ἄγγελος. Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένη ἢ Μεσσηνίᾳ. παρὰ τὴν παροιμίαν Ἀράβιος 5 αὐλητής.

Ἀράβιον ἄρ' ἐγὼ κεκίνηκα αὐλόν; τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπαυσι διαλεγόμενων. τὸ παλαιὸν δὲ φασὶ τοὺς ἐλευθέρους μὴ μαθάνειν αὐλεῖν διὰ τὸ βάνασσον, τῶν δὲ ἀνδραπέδων τὰ πολλὰ 10 εἶναι βάρβαρα καὶ Ἀράβια· ἐφ' ὧν ἐλέχθη παροιμία·

Δραχμῆς μὲν αὐλεῖ, τεττάρων δὲ παύεται.

1. Ἄπυστα. ἀνήκουστα] Ex Scholiasta Sophoclis Oedip. Col. 489. ut Pearsous observavit. *Küst. Lex. Seg. p. 441.* Ἄπυστα. ἀνήκουστα. Deinde Ἄπυστοι. οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θησέως. 2. ἀπὸ Θησέως] Puto scribendum esse πρὸ Θησέως. *Küst.* Huius quamvis interpretationem servarim, diversum tamen sensum opinor subesse: Athenienses de Theseo peregre profecto nullam accepissent famam. 3. Lex. Seg. p. 441. ἀδ. καὶ ὑποκόρισμα Med. 4. Libri bis ἀπφῆς; vide vel Herodian. π. μον. λέξ. p. 31. Ceterum cf. Zon. pp. 237. 246. et uberrimum Eustathii locum in Il. ε. p. 565. 6. νῦν] καὶ νῦν B. E. Med. et Glossae MSS. apud Schleusner. in Lex. V. T. unde licet de perversitate huius articuli existimare. Ἀπφῶ. ὃ σημ.] De hac voce, cuius sedes est 2 Regg. II, 14. sat multa collegerunt Gatakerus de Stilo Novi Instrum. cap. III. et Suicerus in Thesaurο Ecclesiastico: quos vide. *Küst.* Ἀπφῶ cum Med. Ἀπφῶ usque ad Ἐλισαῖος om. A. qui reliqua exhibet post Ἄρα, Ἐλισαῖος — διεηρέθη om. C. Quae satis valent ad fidem glossae elevandam. Scribendum tamen Ἡλιοῦ, mox abiciendum οὐ, quippe sententiae damnosum. 11. καὶ ἀντὶ τοῦ δῆ] Cum seqq. habet A. post Ἄραβες. Post Πλάτων addit Med. Ἄρα. E. etiam καὶ ἄρα ἀποβόηματικός. Gl. habent Zon. p. 310. et Lex. Seg. p. 441. Scribatur ἄρα, mox ἔοικεν. 13. Gl. om. C. Ἀράβες ἔθνος Zon. p. 286. Nequebatur exemplum ex v. Ἐμβαλόντες repetitum, neque huius glossae praescriptioni consentaneum: Oī δὲ Ἀράβιοι ἀρετῆ πολλῆ (πολλῆ libri praeter A.) τῶν ἄλλων διαφέρουσιν, οἱ βέλεσιν ἀνδρομήχεσι χρωμένοι, ἀντὶ τῶν χειρῶν τῆ ποδὶ ἐμβαλόντες ἐς τὴν νεοῖαν, κυλοῦσι τὸ τόξον. Omisi cum C. cum eodemque καὶ ante Ἀραβίζω inculcatum; fraudem etiam A. monstravit, qui Oī δὲ Ἀράβιοι — τόξον coniunxit cum διεηρέθη sub gl. Ἀπφῶ.
2. Ἀράβησε] Glossa Homericā: velut Il. δ. 504. 3. ἐν Ἀνατ.] Additum ἐν cum A. B. C. E. V. Μεσσηνίᾳ] Μεσσηνίᾳ A. C. 6. Ἀράβιον — αὐλόν] Haec novam glossam exordiebantur, repugnantibus vel articulis olim sub vv. Δραχμῆς et Τεττάρων vulgatis. Quae cum praegressis Ἀράβιος ἄγγελος ordine minus iusto succedant, tum ipse numerorum incessus facile commendat eam emendationem, quam Meinekius in Menandr. p. 18. occupavit: Ἀράβιον ἄρ' ἐγὼ κεκίνηκα ἄγγελον; Ipse signum interrogationis addidi. Debuit igitur et versus post Μεσσηνίᾳ collocari, et alterius glossae caput Ἀράβιος αὐλητής constitui, demptis δέ et verbis temere repetitis καὶ Ἀράβιος . . . ἀκαταπαύστων. Emendationis viam nunc diserte nunc obscurius confirmat Arsenius p. 72. sq., ἄγγελον quidem grammaticus Coislinianus infra prolatus. Ceterum Ἀράβιος αὐλός sive αὐλητής usurparunt Libanius T. IV. p. 143. Pollux VI, 120. cf. Lex. Rhet. p. 214. 7. τίθεται δὲ ἐπὶ] Stephanus Byzantius v. Ἀραβία: Ὡς ἡ παροιμία Ἀράβιος αὐλητής, ἣν ἔτατον ἐπὶ τῶν ἀπαύστων διαλεγόμενων. ἢ διὰ τὸ μηδένα Ἑλλήνων διασκευάσασθαι τὴν αὐλητικὴν, ὡς οὐσαν βάνασσον, καὶ παντελῶς ἀνελεύθερον, ἀλλὰ βαρβάρους αὐληταῖς χρῆσθαι. διὸ καὶ Ἀράβιος αὐλητής ὡς Δραχμῆς μὲν ἦλε, τεττάρων δ' ἐπαύετο. Vide etiam de hoc proverbio Eustathium in Dionys. Perieg. [939.] et Hesychium. *Küst.* Zenobii II, 58. Diogenian. I, 28. Apostol. IV, 22. qui eadem fere habet quae Suidas verba. *Hemst.* 12. τεττάρων] In duobus MSS. Paris. scriptum reperit τεττάρων: uti etiam legitur infra v. Τεττάρων. Sed vera lectio est τεττάρων, quippe quae confirmatur non solum auctoritate Stephani Byzantii, Hesychii et Eustathii in Dionysium, sed etiam ipsius Suidae infra v. Δραχμῆς: ubi consentientibus quoque MSS. legitur τεττάρων. *Küst.* τεττάρων etiam C. Scilicet librarius turbavit insolentior forma litterarum nexarum 77. Monstrum illud Τεττάρων quod a recentioribus in alphabeti seriem receptum est, non agnoscit A. neque V. in textu. MS. Coislin. 177. Ἀράβιος αὐλητής· τίθεται ἐπὶ τῶν ἀπαύστων λεγόντων. οἱ γὰρ Ἀράβιοι κατὰ συσχημασίαν καὶ συγγένειαν τὰς φυλακὰς ἐποιῶντο· καὶ ὁ τεταγμένος φυλάττειν ἐπιθαμιαῖον (l. [cum Montf.] σπιθαμιαῖον) αὐλόν ἔχων τῆ μήκει, δι' ὅλης ἡδὲ τῆς νυκτὸς μέλος ἐντονον, τὴν παῦσιν τοῦ μέλους οὐκ ἀγαθὸν τιθεμένους [τιθέμενοι Montf.] σημεῖον. ἀπὸ τούτου ἐλήφθη [ἢ] παροιμία, ἣν μεταλλάξας Μένανδρος, Ἀράβιον, φησὶν, ἐξεύρηκα συμβούλον, καὶ Ἀράβιον ἐγὼ κεκίνηκα ἄγγελον. οἱ δὲ φασὶν τὸ παλαιὸν — Ἀράβια. τοῦτους αὐτῶ ἄδοντας μόλις καταπαῦειν, ἐφ' ὧν ἐλέχθη παροιμία [παρ. om. Montf.], δραχμῆς etc. *Gaisf.* Quem fuit ista dudum vulgata fuisse in Montfauconi Bibl. Coislin. p. 606.

Ἄπυστα. De quibus nihil auditur. Et Athenienses ante Theorem erant obscuri. Ἀπφά. Est blanda com-
placitio sororis et fratris. Et Ἀπφῆς, diminutive pater;
quasi dicas παπῦς, unde ἀπφῆς. Ἀπφῶ. Nunc. Ἀπ-
φῶ. Significat occulti vel absconditi. Eliaeus Propeta:
Ὁθεῖον ἐστὶν ὁ Θεὸς Ἐλίας Ἀπφῶ? percussit enim aquas
ὀβελισσῶς Ἐλίας, et dirisae sunt. Ἄρα. Coniunctio
anticipativa. accipitur etiam pro sano, vel ut vide-
tur, vel ut apparet. sic Plato. Ἄραβες. Nomen gentis.

Ἀραβίζω, partibus Arabum faveo. Ἀράβησε vero, sonuit.
Ἀράβιος ἄγγελος. Arabius nuncius. dictum ad imi-
tationem proverbii Ἀράβιος αὐλητής. Menander Anatithemene
sive Messenia: Ergo Arabium mihi nuncium mori? [Ἀρά-
βιος αὐλητής.] Arabius tibicen. dicitur de iis qui perpetuo lo-
quantur. tradunt autem ingenuos olim non didicisse tibia canere,
quod id sordidum duceretur; pleraque autem mancipia fuisse
barbara et Arabia, de quibus dictum est proverbium: Canit
tibia cum unam accepit drachmam, destitit vero cum quattuor.

Καὶ Ἀράβιος ἀλλήτης ἐπὶ τῶν ἀκαταπαύστων. Κάν-
θαρος Μηδεία·

Κιθαρωδὸν ἐξηγεῖται Ἀράβιον τὸν χορὸν
τοῦτον.

[Ἀραβίων. ἢ ἐν ταῖς ὠναῖς περὶ τῶν ὠνομέ-
νων διδομένη πρώτη καταβολὴ ὑπὲρ ἀσφαλείας.]

Ἀρά γε τοῦτ' ἄρ' ἐγὼ ποτ' ἐπόψομαι;
ἀντὶ τοῦ εὐδαιμονήσω.

Ἄρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν;
τουτέστιν, ἄρα γρύξαι δφείλτε ἢ παρήρησιαν ἄγειν;
Ἀράμενοι. ἐπάραντες. Καὶ Ἀραμένη, ἀντὶ
τοῦ ἐπάρασα τὴν ὑδρίαν.

Ἀραντες παρὰ Θουκυδίδη ἐπὶ θαλάσσης εἴρη-
ται. ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἐπὶ γῆς.

Ἀράξης, Ἀράξου. ὄνομα ποταμοῦ. Καὶ Ἀρά-
ξαι, συντρίψαι.

"Ἀραρέ με. ἤρεσέ μου ταῖς φρεσίν. ἀντὶ τοῦ,
σύμφωνα πράσσομεν ἐγὼ τε καὶ ἡ ἀηδὼν ἕνεκα τοῦ
θρηγεῖν. οἶον, ἤρμοσταί μου ταῖς φρεσίν.

Ἀραρέ. κέκριται. οἶον βεβαίως οὕτως ἔχει καὶ
ἀμετακινήτως. Καὶ Ἀραρον, ἤρμοσαν. Καὶ Ἀρα-
ρίσκω, ἀρμόζω. Καὶ Ἀραρυῖαν, ἤρμοσμένην.

Ἀραρώς, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀριστοφάνους τοῦ
κωμικοῦ, καὶ αὐτὸς κωμικός, διδάξας τὸ πρῶτον
Ὀλυμπιάδι ρά. ἔστι δὲ τῶν δραμάτων αὐτοῦ Καί-
νεύς, Καμπυλίον, Πανὸς γοναί, Ὑμέναιος, Ἀδω-
νις, Παρθενίδιον.

Ἀραρώς. πάγιος ἢ βέβαιος.

Ἀράσιμος. ὁ καταράσιμος.

Ἀρασθαι. ἀπενέγκασθαι, ἢ λαβεῖν, φορτί-
σασθαι. Ὅσῳ δὲ ἤξετο τῆς διαδοχῆς τὸ μέγεθος
ἐν τῷ λόγῳ, τοσοῦτῳ μᾶλλον οὕτως πρὸς τὴν πειθῶ

3. Κιθαρωδὸν ἐξηγεῖται Ἀράβιον] Portus legendum putabat, Κιθαρωδὸς ἐξηγεῖται Ἀράβιος; quod non asperror. Küst. ἐξη-
γεῖται recte scriptum in Apostolio. Cod. Lugd. Bat. ἐξηγεῖται. Hemst. ἐξηγεῖται A. C. Scribendum fuit ἐξηγεῖται cum
Iacobsio, qui τὸν eiecto τοῦτον in principio versus alterius ponebat. Id quoque mallem abesse. 5. Ἀραβίων] Scribendum
esse ἀραβίων ex vulgatis lexicis constat. Küst. Gl. B. C. E. V. omisiam nunc quidem notavi. ἢ ταῖς ὠναῖς Zon. et Med. 7. Le-
gendum ex Etymologo ἢ ἐπὶ ταῖς ὠναῖς παρὰ [hoc Zon. p. 292.] . . διδομένη προκαταβολὴ monuit I. Pearsonus *Exp. of*
Creed Art. VIII. p. 330. ed. 1715. Porson. Cf. Salmas. de Modo Usur. p. 584. 7. ποτ' ἐπόψομαι;] Scribe, ποτ' ὄψομαι;
Quomodo recte legitur apud Aristoph. Nub. 465. unde hunc locum desumpsit Suidas. Tourp. ἐπόψομαι commendarunt Porsonus
et Reisigius, quibus quantum consuetudo favet orationis prosariae, tantum repugnat scenicae poesis ratio. ἄρ' ἐγὼ ποτ' Kdd.
9. Ἀρά γε γρυκτόν] Ex Aristoph. Lys. 657. γε bis om. A. C. V. 11. Ἀραμένη, ἀντὶ τοῦ ἐπ.] Scribe ἀραμένη τῆς
ὑδρίας, ἀντὶ τοῦ ἐπάρασα. Vide Aristoph. Lysistr. 332. Küst. Suidas Schol. Arist. descripsit. 13. Ἀραντες παρὰ Θου-
κυδίδη ἐπὶ θαλ.] Ex Schollasta Thucyd. II, 25. Küst. Vid. Duker. p. 627. 15. Ἀράξαι] Ἀραξε. συνέτριψε Apollonius Le-
p. 166. Nihil mutat Lex. Seg. p. 441. Et cognationis quidem aliquantum inter utramque glossam intercedere docet notatio Etym.
M. p. 134. sive Zon. p. 286.
1. Ἀραρέ με] E Schol. Sophocl. Electr. 147. ut Portus monuit. Vide etiam supra v. Ἀηδὼν. Küst. Tetigit Zon. p. 306. 2. πρῶ-
σομεν A. 4. Ἀραρέ] Lex. Seg. p. 441. Vid. intrp. Hesychii. 5. ἤρμοσαν] ἤρμωσθησαν E. Vid. II. π'. 214. Ἀρα-
ρίσκω] Zon. p. 307. Apollonius Ἀραρίσκω. ἤρμοσεν ex Odyss. ξ'. 23. 7. Ἀραρώς, Ἀθην.] In prioribus edit. [et B. E.] Ἀρα-
ρώς haec addita leguntur: καὶ κλίνεται Ἀραρώ, ὡς περ ἄμνω, ἄμνω, τυφῶς, τυφῶ. Sed verba ista delenda cen-
senti nou solum quia contra sensum et seriem orationis in textum intrusa sunt, sed etiam quia in optimo Paris. A. ad marginem scri-
pta leguntur: quod certissimum argumentum est ea recentioris cuiusdam Scholium esse. Küst. Ἀραρώς καὶ κλίνεται Ἀραρώ.
Ἀθηναῖος A. qui in marg. Ἀραρώς Ἀραρώ ὡς περ ἄμνω καὶ τυφῶς τυφῶ. Lectionem huius codicis, ut nonnullam a
hic parum accurate repraesentat Kusterus. Verba καὶ κλ' Ἀραρώ discretissime in contextu leguntur, reliqua in margine con-
rent. Gaisf. Qui somulim illud grammatici recoxit, haud improbane Meinek. Qu. Scen. III. p. 8. Ἀραρώς, ut oportuit,
xis praeter alios. Ἀθηναῖος] Ἀθηναῖος δὲ ἦν E. 9. Καίνεύς] Fabula haec laudatur a Polluce. Küst. 10. Καρ-
λίον] Laudatur ab Athenaeo, uti et tres sequentes. Küst. Emend. Eustrat. 58. a. Anon. Scil. in Comm. ad Aristot. *Ε. C. Dic.*
- Nic. IV. nbi legitur v. 15. Ἀραρώς ἐν Καμφύλωνι. Gaisf. 11. Παρθενίδιον] Παρθενίαι V. παρνε] E. παρθενιδίων *Met.*
Nomen incertum. 12. Ἀραρώς. παγ.] Plutarch. Dion. p. 972. οὐκ Ἀραρώς τὴν γνώμην. Hierocl. p. 286. Tourp. MS. *Vid.*
Ruhnken. in Tim. p. 48. et Lex. Seg. p. 441. βίβαιο] E. marg. Ἀραρώς ἐπιτόχημα, ἀντὶ τοῦ προπόντως· Ἀραρώς δὲ ἀρμό-
σῶς ἐπιναῖος. 14. Ἀρασθαι] Polyaen. p. 211. φορτίον ἀρρομμένους. lex. ἀραμένους, ut p. 479. Synes. Ep. 105. p. 388.
μικρὸν ἀράμειος φορτίον. Tourp. MS. Zon. p. 306. 15. Ὅσῳ δὲ ἤξετο τῆς διαδ.] Totus hic locus excerptus est ex Vita *Met.*
dori a Damascio conscripta; ut patet ex Photio, apud quem in excerptis ex Damascio p. 1056. (346. a.) nonnulla eorum *Met.*
Suidas hic habet ἀπολεξεῖ etiam leguntur. Küst. in Add. Ὅσῳ] ὅσον A. B. V. E. Vulg. tuctur Photius. 16. καὶ *Met.*
πυθῶ E.

Cantharus Medea: *Chorum istum tanquam Arabium citharoe-*
dum nobis excitastis. Ἀραβίων. Pretium quod in emptio-
nibus cautionis gratia datur ab emptoribus. Ἀρά γε τοῦτ'
ἄρ' ἐγ. Hocce unquam oculis meis mihi videre licebit? id
est, unquamne felicitate frui licebit? Ἄρα γο. Vobis hi-
scendumne erit? id est, tantane in diceudo libertate uti vos
deceat? Ἀράμενοι. Qui sustulerunt. Et Ἀραμένη, quae su-
stulit urnam. Ἀραντες. Apud Thucydidem de itinere mari-
timo dicitur. interdum etiam de itinere terrestri. Ἀράξης.
Nomen fluvii. Et Ἀράξαι, contudisse. Ἀραρέ με. Animo

meo congruit, vel apta est. id est, ego et lascinia luctal parit-
indulgemus. Ἀραρέ. Decretum est, quasi fixum est et immu-
tabile. Et Ἀραρον, aptarunt. Et Ἀραρίσκω, adapto. Et Ἀ-
ραρυῖαν, adaptatam. Ἀραρώς. Araros, Atheniensis, *Met.*
Aristophanis comici, et ipse comicus: qui primum docuit fabul-
Olympiade Cl. ex fabulis eius sunt *Caeneus, Campyllo, Pans-*
natales, Hymenacus, Adonis, Parthenidium. Ἀραρώς
Firmus vel stabilis. Ἀράσιμος. Execrandus. Ἀρασθαι
Reportasse, accepisse, onus suscepisse. *Quanto autem magis*
successionis magnitudo verbis augebatur, tanto vehementius

Κύπρω πόλις Σόλοι· υἱὸς Ἀθηνοδώρου. ἀδελφοὶ δὲ αὐτοῦ Μύρις, Καλώνδας, Ἀθιγόδωρος. ἀκουστικὴ δὲ ἐγένετο γραμματικῆ μὲν τοῦ Ἐφεσίου Μενεκράτους, φιλοσόφου δὲ Τιμῶνος καὶ Μενεδήμου. γεγωνὸς ἐν τῇ ραδ' Ὀλυμπιάδι, ὅτε ἦν Ἀντίγονος βασιλεὺς Μακεδονίας, υἱὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὁ Γονατῆς κληθεὶς· καὶ συνήκει τε αὐτῷ καὶ παρ' αὐτῷ ἐταλεύτησ· σύγχρονος Ἀνταγόρου τῷ Ροδίῳ καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ· ἐποποιός. συνέταξε δὲ βιβλία ταῦτα· τὰ Φαινόμενα· ὧν θανατώσιος ἢ εἰςβολὴ καὶ ὁ ζῆλος Ὀμηρικός· Ὑμνους εἰς Πᾶνα, Σπονδοφόρους, Παίγνια, Ἀστρολογίαν καὶ

Ἀστροθεσίαν, Σύνθεσιν φαρμάκων, Θηριακῶν ἐπιτήδεια, Ἀνθρωπογονίαν, Ἐπιθνητικόν, Εἰς Θεόπροπον, Εἰς Ἀντίγονον, Ἡθοποιίας, Ἐπιστολάς, Ἐπιγράμματα εἰς Φίλαν τὴν θυγατέρα Ἀντιπάτρου γυναικα δὲ Ἀντιγόνου, Ἀνατομὴν, Εἰς Πανσανίαν τὸν Μακεδόνα, Ἐπικηδεῖον Κλεομβρότου, Διόρθωσιν Ὀδυσσεύς, Ἐπιστολάς ὁμοίως καταλογάδην.

Ἄρῳ αὐτὸν. ἰσχυρὸν, στερεόν. οὕτως Πλάτων. Ἀράττων δέ, πλήττων, κροῦων.

Ἀραφήνιος. δῆμος Ἀργηίδος.

Ἀραχι καὶ Ἀρχι. ἐπιθῆματα.

Ἀρχαίων. ὄνομα κύριον.

1. ἀδελφοί] ἀδελφὴ V. 2. Καλώνδας] Male Καλιόνδας in Script. vitae Arati p. 268. A. quod Graeca forma caret. Καλώνδας autem est Καλωνίδης, ut Ἐπαμινώνδας Ἐπαμινωνίδης. Hemst. Qui de nominis forma dixit in Callim. p. 590. adde Valck. in Schol. E. Phoen. 1386. κα . . in lacuna A. 5. γεγωνὸς ἐν τῇ ραδ' Ὀλυμπιάδι, ὅτε ἦν Ἀντίγονος βασις.] Anonymus in vita Arati modo laudata: Γέγονε δὲ ὁ Ἄρατος κατὰ Ἀντίγονον τὸν τῆς Μακεδονίας βασιλέα, ὃς ἐπεκαλεῖτο Γονατῆς. ἦν δὲ υἱὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ· καὶ γυναῖκα εἶχε Φίλαν, τὴν Στελέου καὶ Στρατοκίτης θυγατέρα. ἦν δὲ φιλολόγος γενόμενος, καὶ πρὸς ποιητικὴν ἐκποδοχὰς περὶ πολλοῦ ἐποίησατο πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους τῶν πεπαιδευμένων ἔχειν παρ' αὐτῷ, καὶ δὴ καὶ τὸν Ἄρατον, ὃς παρὰ τῷ βασιλεὶ γενόμενος καὶ εὐδοκίμησας ἐν τε ἄλλῃ πολυμαθείᾳ καὶ ποιητικῇ προειργήθη ὑπ' αὐτοῦ τὰ Φαινόμενα γράψαι. Haec Suidam egregie illustrant. Küst. γεγωνὸς verte fuit, non natus est. Reines. 7. Γονατῆς] Γονατῆς A. E. Med. sola. γαναιῆς B. 11. Ὑμνους εἰς Πᾶνα] Vita minor Arati p. 445. Buhl. ἐπισταθεὶς δὲ τῷ βασιλεὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς ποίημα ἀνέγγυε τὸ εἰς τὸν Πᾶνα τῆς Ἀρκαδίας. Adde p. 433. 12. Ἀστρολογίαν] Id est, Κανόνος κατατομὴν. Hinc facile tollas ridicula mendam in Vita Buhl. p. 432. f. καὶ Ὀστρολογίαν. Ceterum Tzetzes cognovit etiam Ἀστρολογία.

1. Σύνθεσιν φαρμάκων. Θηριακῶν ἐπιτήδεια] Sic locum hunc 2 MSS. Paris. exhibent, qui in prioribus editt. absque ulla interpolatione sic legitur: Σύνθεσιν φαρμάκων Θηριακῶν ἐπιτήδεια. Küst. Similiter Σ. φαρμάκων ἰατρῶν ἐπιτήδεια Eudocia ἰατρικῶν Müller. in Reines. p. 32. Itaque suspectum fit interpolationis istud θηριακῶν ἐπιτήδεια sive ἐπιτήδεια. Ceterum Σύνθεσις φαρμάκων nihil differre videtur ab volumine celebri Ἰατρικῶν (v. Pollux II, 4.) vel Ἰατρικῶν δυνάμεων, quod memorat Biographi Buhl. pp. 433. 442. perstrinxitque alius p. 445. οὐ ἴδμεν αὐτὸν ἰατρὸν εἶναι, γράψαντα τὰς ἰατρικὰς δυνάμεις. Non matim attigit Galenus in Medicis Kühnii T. XIV. p. 144. 2. Ἐπιθνητικόν] Perperam Σκυθικόν apud Script. vitae Arati legitur p. 270. D. pro Ἐπιθνητικόν, quod Petavium fefellit. Hemst. Nullius tamen coloris vox ista Ἐπιθνητικόν. Legendum ἐπιθνητικόν in Boisson. Anecd. T. III. p. 210. Ἀράτων δὲ τὰ θνητικὰ καὶ τὰ περὶ Ὀρνέων (ἀμφιβάλλεται). Prius quidem Opusculum nihil opinor ab Anatome diversum fuisse; libelli de Avibus memoriam innuit Suidas v. Χειρῶν ὀρνέων. Εἰς Θεόπροπον] Scholiasta Homeri II. σ'. 486. laudat Aratum ἐν τῷ πρὸς Θεόπροπον Ἐπικηδεῖον: quod opus Suidas hic fortasse intelligit. Κροῦα ποίημα εἰς Θεόπροπον Arati citat Theon in Schol. Phaenom. (259.) ubi de Pleiadibus et Electra et reliquis agit. Reines. 3. Ἐπιστολάς] De his notanda sunt verba Anonymi in vita Arati: Τὰς δὲ Ἀράτων ἐπιστολάς, ὧν ἀνωτέρω [nimirum p. 431. ἐν ἰδίαις ἐπιστολαῖς Ἄρατος] ἐμνήσθημεν, πάντων σχεδὸν συμφωνοῦντων τὰς εἰς αὐτὸν ἀναγεγραμμένας αὐτοῦ εἶναι καὶ ὁμοίως τὸν γνησίως αὐτῆς, μόνος Ἀπολλωνίδης ὁ Κηρῆς ἐν τῷ ὀνόμῳ περὶ κατεῖχουσας ἱστορίας οὐκ εἶναι αὐτὰς Ἀράτων φησὶν ὁ Σαβίριον Πόλλωνος. τοῦ δὲ αὐτοῦ τούτου φησὶν εἶναι ἐπιγεγραμμένας Ἐδμητίδου ἐπιστολάς. Küst. 5. γυναῖκα δὲ] δὲ B. E. Philam, Antigoni uxorem, Seleuco natam fuisse docet Clinton. F. H. II. p. 499. Ἀνατομὴν] τὸ περὶ Ἀνατομῆς men Biographi p. 442. 6. Ἐπικηδεῖον τὸν Κλεομβρότου] Non placet haec σύνταξις. Vel enim scribendum est ἐπικηδεῖον εἰς Κλεομβρότου, vel ἐπικηδεῖον εἰς τὸν Κλεομβρότον θάνατον. Küst. τοῦ Κλεομβ. E. τὸν expunxi cum Eudocia. Commemoravit scriptor p. 433. εἰς Μύριον τὸν ἀδελφὸν ἐπικηδεῖον. Διόρθωσιν Ὀδυσσεύς] Anonymus in vita Arati: Καὶ τὴν Ὀδυσσεύς διόρθωσας· καὶ καλεῖται τις διόρθωσις οὕτως Ἀράτειος, ὡς Ἀριστοφάνης. τινὲς δὲ αὐτὸν εἰς Σούραν ἐληλυθέναι φασί, καὶ γενέσθαι παρ' Ἀντιόχῳ, καὶ ἤξιώσθαι ὑπ' αὐτοῦ ὥστε τὴν Ἰλιάδα διορθώσασθαι, διὰ τὸ ὑπὸ πολλῶν λελυμάνθαι. Küst. Hinc nulla iam vestigia supersunt: v. Wolf. prolegg. in Hom. p. 187. 7. ὁμοίως] An ἀμοιβάλας? Hemst. Nihil me auctore mendatum, sed indicii poetico voluminum eximendum Ἐπιστολάς ante Ἐπιγράμματα. 8. Ἀρῳ αὐτὸν] Ἀρῳ αὐτὸν Albert. M. Critt. p. 272. refutatus ab Ruhnck. in Tim. p. 50. Adde Schol. Platon. pp. 370. 414. et Zon. p. 301. cum Lex. Seg. p. 442. Ceterum Ἀρῳ αὐτὸν δὲ A. B. Mox Ἀράττων A. E. pro ἀράττων. δὲ ἦγον E. 10. Ἀραφήνιος. δῆμος Ἀργηίδος] Scribe Ἀραφήνιος. δῆμος Ἀργηίδος, ut apud Stephanum Byzantium. Ἀραφήνιος enim est nomen δημοτόν, non vero ipsius δήμου sive populi. An Ἀραφήνιος scribendum aut δημοτίης, adhibito Stephano, monuerat Portus. Mirum tamen sero criticos quasi poenitentia ac neverius cum scriptore egisse, qui talia soleat negligentius pronunciare: vide vel vv. Ἀναγυράσιος et Ἀναγυράστιοι. In Ἀραφήνιος consentit Lex. Seg. p. 441. cum Harpocr. 11. Om. vulg., servat Zon. p. 310. Soni vocabulorum incompti. Diversi in nomine Arrhachionis scripturas (cf. Pausan. VIII, 40.) intuenti credibile videtur hos librorum errores esse de v. Ἀρχαίων ambigentibus. 12. Ἀρχαίων] De eo vide quae collegit Scaliger ad Olymp. LIV. Küst. Ἀραχίων A. V.

Cypri urbs Soli). Athenodori filius. huius fratres fuerunt Myris. Calondas, et Athenodorus. auditor fuit Menecratis, grammatici Ephesii. philosophorum vero Timonis et Menedemi. vixit Olympiade CXXIV. temporibus Antigoni, regis Macedoniae. cognomento Gonatae, filii Demetrii Poliorcetae; eiusque familiaritate usus apud eum obiit; aequalis Antagorae Rhodii et Alexandri Aetoli. fuit epicus poeta. scripsitque libros: Phaeonomena, quae habent initium admirabile et imitationem Homeri. Hymnus in Panem. Spondophoros. Ludicra,

Astrologiam et Astrothesiam, Compositionem medicamentorum, Theriacorum usum, Hominum generationem, Epithetum, In Theopropium, In Antigonom, Ethopoetas, Epistolam, Epigrammata in Philam, Antipatri filiam, Antigoni vero uxorem, Anatonem, In Pausaniam Macedonem, Epicedium Cleombroti, Recensionem Odysseae et Epistolas, oratione soluta Ἀρῳ αὐτὸν. Robustum, firmum. sic Plato. Ἀράττων vero percutiens, pulsans. Ἀραφήνιος. Pagus tribus Aegidei Ἀραχί sive Ἀρχι. Adverbium. Ἀρχαίων. Nomen proprium.

τας αὐτῶ λογισταὶ τῶν στρατιωτικῶν ἔργων τὸν μὲν ἀριθμὸν τῶν στρατιωτῶν ἤδεσαν, τὸ δὲ πλῆθος τῶν ἑταίρων καὶ τὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀριθμὸν αὐτοῦ διέφυγεν. ὡς περ οὖν Ὀρόντην τὸν Πέρσην φασὶν εἰπεῖν· Ὅτι τῶν δακτύλων ὁ μικρότατος καὶ μύρια δ

σημαίνει καὶ ἓνα ἀριθμὸν· οὕτω κακῆνοι τὰς ἑτάρας κατὰ μονάδας καὶ μυριάδας ἠρίθμουν.
Ἀρβάκης, βασιλεὺς Μήδων ἐπὶ Σαρδαναπάλου, ἀνὴρ τὸν τε βίον σώφρων καὶ πραγμάτων εἰ δὴ τις ἔμπειρος, τετριμμένος τε ἐν κνηγεσίοις καὶ πολέμοις, καὶ πολλὰ μὲν πάλαι γενναῖα ἐξεργασμένος, μεῖζω δὲ τότε διανοούμενος. οὗτος ἀκηκῶς τὸν τε βίον καὶ τὰ ἦθη, οἷς χρῆται βασιλεὺς, ἐς νοῦν ἐνεβάλετο καὶ ἐνεθυμήθη ἄρα, ὅτι ἀπορία γενναίου ἀνδρός οὗτος ἔξοι τὰ τῆς Ἀσίας κράτη· καὶ βουλὴν 15 συντίθεται περὶ ὅλης ἀρχῆς.

Ἀρβέλαι. πόλισμα Σικελικὸν ἢ Ἀρβέλη. οἱ δὲ ἐνοικοῦντες ἐκεῖσε ἐδόκουν εὐδεξάπαττοι εἶναι. καὶ παροιμία· Τί οὐ γενήση ἰὼν ἐς Ἀρβέλας;

Ἀρβηλα. ἔνομα τόπου. Καὶ Ἀρβήλοισι, Ἀθηναίοισι. Ἀρβύλη δὲ τὸ ὑπόδημα.

Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν. Εὐριπίδου λόγος Βάκχαις. Καὶ Ἀργαλέον, χαλεπὸν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ἀλγαλέον, καὶ τροπῆ τοῦ λ εἰς τὸ ρ. ἔργον δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ δυσχερές. ἐκ τούτου παράγωγον ἐργαλέον, καὶ τροπῆ· ὡς ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἀπύω, τὸ φωνῶ. Ἀργαλέον δὲ, δύσκολον, δυσχερές. Καὶ Ἀργαλέως ἐπιφύηματικόν. Καὶ Ἀργαλεώτερον.

Ἀργὰ ῥήματα. ὅσα ὄνησιν οὐ φέρει ψυχῆς. Ἀργανθώνη. ὄνομα κύριον. Καὶ Ἀργανθώνειος κλίνη. Καὶ Ἀργανθώνειον ὄρος τῆς Κίου νήσου.

1. λογισταὶ ab Valesio in Ammian. Marc. XV, 5, 36. explicati. 3. αὐτοῦ — ἓνα ἀριθμὸν om. B. E. αὐτῶν Valesius, αὐτοὺς Niebuhrius: quos fugit intelligentia loci. Rectiora Boissson. in Anecd. T. III. p. 143. 4. ὡς περ οὖν Ὀρόντην τὸν Πέρσην φασὶν εἰπεῖν· ὅτι τῶν δακτ. Idem apophthegma Orontis refert Aristides apud Photium p. 1304. Ὅπερ περὶ τοῦ δακτύλου φασὶν ποτ' εἰπεῖν Ὀρόντην τὸν Πέρσην, ὡς ὁ αὐτὸς ὦν τῆ θέσει ποτὲ μὲν τὰ μύρια σημαίνει, ποτὲ δὲ οὐ πλέον ἢ ἓν. Et pag. seq. Ὀρόντης ὁ Πέρσης ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς, καὶ ὁ δάκτυλος, ἔφη, ποτὲ μὲν ἓν ποτὲ δὲ μύρια σημαίνει. Küst. Vid. Aristid. Vol. II. p. 257. et Schol. ib. Tourp. MS. Olim haec sententia repetebatur in v. Ὀρόντης. 7. μονάδα καὶ μυριάδα sub v. Μουσουρογοί. 8. Ἀρβήκης, βασιλεὺς Μήδων ἐπὶ Σαρδαν.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Nicolai Damasceni, quae Suidas descripsit ex Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 425. Küst. βασιλεὺς Μήδων] Scribe ὑπαρχος Μήδων, l. e. Praefectus Medorum: ut recte apud Constantinum loco laudato. Küst. 9. ἀνὴρ τὸν τε β. σ.] τὸν τε β. σ. ἀνὴρ E. 10. κνηγεσίοις] κνηγεσίαις V. 12. μεῖζω δὲ] δὲ om. V. 13. ἦθη] ἦθη B pr. Mox scribendum ὁ βασιλεὺς. 15. ἔξοι] ἔξοι A. V. ἔχοι Damasc. Mox τοῦ πολέμου E. inter vs. interposito τῆς Ἀσίας.
1. Ἀρβέλαι] Ἀρβέλα coni. Heinsius in Sil. Ital. XIV, 269. Vid. Cluverii Sicil. Antiq. p. 390. Si recte h. l. scriptum Ἀρβέλα vel Ἀρβέλα, equidem non video quomodo in loco Silii per metrum stare possit Arbelā. Gaisf. ἢ Ἀρβέλη et mox δὲ ἐνοικοῦντες ἐκ εὐδ. om. V. C. 2. εὐδεξάπαττον A. 3. Apostolius XVIII, 86. τίς οὐ γενήση τυχάνων εἰς Ἀρβέλας; cuius scripturam Kusterus probavit in v. Τίς (vel paulo ante Τί) οὐ γενήση ἰὼν ἐς Ἀρβέλας, ubi recurrit eadem explicatio. Frustra homines docti laboraverunt in numeris quasi trimetri restituendis. 4. Ἀρβήλοισι, Ἀθηναίοισι] Quid hoc? Nihil certe simile me apud ullum scriptorum veterum legisse memini. Quare suspicor locum hunc non solum esse corruptum, sed etiam mutilum, eumque sic in integrum esse restitutum: Ἀρβήλοισι, ἀπὸ τοῦ Ἀρβήλου τοῦ Ἀθμονέως. Vide Steph. Byzantium v. Ἀρβηλα. Küst. Ἀρβηλος Ἀθμονέως. Hesych. Strabo XV. 737. τὰ δὲ Ἀρβηλα κατοικίαν ἀξιόλογον, κτίσμα Ἀρβήλου τοῦ Ἀθμονέως. Reines. l. ὡς Ἀθηναίος. Ἀρβύλη καὶ Ἀρβύλλης Lexicon Περὶ πνευμ. ed. Valck. p. 212. Ἀρβύλλης Anthol. p. 481. et Theocritus. Tourp. MS. ἀρβήλοισι Zon. p. 295. ubi Turnmannus: „Nihil mutandum puto quam v. Ἀθηναίοισι. Enimvero constat Ἀρβηλον esse σκυτικὸν ἐργαλεῖον περιφερές, quod ἀπὸ Ἀθηνησίων dicebatur σμίλη. Hinc non plane veri dissimile esset legendum esse, καὶ ἀρβήλοισι Ἀθηναίοισι σμίλαις, vel καὶ ἀρβήλοισι σιδηροῖς.” Glossa felicioribus ingenis committenda. 5. τὸ ὑπόδημα] V. Schol. Eur. Or. 140. 7. Εὐριπίδου λόγος Βάκχαις] Falsum est verba praecedentia reperiri apud Euripidem Bacchis. Quare alibi ea quaerenda sunt. Küst. Est Theocritus v. 625. Vid. Pierson. Veris. p. 121. Tourp. Annotationem nisi fallor in marginem olim lector quispiam coniecerat, qui statim dinem celeberrimi dicti Eur. Bacch. 385. meminerat. Ἀργαλέον, χαλεπὸν] Ex Schol. Aristoph. Plut. 1. Küst. 9. ἔγωγε δὲ] Immo cum Schol. ἢ ἔργον. 10. ἐκ τούτου] καὶ τούτου C. ἐκ τούτου δὲ E. Mox τροπῆ τοῦ εἰς α ἄργαλέον E. 12. δύσκολον] ἦγουν δύσκολον E. δύσκολον, δυσχερές Schol. iungit praegresso χαλεπὸν. ἐπιφύηματικόν] ἐπιφύημα E. C. Mox Ἀργαλεώτερος C. 14. ψυχῆς] Leg. ψυχῆ: v. Matth. XII, 36. Hemst. Vide de h. l. dissertationem bene longam Iablonskii Opera T. II. p. 424. Gaisf. 16. κλίνη] κρήνη Sevinus (Comment. Acad. Inscr. T. V. p. 224.) a Brunckio laudatus: cui praeter Turnebus Adv. XI, 15. Ἀργανθώνιον] Ἀργανθώνιον V. C. Zon. p. 302. et Reinesius, qui parum feliciter τῆς Βιθυνίας reperit. δὲ statim addit A. Post νήσου versum Apollonii I, 1178. sequentem, Ἄμφ' Ἀργανθώνιον ὄρος προχοῆς τε Κίου quem petiit Med. a Zonara, delevi, cum eo careant A. B. C. E. Ceterum Toupius in proluxa disputatione haec quoque posuit

numerarii rerum militarium, qui illi apparebant, militum quidem numerum norant; meretricum vero multitudo omnem eorum calculum superabat. quemadmodum igitur Orontem Persam dixisse ferunt, minimum digitum et decem millia et unum significare: sic etiam illi meretrices et singulatim et per dena millia numerabant. Ἀρβάκης. Arbaces, rex Medorum sub Sardanapalo, vir singulari temperantia rerumque usu haud vulgari praeditus, atque in venatibus bellisque exercitatus: qui cum multa ante strenue fecisset, tum vero adhuc maiora animo agitabat. hic cum interiorum regis vitam moresque auditu accepisset, ita secum reputare coepit, penuria viri cuiuspiam strenui penes Sardanapalum regnum Asiae stare. quare de toto imperio consillum inlit. Ἀρβέλαι.

Arhela, oppidum Siciliae, cuius incolae facile decipi posse putabantur. unde ortum proverbium: Quid non de te fiet, cum Arbelas profectus fueris? Ἀρβηλα. Nomen loci. Et Ἀρβήλοισι.* At Ἀρβύλη, calceamenti genus. Ἀργαλέον φρονέοντα est sapienti apud insipientes multa loqui. Dictum Euripidis Bacchis. Et Ἀργαλέον, difficile, molestum. dictum est ab ἄλλος: unde ἀλγαλέον, et mutato λ in ρ ἀργαλέον. ἔργον apud veteres significat, quod est difficile. hinc deducitur ἐργαλέον, et per mutationem ἀργαλέον: ut ab ἔπω, ἀπύω, εἰπω. Ἀργαλέον vero difficile, molestum. Et Ἀργαλέως, adverbium. Et Ἀργαλεώτερον. Ἀργὰ ῥήματα. Otiosa verba, quae animo nullo modo prosunt. Ἀργανθώνη. Nomen proprium. Et Arganthonius fons. Et Arganthonius mons in insula Ck.

- Ἀργείης. ὁ λευκός.
 Ἀργής. ὁ κεραυνός. Καὶ Ἀργήσκος, ὄνομα κύριον.
 Ἀργιλλώδης. ὁ ὄρυπαρός. ἢ Ἀργιλλώδης γῆ, λευκὴ καὶ καθαρά.
 Ἀκρίδα Δημοκρίτου μελεσίπτερον ἄδε θαυούσαν
 ἄργιλλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει.
 Ἀργίνη. ὄνομα πόλεως.
 Ἀργινόεις, ἀργινόντος. λευκοῦ.
 Πηγαὶ δ' ἀργινόντος ἀναθλίβονται γάλακτος.
 Ἀργίνουσα. νῆσος.
 Ἀργιόδοντα. λευκόν, ἢ ὀξύδοντα.
 Ἀργίποδες. ταχεῖς, ὀξύποδες.
 Ἀργόλαι. εἶδος ὄφρων, οὓς ἤνεγκε Μακεδῶν 15
 Ἀλέξανδρος ἐκ τοῦ Ἀργους τοῦ Παλασγικοῦ εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐνέβαλεν εἰς τὸν ποταμὸν πρὸς ἀναίρεσιν τῶν ἀσπίδων, ὅτε μετέθηκε τὰ ὄσα Ἱερεμίου τοῦ προφήτου ἐξ Αἰγύπτου εἰς Ἀλεξάνδρειαν· οὓς ὁ αὐτὸς προφήτης ἀπέκτεινε. Ἀργόλαι οὖν, ἐκ τοῦ 20 ὡς ἡμεῖς. Εὐπολις Δήμοις·
 Ἀργους λαοί.
 Ἀργοναῦται. οἱ ἐν τῇ Ἀργοῦ νηὶ πῖτες.
 Ἀργὸν ἔτος. κατὰ ἑπταετίαν ἤγγοτο παρὰ δαίοις, ὁμοίως ταῖς ἑβδομάσιν ἡμέραις. Καὶ 5 ἐπὶ Θηλυκοῦ. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·
 Οὐ μὴν ἐρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπᾶν Ἀργουσα. πόλις τῆς Εὐβοίας ἐν τῇ Χαλκιμαμένη.
 Ἀργυραμοιβός. ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργύροι 10 λασσόμενος, ὁ τραπεζίτης, ὁ ἀργυροπράτης, λεκτάριος.
 Ἀργυρέα. ἀργυρᾶ. Καὶ παροιμία·
 Ἀργυραῖς λόγχοις μάχου, καὶ πάντα τήσεις.
 15 ἐπὶ τῶν δώροις τινὰ πείθειν πρὸς τὰ δυσκατὰρ παραινούτων. τοῦτον γὰρ τὸν χρησμὸν ἢ ἱέχρησε Φιλίππῳ, αἰνιτομένη διὰ προδοσίας· ἐσεσθαι τῆς Ἑλλάδος.
 Ἀργύρειος σταυρός. Ἀργυρίδιον.
 Ἐγὼ δὲ συμψήσασα τὰργυρίδιον.

1. Ἀργείης] Pravam scripturam duxit H. Steph. Ind. Thesauri pro Ἀργήεις. 2. ὁ κεραυνός] Vid. Eustath. II. μ'. p. 908. Adde v. Κεραυνός. Ἀργήσκος] Cf. v. Ἀλδῆσκος. 5. ἡ λευκὴ] ἢ om. A. B. C. E. V. Med. Lex. Seg. p. 442. et Tim. vid. Ruhnkenius: quorum C. Tim. et Lex. Seg. ἀργιλώδης. Cf. Herod. Epimer. p. 212. 6. Ἀκρίδα] Distichum Mnassale pr. Anthol. Pal. VII, 194. Ἀκρίδας C. 8. ἀργίλος B. C. E. Med. 9. Ἀργίνη] Ἀργίνει A. pr. Deest gl. C. agnoscit B. Suspicabatur Gaisf. esse legendum Ἀργόνη cum Wassio, qui citet Plin. H. N. IV, 2. 10. Ἀργινόεις A. Πηγαί] An don. Ep. LXXII, 3. Anthol. Pal. VII, 23. 12. Ἀργίνουσα] Ἀργίνουσα dedi cum A. B. E. καὶ Ἀργένουσα addit E. p. 296. 13. Ἀργιόδοντα] Lex. Seg. p. 442. Vid. Pl. l. 539. Ἀργιόδοντα A. 14. ὀξύποδες] ἢ ὀξύποδες V. C. Hnd 15. Ἀργόλαι] Bochart. Hieroz. II. p. 449, 40. Hemst. Vid. Clem. Alex. p. 366. Reines. Bochartum laudat etiam We Diod. XVI, 30. Priora transferunt in Etym. M. p. 137. 16. ὁ Ἀλέξανδρος] ὁ om. A. B. V. C. Ἀργου E. 19. οἱ πρ.] Lege ἔς, ut referatur ad ἀσπίδας. Vide Epiphani. de Vitis Proph. p. 139. Küst. 21. λαοί] quid sit ignoro. St cum V. C. glossam, Ἀργώ. ναός. καὶ Ἀργοναῦται. καὶ τῇ Ἀργοῦ, δοτικῇ. Habet A. post Ἀργουσα, ubi Ἀργοῦσι δοτικῇ. 4. Καὶ Ἀργὸς ἐπὶ Θηλυκοῦ] Graeci magistri observant ἀργὸς non solum de mare, sed et mina dici. Thomas Magister: Ἀργὸς ἡμέρα, καὶ ἀργὸς γυνή, κρητῖον ἢ ἀργή. Affert deinde eundem locum Aristophanis Suidas hic adducit. Phrynichus (p. 105.): Ἀργὴ ἡμέρα μὴ λέγε, ἀλλ' ἀργὸς ἡμέρα, καὶ ἀργὸς γυνή, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. 4. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 53. 6. ἐπάδου C. V. Continuo versum delevi: Ἀργὸς κινεῖσθαι δυστυχεῖς ποιεῖ τῆς Küsterus: „Senarius hic ad somniorum interpretationem pertinet, qui legitur apud Astrampsychum. Idem autem in simo codice Paris. A. non in textu, sed in margine scriptus est; ut et reliqui versus ὀνειροκριτικοί, qui in Suidae Lex leguntur.” 7. Ἀργουσα] Leg. Ἀργουσα e Stephano et Demosth. c. Mid. (p. 558, 3. 16. 567, 18.) cf. ibi Ulpian. qui Ἀργυρᾶ. Vid. Harpocrat. Reines. Praeceperat Maussacus in Harp. p. 85. Conferendus praeter alios Herodianus π. p. 13, 20. Vitium tenent Lex. Seg. p. 443. et Zon. p. 296. 9. Ἀργυραμοιβός] Gl. habent Timaeus p. 48. et p. 442. Cf. Sallier. in Moer. p. 54. „Hinc ἀργυραμοιβία Plutarch. Marcell. p. 299. Sed ibi leg. ἀργυρᾶ λοιβία cum Themistium.” Toup. MS. Omnia traducta in v. Κολλεκτάριος. 10. τραπέζιτης] τραπέζις A. 13. λόγχοι] λόγχοι χασί A. V. E. et Arsenius p. 73. Mox νικήσεις B. C. V. E. et Edd. ante Küster. πάντων κρατήσεις Diogenian. II, 81. Ap 42. sive Arsenius, ab Walzio castigatus. Memorabilis Hezychii glossa: Ἀργύραι λόγχοι. οἱ μισθοφόροι. 17. π προδοσίας reposui cum A. B. E. et sola Med. 19. Ridelia scriptura, quamquam Herodiani Epim. p. 172. defensa. cum ἀργύρειος σταυρ. Ἀργυρίδιον] ἀργύριον C. V. ap. Gron. Em. p. 66. et mox τὰργύριον. Tum Εὐπολις δὲ B. ψήσασα] συμψησασα E. συμψήσας ἀργυρίδιον Lex. Seg. p. 442. Conferenda nostratum vox einstreichen.

Ἀργείης. Candidus. Ἀργής. Epithetum fulminis. Et Ἀργήσκος, nomen proprium. Ἀργιλλώδης. Sordidus. Vel Ἀργιλλώδης γῆ, terra alba et pura. Locustam Democriti alatum argilla haec iuxta viam longinquam tenet. Ἀργίνη. Nomen urbis. Ἀργινόεις ἀργινόντος, candidi. Ac fontes candidi lactis scaturiant. Ἀργίνουσα. Insula Arginusa. Ἀργιόδοντα. Albos dentes habentem, vel acutis dentibus praeditum. Ἀργίποδες. Veloces, celeres. Ἀργόλαι. Genus serpentum, quos Alexander Macedo ex Argo Pelasgico Alexandriam tulit, et in Nilum iniecit ad aspides necaudas; quando quidem ossa Prophetæ Ieremiae ex Aegypto Alexandriam transtulit; quas idem Prophetæ necavit. dicti igitur sunt Ἀργόλαι, quasi ἐκ τοῦ Ἀργους λαοί. Ἀργοναῦται. Qui in nave Argo naviga-

bant. Ἀργὸν ἔτος. Annus feriatuus. Iudaei septi que anno ferias agebant, ut septimo quoque die. Ἀργί neris feminini. Aristophanes Nubibus: Non equidem iam otiosam fuisse; verum texebat. Ἀργουσα. urbs Euboeae in agro Chalcidico sita. Ἀργυραμοιβος monetam minorem argentea permutat, trapexita, a collectariis. Ἀργυρέα. d. Proverbium: Ἀργενή pugna, et omnia vinces. de iis dictum, qui iubent aliquid arduas et difficiles conficiendas alios muneribus corrumpere enim oraculum Pythia Philippo reddidit, significans, et tione Graeciam superaturum esse. Ἀργύρειος σταυρός. Ἀργυρίδιον autem eodem quo accipit apud nos. Eupolis Demis: Ego vero cum pecuniolam cor-

Ἀρδαβούριος. υἱὸς Ἀσπαρος, γενναῖος τὸν θυμὸν καὶ τοὺς τὴν Θράκην πολλάκις καταδραμόντας βαρβάρους εὐρώστως ἀποκρουσάμενος. τούτῳ οὖν γέγρα ἀριστείων ὁ βασιλεὺς Μαρκιανὸς παρέσχετο τὴν Ἐώαν στρατοπεδαρχίαν. καταλαβὼν δὲ ἐν 5 εἰρήνην ταύτην ὁ στρατηγὸς πρὸς ἄνεσιν ἐγράφη καὶ ἱεραστῶν ἠγλυδριῶτιν. ἔχαιρε γὰρ μίμοις καὶ θυματοποιῶσι καὶ πᾶσι σκηναίοις ἀθύρμασι, καὶ τοῖς τοιούτοις διημερεύων αἰσχροῖς ἠλόγει πάμπαν τῶν πρὸς εὐκλειαν τεινόντων.

Μαρκιανοῦ δὲ τοῦ βασιλέως χρηστοῦ μὲν γεγονότος, θάττον δὲ ἐκβεβιωκότος, αὐτοκελεύστω γνώμη Ἀσπαρ Λέοντα διάδοχον αὐτοῦ γενέσθαι παρεσκεύασεν.

Ἀρδάνιον. κεράμιον, γάστρα, ὄθεν τὰ θρέμματα πίνει. καὶ εἴρηται παρὰ τὸ ἄρδειν. ἐτίθετο δὲ καὶ πρὸ τῆς θύρας τῶν τετελευτηκότων τοῖς εἰσιούσιν καὶ ἐξιούσιν ἵνα περιφράζονται. ἐχρῶντο δὲ καὶ αἱ γυναῖκες τῷ ἀρδάνιῳ, αἱ τὴν κρόκην τρίβουσαι ἐπ' αὐτοῦ.

Ἀρδεάται. ὄνομα ἔθνους.

Ἀρδην. κατὰ δύναμιν τῆς λέξεως ἀντὶ τοῦ ἀθρόου. τὸ γὰρ ἄρδην ὁμοίον ἐστὶ τῷ φοράδην ἐνέγκαι. ἢ γὰρ ἄρσις τοῦτο δηλοῖ. ἀντὶ τοῦ πάντας ἁμοῦ αἴρω.

Ἀρδήτης, Ἀρδήττον. ὄνομα κύριον. Καὶ Ἀρδήττος, τόπος ἐστὶν Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ πάντες Ἀθηναῖοι δημοσίᾳ ὤμνον τὸν ὄρκον τὸν Ἑλιαστικόν. Θεόφραστος δὲ ἐν τοῖς περὶ νόμων καταλελειμμένοις 10 σθαι τὸ ἔθος τοῦτο λέγει.

Ἀρδιαῖος. ὄνομα ἔθνους.

Ἀρδιν. ἀκίδα βέλους, ἢ τὰ ἐκ χειρὸς ὄπλα. Ἡρόδοτος. καὶ Ἀρδισ πληθυντικῶς, ἀντὶ τοῦ φαρέρτας.

Ἀρδομένην. ποτιζομένην. Καὶ Ἀρδω αἰτιατικῆ.

Ἀραιὴν χεῖρα. τὴν ἀσθενῆ. καὶ δασύνεται.

Ἀραιῖνος. ὄνομα ποταμοῦ.

20 Ἀραιός. ἀρᾷ ὑποκείμενος.

1. Ἀρδαβούριος, υἱὸς Ἀσπαρος, γενν.] Insigne hoc de Ardaburio fragmentum ex historia deperdita Menandri Protectoris a Suida depromptum esse puto. Küst. Vid. Σεβηριανός. Hemst. Huius meminit supra in v. Ἀθάναιοι. Tour. MS. De Menandro fallitur Küsterus; recte locum Niebuhrus rettulit inter Prisci fragmenta p. 227. 3. εὐρώστως] εὐρωστως Gaisf. cum A. E. 4. γέγρα] Immo γέγρας. 7. ἠγλυδριῶτιν] Vox fabricae singularis. μίμοις] μέταις E. Similiter Diodorus sub v. Προδείκταις. 8. σκηναίοις] σκηναίων A. 11. Μαρκιανοῦ] Haec repeti solebant sub v. Ἀσπαρ. Verum sententia, ut uinc se habet, nihil pertinet ad Ardaburium: nisi forte putamus intercidisse ὁ πατήρ Ἀρδαβουροῦ post Ἀσπαρ. Rem illustrat Candidus a Photio decerptus, ed. Nieh. p. 472. στρατηγῶ] χρηστοῦ A. V. ap. Gron. Em. p. 67. et infra v. Ἀσπαρ. 14. Post h. gl. delevit Gaisf. cum omnibus MSS. Ἀρδαλῶσαι. μολῦναι. Οἶον ἐμπεπτακασί τὸν ἄρδαλον. Habet Med. a Zon. p. 307. ubi eis οἶον. 15. Ἀρδάνιον] Ἀρδάνιον A. pr. Gl. habet Lex. Seg. p. 441. Pro κεράμιον, γάστρα, cum Hesychio et Eustathio κεράμιον γάστρα malebat H. Stephanus Thes. T. I. p. 535. adversante Zon. p. 302. 16. ἄρδειν] ἄρδην A. E. ἐτίθετο δὲ καὶ πρὸ τῆς θύρας τῶν τετελ.] Locum hunc Suidae egregie illustrat Pollux lib. VIII. c. 7. [65, 66.] Οἱ ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ πενθούτου ἀφικνούμενοι ἐξίστοιτες ἐκαθάροντο ὕδαι περιφράζονται. τοῦτο δὲ προὔκειτο ἐν ἀγγεῖω κεραμέω, ἐξ ἄλλης οἰκίας κεκομισμένον. τὸ δὲ ὄστρακον ἐκαλεῖτο ἀρδάνιον. Vide etiam infra v. Τούστρακον. Küst. Cf. Schol. Rav. Arist. Eccl. 1078. 18. δὲ καὶ] καὶ om. V. C. 1. Scribendum Ἀρδεάται. 2. Ἀρδην] E Schol. Aristoph. Thesm. 274. Cf. Schol. Eurip. Alceat. 624. Adde Hesych. 6. Ἀρδήτης] Ἀρδήτης A. V. Fortasse heros Atheniensium Ἀρδήτης significatur. Καὶ Ἀρδήττος] Cum Harpocrate et Lex. Seg. p. 443. Adde Lex. Rhct. p. 183. et 207. Sed reliqui grammatici Ἀρδήτης. 8. τὸν ὄρκον τὸν Ἑλιαστ.] Vide Petition de Legg. Attic. p. 309. 310. Küst. 11. Vide Vales. in Dionis fr. Peiresc. p. 21. ed. Reim. 12. Ἀρδιν] E Gl. Herodot. IV, 81. Μορ ἀκίδα βέλους MS. Sangerm. apud Bast. Comm. Pal. p. 902. Zonaras tamen p. 297. ἢ ἀκίς τοῦ βέλους: similiterque Etym. M. p. 137. Alterum τὰ ἐκ χειρὸς ὄπλα referendum erat ad vocem σαγάρεις, agnoscit vero Hesychius. Sed quod sequitur Ἡρόδοτος, Koenius in Gregor. p. 507. ad finem transferebat. Nihil opus, cum etiam posterior pars fluxerit a Gl. Herod. I, 215. 15. Ἀρδομένην] V. Aristoph. Nub. 283. Καὶ Ἀρδω αἰτ. om. vulg. Deinceps expuncti cum A. glossas hasce: Ἀρδης, Ἀρδῶνος. ζῆται ἐν τῷ Γύργης. Ἀραι. τὸ ὄμμα, αἴρω. καὶ διαραί. Ubi pro novissimis τὸ ὄμμα, αἴρω dedit E. ἀπὸ τοῦ αἴρω. ἐστὶ δὲ καὶ ἀρέω ἀρῶ. 17. Ἀραιὴν χεῖρα] Respexit ad Homeri Iliad. ε. 425. Πρὸς χρυσῆν περὶνὴν καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν. Ubi Schol. Ἀραιήν. ἀσθενῆ. Huc referendus etiam Nicias in Epigr. Anthol. III. p. 381. χεῖρα γὰρ εἰς ἀραιὴν παιδὸς πέσον, ὅς με λαθραῖως Μάρψην ἐπὶ χλοερῶν ἐξόμενον πετάλων. Tour. qui alienissimas merces propinavit. καὶ ἀδύνατον] In 2 MSS. Paris. exaratum est καὶ δασύνεται: uti etiam legitur paulo post v. Ἀραιή. Küst. ἀδύναμιν E. δασύνεται A. Gaisfordo probatum ob Schol. Ven. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ ἀραιὴν ἐπὶ μὲν τοῦ ἀσθενῆ δασύνει, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιβλαβῆ ψιλοῖ. Adde Schol. II. σ'. 411. ἀραιῖς] λεπταί. εἰ δὲ ψιλοῦμεν, βεβλαμμέναι. — δασύνεται τὸ ἀραιαί. 19. Ἀραιῖνος] Ἀραιῖνος B. E. Ἀραιῖνος, opinor, fluvius Epiri.

Ἀρδαβούριος. Ardaburius. Asparis filius, vir fortis et strenuus, barbaros Thraciam incursantes fortiter saepe reppulit. hunc Imperator Marcianus Praefectum exercituum Orientis creavit, eamque dignitatem ob res praeclare gestas praemil loco ei tribuit. cum autem ibi pacata essent omnia, vir bellis assuetus otio et muliebri ignaviae indulgere coepit. gaudebat enim mimis et praestigiatoribus et histrionibus scenicis, totaque dies foedis istiusmodi oblectamentis consumens, gloriae suae nullam omnino rationem habebat. † Cum Marcianus Imperator bonus quidem fuisset, sed citius decessisset, Aspar propria voluntate effect, ut Leo ipsi succederet. Ἀρδάνιον. Vas fictile. vas ex quo pecudes bibunt. dictum ab ἄρδειν, quod est rigare. id etiam ante fores defunctorum ponebatur, ut in-

troentes et exentes se ex eo aspergerent. utebantur eo mulleres quoque tramam super eo tundentes. Ἀρδεάται. Nomen gentis. Ἀρδην. Secundum ipsam vim vocis significat simul omnes quasi dicas, e medio sublato. eam enim significationem habet motus superior. idem ergo est ac si dicas, omnes simul tollo. Ἀρδήτης. Nomen proprium. Et Ardettus, locus Athenis, in quo omnes Athenienses iurabant iusurandum Heliasticum. Theophrastus vero in libro de Legibus hunc morem sublato esse dicit. Ἀρδιαῖος. Nomen gentile. Ἀρδισ. Cuspitem tell, vel arma, quibus cominus pugnatur. Herodotus. Et Ἀρδισ, in plurali, pharetras. Ἀρδομένην. Rigatam. Ἀραιὴν χεῖρα. Manum infirmam. vocem aspergerent. Ἀραιῖνος. Nomen fluvii. Ἀραιός. Diris devot-

Μὴ νῦν δναίμην, ἀλλ' ἀραιῖος, εἴ σέ τι
δέδρακ', δλοίμην.

[καὶ Σοφοκλῆς].

Εἰ δὲ μή, μενῶ σ' ἐγώ

καὶ νέρθην [ὦν] ἀραιῖος, εἰσαεὶ βαρῦς.

δ' Ἡρακλῆς φησι τελευτῶν πρὸς τὸν νιὸν αὐτοῦ.

Ἀραιῖος δὲ δ' ἀσθενής. Ἀραιῖος δὲ ἐπιρῆμα-
τικῶς, μὴ ἤρμωσμένως. Εὐρον δὲ τὴν θύραν τοῦ
μνήματος ἀραιῖος ἐπικειμένην.

Ἀραιῖος. κατάραις. Οὐ μὴν ἔμελλον αἱ ἀραι
λήθη δοθῆσθαι. λοιμὸς γὰρ τῆ τῶν Ἐφραίων πό-
λει ἐνήμαζεν οἷος βαρῦτατος. καὶ αὐθις. Ἐν ἀραῖς
ἔθηκε μέρει· συριττοίμην ὡς ἐκεῖνος.

³¹⁵ Ἀρῆσιαιτος. ὁ ἄφθατος.

Ἀραιτο. λάβοι, κομίσειεν. Εὐριπίδης·

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,

οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος,

ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις.

Καὶ αὐθις·

Οὐς οὐκ ἂν ἄραιτ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι. 20 Ἀρεοπαγίτης, ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καὶ ὑπερρέμνων

πολλαχοῦ ὡς ἀχθοφορούντων Αἰγυπτίων μέμνη-
ται.

Ἀρεάδνη. ὄνομα κύριον.

Ἀρέθουσα. πηγή κατὰ τὴν νῆσον Σικελίας,
5 ἐν ἧ εἰσβάλλει Ἀλφειὸς, ποταμὸς τῆς Ἀρκαδικῆς
πόλεως, δνόμενος διὰ τῆς Ἀδριαδος θαλάσσης τὸ
πέλαγος, καὶ μηδαμῶς τῆ ἄλμυριδι μιγνόμενος, ὡς
ἂν τῆς τοιαύτης πηγῆς ἐρῶμενος.

Ἀρῆεν, καὶ ἀρῆενικῶς. καὶ ἡμίανδρος, καὶ
ἡμιγύναιξ, καὶ διγενής, καὶ θηλυδρίας, καὶ ἔρμα-
φρόδιτος, καὶ ἴθρις, οὐ ἡ ἰσχὺς τεθέρισται, καὶ
ἀρῆενωπός, ὁ ἀνδρόγυνος καὶ ὁ ἀνδρεῖος ὁ στεφῆδός.
λέγουσι δ' οὕτω τὰ μὲν ἄλλα γύνιδας, ἔχοντας δὲ τι
ἀνδρόμορφον. Ἰππώναξ δὲ ἡμίανδρον τὸν οἶον
15 ἡμιγύναικα. λέγεται δὲ καὶ ἀπόκοπος, καὶ βάκηλος,
καὶ ἀνδρόγυνος, καὶ γάλλος, καὶ γύνις, καὶ Ἄτ-
τις, καὶ εὐνονυχώδης.

Ἀρεόβινδος. ὄνομα κύριον.

Ἀρεοπαγίτης. διαφορεῖται. Καὶ παροιμία,

1. Versus Sophocli. Oed. R. 644. sq. 2. δλοίμην, ὦν ἐπαιτιῶ με δρᾶν] Novissima cum omnibus MSS. et Med. sustulit Gaisf. 3. καὶ Σοφοκλῆς om. B. E. unciis notavi. Sequuntur versus Trach. 1203, 4. 5. ὦν om. A. B. E. Med. 7. Ἀραιῖος δὲ] Καὶ ἀραιῖος E. Mox ἀντὶ τοῦ post ἐπιρῆματικῶς om. A. V. C. 10. Sententia redolet Aelianum: cf. v. Ἄλλως. 13. Post ἐκεῖνος cum A. V. C. delevi gl. Ἀραιῖος κατὰ τῶν οἰγομένων. ζῆται ἐν τῷ, Τότα Σινγός σε μελανοκάρδιος πέτρα. 15. Εὐριπίδης] Orestis v. 1. decantatissimo. 20. Οὐς οὐκ ἂν ἄραιτ' Aristoph. Ran. 1426. οἷς οὐκ B. E.
1. δὲ ὡς] δὲ omisi cum A. V. et Schol. Arist. ubi ἀχθοφόρων. Temere horum memoria repetitur in v. Ἀχθοφόρον. 3. Corrupta glossa. 4. Ἀρέθουσα] Glossa ex v. Ἀλφειδός compilata. De significato vocis notabilis locus extat apud Herodian. π. μον. λέξ. p. 13. κατὰ τὴν] τὴν om. E. qui mox ὁ ποταμὸς, omisso πόλεως. 6. εἰς τὸ π.] εἰς om. A. B. E. V. (ap. Gron. Em. p. 68.) C. retinet gl. superior. 9. Ἀρῆεν] Ἀρῆεν A. καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἡμιγύναιξ, καὶ διγ.] Haec et omnia quae sequuntur quare huc allata sint, divinare non possum, quoniam caput non habent, ad quod referri queant. Küst. Sumpta sunt ex Atticista nescio quo, iis similia congerenti quae Pollux habet VI. c. 30. Gaisf. Pollux quidem perpaucā huius coloris in descriptione cinaedi habet; neque istorum quidquam officinam redolet sophistarum. Immo congeries appellationum et cognominum, quae in vires tam illibatae quam mutilae formae cadant, inter gradus et vocabula ἡλικιῶν e Byzantinorum magistrorum doctrina referenda videtur, quorum specimina Boissonadus in Anecdotis, Titzius in Opusc. Moschopulli p. 49. dederunt. Malim igitur καὶ deleri post ἀρῆενικῶς. 10. ἡμιγύναιξ] Immo ἡμιγυνος: cui quod refertur γυνανδρος, emollitus est Aelianus sub v. Χλοῦναι. διγενής] V. Küst. in v. Τεχνητὸν γύναιον. 11. ἰσχὺς] ἡ ἰσχὺς A. 12. ἀρῆενωπός] Glossae Dionysii Areopagitae: ἀρῆενωπὸν, ἀθελκτον, ἀθήλωντον (f. ἀθήλωντον), ἀνδρεῖον, ἀνένδοτον, ἀπαρέγκλιτον ὑπέσει πάση. ἰστέον δὲ ὡς ἐπὶ γυναικῶν ἀνδριζομένων ἢ ἀρῆενωφανῶν εἰρηται. Gaisf. Plato Legg. VII. p. 802. E. τὸ δὲ μεγαλοσπεπὲς οὖν καὶ τὸ πρὸς τὴν ἀνδρῖαν ἔρεπον ἀρῆενωπὸν φατὸν εἶναι. Adde quod Lexicographi neglexerunt, ἀρῆενωπία Symp. p. 192. A. Ceterum v. Zon. p. 288. ὅ] καὶ pro ὁ et mox ὁ om. MS. Lugd. Bat. Hemst. Sic item C. 13. γύνιδας] γύνιδας B. et E. m. sec. 14. ἀνδρόμορφον accedat lexicis. Ἰππώναξ] In sylloge Welckeriana frustra quaesivi. 18. Ἀρεόβινδος mendum Zon. p. 288. 19. Ἀρεοπαγίτης] Ἀρεοπαγίτης B. m. sec. et mox: item fere E. 20. ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν] Simile Alciphronis in Epistolis [I, 13.] Ἀρεοπαγίτου στεγανώτερος. Item illud, σκυθρωπότερος Ἀρεοπαγίτου. Summa enim erat Areopagitarum Athenis auctoritas ac severitas, ut testatur cum in Sectis tum in Anacharside Lucianus. Quo respexit Cicero I. ad Atticum: Senatus Ἀρειος πάγος, nihil constantius, nil severius, nil fortius. Et ad eundem lib. IV. Ex quo intellectum tres τοὺς Ἀρεοπαγίτας, ἀμβίβητον, comitia, interregnum, maiestatem, totam denique remp. stocci non facere. — Alterius adagii Ἀρειος νεοτὸς meminuit Aristoph. in Avih. (839.). Et Diogenes Cynicus, ut in eius vita refert Laertius, Olympionicen intrens in scortum frequenter intendentem, Ἰδὲ (inquit) κριὸν ἀρειμάνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ τυχόντος κορασίον τραχηλλεῖται. Pisandri vox, quia repetita, de mendo suspecta. Schott. in Prov. Suid. III, 48. καὶ ὑπερσ.] καὶ om. V. C. Mox καὶ σιωπηλῶν om. Arsenius p. 74. tuetur Diogen. II, 91.

Ne vitam, sed diris devotus peream, si quid eorum contra te feci, quae me fecisse criminaris. Iterum Sophocles, ubi Hercules moriens filium alloquitur: Sin minus, apud inferos etiam versans ultricibus diris te semper persequar. Ἀραιῖος vero adverbium, inconclue. Invenimus autem ianuam sepulcri leviter tantum clausam. Ἀραιῖος. Imprecationibus. Illae igitur imprecationes non erant irritae quaeque oblivio deleat. pestilentia enim gravissima urbem Ephesiorum vexabat. Et alibi: Imprecationis loco ducebat, si sibilis explodatur ut ille. Ἀρῆσιαιτος. Inconruptus. Ἀραιτο. Suscipiat, ferat. Euripides: Non est ullum atrox edeo dictu verbum neque malum, neque calamitas divinitus immissa, quin genus humanum iis ferendis obnoxium sit. Et alibi: Quos ne centum quidem Aegyptii sustulerint. multis in

locis Aegyptiorum ut balulorum scriptores meminere. Ἀρεάδνη. Nomen proprium. Ἀρέθουσα. Arethusa, fons in insula Sicilia, in quem insuit Alpheus, Arcadicae regionis fluvius, per Hadriaticum mare pelagus subiens, neque cum aqua maris quicquam se miscens, quasi fontis huius amore captus. Ἀρῆεν. et ἀρῆενικῶς. Praeterea dicuntur semivir, et semimulier, et qui duplicis est sexus, et effeminatus, et hermaphroditus, et eunuchus, culus virilitas exsecta est, et oris virilis, qui fortis et vegetus est. his nominibus solent appellari homines cetera molles, sed qui speciem aliquam viri habent. Hipponax etiam semivirum vocat virilitate quasi privatum, semimulierem. Praeterea homo dicitur ἀπόκοπος, βάκηλος, ἀνδρόγυνος, γάλλος, γύνις, Ἄττις. Ἀρεόβινδος. Nomen proprium. Ἀρεοπαγίτης. Duplici modo scribitur. Et proverbium: Areopagita, de tetricis et valde

καὶ σιωπηλῶν. Καὶ Ἄρεος νεοττός, καὶ Ἄρεος παιδίον, ἐπὶ τῶν θρασυτάτων. κέχρηται τῷ μὲν πρώτῳ Πλάτων Πεισάνδρῳ· τῷ δὲ δευτέρῳ Ἀλεξανδρίδης Πεισάνδρῳ.

Ἄρεσκεια. καὶ ἀρέσκω. πρὸς αἰτιατικὴν σύνταξιν. καὶ Σοφοκλῆς καὶ Ἀριστοφάνης·

Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει;

Ἄρεστήρ. πόπανον τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ἐπιτιθέμενον. παρὰ τὸ ἀρεστόν.

Ἄρ' ἔστιν; οὐκ ἔνεστιν; ἡ γνώμη πλανᾷ; καὶ φημί κάπόφημι, κοῦκ ἔχω τί φῶ.

Ἄρετή. διάθεσις ὁμολογουμένη, καὶ αὐτὴ οὐ αὐτὴν οὐσα αἰρετή, οὐδὲν διὰ τινὰ φρόβον ἢ ἐλπίδα ἢ τι τῶν ἔξωθεν. ἐν αὐτῇ τέ ἐστιν εὐδαιμονία, ἅτε οἴση ψυχῇ πεποιημένη πρὸς τὴν ὁμολογίαν παντός καὶ τὴν κακίαν ὑπαρκτικὴν, διὰ τὸ ἀντικεῖσθαι τῇ ἀρετῇ. διδακτὴν τε εἶναι τὴν ἀρετὴν, καὶ δῆλον ἐκ τοῦ γίνεσθαι ἀγαθούς ἐκ φανύλων. εἰσὶ δὲ δύο ἀρεταί, θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ. οἱ δὲ τρεῖς, λογικὴν, φυσικὴν, ἡθικὴν. οἱ δὲ περὶ Ποσειδώνιον δ'

δὲ τελειός ἐστιν, ὡς περ ἀνδρία· καὶ ἡ ἀθεώρητος, ὡς περ ὑγεία, ἢ θεωρηματικὴ, ὡς φρόνησις. καὶ ἐπιστημονικαὶ μὲν εἰσι καὶ θεωρηματικαὶ αἱ ἔχουσαι σύστασιν ἐκ θεωρημάτων, ὡς φρόνησις καὶ δικαιοσύνη· ἀθεώρητοι δὲ αἱ κατὰ παρέκτασιν θεωρούμεναι ταῖς ἐκ τῶν θεωρημάτων συνεστηκυῖαις, καθάπερ ὑγεία καὶ ἰσχύς. τῇ γὰρ εὐφροσύνῃ τε θεωρημένη ὑπαρχούσῃ συμβαίνει ἀκολουθεῖν καὶ παρεκτείνεσθαι τὴν ὑγείαν, καθάπερ τῆς ψαλίδος οἰκοδομίᾳ τὴν ἰσχὴν ἐπιγίνεσθαι. καλοῦνται δὲ ἀθεώρητοι, ὅτι μὴ ἔχουσι συγκαταθέσεις, ἀλλ' ἐπιγίνονται, ὡς ὑγεία καὶ ἀνδρία. τεκμήριον δὲ τοῦ ὑπαρκτικὴν εἶναι τὴν ἀρετὴν τὸ γενέσθαι ἐκ προκοπῆς τοῦς περὶ Σωκράτην, Διογένην, Ἀντισθένην. εἶναι δὲ καὶ τὴν κακίαν ὑπαρκτικὴν, διὰ τὸ ἀντικεῖσθαι τῇ ἀρετῇ. διδακτὴν τε εἶναι τὴν ἀρετὴν, καὶ δῆλον ἐκ τοῦ γίνεσθαι ἀγαθούς ἐκ φανύλων. εἰσὶ δὲ δύο ἀρεταί, θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ. οἱ δὲ τρεῖς, λογικὴν, φυσικὴν, ἡθικὴν. οἱ δὲ περὶ Ποσειδώνιον δ'.

1. Ἄρεος] Ἄρεος bis A. B. et inter vs. E. 2. παιδίον Med. 3. Ἀλεξανδρίδης] Ἀναξανδρίδης Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 324. et Toup. I. p. 9. Cf. v. Ἀβέλιτρος. Legendum etiam Πανδάρῳ cum Meinek. Qu. Scen. II. p. 22. sive III. p. 26. Mox quae extabant, Ἀρ' ἔστιν; οὐκ ἔνεστιν; ἡ γνώμη πλανᾷ; καὶ φημί κάπόφημι, κοῦκ ἔχω τί φῶ. (Psalm. 68, 31.) Καὶ ἀρέσει τῷ Θεῷ ὑπὲρ μύσχον νέον, omisi cum A. C. Addunt etiam edd. ante Küst. Ἄρες, ἄρον δέ. 5. πρὸς αἰτιατικὴν σύνταξιν] Scribendum est, πρὸς αἰτιατικὴν σύνταξιν.

σοισιν. Küst. Vel propius συνέταξαν. Hemst. Contracto A. πρὸς αἰ συν'. Scripsi σύνταξιν, addita distinctione. 7. Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει] Respexit Suidas ad Aristophanem Ran. 103. ubi vide Scholiastam. Huc etiam respexit Scholiastes in Sophoclis Elect. 153 Ἀττικῶς τὸ ἄρον με· ἀντὶ τοῦ, ἤρεσέ μου ταῖς φρεσίν. καὶ Ἀριστοφάνης· σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει. — Ita quoque Schol. Theocr. I. 61. Ἀρέσκω τινί· ἀντὶ τοῦ, ἄρεστός αὐτῷ φαίνομαι, Ἀττικῶς δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, ὡς παρὰ Πλάτωνι· Ἄλλ' εἰ μὴ αὐτὸ σὲ ταῦτ' ἀρέσκει. Sophoclis autem locum nobis subministravit Schol. Aristoph. Plut. 69. Ἀντὶ δοτικῆς τὴν αἰτιατικὴν Ἀττικοὶ λέγουσι, αἰτωκυδῶδης· Εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θύλατταν. Καὶ Σοφοκλῆς· Οὐ γὰρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθνημένῃ. ἀντὶ τοῦ, Οὐ γὰρ με. Legitur iste senarius in Sophocl. Ai. 585. Toup. 8. Ἄρεστήρ] Zon. p. 288. cf. Etym. M. p. 138. Phot. v. Σελήνη et Lex. Seg. p. 215. Ἄρεστόν E. et mox ἤγουν ἀρέσκον, non παρὰ τὸ ἀ. 10. Ἄρ' ἔστιν; οὐκ ἔστι.] Sophoclis Oed. Col. 316. sq. ἀρ' οὐκ ἔστιν] οὐκ ἔνεστιν ἢ A. B. E. C. Med. 11. κοῦκ] οὐκ A. 12. Ἄρετή. διδάσκεις] Haec et quae sequuntur usque ad verba illa ἀνάλογοι δὲ καὶ αἱ κακίαι leguntur apud Laertium VII, 89. seqq., unde Suidas ea descripsit. Küst. 13. αὐτὴν Diogenes: αὐτὴν libri cum Zon. p. 297. 15. Lege cum Diogene παντός τοῦ βίου. διαστρέφεσθαι δέ — 17. πιθανότητος A m. sec. 18. κατῆχουσιν] Apud Laertium rectius legitur κατῆχουσιν. Küst. κατῆχουσιν A. V. unde pronarr fuit elicere κατῆχουσιν. 19. ἡ ἀρετὴ δὲ τελειός ἐστιν, ὡς περ ἀνδρία] Haec corruptissima sunt, quae apud Laertium rectius ab leguntur: Ἄρετὴ δὲ τοῖς ἢ μὲν τις κοινῶς παντὶ τελειώσις, ὡς περ ἀνδρίαντος. Hanc lectionem in versione secutus sum. Küst. Nihil incredibile ista statuarum commemoratione. Verum suspicor ex vestigiis pristinae scripturae talem fere colligi posse sententiam: ἀρετὴ δ' ἐστὶ, ἡ μὲν ἐστὶ κοινῶς παντί, τελειώσις, ὡς περ ἀνδρία. Mox Laertii editores male reliquerunt, καὶ ἡ ἀθεώρητος· καὶ ἡ θεωρηματικὴ.

1. ἔστιν] Om. A. εἶναι B. E. V. Lege τελειώσις ἐστιν. ἀνδρία] ἀνδρίας A. ἀνδρίας B. E. Posui ἀνδρία. 7. εὐφροσύνῃ Laertius recte habet σωφροσύνῃ. Küst. εὐφροσύνῃ A. E. cum Laertii MSS. quibusdam et edd. vet. 9. ὑγείαν] ἀλήθειαν E. Mox τῇ ψαλ. Diog. οἰκοδομίᾳ] οἰκονομίᾳ E. et Laertii edd. vet. 12. ἀνδρία] ἀνδρία cum A. ὑπαρκτικὴν] ὑπαρκτικὴν praetuli cum A. et Diog. 13. ἐκ προκοπῆς] ἐν προκοπῇ Laert. 15. ὑπαρκτικὴν] ὑπαρκτικὴν item probandum cum Laert.

severis et taciturnis. Et *Martis pullus*; item *Martis filius*, de viris valde audacibus. priori proverbio usus est Plato *Pisandro*; altero vero *Anaxandrides Pandaro*. Ἄρεσκεια. Et Ἄρεσκω. quod accusativo iungitur apud Sophoclem et Aristophanem. *Tibi vero haec placent?* Ἄρεστήρ. Placenta quae in sacrificiis apponebatur. dictum ab voce ἀρεστόν. Ἄρ' ἔστιν. *Utrum est? an vero non est? an fallit mens? Eadem aīo et nego, neque habeo quid dicam.* Ἄρετή. Virtus, affectio rationi consentanea, et ipsa propter se expetenda, non propter aliquem metum aut spem aut externum aliquod commodum. et in ipsa sita est felicitas, quippe quae animae insit ad consensionem totius vitae. animal autem ratione praeditum perverti, nunc probabilibus actionum externarum rationibus, modo consiliis et sermonibus eorum quibuscum versemur. naturam enim ipsam facultates praehere minime perversas. virtus vero si communiter ad singulos refertur. est rei perfectio, ut fortitudo; alia quidem extra

contemplationem posita, ut sanitas; alia quae in contemplatione versetur, ut prudentia. Et virtutes *ἐπιστημονικαὶ* et *θεωρηματικαὶ* sunt illae, quae ex contemplationibus constant, et prudentia et iustitia. ἀθεώρητοι vero comites earum sunt, quae in contemplatione versantur, et hactenus sub contemplatione cadunt, ut sanitas et robur. temperantiam enim in contemplatione positam sequitur et comitatur sanitas; sicut firmitas structurae consequens est aedificii firmitas. vocantur autem ἀθεώρητοι, quia nullam habent assensionem, sed aliarum sunt accessio, ut sanitas et fortitudo. Virtutem autem revera existere illud argumento sit, quod Socrates, Diogenes Antisthenes in ea profecerunt. sic etiam vitium existit, quia virtuti oppositum est. virtus etiam doctrina acquiri potest, ut patet ex eo, quod ex malis boni fiunt. sunt autem duae virtutes: una in contemplatione, altera in actione versatur. alii statuunt, logicam, physicam, ethicam. Posidonius quatuor

μετῆς κτῆμα, ὅταν ἀπίδῃ τις εἰς ταξίαν, ἐπιγνώσεται εἶναι ἀρετῆς κτῆμα δῶρον.

τῶ. τὸ ἀρετῆς ἐπιμελοῦμαι. Προκόπιος 5
ροὶ δέ, οἱ μὲν θανατῶντες οἱ δὲ ἀρετῶντες, 5
ς πέλας πολλῶ ἴεντο.

ζαν ηνῆ. τόπος.
ρειανοί. ἰστέον ὅτι ἐγένοντο καὶ ἐν Ἀρεια-
διαίρεσεις δι' αἰτίαν τοιαύτην. καθ' ἑκάστην 10
αὐτοῖς ἐριστικαὶ ζητήσεις εἰς ἅτοπὰ τινα τοῦς
ους αὐτῶν προήγαγον. ἐπεὶ γὰρ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ
πευεται ὁ Θεὸς πατὴρ εἶναι τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀθ-
υ, ζήτημα ἐπέπεσεν εἰς αὐτούς, εἰ δύναται καὶ 15
ρὸ τοῦ ὑποστῆναι τὸν Υἱὸν ὁ Θεὸς καλεῖσθαι πα-
ῆρ. ἐπεὶ γὰρ τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον οὐκ ἐκ Πατρὸς
μενᾶσθαι, ἀλλ' ἐξ οὐκ ὄντων ὑποστῆναι ἐδόξαζον,
περὶ τὸ πρῶτον καὶ ἀνωτάτω κεφάλαιον σφαλέντες,
εἰκότως περὶ ψιλοῦ ὀνόματος εἰς ἅτοπον φιλονει-
ῦπ' αὐτῶν μετασταλεῖς ἔλεγε μὴ δύνασθαι πατέρα 20
εἶναι ἢ καλεῖσθαι μὴ ἐφεστῶτος υἱοῦ. Μαρίνος δὲ
ὄν ἐκ Θρακίης πρὸ Ἀωροθέου κεκλήκισαν, καιροῦ

καὶ γίνεται οὗ-
λεξείδιον, καὶ κατ' ἰοῦ-
ἐπιοῦντο, λέγοντες τὸν Πατέρα εἶναι-
μὴ ἐφεστῶτος Υἱοῦ. ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι ψαθυροί,
νοί, ὅτι Θεὸς πιστός τις, ψαθυροπάλης, Σύρος, 15
διαπύρως τῷ λόγῳ τῆςδε συνίστατο. ἐπηκολούθησε
δὲ αὐτοῖς καὶ Σελενάς ὁ τῶν Γότθων Ἐπίσκοπος. καὶ
οὗτοι μικρὸν ὕστερον διηρέθησαν, Μαρίνου πρὸς
Ἀγάπιον προεβέβητο. οὗτοι δὲ οὐ περιθρησκείας
Ἐφέσου προεδρίας μικροψυχῆσαντες ἐπολέμων
ἀλλὰ περὶ προεδρίας μικροψυχῆσαντες ἐπολέμων
ἀλλήλοις. ἐχωρίζοντο δὲ ἀλλήλων ἐπὶ ἔτη λέ, ἕως
Ἀρειανός, καὶ Ἀρειανίζω, καὶ Ἀρειανισταί,
καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, ἀπὸ Ἀρειοῦ τοῦ αἰρεσιάρχου.
ὅς ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν τοῖς ἱερωμένοις
προεβύττειρος τεταγμένος, ἐπειδὴ τὰ πάντα συγγεῖν
ἐβούλετο, καταδικασθεὶς ὑπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ τῶν
τριακοσίων ἡ ἀγίων πατέρων συνόδου, διεφθάρη
ἀΐθει καὶ καινῶ τοῦ θανάτου τρόπῳ. ἐν γὰρ τῷ τῆς

1. Ὅτι ἀρετῆς κτῆμα] Locus hic negligenter excerptus est ex Iosepho, apud quem libro III. de Bell. Iud. p. 835. [III, 5, 1.] sic legitur: *Εἰ δὲ τις αὐτῶν καὶ εἰς τὴν ἄλλην τῆς στρατιᾶς σύνταξιν ἀπίδῃ, γινώσεται καὶ τὴν τοσηνδε ἡγεμονίαν αὐτοῦς ἀρετῆς κτῆμα εἶναι, οὐ δῶρον τύχης.* Küst. Nemo pro lemmate ponendum fuit Ἀρετῆς κτῆμα: quae sequerentur ὅτι * ὅταν κτλ. ἀπίδῃ B. E. ἀποδοῖ C. Quorum in C. cui deest praecedens glossa, post hunc articulum legitur: Ἀρετή: τέσσαρες εἰσαν ἀρε-
ἀνδρεία, φρόνησις, δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη. ἔπειτα τῇ φρονήσει εὐβουλία καὶ σύνσις, τῇ δὲ εὐφροσύνῃ εὐταξία καὶ κοσμο-
της, τῇ δὲ δικαιοσύνῃ ἰσότης καὶ ἐγγνωμοσύνη, τῇ δὲ ἀνδρείᾳ ἀπαλαξία καὶ εὐτομία: ταύτας ὁ Πλάτων καθ' ἑαυτοῦ λέγει. 4. E. -
μελοῦμαι] ἐπιμελομαι E. Illud Zon. p. 307. Προκόπιος] Lib. IV. de Bell. Goth. c. ult. p. 664. Küst. Ubi locus sic legitur: *Αὐτῶν οὖν οἱ ἀρετῶντες, οἱ μὲν θανατῶντες, οἱ δὲ ἀρετῶντες.* 7. Ἀρετῶντες] Ἀρετῶντες B. V. -
Gron. Em. p. 68. Ἀρετῶντες] Gron. Em. p. 69. Huius regionis aliquoties in Exo-
ptis Menandri fieri mentionem annotavit Porsonus. 8. Ἀρετῶντες] Gron. p. 69. Huius regionis aliquoties in Exo-
articulum descripsit Suidas ex Socrat. Hist. Eccl. V, 23. ut Pearsonus observavit. Küst. δι' αἰτίαν τοιαύτην καὶ Ἀρειανούς] ἐν add. A. V. (ap. Gr-
Em. p. 60.) E. 9. αἱ καθ' ἐ.] αἱ οἰσὶ cum A. B. E. et Edd. ante Gaisf. qui tacite mutavit: ἐξ οὐκ * V. ap. Gron. p. 69. et v. Ψαθυροί. 22. πρὸς M-
11. αὐτῶν om. B. E. 16. οὐκ ἐξ Edd. ante Gaisf. qui tacite mutavit: ἐξ οὐκ * V. ap. Gron. p. 69. et v. Ψαθυροί. 20. ὑπὸ τῆς τῶν
5. πατέρα neglexit vulg. καὶ add. A. B. E. 16. Ἀρειανός, 18. ἐπὶ τοῖς E pr. qui mox pro τεταγμένους. 21. τρεῖς
om. V. teste Piersono in Moerin p. 112. 22. καὶ καινῶ τοῦ] καὶ om. A. τοῦ om. V.
N.] ὑπὸ τῆς ἐν N. τῶν A. ὑπὸ τῆς ἐν N. συνόδου mediis omissis V. Ordinem praetulumus ab his indicatum. 20. ὑπὸ τῆς τῶν
σίων ἡ] τῆς θεοφόρων E. 22. καὶ καινῶ τοῦ] καὶ om. A. τοῦ om. V.
Origin. Constantinop. p. 22. Küst. Photii Bibl. p. 1417. Toupius, Sozomen. II, 29. et Athanasium T. I. pp. 289. 341. Gaisf. att-
lerunt. Ceterum ἐν γὰρ εἶται A pr.

† Si quis Romanorum disciplinam militarem intuentur, cognoscat eos tantum imperium non a fortuna donatum, sed propria virtute partum possidere. Ἀρετῶ. Virtutis studiosus sum. Procopius: Utrique in proximos impetum animose succiebant, illi mortem, hi virtutis laudem quaerentes. Ἀρετῶντες. Ariani. Scien-
dum apud Arianos etiam discidia exitisse ob huiusmodi causam. contentiosae quaestiones quae quotidie apud illos agitantur. sermone illorum ad absurdas quasdam sententias perducebant. nam quoniam in Ecclesia creditur, Deum esse Patrem Filii Verbi, orta est inter eos quaestio, possetne Deus etiam, antequam Filius existeret, vocari Pater. cum enim Dei Verbum non ex Patre genitum esse, sed ex nihilo exitisse affirmarent, in primo ac summo fidei capite lapsi merito in absurdam de nudo vocabulo disputationem inciderunt. Dorotheus igitur, Antiochia ab illis perterritus, Patrem neque esse nec vocari posse dixit nisi existens, Patrem vero quem ante Dorotheum ex Thracia

evocarant, opportunitate arrepta (aegre enim ferebat Dorotheum sibi praelatum), contrariae sententiae patrociniū suscepit. hanc ac- cidit, ut seorsum singuli conventus agitarent, dicentes Patrem esse etiam non existente Filio. hi vero Psathyriani dicti sunt, pro- pterea quod Theoclistus quidam, natione Syrus, placenter de- secutus est etiam Selenas, Gothorum Episcopus. sed hi quocum- que panlo post dissentire coeperunt, Marino cum Agapio contendere quem ipse Ephesi Episcopum designarat. hi vero dum non de- ligione sed de primatu ambitiose contendunt, spatio XXXV. norum mutuum aluerunt discidium usque ad Theodosiam lum- rem. Ἀρειανός, et Ἀρειανίζω, et Ἀρειανιστά, et co- his similia deducta sunt ab Ario haeresiarca: qui sub Cons- tino M. in sacrorum Presbyterorum ordinem receptus cum o- perturbare vellet, a trecentis et octodecim Nicaenae Synodi ctis Patribus condemnatus insolito et novo genere mortis p-

λευκὴν δὲ ἐσθῆτα ἐφόρου. εἰ δὲ χρυσία περιέθεντο, ἱερὰ ταῦτα ἐγίνετο.

Ἀρῆνωρ. ὁ φύλαξ.

Ἀρῆρει. εὐ ἤρμοστο. Καὶ Ἀρηρός, τὸ εὐάρμοστον. Ἀρηρῶς δέ, ὁ ἤρμοσμένος.

Ἀρηρομένη. ἠροτριασμένη.

Ἀρης. κυρίως ὁ σίδηρος.

Βαψαμένη κοίλων ἐντὸς Ἀρη λαγόνων.

σημαίνει δὲ καὶ τὸν πόλεμον. παρὰ τὸ ῥῶ τὸ λέγω· ὁ μέλλων ῥῆσω· ῥῆς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικῆ αὐτοῦ Ἀρης. ἐν γὰρ πολέμῳ οὐ λόγων ἀλλ' ἔργων χρεία. καὶ Ὀμηρος·

Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ.

τὸ αὐτὸ καὶ μακρὸν καὶ βραχύ. Ὀμηρος·

Ἄρες, Ἄρες βροτολογιέ.

κλίνεται δὲ Ἀρης Ἀρου, καὶ Ἀρης Ἀρητος, καὶ Ἀρης Ἀρεως. Ἀρης γὰρ ἐστὶ, καὶ ταράττει τὴν κλίσειν.

Ἀρης τύραννος. ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι διαπραττομένων.

Ἀρρήσιος, μοναχός. ὅς τοὺς νέους πταίσαν-

τας οὐκ ἀφώριζεν, ἀλλὰ τοὺς προκόψαντας, ἵνα ὅτι ὁ νέος ἀφορισθεὶς καταφρονητὴς γίνεται, προκόψας τῆς ἐκ τοῦ ἀφορισμοῦ δδύνης τα λαμβάνει τὴν συναίσθησιν.

5 Ἀρήτη. ὄνομα κύριον. Ἀρήτιον.

Ἀρητινοί. ὄνομα ἔθνους.

Ἀρήσασθαι. εὐξασθαι.

Ἀρητήσιον πεδίον.

Ἀρητόν. τὸ βλαβερόν. Ἀρῆτον δὲ λόγον, κόφημον, μὴ ῥηθῆναι ὀφείλοντα. Σοφοκλῆς·

Πῶς δῆτα λέγω λόγον Ἀρῆτον.

Ἀρῆτων ἀρῆτότερον, καὶ κακῶν πέρα γεγενη καὶ πεπραχῶς. — Τίς οὖν οὐ μισήσειεν ὑβόλην ἀρῆτουργίας ἐτέροις μὴ ἀπολελείφθαι; -

15 βάνεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ ἀκαταληψίας, ὡς Ἀρῆτον τὸ θαῦμα τῆς σῆς κήσεως, μητροπαρ

Ἀρῆτοποιία. ἀσέλγεια, ἀσχροουργία.

Ἀρητος. ὄνομα κύριον.

Ἀρῆφορία. θυσία. εἰ μὲν διὰ τοῦ ἔ

20 Ἀρῆφορία· ἐπειδὴ τὰ Ἀρῆτα ἐν κίσταις ἔχεται ὡς αἱ παρθέναι· εἰ δὲ διὰ τοῦ ἔ, Ἐρσεφ

τῆ γὰρ Ἐρση ἐπόμπευον τῆ Κέκροπος θυγατρὶ.

1. χρυσία] χρυσία A. 3. Ἀρῆνωρ] Forma vocis inaudita. Si analogiam sequimur ab Herod. π. μον. λέξ. p. 52. de tam, licet ἀρήνωρ coniectare; quamquam spectabamus ἀρηγών. Ceterum Theognostus Bekk. p. 1340. ἀρίγων ἀρίγων δόρατος. 4. Ἀρῆρει] Il. γ'. 338. Mox Edd. barbare εὐήρμοστο. Admonuit Lob. Phryn. p. 622. Sed ἤρμοστο p. 141. καὶ ἀρηρῶς] ἀρηρῶς δέ A. B. C. V. E. καὶ ἀρηρῶς δέ Med. 6. Ἀρηρομένη] Il. σ'. 548. 7. Ἀρης] Zo 8. Βαψαμένη] Versus Antipatri Thessal. XXVI, 2. Anthol. Pal. VII, 531. 10. ῥῆς Etym. M. p. 140. 11. Ἀρης] τῷ πολέμῳ γὰρ] γὰρ πόλεμῳ A. C. E. Mox λόγῳ A. 12. Ὀμηρος] Il. π'. 630. Küst. 15. τὸ αὐτὸ καὶ μακρὸν καὶ βραχύ καὶ ὁ E. Ὀμηρος] Il. ε'. 31. 17. Ἀρης Ἀρητος, καὶ Ἀρης Ἀρεως] Ἀρεος καὶ Ἀρητος E. 18. Ἀρεως] Ἀρεος A. κλίσειν] Iambus. Burn. Senarius est nasutuli cuiusdam grammatici, qui tum mirifice se sperabat esse locutum. 20. Ἀρης τύραννος] Macarius ap. Walz. p. 79. παροιμία Hesychius. 21. Ἀρῆσιος] Apud Socratem Histor. Eccl. unde locus hic depromptus est, legitur Ἀρῆσιος: quod nomen Suidae restituendum et suo loco ponendum est. Küst. δέ 1. προκόψαντας] προκόπτοντας V. 5. Ἀρήτη] Sic appellata fuit filia Aristippi Cyrenaei. Vide infra v. Ἀριστιππε Hipparini Syracus. filia, soror Dionis, Hipparini et Megaclis. Diodor. XVI. Reines. Nulla celebrior uxore Alcinoi αὐτοῦ Od. ἡ. 54. et passim. Ἀρήτιον] Id ad sequentem glossam erat referendum. 7. Ἀρήσασθαι] Il. ζ'. 115. Gl. m. 8. Ἀρητήσιον] Plura Etym. M. p. 140. et Hesych. in v. Ἀρητήριον. Vide Plutarchi Thes. 35. 9. Ἀρητόν. τὸ βλαβερόν] hasta Homer. Il. ρ'. 37. Ἀρητόν. ἦτοι βλαβερόν. παρὰ τὴν ἀράν, ὃ ἐστὶ βλάβην, ἢ τὸν ἀπεικτόν. Küst. 10. Σοφοκλῆς] 12. Ἀρῆτων — ἀπολελείφθαι] Uterque locus Iuliani, quem Porsonus indicavit, Or. VII. p. 210. D. Τίς ἐπελθὼν [ὃ δὲ ξαίτο καὶ νομισαίτο (l. νομισαί) ὑπερβολὴν ἀρῆτουργίας οὐδὲ ταῖς ἐταίραις (vulgo ἐτέραις) ἀπολελείφθαι; Ταῖς ὄντι ἐντυχῶν] ἔγραψε γὰρ καὶ τραγωδίας τοῖς λόγοις τοῖς ἐαυτοῦ παραπλησίαις, ἀρῆτων ἀρῆτότερα καὶ κακῶν πέρα, καὶ οὐκ περὶ αὐτῶν ἀξίως ἔχω κτλ. Ubi scriptor elegantissimus suum Ἀρῆτη ἀρῆτων sumpsit a Soph. Oed. R. 465. Ceterum h. g. Suidam an lectorem quempiam, incertum quibus modis sententiam compleret, subiecisse γεγραφέως ἢ καὶ π. Deinde reponendum ἐταίραις pro ἐτέροις. 18. Ἀρητος] Homer. Il. ρ'. 517. 494. Od. γ'. 414. 440. Burn. 19. Ἀρητος] Haec descripsit Suidas ex Scholiis in Aristoph. Lys. 643. sed iis melioribus atque auctorioribus quam quae nunc Legend. autem ex Schol. οἱ μὲν διὰ τοῦ ἄλφα — οἱ δὲ διὰ τοῦ ἔ. Nam Scholia ista habent οἶμαι διὰ τοῦ ἄλφα — οἱ δὲ. De Scholiis fallitur, quod auctiora putat Suidam versasse. Ἀρῆτοφορία V. C. 20. ἐπειδὴ] ἐπεὶ δὲ E. κίσταις B. E. 21. Ἐρσεφορία] Ἐρσιφορία Schol. Utrumque Etym. M. p. 149. Mox τὰ γὰρ B. E.

ceterisque eo pertinentibus praecessent. hae vestem gestabant candidam: quod si auro se ornarent, id sacrum erat. Ἀρῆνωρ. Custos. Ἀρήρει. Congruerat. Et Ἀρηρός, conveniens. Et Ἀρηρῶς, conveniens. Ἀρηρομένη. Arata. Ἀρης. Proprie ferrum. Ferrum in illa condens. Significat etiam bellum. ab verbo ῥῶ, quod est dico; unde futurum ῥῆσω: hinc ῥῆς, et cum a privativo Ἀρης, quasi non loquens. non enim in bello dictis sed factis opus est. Homerus: In manibus enim finis belli; verbis autem in consultationibus opus est. Syllaba αὐτὴ tam brevis est quam longa. Homerus: Mars, Mars, mortallum pernicies. Declinatur autem et Ἀρης Ἀρου, et Ἀρης Ἀρητος, et Ἀρης Ἀρεως. Mars enim est, ideoque declinationem turbat. Ἀρης τύραννος. Mars tyrannus. de iis dictum qui per vim aliquid faciunt. Ἀρῆσιος. Arrhesius Monachus, si qui iuniores deliquerant, eos a communione non excludebat, sed qui

provectoris erant aetatis. dicebat enim iuvenem excom-tum contumacem fieri, seniolem vero excommunicationem cito sentire. Ἀρήτη. Nomen proprium. Ἀρήτιον. τῖνοι. Nomen gentis. Ἀρήσασθαι. Precari. σιον πεδίον. Ἀρητόν. Noxium. Ἀρῆτον λόγος sermonem mali ominis, nefandum. Sophocles: Quomodo dicam rem non dicendam? † Qui maxime nefanda a malo graviora dixit. † Quis igitur non avertetur a qui nefanda obscenitate meretrices superavit? Significat haec vox id quod comprehendi non potest, ut: Ineffabile culum conceptionis tuae, o mater virgo. Ἀρῆτιος. Obscena libido, fellatio. Ἀρητος. Nomen proprium. φορία. Sacrificium. si scribatur per αὐτὸν, Ἀρῆτοφορία, ctum, quod virgines arcana sacra Deae in cistis fere per εἶ, Ἐρσεφορία, dictum ab Herse, Cecropis filia, i

- Ἀριδείκετος. ὁ διάδηλος καὶ ἔνδοξος. Ἀρί-
δηλος δέ, ὁ διάδηλος καὶ φανερός.
Ἀριαῖος. ὄνομα κύριον.
Ἀριζήλη. ἡ διάδηλος καὶ φανερά. Καὶ Ἀρί-
ζηλος, ἀρσενικόν.
321 Ἀριήκοον. δξυήκοον, εὐπειθῆ.
Ἀριθμῶ. αἰτιατικῆ. Καὶ Ἀριθμοῦντα, κα-
τατάττοντα. Καὶ ἀριθμοῦντά τινας τοῖς δορυφό-
ροις.
Ἀριμα. ὄρη. Καὶ Ἀριμάνιος, θεὸς παρ' Αἰ-
γυπτίοις.
Ἀριμάσπειος τόπος. Καὶ Ἀριμασπός, ἔθνη-
κόν.
Ἀριματθαῖος, ἀπὸ τόπου.
- Ἀρίμινον. ὄνομα πόλεως. Καὶ Ἀριμίνιος,
ὄνομα ἔθνηκόν.
Ἀριοβαρζάνης. ὄνομα κύριον.
Ἀρίων, Μηθυμναῖος, λυρικὸς, Κυκλέως υἱός,
5 γέγονε κατὰ τὴν λή' Ὀλυμπιάδα. τινὲς δὲ καὶ μαθη-
τὴν Ἀλκμᾶνος ἰστόρησαν αὐτόν. ἔγραψε δὲ Ἰσισμα-
τα· Προοίμια εἰς ἔπη β'. λέγεται καὶ τραγικοῦ τρό-
που εὐρετῆς γενέσθαι, καὶ πρῶτος χορὸν στήσαι,
καὶ διδύραμβον ἔσαι, καὶ ὀνομάσαι τὸ ἔδόμενον
ὑπὸ τοῦ χοροῦ, καὶ Σατύρους εἰσενεγκεῖν ἔμμετρα
λέγοντας. φυλάττει δὲ τὸ ὦ καὶ ἐπὶ γενικῆς.
Ἀριπρεπῆς. ὁ διάδηλος.
Ἀρις. ὁ μὴ ἔχων ὄνα.
Ἀρίσβη. πόλις τῆς Βοιωτίας.

1. Ἀριδείκετος] Il. λ'. 248. 3. Ἀριαῖος] Nomen vel per Xenophontis Anabasin notissimum. 4. Ἀριζήλη] Il. σ'. 219.
5. ἀρσενικῶς E. Neutrum satisfacit. Malebam ἀριζήλος ἀστὴρ, quod usurpat Pind. Ol. II, 101. 6. Ἀριήκοον] Photius Bibl.
p. 1069. Callim. Delo, ubi leg. ἀριήκοον. Apollon. Rhod. IV, 1707. Toup. MS. Zon. p. 290. 7. κατατάττοντα] τάττοντα B. E.
καὶ τάττοντα Med. Incertum quid de hac diversitate statuendum sit, cum auctoritas exempli subsequentis nos lateat. 8. Quae
post δορυφόροις extabant, satis illa leviter ex v. Τετρακτύς decerpta, "Ὅτι οἱ Πυθαγόρειοι πάντα ἀριθμὸν προσηγόρευον. ὁ δὲ
ἀριθμὸς συμπληροῦται τοῖς δέκα. ὁ δὲ δέκα σύνθεσις τῶν τεσσάρων (δύο V. C.). καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἀριθμὸν πάντα τετρακτύν
ἔλεγον: ea delevi cum A. 10. Ἀριμα. ὄρη] Schol. in Il. β'. 783. τὰ Ἀριμα οἱ μὲν ὄρος τῆς Κιλικίας φασίν, οἱ δὲ Λυδίας: cf.

Strab. XIII. p. 626. sq. Ἀριμάνιος] Ἀριμάν A. παρ' Αἰγυπτίοις] παρὰ Πέρσαις potius. Vid. Plutarch. in Themistocl.
p. 126. A. Gaisf. Vide intpp. Hesychii supra laudatos in v. Ἀριμάνιος. 14. Ἀριματθαῖος d. r.] Sic A. B. et quodam-
modo Zon. p. 294. Ἀριμαθῆμ ὄνομα τόπου. καὶ Ἀριμαθαῖος ἀπὸ (ἐκ E.) τούτου E. cum Edd. ante Gaisf. Qui monuit in Ἀριμα-
θαῖος consentire MS. apud Albert. Gloss. Gr. p. 27.

1. Ἀρίμινον] Ἀρίμινον A. B. E. Med. item Ἀριμίνιος Med. Mox ὄνομα om. E. Rectius ἔθνηκόν omittas, si quidem Armi-
nius dicitur. Statim cum A. B. C. delevi, Ἀρίμιον. τὸ νάμπ. 4. Ἀρίων] Nobilis cantator fidibus Gell. XVI, 19. qui eius fa-
bulam describit ex Herod. I, 23. et 24. Veram historiam eam esse dicit Scaliger in Euseb. an. 1398. Strab. XIII. p. 618. ex He-
rodoto refert et fabulam nominat. Reines. Consentit fere Eudocia p. 68. De hoc astatim aevi recentioris docti disernerunt,
velut nuper Welckerus Rhein. Mus. I. p. 392. sqq. Κυκλέως] Epigr. apud Aelian. de Anim. XII, 45. ubi male Κύκλονος υἱὸν
legitur pro Κυκλέως, ut iam animadvertit Salmas. Ex. Plin. p. 98. A. Hemst. 5. λή' Ὀλυμπ.] Leg. κθ', Olymp. XXIX. qua in
certamine Siculo idem Arion victor scribitur, id ipsum gestum putatur: Solinus c. 13. Meursius tamen de Arch. Att. I, 10. pro-
bat Ol. XXXVIII. gestum id esse. cf. Aelian. Hist. An. VI, 15. et Hygin. fab. 194. et in Poet. Astron. p. 68. Reines. Nolui Gais-
fordum imitari, qui κθ' cum B. E. recepit. 7. β'.] Sic Edd. Interpres: Prooemia ad versus bis mille; quae fidem excedunt.
Numerus ut opinor vitium contraxit. Nam προοίμια εἰς ἔπη quid sit docet vel Plut. de Musica p. 1132. λέγεται καὶ] λέγεται
δὲ B. E. 8. καὶ πρῶτος] Scholiasta Aristoph. Av. 1403. Ἀντίπατρος δὲ καὶ Εὐφρόνιος ἐν τοῖς ὑπομνήμασι φασί, τοὺς κυ-
κλέως χοροὺς στήσαι πρῶτον Αἴσον τὸν Ἑρμοῦνα. οἱ δὲ ἀρχαιότεροι Ἑλλάνικος καὶ Δικαίαρχος Ἀρίωνα τὸν Μηθυμναῖον. Idem
etiam testatur Proclus apud Photium p. 985. Küst. Nihil repugnat quod ipse Suidas in v. Αἴσος tradidit: καὶ διδύραμβον εἰς
ἀγῶνα εἰσήγαγε. 9. καὶ ὀνομάσαι] In omnes me versavi partes, ut loco huic, quem suspectum habeo, medicinam aliquam
reperirem: sed frustra. Quare eruditus lector de eo cogitet velim. Küst. An διδύραμβον ἔσαι καὶ ὀνομάσαι τὸν ἀδ. Hemst.
Küsterum satis, ut videtur, exercuerunt verba illa, τὸ ἔδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ. Quae tamen aperte spuria, inepta et pro
glossemate sunt habenda. Fidem abunde facit Herodotus in Clío, qui Suidae, cum haec scriberet, obversabatur: Ἀρίωνα τὸν
Μηθυμναῖον ἐπὶ δελφίνος ἐξενηχθέντα ἐπὶ Ταίναρον, ἔδοντα κιδραρῆδὸν τῶν τότε ἔδοντων οὐθενὸς δεύτερον, καὶ διδύραμβον
πρῶτον ἀνδρῶπων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν ποιήσαντά τε καὶ ὀνομάσαντά καὶ διδάξαντά ἐν Κορίνθῳ. Item Dio Chrysostom. Orat. XXXVII.
p. 455. Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος — ὃς καὶ διδύραμβον πρῶτος ἀνδρῶπων ἐποίησε, καὶ ὀνόμασε, καὶ ἔδιδασκεν ἐν Κορίνθῳ. Toup. I.
p. 84. qui in Annot. mss. quasi sententiam retractans: „Leg. οὕτως ὀνομάσαι τὸ ἔδόμενον. Vid. v. Παλατινοί.“ Vulg. apud
Suidam defendisse Gaisf. narrat Leichium Diatr. de Photii Bibl. p. XI. Probabiliter vero haec ad species quasdam et singulares
dithyrambi appellationes refert Welckerus über das Satyrspiel p. 232. 10. ἔμμετρα] ἔμμετρον A. Nova haec de Satyris
Arionis narratio. 11. φυλάττει δὲ τὸ ὦ καὶ] φῦτ' δὲ καὶ A. φῦτ' δὲ καὶ E. τὸ ὦ om. B. φυλάττεται δὲ καὶ V. 12. Ἀριπρε-
πῆς] Il. θ'. 556. 13. Vide supra v. Ἀρίδεις.

Ἀριδείκετος. Valde clarus et illustris. Ἀρίδηλος vero, valde
manifestus. Ἀριαῖος. Nomen proprium. Ἀριζήλη. Valde
clara et manifesta. Et Ἀριζήλος, masculinum. Ἀριήκοον.
Acute audientem, dicto audientem. Ἀριθμῶ. Aptum accu-
sativo. Et Ἀριθμοῦντα, numerantem. Cum satellitibus nu-
meraret. Ἀριμα. Arima, montes. Et Arimanius, deus
apud Aegyptios. Ἀριμάσπειος τόπος. Et Ἀριμασπός,
nomen gentile. Ἀριματθαῖος. Ab oppido quodam dictus.
Ἀρίμινον. Nomen urbis. Et Ariminus, nomen proprium.

Ἀριοβαρζάνης. Nomen proprium. Ἀρίων. Arion, Methy-
mnaeus, lyricus, Cyclei filius, vixit Olympiade tricesima octava
quidam etiam Alcmanis discipulum eum fuisse tradiderunt. scri-
psit Cantica, et Prooemia duo ad epica carmina. fertur et tra-
gici modi inventor fuisse, et primus chorum instituisse, et dithy-
rambum cecinisse et chororum argumenta nominibus distinx-
xisse, et Satyros introduxisse versuum mensura loquentes. Be-
tinet autem ὦ etiam in genitivo. Ἀριπρεπῆς. Valde illu-
stris. Ἀρις, ἄρινος. Naso carens. Ἀρίσβη. Urbs Boeotiae

εἶχεν ἐξουσίαν ἐκ τῶν Ἀθηναίων ἦκων κλητός. ἐκάλουν δὲ ἄρα αὐτὸν οἱ προσήκοντες, ὅτι ἐμμελῶς τε καὶ σὺν κηδεμονίᾳ αὐτῶν ἤρξεν ἔτεσιν ἑ. ὑπανάστη δὲ ἐκ τῶν Ἀθηναίων, ὅτε Ἀρταγος Κῦρον τὸν Καμβύσου παῖδα ἐπὶ τὴν σὺν Πέρσiais ἀπόστασιν ἐπά- 5 ρας ἔτευχεν.

Ἀριστᾶινετος, ὄνομα κίριον.

Ἀριστᾶινος. Φιλοποίμην καὶ Ἀριστᾶινος οἱ Ἀχαιοὶ συνέβησαν οὐ τὴν φύσιν μίαν σχεῖν, οὕτε τὴν αἵρεσιν τῆς πολιτείας. ἦν γὰρ ὁ μὲν Φιλοποίμην 10 εὐ πεφυκῶς πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας καὶ κατὰ σῶμα καὶ κατὰ ψυχὴν· ὁ δ' ἕτερος πρὸς τὰ πολιτικὰ καὶ λογικὰ τῶν διαβουλίων. τῇ δ' αἰρέσει κατὰ τὴν πολιτείαν τοῦτο διέφερον ἀλλήλων. τῆς γὰρ Ῥωμαίων ὑπεροχῆς ἤδη τοῖς Ἑλληνικοῖς πράγμασι 15 ἐμπλεκομένης ὀλοσχερῶς κατὰ τε τοὺς Φιλίππικους καὶ Ἀντιοχικούς καιρούς Ἀριστᾶινετος ἤγε τὴν ἀγωγὴν τῆς πολιτείας οὕτως, ὥστε πᾶν τὸ πρόσφορον μὲν Ῥωμαίοις ἐξ ἐτοίμου ποιεῖν, ἕνια δὲ καὶ πρὶν ἢ προστάξαι ἐκείνους. ἐπειρᾶτο μέντοιγε τῶν νόμων 20 ἔχεισθαι δοκεῖν, καὶ τὴν τοιαύτην ἐφείλκετο φαντα-

σίαν, εἶκων ὅποτε τούτων ἀντιπίπτει τις προδήλως τοῖς ὑπὸ Ῥωμαίων γραφομένοις. ὁ δὲ Φιλοποίμην, ὅσα μὲν εἶη τῶν προκαλουμένων ἀκόλουθα τοῖς νόμοις καὶ τῇ συμμαχίᾳ, πάντα συγκατῆνει καὶ συν- ἐπραττεν ἀπροφασίστως· ὅσα δὲ τούτων ἐκτὸς ἐπι- τᾶττοιεν, οὐχ οἷός τ' ἦν ἐθελοντῆς συνυπακούειν, ἀλλὰ τὰς μὲν ἀρχὰς ἔφη δεῖν δίκαιον ἠγγεῖσθαι, μετὰ δὲ ταῦτα πάλιν ἀξιούν. εἰ δὲ μὴδ' οὕτως πείθοιεν, τέλος οἷον ἐπιμαρτυρομένους εἴκειν, καὶ τότε ποιεῖν 223 τὸ παραγγελλόμενον.

Ἀριστᾶϊος. εἰς τῶν Γιγάντων, ὅς περιεσώθη. Ἀριστεὺς δὲ Ἀριστεύς. καὶ Ἀριστίων ὡσαύτως. ἔστι δὲ Σάμιος μὲν ἢ Πλαταιεύς, ἐκ μειρακυλλίου δὲ ἐταῖρος Δημοσθένους. ἐπέμφθη δὲ ὑπ' αὐτοῦ πρὸς Ἡφαιστίωνα ἕνεκα διαλλαγῶν. μνημονεύει αὐ- τοῦ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους.

Ἀριστᾶιχος. ὄνομα κύριον.

Ἀριστείας, Δημοχάριδος ἢ Κανστροβίου, Προ- κοννήσιος, ἐποποιός. τὰ Ἀριμάσπεια καλούμενα ἔπη· ἔστι δὲ ἱστορία τῶν Ὑπερβορέων Ἀριμασπῶν, βιβλία γ'. τούτου φασὶ τὴν ψυχὴν ὅτε ἐβούλετο ἐξε-

1. 4. ἐκ τῶν Ἀθηναίων] Immo ἐκ τῶν Ἀθηναίων. 2. αὐτὸν ἄρα] ἄρα αὐτὸν cum A. 5. Post h. gl. Ἀριστᾶιχος] Ἀριστᾶιχος ὄνομα libri: quae delevit Küsterus. Vide infra suo loco. 7. Ἀριστᾶινετος δῆτωρ. Ἐγραψεν ἱστορίαν Αἰγυπτίων καὶ τῶν τοῦ Νείλου ἀγαθῶν: Eudocia p. 67. 8. Φιλοποίμην] Haec et omnia quae sequuntur usque ad finem articuli sunt ver- Polybii apud Constantinum in Excerptis ab Valesio editis p. 122. unde ea Suidas deprompsit. Küst. Polyb. XXV, 9. οἱ Ἀχαι- Ἀχαιοὶ E pr. Addit V. ὁ μὲν Φιλοποίμην καὶ ἀνδρείος, ὁ δὲ συγκλητικός καὶ ἐπὶ τῆς βουλῆς ἔχων τὰ πρῶτα. 9. ἔχειν] σχ- A. B. E. Exc. 10. πολιτείας] πόλεως E. qui statim ἦν μὲν γὰρ ὁ Φ. 11. καὶ — ψυχὴν A. et Excerpta post χρείας posuer- quae reliqui post πεφυκός. Utrumque comma om. E. 14. τῆς γὰρ] τῆς δὲ A. 17. Ἀριστᾶινετος] Sic libri quod mlti omnes: ὁ μὲν Ἀριστᾶινος Exc. Vid. Schweigh. in Polyb. XVII, 1, 4. 20. γε om. E. 1. τοῦτων] τούτων V. 4. συγκατῆνει] συγκατατῆνει A. Tum συγκατέπραττεν E. 7. δίκαιον ἠγγεῖσθαι] Casaubonus et V- sius rescibendum censent δικαιολογεῖσθαι: quod probo. Lectio enim vulgata nihil ad sensum loci huius facit. Küst. 9. κειν] ἔχειν E. 11. Ad res Aristaei refertur fragmentum v. Δικαιώσις servatum. 12. Ἀριστεύς] Ex Harpocratiōne post Ἀριστεύς addendum esse ὄνομα κύριον. Sensus enim huius loci est, Ἀριστεύς esse nomen proprium viri, uti et στίων. Küst. Ἀριστίων] Ἀριστέων B. E. Ἀριστᾶϊων Lex. Seg. p. 444. Ἀριστίων Med. Haec cum Pal. Harpocrat- 16. Quae post Δημοσθένους extabant, "Οἱ ἐν τῷ ὄρει τῆς Σικελίας τῷ λεγομένῳ Ἀττῆ Ἀριστᾶϊον μόνον τὸν Γίγαντα περιεσώ- καὶ φασι· καὶ οὐτε πῶρ οὐράνιον ἐπ' αὐτὸν ἦλθεν, οὕτε Ἀττῆ πύξει αὐτόν: omisi cum A. quippe repetita ex v. Ἀττῆος π- θαρος. 17. Vide supra ante v. Ἀριστᾶινετος, infra v. Ἀριστᾶιχος. 18. Ἀριστείας, Ἀημοχ.] Vide de eo Vossium de stor. Gr. et Mearsium in Bibliotheca Graeca. Küst. Ἀρισταίας A. Horum partem decerpit Eudocia p. 68. Tum Προικον- sios B. E. Med. 19. Ἀριμάσπεια] Strabo XIII. p. 589. ὁ ποιητῆς τῶν Ἀριμασπῶν καλουμένων ἐπῶν. Pausan. Attic. 24. γ- πας ἐν τοῖς ἔπεσι Ἀριστείας ὁ Προκοννήσιος μάχεσθαι περὶ τοῦ χρυσοῦ φησιν Ἀριμασπῶν ὑπὲρ Ἰσηδόνων. Reines. Maxim- ἔγραψεν E. 21. τὴν ψυχὴν] Vide Maxim. Tyr. XVI. (p. 288.) et XXXVIII. (p. 222.) Reines. ὅταν] ὅτε B. E. quod dicitur an merito sit receptum.

evocarunt autem cum cognati, quod per annos quinque magna cum cura et fide ipsis praefuisset. Athenis discessit eo tempore, quo Harpagus Cynum, Cambysis filium, una cum Persis ad defectionem impulit. Ἀριστᾶινετος. Nomen proprium. Ἀριστᾶινος. Philopoemen et Aristaeus Achaei neque ingenio simili fuerunt, neque eandem in republica sectam sequebantur. nam Philopoemen quidem et animo et corpore ad res militares egregie factus: contra Aristaeus ad res civiles consilio et eloquentia promptior erat. inter utriusque autem in republica gerenda institutum id interfuit. nam cum Romani praepotentes facti bello Philippico et Antiochico penitus se rebus Graeciae immiscuissent, Aristaeus ita res moderabatur, ut quicquid e re populi Romani esset, libenter faceret; quaedam etiam ultro, antequam esset mandatum. interim tamen operam dabat, ut leges ubique servare videretur, atque eam speciem prae se ferebat; cedens interdum, si qua lex mandatis populi Romani aperte repugnabat. at Philopoemen et

ipse postulatis Romanorum, quaecumque a legibus ac foederis gentis Achaeorum non discederent, sine controversia asser- tiebatur; quaecumque vero praeter leges et foedera imperabatur, adduci non poterat ut iis sponte pareret: sed primo quod- dem rationibus contra allatis, deinde vero precibus contum- dendum esse aiebat; quod si ne sic quidem flecterentur, tum demum tanquam deorum fidem contestatos cedere atque imperata facere oportere. Ἀριστᾶϊος. Aristaeus, unus Gigantum, qui solus interitum effugit. Ἀριστεύς vero Ἀριστεύς, meum: item Ἀριστίων. Is autem erat Samius vel Plataeensis et ab ineunte aetate Demosthenis familiaris: a quo missus est Hephæstionem amicitiae reconciliandae causa. meminuit eius Pericles in oratione contra Demosthenem. Ἀριστᾶιχος. Nomen proprium. Ἀριστείας. Aristaeus, Democharidis Cautrobii filius, Proconnesius, poeta epicus, scripsit carmina quae vocantur Arimaspea; sive historiam Arimasporum Hyperboreorum, libris tribus constantem. huius animam, quoties ve-

Ἀριστεῖον. τὸ τοῖς ἀριστεύσασι διδόμενον
ιαθλον. Καὶ Ἀριστεῖος ἐκ τοῦ Ἀριστεύς.

Ἀριστήσασθε, γέυσασθε. Ἀριστίσον δέ,
ιὰ τοῦ ἱ. Ἀριστοφάνης Ὀρμισι.

Τούτους μὲν ἄγων μετὰ σοῦ
ἀριστίσον εὔ.

Ἀριστινδην. κατ' ἐκλογὴν καὶ ἀρεσιν τῶν
ἀρίστων νομοθετῶν.

Ἀρίστιος Κύκλωψ. μέμνηται τούτου Λα-
μαίλων ἐν τῷ περὶ Σατύρων.

Ἀριστιππος, Ἀριτάδου, ἀπὸ Κυρήνης, φι-
λόσοφος, Σωκράτους ἀκουστής· ἀφ' οὗπερ ἡ Κυ-
ρηναϊκὴ κληθεῖσα αἵρεσις ἤρξατο. πρῶτος δὲ τῶν
Σωκρατικῶν μισθοὺς ἐπράξατο. Ξενοφῶντι δὲ εἶχε
δυσμενεῖς. καὶ ἦν ἱκανὸς ἀρμόσασθαι καὶ χρόνῳ καὶ
τόπῳ. καὶ τῶν μὲν παρόντων ἀπέλαυε, καὶ ἡδονὴν
μετεδίωκε· πόνῳ δὲ ἀπίλυσιν οὐδεμίαν ἐθήρα τῶν
οὐ παρόντων. ὅθεν Διογένης βασιλικὸν κίνα αὐτὸν

ἐκάλει. ἀποφθέγματα δὲ αὐτοῦ πλεῖστα καὶ ἄριστα
διήκουσε δὲ αὐτοῦ ἡ θυγάτηρ Ἀρήτη, ἀφ' ἧς ὁ παῖς
αὐτῆς ὁ νέος Ἀριστιππος, ὃς ἐκλήθη Μητροδίδα-
κτος. οὗ Θεόδωρος, ὁ Ἄθεος ἐπικληθεῖς, εἶπεν
5 Θεός· τοῦ δὲ Ἀντίπατρος· τοῦ δὲ Ἐπιτιμηδῆς
Κυρηναῖος· τοῦ δὲ Παραβιάτης· τοῦ δὲ Ἡγησίας
Πεισιθάνατος· τοῦ δὲ Ἀννίκερις, ὁ Πλάτωνι λα-
τρωσάμενος.

Ἀριστιππος, Σωκράτους ὁμιλητής, ἐν πᾶσι
10 τῶν ἡδονῶν ἀσπασάμενος καὶ ἐπίχαρις. λέγεται
ὅτι καὶ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ φέροντος ἀργύριον καὶ
ἀχθόμενον τῷ βάρει, τὸ βαροῦν ἀπόβαλε, ἔφη
ἐπιβουλεύόμενος δὲ ἐν πλῆθι δι' αὐτὸν ἐπήγετο, εἰς τὴν
θάλασσαν¹ ἐξέβαλεν αὐτά. ἡ γὰρ τοῦτων, ἔφη, ἀπα-
15 λεία ἐμοὶ σωτηρία. ἐπέσκαυτε δ' Ἀντισθένην δὲ
διὰ τὴν στρυφνότητα. καὶ πρὸς Διονύσιον τὸν Σα-
κελίαν τύραννον ἐλθὼν καὶ πίνων ἐνίκα, καὶ ὀρχη-
σεως τῆς ἄλλης κατήρξεν, ἐνδὺς ἐσθήτα ἀλουργ-

1. ἀριστεῖσι Zon. p. 304. 2. καὶ . . . Ἀριστεύς om. vulg. Nec scias quid his utare. 4. Ὀρμισι] V. 660. sed ubi male legitur ἀριστήσον, per ἦ. Priores quoque editi. Suidae [et E.] hic exhibent ἀριστήσον: sed eius loco ἀριστίσον per ἦ ex Paris. reposui. Küst. 7. κατ' ἐκλογὴν] καὶ κατ' ἐκλ. B. κατ' ἐκλογὴν Schol. Luciani Iov. Trag. 7. Mox διαίρεσιν A. hil dissentiunt Lex. Seg. pp. 218. et 444. Sed Schol. Platon. p. 455. cum et ignoret illud νομοθετῶν, quod prorsus ab significato recedit (vide quae collegit Ruhnk. in Tim. p. 49.), et in loco Platonis Legum IX. p. 855. propositum sit, via sponte ret, qua memorabilia corruptio sit removenda. Legendum enim κατ' ἐκλογὴν καὶ ἀρεσιν τῶν ἀρίστων. Νόμων θ'. 10. στίσιος Κύκλωψ] Scribe Ἀριστίου Κύκλωψ. Scripserat enim Aristias fabulam, Cyclops vocatam, cuius meminit Suidae pra v. Ἀπόλλεσσας. Küst. Aristius, Pratinæ filius, Satyrorum scriptor, Cycloperum nomine fabulam dedit. Vid. Apostol. eius monumentum commemoratur ap. Pausan. in Corinth. 13. Reines. Nihil manifestius quam hoc quicquid est narratio ipsa v. Ἀπόλλεσσας esse derivatum. Accedit etiam sedis fluctuatio. Mutavit enim Gaisf. cum A. huius gl. locum, cum olim retur post Ἀριστίου. 11. Ἀριστιππος] Conf. Laert. l. II. in Aristipp. Euseb. Praep. Ev. XIV. 18. Clem. Alex. Stro p. 481. Theodoret. Θεραπ. Ἑλλ. π. v. XI. Reines. Paria quaedam, sed pleraque de Diogene petita, Eudocia p. 71. sq. A B. E. 12. ἀφ' οὗπερ — ἤρξατο quondam in glossae formam post v. Κυρηναῖος erant composita. 14. ἐπράξατο] ἐπράξατο Laert. 15. χρόνῳ καὶ τόπῳ] τόπῳ καὶ χρόνῳ E. cum Diog. 16. παρόντων] Priores editi. [cum B. E.] male e πάντων, cuius loco παρόντων ex MSS. Paris. et Laertio reposui. Küst. ἀπέλαυε] ἀπέλαβε B. E. Idem mox πόνῳ ante Klusterum, cui πόνῳ Portus commendarat.

1. ἐκάλει] ἀπεκάλει E. 2. διήκουσε δὲ αὐτοῦ ἡ θυγ.] Vide Laert. II, 86. ex quo Suidas. Küst. 3. Μητροδίδακτος] A Anim. III, 40. Hemst. 6. Παραβιάτης] Suspicio hunc Parabatem diversum fuisse ab eo, cuius Suidas meminit supra κερεις. Is enim Aristippum audiverat; cum hic Epitimedias auditor fuerit. Küst. Παραβιάτης dedi cum A. E. et Diog.

σθήνης] Scribe Πεισιθάνατος, ut apud Laertium. Küst. πεισιθάνατος A. V. πασι E. impositis θν. ὁ Πλάτωνι λα-
[nos] Cum rationi temporum manifeste repugnet, Annicerim illum, qui Platonem redemiisse legitur, fuisse auditorem qui tempore non exiguo post Platonem vixit; vel inducenda sunt haec verba, tanquam semidocti cuiusdam librarii addi ut censet Menagius in Laert. II, 86. vel addita particula negante legendum est οὐχ ὁ τὸν Πλάτωνα λυτρωσάμενος. Fv duo saltem Annicerides; quorum alter Platonis aequalis fuit eumque redemit, alter vero eo recentior, qui sectam in eius nomine Anniceriam vocatam, de quo hic locus Suidae vel potius Laertii intelligendus est. Küst. Illud

14. ἐφη, ἀπώλεια ἐμοί] ἐπιβολεία ἐμῆ A. ε. ἀ. ἐμῆ E. 18. τῆς ἄλλης] τοῖς ἄλλοις A.

Ἀριστεῖον. Praemium solitum his dari, qui fortiter pugnarunt. Ἀριστήσασθε. Prandete. Ἀριστίσον vero, per ἦ, prandio excipe. Aristophanes Avibus: *Hos quidem domum tuam deductos prandio excipe.* Ἀριστινδην. Ratione et delectu optimorum. Plato Legum IX. Ἀρίστιος Κύκλωψ. Aristiae Cyclops. huius meminit Chamaeleon in libro de Satyris. Ἀριστιππος. Aristippus, Aritadae filius, Cyrenaeus, philosophus, Socratis auditor, a quo secta Cyrenaica orta est. hic primus fuit Socraticorum, qui mercedem a discipulis exigeret. idem adversus Xenophontem inimicitias gessit; eaque fuit ingenii dexteritate, ut et tempore et loco sese accommodare nosset. rerum praesentium voluptate libenter fruebatur; ex absentibus vero ut voluptatem aliquam perciperet, nullo modo laborabat. hinc Diogenes illum canem regium vocabat. scilicet dicta plurima

protulit et optima. Audivit eum Arete filia; cuius filius stippus minor, *Metrodidactus* appellatur. huius Theodorus, *Atheus* cognominatus, posteaque *Deitipator*: Antipatri Epitimedes Cyrenaeus: Epitimes: Parabatae Hegesias, *Pisithanatus* dictus: que Anniceris, qui Platonem redemit. Ἀριστιππος, Socratis discipulus, in omnibus rebus contentabatur, festivumque sese praebebat. hic fertur eius pecuniam ferret et de onere quereretur, ei abiiceret. cum inter navigandum ob pecuniam, petebat, insidiis peteretur, eam in mare abiecit salutem suam esse pronuncians. Antisthenem oritatem saepe deridebat. Cum ad Dionysium festivum venisset, potando vicit, purpureaque veste

καὶ τὴν ῥίνα οὐ τὸ γραμματεῖον ἔκλεψεν ἔφαγεν. καὶ Ζωβίαν ὑποδεξαμένην αὐτὸν φυγόντα, ἀξιοῖσαν εὐπαθεῖν ὅτε ἴσχυεν, ἐπὶ τὸ τοῦ μετοικίου πωλητήριον ἤγαγεν, καὶ τὴν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ πέπρακεν. Ὑπερίδην δὲ ἐγράψατο παρανόμων ἐπὶ 5 τῷ μετὰ Χαιρώνειαν ψηφίσματι, καὶ οὐχ εἶλεν.

326 Ἀριστόδημος, Ἀριστοκράτους, Κύμης τῆς Ἰταλιώτιδος τύραννος, ἀνὴρ οὐ τῶν ἐπιτυχόντων ἔνεκα γένους· ὃς ἐκαλεῖτο μαλακὸς ὑπὸ τῶν ἀσπῶν, καὶ σὺν χρόνῳ γνωριμωτέραν τοῦ ὀνόματος ἔσχε τὴν 10 κλησιν, εἴθ' ὅτι Θηλυδρίας ἐγένετο παῖς ὧν καὶ τὰ γυναιξὶν ἀριότητα ἐπάσχεν, εἴθ' ὅτι πρῶτος ἦν φύσει καὶ μαλακὸς εἰς ὀργήν.

Ἀριστόδημος. ἐπιτομὴν τῆς Καθόλου Ἡρωδιανοῦ ἔγραψε πρὸς Δαναόν.

Ἀριστοκλήης, Μεσσηνίος τῆς Ἰταλίας, φιλόσοφος Περιπατητικὸς. συνέταξε περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα. Πότερον σπουδαιότερος Ὀμηρος ἢ Πλάτων· καταλέγει δὲ ἐν τούτοις πάντας φιλοσό-

φους καὶ δόξας αὐτῶν. ἔγραψε δὲ καὶ Τέχνας ἠρικός, Περὶ Σαράπιδος, Ἡθικά βιβλία 9'.

Ἀριστοκλήης Λαμψακηνός, φιλόσοφος Σκόος. ἔγραψεν ἐξηγήσιν τῶν Χρυσίππου περὶ Πῶς ἕκαστα λέγομεν καὶ διανοούμεθα, βιβλία

Ἀριστοκλήης Περγαμηνός, σοφιστής, γνῶς ἐπὶ τε Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ. Τέχνην ἠρικήν, Ἐπιστολάς, Περὶ ῥητορικῆς βιβλία 4, Μετὰ Πρὸς τὸν βασιλέα ἐπὶ τῇ διανεμήσει τοῦ χρυσίου

Ἀριστοκράτης, Ῥοδίων στρατηγός· εἰ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἀξιωματικὸς καὶ καταπλιτικός· * διόπερ ἐκ πάντων τούτων ὑπέλαβον οἱ διοιοτελέως ἀξιόχρεων ἡγεμόνα καὶ προστάτην τοῦ πολέμου· διεψεύσθησαν δὲ τῶν ἐλπίδων.

15 θῶν γὰρ εἰς τὰς πράξεις ὡσπερ ἐς πῦρ, καθὰ τὰ κίβδηλα τῶν νομισμάτων, ἀλλοῖος ἐφάνη.

Ἀριστοκρατία. ἡ κράτησις τῶν ἀρίστων.

Ἀριστομάχη. ὄνομα κύριον.

Ἀριστομένης. Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῶν

2. Καὶ Ζωβίαν ὑποδεξαμένην αὐτὸν φυγ. Vide infra v. Ἐξαγωγή. Küst. 3. οἷε] οἷ B. E. 7. Ἀριστόδημος, Ἀ. Articulum hunc descripsit Suidas ex Dionys. Halicarn. VII, 2. p. 418. Küst. Iudicarat Leopardus Em. I, 16. Conferes

tarch. Virtt. mulier. 51. 9. ἀσπῶν] αὐτῶν B. V. E. Mox τοῦ ὀνόματος om. E. 12. γύσει] φουσαι B. 14. ἐπιτομὴ quae notavimus infra ad v. Ἡρωδιανός. Küst. Simpliciter Aristodemum laudavit Etym. M. p. 277. 15. Δαναόν] Ἄ Nomen suspectum. Paulo confidentius reponi iuberem Διογενειανόν, si de huius temporibus mihi constaret. 16. ἀ κλησιν] De scriptoribus diversis huius nominis eorumque scriptis egit Meursius in Aristoxenum p. 145. quem vide. Küst. que Aristocle Eudocia p. 71. 17. συνέταξε δὲ περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα. Πότερον σπουδ. Ὀμηρ. ἢ Πλ. καταλέγει Locus hic confusus est, quem sic in ordinem redigendum puto: συνέταξε δὲ περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα. καταλέγει δὲ τοὺς πάντας φιλοσόφους καὶ δόξας αὐτῶν. Πότερον σπουδαιότερος Ὀμηρος ἢ Πλάτων. Küst. Viderat etiam Ionsius de IV, 8. p. 250. δὲ post συνέταξε om. A. B. V. E. Eudoc. 17. περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα] Ex hoc opere proluxa et fragmenta leguntur apud Eusebium de Praep. Evang. XIV, 17. et seqq., item XV, 2. et 14. Küst. Vide v. Σωτάδας. τερος E.

3. Ἀριστοκλήης] Huius [immo Pergameni] meminit in Ἀριστείδης. Hemst. Conf. Synesius in Dione p. 35. Reines. 2] ἐν τῷ περὶ διαλέκτων a grammaticis aliquoties usurpatus: v. Koen. praef. in Gregor. p. XIX. 6. Ἀριστοκλήης] p. 66. additis quibusdam e Philostrati V. Soph. II, 3. 9. διανεμήσει] διανομήσει E. 10. Ἀριστοκράτης, Ῥοδίων] Haec et quae sequuntur sunt verba Polybii [XXXIII, 9.], quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Vales. editis, p. 1 ea Suidas deprompsit. Küst. 11. Exciderunt quaedam ante διόπερ: unde credibile dici potuisse πάντων τούτων. Zou. p. 298. 18. Ἀριστομάχη] Hipparini Syracusani filia, Dionysii prioris coniux, soror Dionis. Vid. Δίων. 19. Ἀριστομένης, Ἀθην. κωμ.] De eius fabulis vide Meursium in Bibliotheca Attica. Küst. Meminit eius Harpocr. ἰ κιον. Fuit aequalis Aristophani et Cratino. Infra ad Ψαμμαχοσιγόγραφα laudatur Aristomenes ἐν Βοηθοῖς, et ap. cap. de Constr. verb. I. 18. Schol. Aristoph. Ach. p. 370. Macrob. V, 20. habet Aristomenes ἐν Μύθοις. f. I. Βοηθοῖς. Reines. dem Eudocia p. 68. ἐπιδεντέρω] Portus: Comicus ex iis, qui antiquam comoediam secuti sunt. Küsterus: ex eo metro qui antiquae comoediae proximi fuerunt. Meinekius vero Qu. Scen. II. p. 48. cum veterum comicorum ordinem bipartitum poneret ab criticis esse institutum, ἐπιδεντέρω recentiores et quasi sequiores duxit, qui ipsis belli Pelop temporibus floruisent. Sed sive analogiam sequimur sive auctoritatem Suidae v. Νικόστρατος, quam ipse Meinekius a

hensus nasum eius, cui tabulam abstulerat, praemordit. Idem Zobiam, quae eum exulem susceperat, gratiam ab eo magnam iam auctoritatem consecuto repetentem ad inquilinorum forum deduxit, et sororem in peregrinas terras abducendam vendidit. Hyperidem ob decretum post cladem Chaeroneensem factum actione legum laesarum persecutus est, sed frustra. Ἀριστόδημος. Aristodemus, Aristocratis filius, Cumarum in Italia tyrannus, vir claro genere natus; qui a civibus Molis appellabatur, eaque appellatione progressu temporis longe notior fuit quam proprio nomine: sive quod in pueritia fuisset effeminatus et muliebria passus, sive quod mitis esset ingenio et ad iram mollis. Ἀριστόδημος. Hic libros Herodiani Καθόλου in scriptos in compendium rededit. Ἀριστοκλήης. Aristocles, ex Messana urbe Italiae oriundus, philosophus Peripateticus. scripsit de Philosophia libros X. in quibus omnes philosophos eorumque recenset opiniones. Ho-

merusno praestantior an Plato? Scripsit etiam de Αtorica. De Sarapide. De moribus libros novem. Ἀριστοκλήης. Aristocles Lampsacenus, philosophus Stoicus, libros quattuor enarrationum in Chrysippum De recti gula eloquendi et cogitandi. Ἀριστοκλήης. Aristogamenus, Sophista, qui Traiani et Hadriani tempore xit. scripsit artem Rhetoricam. Epistolas. De Rhetorik quinque. Declamationes. Ad Imperatorem de aurtione. Ἀριστοκράτης. Aristocrates, Rhodiorum specie quidem ipsa plenus dignitatis et reverentiam sibi quamobrem Rhodii idoneum belli ducem atque egregium torem se habere credebant; sed spe sua longo frustram cum ad res gerendas tanquam ad ignem accessisset aduiterinae monetae longe alius apparuit. Ἀριστοκράτης. Ἀριστομάχη. Nomen ἰ Optimatum imperium. Ἀριστομένης. Aristomenes, Atheniensis, comicus ἰ

καὶ Φιλόσοφα καὶ Ἱστορίας, καὶ παντὸς εἶδους παι-
δείας· καὶ ἀριθμοῦ αὐτοῦ τὰ βιβλία εἰς νη΄.

Ἀριστόξενος Κυρηναῖος· ὅστις ὑπὸ τῆς ἀν-
νπερβλήτου τρυφῆς τὰς ἐν τῷ κήπῳ θρίδακας οἶνο-
μέλιτι ἐσπέρας ἐπότιζε, καὶ χλωρούς πλακοῦντας
ἔλεγεν ἀναπέμπεσθαι αὐτῷ.

Ἀριστοτέλης, υἱὸς Νικομάχου καὶ Φαισιτιά-
δος· ὁ δὲ Νικόμαχος ἰατρὸς ἦν τοῦ τῶν Ἀσκληπια-
δῶν γένους, ἀπὸ Νικομάχου τοῦ Μαχάωνος· ἐκ Στα-
γειρων, πόλεως τῆς Θράκης, φιλόσοφος, μαθη-
τῆς Πλάτωνος, τραυλὸς τὴν φωνήν. καὶ ἀδελφοῦς
μὲν ἔσχεν Ἀριμνηστον καὶ Ἀριμνήστην· θυγατέρα
δὲ ἀπὸ Πυθιάδος, τῆς θυγατρὸς Ἐρμείου τοῦ εὐ-
νοῦχου· ὃς καὶ θλαδίας ὦν αὐτὴν ἔσπειρε. γημα-
μένη δὲ τρισὶν ἢ Ἀριστοτέλους θυγάτηρ, τεκνιάσασα
προετελεύτησεν Ἀριστοτέλους τοῦ πατρὸς. ἔσχε δὲ
καὶ υἱὸν Νικόμαχον ἐξ Ἐρπυλλίδος παλλακῆς, ἣν
ἠγάγετο μετὰ Πυθιάδα παρ’ Ἐρμείου τοῦ εὐνοῦχου.

ὅστις ἦν ἄρχων Ἀταρνέως, χώρα δὲ αὕτη Τρωάδος.
Εὐβούλου δὲ τοῦ Βιθυνοῦ δοῦλος γεγονὼς ἔλαβε
καὶ αὐτοῦ Ἐρμείου παιδικὰ γενομένου Ἀριστοτέλους.
ἤρξε δὲ ἔτη γ’ τῆς Περιπατητικῆς κληθείσης φιλο-
σοφίας, διὰ τὸ ἐν περιπάτῳ, ἤτοι κήπῳ διδάξαι
ἀναχωρήσαντα τῆς Ἀκαδημίας, ἐν ἣ Πλάτων ἐδίδα-
ξεν. ἐγενήθη δὲ ἐν τῇ ἐννενηκοστῇ ἐνάτῃ Ὀλυμ-
πιάδι, καὶ ἀπέθανεν ἀκόνιτον πίων ἐν Χαλκίδι,
διότι ἐκαλεῖτο πρὸς εὐθύνας, ἐπειδὴ ἔγραψε Παιῶνα
10 εἰς Ἐρμείαν τὸν εὐνοῦχον. οἱ δὲ φασὶ νόσῳ αὐτὸν
τελευτῆσαι βιώσαντα ἔτη 6.

Ἀριστοτέλης. Τίμαιος φησὶ κατὰ Ἀριστοτέ-
λους, εἶναι αὐτὸν εὐχερῆ, θρασίην, προπετῆ· ἀλλ’ οὐ
σοφιστὴν ὀψιμαθῆ καὶ μισητὸν ὑπάρχοντα, καὶ τὸ
πολυτίμητον ἰατρῆιον ἀποκεκλεικότα, καὶ πρὸς πᾶ-
σαν αὐτὴν καὶ σκηρὴν ἐμπεπηδηκότα. πρὸς δὲ γα-
στρίμαργον, ὀψαρτυτὴν, ἐπὶ στόμα φερόμενον ἐν
πᾶσι. δοκεῖ δὴ μοι τὰ τοιαῦτα μάλιστα ἀνθρώπος

1. Ἱστορίας] Videtur Suidas qui harum historiarum solus meminerit, non tam cogitasse de singulari quodam libro, quam de omnibus historicis argumenti scriptis. Mahnius p. 122. καὶ παντὸς εἶδους παιδείας] In prioribus edit. [et B. E.] legitur καὶ παντὸς εἶδους καὶ παιδείας. Sed in 2 MSS. Pariss. posterius καὶ deest: quod in hac editione secutus sum. Küst. Locus non expurgatus: quamquam licet περιῶν supplere post καὶ. 2. καὶ ἀριθμοῦ αὐτοῦ τὰ βιβλία.] Putem legendum καὶ ἀριθμοῦνται αὐτῶν τὰ βιβλία: quam suspicionem Pearsono etiam in mentem venisse video. Küst. 3. Κυρηναῖος. ὅστις ὑπὸ τ] Haec et quae quuntur sunt verba Athenaei lib. I. p. 7. Küst. 5. πλακοῦντας] πλέον ὄντας B. E. Med. 6. αὐτῷ edd. ante Gaisf. 7. Ἀριστοτέλης. υἱὸς] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli deprompta sunt ex Vita Aristotelis ab Anonymo connectam quam edidit Menagius in Laert. V, 35. Küst. Φαισιτιάδος] Meliores Φαισιτίς, v. Buhl. Arist. T. I. p. 31. 9. Μαχάωνος] Χαμάωνος B. E. pr. Μαχάωνος Med. Vide v. Νικόμαχος ἰατρὸς. 12. μὲν ἔσχεν] μὲν om. B. E. Ἀριμνήστην] Ἀριμνήστην apud Gronov. p. 71. 13. Ἐρμείου] Ἐρμίου A. hic et infra. Vide Buhl. T. I. p. 31. 14. δ; καὶ] ὃς γε, quod miror cobs. in Anthol. T. VI. p. 366. θλαδίας] θλαδίας Anonymus, firmante Strab. XIII. p. 623. ἔσπειρε γαμουμένη] ἔσπειρε γημαμένη Anon. ἔπειρε γημαμένη A. ἔπειρε B. E. γημαμένη V. 15. τρισὶν] Qui fuerint, v. infra (?) Πυθιάς et Sext. Empir. I, 12. (p. 271. ed. Fabric.) Reines. 17. Ἐρπυλλίδος] Ἐρπυλλίδος B. E. 18. ἠγάγετο] Haec vox delenda est, quoniam Anonymum in Vita Aristotelis non legitur, eandemque tanquam supervacaneam sensus et constructio respuunt. Küst. Durissimum foret ἔλαβε, post tantam verborum intercapedinem ad superiora retrahendum: quamquam ista de Hermia narratio satis commode neque verbis aptis est interserta. Nos colo distinctius post εὐνοῦχον, remota virgula ante ἔλαβε. μετὰ Πυθιάδα Cum hoc loco Suidae conferenda sunt quae habet Laert. V, 4. Küst.
3. παιδικὰ] παιδικὸν A. 9. ἔγραψε Παιῶνα εἰς Ἐρμείαν] Vide omnino Athenaeum lib. XV. p. 696. qui ipsum hymnum ab Aristotele in Hermiam conscriptum (quem tamen Paeana fuisse negat) exhibet. Küst. 12. Τίμαιος φησὶ] Haec sunt verba Philii apud Constantium in Collectaneis ab Valesio editis p. 46. Küst. Athen. VIII. 342. Τίμαιος ὁ Τυρρομενίτης καὶ Ἀριστοτέλεως τὸν φιλόσοπον ὀνομάζον φησὶ γεγονέναι. Reines. Polyb. XII, 9. 13. εἶναι om. V. ἀλλ’ οὐ σοφιστὴν ὀψ.] Haec cum procedentibus minime cohaerent, sed sensus eorum pendet ab iis quae apud Constantium quidem leguntur, hic vero vel ipsius Suidae vel libratorum negligentia omissa sunt. En locum integrum, uti apud Constantium legitur: φησὶ γὰρ αὐτὸν εἶναι εὐχερῆ, εὐχερῆ, προπετῆ, πρὸς δὲ τοῦτοις κατὰ τετολημέναι τῆς τῶν Ἀσκληπιάδων πόλεως, εἰπόντα τὴν ἀποικίαν αὐτῶν εἶναι ὀψιμαθῆ, ὀψιμαθῆ, μισητὸν, ἀνδραποδιῶν· καὶ ταῦτα λέγειν αὐτὸν φησὶν οὕτως ἀξιοπίστως, ὥστε δοκεῖν ἕνα τῶν ἐστρατηγηκότων ὑπάρχειν, καὶ τοὺς Πέρσας ἐν ταῖς Κιλικίαις πόλεις ἀρτι παρατάξει νενικηκότα διὰ τῆς αὐτοῦ δυνάμεως, ἀλλ’ οὐ σοφιστὴν etc. Küst. 14. καὶ μισητὸν] καὶ om. A. B. V. E. Edd. ante Küst. 15. ἀποκεκλεικότα] ἀποκεκλεικότα A. 16. δ; μοι τὰ] δὴ μοι τὰ A. δέ μοι τὰ E.

Philosophia, Historias, omnigenae eruditionis libros, numero CDLIII. Ἀριστόξενος. Aristoxenus Cyrenaesus, luxui adeo fuit deditus, ut lactucas in horto suo vesperi mulsio rigaret, dicens virides inde placentas sibi enasci. Ἀριστοτέλης. Aristoteles, Nicomachi et Phaestidiis filius (Nicomachus autem medicus fuit ex Asclepiadarum genere, a Nicomacho Machaonis filio oriundus), ex Stagiris Thraciae urbe, philosophus, discipulus Platonis, balba voce, fratres habuit Arimuestum et Arimnesten; filiam ex Pythiade natam, quam Hermias, licet eunuchus testiculis elisis, genuerat. tribus autem filia Aristotelis maritis nupta, cum liberis aliquid peperisset, aute patrem decessit. habuit etiam filium Nicomachum ex Herpyllide concubina, quam post Pythiadem accepit ab Hermia eunucho, qui principatum invasit Atarnei (Atarneus autem est

regio Troadis), postquam Eubuli Bithyni servus fuerat. idem que Hermias Aristotelem adamavit. Aristoteles autem p. XIII. annos philosophiae Peripateticae praefuit, ita appellatus quod cum Academiam, in qua Plato docuerat, reliquisset, ambulans in Peripato sive hortis philosophiam tradebat. natus Olympiade XCIX. et Chalcide hansto aconito obiit, quod magistratus Paeanis in Hermiam scripti rationes ab eo exigebant. vero eum morbo decessisse tradunt, postquam LXX. annos vixisset. Ἀριστοτέλης. Timaeus Aristotelem fuisse hominem levem, audacem, temerarium, Sophistam sero litteris eruditum et odiosum, quique praeclarum pharmacoplae officinam clausisset. item qui auias atque luxum omnium neris impudenter involaret; praeterea heluonem, cupidinariae ac gulae ubique servientem. qualia si quis e circumforanea.

οὔτε ὁ Τίμαιος αὐτὸν ἀποδράσειεν ἄν, εἰ καὶ σφόδρα γραμμικῆ φεωρία πεποικιλταὶ καὶ τὰς τῆς φύσεως ἀνεχνεῦει κινήσεις, οὔτε ὁ Φαίδων, οὔτε ὁ Γοργίας· οὐμνοῦν οὐδὲ ἄλλος τις τῶν γλαφυρῶν καὶ ἀγκυλωτέρων διαλόγων, ὁποῖος ὁ Παρμενίδης.

Ἀριστῶνυμος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἔστιν Ἥλιος ἡγιῶν, ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς.

** Βασιλεύοντος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τοῦ μετ' αὐτὸν τοῦ Φιλοπάτορος· καὶ προέστη τῆς τοῦ βασιλέως βιβλιοθήκης μετὰ Ἀπολλώνιον, ἔτος ἄγων ξβ'. διασκευασθεῖς δὲ ὡς βουλόμενος πρὸς Ἐδμενῆ φυγεῖν, ἐφυλάχθη ἐν εἰρκτῇ χρόνον τινά. ἠφείθη δὲ καὶ ὑπὸ στραγγουρίας τελευτᾷ, ἔτη βεβιωκῶς ος. συγγράμματα δὲ αὐτοῦ πάνυ πολλὰ.

Ἀρίστρατος. ὄνομα κύριον.

Ἀρίστυλλος. αἰσχροποιὸς ἦν. Ἀριστοφάνης.

2. γραμματικῆ] Legerim potius γεωμετρικῆ. Küst. Toupius [I. p. 88.] reponendum monet γραμμικῆ ex Agathia II, 28. p. 66. ex Paris. Vid. infra v. Χοσρός. Et γραμμικῆ disertè A. V. De horum verborum permutatione consulantur Bastius et Schaeferus in Gregor. p. 284. Gaisf. Adde Bakium in Cleomed. p. 357. 7. Ἀριστῶνυμος — ἡγιῶν Eudocia p. 68. his subiunctis, καὶ 8. ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσ.] Lib. VII, 8. Küst. P. 284. et 287. 10. Φιλαδέλφου] φιλοσόφου B. E. Mox error verborum καὶ τοῦ μετ' αὐτὸν τοῦ Φιλοπάτορος animadversus, cum Philadelpho Euergetes successerit, movit Weichertum über das Leben u. d. Gedicht des Apollon. p. 11. ut καὶ post αὐτὸν suppleret, quo durissima foret et propemodum incredibilis dicendi ratio. Alia molitus est Ionsius p. 101. His perspicacior intellexit Clintonus F. H. II. p. 517. tum Aristonymos comicum et grammaticum inter se diversissimos fuisse, tum Suidam grandi verborum defectu laborare. Sed diligentissimam operam hoc in loco Meinekius collocavit Quaest. Scen. II. p. 40. sq. Qui cum et Aristonymi poetæ memoriā cum temporum rationibus tum genere rerum prorsus abhorrere vidisset, tum Aristonymum, qui clarissimæ bibliothecæ praefuisset, nullum tot antiquitatis monumentis esse consignatum: posteriorem glossæ partem, luxatam illam et propriè lemmate defectam, ad Aristophanem Byzantium retulit. Huic qui litterarum ordinem oppoauit a Suida diligenter servatum. Rankius de Vita Aristoph. p. CVI. omnia continuo tenore cum v. Ἀριστοφάνης Βυζάντιος copulavit, nimis patienter mirificam orationem concedens haec, γέγονε δὲ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ὀλυμπιάδα, βασιλεύοντος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ . . . Φιλοπάτορος. Et particulas quidem glossarum fortuitis vel speciosis erroribus divellit potuisse docet v. Συμμίτας Ῥόδιος: reliquorum autem emendationem si minus verborum μετὰ Ἀπολλώνιον significatio, cum Apollonium post Eratosthenem A. 194. defunctum ad regiam bibliothecam accesserit, aut Eumenis nomen, qui A. 197. rerum est potius, at certe Aristophanis tempora commonstrant, qui principe Philadelpho natus sub Epiphane (h. e. γέγονε δὲ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ὀλ.) floruerit. Itaque nullus in tali narratione locus Philadelpho videtur relinquendus, qui compendio librorum originem debet; eoque sublato non ineptum coniectare, διέκρινε δὲ μέχρι Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος καὶ τοῦ μετ' αὐτὸν βασιλεύοντος. Tanto sane molimine opus fuit, ut Aristonymus grammaticus, quem suffragante Hermanno negamus in natura rerum exstitisse, funditus removeretur. 13. ἐδ' ἐμ' A. ἐβ' B. V. E. Qu numerus si recte se habet, Aristophanes diem obiit sub Ptolemaeo Philometore. βουλόμενος] βουλευόμενος A. 19. Ἀρίστου] Ἀρίστου Gaisf. cum A. B. E. Med. item in seqq. Ἀριστοφάνης] Ecclesiast. 672, 74. (642.) 2. εἰ σε A. αὐτοῦ libri. 4. Ἀριστοφάνης] Plut. 314. sq. 5. Σὺ δ' ὡς Ἀριστ.] ὡς om. A. C. E. 7. αἰσχροποιός] αἰσχροποιότης A. B. C. V. E. ortum illud ex falsa Scholiorum scriptura. 9. Ἀρίστοιχος] Profectum arbitror ab Ἀρίσταχος, quod perperam ante gl. Ἀριστίνετος inculcabatur. 10. V. Schol. Luciani Pseudolog. 3. γυναιξὶ συνών] συν γυναιξὶν ὡν E. 11. Ἀριστοφάνης] Equ. 1286 — 89. 12. ἐστὶ μὲν expungenda. 17. αὐτοῦ libri. αἰσχροίς] αἰσχροῖς A. E. ἡδον] Sic libri: scribendum vero ἡδοναῖς λεγούσται. 18. τοῦτεστι — σπέρμα] Haec ad interpretationem seqq. τὴν ἀπόπτυστον δρέσου referuntur. Omnino sunt ista vehementer perturbata: nam et praegressa κίθαρωδός δὲ ἦν pertinent ad Arignotum, et posteriora καὶ Πολύμνηστει pro lemmate debebant distingui, quibus explicandis essent, καὶ οὗτος κωμωδεῖται ἐπ' αἰσχροῦτι. Tandem ressecandi sunt versus 1293, 94. Εἰ τις οὖν κτλ., quorum pars ex v. Πολύμνηστis potest emendari, unde hanc laciniam putari esse derivatam. 19. ἀρήτοποιός E.

tione lineari plenus sit et naturae motus scrutetur: neque Phaedro, neque Gorgias: adeoque nullus alius elegantiorum et subtiliorum dialogorum, qualis est Parmenides. Ἀριστῶνυμος. Aristonymus, comicus. inter huius fabulas est Sol agens, quam laudat Athenaeus in *Dipsosophistis*. ** regnante Ptolemaeo Philopatore et successore eius: ac post Apollonium regiae Bibliothecae praefuit, annum agens LXXII. sed cum fugam habitu mutato moliretur ad Eumenem, ad tempus in carcere custoditus est. postea vero dimissus ex stranguria decessit anno aetatis LXXVII. scripta eius permulta sunt. Ἀρίστρατος. Nomen proprium. Ἀρίστυλλος. Aristyllus, fellator. Aristophanes: Hoc demum est foedum dictu. [Sed multo fo-

Τοῦτ' ἦδη δεινὸν ἀκοῦσαι, εἰ σε φιλήσειεν Ἀρίστυλλος, φάσκων αὐτοῦ πατέρ' εἶναι.

Καὶ Ἀρίστυλλος κεινηνῶς. Ἀριστοφάνης·

Σὺ δ' Ἀρίστυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς,

ἔπεσθε μητρὶ χοῖροι.

οὗτος αἰσχροποιός, ὃς διὰ τὴν αἰσχροουργίαν αὐτοῦ αἰεὶ ἐκεχῆναι.

Ἀρίστοιχος. ὄνομα κύριον.

Ἀριφράδης. οὗτος λοιδορεῖται ἀεὶ γυναιξὶ συνών. κίθαρωδός δὲ ἦν. Ἀριστοφάνης·

Ἀριφράδης ἐστὶ μὲν πονηρός. ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται.

ἔστι δ' οὐ μόνον πονηρός· οὐ γὰρ οὐδ' ἂν ἡσθόμην·

οὐδὲ παμπόνηρος, ἀλλὰ καὶ προσεξέσθηκέ τι τὴν γὰρ αὐτοῦ γλώτταν αἰσχροῖς ἦδον.

τουτέστι τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ σπέρμα.

Ἀριφράδης δέ, Πολύμνηστος καὶ Οἰώνηχος ἀρή-

dius,] si te osculetur Aristyllus, dicens te patrem suum esse. Et, Aristyllus hians. Aristophanes: Tu vero tanquam Aristyllus hians dices, sequimini matrem porcelli. hic Aristyllus erat fellator, et propter foedum oris absum hians semper solebat. Ἀρίστοιχος. Nomen proprium. Ἀριφράδης. Ariphrades male audiebat, quod cum mulieribus semper versaretur. erat autem citharoedus. Aristophanes: Ariphrades est improbus: quamquam id quidem affectat; cum quo improbus solum (quos quidem non facile attendendum immo totus ex improbitate conflatus, qui insuper aliquid in venerit. linguam enim suam foedis voluptatibus polluerenda iingens. Ariphrades, Polymnestas, Oenichas ore.

κρετον τὸν τόπον ἐποίησεν. τῆς δὲ ἐτέρας αὐτοῦ γυναικὸς πρώτης Ἀριάδνης καὶ αὐτοῦ Ζήνωνος ἐν τῇ βασιλικῇ πύλῃ.

Καὶ παροιμία·

Ἀρχαδίην μ' αἰτεῖς; μέγα μ' αἰτεῖς· οὔτοι δὲ τὰ παρόντα ζητεῖν προσποιουμένων.

δώσω.

ἐπὶ τῶν τὰ μεγάλα καὶ μὴ συμφέροντα αἰτούντων.

Ἀρχάδιος. γραμματικός, Ἀντιοχεύς. ἔγραψε Περὶ ὀρθογραφίας, Περὶ συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν, Ὀνοματικὸν Θανμάσιον.

Ἀρχαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀρκεσίλαος. ὄνομα κύριον. φιλόσοφος. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Φημί.

Ἀρκεῖν. βοηθεῖν. Γέγονε γὰρ οἴτιος οὐδαμῶς εὐκαταφρόνητος, ἀλλ' ἱκανὸς ἀρκεῖν καὶ προστατεῖν πραγμάτων.

Ἀρκεῖος κεφαλή. καὶ Ἀρκεῖον κρέας. Ἀρκεῖον δέ, τὸ ἱκανὸν καὶ ὠφέλιμον.

Ἀρκεῖντως ἔχειν. ἀπηρητισμένως εἶναι.

Ἀρκεῖον παρούσης τὰ ἴχνη ζητεῖς. ἐπὶ τῶν τὰ παρόντα ζητεῖν προσποιουμένων.

Ἀρκεῖν. δοτικῇ ἰσχύϊ, ὑπομῆναι δύναιται.

Ὁ πολὺς ἤδη βίσιος ἀπολέλοιπεν, οὐδ' ἔτι ἀρκεῖ.

Ἀρκεῖον. δεῖ ἀρκεῖσθαι.

Ἀρκεῖος ἢ Βραυρωνίος. ἀρκευόμενα γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἐτέλουν, κροκωτὸν ζῆμψι-σμέναι, οὔτε πρεσβύτερες ἢ ἐτῶν οὔτε ἐλάττους ἢ ἀπομειλισσόμεναι τὴν θεόν· ἐπειδὴ ἄρκτος ἀγρία ἐπιφοιτῶσα διέτριβεν ἐν τῷ δῆμῳ Φλαυιδῶν· καὶ ἡμερωθεῖσαν αὐτὴν τοῖς ἀνθρώποις σύντροπον γένεσθαι. παρθένον δὲ τινα προσπαίξειν αὐτῇ, καὶ ἀσελγαινούσης τῆς παιδίσκης παροξυνθῆναι τὴν

4. παροιμία] χρησμός E. suprascripto παροιμία. 5. Ἀρχαδίην μ' αἰτεῖς] Proverbium hoc sive potius oraculum legitur etiam a Diogeniano, Herodotum lib. I, 66. Stephanum Byzantium v. Τεγέα, Eustathium in Homerum p. 301. et alios. Küst. μέγα ἢ ἀσύμφορα Arsenius p. 75. οὔτοι] οὕτω A. οὔτι B. E. οὐ τι γε Med. 9. συντάξεως] συντάξεων V. τῶν ὀνομαστικῶν] ὀνομαστικῶν dedi cum A. B. V. Med. Scripsit Arcadius, Herodiano praecunte, de nominum classibus et prietate declinand: vide vel Choerobosc. p. 1193. καὶ addit A. 12. φιλόσοφος] ὁ φιλόσοφος B. E. Med. φιλόσοφος et om. V. Mox deletit Gaisf. cum omnibus MSS. ἀρκευθος. εἶδος φρυτοῦ ἀκανθώδους, οὗ τὴν ὄσμην πάντα τὰ ἔρπετα ἀποφρονται: quae descripta sunt ex Etym. M. p. 144. sive Zon. p. 299. 14. Ἀρκεῖν] Mirum ni vitiosa scriptura deceptus fuit Suidas: ἀρκεῖν enim huic loco plane convenit. Hemst. Ἀρκεῖν item Valckenarius. Glossam cum v. Ἀρκεῖ conflatit Zon. p. 1. Ἀρκεῖος] V. Dio Chrysost. T. I. p. 235. Post κεφαλή Zon. p. 298. ἢ τῆς ἄρκου. Ἀρκεῖον] Schol. Il. β. 393. coll. p. 304. 3. ἔχει] ἔχειν A. B. V. E. C. et sic scribendum vidit Dukerus Addend. Thucyd. p. 672. suspicatus Suidam respicit huius scriptoris VI, 100. ἀρκεῖντως ἔχει ex Euripid. Hec. 318. ascriptis Gaisf. 4. Ἀρκεῖον] Aristaeus. Ep. II, 12. ubi legitur ἄρκου. Τουρ. ἄρκου Arsenius p. 76. copiose haec interpretatus. Cf. Lex. Seg. p. 445. In scriptura ἄρκου Gaisf. tulit Jacobs. Anthol. Pal. p. 696. 5. Post προσποιουμένων exhatat glossa perperam ex v. Ἐκτόπως traducta: Ἀρκεῖον ἀνθρώπων ἐκτόπως ἔχει. εἰδ' ὅστερον ἐρασθεῖσαι αὐτοῦ ἐν παραβύθῳ. ἀντι τοῦ ἐν ἀποκρύφῳ, ἐν μυστηρίῳ. Eam levi cum V. C. Malebat etiam Gaisf. omisam, cum pleraque videret esse prorsus aliena. Ceterum ἐν αὐτῷ παραβύθῳ derant A. B. E. Med. 6. ἰσχύϊ] ἰσχύς A. ἀρκεῖ ἰσχύϊ E. ἀρκεῖ ἰσχύϊ Med. 7. Ὁ πολὺς] Verba non satis composita Schol. Elect. 184 — 86. Σοφοκλῆς ante ὁ πολὺς inserit E. 8. Ἀρκεῖον. δεῖ ἀρκεῖσθαι] Vide Schol. Sophocl. Ai. 853. 9. ἢ Βρ.] ἢ Βρ. Gaisf. cum A. B. C. Med. Scripsimus ἢ Βρ. ἐν Βραυρωνίῳ] Integrum hunc locum Suidas procul dubio deperdit ex Scholiasta aliquo deperdito in verba illa Comici Lysistr. 646. Καταχέουσα κροκωτὸν ἄρκτος ἢ Βραυρωνίος. Sic cum Biseto versum hunc legerim, quem omnes edidit, corruptum exhibent. Extant hodie adhuc in Bibliotheca Oxoniensi, haeque inter libros Isaaci Vossii, Scholia quaedam inedita in Lysistratam Aristophanis, antiqua sane et bonae notae, in quibus locus laudatus comici eodem pene modo exponitur, quo hic a Suida, vel potius auctore illo, ex quo Suidas sua descripsit Verba Scholiastae illius inediti, quoniam notatu digna sunt, hic describam. Ἀρκευόμενα τὸ μυστήριον ἐπέτελλον: ἀρκευόμενα δὲ τῇ θεῷ κροκωτὸν ἡμψιένοντο, καὶ συνετέλουν τὴν θυσίαν τῇ Βραυρωνίᾳ Ἀρτέμιδι καὶ τῇ Μουνοσίῳ, λέγόμενα παρθένοι, οὔτε πρεσβύτεραι δέκα ἐτῶν οὔτ' ἐλάττους πέντε. ἐπέτελλον δὲ τὴν θυσίαν αἱ κόραι, ἐμειλισσόμεναι τῇ θεῷ· ἐπειδὴ λιμῷ περιπεπτώκασαν οἱ Ἀθηναῖοι, ἄρκτον, οἶμαι, ἀνηρηκότες τῇ θεῷ. οἱ δὲ τὰ περὶ τὴν Ἱριγένειαν ἐν Βραυρωνίᾳ φασιν, οὐκ ἐν Ἀδελφῷ. Εὐφορίων· Ἀρχαῖον Βραυρωνῶνα κενήριον Ἱριγένειας. δοκεῖ δὲ Ἀγαμέμνονα σφραγίσσαι τὴν Ἱριγένειαν ἐν Βραυρωνίᾳ, οὐκ ἐν Ἀδελφῷ· καὶ ἄρκτον ἀντ' αὐτῆς οὐκ ἔλαφρον φονευθῆναι. ὅθεν μυστήριον ἄρκευον αὐτῇ. Ἄλλοι ἄρκτος τις ἐδόθη εἰς τὸ ἱερόν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἡμερωθῆ. ποτὲ οὖν μία τις παρθένος ἐπαίξε πρὸς αὐτὴν καὶ ἐξύσθη ἢ οὐ αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἄρκτου. καὶ λυπηθεῖς ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς ἀνεῖλε τὴν ἄρκτον. ἢ δὲ Ἀρτεμῖς ὀργισθεῖσα ἐκλέυσε παρθένον μνηστῆρα τὴν ἄρκτον πρὸ τοῦ γάμου, καὶ περιέπειν τὸ ἱερόν κροκωτὸν φροοῦσαν. καὶ τοῦτο ἀρκευέσθαι ἐλέγετο. Haec egregie confirmant, quae Suidas hoc loco tradit. Küst. 11. οὔτε πρεσβύτερες ἢ ἐτῶν] Huc spectant verba Hesychii v. Δεκατεῖν: Ἐτῶν δὲ καὶ τὸ ἀρκευέειν δεκατεῖν, ἐπεὶ ἐπρασσον αὐτὸ αἱ παρθένοι περὶ τὸν δεκαετῆ χρόνον οὔσαι. Confer etiam Harpocrationem v. Δεκατεῖν, et ibi Maussacum. Küst. πρεσβύτεραι Porsonus cum Schol. 13. Φλαυιδῶν] Meursius corrigit Φλαυιδῶν quem vide De Popp. Attic. v. Φιλαῖδα. Küst. Φλαυιδῶν *V. Desideratur etiam τῷ post δῆμῳ.

primae autem uxoris eius Ariadnae ipsiusque Zenonis statuae collocatae sunt ad portam regiam. — Et proverbium: *Arcadiam a me petis? rem magnam petis, quam tibi non daturus sum.* dicitur de illis qui magna neque utilia petunt. Ἀρχάδιος. Arcadius, grammaticus, Antiochenus, scripsit de Orthographia. De Constructione partium orationis. De Nominibus, opus admirabile. Ἀρχαῖος. Nomen proprium. Ἀρκεσίλαος. Nomen proprium philosophi. Vide in verbo Φημί. Ἀρκεῖν. Opem ferre. Hic enim nullo modo contemnendus est, sed satis idoneus ad opem ferendam et ad res publicas gerendas. Ἀρκεῖος κεφαλή. et Ἀρκεῖον κρέας. Ἀρκεῖον vero,

sufficiens et utile. Ἀρκεῖντως ἔχειν. Satis esse. Ἀρκεῖον παρούσης. Ursae praesentis vestigia quaeris. de qui simulat se praesentia quaerere. Ἀρκεῖν. Dativo inquit: valeo, tolerare possum. Magna vitae pars iam praesentis, nec possum amplius sustinere. Ἀρκεῖον. Imperium est. Ἀρκεῖος. Pnellae, Ἀρκεῖος vocatae, Dianae celebrabant, deae illius placandae causa, crocota indutae tamen neque maiores decemibus essent nec minores quatuordecim. ursae enim fera, ut aiunt, relictis silvis in pago Philaidea degens contubernio hominum omnem tandem feritatem potest cum autem virgo quaedam cum ea luderet petulantiusque tra-

ιάτιος. οὗτος μέγιστον ἴσχυσε παρὰ τῆ
ἐν τῇ βασιλίᾳ καὶ αὐτῷ Βασιλίῳ. ἐσφά-
πὸ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως, καὶ ὑπερήθη-
πολιταὶ τῇ τούτου σφαγῇ. ἐπὶ γὰρ Λέοντος
τοὺς στασιάζοντας ὅσους λάβοι τῶν Θρακῶν
εἴρας ἐκτέμνων ἀπέπεμπεν. Ὀνούλφος δὲ
διεχρήσατο, ὄντινα ὁ Ἀρμάτιος πένητα καὶ
ἐκ βαρβάρων ἤκοντα προσλαβὼν φιλοφρόνως
ἐν πρῶτον Κόμητα ἐποίησεν, ἔπειτα καὶ στρα-
τὸν Ἰλλυριῶν, καὶ εἰς ἐστίασιν ἔχειν πολλὴν ἄρ-
τιον παρέσχε. ἀντέδωκε δὲ τούτῳ τὴν βαρβαρικὴν
μιστίαν μετὰ χειρὸς μαιφόνου.

Ἀρματηλάτης. ὁ ἠρίοχος.

Ἀρμάτος. Ὅτι Βασιλίσκος ὁ βασιλεὺς ἐπέι-
ερ ὡς συγγενεὶ τῷ Ἀρμάτῳ ἀδελφῷ ἐπέριεπεν ἐν-
τυγχάνειν Ζηνωνίδι τῇ βασιλίδι, τριβομένης σφίσι
τῆς ὀμιλίας καὶ τοῦ κάλλους αὐτῶν οὐκ εὐπαροδεύ-
του ὄντος, ἄμφω ἀλλήλων ἐκτόπως ἤρων. ῥίψεις
οὐδὲν ὀμμάτων ἐπ' ἀλλήλους ἐγίνοντο καὶ παρεκτρο-
φραὶ συνεχεῖς προσόπτων καὶ μειδιαμάτων μεταδό-

σεις, πόνος τε μετὰ ταῦτα ἔρωτος ὑπ' ὅψιν στεγο-
μένον. ἐπεὶ δὲ κοινωσάμενοι τὸ πάθος Δανιὴλ εὐ-
νούχῳ καὶ Μαρίας μαιφί λάσαντο τοῦτο μόλις τῇ τῆς
μίξεως ἰατρείᾳ, Ζηνωνὶς Βασιλίσκον διὰ θωπείας
ἤγε τοῦ τὸν ἐραστὴν ἔχειν ἐν τῇ πολιτείᾳ τὰ πρῶ-
τεῖα. ὄρων δὲ Θεοδώριχος τιμώμενον ἐκ πάντων
Ἀρμάτων, ἤσχαλλεν ὡς παρηνδοκιμούμενος ἐκ νέου,
τριχῶν μόνον καὶ τῆς ἄλλης φροντίζοντος σωμα-
σκίας. ὁ δ' Ἀρμάτος ἐκ τε φορᾶς χρημάτων καὶ τι-
μῆς ἀπλέτου τυρωθεὶς οὐδένα αὐτοῦ ἤμετο διοίσειν
ἐπ' ἀνδρείᾳ. καὶ τοσοῦτον αὐτοῦ ἦδε ἡ ἄλλη ἐκράτει,
ὡς σκευὴν ἀναλαμβάνειν Ἀχιλλέως, οὕτω τε περι-
βαίνειν εἰς ἵππον, καὶ κατὰ τὸν ἵππόδρομον φρυ-
άττεσθαι τοῦ οἴκῳ. ἐξῆρα δὲ τοῦτον πλείω πρὸς
τοιαύτην δόξαν μαινεσθαι τὸ ὑπὸ δῆμον σύρφακος
ἐν εὐφημίαις ἀνακαλεῖσθαι Πύρρον. ὅς εἰ μὲν οὐ-
τως ἐβόα διὰ τὸ ἐρωθροπρόσωπον εἶναι, ἔλεγεν εἰ-
κότα· εἰ δ' ὡς πρὸς ἔπαινον ἀνδρείας, ἔθελγεν ὡς
νέον. οὐ γὰρ ἤρωας ἐβαλλεν ὡς Πύρρος, ἀλλὰ γυ-
ναιμανῆς ἦν ὡς Πάρις.

1. Ἀρμάτιος] Huius Harmatii mentionem facit Candidus apud Photium et Malchus in Excerpt. Legat. p. 94. ubi Cantoclarus felix sane interpres, vocem ἄρματιῶ esse putavit ab ἄρματιον, curtus, cum sit ibi nomen proprium Harmatii, de quo das hic agit. Küst. Malchus Nieb. p. 274. τῇ Ζηνωνίδι] Ζηνωνίδι B. E. 3. δὲ om. V. 5. πρὸς aut mendosum ad orationem illud referendum nunc interceptam. τῶν Θρακῶν τὰς χεῖρας ἐκτ.] Eandem crudelitatem Harmatii paucis attingit Malchus loco laudato. Küst. 6. Ὀνούλφος] Ὀνούλφος B. E. Ὀνούλφος Med. a Niebuhrō correctum, qui Malchō liquit Ὀνούλφου p. 251. Ὀνούλφος Photio cod. 78. monente Reinesio; Ὀνούλφος pristina Suidae glossa. 13. Glossa perpe invecta. Cf. Zon. p. 291. 14. Candido hanc narrationem ascripsit Toupius II. p. 220. Eidem tamen Malcho concessit Niebuhr p. 272. sq. Nobis haec ab Malchi dictione videntur abhorrere; quamquam utri forma nominis Ἀρμάτος placuerit ne per Pho- quidem satis est exploratum. 16. Ζηνωνίδι] Ζηνωνίδι B. E. pr. 17. καὶ om. vulg. εὐπαροδεύτου] Id ad mediocrita sive speciem superficialiam referri videtur. 19. ἐγίνοντο E. παρεκτροφραὶ] Novicia vox: id est, ut opinor, clandest susurri hominum in angulum deflectentium.

1. στεγομένου] γενομένου E pr. Mox κοινωσάμενος B. E. 5. πόλει] πολιτείᾳ dedi cum A. Tum Θεοδώριχος codd. om. Θεοδώριχος edd. ante Galsf. 7. Ἀρμάτων A. Quae sequuntur repetita sunt in v. Σωμασκία. 10. οὐδένα — τοῦ αὐτοῦ] Haec leguntur etiam supra v. Ἀλλ. Küst. Unde petendum ἀνδρεία. 10. ἐκράτει] ἐκράτει A. *V. Mox legas cum glossa ἀναλαβεῖν. 11. περιβαίνειν] προβαίνειν E. Tum ἐς A. E. *V. ἵππων vulg. περιβαίνειν ἵππον Toupius II. p. 221. (vid. infra vv. Περιβᾶς et Σύρφαξ) usum communem secutus, quem firmavit etiam Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 1156. 14. οἴκῳ] Hoc corruptum esse censeo. Quid enim sibi vult illud τοῦ οἴκῳ? Supra v. Ἀλλ. legitur φρ. τοῦ ἵππου: unde non dis- cet coniectura Porti legendum putantis φροντίζεσθαι τοῦ ἵππου τρόπον, i. e. equis ferocis more sese iactare, et fastum quidam prae se ferre. Küst. Fort. leg. φροντίζεσθαι ἐπ' ὄχου, quod verum puto. Eurip. Electr. 798. ἐξω τοῦδ' ὄχου στή- πόδα. — Leg. sine dubio καταφροντίζεσθαι τοῦ ὄχλου. Hesych. δῆμον, ὄχλον. Tour. καταφροντίζεσθαι miror ex uno Ox. Porson. IV. p. 473. afferri. ἵππου V. pro οἴκῳ. φ. ἵππου τρόπον Portus, ἵππου δίκην Iacobs. in Achill. Tat. p. 403. quorum silium non assequor. Videtur autem loci nomen recondi, velut Zeuxippi, de quo cf. vel Chron. Paschal. p. 285. B. 14. ἐς — ὡς Πάρις] Haec repetuntur infra v. Σύρφαξ. Küst. 19. Πύρρος] ὁ Ἀχιλλέως addit v. Σύρφαξ.

Ἀρμάτιος. Harmatius auctoritate plurimum valuit apud Zenonidem Imperatricem et ipsum Basiliscum. occisus autem est a Iuvene Imperatore, eiusque caede cives admodum sunt laetati. am sub Leone quoscunque Thracum, qui seditionem moverant, episset, eos manibus amputatis dimittebat. Onoulphus vero qui- am eum interfecit, quem Harmatius pauperem et a barbaris re- ens venientem humaniter susceperat, et primum Comitē, de- ide vero Praefectum Illyriorum fecerat, et ad convivia magnam ecuniae vim ipsi praehuerat. ille vero barbarica perfidia et san- pinaria manu Harmatio gratiam rettulit. Ἀρματη- ἄτης. Auriga. Ἀρμάτος. Cum Basiliscus Imperator Har- aato, ut cognato, liberum aditum ad uxorem Zenonidem permit- eret, eaque consuetudo diutius duraret, et utriusque forma non ulgaris esset, ambo mutuo amore vehementer ardere, oculosque invicem conicere, et vultus subinde convertere, et risu mu- coeperunt. cum vero dolorem tandem pareret amor.

quem vultu tegebant, morbum suum Danieli eunuchō et Mariae o- stetrici aperuerunt, eumque medicina concubitus vix sanarunt. o- facto Zenonis blandis identidem verbis Basiliscum aggressa e- cit tandem, ut amator principem in urbe locum teneret. Th- doricus autem animadvertens Harmatum ab omnibus coll, ac- tulit praeferrē sibi iuvenem, qui capillis tantum ornandis et cor- pori exercendo operam daret. Harmatus vero cum opum ab- dantia, tum honoris fastigio inflatus neminem fortitudine se prae- stantiorē putabat: quae falsa eius persuasio adeo invalua- erat, ut habitum Achillis indueret, itaque vestitus equo veheretur in Circo sese insolenter populo iactaret. illud autem in- ar- gloriae studium acclamationes infimae plebis, Pyrrhum eum vo- cantis, augebant. quae quidem si eum ita appellabat, quod ab- cunda esset facie, vere dicebat; sin laudandae fortitudinis gr- atia, tanquam adolescenti palpabatur. non enim heroes telis pet- dat, ut Pyrrhus, sed muliercularum amorī Paridis modo indulgē bat.

γον ἢ σύνθεσις τῶν σωμάτων, ὅταν οὕτω παρατεθῆ, ὡς μὴ δύνασθαι ἄλλον ἐμβληθῆναι μεταξὺ λίθου ἢ τι τῶν συγγενῶν βαρέων σωμάτων. ἐκ δὲ τούτων μεταφέρομεν τὸ τῆς ἄρμονίας ὄνομα καὶ ἐπὶ τὸν λόγον τῶν μεμιγμένων, οἷον ἐν τε τοῖς κεκραμένοις καὶ ἐν τοῖς κατὰ μουσικῆν. τὸν γὰρ λόγον τῶν μιχθέντων τὸν ἡμιόλιον ἢ τὸν ἐπίτριτον ἢ τινα ἄλλον λέγομεν ἐκ τῶν συνθέτων κατὰ μεταφορὰν ἄρμονίαν. κατὰ ἄδὲ λόγον ἢ ἄρμονία ἐπὶ τῆς παραθέσεως λέγεται, ἐπειδὴ γνωριμωτέρα ἡμῖν ἐστίν. οὔτε συνθέσει οὐδὲ οὔτε μῆξιν εὐλογον ποιεῖν τὴν ψυχῆν.

Ἐπὶ οὐδὲν ποιητικῶν δεῖ καὶ ποιᾶς ὕλης, ἣν οὐσίαις. ἄλλως γὰρ χαλκὸς ἤχει, καὶ ἄλλως σίδηρος, καὶ ἄλλως μάλυβδος καὶ ξύλον. διὸ καὶ τὰ ὑπόβαφα εἰώδασι ἐκ διαφόρου κατασκευάζειν ὕλης, ἵνα τῆ διαφορᾷ τῶν ἀπηχῆσεων τὴν ἄρμονίαν ἀποτελέσωσιν. ἢ γὰρ ἄρμονία πολυμιγέων ἐστὶ καὶ δίχα

φρονούντων ἔνωσις. διὸ καὶ ἀδύνατον ἐνὸς ὄντος γενέσθαι ψόφον.

Ἄρμονίαι δὲ λέγονται καὶ τὰ συμπησόμενα τῶν κραβάτων μέρη.

Τῶν ἄρμονιῶν διαχασκουῶν.

τροπικῶς δὲ τὰ ποιήματα. Ἀριστοφάνης.

Ἄρμονίδης. ὄνομα κύριον.

Ἄρμοσταί. οἱ ἀπὸ βασιλέως στελλόμενοι εἰς ἔθνη. Οἱ δὲ Φαλίσκοι οὐδενὶ προσεῖχον τῶν ἐπιχωρίων ἄρμοστῆ, πάντας ὑφορώμενοι. Ἄρμοσταί οὖν οἱ ὑπὸ Λακεδαιμονίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἄρχοντες ἐκπεμπόμενοι.

Ἄρμόττων. δοτικῆ· συνάπτων. Καὶ Ἄρμόζων, δοτικῆ.

Ἄρμοι που. ἀρτίως, νεωστί. οὕτω που Καλίμαχος ἐν Ἐκάλῃ.

Ἄρμοι που κάκινψ ἐπέτρεχεν ἀβρὸς Ἴουλος.

1. ὅταν οὕτω παρατεθῆ — βαρέων σωμάτων] Supple ex Philopono [f. E. 11.] ὅταν οὕτω παρατεθῆ, ὡς μὴδὲν συγγενὲς αὐτῷ μα δύνασθαι μεταξὺ ἐμβληθῆναι. οἷον ὅταν οὕτως ἀκριβῶς συντεθῶσιν οἱ λίθοι, ἐξ ὧν ἡ οἰκία, ὡς μὴ δύνασθαι ἄλλον ἐμβληθῆναι μεταξὺ λίθου ἢ ξύλου ἢ τι τῶν συγγενῶν καὶ βαρέων σωμάτων, ἢ μὴ δύνασθαι λέγονται τοὺς λίθους. Küst. 6. τῶν γὰρ γων *V. 8. κατὰ μεταφορὰν. ἄρμονία κατὰ β' δὲ λ. ἢ ἄρμονίαν Med. 9. κατὰ β' δὲ λόγον] Sic habent omnes editi male. Reponendum enim est ex Philopono κατὰ πρῶτον δὲ λόγον. Küst. „MS. clare deuteron." Gron. κατὰ ἄδὲ λόγον παραθέσεως] συνθέσεως E. 10. οὐδὲν σύνθεσιν] συνθέσει οὐδὲ A. E. *V. 11. ποιῆ E. 13. ἤχει] ἔχει E. 14. διὸ καὶ τὰ ὑπόβαφα εἰώδα.] Vide Casaubonum in Athen. lib. V. cap. 4. Küst. Malo δὲ ὑπόβαφα: quamvis enim H. Steph. Thes. II. p. 1367. ὑπόβαφον hinc approbare conetur, non crediderim tamen auctoritatem huius vocis esse satis firmam. Apud Pollucem cequem testem advocat, nusquam invenitur. In Suida inferius ὑπόβαφα sumta sunt ex huius loci depravata scriptura. Res plene liquet ex ipso Suida in Διοκλῆς et Ὀξύβαφον, ubi τῆς ἐν τοῖς δὲ ὑπόβαφους ἄρμονίας a Diocle inventae meminit. Hemst. H. sententiae nihil obest gl. Ὀξύβαφα iam ex auctoritate librorum deleta. Cf. Athen. XV. p. 636.

1. φρονούντων] I. φρονούντων. Toup. MS. Vulg. defendit Philoponus in Arist. de An. B. VIII. E. b. Gaisf. Haec aliquem loorem referunt Heraclitum: atque haud scio an ex nostro fonte iuvandus sit Aristoteles Eth. VIII. 2. καὶ Ἡράκλειτος τὸ ἀντι- συμπερόν, καὶ ἐκ τῶν διαφερόντων καλλίστην ἄρμονίαν, καὶ πάντα κατ' ἔρον γίνεσθαι, quae Schleiermacherus p. 410. praeter suspicionem admisit. Nam quod ibi extat διαφερόντων, refingendum illud δίχα φρονούντων, id saltem dici debuit διαφερόμε- διὸ καὶ ἀδύνατον ἐνὸς ὄντος γενέσθαι ψόφον] Legendum puto, διὸ καὶ ἀδύνατον ἐνὸς ὄντος ψόφου γενέσθαι ἄρμονίαν. Sane sane lectionem illam requirit. Küst. Lenior haec emendatio: ἀδύνατον αὐτὴν ἐνὸς ὄντος γενέσθαι ψόφον. 3. Ἄρμοι δὲ] Ex Schol. Aristoph. Equ. 530. Küst. συμπησόμενα] συμπησόμενα A. Schol. Aristoph. συμπησόμενα *V. E. Si- lis scripturae diversitas extitit in v. Ἀγκών. 6. κραβάτων] κραββάτων A. B. *V. unde quod Schol. habet προμαίων refingendum. 4. Rectius Schol. ἐπέμεινε δὲ τῆ τροπῆ. καὶ γὰρ ἄρμονίαν λέγομεν τὴν τῶν ποιημάτων σύνθεσιν. 8. Ἄρμοσταί. οἱ ἀπὸ βασι.] Vide infra v. Ἐπίσκοπος. Küst. Zon. p. 291. 9. ἔθνη] Addit E. ὅς ἐτάττοντο οἱ φρο- Φαλίσκοι] Φαλίσκοι V. E. 10. Ἄρμοσταί οὖν] Haec cum Harpocrate. Ἄρμοσταί δὲ καὶ E. 12. στελλόμενοι ἄρχοντες ἐκπεμπόμενοι A. V. C. Harpocr. Pal. ἄρχοντες πεμπόμενοι B. E. ἄρχοντες καὶ φρούραχοι ἐκπεμπόμε- Lex. Seg. p. 445. „De Ἄρμοσταῖς vid. Wesseling. in Diodor. XIII. 66. necnon vv. dd. in Hesych." Gaisf. Attigerat etiam saub. in Dionys. A. R. V. 74. 15. Ἄρμοι] Vide ad Callim. Fr. 44. et Ruhnken. Ep. Crit. p. 198. Toup. Addit Gaisf. cken. Ep. ad Röver. p. XLIX. sq. Prius quidem που tuetur vetus Apollonii scriptura, quam huius Schol. I. 972. tradidit; rum tamen post οὕτω manifesto delendum, atque ignorat Lex. ap. Bastium in Gregor. p. 368. νεωστί B. E. 16. Ἐκάλῃ] ἐνεκάλει A. V. C. 17. κάκινψ] L. καὶ ἐκείνψ. Mox λεπτός Ἴουλος Etym. M. p. 144. f. ἐπέτρεχεν] ἐπέτραχεν.

quidem compositionem corporum eam dicimus, cum tam apte sibi invicem iuncta sunt, ut commissuris eorum exempli causa nec lapis nec quidquam aliud cognatorum et gravium corporum inseri possit. hinc autem harmoniae nomen transferimus etiam ad rerum mixtarum rationem, velut ad sonos musicos. mixtionem enim secundum proportionem sesquialteram vel sesquiterciam vel quamvis aliam per metaphoram a rebus compositis ductam *har-* *moniam* vocamus. prima igitur et propria significatio id dicitur de corporum coagmentatione, quoniam ea nobis notior est. non est autem probabile animam vel ex compositione vel ex mixtione constare. — Quae igitur vim efficiendi habent, in opus est etiam aliqua materia, sive substantia. aliter enim sonat aes, aliter ferrum, aliter plumbum vel lignum. quare etiam acetabula

ex diversa materia confici solent, ut varietas sonorum *har-* *moniam* pariat. harmonia est enim sonorum vario mixtorum *et* *similium* concentus. quare fieri non potest, ut unus sonus *per* *se* harmoniam efficiat. † *Ἄρμονία* etiam vocantur iuncturae, veluti grabatorum. Aristophanes: *ἰακτῆρις λύτης. ἡ* *ἄρ-* *μονία* sic vocat poemata. *Ἄρμονίδης.* Nomen proprium. *Ἄρμοσταί.* Sic vocantur, qui ab rege in provincias mittuntur. *Phalisci* vero nulli *Harmostae* ex indigenis *parere* *sole-* *bant.* omnes enim suspectos habebant. *Ἄρμοσταί* porro vocabantur magistratus, qui ab Lacedaemoniis in urbes subiectas mittebantur. *Ἄρμόττων.* et *ἄρμόζων.* Dativo *ἰακτῆ-* *ρῶν.* *Ἄρμοι που.* Recens. nuper. sic Callimachus in *He-* *cale:* *Nuper admodum genus eius mollis lanugo percurreret.*

- Ἄρουσιν. ἐπάρωσιν, ὑψώσουσιν.
 Ἄρωγῆ. ἢ βοήθεια. Καὶ Ἄρωγός, βοηθός,
 ὠφέλιμος.
 Ἄρῶδια. ὁ φόβος. Ἡρόδοτος. Ἄρῶδια ἦν
 τὸ πείθον.
 Ἄρῶλος. ὄνομα πόλεως.
 Ἄρωμα. θυμίαμα μυρσικόν. Ἀρώματα οὖν
 οὐ τὰ θυμιάματα οἱ Ἄττικοὶ καλοῦσιν, ἀλλὰ τὰ
 ἐσπαρμένα.
 Ἀρῶστημα νοσήματος διαφέρει. ἀρῶστημα 10
 γὰρ ἐστὶ νόσημα μετὰ ἀσθενείας. τὸ δὲ νόσημα οἴη-
 σις σφοδρὰ δοκοῦντος αἰρετοῦ. καὶ ὡς ἐπὶ σώμα-
 τος εὐεμπτωσίαι τινὲς λέγονται, οἷον κατάρρητος,
 336 διὰρρησία· οὕτω ἢ κατὰ τῆς ψυχῆς εἰσι καταφορίαι,
 οἷον φθονερίαι, ἐλεημοσύνη καὶ τὰ παραπλήσια. 15
 Ἀρῶστία. ἢ ἀσθένεια. Ἀρῶστία δὲ τοῦ
 στρατεύειν, ἀντὶ τοῦ ἀπροθυμίας. Θουκυδίδης.
- Ἄρπάζω. αἰτιατικῆ.
 Ἄρπαλέος. ὁ ἐπιθυμητικὸς. Καὶ Ἄρπάλεια
 χρήματα.
 Ἄρπάληξ. ὄνομα κύριον.
 Ἄρπαστὸν καὶ σφαῖρα εἶδη παιδιᾶς.
 Ἄρπεδόνες. τὰ σχοινία. Ἄρπεδόνη, ἢ διὰ
 5 σπάρτων θήρα. ἐν Ἐπιγράμματι.
 Καὶ πολλοὺς . . . οἰστοὺς
 τόξου πορφυρέης ἦκεν ἀφ' ἄρπεδόνης.
 Ἄρπεδόσι. τοῖς ἰστοῖς.
 Καλύπτειραν δὲ προσώπου,
 ἔργον ἀραχναίους νήμασιν ἰσόμορον.
 καὶ αἰθῆς.
 Τὸ δὲ προκάλυμμα προσώπου
 τευχθὲν ἀραχναίης εἶκελον ἄρπεδόσιν.
 Ἄρπη. τὸ δρέπανον. καὶ κλίνεται ἄρπης. Ἄρ-
 πης δὲ διὰ τοῦ ι τὸ ὑπόδημα, καὶ κλίνεται ἄρπι-

gens, litteramque ν in voce ἔχειν tanquam supervacaneam expungens locum hunc sic legit: ἢς τινες προσέχοντες ταῖς κινή-
 μαντεύονται, ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχει. i. e. ipso interprete: Cuius motionibus quidam observatis divinant rus pedes habet.
 Sed miror viro tam docto tales nugae placere potuisse, quoniam lectio ista ridiculum vel nullum potius sensum habet.
 ἔχει πόδας A. Vide Leopardi Em. V, 22.

1. Ἄρουσιν] Hanc gl. om. V. C. ἐπάρωσιν om. Zon. p. 308. ubi Tittmannus comparabat Matth. IV, 6. et Psalm. XCI, 12.
 terim reliqui; sed quae subsequebatur, Ἄρον. Ἄρῆς δέ, partim ex v. Ἄπαιρε confecta, cum iisdem libris delevi. 4. Ἄρω-
 γῆ] VII, 173. Mox τὸ neglexit Gaisf. 6. Suspecta glossa. 7. Ἄρωμα] Spectare videtur Aristoph. Pac. 1158. ubi
 Schol. Ἀρώματα hic illustratum per ἐσπαρμένα. Superius Ἄρωμα, per ἀροτριασμα, aliquoties occurrit apud Aelianum
 Anim. VII, 8. XVI, 4. Adresch. ἐωδίαμα] Hanc vocem tanquam spuriam delendam censeo, quoniam a MSS. Pariss. abest:
 quamvis eam praecedentes editt. omnes habeant. Küst. ἐωδίαμα μυρσικόν] l. ἐωδία μυρσικόν. Sed f. nil mutand. Sic
 sych. Ἐγγλάμα, μύρον ὄνομα ex em. Kusteri. Exod. 30, 35. θυμίαμα μυρσικόν. 2 Paralip. 16, 14. ἀρωμάτων καὶ γένη
 ρων μυρσικῶν. Tour. MS. ἐωδίαμα delevi cum A. B. C. V. Ἄρωμα — μυρσικόν om. E. Ἀρώματα] Ἀρώματα A. B. C.
 Lex. Seg. p. 450. ab Lobeckio praeeptum. Credibile hunc grammaticum in nomine ἄρωμα significationem utramque posuit,
 quamquam allquanto credibilis videtur, Aristophanis quendam interpretem breviter pronunciasse: Ἀρώματα οὖν οὐ τὰ θυ-
 μιάματα καλεῖ, ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμένα. 10. Ἀρῶστημα νοσήματος διαφ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem arti-
 culi sunt verba Laertii VII, 115. ut Pearsonus observavit. Küst. 11. μὲν γὰρ] μὲν om. B. C. E. *V. id etiam cum Dlogene praet-
 ermissi. 12. σφοδρὰ Diog. Mox cum eodem restitue τοῦ ante σώματος. 14. καταφορίαι] Rescribe ex Laertio ἐσπαρ-
 ραί. Küst. 15. φθονερίαι] φθονερίαι B. V. E. φθονερίαι Med. ἐλεημοσύνη] Apud Laertium scriptum est ἀνελεημοσύ-
 quam lectionem praetulerim, quamvis Menagius alteram malit. Küst. Kusteri iudicio debuit etiam novissimus Diogenis edit-
 obtemperare. 16. Ἀρῶστία δέ] Lex. Seg. p. 446. Pluribus hunc significatum tradit Phrynichus ib. p. 8. 17. Θ-
 κυδίδης] III, 15. cf. VIII, 83.
1. Om. vulg. 2. Ἄρπάλεια χρήματα] Vide Plutarchum in Demosthene p. 857. Küst. 5. Ἄρπαστὸν καὶ σφαῖρα εἶδος πε-
 δαῖς] Duo haec lusus genera coniungit Artemidorus Oneirocrit. I, 57. (55.) ad quem locum Suidam respexisse non dubitō. Κα-
 λυπτειραν] A. B. C. V. E. Supra ἢ σφαῖρα B. E. 6. Ἄρπεδόνες] Cyrill. p. 135. λεπτότερον ἄρπεδόσος. Tour. MS. Ἄρπεδο-
 Lex. Seg. p. 446. 7. σπαρτῶν Zon. p. 300. σπάρτων Hesychius. ἐν Ἐπιγράμματι] Posidippi VII, 5. 6. Anthol. Pal.
 194. Unde versus sic restituendi: καὶ πολλοὺς τότε χερσὶν ἐπ' ἠιδέσιον διστοῦς — ἦκεν ἀφ' αἰ. 10. Ἄρπεδόσι] Cum
 men auctoris a Suida non fuerit adiunctum, fefellit hic locus Bontleium in Callim. Fr. n. 304. Hemst. Nimirum Bontleius poe-
 riorum versum contulit ad redintegrandam dictionem Callimachi, quae v. Ἀράχη landatur, ἔργον ἀράχη. Multo magis mi-
 a criticis fraudem istius testimonii non animadvertam esse, quod cum abhorreat ab glossa Ἄρπεδόσι, non dubium quin le-
 quispiam id Archiae cum versibus comparaturus ascripserit. 11. Καλύπτειραν] Antipatri Sidon. XXI, 5. Anthol. Pal. VI,
 16. Τὸ δὲ προκάλυμμα] Archiae Ep. V, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 207. Ceterum h. l. ex Anthol. correxit Kusterus, cum hab-
 MSS. et edd. vet. scripturam e similitudine praegressarum vocum enatam, τὸ δὲ προτευχθὲν ἀρ. εἶκελον αἰ. 16. Ἄρπη] I
 Seg. p. 446. Ἄρπην. δρέπανον. Σοφοκλῆς νόμῳ (Brunckius Lex. Soph. Κώμῳ) Σατυρικῶ. De his copiosius Etym. M. p. 446
 ubi quod extat ἄρπης, id continuo apud Suidam legebatur. Adde Hesychium.

Ἄρουσιν. Tollent, extollent. Ἄρωγῆ. Auxilium. Et Ἄρω-
 γός, auxiliator, utilis. Ἀρῶδια. Metus. Herodotus: Quod
 illos impelleret, fuit metus. Ἀρῶλος. Nomen urbis.
 Ἄρωμα. Species myrpsica. Ἀρώματα vero ab Atticis non ap-
 pellantur species odoratae, sed loca arata. Ἀρῶστημα.
 Differt a νόσημα. nam ἀρῶστημα est morbus cum imbecillitate,
 νόσημα vero opinatio vehemens de re, quae expetenda videtur.
 ut autem quidam sunt corporum morbi, in quos facile incidere so-
 lemus, velut pituita et diarrhoea: sic etiam quidam sunt affectus,
 in quos animus proclivis est, velut invidia, misericordia, similia.
 Ἀρῶστία. Infirmitas. Apud Thucydidem vero ἀρῶστία τοῦ

στρατεύειν dicitur de eo, qui animo minus alacri ad militiam
 fesciscitur. Ἀρπάζω. Aptum accusativo. Ἄρπαλέος. Har-
 pax. Et Ἄρπάλεια χρ. Pecunia Harpall. Ἀρπάληξ. No-
 proprium. Ἄρπαστὸν καὶ σφ. Harpastum et pila
 genera lusus. Ἄρπεδόνες. Funiculi. Et Ἀρπεδόνη, - ve-
 natio quae funiculo fit. In Epigrammate: Et multas sagit-
 tas a purpureo arcus ferro miserunt. Ἀρπεδόσι. Toik.
 Vultus autem velum, quod subtilitate vel cum araneorum
 telis certare possit. Et alibi: Vultus autem velum eius fabri-
 cae, quae telis araneorum similis sit. Ἄρπη. Falx. decli-
 natur ἄρπης. Ἄρπης vero per τ, calceus: id declinatur ἄρπι-

γενήκοινα τρία ἔκβαλὼν Πάρθοις τὴν βασι-
παρὰδίδωκεν. ἔνθεν Ἀρσακίδαὶ ἐκλήθησαν οἱ
σῶν βασιλεῖς.
Ἀρσενί βοᾷ δοκίμῳ. τῆ θανμαστῆ φωνῇ και
ιοκιμασμένη.

Ἀρσενῶν. βασταγμάτων.
Ἀρσινόν. ὄνομα κύριον.
Ἀρτάβη. ἐπικράτεται.
Ἀρτάβη. μέτρον Μηδικὸν σίτου. Ἀττικὸς μέ-
διμος.

[Ἀρτασήρας. ὄνομα κύριον.]
Ἀρταφέρνης. ἡγεμὼν Περσῶν. ἔστιν ἐν τῷ
Ἀπτεκορύφου και ἐν τῷ Δάτης.

[Ἀρτάρια. παρ' ἡμῖν οἱ τῶν ποδῶν πόλοι.]
Ἀρτεμῆς. ὀλόκληρος, σώως, ὑγιής. Ἀρτε-
μῖς δέ, ἡ θεός.
Ἀρτεμίδωρος, Δαλδιανός. πόλις δέ ἐστὶ
5 Λυδίας ἢ Δάλδιδος. φιλόσοφος. ἔγραψεν Ὀνειροκρι-
τικὰ ἐν βιβλίῳ τεσσαρῶν, Ὀϊωνοσκοπικὰ και Χει-
ροσκοπικὰ.
Ἀρτεμίδωρος, ὁ Ψευδοαρτιστοφάνειος, ὁ
ὑφαρτυτικὰς λέξεις συναγαγών.

10 Ἀρτέμιος, ὁ και Ἀναστάσιος, βασιλεὺς Ῥω-
μαίων, αἰσθόμενος στόλον Σαρακηνῶν ἔρχεσθαι
κατὰ τῆς πόλεως, Ἰωάννην ἐφίστησιν ἡγεμόνα τοῦ
πολέμου, διάκονον τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, και λο.

1. ἐγγενήκοινα Edd. 4. Ἀρσενί βοᾷ δοκίμῳ] Haec sunt verba Aristophanis Thesmothor. 131. Notandum hic est ἄρσεν αἰ...
2. Ἀρτεμῆς. ὀλόκληρος, σώως, ὑγιής. Ἀρτεμῖς δέ, ἡ θεός.
3. 32. Continuo Gaisf. delevit cum MSS. Ἀρταμῖος. ὁ μέτρον Περσικὸν Lex. Seg. p. 447. Μηδικὸν etiam Hesych...
4. Ἀρτάρια] Vide de hac voce Salmasium in Ael. Lampr. Alex. Sever. [p. 973.] Küst. Attulit Reinesius Ὀρταρία εἰ...
5. Ἀρτεμῆς. ὀλόκληρος, σώως, ὑγιής. Ἀρτεμῖς δέ, ἡ θεός.
6. ἔνθεν Ἀρσακίδαὶ ἐκλήθησαν οἱ σῶν βασιλεῖς.
7. Ἀρσενί βοᾷ δοκίμῳ. τῆ θανμαστῆ φωνῇ και ιοκιμασμένη.
8. Ἀρτεμίδωρος, ὁ Ψευδοαρτιστοφάνειος, ὁ ὑφαρτυτικὰς λέξεις συναγαγών.
9. Ὀνειροκριτικὰς λέξεις συναγαγών.
10. Ἀρτέμιος, ὁ και Ἀναστάσιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, αἰσθόμενος στόλον Σαρακηνῶν ἔρχεσθαι κατὰ τῆς πόλεως, Ἰωάννην ἐφίστησιν ἡγεμόνα τοῦ πολέμου, διάκονον τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, και λο.

rant, ad Parthos transtulit. hinc Parthorum reges vocati sunt
Arsacidae. Ἀρσενί βοᾷ δοκ. Voce masculina et probata. Ἀρ-
Ἀρσινόν. Nomen proprium. Ἀρ-
Ἀρτάβη. Mensura frumenti Medica, qui
Ἀρτασήρας. Nomen proprium.]
ἄρσενων. Ἀρτάβη. Mensura frumenti Medica, qui
ἄρσενων. Ἀρτάβη. Mensura frumenti Medica, qui

Artemius vero, Diana. Ἀρτεμίδωρος. Artemidorum
dianus (Daldis autem urbs est Lydiae), philosophus.
de somniorum interpretatione libros quattuor. De augu-
divinatione quae fit per manuum inspectionem. Ἀρ-
ros. Artemidorus, Pseudoaristophaniscus, qui vocabu-
tytica collegit. Ἀρτέμιος. Artemis, sive Anasta-
manorum Imperator, cum intellexisset Saracenorum e
urbem oppugnandam venire, Iohannem, Maguae Eccle-

ἀρτιοπέριττος δὲ ο διχοτομούμενος εὐθὺς εἰς
περισσὸν ἀριθμὸν· οἷον ὁ τῶν ιδ'. τούτου γὰρ τὸ
ἥμισον ἑπτά.

339 Ἄρτιδαεῖ. ἀρτιμαθεῖ.

Ἀργύρεόν σοι τόνδε γενέθλιον εἰς τὸν 5

ἡμαρ —

πέμπω, ἀρτιδαεῖ σύμπνοον ἐργασίη.

Ἄρτιδίον. μικρὸς ἄρτος. Ὁ δὲ τινα τῶν βα-
σιλικῶν παίδων αἰτήσας ἀρτιδίον κατεχρήσατο.

Ἄρτιεπιῆς. ἀπηρητισμένος ἐν τῷ λέγειν. οὐκ 10
ἐν ἐπαίνῳ τὸ ἀρτιεπιῆς, κατὰ τὸ ἐναντίον τοῦ ἀμαρ-
τάνειν, ἀλλ' ὁ λάλος καὶ ἀπηρητισμένος τῷ λόγῳ.

Ἄρτιζόμενοι. Οἱ δὲ ἀρτιζόμενοι διεῖλον τὴν
δύναμιν. † Ὁ δὲ πανοῦργος ὦν καὶ πρὸς τὸ τῆς
τύχης ἄδηλον ἀρτιζόμενος.

Ἄρτιθαλή. νεόφροντα.

Ἄρτικροτεῖσθαι. συμφωνεῖσθαι.

Ἄρτικροτοῦνθ' οἱ γάμοι.

φρσι Μένανδρος.

Ἄρτι μῦς πίττης γεύεται. ἐπὶ τῶν διπῶ εἰς
αἰσθησιν ἐρχομένων ἐν οἷς εἰσιν.

Ἄρτιος. καὶ Ἄρτιοι, τέλειοι, ὑγιεῖς. Ὑπὸ
νόσον ποδάγρας οὔτε αἱ χεῖρες οὔτε οἱ πόδες ἄρτιοι
ἐτύγχανον οὔσαι.

Ἀρτίως. τελείως, ὑγιῶς. οὐ μόνον ἄρτι τὸ
πρὸ ὀλίγου. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις·

Ἐνὴ γυνὴ γραῦς ἀρτίως ἀφιγμένη.
καὶ ἀπὶ τοῦ γνησίου·

Τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλον.

Ἀρτίπους. ὑγιεῖς τοὺς πόδας ἔχων.

Ἀρτίστομος. ὁ σαφῆς καὶ ὁ ἡδὺ φθαργόμε-
νος. οὔτω Διονύσιος· Ὁ δὲ ἦν κάτοιμος ἡδὺ καὶ οὐκ
ἀρτίστομος ἔτι.

15 Ἀρτίτομος. προπαροξυτόνως, ὁ τεμνόμενος
νεωσί. Ἀρτίτομος δέ, ὁ νεωσί τέμνων.

Ἀρτιχανῆ. ῥοιάν τε καὶ ἀρτίχουν τὸδε μῆλον·
ἐν' Ἐπιγράμματι.

Ἄρτοπωλεῖον. τὸ μαγκιπέιον, ἐν ᾧ οἱ ἄρ-

4. Zon. p. 293. 5. Ἀργύρεόν] Crinagorae Ep. IV. v. 1. et 6. Anthol. Pal. VI, 227. ἀργύριον Med. εἰς τὸν] ἔτεον Med. Ver-
sus ex duobus novissimis conflati hie, πέμπω Κριναγόρης, δλίγην δόσιν, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ πλείονος, ἀρτιδαεῖ σ. ε. Ubi reducen-
dum εἰμαθῆ pro ἐργασίη. 8. αἰτήσας ἀρτιδίον] αἰτίδιον *V. κατεχρήσατο] Panem, opinor, comedit; non, quod inter-
pres, ipsum interfecit. 9. Ἀρτιεπιῆς] Usque ad λέγειν Lex. Seg. p. 448. [et Zon. p. 293.] Reliqua sumpta sunt ex Schol.
Ven. in ll. γ'. 281. Gaisf. 11. τοῦ ἀμαρτάνειν] τῷ ἀμτροεπιῆ Schol. 12. ἀπηρητισμένος] ἀπηρητισμένος A. ὁ ἀπηρητισμέ-
νον παραλογοζόμενος τὸ δόρον Schol. Ven. A. ἀπηρητισμένος εἰς τὸ λέγειν ὡστε πιστεύεσθαι Schol. B. 14. Ὁ δὲ πανοῦργος] Ver-
ba Diodori XIV, 20. monentibus Hemst. et Wesselingio. τὸ τύχης A. 16. Ἀρτιθαλή] Lex. Seg. p. 448. et Zon. p. 305.
17. Ἀρτικροτεῖσθαι] Sic etiam Hesychius. Sed nihilominus vox illa suspecta mihi est. Quid si legatur ἀντικροτεῖσθαι? Küst.
In Menandri loco iuncta fuisse auguror, quae separari debebant: ἄρτι κροτοῦνθ' οἱ γάμοι pro συγκροτοῦνται. Videtur imita-
tus Liban. I. p. 772. D. καὶ γάμον δεύτερον — ἐκρότησα. Hemst. Non debebat vitium illud compositionis defendere Meinek. in
Menand. fr. inc. 330. quamquam nihil mutant Lex. Seg. p. 447. et Zon. p. 309. Pro συμφωνεῖσθαι (συμφωνεῖσθαι Med.) Burne-
ius coniecit συμφροεῖσθαι.

1. Ἄρτι μῦς] Proverbio huic affine est illud: Ὅσα μῦς ἐν πίττῃ: quod Suidas suo loco refert. Küst. Lex. Seg. p. 208. παροιμία
ἐπὶ τῶν δεινὰ πεπονθῶτων ἢ πασχόντων. Affert Gaisf. Demosth. in Polycl. p. 1215, 10. Theocrit. XIV, 51. et Schol. Adda-
Arsen. p. 76. 4. ἄρτιοι ἐτύγχανον] ἐτύγχανον ἄρτιοι B. E. 7. ὑγιῶς] ὑγιῶς A. V. Lex. Seg. p. 448. unde petendum δὲ πο-
μόνον. 9. ἀπὶ τοῦ γνησίου] Mallim ἀπὶ τοῦ γνησίως. Küst. γνησίως. οὐ γὰρ ἐστὶ χρονικόν Schol. Sophocl. Flor.
10. Τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν] Sophocl. Ai. 941. ἀποβλαφθεῖσα Suidas MSS. et edd. vett. 11. Ἀρτίπους] Vid. in Ἐσθῆν. Hem-
Sophocl. Trach. 58. Lex. Seg. p. 448. Aliter Zon. p. 293. 12. Ἀρτίστομος] Lex. Seg. p. 448. ἡδὺ] ἡδὺ A. B. C. V. [et
Zon. p. 293. Lex. Seg. Monuerat Gronov. Em. p. 73. ὁ om. *V. E. Lex. Seg. 13. Διονύσιος] Δημοσθένης Lex. Seg. Inter
locus, nulla auctoris praescriptione, continetur v. Παύνας: ubi sincerior etiam sermo, ὡς περὶ οὐν κάτοιμος. Sed dubito
Dionysio historico. 15. ὁ τεμνόμενος] ὁ τεμνώμεθα A. C. ὁ τεμνόμεθα *V. B. Med. ὁ ἄρτι τεμνόμενος E. Nihil mutat Z.
p. 293. 17. Ἀρτιχανῆ] Diodori Zouae Ep. III, 1. Anthol. Pal. VI, 22. 19. Ἀρτοπωλεῖον] Ἀρτοπολεῖον A. V. C. V. E. V. E.
servatio commenticia: cui fidem habere licebit aliquam, si certa vocis ἀρτοπωλεῖον exempla fuerint prolata. Nihil disse-
Zon. p. 305. μαγκιπέιον] Sic recensiores Graeci vocabant officinam pistoriam, in qua panes pinsebantur. Vide Duc-
gium in Glossario Graeco. Küst. μαγκυπέιον A. B. V. E. μαγαυπέιον C.

est, ἀρτιοπέριττος vero dicitur numerus, qui statim in nume-
rum imparem dividitur: ut numerus XIV. huius enim semis-
sis sunt VII. Ἄρτιδαεῖ. Quod quis nuper didicit. Argen-
teum istum [calatum] natali die tuo tibi mitto, qui nu-
pero litterarum studio apte convenit. Ἀρτιδίον. Par-
vus panis. Ille vero quem a quodam regionum puerorum
petisset parvum panem consumpsit. Ἀρτιεπιῆς. In di-
cendo consummatus. ἀρτιεπιῆς non ponitur in laude, quasi con-
trarius ei qui in dicendo peccat, sed vocatur garrulus et con-
summatae loquacitatis homo. Ἀρτιζόμενοι. Illi vero in-
struente copias diviserunt. † Ille vero cum homo callidus
esset et ad incertos fortunae casus paratus. Ἀρτιθα-
λή. Recens florentia. Ἀρτικροτεῖσθαι. Pacto firmari.
Menander: Nuptias pactae sunt. Ἄρτι μῦς. Nunc de-

num mus picem gustat. in eos dicitur qui sero condicio-
rerum suarum animadvertunt. Ἄρτιος. Et Ἄρτιοι, ἰα-
tegrī, sani. Morbo podagra tam manus quam pedes
debitati erant. Ἀρτίως. Perfecte, integra valetudo
non solum enim significat id quod est paulo ante. Pherocrate
Myrmecanthropis: Peregrina anus, quae modo advenit. In teo
sincere. Tanto tamque sincero privatam amico. Ἀρτι-
πους. Integros pedes habens. Ἀρτίστομος. Forpē Cuta
et qui suave loquitur. sic Dionysius. Ille autem vino
gravatus lingua titubare incipiebat. Ἀρτίτομος. Cum
accentu in antepenultima, recens sectus. Ἀρτιτομος vero, qui
nunc secat. Ἀρτιχανῆ. In Epigrammate: Malum hoc
nicum, quod recens hiare coepit, et lanugine vestitum
num. Ἀρτοπωλεῖον. Locus, in quo panes pinsebantur.

Ἀρύτεσθαι — Ἀρχαῖος.

Καὶ Πλάτων Νόμοις· Ὡν ὁ μὲν ἀρτύόμενος ὄθην τε
 δεῖ καὶ ὀπόσα καὶ ὀπότα.
 Ἀρτύει δὲ καὶ ὀπότα καὶ ὀπότα.
 Ἀρχαῖα. τὰ κεφάλαια τῶν χρεῶν. Ἀριστοφάνη
 Νεφέλαις·

Ἄντοί τε καὶ τὰρχαῖα καὶ τόκοι τόκων.
 Ἀρχαῖο γονος. ἀρχέγονος δέ.
 Ἀρχαῖον. ἐχρήσαντο οἱ ῥήτορες τῷ ἀρχαίῳ
 ἐπὶ τοῦ δανειζομένου τοῦ ἀργύριον· ὅπερ ἔνιοι κατὰ
 τινὰ συνήθειαν κεφάλαιον ὀνομάζουσι. Δημοσθένη
 ἐν τῷ κατὰ Νικοστράτου· Δανείσας ἀργύριον
 Ἀρχιππον, οὐχ οἷός τε ἦν αὐτὸ ἀπολαβεῖν οὔτε τό-
 κων οὔτε τὸ ἀρχαῖον. παραίληπται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ
 παλαιού. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· Ὁ δὲ

Σόλων ὁ τῶν νομοθετῶν μάλιστα εὐδοκίμων γέγε-
 φεν ἀρχαῖος. Καὶ πάλιν· Οὕτως ἦσαν σάφρονες
 οἱ ἀρχαῖοι ἐκείνοι ῥήτορες, ὁ Περικλῆς, ὁ Θεμι-
 στοκλῆς καὶ ὁ Ἀριστείδης. τὰτταται δὲ παρὰ Κο-
 ῤῃου καὶ ἐπὶ τοῦ εὐήθους.
 Ἀρχαῖον τὸ καθαρίζειν. τουτέστιν, οὐδὲν
 λόγου ἄξιον, ληρώδες, ἀνόητον.
 Ἀρχαῖκόν. Οἱ δὲ τοῦ μέρους τῆς εὐσεβείας
 ἀπλοῦν τῷ Σπυριδῶνι καὶ ἀρχαῖκὸν συνειδὸ
 10 προσέτι δὲ καὶ τὸ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καθε-
 ἄγευστον, ἐκώλων εἰς μέσον ἐλθεῖν καὶ τῷ σ
 στῇ συμβαλεῖν ἐπὶ συνόδου.
 Παλαιὸς γὰρ τις καὶ ἀρχαῖζων λόγος· ὁ
 καὶ ἀποίκιλος.
 Ἀρχαῖος. ὁ παλαιός. Ἰσοκράτης μὲν
 Πανηγυρικῷ τὸ ἀρχαιοτρόπως εἰπεῖν· το
 ἀρχαιοτέροις ὀνόμασι χρῆσθαι. Δημοσθέν

1. Εἴτ' ἄρ' ἂν Νεῖλου] εἴτ' ἄρ' ἂν εἴλου A. V. C. qui in ἀρτύεσθαι consentiunt. Talis error non debet diutius pro
 correxi. Etiam in capite gl. reponere fortasse debueram ἀρτύεσθαι. Vid. Porson. in Eurip. Phoen. 463. Gaisf.
 χρυσείας. 2. πρόχουσι] πρόχουσι B. C. *V. προχοῦσι E. 3. Νόμοις] I. p. 636. D. 4. δεῖ] δὴ καὶ ἐν
 Ox. ap. Porsonum] καὶ ὀπόσα addunt etiam B. V. (ap. Gron. Em. p. 74.) E. Med. καὶ ὀπότα ὀπότα sic Ald. δὴ π
 Seg. p. 448. καὶ ὀπότα καὶ ὀπόσον Plato, quorum novissimum ipsi Suidae reddebat Porsonus. 5. Ἀρτύει δὲ
 grammate sumpsit v. Αἰμή et Ἀσπίλος. Hemsf. Ἀρτύειδωτον *V. 9. τόκων] Addit E. μάλλον γὰρ ἀρχαῖα ἢ
 Med. 7. Ἀριστοφάνη Νεφέλαις] V. 1150. Cf. Zon. p. 305. 10. V. Herodiani
 Quid inter ἀρχαῖον et κεφάλαιον intersit, docebit Heraldus adv. Salmas. p. 585. Gaisf. 10. V. Herodiani
 Om. vulg. ἀρχαῖο γονος: v. Soph. Antig. 980. Mox praestat reponi ἀρχέγονος: ἀρχέγονος libri, nisi quon
 12. τὸ ἀργύριον] Legendum esse τοῦ ἀργυρίου Portus recte mouit. Küst. Nimirum δανειζομένου ἀργυρίου
 Demosthenem in orat. adversus Nicostr. p. 725. [1253. Reisk.] recte sic legitur: Τὸν δὲ Μάνην, δανείσας δ
 τῷ Πειραιεῖ, ἐπειδὴ οὐχ οἷός τ' ἦν αὐτὸ ἀποδοῦναι ὁ Ἀρχέπολις, οὔτε τὸν τόκον οὔτε τὸ ἀρχαῖον ἅπαν, ἐναπε-

αὐτῷ *V. 17. Τιμάρχου] P. 26, 11. Τιμάρχ A. τιμαρχον B. E. 2. Οὕτως ἦσαν] P. 4, 23. 3. ὁ α
 4. ὁ Ἀριστείδης] καὶ ὁ Ἀριστ. E. καὶ Ἀριστείδης A. B. V. 7. ληρώδες] ληρῶ δὲ C. Post ἀνόητον omiseri
 τοῦ καθαροῦ] Aristoph. Nub. 1361. V. Zon. p. 305. 8. ἀνοήτων] quae infra post συνόδου suum locum inven
 sam ignorant V. C. Initium quidem integrum praestat Lex. Seg. p. 449. Ἀρχαῖκόν καὶ πάντα τὰ τοιαῦ
 Zon. p. 305. Ἀρχαῖκόν. ἀπλοῦν, ἀφελές, ἄδοξον. Quae sequitur oratio scriptorem sapit rerum eccl
 μέρους] τὸ μέρος Toupius. Equidem aliud optior recondi. 9. Σπυριδῶνι] De Spyridone isto vid. P
 MS. De Spyridone vid. Socrat. Hist. Eccl. I, 12. et Sozomen. I, 11. Burn. 10. καθαροῦ] καθαῖον A
 12. συνόδου] I. e. τῆ ἐν Νικαίᾳ: vide v. Σπυριδῶν. 13. Παλαιὸς] παλῆς A. Hac veri
 15. Ἰσοκράτης μὲν ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τὸ ἀρχαῖως εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρχαιοτρόπως εἰπεῖν. το
 vestigia Suidas hic secutus est. Küst. Cum Suida consentiunt Lex
 17. χρῆσθαι] ἰσοκράτης δὲ κτλ. Acce
 ἀνόμασι χρῆσθαι. Ἰσοκράτης μὲν ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τὸ ἀρχαῖως εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρχαιοτρόπως εἰπεῖν. το
 ἀνόμασι χρῆσθαι. Ἰσοκράτης μὲν ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τὸ ἀρχαῖως εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρχαιοτρόπως εἰπεῖν. το
 ἀνόμασι χρῆσθαι. Ἰσοκράτης μὲν ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τὸ ἀρχαῖως εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρχαιοτρόπως εἰπεῖν. το

Ἀρχέπλουτον. ἄρχοντα πλούτου καὶ τὴν ἀρ-
ίαν τύχην ἀποληψόμενον. Σοφοκλῆς·

Καὶ μὴ μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς,
ἀλλ' ἀρχέπλουτον.

Ἀρχέστρατος καὶ Ἀρχεστράτειος.

Ἀρχέτυπον. πρωτότυπον. Καὶ Ἀρχέτυπος,
ὁ τὴν ἀρχὴν διδούς.

Ἀρχεῖα. ἐνθα οἱ δημόσιοι χάρται ἀπόκεινται,
χαρτοφυλάκια· ἢ τὰ χωρία τῶν κριτῶν· ἢ ἀρχαῖα·
ὡς Ξενοφῶν Ἱστοριῶν ἧ. Τοὺς δὲ νείας περιῆγεν
ἐς τὴν ἐς τάχος γράφουσαν μοῖραν τῆς περὶ τὰ ἀρ-
χαῖα διακονίας.

Ἀρχεῖν. κοινότερον καὶ τὰς μικρὰς ἐπιστασίας
καὶ λειτουργίας ἀρχὰς ἔλεγον, καὶ τὸ βουλευσάαι ἄρ-
ξαι· ψιλὴ γὰρ ἐπιστασία. Ἀριστοφάνης·

Οὐκοῦν δικαστὰς ἐξεπίτηδες ἡ πόλις
ἄρχειν καθίστησιν.

Ἀρχή. ἡ μὲν φυσικὴ ὡς λέοντος ἐν ζῴοις καὶ
ἀετῶν ἐν ὀρνέοις· ἡ δὲ χειροτονητὴ ὡς ἐπὶ βασιλεύς
ἀνθρώπων. Μαρῖνός φησι· Γέγονε δὲ ἡμῖν ἡ ἀρχή

οὐκ ἀρχὴ μόνον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν ἡμῖν
τοῦ παντός· αὐτὸ δὲ ὅλον τὸ πᾶν.

Ἀρχή. ἀρχαὶ τῶν ὄλων δύο, τὸ ποιοῦν καὶ τὸ
πάσχον. τὸ μὲν οὖν πάσχον εἶναι τὴν ἄποιον οὐ-
5 σίαν, τὴν ὕλην· τὸ ποιοῦν δὲ τὸν ἐν αὐτῇ λόγον,
τὸν Θεόν. διαφέρουσι δὲ ἀρχαὶ καὶ στοιχεῖα· τὰς
μὲν γὰρ εἶναι ἀγενήτους καὶ ἀφθάρτους, τὰ δὲ στοι-
χεῖα κατὰ τὴν ἐκπύρωσιν φθείρεσθαι· ἀλλὰ καὶ
ἀσωμάτους εἶναι τὰς ἀρχὰς καὶ ἀμόρφους, τὰ δὲ
10 μεμορφῶσθαι.

Ἀρχή. ποιητικὴ, εἰδική, τελικὴ. ὁ δὲ Ἀρι-
στοτέλης φησὶν ὅτι ἡ ψυχὴ οἷον ἀρχὴ τῶν ζῴων
ἐστίν, ὡς ποιητικὴ, τελικὴ, εἰδική. αὐταὶ γὰρ εἰ-
σιν αἱ κυρίως ἀρχαί. ὡς μὲν οὖν ποιητικὴ, ὅτι αὐτὴ
15 κινεῖ τὸ ζῷον μόνῃ τῇ βουλήσει, καὶ οὐ δεῖται μο-
χλείας τινός· ὡς εἰδικὴ δέ, ὅτι αὐτὴ ἐστὶν ἡ εἶδο-
ποιοῦσα τὸ ζῷον καὶ ἀπλῶς τὰ ἐμψυχα. λέγεται γὰρ
τὰ ἐμψυχα εἶδη αὐτὸ τοῦτο εἶναι κατὰ τὴν ψυχὴν·
τὸ γὰρ κρεῖττον ἐν ἐκάστῳ τῶν φυσικῶν εἶδος ἐστὶ
20 ἐκάστου. κρεῖττον δὲ ἐν τοῖς ἐμψύχοις ἡ ψυχὴ. Ἐ-

1. Ἀρχέπλουτον] Ex Schol. Sophocl. Electr. 72. 3. Καὶ μὴ μ'] Deest superior versus E. qui mox addit καὶ καταστάτην δέ-
μων. 5. Ἀρχέστρατος] Ἀρχέστρατος ὁ μάντις ὑπὸ πολεμίων ἰλούς καὶ ὑπὸ ζυγῶν ἀναβληθεὶς ὀβολοῦ ὄλην ἔχων τὴν ἐξουσίαν
ὡς φησι, Aelian. V. H. X, 6. Reines. Poterat etiam poetam artis voluptuariæ excitare. Delevit h. gl. Kusterus. 6.]
Seg. p. 449. Zon. p. 305. et 294. Cf. v. Ἀπόγραφοι. 7. ἀρχὴν] ἀρχὴν τοῦ τύπου E. Post διδούς quae extabant ἀρχαῖα
δέ delevi cum A. C. *V. 8. Ἀρχεῖα] Schol. Aristoph. Nub. 1155. Tour. MS. Usque ad Ἱστοριῶν ἧ habet Lex. Seg. p. 449.
ubi χαρτοφυλάκιοι, mox ἡ ἀρχαῖα. Cf. Zon. p. 305. Totum locum extare in Schol. Bav. Demosth. Phil. IV. T. II. p. 54.
Reisk. monuit Schneiderus in eum locum Xenoph. Hellen. V, 4, 58. quem illi credible videbatur a Suida significari. Verum
bitas quam in causam afferatur Xenophontis fides, nisi longe verisimillimum fuerit istud ἡ ἀρχαῖα lectorum sedulitati deb-
quam in rem adhibeas codicem E. supra in v. Ἀρχαῖα prolatum. 9. χωρία τῶν κριτῶν] Vide v. Ἀδύη et quem Galsfordus p-
tulit Salmas. in Vopiscum p. 802. (484.) 10. ὡς Ξενοφῶν Ἱστοριῶν ἧ] Locum Xenophontis, ubi verba a Suida hic citata
tant, nunc ad manus non habeo. Küst. Hemsterhusius indicavit Cyrop. VIII, 5, 17. 6, 10. quorum uter a Suida designatur in
dio relinquimus. Τοὺς δὲ νείας] Procopii. Vid. in Γράφειν ἐς τάχος. Hemst. 11. ἀρχεῖα Med. sola. 12. Ἀρχεῖν] λέ-
A pr. βουλευσάαι ἀρξαι] βασιλεύσασιν καὶ ἀρξαι V. C. 18. καὶ ἀετοῦ] καὶ ὡς ἀετοῦ B. E. καὶ ἀετῶν posui cum A. V. et Z.
p. 301. 20. Μαρῖνος] In vita Procli c. 34. p. 83. ed. Fabric. ubi legitur, οὐδὲ μὴν κατὰ τὴν παροιμίαν. Vide omnino Dionys.
p. 66. Tour.
3. Ἀρχή — δύο om. A. ἀρχαὶ τῶν ὄλων δύο] Haec et quae sequuntur sunt verba Laertii VII, 134. ut Pearsonus quoque ob-
vaverat. Küst. 4. τὴν] γῆν A. B. V. E. Edd. ante Küster. 5. αὐτῇ] αὐτῶν E. 6. διαφέρουσι δὲ] διαφέρει V. δια-
δὲ E. τῷ τὰς] τῷ omisi cum A. V. 7. μὲν γὰρ] γὰρ addidi cum V. ἀγενήτους] ἀγενήτους A. ἀφθάρτους] ἀ-
μάτους V. 9. τῷ ἀσωμάτους μὲν] τῷ et μὲν delevi cum A. *V. 11. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης] Haec et quae sequuntur usque
ad finem articuli descripta sunt ex Philopono in librum I. Aristotelis de Anima A. 6. et C. 1. Küst. 13. εἰδική, τελική *V.
15. βουλήσει] κινήσει E. μοχλίας] μοχλείας A. E. *V. 16. ἡ ὁδοποιούσα *V. 19. εἶδος ἐστίν] ἐστίν om. B. E. *V.

Ἀρχέπλουτον. Dominum divitiarum, quique pristinam fortu-
nam sit recuperaturus. Sophocles: *Neve me cum ignominia ex
hac terra amandate, opum potius dominum.* Ἀρχέστρα-
τος et Ἀρχεστράτειος. Ἀρχέτυπον. Exemplar primum.
Et Ἀρχέτυπος, qui alteri initium praebet. Ἀρχεῖα. Tabula-
ria in quibus acta publica asservantur, chartophylacia. vel con-
sensus iudicum. vel id quod ἀρχαῖα. Xenophon *Historiarum*
lib. VIII. *Filios autem detrudebant ad negotium illud hominum
circa tabularia occupatorum, qui vitam posuerunt in exci-
piendis commentariis.* Ἀρχεῖν. Attici sic minores quoque
praefecturas et villiora munia appellabant; et Senatorem esse ἀρ-
χαιον est enim nuda functio. Aristophanes: *Nonne consilio civi-
tatis causa constituitur?* Ἀρχή. Principatus
inter animalia et aquilae inter aves;
inter homines. Mari-
cipium,

neque, ut fert proverbium, *dimidium totius. sed ipsa so-
lum.* Ἀρχή. Rerum omnium principia duo sunt, efficiens et
patiens. quorum patiens quidem esse dicunt [Stoici] *materia*
omni qualitate carentem, efficiens vero rationem, quae in illa
est, id est deum. differunt vero principia et elementa, quod
illa nunquam sint orta, neque unquam interitura, elementa vero
in conflagratione mundi intereunt. praeterea principia sunt in-
corporea et forma carentia, elementa vero formam habent.
Ἀρχή. Principium [triplex est.] efficiens, formale, finale.
Aristoteles vero dicit animam esse ut principium animantium, ef-
ficiens, finale, formale. haec enim sunt vera principia. efficiens
quidem, quod animal sola voluntate movet, neque ulla ad illius
china indiget. formale autem, quod ipsa formam dat animis
omnibusque animatis: ea enim formam habere dicuntur respectu
animae. quod enim praestantius est in rebus naturalibus, id est
rum forma dicitur: atqui in animantibus praestantius est animi

λέ, ὅτι αὐτῆς ἕνεκα τὸ σῶμα. ἔστι γὰρ τὸ μὲν
ἐκὰ του, αὐτῆ δὲ οὐ ἕνεκα. ὄθεν καὶ ἡ διορ-
τῶν ζῶων ἄλλη καὶ ἄλλη πρὸς τὴν ἰδιότητα
κἀστω ψυχῆς. ἀλλ' ἡ μὲν ψυχὴ τῶν ζῶων
ἰρω ἀρχή, ἡ δὲ φύσις προσεχῆς. τῶν δὲ ἐξ
ἐπομένων τῆ ψυχῆ τὰ μὲν αὐτῆ ἀκολουθεῖ,
ὡ τῷ ζῶῳ. λέγω δὴ τὸ ἐκ τῆς ζωῆς καὶ σώ-
μαι τὰ μὲν τῆς ψυχῆς πάθη ἢ νόησις· τοῦτο
ἦς ἴδιον. τὰ δ' ἄλλα πάθη, τὸ αἰσθάνε-
σθαι φαντασιοῦσθαι, θυμοῦσθαι, ἐπιθυμεῖν
κοινοῦτον, κοινὰ ἔστι τοῦ συναμφοτέρου.
πέντε γένη ἔλεγεν εἶναι ἀρχὰς πάντων τῶν
οὐσίαν, ταυτότητα, ἑτερότητα, κίνησιν,
γέννη δὲ ταῦτα ἔλεγεν, οὐχ οὕτως ὡς περ τὰ
ἰς Περιπατητικοῖς, ἅτινα διήρηται ὑπ' ἀλ-
καὶ ἀφ' ἐκάστου σειρὰ τις ἐκδίδεται τῶν
ων γενῶν τε καὶ εἰδῶν· ἀλλ' ὡς διὰ πάντων
ων διήκοντα. ἔστι γὰρ ἐν πᾶσι καὶ οὐσία,
ἐκάστου ἔστι τὸ εἶναι. καὶ ἔστι ταυτότητα,
μῆς τῆς τῶν ὄντων ἐσμεν ἀρχῆς. ἔχομεν
ἑτερότητα, ἐπειδὴ καὶ πλῆθος ἔστι τὰ ὄντα.
πλῆθος, ἐκεῖ ἑτερότης. ἔστι δὲ καὶ κίνη-

σις ἐν πᾶσι τοῖς οὐσι. κίνησιν δὲ λέγω οὐ τὴν ἀτελεῖ
ἐνέργειαν, ἀλλὰ τὴν ἐνεργῆ τὴν ἐκάστου. πάντα
γὰρ ἔχει οὐκαίαν ἐνέργειαν, καὶ αὐτὰ τὰ ἄψυχα. ἢ
γὰρ θερμαίνουσιν, ἢ ψύχουσι τὰ παρακείμενα, ἢ
ὑγραίνουσιν, ἢ ξηραίνουσιν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον
ποιοῦσι. καὶ ἡ στάσις δὲ ἐπὶ πάντων θεωρεῖται.
καὶ γὰρ τὰ ἀεικίνητα στάσεως μετέχει, οὐ μόνον τῷ
τὴν ὁλότητα ἐστάναι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ μένειν ἐπὶ
τῆς ἀεικινήσιας στάσις ἐστί. καθὸ οὖν μένουσι κι-
νούμενα τὰ κινούμενα, ἢ αἰεὶ ἢ ἐπὶ τινα χρόνον,
κατ' αὐτὸ τοῦτο στάσεως μετέχει.

Ἀρχὴν. τὰ πρῶτα, παρευθύ. Ναρσῆν μὲν
γὰρ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ὑποστήσασθαι ᾤοντο.

Ἀρχὴ γέτης. ἡγεμῶν.

Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν. ἐπὶ τῶν πρὸ μὲν τῆς
ἀρχῆς ἐπιεικῶν, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ἀρχῇ βιαίω γενο-
μένων. Σόλωνος δὲ εἶναι φασιν αὐτὸ ἀπόφθεγμα·
Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Θεόφραστος Βίαντος.

Ἀρχὴ ἡμισυ παντός. ἐπὶ τῶν τινος ἀρχο-
μένων καὶ προκοπτόντων.

Ἀρχὴν ἰᾶσθαι πολὺ λυίον ἢ τελευτήν. δη-
λοῦ δὲ ἡ παροιμία ὡς ἀρχομένου τινὸς καὶ πάθους

] τῆς neglectit vulg. 10. θυμοῦσθαι om. vulg. 15. Περιπατητικοῖς] Πατητικοῖς A. Tum διήρηται ἀπ' ἄλλ. Phi-
6. ἐφ' ἐκάστου Med. 18. πᾶσι καὶ] πᾶσιν E.
ἐνέργειαν Philop. 6. ἀκίνητα] ἀεικίνητα A. B. V. (ap. Gron. Em. p. 75.) E. οὐ μόνον τὸ] Ut hic locus intelliga-
nda sunt ea quae Suidas infra v. Κίνησις ex Philopono adducit. Küst. οὐ μόνον τῷ Philop. 9. κινούμενα] Haec vox
us editt. [et MSS.] abest, quam ex Philopono revocavi. Küst. 10. στάσεως μετέχει κατ' αὐτὸ τοῦτο E. 11. Ναρ-
Agathia opinor, vel Procopio. Tourp. MS. Poterat etiam de Menandro suspicari. Ceterum haec glossa non magis quam
suum locum obtinuit. 12. ὑποστήσασθαι] Malim ὑποστήσασθαι. Küst. Sic A. V. C. et Zon. p. 301. 14. Ἀρχὴ
ἀνδρῶν] Apophthegma hoc a Diogeniano et Harpocrate etiam refertur; eiusque sensum Sophocles Antig. 175. his ver-
mit: Ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρός ἐκμαθεῖν Ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν Ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντρι-
Scholiasta in eum locum: Οἱ μὲν Χίλωνι ἀνατιθέασιν τὴν γνώμην, οἱ δὲ Βίαντι, ὅτι ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν. Vide
magium in Laertium lib. I, 77. Küst. ἐπὶ] ἐπὶ μὲν E. 16. τοῦτο τὸ] αὐτὸ libri, quos Küst. contempsit; om. Ar-
76. 17. Θεόφραστος] Θεόφραστον C. Θεόφραστος ἐν τῷ παροιμιῶν Arsenius ex Harp. 18. Ἀρχὴ ἡμισυ] Citat
odi hemistichium et in Hermotimo Lucianus, et Plato Legg. VI. p. 753. Ἀρχὴ γὰρ λέγεται μὲν ἡμισυ παντός ἐν ταῖς πα-
ἔργου, καὶ τὸ γε καλῶς ἀρξασθαι πάντες ἐγκωμιάζομεν ἐκάστοτε etc. Explicat idem philosophus Legg. III. p. 690. Adde
Még. Ant. Lectt. IV, 8. Hesiodi vero carmen est Opp. 40. Schott. in Suid. Prov. p. 373. τινὸς ἀρχομένου καὶ] εἰς τι
p. 78. sive Diogen. II, 97. Vide Hemsterh. in Luciani Somn. 3. 20. Ἀρχὴν ἰᾶσθαι] Haec aliquatenus recedunt
Harpocrate. Habet quaedam gramm. in Anecd. Cram. II. p. 491. ἰᾶσθαι V. C. ἢ Med.

quod eius causa corpus est. corpus est enim alte-
Anima vero id, propter quod quid est. hinc etiam
dium alia atque alia est pro animae proprietate,
is inest. sed anima quidem animalium principium est
tura vero proximum. eorum vero quae animam se-
s quidem ipsam sequuntur, alia totum animal: id
iod ex anima et corpore constat. iam animae affectio
: is enim ei proprius est. reliquae vero affectiones,
aginari, irasci, concupiscere et si quid horum si-
communia sunt. † [Plato] omnium rerum quinque
ncipia, essentiam, identitatem, diversitatem, mo-
i. haec autem principia vocavit genera, non qualia
Morum, quae a se invicem distincta sunt, et a quo-
serios quaedam subalternorum generum et specie-
r; sed ut ea universam rerum naturam permeent.
mibus rebus essentia. secundum quam unumquod-
id est. est etiam identitas, quatenus unum omnium
incipium. item habemus diversitatem, quoniam re-
tudo: ubicunque autem est multitudo, ibi etiam di-
x. Vol. I.

versitas. est etiam in omnibus motus. motum autem dico, non im-
perfectam cuiusque rei actionem, sed efficacem. omnia enim, in
quibus ipsa sunt inanima, suam habent actionem. vel enim cale-
faciunt, vel frigefaciunt res vicinas, vel humectant, vel siccant,
vel aliud simile faciunt. porro quies in omnibus cernitur. nam
quae sunt immobilia quietem participant. non solum autem quies
dicitur de re quae tota quiescit, sed ipsa perseveratio in conti-
nuo motu quies est. quatenus igitur quae moventur vel semper
vel ad aliquod tempus in motu perseverant, hactenus ea quietem
participant. Ἀρχὴν. Primum, statim. Existimabant
enim fore ut Narses ne initio quidem impetum sustinere pos-
set. Ἀρχὴ γέτης. Dux. Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν. Magi-
stratus virum demonstrat. dictum de iis qui ante magistratum
modestos, in ipso vero magistratu violentos se praebent. hoc
Solonis apophthegma esse dicunt. Aristoteles autem et Theo-
phrastus id Soloni tribuunt. Ἀρχὴ ἡμισυ π. Principium
dimidium totius. dicitur de iis qui in re incepta progressus
faciunt. Ἀρχὴν ἰᾶσθαι. Multo melius est princi-
pio mederi quam fini. Proverbum docet, malo nascenti faci-

καὶ ἄλλον τινὸς δεινοῦ μᾶλλον ἔστι κωλύειν, ἢ ἐν-
ακμάσαντος καὶ τελειωθέντος.

Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
μηδ' ἐσιδεῖν ἀγὰς ὄξεος ἡελίου.

φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας αἰδαο περῆσαι.
ἐπὶ τῶν δυστυχῶς βεβιωκότων.

Ἀρχήσαντος. ἄρξαντος.

Ἀρχὴ Σκυρία. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν
λυσitelēs ἐχόντων· παρόσον πετρώδης καὶ λυπρὰ
καὶ διὰ τοῦτο πενιχρὰ ἢ Σκύρος, οὐδὲν φέρουσα λό-
γον ἄξιον. οἱ δὲ ἀπὸ Θησέως, ὅτι ἐπιθέμενος τῇ Ἀν-
κομήδους ἀρχῇ, ὅτι πειρῶν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κατα-
κρημισθεῖη. Ἰστρακισθῆναι δὲ πρῶτον Ἀθήνησι
Θησέα ἱστορεῖ Θεόφραστος ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς.

Ἀρχιάδας. οὗτος οἶος ἦν τὴν ψυχὴν ἀπ-
κνυτο. πλείστον γὰρ αὐτῷ χρημάτων διηρησασμ
ἐπειδὴ ἦσθετο Θεαγένῃ ἐτι παιδίον ὄντα λυπι-
νον ἐπὶ τοῖς ἀπολωλόσι καὶ πεπορθημένοις, ὧ
γενεῖς, ἔφη, θαρσύνει ἤδη σε χρὴ καὶ τοῖς θεοῖς
λογεῖν σωτηρίου χάριτας ὑπὲρ τῶν σωμάτων,
δὲ τῶν χρημάτων οὐκ ἀθυμητέον. εἰ γὰρ Ἄ
ἢ Πολιάς ἐκέλευσεν αὐτὰ ἀναλῶσαι Παναθηνα-
πόσου ἂν ἐπριάμεθα τὴν δαπάνην ταύτην;
10 τὸν παρόντα ἀγῶνα καὶ Παναθηναίων ἡγεῖσθε
καὶ παντὸς ἐτέρου λαμπρότερόν τε καὶ εὐσεβ-
ρον.

Ἀρχίας. οὗτος βουλόμενος τὴν Κύπρον
δοῦναι Δημητρίῳ, καὶ φωραθεῖς καὶ ἐξ ἄ

1. ἐνακμάσαντος] Sic B. C. E. V. Harpocr. Pal. ἐν ἀκμάσαντος Med. ἀκμάσαντος vulgo: quo recidit etiam Arsenil
p. 78. De illo verbo vid. Iacobs. in Aelian. N. A. V, 53. 3. Ἀρχὴν μὲν] Est sententia Theognidis [v. 425 — 2
etiam refertur a Clemente Alexandrino Strom. lib. III. p. 315. καὶ μὴν καὶ θεογονίᾳ τὴν γένεσιν δείκνυσι κακὴν ὡδὲ πε
Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον, Μηδ' ἐσορᾶν ἀγὰς ὄξεος ἡελίου· Φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας αἰδαο
καὶ κείσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμυσάμενον. Huc spectant verba Sileni apud Plutarchum Consol. ad Apoll. p. 115. Ἄνθ
πάμπαν οὐκ ἔστι γενέσθαι τὸ πάντων ἄριστον, οὐδὲ μετασχεῖν τῆς τοῦ βελτίστου φύσεως. ἄριστον γὰρ πᾶσι καὶ πᾶσι
γενέσθαι· τὸ μέντοι μετὰ τοῦτο καὶ τὸ πρῶτον τῶν ἄλλων ἀναστῶν, δεύτερον δὲ τὸ γενομένους ἀποθνήσκων ὡς τάχιστα
apud Athen. lib. III. c. 35. Οὐκοῦν τὸ πολλοῖς τῶν σοφῶν εἰρημένον, τὸ μὴ γενέσθαι μὲν κράτιστόν ἐστ' αἰεὶ, Ἐπὶ
δ' ὡς τάχιστα ἔχειν τέλος. Cicero apud Lactantium lib. III. p. 304. Non nasci longe optimum, nec in hos scopulos
vitate: prociptimum autem, si natus sis, quam primum tanquam ex incendio effugere. Posidippus apud Stobaeum Ecl
fol. 464. Ἦν ἄρα τῶν πάντων τὸδε λώιον, ἢ ἐ γενέσθαι Μηδοτε, ἢ ἐ θανεῖν αὐτίκα τιχτόμενον. Eadem γνώμη Posidipi
lib. I. 13, 3. sic legitur: Ἦν ἄρα τοῖν δυοῖν ἐνός αἰρέσεως, ἢ τὸ γενέσθαι Μηδέποτ' ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τιχτόμενον. ἢ
Stobaei praeferenda est. Ceterum sententiam hanc exagitat eamque ut ineptam relicit Lactantius lib. III. p. 303. Κί
senius p. 78. Ἀρχὴν etiam Schol. Soph. Oed. C. 1225. 4. ἀγὰς ὄξεος ἡελίου] ὄξεος ἀγὰς ἡελίου B. E. Ceterum
Med. 6. βουόντων Diogenian. III, 4. 7. Glossa suspecta. 8. Ἀρχὴ Σκυρία] Haec αὐτολεξεί etiam leguntur
atathium in Il. f. p. 782. qui ea ex Pausaniae Lexico se descripsisse testatur. Küst. Similiter Zenob. I, 32. Diog.

senius p. 77. Σκύρος A. Mox Edd. Σκύρος. 11. ἀπὸ Θησέως] Plut. in Thes. p. 15. Infra ἐν τοῖς πρώτοις verte, Λῶ
περὶ καιρῶν. Reines. Praefat. Meursius. 12. καὶ πειρῶν] ὅτι πειρῶν dedi cum A. B. C. V. E. Unde sequitur a
Arsenio scribendum fuisse ἀπὸ Θησέως ἐπιθεμένου τῇ Ἀ. d. 14. ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς] Sic etiam legitur apud A
At Maussacus in Harpocratonem v. Ἐπισκοπὸς reponendum putat vel ἐν τοῖς πρὸς τοὺς καιροὺς vel ἐν τοῖς περὶ καιρῶ
dissentit Menagius in Laert. V, 45. qui vulgatam lectionem tuetur. At ego cum Pearsono existimem legendum esse
περὶ καιρῶν. Scripsit enim Theophrastus duos libros περὶ καιρῶν, ut Laertius testatur. Horum priorem Suidas hoc l
posteriorem vero infra v. Κυψελιδῶν. Ab his libris περὶ καιρῶν diversum erat opus eiusdem Theophrasti πρὸς τοὺς
scriptum, quod tamen cum priori confundit Vossius, recte ideo reprehensus a Reinesio Var. Lectt. p. 385. quem vid
Vide Meurs. Theophr. in Πολιτικῶν πρὸς τοὺς καιροὺς δ'. n. 77. Vide Vales. in not. Maussaci ad Harpocrat. p. 28
Quom conferas in Schol. Aristoph. Plut. 625. ubi memoria quaedam ostracismi extat propter Theseum inventi (adde S
stad. Fromm. p. 267.). Nihil Toupius mutabat, cui videretur ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς idem esse quod ἐν πρώτῳ περ
Nos Pearsonum probamus, addito tamen τῷ ante πρώτῳ.

1. Ἀρχιάδας. οὗτος οἶος ἦν τὴν ψυχ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli Damascii esse Pearsonus suspic
verum existimo. Vide Excerpta ex Damascio apud Photium p. 1065. ubi Archiadae huius mentio fit. Eiusdem etiam
Marinus in Vita Procli cap. 13. et alibi. Küst. Adde v. Θεαγένης. 3. Θεαγένῃ] Θεαγένῃ E. Mox ὑπὸ τοῖς B.
τῶν σωμάτων] Addiderunt A. B. E. ὑπὲρ τῶν χρωμάτων V. teste Gronovio Em. p. 76. quod non miramur olim quidem
fero in Dionys. Hal. p. 130. vulgaribus mendis ascriptum fuisse. Cf. Liban. T. I. p. 244. 7. ἢ γὰρ *V. 8
παλλάς E m. sec. αὐτὰ ἀναλῶσαι] ἀναλῶσαι αὐτὰ E. 10. ἀγῶνα] αἰῶνα B. E. 13. Ἀρχίας. οὗτος βουλό
Κύπρον προδ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Polybii, quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Vales. editi
[Polyb. XXXIII, 3.] unde Suidas ea descripsit. Küst. Ἀρχίας, οὗτος Med.

lius obstari posse, quam corroborato et ad summum perdu-
cto. Ἀρχὴν μὲν μὴ φ. Principio quidem non nasci mor-
talibus est optimum, neque lucem hanc intueri: semel vero
natum quam citissime ex hac vita rursus discedere. dictum
de iis qui infeliciter vixerunt. Ἀρχήσαντος. Illius qui
magistratum gessit. Ἀρχὴ Σκυρία. Principatus Scy-
rius. dicitur de rebus vilibus et prorsus inutilibus. Scyrus
est enim insula saxosa et sterilis, eamque ob causam pau-
per, nec producens, quod alicuius sit pretil. alii vero dicunt
Theseum Lycomedis regno insidiantem et uxorem eius ad stu-
prum sollicitantem de saxo praecipitatum esse, unde prover-
bium ortum fuerit. Theophrastus autem in primo libro Kai-

ρῶν Theseum refert Athenis primum ostracismo multatu
Ἀρχιάδας. Archiadas quo esset animo demonstra-
enim maxima parte bonorum sibi erepta Theagenem,
admodum, ob facultates amissas et direptas tristiore es
animadvitisset, o Theagenes, inquit, nunc bono t
esse et diis pro salute corporis gratias oportet agere
propter iacturam bonorum animus despondendus est.
Minerva Polias in Panathenaea ea impendi iussisset
sumptum hunc redemissimus? at praesens certamen
riosius et maiore cum pietate coniunctum putari debe
Panathenaea vel quaevis solennia. Ἀρχίας. Aro-
prum Demetrio prodere cum vellet, deprehensus et in

καὶ ἀφθεις" καλωδίω τῶν ἐκ τῆς ἀδλίας παραπετασμάτων ἐαντὸν ἀπεκρέμασε. τῷ γὰρ ὄντι διὰ τὰς ἐπιθυμίας κενὸι κενὰ λογίζονται, κατὰ τὴν παροιμίαν. καὶ γὰρ ἐκεῖνος δόξας φ' ἅλαντα προσλήψασθαι, καὶ τὰ προϋπάρχοντα χρήματα καὶ τὸ πνεῦμα προσ- 5 ἀπέβαλεν.

Ἀρχίας Συρακούσιος καὶ Μύσκελλος Ἀχαιοὺς ἦγον ἐς Δελφοὺς ἐν τῷ αὐτῷ τοῦ χρόνου, καὶ ἤτουν ἄρα ὑπὲρ ὧν ἔμελλον οἰκίζειν πόλεων φήμην ἀγαθὴν λαβεῖν, τὸν ἐπινησθέντα αὐτοῖς τε καὶ ταῖς πό- 10 λασιν αὐτῶν βίον. λέγει δὲ ἡ Πυθία·

Χώρας καὶ πόλεως οἰκήτορα λαὸν ἔχοντες
ἤλθετ' ἐρησόμενοι Φοῖβον, τίνα γαῖαν ἵκησθε
ἀλλ' ἄγε δὴ φράζεσθ' ἀγαθῶν πότερόν κεν
ἔλοισθε,

πλοῦτον ἔχειν κτεάνων ἢ τερπνοτάτην ὑγίειαν. ἐπεὶ τοίνυν ταῦτα ἠκουσάτην, Ἀρχίας ὧν φιλοχρηματός πλοῦτος περιβολὴν αἰρεῖται· οὐδὲ ἐψεύσθη τῆς ἐλπίδος. παμπλοῦσιος γοῦν Συρακουσίων ἢ πό-

λις κατὰ τὴν φήμην τὴν Πυθιάδα ἐγένετο. Μύσκελλος δὲ αἰρεῖται αὐτὸς τε ὑγιαίνειν καὶ ἡ πόλις. καὶ ἀπώνητο ὧν ἤτησε. δεῖγμα γοῦν τῆς ἐν Κρότωνι ὑγείας, ῥωμαλέοι τε εἰσιν οἱ οἰκήτορες καὶ ἀθλητῶν ἢ πόλις πολλῶν καὶ ἀγαθῶν μήτηρ ἐγένετο. πλοῦτος ἄρα καὶ ὑγεία δῶρα ἄμφω ἔσόν· αἰρεσις δὲ ἐρῶμένη καὶ διάνοια ὑγιαίνουσα αἰρεῖται τὰ βελτίω, καὶ ἀπέφηναν καὶ οὗτοι ὁ μὲν συνεταίρος ὧν, ὁ δὲ οὐ πάντη ἐλευθέριος. τῶν γὰρ οὖν ἀγαθῶν τῶν ἀνθρωπικῶν τὸ μὲν πρᾶσβύτερον, τὸ δὲ δεύτερον, ὡς καὶ Πλάτων φησὶ καὶ τὸ Σκολιὸν ἴδει.

Ἀρχίβιος, Ἀπολλωνίου, γραμματικός. τῶν Καλλιμάχου Ἐπιγραμμάτων ἐξήγησιν.

15 Ἀρχίβιος, Πτολεμαίου, Λευκάδιος ἢ Ἀλεξανδρέως, γραμματικός τῶν ἕως Τραϊανοῦ τοῦ Καίσαρος ἐν Ρώμῃ παιδευσάντων.

Ἀρχιγένης, Φιλίππου, Ἀπαμεῦς Συρίας, ἱατρός, μαθητὴς Ἀγαθίνου, ἐπὶ Τραϊανοῦ ἱατρῆσας

1. ἐκ τῆς ἀδλίας παραπετασμάτων] Vel scribendum est καλωδίω τῶν τῆς ἀδλῆς παραπετασμάτων: vel τῆς παραπετασμένης ἀδλίας, ut infra v. Ἀδλία. Küst. ἀδλίας A. παραπετασμάτων] Infra v. Κενοὶ ubi locus hic repetitur, legitur παραπετασμένων: quae lectio admitti potest, si praecedentia quoque mutentur, et pro τῶν ἐκ τῆς ἀδλίας legatur τῶν ἀδλίων. Küst. Ex illa scriptura verum opinor elici posse, si reponatur, καλωδίω τῷ ἐκ τῆς ἀδλίας παραπετασμένω: non enim crediderim Polybio genitivum partis esse concedendum. Pervulgatissimum autem compendia participiorum de genere passivo corruptionibus varis locum praebuisse. 2. ἀπεκρέμασε] ἀπενέκρωσε V. vehementer commendatur Gronovio Em. p. 76. quem fugit reliquorum glossarum consensus. Sed editum defendit Kusterus Diatr. p. 19. 7. Ἀρχίας. Συρακούσιος καὶ Μύσκ.] Eandem historiam idemque oraculum refert enarrator Comici in Equ. 1089. qui omnino cum hoc loco Suidae conferendus est. Vide etiam Stephanum Byzantium v. Συρακούσαι et Eustath. in Dionysium v. 369. itemque infra vv. Μύσκελος et Ἰλουθνήτιαν. Küst. Cominthium vocat Pausan. Eliac. I, 7. qui oraculo Delph. ἐς τῶν Συρακουσῶν οἰκιστὸν missus sit, simulque recitat versus oraculi. Consonant Thucyd. VI, 3. [ubi Dukers munit Κορινθίους pro Συρακούσιους dicendum fuisse] Strab. VI. p. 269. et Plutarch. Narr. Amat. Reines. Haec sine dubio sunt Aeliani, idque liquet in Ἐπινησθέντα. Hemst. Μύσκελος] Μόσκαλλος A. Μύσκελλος B. V. id quod infra praestant A. V. 11. αὐτῶν om. E. Mox vide v. Μύσκελλος. 14. ἀλλ' ἄγε — ἔλοισθε om. V. 19. ἢ

πόλις Συρακούσαι] Συράκ ἢ πόλις A. Συρακουσῶν ἢ πόλις V. 3. ἀπώνητο] ἀπώνητο B. E. οὖν] γ' οὖν Gaisf. cum A. Scripsi γοῦν. Cf. v. Μύσκελλος. Κρότωνι] Κρότων A. κρότων. Ald. κρο E. Mox ante ῥωμαλέοι clam Kusterus posuit ὅτι, libris omnibus refragantibus: ignorans Aelianum ad normam vulgarium formularum, velut τεκμήριον δέ, licentiam asyndeti sibi sumpsisse. 6. ἔσόν] ἔστιν E. 7. καὶ om. Med. 8. ὡς ἀπέφηναν] καὶ ἀπέφηναν A. B. V. E. Med. Id reposuimus, colo etiam post οὗτοι summoto. 9. τῶν οὖν] τῶν γ' οὖν Gaisf. cum A. τῶν γὰρ οὖν B. V. E. Id restituendum fuit: sunt enim γὰρ οὖν, quam particularum societatem Elmsleins in Med. 804. attigit, ratiocinantis cum gravi asseveratione. τῶν alterum om. *V. 11. ὡς καὶ Πλάτων φησὶ] Locus Platonis extat in Gorgia p. 283. [451. E.] ubi philosophus inquit: Οἱμὶ γὰρ σε ἀκηχόναί ἐν τοῖς συμποσίοις ἄδόντων ἀνθρώπων τοῦτο τὸ Σκολιόν, ἐν ᾧ καταριθμοῦνται ἄδοντες, ὅτι ὑγιαίνειν μὲν ἀριστόν ἐστι, τὸ δὲ δεύτερον καλὸν γενέσθαι, τρίτον δὲ ὡς φησὶν ὁ ποιητὴς τοῦ Σκολίου τὸ πλουτεῖν ἄδῶλος. Vide etiam Athen. lib. XV. p. 694. qui ipsum scollium exhibet, ad quod Plato hic recipit. Küst. Addas Ast. in Pl. Legg. p. 34. 13. Ἀρχίβιος — παιδευσάντων] Eudocia p. 64. Quae inter ἐξήγησιν et Ἀρχίβιος supplevit ἔγραψεν. καὶ ἕτερος. Ceterum de Archibio grammatico disseruit Villos. Prolegg. ad Apollon. p. III. 15. Λευκάδιος vulg. 16. Τραϊνοῦ A. 18. Eudocia p. 65. Ἀπαμεῦς] καὶ Ἀπαμεῦς A.

ductus, funiculo veli, quod ab aulaeo dependebat, se suspendit. revera enim homines cupiditatibus decepti vani, ut sunt proverbium, vana animo agitant. velut ille quingenta talenta se lacrativum sperans, et quas antea possidebat opes et spiritum etiam amisit. Ἀρχίας. Archias Syracusanus et Myscellus Achaicus Delphos eodem tempore venerunt, de urbibus, quas condituri erant, oraculum consulturi, fata sciscitanturi, quae sibi urbibusque suis decreta essent. quibus Pythia respondet: Vos novae coloniae duces venistis sciscitaturi ex Phoebo, quae terra vobis petenda sit. agite vero, considerate sume, utrum bonorum eligere praestet, copiamne divitiarum an lucundissimam sanitatem. his auditis Archias, homo pecuniae avidus, opum abundantiam optat: neque spe sua frustratus est. nam urbs Syracensarum secundum oraculum Pythium evasit opulentissima. Myscellus vero optans ut ipse cum

urbe sua frueretur secunda valetudine, voti sui compos factus est. sanitatis certe Crotonensium manifestum est argumentum, quod cives sunt robusti, et urbs multos fortesque athletas tulit. enimvero divitiarum et sanitas ambo dona sunt divina, sed mens valida et sana eligit meliora: id quod hi declararunt, alter prudentiam, alter ingenium minus liberale testificatus. nam bonorum profecto humanorum alterum est primum, alterum vero secundarium: ut et Plato pronunciat et Scollium canit. Ἀρχίβιος. Archibius, Apollonii filius, grammaticus, Callimachi Epigrammatum enarrationem [scripsit]. Ἀρχίβιος. Archibius, Ptolemaei filius, Leucadius vel Alexandrinus, grammaticus ex eorum numero, qui Romae usque ad Traianum Imperatorem docuerunt. Ἀρχιγένης. Archigenes, Philippi filius, ex Apamea urbe Syriae, medicus, Agathini discipulus, qui Romae sub Traiano artem medicam exercuit.

ἐν Ῥώμῃ, βίους ἔτη ἕξ', καὶ συγγράφας πολλὰ ἱατρικά τε καὶ φυσικά.

Ἀρχιδάμιος πόλεμος. τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου τὰ πρῶτα ἔτη Ἀρχιδάμιος ἀκλήθη πόλεμος, ἀπὸ τοῦ Ἀρχίδαμου εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλεῖν. 5

Ἀρχίδιον. ὑποκοριστικῶς ἡ ἀρχή. Ἀριστοφάνης·

Κὰν λαχόντες ἀρχίδιον εἶτα βούλησθ' ἀρπάσαι τι.

346 Ἀρχιερεσία. κωπηλασία.

Ἀρχίκλοπος. ὁ ἀρχαῖος κλέπτης.

Ἀρχίλοχος. Ὅτι τῶν σπουδαίων οὐδὲ θανάτων οἱ θεοὶ λήθην τίθενται. Ἀρχίλοχον γοῦν ποιητὴν γενναῖον τάλλα, εἴ τις αὐτοῦ τὸ αἰσχροεπὲς καὶ τὸ κακοῦργον ἀφέλοι καὶ οἰονεὶ κηλῖδα ἀπορῶψαι, ὁ Πύθιος ἡλέει, τεθνεῶτα καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, ἐνθα δῆπου ξυνὸς Ἐνυάλιος. καὶ ὅτε ἔχεν

ὁ ἀποκτείνας αὐτόν, Καλώνδας μὲν ὄνομα, Κ δὲ ἐπώνυμον, τοῦ θεοῦ δεόμενος ὑπὲρ ὧν ἐπὶ οὐδὲ προσήκατο αὐτόν ἢ Πυθία ὡς ἐναγῆ, ἀλλὰ τὴν δῆπου τὰ θρυλούμενα ἀνείπεν. ὁ δὲ ἄρα προλετο τὰς τοῦ πολέμου τύχας, καὶ ἔλεγεν, ὡς εἰς ἀμφίβολον ἢ δρᾶσαι ἢ παθεῖν ὅσα ἔπραξε, ἡξίου μὴ ἀπεχθάνεσθαι τῷ θεῷ, εἰ τῷ ἑαυτοῦ μόνι ζῆ, καὶ ἐπηρᾶτο, ὅτι μὴ τέθνηκε μᾶλλον ἀπέκτεινε. καὶ ταῦτα ὁ θεὸς οἰκτεῖρει, καὶ ἰκελεύει ἐλθεῖν εἰς Ταίναρον, ἐνθα Τέτιξ ἵπται, καὶ μειλίξασθαι τὴν τοῦ Τελεσικλείου δὸς ψυχὴν, καὶ πρᾶναι χοαῖς. οἷς ἐπέισθη τῆς μήνιδος τῆς ἐκ τοῦ θεοῦ ἐξάντης ἐγένετο. 15 παροιμία· Ἀρχίλοχον πατεῖς. ἐπὶ τῶν κακῶν καὶ λοιδορῶν.

Ἀρχιμήδης. Τραλλιανός, φιλόσοφος. μνημα εἰς Ὀμηρον, καὶ Μηχανικά.

1. ἔτη ἕξ'] Eudocia ἔτη γ'. Conf. Analecta Historico-critica de Archigene medico, auctore Harles. Lips. 1816. Müller om. E. 3. Ἀρχιδάμιος πόλεμος] Ex Harpocrate. Cf. v. Βρασίδης. Ἀρχιδάμιος Lex. Seg. p. 450. et Arseni qui haec ad explicationem proverbii revocavit. 4. ἔτη. Ἀρχιδάμιος δὲ ἐκλ. Lex. Seg. πόλεμος] ὁ πόλεμος E. qui ἰ δάμου—ἐμβαλόντος. 6. Ἀριστοφάνης] Avib. 1107. Unde voces sic transponendae: εἰθ' ἀρπάσαι βούλησθ' ἐτι. 11 p. 301. 11. V. Zon. p. 294. 12. Ἀρχίλοχος] Ex Aeliano, ut auguror, Περὶ προνοίας. Hemst. Haec videtur Aeliani libro deperdito Περὶ προνοίας, ut etiam quae habentur in Τιμωροῦντες et Φιλήμων. Vid. Aristid. Or. II. et Pl. Numa c. 4. ἀπέδωκε τινα τιμὴν Ἀρχιλόχῳ—τὸ δαιμόνιον. Reines. Ex Aeliano etiam Ruhnkenius in Tim. p. 108 13. γοῦν] οὖν E. 14. αὐτοῦ] αὐτὸ B. E. αἰσχροεπὲς] Leg. αἰσχροεπὲς. αἰσχρολογία eius damnatur in Ἑλλ. παθ. qui eum αἰσχροτάτον vocat, et ob eam etiam Lacedaemonii eius libros e civitate sua exportari iusserunt Max. VI, 3. ext. 1. Ἀρχίλοχος Πάριος τὸ γένος, ἀνὴρ κομῆς ἐλεύθερος καὶ παύρηστος συνῶν, μηδὲν ὀνῶν ὀνειδᾶται Pseudol. 1. Reines. αἰσχροεπὲς Viger. in Euseb. Praep. p. 227. C. Hemst. Assentiebatur Ruhnkenius; accesseruntque viris illis B. E. Nihil desiderabat Iacobs. in Anthol. Pal. p. 301. 15. ἀπορῶψαι] ἀπορῶψαι E. Cf. v. ἀπορῶψαι. peram haec distinguebantur: ἡλέει τεθνεῶτα. καὶ ταῦτα ἐν πτλ. Mirum dictu quoties hic particularum καὶ ταῦτα πο nuerit sefelleritque viros perspicacissimos, ut ne peculiararem quidem vim, id est excellentiae et absolutionis (Latinis se nobis tollendis) significatum prorsus assequerentur. Eo scriptores aevi florentissimi raro deprehendimus esse usos, p tamen Aristophanem et Platonem (quorum notabiles sunt loci Ran. 716. Sophist. p. 238. A. Rep. I. p. 341. C.), paulo autem in formula recolenda Sophistas et eorum aequales fuisse, velut ter in litteris Lucianis (v. Fritzsche. in Luc. quater apud Strabonem (VI. p. 285. XV. p. 709. 722. XVI. p. 780.) videmus eam frequentari. Congesserunt variorum Schaeef. in Gnom. p. 272. Dohreus Add. in Plut. 546. Iacobs. in Philostr. p. 608. quorum mentio cursim est iniecta in f. Alterth. 1834. N. 122. 17. ξυνὸς Ἐνυάλιος] Innuiter II. σ'. 309. καὶ ὅτε ἔχεν] Historia haec a pluribus scriptoribus tur. Vide Oenomaum apud Euseb. de Praep. Euang. V, 33. et Aristidem Tom. III. p. 487. Küst. Integros scriptorum Calonda Naxio, quem Oenomaus Archiam vocavit, Wyttenbachius protulit in Plut. S. N. V. p. 560. E. sive p. 81.
2. ὑπὲρ ὧν] ὧν om. V. 4. τὰ θρυλούμενα ἀνείπεν] Excidit hic reponsum Pythiae, quod tale erat: Μουσαῶν θερά τέτανας· ἔξειθι νηοῦ. Vide Galenum ἐν Προτρεπτικῷ ἐπὶ τὰς τέχνας cap. IX. Küst. θρυλούμενα A. Nihil opinor sed dicti celebritatem digito fuisse demonstratam. προεβάλλετο] προσεβάλλετο A. 10. ἐνθα Τέτιξ] Cretensis. ter Plutarchus, quem videas in De S. N. V. I. c. Philostr. Vit. Soph. II, 27. ἐσπούδαζε καὶ ἀπὸ Ἀρχιλόχου, καλῶν τῶν ρον φωνῆν σοφιστῶν, τὸν δὲ Ἀρχιλόχον πνεῦμα. Reines. 11. Τελεσικλείου παιδός] Id est Archilochi. Pater eius chi vocabatur Telesicles, ut patet ex oraculo, quod extat apud Stephanum Byzantium v. Θάσσος et Euseb. de Praep VI, 7. Küst. Τελεσικλείου B. E. Inest his vestigium oraculi Delphici; nec dubito quin eodem revocandum sit Τέτιξ ἵπται, si quidem Plutarchea adhibemus, πρὸς τὴν τοῦ Τέτιγος οἰκίαν—, τοῦτο δ' ἦν ὁ Ταίναρος. Mox αἷς ἐπι 14. παροιμία] V. Arsen. p. 79. πατεῖς] πλατεῖς V. 17. Μηχανικά] καὶ εἰς τινὰς τοῦ Πλάτωνος διαλόγους addi p. 75.

vixit annos LXIII. multaque medica et physica scripsit. Ἀρχιδάμιος πόλεμος. Belli Peloponnesiaci anni superiores bellum Archidamium dicuntur, ab Archidamo, qui irruptionem in Atticam fecit. Ἀρχίδιον. Magistratus, sic per locum dictus. Aristophanes: Et si vel minimum magistratum adepti deinde rapere velitis aliquid. Ἀρχιερεσία. Remigatio. Ἀρχίκλοπος. Antiquus fur. Ἀρχίλοχος. Virorum honorum ne post obitum quidem aīi obliviscuntur. velut Archilochum poetam, cetera bonum, si foedam eius verborum nequitiam ac maledicentiam detras, eamque velut maculam eluas, Pythius miseratus est, quamquam in ipso bello defunctum, ubi Mars communis est. nam cum qui ipsum interfecerat, nomine Calondas, cognomine vero Cor-

vus, venisset a deo rem necessariam, quaeconque petiturus, Pythia ut obnoxium piaculo non admittit notissimum illud responsum dedit. tum ille bellum ca sans, seque dicens in discrimen venisse aut factum tiendi ea quae fecisset, deum rogabat, ne se ut in versaretur, si fato suo viveret, mala sibi imprec non potius ipse obisset quam illum interfecisset. hi misericordiam commotus eum in Taenarum, ubi Tetus erat, abire sinitque Telesicli animam inferitis pi sit. huic mandato cum parvisset, indignationem i Et proverbium: Archilochum calcas: quod dicitur nes maledicos. Ἀρχιμήδης. Archimedes, Tralliosophus. scripsit commentarium in Homerum, et i

Ἀρχίου, τοῦ ἐπικληθέντος Φυγαδοθήρα.

Ἀρχιππος. Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος. ἐνίκη-
σεν ἅπαξ ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος.

Ἀρχισυνάγωγος. ὁ ἀρχηγός.

Ἀρχιτεκτονῶ. αἰτιατικῆ.

Ἀρχω σου. γενικῆ.

Ἀρχων. Ἀρχοντες οἱ ἐννέα τινές. Θεσμοθέται
ἔξ, Ἀρχων, Βασιλεύς, Πολέμαρχος. καὶ προ μὲν
τῶν Σόλωνος νόμων οὐκ ἔξῃν αὐτοῖς ἅμα δικάζειν,
ἀλλ' ὁ μὲν Βασιλεὺς καθήστο παρὰ τῷ καλουμένῳ
Βουκολίῳ· τὸ δὲ ἦν πλησίον τοῦ Πρυτανείου· ὁ δὲ
Πολέμαρχος ἐν Λυκείῳ, καὶ ὁ Ἀρχων παρὰ τοὺς
Ἐπιπύλους, οἱ Θεσμοθέται παρὰ τὸ Θεσμοθέσιον.
κύριοι τε ἦσαν, ὥστε τὰς δίκας αὐτοτελεῖς ποιεῖ-
σθαι. ὕστερον δὲ Σόλωνος οὐδὲν ἕτερον αὐτοῖς τε-
λαίται ἢ μόνον ὑποκρίνουσι τοὺς ἀντιδίκους.

Ἀρχων χρότιος. ἀρχηγός, προηγός.

Ἀρχων χρόνος πημάτων.

Τὸν ἀρχοντα τῶν ἀρχομένων εἵνεκα πάντα διαπρατ-
τεσθαι δεῖν. ὁ δὲ Ἑγίας ἤξιλον οὐ μόνον τὸν ἀρχοντα
5 τῶν ἀρχομένων τίθεσθαι πρόνοιαν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ
πρὸς ἐκείνων. ἐκάστῳ γὰρ εἶναι τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀγα-
θοῦ πρὸς ἑαυτὸν μᾶλλον ἢ πρὸς ἕτερον. ὁ δὲ Ἰσι-
δωρός φησι τὸν ἀρχοντα ἢ ἀρχοντος ἀκούειν, εἰ δὲ
καὶ ἑαυτοῦ φροντίδα ποιοῖτο, ὡς ἐνός γε καὶ ἑαυ-
τοῦ τῶν ἀρχομένων καὶ δεομένων προνοίας. τὸν γὰρ
τοι ἀρχοντα τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ δεῖσθαι μηδενός. ἢ δὲ
ἄνθρωπος ὁ τεχνίτης δεόιτο ἄν, οἷον ἰατρός τῆς
ιατρικῆς, εἰ νοσήσειεν· ἰατρικῆ δὲ οὐκ ἂν ποτε νο-
σήσειεν. οὐ τοίνυν οὐδὲ ὁ κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἐστὼς
15 ἰατρός· οὐ τοίνυν οὐδὲ ὁ κατὰ τὴν ἀρχικὴν ἐπιστή-
μην ἀρχων ὀρώμενος. λογικώτερον δὲ εἶπειν ἐπι-

1. Ἀρχίου. τοῦ ἐπικληθέντος] Locus ad quem Suidam respexisse puto, extat apud Photium p. 1481. ubi Archiae huius mentio fit. Küst. Φυγαδοθήρα] MSS. Pariss. [B. E.] habent Φυγαδοθήρα. Sed Φυγαδοθήρας vera lectio est, quoniam Archias hic ita appellatus fuit, quod τοὺς φυγάδας, sive oratores, quos Antipater rex Macedoniae sibi dedi postulaverat, Athenis fugientes persequeretur, et quasi venaretur, ut docet Plutarchus Demosthene p. 859. quem vide. Küst. 2. Ἀρχιππος. . . ἀρχαῖος] Eudocia p. 68. De poeta disseruit Meinek. Qu. Scen. II. p. 45. sqq. 3. Libri ut videtur omnes ἔξ. Reflexi saltem vulg. ἐνενηκοστῆς. 5. 6. Om. vulg. Neque *V. profertur. 7. τινές] Immo τίνες; cum Lex. Seg. p. 449. 10. καθήστο παρὰ] καθήστο ἐπὶ V. καθήστο ἐπὶ C. 11. Βουκολίῳ Lex. Seg. 13. οἱ] Desideratur particula quaeapiam. 15. Σόλωνος αὐτοῖς νομοθετήσαντος] νομοθετήσαντος om. A. B. αὐτοῖς νομοθετήσαντος om. V. C. ἕτερον αὐτοῖς] αὐτοῖς ἕτερον B. V. ἐτελείτο] τελείται A. B. E. V. C. 16. ὑποκρίνειν] Legendum puto ἀνακρίνειν: quae et Pearsoni coniectura est. Küst. ὑποκρίνουσι A. B. E. V. C. firmante Lex. Seg. Quamquam id verbum alienum est ab exordiis Ilium, neque Schömannus (der Att. Proz. p. 623.) exemplum huiusmodi reprehendit. Sed vox legitima fuit ἀνακρίνειν, quod Matthiae Miscell. Philol. I. p. 242. reponebat.

2. Ἀρχων χρότιος] Sic male omnes editt. habent: cuius loco ex Sophocle scribendum est Ἀρχων χρόνος, ut et Portus monuit. Küst. ἔξει B. inter versus. 2. Ἀρχων χρόνος πημάτων] Sophoclis Al. 934. 3. Τὸν ἀρχοντα τῶν ἀρχομένων εἵνεκα πάντα διαπραττεσθαι] Haec et quae sequuntur ex Damascio deprompta esse Pearsonus suspicatur: quod verum esse existimo. Küst. 4. Ἑγίας] Ἑγίας A. B. *V. Cum Hegia varios sermones Isidorus consensu docet Photius Bibl. p. 349. 5. αὐτοῦ πρὸς ἐκείνων] Apparet corrigendum esse αὐτοῦ (sive αὐτοῦ) πρὸ ἐκείνων: monuitque Hermannus. 6. ἐκάστῳ] ἐν ἐκάστῳ E. εἶναι om. *V. 7. ἑαυτὸν] ἑαυτὸ A. V. E. 8. φησὶν] φησι cum *V. τὸν ἀρχοντα ἢ ἀρχοντος ἀκούειν] Locus hic mendo laborat, nec sensus ei constat. Forsan auctor scripserat, τὸν ἀρχοντα, ἢ ἀρχων, μηδενός δεῖσθαι. Certe sensus tale quid requirit. Küst. Portus coniecerat, τὸν ἀρχοντα, ἢ ἀρχων μηδενός ἀκούειν. τὸν ἀρχοντα ἢ ἀρχοντος A. B. V. E. Apparent lineamenta doctrinae Platonicae, velut ipsum τὸν ἀρχοντα τὸν (sic scribendum) ἀκριβεῖ λόγῳ ductum est e Reip. I. p. 341. B. Nos tamen singulas huius sententiae voces non audeamus integras praestare, quas ne Hermannus quidem resarsit tali ratione: τὸν ἀρχοντα μὴ μᾶλλον ἀρχων ἢ ἀρχοντος ἀκούειν. Aliquando tamen videbantur quaedam per similitudinem membri sequentis intercidisse, cui quae adhaerent novissima καὶ δεομένων προνοίας et si possunt tolerari, argumentationis certe vim haud medio-riter infringunt. Itaque haec tentabam: τὸν ἀρχοντα ἡμᾶς τὸ τοῦ ἀρχοντος ὄνομα τῶν ἀρχομένων (i. e. ἢ ἀρχων τῶν ἀρχομένων) καὶ δεομένων προνοίας ἀκούειν, εἰ δὲ καὶ ἑαυτοῦ . . . καὶ ἑαυτοῦ τῶν ἀρχομένων. Isidorus enim ab ipso archontis nomine proficiscibatur, quod non posset intelligi aut usurpari nisi relatione quadam ad subditos et tutelae commissos facta; quod si tamen magistratus sui etiam rationem haberet, tanquam uni de subditis prospecturum. Ubi posterius καὶ ἑαυτοῦ ad logicam interpretationem probum est, ad demonstrantis vero mentem, qui iura superba magistratum deprimat nec nisi hominem singularem inter cives eum iubeat haberi, adeo languet, ut praetermitti queat. Addit Isidorus gubernatorem civitatis, si germanus sit et ad suam notionem exactus, ne indigere quidem emolumentum cuiusquam, cum ars et disciplina tam viri principis quam medici, quatenus medicum agat, ab lucro vel infirmitate vitae communis prorsus abhorreat; contra quod artifices aliquam appetant utilitatem, si commoda humana sequantur (ἢ δὲ ἄνθρωπος sc. ἐστίν), velut cum medicus utpote homo fuerit morbo correptus. 8. εἰ δὲ] εἰ δὲ reposui cum B. E. *V. 13. ἰατρικῆ — νοσήσειεν om. E. Mox οὐ τοίνυν e continuis videtur inculcatum esse. 14. ὁ κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἐστὼς] Dictio peregrini coloris si recte se habet, ad medicum refertur, qui suam artem tueatur; eodem-

Ἀρχίου. Archias, qui Φυγαδοθήρας cognominatus est. Ἀρχιππος. Archippus, Atheniensis, comicus antiquus. semel videtur Olympiade XCI. Ἀρχισυνάγωγος. Synagogae princeps. Ἀρχιτεκτονῶ. Aptum accusativo. Ἀρχω. Iungitur genitivo. Ἀρχων. Archontes novem erant: Thesmothetae sex, Archon, Rex, Polemarchus. iam ante Solonis leges ipsis una ius dicere non licebat; sed Rex iudicabat ad Bucoleum, ita dictum, quod erat prope Prytaneum; Polemarchus in Lyceo; Archon iuxta Eponymos; Thesmothetae ad Thesmothesium. hi liberam habebant potestatem lites diiudicandi, ita ut ab eorum sententia ad aliud iudicium provocari non liceret. post Solonem vero nihil aliud iis relictum est, quam ut litigantes exquirerent. Ἀρχων χρ. Dux, princeps. Tempus maiorum ar-

biter. Principem subiectorum causa omnia facere oportet. Hegias vero aequum esse censebat, ut non solum princeps subditorum curam gereret, sed etiam ipsi subditi Principis rationem vicissim haberent. singulos enim sibi melius esse malle, quam alteri. Isidorus vero docet principem, quatenus est princeps, nullius indigere; quod si sui quoque curam gerat, ut unum subditorum curare, quibus providentia opus sit. nam profecto principem, si notionem eius accuratam sequamur, pullius indigere, cum quatenus homo est artifex, aliqua re possit indigere: velut medicus medicina, si aegrotat. ipsa vero ars medicina nunquam aegrotaverit. ita ne medicus quidem quatenus est medicus, neque princeps, quatenus spectatur ut princeps. secundum igitur subtiliorem argumentationem sic ratiocinandum est, relata

Πέρσου· Τὸν ἐν Μένδῃ τράγον Πανὸς ἱερὸν κατέ-
θυσέ τε, καὶ σκευάσας ποικίλως ταύτην ὁ δυστυ-
χης ἄρα τὴν δαίτα ἄσατο· Αἰγυπτίων τε λεῶν πάμ-
πολυν ἀποσπάσας γαμετιῶν καὶ τέκνων ἐς Πέρσας
ἤγαγεν ἀνοίκτως.

Ἄσαφές. ἀνόητον, ἄδηλον.

Ἄσαφεία νυκτὸς ἀπολλύμενος. ὑπὸ σκοτει-
νοτάτης δηλαδὴ νυκτός, καθ' ἣν τίς τινα ἀναγνω-
ρίσαι οὐ δύναται. ὅθεν καὶ τό, Σελήνης τὸν ζόφον
διασαφούςσης. οὕτω γέγραπται ἐν τῷ μαρτυρίῳ τῶν
Ἰσχυίων διζμυρίων.

Ἀσβαμαῖον. ὕδωρ οὕτω καλούμενον.

Ἀσβεστος. ἀκατάπαντος.

Ἀσβόλη καὶ ἄσβολος. ἡ αἰθάλη τοῦ πυρός, ἡ
στακτὴ.

Φεῦ, ἰὸν τῆς ἀσβόλου.

[καὶ ἐπὶ δοτικῆς τῇ ἀσβόλῳ.]

Ἀσδρούβας, ὁ Καρχηδονίων στρατηγός, κε-
νόδοξος ἦν καὶ ἀλαζῶν καὶ πολὺ κεχωρισμένος τῆς
πραγματικῆς καὶ στρατηγικῆς δυνάμεως. σημεῖα δὲ
τῆς ἀκρισίας αὐτοῦ, ὅτι παρῆν ποτε ἐν πανοπλίᾳ
πορφυρίδα θαλαττίαν ἐπιπεπορημένους, ἥνικα

Γολόσση συνεγένετο τῷ Νομάδων βασιλεῖ μετὰ μα-
χαιροφόρων δέκα. καὶ ὅσον εἴκοσι πόδας ἀπέστη
προβεβλημένος τάφρον καὶ χάρακα, καὶ κατένευε
τῷ βασιλεῖ προσιέναι πρὸς αὐτόν, καθῆκον γίνε-
σθαι τοῦναντίον. οὐ μὴν ἀλλ' ὁ Γολόσσης ἀφελῶς
ἔχων Νομαδικῶ τινι τρόπῳ μόνος προσῆει πρὸς
αὐτόν· καὶ προσεγγίσας ἤρετο, τίνα φοβούμενος
τὴν πανοπλίαν ἔχων ἦκε. τοῦ δ' εἰπόντος ὅτι Ῥω-
μαίους· Οὐκ ἂν ἄρ', ἔφησεν ὁ Γολόσσης, ἔδωκας
σαυτὸν εἰς τὴν πόλιν, μηδεμίαν ἔχων ἀνάγκην.

Ἦν μὲν οὖν καὶ φύσει σάρκινος, βαλὼν δὲ τὴν
πανοπλίαν, καὶ κοιλίαν εἰλήφει, καὶ τῷ χρώματι
παρὰ φύσιν ἐπικεκαυμένος ἦν. ὥστε δοκεῖν ἐν πα-
νηγύρει πον διαιτᾶσθαι παραπλησίως τοῖς σιτεν-
15 τοῖς βουσίην, ἀλλὰ μὴ τηλικούτων καὶ τοιούτων κα-
κῶν προστατεῖν, ὧν οὐδ' ἂν ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ διεξ-
ῶν οὐδεὶς. — Ὡς δ' ὅτε μὲν ἐς τὰς ἀποφάσεις
αὐτοῦ τις βλέψει, θαυμάσει τὸν ἄνδρα καὶ τὸ με-
γαλόψυχον τῶν λόγων· ὅτε δὲ ἐς τὸν χειρισμὸν τῶν
πραγμάτων, τὴν ἀγεννίαν καταπλήττεσθαι καὶ τὴν
ἀνανδρίαν.

Ἀσδρούβας, Καρχηδονίων στρατηγός. οὗτος

— Τὸν ἐν Μένδῃ] Aelianum haec sapient. Hemst. Locus collatis vv. Κακοῖς et Ἀπίδες redintegrands. Pertinet ad eandem Ochi
historiam gl. Ἀβαίς. 7. Gl. ignorat *V. ὑπὸ ἀπὸ A. 9. καὶ τό] καὶ τῆς E. qui mox ζόφον οὕτω δ. Σελήνης] Haec

olim repetebantur in v. Διασαφούςσης. 10. τῇ μαρτυρίῳ] τῷ μ A. 12. Ἀσβαμαῖον. ὕδωρ] Maussacus in Dissertatione
Critica, Lexico Harpocratonis subiuncta, recte monuit respexisse hic Suidam ad locum illum Philostrati lib. I. de Vit. Apoll.
cap. 4. Ὅστι δέ τι περὶ Τύανα ὕδωρ ὄρκιον Διός, ὡς φασί. καλοῦσι δὲ αὐτὸ Ἀσβαμαῖον. Plura de hac aqua lege apud eundem
Maussacus; itemque Valesium in Amm. Marcell. p. 266. [XXIII, 6, 19.] Küst. Ἀσβαμαῖον A. 13. Ἀσβεστος] ll. d. 599.
Lex. Seg. p. 450. 14. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 113. 16. Φεῦ, ἰὸν τῆς ἀσβόλου] Aristoph. Thesmoph. 251. Annotationem
habet paulo integriorem Lex. Seg. p. 450. 17. καὶ ἐπὶ . . ἀσβόλῳ om. V. unciis notavi. 18. Ἀσδρούβας, ὁ Καρχηδονίων
στρατηγός, κενόδοξος] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Polybii apud Constantinum in Excerptis ab
Vales. editis, p. 177. 178. 181. Küst. Polyb. XXXIX, 1. Ubi quaedam paulo diversius leguntur. Ceterum ὁ Καρχηδονίων—δυν-
νάμεως om. *V. στρατηγός] βασιλεύς E pr. 20. πολλά δ' εἰσι σημεῖα τῆς ἀκρ. αὐτοῦ. πρῶτον μὲν γὰρ παρῆν Polyb. δὲ
om. *V. 22. ἐπιπεπορημένους] ἐπιπεπορημένους E. cum Exc. Id recipiendum duxi: nam vulgatum recte de purpureis ar-
mis intelligeretur sibi constrictis.

— Γολόσση Polyb. συνεγένετο] συνεγένετο B. E. 4. προῖναι Exc. καθῆκον] καθῆκιν B. καθῆκιν A. καθῆκον γιν. τοῦν.
om. E. 5. ἀλλ' ὁ Γολόσσης] ἀλλὰ γλώσσης A. 6. Νομαδικῶ] Νομαδικῶ A. 8. εἰπόντος] εἰπόντος ὅτι A. B. E. *V.
Exc. 11. Polybius XXXIX, 2, 7. mox §. 10. βαλὼν δὲ τὴν πανοπλίαν] Haec non agnoscunt Excerpta ab Valesio edita. Tourp.
Sunt ab homine profecta, qui narrationem Polybii quam levisima opera vellet in compendium redigere. 18. αὐτοῦ τι] αὐ-
τοῦ τος B. E. *V. Med. Exc. 20. ἀγεννίαν Med. ἐκπλήττεσθαι] καταπλήττεσθαι A. V. E. Exc. 21. ἀνανδρίαν] ἀνδρίαν
A. ἀνανδρίαν B. 22. Ἀσδρούβας. Καρχηδονίων στρατ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Ap-
piani in Libyis p. 120. 121. (c. 118.) Küst. Καρχηδόνιος B. E.

— Hircum Mendesium Pani sacrum mactaret, condi-
tioneque variis conditum sceleratus ille in viscera sua con-
ditus et magnam Aegyptiorum multitudinem ab uxoribus et
liberis avulsam in Persiam crudeliter abduxit. Ἄσαφές.
— Obscurum, incertum. Ἄσαφεία νυκτ. Qui nocte obscura
quem obscuritas noctis, in qua alter alterum agno-
scere non potest, perdidit, unde etiam illud, Luna tenebras
obscure. sic scriptum in Martyrio viginti millium sancto-
rum. Ἀσβαμαῖον ὕδωρ. Asbamaea aqua, sic vocata.
— Ἀσβεστος. Nunquam cessans. Ἀσβόλη et ἄσβολος. Fu-
gilla, fuvilla. Heu, heu, fuliginem! [Et in dativo ἀσβόλῳ.]
— Ἀσδρούβας. Hasdrubal, Carthaginiensium imperator, inge-
nitus erat vano et iactabundo, et in rebus gerendis ab imperatoria
virtute longe aberat. vanitatis autem illius argumentum hoc
est. cum Gulussa rege Numidarum colloquium habiturus, ar-
mistis tectus accessit, quibus chlamydem purpuream superin-
dixisset sibi astrictam, comitantibus decem satellitibus. deinde

a satellitio progressus viginti fere pedum spatio, vallo ac fossa
munitus regi per nutum significavit ut ad se accederet, cum
tamen contrarium fieri debuisset. sed Gulussa, ut erat simpli-
cis ingenii, more gentis Numidarum, solus ad eum accessit. qui
cum appropinquasset, interrogavit, cuiusnam metu armis te-
ctus venisset. ille cum Romanos se metuere dixisset, si ita es-
set, inquit Gulussa, nunquam te in urbem inclusisses, nulla
praesertim necessitate impulsus. † Erat autem ille natura obe-
sus, tum vero remotis armis ventrem sagina probe suffarserat,
et colore praeter naturam erat adusto: ut in mercatu alicubi in-
star saginatorum bonum degere, non civitatem regere videretur tot
ao tantis circumdatam calamitatibus, quas nemo satis ora-
tione possit exprimeret. Quare quoties aliquis illius dicta spe-
ctaret, hominem eiusque orationem magnanimitatis plenam
mirabatur. sin vero illius in republica administranda ratio-
nem intueretur, eiusdem ignaviam ac mollitiem obstupescibat.
Ἀσδρούβας. Hasdrubal, Carthaginiensium dux. hic indigne

κατὰ τὴν τοῦ πολέμου συμβολὴν χαλεπῶς ἔχων τῆς ἐπὶ τὰ Μέγαρα ἐπιχειρήσεως, ὅσα Ῥωμαίων εἶχεν αἰχμάλωτα ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀγαγών, ὅθεν εὐσύννοπτα Ῥωμαίοις ἔμελλε τὰ δρώμενα ἔσσεσθαι, τῶν μὲν ὀφθαλμοὺς ἢ γλώττας ἢ νεῦρα ἢ αἰδοῖα σιδηρίοις⁵ ἐξεῖλε καμπύλοις· τῶν δὲ ὑπέτεμνε τὰ πέλματα καὶ δακτύλους ἐξέκοπτεν, ἢ τὸ δέρμα τοῦ λοιποῦ σώματος ἀπέσπα, καὶ πάντας ἔμπρους ἔτι κατε-³⁴⁰ κρήμιζεν, ἀδιάλλακτα Καρχηδονίοις τὰ ἐς Ῥω-
μαίους ἐπινοῶν. καὶ ὁ μὲν αὐτοὺς οὕτως ἠρέθειζε¹⁰ τὴν σωτηρίαν ἔχειν ἐν μόνῃ τῇ μάχῃ· περιέστη δ' αὐτῷ ἐς τὸ ἐναντίον ὧν ἐπενόει. ὑπὸ γὰρ τοῦ συνειδότης οἱ Καρχηδόνιοι τῶνδε τῶν ἀθεμίτων ἔργων περιδεεῖς ἀντὶ προθύμων ἐγίνοντο, καὶ τὸν Ἀσδρούβαν ὡς τὴν συγγνώμην σφῶν ἀρηρημένον¹⁵ ἐμίσουν· καὶ μάλισθ' ἢ βουλὴ αὐτοῦ κατεβόα, ὡς ὡμὰ καὶ ὑπερήφανα δεδρακότος ἐν συμφοραῖς οἰ-
κείαις τσαῖσδε. ὁ δὲ τῶν βουλευτῶν τινὰς ἔκτεινε, καὶ ἐς πάντα ὧν ἤδη περιδεῆς ἐς τυραννίδα μᾶλλον ἢ στρατηγίαν περιῆλθεν, ὡς ἐν τῷδε μόνῳ τὸ ἀσφα-²⁰ λές ἔξω, εἰ φοβερός αὐτοῖς εἶη, καὶ διὰ τοῦτο δυσεπιχείρητος.

Ἄσαι. κορέσαι. ἢ ψᾶλαι.

Ἄσαια. ὄνομα ὄρους. Καὶ Ἄσαιος, ὄνομα κύριον.

Ἀσεβεῖς. οἱ πολυθεῖαν ἢ ἀθεῖαν θρησκέοντες.
Ἀσεβῶν. παρὰ τῷ Δαβίδ, τῶν τὸν Θεὸν ἀγνοούντων.

Ἀσεβῶ. αἰτιατικῇ.

Ἀσέλγεια. ἀντὶ τοῦ πολυτέλεια. οὕτως Αἰ-
σχίνης. ἢ Ἀσέλγεια, πορνεία, ἀκαθαρσία, μιαιρία. παρήκται δὲ ὡς φασιν ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Σέληγ πόλις ἐστὶ τῆς Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄν-
θρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοινώνουν. κατ' ἐπίτασιν¹⁵ οὖν τὸ ἀσελγαίνειν. Καὶ ἀσελγῆς οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκολάστου ἔταπτον οἱ παλαιοί, ἀλλ' ἐστὶν ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. καὶ γὰρ ἄνεμον ἀσελγῆ λέγουσι· καὶ ἀσελόκερος τράγος, ὁ μέγας. ἢ ἀσελόκερος, ὁ κυρίκτων.

Πιονές εἰσιν ἀσελγῶς·

Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν Πλούτῳ, ἀντὶ τοῦ κατωφε-
ρεῖς. Θορυβοῦμενοι καὶ κεκραγότες μετὰ ἀσελ-
γείας, οἷον οἱ κόρακες λαρυγγίζουσιν. ἀντὶ τοῦ με-
γάλως φωνοῦσι. καὶ ἀσελγῆς ἐπὶ ἀνέμον, ὁ σφο-
δρῶς πνέων. Πολὺς δὲ καὶ ἀσελγῆς τίκτεται ἐκεῖδι·
φησὶν Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ Ποικίλης Ἀφηγήσεως·
γένεσις δὲ αὐτῷ ἀλλῶνες βαθεῖς καὶ φάραγγες, δι' ὧν
ὠθούμενος ἐκτείνει λαβρότατος.

Ἄση. ῥύπος. καὶ κλίνεται ἄσης. ἢ λύπη. Καὶ
25 τσαούτης ἄσης ὑποπίμπλαμαι καὶ ναυτίας σῶμά τε

1. κατὰ τὴν τοῦ πολέμου συμβολήν] Haec verba nihil ad rem faciunt, nec apud Appianum leguntur: unde apparet ea librari cuiusdam esse additamentum. Küst. Recte Gaisfordus haec ad narrationem contextendam opinabatur esse interpolata. τοῦ πολέμου] τοῦ om. B. V. E. 2. μεγάλα] Μέγαρα A. V. μεγαλεία E. 5. ἢ γλώττας] τῶν δὲ ὡτα E. 6. ὑπέτεμνε] ἀπέ-
τεμνε V. 7. τοὺς ante δακτύλους adde cum Appiano. 10. οὕτως om. V. item mox ἐν ante μόνῃ. 14. περιδεεῖς] περιδεῖς V.
15. καὶ ante τὴν συγγν. Appianus, item ante τῶν βουλευτῶν. 22. Sub finem huius articuli A. in marg. ζῆται περὶ τούτου δ
τῷ Ἀσδρούβας. 23. Ἄσαι] Vide vel Hesychium. ψᾶλαι edd. Simile mendum Aelianus N. A. II, 11. admisit ἐκμᾶλαι.
2. παρὰ τῷ Δαβίδ] Psalm. 1. et alibi. Küst. Hae voces absunt ab Anecd. Cram. II. p. 428. 4. Om. vulg. Siletur *
5. Ἀσέλγεια] Lex. Seg. p. 451. 6. μιαιρία om. Lex. Seg. 9. κατ' ἐπίτασιν] Huc egregie faciunt ea quae habet Hes-
ychius v. Κριός: quem vide. Küst. Cf. Arsenius p. 79. Hanc et contrariam explicationem proposuit Eust. in Dionys. 82
13. ὡς Πλάτων ἀσελόκερον τὸν μεγάλοκερον Hesychius: item Noster in v. Κριός ἀσελόκερος. 16. Πλούτῳ] V. 560.
τωφερεῖς] καταφερεῖς V. C. 17. Θορυβοῦμενοι] Haec paulo auctiora extant in v. Λαρυγγίζουσιν. 19. ἀσελγῆς] καὶ ἀσε-
γῆς A. B. V. E. C. Med. Hunc significatum Lex. Seg. locis comicorum demonstrat. 21. ἐν τῷ] ἐν τῇ E. 23. ἐκτείνει] —
ἐκπνεῖ? Hemst. λαβρότατα] λαβρότατος dedi cum A. C. Quamquam praestabat λαμπρότατος cum *V. 24. Ἄση] V. Valm
in N. Foed. p. 341.

ferens audaciam Scipionis, qui Megara aggressus fuerat, quot-
quot ex Romanis captivos habebat, in muros produxit, unde suis
poterant esse conspicui, et aliorum oculos aut linguas aut ner-
vos aut pudenda unciis ferreis evellit; aliorum vero plantas suc-
cidit, et digitos amputavit, aut pellem toto corpore detraxit, at-
que ita vivos e moenibus praecipitavit, ut ne Carthaginensibus
ullam spem pacis ab Romanis impetrandae relinqueret, utque ir-
ritatis animis in solis armis salutem reponerent. res tamen in
contrarium cessit. Poeni enim, nefariorum facinorum sibi con-
sili, timidum potius quam audaces reddebantur, et Hasdrubalem
oderant, ut qui spem veniae iis praecidisset: Senatu praesertim
indignante, qui eam immanitatem ac superbiam intempestivam
esse vociferabatur in calamitatibus publicis. tum ille senatores
aliquot comprehensus occidit, iamque omnibus formidandus ty-
ranno quam ducl propior erat: hac sola ratione se tutum fore
existimans, si timeretur a populo, neque cuiusquam insidiis peti
facile posset. Ἄσαι. Satiasset. item cecinisset. Ἄσαια. No-
men montis. Et Ἀσαιος, nomen proprium. Ἀσεβεῖς. Qui nul-

tos aut nullos deos colant. Ἀσεβῶν. Apud David sic di-
tur, qui Deum non norunt. Ἀσεβῶ. Aptum accusativo.
σέλγεια. Profusio pecuniae. sic Aeschines. Vel Ἀσέλγεια,
pudicitia, lascivia, obscenum flagitium. origo nominis haec
fortur. Selge est urbs Pisidiae, ubi homines flagitiose vive-
promiscua Venere utentes. inde igitur, addito ᾧ intensivo
ctum est ἀσελγαίνειν et ἀσελγῆς: quod non solum incontē-
tem et lascivum, sed etiam magnum apud veteres signi-
nam ventum ingentem vocant ἀσελγῆ. et ἀσελόκερος τρά-
est hircus ingens, vel cornu petens. Aristophanes in Πλού-
Valde sunt pingues. id est, in Venerem proclives. Τσα-
tuantes et magna voce vociferantes ut corvi crocitant.
μετὰ ἀσελγῆς significat valde. Et ἀσελγῆς, cum de vento
citur, significat ventum vehementem. Aelianus in libro V. 17
Historiae: Frequens et rehemens ibi nascitur ventus, qui
profundis concavibus et cavernis gignitur, unde maximo cum
impetu tandem erumpit. Ἄση. Sordes. vel dolor. declinat
ἄσης. Tanta copia sordium et tanta nausea corpus et anima

καὶ ψυχὴν, ὥστε καὶ εἰς ζιμέτους ἐμοὶ τὴν ἀχθηδὸνα προπίπτειν. τουτέστι ἕνυπον.

Ἄσηκός ῥος. ὁ ἀκηδιαστής.

Ἄσημαντα. τὰ λεγόμενα ἀσφράγματα. καὶ γὰρ σημεῖα τὰς σφραγίδας ἔλεγον. Καὶ Ἀσημάντοις, ἀσφυλίαις, οὐκ ἔχουσι σημάντορας τοὺς ἐπιστάτας. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σφραγίδων.

Ἄσημον. τὸ δυσγενές. καὶ τὸ μηδὲν σημαῖνον.

Καὶ Ἄσημος, ὁ ἀγενής.

Ἄσηρος. ὁ μὴ ἔχων σκώληκας.

Ἄσηρώθ. ὄνομα κύριον.

Ἀσία. χώρα, ἢ τῆς ἀνατολῆς. Καὶ Ἀσιά-

δους κρούματα, τῆς κιθάρας. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ἀσιάτιδος κρούματα. Καὶ Ἀσιήτις γῆ, τῆς

Ἀσίας.

Ἀσίγιος Πωλίων, Ῥωμαῖος. Ἱστορίας Ῥωμαϊκὰς συνέταξεν ἐν βιβλίοις ἰζ'. οὗτος πρῶτος Ἑλληνικὴν ἱστορίαν Ῥωμαϊκῶς συνεγράψατο.

Ἀσιος. ὄνομα κύριον.

Ἀσιῶν. τὸ ὄρος.

Ἀσιτῶ. ἄρτον οὐκ ἐσθίω.

Ἀσιχίνη. ὄνομα κύριον.

Ἀσθενεία. ταλαιπωρία, νόσος, ἀδυναμία.

Καὶ Ἀσθενούντας, ἀντι τοῦ ἐν ἐνδείᾳ ὄντας. τὴν

10 γὰρ τήγην ἰδίως νόσον φασίν. Ἀριστοφάνης·

Τοὺς πένητας ἀσθενούντας.

Ἄσθμα. πνοή. Καὶ Ἀσθμάζειν, ἀντι τοῦ

ἀσθμαίνειν· τουτέστι πνευστιᾶν. Βάβριος·

Οἶά τις νοῦσω

15 κάμνων ἐβέβλητ', οὐκ ἀληθῆς ἀσθμαίνων.

2. Προπίπτειν — ἕνυπον] προπίπτειν — ἕνυπον E. 3. Glossarum hunc ordinem instituit *V. Ἄσημον· Ἀσημαντα· Ἀσηκός· ἀκηδιαστής] Sic Zon. p. 311. πρωτοδικαστής V. C. sive MS. H. Stephani in Thes. Ind. Similis error in v. Λεόντιος μοναχός. De quo monuit etiam Albertius in Hesychium. 4. Zon. p. 322. 5. Καὶ Ἀσημάντοις, ἀσφυλίαις] Haec nota referenda est ad locum illum Homeri Il. κ'. 485. Ὡς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών. Scholiasta ibi vocem ἀσημάντοισιν exponit, ἀσφυλίαις, ἀσφροντίαις, μὴ ἔχουσι ποιμένα: quae vera est interpretatio. Σημαίνειν enim apud veteres Graecos etiam significabat imperare, regere, praeesse. Unde apud Homerum σημάντωρ λαῶν dicitur, qui populo praeesit, sive rector populi. Hinc igitur ἀσημάντοι dicuntur, qui rectore et duce carent: et ἀσημαντα μῆλα in dicto loco Homeri, pecudes vel oves, quae pastorem non habent. Repudianda ergo est observatiuncula, quam Suidas paulo post addit, ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σφραγίδων. Ἀσημαντος enim non per translationem allquam, sed proprie significat custode vel rectore carens, quoniam verbum σημαίνειν non solum accipitur pro sigillo aliquid obsignare, sed etiam aliis praeesse et imperare, ut ante diximus. Küst. Lex. Seg. p. 451. 9. ἀγενής] ἀγενής A. V. C. Mox cum A. B. C. V. E. delevi gl. Ἀσηρῆ. ἀκάθαρτα. 10. Ἄσηρος] Ἄσηρος Comi. H. Steph. Thes. Ind. 11. Lex. Seg. p. 452. 13. Ἀριστοφάνης] Thesm. 126. Vide etiam Etymologum v. Ἀσιάτις. Küst. Ex Etymologico sive Zon. p. 318. lacinia petita est, quam post Ἀσιάτιδος κρούματα insertam delevi cum A. B. C. V. E. Εἴρηται δὲ Ἀσιάτις ἢ τρίχοδος κιθάρα, ὅτι ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλει τῆς Ἀσδίας, κειμένη ἐν Τυώλῳ τῆς Ἀσδίας, πρῶτον ἐυρέθη. ἢ ἀπὸ Ἄσδων τοῦ Ἀυδοῦ. Ceterum κιθάραν Ἀσιάτων extat apud Strab. X. p. 471. κιθάρα Ἀσιά; apud Schol. Apollon. II, 777. cf. Küst. In Arist. Thesm. 126. Iam quod subiicitur ἢ Ἀσιάτιδος κρούματα, ferri posset tanquam scripturae quaedam diversitas ad Aristophanem referenda; nunc cum de hoc genere nihil in Comici libris repertum fuerit, credibile κιθάραν Ἀσιάτων esse memoratum, per scribarum torporem obliitteratam. 14. ἢ τῆς] ἢ om. A. B. C. 1. Ἀσίγιος Πωλίων A. B. Ἀσίγιος Πωλίων Edd. Vide infra v. Πωλίων ὁ Ἀσίγιος: ubi quod affertur opus περὶ τοῦ ἐμφυλίου τοῦ Ῥώμης πόλεμον, ὃν ἐπολέμησαν Καίσαρ τε καὶ Πομπήιος, id ad amussim convenit historiis Romanis septemdecim CXVI. e Suida tradit Bährus Hist. Litt. Rom. p. 388. nescio quo pacto) volumina complexis. Neque posteriore loco credideris Pollionem Graecum male cum Asinio Pollione misceri, quippe quem nemo prodiderit de rebus Graecis Latine scripsisse. Quid quod Plutarchus ab recentioribus quibusdam reprehensus, cum Graecam orationem ex Asinii commentariis Caes. 46. excitarit, recte fecisse censetur, si popularis aut historiam indicavit. Hic igitur consentaneum ut aut universam istam Pollionis memoriam ad Trallianum referamus, aut priorem partem, id quod Ῥωμαῖος suadet, ad illustrem ducem Antonianum traducamus, alteram Graeculo relinquamus. Illud tamen vehementer iam profugatur, quod adhuc creditum est, Asinii bellum civile Horatio celebratum XVII. libros tenuisse. 4. Ἀσιος] De eo vide v. Παλλάδιον. Küst. De Asio philosopho et τελεστή vid. in Παλλάδιον. Ἀσιος ὁ Ἀμφιπολίτου Σέμιος ἐποίησεν ἐν τοῖς ἔτεσι Pausan. Achaic. c. 4. Reines. Qui quae de Asio poeta congressit, ea praetermittenda duximus. 5. Ἀσιῶν] Ἀσιῶν dedi cum A. Theognostus p. 38. Ἀσιῶν Ἀσιῶνος· δηλοὶ δὲ ὄνομα ὄρους. 6. ἄρτον] ἄρτον ἢ ἕτερα σιτία E. 7. Ἀσιχίνη] agnoscit Zon. p. 318. 9. Ἀσθενούντας] Ex Schol. Aristoph. Pac. 635. ἐνδείᾳ ὄντας;] ἀδυναμίς ὄντας ἢ ἐνδείᾳ E. 10. Ἀριστοφάνης] In Pace 637. 11. Post ἀσθενούντας delevi cum A. V. C. glossam: Ἀσθμάζεται. ἐκ τοῦ ἴδιου τοῦ ψάλλου. 12. Ἀσθμάζειν] His firmandis si locus est Babrii subiectus, apparet ordinem verborum cum Knochio in Babr. fr. 5. fuisse invertendum: καὶ Ἀσθμαίνειν, ἀντι τοῦ ἀσθμάζειν, τ. πν. Vereor tamen ut ἀσθμάζειν quasi popularis vox ad interpretationem potuerit conferri. Malim igitur, Lex. Seg. p. 451. praecedente, repeti verbum ἀσθμαίνειν hunc in modum: καὶ ἀσθμαίνειν, τουτέστι πνευστιᾶν. Quamquam praestabat novam glossam constitui, Ἀσθμαίνειν. πνευστιᾶν. Βάβριος. Cf. Hesychius. 14. Οἶά τις] Fragmentum hoc Babrii referendum est ad fabulam illam, quae fert leonem aliquando, morbo simulato humi decubentem, animalia sine metu ad se accedentia dilacerasse. Fabula nota est ex Mythographis. Küst. Recurrit locus in v. Σπήλυξ.

meum replevit, ut propter aegritudinem mihi comendandum sit. Ἀσηκός ῥος. Taedio confectus. Ἀσημαντα. Nullis sigillis obsignata. σημαία enim vocabant sigilla. Et Ἀσημάντος, incustoditis, vel nullum rectorem habentibus, translatio ducta est a sigillis. Ἀσημον. Ignobile. item quod nihil significat. Et Ἀσημος. ignobilis. Ἀσηρος. Qui nullus habet vermes. Ἀσηρώθ. Nomen proprium. Ἀσία. Asia, regio Orientalis. Et Ἀσιάδος (sive Ἀσιάτιδος) κρούματα, sonus, quem cithara Asiatica pulsata reddit. Aristophanes. Suidae Lex. Vol. I.

Et Ἀσιήτις γῆ, terra Asiae. Ἀσίγιος. Asinius Pollio, Romanus, scripsit historiae Romanae libros XVII. primusque historiam Graecam stilo Latino exposuit. Ἀσιος. Nomen proprium. Ἀσιῶν. Mons. Ἀσιτῶ. Panem non comedo. Ἀσιχίνη: Nomen proprium. Ἀσθενεία. Aerumna, morbus, infirmitas. Et Ἀσθενούντας, inopia laborantes. calamitatem enim morbum etiam vocant. Aristophanes: Pauperes inopia laborantes. Ἀσθμα. Spiritus. Et Ἀσθμάζειν, anhelare. Babrius: Ut aegrotus humi cubabat, anhelitum simulans

Ἀσκαλαβώτης. ὁ γαλεώτης. οἷχι καταβώ-
την λέγουσι· μᾶλλον δὲ γαλεώτην. Μένανδρος·

Οὔτοσι δὲ γαλεώτης γέρων.

Ἀσκάλαφος. παρὰ τὸ ἀσκελὲς τῆς ἀφῆς, ὁ
λίαν σκληρός.

Ἀσκαλωνίτης. ὄνομα κύριον.

Ἀσκαμωνία. εἶδος βοτάνης ἰατρικῆς.

Ἀσκαντος. ἡ μικρὰ κλίνη. τὸ πτωχὸν κλινί-
διον. ἢ Ἀσκάντης, κλίνη μὴ ἔχουσα κάνητα· κάνης
δὲ ὁ ψίαθος· ἢ ὁ σκίμπος· ἢ δίφρου τι εἶδος· οἱ 10 τον, οὐκ εἰργασμένον. Σοφοκλῆς·
δὲ τὸν κράββατον. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβῶν.

131 Ἀσκαρδαμυκτί. χωρὶς τοῦ μύειν, ὃ ἔστιν

ἀγρίως βλέπειν. Καὶ Ἀσκαρδάμυκτον. Ἀριστο-
φάνης·

Βλέψον εἰς ἔμ' ἀσκαρδάμυκτον.

τουτέστι μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. τὸ δὲ σκαίρειν
5 καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ πυκνῶς βλεφαρίζειν,
σκαρδαμύσσειν λέγεται καὶ ἰλλωπεῖν. ἀσκαρδαμυ-
κτεῖν οὖν τὸ ἄνω βλέπειν. οἶον, ἀτενὲς βλέψονεἰς ἐμέ.

Ἀσκελὲς. ἀδιαλείπτως.

Ἀσκέπαρνον. ἄξεστον, ἄγλυφον, ἀπελέκη-
τον, οὐκ εἰργασμένον. Σοφοκλῆς·

Κἀπὶ σεμνὸν ἐξόμην

βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον.

Ἀσκέραι. ὑποδήματα Ἀττικά. ἡ εὐθραῖα ἀσκέρα.

1. Ἀσκαλαβώτης. ὁ γαλεώτης] Ἀσκαλαβώτην Lex. Seg. p. 452. καταβώτην] An κωλώτην? Vide Hesych. v. Κωλώτης. Küst. Pro καταβώτην Küsterus κωλώτην scribendum coniecit, refutatus a nupero Philes editore, qui p. 120. σκαλαβώτην corrigit. Neuter adeo male; quamvis posterius magis placeat. Καταβώτην tamen e Suida nondum elecerim ob Hesychii auctoritatem, qui post τοὺς κωλώτας Argivis καταβύστας dictos fuisse tradit non tantum, sed ipsum illud καταβώτης habet in v. Καλαβός, et paulo post. Occurrit praeterea καταβώτης apud τοὺς ὁ Levit. XI, 20. Proverb. XXX, 28. Albert. Misc. Critt. p. 273. καταβώτης E. omisso statim λέγουσι, et addito φησὶ post γαλεώτην. Utramque vocem, et ἀσκαλαβώτης et γαλεώτης probat Schol. Aristoph. Nub. 169. Porsonus δν καὶ καταβ. refingebat. 2. Μένανδρος] Menandri locus ex Eunuchis: quod Donatus indicat ad Terent. Eun. IV, 4, 22. Hemst. Ed. Meinek. p. 69. 3. Οὔτοσι] Οὔτωσι V. οὕτως Lex. Seg. in hoc desinens. οὗτός ἐστι Donati scripturam improbat Porsonus. Post γέρων delevis cum A. B. V. C. E. quae irrepserunt e Zon. p. 311. Ἔστι δὲ ζωφριον ζεικος σαύρα. ἐν τοῖς τοίχοις τῶν οἰκημάτων ἀνέστη. ἢ καὶ ὁ ποτικὸς καὶ ἡ κοινῶς λεγομένη νυμφίτζα. Ubi Küsterus: „Ἔστι δὲ ζωφριον] Eodem modo animal hoc describit Michael Ephesius in Aristot. de Animalium gressu fol. 186. Ἔστι δὲ ὁ ἀσκαλαβώτης ζῷον ὁμοιον σαύρα, βραχύτερον δὲ σαύρας, καὶ ἐν τοῖς τοίχοις καὶ τεύχεσι διατρίβον τὰ πολλὰ.” Idem deinceps: „νυμφίτζα] Apud Diodorum Siculum lib. I, 83. inter cetera animalia, quae Aegypti religiose colebant, recensetur etiam νυμφίτζα vel ut ibi legitur νυμφίτζα. Verba historici haec sunt: Σέβονται γὰρ ἐνταῦθα τῶν ζῴων Αἰγύπτιοι καθ' ὑπερβολὴν, οὐ ζῴων μόνον, ἀλλὰ καὶ τελευτήσαντα· οἷον τοὺς τε αἰλοῦρους καὶ τοὺς ἰχθυόοντας καὶ νυμφίτζας καὶ κύνες etc. Sed cum vel ex terminatione appareat, vocabulum illud esse Graeco-barbarum et recentioris aevi, facile assentior pererudito iuveni Iosepho Wsio, collegii Reginalis hic Cantabrigiae socio, qui censet vocem illam a librariis in textum Diodori intrusam esse.” Küst. 4. ἀσκελὲς] ἀσκελὲς dedi cum Zon. p. 311. et A. qui in fine ὁ κληρός. Nihil mutat Etym. M. p. 154. 6. Ἀσκαλωνίτης] Sic B. E. *V. Edd. ante Gaisfordum: Ἀσκαλων. πόλις Συρίας, ἀπὸ ἀδελφοῦ τοῦ Ταυτάλου. ὁ πολίτης Ἀσκαλωνίτης. Deest A. C. Vide Choeroboscum Cram. p. 169. 7. Ἀσκαμωνία] κάνητα] κάνητην Zon. p. 311. 10. ἢ ὁ σκίμπος] Ex Schol. Aristoph. Nub. 11. κράββατον] κράββατον dedi cum A. B. C. *V. item in Σκίμπος. 13. Ἀσκαρδαμυκτί] Porphy. de Vit. Pythag. p. ἀναβλέποντα πρὸς ἥλιον ἀσκαρδαμυκτεῖ. Leg. ἀσκαρδαμυκτεῖ. Vid. Eustrat. in Aristot. Ethic. VI. p. 93. A. Bentelius in rat. I, 3, 18. p. 12. Burn. τοῦ μύειν] τοῦ om. C. V. habet Zon. p. 328.
1. Ἀριστοφάνης] Equit. 292. Hoc et Aristophanis locum om. C. V. 3. εἰς ἐμὲ] Edd. Scribendum εἰς μ. In fine quod praeter ἀσκαρδάμυκτον A. B. E. cum lemmata Schol. Aristophanis, id etsi cum optimis Comici libris debuit ἀσκαρδάμυκτος dici, praeter illius tamen editae scripturae, quam Lex. Seg. p. 452. tenet ἀσκαρδαμυκτί. Eodem ducit καὶ ἀσκαρδάμυκτον, sive putamus ad versiculum nostrum referri, sive profectum ab lectionis varietate. 4. τὸ δὲ σκαίρειν — ὀφθαλμούς] om. B. E. C. Haec of in v. Σκαρδαμύττει erant transcripta. 6. ἰλλωπεῖν] ἰλλωπεῖν nos cum Schol. (ubi supra σκαρδαμυκτεῖν) ἰλλωπεῖν A. ἰλλωπεῖν B. ἰλλωπεῖν E. 7. οἶον, ἀτενὲς] καὶ τὸ ἀσκαρδάμυξον ἀτενῶ; E. Post ἐμὲ V. C. addunt Ἀριστοφάνης. 8. Ἀσκαλὲς] Hom. Od. α. 68. Zon. p. 328. 9. Ἀσκέπαρνον] Ex Schol. Sophoc. Oedip. Col. 101. 13. Ἀσκέραι. ὑποδ.] Vid. Schol. Lycophronis v. 855. Küst. Lex. Seg. p. 452. et Zon. p. 319. Hemsterhúsius in Polluc. X, 50. „Suidas an corruptus est qui vocem illam ὑποδήματα Ἀττικά interpretetur, non mihi compertum habeo.” Pollux quidem VII, 85. huius rei nullam potest indicium. Fuit cum reponere conarer ὑποδήματα Ἀττικά, vel quod in rem magis convenit ὁ ἰδιωτικά. Ceterum Albertus Hesychium Περσικά. ἀσκέρα] ἢ ἀσκέρα E.

Ἀσκαλαβώτης. Stellio. Non admittitur καταβώτης, sed potius γαλεώτης. Menander: *Hic vero senex stellionis instar.* Ἀσκάλαφος. Valde durus. ab ἀσκελὲς et ἀφῆ. Ἀσκαλωνίτης. Ascalonites. Ἀσκαμωνία. Genus herbae medicae. Ἀσκαντος. Parvus lectus, mendiculi lectulus. Vel Ἀσκάντης, lectus non habens stromam. κάνης est enim stroma. vel lectus humilis. vel sellae genus. alii vero grabatum sic appellant. Aristophanes Nubibus: *Exi cum grabato.* Ἀσκαρδαμυκτί.

Oculis fixis: cum oculis trucibus intuemur. Aristophanes: *Aspire me oculis fixis.* sive, oculis non conniventibus. σκαρδαμύσσειν enim sive ἰλλωπεῖν dicitur oculos crebro claudere vel oculis nictare et connivere. huic est contrarium ἀσκαρδαμυκτεῖν, immotis oculis aliquem intueri. Ἀσκελὲς. Assidue Ἀσκέπαρνον. Rude, impolitum, non elaboratum. Sophocles: *Et in veneranda hac et nulla arte polita sede consede.* Ἀσκέραι. Calceamenta Attica. rectus casus est ἀσκέρα.

Ἄσκειον. ἀντι τοῦ ἀπαρασκενον, ἄνευ ὄπλων.
καὶ ὁ Θεολόγος· Βίον ἄσκειον καὶ ἀπέριττον.

Ἀσκηθής. ἀβλαβής, ὑγιής.

Ἀσκήσασα. κοσμήσασα, μετ' ἐπιμελείας ὑφά-
νασα.

Ἀσκησις. ἐγκράτεια.

Ἀσκησιν. ἀγωνίαν, καὶ ὡς ἡμεῖς τὸ δεδιέναι
καὶ προσδοκᾶν τὸ μέλλον λέγουσιν. οἱ παλαιοὶ καὶ
Πλάτων καὶ ἀσκητὰς καὶ ἀθλητὰς λέγουσιν.

Ἀσκητικόν. μέγα. Ἀριστοφάνης·

Καὶ μὴν ὄρω τοὺς Ἀθηναίους,

ὥσπερ παλαιστὰς ἄνδρας ἀπὸ τῶν γαστέρων

θιμάτι' ἀποστέλλοντας, ὥστε φαίνεται
ἀσκητικόν τι χρῆμα τοῦ νοσήματος.

Καὶ Ἀσκητικός, φιλομαθής, φιλόσοφος.

Ἀσκητός. μετ' ἐπιμελείας κακοσημημένος.

5 Ἐθελυγίων ἀσκητὸς ἐυσπείροισι κορύμβοις.

Ἀσκληπιάδης, Διοτίμου, Μυρλεανός· πό-
λις δὲ ἐστὶ Βιθυνίας, ἢ νῦν Ἀπάμεια καλουμένη· τὸ
δὲ ἄνωθεν γένος ἦν Νικαεύς· γραμματικός, μαθη-
τῆς Ἀπολλωνίου. γέγονε δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀττάλου καὶ
10 Ἐῦμενοῦς τῶν ἐν Περγάμῳ βασιλέων. ἔγραψε φι-
λοσόφων βιβλίων διορθωτικά. ** ἐπαίδευσεν δὲ καὶ
εἰς Ῥώμῃ ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου, καὶ ἐν Ἀλε-

1. Ἄσκειον] Lex. Seg. p. 452. et Zon. p. 311. Vid. Sophocl. Electr. 36. 2. ὁ Θεολόγος] Gregor. Naz. Or. XX. p. 357. B. Homsterhusius in Polluc. X, 15. „Quem ex Nazianzeno locum adducit, non ad illum significatum congruit; nam ἀσκειος et ἀπέριτος βίος vita et libera, facilis, neque ullis impedita instrumentis.” 3. Ἀσκηθής] Hom. Il. x'. 212. 4. Ἀσκήσασα] Hom. Il. ε'. 179. Vid. Hesychius, Lex. Seg. p. 452. et Zon. p. 325. 7. Ἀσκησιν] Lex. Seg. p. 452. desinens in λέγουσιν. „Legendum potius et distinguendum: Ἀσκησιν. ἀγωνίαν. Ἀγωνίαν δὲ ὡς ἡμεῖς — λέγουσιν. οἱ παλαιοὶ καὶ Πλάτων καὶ ἀσκητὰς καὶ ἀθλητὰς λέγουσιν. Forsan respicit ad locum de Republ. III. p. 403. E. 404. A. C. apud H. Steph. Thes. I. p. 588. A. Dōtracius in Aristoph. Plut. 585. Parum ille Suidam habebat tritum, qui mediae glossae secundarium quendam locum de voce ἀγωνίαν voluerit inseri. Nobis grammatici, minus quidem disertī ut in re pervagatissima, praeparationem et laborem constantiam ad victoriam sive laureae palmae seu coelestis gloriae reportandam videntur subindicasse. Vide qui formulam ἐν ἀσκήσει σώματος explanet Liban. T. II. p. 78. Ceterum v. Fabri Agoniat. p. 376. sq. 8. προσδοκᾶν] προορᾶν E. Mox vulgarem distinctionem λέγουσιν οἱ παλαιοὶ καὶ Πλάτων. καὶ ἄσκη. praecunte vel Lex. Seg. refinxit. 9. καὶ ἀθλητὰς] Sic A. B. C. E. V. edd. ante Kusterum, qui τοὺς ἀθλητὰς tacite posuit. Erotianus a Gaisf. allatus p. 70.: Ἀσκητέον. ἀθλητέον. τοὺς γὰρ ἀθλητὰς ἀσκητὰς οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν. Addantur Pollux III, 143. et Phrynichus Seg. p. 17. 10. Ἀσκητικόν] μέγα aegre crediderim ad interpretandum ἀσκητικόν facere potuisse. Mihi quidem id reliquum esse videbatur ex integriori verborum ordine, ut μέγα pro grammaticorum more voci χρῆμα subiungeretur. Ἀριστοφάνης] Apud Aristophanem Lysistrata 1067. locus hic ita legitur, uti et apud Suidam legi debet: Καὶ μὴν ὄρω καὶ τοὺςδε τοὺς αὐτόχθονας ὥσπερ παλαιστὰς ἄνδρας ἀπὸ τῶν γαστέρων θοιμάτι' ἀποστέλλοντας, ὥστε φαίνεται Ἀσκητικόν τὸ χρῆμα τοῦ νοσήματος. Omnis locus loci huius latet in ambiguitate vocis ἀσκητικόν, quod proprie de athletic dicitur. Cum enim chorus senum cives Athenienses suum ventrem nudare cerneret, ἀσκητικόν dixisse videtur comicus, ut significaret, eos more athletarum, qui certari se nudare solebant, ad certamen et pugnam se accingere. Sed revera tentiginem hoc vocabulo significare voluit, alludens ad morbum ἀσκήτην, qui hydropis genus est; quoniam penes intenti et inflati hydrope quasi laborare videntur. Küst.
2. Edd. τὰ ἱμάτια. ἀποστέλλοντας] Quid est ἱμάτια ἀποστέλλειν? Leg. ἀναστέλλοντας, sursum trahentes, succingentes. Vid. Karip. in Bacchiā. Toup. MS. Mirificus error. Facite Comicus vestes facit intumescere pube quasi reverberari et in amplexissimum sinum protrudi. Vide vel insolentiosem dictionem Xenophontei libri de Rep. Lac. 4, 4. 3. Ἀσκητικός] Lex. Seg. p. 452. 4. Ἀσκητός] Theocrit. Id. I, 83. Toup. 5. Ἐθελυγίων] Versus Antipatri Sidon. XXVII, 3. Anthol. Pal. VI, 219. εὐσπείροισι] εὐσπείροισι A. C. V. 6. Ἀσκληπιάδης, Διοτίμου, Μυρλ.] De hoc Asclepiade aliisque eiusdem nominis scriptoribus vide Meursium in Chalcidium pp. 24. 25. 26. 27. Praeter auctores autem a Meursio ibi laudatos Asclepiadis Myrleani mentionem facit Eustathius in Il. d. p. 1351; 41. et in Odys. λ'. p. 1697; 53. Küst. Ions. de Scriptt. Hist. Phil. p. 168. 206. 215. Hemst. Ἀσκληπιάδης — διορθωτικά, neglectis nonnullis, Eudocia p. 64. De Asclepiade Myrleano quae memoriae prodita sunt perpaucas, collegit Werferi diligentia in Actis Philol. Monacens. T. II. p. 535. sqq. Μυρλεανός — καλουμένη] Haec in gl. Μυρλεανός nescio quis transcripsit. Similiter Eustath. in Il. λ'. p. 869. ὡς καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός, ἦγον ὁ ἐκ τῆς Φρυγίας Μυρλείας τῆς νῦν Ἀπαμείας. 8. γένος ἦν] γένος om. V. Γραμματικός] Asclepiadem in opere de Grammatica citat Sext. Empir. I, 16. Reines. Id est §. 252. ἐν τῷ περὶ γραμματικῆς. Ex Sulda praesto v. Ὀρφεύς. Librum copiosissimum aperte Myrleano tribuit Scriptor quidam de Vita Arati. Nec dubito quin Ἀσκληπιάδης ὁ Συμωναῖος in Schol. Dionys. Thr. p. 794. ad hanc normam sit revocandum. 10. Ἐῦμενοῦς] Ἐῦμελοῦς B. E. 11. βιβλίων] βιβλία B. E. satis probabiliter ἐπαίδευσεν δὲ] Haec cum sequentibus de altero quodam Asclepiade dicta fuisse vel temporum ratio vicerit, cum qui regum Attali et Eumenis esset aequalis, multis annis aetatem Pompeii debuerit superare. Proinde Ionsius II, 17, 3. audiendus, qui Myrleanum iuniorum eundemque grammaticum inde collegerit exitisse, quod Sextus adv. Math. I, 72. ab Asclepiade tradat Dionysium Thracium esse reprehensum. Neque ambiguum quin eundem Strabo III. p. 108. designarit: καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός, ἀνὴρ ἐν τῇ Τουρδτανίᾳ παιδεύσας τὰ γραμματικά καὶ περιήγησιν τινὰ τῶν ἐθνῶν ἐκδεδωκὸς τῶν ταύτη. Ad hunc autem convenit et libros grammaticos et Nestoridem aliosque labores (quibus aptum ἔγραψε πολλά) referri, quos adhuc praeter Clitum. F. H. III. pp. 59. 523. nemo dubitavit Asclepiadae uni Myrleano largiri. Sensit tamen aliquantum Werferus (p. 554.), cum Alexandrinum quompian, cuius nomen a principio intercidisset, a Suida suspicaretur intelligi. Nos indicia iacuae posuimus.

Ἄσκειον. Non instructum, omni supellectile carentem. Et Θεολόγος dixit vitam simplicem et apparatus carentem. Ἀσκηθής. Illaesus, incolumis. Ἀσκήσασα. Quae ornata, quae accurate texuit. Ἀσκησις. Continentia. Et Ἀσκησιν, id quod ἀγωνίαν. idem vero ut nos de metu et expectatione futurorum dicunt: item cum veteres tum Plato appellant ἀσκητὰς et ἀθλητὰς perinde. Ἀσκητικόν. Magnanimitas. Aristophanes. Atqui video Athenienses, tanquam hostes, vestes ab ventribus reiicentes: ut appareat eos

tentigine laborare. Et Ἀσκητικός, discendi cupidus, sapientiae studiosus. Ἀσκητός. Magno studio ornatus. Μυρλεανός vestitus, et ornatus corymbis in spiram convolutis. Ἀσκληπιάδης. Asclepiades, Diotimi filius, Myrleanus (est autem Myrlea urbs Bithyniae, nunc Apamea vocata), si tamen altius genus eius repetas, Nicaeensis; grammaticus, Apollonii discipulus, qui vixit Attali et Eumenis Pergamenorum regum tempore. scripsit Philosophorum librorum emendationes. ** Romae autem tempore Pompeii Magni docuit, et Alexandriae regnante

Μετακινῶντες τοὺς διείριψεν.
 Ἄσκληπιεῖον. Ἀσκληπιεῖον
 ἐκ τῶν ἀπόρων ἰάσαιτο.] και
 ἰατρικῆς Παύσωνα
 ἀπόρων ἰάσαιτο.] και
 περιπνευμονίαν κα-
 τὰ τὴν αὐτήν, πιεζόμενος τὰ 10
 ἀπορίας ἰατρικῆς.
 οὗτος ἐκ παιδῶν εὐθύς
 καὶ πολυμαθέστατος εἶναι τῶν
 καὶ πολυπραγμονῶν οὐδὲν ἐπαύετο
 παραπιπτόντων, ὧν ἢ τε φύσις 15
 καὶ τέχνη ἐκάστη παρέχε-
 ρετο. ἐν γοῦν ὀλίγῳ χρόνῳ παντά-
 νακα κατανοήκει τῶν τε βαφικῶν χρωμάτων τὰς
 καὶ τῶν ἐσθῆτα κοσμουμένων
 καὶ τῶν παροδοπαῶν, ἔτι δὲ τῶν ξύλων τὰς μυ- 20
 ῖας ἀπορορίας, ὅπως αὐτῶν αἱ ἴνες ἔχουσιν εὐ-

θύτητος πέρι και διαπλοκῆς. ἀλλὰ μέντοι λίθων
 και βοτανῶν αἱ ποικίλαι δυνάμεις τε και ἰδέαι, τῶν
 τε ἐν ποσὶ κειμένων και τῶν σπανιωτάτων, ἀνέζη-
 τοῦντο και εὐρίσκοντο πάσῃ μηχανῇ. ὄχλον δὲ πα-
 ρείχετο πολὺν τοῖς περὶ ἕκαστα διατρίβονσι, παρα-
 καθήμενός τε συχνὰ και περὶ ἕκαστου ἀνερωτῶν ἐς
 τὸ ἀκριβέστατον. τὴν δὲ περὶ φυτῶν ἱστορίαν ἐπι-
 μείζονος ἡγάπα τιμῆς· και ἔτι μᾶλλον τὴν περὶ
 ζώων, τὰ τε ἐνόητα διὰ τῆς ὄψεως ἀνακρίνων και
 τὰ μὴ δυνατὰ διὰ τῆς ἀκοῆς ἐξετάζων ἐπὶ τὸ μα-
 κρότατον, ὅσα τε τοῖς πρεσβύταις ἀναγέγραπται
 περὶ τούτων ἀναλεγόμενος. ἦν δὲ Ἀλεξανδρεὺς τὸ
 γένος. τοῦτον οὖν ἐπίσταμαι διὰ πείρας συχνῆς εὐ-
 μάλα τὴν τε ἀγαθοειδῆ προαιρέσειν προβεβλημένον,
 και τοῦ πατρὸς οὐ πολὺ τι λειπόμενον κατὰ τὴν εὐ-
 σεβῆ προθυμίαν και τὴν πρὸς τὸ θεῖον ἀναγομένην
 ἐλπίδα σύντονόν τε και ἐρωτικὴν· φιλοσοφούντα
 μέντοι ὑπὲρ ἑκείνον και τῇ ἄλλῃ προπαιδείᾳ κεκο-
 σμημένον. τοιγαροῦν ἀνέβηλεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ πόλις
 τῆς Ἀφροδίτης εἰς τὸ ἱερώτερον. ἦδη δὲ και ἐς τὰς
 ὑπερορίους ἀπέβηκε τὴν ἀπόδητον θέμιν, ἐς τε

1. ἰατρικῆς] Fortasse ἡ vel θ'. 8. vel 9. repugnat enim vox νέος. Reines. Opinor Soterem alterum significari. 3. κα-
 τὰ τὴν αὐτήν] Sic Edd. καὶ Ἀσκληπιεῖον φάρμακον. Ἀσκληπιεῖον A. Ἀσκληπιεῖον φάρμακον και Ἀσκλη-
 πιεῖον V. Ἀσκληπιεῖον και Ἀσκληπιεῖον φ. Ἀσκληπιεῖον *V. Ἀσκληπιεῖον φ. και Ἀσκληπιεῖον. ἀσκληπιεῖον δὲ ἱερὸν C
 Hinc deleto καὶ genuinum emersit Ἀσκληπιεῖον, quod reduxi: v. Lex. Seg. p. 452. Theognost. Cram. p. 169. sive in Anecd. Beck
 kerii p. 1343. et Lobeek. in Phryn. p. 370. 4. Ἀσκληπιάδαι οἱ] Ἀσκληπιοῖ V. ἀπό — δὲ om. V. Mox ἀπό τοῦ Ἀσκ. E. 5. φε-
 ρετο] φυλάττειν dedi cum A. V. Cf. Etym. M. p. 154. 7. ὅτι Ἀσκ. et quae sequuntur *V. post gl. Ἀσκληπιόδοτος colla-
 cavit, nos priorem sententiam notavimus, quam nescio quis ex v. Παύσων deprompserat. Hac via saltem Aeliani posterior l-
 cus confirmabit praegressum Ἀσκληπιάδαι. τῆς ἰατρικῆς] ἦν ἰατρ. B. ἦν τῆς ἰατρ. E. Cf. v. Γράμματα. 10. Ἀσκληπι-
 εῖον] Ἀσκληπιῶν E. 12. Ἀσκληπιόδοτος. οὗτος.] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Damascio de Vita Isido-
 ri ex quo non pauca quoque de eodem Asclepiodoto in Bibliothecam suam transtulit Photius cod. CCXLII. p. 1052. 1053. quem vi-
 dit hic Asclepiodotus discipulus Procli, philosophus et medicus celebris, qui vixit sub Anastasio Dicoro, ut monuit Lambec-
 in Codinum num. LXV. quem consule. Küst. Hunc cum tota ὅσην Suidae Possevinus in Bibl. Sacr. t. I. p. 122. immani err-
 inter scriptores sacros rettulit. Reines. Cf. vv. Ἀδαίμονες et Κηροῦ εὐπλαστότερος. Vid. Ionsium S. H. Ph. III. 18. 15. (C
 σις] ἡ γένεσις A. 19. τῶν περὶ ἐσθῆτα κοσμουμένων] Mirifica dictionis perversitas. Legendum censeo, ἀσκουμένων (v. W
 sel. in Herod. II. 130. et Blomf. gloss. Perss. 187.), vel, quod etiam simplicius, κομουμένων. 21. εὐθύτης] εὐθύ-
 πείρι A. B. V. Med.
 2. αἱ ποικίλαι δυνάμεις] αἱ δυνάμεις αἱ ποικίλαι E. 4. ὄχλον] ὄχλον V. 5. τοῖς περὶ] τοῖς δὲ V. 6. ἕκαστον] ἕκα-
 B. E. 8. ἡγάπα] ἡγάγε Lobeckius in Phryn. p. 419. Illud non indignum scitula nostri scriptoris elegantia. 13. τοῦτον
 ἐπίσταμαι] Haec repetuntur infra v. διὰ πείρας συχνῆς. Küst. 15. λειπόμενον] λιπόμενον V. 16. ἀναγομένην] H
 proprietatem satis commonstrant quae supra sunt ascripta gl. ἀγαθοειδῆ. Sed displicet verborum positus. 17. ἐρωτ-
 *V. 18. μίτροι om. *V. 20. Ἀφροδίτης om. A. Dicit alteram utram Aegypti civitatem Aphroditopolin; item incertum
 nummus sit tribuendus apud Zoëgam Numm. Aegypt. Imperat. p. 75. insignis nomine Ἀφροδιτοπολίτης. Ceterum ignarum
 gyptiacae doctrinae fuisse Asclepiodotum intelligitur ex v. Ἀδαίμονες. ἦδη δὲ και] Haec olim repetebantur gl. Ὀσιωρίζου-
 21. ὑπερορίους] ὑπερορίας B. E. Tum ἀπόδησε A.

Ptolemaeo quarto adolescens commoratus est, scripsit multa. —
 Ἀσκληπιεῖον, est adiectivum ab Ἀσκληπιός. Ἀσκληπιεῖον au-
 tem Aesculapii templum. Et Ἀσκληπιάδαι, medici, ab Aesculapio
 ita dicti. ipse Aesculapius a Graecis ita appellatus est, quod cor-
 pora sana et integra conservet. Aesculapius, medicinae prae-
 ces, Pausonem et Irum et quemris alium ex pauperioribus
 sanare queat. item Aelianus: Ille vero morbo, quem medicorum
 sibi περιπνευμονίαν vocant, misere cruciatus ab homini-
 bus primum opem medicam petebat. Ἀσκληπιόδοτος.
 Asclepiodotus, huic a puero statim omnes eam laudem tribue-
 bant, quod et ingenii acumine et varia eruditione aequalibus suis
 praestaret, adeo ut nunquam in causas rerum quotidie occurren-
 tium et admiratione dignarum, quas tam natura quam ars pro-
 ducere solet plurimas, diligenter inquirere cessaret. itaque brevi
 temporis spatio omnes colorum, quibus quid tingitur, mixtiones
 et omne genus ornamentorum ad vestes pertinentium perdidit;

praeterea sexcentas lignorum differentias earumque venas, et
 in rectum productas quam obliquo ductu sibi implexas; item
 rias facultates et formas herbarum, tam earum quae obviae
 quam rarissimarum, omni studio investigabat, donec eas in-
 uret. multum etiam molestiae exhibebat cuiusque generis ar-
 cibus, quippe frequenter iis assidens et de singulis accuratius
 inquirens. plantarum autem cognitionem magni in primis sa-
 bat; sed pluris historiam animalium, quorum proprietates per-
 tim oculis diiudicabat, partim quae oculis cerni non poterat
 auditu quantum fieri poterat explorabat, et veterum de his
 scripta lectitabat. fuit autem genere Alexandrinus. Huius igitur
 optimum vitae institutum crebra experientia exploratum habere
 eumque cognovi, quod ad studium pietatis et intensam in deu-
 fiduciam amoreque attinet, patre non multo inferioriorem; at
 philosophiam artesque humaniores spectes, eodem superiore
 fuisse. quare non solum urbs Veneris magna sub eo sanctitas

Ἄσκος Κτησιφῶντος.

ὡς Διουσιφῶν ὡς παχὺς καὶ προγάστωρ ἐσκό-
 νει. εἰδέναι δὲ ἄσκος πεφουσημένος ἐν τῇ τῶν
 ἐφ' οὗ τοὺς πίνοντας πρὸς ἀγῶνας
 πρὸς τὸν προπιόντα δὲ ὡς νικήσαντα λαμβάνειν
 τὸν δῆλον δὲ μέτρον τι οἶον χοῦ.

[Καὶ Ἀσχοφορεῖν.] ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομ-
 αῖς τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἀστῶν ἐπράττετο, τὰ δὲ τοῖς
 κωμικοῖς ποιεῖν ὑπὸ τῶν νομοθετησάντων προσετέ-
 κτο. οἱ μὲν οὖν μέτοικοι χιτῶνας ἐνδύοντο χρῶμα
 χοντας φοινικῶν, καὶ σκάφας ἔφερον· ὅθεν σκα-
 ρηφόροι προσηγορεύοντο. οἱ δὲ ἀστοὶ ἐσθῆτα εἰ-
 χον ἢ ἐβουλόοντο, καὶ ἄσκος ἐπ' ὤμων ἔφερον.
 ὅθεν ἀσχοφόροι ἐκαλοῦντο. Καὶ παροιμία· Ἀσκή
 μορμολύττεσθαι· ἐπὶ τῶν εἰκῆ καὶ διακενῆς δεδι-
 τωμένων. Καὶ Ἀσκολιάζειν. ἑορτὴν οἱ Ἀθηναῖοι
 ἤγον τὰ Ἀσκόλια· ἐν ἧ ἤλλοντο τοῖς ἀσχοῖς εἰς τι-
 μὴν τοῦ Διονύσου. δοκεῖ δὲ ἐχθρὸν εἶναι τῇ ἀμπέλῳ

τὸ ζῆλον. ἀμέλει γοῦν καὶ ἐπίγραμμα φέρεται πρὸς
 τὴν αἶγα οὕτως ἔχον·

Κῆν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως δ' ἔτι καρ-
 ποφορήσω,

5 ὕσσον ἐπιλείψαι σοὶ τράγε θυομένην.
 Ἀσκολιάζει δέ, ἀντὶ τοῦ ἄλλου. κυρίως ἀσκολιά-
 ζειν ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῶν ἀσκῶν ἄλλεσθαι ἕνεκα τοῦ
 γελωτοποιεῖν, ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρου ἐτίθειτο
 ἄσκος πεφουσημένους καὶ ἀθλημιμένους, εἰς οὓς
 10 ἐναλλόμενοι ὠλισθαίνον· καθάπερ Εὐβουλος ἐν
 Δαμαλίᾳ φησὶν οὕτω·

Καὶ πρὸς γε τούτοις ἀσκὸν εἰς μέσον
 καταθέντες ἐνάλλεσθε, καὶ καγγάζετε
 ἐπὶ τοῖς καταρῆέουσιν ἀπὸ κελύσματος.

15 Καὶ Ἀσκολιάζοντες, ἐφ' ἐνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενοι,
 ἵστερούμενοι τῶν κατὰ φύσιν. Ὁ δὲ ἐμοὶ δοκεῖν
 ὀρμητῆ παρὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐς τὸν δεσπότην ἀσκα-

1. ὁ δὲ Κτησιφῶν — χοῦ] Ex Schol. Aristoph. Acharn. l. 1. προγάστωρ] γάστωρ C. *V. 3. ἐφ' οὗ] ἀφ' οὗ V. οὗ C. Mali
 ἐφ' οὗ. Continuo deletit Gaisfordus ἔδει, a Küstero invecum, cum A. B. C. E. *V. Schol. Mox idem Küsterus non male ἀγῶνα
 sed retinui ἀγῶνας cum A. B. E. C. Med. 4. προπιόντα] Sic habent omnes editiones. Sed legendum est πρῶτον πίνοντα, u
 apud Scholiastam Aristophanis. Küst. Non multum recedit προπίνειν, sodales occupare bibendo. Cf. Luciani Cronosol. 12
 πίνοντα V. C. ὡς νικήσαντα — ἐπράττετο τὰ δὲ om. A. 5. τι οἶον] οἶον τι E. 6. καὶ Ἀσχοφορεῖν om. *V. C. qui po
 πομαῖς inserunt ἀσχοφοροῦντες. Non frustra: nam quae sequuntur usque ad v. ἐκαλοῦντο mutatis quibusdam, ea potissimum
 lego, ut praeteritis sufficeretur usus praesentium, repetita sunt ex Etym. M. p. 155. cui consentit Lex. Seg. p. 214. Unde coll
 gatur illa καὶ Ἀσχοφορεῖν, quae uncis notavimus, olim in marginem fuisse coniecta. 8. ποιεῖν] ποιεῖν C. 10. σκάφας ἐφ.
 ρον] Huc pertinent verba Zenobii V, 95. Συστομώτερος σκάφης. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς σκάφας φερόντων μετοίκων. διὰ
 ἀπαρῆσαστον, οἷς οὐδὲ χανεῖν ἔρετο. τίττεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρῆσασθαι· ἐπεὶ οἱ μέτοικοι σκάφας ἔφε-
 ρον ἐν ταῖς πομπαῖς. Vide etiam Suidam infra v. Συστομώτερον, Hesych. v. Σκαφηφόροι, et Harpocratonem ead. v. Küst.
 φος A. B. C. V. E. Med. Mox σκαφοφόροι Med. 13. παροιμία] καὶ παροιμία B. E. V. C. Vide notata in Hesych. v. Ἀ-
 φλαυρῆεις (ubi priora saltem sic resarciemus: Ἀσκή φλαυρῆεις. οὐδενὶ καταπλήττει. ὡς τό, Ἀσκή μορμολύττεσθαι) et infra
 μορμολύττεται: καὶ διακενῆς om. Macarius in ed. Arsen. p. 81. 15. Ἀσκολιάζειν] Ex Schol. Aristoph. Plut. 1150. Ἀσκόλια
 A. C. Ἀσκολιάζον *V. 16. σκόλια A. B. V. idque olim lectitatum fuisse docet quae in Edd. ferebatur glossa commenticia Σ
 λια. Conf. Hemsterhusius in Arist. Plut. p. 429. Ἀσκολιάζειν τὸ τὰ Ἀσκόλια ἄγειν. Ἀσκόλια δὲ ἢ ἑορτὴ Ἀθηναίων, ἐν ἧ
 ἤλλοντο τοῖς ἀσχοῖς] Lege et supple ex Schol. Aristoph. ἤλλοντο ἐπὶ τοῖς ἀσχοῖς αἰγείοις. Küst. Debit ille cum Schol. omitt
 τοῖς. Lenior quam suavior Hemsterhusii coniectura ἐνήλλοντο. Sed Marcianus Harpocratio in ed. Bekk. p. 87. ἤλλοντο τ
 ἀσχοῖς.
 1. γοῦν] οὖν V. C. Omitit Aldinum Scholiorum exemplum. ἐπίγραμμα] Eneid VII. Anth. Pal. IX, 75. φέρεται] φέρ-
 A. 3. ὅμως ἔτι] ὅμως δ' ἔτι vel ὅμως δὲ τι A. B. E. C. V. Schol. Aristoph. δ' non agnoscit codex Pal. neque Suetonius
 mit. 14. 5. ἐπισπείσαι] ἐπιλείψαι dedi cum A. B. E. V. C. et Schol. Rav. Aristoph., probante Hemsterhusio in Pla
 6. κυρίως] κυρίως δὲ E. Schol. 7. τὸ ἐπὶ] Sic Zon. p. 326. ἐπὶ τὸ ἐπὶ C. V. ἐπὶ τοῦ ἐπὶ Hemsterb. 10. ἐνάλλε-
 νον mendose Schol. Lego ὠλισθαίνον. 11. Δαμαλίᾳ] An Δαίδαλῳ? Eius Eubuli fabulae meminit Athenaeus IV. p.
 A. Hemst. Nomen ignorat Schol. Δαμασίᾳ Meinekii Qu. Scen. III. p. 19. 12. τοῦτο Harpocr. Marciaun. ἀσχοῖς] ἐ-
 A. V. Schol. ἀσκῶν C. ἀσκὸν εἰς μέσον χαμαὶ Bentleius: qui in versu seq. ἐνάλλεσθε aumpsit a Schol. Praeterea ἐς μέ-
 *V. 15. Ἀσκολιάζοντες, ἐφ' ἐνὸς] Eadem habet Etymologus. Küst. Item Timaeus p. 51. ubi multa Ruhnkentius. A
 Schol. Platon. p. 375. 16. ἵστερούμενοι] Legendum ἢ στερούμενοι cum Lex. Seg. p. 452. et Etym. M. Adde Phl
 p. 276. Ὁ δὲ ἐμοὶ δοκεῖν ὀρμητῆ παρὰ τοῦ Ἀσκλ.] Cum hoc fragmento, quod ex Aeliano depromptum est, coniungenda
 quae leguntur infra vv. Βουλυτός, Ἐσθνε, Κυλλοῦ πῆραν et Συνφά. Küst. Novissima sunt ex v. Συνφά complenda.

rum vero sonum bibebatur. Ctesiphon autem ob crassi-
 tiem et obesitatem ventris ab comicis exagitabatur. In hoc
 igitur festo Choum uter inflatus in medio ponebatur, cui insi-
 stere oportebat, qui bibendo certarent; quique primus con-
 gium exhausisset, is victor utrem praemii loco accipiebat.
 † In festo Bacchi alia munia cives obibant, alia vero inquilini
 legibus facere tenebantur. inquilini igitur vestibus puniceis in-
 ducti scapham ferebant; unde σκαφηφόροι appellati sunt. ci-
 ves vero suo quisque arbitrio vestiti utres ferebant; unde
 ἀσχοφόροι dicti sunt. † Et proverbium: *Utre terrere, de-*
 quum terrorem incutere conantur. Et Ἀσκολιάζειν.
 Ascollia vocatum, celebrabant, in quo in

Bacchi honorem super utres [caprinos] saliebant. videtur a
 tem caper viti esse inimicus: in quem eam ob causam Ep
 gramma extat, his conceptum: *Rode caper vitem: tan-*
 hinc, cum stabis ad aras. In tua quod spargi cornus po
 sit, erit. Ἀσκολιάζειν vero significat, salta. proprie ἀσκολ-
 ζειν dicebant supra utres saltare, ritus movendi gratia. In
 dio enim theatro ponebant utres inflatos et unctos, super qu
 qui saliebant, labebantur; ut Eubulus *Damalia* tentatur his ve
 his: *Et praeterea utribus in medio positis insilite, et ri-*
 dete, siqui dato signo in terram labuntur. Et Ἀσκολιάζοντε
 qui uno pede saltant, praeter naturalem incensum. Ille vers
 ut mihi videtur, instinctu Aesculapii altero claudicans ped

λαίων θάτερον τῶν ποδῶν ἔρχεται, καὶ ὄρθριον ἔδο-
μένον τοῦ παιᾶνος τῷ Ἀσκληπιῷ ἑαυτὸν ἀποφαίνει
τῶν χορευτῶν ἕνα, καὶ ἐν τάξει στάς ὡς περ οὖν παρὰ
τινος λαβὼν χοροδέκτου τὴν στάσιν, ὡς οἴος τε ἦν
συνάδειν ἐπειράτο τῷ ὄρνιθει μῆλι. Καὶ ἄσχω-
λιασμός ὁμοίως, τὸ ἐφ' ἐνδὸς ποδὸς βαίνειν.

[Ἀσκοπήρα. τὸ μαράπιον, ἦτοι τὸ σακκο-
πάθιον.]

Ἄσκοπον. ἀντὶ τοῦ ἀπροσδόκητον. Καὶ Ἄσκο-
πος λῶβη, ἀπροόρατος· τουτέστιν ὁ θάνατος.

Ἄσκούμενος. κατασκευάζων, κοσμῶν.

Ἄσχω. αἰτιατικῆ.

Ἄσχωλον. τὸ λείον.

Ἀσκόματα. τὰ ἐν ταῖς κόπαις σκεπαστήρια
ἐκ δέρματος, οἷς χρῶνται ἐν ταῖς τριήρασι, καθ' ὅ
τρημα ἢ κόπη βάλλεται. εἰς διαφθέραις γὰρ τὰς δια-
πορίας τὰς ἑαυτοῦ γράψας ὁ Θωρηκίων ἐπεμπε τοῖς
πολεμίοις ἐν τῇ Ἀσκωνικῇ.

Ἀσκραῖος. ὁ Ἡσίοδος.

Ἄισμα. τὸ μέλος, ἢ ψῆδῆ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ

διάσμα. καὶ Σώφρων. καὶ ἄττεσθαι, ὃ ἡμεῖς διάζε-
σθαι· μεταβολῆ τῶν δύο σ̄ εἰς τὸ ζ̄ ἐγένετο.

Ἄσμενίζω. Οἱ μὲν οὖν ὄλεθρον ἀσμενίσαν-
τες καὶ παρακρουσθέντες ὑπὸ τῆς ὑποσχέσεως ἤλω-
σαν ὑπὸ τοῦ Περσικοῦ.

Ἄσμενος. χαίρων, ἠδέως, προθύμως. Καὶ
Ἄσμενίστατα, ἀντὶ τοῦ προθυμότητα. Ἄσμενέ-
στατα τὴν πρόκλησιν ἀποδαδεγμένοι. λέγεται καὶ
Ἄσμενίστατα.

Ἄσολοίκως. τὸ ἀφελῶς.

Ἀσώματον. Ὅτι διττόν. τὸ μὲν τῷ ἀριθμῷ,
ὡς οἱ ἄγγελοι, οἷον Μιχαήλ, Γαβριήλ· ἀριθμῷ
γάρ· τὰ δὲ οὐ, ὡς τὰ καθόλου.

Ἀσωπός. ποταμὸς Θηβῶν.

Ἀσωπόδωρος καὶ Διδυμαχίας, ὁ ἀδελφὸς
αὐτοῦ, ἐπὶ σμικρότητι σώματος διεβέβληντο.

Ἀσωτία. ἡ ἁμαρτία. Ἐκότερον ὁμοίως ἀπο-
στρέφουσαι, τὸ τε δέον μὴ ποιῆσθαι ἀνάλωμα, καὶ
τὸ μὴ δέον ποιῆσθαι· ὡς τοῦτο μὲν ἄσωτίαν οὐ-
σαν, εἴτε μείζω εἴτε φαυλοτέραν· ἐκεῖνο δὲ σμι-

- Ἄ - ὄρθριον] ὄρθριον E. 3. τάξει] ἐν τάξει A. B. C. E. V. 4. ὡς οἴος τε] ὡς om. B. E. In extremis habet margo B. "Ὅτι οἱ
ἀσχοὶ ἀλλὰ συμχόμενοι βελτίονες γίνονται: petita quidem ex v. Ἄσιν διασμηχθεῖς. 7. σακκοπάθιον] Leg. σακκοπήριον. Rei-
nes. σακκοπάθιον MS. Lex. apud Cangium in Σακκοπάθιον (sive MSS. Zonarae p. 318.), qui nihil in vulg. videtur desi-
derasse. Ceterum οἷον τὸ σακ. E. Glossam om. V. C. „Vox Ἀσκοπήρα a Suetonio Latinitate donata est Neron. 45." Gaisf.
Ἀσχοδόλαρον, in re ut opinor gymnastica, Comici usurpatum esse monet Lex. Seg. p. 452. 9. Ἀσκοπον] Lex. Seg.
p. 452. Ἀσκοπος λῶβη] Sophocli. El. 864. 11. Ἀσκούμενος] Lex. Seg. p. 452. Ἀσκ. γυμναζόμενος Zon. p. 325. 12. Om.
vulg. Silet Gronovius. Vide Philem. p. 275. 14. Ἀσκόματα. τὰ ἐν ταῖς κόπαις σκεπ.] Ex Schol. Aristoph. Ran. 366. Quae
repeti quondam solebant sub v. Διαφθέραι. Usitatio appellatio τροποτήρ. Petita sunt ex v. Ἀπίκιος. ταῖς] τοῖς B. C. V.
Mox τρημα om. C. V. 18. Post v. Ἀσκωνικῇ extabant, quae auctoribus A. V. deleta sunt, haec: Ἀσκωνίος Παιδιανός. ὁ
τοῖνον Βλαῖσος ἐπὶ τὴν θοῖνην κληθεῖς οἷον ἐφορκίδα ἀκλήρον ἐπάγεται Ἀσκωνίων Παιδιανόν. ἔξην γὰρ καὶ ἐπικλήτους οἰονεῖ
στιάς ἑαυτοῖς παρακαλεῖν τινάς. 19. Ἡσίοδος] Addit E. ὡς ἐκ τῆς Ἀσκραίας.
Ἄ - Σώφρων. καὶ ἄττεσθαι] Σώφρων διάττεσθαι I. Gronovius et Valckenarius in Theocr. Adon. p. 205. f. Σώφρων δὲ ἄττεσθαι
Momfeldius in Mus. Crit. Cantab. T. II. p. 563. Poterat lenius καὶ Σ. ἄττεσθαι. Nihil mutat Lex. Seg. p. 452. 2. Edd. δύο σ̄.
3. Ἀσμενίζω] δοτικῇ addit Gaisf. cum A. αἰτιατικῇ E. Utramque structuram probam esse docet Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 693.
Ceterum Med. gl. Ἀσω. δοτικῇ praeiixit. Οἱ μὲν οὖν] Locum esse Theophyl. Simoc. III, 7. monuit Abreschius. Unde resti-
tuendum τὸν ὄλεθρον. 6. Ἀσμενος] II. v. 350. Vid. Lex. Seg. p. 352. 7. ἀντὶ τοῦ — ἀσμενίστατα accedunt ex A.
V. C. Nam solum προθυμότητα clam Küsterus intulit, cui Leid. scripturam Gronovius Em. p. 77. opposuit hanc: ἀντὶ τοῦ πρ.
Ἀσω. τὴν πρ. ἀναδεδεγμένοι κτλ., cum in ipso Küsterianae exemplo enotasset ἀποδαδεγμένοι. 9. „Pro Ἀσμενίστατα in fine
leg. fortasse ἀσμενίστατα. Vide Phrynichum Bekkeri p. 10, 11." Gaisf. Immo p. 12. Non dubitandum de voce ἀσμενίστατα:
v. Plat. Rep. I. p. 329. C. 10. Ἀσολοίκως] Lex. Seg. p. 452, 33. 11. ὅτι accessit ex A. B. V. E. ὅτι διττόν ignorat
Zon. p. 325. Mox ὁ μὲν A. 12. Angelos dici τοὺς ἄσωμάτους praeter alios monuit Boissonadus in Anecd. T. IV. p. 5.
14. Θηβαίων Zon. p. 316. 15. Ἀσωπόδωρος καὶ Διδυμαχίας, ὁ ἀδ.] Vide Scholiastam Aristoph. in Aves 17. et infra v.
Θαυλλείδης. Küst. Ἀσωπόδαρος A. Med. et ut videtur *V. Mirum annotationem et perversissime factam e mendosis Scholio-
rum exemplis et male collocatam consensu librorum retineri, cum gl. Διδυμαχίας saltem eorum ope sit extrusa. 18. ἀνά-
λωμα — ποιῆσθαι om. B. E.

ad Dominum venit, et cum mane paeae caneretur Aescula-
pio, adiungit se choro cantantium, et loco suo consistens,
quasi haberet a praecentore sibi assignatum, quantum po-
terat, cantu gallis solenni accinere conabatur. Et Ἀσχο-
λιασμός, altero tantum pede incedere. [Ἀσκοπήρα. Mar-
supium, crumena.] Ἀσκοπον. Inopinatum. Et Ἀσκοπος
λαβῆ, improvisum malum; hoc est mors. Ἀσκούμενος.
Cenaeciens, ornans. Ἀσχω. Aptum accusativo. Ἀσχω-
λεον. Pollum. Ἀσκόματα. Remorum tegumenta ex pelle
confecta, quibus in triremibus utuntur, ubi remus foraminis
inscribitur. Thorycio enim consilia sua, caprinis pellibus in-
scripta, cum hostibus in Laconica communicabat. Ἀ-
σκραῖος. Aesraeus Hesiodus. Ἄισμα. Cantus, car-
men. significat etiam licium. velut Sophro dixit ἄττεσθαι quod

nos διάζεσθαι dicimus, mutatis duobus σ̄ in ζ̄. Ἀσμενίζω.
Illi vero vitam libenter condonantes et promissis frustrati
a Persis capti sunt. Ἀσμενος. Gaudens, libenter, aia-
criter. Et Ἀσμενίστατα, animo maxime lubentl. Cum pro-
vocationem libentissime suscepissent. Dicitur item ἀσμενί-
στατα. Ἀσολοίκως. Simpliciter. Ἀσώματον. Incor-
poreum duplici ratione intelligitur. altera quidem, numero, ut
Angeli; velut Michael, Gabriel; quippe qui numero sint incor-
porei. altera non: ut universalis. Ἀσωπός. Thebarum
fluvius. Ἀσωπόδωρος. Asopodorus et Didymachias ipsius
frater de corporis parvitate traducebantur. Ἀσωτία. Pro-
digalitas. Utrumque pariter aversari oportet, et necessa-
rium sumptum non facere, et non necessarium facere: quo-
rum hoc prodigalitas est, illud vero sordida avaritia. Et

ἔξωλης, ὁ σώζεσθαι
 Σιφιδῶν γενεᾶς.
 ὄνομα κύριον. καὶ θηλυκὸν Ἄσπασια, 5
 ὄνομα πόλεως.
 αἰτιατικῇ. καὶ τὸ προσγο-
 ρεῖσθαι. ὡς ἡμεῖς, καὶ τὸ χαίρειν τινὶ ἀπλῶς καὶ
 πάντων καὶ φιλοφρονεῖσθαι. Καὶ Ἀσπασίμεσθα, 10
 ὡς τῷ σ.
 Ἀσπασίμεσθ' ἔρετμὰ καὶ σκαλιμίδια·
 φησὶν ὁ Κωμικός. καὶ πάντα τὰ ὅμοια διττῶς λέ-
 γουσιν.
 Ἀσπάζου. Ἀριστοφάνης·
 Ἄνοιξον· ἀσπάζου με. διὰ τοι σὲ πόνοους ἔχω.

Ἀσπασία. ἀλιεύς ἐργασία. Καὶ Ἀσπασίαιος,
 ὁ ἀλιεύς. ἀπὸ τοῦ σπᾶν τὴν ἄγραν. Καὶ Ἀσπα-
 λιεῖσθαι παρὰ ῥήτορσι, τὸ ἀλιεύσαι παρ' ἡμῖν.
 Ἀσπαρ. πατὴρ Ἀρδαβουρίου.
 Ἀσπασία. πολυθρύλητος γέγονεν αὕτη. ἦν δὲ
 γένος Μιλησία, δεινὴ δὲ περὶ λόγους. Περικλέους
 δὲ φασὶν αὐτὴν διδάσκαλον ἅμα καὶ ἐρωμένην εἶναι.
 δοκεῖ δὲ δυοῖν πολέμων αἰτία γεγονέναι, τοῦ τε Σα-
 μιακοῦ καὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ. δοκεῖ δὲ καὶ ἔξ
 αὐτῆς ἐσχηκέναι Περικλῆς τὸν δμῶνυμον αὐτῷ Πε-
 ρικλέα τὸν νόθον.
 Ὅτι Ἀσπασίαι δύο ἑταῖραι. τῇ δὲ μιᾷ τούτων
 ἐκέχρητο ὁ Περικλῆς· δι' ἣν ὀργισθεὶς ἔγραψε τὸ
 κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα, ἀπαγορεύον δέχεσθαι
 15 αὐτοὺς εἰς τὰς Ἀθήνας. ὅθεν ἐκείνοι εἰργόμενοι τῶν
 Ἀθηναίων προσέφυγον τοῖς Λακεδαιμονίοις. ἡ δὲ

2. Σοφοκλῆς] Aiac. 190. 3. τῆς — Σιφιδῶν] τῆς — Σιφιδῶν E. quae correctio est e libris Sophoclis derivata. 4. Ἀσπασίαιος] Lex. Seg. p. 437, 26. ἀσπασίως] λέγων temere Wakefieldus Sily. Crit. IV. p. 179. 5. Ἀσπασίαιος] Vide Iosephum in vita propria p. 1014. 1016. Wass. Ἀσπασίη ἢ Ἀσπασίη E. qui om. ὄνομα πόλεως. 7. Ἀσπασίη] Ἀσπασίη A. B. E. (addo *V.) qui in fine addunt αἰτιατικῇ. Ἀσπασίη Iosephus de Vita sua sect. 41. Ἀσπασίη ibid. 45. Haec breviter sic erant prononcianda: καὶ θηλυκὸν Ἀσπασίη, ὄνομα πόλεως (sive κύριον). καὶ Ἀσπασίη. 8. προσγορεύειν] Sic recte habent MSS. Paris. In prioribus vero edit. male excusum est προσκρούειν. Küst. Cf. Phrynich. Seg. p. 14. et Zon. p. 326. 10. καὶ Ἀσπασίμεσθα] ἀσπασίμεσθα καὶ Lex. Seg. p. 433. qui desinit in ἔρετμὰ. „Exempla verbi ἀσπάζεσθαι sensu amice aliquem complectendū dedit Valckenarius in Or. I. Chrysostomi p. XXXVIII." Gaisf. 12. Ἀσπασίμεσθ'] Versus olim repetitus in gl. Σκαλιμίδια nunc expulsa: quam qui servat E. prorsus cum h. l. scriptura consentit. Sed probabiliter Meinek. in Menand. p. 160. ἔρετμὰ „Aristoph. in fab. incert. om. a Brunckio. ἀσπασίμεσθα occurrit in Avib. 1378." Burn. Ed. Dind. fr. 714. 15. Ἀριστοφάνης] Ecclesiaz. 1007. (964.) 16. διὰ σε] διὰ τοί σε A. B. V. Edd. ante Küst. διὰ τί σε C. Post hanc gl. omiserunt A. B. E. V. glossam ex Ety. M. invectam: ἀσπασίαιος. φησὶν ἄνθρωπος. ἐν γὰρ ὄρει ἴσχυροι τε καὶ ἀσπασίαι. Alterius ante glossae, item MSS. incognitae, Ἀσπασίαιος τυφλότερος. ἔστι ἐν τῷ τυφλότερος. ἔστι δὲ ὁ ἀσπασίαιος ὄντων μὴ ἐμφερέας, ὑπὸ γ' ἀσπασίαιος, τῶν ὀφθαλμῶν ἐστειρημένον, solum caput servavit A. in marg. 1. Ἀσπασίαι] Lex. Seg. p. 433. ubi ἔργα pro ἐργασία, et ἀσπασίαν pro σπᾶν. Posterius habet Timaeus: ubi vide Buhn. p. 1014. Adde Zon. p. 326. Praeterea legendum videbatur Ἀσπασίαι. Arcadius tamen p. 99. τὸ δὲ ἀσπασίαι ἢ ἀλιεῖα βαρύνεται. Cf. Ioseph. in vita propria p. 1014. 2. τὴν ἄγραν] τὴν ἄγραν ἢ τὴν ἄγραν E. Ἀσπασίαιεσθαι] Similia Lex. Seg. p. 217, 7. In fine καὶ ἀσπασίαιεσθαι addunt A. *V. 3. τὸ ἀλιεύσαι παρ' ἡμῖν] Haec dum contendo superioribus illis in v. Ἀλιεύσθαι, λέγουσι δὲ ὡς ἡμῖν ἡμῖν iam in eam sententiam deducor, ut usum verbi ἀλιεύειν sive ἀλιεύεσθαι opiner ibi significatum fuisse, quem Attici non omnia recusarint. Mox delevi duplicem glossam: Ἀσπασίαιος. ἐν τῷ Ἀσπασίαιος. Et quae post Ἀρδαβουρίου inculcabatur: Ὅτι Μεγαρέων τοῦ βασιλέως χρηστοῦ μὲν γεγονότος, θάπτον δὲ ἐκβεβιωκότος, αὐτοκτενίστη γνώμη Ἀσπαρ Ἀτόντα διαδοῦσθαι γενέσθαι παρεσκεύασεν. Habet priorem A. in marg. Om. V. Ἀσπασίαιος — Ἀσπασίαιος E. hoc Med. Posteriores E. V. nescit V. collectam illam ex v. Ἀρδαβουρίου. 5. Ἀσπασίαι. πολυθρύλητος] Ex Harpocratlone. πολυθρύλητος] πολυθρύλητος A. Pal. Harpocr. et Lex. Seg. p. 453. cui deest αὕτη. 6. Μιλησία] Plutarch. Pericl. 24. ἦν Μιλησία γένος, Ἀσπασίαν θυγάτηρ. Re. 7. ἐρωμένη] ἐργασίμενη V. „Athen. XIII. p. 570. Clem. Alex. Strom. IV. [p. 619.] Ἀσπασίαιος τῆς Μιλησίας Σωκράτους μὲν ἐρωμένην εἶπε, φιλοσοφίαν, Περικλῆς δὲ εἰς ῥητορικὴν. Fuit eloquentiae magistra Socratis Athen. V. p. 219. Meminit eius ut Soc. Periclis magistrae cum Diotima Max. Tyr. Serm. VIII. et XXII. τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλητίας ἐκείνην Ἀσπασίαν καὶ Ὀλύμπιος θανμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν. Lucian. Imagg. p. 290. c. 17." Reines. De Aspasia compara doctum Scholion Platonis p. 391. nouidum illud ab Atticis perpuratum, et Sinten. in Plut. Pericl. p. 173. sq. 8. πολέμων] Sic etiam Lex. Seg. teste Bastio, ubi πολέμων τῶν Bekk. Gaisf. Σαμιακοῦ] Plutarch. l. c. 25. Reines. 10. αὐτῷ] dedi cum A. Harp. et Lex. Seg. αὐτοῦ Edd. 12. Ἀσπασίαι. διὰ] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 526. Küst. Ὅτι tacite Gaisf. cum *V. Eidem, sicut in Schol. lem. extat, legendum videbatur Ἀσπασίαιος δ. ἔ. Haud scio tamen an error iste scriptori nostro sit tribuendus. 13. ἐκέχρητο] ἐκέχρητο Schol. Statio δ. accessit ex A. *V. et Schol. 14. ἀπαγορεύον] ἀπαγορεύον Schol. 16. Ἀθηναίων] Ἀθηναίων Schol. recte. Mox Gaisf. τακτικῶς cum Schol. προσέφυγον τοῖς Λακεδ. Nam Edd. τοῖς Λακ. προσέφυγον.

Ἄσπασια, perditus, qui servari non debet. Sophocles: Aut perditae Sisyphidarum prolis. Et Ἀσπασίαιος, turpiter. Ἀσπασίαιος. Nomen proprium. Et femininum Asoche. nomen urbis. Et Asochis, nomen proprium. unde Asochin. Ἀσπασίαιεσθαι. Accusativo iungitur. id non solum significat, salutare, ut apud nos; sed etiam, gaudere aliqua re, et in ea acquiescere, item amice excipere. Et Ἀσπασίαιεσθαι, cum σ. Comicus: Gaudemus remis et parvis scaphis. item omnia similia duobus modis efferuntur. Ἀσπάζου. Aristophanes: Ἀπὸ τοῦ ἀσπάζου. Ἀσπασίαι. Piscatio. Et Ἀσπασίαιος, piscator.

dictum ab eo quod est σπᾶν τὴν ἄγραν, sive praedam stillantem. Et Ἀσπασίαιεσθαι apud oratores, quod apud nos ἀσπασίαι. Ἀσπαρ. Aspar, pater Ardaburii. Ἀσπασίαι. Haec fuit femina celeberrima, genere Milesia, et eloquentia singulari praedita: quam Periclis magistratam et amantissimam fuisse tradunt. haec etiam duorum bellorum Samiaci Peloponnesiaci causa fuisse putatur. ex eadem Pericles filii spurium sibi cognominem suscepisse creditur. Ἀσπασίαι. Aspasiae duae fuerunt meretrices. harum altera usus est Pericles: propter quam iratus decretum contra Megarenses scripsit, ne Athenas intrare iis liceret. quo cum Athenis prohiberentur.

ἄλλοίαν παρὰ τὴν τοῦ πα-
 τέρους ἀνευ φιλίας, ἢ χωρὶς θυσίας. Καὶ
 ἀδύνατον ἀλλάλακτοι. Θουκυδίδης· Οἱ
 ἀπὸ τούτων ἀσπόνδους ἀπέδωσαν.
 ἀσπλάγχχνος· χωρὶς σπουδῆς. Ἀσπυδῆ δέ,
 ἀσπλάγχχνος, χωρὶς κακοπαθείας. ὡς τό,
 Μὴ μὲν ἀσπυδῆ γε.
 Ἀσταγῆς ὕδωρ. τὸ πολυσταγῆς.
 Ἀσταθμεύτους. Συγχερεῖν τὸν βασιλέα θα-
 σίους ἀφρορήτους, ἀφορολογήτους, ἀνεπιστα-
 θμεύτους, νόμοις χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις.

Ἀσταθμητον. Τὸ ἀδελόν τε καὶ ἀσταθμητον
 τῆς τύχης οὐκ ἴσφορώμενοι. Καὶ Ἀσταθμητος, ἀνε-
 στος, ἄστατος. Καὶ δὴ καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ἀστα-
 θμητος, ὡς εἰπεῖν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦν. — Οἱ
 5 δὲ ἐπατόλησαν τῇ θαλάττῃ διὰ τὴν ἀνάγκην, τὸ
 τέως ἀσταθμητον στοιχεῖον ἠγούμενοι τῆς γῆς πι-
 στώτερον ἔσεσθαι σφίσι ἐν τῇ βίᾳ τῇ τότε. — Καὶ
 τὸ ποιητικὸν εἰπεῖν,
 Ἔσσεται ἡμᾶρ ὅταν πότ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή.
 καὶ τοῦτο εἰπεῖν τὸ τῶν ἀνθρώπων ἀσταθμητον εἶ-
 ναι λογιζόμενος. Καὶ Ἀσταθμητότατον, περὶ οὗ
 οὐδεὶς ἂν δύναίτο τεκμήρασθαι, οὐδὲ σταθμήσα-

1. δὲ tanquam alterius partis indicium recte se habet; *τούτέστιν* Schol., quod a compendio fluxit. παρὰ τοῦ] παρὰ τὴν τοῦ B V. C. et sola Med. περὶ τὴν τοῦ A. 3. Ἀσπυδῆ] Inscript. Gruter. p. 419. n. 2. εἰσπλον καὶ ἐκπλον καὶ πολέμου καὶ εἰρή-
 νης ἀσπυδῆ καὶ ἀσπυδῆ. Hemst. Herod. Epimer. p. 254. et Zon. p. 328. θυσίας Med. 4. ἀσπυδοί] Lex. Seg. p. 453.
 Θουκυδίδης· Οἱ δὲ] Loco huic similis est ille, qui legitur apud eundem Thucydidem lib. II, 22. ἀνεῖλοντο μέντοι αὐτοὺς ἀσθ-
 μερόν ἀσπόνδους. Küst. 5. Post ἀπέδωσαν cum V. C. delevi glossam ex v. Ἀσπυδῆς male repetitam, nec sine perturba-
 tione a Zon. p. 312. propositam: "Ὅτι (sic Gaisf. tacite) Ἀσπυδῆς τοὺς ἀπηνεῖς καὶ ἀφίλους φασὶν ἀσπόνδους δὲ τοὺς ἀδύνα-
 τούς καὶ μησιμῶνους ἀνελεῖν δὲ τοὺς ἀκαμπεῖς καὶ ἀνευθότους πρὸς ἔλεον. 6. Ἀσπυδῆ] Arrian. Exped. p. 395. Τούτ'
 ἀσπυδῆ Med. Ἀσπυδῆ δέ] Apud Homerum II. 9. 512. quem locum Suidas hic in mente habuisse videtur, hodie legitur ἀσπυ-
 δῆ: Μὴ μὲν ἀσπυδῆ γε νεῶν ἐπιβαίειν ἔκπλοιοι. Scholiasta: Ἀσπυδῆ γε· ἀνευ κακοπαθείας, ἀνευ πόνου. Idem poeta II. 6. 47.
 Μὴ μὲν ἀσπυδῆ γε, δαμασάμενοι περ, ἔλοιεν. Ubi Scholiasta ἀσπυδῆ exponit χωρὶς σπουδῆς καὶ κακοπαθείας. Idem II.
 304. Μὴ μὲν ἀσπυδῆ γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολομένην. Ubi Scholiasta ἀσπυδῆ itidem exponit χωρὶς κακοπαθείας. Küst. ἀσπυδῆ
 agnoscit Apollonius Lex. v. Σπυδῆ, item Theodos. Gramm. p. 74. contra ἀσπυδῆ idem Apollon. p. 170. et Zon. p. 328. „In lo-
 9. Ἀσταγῆς ὕδωρ τὸ πολυσταγῆς] Hoc sensu vocabulum ἀσταγῆς accipitur a Nicandro in Theriacis 307. "Ῐζώθεν ἐξ ὀνύχου
 κατέβηται ἀσταγῆς αἷμα. Ubi Scholiasta: Ἀσταγῆς δέ, ἦτοι τὸ ἀσταγον, ἢ μὴ στάζον, ἀλλὰ κρουνηδὸν φερόμενον, οἷον ἐ-
 λυσταγῆς. Apollonius Rhodius III, 804. Ἐνὲ δὲ κόλπου Ἀλληκτον δακρυόσι, τὰ δ' ἔβρεν ἀσταγῆς αὐτῶς. Scholiasta: Ἀστα-
 γῆ τὸ πολυσταγῆς. τὸ γὰρ ἂ νῦν ἐπιτατικόν. ὡς ἄβυλος ὕλη. Hodie tam in textu Apollonii quam apud Scholiastam eius
 legitur ἀσταγῆς: cuius loco ἀσταγῆς legendum esse iam dudum ante monuit Casaubonus Lectt. Theocr. cap. XIV. Küst.
 Valck. in Adionaz. p. 228. 10. Συγχερεῖν τὸν] Idem fragmentum, quod Polybio tribuit Casaubonus, legitur supra v. Ἀ-
 σταθμεύτους, et infra v. ἀφρορήτους. Küst. Possit aliquis ἀσταθμεύτους illud, quod ab exempli scriptura recedit, ex va-
 state lectionis profectum opinari: id quod Schweighäuserus in copiosissima disputatione de gl. Ἐπισταθμεύμενοι suspicabat
 Sed cum et Suidas in duplici glossa verum constanter obtineat et Polybiana consuetudo refragetur: certissimum videtur ex-
 plum ab incautis lectoribus firmandae scilicet voci ἀσταθμεύτους esse ascriptum. βασιλέα εἶναι] εἶναι om. A. B. E. C. Med.
 θυσίας Med. 11. ἀφορολογήτους] καὶ ἀφορολογήτους V. C. 12. καὶ νόμοις] καὶ om. A. B. E. C. Med.
 1. Ἀσταθμητος] Dion. Hal. p. 217. Tour. MS. Agathias I. p. 16. A. ἀσταθμητον δεδιότις τῆς τύχης. Ex hoc auctore locum
 dae forsau affertur. Sic Menand. Protect. p. 138. C. ἀσταθμητον καὶ παλμβολον τῆς τύχης: et sic alii. Burn. in capite gl. ἀ-
 σταθμητον A. B. E. *V. ἀποσταθμητον C. Lex. autem Seg. p. 454. nihil nisi ἀσταθμητος, ἀνεστος, cum Hesychio. τε καὶ] καὶ τὸ
 3. τὴν ἄλλην ἀρετὴν] Hoc si quis cum ἀσταθμητος coire posse crediderit, velut Interpreti placuit, in ceteris virtutibus hic homo
 ut ita eloquat, erat instabilis: non equidem invidiam. Sed habeo tamen persuasum intercidisse παρὰ: si discerneris
 reliquias eius virtutibus, sive, reliquae hominis praestantiae comitabatur animus inconstantissimus. 7. Καὶ τὸ
 γιζόμενος] Fragmentum hoc nec F. Ursinus nec Casaubonus nec Valesius nec Iacobus Gronovius ad Polybium rettulit, cum
 men eius esse haud dubie colligatur ex Appiano de Bellis Punic. p. 136. (c. 132.) qui expresse testatur Polybium memoriae
 didisse, Scipionem capta Carthagine vicissitudinem et inconstantiam rerum humanarum animo secum reputantem et patri-
 suae exitium praesagentem versum illum Homeri, quem Suidas hic adducit pronunclasse. Verba Appiani haec sunt: Ἐ-
 πολὺ δ' ἔγνων ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενός τε καὶ συνιδών, ὅτι καὶ πόλις καὶ ἔθνη καὶ ἀρχαὶ ἀπάσας δεῖ μεταβαλεῖν, ὡς περὶ
 θρώπου δαίμονα, καὶ τοῦτ' ἔπαθε μὲν Ἴλιον, ἐντυγῆς ποτε πόλις, ἔπαθε δὲ καὶ Ἀσσυρίων καὶ Μήδων καὶ Περσῶν ἐπ' ἐκεί-
 ἀρχῇ μεγίστη γενομένη, καὶ ἡ μάλιστα ἐναγχος ἐκλάμβρασα ἢ Μακεδόνων· εἴτε ἐκὼν εἴτε προεγγόντος αὐτὸν τοῦδε τοῦ ἐκ-
 Ἔσσεται ἡμᾶρ ὅταν πότ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή, καὶ Πριάμοιο καὶ λαοῦ· ἐγὼ μὲν Πριάμοιο. Πολυβίου δ' αὐτὸν ἐρομένου σὺν πατρί-
 σία (καὶ γὰρ ἦν αὐτοῦ καὶ διδάσκαλος), ὃ τι βούλοιο ὁ λόγος, φασὶν οὐ φρυλαζόμενον δνομάσαι τὴν πατρίδα σαφῶς, ὅτι
 ἄρα ἐς τὰνθρώπινα ἀφορῶν ἐδίδει. καὶ τὰδε μὲν Πολύβιος αὐτὸς ἀκούσας συγγράφει. Locum integrum Appiani, quia nota-
 dignus est, adduxi: ex quo haud obscure patere arbitror, verba illa, quae Suidas hoc loco absque nomine auctoris citat, in
 fragmenta Polybii referenda esse. Küst. Vide nunc Polyb. XXXIX, 3. 10. καὶ τοῦτο εἰπεῖν vereor ne repetita sint e pra-
 gressis. 11. Ἀσταθμητότατον] Sic Harpocratio cum Lex. Seg. p. 455. Ceterum v. Dorv. in Charit. p. 536. 12. σταθμῆ-
 σθαι] σταθμῆσας C.

est, ostendam me non a generoso patris ingenio degenerasse.
 Ἀσπυδῆ. Sine amicitia, vel sine sacrificio. Et Ἀσπυδοί
 ἐχθροί, irreconciliables inimici. Thucydides: Illi vero cada-
 vera, quantum indiciae nullae essent, reddiderunt. Ἀσπυ-
 δῆ. Sine studio. Ἀσπυδῆ vero, per ἦ, sine molestia. Haud
 sane praeter labores. Ἀσταγῆς ὕδωρ. Aqua copiose de-
 stillans. Ἀσταθμεύτους. Regem concessisse Thasiis im-
 munitatem a praesidiis, tributis et angariis, et ut suis legi-
 bus viverent. Ἀσταθμητον. Inconstantiam et incertos

fortunaе casus minime metuentes. Et Ἀσταθμητος, inaequa-
 instabilis. Quin etiam praeter ceteras virtutes hic homo,
 universe dicam, erat instabilis. † Illi vero necessitate com-
 cti fortunam maris experiri ausi sunt, existimantes ele-
 tum, quamvis inconstans, tali rerum statu sibi magis
 fore quam terram. † Et illum Poetae versum dixisse:
 dies, quo Ilium sacrum tandem peribit. id eum dixisse ferre
 inconstantiam rerum humanarum reputantem. Et Ἀσταθ-
 τήτατον, de quo nemo conicere potest, quid cogitet,

Ἀστεμφέα. ἀμετακίνητον. βέβαιον· ἢ ἀντί τοῦ ἀστεμφῆ.

Ἀστεμφῆ ποδάγραν, καὶ δόνακας ἀντυκτῆρας. Καὶ ἀδδῖς· Οἱ δὲ ἀστεμφεῖς οὗτοι καὶ ὑπερόπται ἠγορικῆς καὶ ποιήσεως οὐ μοι δοκοῦσιν ἐκόντες δ εἶναι συνέσεσθαι Θεῷ καὶ ἀνθρώποις. πενία δὲ φύσεως μηδὲ τὰ μικρὰ ἱκανοί.

Ἀστενακτί. ἀνευ στεναγμοῦ. Ἀριστοφάνης· Σὺ δ' ἀστενακτί περδόμενος οἴκοι μενεῖς.

Ἀστέρειος. κτητικόν. Καὶ Ἀστερόεντα, ἤτοι 10 ἀστέρας ἐμπεποικιλμένους ἔχοντα. Καὶ ἀστέρων τέθριππος, τὸ ἄρμα τοῦ ἡλίου. Καὶ Ἀστεροπητής, ὁ ἀστραπτικός.

Ἀστεροπαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀστεῖα λέγεις. καὶ Ἀστεῖον, τὸ πολιτικόν·

Ἀστεῖόν τι καὶ κατεβῆναι ἐπιτείν.

κωμικῆ ἢ συμπλοκῆ. σημαίνει δὲ τὸ κατεβῆναι ἐπιτείνον τὸ ἄκρως διειργασμένον. ἐν συνουσίᾳ χρω.

Ἀστεῖος. εὐσύνετος, εὐπρόσωπος, χαρίεις, καλός, γελοιώδης. Καὶ Ἀστειοτέρω, ἀντί τοῦ συνετωτέρω. Ὁ δὲ καιρὸν εὐρῶν τῷ ἀστειοτέρω δράματι πλανῆσαι τὸν ἠπατηκότα. [περὶ Εὐριπίδου φησὶν Ἀριστοφάνης.] Καὶ Ἀστείους, ἀστεῖζομένους, πολιτευομένους. εὐφημότερον ἀστεῖζοσθαι, τὸ ὠραῖζοσθαι, γελωτοποιεῖν, ἅτινα σκώπτειν. Καὶ Ἀστεῖως, πρεπόντως, φρονίμως.

Ἀστηγοί. οἱ δυστυχεῖς, οἱ πένητες, οἱ στάσιν καὶ οἴκησιν μὴ ἔχοντες.

sequenti lepidum et venustum agere. Adde συμπολιτευομένους Plutarcheum Cat. min. 47. quod nos dicimus *beliebt*. Hand dissimiliter Lex. Seg. p. 455. Ἀστεῖσμός· πιθανολογία, quam explicationem habet infra v. Ἀστισμός, quamque disertius edidit Herodianus p. σχημ. p. 57. f. Statim Gaisf. delevit glossam, male post v. βέβαιον inculcatam, cum A. B. E. C. V. Ἀστελέβη. πάλις Ἀσδίας. οἱ οἰκοῦντες Ἀστελεβαῖοι. Quae ed. Mediol. sumpserat ex Steph. Byz. Horum ignarus mox Küsterus annotavit „βέβαιον. ἢ ἀντί τοῦ ἀστεμφῆ. Ἀστεμ.] Locum hunc in prioribus editt. mutilum et confusum fide MSS. in integram restitimus.” Nempe horum ἢ ἀντί τοῦ ἀστεμφῆ loco Med. οἱ δέ.

3. Ἀστεμφῆ] Versus Leonidae Tar. XII, 1. Anthol. Pal. VI, 296. ποδάγραν] ποδάγραν A. C. V. ἀντυκτῆρας] ἀντυκτῆρας V. ἀντικτῆρας *V. C. Unde sponte nasci videtur correctio ἀντυκτῆρας, i. e. *praedae tenacissimos*. 4. Οἱ δὲ ἀστεμφεῖς] Inscriptis Suidas ex Synesii Dion. p. 43. Ita tamen ut nonnulla pro more interpolavit. Locum pulcherrimum apponam, ut videri quam belle hic se gesserit noster lexicographus: Καὶ ὁ φιλόσοφος ὁ καθ' ἡμᾶς σύνεσται μὲν ἑαυτῷ τε καὶ τῷ Θεῷ διὰ φιλοφίας, σύνεσται δὲ τοῖς ἀνθρώποις διὰ τῶν ὑπερμένων τοῦ λόγου δυνάμεων. ἐπιστήσεται μὲν οὖν ὡς ὁ φιλόλογος· κρινεῖ δὲ φιλόσοφος ἕκαστόν τε καὶ πάντα· οἱ δὲ ἀστεμφεῖς οὗτοι καὶ ὑπερόπται ἠγορικῆς καὶ ποιήσεως οὐ μοι δοκοῦσιν οὐδὲ ἐκόντες εἶ τοιοῦτοι· πενία δὲ φύσεως μηδὲ τὰ μικρὰ ἱκανοί, ἢ θάπτον ἂν ἴδους τὴν καρδίαν ἢ τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀδυνατούσης τῆς γλώσσης ἔξερμηνεύσαι τὴν γνώμην. Τουρ. Ἀστεμφῆς Damascius apud Suid. in *Δωμίνος*. Hemst. Memorabilior Aristophanis usus apud Athen. I. p. 30. B. 5. ἐκόντες] ἐκόντες εἶναι A. V. (ap. Gron. Em. p. 77.) C. B. E. Med. 7. μικρὰ] μικρὰ V. 8. Ἀριστοφάνης] Eccl. 485. (464.) 9. οὐδ' ἢ σὺ δ' V. C. de quo Küsterus etiam admonuerat. Delevit statim Gaisf. cum Ἀστερία, μὴ τῶν Ἀλκυονίδων. καὶ ἐστὶν ἐν τῷ Ἀλκυονίδεσσι. Καὶ Ἀστερία, πόλις Ἀσδίας. λέγεται καὶ Ἀστερίς. ὁ πόλις Ἀστερίας καὶ Ἀστερίας: quorum καὶ Ἀστερία κτλ. om. etiam B. E. 10. Ἀστερόεντα] Lex. Seg. p. 455. Eadem explicatio Soli II. p. 134. 11. ἀστέρων τέθριππος Euripidis est Troad. 855. 12. ἄρμα] τὸ ἄρμα dedi cum A. E. *V. C. Hesychio et Lex. Seg. Ἀστεροπητής] Ἀστεροπητής *V. II. α. 580. ubi v. Schol. et Apollon. Lex. p. 171. 14. Ἀστεροπαῖος.] Ab Homero II. 165. dicitur περιδῆσιος, *ambidexter*, occisus ab Achille, Hygin. fab. 112. Inde Athen. I, 1. et 2. Laurentium quendam civem manum hoc nomine appellavit, quia Graeca et Latina nosset. *Reines*.
2. Ἀστεῖόν τι] Versus Aristoph. Ran. 930. negligenter allatus etiam in Lex. Seg. p. 453. f. Vido supra v. Ἀῆμα. Nempe Atticistarum commentariis debere docet vel Phrynichus Seg. p. 9. eandem scripturam secutus, omisso *τι*. 3. κωμικῆ ἢ συμπλοκῆ] Haec verba et quae paulo post sequuntur, ἐν συνουσίᾳ χρω littera sananda sunt, quoniam nullum hic sensum habent. Καὶ Μῆτι aliter videtur. Κωμικῆ ἢ συμπλοκῆ grammatici verba sunt, indicantis ἀστεῖον et κατεβῆναι ἐπιτείνον comice copulari. Τῆ φρασίς ἐν συνουσίᾳ χρω significat vocem κατεβῆναι ἐπιτείνον [immo dictionem ἀστεῖον καὶ κατεβῆναι ἐπιτείνον] esse in sermonibus familiaribus usurpandam. Gaisf. Hanc quidem lepide tentabat Wakefieldus Silv. Crit. III. p. 130. ἐν συνέσει ἄκρως coniectans. Ἀστέριος. V. Κατεβῆναι ἐπιτείνον, coll. Meinek. in Menand. p. 278. sq. 5. Ἀστεῖος] Lex. Seg. p. 454. ubi γελοιώδης καλός, πολιτικόν ἢ νος (καλὸς πολιτικόν ὄνομα Bast. Apogr.), ἀπὸ τοῦ ἀστεος. Adde Schol. Platon. p. 398. 6. γελοιώδης Bastius Ep. Crit. p. 2 Lexicographis commendavit frustra. Celebrant Scholiastae (ut Eurip. Or. 952. et Aristoph. Vesp. 564.) alique Byzantini scriptores. Hesychius etiam γελοιώδης. 7. εὐρῶν om. B. E. 8. περὶ Εὐριπίδου φησὶν Ἀριστοφάνης] Haec ex gl. superiore perperam huc immigrasse censuit Valckenarius. Equidem prorsus expelli iubeo, quippe quae margini nescio cuius ascripta nullam potuerint sedem invenire. 9. Ἀστείους] Lex. Seg. p. 454, 11. 10. εὐφημότερον ἀστεῖζοσθαι τὸ ὠραῖζοσθαι] Lego, εὐφημότερον τὸ ἀστεῖζοσθαι καὶ τὸ ὠραῖζοσθαι τοῦ γελοιῦ. Küst. Immo significatur prae ceteris verbis ἀστεῖζοσθαι (καλὸς πολιτικόν ὄνομα) urbanitatis laudem habere. 11. ἅτινα om. Lex. Seg. Pleronum in Moer. p. 75. ἢ γελωτοποιεῖν, ἢ τινα σκώπτειν quem fugit comparatio superioris gl. Ἀσση. Unde coniectamus olim exempli loco propositum fuisse, Ἀστεῖζοσθαι ἄσση, ad duplici interpretatione, γελωτοποιεῖν et ἅτινα σκώπτειν. 13. Ἀστηγοί. οἱ δυστυχεῖς, οἱ π.] Vide Etymologum, qui vocem hanc eodem modo exponit. Küst. Leg. puto ἄσκηνοι. Voce utitur Plutarch. in Sertor. p. 574. *δίαταν ἄπυρον καὶ ἄσκηνοι*. Τουρ. MS. Similiter Zon. p. 313. et Hesychius.

Ἀστεμφέα. Immotum, firmum. *Immotam pedicam et sagittas infestas*. Et alibi: *Illi vero qui sunt adeo rigidi, ut rhetoricam et poeticam contemnant, non videntur mihi animo libenti cum Deo et hominibus conversaturi esse; sed per ingenii inopiam ne ad parva quidem apti esse*. Ἀστενακτί. Sine gemitu. Aristophanes: *Tu vero secure pedens domi manebis*. Ἀστέρειος. Adiectivum possessivum. Et Ἀστερόεντα, stellis ornatum et distinctum. Et Ἀστέρων τέθριππος, currus Solis. Et Ἀστεροπητής, fulgurator. Ἀστεροπαῖος. Nomen proprium. Ἀστεῖα

λέγεις. Et Ἀστεῖον, urbanum. *Urbanum aliquid et elegantius dicitur*. comica vocum coniunctio. porro κατεβῆναι ἐπιτείνον hic significat, summo studio elaboratum. hic in sermone utendum. Ἀστεῖος. Prudens, venustus, lepidus, formosus, facetus. Et Ἀστειοτέρω, prudentiore. *Ille vero tempus fortunatum nactus fabula lepidiore fallendi eum, qui ipse ante deceperat*. Et Ἀστείους, urbanos, civiles. Ἀστεῖζοσθαι honeste dicitur, ut sit cavillari, iocis risum captare, perstrigere. Et Ἀστεῖως, decenter, prudenter. Ἀστηγοί. Inlicites, pauperes, qui nullam stationem habent aut habitationem.

Ἀστὴρ. ὅτι τοῦ ἀστέρος τῆς Αἰγὸς λάμπαν-
τος σφοδρῶς πνέουσι ἄνεμοι. ἐνθεν καὶ Ὀμηρος·
Λάβρος ἐπαιγίζων.

Ἀστὴρ ἀστρου διαφέρει. ὅτι ὁ μὲν ἀστὴρ ἐν
τί ἐστι· τὸ δὲ ἄστρον ἐκ πολλῶν συνέστηκεν. ὃ καὶ ὁ
ἀστροθέτημα καλεῖται.

Ἀστιβὲς ἄλσος. ἀδιόδευτον, ἀκαταμάχτητον,
ἀπροσπέλαστον. Αἴας φησί·

Μολῶν τε χάρον ἐνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχῳ,
κρύψω τόδ' ἔγχος τοῦμόν, ἔχθιστον βελῶν, 10
γαίας δρύξας ἐνθα μὴ τις ὄψεται·

ἀλλ' αὐτὸ νύξ ἄδης τε σωζόντων κάτω.

εὐρήσω, φησί, τόπον, οὗ οὐδεὶς ἐπιβήσεται. ὁ
Αἴας φησὶν, ἵνα μὴ τις αὐτῷ ἀκολουθήσῃ. Καὶ

Ἀστιβῆ, ἄβατον ποῖ. Καὶ Ἀστιβῆς, ὁ ἄβατος, 15
ᾗ ἀσφαλῆς. Καὶ εὐστιβῆς, ὁ καλὴν βᾶσιν ἔχων.

Εὐστιβὲς αἰθυσίαις ἰχθυοβόλοισι λέπας·

ἐν' Ἐπιγράμματι. Καὶ Ἀστιβητος, ἀδιόδευτος τρίβος.

Ἀστικῶς. εὐσυνέτως, ἐμφρόνως. Ὁ δὲ πάν-
των ἀστικῶς τὴν πρόθεσιν κατανοήσας, διχῆ διεῖλε 20 τὸ ἐπὶ τῶν ἐφίππων ξύλον, ὃ κρατοῦσιν οἱ καθ-

τοὺς προσχωρήσαντας. Λέγεται δὲ ἀστικός καὶ
πολιτικός. καὶ τοὺς ἀστικούς ὁ ἄγροικος ὁ Θεο-
λόγος φησί.

Ἀστιπτος. ἄβατος, ἀδιόδευτος. Σοφοκλῆς·
Ἀκτὴ μὲν ἦδε τῆς περιφύτου χθονός

Λήμνου, βροτοῖς ἀστιπτος, οὐδ' οἰκουμένη.

Ἀστισμός. πιθανολογία. Ἀποστήναι ἠτο-
ρικῆς καὶ ποιητικῆς καὶ ἀστισμῶν.

Ἀστομοι. ἵπποι σκληρόστομοι.

Ἀστομοι

πῶλοι βίβ φέρουσι.

Ἀστόργους. τοὺς ἀπηναῖς καὶ ἀφίλους· ἀσπόν-
δους δὲ τοὺς ἀδιαλλάκτους καὶ μνησικᾶκους· ἀνε-
λεήμονας δὲ τοὺς ἀκαμπτεῖς καὶ ἀνενδότους πρὸς ἔλπον.

Ἀστός. πολίτης.

Ἀστοχῶ. γενική.

Ἀστράβη. ὄνος, ἢ ἡμίονος, ὡς Δημοσθένης
κατὰ Ἰ. Μειδίου. τάχα δὲ καὶ πᾶν ὑποζύγιον, ἐφ' οὗ οἱ

οἱ ἄνθρωποι ὀχοῦνται, οὕτως ἐκαλεῖτο. ἢ Ἀστράβη,
οἱ ἄνθρωποι ὀχοῦνται, οὕτως ἐκαλεῖτο. ἢ Ἀστράβη,

οἱ ἄνθρωποι ὀχοῦνται, οὕτως ἐκαλεῖτο. ἢ Ἀστράβη,

2. ὅτι addiderunt omnes MSS. Post gl. Ἀστὴρ adicit E. ἀστέρος. ἔστιν ἐν τῷ ὁρατόν: quae habet B. post gl. seq., item A. in marg. Porro Ἀστὴρ, ἀστέρος. ἐν τῷ ὄρ. Med. Aliam observationem tradit Apollon. Lex. p. 272. 2. Ὀμηρος] ll. β'. 148. 4. Ἀστὴρ ἀστρου] Didymus in ll. δ'. 75. Zoroaster ἀστροθέτης Laert. in praef. Tourp. MS. Vide Valck. in Ammon. p. 155. sq. et intpr. Cleomedis p. 298. ὅτι tacite Gaisf. cum *V. 7. Ἀστιβὲς ἄλσος] Sophocl. Oedip. Col. 126. ἀκαταμάχτητον, ἀπροσπέλαστον] Haec interpretatio non pertinet ad vocem ἀστιβῆς, sed ad ἀμαμαχέταν, quae apud Sophoclem loco laudato proximo sequitur, ut Pearsonus recte observavit. Küst. Dubites horum culpam in Suidam conferre. 8. Αἴας] Sophocles Al. 657 — 660. His praemitti debuerunt quae sequuntur: καὶ Ἀστιβῆ, ἄβατον ποῖ. 9. Μολῶν δὲ] μολῶν τε A. V. C. μολῶν τ' ἐς B. E. Med. ἔχθιστον om. V. C. 12. ἀλλ' αὐτὸ — ἄβατον ποῖ] Horum loco habet E. tantum Σοφοκλῆς. Ἀστιβῆ δὲ ἔχουσι ἄβατον. 13. ὁ Αἴας φησὶν] Haec e praegressis opinor esse repetita, cum Schol. legat, τοῦτο δὲ πιθανόν. Ceterum φησὶ om. *V. 15. Ἀστιβῆς] Ἀστιβῆς Lex. Seg. p. 455. „Plutarch. Lucull. p. 522. ὕλας ἀστιβῆς καὶ ἀβάτους.” Tourp. MS. 17. αἰθυσίαις] αἰθυσίαις A. ἰχθυοβόλοισι *V. 18. ἐν Ἐπιγράμματι] Inc. CXCVIII, 2. Anthol. Pal. VI, 23. Recurrit sub v. λέπας. Ἀστιβητος] Ἀστιβητος A. V. Sed v. Lycophr. 121. „Procopius p. 221.” Tourp. MS. Tum στίβος ἢ τρίβος E. 19. εὐφρόνως] ἐμφρόνως B. E. V. C. 20. Ἀστιπτος] Ἀστιπτος dedi cum A. C. item mox. Σοφοκλῆς] Philoct. init. 6. ἠκουμένη *V. 7. Ἀστέισμός] Lex. Seg. p. 455. et ut videtur *V. Utramque scripturam posuit Zon. p. 313. 8. πολιτικῆς] ποιητικῆς A. C. *V. et Zonaras. 9. Ἀστομοι ἵπποι. σκληρόστομοι] Sic Edd. Retraximus ἵπποι ad interpretationem. Zonaras p. 313. etiam ἵπποι βίβ. 10. Sophocl. Electr. 724. 12. Ἀστόργους] Gl. ad Rom. l. 31. referenda, quam repetit v. Ἀνελεήμων, olim etiam v. Ἀσπονδεῖ inculcatam. Tertiam interpretationem ἀστέργους addit Zon. p. 313. 15. Ἀστός] Lex. Seg. p. 455. 16. Gl. non magni facienda: quam delevit Küsterus, habet A. in marg. 17. Ἀστράβη. ὄνος — ἐκαλεῖτο] Ex Harpocrate. Huc pertinent verba Helladii apud Photium p. 1588. Ὅτι τὴν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχοῦμεθα, φησὶν, ἀζύγου οὐσῆς, Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ἀστράβην. ἐνθεν λέγεται καὶ ὁ ἀστριβηλάτης. λέγεται μὲντο ἀστράβη καὶ τὸ κατασκευασμα. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου λόγῳ. Ἐπ' ἀστράβης ὀχοῦμενος ἀγυρᾶς. Küst. Adde Bergler. in Alciph. II, 3. p. 322. et Pierson. in Moer. p. 57. sq. Δημοσθένης] P. 558. 19. οἱ delendum cum Harp. Ἀστράβη, τὸ — ἀστράβην λέγουσιν, leguntur etiam apud Etymologum. Küst. Horum pleraque, sed ordine diverso Lex. Seg. p. 454. 20. ἐπὶ τῶν ἐφ' ἵππων ξύλον] Salmasius in Spartianum [Carac. 7.] et Porius legendum putant τὸ ἐπὶ τῶν ἐφίππων. Etymologus habet τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων τιθέμενον ξύλον, quod non displicet. Küst. Idem tamen Salmasius (de quo monuit Reinesius) Ep. de Cruce p. 125. editam lectionem sic interpretabatur, ut lignum intelligeret, quo iuvarentur equos insessuri. Sed ἐφ' ἵππων A. E. *V. Lex. Seg. τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων Hesychius.

Ἀστὴρ. Cum stella Caprae lucet, vehementes venti spirant. unde
Homerus: Cum impetu irruens. Ἀστὴρ. Stella ab
ro differt. stella enim unum quid est et simplex; astrum
ex multis stellis compositum: quod et ἀστροθέτημα vocant.
Ἀστιβὲς ἄλσος. Nemus non calcatum, nec pervium. Alax
18: Postquam vero locum aliquem desertum invenero, illic
recondam hunc ense, armorum meorum maxime mihi
vni, ubi ab nemine cerni possit, sed perpetuis tenebris
vntus taceat. inveniam, inquit, locum, quem nemo intrabit.
ex ideo dicit, ut ne quis eum sequatur. Et Ἀστιβῆ, pedio-
non calcatum. Et Ἀστιβῆς, inaccessus, tutus. Et Εὐστι-
qui facile calcari potest. In Epigrammate: Tritum mergis
v capientibus promontorium. Et Ἀστιβητος ὁδός, via non
a. Ἀστικῶς. Prudenter, sapienter. Ille vero cum

omnium mentem prudenter animadvertisset, hisuriam divisit,
qui partibus ipsius se adiunxerant. Dicitur ἀστικός etiam ci-
villis. Et Theologus: Urbanus rusticus [contemnit.] Ἀστι-
πτος. Non calcatus, inaccessus. Sophocles: Litus hoc insu-
lae Lemni desertum prorsus est, neque mortalibus habitatum.
Ἀστισμός. Oratio persuasioni apta. Ab oratorio et poetico
lepidoque dicendi genere recedere. Ἀστομοι. Equi intra-
ctabiles. Equi duro ore praediti violente rapiunt. Ἀστόρ-
γους. Duros et inhumanos sic vocant; irreconciliabiles et iram
alta mente servantes, ἀσπόνδους; immites vero et rigidus, ἀνε-
λεήμονες. Ἀστός. Clivis. Ἀστοχῶ. Aptum genitivo.
Ἀστράβη. Asinus vel mulus, ut Demosthenes in oratione con-
tra Midiam. fortasse autem sic appellabatur quodvni iumentum,
quo homines vehuntur. Vel ἀστράβη, lignum in ephippiis, quod

ἰμενοι. Καὶ Ἀστραβηλάτης, ὁ ἡνίοχος. ἢ καὶ ὑπὸ τὸ ναυτοφόρον ὑποζύγιον. οἱ δὲ τὸν σωματη- ὄν ἡμίονον ἀστράβην λέγουσιν.

Ἀστράγαλος. κυρίως τὸ σὺνήθες λεγόμενον· καὶ ὁ σπόνδυλος τοῦ τραχήλου, καὶ ὁ πεττικός, καὶ βοτάνη δὲ οὕτω καλεῖται. Καὶ ἀστράγαλος, ὃν ἐθεάσατο Βαλτάσαρ ὁ υἱὸς Ναβουχοδονόσορ ἐν τῷ δείπῳ ἀνακείμενος κατέναντι τοῦ τοίχου· ὡς ἀστρά- γαλον χειρὸς ἀνθρώπου, γράφοντα τῇ Ἑβραϊδὶ γλώττῃ, ἃ μὴδεὶς ἠδύνατο γνῶναι. μεταστειλάμε- νος δὲ τὸν Δανιὴλ παρεκάλει ἐρμηνεῦσαι αὐτῷ ταῦτα. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τὸν ἀστράγαλον ὃν εἶδες, χεὶρ ἐστὶ Θεοῦ ζῶντος, καὶ ἔγραψεν, ὅτι ἐμέτρησας καὶ ἐπλήρωσας τὴν βασιλείαν σου. ἀκούσας οὖν ὁ Βαλτάσαρ ἐθλίβη· καὶ μετ' ὀλίγον ἵπὸ Δαρσίου τοῦ Μήδου ἀνῆρέθη. Καὶ Ἀστραγαλίζω.

Ἀστράμψυχος. ὡς βιβλίον ἱατρικὸν εἰς ὄνον Θεραπείαν πεποίηκε· καὶ Ὀνειροκριτικόν.

Ἀστραπή. ἔξαψις νεφῶν παρατριβομένων ἢ ἠγγυμένων ὑπὸ πνεύματος. Καὶ παροιμία· Ἀστρα- πὴ ἐκ πυλίου. ἐπὶ τῆς οὐθηνείας. παρόσον οὐδὲν δύνανται αἱ ἐκ τῶν κρηνῶν καὶ πνέλων μαρμαρυγαί.

Ἀστράπτω. δοτικῇ.

Ἀστρατεία. ἢ εἰρήνη· ἐπεὶ ἐν εἰρήνῃ οὐ στρατεύονται.

Ἀστρια. οἱ ἀστράγαλοι.

Δέκα δ' ἄστριας αἰνυτο λάτρων·

παρὰ Καλλιμάχου.

Ἀστροβάκος. ὁ ἀστρονόμος.

Ἀστρονομία. ἢ τῶν ἄστρον διανομή. πρῶ- τοι Βαβυλώνιοι ταύτην ἐφεῦρον διὰ Ζωροάστρου· μεθ' ὧν καὶ Ὀσιάνης· οἱ ἐπέστησαν τῇ οὐρανίᾳ κι-

- Καὶ Ἀστραβηλάτης ὁ ἡνίοχος perperam hic posita sunt, utpote seriem orationis interrumpentia. Debuerant sub finem articuli col- locari. Lex. Seg. p. 455. Ἀστραβηλάτης: ὀνηλάτης. Gaisf. 2. τὴν σωματηγὸν plerique grammatici. 3. Huic glossae subdici- batur exemplum a nobis praetermissum cum A. C. V. Ὁ δὲ τῆς ἡμίονου ἀποτυχούσης τὸν τε φόρον καὶ τὴν ἀστράβην διὰ τῶν ὤμων, εἰς τὴν μονὴν τοῦ Θεοῦ Σάββα ἐρχεται. Quod Gaisfordo videbatur ex menologio quodam esse sumptum. Contin- versus etiam onirocriticus erat eiiciendus cum V. C. quem in margg. habent A. E. B. Ἀστρα βλέπειν κάλλιστον ἀνθρώπου πλ. Küsterus: Ἀστρα βλέπειν] Hic versus ad somniorum interpretationem pertinet, qui legitur apud Astrampsychum." 4. Ἀστρα γαλος] Lex. Seg. p. 454. desinens in καλεῖται. 5. καὶ ὁ σπόνδυλος] Hoc sensu vox ista capitur ab Homer. Il. ξ'. 466. ubi vi Scholiastam. Küst. σπόνδυλος Lex. Seg. πεττικός] Sic habent omnes editiones. Sed malim πεττεντικός. Küst. πεττικός etiam Lex. Seg. 6. ἀστράγαλος, ὃν] Historia haec deprompta est ex Daniel. cap. V. Küst. Ἀστράγαλος καὶ ὃν 11. αὐτῷ] αὐτὸ A. 16. Ἀστραγαλίζω] Ἀστραγαλίζω Cratinus in Plutis apud Athenaeum. Tour. MS.
- βιβλίον ἱατρικόν] Huius nulla videtur extare memoria; sed alia quaedam opuscula inedita recensuit Bandin. Catal. Codd. Laur. T. II. p. 29. 2. Ὀνειροκριτικόν] Hic libellus Astrampsychi hodie adhuc extat, editus una cum aliis scriptoribus onirocriticis. Küst. Huius iambos in lexicon suum inseruit Suidas vel Suidae editor. Burn. Cf. Menag. in Dlog. Laert. p. 5.
- Ἀστραπή. ἔξαψις] Haec sunt verba Laertii lib. VII, 153. Küst. 5. πυλίου] πυλίου A. B. V. C. Diogenian. III, 7. E. πυλίου Arsenius p. 79. Sapit istud proverbium non minus ingenium comicorum, quam Hesychianum illud Ἀστράβη διὰ κρός. 7. Om. vulg. Siletur *V. 8. Ἀστρατεία] Vox restituenda Plutarcho in Cim. p. 122. Tour. MS. Zon. p. 320. Tittmanno Suidas videbatur spectasse Aristoph. Pac. 525. 11. λάτρων] λάτρων A. B. C. V. (ap. Gron. Em. p. 79.) E. Zon. p. 324. Id Ruhnkenius erudite tractavit in Callimachi Fr. 238. Praeterea vitium scripturae editae ἄστρια removi Etym. M. p. 159. coll. Schol. Plat. p. 319. In glossae tamen capite nihil ausus sum mutare. Ab ἄστρις pendet diminutiva ἄστριχος, ab Antiphane prolata: v. Hesychius. 13. Ἀστροβάκος] Zon. p. 313. Ἀστροβάκος E. Differunt etiam codd. Herodoti VI, 69. in nomine herois Astrabaci, de quo Gaisf. Creuzeri Comment. p. 242. conferri iussit, Clem. Alex. Prot. p. 26. laudat Reinesius. Verum ista nihil ad Suidam, quem vereor ut iuvet Hesychius vel Etym. M. p. 159. f. Ἀστραβάζω. οὐαλλίζειν, ἀπειθύνειν. Omnibus autem expensis animus huc inclinatur, ut interpretationem quampiam excidisse credam, ἀστρονόμος; ad glossae singularis caput retracto. 14. Horum quaedam delibavit Eudocia p. 40. 16. μεθ' ὧν] μεθ' ὧν A. et Zon. p. 320. Id reponendum duxi, quando probabile videbatur laudem Ostanæ significari, praeter reliquos Βαβυλώνιοι in astrologia conspicui. Ὀσιάνης] Rectius Ὀσιάνης. Vel Ὀσιάνης, per ὀ parvum. Küst. Ὀσιάνης A. B. V. Zon. Ὀσιάνης E. Med. Hanc glossam nescio quis comparavit cum v. Ὀσιάνης. ἐπέστησαν] Davis. in Ciceron. de Divin. I. p. 3. 1. οἱ ἠπίστησαν — συμβαίνειν μέλλοντα. Sed leniore medicina rescribi potest ἐπέστησαν pro ἠπίστησαν. Vulgatam bene defendit Wopkens. Lectt. Tull. I. p. 235. Hemst. Nihil opinor mutandum, si quidem ex instituto posterioris aevi putamus ἐπέστησαν esse docuerunt, animo doctrinam informarunt: v. Lobeck. in Phryn. p. 282.

sessores tenent. et Ἀστραβηλάτης, agaso. vel etiam ipsum iu- mentum, quod onera dorso gestat; alii vero mulum, quo ho- mines vehuntur, ἀστράβην vocant. Ἀστράγαλος. Pro- prie sic vocatur talus. item vertebra colli, et talus quo iudi- tur, et herba quaedam. Et ἀστράγαλος; dicitur de manu, quam Baltasar filius Nabuchodonosor, coenae accumbens, in ad- verso pariete vidit scribentem Hebraica lingua, quae nemo intelligere poterat. Daniel igitur accessitum rogavit, ut haec sibi interpretaretur; qui ei dixit: Manus quam vidisti, est manus Dei viventis, quae scripsit, regnum tuum se emensam esse et consummasse. quibus auditis Baltasar magnum animo commotus. et paulo post a Dario Medo interfectus est.

Et Ἀστραγαλίζω. Ἀστράμψυχος. Astrampsychus lib- rarius veterinarium de asinorum curatione scripsit; item de somniorum interpretatione. Ἀστραπή. Fulgur nubium est inflammatio quae inter se atteruntur, vel ventis rumpuntur. Et proverbium Fulgur ex pelvis. dicitur de rebus vanis. fulgor enim lucis, quae fontes et pelves reddunt, nullam habet vim. Ἀστράπτω. Aptum dativo. Ἀστρατεία. Vacatio a militia, pax. te- poribus enim pacis militia cessat. Ἀστρια. Tali. Callimachus: Decem autem talos pro redemptionis pretio accepit. Ἀστροβάκος. Astronomus. Ἀστρονομία. Astronomi- qua est astrorum distributio. hanc inter Babylonios primus invenit Zoroastres, et post eum Ostaes: qui ex genitura et mo-

ἤσει τὰ περι τοὺς τικτομένους συμβαίνειν· ἀφ' ὧν Αἰγύπτιοι καὶ Ἕλληνες ἐδέξαντο, καὶ τοὺς γεννωμένους ἀναφέρουσιν εἰς τὴν τῶν ἀστέρων κίνησιν. Καὶ Ἀστροὺς τεκμαίρεσθαι, ἐπὶ τῶν μακρῶν καὶ ἔρημον ὁδὸν πορευομένων, καὶ ἄστροις σημειομε-
των τὰς θέσεις τῶν πατρίδων. Καὶ ἀστρώος, ὃ ἐκ τῶν ἀστρων.

Ἀστὺ ἄστεος. οὐκέτι δὲ ἀνάλογον ἡμισυ ἡμί-
οιος, ἀλλὰ καὶ ἡμίσεως.

Ἀστὺάγης, γραμματικός. Τέχνην γραμμα-
τικὴν, Περί διαλέκτων, Περί μέτρων, Κανόνας
ἔθνομαικούς, καὶ εἰς Καλλιμάχον τὸν ποιητὴν ὑπό-
μνημα.

Ἀστὺάναξ. ὄνομα κύριον. Καὶ Ἀστὺανάκτειος.

Ἀστὺάνασσα, Ἑλένης τῆς Μενελάου θερά-
παινα· ἦτις πρώτη τὰς ἐν τῇ συνουσίᾳ κατακλίσεις
εἰδρεν, καὶ ἔγραψε περὶ σχημάτων συνουσιαστικῶν·
ἦν ὕστερον παρεζήλωσαν Φιλαινὶς καὶ Ἐλεφαντίνῃ,
αἱ τὰ τοιαῦτα ἐξορησάμενοι ἀσελήματα.

Ἀστὺβοώτης. ὃ κήρυξ ἐπιθετικῶς, ἀπὸ τοῦ
ἐν ἄστει βοᾶν. Καλήτορα δὲ τὸν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ
καλεῖν φασί.

Ἀστὺγείτων. πλησιόχωρος.

Ἀστὺδάμας ὁ πρεσβύτερος, υἱὸς Μορσίμου τοῦ
Φιλοκλέους, τραγικῶν ἀμφοτέρων, Ἀθηναῖος, τρα-
γικός. ἔγραψε τραγωδίας σμ', ἐνίκησε ἐέ, ἀχροα-
σάμενος δὲ ἦν Ἰσοκράτους, καὶ ἐτέραπῃ ἐπὶ τρα-
γωδίαν.

Ἀστὺδάμας, ὁ νέος, υἱὸς τοῦ προτέρου, τρα-
γικός καὶ αὐτός. δράματα αὐτοῦ, Ἡρακλῆς Σατυ-
ρικός, Ἐπίγονοι, Αἴας μαινόμενος, Βελλεροφόν-
της, Τυρῶ, Ἀλκμήνη, Φοῖνιξ, Παλαμήδης.

Ἀστὺδρομία, παρὰ Αἰβυσσιν οἶονεὶ τῆς πό-
λεως γενέθλια, καὶ Θεοδαΐσια ἐορτή, ἐν ἣ ἐτίμων
Διόνυσον καὶ τὰς Νύμφας· ἐμοὶ δοκεῖν, νηφάλιον
τε καὶ τὴν ἀγαθὴν κρᾶσιν αἰνιττόμενοι.

Ἀστὺνιον.

Ἀστὺνοος. ὄνομα κύριον.

2. γενόμενος] γενόμενος A. V. γεννωμένους cum *V. γινομένους E. Mox τῶν om. B. E. 4. Ἀστροὺς τεκμαίρεσθαι] Hoc pro-
verbio usus est Sophocles Oedip. Tyr. 795. Ἀστροὺς τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα. Scholiasta in eum locum: Ἐπὶ τὰ ἄστρα
ἐπορευόμεν. ἢ δὲ μεταφορᾷ ἀπὸ τῶν τὰ πελάγη μετρούτων, ὡς ἂν δι' ἀστρων τεκμαιρομένων τὸν πλοῦν. Locum hunc So-
phocles observaverat etiam Portus. Küst. τεκμαίρεσθαι] σημαίνεσθαι A. cum Diogen. II, 66. et Arsenio p. 79. Id non temere
reducendum esse censebat Gaisfordus, adhibito Tourpio in v. Χορῶν, sive Emend. T. II. p. 387. qui more suo haud pauca dissimu-
lavit ab Weßellingio in Diod. II, 54. praerepta. His addas Boisson. in Anecd. II. p. 238. et Jacobs. in Aelian. N. A. II, 7.
Quorum opera nobis persuasit nihil esse temere mutandum. 7. Quae post ἀστρων extabant, Ὅτι Μαγεία καὶ Ἀστρολογία ἀπὸ
Μαγουσαίων ἤρξαντο. οἱ γὰρ τοὶ Πέρσαι Μαγῶν ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων ὀνομαζόνται. καὶ Μαγουσαῖοι, οἱ αὐτοί: delevi cum A. V.
Sumpta sunt ex Cedreno p. 30. = 26. extr. Gaisf. Repetita sunt ex v. Γοητεία. 8. Ἀστὺ] Hanc gl. om. Kusterus.
9. Ἀστὺάγης] Eudocia p. 64. Addit E. in principio gl. Ἀστὺάγης ὁ Μήδων ἄρχων. καὶ —. Huius grammatici nomen affert
Her. Colsinianus in Montfauc. Bibl. Coisl. p. 597. 14. Ἀστὺάναξ] Filiius Hectoris et Andromaches e turri praecipitatur a
Neoptolemo, Lesches ap. Tzetz. in Lycophr. 187. Corinthus XIII. p. 268. Astyanax Milesius pugil, Schol. Theocr. IV, 34. Reines.
καὶ neglexit vulg. Ἀστὺανάκτειος] V. Leonidae Alex. Ep. XXIX, 2. 15. Ἀστὺάνασσα] Hesychium, non Suidam de-
scripsit Eudocia p. 81. Astyanassae meminisse Ptolem. Hephaest. V. p. 317. sive apud Photii Bibl. p. 480. notat Wassius, Gaisf.
Eudocia sive Hesychius sic: Ἀστὺάνασσα, Ἑλένης θεράπαινα, ἦτις πρώτη ἐξεῦρεν ἀφροδίτην καὶ ἀκόλαστα σχήματα. 18. Φι-
λαινίς] De hac Philaenide insignem habes locum apud Athen. VIII. p. 335. quem vide. Eiusdem mentio fit infra v. Δημοζάρης.
Vide etiam Antholog. Epigr. lib. III. c. 10. ubi epitaphium eius legitur. Küst.
11. Ἀστὺβοώτης. ὃ κήρυξ.] Ex Schol. Homeri in II. ὡ 701. Küst. Etym. M. p. 160. Similiter de v. καλήτορα ibid. v. 577. sive
Apollon. Lex. p. 381. coll. p. 171. Desinit in βοᾶν Zon. p. 314. 4. Ἀστὺγείτων] Lex. Seg. p. 455. 5. Ἀστὺδάμας
ὁ πρεσβ.] De eo vide Meursium in Bibliotheca Attica. Küst. V. Σαυτὴν ἐπαινεῖς. Hemst. Laert. in Socrat. II, 5. καὶ Ἀστὺδά-
ματα πρότον τῶν περὶ Αἰσχύλον ἐτίμων εἰκόνι χαλκῇ. Vid. ibi Casaub. et Apostol. XVII, 29. Parthenopaeum egisse in
theatro patet e proverb. inf. Σαυτὴν ἐπαινεῖς. Reines. Huius aetatem sub Olymp. 95. indicavit Diod. XIV, 43. Cuius testimo-
nium persuadet novissimam sententiam ἀχροασάμενος δὲ — ἐπὶ τραγωδίαν (ne superiora dicam ἔγραψε — ἐέ) ad iunio-
rem poetam referri, qui gloria tantum patri videtur praestitisse, ut plerisque locis intelligi debeat. Secus Wyttienbachius cen-
suit in Plut. T. VII. p. 150. 11. Ἡρακλῆς Σατυρικός] Haec fabula laudatur ab Athenaeo. Küst. Praeter alias adde Hecto-
rem, quam fabulam attigit Porsonus in E. Hec. 539. 14. Ἀστὺδρομία, opinor. 15. Θεοδαΐσια] Vide Hesych. v. Ἡρόμα.
Tourp. MS. ἐν ἣ ἐτίμων] Confer Athen. lib. II. p. 38. et Brodaeum in Anthol. lib. I. p. 121. Küst. 18. Ἀστὺνιον] Est
diminutivum τοῦ ἀστὺ, oppidulum, urbecula. Reines. Om. vulg. Ἀστὺνιος. ὄνομα κύριον. Ἀστὺνιον *V.

coll. fata hominum nascentium observare coeperunt. ab his
egyptii et Graeci doctrinam illam acceperunt, qui nascentium
fata natalicia assignant. Et, Ad astra cur-
re dirigere: dictum de iis qui per loca deserta longum iter
faciunt, et ex stellis situm regionum conilicunt. Et Ἀστρῶος,
ἀστρῶος. Ἀστὺ ἄστεος. Item analogiam et ἡμίσεος se-
mitar et ἡμίσεως. Ἀστὺάγης. Astyages, grammaticus.
scripsit Artem Grammaticam. De dialectis. De metris. Re-
tinet nomen. Commentarium in Callimachum. Ἀστὺά-
ναξ. Nomen proprium. unde dicitur Astyanactus. Ἀστὺά-
νασσα. Astyanassa, Helenae Menelai uxoris ancilla, quae
suis varios concubendi modos invenit, et de figuris Ver-
gilis scripsit. hanc postea imitatae sunt Philaenis et Ele-
phantine, quae obscena eiusmodi flagitia evulgarunt. Ἀστὺ-

βοώτης. Praeconis epithetum: quasi dicas, in urbe cla-
mans. eundem καλήτορα vocant, ab verbo καλεῖν. Ἀστὺ-
γείτων. Vicinus. Ἀστὺδάμας. Astydama ma-
ior, filius Morsimi, Philoclis nepos, utriusque tragici,
Atheniensis, tragicus. scripsit tragoedias CCXL. vicit XV.
idem cum audisset Isocratem, ad scribendas tragoedias se
contulit. Ἀστὺδάμας. Astydama minor, superioris
filii, et ipse tragicus. fabulae huius sunt, Hercules Satyri-
ca, Epigoni, Ajax furens, Bellerophon, Tyro, Alcme-
ne, Phoenix, Palamedes. Ἀστὺδρομία. Astydro-
mia apud Afros erat velut dies natalis urbis, et Theodaesia
festum, in quo Bacchum colebant et Nymphas: ut mihi qui-
dem videtur, moderatam et veram vini temperandi rationem
significantes. Ἀστὺνιον. Ἀστὺνοος. Nomen proprium.

Ἄστυνόμος. δέκα ἦσαν ἄστυνόμοι· πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ, πέντε δὲ ἐν ἄστει· οἷς ἔμελε περὶ τῶν ἀλλητριδῶν καὶ ψαλτριῶν καὶ κοπρολόγων καὶ τῶν τοιούτων.

Ἄστυόχεια. ὄνομα πόλεως.

Ἄστυπαλαιεύς. ὄνομα κύριον.

Ἄστυρον. πόλιν.

Ὅς τ' ὤκιστος ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης·

Καλλιμάχος.

Ἄστυφέλικτον. ἀτίνακτον.

Ἄστυλον ἱερόν. τὸ τίμιον, καὶ τηροῦν τοὺς ἱκέτας. Καὶ ἀσυλία, τὸ πρᾶγμα. Τοῦ δὲ ἀγῶνος ὄντος δημοσίου καὶ μεγάλου διὰ τὴν τῶν πρεσβευτῶν ἀσυλίαν, καὶ τὴν συνήθη παρὰ τῶν Ῥωμαίων ὑπὲρ τῶν πρεσβειῶν μισοπονηρίαν. σὺλῶ δὲ τὸ σὺ μακρόν.

Ἄστυγχυτον. Ἡ γὰρ φύσις τοῦ ἀστυγχύτου οὔτε σιδήρου ὑφίσταται κατάλυσιν, οὔτε μὴν πάλιν τὴν διὰ πυρὸς λύσιν.

Ἄστυμπατον. ἀφιλιώτον.

362

Ἄστυμφανῶς. ἐπικεκαλυμμένως, ἀδήλως.

Ἄστυμφυῆ. ἀνοίκεια, ἀνόμοια. Ἡ πετρῶδες τὸ ἔδαφος τοῦ ῥεῖθρου ἦν, ὑπὸ τε ἀνωμαλίας 5 καὶ τοῦ ἀστυμφυῆ τὰ ὑποκείμενα ἔσεσθαι τοῖς ὑποτιθεμένοις.

Ἄστυνάρτητον. ἀσυνάρμοστον.

Ἄστυνδύαστος, ἀσύνπλοκος, ἀσύζευκτος.

Ἄστυνέτους. τοὺς ἀσυνειδήτους· ὧν οὐδὲν

10 ἀφρονέστερον παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ νοητέον. Καὶ Ἄστυνετῶ, τὸ μωραίνω.

Ἄστυνήθης ἀσυνήθους κλίνεται.

Ἄστυνθεσία. παράβασις συνθηκῶν.

Ἄστυνθετος. ἀσύμφωνος, ἄμικτος. Ἄστυνθετους δὲ, τοὺς ταῖς συνθήκαις μὴ ἐμμένοντας, ὧς ἂν πρὸς τινὰς σύνθωνται.

Ἄστυνθεώτατον, Δημοσθένης ἐν τῷ Παραπρεσβείας ἐπὶ ὄχλου τάττει τὸ ὄνομα, ἀντὶ τοῦ ἀπιστότατον καὶ ἀβεβαιοτάτον, καὶ πίστεις διὰ τὸ ἀβέ-

1. Ἄστυνόμος. δέκα] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Harpocrate. Küst. Ἄστυνόμος] Sic etiam Lex. apud Bastium: nam tacite Bekkerus p. 455. Ἄστυνόμοι. δέκα ἦσαν — πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ, δεκάπέντε δ' ἐν ἄστει. Vide Mauasacum in locum illum Harpocrateis, itemque Mouris Lectt. Attic. I, 19. Küst. Harpocrateionem quod dicit, secutus est scripturam Blancardianam: de qua v. Bückh. in Corp. Inscr. p. 337. b. εἰσὶν *V. 2. ἔμελε] ἐμελλε A. B. C. V. Med. Lex. Seg. apud Bast. 7. Ἄστυρον. πόλιν] Eadem voce urbe usus est Callimachus in alio epigrammate, quod legitur apud Strabonem lib. I. p. 46. Vide etiam Etymologum. Küst. 8. ὤκιστο] Bentleyus ex coniectura ὠκιστος. Quam correctionem ignoravit Küsterus, qui etiam in contextum sui recipere debebat. Ernest. in Fr. 288. Fallitur vir doctissimus. Bentley coniectura minus necessaria est. Callimachus in Lavac. 40. φυχῆ τεόν ἱρόν ἀγαλμα ὤκειτ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος φέριστο. Tourp. Qui proposuit etiam IV. p. 304. [Ἄστυ ὄς τ' ὠκιστον. Haud probabiliter Hemsterhusius ὠκ' ἴκτο. Dedit Gaisf. ὠκιστος ex A. 10. Ἄστυφέλικτον] Exempla quaedam collegit Wytenbach. in Iulian. Or. I. p. 172. ed. Schaeff., quorum nonnulla dederant viri docti in Hesychium. Gaisf. 12. Ἄστυφάνως] Theodoret. Ep. 151. T. IV. p. 1294. Burn. Hesychius: Ἄστυγχυτον. ἄμικτος, ἤγον μὴ συγκρινόμενον. Glossa. suo loco proposita; quam cum Med. post v. Ἄστυνθετος (ubi scripsit Ἡ δὲ φύσις) repetierit, dudum de vera sede videtur deestisse. In exempli sententia puto Latinum interpretem esse lapsam.
1. Ἄστυμπατον] Lex. Seg. p. 456, 11. πολέμιον addit Zon. p. 324. tertium ἀνειρήνευτον Hesychius. 2. ἀνιγματοδῶς ἀστυμπατον] Zon. p. 328. et Hesychius. 4. ἀνωμαλίας] ἀνομαλίας A. 5. καὶ τοῦ] Videntur quaedam intercuisse. In fine ὑποκείμενος C. pro ὑποτιθεμένοις. Reinesius laudat Cyrill. Alex. in Job. II, 1. ἀστυμφυῆ τέ ἐστι καὶ ἀστυνάρτητα κατὰ ταῦτον ἐν ἐπιπονημένως τὰ ἑναντία. 7. Ἄστυνάρτητον] Vide supra v. Ἀλλόκοτον. Küst. Deest expositio Lex. Seg. p. 456. 8. Ἄστυνδύαστος] Theophyl. Simocatt. ἀπορ. φασ. α. p. 4. Burn. Add. Abresch. in Hesych. Zon. p. 315. Ad formam adverbii Ἄστυνθετός haec rettulit cum Zon. p. 329. Lex. Seg. p. 456. Ἄστυνδύαστος Med. 10. Ἀποστόλῳ] Ad Rom. I, 31. Cf. Zon. p. 317. 13. Ἄστυνθεσία] Deest gl. A. Habent Zon. p. 321. Lex. Seg. p. 456. Vide Alb. in Hesychium. Gl. superiorem delevit Küsterus. Vide Empedocli. 10. et Plut. Phoc. 5. 14. ἄμικτος] ἄμικτος, ἀπλοῦς E. Ἄστυνθετους et quae sequuntur, Lex. Seg. p. 456, omissa, pertinent ad Rom. I, 31. 15. ὧς om. *V. 16. τινὰ] τινὰς A. B. E. *V. Med. sola. 17. Ἄστυνθεώτατον. Δημοσθένης] Cum Harpocrate et Lex. Seg. p. 456. περὶ παραπρεσβ.] περὶ om. A. B. C. Med. Harp. et Lex. Seg. περὶ παραπρεσβ. V. Cf. v. Ἄττα. Locus est p. 383, 5. 18. τοῦ ὄχλου] τοῦ om. A. C. *V. Lex. Seg. Mox τὸ νόημα Med.

Ἄστυνόμος. Astynomi decem erant numero: quinque in Piraeo, totidem in Urbe. his curae erant tibiciniae, psaltriae, stercorilegi, horumque similes. Ἄστυνόχεια. Nomen urbis. Ἄστυπαλαιεύς. Nomen proprium. Ἄστυρον. Urbem. Callimachus: Qui celerrimus ad urbem nuncius accessit. Ἄστυφέλικτον. Inconcussum. Ἄστυλον ἱερόν. Templum venerabile, quod supplices tuetur. Et Ἄστυλία, sanctitas loci. Cum autem certamen illud esset publicum et ingens propter sanctitatem legatorum, et morem Romanorum, qui omnem iniuriam legatis illatam detestari solent. Ἄστυγχυτον. Inconfusum. Natura enim inconfusum nec ferro dissolvi neque igne consumi potest. Ἄστυμπατον. Inimicum. Ἄστυμ-

φανῶς. Non manifeste, tecte. Ἄστυμφυῆ. Non concussum, dissimilia. Qua fluminis solum saxosum erat, quod propter inaequalitatem non videbatur aptum fore rebus, quae illi imponendae erant. Ἄστυνάρτητον. Inconcinna. Ἄστυνδύαστος. Non coniunctus, non copulatus. Ἄστυνέτους. Insipientes; quibus nihil stultius apud Apostolum intelligendum est. Et Ἄστυνετῶ, desipio. Ἄστυνήθης, ἀσυνήθους. Ἄστυνθεσία. Pactorum violatio. Ἄστυνθετος. Dissensu, ab omni commercio abhorrens. Item ἀσυνθετους signat eos, qui pacta cum aliis iurata non servant. Ἄστυνθετώντων. Demosthenes in oratione de falsa legatione sic vocat turbam maxime infidam et inconstantem, quaeque sit a pac-

Ἔτιον οὐ τιθέμενον. ἢ ἀνομόλογον καὶ ἀσύμφωνον. ὁμολογία γὰρ αἰ συνθήκαι. ἢ ἀντι τοῦ ἀσυνετώτατον. Ὀμηρος δὲ ἀντι τοῦ ὃ μὴ δύναται τις συνίεναι, — ἰ ποτε φρονεῖ· φησὶ γάρ·

Σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μεν ἄκουσον.

Ἀσύντακτον. μὴ συντεταγμένον, μὴ συμφραζόμενον.

Ἀσυντελής. ἀσύμφορος, ἀχρήσιμος.

Ἀσσυρίηθεν. ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας.

Ἀσσύριοι. ἀρχὴ παλαιὰ καὶ ἐς τοὺς μνηστῶν ἀναγομένη χρόνους, ὀλίγον τι νῶς ἐκράτησε τῆς Ἀσίας μέρους. εἶτα ἡ Μηδικὴ καθελούσα τὴν Ἀσσυρίων χρόνον οὐ πολὺν κατέσχεν, ἀλλὰ κατελύθη ἐπὶ τῆς δ' γενεᾶς. Πέρσαι δὲ Μήδους καταγωνισάμενοι χρόνων οὐ πολλῷ πλέον διακοσίων ἔμειναν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς. ἡ δὲ Μακεδόνων δυναστεία, τὴν Περσῶν καθελούσα, μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτήν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἤρξατο φέρεσθαι, καὶ ἐπὶ τῶν

διαδόχων αὐτῆ καθ' ἑαυτὴν ἐξησθένησεν, ὑπὸ Ῥωμαίων καταλυθεῖσα. τὰς γὰρ Ἑλληνικὰς δυνάμεις οὐκ ἄξιον αὐταῖς ἀντιπαρεξετάζειν. Ἀθηναῖοι γὰρ μόνης ἤρξαν τῆς παραλλίου ἑβδομήκοντα δυοῖν δέοντα 5 ἔτη. Λακεδαιμόνιοι δὲ Πελοποννήσου καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος κρατοῦντες ὅλα λ' ἔτη, ἐπαύθησαν ὑπὸ Θηβαίων. ἡ Ῥωμαίων δὲ πόλις ἀπάσης γῆς, ὅση μὴ ἀνέμβατός ἐστι, ἐ καὶ μ' πρὸς τοῖς ψ' ἔτεσιν εἰς ὑπάτους Κλαύδιον Νέρωνα τὸ δευτερον καὶ 10 Πίσωνα Καλπούρριον, οὐδὲν ἀντίπαλον ἔχουσα.

Ἀσσύριοι. οἱτοὶ ἐκλήθησαν ἀπὸ τινος γίγαντος, δνόματι Σύρου, ἐξ οὗπερ ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν ἡ χώρα. ἀπὸ δὲ Ἀσσυρίων καὶ Σύροι προσηγορεύθησαν. ἡ ἀπὸ τοῦ Ἀσσοῦρ, τοῦ υἱοῦ Σήμ, τοῦ υἱοῦ Νωέ· ὅστις Ἀσσοῦρ ἔκτισε πρῶτος πόλιν μεγάλην τὴν μετονομασθεῖσαν Νινευί· οἱ δὲ Ἀσσυρίους φασὶ τοὺς Πέρσας.

Ἀσσύριοι. τὸ ἔθνος. Ἀτρεμούντων πάντων

τιθέμενον] διατιθέμενον C. ἀνομόλογον] ἀνομόλογον A. B. C. E. Harpocr. ἀνομολόγιον Lex. Seg. 2. ὁμολογία γάρ] Verba haec male interpretatur Maussacus in Harpocratiōnem: ὁμολογία enim hic non significat confessiones, sed pacta. Küst. ἢ ἀντι τοῦ ἀσυνετώτατον. Ὀμηρος δὲ ἀντι τοῦ ὃ μὴ δύναται τις συν.] Locus hic ex Harpocratiōne ita scribendus et in integrum restituendus est: ἢ ἀντι τοῦ ἀσυνετώτατον, ὅπερ ἐστὶν ἀνοητότατον. ἢ ἀντι τοῦ ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύνατο τις συνίεναι, τί ποτε φρονεῖ. Ὀμηρος· Σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μεν ἄκουσον. Küst. συνετώτατον mendum Gaisf. 3. ὃν μὴ] ὃ μὴ restitui cum B. E. C. *V. Med. Harpocr. Pal. et Lex. Seg. 5. Versus II. ζ. 334. Alteram dictionem, σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μεν ὁμοῖον, ex II. α. 76. interpolant librarii quidam Harpocratiōnis. 6. μὴ συμφραζόμενον] Malim, μὴ συμπεφραγμένον. Küst. Nihil mutat Lex. Seg. p. 456. Deest gl. V. C. Suidas videtur figuram quandam artis rhetoricae indicasse, quam commemoravit Scriptor Vitae Homeri p. 302. extr. Dignus qui observetur locus Plutarchei libelli, qui est de puer. educ. 9. ubi Pericles frequenter in foro dicitur conticuisse, λέγων ἀσύντακτος εἶναι. 8. Ἀσυντελής] Lex. Seg. p. 456. et Zou. p. 315. 9. Ἀσσυρία] Sic Zou. p. 321. Ἀσσυρίας. ἢ δὲ Ἀσσυρία μέσον τῆς Συρίας ἐστὶ καὶ τῆς Περσικῆς E. 10. Ἀσσυρίων ἀρχὴ παλαιὰ, καὶ εἰς τοὺς μνηστῶν.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli descripta sunt ex Dionys. Halicarn. lib. I. p. 2. ut Porcius etiam observavit. Küst. Descripta tamen, ut sententiae haud paucae praetermissae sicut vel compendii factae. 11. ἐκράτησε] κρατήσασα E. 13. χρόνον οὐ πολλῷ πλέον] Sic recte habet Dionysius loco laudato. In prioribus edit. vero corrupte legitur χρόνον πολλῷ πλέον. Küst. χρόνον πολλῷ πλέον A. V. et (qui χρόνον m. sec. habet) E. Mirum vero quod ἑτῶν sive ἡμερῶν ab nomine desideratum est. Equidem non dubitavi sanissimam revocare scripturam, quam dudum liber Vaticanus etiam Dionysii editoribus (cuius ope debuerat glossema ἑτῶν depelli) obtulerat. Praeterea quod viri docti (vide quos enumeravit Boissonadus in Herodian. p. 33. et Nicet. Eugen. p. 94.) certatim post Hemsterhusium contendunt, in recentioribus demum Graecis χρόνος annum significasse: non attenderunt illi ad locos quamquam rarissimos aetatis florentissimae, Soph. Oed. R. 561. Aristoph. Eccl. 668. Isaei de Hagn. hered. 9. 17. Περσῶν] τῶν Περσῶν E. 18. ἀσύν] ἑαυτὴν dedi cum B. E. *V. 4. ἑβδομήκοντα δυοῖν] τόσα δυοῖν A. B. τόσα δυοῖν E. ἑβδομήκοντα om. V. quem silet Gron. Atticae hegemoniae tempora satis diverse scriptores computarunt: v. Büekh. Staatsk. d. Ath. I. p. 475. sq. 6. κρατοῦντες ὅλα λ' ἔτη] Scribendum est ex Dionysio, κρατοῦντες οὐτε ὅλα λ' ἔτη. Küst. λ' ἔτη] ἔτη λ' E. cum Dionysio. 7. δὲ Ῥωμαίων] Ῥωμαίων δὲ malui cum A. *V. ἀπάσης] ἀπάσης γῆς A. *V. 10. Πίσωνα] Πίσωνα E. Καλπούρριον] Καλπούρριον A. B. E. *V. Med. οὐδὲ] οὐδὲν A. V. Med. Immo habendum οὐδὲ pro mendo vulg. 11. οἱτοὶ] Conf. Eustath. in Dionys. 775. Steph. Byz. v. Ἀσσυρία. Burn. 12. Σύρου om. V. Tum ἐξ οὗ παρέλαβε E. 14. τοῦ Ἀσσοῦρ] τοῦ Ἀσοῦρ *V. τοῦ om. A. B. E. Ἀσσοῦρ A. qui mox om. πόλιν. 18. Ἀσσύριοι] Ἀσσυρίοι E. Ἀτρεμούντων πάντων οὐδὲν ἐμπ.] Quid haec ad vocem Ἀσσύριοι? De Romanis enim, non de Assyriis in hoc fragmento verba sunt, ut vel ex ultimis verbis, ταῦτα ἐπὶ Καίσαρος, patet. Küst. Monet sane Wassius novissimorum hunc esse sensum: haec in Assyria, regnante Caesare. Sed ipsam illam interpretationem si quis conetur historiae documentis illustrare, facile perspexerit nullum Assyriis locum posse concedi.

ἰσχυρῶς aliena. vel eam, cui male cum pactis et foederibus conveniat. ὁμολογία enim appellantur pacta. vel dixit insimulissimam, cuius sententiam et mentem nemo perspicere potest. Homerus: Tu vero percipias, meque audi. Ἀσύντακτον. Incompositum, male tectum. Ἀσυντελής. Qui nihil prodest, inutilis. Ἀσσυρίηθεν. Ex Assyria. Ἀσσυρίων ἀρχὴ. Assyriorum imperium antiquum et a mythicis temporibus repetitum exiguum quandam Asiae partem obtulit. deinde Medicam, everso Assyriorum principatu, haud diu κρατοῦντες, sed in quarta aetate desitit. postea Persae, Medis victis, non multo plus quam CC. annos imperarunt. Persae successerunt Macedones, quorum imperium post Alexandri mortem in deterius ferri coepit, et sub successoribus illius bellicosis intestinis labefactatum ab Romanis tandem eversum est. Suidae Lex. Vol. I.

nam Graecorum potentia cum illis imperiis conferenda non est. Athenienses enim solius orae maritimae imperium tenuerunt per annos LXVIII. Lacedaemonii vero cum Peloponneso et reliqua Graeciae ne triginta quidem annos integros imperassent, a Thebanis victi sunt. Respublica autem Romana totius terrae, quae quidem non est inaccessa, imperium tenuit per annos DCCXLV. usque ad Consulatum Neronis secundum et Calpurnii Pisonis; neque potuit ulla gens eam acquirere. Ἀσσύριοι. Assyrii a Gigante quodam, cui nomen erat Syrus, appellati sunt: a quo ipsa regio nomen accepit. ab Assyriis autem et Syri dicti sunt. vel ab Assur, filio Sem, qui fuit filius Noae. hic Assur primus urbem magnam condidit, quae postea vocata est Ninive. alii vero dicunt Assyrios esse Persas. Ἀσσύριοι. Gens ita dicta. Cum omnia essent

οὐδὲν ἐμποδῶν ἦν ἀξήθῆναι αὐτοὺς ἐπὶ πλείστον. μετὰ δὲ ταῦτα πολλοὶ καὶ συνεχεῖς πόλεμοι γενομένοι ἐπαναστάσεις τε ἐτέρων ἐφ' ἐτέρους μυρίαὶ καὶ πόλεμοι πρὸς ἀλλήλους συνεξήρασαν. ταῦτα ἐπὶ Καίσαρος.

Ἀσύστατον. οὐ συνεστῶτα, οὐδὲ πυκνόν, ἀλλ' ἀραιὸν ἐν τῇ ποιήσει καὶ κομπιώδη. ἢ ἀδιάθετον, ἀπιθάνως συντιθέμενα.

Ἀσύφηλον. ἀπαιδευτον, ἀνόητον.

Ἀσφαδάστω. ἀσκαρίστω, σπασμὸν μὴ ἔχοντι ἀντὶ τοῦ συντόμως ὅπως καιρίας πληγῆς γενομένης μὴ προσγενέσθαι σπασμὸν, μηδὲ πολλὴν ἐν τῷ θανάτῳ διατριβὴν. σφαδάζειν λέγεται τὸ σπᾶσθαι καὶ σφακελίξειν. Σοφοκλῆς.

Πομπαιῶν Ἐρμῆν χθόνιον, εὖ με κοιμίσει ξὺν ἀσφαδάστω καὶ ταχεῖ πηδήματι πλευρὰν διαρῆξαντα τῷδε φασγάνῳ. παραδεδομένον δὲ κατ' ἱστορίαν, ὅτι κατὰ τὸ ἄλλο

σῶμα ἄτρωτος ἦν ὁ Αἴας, κατὰ δὲ τὴν μασχάλην μόνην τρωτός, διὰ τὸ τῇ Ἡρακλέους λεοντῇ σκεπάσαντα τοῦτο τὸ μέρος ἀσκέπαστον εἶσαι, διὰ τὸ περικεῖσθαι ἐκεῖσε τὸν γωρυτόν.

5 Ἀσφάλισαι. φύλαξαι σαυτὸν. ἀσφαλίζω γὰρ τὸ φυλάττω.

Ἀσφαλιτῆτις λίμνη. ἐνθα ἡ ἀσφαλτος γίνεταί. Ἀσφαλτος δὲ ξηρίον ἐστὶ πίττη ὅμοιον. χρῶνται δὲ ταύτῃ καὶ οἱ ἱατροί. Καὶ Ἀσφάλτωσις, ἡ

10 πείσσωσις. Ἀσφάραγον. φάρυγγα, στόμαχον, λαιμόν. λέγεται καὶ τὸ ἀκανθῶν ἀποφυόμενον βλάστημα. ἐστὶ δὲ τι καὶ βοτάνης εἶδος ἀσπάραγος, πρὸς τὰς καθάρσεις ἐπιτήθειον. — οὕτω μὲν οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ φ ἢ τὴν λέξιν προσφέρουσιν. οἱ δὲ πολλοὶ μὴ καὶ ἀκριβοῦντες διὰ τοῦ π λέγουσι. καὶ ἀπλῶς τὰ τῶν λαχάνων ὄρμενα ἀσπαράγους καλοῦσι.

Ἀσφόδελος. σκιλλῶδες φυτόν, φύλλα ἔχον

3. ἐτέρους] ἐτέρας E. 6. Ἀσύστατον. οὐ συνεστῶτα, οὐδὲ π.] Ex Schol. Aristoph. Nub. 1370. vel potius v. Ἀσύστατον re-
tita. Eadem Zon. p. 315. 9. Ἀσύφηλον. ἀπ.] Scribe ἀσύφηλον, ut apud Homerum Il. l. 643. Vide etiam Etymol-
gum. Küst. Ἀσύφηλος. ἀπαιδευτος, ἀνόητος, χαλεπός, ἄτιμος, φρεσῆς. Cyrill. Hemst. Ἀσύφηλον A. V. C. Med. Lex. p. 456.
10. Ἀσφαδάστω] Ex Schol. Sophocl. in Ai. 833. ἀσκαρίστω] ἀσκαρίστω B. E. Mox Schol. καὶ σπασμὸν. ἔχοντι ἐν τῇ ὀρμῇ, ἀντὶ τοῦ πάνυ συντόμως E. Et συντόμως quidem etiam Schol. 12. μὴ προσγενέσθαι σπασμὸν] σπασμὸς
προσγένηται, μηδὲ πολλή — διατριβή. σφαδάζειν δὲ — E. δὲ praebet etiam Schol. 14. Σοφοκλῆς] Aiac. 832 —
17. διαρῆξαντα] διουρῆξαντα E. 18. ὅτι κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα] Vide Scholiastam Homeri in Il. ψ. 821. Itemque Anonymum
argumento Alacis Flag. et Eustath. in Homer. p. 995. Küst.
1. κατὰ δὲ τὴν μασχάλην] Qua parte corporis Ajax vulnerabilis fuerit diversae sunt auctorum sententiae. Alii enim axilla
alii latus, alii cervicem partem eam fuisse dicunt: ut ex locis auctorum in nota praecedente indicatis patet. Küst. Vid. Haec
in Ovidii Epist. T. I. p. 247. sq. Lobeck. in Ai. 834. 863. 2. τὸν Ἡρακλέα] τῇ Ἡρακλέους A. B. E. C. Alteram interpolationem
post λεοντῆ commissam, τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, removerunt A. B. V. C. E. etiam δὲ omisso post τοῦτο. Ceterum pro-
gressa τῇ Ἡρακλέους λεοντῆ σκεπ. etsi possunt aliquo modo intelligi, quasi Ajax ipse pellem induerit leoninam: pristina tam-
scriptura longe melius in sententiam convenit. 3. τὸ μέρος] μόνον E. 4. Ποῦ γωρυτόν] delevi glossam a studiosis homi-
bus invectam: Ἀσφάλισος. Ποσειδῶν. Ἀσφάλιος ἠζούχα θεμελία (sic A. B. E. θεμελία edd. ante Gaisf.) νέρθε φυλάσσων. ἢ
λευταῖος οὗτος τοῦ ἐ τῶν Ἀλιευτικῶν Ὀππιανοῦ. Cuius duas priores voces A. ignorat, quas B. E. Med. post Ὀππιανοῦ reper-
runt; reliqua prorsus absunt ab C. V. Ἀσφάλιος] Aristid. in Neptun. p. 17. Appian. p. 1153. ἀσφαλίω Ποσειδῶν. Τουρ.
Adde Schol. Aristoph. Acharn. 682. et Creuzeri Melett. I. p. 32. 5. Ἀσφάλισαι — σαυτὸν] Ἀσφαλίσαι. φυλάξαι
p. 327. 8. ξηρίον] Haec vox procul dubio corrupta est: quae tamen quomodo emendanda sit nunc in mentem mihi non
Portus corrigendum putabat κηρίον: sed quod mihi non satis probatur. Küst. Est ξηρίον medicamentum siccum et ari-
Vox medicis bene nota. Τουρ. MS. 9. οἱ ἱατροί] Addit Zon. p. 321. λέγουσι δὲ τὴν νάφθαν. 10. πείσσωσις] πίττωσις
Sub finem ζῆται ἐν τῷ Ἀδιαβηνῆ omisi cum A. V. 11. Ἀσφάραγον] Lex. Seg. p. 456. differt Schol. Il. ζ. 328. 12. λ-
ται καὶ τὸ ἀκανθῶν] Vide Bodaenum a Stapel in Theophr. Histor. Plant. p. 601. Küst. Plutarch. Il. p. 553. Γεωργός οὐκ ἐπι-
τὴν ἀκανθῶν, ἀν μὴ λάβῃ τὸν ἀσπάραγον. Vide et Plutarch. in Theseo p. 4. Τουρ. MS. 13. ἀσπάραγος] ἀσπάραγος resti-
mus ex B. V. E. Med. Vide Lobeck. in Phryn. p. 113. Nimirum fraudi fuit editoribus, quod observationem continuam pro-
tione praegressorum esse voluerunt. Illam tamen ad caput glossae redire saltem Gaisfordum Phrynichus, quem non ignora-
Seg. p. 24. potuit edocere. 14. οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ φ] Vide Athen. lib. II. p. 62. et Bodaenum a Stapel in Theophr. de Pla-
p. 600. Küst. 17. ὄρμενα] Portus recte monuit legendum esse ὄρμενα. Vide Bodaenum a Stapel loco laudato. Küst. ὄρ-
firmant Athenaeus, Lex. Seg. et Phrynichus. Statim πρώτα, perperam illud collocatum, delevi cum Lex. Seg. Etym.
p. 161. et V. C. Post καλοῦσι cum A. V. C. expuncti: Ἀσφόδελος. τὸ φυτόν. Ἀσφodelός δέ, ὁ λιμῶν. Vide Schol.
ciani Necyom. 11. et Zon. p. 316. 18. Ἀσφόδελος] ἐστὶ δὲ ὁ Ἀσφόδελος E. Cum ceteris codd. consentit Lex. Seg. p. 45

tranquilla, nihil impedit quominus eorum vires in magnum cre-
scerent. postea vero multa et continua bella plurimaeque seditio-
nes aliorum adversus alios et bella intestina exorta sunt. haec sub Caesare. Ἀσύστατον. Non bene compactum, nec den-
sum, sed laxum et tumidum in poesi, vel, inconditum, nec
probabiles fabulas componentem. Ἀσύφηλον. Imperitum,
stultum. Ἀσφαδάστω. Qui non palpitat, neque convulsio-
nes patitur, sed celeriter animam efflat. [is Ajax optat.] ut le-
tali vulnere ictus sine convulsionibus moriatur, nec diu moribun-
dus palpitet. σφαδάζειν autem significat convulsionem pati et
contabescere. Sophocles: Mercurium Infernum, animarum
deductorem, ut mortis placidae celerisque impetu me sopiat,
postquam latus hoc ense dirupero. Ferunt autem fabulae, Aia-

cem reliquo quidem corpore fuisse invulnerabilem, at solam
axillam vulnerari potuisse, quod Hercules, cum eius cor-
pelle leonina texisset, solam hanc partem nudam reliquit.
ideo quod pharetra ei appensa esset. Ἀσφάλισαι. Sa-
ritati tuae consule. ἀσφαλίω enim significat custodiri. Ἀσφ-
τῆτις λίμνη. Lacus asphaltites, ubi bitumen gignitur.
men autem est aliquid picis simile; quo etiam medici utun-
Et Ἀσφάλτωσις, bituminatio. Ἀσφάραγον. Fauces, sto-
chum, guttur. item germen e spinis nascens. est etiam quoddam
herbae genus, ἀσπάραγος vocatum, quod ad purgationes condi-
iam Attici quidem per φ efferunt, vulgus autem parum accu-
per π pronunciat. et in genere prima olerum germina ἀσπα-
γους vocant. Ἀσφόδελος. Asphodelus, planta scillae s.

καρὰ καὶ ἀνδρῆικον ἐσθιόμενον· καὶ τὸ σπέρμα δὲ
 οὗτου φρυγόμενον, καὶ ἡ ῥίζα κοπτομένη μετὰ σύκων
 λίστιν ὄνησιν ἔχει. Περσέφονος καὶ χθονίων ἰε-
 ρόν. καὶ Ῥόδιοι τὴν Κόρην καὶ τὴν Ἀρτεμιν ἀσφο-
 δέλφ στεφουσι. προπαροξυτόνως δὲ ἀναγνωστέον.

Ὅδδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλφ
 μέγ' ὄνειαρ.

ὄν δὲ τόπον ἐν ἧ φύεται δξυτονητέον· ὡς καὶ
 Ἰαροῦ Ὀμήρω.

Κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἀσχαλίδασμα.

Ἀσχάλλων. ἀδημονῶν, λυπούμενος, χαλε-
 παίνων. Ὁ δὲ ἡσχαλλεν, ὡς παρευδοκιμούμενος ἐκ
 τῆου, τριχῶν μόνων καὶ τῆς ἄλλης φρονιζόντος σω-
 μασίας. Καὶ αὐθις· Ὁ δὲ ἀσχάλλων τῆ ἀτιμία, 15
 καὶ ἀπαυθίσας ἐπὶ τοῖς ἀνηνύτοις, ἢ ποδῶν εἶχεν
 ἀνέθορε. Καὶ Ἀσχαλόωντα, ἀδημονοῦντα.

Ἀσχετον. ἀκράτητον. Καὶ Ἀσχέτως, ἀμέτρως.

Ἀσχολος. ὁ μὴ εὐκαιρῶν. σχολῆ γὰρ ἡ ἐν τῇ
 λεγομένη συνηθείᾳ εὐκαιρία. Μηδὲ χωρὶς ἀνάγκης 20
 τῆς ἀληθείας. Δαμάσκιος· Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐμε-

λέγειν πρὸς τινα, ἢ ἐν ἐπιστολῇ γράφειν, ὅτι ἄσχο-
 λός εἰμι· μηδὲ διὰ τοιούτου τρόπου συνεχῶς πα-
 ραιτεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς πρὸς τοὺς συμβιούοντας σχέ-
 σεις καθήκοντα, προβαλλόμενον τὰ περιεστώτα
 5 πράγματα. Καὶ ἀσχολοῦμαι, καὶ ἀσχολεῖται, καὶ
 ἀσχολεῖσθαι. πάντα ταῦτα Μένανδρος λέγει. Φι-
 λήμων δὲ καὶ ἀσχολεῖ.

Ἄττα. τέσσαρα σημαίνει. ἀντὶ μὲν τοῦ ὅσα
 ἢ ἄτινα παρὰ Ἀντιφῶντι. ἀντὶ δὲ τοῦ τινὰ ἢ ποῖά
 10 τινα παρὰ Δημοσθένει ἐν Φιλιππικοῖς. ἐνιαχοῦ δὲ
 παρέλκει τὸ ἄττα. ἐν δὲ τῷ Παραπροσβείας Δη-
 μοσθένους ἐπὶ τοῦ ὅσα ἔλαβε τὴν λέξιν. τῶν δὲ κω-
 μῶν τις τὸ ἄττα ἐπὶ ἀριθμοῦ ἔταξεν· ἕτερος δὲ
 ἐπὶ χρόνου· ἄττα τινὰ ἢ ἄτινα ἢ παραπλήσια ὀλίγα.
 15 Ἀντιφῶν τῷ ἄττα κέχρηται ἀντὶ τοῦ ἄτινα, ἐν τῇ
 Ἀπολογία τοῦ Μύρρον· Ὁ γὰρ ἐγὼ ἐπεπόνθειν
 ταῦτα, ἄττα νῦν πέπονθα ὑπὸ τούτου. Καὶ αὐ-
 θις· Οἱ γὰρ ἄνθρωποι ἄττα ἀν ὀρῶσι τῇ ὄψει, πι-
 σότερα ἡροῦνται ἢ οἷς εἰς ἀφανὲς ἦκει ὁ ἔλεγχος
 20 τῆς ἀληθείας. Δαμάσκιος· Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐμε-

5. προπαροξυτόνως δὲ] προπαροξυτόνως δὲ οὐκ δξυτόνως E. 6. Ὅδδ' ὅσον] Heslod. Opp. 41. 7. μέγ' ὄνειαρ] ἐν ὄνειαρ Lex. Seg. 9. παρ' Ὀμήρω] Od. λ'. 538. De tenore dedit quaedam Albertius in Hesychium. 11. Om. vulg. Glossa ignorabilis. 12. Ἀσχάλλων] Vide de utraque verbi forma Philem. p. 276. Ruhnk. in Tim. p. 135. Porson. in E. Or. 775. χαλεπαίνων] ὀλιγοψυχῶν addit Zon. p. 327. ἀγανακτῶν Lex. Seg. p. 457. cum Etym. M. p. 161. 13. Ὁ δὲ ἡσχαλλεν] Integrum locum ancto-
 ris, ex quo fragmentum hoc decerptum est, exhibet Suidas supra v. Ἀρμάτος. Küst. ἡσχαλεν Zonaras. 15. Ὁ δὲ ἀσχά-
 λων] Fragmentum hoc longe auctius legitur infra v. Μέλιτος: ex quo loco simul discimus, verba haec ex Aeliano deprompta
 esse. Küst. ἀτιμία] γυμνασία E pr. Tum ἐπαυθίσας B. E. 17. Ἀσχαλόωντα] Est vox Homericā Il. χ'. 412. Küst.
 18. Ἀσχετον] Vid. vel Il. π'. 549. Ἀσχέτως] Lex. Seg. p. 457. „Proclus p. 42. infra v. Διάθεσις.” Tourp. MS. 19. Ἀσχο-
 λος] Pindar. Pyth. VIII, 40. et Schol. Hemst. Adde Isthm. I, 2. de quo loco vide Schol. Platon. p. 54. sive Herimian Astii
 p. 68. Gaisf. 19. εὐκαιρῶν] εὐχερῶν E. qui mox εὐχέρεια. ἢ ἐν τῇ λεγομένη συνηθείᾳ εὐκ.] Manifestum est legi debere
 ἢ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένη εὐκαιρία. Küst. Nihil mutat Zon. p. 316. 20. Μηδὲ — πράγματα] Marc. Antonin. I, 12. ut a
 Pearsono observatum fuit. Küst.
 4. προβαλλόμενον Med. sola. 5. ἀσχολοῦμαι] αιτιατικῇ addunt B. E. Med. sola. Mox καὶ ἀσχολεῖσθαι om. E. Med. sola. Nihil
 differt Lex. Seg. p. 457. ubi tamen ἀσχολεῖ pro ἀσχολεῖται. Rettulit haec in suam collectionem Meinek. pp. 292. 431. 8. Ἄττα
 ἀντὶ μὲν — τὸ ἄττα] Ex Harpocracione. δύο] τέσσαρα A. V. E. Lex. Seg. p. 461. cum Pal. Harp. Vide Schol. Platon. p. 371.
 et Philemon. Lex. p. 30. 9. ἢ ποῖά τινα om. Lex. Seg. 10. Δημοσθένει] Philipp. I. p. 54. 11. περὶ παραπροσβείας] περὶ
 τῆου Philemo, om. A. B. V. Med. Lex. Seg. Vide vel supra v. Ἀσυνδετώτατον. Locus est p. 438. 13. ἄττα] Immo ἄττα.
 Comicus ille quis fuerit dubitatur; nisi forte Pherecratis versiculus indicatur iambicus, a grammaticis mendose prolatus: τοῖς
 ἄττα τάλαντοις ἄλλα προσθεῖς ἄττα πεντήκοντα. ἐπὶ χρόνου] Vide v. Πηνίκα ἔστιν. 14. ἄττα τινὰ] ἄττα & τινα ἢ τινὰ
 δὲ ἐνός τ' καὶ ψιλοῦμενον παρὰ τοῖς νεωτέροις, ἢ ἀντὶ τοῦ παραπλήσια, ὀλίγα E. 15. τῷ ἄττα] τὸ ἄττα ἀντὶ τοῦ ἄτινα λαμ-
 βάνει ἐν E. 16. Μύρρον E. Med. ἐπεπόνθειν] πέπονθα E. 19. ἀφανὲς] ἀσφαλὲς B. 20. Δαμάσκιος] Idem locus Da-
 mascil legitur in Collectaneis Photianis p. 1040. ut Pearsonus recte observavit. Küst. Photius tamen orationem aliquantum ex-
 tenuavit.

Asphodelo, habens folia longa et caulem esculentum: cuius semen tostum
 et radix cum ficibus concisa valde utilis sunt. est autem Proser-
 pinae et Manibus sacra: Rhodii quoque Proserpinam et Dianam
 Asphodelo coronant. ponendus accentus in antepenultima. Ne-
 que sciant quam salubriter et iucunde malva et asphodelo vi-
 vantur. cum autem significat locum, in quo asphodelus nascitur,
 dicitur est in ultima, ut apud Homerum: In asphodeli prato.
 Ἀσχαλίδασμα. Ἀσχάλλων. Moerens, dolens, aegre
 ferens. Ille vero indignabatur praeferrī sibi iuvenem, qui
 tantum tantum ornandis et corpori exercendo studeret. Et
 ille vero ignominiam aegre ferens et ob irritos labo-
 res animum despondens, quanta pedum celeritate potuit ascen-
 dit. Et Ἀσχαλόωντα, moerentem. Ἀσχετον. Quod coerceri
 dicitur. Et Ἀσχέτως, immoderate. Ἀσχολος. Occupatus.
 Ἄττα enim significat id quod vulgo εὐκαιρία dicitur. Neque

nisi per necessitatem ut ad aliquem dicerem, vel in epistola
 scriberem, mihi non vacare; neque hoc modo sub negotiorum
 instantium praetextu officia ea, quae vitae huius necessitudo
 a nobis exigeret, desererem. Et Ἀσχολοῦμαι, ἀσχολεῖται,
 ἀσχολεῖσθαι, apud Menandrum. Philemo etiam voce ἀσχολεῖ usus
 est. Ἄττα. Quattuor habet significatus. nam apud Antiphonem
 tem accipitur, quaecunque, vel quae. apud Demosthenem vero
 in Philippicis, quaedam vel qualia. interdum ἄττα redundat. at
 Demosthenes in oratione de falsa legatione vocem sumpsit, ut
 esset quaecunque. quidam vero Comicorum ἄττα de numero dixit;
 allus de tempore: ut sit, fere vel praeterpropter. Antiphon autem
 usus est pro ἄτινα, in Apologia Myrrhi: Haud enim passus eram,
 quae nunc tibi eo passus sum. Et alibi: Homines enim quae
 oculis cernunt, certiora ducunt, quam quorum veritas argu-
 mentis obscuris demonstranda est. Damascius: Isidorus vero

ἄττα τῶν ποιητικῶν, οὐχ ὅσον δυνάμει, ὅσον δρέξεως εἶχεν. εἶχε δὲ ἐπ' ἐλάχιστον τῆς ; αὐτὰ συμπαθείας, ἅτε οὐχ ἀπτόμενα τῆς γῆς, ἀλλὰ μέχρι φαντασίας καὶ γλώττης ἰστά-
α.

Ἄττα. προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύ-
ρον.

Ἄττα γέρον, δοιός με καλεῖ γάμος. ἡ μία
μὲν δὴ

νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ·
ἡ δ' ἑτέρη προβέβηκε. τί λῶιον; εἰ δ' ἄγε
σύμ μοι

βούλευσον, ποτέρην εἰς ἱμείναιον ἄγω.

Ἄττα γὰς νουμηνίῳ. παροιμία ἐπὶ τῶν . . .

Ἄττα γὰς. εἶδος ὄρνέου, ὃ τὰ λιμνώδη καὶ
ἔλεια χωρία καταβύσκειται. διὸ καὶ Μαραθῶνά φη-
σιν αὐτὸν ἔχειν Ἀριστοφάνης. ἐκεῖ γὰρ πολὺ τὸ ἦρ-
νον. καὶ ὁ ἄττα γὰς ἴτω, ὃ ἔχων τὸν λειμῶνα τοῦ

Μαραθῶνος.

λοῖς πτεροῖς. λέγεται σε εἰς

ων· ἐπειδὴ καὶ τὸ ἦρνον κατάστικτον.

Τὸν πηλὸν ὡς περ ἄττα γὰς τυρβάσεις βαδίζων.

5 τοῦτον τὸν ἄττα γὰν ἡ συνήθεια ταγηνάριον καλεῖ.

Ἄττα κτημα. ἀταξία. Τοῦ μηδὲν ἀτάκτητα

γενέσθαι περὶ τὴν ἀρχήν. Καὶ Ἄτακτοι· ἐν τῇ τῶν

πλειόνων συνηθείᾳ οἱ περιεργοὶ καὶ παρὰ τὸ προσ-

ῆκον τι ποιοῦντες ἄτακτοι προσγορεύονται. οἱ ῥή-

10 τορες δὲ καὶ τῆς ἐν πολέμῳ συμβολῆς γενομένης,
μὴ παρὰ τάξιν τὴν συμβολὴν ποιήσαντες, ἀλλ' ὡς
ἔτυχεν, εἰκῆ καὶ φύρδην.

Ἄταλάντη, Ἀκάστου γυνή, ἣτις Πηλέως ἐρα-

σθεῖσα λόγους ὑπὲρ μίξεως εἰσφέρει. ἀναινομένην

15 δὲ δεῖσασα μὴ μιν κατεῖποι πρὸς τὸν ἄνδρα, ὑπο-
φθάσασα αὐτὸν προσδιαβάλλει τὸν ἄνδρα, ὡς εὐ-
νηθῆναι οἱ ἐθέλοντα. ὁ δὲ λόχον ὑφείσας ἐπεβού-
λευσε Πηλεῖ. καὶ ὃς αἰσθόμενος εἰς πόλεμον κα-

1. ὄσον] ὄσα B. E. 3. ἄτε] ἄτε C. ubi in marg. τὸ ἄτε ἐπιφώνημα τοῦ φιλοῦται. 8. Ἄττα γέρον] Callimachi celeberrim-
Epigr. I, 3—6. Anthol. Pal. VIII, 89. 10. γενεῇ] γένει A. B. V. C. E. Med. 12. σύ μοι Med. 14. Ἄττα γὰς νου-
μηνίῳ] Erasmus et Portus de Attagae novituntio nescio quo Suidam hic loqui existimantes immane quantum falluntur. Lo-
hic enim corruptus est et mutilus, qui sic emendari et suppleri debet: Ἄττα γὰς νουμηνίῳ (subintellige συνήχεται vel συνή-
παροιμία ἐπὶ δύο κλεπτῶν. Νουμηνίῳ recte legitur in uno MS. Paris. Est autem νουμηνίῳ nomen avis, quae attageni simi-
est. Hesychius: Νουμηνίῳ, ὄρνειον ὁμοίον ἄττα γὰς. καὶ ὁ τρόχιλος. Hinc proverbium illud dictum est de duobus homin-
malis et improbis, quorum alter alteri ob morum et ingenii similitudinem se adiungit. Diogenianus VIII, 18. Συνήλθον ἄττα γὰς
τε (lege ἄττα γὰς) καὶ νουμηνίῳ. ἐπὶ δύο κλεπτῶν τοῦτο. Hoc proverbio usus est Laertius in Timone segm. f14. ubi vide
notavit Menagius. Küst. νουμηνίῳ A. C. V. Ceterum Ἄττα γὰς Med., mox Ἄττα γὰς. V. Lob. in Phryn. p. 117. sq. ἐπὶ τῶν
τῶν om. B. Lacuna in A. E. *V. 16. ἔλεια] In prioribus editis. male legitur λεία. Küst. Ipsum λεία A. B. *V. C. E. Sa-
λιμνώδη Med. et *V. 17. Ἀριστοφάνης] Av. 250. Ubi Scholia horum partem praestant.

1. κατάστικτος] κατάστικτον B. E. Med. 4. Τὸν πηλὸν] Aristoph. Vesp. 257. 5. ταγηνάριον] Vid. Ταγήν. Du Cang. Gloss.
Med. Inf. Gr. in Ταγηνάρι et Append. I. Hemst. Taginari Belonio Observ. I, 9. Ἄττα γὰς Sibthorp. apud Walpol. Memoirs

relating to Turkey p. 262. Gaisf. Vide Choerob. p. 1186. 7. Ἄτακτοι] Ἄτακτ A. Ἄτακτος C. 10. συμβολῆς et σ-
βουλῆν Med. 11. τῆς — ποιήσαντες] τοῦς — ποιήσαντας Hemsterhusius. Allam vlam infra Küsterus institit: „μη παρ-
ποιήσαντες] Scribo μη κατὰ τάξιν τὴν συμβολὴν ποιήσαντας: subintellige, οὕτω καλοῦσιν.” Nunc comparatio Lexici Rhetic-
p. 216. facit ut duplicem loci mendam perspiciamus. Primum enim illud ῥήτορες quod structuram misere perturbat, compes-
rio signo λέξιος ἱστορικῆς originem debet; οἱ nisi fallor fluxit ab ea sigla, qua σημείωσις indicari solet. Deinde oratio voc-
nonnullis post παρὰ defecta est, sic opinor integritati reddenda: [λέγονται] δὲ καὶ οἱ τῆς ἐν πολέμῳ σ. γ. μη παρὰ τῶν στρα-
τῶν τάξιν λαβόντες, ἀλλ' ὡς ἔτυχεν τὴν συμβολὴν ποιήσαντες εἰκῆ καὶ φύρδην. 13. Ἄταλάντη] Haec et quae sequuntur
sunt verba Nicolai Damasceni apud Constantium in Collectaneis ab Valesio editis p. 446. unde Suidas ea descripsit. Ceter-
male hic Suidas Acasti uxorem Atalantem vocat, quae Astydamea appellata fuit, ut ex veteribus scriptoribus constat. Vide Ap-
lodorum lib. III, 12. et enarratorem Comici in Nubes 1059. Küst. 15. δεῖσασα μὴ μιν κατεῖποι] δεῖσασα μὴ μιν κατεῖποι A. κα-
τεῖποι etiam C. *V. quod dedi. ὑποφθάσασα] ὑπόφθασα V. C. 16. προσδιαβάλλει] Malim προδιαβάλλει. Küst. Sic P-

tus. προδιαβάλλει A. πρὸς τὸν ἄνδρα Nicolaus. 17. ὑφείσας] ὑφείς potius scribendum est. Küst. Sic Portus. Contra ὅς

poeticis etiam operam dabat, non quantum viribus valebat, sed quantum eum studium inritabat. non autem valde illis afflictebatur. quippe quae animum non tangant, sed intra imaginationem et linguam consistant. Ἄττα. Vox, qua iunior seniore compellat. O bone senex, duae me feminae ad coniugium inritant: quarum altera et opibus et aetate mihi par est, altera vero aetate prorectior. utrum melius? age igitur, consule mihi, ultra uxor ducenda sit. Ἄττα γὰς νουμηνίῳ. Proverbium [quod de duobus furibus dicitur.] Ἄττα γὰς. Attagen, genus avis, quae in lacustribus et palustribus locis pascitur. quare Marathonem eam incolere dicit Aristophanes. illic enim avis ista frequens est. dicit igitur: attagen veniat, pratum Marathonium incolens. est autem attagen avis,

quae pennas habet variis maculis distinctas, unde hoc de ser-
dicitur, qui notis compuncti sunt: quoniam ipsa avis illa nota
est. Lutum tanquam attagen ingressus conturbabis. vult
autem attagen ταγηνάριον vocatur. Ἄττα κτημα. Confur-
Ne qua confusio in imperio oriretur. Et ἄτακτοι vulgo vocan-
tur homines curiosi, et qui praeter officium aliquid faciunt. Or-
tores vero sic etiam milites vocant, qui, cum proelium com-
titur, nullo ordine, sed temere et promiscue cum hoste cong-
diuntur. Ἄταλάντη. Atalante, Acasti uxor, Pelei am-
capta cum Peleum de stupro sollicitasset, nec persuadere ei
tuisset, verita ne rem Peleus ad maritum deferret, occupare
lum statuit. itaque Peleum ad virum calumniatur, quasi stupa-
ipsi voluisset offerre: qui uxoris calumniis motus insidias Pe-

καὶ δ', σωφρονέστατα μὲν ἐβίωσε καὶ σεμνότετα πρὸς γυναῖκα καὶ τέκνα· διεγύλαξε δὲ τὴν πρὸς πάντας συμμάχους καὶ φίλους πίστιν. ἐναπέθανε δὲ ἐν αὐτοῖς τοῖς καλλίστοις ἔργοις. καὶ οὕτως ἤρ- μόσατο τὴν ἀρχὴν, ὡς παισι παιδῶν ἀσασίαστον 5 παραδοθῆναι τὴν βασιλείαν.

Οὗτος ὁ Ἀτταλος παραλαβὼν τὴν ἐξουσίαν πρῶ- τον ἐξήνεγκε δεῖγμα τῆς αὐτοῦ προαιρέσεως καὶ πράξεως τὴν Ἀριαράθου καταγωγὴν ἐπὶ τὴν βασι- λείαν.

Ὅτι Ἀτταλος ὁ Ἀπολλωνίας ἀνὴρ βασιλεὺς Ἀσίας, μεταλλάττει τὸν βίον, πληρωθεῖσης ἐπ' αὐτῷ τῆς Πυθίας, ἥτις χρηστηριαζομένη Ἀττάλῳ τῷ με- γάλῳ ἔφη·

Θάρσει, Ταυρόκερος, ἔξεις βασιληίδα τιμῆν, 15 θάλασσα. Ὁ δὲ Τραϊανὸς ἔγνω μὲν, εἰ παρείκοι, καὶ παιδῶν παῖδες· τοῦτων γὰρ μὲν οὐκέτι παῖδες.

Ἀτάλλων. τρέφων. Σοφοκλῆς·

Κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν ψυχὴν ἀτάλλων.

Ἄϊας φησὶ πρὸς τὸ ἴδιον τέκνον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σκιρτῶν.

Ἀταμίετον. αἰοιμην... οὐπερ οὐκ ἔστι ταμιεῖον. λέγεται δὲ οὕτως... πρόχειρον καὶ ἐν ἐτοιμίῳ.

Ἀτάρ. καὶ δὴ, ἢ πλήν, ἄτε δὴ, ἢ ὅμως, ἢ ἀντὶ τοῦ δέ.

Ἀτάρβητος. ἄφοβος. ἄτρομος. Καὶ Ἀταρ- βήτως, ἀντὶ τοῦ ἀνεμιένως παρὰ Σοφοκλεῖ·

Ἐχθρῶν δ' ὕβρις ἀταρβήτως ὀρμῆς.

Ἀτάρ δέ. πλήν ὅμως.

10 Ἀταρνεύς. πολίχνιον τι κατ' ἀντικρὺ Λέσβου κείμενον. Καὶ Ἀταρνεύτης.

Ἀτάρ οὖν. διὰ τοῦτο οὖν.

Ἀτάρ ὡς. εἶτα δὴ, ὅμως.

Ἀτάσθαλα. ἄδικα, ἀμαρτωλά. Καὶ Ἀτα- ἐξελεῖν τὸ ἔθνος· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ συντρέψας γὰρ παῦ- σαι τῆς ἄγαν ἀτασθαλίας. Καὶ Ἀτάσθαλον, ἄδι- κον, παράνομον. Εὐνάπιος· Γυναικῶν δὲ ὕβρις καὶ τὸ ἀτάσθαλον εἰς παῖδας εὐ γεγονότας συνακ- 20 ρώθη καὶ νόμος εἶναι.

Ἀτασθαλία. ἡ φρενοβλάβεια. Τῶν τις νεο- στί καταλεγέντων στρατιωτῶν ὑπὸ νεότητος κα...

1. σεμνότετα] σεμνότητα A. 2. γυναῖκας] γυναῖκα dedi cum *V. E. et Excerptis. 3. π. τοὺς συμμ. Polyb. 7. Οὗτος δ' ἔφη] ἔφη om. A. B. C. V. E. et Excerptis. 8. πρῶτον μὲν] μὲν om. A. B. C. V. E. et Excerptis. 9. ἔφη] ἔφη om. A. B. C. V. E. et Excerptis. 10. ἔφη] ἔφη om. A. B. C. V. E. et Excerptis. 11. Ὅτι Ἀτταλος] Errasse hic Suidam, et Attalum avum cum nepote confudisse monuit ὁ πολυμαθέστατος Reinesius Var. Lib. III. p. 368. quem vide. Küst. 12. Ἀπολλωνίας] Haec a Plutarcho in libello de fraterno amore p. 480. vocatur Ἀπολλωνίας Ἰωνίου, ut Reinesius loco laudato monuit. Küst. Vide v. Ἀπολλωνίας. 13. Ταυρόκερος] Pausanias in Phocicis p. 636. Haec idem dicit Pausanias ad hoc ipsum oraculum, quod Suidas hoc loco adducit. Küst. Eadem oraculi voces protulit Diodorus Siculus lib. 11. p. 116. 14. ἔφη] ἔφη om. A. B. C. V. E. et Excerptis. 15. θάλασσα] θάλασσα om. A. B. C. V. E. et Excerptis. 16. ὁ δὲ Τραϊανὸς] ὁ δὲ Τραϊανὸς om. A. B. C. V. E. et Excerptis. 17. ἔγνω μὲν] ἔγνω μὲν om. A. B. C. V. E. et Excerptis. 18. εἰ παρείκοι] εἰ παρείκοι om. A. B. C. V. E. et Excerptis. 19. καὶ παιδῶν παῖδες] καὶ παιδῶν παῖδες om. A. B. C. V. E. et Excerptis. 20. οὐκέτι παῖδες] οὐκέτι παῖδες om. A. B. C. V. E. et Excerptis. 21. Ἀτάλλων. τρέφων. Σοφοκλῆς] Ἀτάλλων. τρέφων. Σοφοκλῆς om. A. B. C. V. E. et Excerptis. 22. Κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν ψυχὴν ἀτάλλων.] Κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν ψυχὴν ἀτάλλων. om. A. B. C. V. E. et Excerptis. 23. Ἄϊας φησὶ πρὸς τὸ ἴδιον τέκνον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σκιρτῶν.] Ἄϊας φησὶ πρὸς τὸ ἴδιον τέκνον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σκιρτῶν. om. A. B. C. V. E. et Excerptis.

regnasset autem XLIV. singulari modestia et gravitate cum uxore et liberis vixit, et sociis omnibus atque amicis fidem praestitit; postremo rebus praeclarissimis est immortalis. idem regnum ita stabilivit, ut pacatam eius possessionem ad nepotes transmisisset. † Hic Attalus regno potitus primum animi sui et industriae specimen edidit, Ariarathem in regnum restitutum. † Attalus, Apolloniae maritus. Asiae rex, morte sua fidem fecit Oraculo. quod Attalo maiori redditum erat: Bono sis animo Tauricornis: regio honore potieris cum tuis nepotibus; non item horum filii. Ἀτάλλων. Nutriens. Sophocles, ubi Ajax ad filium suum: Cresce lenibus educatus ventis, teneramque molli- ter exige aetatem. significat etiam saliens. Ἀταμίετον. Quod non bene dispensatur, neque custoditur: vel quod non ha- bituaria. sic etiam dicitur quod paratum est et in

promptu. Ἀτάρ. Tum vero, sed, atqui, verumtamen, tem. Ἀταρβητος. Imperterritus, intrepidus. Et Ἀταρβητος, secure, apud Sophoclem: Inimicorum vero petula audacter procedit. Ἀτάρ δέ. Verumtamen. Ἀταρνεύς. Oppidulum e regione Lesbi situm. Et civis Atarnites. Ἀτάρ οὖν. Idcirco sane. Ἀτάρ ὡς. Deinde vero, tamen. Ἀτάσθαλα. Injusta, impia. Et Ἀτασθαλία. Traianus vero scripsit quidem, si fieri posset, gentem illam exscindere; sine scus. claudibus vires eius atterere, nimiamque improbitatem compescere. Et Ἀτάσθαλον, iniustum, iniquum. Eunapius: Feminarum vero stupra et adolescentium nobilium corruptio- nes ut pro licitis haberentur auctoritate et exemplo sua effecerat. Ἀτασθαλία. Amentia. Quidam militum re- cens conscriptorum juvenili amentia et temeritate impetum

θαλίας ἐπιθνημεῖ τῶν ἄρτων. Αἰλιανός· Ὁ δὲ
υἷλιος πολλὰ καὶ ἀτάσθαλα ἐθρασύνετο κατὰ
Παύλου.

ταυρώτη. ἀντί τοῦ ἀγνή καὶ ἄμικτος. ταῦ-
τὰρ τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. καὶ διὰ τοῦτο ἀταν-
1, ἢ ἀγνή, ἢ ἄζευκτος γάμου καὶ ἄζυγής. καὶ
τις ἢ Ἥρα καὶ ζυγία καὶ γαμηλία. ἐπειδὴ οἱ
οὐ κατωφερεῖς.

Οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον.
1 τει. ὡς ἄν.

1 τεγκτος ἄνθρωπος παρηγορήμασιν. ὁ μὴ
ῥυμένος, μήτε προσείμενος παραμυθίαν, ἀλλὰ
ῥός ὢν ὡς ἡ πέτρα ἢ ἄλλο τι τῶν σκληρῶν. ὡς
ὑπὸ ὕδατος βρέχεσθαι. Σοφοκλῆς·

Ἄλλ' ὡδ' ἀτεγκτος ἀτελεύτητος φανείς.
τοῦ ἀσυμπαθῆς, ἀδάκρυτος. τέγγειν γὰρ τὸ
1 μιν. ἀτελεύτητος δέ, δυσαζίωτος, δυσπαρά-
1 ρος, ἀμείλιχος. Καὶ αὐθις· Ὁ δὲ Μάρκος ἀτεγ-

κτος ὢν καὶ στερῆρός, οἷος ἅπασιν τοῖς ἀνιανοῖς ἀν-
τέχειν, ᾗχετο φερόμενος ὑπὸ τῶν παθῶν ἐπὶ τὸ ἀν-
θρώπινον. Καὶ αὐθις· Αἰθους τῶν ποδῶν ἕξαρ-
τήσαντες ἔρριψαν εἰς τὸ πέλαγος ἀτέγκτως καὶ ἀφρι-
δῶς. Ἀτέγκτοις, τοῖς μήτε δάκρυσιν μήτε ἰδρῶ-
σιν, ἀβρόχοις. Αἰλιανός· Οἰκτόν γε μὴν καὶ δάκρυα
ἐμβαλοῦσα πάντας, ὡς καὶ τοὺς ἀτέγκτους τε καὶ
ἀτεράμονας τέγγει. Καὶ Ἀτέγκτως, ἐσχάτως.

Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἰέρεια ἐπειρῶντο αὐτὸν πρᾶννεν,
10 καὶ ἀντέχειν τῆς ὀσμῆς. βιαίως δὲ καὶ ἀτέγκτως δια-
καιμένον, τῶν μὲν ἀπορρήτων καὶ ἢ μὴ ἰδεῖν λῶν 368
ἦν, τούτων οὐκ ἐκοινωνοῦν οἱ· τῶν δὲ πρῶτων, καὶ
ἐξ ὧν οὔτε τοῖς θεασαμένοις οὔτε τοῖς δεῖξασιν
ἔμελλέ τι ἀπαντήσεσθαι δεινόν, παρεῖχόν οἱ βλέ-
15 πειν ταῦτα. Καὶ αὐθις· Ἰκανὰ πείθειν καὶ δυσ-
ωπεῖν τὰς ψυχὰς τῶν μὴ παντάπασιν ἀτέγκτους καὶ
ἀτεράμονας ταύτας ἐχόντων. Αἰλιανός· Ἦν δὲ
ἀτεγκτος ὅδε ὁ παῖς καὶ ἀμείλικτος, καὶ οἱ ἐπέτα-

ταυρώτη] Ex Scholio in eum locum, qui mox ascribitur, Aristoph. Lysist. 217. Cf. Zon. p. 334. 6. ἄζευκτος] ἄγευ-
Bism. Repugnat Schol., a quo recte absunt καὶ διὰ τοῦτο ἀτ. ἢ ἀγνή. Mox ad perspicuitatem praestat, καὶ βοῶπις Ἥρα
1 ζ. 7. καὶ ζυγία] Vide Stanleium in Aeschyli Agamemn. 65. Küst. ἐπειδὴ οἱ ταῦροι κατωφερεῖς] Haec verba puto esse
posita, et collocari debere post verba illa τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. Küst. 8. κατωφερεῖς] καταφέρεις A. B. E. 9. οἱ-
A. B. C. *V. Med. 10. Ἀτε] Lex. Seg. p. 458. 11. Ἀτεγκτος] Lex. Seg. p. 458. et Arsenius p. 82. Formulam il-
Aeschyleam esse docet Phrynichus Seg. p. 6. Non contemnenda praebet Theognostus Cram. p. 81. ἀτεγκτος ὁ σκληρός· τὸ
1 κέγω τοῦ τέγγω διαφέρειν φησὶν Αἰλίος ὁ ἱατρός· βρέχεται μὲν γὰρ τὸ ξύλον ἢ ὁ λίθος, ἡγουν τὸ τῆς ἐπιφανείας, τέγγεται
σπόγγος ἢ τὸ ἱμάτιον, ἡγουν τὸ εἰς βάθος χωρεῖν. 12. μήτε προσείμενος] μὴδὲ ἴμενος Arsen., ἀο μὴδὲ cum Lex.
ὡς ἢ] Opinor ὡς ἢ. 14. βρέχεσθαι] διαβρέχεσθαι Lex. Seg. et Arsen. ἀναβρέχεσθαι C. sine spiritu. Σοφοκλῆς] Apud
ocium Oedip. Tyr. 336. versus hic recte sic scriptus est: Ἄλλ' ὡδ' ἀτεγκτος ἀτελεύτητος φανῆ. Küst. ἀλλ' ὡδ' Med. Küst.
1 καὶ ἀτελεύτητος: καὶ ἀτελεύτητος Edd. φανείς recidit fore ad φανῆ. 18. Ὁ δὲ Μάρκος] Haec sunt verba Dionys. Ha-
nass. lib. VIII. (c. 45.) p. 516. Küst. Lege Μάρκος.
καὶ V. C. 5. Ἀτέγκτοις, τοῖς μήτε δάκρυσιν, μήτε ἰδρῶσιν ἀβρόχοις] Probo coniecturam Porti, qui locum hunc sic le-
um et supplendum putat: Ἀτέγκτοις, τοῖς μήτε δάκρυσιν, μήτε ἰδρῶσιν βεβρεγμένοις, ἀβρόχοις. Küst. Probat quod im-
um est Küsterus. Scribendum: Ἀτέγκτοις, τοῖς μήτε δάκρυσιν, μήτε ἰδρῶσιν, ἀβρόχοις. Hesych. Ἀτεγκτος, ὁ μήτε δα-
1 ρος, μήτε ἰδρῶν, ἀνεύδοτος, καὶ γὰρ ὁ ἐλεῶν δάκρυα. Ubi notanda vox ἀνεύδοτος. Suidas: Ἀσάργους, τοὺς ἀπηνεῖς, ἀνε-
1 ρως δέ, τοὺς ἀκαυτεῖς καὶ ἀνεύδοτους πρὸς ἔλεον. Tourp. II. p. 491. Recte: quamquam et Schol. Luciani Alex. 25. refrag-
1 r, et ἰδρῶσιν satis defendi potest. 6. ἀβρόχοις] ἀτέγκτοις B. E. Οἰκτόν γε] Tourpius ἐς οἰκτόν γε, deinde ὡς καὶ πάν-
1 κτις οἰκτόν γε Ruhnkensius in Tim. p. 248. 7. ἐμβαλοῦσα] ἐμβαλοῦσα C. V. E. Tam πάντας om. E. Non ineptum
1 ρος, quo probato praegressorum tollitur emendatio. 12. πρῶτων quo valet non intelligo: nam elementa vix crediderim
1 verborum contextu fuisse significata. Malim ὀρατῶν. 15. Ἰκανὰ πείθειν] Ex Damascio. Vide infra v. Ἐπίκτητος, et
1 sr. ibid. Tourp. MS. Illinc expulsis ταύτας ἐχόντων videtur recipiendum τῶν ψυχῶν τὰς . . . ἀτεράμονας: non enim adducor
1 amascio putidam ascribam orationem, ἀτεράμονας ταύτας ἐχόντων. 17. Ἦν δὲ ἀτεγκτος] Integrum locum Aeliani, ex
1 fragmentum hoc decerptum est, exhibet Suidas infra v. Μέλητος. Küst. Inde locus noster expoliendus.

neupiscit. Aelianus: Serrilius autem multa et in-
citoria in Paulum, ausus est. Ἀταυρώτη. Casta,
1 rum passa. ταῦρος enim significat membrum genitale
1 a tauri in venerem proclives sunt. ideo ἀταυρώτη dici-
1 cauta et coniugii expers. atque Iuno dicitur βοῶπις,
1 coniugii sit dea tutelarlis. Domi vero illibata virginis-
1 sm. Ἀτε. Utpote. Ἀτεγκτος ἄνθρ. Homo,
1 consolationibus mitigari potest, neque molliri se pati-
1 durus est ut saxum vel aliud quid durum: ita ut nec
1 uri possit. Sophocles: Tune vero durus adeo et inex-
1 pertereuerabis? ἀτεγκτος hic significat eum, qui nulla
1 re movetur, qui lacrimarum expers est: τέγγειν enim
1 rigare. ἀτελεύτητος vero, qui difficulter exoratur, ad-
1 hibus inaccessus, immitis. Et alibi: Marcus autem,
1 esset natura rigidus et durus, ita ut omnibus malis

resistere posset, tunc tamen humani quid passus est, et affe-
ctibus succubuit. Alibi: Cum lapides pedibus eorum alligas-
sent, eos in mare crudeliter et inhumaniter praecipitarunt.
Ἀτέγκτος, qui abhorrent ab lacrimis et odoribus, rigidis. Ae-
1 lianus: Omnibus vero tantam miserationem et lacrimarum
1 cupiditatem iniecit, ut etiam duros et rigidos percuteret. Et
1 Ἀτέγκτως, extreme. Et primo quidem sacerdotes eum placare
1 et a proposito absterrere conabantur. sed cum truculentus
1 immotusque in sententia persisteret, arcana quidem sacra,
1 et quae videre nefas erat, non ostendunt; prima tamen ini-
1 tiorum, ex quibus neque videntibus nec monstrantibus mali
1 quicquam nasci poterat, ipsi dabant inspicienda. Et alibi:
1 Talia ut animos illorum movere et flectere possent, qui non
1 penitus essent rigidis et inexorabiles. Aelianus: Puer autem
1 ille fuit inexorabilis, nec poterat ullis blanditiis flecti, etique

αν ἐπίπονα καὶ κινδύνων ἐχόμενα τῶν ἐσχάτων. Ἄτεγκτου. Ἄλλ' ἦν τῆς ἀγροικότερας τε καὶ ἀτέγκτου μοίρας.

Ἄτε δὴ. ὡς δὴ.

Ἄτεκμαρτον. ἀτελείωτον, ἀκαταστόχαστον. 5 Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν.

Ἄνθρωπος ἀστάθμητος πετόμενος ἀτέκμαρτος.

οἶον, σημείον διὰ τῆς πτήσεως οὐκ ἐμφαίνων· περι τοῦ Τελέου φησί. Εὐνάπιος δὲ λέγει· Τῷ τε ἀξιώ- 10 ματι τῶν συνιόντων ἐθνῶν καὶ τοῖς μεγέθεσι τῶν παρασκευῶν ἐπὶ μέγα προβήσεσθαι πολυτρόπων συμφορῶν καὶ ἀτεκμάρτου τύχης πρὸς δοκηθείσης. ἀκατανοήτου.

Ἄτεκνία. ἡ λήθη. Δαβίδ· Ἄνταπεδίδοσάν 15 μοι πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ ἀτεκνίαν τῆ ψυχῆ μου. ὡς διὰ τῶν τέκνιον φυλαττομένης τῆς μνήμης.

Ἄτεκνώ. αἰτιατικῆ.

Ἄτέλεστος. ἀμύητος, βέβηλος, ἀνοργίαστος,

τελετὰς μὴ πεποιημένος. Αἰλιανός· Μυστηριω- τελουμένων τοῖν θεοῖν, ἀτέλεστος μὲν ἄνθρωπος. ἀνόσιος δὲ οὐκ ἐβουλήθη μνησθῆναι κατὰ τοὺς νό- μους, ἀλλὰ δοῦναι πολυπραγμοσύνης δυστυχούς ἀφῶστίματι χάριν. καὶ ἐπὶ τινος ἀνελθὼν λίθου ἑώρα τὰ γινόμενα. ἐκ γὰρ τοῦ λίθου κατώλισθε. καὶ βιαίᾳ τῇ πληγῇ περιπεσὼν ἀπέθανεν.

Ἄττέλεβος. ἀκρίς τις.

Ἄτελευτήτων. ἀτελείωτον.

Ἄτέλεια. ἀλειτουρησία.

Ἄτελεῖ. ἀδάπανα. ὡς πολυτελεῖ τὰ πολυδά- πανα.

Ἄτενές. εὐθύ, συνεχές, παντελῶς, καθόλου, παραχρήμα, ἄγαν, ἰσχυρῶς, ἀφελῶς, ἢ πάνυ προς- εχῶς.

Ἄτερος. ἐκτός, χωρίς. Καὶ Ἄτερα, θά- τερα.

Ἄτεραμνον. σκληρόν, δυσμετάβλητον. Ἄτε- ράμονες, οὐχὶ ἀτέραμνοι. καὶ τὸ ἐνικὸν ἀτεράμων,

1. τῶν ἐσχάτων] ἐσχάτων vulg. 2. Ἄλλ' ἦν τῆς] Haec sunt verba Philostrati de Claudio Imperatore, quae leguntur apud Pho- tium p. 1024, 39. Küst. Sic ἀτύφου μοίρας infra in Ἄντοια. Hemst. Integrum locum praestat v. Κομισία. 4. Ἄτε δὴ] Lex. Seg. p. 458. 5. Ἄτεκμαρτον] Lex. Seg. p. 458. partim Zon. p. 336. 7. Ἄνθρωπος] Apud Aristoph. Av. 169. locus iste recte sic legitur et distinguitur: Ἄνθρωπος ὄρνις ἀστάθμητος πετόμενος Ἄτεκμαρτος. Küst.] 9. ἐμφαίνων] ἐμφαίνων B. 10. Τελέου] Τελέου A. B. E. C. V. Εὐνάπιος] P. 473. Boisson. 48. ed. Nieb. Unde refingendum et initio τῷ μὲν ἀξ. et sub finem πρὸςδοκηθείς, item accedant καὶ χωρήσειν post προβήσεσθαι. 13. ἀτεκμάρτου τύχης] Dion. Halic. p. 343. Toup. MS. Adde Plat. Legg. I. p. 638. A. 15. Ἄτεκνία. ἡ λήθη] Hanc expositionem vocis ἀτεκνία Suidas hausit ex Theodoro in Psalm. XXXIV, 12. p. 527. Küst. ἡ ἀπαιδία καὶ ἡ λήθη Zon. p. 334. 18. Om. vulg. Siletur *V.
1. Αἰλιανός.] Vid. in Ἐξερσολτα, quod et ipsum ab Aeliano sumptum videtur. Hemst. Similem orationem Aeliani servavit v. Αἰλιανός. 2. ἀνθρώποις] ἀνθρώποις V. Id quidem recte opinor praetulimus; sed desiderantur etiam nonnulla cum voce ἀτέλεστος coniun- genda. Neque dubito quin pars quaedam orationis mediae perierit, cum praesertim μὲν et δὲ talem fere sententiam flagitare vi- deantur: homo tam ad publicas res temerarius quam religionum et sacrorum contemptor. Paulo supra ταῖν θεοῖν correxisse Valckenarium praeter fidem tradidit Gaisf. 4. δοῦναι πολυπραγμοσύνης] Lego, ἀλλὰ δοῦναι δίκην πολυπραγμοσύνης, δυσ- τυχοῦς ἀφῶστίματι χάριν. Sed vid. v. Ἀκόλαστον et Aristoph. Theam. 472. Toup. MS. 5. ἀφῶστίματος χάριν] Haec verba obscura sunt; quae fortasse a mala manu accesserunt. Küst. ἀφῶστίματι A. C. V. Ordo verborum videtur esse, δοῦ- ναι χάριν ἀφῶστίματι πολυπραγμοσύνης δυστυχούς. To gratify the infirmity of an unhappy curiosity. Gaisf. 6. γενό- μενα] γινόμενα A. B. C. E. Med. ἐκ γὰρ τοῖ] Haec cum superioribus non satis cohaerent. 8. Ἄττέλεβος] Vid. in Hesych. Nahum III, 17. ἀτέλεβος. Sed recte MS. Vat. ἀτέλεβος. Toup. Lex. Seg. p. 460. ἀτέλεβος Zon. p. 330. 9. Ἄτελευτήτων] Hom. Il. α. 527. Lex. Seg. p. 458. 10. Ἄτέλεια] Zon. p. 334. Lex. Seg. p. 458. et Hesychius ab Hemsterhusio castigata. De re post Wolf. Prolegom. ad Demosth. Leptim. p. LXXI. satis est attulisse Böckh. Staatsh. d. Ath. I. p. 93. II. p. 75. sqq. ἀλι- τουρησία dixit Strabo XIII. p. 595. 11. Ἄτελεῖ] Lex. Seg. p. 458. Glossam olim repetebant sub v. Πολυτελεῖ. 13. Ἄτε- νές] Zon. p. 338. In ἀμειλῶς desinit Lex. Seg. p. 458. Vid. Ruhnk. in Tim. p. 53. qui varios scriptorum locos circumperi- ab Suida ut opinabatur explicatos. 15. Post hanc gl. cum A. *V. C. delevi: Ἄτενός. αἰτιατικῆ. ἐνατενῶ δὲ δοτικῆ. Gais- fordis: „Exempla dedit Toupius in Schol. Theocrit. X, 18.” 16. Ἄτερος] Lex. Seg. p. 458. In sine delevit Küsternus καὶ ἀτε- ράμονες quae verba Gaisfordus Suidam putabat ex gl. Lex. Seg. corrupisse Ἄτερος. ἀλλὰ. Nihil equidem corruptionis intelli- dum καὶ removeatur. Nam cum explicatio per se verissima sit (v. Butt. Gram. I. p. 121.), tum aetatis inclinatae mos ad formam θάτερος non sine mendis gravioribus vertit: velut ipsum θάτερος Theophrastus de ventis s. 54. θάτερον Plutarch. Pyrrh. 22. sibi indulserunt. 18. Ἄτεραμνον] Odys. v. 167. Lex. Seg. p. 459. De qua voce paucula Ruhnk. in Tim. p. 156. sq. et Tittm. in Zon. p. 331. Adde v. Τέραμων. Ἀτεράμονες, οὐχὶ ἀτέραμνοι] Sensus est, secundum Atticos dic- tum esse ἀτεράμονες, non ἀτέραμνοι. Küst. Lex. Seg. p. 459. cf. Zon. p. 330.

gravissima et cum extremis periculis coniuncta imperabat. Ἄτεγκτου. Sed erat agrestis et truculenti ingenii homo. Ἄτε δὴ. Utpote. Ἄτεκμαρτον. Obscurum, quod nulla coniectura deprehenditur. Aristophanes Aribus: Homo incon- stans, huc illuc volans, indeprehensus. id est, ex cuius volatu nullum augurium capi potest. de Telea haec dicit. Eunapius: Quae belli moles propter nobilitatem gentium in societatem coeuntium et magnitudinem apparatus ad ingentem calamitatem varietatem et incertos fortunae casus progressura est. Ἄτεκνία. Oblivio. David: Reddiderunt mihi et oblivionem animae meae. quasi per libe- Ἄτεκνώ. Ἀτέλεστος. qui in initio non cele-

bravit. Aelianus: Cum Dearum mysteria celebrarentur, hunc quidam non initiatus et impius, secundum leges in initio recusans, morbo maluit curiositatis miserae indui, cum enim in saxo quoddam ascendisset, et quae fieri spectaret, et saxo illo decidit, et gravi vulnere accipiens mortuus est. Ἀττέλεβος. Locusta quaedam. Ἄτελευτήτων. Imperfectum. Ἀτέλεια. Immunitas a pul- cherrimis. Ἀτελεῖ. Non sumptuosa. ut πολυτελεῖ, sumptuosa. Ἀτενές. Rectum, continuum, omnino, univocum, confestim, valde, vehementer, simpliciter, vel valde attentum. Ἄτερος. Extra, praeter. Ἄτερα. Alteram partem. Ἄτε- ραμνον. Durum, quod non facile mutatur. dicitur autem ἀτεράμονες, non ἀτέραμνοι. et singularis ἀτεράμων, non

οὐχὶ ἀτέραμνος. Καὶ ὄσπρια ἀτεράμωνα, οὐχὶ ἀτέραμνα. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνέυσιν·

Ἀτεράμονες, Μαραθωνομάχοι, σφενδάμνιοι.

Καὶ Ἀτεράμων, ἀκαταπόνητος, σκληρός. Αἰλια-
νός· Ὁ δὲ ἀτεράμων ὦν ἀπεώσατο ἄρα τὸ δῶρον. — Οὐδείς δὲ ἦν οὕτως ἀτεράμων καὶ βάρβαρος τὴν ψυ-
χήν, ὅς οὐκ ἐπέιδετο καὶ κατεκλεῖτο τοῖς ἀπὸ τοῦ
ἱεροῦ στόματος ἐκείνου ῥέουσιν λόγοις.

Ἀτεράμων. λίαν σκληρός, μὴ τειρόμενος,
ἀνένδοτος. κυρίως δὲ τὰ μὴ ἐψόμενα τῶν ὄσπριων
ἀτεράμωνα λέγονται, οἷον οὐκ ἀπαλά.

Ἀτερμάτιστος. ἀβέβαιος, ἀθεμελιώτος.

Ἄτερος. ὁ ἕτερος. Καὶ τούτων ἄτερος τῶν
ἀνδρῶν. — Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς τῶν πρέσβων ἄτερος
ἀπέειπεν ἅπασιν μὴ διδοῖναι χρήματα τοῖς πολεμίοις.

Ἀτέχνους. πανούργοις, ἢ ἀπείροις. Καὶ Ἀτέ-
χνως, βαρυντόνως, ἀντὶ τοῦ ἄνευ τέχνης, ἀμαθῶς,

ἀμελῶς. ἐπὶ δὲ τοῦ περισπωμένου ἀτεχνῶς, ἀντὶ
τοῦ ἀληθῶς. τέχνη γὰρ ὁ δόλος. Λεῖται τοῦ Θεοῦ
συμβουλήν ἀτεχνῶς ἱερὰν παρασχεῖν αὐτῇ, καὶ δι-
δάξαι περὶ τῶν πρακτέων. Ἀτεχνῶς, περισπω-
5 μένως, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς, ἀπλῶς, χωρὶς πανουργίας,
σαφῶς. ἢ βεβαίως, ἢ ἀσφαλῶς, ἢ φανερώς· οἷον-
εἰ ἀτενῶς, περισσοῦ ὄντος τοῦ χ. ἢ ἀντὶ τοῦ τε-
λειῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ καθά-
παξ, καὶ ἀντὶ τοῦ παντελῶς. οὕτω Πλάτων. Εὐ-
10 δαιμονῶν ἀτεχνῶς τὴν Ἀριστοτέλους εὐδαιμονίαν.
Καὶ αὐθις·

Οὐκ ἂν διαλεχθεῖην τοῖς ἄλλοις ἀτεχνῶς,
οὐδ' ἂν ἀπαντῶν.

ἢ ἀτεχνῶς, ἀντὶ τοῦ ὅλως, καὶ συνόλως, οἷον ἀδό-
15 λως· τέχνας γὰρ ἔλεγον τοὺς δόλους. Ὅμηρος·

Ἄμφι δὲ δεσμοὶ
τεχνήεντες ἔχυντο.

2. Ἀχαρνέυσιν] V. 181. 3. Μαραθωνομάχοι] Μαραθωνομάχοι B. E. Lex. Seg. Tum σφενδάμνιοι E. 4. Ἀτεράμων] ἀκατα-
πόνητος etiam Lex. Seg. et Schol. Platon. p. 454. Vid. Ruhnk. l. l. 6. Οὐδείς δὲ ἦν οὕτως.] Haec sunt verba Damascii de Olympo
philosopho: ut discimus ex ipso Suida v. Ὀλυμπος. Küst. Photius p. 1036. Τουρ. 7. ἐπέιδετο] ἐπίθετο A. ἐτέγγετο Ruhnk. 8. quem
fefellerit πεῖθειν in oratione simillima positum v. Ἐπίκτητος. καὶ statim om. B. E. 9. Ἀτεράμων. λίαν] Ex Schol.
Aristoph. Acharn. l. l. 12. Ἀτερμάτιστος] Sic habent MSS. Paris. cuius loco in prioribus edit. legitur ἀτερμάτιστος, quod
manifeste corruptum est. Sed nec lectionem codicum MSS. probo, quoniam existimo scribendum potius esse ἀνερμάτιστος, eam-
que vocem suo loco reddendam. Significat autem ἀνερμάτιστος non saburratus, et proprie de navibus dicitur, ut ex vulgatis
1. laxioris constat. Eundem hoc loco sensum habet vox ἀβέβαιος, quoniam naves non saburratae et iusto pondere vacuae vago et
incerto motu huc illuc feruntur. Ἀθεμελιώτος quoque vocem ἀνερμάτιστος interpretationis loco optime iungi potest, quoniam θε-
μελιώτος in veteribus glossis saburra exponitur. Hinc ἀθεμελιώτος idem omnino significat, quod ἀνερμάτιστος, i. e. non sabur-
ratus. Küst. Notandum primo Suidam supra in sua serie habere hanc v. Ἀνερμάτιστον, et explicare eam per ἀστήρικτον, uti
etiam Hesych. Ἀνερμάτιστα. ἀστήρικτα, quare iam suo loco eam reddi non posse. Secundo Hesychium etiam totidem verbis
ἀνερμάτιστος exponere ἀβέβαιος, ἀθεμελιώτος, et quidem suo ordine. Unde nullus dubito sanam esse vocem Ἀτερμάτιστον,
quae eam significationem, quam lexicographi ei tribuunt, facile etiam admittit. Observari enim debet vocem τέρμα non tantum
designare extremum in longitudine, verum etiam extremum in profunditate, sive infimum, pedem, et fundamentum alicui-
us rei: s. g. in monte τέρμα est infimum montis, pes, radices. Ipse Suidas infra v. Τέρμα, εἰς τρία, inquit, διήρηται τὸ
ἄρος· εἰς ἀκρόρειαν, εἰς ὑπώρειαν, εἰς τέρμα. καὶ ἀκρόρεια μὲν ἐστὶν ἡ κορυφή, ὑπώρεια δὲ τὰ πλευρά τοῦ ὄρους, τέρμα τὰ
τελευταῖα καὶ πόδες. Iam ἀπὸ τοῦ τέρμα est τερματίσθαι et ἀτερμάτιστος, quod notat, fundamento, basi, pede destitutum,
h. e. infirmum, non fundatum, ut recte exponunt Suidas et Hesychius. Bos. Animadv. ad Scr. Gr. p. 145. assentiente Alber-
ta. Küsteri iudicium merito probant Wesselingus in Diod. XIX, 1. et Schneiderus in Lex. Gr. Scilicet in vitiosa scriptorum
exempla vetus quidam incidit grammaticus, unde pendet Suidas, Zon. p. 330. et Lex. Seg. p. 459. 13. Ἄτερος. ὁ ἕτε-
ρος] Vide Thomam Magistrum. Küst. 14. Ὁ δὲ Ἰουλιανός] Haec sunt verba Procopii de Bello Pers. II, 7. p. 103. Küst.
15. Post πολεμίοις cum V. C. delevi glossam, Ἄτεχνῶν. γνηκῆ. ἀποτυγχάνω. 16. πανούργοις] ἀπανούργοις Lex. Seg.
p. 459. Nihil mutat Zon. p. 330. Καὶ Ἀτέχνως, βαρυντόνως] Huc spectant verba Ammonii: Ἀτέχνως καὶ ἀτεχνῶς διαφέρει.
τὸ μὲν γὰρ βαρυντόνως σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης καὶ ἀμαθῶς, τὸ δὲ περισπωμένον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς καὶ ἀδῆλως (scribe ἀδό-
2. λως) καὶ καθάπαξ, καὶ καθόλου, ἀντικρως, ἢ φανερώς. Vide etiam Scholiastam Aristophanis in Plut. 109. cuius vestigia Sui-
das hic secutus est. Küst. Adde Schol. Ran. 106. Timaenm cum annotatione Ruhnk. p. 52. Lex. Seg. p. 459.
3. ἀληθῶς] ἀληθῶς ἢ φανερώς, ἀπλῶς, χωρὶς πανουργίας, ἀδόλως E. qui his similia omittit infra. Hinc etiam fluxit gl. Τέχνη,
iam expulsa. 7. περισσοῦ] περιττοῦ E. 9. Πλάτων] Vid. Schol. Euthyphr. p. 326. 12. Οὐκ ἂν] Versus ex Aristoph.
1. Nob. 424. ubi Οὐδ' ἂν. Invertendus etiam ordo vocabulorum τοῖς ἄλλοις ἀτεχνῶς. 15. Ὅμηρος] Il. 9'. 297. Küst. Immo
Ol. 9'. 296.

ἄτεραμνος. Et ὄσπρια ἀτεράμωνα, non ἀτέραμνα. Aristo-
phani Acharnensibus: Duri. Marathonomachae, acerni.
Ἀτεράμων, indomitus, durus. Aelianus: Ille vero cum
durus, domum recusavit. † Nullus autem erat
durus et animo barbaro praeditus, quin verbis ex
illius ore fluentibus flecteretur et demulceretur.
ἄτεράμων. Valde durus, qui domari non potest, qui
precebus cedit. proprie vero ita appellantur legumina,
non facile coquuntur, nec tenera sunt. Ἀτερ-
μάτιστος. Incertus, fundamento carens. Ἄτερος.
Et horum virorum alter. † Iulianus vero, le-
gerum alter, omnibus interdixit, ne pecuniam hostibus
Suidae Lex. Vol. I.

arent. Ἀτέχνους. Astutis, vel imperitis. Et Ἀτέ-
χνως, cum accentu gravi, significat, sine arte, imperite, ne-
gligenter. ἀτεχνῶς vero, cum circumflexo, vere, τέχνη enim
dolum significat. Rogat Deum, ut consilium vere pium ipsi
det, doceatque quid sit faciendum. Ἀτεχνῶς, cum circum-
flexo, vere, simpliciter, sine versutia, perspicue, firmiter,
constanter, manifeste. dictum quasi ἀτενῶς, redundante lit-
tera χ. vel significat perfecte, vehementer, semel, omnino. sic
Plato. Aristotelis beatitudine omnino fruens. Et alibi: Non
colloquar omnino cum aliis, ne in occurso quidem. vel
ἀτεχνῶς, prorsus, omnino, absque dolo. τέχνας enim dolos
vocabant. Homerus: Vincula vere dolosa eos circumdabant.

ει. ὄρμα, βαδίζει, ἐγγίζει. τὸ δὲ ἄττω
ἰάισσω, αἰττω, ἄττω.

ἠ. ἡ βλάβη. Ὀμηρος·
Ἀντίκα δ' εἶλ' Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλο-
κάμοιο.

ῆς ἐαυτοῦ κεφαλῆς εἶλε τὴν Ἄτην,
ἡ κατ' ἀνδρῶν κράτα βαίνει.
δὲ δὲ Διάβολος, ὁ ἀντικείμενος. Σοφο-

15 Ἄλλ' οὖν εὐνοίε γ' αὐδῶ,
μήτηρ ὡς εἶ τις πιστή,
μὴ τίπτειν ἄτην ἄταις.

αὶ αὐθις Σοφοκλῆς·
Ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ'. ἐποικτείρω δὲ νιν
δύστηνον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμενῆ,
ὀθούνεκ' ἄτη συγκατέζευκται κακῆ.

Ἄττη ἡ λασ. ὁ τῶν Σκυθῶν ἡγεμῶν.

10 Ἄττημελία. ἡ καταφρόνησις, ἡ ἀμέλεια.
Ἄγαθίας· Τὰ γὰρ μακρὰ τείχη πολλαχοῦ ὑπὸ χρό-

νου καὶ ἀττημελίας ἐπεπτῶκει, καὶ διαλέλυτο ἡ τοῦ
μεγίστου ἐρύματος οἰκοδομία. Καὶ Ἄττημελήτους,
ἀπρονοήτους, λίαν ἡμελημένους.

Ἄττηρότατον. Σφηξί. Πλάτων δ' ἐν Φάωνι
5 ἀτηρίας. Καὶ Ἄττηρόν. Ἀριστοφάνης·

Οὐ γὰρ ὁ γέρον ἀττηρόν ἦν κακόν;
Καὶ αὐθις· Οἱ δὲ ἐγέλων γέλων ἀττηρόν. βλαβερόν.

Ἄττις παρὰ Φρυξί μάλιστα τιμᾶται, ὡς πρός-
πολος τῆς Μητρὸς τῶν Θεῶν.

10 Ἄττιν, οὐχὶ Ἄττια. Δημοσθένης· Κατάρχεις
τοῖς Σάβοις· Ἄττις ὄϊς, Ἄττις. Θεόπομπος Κα-
πηλίσι·

Κολάσομαι σ' ἐγὼ

καὶ τὸν σὸν Ἄττιν.

15 Ἄττιθασσον. ἀνήμερον.

Ἄττικάς. ἀντὶ τοῦ ὑστεριζούσας τοῦ καιροῦ,
βραδυνούσας. Ἀριστοφάνης·

Ἄλλ' ὄψει σφόδρα αὐτὰς Ἄττικάς.

οἶον μελλούσας ἐν τῷ πράγματι.

1. Ἄττει] Lex. Seg. p. 460. Vide Valck. in E. Phoen. 1388. et in Hipp. 1352. 3. Ὀμηρος] Π. τ'. 126. Ubi similiter Schol.
7. ἡ κατ' ἀνδρῶν] Π. τ'. 93. 8. Διάβολος] Justin. Mart. in Paraen. p. 28. Reines. Σοφοκλῆς] Electr. 233—35. 11. ὡς εἶ τις πιστή] Lege, ut apud Sophoclem, μήτηρ ὡς εἶ τις πιστή. Küst. εἶ τις πῆ τή Α. ἡ τις πικτή Β. *V. ἡ τις πιστή V. C. τις πιστή Med. Totam sententiam om. E. 12. σ' ἄτην] σ' om. A. B. V. C. 13. Σοφοκλῆς] Ai. 121—123. 18. Ἄττη ἡ λασ. (13.) p. 157. sic legitur: Εἶσω τῶν μακρῶν ὀνομαζομένων τειχῶν ἰσθμῶς παρήλθον, καὶ τοῖς ἐνδον φρουροῖς ἐπέλαθον. πολλαχοῦ γὰρ ὑπὸ χρόνον καὶ ἀττημελίας ἐπεπτῶκει καὶ διελύλυτο ἡ τοῦ [μεγίστου] ἐρύματος οἰκοδομία Küst. μακρὰ] μακρὰ E.
1. διελύετο] διελύλυτο A. B. C. V. E. 2. κτίσματος] ἔρυματος A. V. (ap. Gron. Em. p. 81.) C. E. ἔρυματος B. ἐρύματος; pe- stitimus ex Agathia. Ἄττημελήτους] Lex. Seg. p. 459. Vid. Aeschyl. Agam. 891. 4. Ἄττηρότατον. Σφηξί.] Totus hic locus confusus est, quem sic legendum et in ordinem redigendum puto: Ἄττηρότατον. Ἀριστοφάνης Σφηξί. Οὐ γὰρ ὁ γέρον ἀττηρόν ἦν κακόν. Πλάτων δ' ἐν Φάωνι, ἀτηρίας. Καὶ Ἄττηρόν, βλαβερόν. Οἱ δὲ ἐγέλων γέλων ἀττηρόν. Küst. His mi- hil detrahendum praeter καὶ Ἄττηρόν, ex varietate scripturae profecta, quae tueri nolim. Σφηξί] In prioribus editt. male le- gitur Σφρυξί, cuius loco Σφηξί etiam absque auctoritate MSS. reponere non dubitavi, quoniam Suidas hic addit cit, sic extat apud Aristophanem Vesp. 1290. (1339.) Οὐ γὰρ ὁ γέρον ἀττηρότατον ἄρ' ἦν κακόν. Küst. Σφρυξί A. B. *V. C. E. Σφρυξί Lex. Seg. p. 459. 5. Ἄττηθασσον] lexiciis non magis receptum quam ἀττηροῦμαι ex Photii Lex. p. 511. 6. ἀττηρόν om. Ox. 7. βλαβερόν] Hoc cum aliis interpretationibus praebet Schol. Platon. p. 370. Quae sequebatur gl. Ἄττιζω, εἰ μὲν σημαίνει τὸ ὑπερορῶ, γίνεται παρὰ τὸ τίω, τὸ τιμῶ, καὶ ἀτίζω, πλεονασμῶ τοῦ ζ. εἰ δὲ σημαίνει τὸ βλέπω, παρὰ τὸ ἀττ, ἀτίζω: haec leta est cum A. B. C. V. E. quippe sumpta ex Etym. M. sive Zon. p. 337. 8. Ἄττις παρὰ Φρυξί μάλιστα τιμ.] Ex Harpor. uione. Ἄττις Lex. Seg. p. 461. idemque πρόπολος, firmante Harpocrate Pal. Ἄττις ipse Demosthenes. 10. Ἄττις] in Hesychium: id quod praestitit in Theopompi versu Lex. Seg. Δημοσθένης] Adi Demosthenem de Corona p. 350. [313, 327.] ubi locus hic aliter legitur. Küst. Id est: βοῶν εἶδοι, καὶ ἐπορχοῦμενος ὄϊς Ἄττις Ἄττις ὄϊς, ἔφαρχος κτλ. 11. Ἄττις] ὄϊς] Ἄττις ὄϊς B. E. Καπηλίσι] Καπηλίσιοι V. (ap. Hemst. in Plut. p. 435.) C. 13. Κολάσομαι γέ σε] κολάσομαι γ' Gaisf. cum A. B. E. C. V. κολάσομεγ' ἔσω Lex. Seg. κολάσομαι σ' ἐγὼ dedi Porsonum secutus in Toup. IV. p. 459. 15. Ἄττιθασσον] Ἄττιθασσον Lex. Seg. p. 459. cum gl. Τιθασσον. Repugnat Zon. p. 331. 16. ὑστεριζούσας] στεριζούσας B. E. C. et Zon. p. 334. 17. Ἀριστοφάνης] Apud Aristophanem Lysistr. 56. locus iste rectius sic legitur: Ἄλλ' ὄ μὲλ' ὄψει γε σφόδρα αὐτὰς Ἄττικάς. Scholiasta locum istum sic enarrat; Ὡς τῶν Ἀθηναίων δεῖ μελλόντων. καὶ τὰς γυναῖκας γούν ὄψει Ἄττις ἀκριβῶς· οἶον μελλούσας ἐν τῷ πράγματι. Küst. 18. ὄψει] ὄψεις V. C. ὄσα E. 19. Post hanc glossam cum A. V. C. levimus ex v. Γεράτερος petita, Ἄττικῆ. ὅτι Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ ἐφιλονέκησαν περὶ τῆς Ἀττικῆς. καὶ ἐστιν ἐν τῷ Γερά- τος: quae post Ἀττικῶ habent B. E.

Ἄττει. Ruit, impetu fertur, accedit. id vero formatum ab ἄττω: unde αἰττω et ἄττω. Ἄττη. Damnum. Homerus: *Confestim vero Aten ex capite suo nitidis capillis ornato detrahit.* Aten inquam, quae per virorum capita incedit. Ἄτη vero est Diabolus, sive adversarius. Sophocles: *Sed tamen, quia bene tibi cupio, tanquam fidelis, moneo ne malum malis addas.* Et iterum Sophocles: *Ego quidem neminem novi. miseror tamen, quamvis inimicum, propterea quod malo fato constrictus tenetur.* Ἄττη ἡ λασ. Attila, Scytharum dux. Ἄττημελία. Contemptus, negligentia. Agathias: *Nam muri, qui vocabantur ἄτται, multis in partibus per vetustatem et neglectum corrue-*

rant, et maximi aedificii compages soluta erat. Et Ἄττημελήτους, quorum nulla habetur cura, neglectos. Ἄττηρότατον. Aristophanes *Vespis: Sed ille senex perversum utique malum erat.* Plato in *Phaone* usus est voce ἀττηρία. Et Ἄττηρόν, boxium. Illi vero risum perniciosum ridebant. Ἄττις. Attis apud Phryges maxime colitur ut matris Deum famulus. Ἄττω dicitur, non Ἄττια. Demosthenes: *Clamans Euae Bacche, et Attis, Hyes, Attis.* Theopompus in *Copis: Puniam te cum (uo Atti.* Ἄττιθασσον. Non cicuratum. Ἄττικάς. Atticas, sic Aristophanes vocat feminas serius venientes et cuccantias. *Sed videbis eas omnino Atticas.* id est, tarde omnia molientes.

Handwritten marginal notes in Greek script, including the word 'Ἄττικῆς' and other fragments.

Καὶ σιδηρέους

Ἀτλαντος ὤμους.

Καὶ παροιμία· Ἀτλας τὸν οὐρανόν. λείπει ὑπε-
δέξω· ἐπὶ τῶν μεγάλαις πράγμασιν ἐπιβαλλομένων,
καὶ κακοῖς περιπιπτόντων.

Ἀτλήτω. ἀνυπομονήτω. ἐν Ἐπιγράμματι.

Παίγιον ἀτλήτου θηρὸς ἔχουσα κάρη.

Καὶ Ἀτλητῶν, μὴ καρτερῶν, μὴ φέρων, δυσανα-
σχετῶν.

Πάρεμι' ἀτλητῶν.

[Ἀτλαντικὰ πελάγη. Ἐσπέριος Ὠκεανὸς καὶ
Ἐὼς καὶ πάντα τὰ ἄπλωτα πελάγη. Καὶ Ἀτλαν-
τις θάλαττα, ὁ Ὠκεανός.]

Ἀτμίς. ἀναθυμιάσις, ἄκρον πυρός. Καὶ
Ἀτμῶν, ἀναθυμιάσεων.

Ἀτολμοὶ. δειλοὶ, κατεπτηχότες.

Ὅθονεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζῴων,

ψυχὰς ἀτολμοὶ, μοῖνον εἰδότες φεύγειν.

Καὶ αὐθις· Ἐπεὶ τοίνυν ὑπ' ἀτολμίας οὗτος τῷ
Θεῷ ἠπειθήσε, τῶν παρόντων παίδων οἱ φασὶν
τὸν πρεσβύτην ἔργον τῆς παρουσίας νόσου γενέ-
σθαι.

Ἀτομα. λεπτότατα, τὰ μὴ δυνάμενα διὰ τῆ
ἄκραν λεπτότητα τέμνεσθαι.

Ὅτι ἄτομα ὠνόμασαν οἱ Ἕλληνες καὶ ἀμερῆ σώ-
ματα, διὰ τὸ ἀπαθές ἢ σμικρὸν ἄγαν· ἄτε μὴ το-
μῆν ἢ διαίρεσιν δέξασθαι δυνάμενα. οὕτω δὲ κα-
λοῦσι τὰ λεπτότατα καὶ σμικρότατα σώματα, ἃ διὰ
τῶν φωταγωγῶν εἰσβαλλόμενα ὁ ἥλιος δεικνύσιν ἐν
ἑαυτῷ ἄνω καὶ κάτω παλλόμενα.

Ἀτοπίας πλέων πρᾶγμα. ἀντὶ τοῦ θανάτου.

10. Λελάσαντος αὐτὸν ἐς τοῦτο ἀτοπίας ἐλθεῖν Χο-
σρόου. ἀντὶ τοῦ ἀλογίας, ἀβουλίας. Καὶ αὐθις·
Θαυμάσαι ἂν τις τὴν ἀτοπίαν τοῦ ἀνδρός, ἧς γε
χωρὶς ἄλλων τετόλμηκε καὶ ταῦτα λέγειν. Καὶ αὐ-
θις· Ἐτεὶ δὲ ἀνεφάνη ὕδωρ, ἐξίσου τῷ μὴ εὐρε-
15 θέντι ἀρχὴν ὑπὸ ἀτοπίας ἦν. τουτέστι κακίας. Καὶ
Ἀτοπον ἀντὶ τοῦ ἄλογον, θαυμάσιον, παράδοξον,
ξένον, κακόν, μοχθηρόν· καὶ ὃ μὴ ἔχει τόπον. καὶ
τὸ ἀνυπονόητον· οἶον, ὃ μὴ ἔστι τοπίασι. Ἀρι-
στοφάνης·

Ἀτοπος δ' ἔγκειται μοί τις πρόθεος,

ὅς με διακναίσας ἔχει.

Καὶ αὐθις· Ἀτοπίαν ἵποτοπίασας τινά.

1. Καὶ σιδηρέους] Antipatri Sidon. Ep. XL. Anthol. Pal. VI, 256. Vide statim v. Ἀτρόμητος, infra v. Τέγοντας. 4. ἐπιβαλλομέ-
νων] Sic tacite Küsterus cum Diogeniano II, 67. et Arsen. p. 83. ὑποβαλλομένων A. E. *V. C. Edd. vett. Ceterum cf. Wyttenb.
in Phaed. p. 262. 6. Ἀτλήτω] Huc facit Schol. Homeri Iliad. l. 3. Ἀτλήτω. ἀνυπομονήτω. Atque ad hunc locum respexit
Suidas. Tourp. Lex. Seg. p. 460. ἐν Ἐπιγράμματι] Agathiae XXVII, 4. Anthol. Pal. VI, 74. 8. Ἀτλητῶν] Ex Schol. Sopho-
clis in versiculum continuo laudatum Oedipi R. 515. Adde Zon. p. 337. 11. Ἀτλαντικὰ πελά.] Glossam peruersam ex gl.
Ἀπλωτα πελάγη confectam notavi, quam *V. superiori praemisit. 13. θάλαττα] θάλασσα V. E. Quae sequebatur gl. ex Ety-
mol. M. sive Zon. p. 333. sumpta, Ἀτμίην. ὁ δούλος. παρὰ τὸ τιμὴ ἀτιμῆν, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀτιμῆν, ignorant A. B. C. V. E.
14. Ἀτμίς] Lex. Seg. p. 460. et Zon. p. 334. 18. μοῖνον] Sic habent MSS. Pariss. [cum Zon. p. 332.] In prioribus vero
editt. minus recte legitur μάλλον. Sunt autem hi duo versus choliambici. Küst. Lepores describit. Ex Babrio petiti ver-
sus. Hemst. Vide Tyrwhitt. p. 33. Knoch. p. 135. 21. τὸν πρεσβύτην] Immo τὸν πρεσβύτερον, quod coniecit etiam Por-
sonus, sive τὸν πρεσβύτατον. ἔργον τῆς παρ. v.] Id est, a praesenti morbo confectum (i. e. mortuum) fuisse, inter-
prete Wyttenbachio in Iulian. p. 176. ed. Schaefer. Gaisf. „Historia ad quam h. l. pertinet, cum ab aliis, tum a Cicerone de
Div. l. 26. narratur.” Porson. Satis probabile haec ad Aelianum esse referenda.
6. σώματα neglexit Küst. διὰ τῶν φωταγ.] Vid. Alberti Add. Em. Gl. S. N. F. p. 107. Hemst. 9. πλέων] πλέων A. V. C.
cum Aristoph. Ran. 1392. (1419.) et v. Νεομύς. Commendavit formulam ἀτοπίας πλέως ἀνθρώπος Phrynichus Seg. p. 21.
14. Ἐτεὶ δέ] Locus Dionis Cass. LXXV, 2. ἐτεὶ δὲ ἀνεφάνη μὲν ἰκμάς, ἐξίσου δὲ τῷ μὴ... ἦν. Cum immemor Hemsterhu-
sius pro ὑπὸ desiderabat ὑποίως vel ὑποτοπίασμός. δὲ om. B. E. Med. 16. Ἀτοπον — τοπίασι habet Lex. Seg. p. 460. conf.
Schol. Platon. pp. 7. 379. 18. ἀνυπονόητον] Sic recte etiam habet editio Mediolanensis In ceteris vero editionibus, Aldina,
Basileensi, et Genevensi male excusum est ἀνυπομόνητον. Küst. ἀνυπομόνητον A. B. C. E. V. et, quicquid dicat Küsterus, ed.
Mediol. in meo saltim exemplari. Gaisf. Is ad Med. ductus minus diligenter attendit, qui diserte praebeant ἀνυπονόητον.
18. Ἀριστοφάνης] Eccles. 989. sq. (951.) Cf. v. Λακωνάσιμος. 22. Quae sequebatur glossa ex v. Σημοκλήδης ducta, Ἀ-
τοσσα (sic, Ἀτοσσα recte E.), ἡ Κύρου μὲν θυγάτηρ, Λαριεῖου δὲ θυγάτηρ, λατρεῖσθαι ἐντέγγως ὑπὸ Σημοκλήδου λατροῦ. καὶ ἔστιν
ἐν τῷ Σημοκλήδης, eam cum A. delevi. Ceterum λέθην V. omissis καὶ — Σημοκλήδης.

Et ferreos Atlantidis humeros. Et proverbium: Atlas coelum
hoc est, suscepti. dicitur de iis qui magna aggressi infeliciter
gerunt. Ἀτλήτω. Intolerabili. In Epigrammate: Ter-
ribilis feræ caput ludicri loco habens. Et Ἀτλητῶν, non
tolerans, non ferens, aegre ferens. Adsum indigne ferens.
[Ἀτλαντικὰ πελάγη. Atlantica maria, Oceanus Orientalis
et Occidentalis, et omnia maria innavigabilia. Et mare Atlan-
ticum, sive Oceanus.] Ἀτμίς. Vapor, exhalatio. Et
Ἀτμῶν, exhalationum. Ἀτολμοὶ. Ignavi, timidi. Quia sunt
ἀνυπονόητοι, animisque timidis praediti, et tan-
tum fugere scientes. Et alibi: Quoniam igitur propter timi-
ditatem Deo non paruit, aiunt maximum natu praesentium
morborum vi praesentis morbi confectum fuisse. Ἀτο-
μα. Tenillissima: quae propter summam tenuitatem secari non
possunt. — Graeci corpuscula partibus carentia vocantur

ἄτομα, quod propter summam parvitatem secari dividique non
possunt. sic etiam vocant subtilissima et minutissima corpu-
scula, quae in lumine solis per foramen aliquod in domum in-
tranti sursum et deorsum moveri cernuntur. Ἀτοπίας πλ.
Res admiratione dignissima. Ἀτοπία idem significat quod te-
meritas, imprudentia. Cum autem Chosroes illum ad tam
absurdum consilium pellerisset. Et alibi: Merito quis homi-
nis illius imprudentiam miretur, qui praeter alia haec quoque
dicere ausus sit. Et iterum: Postquam autem apparuit aqua,
sed quae ob pravitatem perinde habebatur ac si omnino non
esset inventa. Et Ἀτοπον, absurdum, mirabile, inusitatum,
novum, malum, improbum, quod locum non habet. item, ino-
pinatum, sive quod coniectura non licet assequi. Aristophanes
habet. Miro quodam amore teneor, qui me vexat et moleste
habet. Et alibi: Absurditatem aliquam ea in re suspicatus.

Ἀτώμενος. ἄτης πεπληρωμένος.

Ἴδοιμί νιν, ὧδ' ἀτώμενος·

Σοφοκλῆς.

Ἀτραβατικάς. ἐν ταῖς ἑορταῖς καὶ τοῖς ἐπι-
νικίαις, καὶ παρόντων πρέσβων, ἐνεδύοντο χιτῶ- 5
νας καὶ χλαμύδας ποικίλας, ἀπὸ χρυσοῦ καὶ πορ-
φύρας καὶ ἄλλως πως πολυτελεῖς· ἐν δὲ ταῖς κοιναῖς
συνόδοις ξηραμπελίνας τὸ χρῶμα, ἕς ἐκάλουν Ἀτρα-
βατικάς ἀπὸ τοῦ χρώματος. τὸ γὰρ μέλαν ἄτρον
καλοῦσιν. ἢ ὅτι μετὰ τραβαίας ταύταις εἰώθεσαν 10
χρησθῆναι. τραβαῖαι δὲ λέγονται αἱ πολυτελεῖς χλα-
μύδες.

Ἀτρακτον. βέλος. μεταφορικῶς. Σοφο-
κλῆς·

Πρὸς δὲ τούτοις, ὅ μοι βάλοι 15
νευροσπαδῆς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας
εἰλυμένην δύστηνος ἐξέλκων πόδα.

Καὶ Προκόπιος· Τινὸς τῶν ἐν ταῖς ἐπάλξεσιν ἀμυ-
νομένων εὐστοχώτατα ἀφιέντος τὸν ἄτρακτον, ἀνή-
ρηται βλαβεῖς. Καὶ Μένανδρος· Ὁ δὲ ἐπετοξάζετο 20 μέγεθος αὖξεται.]

κατὰ τοῦ βαρβάρου, καὶ μάλα εὐστοχώτατα ἑ-
ρας ἔκτεινας ἀφίησι τὸν ἄτρακτον κατὰ τοῦ
Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Θερμὸν δ' ἐπὶ θερμῷ ἰάλλει

ἄτρακτον.

Ἀτρακτος καὶ τὸ γυναικεῖον ἐργαλεῖον.

Ἀραχναίοιο μίτου πολυδινέα λάτριον
ἄτρακτον, δολιχᾶς οὐκ ἄτερ ἀλακάτα

Καὶ αὐθις·

Καὶ δακτυλότριπτον ἄτρακτον,
σπονδυλοδινήτω νήματι νηχόμενον.

Καὶ αὐθις·

Τόν τε καρηβαρέοντα πολυρροῖβδητον ἰ-
κτον,

κλωστήρα στρεπτῆς εὐδρομον ἀρπεδὸ

Ἀτραμύτειον. Θουκυδίδης.

Ἀτραπιτός. ἡ ὁδός. Καὶ Ἀτραπούς,
τετριμμένας.

[Ἀτράφαξυς. εἶδος λαχάνου, ὃ ταχέυ

2. Ἴδοιμί δὴ νιν καίπερ ὧδ'] Restitui scripturam Med., quam tacite Küst. interpolat, firmatam MSS. ἴδοιμί ὧδ' C. ἴδ
A. V. ἴδοιμί νῦν καίπερ E. δὴ et καίπερ om. etiam B. 3. Σοφοκλῆς] Ai. 384. 4. Ἀτραβατικάς] Haec et quae
usque ad finem articuli ἀντολεξί etiam leguntur apud Codinum de Origin. Constantinop. p. 16. Küst. Addit Gaisf. I
Magistr. I, 17. Ἀτραβατικάς E. Med. 6. ποικίλας, ἀπὸ χρυσοῦ] De vestibus, quarum atamen esset ex purpureis
men vero ex auro, Cuperus interpretabatur Obs. II. p. 227. Immo purpuream vestem auro squalidam intelligi docet
Byzantini constantissimus. Mox καὶ ante ἄλλως om. *V. 7. κοιναῖς] σκηναῖς V. C. 8. ξηραμπελίνας — χλαμύ-
p. 335. Ἀτραβατικάς ἀπὸ] Vide Salsasium in Trebell. Pollionem [p. 200.] et Flav. Vopiscum [p. 862.], qui rectius
τὰς Ἀτραβατικάς ab Atrebatibus Galliae populis nomen accepisse. Küst. 9. τὸ γὰρ μέλαν ἄτρον καλοῦσιν] Haec olim
sam quandam ἄτρον referebantur. 10. τραβαίας] Leg. τραβαίων, et mox τραβεῖαι pro τραβαῖαι. Reines. Gaisf. r
Codino probat; neque vero spernendum alterum, v. Lyd. de Mens. p. 26. et altera glossa Τραβαῖαι. εἰώθεσαν
dedi cum A. V. C. et Zonara. 13. Σοφοκλῆς] Philoct. 289 — 91. 15. Πρὸς δὲ τούτοις] Lege πρὸς δὲ τοῦδ', ὅ μοι
recte apud Sophoclem loco laudato. Küst. 16. νευροσπαδῆς] νευροσπαδός B. E. Προκόπιος] Huius locum alii
gandum committimus. 19. ἀνήρηται mendosum esse videtur. Sed de hoc iudicari licebit, si quis Procopii locum
20. Μένανδρος] Ed. Nieb. p. 441. Ὁ δὲ ἐπετοξάζετο] Huic fragmento subiungenda videntur ea, quae leguntur inf
θωρόν. Küst. Haec olim sub gl. Κώχ repetebantur.
4. Θερμὸν δ'] Leonidae Tarent. LII, 3. Authol. Pal. V, 188. 6. Zon. p. 332. 7. Ἀραχναίοιο] Archiae Ep. XI, 3.
Pal. VI, 39. Repetitur dictum in v. Μίτος. Partem habet gl. Ἀράχνηιον. 10. Καὶ δακτυλότριπτον] Philippi Thessal. X
Authol. Pal. VI, 247. 11. σπονδυλοδινήτω] σπονδυλοδινήσω B. E. σπονδυλοδινήτωνη ματι Med. sola. Tum v
13. Τόν τε καρηβαρέοντα] Antipatri Sidon. XXVI, 3. 4. Authol. Pal. VI, 160. πολυρροῖβδητον B. E. Med. πολυρροῖβ-
πολυρροῖβητον A. 15. στρεπτῆς B. E. 16. Ἀτραμύτειον] Edd. ante Gaisf., qui tacite Ἀτραμύτειον. Nos re
quod suppeditabat gl. Ἀτραμύτειον. Θουκυδίδης] Vid. Wass. in VIII, 108. sub finem Ἀτραμυτινός δὲ delevi c
17. Ἀτραπιτός] Lex. Seg. p. 460. Ἀτραπιτός: quod poscit Herodian. Epimer. p. 176. quamquam ipsum ἀτραπιτός
subsequitur. ὁδός τετριμμένας] Hoc cum similibus Hesychius. Cf. Aristoph. Ran. 123. 19. Ἀτράφαξυς] Ex S
stoph. Equit. 627. Küst. Deest gl. A. eamque notavi, quam suspicari liceat ex v. Ψευδατραφάξυς esse petitam.
eis vulg.

Ἀτώμενος. Malis afflictus. Sophocles: *Utinam videam
ipsum, quantumvis malis afflictus.* Ἀτραβατικάς. Atrabaticas. in diebus festis et triumphis, praesentibus le-
gatis, induebant chlamydes auro et purpura variegatas, vel
alio ornatu insignes; in vulgaribus autem conventibus xeram-
pelino colore tinctas, quas vocabant Atrabaticas; aut quia ni-
grum appellabant atrum, aut quod illis uua cum trabeis uti
solebant. chlamydes enim pretiosae appellantur trabeae.
Ἀτρακτον. Sagittam: dictum per translationem. Sophocles:
Ad illud vero, quod sagitta mea nerro emissa percusserrat,
miser ego et infelix ibam, aegre pedem trahens. Et Pro-
copius: Cum quidam ex propugnatoribus haud cano iactu

sagittam misisset, ictu eius necatus est. Et I
Ille vero arcum in barbarum intendens, iactu ha
sagittam in Cochum emisit. Et in Epigrammate:
celerisque in me mittit sagittas. Ἀτρακτος etiam h
tum muliebri sive fusum significat. Et saepe vers
sum, cuius ope tenuissima fila nentur, non sine
cero. Et iterum: Et digitis attritum fusum, sua
filo, quod verticillo torquetur. Et alibi: Atque ca
raturum multumque strepentem fusum, quo celeriter
fila torquentur. Ἀτραμύτειον. Atramyttian
cydides. Ἀτραπιτός. Via. Et Ἀτραπούς, v
[Ἀτράφαξυς. Genus oleris, quod celeriter augetur e

ρόμωσ, ἀφόβωσ.
Φεύγων ἀτρόμωσ και τρέχων ὑποστρέφει.

οὐ Πέρσου Παιίδησ.
ἔτροφῆσαν ἐμαράνθη. μη τραφέν.]
Ἀτρωτοσ. ἀσινήσ, ἀπαθήσ. Ἀλλ' ἔμενεν 5
στοσ ὑπὸ τῶν τοιοῦτων παθῶν, ἢ ὁ Αἴασ ὑπὸ

ἴρου.
Ἀτρυτοσ. ἀκαταπόνητοσ. Φιλολογία τε και
ρῦτοισ πόνηοισ ἐγκείμενοσ, εἰσφεστέρωσ και προ-
βυτέρωσ κατέχωσασ δόξασ τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι. Καὶ 10
ἰθισ. Ταίσ δὲ ἡμέραισ ἀτρυτοισ πόνοισ ἑαυτον

πρόσ γεωργίαν ἐξεδίδου. — Δίκη γὰρ πάντα ἐφο-
ρῶσα ἄγροπνός ἐστι γρίσει και θεία και ἄτρυτοσ.
Και αἰθισ. Φιλοπονίαν ἔχειν ἄτρυτον.
Ἀτρυφέρωσ. ἢ λέξισ ἐν Βάπταισ Εὐπόλιδοσ.
Ἄτρυζομένη. ἐκπληττομένη τοίσ συμβεβηκόσ
και ὀδυρομένη. Ἠλέκτρα φησί.
Ἠήτιοσ ὅσ τῶν οἰκτιρώσ
οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
ἀλλ' ἐμέ [γ'] ἀστονήεσσ' ἀραρεν φρένασ,

1. Ἀτρώμωσ, ἀφ.] Leg. Ἀτρομήτωσ. Τουρ. MS. Ceterum ἀτρώμωσ habet Plutarchus Mor. p. 474. D.
475. F. ἀφόβωσ] ἀφόβωσ τρέμων Α. 3. Πισίδησ] Fr. Foggin. v. 64. Statim quam glossam habet A. in marg., ex v. Ἀτρο-
βατικάσ ductam, delevi hanc, Ἀτρυτοσ. τὸ μέλαν παρὰ Ρωμαίοισ. Post v. Ἀτρωτοσ transposuit *V. agnoscit Zon. p. 337.
4. Glossa perperam invecta ex v. Ἐπισητάκεν: v. Ruhnck. in Tim. p. 122. Accedit Zon. p. 338. ignorans ἐμαράνθη.
sideratur μάλλον ad orationis integritatem. Ceterum cf. annot. in v. Ἀσφαδάστω. 8. Ἀτρυτοσ] πόνοισ om. V. C. 6. De-
p. 332. 11. Ταίσ δὲ ἡμέραισ] Haec non satis sana verba leguntur etiam apud Photium in Excerptis ex Damascio p. 1033. ubi eadem verba leguntur, quae A. in
servavit. Küst. 15. Ἀτρυφέρωσ, παρασώμενοσ, και, cum A. B. C. E. V. omissa sunt. Sub finem Ἀτρυτοσ
λοπονίαν] Ex Damascio. Vide Photium p. 1033. ubi eadem verba leguntur. Küst. Post ἄτρυτον cum V. C. delevi, quae A. in
marg. coniecit, Ἀτρυτοσ ἔστιν. ἢ γονεὺσ λυπούμενοσ, και, cum A. B. C. E. V. omissa sunt. Sub finem Ἀτρυτοσ
Zon. p. 338. 20. Ἠήτιοσ] Ex Sophoclis Electr. 145—149. ut Portus observavit. Vide etiam supra vv. Ἀτρυτοσ et Ἀτρυτοσ
Adde v. Οἰκτιρώσ. Duos vs. priores om. E. 21. γ' om. A. B. C. *V. 22. Ἀγαμέμνων γὰρ τῆ] A
1. αἰέν ἴτυν γ' ἴτυν γ' a Küstero interpolata delevi cum A. B. *V. C. E. Med. 4. ἐκείνη *V. 5. Ἀτρυφ(α)] Lex. Se-
p. 462. ἀκρονοδοξία addit Zon. p. 335. Ἀτρυφον] Lex. Seg. p. 462. 6. ἐπέ] ἐπὶ Α. και τὸ ἐπιτεθυμμένον] και ἐπὶ

ἐπιτεθυμμένον V. ἐπιτεθυμμένον C. και ἐπιτεθυμμένον ὁ καίον Arsen. p.
και ἐπιτεθυμμένον posui cum Lex. Seg. 8. θυμάλωπεσ] Eadem leguntur infra vv. θυμάλωπεσ et θύψισ. Küst. 9. οἱ ἡμίκα
στοι] Puto legendum, ἢ οἱ ἡμίκαυτοισ. Küst. Dedit Gaisf. ἡμίκαυτοισ cum A. B. E. Arsenio et utraque glossa. 10. Ἀτρυφον
Plato in Phaedr. p. 1211. C. [230. A.] Clem. Strom. VII. p. 836. 10. Hemst. Vide Ruhkenium in Tim. p. 54. 11. ἔχει] ἔχειν A. C. Mox
φαῦλον] Haec sunt verba Laertii VII. 117. Küst. Notaverat Gataker. M. A. p. 49. Gaisf. 11. ἔχει] ἔχειν A. C. Mox
p. 55. ubi vid. Ruhnken. 17. Ἀοιδή] Lex. Seg. p. 413. item gl. seq. 18. ὀμνητόσ] αἰεὶ ὀμνητόσ E. ὁ ἀείμνητοσ γὰρ τῆ] A
21. Ὅτι και τὸ τῶν] Ex Athenaei lib. 1. p. 14. Küst. και delevi cum A. B. E. και τὸ om. V. C. 22. Ἀγαμέμνων γὰρ τῆ] A
Athenaeum hodie legitur: Ἀγαμέμνων γὰρ τῆ] A. Notandus hic est mos antiquissimus veterum Graecorum, qui peregre profecturi uxoribus
quendam ex amicis vitae et morum inspectorem relinquere solebant. Sic Hippocrates Abderam profecturus Dionysio cui

Et Ἀτρόμωσ, intrepide. De Persa Pisides: Fugiens intrepide
currensque receritur. [Ἀτρωφῆσαν ἐμαράνθη. Προ-
currerensque receritur. Ἀτρωτοσ. Illaesus, in-
dem diversis, sed sensu eodem. Notandus hic est mos antiquissimus veterum Graecorum, qui peregre profecturi uxoribus
quendam ex amicis vitae et morum inspectorem relinquere solebant. Sic Hippocrates Abderam profecturus Dionysio cui

ἄ ἴτυν αἰέν . . ὀλοφύρεται,
ἄρωισ ἀτυζομένα Διὸσ ἄγγελωσ.
τὸ δὲ ἀραρεν, ἀντι τοῦ ἡρεσέ μου ταίσ φρεσί. του-
τέστιν, ἐκείνην ζηλω τὴν αἰεὶ τὸν ἴτυν στενάζουσα.
Ἀτρυφία. ταπεινοφροσύνη. Καὶ Ἀτρυφον και
Φαίδρω τὸ ἀβλαβέσ. ἐπεὶ τὸ τυφον βλάπτει και
ἐπιτεθυμμένον ὁμοίωσ. τὸ γὰρ θύψαι, ἐπικαῦσαι ἄ-
και θυμάλωπεσ, οἱ ἀπολελειμμένοι τῆσ θύψεωσ ἄ-
φρακεσ, οἱ ἡμίκαυτοισ. Ἀτρυφον φασιν εἶναι τὸν σο-
φόν. ἴσωσ γὰρ ἔχει πρόσ τε τὸ ἐνδοξον και ἄδοξον.
εἶναι δὲ και ἄλλον ἄτρυφον, κατὰ τὸν εἰκαῖον τετα-
γμένον. ὅ ἐστι φαῦλον. — Οἱ δὲ εἰρηναίωσ ἐσταλ-
μένοι ἄνευ δορυφόρων ἄγοντασ τὴν ἱερουργίαν ἴτυν
15 ἀτρυφάτα ἐκείνοισ. Αἰλιανόσ φησί.
Ἀτρυχῆσαι. μὴ τυχεῖν.
Ἀοιδή. ψδῆ.
Ἀοιδιμοσ. ὀμνητόσ.
Ἀοιδόσ. ὁ μελωδόσ. και ὁ ποιητήσ.
20 Ὅτι τὸ τῶν ἀοιδῶν γένωσ σῶφρον ἴτυν τὸ παλαιόν,
και φιλοσόφων διάφασιν ἔχον. Ἀγαμέμνων γὰρ τῆ

avis inquam luctui et moerori indulgens, Ioris nuncia.
Ityu semper luget. Ἀτρυφία. Modestia. Et Ἀτρυφον
Phaedro significat illaesum, quod enim urit, laedit; uti ἔστι
θυμάλωπεσ. θύψαι enim significat accendere. Et ἄτρυφον μο-
bones semisti, qui ex incendio expertes sunt. Dicunt sapienter
ex genere illorum, qui fastus expertes sunt. Illi vero habitus
fastus expertem esse, et eodem loco habere gloriam et
miam, esse item alium fastus expertem: Illi vero habitus
mere vrit: quod malum est. Aelianus: Illi vero habitus
cis indut sine satellitibus et ullo fastus apparatu incede
adducentes. Ἀτρυχῆσαι. Celebratus.
atorum autem genus olim erat
integritate. Agamemnon

καὶ τοῦτο μέντοι τῷ ἀστροειδέϊ σώματι τῷδε ἀπο-
κέκλειται, ἐνίοις μὲν εἶσω τῆς κεφαλῆς, ἐνίοις δὲ
εἶσω τοῦ δεξιοῦ ὤμου· ὅπερ οὐδαίς φαίνεται ἄλλος
ιστορήσας.

Αὐγουστος Καῖσαρ, ὃ καὶ Σεβαστὸς καὶ ὁ
Ὀκταβιανὸς ἐπικληθεῖς, ἔγραψε περὶ τοῦ ἰδίου
βίου καὶ τῶν πράξεων βιβλία γ', καὶ τραγωδίαν
Ἀϊαντὸς τε καὶ Ἀχιλλέως.

Ὅτι Αὐγουστος Καῖσαρ δόξαν αὐτῷ πάντας τοὺς
οἰκίητορας Ῥωμαίων κατὰ πρόσωπον ἀριθμῆι, βου-
λόμενος γνῶναι πόσον ἐστὶ πλήθος. καὶ ἐδρίσκον-
ται οἱ τὴν Ῥωμαίων οἰκοῦντες νὶ μυριάδες καὶ χί-
λιοι ἑξ ἄνδρες.

Αὐγουστος ὁ Καῖσαρ, ἀνεψιὸς Ἰουλίου Καί-
σαρος· ἀπ' οὗ καὶ ὁ μὴν Αὐγουστος ἐπικέκληται.
Αὐγουστα δὲ λέγονται τὰ τίμια καὶ μεγάλα καὶ ἐπι-
σημα. ἐπ' αὐτοῦ γὰρ ὁ κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ

Θεὸς καὶ σωτὴρ ἡμῶν, τὴν σάρκα ἀνείληφεν ἐκ τῆς
ἀγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Ὅτι Αὐγουστέιον ἐκλήθη, διότι τῇ ἐ τοῦ Ὀκτω-
βρίου μηνὸς οἱ ἡγεμονάρχαι καὶ σεβαστοφόροι ἐχό-
ρευον ἐν τῷ Αὐγουστείῳ, οἷον ἐν τῷ Ὀψοπωλίῳ,
εἰς τιμὴν Τιβερίου· τὸν δὲ τοιοῦτον τόπον οὕτως
ἐκάλεσαν ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου. ἔστησε δὲ καὶ ὁ μέ-
γας Κωνσταντῖνος εἰς τὸ ἄσκαρον τῆς δάφνης στή-
λην τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς, ἐξ ἧς ὠνόμασε τὸν τόπον
Αὐγουστεῖον.

Ὅτι Αὐγούστου Καίσαρος ἀποθανόντος Τιβε-
ριος καὶ Δροῦσος προηγούντο τοῦ πένθους, τοῦ
νεκροῦ παντελῶς μὴ ἀπτόμενοι· οὐ γὰρ ἐξὸν τοῖς
μοναρχοῦσιν. τὰς δὲ διαθήκας αἱ Ἐσιτάδες εἶχον·
ὡς διέθετο.

Ὅτι Αὐγουστος Καῖσαρ Φυσιάσας ἤρετο τὴν Πυ-
θίαν, τίς μετ' αὐτὸν βασιλεύσει· καὶ εἶπε·

1. καὶ τοῦτο μέντοι] Cum Porto legere malim, καὶ τοῦτο μέντοι τὸ ἀστροειδὲς ἐν σώματι τῷδε ἀποκ. Küst. τοῦτο A. V. Hunc cum similiter emendavit Spencerus in Origen. c. Cels. II, 60. T. I. p. 432. Gaisf. Sed ἀστροειδέϊ praeestat expelli. ἀποκεί-
σται] ἀποκέκλειται dedi cum A. B m. s. De qua declinatione praeter alios vide Homericorum Epimer. p. 226. et Choerob. Gram. II. p. 234. 6. Ὀκταουβιανὸς ὁ καὶ Σεβαστὸς] ὁ καὶ Σεβαστὸς καὶ Ὀκταουβιανὸς (Ὀκταβιανὸς malui cum A.) Gaisf. cum A. V. E. item Suid. v. Καῖσαρ Αὐγουστος, ubi horum pars decerpitur. Cum vulg. usque ad Ἀχιλλέως Eudocia p. 69. περὶ τοῦ ἰ-
βίου καὶ τῶν πρ.] De scriptis Augusti vide Vossium in opere de Histor. Lat. et praecipue Rutgersium Var. Lectt. lib. II. c. 19. qui fragmenta Augusti Caesaris ex variis auctoribus collecta disposuit et notis illustravit. Küst. Vide librum nostrum de hi-
storia litterarum Latinarum p. 102. Uberrimam disputationem nunc ipsum inchoavit Weichertus. ἔγραψε addit *V. 9. Ὅτι
Αὐγουστος] De hoc loco vide omnino Casaubonum contra Baronium Exercit. I. num. 93. et Usserium in Annalibus ad A. M. 3996
qui recte observarunt, Suidam hic censum Urbis pro censu totius Orbis Romani lectori obtrudere: cum ridiculum sit credere, quod
plures fulsae totius imperii Romani incolae, quam quot Suidas hic exprimit. Küst. Fortasse nihil peccavit Suidas, si quis
Ῥώμης posuit vel similem vocem. Kuseb. 1989. tradit XLII. centena LXIV. et millia fuisse reperta. Cf. Clinton. F. H. III. p. 260.
10. ἀριθμῆι] ἀριθμῆιν B. E. 17. γὰρ alienum ab hoc loco. Supra ἐπ' αὐτῷ *V. ἀπ' αὐτοῦ Ald. κύριος] κύριος ἡμῶν
E. omissio ἡμῶν loco posteriore: κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν ἐσαρκώθη V. omissis (quod Gaisf. tradit) τὴν σάρκα — Μαρίας.
3. Ὅτι Αὐγουστεῖον] Haec et quae sequuntur usque ad τὸν τόπον Αὐγουστεῖον deprompta sunt ex libro Ioannis Lydi inedito
Mensibus, ut monuit Lambecius in Codinum p. 155. eademque αὐτολεξεί παene leguntur apud Codinum de Orig. Constantino
num. 32. Küst. Idem mox: „Apud Ioannem Lydum rectius legitur Γουστῆιον. Locus enim ille, de quo Suidas hic agit,
olim forum cibarium, sive ὀψοπωλίον, quod Graeci recentiores γουστῆιον vocabant, nomine a Latina voce gusto detorto.
ea vero idem locus, postquam Iustianus templum S. Sophiae in eo condidisset, augustiore nomine Αὐγουστεῖον appellatus
fuit, ut testatur Codinus loco laudato. Küst. τῇ ἡ] ἡ A. πύμνη Codinus. Mox Ὀκτωμβρίου *V. νοεμβρίου E. μηνὸς οκτω-
E. Med. 5. Αὐγουστεῖῳ] γουστῆῳ Lydus apud Lambecium. 6. εἰς τιμὴν Τιβερίου] Apud Codinum loco laudato lex
eis τιμὴν τοῦ βασιλεύσαντος κατὰ τὸν καιρὸν: quod magis placet. Küst. Sed Τιβερίου servat Lydus, teste Lambecio: vide
Schow. p. 124. ubi horum extat compendium, sive ed. Röther. p. 286. τὸν δὲ τοιοῦτον — Αὐγουστεῖον καὶ om. V. 7. Αὐ-
γούστου] Αὐγουστ A. 8. εἰς τὸ ἄσκαρον τῆς δάφνης] Verba haec propter obscuritatem aliis interpretanda relinquo. Puto
Daphnen Constantinopolis suburbium intelligi, de quo v. Jacobs. in Anthol. T. XI. p. 82. Ceterum ἄσκαρον reposui cum
B pr. *V. 11. Καὶ ὅτι] καὶ om. A. Habet B. in marg. Αὐγουστεῖον ὅπερ λέγουσιν ὀψοπωλίον· καὶ ἐν τῷ Ἰουστινιανῷ
13. ἐξῆν] ἐξὸν A. Compares locum notabilem Himerii p. 80. et nostra in Dionys. p. 843. De re vide Lipsium in Taciti A. I. p. 62
et Dion. Cass. LVI, 31. et intpp. Mox τὰς δὲ — διέθετο om. V. Contra Gronovius tradit ibi τούτου post διαθήκας accepit
16. Ὅτι Αὐγουστος] Vide Cedrenum p. 182. Malalam in Chronico p. 298. et Casaub. adversus Baronium Exercit. I, 12. Küst.

vehiculum in hoc corpore conclusum esse, nonnullis quidem
in capite, nonnullis vero in humero dextro: id quod nullus
alius memoriae prodidit. Αὐγουστος Καῖσαρ. Caesar
Octavianus, qui Augustus cognominatus est, de Vita sua et re-
bus gestis tredecim libros scripsit: item tragœdias Aiacem et
Achillem. — Huic Augusto Caesari visum est omnes, qui im-
perium Romanum inhabitarent, viritum percensere, quo cogno-
sceret, quanta esset multitudo. et inventi sunt, qui Romanam
civitatem inhabitabant, quadragies et semel centena millia, mille
et septemdecim. Αὐγουστος ὁ Καῖσαρ. Augustus Caesar.
Iulii Caesaris ex sorore nepos; a quo mensis Augustus nomen
accepit. Augusta autem dicuntur venerabilia, magna, insignia.

sub eo Dominus Iesus Christus, Deus et Servator noster, Cu-
nem assumpsit et sancta Delpara ex semper virgine Ma-
riā Αὐγουστεῖον vocabatur [forum cibarium], in quo die XV. Octo-
bris Praefecti regionum urbis et Sebastophori chorēas duces
in honorem Tiberii. hunc autem locum ita vocarunt ab Αὐ-
στο. ibidem Constantinus Magnus matri suae statuat
eamque ob causam locum vocavit Augusteum. † Caesare
gusto mortuo Tiberius et Drusus in funere praecesserunt,
tuum non attingentes: quippe quod Imperatoribus facere
liceret. Testamentum vero quod fecerat, virgines Vestales
servabant. † Augustus Capsar facto sacrificio Pythiam inter-
rogavit, quis post ipsum imperaturus esset. tum illa respondit:

Εἰ γὰρ μόνος νῦν λιβάδα πᾶσαν αὐαίνει,
τί μὴ πάθωμεν τῶν κακῶν, ὅταν γήμας
ἴμοιον αὐτῷ παιδίον τι γεννήσῃ;

Αὐθάδεια, καὶ αὐθαδία, διὰ τοῦ ἰ. Καὶ
Ἀθάδης, αὐτάρεσκος, θυμώδης, θρασύς, ὑπερ-
ῶπτης. καὶ κλίνεται αὐθάδους· ὡς ὀξώδης, ὀξώ-
δους. Καὶ αὐθάδες, ἡ κλητική. παραλόγον δὲ τὸ
αὐθαδες.

Αὐθαίμοι. οἱ ἀδελφοί. ἐν Ἐπιγράμματι·

Πανὶ τὰδ' αὐθαίμοι τρισσοὶ θέσαν ἄριμενα 10
τέχνης.

Αὐθαίρετος. αὐτεπάγγελτος.

Αὐθέκαστα. αὐτὰ τὰ γένομενα, οἷον ἀκρι-
τως καὶ συντόμως καὶ ἀποτόμως. ἢ τὰ ἀπλᾶ καὶ
ἀληθῆ αὐτοακριβῶς. Καὶ Αὐθέκαστος, ἀκριβής, 15
καὶ αὐστηρὸς τῷ λόγῳ, καὶ ἀπαρέγκλητος τῷ τρόπῳ,
ἀπαρακάλυπτος. Οἱ τοίνυν ἀπεχθανόμενοι πρὸς
αὐτὸν διὰ τὸ αὐθέκαστον τῶν νόμων καὶ ἄμικτον
λαμβάνονται τε καὶ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἄλόντα παρανο-
μοῦντα ἐδείκνυσαν.

Αὐθέντης. ὁ αὐτόχειρ, ἢ ὁ αὐτὸν ἀναιρῶν.

διὸ παρ' Ἰσοκράτει αὐθέντης. Λυσίας ἰδίως αὐτὸ
ἔταξεν ἐπὶ τῶν λ'. καίτοι δι' ἐτέρων εἰργάζοντο τοὺς
φόνους. ὁ γὰρ αὐθέντης ἀεὶ τὸν αὐτόχειρα σημαί-
νει. Καὶ Αὐθεντήσαντα, κύριον γεγόμενον. Μὴ
ὄφειλεν αὐτὸν αὐθεντήσαντα τοὺς ὑπὸ ζώνῃ συν-
ἔχειν. — Ὅτι Μιθριδάτης διετάξατο τοὺς Ῥω-
μαίους ἀναιρεῖν, καὶ ἔπεμψε γράμματ' εἰς τὰς πό-
λεις, τὸ βασιλικὸν σφράγισμα ἔχοντα, μᾶτ' εἰς τὰς πό-
λεις ἀναγῶναι καὶ παραχρῆμα τὰ γεγραμμένα
πρᾶξαι, ὅπως μὴ προμαθόντες τινὲς φυλάξωται.
ἀποκτεῖναι γὰρ αὐτοῖς ἐκέλευε πάνθ' ὅτινα Ῥω-
μαῖον εὗρωσι· καὶ ἄλλα οὐ μόνον τοῖς αὐτοένταις
σφῶν ἔσομενοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς δήμοις, παρ' οἷς
ἂν ἀποθάνωσι, πρὸς τὸ πλῆθος τῶν τελευτησάν- 379
των ἔθης· τιμωρίαν τε τοῖς φεισομένοις τινὸς αὐ-
τῶν μεγάλην ὄρισεν. Παράγεται δὲ αὐθέντης οὐ-
τως. ἔστι ῥῆμα φῶ, τὸ φονεύω· ἐξ οὗ καὶ φόνος.
ἐκ τούτου κατὰ παραγωγὴν φένω διὰ τοῦ εἰ ψιλῶ·
ἀφαιρέσει τοῦ φ ἔνω. ἐξ αὐτοῦ ἔντης, καὶ μετὰ τῆς
20 αὐτὸ ἀντωνυμίας αὐτοέντης. καὶ ἐπεὶ ψιλὰ ψιλῶν
ἡγεῖται, καὶ δασεῖα δασέων, τροπῇ τοῦ τ εἰς αὐ-

1. *Εἰ γὰρ μόνος*] Bahrii hos versus esse vidit Tyrwhittus pp. 5. et 41. qui choliamborum numeros distinxit et relecta superiore sua coniectura *παιδίον ἐπιγενήσῃ* novissima cum Ox. correxit. Adde Knochiei syllogem p. 141. 3. *παιδίον*] *παιδίον* τι A. V. C.
4. *Αὐθάδεια*] Plato suasit Dion, qui omnium ora ob facinorum magnitudinem in se conversa habebat, ut sibi caveret ab αὐ-
θαδεῖα, esse enim *ἐρημύς ξύννοκον*, Plutarch. de Adul. et amici discr. p. 69. F. cf. Etymol. M. in *Αὐθάδης*. Reines. 5. *Αὐ-
θαδίας*] Lex. Seg. p. 462. 7. *ἡ κλητικὴ αὐθάδες* *V. cum Zon. p. 339. 9. ἐν Ἐπιγράμματι] Ex Anthol. Pal. VI, 14. Anti-
patri Sidonii versus, supra proditus in v. *Ἀριμενα*: unde petendum *τέχνας*. 12. *Αὐθαίρετος*] Lex. Seg. p. 462. 13. *Αὐ-
θέκαστα*] Cf. Schol. Luciani Phalar. I, 2. et Valck. in E. Phoen. 497. ἀκριβῶς] ἀκριβῶς; Lex. Seg. p. 462. Ubi mox p. 463
ἀληθῆ αὐτοακριβῶς leg. ἀκριβῆ καὶ ἀληθῆ αὐτοαληθῶς. 16. ἀπαρέγκλητος] ἀπαρέγκλητος rigidus, minimeque flexibilis, a π
ρεγκλίνων, Hemsterhusius in Thom. M. p. 125. recte. Praeterea lexicis accedat ἀπαρεγκλίτως e Luciani Schol. T. I. p. 7
21. *Αὐθέντης*] Ex Harpocrate.
1. παρ' Ἰσοκράτει] Valckenarius Diatr. p. 189. „Sed ne hoc quidem sensu veteribus Atticis valde vox fuit frequentata, si b
memini, nunquam adhibita Demostheni, nunquam Isocrati —; miror adeoque vulgata nobis in Harpocratonis Lex. *Αὐθέν-
τῶν ἀναιρῶν*, ἢ ὁ αὐτὸν ἀναιρῶν· διὸ παρ' Ἰσοκράτει αὐθέντης. Mallem scripsisset ut veriora: *Αὐθέντης*, ὁ αὐτόχειρ, ἢ ε
τὸν ἀναιρῶν, παρ' Ἀντιφώντι· διὸ παρὰ Σοφοκλεῖ αὐτοέντης.” Et quae pluribus ille exsequitur. Isocrati tamen vocem
oblitteratam vindicaturus erat Coraës T. II. p. 330. 2. καίτοι] οἱ optimi Harpocr. libri. 4. *Μὴ δεξιλεῖν*] Locum Kū
rus intactum in Latinis praetermisit. Sed formula τοὺς ὑπὸ ζώνῃ cum altero exemplo v. *Ζώνῃ* plane stabiliatur, unum
dubitari licet an *συνέχειν* sententiae possit sufficere. Nihil mutat Zon. p. 347. 6. Ὅτι Μιθριδάτης] Rem plenius
Appianus (B. Mithrid. 22.) p. 317. Wass. Add. Plutarch. Sull. p. 467. E. 8. μᾶτ' τε] τε om. V. 11. αὐτοῖς] αὐτῶν
ὄντινα ἂν E. 12. αὐθένταις] αὐτοένταις V. Med. αὐτὸ ἐν ταῖς B. E. αὐτοένταις A. 16. Παράγεται δὲ] δὲ
B. E. Doctrinam istam ex Etymologicorum scriniis invitum in Suidam opinor esse derivatam. 20. ἐπειδὴ] ἐπεὶ dedi
A. C. *V. Ceterum e continuis Etym. M. p. 169. locus post ψιλῶ ἡγεῖται resarciendus est.

Si enim nunc solus omnem humorem exsiccet, quo non affi-
ciemur malo, cum uxore ducta filium sui similem genuerit?
Αὐθάδεια, et αὐθαδία, per τ. Et Αθάδης, sibi placens,
iracundus, audax, superbus, declinatur αὐθάδους: ut ὀξώδης,
ὀξώδους. Et αὐθάδες, vocativus. αὐθαδες vero ab usu abhor-
ret. Αὐθαίμοι. Fratres. In Epigrammate: Haec artis
instrumenta tres fratres Pani dedicarunt. Αὐθαίρετος.
Voluntarius. Αὐθέκαστα. Sic vocantur ea, quae quis
sine iudicio et rigide prae fracteque facit. vel simplicia et vera.
Et αὐθέκαστος, morosus, austerus, ingenio minime flexibili
praeditus, apertus. Qui igitur ipsi erant insensu propter mo-
res prae fractos et consuetudini inimicos, eum in ipso facto
deprehensum inique facere demonstrarunt. Αὐθέντης.
Qui sua manu vel alium vel se occidit. quare apud Isocratem
αὐθέντης [pro percussore.] Lysias vero peculiari sensu vocem
hanc XXX. Tyrannis tribuit, quamvis per alios caedes face-

rent. αὐθέντης enim semper eum significat, qui sua manu al-
quem occidit. Et Αὐθεντήσαντα dicimus illum, qui domum suam
factus est. Non aequum esse ut rerum potitus homines imperio
subiectos premeret. † Mithridates omnes Romanos in im-
perio suo occidi iussit, litterasque regio sigillo insignitas
per urbes misit, imperans ut uno die eas legerent et manus
statim exsequerentur, nequis re ante cognita salutem
consuleret. praeceperat enim, ut quotquot inventi potuissent
omnes Romani occiderentur, praemissis non solum interse-
ctoribus eorum, sed etiam populis, apud quos caesi essent,
pro numero intersectorum propositis; gravissimis autem
poenis in eos constitutis, qui ulli eorum pepercisissent. Sic
autem formatur αὐθέντης. ab verbo φῶ, interficio, ut φῶν-
hinc deductum est φένω, per εἰ, et sublato φ ἔνω: unde ἔν-
της, et addito pronomine αὐτὸ αὐτοέντης, quoniam vero
rao tenues praecedunt tenues, aspiratae aspiratas, mutab

Αὔλια. ἀντὶ τοῦ ἑπανλῖς. ἢ ἀντὶ τοῦ τὰς μι-
κρὰς αὐλὰς. οὕτω Λυσίας καὶ Αἰσχίνης.

Αὐλιζέται. κοιμάται, φυλάττει, παρεμ-
βάλλει. Καὶ Αὐλιζόμενοι, Ἀντιφῶν, ἀντὶ τοῦ κοι-
μώμενοι.

Αὐλικουροί. φύλακες. Καὶ Αὐλικούς, κι-
θαροδοῦς.

Αὐλειος. ἢ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς
οἰκίας. Καὶ αὐλείους θύρας. Καὶ ἐνικὸν αὐλειον
λέγουσιν ὡς ἡμεῖς. Ἀριστοφάνης Λαναΐσιν·

Πρὸς τὸν στροφέα τῆς αὐλείας ἔχινον κεφα-
λῆς κατορύττειν.

[Αὐλιον δὲ καὶ προαύλιον οὐδετέρως.]

Αὐλῖς. ἢ κοίτη. Αὐλῖς δὲ, πόλις Βοιωτίας.

Αὐλίσκοι.

Αὐλὸς Ποστόμιος, οἰκίας μὲν ἦν καὶ γέ-
νους πρώτου· κατὰ δὲ τὴν ἰδίαν φύσιν στωμύλος
καὶ λάλος καὶ πέριπερος διαφερόντως. ἐπιθυμήσας
δ' ἐδθέως ἐκ παιδῶν τῆς Ἑλληνικῆς ἀγωγῆς καὶ δια-

λέκτον, πολλὸς μὲν ἦν ἐν τούτοις καὶ κατακορῆς·
ὥστε δι' ἐκείνον καὶ τὴν αἴρεσιν τὴν Ἑλληνικὴν
προσκόψαι τοῖς πρεσβυτέροις καὶ τοῖς ἀξιολογωτά-
τοις τῶν Ῥωμαίων. τέλος δὲ καὶ ποίημα γράφων

5 καὶ πραγματικὴν ἱστορίαν ἐνεχείρησεν· ἐν ἧ δια
τοῦ προομίου παρεκάλει τοὺς ἐντυγχάνοντας συγ-
γνώμην ἔχειν, εἰ Ῥωμαῖος ὢν μὴ δύνηται κατακρα-
τεῖν τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου καὶ τῆς κατὰ χειρι-
σμὸν οἰκονομίας· ὕπερ ἔστι πάσης ἀτοπίας ση-

10 μείον, καὶ παραπλήσιον ὡς ἂν εἴ τις ἐς τοὺς γυμνι-
κοὺς ἀγῶνας ἀπογραψάμενος πυγμὴν ἢ παγκράτιον,
παρελθὼν ἐς τὸ στάδιον, ὅτε δεοί μάχασθαι, πα-
ραιτόιτο τοὺς θεωμένους συγγνώμην ἔχειν, ἐὰν μὴ
δύνηται τὸν πόνον ὑπομένειν, μήτε τὰς πληγὰς. δῆ-

15 λον γὰρ ὡς εἰκὸς γέλωτα τὸν τοιοῦτον ὄφειεν καὶ
τὴν δίκην ἐκ χειρὸς λαμβάνειν. ὅπερ ἔδει καὶ τοὺς
τοιούτους ἱστοριογράφους, ἵνα μὴ κατετόλμων τοῦ
καλῶς ἔχοντος. ἦν δὲ καὶ φιλήδονος καὶ φηρόπυρος.

Αὐλός, ὁ εἰς ἑὐθύ ἑξακοντισμὸς τοῦ αἵματος.

1. Αὐλία. ἀντὶ τοῦ] Ex Harpocrate: apud quem tamen haec paulo aliter leguntur. Küst. Scribendum αὐλία cum Harpocra-
tione diu est cum monuit H. Stephanus in Append. Thesauri. Excidit caput gl. in Lex. Seg. ἑπανλῖς] Harpocr., re-
pugnantibus Zon. p. 344. et Lex. Seg. Id Gaisf. recepit, quod e sequentibus comprobari putabat. ἢ ἢ μικρὰ αὐλή] ἢ ἀντὶ
τοῦ τὰς μικρὰς αὐλὰς A. B. C. V. E. cum Harpocr. 3. Αὐλιζέται] Ueberius Lex. Seg. p. 463. 4. αὐλιζόμενοι] Harpocr.
Lex. Seg. p. 463. et Zon. p. 347. 6. Αὐλικουροί] Lex. Seg. p. 463. et Hesychius. Utramque glossam tenet Zon. p. 347.
Sed verius apud Hesychium Αὐλουρός. οἰκογύλας. Unde coniectura subnascitur, gl. Αὐλή firmante, quondam haec extitisse
Αὐλουροί. αὐλικοί, φύλακες. 8. Αὐλειος. ἢ ἀπὸ] Vide Valesium in Euseb. lib. IV. de Vita Constant. c. 7. Küst. Zo-
p. 344. Huic glossae δευτέρα praefigunt V. C. Ordo litterarum poscit ut scribatur Αὐλιος. Cf. Piers. in Moer. p. 88. 9. οἰκίας
οἰκίας A. 10. Ἀριστοφάνης] Fragm. 251. Λαναΐσιν] Λαναοῖσιν C. E. 11. ἔχινον] Equidem legerim σχίν-
Vitiun non suboluit Piersono in Moer. p. 192. qui κεφαλὴν adoptavit. Gaisf. Coniectura sane ingeniosa: quam et sensus vic-
tur commendare, cum lentiscis quidam usus in sacris extiterit vel in superstitionis ceremoniis (v. Cratinum in Schol. Soph. O.
C. 477.). et simillimi ductus ipsis hominibus doctissimis (velut Plinium constat follis echinatis posuisse, quod Graece fuit σχί-
n) in antiquitate potuerint imponere. Sed librorum scripturam diserte Harpocrate v. Ἐχιros agnoscit. κεφαλῆς] Constru-
grammatica requirit, ut legatur κεφαλῆν. Küst. Ita cum aliqua dubitatione Portus. 13. Αὐλιον δὲ — οὐδετέρως] Constru-
xit Gaisf. cum A. B. E. quae Edd. praeberent ante Ἀριστοφάνης. Sed ignorat illa V. nec puto temere nobis tanquam spuria
tari, quae varias in sedes distrahantur. 15. Αὐλίσκος] Αὐλίσκοι A. E. Deest V. Vide Sophocl. Fr. inc. 80. 16. Αὐλός
λος Ποστόμιος] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Polybii in Excerptis ab Valesio editis p. 89.
190. Küst. Ποστόμιος B. E. 17. κατὰ δὲ τὴν] κατὰ δὲ om. B. E. δὲ om. V. Med.
3. προσκόψαι] προσκόψαι E. 4. γράφειν] γράφω A. B. Med. ποιήματα γράφω E. 7. δύναται] δύνηται A. V. Immo δὲ
νηται. 8. καὶ τῆς κατὰ τὸν χειρισμὸν οἰκονομίας. πρὸς δὲ οἰκίαν] ὅπερ ἐστὶ πάσης ἀτοπ.] In iisdem Excerptis locus hic plenius ita legi-
καὶ τῆς κατὰ τὸν χειρισμὸν οἰκονομίας. πρὸς δὲ οἰκίαν] ὅπερ ἐστὶ πάσης ἀτοπ.] In iisdem Excerptis locus hic plenius ita legi-
τινα ποιεῖται τοιαύτην παραίτησιν. εἰ μὲν γὰρ αὐτῶ τὸ τῶν Ἀμερικτιῶνων συνέδριον συνέταττε γράφειν ἱστορίαν, ἴσως ἔδει π
μέρεσθαι ταῦτα καὶ παραίτησθαι· μηδεμίαν δ' ἀνάγκης οὐσης ἐθέλοντῶν ἀπογράψασθαι, καίπετα παραίτησθαι συγγνώμην
ἐν βαρβαρίῃ, τῆς ἀπάσης ἀτοπίας ἐστὶ σημεῖον etc. Idem de Aulo Postumio et M. Porcio Catone referunt Plutarchus et
linus, ut observavit Vossius de Histor. Gr. p. 131. quem vide. Küst. 8. τὸν χειρισμὸν] τὸν om. A. B. V. E. Med. 12. δέει
δέει V. 14. τοὺς πόρους] τὸν πόρον A. cum Excerptis. μήτε] τε *V. 15. τὸν τοιοῦτον γέλωτα] γέλωτα τὸν τοιοῦτον
A. *V. et Exc. Mox λαβεῖν V. 18. φηρόπυρος] Priores edidit, minus recte habent φηρόπυρος: culus loco alteram lecturam
ex MSS. Pariss. et Collectaneis Constantini revocavi. Küst. 19. Αὐλός. τὸ φωνητικὸν ὄργανον. καὶ αὐλός· ὁ εἰς — πικρὸς

Αὐλία, villa, vel parva aula, sic Lysias et Aeschines. Αὐ-
λιζέται. Dormit, custodit, castra locat. Et Αὐλιζόμενοι, dor-
mientes. Antiphon. Αὐλικουροί. Aulae custodes. Et
Αὐλικούς, citharoedos. Αὐλειος. Ianua domus viae pro-
xima. Et αὐλείους θύρας, item in singulari αὐλειον dicunt, ut
nos: [αὐλιον vero et προαύλιον sunt generis neutrius.] Aristophanes
Danaidibus: Ad cardinem ianuae atriensis echini ca-
put desolere. Αὐλῖς. Cubile. Αὐλῖς vero, urbs Boeotiae.
Αὐλίσκοι. Αὐλὸς Ποστόμιος. Aulus Postumius e cla-
rissima quidem familia oriundus erat, sed natura garrulus et lo-
quax et singulari levitate praeditus. hic cum statim a puero Grae-
canicam disciplinam ac linguam adamasset, nimius in his et ad
nauseam usque putidus fuit: adeo ut ipsius causa apud viros,
inter Romanos aetate et auctoritate eminentissimi erant,

Graecanica institutio male audiret, denique et poema et historiarum
rerum Graecarum scribere est aggressus: in cuius prooemio
nam ab lectoribus sibi concedi postulat, si civis Romanus Grae-
cae dictionis elegantiam et congruam rerum tractandarum di-
positionem assequi non potuerit: quod maxime ineptum est, et
perinde ac si quis inter pugiles aut pancratiato certaturos non
num in gymniciis ludis professus, et postmodum stadium ingre-
sus, ubi pugnandum sit, a spectatoribus veniam petat, si lae-
res et plagas ferre non possit, quare ut certum est huiusmodi
rum risu, et quidem merito, exceptum iri, poenasque praes-
tes debiturum esse: ita etiam tales historiae scriptores ex-
oportet, ne quid supra vires aggredi audeant. Idem Postumius
voluptatibus deditus erat et laboris impatiens. Αὐλός. Sa-
guis qui iaculi instar recta erumpit. item extremitas sibilantis

καὶ περόνης μέτρον· καὶ μουσικῆς τι ὄργανον. Καὶ
Αὐλός, ὁ ἐπιμήκης φουσητήρ. ἐν Ἐπιγράμματι·

Αὐλὸν καμινευτήρα τὸν φιλήνεμον.

Αὐλῶνας. φάραγγες, ἢ τόποι πλατεῖς περὶ
τὰ ὄρη. Ὁ δὲ κατεστρατοπέδευσε, λαβὼν αὐλῶνά 6
τινα μεταξὺ τῆς αὐτοῦ καὶ τῶν πολεμίων στρατοπε-
δείας. Καὶ Αὐλωνίζουσα, ἐν αὐλῶνι διάγουσα.

Αὐξέντιος, Μοψουσατίας ἐπίσκοπος· ὃς ἦν
τῶν ὁμολογητῶν ὀνομαζομένων. ἦν δὲ παρὰ τῶν
ἐπιφανῶς τῷ βασιλεῖ Λικινίῳ στρατευσάμενων, τῶν 10
ὑπογραφῶν τούτου γενόμενος, οὗς δὴ νοταρίους
Ῥωμαῖοι καλοῦσι. τὸ δὲ τῆς ὁμολογίας τοιούδε γέ-
γονεν εἶδος. ἦν ἐν τινι τῆς βασιλικῆς ἐστίας ἀλλῆ
κρήνη τε ὕδατος, καὶ ἐπ' αὐτῇ Διονύσου ἄγαλμα,
καὶ ἄμπελος μεγάλη περιχειμένη, καὶ σκιερὸν ἐπιει- 15
κῶς καὶ συνηρητὴ τὸν ἅπαντα τόπον ἐργαζομένη.
Ἐπιτάθα ὁ Λικίνιος κατὰ πρόφασιν ἀπαγωγῆς ἀφι-
κόμενος, τοῦ τε Αὐξεντίου αὐτῷ καὶ ἄλλων πολλῶν
ἔκ τῆς θεραπείας παρεπομένων, εἰς τὴν ἄμπελον
ἔνειδὼν ἐθεάσατο βότρυν ὠραῖόν τινα καὶ μέγαν τῶν 20
τούτῳ ἤδη κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνθ' αὐτοῦ διδασκάλου

κλημάτων ἀπαιωρούμενον. τοῦτον προσέταξε τῷ
Αὐξεντίῳ τεμεῖν. ὁ δὲ αὐτίκα τὸ προσηρητημένον
ταῖς ἀναξυρίσιν αὐτοῦ μαχαίριον ἀφελόμενος ἔτεμε
μηδὲν ὑπιδόμενος. ὁ οὖν Λικίνιος πρὸς αὐτόν· Θέες
τοῖνυν τὸν βότρυν, ἔφη, πρὸς τοῖς τοῦ Διονύσου
ποσίν. ὁ δὲ, Μὴ ᾧ βασιλεῦ, ἀπεκρίνατο, Χρι-
στιανὸς γὰρ εἰμι. κάκεινος· Οὐκοῦν ἐκ ποδῶν οἰ-
χῆση τῆς στρατείας ἀποπαυσάμενος; θάτερον γὰρ
τοῖν δυοῖν ἀνάγκη ποιεῖν. ὁ δὲ μηδὲν μελλίσας τὴν
τε ζώνην ἑαυτοῦ λύεται καὶ ἄσμενος ἐξεχώρησεν, ὡς
εἶχε, τῶν βασιλείων. καὶ αὐτὸν οἱ ἔφοροι μετὰ τινα
χρόνον ὕστερον ἐπίσκοπον ἐστήσαντο τῆς Μοψου-
σατίας. τούτου δὲ ἀδελφὸς νεώτερος Θεόδωρος ἦν.
ἀνὴρ τῶν Ἀθήνησι παιδευθέντων· ὃς καὶ αὐτὸς
15 χρόνῳ ὕστερον ἐπισκοπήν τῆς Ταρσοῦ ἐκκλησίας
ἔτυχε κληρωσάμενος. ὁ γὰρ δὴ Λέτιος τὰ πρότερα
δι' ἑαυτοῦ τὸν τε Εὐδόξιον αὐτὸν καὶ ἄλλους τοὺς
πλείστου λόγου ἀξιολογῶν διδάσκων, ἐπειδὴ τὸν Εὐ-
νόμιον εἰς τὸ τῆς διδασκαλίας προὔβιβασεν ἔργον,
νόμιον εἰς τὸ τῆς διδασκαλίας προὔβιβασεν ἔργον,

μέτρον] Haec describit Suidas ex Etymologo v. Αὐλός. Respexit autem uterque ad Homeri Odys. τ'. 227. Αὐτὰρ οἱ περόνη
χρυσοῖο τέτυκτο αὐλοῖσιν διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν. Ad quem locum consulendus Scholiastes. Atque hinc facile emen-
dari poterit Etymologus, qui in hoc loco poetae inquinatissimus est. Tourp. Ista in principio glossae collocari solita, Αὐλός. τὸ
φραντικὸν ὄργανον. καὶ ignorant A. B. C. V. E. Habet Zon. p. 343. Αὐλός] Respexit Suidas ad locum illum Homeri
Odys. γ'. 18. Αὐτίκα δ' αὐλός ἀνά ῥίνας παχὺς ἦλθεν Αἵματος ἀνδρομέοιο. Mihi enim αὐλός dicitur de sanguine, qui ex vul-
nere iaculi instar erumpit. Scholiasta: Αὐλός. τὸ ἐξακόντισμα, ὁ χρόνος τοῦ αἵματος· πᾶν γὰρ τὸ στενὸν αὐλὸν ἔλεγον.
Huc spectant verba Athenaei lib. IV. p. 189. Πᾶν τὸ διατεταμένον εἰς ἐσθῆτα σχῆμα αὐλὸν καλοῦμεν· ὡσπερ τὸ στάδιον καὶ
τὸν χρόνον τοῦ αἵματος. Αὐτίκα δ' αὐλός ἀνά ῥίνας παχὺς ἦλθε. Küst. Adde Lex. ab Hermanno editum s. 66.

καὶ περόνης μέτρον] Haec de mondo mihi suspecta sunt: vel saltem eorum sensus me latet. Küst. At respexit Suidas Od. τ'. 227.
ubi Schol. Αὐλοῖσι. ῥάβδοις ἐσθῆταις, εἰς αἷς κατακλίονται αἱ περόνη. Hoc Suidas περόνης μέτρον vocat. Μέτρον enim, au-
τόθρο Hesychio, est πῆρας, ἢ ἄλλο τι ὠρισμένον. Conf. Schol. II. λ'. 353. Albert. Misc. Critt. p. 276. περόνης τι μέτρον Lex.
Heg. p. 463. μουσικῆς] μουσικὸν E. 2. φουσητήρ *V. ἐν Ἐπιγράμματι] Philippi Thessal. XVI, 1. Anthol. Pal. VI, 92.
Post Ἐπιγράμματι omnes libri cum Med. inserunt καὶ αὐδῆς: item in v. Φιλήνεμος, quam ex hoc loco derivatam apparet: ut de
verborum aliquo defectu possit cogitari. 3. Post hanc gl. Αὐλὸς δοτικῆ Edd. vett. 4. Αὐλῶνας] Aelian. apud Suid. in
Ἀσκληῖα — Ἐλείας etc. Hemst. Zon. p. 340. 5. Ὁ δὲ κατεστρατοπέδευσε] Ex Polybil lib. XI. c. 30. Küst. 7. ἐν αὐλῶνι]
ἐναύλωσ Lex. Heg. p. 464. id est, ἐν αὐλῶσι, quod praebet Hesychius. 8. Αὐξέντιος] Totum hunc articulum de Auxentio,
Mopsuestiae Episcopo, ex Philostorgio descriptum esse existimat Valesius in Philostorgio lib. V. cap. 2. Küst. Αὐξέντιος Α.
Ἐ. στρατιώτης ἐπιφανῆς Λικινίου καὶ ὁμολογητῆς Χριστοῦ· διὸ καὶ παρ' αὐτοῦ διωχθεὶς παρὰ τῶν ἐνοπιῶν προχειρισθῆ ἐπί-
σκοπος· ἦν δὲ — νοταρίων V. Gronovius tamen, exceptis ἦν δὲ — νοταρίων, illa enotavit ante ὃς ἦν κτλ. 9. ἐκ τῶν] παρὰ
τῶν Α. B. E. V. Mox ἐπιφανῶς A. pro ἐπιφανῶν. 14. ἐν αὐτῇ] ἐπ' αὐτῇ A. B. V. E. Med. 15. περιχειμένη] ἐπιχειμένη E.
17. Λικίνιος] Λικίνιος A. et infra; item supra Λικινίου *V. πρόφασιν ἀπαγωγῆς] Male versum animi oblectandi gratia.
Vid. Ἀπαγωγῆς. Hemst. Interpretatio sane controversa; sed fatendum tamen vulgarem vocis significatam non satis convenire.
18. αὐτόν *V. 20. καὶ μέγαν om. B. E.

ὑπιδόμενος Edd. ὑπιδόκω *V. 7. ἐκ ποδῶν] ἐκποδῶν B. 10. ἑαυτοῦ] αὐτοῦ B. E. Mox ἐξεχώρισεν A. 12. τῆς
Μοψ. τῆς om. E. 14. ἀνὴρ om. *V. 15. χρόνον] χρόνῳ A. B. V. E. 16. ἔτυχεν ἐκκλησίας *V. πρότερα] πρῶτα
B. E. 17. ἄλλους τοὺς] τοὺς om. E.

et instrumentum quoddam musicum. item fistula follis, per quam
satus intrat et exit. in Epigrammate: *Fistulam follis, camino
apertam ventoque amitam.* Αὐλῶνας. Valles, vel loca plana
circa montes. Ille vero castra locavit eo loco, ubi vallis tan-
tum interiecta ipsius et hostium castra dirimebat. Et Αὐλω-
νίζουσα, in valle degens. Αὐξέντιος. Auxentius, Mopsue-
stiae Episcopus, ex iis qui Confessores nominantur, homo quon-
dam Illustris in exercitu Licinii Imperatoris, et e scribarum nu-
mero, quos *notarios* Romani vocant. confessionis autem ratio
hominismodi fuit. erat in quadam regii palatii aula fons aquae, et
prope Bacchi statua, vitisque ampla, totum illum locum com-
plecta et umbra sua opacum reddens. eo Licinius cum animi ob-
lectandi gratia venisset, Auxentio et aliis multis e comitatu eum
sequentibus. uvam quandam maturam et magnam e palmitibus

dependentem vidit; quam Auxentium resecare iussit. is pinguem
femori appensum confestim strinxit, uvamque resecuit, ni-
hil suspicans. deinde Licinius ei praecepit, ut uvam illam ad
Bacchi pedes poveret. cui ille, Absit, inquit, Imperator. Chri-
stianus enim sum. Licinius ad haec: Confestim igitur hinc fa-
cesse, militia valere iussa. alterutrum enim facias necesse est.
ille igitur nihil cunctatus cingulo soluto ex regia laeto animo ex-
cessit. Episcopi autem aliquanto post eum Mopsuestiae antisti-
tem creaverunt. frater eius iunior fuit Theodorus, Athenis erudi-
tus, qui et ipse postea Tarsensis Ecclesiae Episcopus sorte le-
ctus est. nam Aelius cum antehac Eudoxium ipsum aliosque
magni nominis viros docuisset, postquam Eunomium ad docendi
munus promoverat, plerumque vicariam eius opera sua est ad
docendos alios, praecipue eos, qui perfectiorem doctrinam re-

ἐχρητο πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ τοὺς μάλιστα ταλω-
τέρας μαθήσεως δεομένους. καὶ γὰρ ἐκεῖνος μὲν
ἦν ἀρχὰς παρασχεῖν ἀριστος· οὗτος δὲ τὰς δοθεί-
σας ἐργάσασθαι, καὶ σαφῶς τε ἅμα καὶ μεγαλοπρε-
πῶς ἐρμηνεύσαι παραπολὺ δυνατώτερος.

Αὕξη. αὕξησις. Μὴ ἐφίεναι αὐτοῖς ἐπὶ με-
γάλα δυνάμειος αἰρομένοις, ἀλλὰ παντὶ σθένει τὴν
αὕξην αὐτῶν κολουεῖν.

Αὕξη. ἢ βλάστησις. Τρέφεσθαι καὶ αὕξε-
σθαι λέγεται ἐκεῖνα, τὰ κατὰ πᾶν μόριον τρεφό-
μενα καὶ αὐξόμενα. τὰ δὲ κατὰ πρόσθεσιν αὕξεσθαι.
καὶ δοκοῦντα οὐ κατὰ πᾶν μόριον ἑαυτῶν αὕξονται. διὸ
οὐδὲ αὕξησις ἐπ' ἐκείνων λέγεται, ἀλλὰ πρόσθε-
σις. ἐὰν γὰρ ἐπὶ σωρὸν σίτου πρόσθ' ἴσῳ ἕτερον σί-
τον, οὐ δι' ὄλων τῶν μορίων τοῦ σωροῦ ἢ πρόσθε-
σις γέγονεν, ἀλλ' ἐφ' ἐνός· καθ' ὃ ἢ πρόσθεσις
ἐγένετο.

Λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ λίθων· ὡς περ ἂν εἰ
καὶ τὸ πῦρ αὕξεσθαι λέγοι τις, ξύλων πλειόνων
προστιθεμένων. οὕτω καὶ τὰ μέταλλα αὕξεται, ὑγρᾶς
οὐσίας ἐξωθεν περιπαγείσης, ἐξ ἧς συνεστήμασι,
5 καὶ ταύτης μεταβαλλούσης ἐπὶ τὴν αὐτὴν οὐσίαν
ὑπὸ τῆς ἐν τῇ γῆ φυσικῆς δυνάμειος ἐκ τοῦ παντός.
ὥστε ἐπὶ τῶν ἐμψύχων καὶ ἐχόντων μόρια λέγεται
τὸ αὕξεσθαι.

[Αὕξω. αἰτιατικῇ.]

Αὖον. ξηρόν. Ἡσίοδος·

Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν.

Καὶ ἐν' Ἐπιγράμματι·

Καὶ τρύφος ἄρτου

αὖον ἐπιθραύσας, τὴν πενιχρὴν θυσίαν.

10 Καὶ ἀθῆς· Καὶ τὰ μὲν αὖος ὑπὸ τοῦ φόβου ἦν·
τὰ δὲ ἀνέφερον ἢ ἐκ τοῦ Θεοῦ πρόσταξις τὸν
ἄνδρα. αὖα γὰρ τὸ ξηραίνω· παρὰ τὸ ὕω, τὸ

2. καὶ γὰρ ἐκεῖνος] Ennomius. Similia de Aux. et Eun. habet Philostorg. VIII, 18. unde ait Gothofred. in V, 2. ista Suidam ex Phi-
lostorgio exscripsisse videri, quae hic de Aux. et Aethio commemorantur. Reines. ἦν μὲν *V. 4. τε ἅμα καὶ μεγαλοπρε-
πῶς om. V. 6. Αὕξη. αὕξησις] Schol. in Pindar. Nem. Od. IX. p. 406. edit. P. Stephani: Ἄτιχοι δὲ λέγουσι καύχην τὴν κα-
χῆσιν· καὶ ἀνθὴν τὴν ἀνθῆσιν· καὶ βλάστην τὴν βλάστησιν. Polyb. Tom. I. p. 599. Πρὸς δὲ τούτοις εἰς τὰς θυσίας δέκα τά-
λαντα, καὶ εἰς τὴν ἐπαύξεισιν τῶν πολιτῶν ἄλλα δέκα — for the advantage of the citizens. Tour. MS. His praetermissis ope-
rae est Hemsterhusium inspexisse in Thom. M. p. 127. Ceterum αὕξ' Herodiano placuit, v. Bekk. Anecd. p. 1347. ἐπὶ με-
γάλα δυνάμειος] Scribendum, ἐπὶ μέγα δυνάμειος. Ita enim Graeci loquuntur. Et sic quoque legitur apud Agathiam lib. I. (5.)
p. 11. cuius haec sunt verba: Ἐδίδασκον δὲ ὡς καὶ αὐτοὺς ἐς τὰ μάλιστα συνόσειν (lege, αὐτοῖς — συνοῦσι), μὴ ἐφίεναι Ῥω-
μαίοις ἐπὶ μέγα δυνάμειος αἰρομένοις, ἀλλὰ παντὶ σθένει τὴν αὕξην κολουεῖν. Repone ex Suida: τὴν αὕξην αὐτῶν κολουεῖν. Lon-
ginus περὶ ὕψους §. 44. κολουεῖν τῶν ἐγκεκλεισμένων τὰς αὐξήσεις. Ita etiam Suidas infra v. Αὐκούργω: καὶ οὐ πολλοὺ χρόνους
ἐχώρησαν ἐπὶ μέγα δυνάμειος. Tour. μέγала etiam Agathiae Bav. 8. αὕξην] αὕξην *V. C. αὐτῶν abest ab Agathia, qui
supra dedit Ῥωμαίοις. κολουεῖν] κολουεῖν A. V. 9. Τρέφεσθαι — ἐγένετο] Haec sunt verba Philoponi in librum secundum
Aristotel. de Anima, G. 6. 1. Küst. 11. αὐξόμενα] αὐξόμενα C. 12. ἑαυτῶν αὕξονται] τρεφόμενα καὶ αὐξόμενα ἑαυτῶν
μαίνονται E. Mox ἀλλὰ πρόσθεσις om. B. E. 14. ἐὰν lib. 15. ἢ πρόσθεσις ἐγένετο] προσετέθη E.
1. Λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ λίθων· ὡς περ ἂν εἰ καὶ τὸ π.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli descripta sunt ex Ph-
ilopono in lib. II. Aristot. de Anima, H. 8. 1. Ceterum verba Philoponi Suidas mutilavit, quae integra hic describam: Ἐλ δὲ x
λίθοι τινὲς δοκοῦσιν αὕξεσθαι, οὐκ ἐστὶ κυρίως αὕξησις αὐτῆ, ἀλλὰ μάλλον πρόσθεσις. αὕξην γὰρ ταύτην φησὶ τὴν δι' ὄργανον
φυσικῶν γινόμενην. ὄργανα δὲ ἐν τοῖς ἀνύχοις οὐκ ἐστὶν· οὐδ' ἄρα αὕξεται. καὶ ἄλλος τὸ αὐξόμενον κατὰ πᾶν μόριον αὕξει
ὡς ἐν τῇ περὶ γενέσεως δέδεικται. οἱ δὲ λίθοι ἐξωθεν ἴσως κόνειος προστιθεμένης μεταβολῆς τρεφόμενοι γίνονται. καὶ οὕτω μείζον τὸ δ
γίνονται, οὐκ αὐξήσεως γινόμενης, ἀλλὰ πρόσθεσεως. ὡς περ ἂν εἰ καὶ τὸ πῦρ etc. Hinc clare patet, quoniam sit mens Ph-
iloni. Küst. 2. λέγοι] λέγει E. 8. Post hanc glossam delevi cum A. V. E. Αὕξω. ἔστιν ἐν τῷ Ψιλό. Αὕξω. ἔστιν ἐν τῷ Γεννητικῇ.
9. Αὕξω. αἰτιατικῇ] reiecit Küster. Sed vide Kühn. in Polluc. VIII, 106. n. 89. Hemst. Pansan
Boeot. τιμῶσι γὰρ ἐκ παλαιοῦ καὶ Ἀθηναῖοι Χάριτας Αὕξω καὶ Ἠγεμόνην. Clemens Alex. Protrept. Αὕξω τε καὶ Θαλλοῖ αἰ
τικαί. Pollux VIII, 9. per eam iurasse ephebos ait. Ulear. Glossam a Kühnli coniectura αὕξω defendit Oudend. in Thom. p. 126.
Αὕξω B. „Hanc gl. abesse existimo ab A.: nihil certe ex eo ad edit. Küster. enotatum reperio." Gaisf. Qui Kühnli
prohans tamen αἰτιατικῇ reposuit. Glossam notavi. 10. Ἡσίοδος] Oper. et Dier. v. 743. ubi locus integer sic se habet
Ἠσίοδ' ἀπὸ πεντόξοιο θεῶν ἐνὶ δαίτῃ θαλερῇ Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἰθωνι σιδήρῳ. Vide ibi interpretes. Küst. 12. ἐν
γράμματι] Apollonidae VII, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 105. 14. πενιχρῶν] πενιχρῶν A. V. C. Scribendum etiam θυσίαν. 15. ἀνέφερον
Supra v. ἀνέφερον, ubi idem fragmentum legitur, lectorem monui pro αὖος legendum fortasse esse ἀνέως, i. e. mutus. Et
Mihī contra apta videtur lectio vulgata et neutiquam sollicitanda: dicitur enim Gr. αὖος γενέσθαι de reo qui prae metu obrutus
obstupuit. Iosephus Bell. Iud. I, 14. Αἰνή γὰρ τις αὐτοῦς κατάπληξις εἶχε, καὶ πρὸ τοῦ πλήθους ὁ στρατηγὸς Ἐλθεμος αὖος
τῷ δέει. Idem VII, 23. καὶ διὰ τὴν κατάπληξιν, ἀμύνειν μὲν ἢ σβεννύειν οὐδέτις· αὐοὶ δ' ἐστῶτες ἀμείνων. Boas. Animad. ad
Scr. Gr. p. 145. Addit Toupius Alciphron. p. 282. Aelian. Anim. II, 5. ipsum Küsterum in Aristoph. Thesm. 853. 17. παρὰ τῷ
παρὰ τῷ A. Deinde scribendum cum Zon. p. 348. μετὰ τοῦ στερ. ἢ ἀύω. Mox κρίσιν E.

quirebant. etenim ille prima scientiarum principia aliis tradere
optime norat; hic vero tradita iam ad perfectionem perducendi
eademque perspicuo simul et magnifico orationis genere expli-
candi facultate longe praestabat. Αὕξη. Incrementum. Non
esse permittendum, ut potestas eorum in maius cresceret, sed
totis viribus incremento illorum obstantum esse. Αὕξη δι-
citur auctus. — Alii et crescere dicuntur ea, quae per omnes
simul partes aluntur et crescunt. quae vero per accumulationem
augentur, non per singulas partes crescunt. quare αὕξησις in il-
lis non dicitur, sed πρόσθεσις. nam si ad acervum frumenti aliud
frumentum addatur, non per singulas partes. sed unam tantum

additio facta est. Idem etiam de lapidibus dicendum est; peric-
ac si quis ignem crescere dicat, pluribus lignis in eum inie-
sic etiam metalla argentur, quoniam humida materia, ex
constant, extrinsecus accedens illis adhaerescit, quae postea
vi facultatis naturalis, ex rerum universitate inditae, in substa-
tiam eorum mutatur. quare αὕξεσθαι proprie dicitur de reb-
animatis quaeque partes habent. [Αὕξω. Apsum accusativum
Αὖον. Aridum. Hesiodus: Ungues a carne reseca. Et
Kpigrammate: Siccumque panis frustum addens, tenuis hoc
crificium [tibi offero.] Et alibi: Ille partim metu obriguerat
partim vero mandatum divinum animos addebat. Αὖος cui

εἰρηθῆναι κελεύει, ὡς μὴ ἐπανελθόντα εἰς τὸ στρατόπεδον αὐτάγγελον γενέσθαι τῶν ξυμφορώτερον ἂν κρυπτομένων.

Ἀυτάρκεια. Πολύβιος. Ἄξιός μὲν ὁ ἀνὴρ * ἐπαινεῖσθαι τε καὶ θαναμάζεσθαι, μάλιστα δὲ τῆς 5 αὐταρκείας τοῦ βίου· ἢ φιλοσοφία τις αὐτοδίδακτος ἐγένετο περὶ αὐτόν, ἢ ἐν πολλοῖς ἐπεδείξατο πράγμασι. Καὶ Ἀυταρκῶ δοτικῆ.

Ἀυταῖς ἀμάλαις. ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ διαφθειρομένων. οἰοῖ, αὐτοῖς βάρους, αὐταῖς ῥί- 10 ζαῖς. ἀμάλη γὰρ ὁ καρπός.

Ἀυταῖσι διαβολαῖς. Ἀττικὴ σύνταξις. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπεὶ διαβάλλων ὁ Κλέων τοὺς ἄλλους στρατηγούς καὶ προσκροῦν τῷ δήμῳ εἰς ἐαυτὸν βλέπειν τοὺς Ἀθηναίους ἐποίησεν. ὡς εἰ λέγοι- 15 μεν, αὐτοῖς ὅπλοις τὰ ἄρματα, αὐτοῖς ἵπποις. λέπει ἢ πρόθεσις. τῶν ἄλλων δὲ Παφλαγόνων· ὡς πάντων μὲν ὄντων πονηρῶν, ἐξαιρέτως δὲ τοῦ Κλέωνος.

Ἀυτε. μετὰ ταῦτα.

Ἀυτερέται. οἱ ἐλαύνοντες καὶ μαχόμενοι, οἱ αὐτοὶ καὶ ἐρέται καὶ ὀπλίται.

Ἀυτή. ἐκείνη. Ἀυτὴ δέ, δεκτικῶς. Καὶ Ἀυτὴ ἢ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος.

Ἀυτὴ ἐστὶ τὸ Κυριακὸν Πάσχα, Μαρτίου κέ. εἰ οὖν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη ὁ Χριστός, ὡς αὐτὸς ἔλεγε· Δεῖ τὸν νῆδον τοῦ ἀνθρώπου ἀποκτανθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται· διὰ τί ὀγδόη λέγεται ἢ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου; καὶ τρίτη μὲν" εἰ- 20 ρηται, ὡς ἀπὸ τοῦ πάθους καὶ τοῦ σταυροῦ· ὀγδόη δέ, ὡς ἀπὸ τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ἀναστάσεως. ἢ ἀρχὴ γὰρ τοῦ φαινομένου κόσμου ἐν αὐτῇ γέγονεν, καὶ τὸ ἀληθινὸν φῶς ὁ Χριστὸς ἐν αὐτῇ ἀνέστη.

Ἀυτὴ γε χρηστῶν ἐστὶν ἀνδρῶν ἡ νόσος. ἐπὶ τῶν ἐν ψόγου τάξει λεγόντων τι κατὰ τιος, ὑπερ ἐστὶν ἄξιον ἐπαινεῖσθαι.

[Ἀυτὴ. Ἀριστοφάνης·

Ἄμεις μὲν ἦν οὐρητιάσις αὐτῇ
παρὰ σοὶ κρεμῆσεν ἔγγυς ἐπὶ τοῦ πατῆραλου.]

Ἀυτὴ κάμινος, αὐτὸς ἐλλυσεσεν καπνός.

ἢ τροχός. ἐπὶ τῶν ὁμοία καὶ παραπλήσια διαπρα- 20 τομένων.

Ἀυτήκοοι. οἱ μὴ ἐπιτασσόμενοι, αὐτοὶ δὲ ἐαυτῶν ἀκούοντες.

4. Πολύβιος] Non recte hic positum est nomen Polybii, quoniam verba, quae sequuntur, eius non sunt, ut putavit Casaubonus (qui locum hunc de Philopoemene accepit), sed elogium Valerii Publicolae ex Dionys. Halicarn. lib. V. ut observavit Valesius in Praefat. ad Collectanea Constantini, quae de virtutibus et vitis inscribuntur. Vide etiam infra v. Πόλιος Ουαλλέριος, ubi idem fragmentum repetitur. Küst. Post ἀνὴρ praetermissa sunt πολλῶν καὶ ἄλλων ἐπιτηδευμάτων χάριν. 6. ἢ edd. vulg. ἢ *V. cum gl. inferiore. Dionysius φιλοσοφία γὰρ τις. 7. Lege cum Dionysio ἀπέθεσται. Supra ἦν om. *V. 8. καὶ Ἀυταρκῶ δοτ. om. vulg. Siletur *V. 9. Ἀυταῖς ἀμάλαις] Haec lecturum sedullitas in v. Ἀμάλη post Ἄμα ἔπος tradunt. 12. Ἀυταῖσι διαβολαῖς] Nota haec referenda est ad Aristoph. Equ. 6. Küst. 15. ἐπεισεν] ἐποίησεν dedi cum Schol. Aristoph. et B. E. ὡς εἰ λέγοιμεν — πρόθεσις] Haec verba transposita sunt, quae legi debent post Ἀττικὴ σύνταξις. Küst. 17. ἄλλων δὲ Παφλ.] Perturbatam orationem sic componemus, ut lemmati πρώτος δὲ Παφλαγόνων tanquam explicatio subiciat. ὡς τῶν μὲν ἄλλων πάντων ὄντων πονηρῶν κτλ. 18. δὲ τοῦ] δὲ om. V. C. Habet B. in marg. Ὅτι σύντροφοι Ἀθηναίους τῆς συν προθέσεως λέγειν αὐτοῖς ὅπλοις, αὐτοῖς ταλίοις. Quae leguntur infra v. Ἀυτοῖς. 20. Ἀυτε] Lex. Seg. p. Glossa Homerica. 21. Ἀυτερέται] Longus p. 269. ubi male ἀντεο. Philostrat. p. 781. Tour. MS. Lex. Seg. p. 464. Glossa Thucydidea: vide quos locos apposuit Albert. in Hesychium. 22. ἐρέται] αὐτερέται V. C.

1. δεκτικὴ *V. 2. Ἀυτὴ ἡμέρα] Haec sunt verba Davidicæ Psalm. CXVII, 24. Küst. ἢ ἡμέρα A. B. E. *V. et sola Med. Ceterum hinc formata est glossula Κυριακὴ μεγάλη. 4. εἰ οὖν] ἐν οὖν E. 6. ἀναστήσεται] ἀναστήσεται recepi cum A. Matth. 20, 19. 12. Ἀυτὴ γε] Aristoph. Vesp. 80. Post νόσος addit Ox. παροιμία. 13. λεγόντων] λεγόντων τι A. B. E. C. *V. 15. Ἀριστοφάνης] Vesp. 839. sq. Qui versus haud scio an ducti sint ex v. Ἀμάλα: ipsam glossam cum *V. igno- 16. ἢ edd. vulg. οὐρητιάσις] οὐρητιάσις A. 17. κρεμῆσεται Med. 18. Ἀυτὴ κάμινος] Proverbii meminit sub his ipsis vocibus etiam Hesychius. ἐλλυσε Edd. 21. Ἀυτήκοοι] Zon. p. 341. Lex. Seg. p. 464. cf. Lex. Rhet. p. 211. Theophyl. Simoc. VI, 4. laudavit Abresch. Dil. Thuc. p. 300.

hensum vero in carcerem duci iubet, ne in castra rever- sus enunciat, quae celari praestaret. Ἀυτάρ- κεια. Polybius: Vir iste dignus est laude et admiratione, cum propter alta. Tum praecipue propter ritae frugalitatem et mores philosophos, quibus suo studio et absque ulla institutione animum excoluerat, quorumque multa et praeclara specimina edidit. Ἀυταρκῶ. Aptum dativo. Ἀυταῖς ἀμάλαις. Una cum ipsis manipulis, de his qui funditus peremunt, quasi dicas, una cum ipsis fundamentis vel radicibus. ἀμάλη enim frugum est manipulus. Ἀυταῖσι διαβολαῖς. Constructio haec est Attica; similis illi, αὐτοῖς ὅπλοις τὰ ἄρματα, αὐτοῖς ἵπποις, deest enim praepositio cum, hoc autem ideo dixit, quia Cleo reliquos duces criminans et in odium populi adducens Atheniensibus persuaserat, ut so- lum spectarent. Παφλαγόνων vero πρώτος dixit, ut signifi- caret, omnes quidem Paphlagonas esse malos, praecipue vero Ἀυτε. Postea. Ἀυτερέται. Milites,

qui remigant et pugnant; qui sunt iidem et remiges et milites. Ἀυτή. Illa. Ἀυτὴ vero, demonstrative, haec. Hic est dies, quem fecit Dominus, per αὐτὴ hic significatur Pascha Dominicum, quod incidit in XXV. diem Martis, quod si tertio die resurrexit Christus (ut ipse dixit: Oportet filium hominis occidi, et tertio die resurgere), cur octavus dicitur resurrectionis Domini? sed tertius dicitur, facta dierum computatione a passione et cruce, octavus vero, si respicias creaturam mundi et ipsam resurrectionem. Illo enim die mundus ab aspectabili conditi coepit, et verum lumen Christus resurrexerat. Ἀυτὴ γε γὰρ. Hic proborum est rorum morbus. de his probrī loco de altero aliquid dicunt, quod est laude dignum. Ἀυτὴ γι. Aristophanes: Matula quidem haec, si micturias, iurta te suspendetur ex clavo ligneo.] Ἀυτὴ κάμινος, αὐτ. Ipse caminus, ipse traxit fumus. ubi quidem pro καπνός ponunt τροχός, de iis qui similia faciunt. Ἀυτήκοοι. Quibus ab aliis nihil imperatur, sed qui se ipsi audiant.

Αὐτῆμαρ. αὐτῆ τῆ ἡμέρα.

Αὐτῆ μὲν ἢ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασε. παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς τυγχάνοντων. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀλίεων.

Αὐτῆν. ζῆται ἐν τῷ Ἀνελοῦσα γὰρ τὸν νόμον 5
ἔχειροτόνησεν αὐτήν.

Αὐτῆν. βοῖν, μάχην.

Αὐτῆ νῦν ἢ σοφία ζῆ. ἐπὶ τινος εὐδοκιμοῦ-
τος. Καί, Αὐτῆ νῦν ἀνθεὶ ἢ Μοῦσα· ὁμοιον τῷ
πρὸς ὁτιώτερον καὶ πολιτικώτερον.

Αὐτίκα. μετ' οὐ πολὺ, εὐθέως, παραχρῆμα, 10
τυπώμως, πρὸς ὀλίγον, ἢ μικρὸν ὕστερον. τὸ δὲ
Αὐτίκα μάλα, ἀντὶ τοῦ εὐθύς. καὶ παροιμία·

Αὐτίκα καὶ φρενὰ ὀλίγα, ἃ μέλλει κάρπιμ' ἔσε-
σθαι.

Αὐτῶν εὐθύς ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς πρὸς ἀγαθὸν τέ-
ος ἀποβλεπόντων.

Αὐτίς, καὶ αὐθίς, ἐκατέρως λέγουσιν.

Αὐτίτην. τὸν αὐθιγενῆ οἶνον. Ἀμφικτύοσι
ἡλεκλαίδης.

Αὐτό. αὐτὸ ἔλεγον οἱ φιλόσοφοι τὸ κυρίως λε-
γόμενον. καὶ τὴν ἰδέαν διὰ τοῦ αὐτὸ ἐδήλουν, αὐ-
τοάνθρωπος λέγοντες καὶ αὐτοδόξαστον, τὸ κυρίως
καὶ μᾶλλον δοξαστόν, καὶ αὐτοαληθῶς, ἢ ἔστι μᾶλ-
λον ἀκριβῶς. ὥστε ἔστιν αὐτοδόξα ἐν ᾧ γὰρ τὸ αὐτό,
ἐν τούτῳ μάλιστα καὶ ἀκριβέστερον.

Αὐτοαπλότης. Ἄλλ' ὁ τε βασιλεὺς τὸν τρό-
πον ἦν αὐτοαπλότης, καὶ σιωπῶσά τις ἐπαικεία,
καὶ πρὸς τὰς δωρεὰς ὑγρὸς καὶ καταφραγῆς, καὶ πρὸς
10 τὰς πράξεις βαρὺς καὶ συντεταμένους.

Αὐτοβοεῖς ὁμοιοὶ ὦν τῷδε. Ἀτικῶς πάνν
συμπέπλεκται. σημαίνει δέ, οἷον αὐτὸς ἑαυτῷ μαρ-
τυρεῖς κεκραγῶς ὁμοιοὶ εἶναι τῷδε.

Αὐτοβοεῖ. ἐν αὐτῆ τῆ μάχῃ. Ἀγαθίας· Πῶς
15 γὰρ ἐνῆν αὐτοὺς ὀλίγους ὄντας ἐνεγκεῖν τὰ πληθῆ
τῶν πολεμίων, καὶ μὴ οὐκ αὐτοβοεῖ διαφραγῆναι
ὑπὸ δέους; [Καὶ αὐθίς] Ἐκκλησιασθέντες ἐδογμα-
τιζον αὐτοβοεῖ παραδώσειν τὴν πόλιν. ἀντὶ τοῦ αὐ-
381 θημερόν, οἶονεῖ ἑναυλον. ἢ ἔτι τῶν βοῶν ἐν ζυγῷ
20 ὄντων.

Αὐτῆμαρ] Lex. Seg. p. 464. Glossa Hom. II. α. 81. 2. Αὐτῆ μὲν ἢ] Hoc proverbio usus est Aristoph. Thesm. 935. Küst.
Lex. Seg. p. 464. Ἰσπανικῶν Arsen. p. 84. Sed vide potissimum gl. Μήρινθος. Usus est Aelianus in v. Ομοῦ. 5. Hanc gl.
merito neglexit Küsternus; siletur *V. 7. Αὐτῆν] Lex. Seg. p. 464. 8. Αὐτῆ νῦν] Lex. Seg. p. 464. et Arsenius p. 84.
9. αὐθιγενῆ] Vid. Schol. Platon. p. 343. Ruhken. in Tim. p. 55. Partem habet Zon. p. 348. 12. πρὸς ὀλίγον] Lex. Seg. p. 464. ult., ubi πρὸ ὀλίγον apogr. Bast., 13. Αὐτίκα μάλα] V. Lex. Rhet. p. 211. Apud Hesychium tamen
quod editur, Αὐτίκα μάλα. εὐθύς ἴαν, πᾶν, πάλιν, παραχρῆμα, σημεῖον. Αὐτίκα, Ἀριστοφάνους μὲν κτλ., id meliore disti-
ctione facile locum suum tuebatur, modo sublato πάλιν iungamus ἴαν πᾶν. 14. Versus proverbialis ab Libanio servatus
Epist. 30. Cf. Boisson. in Anecd. II. p. 414. Ceterum dactylicos numeros facili coniectura restituas δὴλ' ἔτε. 18. Cf. v. Αὐ-
θίς. 19. Αὐτίτην] Vide Casaubonum in Athen. lib. I. c. 24. Küst. Vide Heringae Obs. p. 10. Hesych. v. Ἀπαράχτους οἶ-
νος. Tomp. MS. αὐτογενῆ] αὐθιγενῆ A. Med. Lex. Seg. p. 464. αὐθιγενῆ V. C. E. Correx. Gronov. Em. p. 83.
2. Αὐτό] Αὐτοῖ A. 2. αὐτοάνθρωπος] De compositis huiusmodi nonnulla Hemsterhus. in Lucian. Tim. 45. Abrosch. Diluc. Thu-
oyd. p. 377. Gaisf. Huius generis voces etiamnum satia multae absunt lexicis; velut quas profert Aristoteles Top. VI, 8. 4. δο-
ξαστόν] δοξαστόν καὶ μᾶλλον δοξα A. B. C. E. Med. Id non temere putamus irrepraesae, sed ad αὐτόδοξα ita revocandum esse,
ut oratio paulum castigetur: δοξαστόν, καὶ αὐτοδόξα, ἢ ἔστιν ἀκριβῶς καὶ μᾶλλον δοξα, καὶ αὐτοαληθῶς. ἐν ᾧ γὰρ κτλ. „Cum
h. l. conf. Alexand. Aphrodis. in Topic. p. 273." Gaisf. ὅ ἐστι] ἢ ἔστι A. E. ἢ ἔστι Med. 6. τὸ μάλιστα] τὸ om. A. *V. C.
E. Med. 9. καταφραγῆς] καταφραγῆς E. 10. πράξεις] Lex. εἰς πράξεις ex ipso Suida in Ἰγρῶς. Hemst. συντεταμένους]
συντεταμένους V. C. 11. Αὐτοβοεῖς] Kühn. in Polluc. praef. lib. VIII. Hemst. Lex. Seg. p. 465. 12. συμπέπλεκται] συμ-
πλέκται E. et liber Arsenii p. 85. qui nescit σημαίνει δέ. ἑαυτῷ etiam Zon. p. 347. 14. Αὐτοβοεῖ] Lex. Seg. p. 465. sive
214. alteram praestat explicationem. τῆ μάχῃ] τῆ om. V. C. Πῶς γὰρ ἐνῆν] Verba haec leguntur apud Agathiam lib. II.
p. 58. Küst. Ubi om. ὑπὸ δέους. 15. ἐνεγκεῖν] ἐπενεγκεῖν C. ἐνεγκοῦσα A. 17. Καὶ αὐθίς] ἐκκλησιασθέντες] καὶ αὐθίς
om. A. B. C. V. E. Tum ἐκκλησιασθέντες A. B. E. ἐν ἐκκλησιασθέντες Med. 19. οἶονεῖ ἑναυλον] Haec nimis praecisa sunt.
Clarius dixisset Suidas, οἶονεῖ ἑναυλον ἔτι οὐσης τῆς βοῆς. Vel hic enim loci huius sensus est, vel nullus. Portus hic οὐδὲν
ἔργος. Küst. ἢ ἔτι τῶν βοῶν] Haec inepta sunt, et sola litura sananda. Küst. Similiter Hesychius ἔτι τῶν βοῶν ἐν τοῖς ζυ-
γοῖς ὄντων. ἐπὶ τῶν E.

Αὐτῆμαρ. Eodem die. Αὐτῆ μὲν ἢ μήρ. Iste quidem
funiculus nihil attraxit. proverbium a piscatoribus ductum:
quod dicitur de illis qui votis non potiuntur. Αὐτῆν.
Αὐτῆν. Clamorem, proellum. Αὐτῆ νῦν ἢ σοφ. Ipsa
nunc sapientia vivit. dicitur de viro celebri. Et: Ipsa nunc
haec Mess. proverbium priori quidem simile, at venustius.
Αὐτίκα. Non multo post, statim, confestim, celeriter, ad
antiquum tempus, vel paulo post. Et Αὐτίκα μάλα, statim. Et
proverbium: Statim apparet, quae plantae fructiferae fu-
turae sint. de illis qui statim a primis initiis optimam spem
amittant. Αὐτίς et αὐθίς, utrumque dicitur. Αὐτί-
την. Vinum vernaculum. Teleclides Amphictyonibus. Αὐ-
τό. Sic appellarunt philosophi rei proprietatem. Item ideam
significarunt αὐτό, dicentes αὐτοάνθρωπος, et αὐτοδόξαστον,
id est, proprie et magis opinabile, et αὐτοαληθῶς, id est, ma-

gis vero et accurate. hinc etiam αὐτοδόξα dicitur. cui enim in-
est αὐτό, in eo etiam est id quod est maximum et accura-
tissimum. Αὐτοαπλότης. Sed rex moribus erat sim-
plicissimis et tacens quaedam modestia, qui et ad dona
largiendum pronus esset et proclivis, et in exigendis pecu-
niis durus et promptissimus. Αὐτοβοεῖς. Ipse voce tua
praedicat te similem huic esse. Vox haec Attice composita
est. quasi dicas; ipse tibi testimonium dicis, clamans te simi-
lem huic esse. Αὐτοβοεῖ. In ipso proelio, Agathias:
Quomodo enim fieri poterat, ut tam pauci tantam hostium vim
sustinerent, neque primo statim impetu ad internecionem
caederent metu perterriti? Et alibi; Illi vero in concilio
decreverunt, urbem eodem statim die dedendam esse. αὐτο-
βοεῖ enim hic idem significat quod eodem die, vel, dum aures
adhuc clamore personant. vel, dum boves adhuc sub iugo sunt.

Αὐτοβοεὶ. τὸ παραχρῆμα συντελεσθῆναι ἐν πολεμικαῖς ἔργοις, οἷον ταχέως καὶ ἅμα τῷ πολεμικῷ ἀλαλάγματι. οὕτω Θουκυδίδης. παρὰ Θεοπόμπῳ δὲ ἀντὶ τοῦ κατὰ κράτος.

Αὐτογένεθλον. αὐτογέννητον.

Αὐτοδαῆ. τὰ ἐκ φύσεως καὶ μὴ ἐκ διδασχῆς.

Αὐτοδαῆ ὀργήματα.

Αὐτοδαῆ τρόπον. τουτέστι τὸν δάκνόντα, τὸν ἐμπεσόντα. ἢ ἀθῶαδῃ καὶ ὀργίλον, ἐπεὶ οἱ ὀργίλοι δάκνουσι τοῖς ὀδοῦσιν. Ἀριστοφάνης.

Τὰς φύσεις ἡμῶν δεδοικῶς καὶ τὸν αὐτοδαῆ τρόπον.

καὶ αὐθις.

Ἴν' ὄζωμεν γυναικῶν αὐτοδαῆ ὄργισμένων.

ἀντὶ τοῦ πάνυ. Αὐτοδαῆ καὶ τὸ παραχρῆμα ἀποδεδώκασιν.

Αὐτὸ δεῖξει. παροιμία. ἔλλειπει τὸ ἔργον.

Αὐτοδίκη. ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τις δικάζηται, καὶ αὐτομαχῆ. Καὶ Αὐτοδικεῖν Δείναρχος ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὀρίζειν.

Αὐτόετες. σὺν αὐτῷ τῷ ἔτει.

Αὐτόθεν. ἀντὶ τοῦ ἐντεῦθεν.

Οὐκ ἔσθ' ὕπως οὐκ εἰσὶν ἐνθένδ' αὐτόθεν.

10 Ἀριστοφάνης Ἀχαρνέσι. Καὶ αὐθις. Ἀλλὰ χρῆναι παρ' αὐτόθεν, ὡς ἔχουσιν, ἀνταπεξελθόντας ἐν χερσὶ στήσασθαι τὸ τέλος τοῦ πολέμου. ἢ Αὐτόθεν, ἀντὶ τοῦ οἴκοθεν, ἐνδοθεν. Ὁ δὲ αὐτόθεν πρὸς τὸ ἀδικεῖν ὤρηται. Καὶ Ἰώσηπος. Δῶρα

1. παρὰ χρῆμα] Leg. τὸ παραχρῆμα. Reines. Sic Lex. Seg. p. 465. Zon. p. 349. Hesychius et A. B. E. C. V. 3. ἀλαλαγμῶν Lex Seg. οὕτω Θουκυδίδης] Lib. II. c. 81. Item lib. III. c. 74. et lib. VIII. c. 23. Küst. Plura conguessit Piersonus in Moerli p. 48. 5. Αὐτογένεθλον] Lex. Seg. p. 465. Vid. Alb. in Hesychium. 6. Αὐτοδαῆ] Ex Schol. Sophocl. Ai. 699. διδασχῆς] διαδοχῆς A. *V. C. E. Addit Zon. p. 345. καὶ τὰ ὀργήματα ἦεν αὐτοδαῆ. 8. Αὐτοδαῆ τρόπον] Scribendum est τὸν αὐτοδαῆ τρόπον. Nota enim haec Suidae referenda est ad Aristoph. Pac. 606. Τὰς φύσεις ἡμῶν δεδοικῶς καὶ τὸν αὐτοδαῆ τρόπον. Küst. αὐτοδαῆ tam in lemme quam in exemplo contra Edd. et MSS., qui utrobique consentiunt in αὐτοδαῆον, reperit Gaisfordus. Mireris etiam Zon. p. 341. firmare αὐτοδαῆον. 9. ὀργίλον — ὀδοῦσιν] Gregor. Naz. Iamb. ἐνδοκῶν ἐν γυμνασίῳ, i. e. labris morsis, tacens nimirum, pertuli. Reines. 14. Ἴν' ὄζωμεν] Aristoph. Lysist. 688. sed ubi rectius legitur ὡς ἂν ὄζωμεν γυν. Küst. ὄζω *V. ὄργισμένων] ὄργισμένως B. E. Med.
1. Αὐτοδαῆ] Haec sola tradidit Lex. Seg. p. 465. Item Hesychius. 3. Αὐτὸ δεῖξει. παροιμία. ἔλλειπει τὸ ἔργον] Locum in Suidae in lepidum errorem induxit Maussacum, cuius verba ex Dissertatione Critica adducam: *Quin alia multa etiam sine hypothesebus allata sint* (loquitur ibi de proverbii, quae Hesychius sine interpretatione et argumento in Collectanea sua retulit non dubito, quae quisque pro diligentia et studio notare poterit. Consule proverbium ἐξ ὄνυχος, quod etiam hypothesebus diget: et Ἀρχὴ τῆρας, ubi nulla hypothesis, sed proverbium nudum affertur; e sexcentis aliis. Quod autem nos commentus hypothesebus, hoc Suidae proprie ἔργον appellat: In proverbio enim, quod hypothesebus et facto indiget, apud istum leguntur: Αὐτὸ δεῖξει. ἔλλειπει τὸ ἔργον. Sed haec quidem iocularia sunt. Sensus enim huius loci non est, proverbium δεῖξει argumentum et hypothesebus curere, ut Maussacus putavit: sed per verba ista ἔλλειπει τὸ ἔργον Suidae significare voluit, proverbio Αὐτὸ δεῖξει desiderari vocem ἔργον, et integram παροιμίαν ita efferendam esse, Αὐτὸ τούργον δεῖξει. Sic enim verbum hoc effert Aristophanes Lysistrata 375. multique alii scriptores, quos hic allegare non attinet. Vide Gatakerum Marc. Anton. XI, 15. a quo errorem Maussaci recte etiam notatum esse video. Küst. Philostrate. p. 213. αὐτὰ δηλώσει, perinde est. Plutarch. Pomp. p. 630. ἐδήλωσε δὲ αὐτὰ τὰ πράγματα. Eurip. Bacch. 976. αὐτὸ σημαίνει. Toup. MS. Dilligenter illustrant Schol. Platon. pp. 366. 393. His si adiciantur Valcken. in E. Phoen. 626. et Heind. in Plat. Protag. 50. quorum pius fere intpp. Aristaceti p. 302. expromunt, nihil videtur superesse quod magnopere desideres. Notandus tamen locus c. Tim. p. 6. §. 40. locus, in quo codicum alii τούργον, alii πράγματα interpolaverunt. Ceterum quae tradit Hesychius: παροιμία ἐξ ὄνυχος τοῦ ἐπιλόχου λεγομένη, haud scio an verborum traiectione sic refingenda sint, παροιμία ἐπὶ τοῦ (vel τῶν) ἔξω τοῦ λόγου λεγομένη. 4. Αὐτοδίκη] Secundum Scholiastam Thucydidis αὐτοδίκος illi appellantur, qui propriis iudiciis utuntur, non superiore et extraneo iudice pendunt. Vide eum in lib. V. 20. Küst. Legendum puto Αὐτοδικεῖν et αὐτομαχεῖν: idque non tantum ex diversa verbi αὐτοδικεῖν significatione, quam Diparchum usurpasse subiicitur, patet, sed etiam ex iis quae notantur Αὐτομαχεῖν et Hesychio. Minor erit mutatio, si modo scribas Αὐτοδικεῖ. Hemst. Repugnant Zon. p. 344. et Arsenius p. 12. Hemsterhusium tamen opinor recte sensisse; quamquam nihilo deterius est αὐτοδίκος. 5. αὐτομαχῆ] Vide infra haece. Küst. Is aliam scripturam in Latinis significavit: *Idem enim interdum significat quod αὐτομαχῆ*. Nos αὐτομαχῆ cum A. E. probavimus; quamquam καὶ nescit *V. Καὶ Αὐτοδικεῖν] Cum Harpocrate et Lex. Seg. p. 465. Verum non scio an αὐτοδοκεῖν Med. et optimorum Harpocratonis librorum scriptura praeferenda sit, quod contendere possis verumtamen selbstgefällig sein. 7. Αὐτόετες] Glossa Hom. Od. γ'. 322. αὐτῷ τῷ | τῷ αὐτῷ B. E. Nihil mutant Lex. Seg. p. 465. et Apollon. Lex. p. 178. 9. ἐνθένδ'] ἐνθένδ' A. B. E. C. V. Med. ἐνθένδ' *V. 10. Ἀχαρνέσι] V. 116. 11. παρ'] γ. verissime Schweigh. in Arriani Epict. p. 6. 13. ἐνδοθεν om. E. et Zon. p. 348. qui Iosephi verbis utitur.

Αὐτοβοεῖ. Apud Thucydidem dicitur de re, quae statim perficitur, simulac primus clamor militaris sublatus est; apud Theopompum vero significat per vim. Αὐτογένεθλον. A se genitum. Αὐτοδαῆ. Quae natura magistra praeter institutionem discuntur. Saltationes nativas. Αὐτοδαῆ τρόπον. Ingenium valde mordax, quod alios insectatur. vel pervicax et iracundum. irati enim mordent dentibus. Aristophanes: *Mores vestros veritus et ingenium iracundum*. Et iterum: *Ut olfaciamus mulieres vehementer iratas*. Αὐτοδαῆ etiam interpretantur, confestim. Αὐ-

τὸ δεῖξει. Ipsa res demonstrabit. proverbium, cui demum vox ἔργον. Αὐτοδίκη. Dicitur de eo qui per se ipse neque per alium litigat. Et Αὐτοδικεῖν apud Dinarchum significat, sibi ipsis ius dicere. Αὐτόετες. Kodem modo Αὐτόθεν. Ex isto loco. Aristophanes *Acharnensibus*: *Necesse omnino est eos ex ipso illo loco venisse*. Et alibi: *Sed oportere eos ex illo loco ita, ut nunc sint, paratos hosti obriam illico procedere, et fortiter pugnano bello finem imponere*. Vel Αὐτόθεν, suoapte ingenio, intrinsecus. *Illa vero suoapte ingenio ad iniustitiam fertur*. Et Iosephus: *Don-*

Δὲ αὐτόθεν μὴ πέμπειν τῷ βασιλεῖ. ἀντὶ τοῦ οἴκου
 γεν. ἢ Αὐτόθεν, ἐκεῖθεν, ἢ ἀπὸ τοῦ παρόντος
 χρόνου. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι αὐτόθεν ἐλπίζαντες ἤδη
 τὴν παρεμβολὴν αἰρήσειν. ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ παρα-
 χρόνου. Καὶ Θουκυδίδης· Χειμῶν ἦν, καὶ τοῖς 5
 Ἀθηναίοις τὸν πόλεμον αὐτόθεν ποιῆσθαι οὕτω
 εἶδοκει.

Ἀὐτοκράτορα εἶπε τῷδε. ἄκρως καὶ καθ' ὑπερ-
 βολὴν εἶπε τῷδε εὐνοῦς.

Ἀὐτοκλέυστος. ἀνθρόμητος. Ἀθήμιανός· 10
 Κρότος τε ἀθρόως οὐκ ἐκ παραγγέλματος, ἀλλ' αὐ-
 τοκλέυστος ὠρμήθη.

Ἀὐτοκέραστον. οἶον εὐκέραστον, συμμε-
 τρως κεκραμένον.

Ἀὐτοκίνητον. ἀδοφνές. Τῷ δὲ Ἐρμείῳ 15
 φιλολοσοῦν τὸ αὐτοκίνητον οὐ προσήνθει τῇ πο-
 λεμαθείᾳ.

Ἀὐτοκλείδης. Κηδωνίδης καὶ Ἀὐτοκλείδης
 καὶ Θέρσανδρος ὡς παιδερασταὶ σφοδροὶ διεσύ-
 ροντο.

Ἀὐτοκόμου. Ἀριστοφάνης Βατράχοις περὶ
 Αἰσχύλου·

Φοῖξας δ' αὐτοκόμου λοφιάς λασιαύχενα
 χαιτήν.

ὡσεὶ εἶπεν, ὀργισθεὶς ὡσπερ σὺς.

Πάν τὸ ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται.

Ἀὐτοκράτης. Ἀθηναῖος, κομικὸς ἀρχαῖος.
 τῶν δραμάτων αὐτοῦ Τυμπανισταί. ἔγραψε καὶ
 τραγωδίας πολλάς.

Ἀὐτοκράτωρ. δεσπότης, ἄρχων. Ἑλληνικὴ
 ἢ φωνή. τάττεται δὲ ἐπὶ παντὸς τοῦ καταπολεμη-
 σαντος καὶ κρατήσαντος τῶν ἐναντίων. καὶ ἦν κοι-
 νὸν πρόσρημα ἐπὶ τε στρατηγῶν καὶ ὑπάτων.

Ἀὐτοκράτορα. πάντα τὸν ἀνυπεύθυνον.

Αὐτόθεν, ἐκεῖθεν] Xenoph. Hist. Gr. p. 472. καὶ γὰρ αὐτόθεν προσεγγόντο, ex ipso loco. Sic p. 518. Tour. MS. Addas
 Thucyd. VII, 71. Varia de huius adverbii significatu protulit Wyttenb. Misc. Doctr. II. p. 14. 4. ἐκ τοῦ] τοῦ om. A. *V.
 5. Θουκυδίδης] L. VI, 71. 6. οὕτως] οὕτω A. V. (ap. Gron. Em. p. 84.) C. Addit Thucydides δυνατόν εἶναι. 8. Ἀὐτο-
 κρως ὄν εἶπε τῷδε] Obscura haec mihi videntur, nec facile divinaturum quemquam puto, quid Suidas hic sibi velit. Küst. Haec
 enim aut adeo obscura, qui una atque altera litterula facile illustrari possint. Legendum: τῷδε δέ, εὐνοῦς. Illud vero Αὐτοκρά-
 τιν εἶπε τῷδε est fragmentum ex scriptore aliquo petiitum, quod recte interpretatur Suidas, ἄκρως καὶ καθ' ὑπερβολὴν εὐνοῦς:
 Iustum patium, purum putum huic esse videtur, i. e. inimicissimus, καθ' ὑπερβολὴν εὐνοῦς. Sophocli. Antig. v. 217. Tour. I.
 p. 88. Ridiculum atque Toupianum commentum. εὐνοῦς om. Lex. Seg. p. 465. neque ullum ei locum concedi posse perspicue
 docet Phrynichus Seg. p. 8. Aut igitur fabulae latet inscriptio, velut Εὐνείδης, aut totum illud εὐνοῦς pro interpretatione re-
 vocandum ad glossam continuam. Ceterum scriptissimum αὐτοκράτορα. Statim quae extabant: Αὐτοκράτορα βδάλος ναῦς, ἢ αὐτοκρά-
 τος ἀλάος ἀλάος. αὐτοκράτορα. κρῶτος δὲ ἢ λέξις ἐπὶ τῶν ἀληθῶν εἴρηται. τὸ γὰρ ὡς εἶπε φρασὶν ἀλευρον αὐτοκράτορα λέγεται,
 καὶ Gaisf. delevit cum A. B. C. V. E. quippe per fraudem inserta sive ex Etym. M. sive e Zon. p. 344. 10. Ἀὐτοκλέυστος:]
 Xenoph. Anab. p. 225. V. Ἀρδαβούριος, Dion. Hal. p. 512. Tour. MS. Addit v. Ἀσπασ. Hemsf. Cf. Phrynich. Seg. p. 18. An-
 notandum etiam αὐτοκλέυστος e Philone lud. de honor. parent. 11. Ἀθήμιανός] Suspiceris locum memoriter ex Arriani Exp. VI,
 4. extr. esse descriptum, cum praesertim nonnihil haec differant ab laudatione ea quae continetur v. Παράγγελμα. 11. ἀθρόως:]
 ἀθρόως posui cum A. et Zon. p. 341. 13. Ἀὐτοκέραστον] Ἀὐτοκέραστος mendum Küst. Ἀὐτοκέρως Lex. Seg. p. 467. Phry-
 nich. p. 3. Hesych. et Pollux VI, 24. Vidit Gaisfordus Ἀὐτοκέρως in gl. principio excidisse. Id tamen in ordinem ne recipiatur
 constat idem ille Phrynichus p. 18. Ἀὐτοκράτορα. — παρὰ γὰρ τοῖς πολλοῖς καθομιλλῆται τὸ αὐτοκράτορα ἐπὶ τοῦ συμμετρως κεκραμέ-
 νου. συμμετρως] συμμετρως E. 14. κεκραμένον A. V. E. pr. Med. κεκραμένον Ald. κεκραμένον vulg. 15. Τῷ δὲ Ἐρμ.] Ex
 Damascio in Vita Isidori, ut discimus ex Photio, p. 1044. (341. a.) ubi ita legitur: Κάττοι ἐμείνητο, ὡς εἶπεν, πάντων ὧν τε
 ἀπαθεί τοῦ διδασκάλου ἐξηγουμένου, καὶ τῶν ἐν βιβλίοις ἀναγεγραμμένων, ἀλλὰ τὸ αὐτοκίνητον οὐ προσήνθει τῇ φιλομαθείᾳ.
 Ubi τὸ αὐτοκίνητον non male reddunt, mentis celeritas, sive ingenii dotes. Doctrina scilicet et memoria abundabat Hermias,
 sed ab ingenio tamen atque inventione laborabat. Hic est sensus Damascii. Tour. * Eadem Zon. p. 346.
 1. Ἀὐτοκλείδης] Ex Harpocrate: ubi σφοδροὶ om. Palat. Pertinet gl. ad Aeschin. c. Timarch. p. 8, 11. Adde v. Κηδωνί-
 δης. 4. Βατράχοις] V. 830. 6. λοφιάς] λοφιάς V. Med. 7. χαιτήν] χαιτήν B. C. E. Med. 8. ὡσεὶ] ὡς A. B. *V. E.
 Med. 9. Πάν τὸ ἐπισκύνιον] Homerus II. ῥ. 136. Küst. Scribendum saltem πάν τε. Praeterea lenitas orationis alligantur
 adinaretur inserto ὅς post σὺς. 10. Ἀὐτοκράτης] Eudocia p. 69. adde Meinekii Qu. Scen. II. p. 74. Autocratem et anti-
 quae comoediae poetam fuisse et tragoediis operam dedisse eodem Suida fideiussore constat: quae perinde facienda ducimus.
 11. Τυμπανισταί] Huius fabulae meminit Aelianus Hist. Anim. lib. XII. c. 9. Küst. 14. τάττεται δὲ] Haec verba Suidae de
 consuetudine Romanorum, non Graecorum, intelligenda sunt. Apud Romanos enim belli duces toties ab exercitu imperatores
 appellabantur, quoties ingenti proelio hostes vicissent, ut ex scriptoribus historiae Romanae notum est. Dio de Julio Caesare
 p. 157. Ἐψηφίσθη δὲ αὐτῷ δημοσίως καὶ τὸ τοῦ αὐτοκράτορος ὄνομα, οὐχ ὡσπερ τοῖς τινὰ μάχην μεγάλην νικήσασιν etc. Vide
 eundem in Augusto p. 19. Küst. 15. τῶν ἐναντίων] ἐναντίων vulg. τῶν πολεμίων Zon. p. 341. 17. Ἀὐτοκράτορα] Lex.
 Seg. p. 465. Apparet haec glossam accurate cum superiore iungendam fuisse.

omni regi domo non mittere. ubi αὐτόθεν positum est pro οἴ-
 κῳ. Vel αὐτόθεν, illinc, vel statim. Romani vero spe-
 rantes se castris statim potituros esse. Et Thucydides:
 Etoans erat, nequidum Atheniensibus bellum illico inferre
 visum est. Αὐτοκράτορα. Eximie et supra modum huius
 est similis. Αὐτοκλέυστος. Qui sponte sua aliquid
 fecit. Arriano: Et subito plausus nullo iubente, sed
 sponte sua excitatus est. Αὐτοκέρως. Bene tempera-
 tum, modice mixtum. Αὐτοκίνητον. Nativum. Her-
 mias vero philosophus varia quidem eruditione, sed non in-
 γενii dotibus excellebat. Αὐτοκλείδης. Autoclidēs, Ce-

donides et Thersander propter puerorum amores, quibus indul-
 gebant, male audiebant. Αὐτοκόμου. Valde comati.
 Aristophanes in Ranis de Aeschylō dicens: Hirsutus valde co-
 matae iubae setis inhorrescens. idem est ac si dixisset, apri
 instar iratus. [Homerus:] Omne supercilium demittit. Αὐ-
 τοκράτης. Autocrates, Atheniensis, comicus antiquus. ex fa-
 bulis eius sunt Tympanistae. scripsit etiam tragoedias multas.
 Αὐτοκράτωρ. Imperator, dominus. vocabulum est Graecum.
 dicitur etiam de eo qui hostes vicit et debellavit. eadem appel-
 latio communis erat Imperatoribus et Consulibus. Αὐτο-
 κράτορα. Principem nullis rationibus reddendis obnoxium.

Αὐτοκράτορες. ἀντι τοῦ, τούτων τῶν δο-
τιων κρατοῦντες. Ἀριστοφάνης Ὀρνισι·

Τούτων πέρι πάντων αὐτοκράτορες ἤκομεν.

Αὐτοκτόνα.

Οὕτως ἐξ ἐχθρῶν αὐτοκτόνα πέμπτο δῶρα,
ἐν χάριτος προφάσει μοῖραν ἔχοντα μύρου.
τερι' Αἴαντος καὶ Ἐκτορος.

Αὐτολήκυσθοι. Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος.
ἤτοι ἀντι τοῦ εὐζώνους τινὰς καὶ ἐτοιμούς πᾶν
δτιοῦν ποιεῖν καὶ ὑπομένειν. ἢ ἀντι τοῦ πένητας,
μηδὲν ἄλλο κερκτημένους ἢ ληκύθους. ἢ αὐτουργούς.
ἢ ἀντι τοῦ εἰς πληγὰς ἐτοιμούς, καὶ οἷον τύπτοντας
καὶ μαστιγοῦντας καὶ ὑβρίζοντας. ἢ τοὺς ἐκ προ-
χείρου διδόντας ἀργύριον, καὶ ἐτοιμούς πρὸς τὰς
μίξεις. καὶ γὰρ εἶχον ἐν ταῖς ληκύθοις ἀργύρια. καὶ
λύσαντες δὲ πολλάκις τὴν λήκυσθον ἐχρῶντο τῷ
ἱμάντι πρὸς τὸ μαστιγοῦν.

Ἀυτολόχευτος. αὐτογέννητος, ὁ Θεὸς ὁ 31:
ἀγέννητος.

Αὐτόλυκος. Ἀρεοπαγίτης οὗτος ἦν, καὶ τοὺς
οἰκείους ὑπεκτιθέμενος ἐν τοῖς Χαιρωνικοῖς ἐάλω,
5 καὶ κατεψηφίσαντο αὐτοῦ οἱ δικασταί.

[Αὐτόλυκοι. πένητας, οἷον αὐτοδιάκονοι.]

Αὐτοματίζουσιν. αὐτόματοι παραγίνον-
ται. Αὐτοματίζουσι δύο τινές. ἀδελφῶ δὲ ἦσθη
καὶ γένος καὶ προαίρεσιν, καὶ χώρους τινὰς ἀσύ-
λους ὑποδεικνύουσι, διὰ τὸ ξρμα τοῦ ὀχυρώμα-
τος.

Αὐτομαχεῖν. τὸ δι' ἑαυτοῦ δικάζεσθαι, ἀλλὰ
μὴ δι' ἑτέρου. Καὶ Αὐτομαχεῖν. ὅταν ἀντι-
ποιηταί τις οἰκίας ἢ χωρίου, καὶ εἴη ὁ πεπρακὸς
μὲν ἀξιοχρεως, ὥστε δοκεῖν ἀποτίσαι τὴν ζημίαν.
καὶ συνίστασθαι τὴν δίκην πρὸς τὸν ἀντιποιούμε-
νον· βούλοιο δὲ ὁ διακατέχων τὴν οἰκίαν ἢ τὸ χω-

1. Αὐτοκράτορες] Ex Schol. Aristoph. Av. 1594. τῶν δογμάτων] τούτων τῶν δογμάτων A. *V. C. Med. cum Zosara
5. Οὕτως ἐξ ἐχθρῶν] Ex Epigr. adesp. 389, 7. 8. Anthol. Pal. VII, 152. αὐτοκτόνα] αὐτοκτόνα C. 6. προφάσει] προφά-
σει A. 8. Αὐτολήκυσθοι] Cum Harpocrate et Lex. Seg. p. 465. Demosthenis locus est p. 1261. Attaliē etiam Philosta-
Vitt. Soph. p. 490. Tour. MS. 9. ἤτοι ἀντι τοῦ εὐζώνους] Id est, scurras et parasitos: quo sensu vox αὐτολήκυσθος accipitur
apud Plutarchum in libello de adulat. et amici discrimine p. 50. Küst. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 1036. εὐζώνους] εὐζώνους B.
*V. Pal. Harp. MS. Vat. 375. (ap. Gaisf. in Add.) Edd. vett., item ἐτολως Med. *V. Pal., cum Cram. Anecd. II. p. 40
11. Lege καὶ μηδὲν cum grammaticis. 15. εἶχον ἐν ταῖς λ.] Conf. Laert. in Zenone p. 317. Reines.
1. Αὐτολόχευτος] Vide Hesychium, Sulceri Thea. h. v. et Hemsterhusium in gl. Ἀρχεῖονται, olim hinc interpolatam. αὐ-
γέννητος etiam Zon. p. 341. ὁ ante ἀγέννητος illum A. B. E. C. *V. 3. Αὐτόλυκος] Cum Harpocrate et Lex. N
p. 466. „Vide de tribus Autolyctis interpp. Valer. Flacci V, 115. Hygin. fab. 201. et Nat. Com. V. p. 443. et VI. p. 629. Reis
Ἀρεοπαγίτης] Ἀρεοπαγίτης B. V. καὶ τοὺς οἰκίους] Hic locus propter brevitatē obscurus est, qui ut recte intelligatur, sci-
dum est post pugnam Chaeronensem, qua res Graecorum valde afflictæ fuerunt, Athenienses lege lata interdixisse, ne q
metu periculi patriæ imminentis vel ipse urbem desereret, vel uxorem et liberos clam inde subduceret: ut discimus ex ar
mento orationis, quam Lycurgus contra Leocratem scripsit. Inter eos igitur, qui tunc temporis uxorem et liberos contra h
Athenis subdixerunt, fuit hic Autolyctus, qui adeo ab iudicibus condemnatus et poena affectus est, ut praeter Harpocratio
et qui eum descripsit Suidam, egregie nos docet Lycurgus in oratione contra Leocratem p. 154. his verbis: Ἀλλὰ μὴν καὶ Ἀ
λύκου μὴν ὑμεῖς κατεψηφίσασθε, μὲν αὐτοῦ ἐν τοῖς κινδύνοις, ἔχοντος δ' αἰτίαν τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα σπικ
σθαι καὶ ἐτιμωρήσασθε. Criminis huius reum Autolyctum peregerat Lycurgus habita contra eum oratione, cuius mentio
apud Harpocratiōnem vv. Αὐτόλυκος et Ἡρία: itemque in argumento orationis, quam idem Lycurgus contra Leocratem
psit. Hinc ergo patet, pro Χαιρωνικοῖς, ut priores editt. Suidae [cum A. B. E.] exhibent, me recte reposuisse Χαιρωνικοῖς
apud Harpocratiōnem legitur; et Portum toto, quod aiunt, coelo a scopo aberrasse, qui locum hunc Suidae de locis Charo
sive speluncis pestiferis intelligendum esse existimabat. Küst. Adde Kiessling. de Lycurgi fragm. p. 35. sq. 6. Αὐτό
χοι] Hanc vocem suspectam habeo, eamque ex voce αὐτολήκυσθοι (de qua vide paulo ante) corruptam esse puto. Ceterum
culus hic deest in editt. Basileensi et Genevensi: extat autem in MSS. et editt. Mediolanensi et Aldina. Küst. Portus contra, si
quis talia requirat: „In Aldino codice sequuntur haec quae non sunt in Basil. Αὐτόλυκοι: πένητες, οἷον οἱ αὐτοδιάκονοι. P
peres Autolycti, quasi dicas qui sunt sibi ipsi ministri. Sed praestat dicere sic appellatos fuisse nobilissimos et peritias
fures, qui nomen acceperunt ab Autolyco, materno Ulixis avo, qui propter furtorum peritiam erat nobilissimus. Vid. Or
Metamorph. Cf. Eustath. p. 804, 23. 1870, 11. 1871, 7.” Glossam notavi, quam Med. in ipso v. Αὐτόλυκος collocavit. 7. Ζ
p. 348. Cf. Piers. in Moer. p. 88. αὐτόματοι] οἷον αὐτόματοι E. 8. Αὐτοματίζουσι δύο] Fragmentum hoc reperitur ap
Theophyl. Simocatt. II, 7. Sed contractum exhibuit Suidas. Pro ξρμα ibi quoque ξρκος legitur, et ἔχυρωματος. Abrak.
9. χώρους] χώρας V. C. 12. Αὐτομαχεῖν] Vide Maussacum in Harpocratiōnem h. v. et Petium de Legg. Att. p. 232
p. 400. Küst. Lex. Seg. p. 466. et Harpocratio. δικάζεσθαι] μάχεσθαι ἢ δικάζεσθαι E. 13. καὶ μὴ Zon. p. 348. Αὐτο
μαχεῖν] Lex. Seg. p. 467.

Αὐτοκράτορες. Qui suo arbitrio quidvis decernunt. Aristo-
phanes Avibus: Venimus ad vos legati, liberam de omnibus sta-
tuendi potestatem habentes. Αὐτοκτόνα. Sic ab inimicis
letalia mittebantur dona, quae sub specie beneficii fatalem
mortem afferrent. de Aiace et Hectore ista dicuntur. Αὐτο-
λήκυσθοι. Demosthenes in oratione contra Cononem sic vocat
eos, qui ad quidvis faciendum et patendum parati sunt et accin-
cti. vel significat pauperes, et qui nihil aliud possident quam le-
cythos. vel qui ipsi sibi ministrant. vel qui ad verbera infligenda
parati sunt: quasi dicas verberantes, flagris caedentes, contu-
mellia alios afficientes. vel qui pecuniam prompte dant, et ad com-
plices sunt. in lecythis enim pecuniam ferre solebant.

saepe etiam lecytho soluta loro eius ad alios caedendum uteban-
tur. Αὐτολόχευτος. Ex se genitus, Deus non genitus.
Αὐτόλυκος. Autolyctus, Areopagita, cum tempore belli Cha-
ronensis liberos et uxorem clam subduxisset, deprehensus et ab
iudicibus condemnatus est. [Αὐτόλυκοι. Pauperes, sive
qui sibi ipsi ministrant.] Αὐτοματίζουσιν. Sponte sua se
cedunt. Duo quidam sponte sua veniunt, et genens et voluntatem
sibi gemini, loca quaedam tuta et munita indicantes. Αὐ-
τομαχεῖν. Per se ipsum, non per alium iudicio contendere.
Et Αὐτομαχεῖν. cum quis domum aut fundum sibi vindicat, et
venditor solvendo est, neque iudicium adversum vindicantem de-
tractat, eamque ob causam possessor domus vel fundi ipse iudici

ῥίον ἴδιον αὐτῷ γενέσθαι ἀγῶνα πρὸς τὸν ἀμφι-
βητοῦντα, τοῦτο αὐτομαχεῖν καλεῖται.

Ἀυτομόλως. προδοτικῶς. Καὶ Ἀυτομολῆ-
σαι ἐστὶ τὸ προδοῦναι τοὺς ἰδίους, καὶ ἔξαι, καὶ
ἀπειλαθεῖν πρὸς τοὺς ὑπεναντίους ἐπὶ συμμαχίᾳ. 5
Ἀυτόμολος δέ, ὁ πρόσφυξ.

Ἀυτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας.
ἐπὶ τῶν ἀληθεύοντων. οἶον, ἐπ' αὐτῆν ἐλλήλυθας
τῆν ἀλήθειαν.

Ἀυτονομομένη πόλις. ἡ τοῖς αὐτῆς νόμοις 10
περικλυτή καὶ οὐχ ὑπακούουσα ἑτέροις.

Ἀυτὸν οὐ τρέφων κύνας τρέφεις; ἐπὶ τῶν
ἐπιπορούτων μὲν, ἑτέρουσ δὲ τρέφειν ἐπαγγελλο-
μένοιων.

Ἀυτονοχί. αὐτῇ τῇ νυκτί.

Ἀυτοπαθῶς. Πολύβιος. Ὁ δὲ ἀνακρινόμενος
ὑπὲρ ἑκάστου ἀπεδίδον λόγον· οὐ μὴν ἀλλ' αὐτο-
παθῶς καὶ γενναίως ὑπέμεινε τοὺς ἐλέγχους. Καὶ
αὐθις. Ὁ δὲ Ἀννίβας δόξας αὐτοπαθῶς ἅμα καὶ
ἀληθῶς εἰρηκέναι πιστεύεται. αὐτοπαθῶς οὖν, οὐ- 20
ποθεν, ἐξ ἰδίας προαιρέσεως. Ὁ μὲν οὖν Ἀντίοχος
δόξας αὐτοπαθῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρησθαι παρὰ

τοῦ Ἀννίβου κατὰ Ῥωμαίων, πάσης τῆς προῦπαρ-
χούσης ὑποψίας ἀπέστη.

Ἀυτόπρεμνον. δύσκολον, πρόρρηζον, αὐ-
τόρρηζον, ἢ μέγα. Ἀριστοφάνης περὶ Αἰσχύλου.
Ἀυτοπρήμνοι

τοῖς λόγοισιν ἐμπασόντα,
συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν.

Ἀυτός. ἀντὶ τοῦ ἐγώ. Καὶ ἤλθον ἡμέραις 300
αὐτὸς μὲν μ'. ἀντὶ τοῦ ἐγώ Ἀττικῶς.

Ἀυτός, ἐπὶ σώματος. διορίζουσι γὰρ τὰς ψυ-
χὰς πρὸς τὰ σώματα. Ὀμηρος.

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς.

εἶτα, αὐτοὺς δ' ἐλώρια. Καὶ Ἀριστοφάνης.

Ὁ νοὺς μὲν ἔξω —

... αὐτὸς δ' ἐνδὸν ἀναβάδην ποιεῖ

τραγωδίαν.

Ἀυτός. ἀντὶ τοῦ ὁ δεσπότης. Ἀριστοφάνης
Βατραχίους.

Φράσον ταῖς ὄρχηστρίσιν, ὅτι αὐτὸς εἰσέρ-
χομαι.

Ἀυτὸς αὐτὸν αὐλεῖ. ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦς δει-
κνόντων ἐν τοῖς πράγμασιν, ὅποιοί τινες εἰσιν.

1. αὐτῷ] αὐτό A. E. Mox ἀγῶνα om. B. E. 3. Ἀυτομόλως] Lex. Seg. p. 466. et Zon. p. 349. 7. τὸν βατῆρα τῆς θύ-
ρας] Infra v. Βατῆρ legitur τὸν βατῆρα· τοῦ λόγου. Küst. βατῆρα A. In explicatione differt Arsenius p. 84. cum Diog. III, 38.
10. Ἀυτονομομένη] Lex. Seg. p. 466. τοῖς αὐτοῖς Med. et Zon. p. 344. 12. Ἀυτὸν οὐ τρέφω] Diogenian. III, 17. is
initio ἑαυτὸν, sub finem κατεπαγγελλομένων. 15. Ἀυτονοχί] Lex. Seg. p. 466. Theognost. p. 163. Apollon. Lex. p. 178.
Schol. II. 9. 197. 16. Πολύβιος. Ὁ δὲ] Hoc fragmentum legitur apud Polyb. VIII, 44. Küst. VIII, 19, 7. oratio in brevitatem
reducta. 19. Ὁ δὲ Ἀννίβας — πιστεύεται] Miror criticos fingisse, quod in oculis incurrit, hisce verbis nihil nisi compendium
sive paraphrasin loci qui sequitur Polyblani contineri. 20. Zon. p. 348. 21. Ὁ μὲν οὖν Ἀντίοχος] Haec sunt verba Po-
lybi II. III. c. 12. Küst. Ubi παρὰ τοῦ Ἀννίβου κατὰ Ῥωμαίων Suidas inserit.
2. πρόρρηζον] πρόρρηζον, αὐτόρρηζον A. C. *V. Lex. Seg. p. 466. Ἀυτόπρεμνον: αὐτόρρηζον. Similiter Hesychius et Zonaras.
4. Ἀριστοφάνης] Ran. 911. sqq. Cf. v. Ἀλινδήθαι. 10. Haec satis temere e Scholiis Aristophanicis collecta sunt, quorum
ad normam omnia cum glossa finitima sic erant concinnanda: Ἀυτός. ἀντὶ τοῦ ὁ δεσπότης. Ἀριστοφάνης Βατραχίους· Φρά-
σον . . . εἰσέρχομαι. καὶ αὐθις· Ὁ νοὺς — τραγωδίαν. [Ὁ Εὐριπίδης ἐνταῦθα νοεῖται τὸ αὐτός.] Ὀμηρικός. ὁ γὰρ Ποιητὴς διώ-
κει τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ σώματα, εἰπὼν, πολλὰς δ' ἰφθίμους. Ceterum totam Scholiorum orationem repetiit gl. Ὁδὲ ἐνδόν. 13. Ἀρι-
στοφάνης] Acharnens. 373 — 75. 16. τραγωδία] τραγωδίαν A. C. 17. Ἀριστοφάνης Βατραχίους] Apud Aristophanem Ra-
nis 522. locus iste recte sic legitur: Ἴδι νῦν, φράσον πρώτιστα ταῖς αὐλητρίσιν ταῖς ἐνδόν οὐσῆς, αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι. Küst.
Ubi nunc cum optimis libris redditum est ταῖς ὄρχηστρίσιν. 21. Ἀυτὸς αὐτὸν αὐλεῖ] Diogenian. III, 16. Valckenarius pro
αὐλεῖ malit δηλοῖ. Mihi vulgatum retinendum videtur, sensu satis aperto. Optime vertit Erasmus Chil. II, 5, 86. Ipse suimet
sibi cen est. In fine εἰσιν om. A. Gaisf. Nihil mutat Arsenius p. 85. nisi quod omisit cum Diog. ἐν. Mox οἰτινές *V. τινές
om. Diog.

vale adversus eum experiri, qui de re empta controversiam
novet, id αὐτομαχεῖν dicitur. Ἀυτομόλως. Transfugae
in modum. Et Ἀυτομολῆσαι est suos prodere et deserere, et ad
hostes transfugere, ut illis milites. Et Ἀυτόμολος, transfuga.
Ἀυτὸν κέκρουκας τὸν βατ. Ipsum ianuae limen tetigit.
ἔσται de iis qui vera dicant, quasi dicas, ipsam veritatem totū
ἔσται. Ἀυτονομομένη πόλις. Civitas quae suis legibus
ἔσται sui iuris est. Ἀυτὸν οὐ τρέφω. Te ipsum non alienis
ἔσται αἰσῶν? dicitur de iis qui cum pauperes sint, alios tamen se
ἔσται pollicentur. Ἀυτονοχί. Eadem nocte. Ἀυ-
τοπαθῶς. Ex proprio affectu, ex vero animi sensu. Po-
lybius: Ille vero interrogatus singulatim omnium rationem
redderat, et ex vero affectu animoque generoso quamlibet
questionem sustinebat. Et iterum: [Hannibali autem,
cum ex vero animi sensu nec simulate locutus videretur,

fides habebatur.] Antiochus igitur cum persuasum habe-
ret, Hannibalem ex proprio affectu et vero sensu loqui, prio-
res omnes suspensiones deposuit. Ἀυτόπρεμνον. Dif-
ficile, quod funditus et cum ipsis radicibus evellitur. vel ma-
gnum. Aristophanes de Aeschulo inquit: Illum vero magno
impetu irruentem multas verborum areas dissipaturum.
Ἀυτός. Ego. Attice dictum. Et ipse quidem quadraginta
diebus venit. Ἀυτός de corpore dicitur. animas enim a cor-
poribus distinguunt. Homerus: Multas autem generosas ani-
mas; sic pergens: Ipsos vero canibus dilaniandos obiecit.
Aristophanes: Mens quidem foris est; ipse vero intus in subli-
mi loco sedens tragoediam componit. Ἀυτός. Appella-
tio domini. Aristophanes Ranis: Dic sgltatricibus me do-
minum intrare. Ἀυτός αὐτὸν αὐλεῖ. Ipse se canit. de
iis dicitur qui in rebus gerendis suam indolem demonstrant.

Αὐτὸς γὰρ εἶρε τοῦ κακοῦ τὴν πηγάαν. ἦτοι τὴν πηγὴν. ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐπισπωμένων.

Αὐτόσε. ἐκείσε. λέγεται δὲ καὶ αὐτοῦσε. Διάβασις δὲ οὐκ ἔστιν αὐτοῦσε, ὅτι μὴ τῷ ζεύματι.

Αὐτὸς ἔφα. τοῦτο παροιμιᾶν ἐπὶ Πυθαγόρου τοῦ φιλοσόφου εἰσηλθεὶν εἰς τὸν βίον. οὗτος γὰρ ἀποσεμνύων τὸν ἑαυτοῦ λόγον καὶ βίον ἐν ταῖς ὁμιλίαις ἔλεγεν, Αὐτὸς ἔφα· ἀντὶ τοῦ εἶπεν, οὐκ ἐμὸς ὁ λόγος, φησὶν, ἀλλὰ τοῦ θεοῦ.

Αὐτόσιτος. ὁ οἰκόσιτος.

Αὐτὸς τι νῦν δρῶν, εἶτα τοὺς θεοὺς κάλει. ὁμοία τῇ, Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρας κίνει. ἐπὶ τοῦ μὴ χρῆναι ἐπὶ ταῖς τῶν θεῶν ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν. τίθεται δὲ ἐπὶ γυναικῶν καὶ μάλιστα ὀφειλουσῶν 15 ἐργάζεσθαι.

Αὐτόστοιχος. αὐτὸς ἑαυτῷ προσέχων. Ὁ βουλούμενος ἐν τῷδε τῷ βίῳ ἀβέβηλον βίον πολιτεύεσθαι αὐτόστοιχος ἐθέλει εἶναι.

Αὐτοσφαγῆ. τὸν ὑφ' ἑαυτοῦ ἀναιρούμενον. 20 Αἴας φησί·

Καὶ σφας κακοὺς κάκιστα καὶ παρωλέθρους
ξυναρπάσειαν, ὡς περ εἰσορῶσ' ἐμὲ
αὐτοσφαγῆ πίπτοντα· τῶς αὐτοσφαγεῖς
πρὸς τῶν φιλλίστων ἐκγόνων δλοίατο.

5 Σοφοκλῆς φησιν.

Αὐτοσχέδιον. ἐκ τοῦ σύνεγγυς τόπου. ἢ τὸ ἐκ συντόμου. Καὶ Αὐτοσχεδίως, αὐτομάτως, συντόμως. Καὶ Αὐτοσχεδιάζωσιν, αὐτομάτως πράττωσιν. Αἰλιανός· Ῥωμαῖοι δὲ εὐπραγίαν παράνομον οὔτε νίκην τελεσθεῖσαν, ἧς ὁ ἄρχων μὴ ἐκοινώνησεν, ἠσπάζοντο, ἵνα μὴ αὐτοσχεδιάζωσιν ἐν ταῖς πράξεσιν οἱ ὑπήκοοι. Καὶ αὐθις· Ὑπὲρ μεγάλων ἦκειν καὶ ἀδυνάτων αὐτοσχεδιασθῆναι.

Αὐτότατος. Ἀριστοφάνης Πλούτη·

Ἐκείνος αὐτός· Αὐτότατος.

ἀντωνυμία. πέπαικται δὲ κωμικῶς. τὰ γὰρ ἀόριστα τῶν πραγμάτων ἀνεπίτατα. εἰ οὖν ἀντωνυμία ἐπὶ οὐσίας παραλαμβάνεται, κατὰ τοῦτο ἐπίτασι οὐδέχεται, ὡς τὰ ἄλλα μέρη.

Αὐτοτελής. ἱκανός, τέλειος. Πολύβιος· Ταῦτα εἰρησῶ χάριν τῆς Ῥωμαίων εὐβουλίας, καὶ

1. Αὐτὸς γὰρ] Diogenian. III, 18. V, 99. qui αὐτὸς εἶρε sive ἐφείρε, dein πηγάαν. εἶρες in v. Πηγάα. ἦτοι] ὅτι A. B. C. V. item in inferiore glossa; οἰονεὶ Diogenian.; ἦγουν Arsenius p. 84. 3 αὐτοῦσε dubites ex qua scripturae corruptione proctum sit. Nihil mutat Zon. p. 348. 6. Αὐτὸς ἔφα. τοῦτο] Vide Schol. Aristoph. Nub. 193. Kust. Vide Schott. in Pr p. 377. ἐπὶ Πυθαγόρου] ἀπὸ Πυθαγόρου con. Bittershusius in Porphyg. Vit. s. 54. Vulg. defendit Diogen. Laert. VIII, ad quem locum Menagius extrema sic corrigit: ἀντὶ εἶπεν, οὐκ ἐμὸς ἀλλὰ τοῦ θεοῦ λόγος ἐστίν. Gaisf. Apparet vero in interpretibus deheri, qui ἔφα explicarent. 11. Αὐτόσιτος] Lex. Seg. p. 466. Cf. Hesychius et Athen. II. p. 47. E. 12. τὸς τι νῦν δρῶν] Similem prorsus sensum habent proverbialia illa, Τὴν χεῖρα προσφέροντα τὸν θεὸν καλεῖν, et, Σὺν χεῖρα κίνει; de quibus vide Suidam infra suis locis. Kust. Schol. II. d. 249. Αὐτὸς τι νῦν δρῶ, χούτως δαίμονας κάλει Eurip. Temen. fr. 3.), a Porsono praef. ad Hecub. p. XXXVIII. correctum, qui Suidae tacite tribuit εἶτα δαίμονας 13. χεῖρα κίνει] χεῖρας κίνει παροιμία A. χεῖρας κίνει B. V. E. C. Huius autem glossae olim lectores in v. Σὺν Ἀθηνᾷ in pestivus recordati sunt. Si tamen fidem *V. sequimur, qui totam annotationem ἐπὶ τοῦ — ἐργάζεσθαι ignorat, contra eodum est hanc ipsam glossam perperam sedem suam involasse. 17. Αὐτόστοιχος] Cum exemplo repetit Zon. p. 19. αὐτόστοιχος; Med. 20. Zon. p. 341.
1. Καὶ σφας κακοὺς] Sophoclis Ai. 839. sqq. 4. φιλλίστων] φιλλίστων A. V. C. Med. 5. Novissima Σοφοκλῆς φησιν ἀπὸ cum praegressis Αἴας φησί male coire. 6. Αὐτοσχέδιον] Vid. Lex. Seg. p. 466. „Quaedam dederunt viri docti in Aetnaenium p. 260.” Gaisf. Adde v. Ἐξήμελισαν. Mox ἢ τὸν B. E. 7. τοῦ συντόμου] τοῦ om. A. B. C. E. 8. Αὐτοσχεδιάζωσιν] Xenoph. p. 558. Toup. MS. Addit Gaisfordus. Schol. Platon. pp. 3. 138. 249. Αὐτοσχεδιάζωσιν ἀπὸ νόμου πρᾶττωσιν E. ἀπὸ νόμου etiam B. Med. Mutavit Aldus. 10. οὔτε εὐπραγίαν] οὔτε omissum A. B. E. C. V. Med., id est a Eistero interpolatum, delevi. Notus Aeschylus locus Agam. 540. Πάρις γὰρ οὔτε συντελής πόλις: quam breviloquentiae forma illustrarunt Brunckius in Soph. Phil. 771. Schaef. in Bos. p. 777. Goeller. in Dionys. C. V. p. 23. 14. Πλούτη] V. 83. Eustathius Opusc. p. 89. εἰ καὶ μὴ αὐτότατα, κατὰ τις ἔφη. 16. τὰ γὰρ ἀόριστα] Puto legendum, τὰ γὰρ ὀριστά. Kust. Lex περιοριστά, vel melius παροριστά. Sic Longinus p. 10. ed. Pearce. παρορῆσαι. Toup. MS. ὀριστά pro ὀρισμένα dici merito negat Hemsterhusius in Schol. Aristoph., ubi pro πραγμάτων coniecit προσώπων. Mihi sufficere videbatur ἀφοριστικά τῶν πραγμάτων. 17. ἀνεπίτατα] ἀνεπίτατα B. C. E. εἰ οὖν] ἢ A. ἢ οὖν B. E. ἢ οὖν ἢ Hemsterhusius in Schol. Aristoph. 20. Πολύβιος] Fr. hist. 56. 21. χάριν] χάρις V. C. Tum τῶν Ῥωμαίων B. E. τοῖς Ῥωμαίων Med.

Αὐτὸς γὰρ εἶρε τ. Ipse enim invenit fontem mali. in eos qui sibi ipsi mala arcessunt.

Αὐτόσε. Illuc. dicitur etiam αὐτοῦσε. Transitus autem illac non datur nisi ponte facto.

Αὐτὸς ἔφα. Ipse dixit. hoc proverbium a Pythagora ortum est. is enim dictis et factis suis auctoritatem conciliaturus in colloquiis dicebat: Ipse dixit. quasi diceret: Haec oratio non est mea, sed Dei.

Αὐτόσιτος. Qui domi nutritur. Αὐτός τι νῦν δρ. Ipse manum operi admovens deos voca. proverbium hoc simile est illi: Cum Minerva manum quoque move. quo monemur, non oportere nos deorum auxilio fretos sedere otiosos; ac dicitur etiam de mulieribus, quas maxime operi vacare oportet.

Αὐτόστοιχος. Qui ipse ad se animum advertit. Qui in hac vita sancte vivere vult, ad suam ipsius vitam mentem advertere debet. Αὐτοσφαγῆ. A se ipso occisum. Sophoclis Ajax inquit: Quos correptos malos pessime

perdant; et quemadmodum vident me propriis manu occisum cadere, sic illi a carissimis liberis et nepotibus occisi perditur.

Αὐτοσχέδιον. Ex vicino loco. vel quod celeriter. Et Αὐτοσχεδίως, sponte sua, ex tempore. Et Αὐτοσχεδιάζωσιν, sponte aliquid agant. Aelianus: Romani vero nec prospere gestam, si contra leges facta esset, neque vicariam praeter imperium et voluntatem ducis partem probabant, ne subditi assuescerent suo arbitrio quidvis agere.

Αὐτότατος. Aristophanes Pluto: lene ipse? Ipsissimus. pronomen hoc comico confectum est. alibi: Adesse de rebus magnis et quae ipsorum auctoritate confici nequirent.

Αὐτότατος. Aristophanes Pluto: lene ipse? Ipsissimus. pronomen hoc comico confectum est. alibi: Adesse de rebus magnis et quae ipsorum auctoritate confici nequirent.

Αὐτοτελής. Conatibus par, perfectus. Polybius: Haec dicta sint et ad prudentiam Romanorum laudantur.

της ἀνοίας τῶν δλιγωρούντων τῆς τῶν ἐκτὸς συγκα-
ταθέσεως, αὐτοτελεῖς δὲ νομιζόντων εἶναι πρὸς τὸ
κατορθοῦν τὰς σφετέρας δυνάμεις. Καὶ Αὐτοτελεῖς
δικη, ἀφ' ἧς οὐκ ἔστιν ἐκκαλέσασθαι ἐφ' ἑτέραν.
καὶ αὐτὸ τὸ κύριον ἀπλῶς.

Αὐτοῦ. ἐπὶ τόπου. Ὀμηρος·

Στῆτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυ-
λάων.

Καὶ αὐθις·

Αὐτοῦ τῆδε μένουσα πολυκλαύτω ἐπὶ τύμβῳ, 10

ἀγγελέω παριοῦσι, Μίδαο ὅτι τῆδε τέθραπται.

Αὐτοῦργητον. αὐτοφυές. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ αὐτοῦργητον ἐρείκης

βάθρον.

Αὐτοφόνῳ. ἑαυτὸν ἀνελόντι.

Τόσσης γὰρ χρόνος ἄλλον ἐπάξιον ἀνέρα τὸλμης

οὐχ εὐρῶν παλάμη θῆκεν ὑπ' αὐτοφόνῳ.

καὶ Αἴαντος ὁ λόγος.

Αὐτοφυέστατον. Μὴ ἐπίπλαστον ἔχουσαν

κάλλος αὐτοφυέστατον, καὶ οἶον γένοιτο φιλοθήρου
κόρης.

Αὐτόχειρες. οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες.

Αὐτοχειρίῳ.

5 Αὐτόχθονες. οἱ Ἀθηναῖοι· ἢ ἐπεὶ τὴν χθόνα,
τουτέστι τὴν γῆν, ἀργὴν οὖσαν πρῶτοι εἰργάσαντο·
ἢ διὰ τὸ μὴ εἶναι αὐτοὺς ἐπήλυδας. αὐτόχθονες δὲ
καὶ Ἀρκάδες καὶ Αἰγινῆται καὶ Θηβαῖοι ἐκαλοῦντο.
Καὶ Αὐτόχθων, τῆς αὐτῆς πόλεως.

Αὐτόχρημα. ὅμοιον, παντελῶς ὅμοιον. Αἰ-
λιανός· Αὐτόχρημα πηδῶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, τὴν
ναῦν Ἀσδρούβα φεύγειν ἐπειγομένην, τὰς χεῖρας
ἐπιβαλὼν εἶχετο ἐβρωμένως τῆς πρῦμνης ὁ Κλάτιος
ὄνομα. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Τὸν Παφλαγὸνα λαθεῖν οὐχ οἶόν τε.

ἐφορᾷ γὰρ αὐτὸς πάντ'· ἔχει γὰρ τὸ σκέλος

τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τῆκκλησίῳ.

τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος,

ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χαοσίην.

1. τῆς τῶν] τῶν om. E. 2. αὐτοτελεῖς] αὐτοτελεῖς C. V. Tum νομιζόντες E. 3. Αὐτοτελεῖς δικη] Zon. p. 345. item Lex. Seg. p. 466. ubi αὐτοτελεῖς τὸ κύριον. Similiter Hesychius, qui ἐπιέναι, non ἐκκαλέσασθαι. Toupius coniecisse fertur αὐτὸν τὸν πρῶτον, coll. Dionis Exc. Legatt. ab Ursino edit. p. 420. αὐτοτελοῦς ἄργοντος. In novissimis κυρίως B. E. 6. Ὀμηρος] Il. γ. 80. 10. Αὐτοῦ τῆδε] Ex Cleobuli Ep. I, 5. Anthol. Pal. VII, 153. cf. Plat. Phaedr. p. 264. Repetiti versus per fraudem in v. Μίδαο. 11. ἀγγελέω] ἀγγελέων B. V. E. Med. Tum παρῖσι V. 13. Καὶ αὐτοῦργ.] Versus Maecii VII, 5. Anthol. Pal. VI, 33. 16. Τόσσης γὰρ] Dictum Leontii Ep. XX, 3. 4. Anthol. Pal. VII, 149. 17. ὑπ' αὐτοφόνῳ] ἐπ' αὐτοφόνῳ A. V. E. Med. Ceterum formam vocis rarissimam αὐτοφονευτῆς vindicavit Hasius in Leon. Diac. p. 214. 19. Αὐτοφυέστατον] Distingue, ἔχουσαν κάλλος αὐτ. — φιλοθήρου venationi deditae, i. e. Dianae. Ineptus interpres Philotheri filiae. Ex Aeliano opinor. F. d. Atalanta. Tour. MS. Nimirum Edd. olim pro interpretatione iungebant, μὴ ἐπίπλαστον ἔχουσαν κάλλος. Verum ne Toupius quidem, quem Gaisfordus sequebatur, probandus est, cui vel μὴ in explicacione positum repugnat. Sed Küster non nihil suboluisse, qui contenderit v. Φιλόθηρος, ubi locus olim Aeliani, quem Valckenarius etiam odorabatur, integer extabat: Αὐτοφυέστατον καὶ μὴ ἐπίπλαστον ἔχουσα κάλλος καὶ οἶον γένοιτο φιλοθήρου κόρης. Itaque nostram glossam labor infecit eadem, quam pluribus exemplis firmavimus in v. Τριτάλαντον. Ceterum ἔχουσα praestat an ἔχουσαν non auctim decernere. Nam Zon. p. 346. etiam μὴ ἐπ. ἔχον κάλλος.
2. φιλοθήρου] Φιλοθήρου Küst., quod interpres bona fide vertit, Philotheri filiae; φιλοθήρου B. et E pr. cum Med. 3. φονεύοντες αὐτοχειρίῳ] Αὐτοχειρίῳ caput esse alterius glossae patet consulenti Lex. Seg. p. 466. Itaque diremi, quod Albertius praecoperat in Hesychium. Obstat tamen, quod mirere, Zon. p. 341. οἱ ἑαυτοῦς φ. αὐτοχειρίῳ ἢ τινος. 5. Αὐτόχθονες] Habet etiam Zon. p. 341. desinens in ἐπήλυδας. ἢ ἐπεὶ] ἢ ἐπὶ A. ἢ ὅτι ἐπὶ E. 6. τὴν γῆν] τὴν om. B. E. Mox ἡργάσαντο A. 8. Ἀθηναῖοι] Pro Ἀθηναῖοι leg. esse Θηβαῖοι non tantum ex Harpocracione patet, verum ex ipso Suida in Ἀθηναίων διορθουλίᾳ. Hemst. Θηβαῖοι (quod ipsa Harpocracionis ope plures reposuerunt, v. Albert. in Hesych. v. Αὐτόχθων) A. V. (ap. Gron. Em. p. 85.) C. Lex. Seg. p. 466. Ἀθηναῖοι B. Ἀθηναῖοι E. De permutatione vv. Ἀθηναῖος et Θηβαῖος frequentissima vid. Obsequ. Misc. II. p. 9. et nos in v. Καδμείος. 10. Αὐτόχρημα] Lex. Seg. p. 466. Αὐτόχρημα ὁμοιον] Vere ὁμοιον. Etymol. M. v. Ἡρῶν. Aelian. Var. Hist. 4, 20. Eurip. Iph. Taur. 1350. ubi I. εἶχοντ'. V. Ἀντισθένης. Tour. MS. Male haec copulabantur. Nam refertur interpretatio ad locos illos haud raros (v. Jacobs. in Aelian. N. A. II, 44.), qualis est v. Ἀντισθένης. 11. Αὐτόχρημα πηδῶν] Idem fragmentum repetitur infra v. Κλάτιος. Vide etiam Reines. Var. Lectt. p. 475. Küst. 13. ὁμοκλάτιος *V. 14. Ἀριστοφάνης] Equ. 74 — 78. 15. Versus male habitus: οὐχ οἶοντε τὸν Παφλαγόν' οὐδὲν λαθεῖν. Eadem corruptio recurrit in v. Χάονες, hinc ineptiis quibusdam collocupletata. 17. δὲ Edd. τῆ ἐκκλησίᾳ Med. τῆ κκλησίᾳ vulgg. 18. τοσόνδε δ'] τόσον A. B. C. V. E. Med. Item mox τὸ βῆμα.

ἀνοίας, et ut illorum amentia coarguatur, qui consensum extero-
rum negligunt, suas autem sibi vires ad rem feliciter geren-
dam sufficere putant. Et Αὐτοτελεῖς δικη dicitur iudicium, a quo
ad aliud provocare non licet. Et simpliciter significat id quod ra-
tione est. Αὐτοῦ. De loco dicitur. Homerus: State illic, et
supplicium coarctate ante portas. Et alibi: Hic sedens funestis-
simo in sepulchro nunciabo praetereuntibus, Midam hic sepul-
chro esse. Αὐτοῦργητον. Sponte natum. In Epigrammate:
Est nativum ex erica scabellum. Αὐτοφόνῳ. Qui se ipsum
interfecit. De Aiace: Cum enim fortitudine et audacia
non illi existeret, fatum voluit ut ipse manu sua periret.
Αὐτοφυέστατον. Praeditam natura neque fucio ascita pul-
chritudine, qualis solet esse puellae venandi studiosissimae.
Suida Lex. Vol. I.

Αὐτόχειρες. Qui se propria manu interficiunt. Αὐτοχει-
ρίῳ. Αὐτόχθονες. Sic appellabantur Athenienses, vel
quod terram (quae χθών dicitur) ante incultam primi coluerunt;
vel quod non aliunde in Atticam venerunt, non solum autem
Athenienses, sed etiam Arcades, Aeginaetae, Thebani vocaban-
tur αὐτόχθων. Et Αὐτόχθων, eiusdem urbis civis. Αὐτό-
χρημα. Similiter, omnino simile. Aelianus: Confestim tran-
siliens transtra cum navim Hasdrubae ad fugam properantem
vidisset, manum iniicit puppique valide retinuit Clatius.
Et Aristophanes: At fieri non potest, ut Paphlagonem quicquam
lateat. ipse enim videt omnia, alterumque pedem in Pylo,
alterum vero in foro habet. cumque tam grandibus incedat
passibus, pedes eius revera est inter Chaones. ubi αὐτόχρημα

καίτοις. Χαόνες δὲ ἔθνος πρώτου εἰς οἶαν τελευτήν καὶ ταπεινοφροσύνην ἀφίκετο.
 Ἀδμηρὰ τράπεζα. ἡ ξηρὰ καὶ πενιχρά.
 Καὶ Ἀδμηρόν, στυγρόν, ἢ σκοτεινόν.
 5 Ἀδμηεὶς αἰσχρῶς. ἔνπαρὸς εἶναι δοκεῖς. ὡς τοῦ δικαίου παρεωραμένου. ὁ δὲ ἀντίπε·
 Σὺ δὲ γ' εὖ πράττεις.
 Καὶ Ἀδμηοί, ἀνομβρία. Καὶ Ἀριστοφάνης·
 Ἀδμηὸς γὰρ ὢν τῶν σκευαρίων ἀπώλεσεν.
 10 ἀντι τοῦ, ἀπώλεσέ με ὁ ὢν ἀδμηὸς τῶν σκευαρίων.
 μετωννικῶς. Καὶ Ἀδμηώδους, ξηροῦ, ῥυπῶντος.
 Καὶ Ἀδμηῶντες, στυγνοί.
 Ἀδχοῦντες. καυχώμενοι.
 Ἀφαιγνίσαι. ἀποδοῦναι, καθιερώσαι. λέγε-
 θαι. Ἀπὸ οἴας λαμπρότητος καὶ ἀδμήματος τοῦ 15 ται δὲ καὶ τὸ συλῆσαι.

3. Ἀδμῶς] Lex. Seg. p. 466. Scripsi Ἀδμῶς. 4. σὺν αὐτῷ τῷ στεφάνῳ] ἤγουν σὺν αὐτῷ E. 5. Ὡστε μεθυσθεῖς] Aristoph. Eccles. 718, 19. Vide v. Κληρωτήρια. 6. ἀπεισι Edd. 7. Ἀδμοῖς ταλάροις] Ex Aristoph. Ran. 568. τοῖς inserendum vel ope Lex. Seg. p. 466. De Atticismo, quem nolumus multis comprobare, Gaisf. conferri iussit Berglerum et Wagnerum in Alciph. I, 2, p. 23. Cf. supra v. Ἀνταῖσι διαβολαῖς. 10. Καὶ Ἀδμῆ] ἀδμῆ δὲ ἀντι τοῦ E. 11. Cf. Hesychius; ὄψωμα nescit Lex. Seg. p. 468. cum Zon. p. 347. Καὶ ὅτι οὐτε] Haec sunt verba Dionysii Halicarnassensis lib. VIII. (48.) p. 51. sed apud quem pro οὐτε legitur τοῦτε, uti etiam hic apud Suidam scribendum est. Vide etiam infra v. Ὑποβήσονται, ubi idē fragmentum repetitur. Küst. Dudum occuparat Leopardus Em. I, 16. 14. ὑπολαμβάνης] λαμβάνοις E. Tum ἀποδοῦναι B. 15. Ἀπὸ οἴας] Locus Thucydidis VII, 75. ἀδμήματος] ἀδμήματος B. E.
 1. ταπεινοφροσύνη] ταπεινοφροσύνην E. ταπεινότητα Thucyd. 4. Ἀδμηρόν] Lex. Seg. p. 468. Schol. Platon. p. 415.
 5. Ἀδμηεὶς αἰσχρῶς] Zon. p. 348. Ex Aristoph. Nub. 920. 8. Ἀδμηοί] Thucyd. I, 23. Vid. Hesychius et Lex. Seg. p. 468. coll. p. 203. Ἀριστοφάνης] Plut. 840. 9. γὰρ ὢν τ. σ. μ.] γὰρ ὢν ἤδη τῶν σκ. omisso μ' A. B. C. V. Med. ἀπώλεσε μὲν ὁ ὢν B. E. 10. ἀντι τοῦ, ἀπώλεσέ με ὁ ὢν ἀδμηὸς τῶν σκ. μετωννικῶς] Haec sunt verba Scholiastae in indicatum locum Aristophanis, sed mutila, quae integra hic describam: τὸ ἐξῆς, ἀπώλεσέ με ὁ ὢν ἀδμηὸς τῶν σκευαρίων· ἢ ὢν ἀντι τοῦ δῆ. Ἀπὸ οἴας δὲ εἶπεν ἀντι τοῦ ξηροῦ γενόμενος ὑπὸ πενίας ἀπώλεσε τὰ σκευαρία. Ἄλλως, μετωννικῶς ἀπώλεσε με τὰ σκευαρία ἐποίησεν. Küst. 11. ῥυπῶντος] καὶ Ἀδμηώδους addit E. Hesychius: Ἀδμηώδης. ξηρὸς, ῥυπῶδης. 12. Ἀδμηῶντες, καυχώμενοι, quod Hesychius agnoscit, tanquam ab verbo ἀδμῶν dici mirabatur Phrynichus Seg. p. 7. recte, siquidem unum χμῆν praestant Homerus, Aristophanes, Plato. στυγνοί ἢ σκοτεινοί] ἢ σκοτεινοί ab Med. interpolata om. A. B. C. V. E. Lex. Seg. p. 468. ῥυπῶντες Zon. p. 348. Continuo delevi cum A. V. C. Ἀδμῶς. τὸ ὄσπριον. ἀρσενικῶς. Illustravit vocem Bolnadas in Notices et Extr. T. XI, p. 208. sq. In fine ἀρσενικόν E. 13. Ἀδχοῦντες] Lex. Seg. p. 468. 14. Ἀφαιγνίσαι] Lex. Seg. p. 468. ἀφαιγνίσαι *V. ἀποδοῦναι] Scribendum est ἀποδοῦσαι, vel, ut Porto videtur, ἀποδοῦναι, i. e. exuere. Hesychius: Ἀφαιγνίσαι, ἀποδοῦσαι, ἢ συλῆσαι. Καὶ ἀφαιγνίσαι (sic enim locus ille supplendus est) καθιερώσασθαι, ἀφαιγνίσασθαι. Ἀποδοῦναι reddendum puto, reddere rota diisque persolvere. Hemst. Küsteri χρίσις non una de causa minus satisfacit. Primum vulgata lectionem non parum firmat Cyrillus in Lex. MS. qui ἀποδοῦναι exhibet. Deinde si Suidas dedisset ἀποδοῦσαι vel ἀποδοῦναι, non utique addidisset, λέγεται δὲ καὶ τὸ συλῆσαι. Idem enim ἀποδοῦναι sive ἀποδοῦσαι et συλῆσαι. Quod vel ex Hesychio liquet. Addo Aristoph. Eccles. v. 664. Videor autem locum αὐτότατον invenisse, quo respexit Suidas. Sed in eo corrigi noster lexicographus, quod lectionem dubiae quidem fidei, ut saepius evenit, fuerit secutus. Locus est apud Sophocleum in Antig. 201. Ἐτεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν Ὀλοῦε τῆςδε, πάντ' ἀρσενεύσας δοῦρ, Τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντα ἀφαιγνίσασθαι, ἅ τοῖς ἀρσενείοις ἐρχεται κάτω νεκροῖς. Ita quidem edidit Canterus, applaudentibus Iosepho Scaligero et Henrico Stephano. Vereor equidem ut recte. Neque enim ea est utique vis τοῦ ἀφαιγνίσαι, ut huic loco satis conveniat. Nam quod Suidas exponit per ἀποδοῦναι, iusta persolvere, vereor ut id praestare possit. Ἀφαιγνίσαι est, lustrare, expiāre, purificare. Harpocrationis: Ἀφαιγνίσαι, ἀντι τοῦ ἀποκαθαίρω, ἀφαιγνίσω. Agathias lib. II, p. 38. Παράγει ἐς μέσον τὸν ἀνδροφόνον, ὡς οὐχ ὅσιον ὄν τὸν πόλεμον ἔναι, πρὶν ἀπολυμνησθαι καὶ ἀφαιγνίσαι τὸ μῆσμα. Eurip. Alcest. 1146. Οὐπω θεῖς σοὶ τῆςδε προσφρωνημάτων Κλέιν, πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νεκροῖς Ἀφαιγνίσῃται — : legendum, ἀφαιγνίσῃται. Vides iam verbum istud ἀφαιγνίσαι sed in loco Sophocleo non satis belle tueri posse. Nescio tamen annon pro eo stare quodammodo videatur ipse Sophocles infra v. 55. Θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανάτῳ δ' ἀγνίσαι. Ubi Schol. ἀντι τοῦ τιμῆσαι. Sed aliud est, τὸν θανάτῳ ἀγνίσαι, aliud τὰ πάντα ἀφαιγνίσαι. Adde quod libri veteres universi ἀφαιγνίσαι agnoscant. Quibuscum facere videtur Hesychius: Ἀφαιγνίσαι, σκεπῆσαι. Quare hoc Catone contentus pristinam lectionem revocandam, atque ita tandem locum, qui et alio morbo affectus est, reddendum grandum censeo: Τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντα γ' ἀφαιγνίσαι, ἅ τοῖς ἀρσενείοις ἐρχεται κάτω νεκροῖς. Eteoclem, qui bello str-

significat, omnino, vere. Χαόνες vero gens est Epirotica. Ἀδμῶς. Fortunio, temere. Ἀδμῶς στεφάνῳ. Cum ipsa corona. Adeo ut quilibet inebriatus cum ipsa corona face correpta abeat. Ἀδμοῖς ταλάροις ἐσθ. Cum ipsis calathis caseum edis. Atheniensibus usitatum est ut sine praepositione dicant, αὐτοῖς ὄπλοις, αὐτοῖς ταλάροις. Ἀδμῆ. Gloriatur. Et Ἀδμῆ, gloriari. Ἀδμημα. Gloriatio, fastus. Facile ponent spiritus istos, quibus nunc tument, et arbitrio tuo committent, ut agas, quae in rem ipsorum fore videbantur. Et alibi: Ex quali splen-

dore et quanto fastu ad quem tandem exitum et animi submersionem redactus erat. Ἀδμηρὰ τράπεζα. Sicca et paupers mensa. Et Ἀδμηρόν, squalidum, aut obscurum. Ἀδμηεὶς αἰσχρῶς. Valde squalidus es et sordidus. quasi iustus committatur, ille vero respondet: Tu autem feliciter rem geris. Et Ἀδμηοί, siccitates. Aristophanes: Squalor enim supplicis me perdidit. per metonymiam, de paupertate. Et Ἀδμηώδους, sicci, sordidi. Et Ἀδμηῶντες, tristes. Ἀδχοῦντες. Gloriantes. Ἀφαιγνίσαι. Exuere, consecrare. Ita

[Ἄφακα. ἔστιν ἐν τῷ Χριστόδωρος.]
Ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον. ἵνα λανθάνοι. φάλοι
γὰρ τὰ ἐπὶ τῶν περικεφαλαιῶν λαμπρὰ ἀσπιδίσκια.
Ἄλοφοι δέ, αἱ τριχώσεις.

Ἄφαμαρτούση. ἀποτυχοῦση, στερηθεῖση. 5
Ἄφανές. τὸ σκοτεινόν. Καὶ Ἄφανέστερα.
Πότε δὴ καὶ μεσημβρίας ἐπεχοῦσης, πάντα ἦν νυ-
κτὸς ἀφανέστερα.

Ἄφανῆς οὐσία λέγεται ἢ ἐν χρήμασι καὶ σώ-
μασι καὶ σκεύεσι· φανερά δὲ ἢ ἔγγειος. οὕτω Ἄν-
οσίας.

Ἄφανίσαι. οὐ τὸ μολῦναι καὶ χρᾶναι δηλοῖ,
ἀλλὰ ὅπως τὸ ἀνελεῖν καὶ ἀφανές ποιῆσαι.

Ἄφαντον φῶς. τὸ ἐκ πυρίτου λίθου. Σοφο-
κλῆς Φιλοκτήτη·

Ἄλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων μόλις
ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σώζει μ' αἰεὶ.
οἰκουμένη γὰρ οὐν στέγη πυρὸς μέτα
πάντ' ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.

Ἄφάπτειν. Ἄππιανός· Ἰστη δὲ προμάχους
ξύλα παχέα ἔχοντας διπήχεα σεσιδηρωμένα, ἃ ἐμελ-
λον ὡς καταπέλτας ἐκ χειρὸς ἐς τοὺς ἐλέφαντας *.
προσκολλᾶν.

Ἄφαρεῦς, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ σοφι-
στοῦ Ἰππίου καὶ Πλαθάνης, πρόγονος δὲ Ἰσοκρά-
τους τοῦ ῥήτορος, ἀκμάσας κατὰ τὴν ἐνενηκοστὴν
πέμπτην Ὀλυμπιάδα, ὅτε καὶ Πλάτων ὁ φιλόσο-
φος.

Ἄφαρει. ἐσπουδασμένως καὶ ἀπερισκέπτως
15 τι ποιεῖν.

que se gesserit, et pro urbe pugnant interierit, terrae mandent, atque omnia insuper condant, quae una cum praeclearis mortuis condendi solent. De more autem ea una condendi, quae mortuis vel honori vel usui futura erant, in ἄδου scilicet, consulendi viri docti, qui de funeribus veterum scripserunt. Verba autem χρῆμα et ἀφανίσαι coniungi solent. *Tourp.* l. p. 90. Hactenus, demptis nonnullis, quibus chartam temere perire nolui, specimen illud crisis *Toupianae*. Suidas quod ἀποδοῦναι (hoc est, *rependere*) posuit, grammaticis firmatum (etsi *Zon.* p. 357. ignorat), id satis erit illustrasse exemplo *Schol. Aesch. Eum.* 322. τὸν τῷ ἰδίῳ θανάτῳ ἀφαινοῦντα τὸν νόμον τῆς μητρος. Ceterum *Hexychio* non dubitandum videtur quin restitui oporteat ἀποδοῦς. Post h. gl. *Gaisf.* delevit: Ἀφάδιος. ὁ μὴ ἀρέσκων. ἀδεῖν γὰρ τὸ ἀρέσκειν, cum *A. B. C. V. E.* Extant apud *Zon.* p. 350. 2. Ἀφάδον τε καὶ ἄλοφον. Respexit enim *Suidas* ad locum illum *Homeri Il. x.* 257. 258. Ἀμφὶ δὲ οἱ πανέην κεφαλήφιν ἐθῆκε *Tauvείην* ἀφάδον τε καὶ ἄλοφον. Loquitur ibi poeta de galea *Diomedis*. *Küst.* Ἀφάδον τε καὶ ἄλ. *A. B. C. V. E.* Cf. *Schol. Homericum et Apollon.* *Lex.* p. 183. φάλοι *Edd.*, item *Hexychius*. Horum novissima traducta sunt in v. φάλοι. 5. Ἀφαμαρτούση] *Lex. Seg.* p. 468. Pertinet ad *Il. ζ.* 411. 7. ἐπεχοῦσης] ἀπεχοῦσης *V.* 9. Ἀφανῆς οὐσία λέγεται ἢ ἐν χρ.] Ex *Harpocrate*: in quem vide *Maussacum* et *Valesium*. Confer etiam *Salmasium* de *Modo Usur.* p. 85. *Küst. Lex. Seg.* p. 468. 10. ἢ ἔγγειος] *Priores* editt. male habent ἢ εὐγείος, cuius loco *ἔγγειος* ex *Harpocrate* reposui. Loquitur hic enim *Suidas* de possessionibus terrestribus, sive, ut *irurconsultorum* vocabis utar, bonis immobilibus, qualla sunt agri, fundi et domus: quae *Graeci* ἔγγεια vocant. *Küst.* Omnes *MSS.* εὐγείος cum *MS. Lex. Seg.* Ἀσίας] *Hulsi* locum servavit v. Ὀδσία φανερά. 12. Ἀφανίσαι] *Paulo* plenior doctrina *Lex. Seg.* p. 468. Adde *Etyim. M.* p. 175. et *Georg. Lecap.* p. 57. χρᾶναι] μόνον add. *Lex. Seg.*, repugnante *Lex. Rhet.* p. 206. Cf. *Valck.* in *Phoen.* 373. 14. Haec repeti solebant in v. *Πυρίτης*. Adde *Zon.* p. 354. 15. *Φιλοκτήτη]* *V.* 296 — 299. 2. σώζει] *σώζει* *E. Med.* 4. πλὴν τὸ] πλὴν τοῦ *A. B. E. Med.* 5. Ἀφάπτειν. Ἀππιανός] Cum locum hunc exciperet *Suidas*, corrupto proculdubio codice usus fuit, quoniam hodie apud *Appianum* in *Libyc.* (c. 41.) p. 35. pro ἀφάπτειν rectius scriptum est ἀμῆσειν. *Küst.* Locus *Appiani* satis leviter allatus. 6. διπήχεα] διπέχεα *V. C.* 7. ἐλέφαντας ἀφάπτειν. τούτεστι] ἀφάπτειν τούτεστι om. *A. V. C.* quae absunt etiam v. *Καταπέλτης*. Hanc librorum scripturam sollicite perpendens ipsam corruptionis originem deprehendisse mihi visus sum. De verbo quidem *προσκολλᾶν* ambigi licet, ad glossae interpretationem an ad subitariam id referendum sit lectorum annotationem, qui scriptoris exemplum ut solent more paraphrastarum exponerent: quamquam illud verisimilius dabo, comparata vel v. *Ἀφάπτειν*, vel *Zon.* p. 357. *Ἀφάπτειν. προσκολλᾶν*. Glossae igitur *Ἀφάπτειν* quiaquid auctoritatem subtexere laboravit, is in *Appiani* locum incidit nescio quibus modis affectum: nam evanuit ipsa sententiae vox gravissima. Haec nobis persuaserunt ut reiecta fraude defectum loci significarem. 9. Ἀφαρεῖς] *Eudocia* p. 67. omissis tamen καὶ *Πλαθάνης*. 10. πρόγονος δὲ] *Aphareus* hic non solum *Isocratis* fuit privignus, sed etiam filius adoptivus, ut nos docet *Dionysius Halicarnasaeus* *Isocrate* p. 102. ubi sic inquit: *Μηδεῖς δ' ἀγνοεῖν ὑπολάβη, μηδ' οὐκ Ἀφαρεῦς ὁ πρόγονός τε καὶ εἰσπολιτὸς Ἰσοκράτει γενόμενος* etc. *Küst.* Adde *Plutarchi* qui fertur *V. X. Oratt.* p. 838. sq. 11. ἀκμάσας] ἀκμάσας δὲ *E.* Mox κέ *B. E. C.* ut solet *Med.* ἐνενηκοστὴν πέμπτην *edd.* vulgg. 14. Ἀφαρει] *Etyimologus* v. *Ἀφαρ*: Ἰωνες καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἀφαρὲ λέγουσι τὸ ταχέως καὶ ἀσκόπως ποιεῖν τι ἢ φθέγγεσθαι. *Küst.* Immo debebat ex sequentibus haec afferre: ἐνθεν οἱ Ἀλεξανδρεῖς ἀφαρὲ λέγουσι τὸ ἐσπουδασμένως καὶ ταχέως καὶ ἀπερισκέπτως ποιεῖν τι ἢ λέγειν. Adde *Zon.* p. 360. Deest gl. *B. E.* ἀφαρῆ, ἐναφαρῆ *Theodos. Gramm.* p. 75. in quibus latere putes ἡγουν ἀνευ φάρους.

προκῆρε. [Ἄφακα. Vide in *Χριστόδωρος*.] Ἄφα-
λοῦν. Galeam cono et crista carentem: [quam imposuit *Dio-*
medes,] ut lateret. φάλοι appelluntur splendidi et nitentes
galbarum conl. Ἄλοφοι vero, cristae. Ἀφαμαρτούση.
Ei quae spe frustratur, vel voti sui compos non fit. Ἀφα-
νές. Obscurum. Et Ἀφανέστερα. Tunc autem, quamvis ex-
est merlites, omnia erant nocte obscuriora. Ἀφανῆς
οὐσία. vocantur opes, quae in pecunia numerata, mancipiis
π. ἀππελεκτὴ consistunt. φανερά vero, agri et fundi. ita *Ly-*
tan. Ἀφανίσαι. Non significat inquinare et pollnere, sed
quoniam de medio tollere et delere. Ἀφαντον φῶς. Ignis

qui ex pyrite lapide excuditur. *Sophocles Philoctete*: *Sed*
saxa satis collidens vix inde elicui latentem ignem, qui
me huc usque serravit. quam enim domum inhabito, benefi-
cio ignis omnia abunde mihi suppeditat, praeter sanita-
tem. Ἀφάπτειν. Alligare. *Appianus*: In prima acie
collocavit milites, sudibus bicubitalibus ferratisque arma-
tos, quas tanquam catapultas in elephantos cominus emissuri
erant. Ἀφαρεῦς. *Aphareus*, Atheniensis, orator, filius
Hippias sophistae et *Plathanes*, *Isocratis* oratoris privignus:
qui floruit Olympiade *XCV.* quo ipso tempore *Plato* philoso-
phus. Ἀφαρεῖ. Festinanter et inconsiderate aliquid agere.

Ἄφαρον. τὴν λιπαρὰν γῆν, τὴν πολλὰ μήπω
 ἄφρατον. Ἄφαρόωσι δέ, ἀντὶ τοῦ ἀφροτριῶσιν.
 Ἄφρα τὸ ἄνω. αἰτιατικῆ.
 Ἄφρα φεροι. ταχύτεροι, ἀπὸ τοῦ ἄφαρ, ὃ
 σημαίνει εὐ εὐθέως.

Ἰτιοὶ δέ τοι ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐκ τὸ πάρος
 ἔσθ' Ὀμηρος.

Ἄφασία. ἀφωνία.

Ἄφή. μία τῶν πέντε αἰσθήσεων. ἀπὸ τοῦ ἄφω
 ῥήματος δευτέρας συζυγίας· ἐξ οὗ παράγωγον γέ-
 γονε τὸ ἀφάσω. ἡ δὲ ἀφή δύναται καὶ ἀπὸ τοῦ
 ἄφω περισπωμένου γεγονέναι καὶ ἀπὸ τοῦ ἄφω βα-
 ρυτόνου.

Ἄφας λύχνων. Ἡρόδοτος λέγει.

Ἄφάσων. ψηλαφῶν. Ἡρόδοτος.

Ἄφατοι. μεγάλοι, ἢ καταπληκτικοί. ἐν Ἐπι-
 γράμματι.

Τρεῖς ἄφατοι καρᾶσιν ὑπ' αἰθούσῃς τοῖ
 Ἀπολλων

ἄγκεινται κεφαλαὶ Μαιναλίων ἐλάφων.

Ἄφαναυθῆσομαι. ξηρανθήσομαι. Καὶ
 Ἄφαι. Ἀριστοφάνης.

Τοὺς ἄλλοτρίους ἀμῶν στάχους τούτους
 ἐν ξύλῳ δῆσας ἀφαιεῖ, κάποδόσθαι βούλεται.

ὅ τούτεστιν, ὃ Κλέων τοὺς ἄλλοτρίους καμάτους ἀδ-
 τὸς γεωργῶν καὶ καρποῦμενος. αἰνίττεται δὲ πρὸς
 τὴν Πύλον, ὅτι τοῦ Δημοσθένους προπεπονηκότος,
 αὐτὸς τὴν νίκην ἐπιγράφεται περὶ τῶν ἐν Σφακτηρίᾳ.

Νῦν δὲ τοὺς στάχους ἐκείνους, οὓς ἐκείθεν ἤγαγεν,
 ἐν ξύλῳ δῆσας ἀφαιεῖ, κάποδόσθαι βούλεται.
 ἐπὶ τῶν αἰχμαλώτων. ἀπὸ τοῦ ἀμητοῦ στάχους εἰ-
 πεν, " οὓς ζῶντας ἄξειν κατεπαγγειλάμενος ὃ Κλέων
 ἐμπροθέσμῳς ἤγαγε. φησὶν οὖν· ἐκείνους οὓς δῆσας
 ἤγαγεν, ἀπολύσαι διανοεῖται. Καὶ Ἄφαιεν, καίεν.

Ἀποξυρεῖν ταδί,

τὰ κάτω δ' ἀφαιεῖν.

Ἄφαυροτέροις. ἀσθενεστέροις.

Ὀὐ γὰρ ἀφανρὸς

ἐκ Διδῶς ἰθελῆς οἶδε τάλαντα δίκης.

20 Καὶ Ἄφαυροῦ, ἀσθενοῦς.

1. Ἄφαρον] Vide Etymologum v. Ἀφάρτος. Küst. 2. Ἀφαρόωσι] Scrib. φαρόωσι: vid. Hemsterh. in Hesych. v. Ἀφάρτος ubi leg. οἶον γῆν. Tour. MS. Ἀφαρόωσι δὲ *V. C. B. E. Med. Ἀφαρόωσι δὲ A. Hoc quale sit nondum dispicio. 3. Gl. om. v. Silot Gron. 4. ταχύτεροι] παγύτεροι C. *V. ὃ σημαίνει τὸ εὐθέως] ἀφάρτος A. C. ἀφαντός B. V. (Gron. indicat supra signatim scriptum ἀφαντός) δηλοῖ E. pro σημαίνει. Vulg. habent Schol. B. Venet. et Zou. p. 350. Gaisfordi notationi si cedere licuisset, recipiendum erat ἀφαρ ἀφάρτερος. Cf. Apollon. Lex. p. 179. 7. Ὀμηρος] Locus, quem Suidas hic ex mero citat, apud eum non extat, sed alius ei similis Il. ψ'. 311. Τῶν δ' Ἴπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ ἴσασιν. Hunc locum grammaticum nostrum in animo habuisse puto. Küst. 8. Ἀφασία] Agathias p. 90. Eurip. Hecuba F. 515. Tour. MS. Praestat adisse Wyttenb. Bibl. Crit. XII. p. 45. Cf. Heyulum in Il. ὄ. 695. Eadem Lex. Seg. p. 468. Antiatt. p. 83. 9. Ἀφή· μία] ἀφήματα in continua glossa Bekkerus in Lex. Seg. p. 468. 10. δευτέρας συζυγίας] 11. ἀφάσων Edd. Cf. Hesychius. ἀφή δασύνεται. δύναται δὲ] ἀφή δύναται Lex. Seg. A. E. ἀφή γίνεται C. 12. γίνεσθαι] γίνεσθαι E. omittis extremis. ἀφω] ἀμφω A. B. C. *V. 14. Ἀφάς] Lex. Seg. p. 469. Ἡρόδοτος] Lib. VII. Vid. Wesseling. in Diod. XIX. 31. coll. v. Λύχνων ἀφάς. 15. Ἀφάσων] Lex. Seg. p. 469. Ἡρόδοτος] III. 69. ubi Wesseling. 16. Ἀφατοι. ἄλεκτοι, ἢ καταπληκτικοί, ἢ μεγάλοι Zou. p. 351. ἐν Ἐπιγράμματι] Persae I. pr. An. Pal. VI. 112. 18. αἰθούσῃς] αἰθούσας A. B. V. et E. pr. τοῖ] τὸ A. σοι B. E. 20. ἄγκεινται] ἄγκεινται C. E. Med. videtur liber Palatinus. Μαιναλίων] Scribendam est Μαιναλλίων, ut recte legitur in codice MS. epigrammatum in eod. rum. Küst. Μαιναλίων ut videtur C. ac sine controversia gl. Μαιναλλία.
1. Ἄφαναυθῆσομαι. ξηρανθήσομαι] Aristoph. Eccles. 146. Ἄφαι γὰρ ὡς ἔοικεν ἀφαναυθῆσομαι. Ad hunc locum respexit Suidas. Tour. ξηρανθήσομαι om. B. E. 2. Ἀριστοφάνης] Equ. 391. ubi verba Comici, quae Suidas minus fideliter repraesentat, sic se habent: Κάτ' ἀνήρ ἔδοξεν εἶναι, τὴν δὲ τριῶν ἀμῶν θέρσας. Νῦν δὲ τοὺς στάχους ἐκείνους, οὓς ἐκείθεν ἤγαγεν, ἐν ξύλῳ δῆσας ἀφαιεῖ etc. Küst. Haec usque ad ἀφαιεῖ Zou. p. 357. sive Schol. in Ecclesiazusas, porro usque ad καρποῦμενος gl. ἀφαιεῖ μὲν. 4. ἀφαιεῖ κάποδόσθαι] ἀφαιεῖς ἀποδόσθαι A. ἀφαιεῖ Med. 6. αἰνίττεται δὲ πρὸς τὴν Πύλον, ὅτι τοῦ Δημοσθένους.] Ad hunc locum illustrandum egregie faciunt ea, quae notat enarrator Comici ad verba illa Nubibus 186. Τοῖς ἐκ Πύλου λεφθεροῖς τοῖς Ἀακωνικοῖς. Vide etiam Thucydidem lib. IV. qui res ad Sphacteriam duce Cleone gestas prolixè narrat. Küst. Haec perturbata Scholiis in Equites debentur. 7. Πύλον] πόλιν A. V. C. Med. πο E. 8. περὶ τῶν] παρὰ τῶν B. E. n. 9. τοὺς στάχους] τοὺς om. A. B. E. C. V. Med. 11. ἀπὸ τοῦ] ἐπὶ τοῦ E. 15. Ἀποξυρεῖν ταδί] Aristoph. Thesmoph. 11. sed ubi pro ἀφαιεῖν legitur ἀφαιεῖν, quod magis placet. Küst. ἀφαιεῖ Med. 17. Ἀφαυροτέροις] Lex. Seg. p. 469. 18. Diotimi Ep. II, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 267. Cf. v. Ἰθελία. 20. Item Hesychius.

Ἄφαρον. Agrum pingnem, necdum saepe aratum. Contra Ἀφαρόωσι, arant. Ἀφαράσιω. Aptum accusativo. Ἀφάρτεροι. Celeriores. ab ἀφαρ, quod significat celeriter. Homerus: Equi vero tui nunc sunt celeriores, quam ante. Ἀφασία. Stupor. Ἀφή. Tactus, unus ex quinque sensibus. ab verbo ἀφῶ, quod est secundae conjugationis: unde deductum est ἀφάσω. Ἀφή autem tam a circumflexo ἀφῶ quam a barytono ἀφῶ deduci potest. Ἀφάς λύχνων. Herodoti dictio. Ἀφάσων. Attractans. Herodotus. Ἀφατοι. Magnae, vel terribiles. In Epigrammate: Tria inyenitibus cornibus praedita cernarum capita, tibi, Apollo, sub porticu su-

cat. Aristophanes: Vir iste alienam metens messem, quas lignis compedibus vincas illinc adduxit spicas, siccatas vendere vult. id est, Cleo laborum alienorum fructum sibi vindicare alludit enim ad urbem Pylum, ubi cum Demosthenes magnam bohem partem ante confecisset, Cleo postea rei ibi bene gestae gloriam sibi soli tribuit. haec de captivis intelligenda sunt. per translationem enim a messe ductam spicas vocat captivos, quos vivos intra diem constitutum adduxit, ut se facturum pollicitus fuerat. Et sensus igitur est: eos quos vincas adduxit, dimittere statuit. Ἀφαιεῖν, cremare. Hanc partem radere, inferiora vero ad rere. Ἀφαυροτέροις. Infirmioribus. Haec enim infirmioribus ex love rectae novit lances iustitiae. Et Ἀφαυροῦ, infirmioribus.

Ἀφάψαι. προσκολλησάι.
 Ἀφ' αἵματος. τουτέστι συγγενῶν. Ὁ δὲ συ-
 χνούς ἐφώνευσεν· ἐφείδετο δὲ οὐδὲ τῶν ἀφ' αἵματος.
 Ἀφαίρεμα. ἀνάθημα, δῶρον, ἢ ξένιον. Καὶ
 Ἀφαίρεσις Ὑπερίδης ἰδίως τὴν εἰς ἐλευθερίαν λέγει. 5
 Ἀφαιρεῖν κροκύδας. ἐπὶ τῶν πάντα ποιούν-
 των ἔνεκεν κολακείας. ἄλλοι τε χρῶνται καὶ Ἀρι-
 στοφάνης·
 Εἴ τις κολακεύει παρῶν καὶ τὰς κροκύδας
 ἀφαιρῶν. 10
 Καὶ ἀφαιρεῖ ὡτὸς ἢ ῥινός· Ἀττικῶς ἢ σύνταξις.

Ἀφαῖς. πληγαῖς, ἢ χερσίν.
 [Ἀφεδρείας. Ὁ γοῦν Ἡραΐσκος, εἰ αἰσθοῖτο
 φθεγγομένης γυναικὸς ἀκαθάρτου, ἤλγει παραχρῆμα
 τὴν κεφαλὴν, καὶ τοῦτο σημεῖον ἐποιεῖτο τῆς ἀφε-
 δρείας.]
 Ἀφ' ἐδρῶν. ἀπὸ τῶν ἐδρῶν. Ἐδραι γὰρ λέ-
 γονται αἱ σέλλαι, σελλάρια, σωτήρια. ἔστι δὲ καὶ
 ἐδραῖα ὁ ἀφεδρῶν, καὶ σημαίνει τὸ μέρος τοῦ σώ-
 ματος τὸ περὶ τὴν ἐξόδον.
 [Ὅτι ὁ ἀφεδρῶν καὶ λυτρῶν βάρβαρα.]
 Ἀφεκτέον. γενικῆ.

[προσκολλησάι] προσκολλησάι Lex. Seg. p. 469. Vid. supra v. Ἀφάπτειν. 2. Ἀφ' αἵματος] Sic locutus est Soph. Oed. Col. 236. [245.] ubi v. Schol. Toup. MS. Addas Eurip. Alc. 509. 4. Ἀφαίρεμα] Vox Graecorum Antiqui Foederis Inter- pretum. Hemst. Iosephus p. 708. Gronov. Decret. Asiat. p. 6. Toup. MS. Sic Hesychius et Zon. p. 354. (coll. p. 356.) ἀνά- θημα Lex. Seg. p. 468. Καὶ Ἀφαίρεσις] Ex Harpocrate: in quem vide Maussacum. Küst. Lex. Seg. p. 468. ubi MS. Ὑπε- ρίδης. Vide Meler. de bon. damn. p. 100. et de lite Att. p. 395. sq. Ceterum eis om. *V. ἀφαιρεῖν εἰς ἐλευθερίαν dixit etiam Lu- cianus Paras. 48. 6. ἐπὶ τῶν πάντα] Genus hoc adulationis Graeci vocabant κροκύλεμον. Hesychius: Κροκύλεμος, τὸ κολακηντικὸς τὰς κροκίδας ἀπολέγειν τῶν ἱματίων. Egregie huc facit locus apud Theophrastum in Characteribus cap. περὶ κολα- κείας, ubi inter notas adulatoris etiam haec memoratur, τὸ ἀφελεῖν κροκίδα ἀπὸ τοῦ ἱματίου. Vide ibi Casaubonum. Küst. 7. Ἀριστοφάνης· Εἴ τις κολ.] Locus hic Aristophanis hodie non extat. Küst. Fragm. 360. Εἴ τις σε scribi iussit Porson. praef. ad Hecub. p. XLl. 9. κροκίδας] κροκύδας hic et in lemmate A. B. C. V. E. Med. Lex. Seg. p. 468. coll. Phrynich. p. 4. de quo tradidit Bast. Addendis in Gregor. p. 903. Ἀφαιρεῖ C. in gl. capite Ἀφαιροῖν *V. 11. Ἀττικῆ] Ἀττικῶς A. V. C. Med. Id re- copii; quod si codices etiam ἢ nescirent, manifestius appareret σύνταξις ab lectoribus in marginem fuisse coniectum. Continuo dolevi glossam item syntacticam: Ἀφαιροῦμαι. γενικῆ· ἔστι δὲ καὶ αἰτιατικῆ. Καὶ τὸ φρονεῖν ὑπὸ ἐξουσίας ἀρηρημένος. Nam om. A. V. C. post Ἀφεδρείας exhibent. B. E. Mox: ἔστι δὲ καὶ αἰτ.] Monente Porto legere praestat, ἔστι δ' ὅτι καὶ αἰτ. Küst. ἔστι δὲ om. E. ἔτι δὲ καὶ Koenius in Gregor. p. 95. Ἀφάψαι] ἢ χερσίν om. Hesychius et Lex. Seg. p. 468. Referunt ad locum II. Sam. 7, 14. Vid. Schleusneri Lex. Vet. Test. 2. Ἀφεδρείας] Perperam hunc locum intellexit Camerarius Utr. ling. comment. p. 393. Hemst. Addit Gaisfordus H. Steph. Thes. T. I. p. 1083. Ὁ γοῦν Ἡραΐσκος] Integrum locum Damascii, ex quo fragmentum hoc decerptum est, exhibet Photius cod. CCXLII. p. 1049. et Suidas infra v. Διαγνώμων et v. Ἡραΐσκος. Küst. Glossam istam ex altero utro loco confectam esse cum nudum ἀφεδρείας arguat, tum probat ὁ γοῦν Ἡραΐσκος utcumque conglutinatum, cum ordine suo perscriptum sit εἰ γοῦν. Quam cum *V. etiam ignoret, interim eam notavi. αἰσθοῖτο] ἀνσθοῖτο A. 7. αἱ σέλλαι] Est vox Latina, significans lo- cum, ubi (sit honos auribus) alvum exoneramus. Vide Casaubonum in Charact. Theophr. p. 270. Küst. Hinc olim fluxerat gl. Ἐδραι. σελλάρια, σωτήρια] Sic recte habent duo MSS. Parisienses. In prioribus vero editt. non solum signum distinctio- nis, post σελλάρια ponendum, omissum est, sed etiam pro σωτήρια male legitur σωτήρια, accentu in penultima translatō: quae παραδιόρθωσις procul dubio profecta est ab illis, qui ignorabant, quid σωτήρια hic apud Suidam significaret. Portum nihil ino vidisse versio eius ostendit, quae ita se habet: Ἐδραι enim dicuntur sellae: unde dicta sellaria salus. Addit deinde: Sic fortasse dicta salus, quam quis insidens equo sellam habenti adeptus est. Sed hanc interpretationem et coniecturam a veritate et mente Suidae alienissimam esse iamdudum monuit Reinesius Var. Lecti. lib. III. c. 7. qui recte ibidem observat, σω- τήρια hic apud Suidam significare latrinam vel foricam. Ad hoc probandum adducit elegans epigramma Agathiae, in foricam urbis Smyrnae compositum, quod extat Anthol. lib. IV. c. 28. p. 510. cum hoc lemmate: Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ εἰς σωτήρια ἐν Σμύρῃ. Ipsum epigramma tale est: Πᾶν τὸ βροτῶν ἀπατάλημα, καὶ ἡ πολυλόβος ἰδωδὴ Ἐνθάδε κρινουμένη, τὴν πρὶν ὀλεσσε χεῖρ. Οἱ γὰρ φασσῖανολ τε καὶ ἰχθύες, αἱ δ' ὑπὲρ ἰγδιν Τρίψιμος, ἢ τε τὸς θρώματος ἑσπότη, Γίγνεται ἐνθάδε κόπρος. ἀποσ- σείει δ' ἄρα γαστήρ Ὀππόσα πειναλὴ δέξαιτο λαυκανίη. Ὅπῃ δὲ γινώσκει τις, ὅτ' ἄφρονα μῆτιν αἰείρων, Χρυσοῦ τοσσατίου τὴν κόπρον ἐπρίσσει. Id est, interprete Reinesio: Omnis hominum luxus et caro emptus cibus hic secernitur, et priorem per- didit gratiam. Phasiani enim, et pisces, et trita mortario [aromata], et tantae ferculorum fraudes hic sunt sterces. Expellit autem venter, quicquid famelica gula suscepit. Sed sero quis agnoscit, quod stulto consilio sordes tanto auro emerit. Satis manifestum est, in hoc epigrammate de forica sive cloaca agi. Ceterum non tantum foricae urbis Smyrnae ap- pellabantur σωτήρια, nec ad eas Suidas peculiariter hic respexit, ut idem Reinesius loco laudato existimat; sed appellatio ista omnibus latrinis communis erat, ut satis patet ex loco illo Constantini Acropolitae, quem citat Ducangius in glossario Graeco: Οἷον τὴν λαύραν περιελθῆτω, καὶ τὰ τῶν οἰκιδίων, ἃ δὲ καλοῦμεν σωτήρια, σαρωσάτω τὰ λύματα. i. e. Totum monasterium obest, et latrinarum, quas σωτήρια vocamus, sordes everrat. Ioannes Hierosolymitanus ad illum locum: Πᾶσαν διελθὼν τὴν τῆς λαύρας περίοχον, καὶ δι' ἑαυτοῦ ἑκαθάραι τὰ ἐν ταῖς κέλλαις τῶν μοναχῶν τῶν ῥοπισμάτων οἰκίδια. Küst. σωτήρια etiam Lex. Seg. p. 469. et Hesychius. 9. περὶ] παρὰ B. E. 10. λυτρῶν] λυτρῶν A. Med. λυτρῶων B. E. Ὅτι — βάρβαρα om. V. Integriorem habet observationem v. Ἀπόπατον, partem glossa pristina λουτρῶν, nec dubium quin mala manus intulerit.

Ἀφάψαι. Agglutinare. Ἀφ' αἵματος. Consanguinei. Ille
 ὅμοιο πολλοῖς interfecit, et ne consanguineis quidem pepercit.
 Ἀφαιρέμα. Donarium, donum, munus. Et Ἀφαίρεσιν Hy-
 φαιρέσιν peculiariter vocat assertionem in libertatem. Ἀφαι-
 ρεῖν κροκύδας. Floccos ex vestibus legere. dicitur de iis qui
 mala assentandi gratia faciunt. proverbio hoc cum alii usi sunt,
 Aristophanes: Si quis tibi praesens assentatur, et floccos

ex vestibus legit. Et ἀφαιρεῖ ὡτὸς vel ῥινός, Attica est con-
 structio. Ἀφάψαι. Ictibus. vel manibus. [Ἀφεδρείας.
 Heraticus igitur si mulierem impuram audisset loquentem,
 confestim capite dolebat, et hoc argumento cognoscebat illam
 laborare menstruis.] Ἀφ' ἐδρῶν. A sellis. Ἐδραι enim di-
 cuntur sellae, latrinae, foricae. dicitur etiam in casu recto ἀφε-
 δρῶν, quod podicem significat. Ἀφεκτέον. Genitivo iungitur.

Ἀφελῆς. Ὁ δὲ ἐπιφθέγγεται βαρβαρικὸν μὲν
τι καὶ ἀφελές, ἐνεργὸν δὲ ὅμως καὶ χρήσιμον, ὡς
δαὶ πρότερον ἀποσοβεῖν τὰς μελίττας, καὶ ἔπειτα
τὸ μέλι σχολαίτερον ἀναιρεῖσθαι.

Ἰαφελεία. Δαμάσκιος φησιν ὡς Ἰσίδωρος πρὸς δ
τῆ ἀφελεία καὶ ἀψεύδειαν ἡγάπα διαφερόντως καὶ
ἀπαδέχετο· ὥστε καὶ εὐθύγλωττος εἶναι πέρα τοῦ
δέοντος, καὶ οὐδ' ὅτι οὖν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ προσποιού-
μενον. Καὶ Ἀφελῆς ἐπὶ τοῦ ὑγιῆς καὶ ὀλόκληρος,
ἢ μέγας καὶ ἀνεπικώλυτος. καὶ Ἀφελῆς ὁμοίως. 10

Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σῶφρονα λίαν.
ἐπὶ τῆς ἀπονήρου καὶ δοσιπύγου. Καὶ· Τὰ ἐπι-
στόλια ἀφελῶς γράφειν. Καὶ Ἀφελῶν πεδίων.
Ἀριστοφάνης περὶ Κρατίνου·

Ὅς πολλῶ ἠέυσας πότ' ἐπαίνω 15
διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει, [καὶ τῆς στά-
σεως παρασύρων,
ἐφόρει τὰς δρυῶν καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς
ἐχθροὺς προθελύμονος·
ἴσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ πλὴν Δωροῖ συ- 20
κοπέδιλε,

κω,

νυὶ δ' ὑμεῖς αὐτὸν ὀρώντες παραλη-
λέειτε,

ἐκπιπτουσῶν τῶν ἡλέκτρων, καὶ τοῦ τόπου
οὐκ ἔτ' ἐνότος,
τῶν θ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν. ἀλλὰ γέρων
ῶν περιέβρει,
ὡς περ Κονῆς, στέφανον μὲν ἔχων αὖτον, δίψη
δ' ἀπολωλώς·
ὄν χρῆν διὰ τὰς προτέρας νίκας πίνειν ἐν τῷ
Πρυτανείῳ.]

τοντέστιν, εὐδοκιμήσας πολλάκις. ὁ γὰρ Κρατῖνος
ἐαυτὸν ἐπήγεσεν ἐν Πυτίνῃ, λέγων·

Ἄναξ Ἀπολλόν, τῶν ἐπῶν τοῦ θεύματος·
καναχοῦσι πηγαί, δωδεκάκρουνον στόμα.
Ἰλισσὸς ἐν τῇ φαρυγγίᾳ, τί ἂν εἴποιμι;
εἰ μήγε ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα,
κατακλύσει τοῖς στόμασιν.

Ἀφελῆς. αὐθυπότακτον. Καὶ Ἀφελῶνται,
αἰτιατικῇ.

1. Ὁ δὲ ἐπιφθέγγεται βαρβαρικὸν μὲν τι καὶ ἀφ.] Apud Agathiam lib. III. p. 78. unde locus iste depromptus est, sic legitur:
γράφτοι ἐκείνος θαμὰ ἐπιφθέγγετο παροιμιώδης τι, βαρβαρικὸν μὲν καὶ ἀφελές etc. Vide etiam infra v. Σχολαίτερον, ubi
gumentum hoc repetitur, et pro ἐπιφθέγγετο rectius legitur ἀπεφθέγγετο. Küst. In Agath. III, 6. quod male legebatur de-
nunc e Suida cum optimis libris correctum est. 2. καὶ χρήσιμον] καὶ om. A. B. V. E. Med. 4. αἰρεῖσθαι inferior glossa
5. Ἀφελεία — προσποιούμενον] Post v. Ἀφερπύσαι praebent A. V. C. Itaque hanc quoque glossam ab interpolatione hoc
fectam opinari. Δαμάσκιος φησιν] Idem fragmentum Damascii legitur etiam in Collectaneis Photii p. 1032. ut Poggendorf
servavit. Küst. Καὶ Δαμ. Med. καὶ Δαμ. *V. Novissimorum partes tenent vv. Εὐθύγλωττος et Προσποιεῖται. 9. καὶ Ἀφελ-
λής] Haec e Schol. Aristoph. Equ. 524. ducta sunt. 11. Μισῶ τὴν] Versus Rufini XXXV, 1. Anthol. Pal. V, 42. Qui e. M. in
repetebatur in v. Μισῶ. λην Schol. 12. δοσιπύγου] δοσιπύρου V. C. Scribe δοσιπύρου: quod plane confirmat
nunc sublata Δωσιπύγος. Καὶ τὰ ἐπιστόλια ἀφελῶς γράφειν.] Haec sunt verba Marci Antonini I, 7. Leguntur etiam
Schol. Aristoph. Equ. 524. unde descripsit Suidas. Küst. Distinxi post καί. 14. Ἀριστοφάνης] Equ. 529 — 538. Um
λων πεδίων erudite, sed praeter rem interpretatur Ruhnk. in Tim. p. 270. περὶ Κρατίνου] περικρατος A. περὶ κράτης B.
παρὰ Κράτητι V. C. 15. πότ' ἐπαίνω] ποτ' om. A. B. C. V. E. Med. ἐπαίνω *V. 16. καὶ τῆς στάσεως] Hinc usque
finem omnia om. V. C. eaque ut inutilia Küsterus viderat esse circumscribenda. „Verba haec (inquit) uncis inclusa in versu
praetermissi, quoniam nihil ad vocem ἀφελῆς faciunt, sed prorsus supervacanea sunt, et absque iudicio ex modo laudata lo-
Aristophanis huc translata.” Lex. Seg. p. 470. subiecit tantum haec, καὶ τῆς στάσεως παρέσυρεν. 20. ξυμποσίῳ] συμμοσί-
A. B. E. Med. Δωροῖ] δορυ A. δόρου E m. sec. Μοχ νῦν δ' ἡμεῖς E. Med.
3. παραληροῦντε τ' Med. 5. τοῦ τόπου] τούτου A. B. τούτ' Med. Μοχ οὐκέτ' ὄντος A. B. E. Med. 9. αὖτον om. A. B.
Med. Tum ἀπολωλώς A. 11. χρῆ] χρῆν A. B. E. Med. 13. Κρατῖνος] Κράτης A. B. E. 14. Πυτίνῃ] Πυτίνῃ A. B.
15. Ἄναξ Ἀπολλόν] Versus hi apud Scholiastam Aristoph. in Equit. ibid. emendatius sic leguntur: Ἄναξ Ἀπολλόν, τῶν ἐπι-
τῶν θεύματων Καναχοῦσι (malim Καναχοῦσι) πηγαί, δωδεκάκρουνον στόμα. Ἰλισσὸς ἐν φάρυγγι. τί ἂν εἴποιμι σοι; Εἰ
γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα, ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασιν. Tres priores versus citat etiam Tzetzes Chyl. VI
c. 184. Vide etiam infra v. Δωδεκάκρουνος. Küst. 16. Καναχοῦσι] Καναχῶσι B. E. Mox lege δωδεκάκρουνον τὸ στόμα
17. εἴποιμι] εἶπη μοι B. εἶποι μοι E. 18. αὐτοῦ] τις αὐτοῦ B. E. Med. τις E. 20. Ἀφελῆς] Hanc gl. om. Küsterus.
τιατικῇ om. *V.

barbaricum

cissima, quae facile sui copiam praebet. Et: Epistolas
nici stilo scribere. Et Ἀφελῶν πεδίων. Aristophanes de Cr

ἀβούλως. Ἀγαθίας· Ὁ δὲ νεώτατος ὢν καὶ οὐπω ἐντελῶς τὰς τῆς φύσεως ὁρμὰς ἐπέχειν καὶ ἐγκαθελθῆναι δυνάμενος, ἀλλὰ πλέον τοῦ προμηθεοῦς καὶ βεβηκότος τῷ φιλοδοξοῦντι τοῦ τρόπου πέρα τοῦ μετρίου ἐγκείμενος, ἀφειδῶς ἐπῆει τοῖς πολέμοις.

Ἀφείκα. τὸ Ἀττικόν. τὸ δὲ ἀφέωκα Λῳριον. κέχρηται δὲ καὶ Ἴωνες, ὡς Ἡρόδοτος.

Ἀφείλετο. ἤρπασεν, ἀνέσπασε. λέγεται δὲ καὶ ἀφείλατο διὰ διφθόγγου.

Ἀφείνται. προΐενται, ἡμέληνται.

Ποῖ φέρομαι; πάντη δὲ φρενῶν οὐ[ακας] ἀφείνται.

Ἀφείς καὶ ἀπαλλάξας. τὸ μὲν ἀφείς ἐστίν, ὅταν ἀπολύσῃ τις τῶν ἐγκλημάτων, ὡν ἐνεκάλει αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπαλλάξας, ὅταν πείσῃ τὸν ἐγκαλοῦντα 15 ἀποστήναι, καὶ μηκέτι ἐγκαλεῖν. οὕτω Δημοσθένης καὶ Ἰσαῖος. ἐστὶ δὲ καὶ οὕτως εἰπεῖν, ὡς ἀφίησιν τις μόνων ἐκείνων ὡν ἐγκαλεῖ· ἀπαλλάττει δὲ, ὅταν μηδὲ ἄλλον τινὰ ὑπολίπηται αὐτῷ λόγον πρὸς τὸν

ἐγκαλούμενον. ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο παρὰ τῷ Δημοσθένει.

Καὶ παροιμία· Ἀφείς τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκει. ἡ παροιμία παρὰ Ὑπερίδῃ· ἐπιτῶν παρόντων μὲν τὰ σπουδαιότερα, περὶ δὲ τὰ φαῦλα διατριβόντων. ὑπέραι δ' εἰσι ναυτικαὶ σχοῖνοι, αἷς μετὰγεται τὸ κέρας.

Καὶ Ἀφείσθαι παίζειν λέγεται ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς ἐορταῖς ἀργούντων καὶ πρὸς παιδιὰν ἀφειμένων· 10 μάλιστα δὲ ἐπὶ παιδῶν ἀφειμένων παίζειν.

Ἀφῆ. χοροῖα λέπρας. λέγεται δὲ καὶ ἡ ψηλάφρησις, καὶ αὐτὴ ἡ αἰσθησις.

Ἀφηβηκότι. γηράσαντι, ὑπερβεβηκότι τὴν ἥβην, τουτέστι τὴν νεότητα.

Ἀφηλικέστερος. Ὁ δὲ Καῖσαρ τοὺς μὲν ἀφηλικεστέρους ἀφῆκε τῶν στρατιωτῶν· τοῖς δὲ τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν ἔχουσι θέατρα τέθεικεν. Ἀρριανός· Παιδὸς γὰρ ἐκείνου ἀφῆλικος ἐπιτροπέυσεν τε αὐτοῖς μέλλον, καὶ ὑπὸ τῶν ἐκείνου προ-

1. Ὁ δὲ νεώτερος] Hoc fragmentum legitur apud Agathiam lib. V. (23.) p. 169. Küst. νεώτερος] νεώτατος dedi cum A. V. et Agathia. οὐπω] οὕτως B. E. 2. ἐγκατελθῆναι Agath. 4. βεβηκότος] ἐμπεβηκότος V. C. 5. ἐπῆει] ἐποίησε 6. Ἀφείκα] Ἀφῆκα V. C. et E m. sec. Ἀφείκατο Ἀττικῶς Lex. Seg. p. 470. ubi mox Λῳρικόν. Cf. quae supra extiterat Ἀφέωκα. 8. Ἀφείλετο. αἰτιατικῇ. ἤρπασε] Ut ταυτολογία loci huius evitetur, legendum est, Ἀφείλετο. αἰτιατικῇ. ἤρπασεν, ἀνέσπασε. λέγεται δὲ καὶ ἀφέλετο, ἀνευ διφθόγγου. Vel, ut Porto placet, Ἀφέλετο. αἰτιατικῇ. ἤρπασεν. λέγεται δὲ ἀφείλετο διὰ διφθόγγου. Küst. αἰτιατικῇ suatuli cum *V. C. Supra Ἀφῆλετο B. E. Tum ἀντι τοῦ ἤρπασεν E. δὲ καὶ] αἱ
- om. A. 9. ἀφείλατο] ἀφείλ, A. ἀφείλετο E. ἀφείλατο MS. nescio quis Nunnesii, vid. Lobeck. in Phrynich. p. 183. Equidem non dubito quin abiecto librorum (si quidem his v. Ἀφείκα et similes verbi formae obversabantur, cf. Zon. p. 357.) an hoc rum additamento διὰ διφθόγγου reponendum sit ἀφείλατο. Cf. Zonaram in infima pag. 357. 11. οἱ ἀφείνται] F. οἶακες ἀφείνται. Plutarch. Arato p. 1044. ὡς περ κυβερνήτην ἀφέντα καὶ προΐεμον ἐτέρω τοῖς οἶακας. Haec scripseram, cum locum Epigr. Anthol. VII. p. 612. ubi ita legitur prout emendaveram. Quin et leg. ibi ἐπονομάθη. Sic Themist. p. 12. ed. Harcl. δάλια τῆς διανοίας. Schol. Eurip. Phoen. 75. ubi l. πάντων φ. τ. οἶακας. Tourp. I. p. 93. Versus Meleagri LXVII. 3. Ant. Pal. V. 190. 13. Ἀφείς] Sic Harpocratio, partim cum Lex. Seg. p. 202. et 469. 14. τίς τινα] τινα om. A. B. *V. C. et Lex. Seg. glossa posterior, τίς om. optimi Harp. libri. 15. αὐτῷ] τινι E. 18. μόνον] μόνων A. B. E. C. et Pal. Harcl. 19. μηδὲ] μὴ V. C. δὲ μὴ Harp. Pal. εἰντῷ] αὐτῷ A. B. E. C. V. Med. et Harp. Pal. Scripsi αὐτῷ.
1. Δημοσθένης] Pro Phorin. princ. coll. p. 952. 3. Ἀφείς τὴν ὑπέραν] Ex eodem Harpocratiōne. Vide supra v. Ἀφέντες τὴν ὑπέραν 4. παρόντων] παρόντων dedi cum A. Harp. Pal. et Cram. Anecd. II. p. 491. παρόντων V. C. παριόντων B. E. et Arsenius p. 6. εἰσὶν Edd. 7. μετὰγεται] μετὰγε A. 8. Ἀφείσθαι παίζειν] Lex. Seg. p. 469. 11. Ἀφῆ. χοροῖα λέπρας] Vox ita sensu frequens est apud LXX. Interpretes Levit. XIII. Küst. Lex. Seg. p. 470. cf. Zon. p. 353. Sub glossae finem cum V. delevi, ἐστὶν ἐν τῷ Αἰσθησις (Αἰσθησις Gaisf.), quae habet A. in marg. εἰ in fine praebent B. E. 14. νεότητα] ἡλικία Lex. Seg. p. 470. Cf. Phrynich. Seg. p. 3. Continuo Gaisfordus revocavit, Ἀφηγοῦμαι. γενικῇ: quam glossam om. cum A. B. asterus. Silet Gronovius. 15. Ἀφηλικέστερος] Iulian. p. 358. Tourp. MS. Utitur etiam Dio XXXVI. extr. Reines. δὲ Καῖσαρ] Sumpta haec ex Dion. Cass. LIII. 26. ubi oratio persersissima, ὑπὸ τῶν ἐκείνου προσχῆματι. Ubi emenda in promptu posita, ὑπὸ τῷ ἐκ. προσχῆματι: sed incertum, utrum in locum ἐκείνου irrepserit; quamquam supra si ferimus, debuit etiam ἀφῆλικος ὄντος. In praegressis quidem sine dubitatione refingendum videtur, ἐπιτροπέυσεν τε αὐτοῖς ἐμῆλλον quod nihil recedit ab litterarum vestigiis ΑΥΤΟΙΜΕΛΛΟΝ. Interim restitui μέλλον.

mere. Agathias: Ille cum esset iuvenis, necdum impetum animi penitus coercere et refrenare nosset, sed gloriae cupiditati, cui supra modum addictus erat, magis obsequeretur, quam prudentiae et consilio, hostes audacter aggressus est. Ἀφείκα. Atticum. Ἀφέωκα vero Doricum, quamvis etiam Iones eo nisi sint, ut Herodotus. Ἀφείλετο. Abstulit, avellit. dicitur etiam ἀφείλατο, [cum diphthongo.] Ἀφείνται. Proficiuntur, negliguntur. Quo feror? ubi quis autem gubernacula mentis perierunt. Ἀφείς et ἀπαλλάξας differunt. illud enim dicitur, cum quis aliquem criminum, quae obiecerat, accusare desinit. ἀπαλλάξας vero, cum quis accusatori persuadet, ut ab accusatione desistat. Demosthenes et Isaeus. Potest etiam sic dici: ἀφίησι quis ea tantum crimina, quorum alterum accusat, ἀπαλλάττει vero, qui nullam

prorsus criminationem adversus reum sibi relinquit. id ipsum extat apud Demosthenem. Et proverbium apud Byzantios: Omisso fune antennae pedem veli sectatur. dicitur his qui seria omittentes rebus levibus et supervacaneis immorantur. ὑπέραι autem vocantur funes nautici, quibus antea circumaguntur. Et Ἀφείσθαι παίζειν dicitur in his qui die festis otiantur, et ludendo animum relaxant; praecipue vero pueris, quibus ludendi potestas facta est. Ἀφῆ. Color tepidus sic etiam dicitur contractatio, et ipse sensus tactus. Ἀφηβηκότι. Illi qui consenuit, qui pubertatem, sive iuventutem praeteriit. Ἀφηλικέστερος. Caesar autem militibus natu grandioribus missionem dedit; illis vero qui militaverant aetate, theatrum exstruxit. Arrianus: Nam et imperatoris illius tutelam erant administraturi, et sub illo praes-

σχήματι πάν ὅ, τι περ καθ' ἡδονὴν σφίσι πράξειν
 εἰς τοὺς ὑπηκόους. Καὶ αὐθις· Τὸν μὲν νεανίαν,
 τὸν δὲ ἀφηλικέστερον. Καὶ Ἀφήλικα, τὸν πρεσβύ-
 ττην. τινὲς δὲ χρῶνται τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ μηδέπω τῆς
 ἐννόμου ἡλικίας παιδός· ὅπερ δεῖ φυλάττεσθαι. 5
 ἐπὶ γὰρ τοῦ πρεσβυτέρου λέγεται.

[Ἀφημος. ἀπειθής.]

Ἀφηνιαστής. ἀνυπότακτος, ὑπερήφανος.

Οἱ δὲ ἀφηνίασαν μὲν αὐτὸν τῆς φιλίας· ἐβουλήθη-
 σα δὲ διαμαρτύρασθαι τοῦτο τρόπον τινά· τὴν 10
 γοῦν εἰκόνα Φιλίππου, ὡς ἀνάθημα κειμένην, κα-
 τέσπασαν.

Ἀφήτορος. οὐ κοινότερον, ἀλλὰ τοῦ Πυθίου·
 οἷον ὁμοφήτορος· διὰ τὸ οἷον εἰς λόγους ἔρχεσθαι
 τοῖς χρησμοφδομένοις.

Ἀφίγμαι. παραγέγονα. Ἀφίξομαι ὑμῖν δύο
 ἡμερῶν ὑστέρων. οὐδὲ ἐψεύσατο. Καὶ αὐθις Αἰ-
 λιαῖος· Ὁ δὲ ὄναρ εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορῦντε-

σθαι, καὶ ἠτιβόλοι θυόμενος τὴν πῆρῳσιν τῆς
 ὄψεως, λέγων, ἀφίξομαι ὑμῖν δύο ἡμερῶν ὑστέρων.
 ἀνῆρθέη γοῦν μετὰ τοσαύτας ἡμέρας.

Ἀφιδρύματα. τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα. Εἰδ-
 θὺς οὖν ἱκετηρίαν ἐκόμιζον οἱ πρεσβύτατοι τὰ πα-
 λαιοτάτα τῶν κατὰ πόλιν ἀφιδρυμάτων.

[Ἀφίεμαι. γενικῇ, ἐπὶ τῶν παθητικῶν· ἐπὶ
 δὲ τῶν ἐνεργητικῶν, δοτικῇ. Ὡς | καὶ ἡμεῖς ἀφίε-
 μεν τοῖς ὀφειλέταις.]

Ἀφ' ἱερᾶς. παροιμία· κινήσω τὸν ἀφ' ἱε- 396
 ρᾶς. λέγεται δὲ τις παρὰ τοῖς πεσσεύουσιν ἱερὰ
 γραμμῇ. οὕτως Ἐπίχαρμος.

Ἀφιζάνει. ἀπανίσταται τῆς καθέδρας.

Ἀφίει. ἀπέπεμπεν.

Ἀφίημι. δοτικῇ. καὶ μετὰ αἰτιατικῆς. Ἄν- 15
 τινων ἀφῆτε τὰς ἀμαρτίας.

Ἀφίκετο. ἐλήλυθεν, ἦλθεν. Ὁ δὲ στρατὸς
 ἀφίκετο τῆς Ἀττικῆς εἰς Οἰνόνην, ἥπερ ἔμελλον εἰς-

2. Τὸν μὲν νεανίαν, τὸν] τὴν μὲν νεανίας, τὴν C. 4. ἐπὶ τοῦ] καὶ ἐπὶ τῶν C. καὶ ἐπὶ τὸν *V. παιδα V. C. De praecepto gram-
 maticorum vide Lobeck. in Phryn. p. 84. Memoravit Zon. p. 351. τῆς ἐνν.] ἐπὶ τῆς ἐνν. B. E. 6. πρεσβύτου] πρεσβυτέ-
 ρου A. *V. C. E. Lex. Seg. p. 470. 7. Ἀφημος] In prioribus editt. male legitur ἀφηβος: cuius loco scribendum esse ἀφημος
 non solum ex serie litterarum patet, sed etiam ex iis, quae leguntur apud Suidam supra v. Ἀπειθέεις. Küst. Deest gl. V. C.
 Statim praebent B. E. cum Edd. vetit. Ἀφηνιάζω. αἰτιατικῇ. Ἀφρημένος. αἰτιατικῇ. 8. Ἀφηνιαστής] Lex. Seg. p. 470.
 Vñ. Alb. in Hesychium. 9. μὲν αὐτὸν] Legendum potius est, οἱ δὲ ἀφηνίασαν μὲν αὐτοῦ τῆς φιλ. Küst. Videntur quaedam
 desiderari. Verbi autem ἀφηνιάζειν usum satis tradiderunt Pierson. in Moerin p. 34. et Hasius in Leon. Diac. p. 241. addiditque
 nonnulli Wernsdorfius in Himer. p. 719. Genitivi structuram praebet etiam v. Μένανδρος Προτίκτωρ. Mox ἐβουλεύθησαν C.
 10. διαμαρτύρασθαι] διαμαρτύρασθαι A. B. C. E. V. 11. ὡς non satisfacit; licetque θεοῖς vel similem deorum significationem
 odorari. 13. Ἀφήτορος] Est epithetum Apollinis apud Homerum Il. t. 404. ubi brevis Scholiasta vocabulum hoc sic exponit:
 Ἀφήτορος, τοῦ Ἀπόλλωνος. ἦτοι ὁμοφήτορος, ὁμοίως πάσι προφητεύοντος καὶ μαντευομένου τῷ τε πένητι καὶ τῷ πλουσίῳ. ἢ
 τοῖσι καὶ ἀπὸ τῆς τῶν βελῶν ἀφέσεως. Küst. Similiter Apollon. Lex. p. 184. Suidas gl. ex Schol. Veneto descripsit. 15. Mox
 cum A. *V. C. delevi gl. Ἀφίεσι. καταλιμπάνουσιν. 16. Ἀφίγμαι] Lex. Seg. p. 471. Ἀφίξομαι ὑμῖν δύο ἡμερῶν ὑστε-
 ρων. οὐδὲ ἐψεύσατο] Verba haec coniungenda sunt cum fragmenio, quod proxime sequitur, quoniam non solum ex eodem au-
 ctore deprompta sunt, sed etiam de eadem omnino re concepta esse cuiuslibet facile patet. Küst. Recte. Sed praescriptionem
 istam καὶ αὐθις nisi temere putamus irrepisse, prior quiescentia locus similitudine verborum oblitteratus est. Nunc omdē ἐψεύ-
 σατο necesse est autē ἀνῆρθέη reponantur.

2. δέδμενος] ὑνόμενος A. B. C. E. V. (ap. Gron. Em. p. 85.) 4. Εὐθύς] Ex Diodori Exc. Legatt. p. 628. monente Wesselin-
 gio. Toup. MS. Oratio scriptoris satis accisa. 5. πρεσβύτατοι] πρεσβύτεροι E pr. 6. κατὰ τὴν πόλιν] κατὰ πόλιν A. B.
 V. C. Med. Praestat tamen vulgata Diodori scriptura. 7. Ἀφίεμαι] V. Boisson. Anecd. II. p. 350. Glossam quam *V. igno-
 rat notavi. 8. Ὡς καὶ ἡμ.] Ex Matthaei Eu. VI, 12. 10. Ἀφ' ἱερᾶς] Vid. annotatt. in Hesychium, quoque locos congescit

Wyt. in Plat. T. VII. p. 277. Cf. Arsen. p. 86. et Diogenian. III, 36. Mox γράμμη A. Sub finem cum V. C. delevi: ζῆται ἐν
 τῷ, Κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς. Habet A. in marg. 13. Ἀφιζάνει] Zon. p. 358. 14. Ἀφίει] Lex. Seg. p. 471. Pertinet
 ad II. ε. 25. Hanc glossam v. Ἀφιζάνει praemisit *V. 15. Integram de his structuris observationem praebet Etym. Gud.
 p. 599. Neque vero glossam superiore Ἀφίεμαι tutiorem duco. Ἄν τινων] Eu. Ioan. XX, 23. Continuo Gaisf. revocavit
 glossam a Küstero expulsam, quam ipse docet ab A. V. C. abesse: Ἀφικνοῦμαι. ἐφικνοῦμαι δέ, καὶ ἐφικόμεν γενικῇ.
 17. Lex. Seg. p. 471.

quodammodo pro libidine in subditos statuenti. Et alibi: Alterum
 iuniorum, senioreum alterum. Et Ἀφήλικα, senioreum. quidam
 vero hac voce utuntur de puero, qui legitimam aetatem nondum
 attingit; quod cavendum est. dicitur enim de senes. [Ἀφη-
 μος. Obscurus.] Ἀφηνιαστής. Qui imperium recusat,
 contumax. Illi vero amicitiam eius excusserunt; quod aliquo
 modo testari volentes statuam Philippi, deo cuidam consecra-
 tum, evertunt. Ἀφήτορος. Non est vocabulum commune,
 sed [epithetum] Apollinis; quasi dicas ὁμοφήτορος, i. e. qui col-
 loquitur cum iis, qui oraculum consulunt. Ἀφίγμαι. Veni.
 Veniam ad vos duobus post diebus. nec mentitus est. Et Ae-
 lianus: Ille vero in somnis oculos sibi effodi videns, supplica-
 vit. Suidae Lex. Vol. I.

bat, oculorum iacturam redimens; post duos enim, inquit,
 dies ad vos accedam: itaque post illud tempus interfectus est.
 Ἀφιδρύματα. Deorum simulacra. Statim igitur seniores
 antiquissima deorum simulacra, quae in urbe erant, suppli-
 catum protulerunt. [Ἀφίεμαι. In passivo genitivum ascit-
 scit. in activo vero, dativum. Ut et nos remittimus debitoribus
 nostris.] Ἀφ' ἱερᾶς. Proverbium: A sacra linea cal-
 culum movebo. in lusu calculorum est quaedam linea, quae sacra
 dicitur. sic Epicharmus. Ἀφιζάνει. A sede surgit.
 Ἀφίει. Amandabat. Ἀφίημι. Dativo iungitur. item ac-
 cusativo: Si quorum peccata remiseritis. Ἀφίκετο. Veni.
 Thucydides in tali constructione utitur: Ἐπαιχτός αὐτὸν

βαλεῖν. οὕτω φησὶ Θουκυδίδης τὴν σύνταξιν. Καὶ Ἀφίκεται, παραγέγονε.

Ἀφιλότιμος. ταπεινός· παρὰ τὸ μὴ φιλεῖν τιμὴν. ἢ ὁ πρὸς μηδὲν ἀξιόλογον ἐπιστατραμμένος. καὶ ὁ φειδωλὸς παρ' ἐνίοις. Οὐδείς ἦν ἀφιλότιμος οὕτως, ὡς Μωυσῆν θεασάμενος μὴ ἐκπλαγείη τῆς εὐμορφίας.

Ἀφιματώσαι. ἀποδῦσαι.

Ἀφιππαχωρία. ἐν οἷς ἂν μὴ ἔστιν ἱππάσασθαι. Ὁ δὲ ἐκκλίνει πρὸς τὰ δύσχωρά τε καὶ ἀνάντη καὶ ἀφιππα. Καὶ Ἀφιπποι, χωρὶς ἱππων. Περιδεεῖς δὲ ἦσαν ὡς ἐν ἐρημίᾳ, τὰ τε ἄλλα καὶ ἀφιπποι γενόμενοι. ἀντὶ τοῦ πεζοί.

Ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς. σύνταξις. ἀποχωρίζεσθαι, ἀλλοτριοῦσθαι. Βουλομένοις ἦν τῶν Μακεδόνων ἀφίστασθαι.

Ἀφίστων. ἀπέτρεπον, ἀπεκώλων. Τοὺς δὲ βαρβάρους τῆς πολιορκίας ἀφίστων οἱ Ῥωμαῖοι.

Ἀφῖχθαι.

[Ἀφθαρτοδοκτητής. ἀπὸ αἰρέσεως τίνος.]

Ἀφθάς. ὁ Λιόνυσος. τὸ ἄ επιτακικόν· ὡς ἄσταχυς. Καὶ παροιμία· Ὁ Ἀφθάς σοὶ λαλάληκεν. ἦν δὲ χρησμολόγος.

Ἀφθιτον. ἀφθαρτον. Ὅτι τὸ ἀφθιτος ἐπὶ ἀψύχων φιλόσοφοι τάττουσι, τὸ δὲ ἀθάνατος ἐπὶ ἐμψύχων.

Ἀφθονα. πολλά.

Ἀφθόνιος, σοφιστής, ἔγραψεν εἰς τὴν Ἐρμogeneus τέχνην Προγυμνάσματα.

Ἀφλαστον. τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης.

Ἀφλυσμός. ἀφρός.

1. Θουκυδίδης] II, 18. Vid. Abresch. Dilucid. p. 182. Fortasse post Θουκυδίδης plene distinguendum, et statim inserendum μέλαινα. Gaisfordus, praeceunte, quem ignorabat, Schaefero in Bosium p. 399. Non, opinor: sed homines studiosi glossae oportet in suam rem verterunt, ut mirabilem scilicet Thucydidis structuram τῆς Ἀττικῆς ἐς Οἰνόην allinere possent. 2. Ἀφίκεται. Lex. Seg. p. 471. Apud Zon. p. 358. Ἀφίκεται. παραγίγεται, in promptu quid sit reponendum. Sub finem καὶ ἀφίκετο delevit A. V. C. 3. Ἀφιλότιμος] Vox inde a Polybii temporibus satis trita, quam primus nisi fallor Isaeus protulit. 4. ἡ τῆς δόξης ab Edd. post τιμὴν posita om. V. C. Lex. Seg. p. 471. quae ita defendit, ut μὴ ante ἡτῆσθαι repeti inberet, Albius in Hesychium. ἐπιστραμμένος] ἐπισταλμένος V. C. 5. Οὐδείς ἦν] Haec sunt verba Iosephi Antiq. Judaic. lib. c. 5. p. 57. Küst. II, 9, 6. unde legendum ἐκπλαγήναι. 6. Ἀφιματώσαι] Lex. Seg. p. 471. 7. Ἀφιππαχωρία] V. C. Lex. Seg. p. 471. 8. Ἀφθιτον. MS. Haec non sine mendis Zon. p. 355. 9. Ὅτι τὸ ἀφθιτος] Ex Theophyl. Simocatt. V, 10. monuit Abreschio. 10. Ὁ δὲ ἐκκλίνει] In hoc significato conferendus Plato Rep. I. p. 335. 11. Horum partem laudat Zon. p. 351. 12. πεζοί] In hoc significato conferendus Plato Rep. I. p. 335. 13. Ἀφίστασθαι] Gaisfordus revocavit: Ἀφίπταμαι. γενικῇ, quam glossam omiserat Küsterus cum A. V. C. 14. Ἀφίστασθαι] αὐτὸ ἐστὶ

αὐτοῖς omisi cum V. C. E. σύνταξις] συν A. συν τῷ *V. C. quibuscum γενικῇ praegressum reieci. De ratione istius σύνταξιν disseruimus v. Λειπόμεθα. Verum antiquitas nihil extitisse nisi, Ἀφίστασθαι, ἀποχωρίζεσθαι, ἀλλοτριοῦσθαι, evincit Zon. p. 355. 15. Βουλομένοις] Oratio, si bene memini, Polybii, cuius genitivos τῶν Μακεδόνων opinor ab ὄμοις vel simili voce pendente ἦν] οὖν Zon. Meliorem de genitivo habet observationem Lex. de Synt. p. 129. τῶν Μακεδόνων] τοῖς Μακεδόσιν E pr. 1. Zou. p. 359. 2. Ἀφῖχθαι] Delevit Küst. Ἀφίκεται A. Ἀφίχθαι. ἐλθεῖν E. 3. Ἀφθαρτοδοκτητής] Ἀφθαρτοδοκτητής vel potius Ἀφθαρτοδοκῆται appellabantur illi, qui affirmabant corpus Christi fuisse ἀφθαρτον et ἀθάνατον, i. e. immortale et nulli corruptioni obnoxium: de qua haeresi multa passim leguntur apud scriptores ecclesiasticos. Küst. Vid. Suiceri Thes. Deest gl. V. C. Habet A. post Ἀφθιτον. 4. ὁ Λιόνυσος] Vulcanum, non vero Bacchum, Ἀφθάς vel potius Φθάς appellatum fuisse legitimus. Vide infra v. Φθάς. Küst. Vid. Jablonski Voc. Aegypt. in Φθάς, Opusc. T. I. p. 381. Glossam ne scio quis ex altero loco compilavit. 5. παροιμία] V. Arsenius p. 87. 6. Ὅτι τὸ ἀφθιτος] Ex Scholiasta Homeri in II. β'. 186. Küst. Eadem recurrunt in v. Ἀθάνατος. ἀφθιτος] ἀφθιτον E. qui mox οἱ φιλόσοφοι — ἀθάνατον. 7. Ἀφθονα] Lex. Seg. p. 470. 8. Προγυμνάσματα] Haec Progymnasmata Aphthonii hodie adhuc extant, edita ab Aldo inter rhetores veteres. Küst. Ἀφθόνιος εἰς τὰ προγυμνάσματα τῆς ἱστορικῆς ab Etym. M. p. 149. laudatus, quae nihil ab Suidae narratione recedunt. Ceterum haud aegre licet ex hoc ipso testimonio confirmare, quod accurata Hermogenis lectio persuadet, nulla Progymnasmata neque composita scripsisse rhetorem Tarsensem nec potuisse conscribere. 9. Ἀφλαστον. τὸ ἄκρον] Ex Scholiasta Homeri in II. δ'. 71. 10. Vide etiam Hesych. v. Κόρυμβα. Küst. Quae ab Scholiis Homericis ille repetit, nos damnavimus haecce: ἢ τὸ ἀπρόσβλητον τῆς νηός. κατὰ ἀντίφρασιν. εὐθλαστα γάρ. κατὰ μετάθεσιν τοῦ θ̄ εἰς ψ̄. Desunt A. B. V. C. E. Neque agnoscunt Glossae Herod. VI, 114. quas descripsit Suidas. Mox Küsterus: „εὐθλαστα γάρ] Scribe εὐθλαστον γάρ: ut apud enarratorem poetae legitur.“ εὐθλαστα γάρ Zon. p. 355. Apud Etym. M. p. 177. tamen recte se habet εὐθλαστα. 11. Ἀφλυσμός] Ἀφλυσμός Lex. Seg. p. 471. [Apollon. p. 182.] et Hesychius, ubi Küstero in Suida reponenti Ἀφλοισμός nihil habeo quod contradicam. Sicut vide Heynium in II. δ'. 607. Illud teneas, elementa ὕ et ὠ Suidae cognatum praebere sonum, ut ex vocabulorum serie apparet. Gaisf.

ad Oenoen Atticae venit, qua irruptionem facturi erant. Et Ἀφίκεται, venit. Ἀφιλότιμος. Ab ambitione alienus: sic dictus, quod non amet honorem. vel, qui nullam rem memoratu dignam aggreditur. a quibusdam etiam parvus ita vocatur. Nemo erat adeo ab omni elegantiae studio alienus, ut cum Mosem videret, formae eius praestantiam non admiraretur. Ἀφιματώσαι. Exuere vestes. Ἀφιππαχωρία. Loca inequitabilia. Ille vero ad loca aspera et ardua et inequitabilia deflexit. Et Ἀφιπποι, equis carentes. Valde autem, ut in deserto, sibi metuebant, cum aliis de causis, tum etiam quod equis carerent. Ἀφίστασθαι τῆς ἀρχ.

Illis imperio cedere. genitivi constructio: recedere, separari. A Macedonibus descere volebant. Ἀφίστων. Averabant, prohibebant. Romani vero barbaros ab obsidione liberabant. [Ἀφθαρτοδοκτητής. Sic appellabantur haeretici quidam.] Ἀφθάς. Bacchus. ubi ᾱ habet vim interdendi, ut in ἄσταχυς. et proverbium: Aphthas tecum locutus est. is erat vates. Ἀφθιτον. In corruptum. Philostratus ἀφθιτον de inanimatis, ἀθάνατον vero de animatis dicit. Ἀφθονα. Copiosa. Ἀφθόνιος. Aphthonius, Suidae, scripsit in Hermogenis Artem Progymnasmata. Ἀφλαστον. Summa pars puppis. Ἀφλυσμός. Spuma.

Ἀφνειός. ὁ πλούσιος. ὁ ἐξ ἐνός ἐνιαυτοῦ λέγεται ἄφενος· πλοῦτος δὲ ὁ ἐκ πολλῶν χρόνων. Ὀμηρος·

Ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξιν.

καὶ ἀλλαγῶ φησὶν ὁ αὐτός·

Οἷσιν τ' εἰς ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

Ὡς μόνων αὐτῶν καλουμένων ἀφνειῶν, οὐκ ὄντων δὲ κατὰ ἀλήθειαν.

Ἀφοβόσπλαγχνος. ὁ τολμηρός. Καὶ Ἀφόβοις, τοῖς μὴ φόβον ἐμποιοῦσι, τουτέστι τοῖς προβάτοις.

Τὸν ἐν δαίτοις ἄτρεστον μάχαις ἐν ἀφόβοις μεθρησὶ δεινὸν χέρας;

Ἀφοδεῦσαι. Πλάτων Ἀδώνισι. Καὶ Ἀφός, ὁ ἀπόπατος. ἐξ οὗ καὶ ἀφοδεύειν. Καὶ Ἀφόν, ἀναχώρησιν· ὡσπερ καὶ ἔφοδον, τὴν ἐπέλευσιν.

Ἀφοπλίζειν. τῶν ὅπλων ἀφαιρεῖσθαι. Αὐτὸν δὲ τρόπον τινὰ ἀφοπλίζειν τῶν ἀναγκαίων ἀνδρῶν ὑπέβαλλον. Καὶ Ἀφοπλίζοντο, ἀπετίθεντο τὰ ὅπλα.

Ἀφόρητον. ἀβάστακτον.

Ἀφορμή. ἀφ' ἧς ὀρμώμενός τις σώζεται. ἰδίως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὅταν τις ἀργύριον δώσει ἐνθήκην, ἀφορμή καλεῖται.

Ἀφοσιούμεθα. τὸ ὄσιον προσποιούμεθα δῆθεν. Καὶ Ἀφοσιούμενος, πληροφορῶν, ποιήσας τὴν ὄσιαν. Ὁ δὲ ἀφοσιούμενος τὴν ἐξόρκωσιν τοῦ ἐπάρχου ἐμηχανᾶτο τοιαῦτα. Καὶ Ἀφοσιούμενοι, ἀντὶ τοῦ τιμῶντες· ἢ τὸ ὄσιον ποιοῦντες καὶ καθαρόν καὶ τὸ ὀφειλόμενον. διὰ τοῦτο καὶ τὴν ὄσιαν ἐπὶ τῶν ἀπελθόντων φραμέν· τουτέστιν, οὐδὲν ὀφείλομεν αὐτοῖς λοιπὸν, οὐκ ἔσμεν ὑπεύθυνοι. οὕτως ἡμῖν ἔθος λέγειν καὶ τὸ ἀφοσιώσασθαι, καὶ

1. Ἀφνειός] Lex. Seg. p. 471. Zon. p. 352. καὶ ὁ ἐξ ἐνός] Ex Scholiasta Homeri in Il. d. 171. Küst. καὶ sustuli cum *V. Ἄφενος δὲ ὁ ἐξ ἐνός ἐνιαυτοῦ πλοῦτος· πλοῦτος δὲ κυρίως ὁ ἐκ πολλῶν ἐτῶν συναχθεὶς E. Cf. Ammon. p. 113. 3. Ὀμηρος] Il. d. 171. 6. Οἷσιν τ' εἰς ζῶουσι, καὶ ἀφν.] Odys. d. 423. 7. μόνων] μόνων A. B. *V. C. E. Med. 9. Ἀφοβόσπλαγχνος] Hac voce usus est Aristophanes Ran. 498. Küst. 10. ἐμποιοῦσι] ἐμποιοῦσθαι A. Explicationis ordo male servatus: nisi forte sub finem putamus retrahenda fuisse τουτέστι τοῖς προβάτοις, quae ad lemma θρησὶ pertineant. 12. Τὸν ἐν δαίτοις] Sophocl. Ai. 365. sq. δαίταις E. 14. Ἀδ' ἄνισι] Leg. Ἀδώνιδι, ut in Ὑπέρον περιτροπή. Fabulae nomen Ἀδωνις, ut ipse Suidas habet in Πλάτων Ἀθηναῖος Κωμικός. Hemst. In Lex. Seg. p. 472. Bekkerus edidit Ἀδωνίδι, ubi MS. teste Bastio prae-

bet, Πλάτων Ἀδωνί σ δὲ (deinde a manu recentiore) τὸ ἐμύριχεν καὶ τὸ ἐνθήσκην. Gaisf. Eadem cum Suida Lex. Seg. sed duobus locis disiecta: σημαίνει δὲ redintegraveris addito τὸ ἀποπατῆσαι, cum Meinek. Qu. Scen. II. p. 14. Praeterea Zon. p. 359. Ἀφοδεῦσαι. ἀναχώρησαι. 15. ἀφοδεύειν] ἀφοδεύειν τὸ ἀποπατεῖν E. 16. Cf. Zon. pp. 352. 353.

2. ἀνδρῶν] l. ἀνδραπέδων. Tour. MS. 3. ὑπέβαλλον] Legere malim ὑπέλαβον. Küst. Expone subtecerunt, suggererunt, ut cum spoliaret. Hemst. Ἀφοπλίζοντο] Lex. Seg. p. 473. Vid. Il. v. 26. Continuum glossam, Ἀφόρητον. ἢ ἀκαθαρήσια, καὶ τὸ ἄξιον ἀπειλασίας. παρὰ τὸ ἀφορῶν, ἀφορῶν καὶ ἀφορῶν καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀφορῶν τὸ ἀφορῶν ἄξιον, ignorant A. B. C. V. E. insertam scilicet ex Etym. M. sive Zon. p. 355. 5. Ἀφόρητον] Lex. Seg. p. 472. δεινὸν subicit Zon. p. 356. 6. Ἀφορμή] Vide Küsternum in Hesychium, Addend. ad Thucydid. Dukeri p. 666. Heraldum Animadv. in Salmas. Ius Att. II, 25. Gaisf. Adde Valck. de Aristob. p. 65. ἀφ' ἧς — σώζεται om. Lex. Seg. 7. ἰδίως δὲ παρὰ τοῖς ἄττ.] Ex Harpocratio: ad quem vide Maussacum. Küst. δὲ omisi cum A. V. Harp. Pal. Lex. Seg. p. 472. quamquam huius oratio nonnihil differt. δώσει] δώσει E. Harpocr. Pal. Lex. Seg. p. 472. δῶν editus Harpocratio: ubi Valesius coniectans δῶν εἰς ἐνθήκην vitium structurae tollebat, quod Glossis Rhetoricis propemodum est peculiare. 8. ἐνθήκην] Vid. Ducangii Gloss. Med. et Inf. Latin. in Entheca, necnon Phrynich. Ecl. p. 223. cum annot. Sequentem gl. Ἀφορολόγητον. τὸ μὴ τελοῦν φόρον, detevi cum A. V. C. E. Eam agnoscit Hesychius. Gaisf. 9. Ἀφοσιούμεθα] Lex. Seg. p. 471. cf. Schol. Plat. p. 455. Heraldus Animadv. in Salmas. V, 12, 3. a Gaisf. ascriptus: „Quodcumque perfunctorie fit, ut religioni, legi, mori, vel cuilibet obligationi aut officio satisfactum videri aut dici queat, id dicitur νόμον χάριν, ὄσιαν χάριν, ἀφοσιώσεως ἔνεκα, dicis causa factum.” Phot. praef. Biblioth. p. 1. Rittersh. Sac. Lectt. Italian. p. 339. Phot. Bibl. p. 20. Plutarch. Pericl. 348. Cimon. 126. etc. Tour. MS. De quo satis fuerit excitasse Iacobs. in Achillem p. 542. Ceterum Ἀφοσιούμενος Med. sola. 11. τὴν ὄσιαν Hesychius. Ὁ δὲ ἀφοσιούμενος] Apud Herodotum lib. IV. c. 154. unde fragmentum hoc depromptum esse Portus recte observavit sic legitur: Ὁ δὲ ἀφοσιούμενος τὴν ἐξόρκωσιν τοῦ ἑτάρχου, σχολοῖσιν αὐτὴν διαθήσας κατέχε ἐς τὸ πέλαιος. Küst. Suidas eum ἐμηχανᾶτο τοιαῦτα memoriter e praegressis repetiit. Vide locum integrum sub v. Βάττος. ἀφοσιούμενος] ἀφοσιούμενος A. V. C. 13. τὸ ὄσιον — ὑπεύθυνος] Locus hic depromptus est ex Chrysost. Homil. XIV. in Epist. ad Ephes. IV, 24. ubi tamen nonnulla aliter leguntur. Verba ipsius Chrysostomi haec sunt: Τὸ ὄσιον τί ἐστι; τὸ καθαρόν, τὸ ὀφειλόμενον. διὰ τοῦτο καὶ τὴν ὄσιαν ἐπὶ τῶν ἀπελθόντων φραμέν. τουτέστιν, οὐδὲν ὀφείλω αὐτοῖς λοιπὸν, οὐκ εἰμι ὑπεύθυνος. οὕτως ἔθος ἡμῖν λέγειν καὶ τὸ ἀφοσιώσασθαι, καὶ ὅσα τοιαῦτα· τουτέστι τὸ μηδὲν ὀφείλω. Küst. 15. οὐδὲν om. V. C. Mox τουτέστιν — ὑπεύθυνος om. E.

Ἀφνειός. Dives. Ἄφενος autem vocatur unius anni proveniens ex redditu, πλοῦτος vero multorum annorum. Homerus: *Dives et opes hausturum esse. idem alibi dicit: Solique felicitate vivunt, et divites vocantur.* quasi qui divites tantum possident, et revera tales non sint. Ἀφοβόσπλαγχνος. Intrepidus. Et Ἀφόβοις, imbellibus. [Vides me] in proeliis *intrepidam fortem et intrepidum, nunc in imbellia pecora strepente caecire.* de pecudibus placidis. Ἀφοδεῦσαι. Plato *Aconide.* ductum ab ἄγδος, id est, alvi exoneratio, et Ἀφόν, secensum: ut ἔφοδον, adventum. Ἀφοπλίζειν. Armis spoliare. Suggesterunt autem necessariis cum viris arte

quadam spoliare. Et Ἀφοπλίζοντο, arma deponere. Ἀφόρητον. Intolerabile. Ἀφορμή. peculiariter vero apud Atticos ita vocatur pecunia, quae ad usum aliquos reponenda et asservanda datur. Ἀφοσιούμεθα. Religione leviter defungimur. Et Ἀφοσιούμενος, defungens, religioni satisfaciens. Ille vero religione iuristurandi, quo ab *Etearcho obstrictus erat, defunctus talia machinatur.* Et Ἀφοσιούμενος, debitum honorem praestans, vel facientes id, quod pietatis, sanctitatis et officii rationes exigunt. quare ὄσιαν dicimus iusta, quae mortuis debentur: quibus scilicet persolutis nihil ipsis amplius debemus, sed omni erga eos religione soluti sumus. hinc et ἀφοσιώσασθαι,

α, τουτέστιν, οὐκ εἰμί ὑπεύθυνος. Καὶ ἄντι τοῦ ἀποκαθαίρω, ἀφαγνίζω. αὐτοῦ Θεόδωρος ὁ Γραπτός· ἀμφότεροι ὁμολογῶνται.
 ὀδὲ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' οἷον Ἀφώριστα. πεπεράτωται. Ἐνταῦθά σου
 γαι ἢ σχηματίζω, ἴσας λέγει. Καὶ τῆς συγγραφῆς ἀφώριστα τὸ πραχθέν.
 τας, καθάρων, ἢ ξενώσας· ἢ τὴν ὅσιν 5 τῆς ἀφραδέως. ἀνοήτως, ἀπείρους.
 τουτέστι κηδεῖαν ἢ τὴν ἐπὶ τῷ θανάτῳ μνή- Ἀφρακτος φίλων. οὐ πεφραγμένος καὶ τε-
 καὶ ἀφοσιώσασθαι, ἀποκαθαί- ταιχιόμενος τοῖς φίλοις διὰ τὸ ἀπατηθέντας κατα-
 ἀπάρξεται. Καὶ ἀφοσιούσθαι, μηδὲ φι- λιπεῖν σε.
 ἵδουσι· καὶ τὸ μὴ περιεργάζεσθαι, δεδουμένα 10 Ἀφραστον. ἄλλήτων.
 εἶσθαι. ὅσα δὲ λέγεται ἄλφια, δεδουμένα 10 Ἀφραστύες. ἄνουσιαι.
 ρ καὶ οὖν· καὶ κύρια καὶ δίκαια. Καὶ Ἀφο- Ἀφραίνει. ἀνθρώπων ἀφραστύες.
 σις, ἀνάθεσις. Καὶ ἀφοσιώμενοι, τιμῶντες, ἢ ἀπαρ- νεῖ.
 ινοι. Ὡς δὲ ἦσθε σαφῶς ἀποσειόμενοι, καὶ ἢ ἀπαρ- Ἀφρικανός. ὁ Σέκτος χρηματίας, φιλόσο-
 ἴνον ἀφοσιούμενον τὸν Ἰσίδωρον, ὧχετο ἀπιών, 15 φος Αἴβυς, ὁ τοὺς Κεστοὺς γεγραφῶς ἐν βί-
 αὶ οὐκέτι προσήει. βλίοις κδ'. εἰσι δὲ οἰονεὶ φυσικά, ἔχοντα ἐκ λόγων

1. Θεοφάνης — Θεόδωρος] Cum Harpocratlone et Lex. Seg. p. 472. 4. σχηματίζω] σχηματίζω E. 5. ἀφοσιώσασθαι] Lex. Seg. p. 472.
6. κηδεῖαν] τὴν κηδεῖαν V. C. 7. καθάρω] καθάρω καὶ ἀφαγνίζω E. 8. ἀπάρξεται] Lex. Seg. p. 472.
11. κύρια] Rescribo καθάρω: qua emendatione etiam indiget Hesychius, apud quem v. Σέκτος. 8. ἀπάρξεται] Lex. Seg. p. 472.
- Fallitur. In Suida restituendum καθάρω. Nemst. Fortasse nihil mutandum. Suid. Κηδεῖα, ἢ ὠριμένη καὶ ἐμπρόδισμος ἢ ἕρμα.
- Idem: ὅσα, ἢ ἐπὶ θανάτῳ τιμῇ, ἢ ἡμέρα. Quare scribend. καὶ κυρία. Toup. IV. p. 193. Haec refutationem expectant nonnulli.
- Incertum tamen iudicium de loci scriptura. 13. ἀφοσιώμενοι] ἀφοσιώμενοι Med. ἀφοσιώμενοι Med. ἀφοσιώμενοι Med. ἀφοσιώμενοι Med. ἀφοσιώμενοι Med. ἀφοσιώμενοι Med.
- σιούμενοι e Lex. Seg. p. 471. scripturam fuisse. Etsi liber nullus commemoraretur, nolui Küsterianum propagare. Idem in Lex. Seg. p. 472.
- dum etiam in Hesychio residet. Mox τιμῶν *V. 14. ὅσα δὲ] Damascii sunt. Hemst. Interpres: Et vero sensit lex. Seg. p. 472.
- rum initiatum et expiatum esse: opinor, quod exemplum putaret glossae proxima illustranda esse subiectum. Sed apha-
 meon habet frequentissimam deprecandi notionem: v. Wyt. in Plut. T. VI. p. 489. καὶ μόνον om. V. C. Quibus si f. Seg. p. 472.
- quam formulam grammatici peculiarem in significatum (vide vel v. Ἀντιφιλοτιμοῦντο) deflexerunt, sed Damascio quidem in
 habemus, expungendum videbitur oix post μόνον. Grapti Theophanisque facta sub Imperatoribus idolorum adversarios
 accomodatum, excidisse grammatici de Vita Theodori apud Combeff. Manip. Ber. Constantinopolitanarum, ubi insulae Aphusiae mem-
 1. Θεοφάνης — Θεόδωρος] De his Zonaras T. 3. Annal. Reines. Grapti Theophanis Chronogr. p. 421. ibique Goar. p. 632. et Fa-
 sit p. 203. Addidit Gaisfordus Zonarae Annal. XV. p. 146. ed. Paris. Theophanis Chronogr. p. 421. ibique Goar. p. 632. et Fa-
 συγγραφῆς] γεγραφῆς V. C. 6. ἀφραδέω] ὁ ἀφραδέω] Il. γ. 436. ψ. 320. Lex. Seg. p. 472. 4. Ἐνταῦθά σου] ἐνταῦθά σου vel potius εἰς
 ατος φίλων] Ex Scholiasta Sophocl. Ai. 910. 5. ἀφραδέω] ὁ ἀφραδέω] Il. γ. 436. ψ. 320. Lex. Seg. p. 472. 4. Ἐνταῦθά σου] ἐνταῦθά σου vel potius εἰς
 himacho tribuit Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 132. Valckenario probante. 13. ἀφραδέω] ὁ ἀφραδέω] Il. γ. 436. ψ. 320. Lex. Seg. p. 472. 4. Ἐνταῦθά σου] ἐνταῦθά σου vel potius εἰς
 Isidor. Pelus. II, 4. Reines. Gl. habent Schol. Luciani Lapith. 12. et Lex. Seg. p. 472. 13. ἀφραδέω] ὁ ἀφραδέω] Il. γ. 436. ψ. 320. Lex. Seg. p. 472. 4. Ἐνταῦθά σου] ἐνταῦθά σου vel potius εἰς
 Hesychius utitur in v. ἀφραδόντι. 15. ἀφρικανός] ὁ ἀφρικανός] Il. γ. 436. ψ. 320. Lex. Seg. p. 472. 4. Ἐνταῦθά σου] ἐνταῦθά σου vel potius εἰς
 Euseb. p. 127. Küst. Repetit Eudocia, Κέστος Valesius. 13. ἀφραδέω] ὁ ἀφραδέω] Il. γ. 436. ψ. 320. Lex. Seg. p. 472. 4. Ἐνταῦθά σου] ἐνταῦθά σου vel potius εἰς
 Scaliger in Euseb. p. 232. (qui Suidam monuit Iulium Africanum chronographum male cum Cestorum scriptore confuisse) W-
 sus et Portus in versione; Σέκτος] Lege Σέκτος. Küst. in Add. Id firmat gl. Σωσίωνα, occupante in
 16. ὁ τοὺς Κεστοὺς γεγραφῶς] Photius in Biblioth. Caes. p. 200. novem tantum ab eorum nomine specie profecta
 constituisse scribit. At Lambecius lib. VII. Commentar. de Biblioth. Caes. p. 200. novem tantum ab eorum nomine specie profecta
 contendit; quem consule. Ceterum ex his Africani Cestis insigne fragmentum legitur apud Mich. Paellum in libello inedito p. 17. ubi
 παραδόξων ἀναγνωσμάτων, sive de Admirabilibus Lectionibus, quod exhibet Lambecius loco laudato. Küst. 17. εἰσι

et quae sunt alia huius generis, dicere solemus, significantes, nos ad eum accessit. Ἀφουσία. Aphusia, insula quaedam, quae exularunt Theophanes poeta et frater eius Theodorus Graptus uterque Confessor. Ἀφώριστα. Finitum est. In hac parte historiae res ad finem peruenit. Ἀφραδέως. Stulte, imperitiose desertuerunt. Ἀφραστον. Infaudum. Ἀφραστύες. Imprudentia. Misera hominum imprudentia. Ἀφραστύς. Desipit, delirat, iniuste facit. Ἀφρικανός. Africanus SEXTUS cognominatus, philosophus Afer, qui scripsit Cestorum opus, in quibus agitur de remediis physicis, quae ex verbis

καὶ ἐπαιδῶν καὶ γραπτῶν τινῶν χαρακτήρων ἰά-
τεις τε καὶ ἀλλοίων ἐνεργειῶν. κατὰ τούτου ἔγρα-
ψεν Ὀριγένης, ἐνστασιν ποιησάμενος περὶ τοῦ τῆς
Σωσάννης βιβλίου τοῦ εἰς τὸν Δανιήλ.

Ἀφρικανός. Καρχηδών, ἢ καὶ Ἀφρική καὶ 5
Βύρσα λεγομένη, μετὰ τὸν πρῶτον ἀνοικισμὸν κρα-
τήσασα ἔτη ψ' τῶν περιοίκων Λιβύων, ἀνήρητο.
Σκιπίων δὲ τὴν αὐτὴν Σκιπίων τῷ Ἀφρικανῷ πάπ-
πῳ λαβὼν ἐπέκλησιν, Ἀφρικανὸς τὸ ἐντεῦθεν διὰ
τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ τῶν κατορθωμάτων ὁμοίωτρο-
σον ἐπωνομάσθη.

Ἀφριόεν. ἀφρώδες.

Ἀφριόεν κοναβηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον.

Ἀφροδίσιον. ἔργον Ἀφροδίτης. λαμβάνεται 10
ἐπὶ τῶν λάνων, τῶν ἑρωτικῶς περὶ τὴν συνου-
σίαν καὶ σφοδρῶς διακειμένων.

Ἀφροδίσιον, ἰδίως τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἔδος.
Ὁ δὲ διήλθε τῷ λόγῳ φιλοτίμως τε καὶ σὺν Ἀφρο-
δίτῃ οὐ μάλα περιττῇ Ἀϊλιανός. Καὶ παροιμία·
Ἀφροδίσιος ὄρκος οὐκ ἐμποίνιμος. ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα
ὀμνούντων πολλάκις καὶ ἐπιορκούντων.

Ἀφροδίτη. ταύτης τὸ ἄγαλμα πλάττουσι κτένα
φέρων· ἐπειδὴ συνέβη ποτὲ ταῖς τῶν Ῥωμαίων γυ-
ναιξὶ κνήφην λοιμῶδη γενέσθαι, καὶ ξυρομένων
πασῶν γεγονάσιν αὐταῖς οἱ κτένες ἀχρεῖοι. εἰδαμέ-
νας δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ ἀνατριχῶδη, τιμῆσαι τε
αὐτὴν ἀγάλματι, κτένα φέρουσαν καὶ γένειον ἔχου-
σαν· διότι καὶ ἄρῃενα καὶ θήλεα ἔχει ὄργανα. ταύ-
την γὰρ λέγουσιν ἔφορον γενέσεως πάσης, καὶ ἀπὸ
τῆς σαφνός καὶ ἄνω λέγουσιν αὐτὴν ἄρῃενα, τὰ δὲ
15 κάτω θήλειαν. πλάττουσι δὲ αὐτὴν καὶ ἔφιππον,
ὅτι Αἰνείας ὁ υἱὸς αὐτῆς πλεύσας μέχρι τῆς δύσεως

καὶ ἀλλοίων ἐνεργειῶν] Legere malim, καὶ ἄλλας ἐνεργείας. Küst. Lego ἰάσεις τε καὶ δυνάμεις ἃ. ἔ. Vide Needh. in Prol. ad
Georon. potestates ad varios effectus producendos. Vid. v. Βῶλος. Tour. MS. ἐνεργειῶν δύναμις Hemsterhusius. Nihil opi-
por mutandum, si quidem voces leviter disiectas cum χαρακτήρων continuabimus, ἰάσεις superiores in locum revocato. Librum
suo descripsit Georg. Syncellus p. 676. Ἀφρικανὸς τὴν ἐνεαβιβλον τῶν Κεσῶν ἐπιγεγραμμένην πραγματεῖαν ἱατρικῶν καὶ γυ-
σικῶν καὶ γεωργικῶν καὶ χυμειτικῶν περιέχουσαν δυνάμεις Ἀλεξάνδρῳ τούτῳ προσφώνει. κατὰ τούτου ἔγραψεν Ὀριγένης,
ἐνστασιν ποιῶν.] Vide Rodolphum Wetstenium in praefatione ad Origenis opuscula ab ipso edita Basil. 1674. Küst. Idem in Ad-
dendis: „Huc faciunt ea, quae habet illustriss. Huetius Origenianorum lib. III. cap. 3. sect. 2. p. 267. Ex Epistolis Origenis duas
omnino integras, et nulla sui portione truncatas, quasdam ex parte duntaxat superstites habemus. Integra superest epistola
ad Iul. Africanum, qua doctissimo illi viro, Susannae historiam, quae in Danielis libro legitur, adulterinam suspicanti ipsiusque
per epistolam roganti sententiam, erudite respondit, suamque narrationi huic auctoritatem asseruit. Plurima utriusque circum-
stantur Graeca manu exarata exemplaria; quorum unum a se descriptum ad me transmisit Emericus Bigotius, singulari vir
traditione: et nos aliquando cum Deo ambas inter Syntagmata vulgabimus.” Hinc fluxit glossa iam expulsa Σωσάννα. Mox
praestat ἐνστασιν ποιησάμενον. 5. ἢ καὶ] καὶ ἢ E. qui mox Βύρσαλις. Vide v. Καρχηδών. 7. ἔτη ψ'.] Utitur hoc loco Sca-
liger in Euseb. p. 145. Gaisf. περιοίκων] περιοίκων βαρβάρων E. 8. τὴν αὐτὴν] τὴν om. A. B. V. E. Edd. ante Küsterum,
qui tacite Porti correctionem admisit. 9. ἐπέκλησιν] ἐπέκλην A. B. E. Edd. vett. Item Küsterus tacite correxit, Portum secu-
ἐντεῦθεν] τὸ ἐντεῦθεν B. E. V. Edd. vett. 12. ἀφρώδες] Zon. p. 356. 13. Ἀφριόεν] Versus Antipatri Thessal.
XXVI, 5. Anthol. Pal. VII, 531. Adde v. Κόνναβος. Quae sequatur glossa, Ἀφροδίτις. εἶδος ἀφρίας. ἐν τῷ Ἀφρία, eam de-
levi cum V. C. Habet A. in marg. 14. Simonid. de mulier. 48. contulit Gaisf. 15. καὶ τῶν] καὶ om. A. B. E. V. C. Lex.
Seg. p. 472. Zon. p. 356. λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῶν λ. καὶ ἑρ. περὶ τῆς συνουσίας κτλ. Mox τὴν οὐσίαν V. C. 16. διακειμένων]
Sic etiam Arsenius p. 88. κειμένων A. V. C.

καὶ Ἀφροδίσιον] Ex Harpocrate. Küst. καὶ abiecto glossam a proxima Gaisf. seiunxit cum A. V. C. Lex. autem Seg. p. 472.
ἢ ἰδίως . . . ἔδος habet ante λαμβάνεται. Utramque glossam Hesychius conflavit: Ἀφροδίσιον. Ἀφροδίτης ἄγαλμα. ἢ Ἀφροδί-
της ἔργον. 3. οὐ μάλα] εὐ μάλα Schaefer. in Dionys. de Compos. verb. p. 26. Ceterum imperita manus exemplum interpo-
suit. 4. Ἀφροδίσιος ὄρκος οὐκ ἐμποίνιμος] Vide infra v. Ταχυβάμονας ὄρκος, ἰtemque Athen. lib. XII. p. 511. Brodaeum in
Antholog. Epigr. p. 622. et Bentleyum in Epigr. Callim. XXVI. Küst. Cornut. de Nat. Deor. c. 24. p. 198. ἀχρεῖος δὲ καὶ οὐκ
ἐμποίνιμος ἔρασαν τοὺς Ἀφροδίσιους ὄρκους εἶναι. Hemst. Suidas descripsit Schol. Platon. p. 374. Aliter Hesychius et Arse-
nius p. 87. 5. ἐπιορκούντων *V. 6. Ἀφροδίτη. ταύτης] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur etiam
apud Codinum de Origg. Constantinopol. p. 14. num. 28. Küst. Item in Schol. Ven. II. β'. 820. 8. κνήφην] κνήμην V. C. De-
scriptus hic locus in v. Κνήφην. ξυραμένων *V. 9. εἰδαμένης] εἰδαμένης V. 10. ἀνατριχῶδη] τρυχωδῆναι V. τρι-
χωδῆναι C. Verbum lexicis incognitum. 11. κτένα φέρουσαν] Scribendum potius est, κτένα φέροντι, ut referatur ad ἀγάλ-
ματι. Codinus habet, τιμῆσαι τε αὐτὴν ἀγάλμασι κτένα φέρουσι. Küst. Distinxi post ἀγάλματι. κτέναν ἔχουσαν B. E. mox
ἔχουσαν om. E. καὶ γένειον ἔχουσαν] Supple ex Codino, πλάττουσι δὲ αὐτὴν καὶ γένειον ἔχειν. Küst. 12. διότι καὶ] διότι E.
ἄρῃενα — ἄνω λέγουσιν] ἄρῃενα καὶ θήλειος ὄργανα, αὐτὴν γὰρ λ. ἔ. γ. τοῦ παντός. κ. δ. τ. δ. τῆς ἄνωθεν λ. Codinus. ταύ-
την — ἄρῃενα] ὡς ἔφορον τῆς γενέσεως καὶ ἀπὸ τῆς σαφνός καὶ ἄνω ἐστὶν ἄρῃενα V. C. qui mox θηλεῖα. 13. πάσης γενέσεως
Schol. Hom. 14. αὐτὴν] ταύτην V. C. Cf. Io. Lyd. de mensibus p. 212.

Incantationibus et scriptis quibusdam formis atque diversissimis
artibus constant. contra hunc scripsit Origenes, respondens ad ar-
gumenta contra historiam Susannae, quae extat in Daniele, ab ipso
scripta. Ἀφρικανός. Carthago, quae et Africa et Bursa di-
cta est, postquam per septingentos a prima eius origine annos in
africis Afros imperium obtinisset, eversa est a Scipione, qui
eiusdem cognomine insignitus est, quo Scipio Africanus avus,
eius virtutem propriam et ob parem rerum gestarum gloriam.
ἐφριόεν. Spumosum. Ore spumans et cum sonitu dentibus
effundens. Ἀφροδίσιον. Veneris opus. dicitur autem de
ἐφριόεν. Peculiariter appellatur Veneris templum. Aelianus ille

vero oratione ambitiosa et comptissimis orationis venerationis
rem exposuit. Et proverbium: Iusturandum Venerem est im-
punitum. dicitur de iis qui per amorem saepe iurant et peierant.
Ἀφροδίτη. Huius simulacrum fingunt pectinem ferens. olim
enim mulieribus Romanis accidit, ut pestilenti pruriginis labora-
rent; cumque omnes raderentur, pectines ipsis nullo usui fuerent.
cum autem Veneri votum fecissent, capillosque recepissent, si-
mulacrum pectinem gerente eam honorarunt. fingunt quoque barba-
tam, et maris atque feminae genitalia habentem, quippe univer-
sae generationis praesidem; et a lumbo usque ad superiores cor-
poris partes virum, inferius vero feminam. praeterea fingunt eam
equestrem, quia Aeneas filius eius, cum ad occasum usque nave-

907

ἐπὶ τὴν μητέρα ἐτίμησε
 οἱ Καρχηδόνιοι. ἀπὸ
 βασιλεύσαντος, τοῦ υἱοῦ τοῦ
 αὐτοῦτος.
 Θάσιοι εἶπον πρὸς Μητρο-
 δωρον στρατηγόν, παραδοῦναι τὴν
 ἀφύαν αὐτοῦς ἀφρορήτους, ἀφορο-
 λογιστάθμευτους, νόμοις χρῆσθαι τοῖς
 ἀφρορήτουσι καὶ μετὰ κραυγῆς πάντων
 παρήγαγον τὸν Φίλιππον εἰς τὴν πό-
 λιν τὸν βασιλεύσαντων.
 Ἀφρων καὶ ἄνους. διαφέρει ἄφρων καὶ ἄνους.
 ἄνους φασὶ τὸν καλούμενον σοφόν, ὡς συνιέναι
 τὸν δὲον οὐκ ἐθέλησαντα. ἀμαθῆ δὲ τὸν τῆς μὲν σο-
 φίας ἀμύητον, κακίᾳ δὲ ὁμῶς συζήσαντα. ὁ Λαβίδ

δὲ ἔφησεν· Ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἄφρων καὶ ἄνους ἀπολοῦν-
 ται.
 Ἀφύας. ὀνόματα ἐταιριῶν ἀδελφῶν δύο παρὰ
 Ὑπερίδῃ.
 5 Ἀφύα ἐς πῦρ. ἐπὶ τῶν τέλος δὲ λαμβανόν-
 των ἢ παροιμία· παρόσον καὶ τὴν ἀφύαν τάχιστα
 ἔψασθαι συμβαίνει. ἐνικῶς δὲ παρὰ Ἀριστοφάνει
 λέγεται ἐν Ταγηνισταῖς ἀφύη· ἀλλ' αἰεὶ πληθυντι-
 κῶς τὰς ἀφύας. λέγεται δὲ καὶ ἀφρός διὰ τὴν λευ-
 κότητα. ἔστι δὲ ἢ παρὰ πολλῶν λεγομένη ἔγγραυ-
 λος. Καὶ ἀφύων τιμῆ, τὸ ἔλαιον· ἐπεὶ ἐν αὐτῷ
 ἔψονται. Καὶ ἀφύας Φαληρικῆς, τὰς μεγάλας.
 Φαληρεὺς δὲ λιμὴν Ἀττικῆς. Πληθυντικῶς δὲ λέ-
 γεται, σπανιώτατα δὲ ἀφύη. Ἀριστοφάνης·
 Εὔρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαράς, ἀφύων
 τιμὴν περιάψας.

1. [Ἰππῷ] Ἰππου Codinus. μετὰ τοῦ Ἰππου C. 2. τοιοῦτῳ] τοιοῦτον C. 3. Haec in compendium redegit Zon. p. 352. 4. ~~ὁ~~
 υἱοῦ τοῦ] τοῦ υἱοῦ A. B. V. υἱοῦ τοῦ E. 5. Sub finem cum A. V. delevi: ἰδὲν ὁ ἀφρός λευκός, ἐστὶν ἐν τῷ Χιών. ~~ὁ~~
 delevit Küsterus cum A. quae Gaisf. revocavit, Ἀφρονησιτῶν γενική; ac silet Gronovius. 6. Θάσιοι εἶπον πρὸς Μητροδωρον
 Φίλιππου στρατ. — εἰς τὴν πόλιν] Ex Polybio. [Polyb. XV, 24.] Vide supra v. Ἀνεπιστάθμευτους. Küst. Oratio autem
 tiosa est et non nihil soloeci alit. Διατηρήσει αὐτοῦς χρῆσθαι — Rescribo: ὡς νόμοις χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις, vel, quod malim
 μοις χρωμένους τοῖς ἰδίοις. Quomodo quidem locutus est Polybius in loco plane gemello, lib. IV. p. 482. Ὁ δὲ Φίλιππος πῦρ
 ἐξάπτεται τὸν Ἀμφίδαμον χωρὶς λύτρων· κελύσας ἐπαγγέλλεσθαι τοῖς ἡλείοις, ἐὰν ἔλονται τὴν πρὸς αὐτὸν φίλαν, ὅτι
 μὲν ἀιχμάλωτα πάντα χωρὶς λύτρων ἀποδώσει· τῆ δὲ χώρα τὴν ἀσφάλειαν αὐτὸς ἀπὸ πάντων τῶν ἐκτὸς παρασκευάσει, πρὸς
 τούτοις αὐτοῦς ἐλευθέρους, ἀφρορήτους, ἀφορολογητούς, χρωμένους τοῖς ἰδίοις πράγμασι διατηρήσει. Polybium imitatus
 Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. lib. III, 60. p. 187. Τὰς τε πόλεις ἀφίμῃ πάσας, ἀφρορήτους καὶ ἀφορολογητούς καὶ ἀν-
 ονισ-
 spicio, quamquam ex infirmiore gl. Ἀσταθμευτους ducta, librariorum ad posterius membrum aberrasse, quo totidem fere verba
 peterentur, sed ut χρῆσθαι aptum esset ad συγχωρεῖν. Interim sententiae damnus sic licet supplere: καὶ συγχωρήσοι τὸν
 χρ. τ. ἰδίοις. ἐπιστημημένων δὲ... τὰ ἠγθέντα, συγχωρεῖν τὸν βασιλέα Θασίου ἀφρορήτους... χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις, παρήγαγον κτλ.
 7. τὴν πόλιν] τὴν om. A. 8. διατηρήσει] διατηρήσει A. V. lectio ambigua in E. 10. πάντα] πάντων A. quod Schweighäuser
 nerus optarat. 13. Sic Gaisf. cum *V. Nam Zon. p. 352. et Edd. διαφέρει praegressis iunxerunt. 14. ἀνόητον φασὶ τὸν κα-
 λούμενον σοφόν, ὡς συνιέναι τὸ δ.] Locus hic est mutilus, et negligentem admodum excerptus ex Theodoretō in Psalm. XLVIII,
 11. p. 585. apud quem sic legitur: Ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἄφρων καὶ ἄνους ἀπολοῦνται. Οὗτοι γὰρ ἰρησὶν οἱ καλούμενοι σοφοί, οὐδὲ μὲν
 ἐκ τῆς σοφίας ἀφέλειαν εὐράμενοι, τὸν αὐτὸν τοῖς ἀμαθῆσι τίσουσιν ὄλεθρον. οὕτω γὰρ ὁ Σὺμμαχος ἠρμήνευσεν· Ὁμοῦ ἀνόητος
 καὶ ἀμαθῆς ἀπολοῦνται. καὶ καλεῖ μὲν ἀνόητον τὸν καλούμενον σοφόν, ὡς συνιέναι τὰ δέοντα etc. Küst. Diversis modis Haec
 persecutus est Zonaras. 14. καλούμενον σοφόν] σοφόν καλούμενον E. 15. τῆς μὲν] μὲν om. B. E. V. Med. 16. ὁμῶς] ~~ὁμῶς~~
 Apud Theodoretum legitur ὁμῶς. Küst. τ' ὁμῶς A.
 1. Post hanc glossam revocavit Gaisfordus, quae deleverat Küsterus cum A. Ἀφροτῶν γενική. 3. Ἀφύαι. ὀνόματα] Et in Har-
 pocratione. Vide etiam Athen. lib. XIII. p. 586. Küst. Ἀφύας A. B. E. Med. Harpocr. Tum ὄνομα E. cum Harpocr. codd. in-
 tegrioribus et Lex. Seg. p. 473. Mox ἑτέρων A. 5. Ἀφύα ἐς πῦρ] Totum hunc locum descripsit Suidas ex Schol. Aristoph.
 Equit. 642. Ἀφύα usque ad συμβαίνει Lex. Seg. p. 472. et Arsenius p. 88. Ἀφύας πῦρ Zenob. II, 32. 7. συμβαίνει] ~~ὁ~~
 ἰδοῦσαν τὸ πῦρ addit Zenob. 8. ἐν Ταγηνισταῖς] Locum Aristophanis, ad quem Suidas hic respicit, citat Athen. lib. III. c. 7.
 p. 96. Vide etiam quae diximus supra v. ἄλις. Küst. ἐν ἄλλοις δ' αἰ Schol. 10. ἢ παρὰ] ἢ om. B. E. πολλῶν] ~~πολλῶν~~
 λοῖς E. Tum ἄγγραυλις B. E. ἄγγραυλις Herod. Epimer. p. 233. 11. Ἀφύων τιμῆ, ἐπὶ τῶν ἐν μικροῖς παρ' ἄλλων τιμῆ
 Diogen. I, 42. 12. ἐψώνται] ἔψονται A. E. cum Hesychio et Schol. ἔψονται B. ἀφύας Φαληρικῆς] Referendum ad Av.
 ubi v. Schol. 13. Φαληρεὺς δὲ] φαληρεὺς δεῦς A. Sed vulg. mendum firmant etiam Scholia. Hinc omnia praetermissa
 Πληθυντικῶς — ἀφύη Lex. Seg. p. 473. Haec cum seqq. om. V. et usque ad περιάψας Schol. 15. Εὔρετο τὸ πᾶν διὰ τὰς
 Locum hunc ex Aristoph. Acharnens. 640. emendavi, qui in prioribus editt. corruptissime sic legitur: Εὔρετο πανευδῶ τὰς λι-
 ρὰς ἀφύας etc. Vide etiam infra v. Θωπεύει. Küst. Dudum monuerat Herald. in Arnob. p. 147. Hemst. Suidas ne secum
 cordaret, Gaisf. restituit πᾶν ἂν κτλ., firmante v. Λιπαρά; nec mihi spernendum est visum εὔρετο. πᾶν διὰ] παν ἐν δῶ
 B. E. qui mox cum Med. ἀφύας τιμῆν. Gaisfordus ἀφύων.

gasset, postea equum conscendit, et matrem huiusmodi simu-
 lacro honoravit. Ἀφροί. Nomen gentis, Carthaginien-
 ses, ab Afro, Libyae rege, filio Saturni, ex Philyra nato.
 Ἀφρορήτους. Thasii ad Metrodorum ducem Philippi di-
 axerunt, se urbem dedituros ea conditione, ut immunes es-
 sent a praesidiis, tributis, angariis, suisque legibus vive-
 rent. cum autem omnes dicta clamore confirmassent, Philip-
 pum in urbem introduxerunt. Ἀφρων et ἄνους. David:
 Amens et stultus simul peribunt. ἀνόητον vocat eum, qui vulgo
 sapiens vocatur, sed quae scire oportebat, intelligere noluit.
 ἀμαθῆ vero eum, qui omnis sapientiae expertus est, vitamque

flagitiosam vixit. Ἀφύας. Duarum sororum meretricum
 men apud Hyperidem. Ἀφύα ἐς πῦρ. Apua in ignem.
 verbum de his quae citò ad finem perducuntur. apuae enim
 visimo tempore coquuntur. Aristophanes Tagenistis singu-
 numero dicit ἀφύη: apud alios vero semper numero multitudi-
 ἀφύαι. dicitur etiam ἀφρός: propter candorem: estque idem
 scis, qui vulgo appellatur ἔγγραυλις. Et apuarum honor
 tur oleum, quia in eo coquuntur. Et apuas Phalericas, ~~ἔ~~
 magnas. Phalerus autem est portus Atticae. Dicitur plurimi
 numero; rarissime vero singulari. Aristophanes: Quisquis
 impetraret per istud λιπαράς, apuarum honore lenocinaretur.

Ἔστι δὲ γένη πλείονα· ἢ μὲν ἀφρίτις λεγομένη, ἥτις οὐ γίνεται ἀπὸ γόνου, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπιπολάζοντος ἐπὶ θαλάττῃ ἀφροῦ. ἕτερα δὲ ἐστὶν ἡ λεγομένη κωβίτις, ἣ γίνεται ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ φερομένων κωβιῶν. ἐξ αὐτῆς δὲ ἕτεραι, δ αὐ ἐγκρασίχολοι καλοῦνται. καὶ ἄλλη, ἥτις ἐστὶ γένος μαινίδων· καὶ ἄλλη ἐκ τῆς μεμβράδος· καὶ ἄλλη ἐκ τῶν μικρῶν κιστρέων. ἔστι δὲ προηγουμένη ἡ ἀφρίτις.

Ἵτι Νικομήδει τῷ Βιθυνῶν βασιλεῖ, ἀφύης ἐπι-10 θησαυροῖς ἀργύριον ἔπεμψε Θεγλαφαλασὰρ τῷ θνητήσαντι καὶ μακρὰν ὄντι τῆς θαλάττης, Ἀπίκιος ὁ ὄψοφάγος, μιμησάμενος τὸ ἰχθύδιον, παρέθηκεν ὡς ἀφύας. ἡ δὲ κατασκευὴ ἦν αὕτη. θήλειαν λαβῶν γογγυλίδα, ταύτην ἔτεμεν εἰς μακρὰ καὶ λεπτά, τὴν ὄψιν τῆς ἀφύης μιμούμενος, ἐπιζέσας 15 ελαιον, ἐπιχέας ἄλας, μήκωνας ἐπιπάσας, ἔλυσεν ἐπιθυμίαν.

Ἀφύης. ἀμαθῆς, ἄπειρος. Ὁ δὲ ἦν οὐκ ἀφύης συνιδεῖν πραγμάτων στρατηγίας. Καὶ Πολύβιος. Οὐ καιρὸς ἀφύεστερος οὐ γέγονεν ἀπλῶς.

Ἀφύα. ἡ πρὸς τὰ προκείμενα μαθήματα σκληρῆς.

Ἀφρυκτα. ἀναπόδραστα, ἀναγκαῖα. Καὶ Ἀφρυκτον, ὃ οὐκ ἔστιν ἐκφυγεῖν.

Ἀφρυσμός. ἀπάντησις.

Ἀφύσσων. ἀπαντῶν, ἀρνούμενος.

Ἀφ' ὑψηλοῦ μου καταγελάς. οἰονεῖ, πάντῳ μου καταφρονεῖς. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀφ' ὑψους διαλεγόμενων.

Ἀχαάβ. ὄνομα κύριον.

Ἀχάζ. βασιλεὺς Ἰερουσαλήμ. οὗτος τὸ ἐν τοῖς 10 θησαυροῖς ἀργύριον ἔπεμψε Θεγλαφαλασὰρ τῷ Ἀσσυρίων βασιλεῖ, δεόμενος ἠνοσθῆναι Σύρων τε καὶ Ἰσραηλιτῶν. κἀκεῖνος αὐτῷ βοηθῶν ἐπιστρέψασεν Ἀμασακῶ. ἐνταῦθα αὐτῷ συντυχῶν Ἀχάζ ἐθεάσατο θυσιαστήριον, καὶ ἀρσθενεῖς αὐτῷ μέτρα 15 τε αὐτοῦ λαβῶν ἀπέστειλεν εἰς Ἰερουσαλήμ, κελεύσας Οὐρίαν τῷ Ἰσραὴ τοιοῦτον αὐτόθι οἰκοδομῆσαι. καὶ ἀναξεύζας ἔθυσεν ἐπ' αὐτῷ τοῖς Σύρων θεοῖς, τὸν ναὸν ἀποκλείσας τοῦ Θεοῦ. τούτου δὲ τελευτήσαντος ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἐζεκίας καὶ Ῥαβούα τῆς Ζαχαρίου θυγατρὸς βασιλεύει ἐν Ἰερουσαλήμ ἀπάντων εὐσεβεστέρους.

Ἀχαΐα. ἡ Ἑλλάς. Μόμμιος γὰρ ὑπάτος ἐπὶ

- Ἔστι δὲ γένη — ἀφρίτις] Eadem quoque ἀπὸλεξεῖ παene leguntur apud Athen. lib. VII. p. 284. et 285. Küst. 2. ἐπιπολάζοντος] ἐπιπολλάζοντος E. 3. Cf. v. Κωβίτις. 5. κωβιῶν] κωβίων A. κωβιδίων Athen. 6. Cf. v. Ἀνκόστομος et Etym. M. p. 311. 7. γένος] Sic habent omnes editt. Sed scribendum est γόνος, ut apud Athenaeum loco laudato legitur. Küst. Et Herald. in Arnob. p. 147. Hemst. 10. Ἵτι Νικομήδει] Ex Athen. lib. 1. p. 7. ut Pearsonus etiam observavit. Küst. 11. θαλάττης] θαλάσσης A. Ἀπίκιος ὁ ὄψοφάγος] Male hic Suidas ea Apicio tribuit, quae Athenaeus loco laudato de coquo quodam narrat. Consule ipsam Athenaeum. Küst. Nolim in Suidam turpissimorum errorum, qui ex Athenaei Epitomae lectione parum diligenti fluxerunt, culpam conferri. 14. ταύτην om. E. 15. ἐπιζέσας] Lege cum Ath. ἀποζέσας. 16. καὶ μήκωνας] καὶ omisi cum A. E. Med. Id post μιμούμενος debuit collocari. 18. Ἀφύης] Dion. Halic. p. 560. ubi nihil mutand. Touss. MS. 19. Πολύβιος] Πολέμου V. πολέμων C. Polyb. fr. gramm. 25. sive locus in v. Ἀπλῶς prolatus. 21. Ἀφύα] Zon. p. 354. μαθήματα] πράγματα E pr. sub sinem Toupius coniecit. σκαιοῦτης, frustra. Mox quae legebatur glossa Ἀφρυκτα. ἐκαστώπιστον, eam ignorant A. B. C. E. V. Habent Hesychius et Zon. p. 352. 22. Ἀφρυκτον] Lex. Seg. p. 473. et Zon. p. 356. Continuo gl. Ἀφρυσέγονον. τὸ ἰλυῶδες καὶ στρογγυλόν, quae pertinet ad Il. λ'. 495 Gaisf. deletum cum A. B. C. E. V. petitam e Zon. p. 356. 3. Ἀφρυσμός] Zon. p. 352. Caput gl. praeter expositionem praebet Lex. Seg. p. 473. 4. Ἀφύσσων] Lex. Seg. p. 473. ἀρνούμενος nescit Zon. p. 359. Pertinet ad Il. α'. 598. 5. με καταγελάς] μου καταγελάς A. B. C. E. Med. et ipse Küst. in Latinis cum Diogen. III, 24. Arsen. p. 88. 6. ἀπὸ τῶν — διαλεγόμενων] ἀπὸ τοῦ — διαλεγόμενων B. E. 7. διαλεγόμενων] Puto legendum διαγελωμένων. Küst. Nihil mutandum. Videatur paroemiographi, qui omnes habent διαλεγόμενων, et docent esse translatum hoc proverbium ab iis qui ex edito loco verba faciunt. Bos. Ahimadv. ad Scr. Gr. p. 146. Rectam esse colloqui significationem evincit fons proverbii, qui est in fab. 75. ed. Fur. positus. 8. Ἀχαάβ Med. 9. Ἀχάζ, βασιλεὺς Ἰερουσα.] Vide II. Regg. c. XVI. Küst. Scribendum Ἀχάζ. 18. δὲ om. 19. ἐκ Ῥαβούα] καὶ Ῥαβούα A. B. V. E. Med. Nomen fuit Ῥαβου. 20. ἐν Ἰερουσαλήμ om. V. Mox εὐσεβεστάτος ne quis reponat, videndus Iacobs. in Anthol. Pal. p. 247. 22. Μόμμιος] Μέμμιος A. B. V. Med. Μέμιος E. Conferri iussit Gaisf. Passan. VII, 15. seq.

tantum plura apuarum genera. aliud enim vocatur ἀφρίτις, quae nascitur ex semine, sed ex spuma, quae mari innatat. aliud κωβίτις, quae nascitur ex parvis villibusque gobilis, qui in arena vivunt. ex hac generantur aliae, quas encrasicholos vocant. est etiam aliud genus apuae, fetus maenidum; aliud membradum solum; item aliud, quod ex parvis mugilibus generatur. aphritis vitare est omnium praestantissima. † Cum Nicomedes Bithyniae apuam desideraret, et procul esset a mari, Apicius, homo pisciculus, pisciculum hunc arte imitatus, allum ei cibum pro apua proposuit; quem sic apparavit. cum cepisset gongylidem feminam, in longa et tenuia frusta dissecuit, apuaeque speciem imitatus, affuso oleo ferventi, addito sale, inperso papavere, regis serio satisfacit. Ἀφύης. Indoctus, imperitus. Ille vero gerendarum non erat imperitus. Et Polybius: Quo nullo tempore magis alienum omnino extitit. Ἀφύα. Ingo-

nium ad disciplinas discendas ineptum. Ἀφρυκτα. Inevitabilia, necessaria. Et Ἀφρυκτον, quod vitari non potest. Ἀφρυσμός. Exhaustio. Ἀφύσσων. Hauriens. Ἀφ' ὑψηλοῦ μου κατ. De sublimi loco me derides. Id est, me prorsus contemnis. translatio ducta est ab iis qui ex loco sublimi deridentur. Ἀχαάβ. Nomen proprium. Ἀχάζ. Achaz, rex Hierosolymorum. hic argentum, quod in thesauris habebat, misit Theglaphalasar Assyriorum regi, petens, ut a Syris et Israelitis se defenderet. ille igitur opem ferens Damascum obsedit; ubi cum Achaz eum convenisset, aram vidit, qua delectatus mensuram eius Hierosolyma misit, et Uriae sacerdoti imperavit, ut aram ei similem illic conderet. itaque reversus in ea Syrorum diis immolavit, clauso Dei templo. hoc defuncto, Ezechias ipsius filius, ex Rhabua Zachariae filia natus, omnium religiosissimus, Hierosolymis regnavit. Ἀχαΐα. Graecia. Mummius Consul adversus

τοὺς Κορινθίους σταλεῖς τὸν Μέτελλον ἐν χειρὶν οὖσαν τὴν νίκην ἀφείλετο. ἐπιγεγόμενος δὲ πεπονηκῶσι τοῖς Ἀχαιοῖς περὶ τὸν Ἴσθμόν κατηγωνίσαστο, καὶ τὴν Κόρινθον εἶλεν αὐτοβοσί, πρωτεύουσαν παντὸς κατὰ τοῦτο τοῦ Ἑλληνικοῦ. ὅθεν δοκοῦσι καὶ νῦν Ἀχαῖαν ὀνομάζειν τὴν Ἑλλάδα. Ῥωμαῖοι δὲ ἐς τὸ χειρωθῆν ἔθνος, ὃ προεστὴς ἦν τότε τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὅλην μεταβαλόντες τῆς χώρας ἐπωνυμίαν, ἀφίκοντο. Καὶ Ἀχαικὸν βέλος, ἐπὶ τῶν εὐστόχως βαλλόντων. παρόσον πάντων ἐπιτηδεϊότατον ἐστὶ τὸ τοιοῦτον βέλος πρὸς πολιορκίαν, τὸ τῶν ἐξ Ἀχαΐας σφενδονητῶν βέλος.

401 Ἔλεμα δὲ πλάγος, καὶ πεδίον. τὸ ἐπιπολὺν κεκρηγός. Τέλεμα δὲ σπορα διαδέχεται, καὶ ἐπὶ τοῦτοις ἀχανεὶς καὶ ἀνέξοδον πεδίου βάθος, ἐν ᾧ μνηρικαὶ τε δένδρων μείζους ἐπεπήγεσαν, καὶ τὸ συνεχὲς τῆς ὕλης φοβερώτατον. Καὶ Ἀχανεῖς, ἀφανεῖς, ἀφειγείς. Καὶ Ἀχανής, ὃ μὴ κεκρηγὼς καὶ ἀφωνος, ὃ ἐνεός, ὃ ἐκπεπληγμένος σιωπῆ.

Ἀχάνη. μέτρον ἐστὶ Περσικόν. ὡς περ ἢ ἀρ-20 τάβη παρὰ Αἰγυπτίοις. ἐχώρει δὲ μεδίμνους Ἀτ-

τικὸν μέ, ὡς μαρτυρεῖ Ἀριστοτέλης. οἱ δὲ φασὶν ὅτι κίστη ἐστίν, εἰς ἣν κατετίθεντο τοὺς ἐπισιτισμοὺς οἱ ἐπὶ τὰς θεωρίας στελλόμενοι.

Ἀχαρι. χαλεπὸν, κακόν. Ἀθήμιανός. Ὁ δὲ πιστὴν ἔδωκε τοῖς κατοικοῦσι, μηδὲν ἄχαρι πείσεσθαι ἐκ βασιλέως. Καὶ αὐθις. Ὁδὲν πείσεσθαι ἄχαρι πρὸς αὐτῶν.

Ἀχαρι. λυπηρόν. Ὁ δὲ τοὺς αἰχμαλώτους ἀφείξῃς ἐξίοντας τοῦ τείχους παρεφύλαττεν ἐφεσθηκῶς, μὴ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν πάθωσιν ἄχαρι, μίσει τῷ πρὸς Παρθυαίους. Καὶ αὐθις. Ὁ δὲ ἐδῶτο μηδὲν περὶ οὗ ἄχαρι πιστεύειν βασιλέα τοῖς ἑαυτοῦ ἐχθροῖς. Καὶ αὐθις. Ὁ Περσῶν βασιλεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ῥωμαίων γῆν, οὐδὲν δὲ ἔδρασαν ἄχαρι.

Ἀχαριστῶ νοσήματι τῷ θυμῷ χαρίζομενος, λύμαις ὕσαις ἐδύνατο παντοδαπαῖς τὸ σῶμα λυμηγόμενος.

Ἀχαριστεῖν. μὴ χαρίζεσθαι. Καὶ Ἀχαριστῶς, τὸ μὴ εὐχαριστεῖν. Ξενοφῶν. Οἶμαι γὰρ ὅτι οὐκ ἂν ἀχαριστῶς ἐμοὶ ἔχειν, οὔτε πρὸς ὑμῶν οὔτε πρὸς τῆς ἄλλης πάσης Ἑλλάδος.

Ἀχαριστεῖν. ἀντὶ τοῦ μὴ χαρίζεσθαι. οὐ

2. τὴν νίκην] τὴν νίκην E. 3. κατηγωνίσαστο] κατηγωνήσαστο A. 6. Ῥωμαῖοι] Ῥωμαίων οἱ V. 7. προεστὴς] προεστὴς 11. βέλος πρὸς πολιορκίαν] βέλος ἦτο E. omissio βέλος in fine. 12. Sequebatur olim gl. Ἀχαῖν η. ἢ ἔλαφος. Καὶ σπῆτος φιδόρου στικτὸν ἀχαινέω. Quam ignorant A. B. C. V. E. petitam ex v. Ἀμφίδορον sive Ἀχαινῆ. 13. Ἀχανεὶς πέλα γ Appian. I. 247. Plutarch. Mario p. 420. πλάγος ἀχανεὶς κινουμένον. Tour. MS. Laudavit Gaisfordus Wyttenbachium in Plutarch. II. p. 76. C. et Jacobs. in Anthol. Pal. p. 560. Cf. v. Ἀνέχει, Apollonii Lex. sub principium, et Zon. p. 363. 15. Εὐπαρῆς in v. Μυρική olim ab lectoribus erat traducta. Locus sub finem continuandus cum fragmento v. Περὶ πλήθους ἀχαιῶν. 16. ἐπεπήγεσαν] ἐπεπήγεσαν A. B. C. E. Med. ἐπεπήγεσαν Valckenarius in Adoniaz. p. 232. 17. Ἀχανεῖς] Vid. Ἀχαιῶν τῶν. Hemst. ἀφανεῖς om. Lex. Seg. p. 473. 19. ἀφωνος] Polyb. XI, 28. ἀχανεῖς ἐκπεπληγμένους. Tour. MS. Optime significatum illustravit Pieronius in Moer. p. 59. ἐνεός] ἐνεός A. B. ἐνεός Lex. Seg. 20. Ἀχάνη. μέτρον] Ex Schol. stoph. Acharnens. 108. Küst. Plutarch. Arat. c. 6. τὰς κλίμακας διαλυτὰς οὐσας ἐμβαλόντες εἰς ἀχάνας. Reines. Περσ. Sic Zon. p. 362. Βοιωτίων Lex. Seg. p. 473. 21. Ἀττικὸν] v. Zon. 1. Ἀριστοτέλης] ὁ Ἀριστοτέλης E. Mox κίστη ἦν E. 3. θεωρίας] Cf. infra Θεωρία et Σαλαμίνια ναῦς. Reines. Phaed. sententia apud Hesychium. 9. ἐφεσθηκῶς] ἀφεσθηκῶς A. 13. Ὁ Περσῶν] Haec sunt verba Procopii de Bello Pers. I. c. p. 8. Küst. 15. Excidit indicium novae glossae, quam Lex. Seg. p. 473. posuit Ἀχαριστῶς. Ἀχαριστῶ νοσ.] Vid. v. Χαριστῶ. Tour. MS. In altera tamen glossa haec per numerum pluralem enunciantur. Ceterum ad dictionem si compararetur v. Χαριστῶς, Aeliano non indigna esse videbuntur. 17. Ἀχαριστεῖν] Cum Timaeo p. 56. ubi vid. Ruhkenius. μὴ εὐχαριστῶς] τὸ μὴ εὐχαριστῶν A. C. V. τὸ praemisereunt etiam B. E. *V. quos sequitur Gaisf. Equidem infinitivum praetuli, de cui usu dixit Ruhnck. in Tim. p. 25. 18. Ξενοφῶν] Anab. II, 3, 18. Οἶμαι γὰρ ὅτι οὐκ ἂν ἀχαριστῶς μὴ ἔχειν, οὔτε πρὸς ὑμῶν οὔτε πρ.] Constructio potius requirit, ut legatur, οἶμαι γὰρ οὐκ ἂν ἀχαριστῶς με ἔχειν οὔτε πρὸς ὑμῶν, οὔτε πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Küst. Expungendum ὅτι. 19. μὴ ἔχειν] ἐμοὶ ἔχειν A. B. C. E. V. (ap. Gron. Em. p. 87.) Med. μὴ ἔχειν P. tus. Apud Xenophontem editur etiam ἔξειν. 21. Ἀχαριστεῖν. ἀντὶ] Harpocratio cum Lex. Seg. p. 473.

Corinthios missus, Metello victoriam, quam in manibus habebat, eripuit, et Achaeos, quorum vires iam ante debilitatae erant, circa Isthmum aggressus debellavit, Corintho, totius Graeciae tum principe urbe, primo impetu capta, quam obrem Romani etiamnum Graeciam videntur appellare Achaeiam, a gente subacta, Graeciae principatum tunc tenente, toti regioni nomen imponentes. Et *Achaicum telum*: dictum, siqui certo lactu destinata ferunt. Achaeorum enim funditorum telum ad obsidionem urbium omnium est aptissimum. *Ἀχανεὶς πέλα*. Mare vastum. Item *ἀχανεὶς πεδίον*, campus late patens. *Paludes transitu difficiles excipiunt*, et post has *vasta et exitu carens silva*, in qua myricae arboribus maiores enatae erant, et arborum densitas horrorem non exiguum incutiebat. Et *Ἀχανεῖς*, obscuri, luce carentes. Et *Ἀχανής*, non hians, voce carens, mutus, prae stupore tacens. *Ἀχάνη*. Mensura Persica; ut artabe apud

Aegyptios, capiebat autem medimnos Atticos XLV. Aristotele. alii vero dicunt esse cistam, in qua legati, sacra causa missi, cibaria reponebant. *Ἀχαρι*. Molestum, solum. Arrianus: *Ille vero fidem incolis dedit, fore ut a rege molestia afficerentur*. Et alibi: *Nulla eos molestia ab ipsis affectum iri*. *Ἀχαρι*. Molestum. *Ille vero vos dimissos et ex urbe exeuntes observabat, ne quid paterentur a militibus propter odium, quo Parthos perquebantur*. Et rursus: *Ille vero rogabat, ne rex incis de se fidem adhiberet*. Et alibi: *Rex Persarum nem Romanam ingressus est; nullo tamen eam damno cit.* † Irae, pessimo animi morbo obsequens, omni crudelitate genere corpus laceravit. *Ἀχαριστεῖν*. Non gratificari. Et *Ἀχαριστῶς*, ingratus. Xenophon: *Existimo neque ad vos, neque ad reliquam Graeciam nullam huius beneficii gratiam exituram*. *Ἀχαριστεῖν*. Non gratificari.

τως Ἀντιφῶν. Καὶ Ἀχαριστεῖσαι, τὸ μὴ χαρίσασθαι, μηδ' ὑπουργῆσαι.

Ἀχαρίστως. Ξενοφῶν. Κύρος δὲ ἔγχε Λυδῶν αἰχμαλώτους, καὶ οὓς μὲν ἑώρα καλλωπιζομένους καὶ πειρωμένους αὐτῷ χαριεῖσθαι, τοὺτους εἶα σὺν 5 τοῖς ὄπλοις· οὓς δὲ ἑώρα ἀχαρίστως ἐπιμένοντας, τούτων τοὺς ἵππους παρέδωκε τοῖς Πέρσαις, τὰ δὲ ὄπλα κατέκαυσεν. Ἀχαρίστως οὖν, ἄνευ χάριτος.

Ἀχαρνείτης. Ἀθήνηθεν.

Πολλάκις ἐν Θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνηῖσι τε- 10 θηλῶς βλαισὸς Ἀχαρνείτης κισσὸς ἔρριψε κόμην.

Ἀχαιῖα. ἡ Δημήτηρ. Ἀριστοφάνης.

Οὐδ' ἂν τὴν Ἀχαιῖαν καταδέξατο.

Ὅντω δὲ αὐτὴν ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ κτύπου τῶν κυ- 15 βάλων καὶ τυμπάνων τοῦ γενομένου κατὰ τὴν ζήτη- σιν τῆς κόρης· ἢ ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν θυγατέρα ἄχους· ἢ ἀπὸ τοῦ ἴχου, ὃν παρῆχον ἐν τοῖς περὶ τὴν γέ-

φυραν εἰς Ἀθήνας ἀπιούσιν. ὁ δὲ νοῦς, οὐκ ἤνε- σκετο ἂν οὐδὲ τὴν Ἀχαιῖαν αὐτῆν.

Ἀχαιῖδα. Ἑλληνίδα.

Ἀχαιῖνη. ἡ ἔλαφος. ἐν Ἐπιγράμματι.

Καὶ σκύτος ἀμφιδόρου στικτὸν ἀχαιῖνω.

Καὶ Βάβριος.

Τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀχαιῖνην

ἔπεισεν ἔλθειν δις τὸν αὐτὸν εἰς ἕδην.

Ἀχαιῖος, Συρακούσιος, τραγικὸς νεώτερος, 10 ἔγραψε τραγωδίας ἰ.

Ἀχαιῖος, Πυθόδωρου ἢ Πυθωδορίδου, Ἐρε- τριεύς, τραγικὸς, γέγονε κατὰ τὴν οὐδ' Ὀλυμπιάδα, καὶ δράματα ἐδίδαξε μδ'. οἱ δὲ τριάκοντα ἰστορή- κασιν· ἄλλοι κδ'. ἐνίκησε δὲ ἐν. ἦν δὲ νεώτερος Σο- φροκλέους ὀλίγω τινί. ἐπεδείκνυντο δὲ κοινῇ σὺν καὶ Εὐριπίδῃ ἀπὸ τῆς πγ' Ὀλυμπιάδος.

Ἀχέων. μετοχή ἐστίν· ἀντὶ τοῦ δυσφορῶν ἐπι τῷ κεκρύφθαι. Σοφοκλῆς.

- Ἀντιφῶν] Apud Stobaeum p. 281. 3. Ξενοφῶν] Cyrop. VII, 4, 14. verbis paulo aliter conformatis. 6. ἐπιμένοντας] ἐπο- μένους Xenoph. 9. Ἀθήνηθεν] Immo potius Ἀχαρνῆθεν. Küst. Sed Hesychius cum tradat, Ἀχαρνικαὶ πόλεις, Ἀθήνησιν, nihil opus emendatione. Ἀθήνη δ' *V. 10. Πολλάκις] Simmiae Ep. I, 3. Anthol. Pal. VII, 21. Versus ut videtur in v. Θυμέλη interpolati. ἐν Θυμέλῃ] Scribe ἐν Θυμέλῃσι, ut in Anthol. Küst. Θυμέλῃσι A. B. *V. C. E. Θυμέλῃσι Med. 12. βλαισός] Sic etiam legitur in Anthol. itemque infra v. βλαισός: sed corrupte, ni fallor. Existimo enim eius loco scribendum esse βλαι- στός, quod germen significat. Küst. Ipse Küsterus infra sub v. βλαισός sententiam suam retractavit. Ἀχαρνείτης κισσός] Primum enim ibi nata hedera, Pausan. Att. c. 23. extr. Reines. Cf. Theophr. H. Pl. III, 18, 6. Post hanc glossam quae olim exta- bant, Ἀχάτης λίθος. καὶ λυχνίτης, καὶ δεῖτης, ex v. δεῖτης invecata, nesciunt A. B. *V. C. E. 13. Ἀχαιῖα libri. Ἀριστοφάνης] Apud Aristoph. Acharn. 709. locus hic recte sic legitur: οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιῖαν ἰσθῶς ἠέσχετο. Küst. Ubi nihil mutant nisi οὐκ ἂν C. V. Praeterea Ἀχαιῖαν *V. Rectiora Lex. Seg. p. 473. 15. κτύπου] νόσου B. E. Mox τὴν οὐδ' Schol. et Edd. ante Küster. 18. ὃν παρῆχον] Locus hic est obscurus et corruptus, quem sic legendum puto: ὃν παρῆ- χον οἱ (vel αἱ) περὶ τὴν γέφυραν τοῖς εἰς Ἀθήνας ἀπιούσιν. Intelligenda enim sunt verba haec de mulieribus, quae tempore Eleusinorum in ponte Cephissi fluminis sedentes in obvios quosque, qui vel Athenis Eleusinem vel Eleusine Athenas ibant, somnata et probra iaciebant; de quo more vide Hesychium v. Γεφυριστάι. Küst. Ruhnkenius in Vell. Paterc. I, 4. p. 15. ope veterum grammaticorum verissime reposuit, ὃν παρῆχον (sc. Ceres) τοῖς περὶ τὴν Γέφυραν. „Achaea (inquit) Ceres dicitur ab aeris sono, quem dedit Tanagraeis, Athenas migrantibus. Gephyra eadem est, quae Tanagra, Gephyraei iidem qui Tana- graei.” Levis tamen superest dubitatio de formula τοῖς περὶ τὴν γέφυραν. Ceterum ταῖς *V. 1. ἀπιούσιν] Sic Schol. Aristoph. ἀπιούσαν A. B. E. V. Edd. ante Küst. ἀπιούσαν C. 3. Ἀχαιῖδα] Il. α. 254. 4. ἐν Ἐπι- γράμματι] Phalaeci III, 2. Anthol. Pal. VI, 165. Vide supra v. ἀμφιδόρον et sub finem gl. Ἀχαιῖα. 5. ἀχαιῖνης] ἀχαιῖνω A. B. E. Med. ἀχαιῖνω Zon. p. 362. ἀχαιῖνος V. ἀχαιῖνης C. 6. Βάβριος] Tyrwhitt. p. 42. Knöch. p. 143. 7. κωτίλλουσαν] Metri gratia legendum est κωτίλλουσα. Küst. Sic dudum Portus cum v. Κωτίλλω. Omnes tamen MSS. servarunt κωτίλλουσαν. 8. Ἀχαιῖος. Συρακ.] De hoc et sequenti Achaeo vide Meursium in Bibliotheca Graeca. Küst. De Achaeis quaedam excerpit Eu- docia p. 69. Praeter quos nemo ex antiquitate de vita Tragicis exposuit. Priorem vero referebat Ulrichs. de Achaei fragm. p. 3. ad aevum Alexandrinorum, levi saepe nians iudicio, quod tragoediae ille scripsisse, non docuisse traderetur. 10. τραγωδίας δέκα καὶ τέσσαρα; Eudocia, quae mox ἐδίδαξε δράματα ἕδ'. 11. Πυθωδορίδος] Falsa viri appellatio. Cum tamen *V. prae- staret Πυθωδορί, facilis emerit correctio Πυθωδορίδου. 12. οὐδ' κδ' E. 14. ἐν] ἐν V. 15. ἐπεδείκνυντο] ἐπιδει- κνύς V. [Silet Gronovius.] Tum σὺν καὶ Εὐριπίδῃ A. V. De h. l. vid. Casaubon. de Sat. Poes. I. 5. p. 136. ed. Ramb. qui ta- cito ἐπεδείκνυντο. Sed sensus videtur esse: Sophocles et Achaeus communiter cum Euripide fabulas docuerunt. Gaisf. Recte Casaubonus. Post σὺν non dubito quin exciderit Ἴωνι. 17. Ἀχέων] Zon. p. 364. Refertur ad Il. β'. 694. 18. Σοφοκλῆς] El. 159. Cf. Etym. M. p. 181.

Antiphon. Et Ἀχαριστεῖσαι, non gratificari, neque ope- ram suam navare. Ἀχαρίστως. Xenophon: Cyrus ve- ri Ἰσθόρον captivos abduxit, et quos quidem animadvertit corporis cultui studere, operamque dare, ut sibi gra- tificarentur, his arma reliquit, quos autem videbat animo malo sequentes, horum equos Persis tradidit, et arma com- munit. Ἀχαρίστος igitur significat, sine gratia. Ἀχαρ- νείτης. Acharnites. Saepè in pulpitis et scenis hede- ra Acharnensium vegeta flexilisque comam tuam texit. Ἀχαιῖα. Ceres. Aristophanes: Ne ipsam quidem Cererem patienter tulisset. sic autem ipsam vocarunt a strepitu cym- panorum et tympanorum, qui tum extiterat, cum Proserpi- nam quaerebat. vel a dolore, quo mater ob amissam filiam

affliciebatur. vel a strepitu, quem praebuit Gephyraeis, cum Athenas peterent, sensus autem est: ne ipsam quidem Cere- rem patienter tulisset. Ἀχαιῖδα. Graecam. Ἀχαιῖνη. Cerva. In Epigrammate: Et pellem maculosam hinnuli Baccham undique tegentis. Et Babrius: Talia garruens persuasit cerrae, ut ad eundem Orcum his descenderet. Ἀχαιῖος. Achaeus, Syracusanus, tragicus iunior, scripsit tra- goedias decem. Ἀχαιῖος. Achaeus, Pythodori vel Pythodo- ridae filius, Eretriensis, tragicus; vixit Olympiade LXXIV. do- cuitque fabulas XLIV vel ut alii XXX. ut alii, XXIIV. quarum una vicit. Sophocle paulo iunior fuit, cum quo et Euripide fabu- las una edidit inde ab Olymp. LXXXIII. Ἀχέων. Est partici- pium, diciturque de eo, qui aegre fert, quod lateat. Sophocles:

Κρυπτῆ τ' ἀχέων ἐν ἤβῃ.
 ἐντὶ τοῦ, ἐν ἤβῃ κρυπτῆ λυπούμενος.
 Ἀχερδός. Σοφοκλῆς.
 Κοίλης τ' ἀχέρδου, κατὰ λαῖνου τάφου.
 Ἀχέρων. ποταμὸς ἐν ἕδου μεμυθενμένος· 5
 παρὰ τὸ ἀχῆ ῥεῖν. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις
 ἐκφοβῆσαι θέλων φησὶν.
 Ἀχέροντιός τε σκόπελος αἱματοσταγῆς.
 διὰ τὸν Διόνυσον.

Ἀχέρων. τόπος τις μέσος τοῦ παντός· ἐν ᾧ 10
 ἀνίμησις ἐστὶν ὑδάτων καὶ κατάποσις, ἀχρι τοῦ τέρ-
 ματος τοῦ παντός, σκοτεινός τις καὶ ἀφεγγής. ὁ δὲ
 Ἀχέρων καθαρσίῳ ἔοικε, καὶ οὐ κολαστηρίῳ, ἕ-
 πτων καὶ σμύλων τὰ ἀμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων.
 [Ἀχέτας. οὐκ εἶδος τέττιγος, ἀλλ' ἐπίθετον 15
 τέττιγος, ὡσπερ καὶ ὁ ἀκανθίας. ἀπὸ τοῦ ἡχεῖν ἐν
 ἀκάνθαις.]
 Ἀχειρός. ὁ χειρὸς ἐστερημένος κατὰ μεταπλα-
 σμόν. Πισίδης·

Ἄπους, ἄχειρος, οὐ βαρεῖ τὸν ἀχένα· 403
 πλήρεις ἐκάστῳ τῶν μελῶν αἱ συνθέσεις.
 περὶ τῆς Χοσροῦ ἀμότητος φησι.
 Ἀχειρωτόν. ἄμωμον.
 Ἀχηνία. ἀπορία, πενία. Ἀριστοφάνης Ἀμ-
 φιαράῳ·
 Νόσῳ βιασθεῖς ἢ φίλων ἀχηνία.
 Ἀχι. ἀντὶ τοῦ ῥαδίως.
 Ἀχίας. προφήτης οὗτος ἐπὶ Ἱεροβοὰμ βασι-
 λῆως τῶν Ἑβραίων ἦν. κάμνοντος δ' αὐτῷ κατ' ἐκεί-
 νον καιρὸν τοῦ παιδός, τὴν γυναῖκα αὐτοῦ προσ-
 ἔταξεν ἡκεῖν, ἐνθα διέτριβεν ὁ Ἀχίας, περὶ τῆς τοῦ
 παιδός ὑγείας, μετασχηματισαμένην τὴν στολήν.
 μελλούσης δὲ αὐτῆς εἰς τὴν οἰκίαν εἰσιέναι τὰς ὄψει
 ἡμανρωμένου διὰ τὸ γῆρας, ἐπιφανεῖς ὁ Θεὸς ἀμ-
 φότερα αὐτῷ μνηύει, τὴν τε τοῦ Ἱεροβοὰμ γυναῖκα
 καὶ τί μέλλει λέγειν αὐτῇ. καὶ παριοῦσης ὡς ξένης
 ἀνεβόησεν· Εἴσελθε, ὦ γυναῖ· τί κρύπτεις σαυτῆ;
 τὸν γὰρ Θεὸν οὐ λανθάνεις. ἄπελθε δὲ πρὸς τὸν

3. Σοφοκλῆς] Oedip. Colon. 1596. 4. κατὰ λαῖνου τ.] Cum Cantero Nov. Lectt. III, 3. legere malim, κατὰ λαῖνου τάφου. Kist.
 τάφου] τάφου B. E. V. C. Med. Subsequebatur glossa ex v. Δανάη fabricata, quam cum V. C. delevi: Ἀχεροουσία. ἐστὶ
 λίμνη (λίμνη sola Med.) ἐν ἕδου, ἣν διαπορθεύονται οἱ τελευτώντες, τὸ νόμισμα, ὅπερ Δανάη λέγεται (sic A. B. E. nam κε-
 λείται Edd. ante Gaisf.), τῷ πορθεύει διδόντες. Hanc post Ἀχίας ponit A. Ceterum ascripsit Küsterus: „Vide infra v. Ἀκάνθαι,
 v. Καρκάδοντα, et v. Πορθεύμιον.“ Alteram glossam, Ἀχερωτός. ἢ λέυκη, ductam e Zon. p. 362. referendamque ad Il. v. 383
 omnes ignorant codices. 6. ἀχῆ ῥεῖν] ἄχος Lex. Seg. p. 474. Sed Suidam adiuvant etymologi. Βατράχοις] V. 427
 8. Ἀχέροντος] Ἀχερόντιος A. B. C. E. Ἀχερώντιος Med. 11. κατάποσις] κατάπησις V. C. μέγρι] ἀχρι A. V. C. E.
 χρι τοῦ τέματος] Puto scribendum esse μέχρι τοῦ τέματος. Kist. τέματος praestant A. E. et Eudocia p. 257. 12. σαυ-
 τῆ] σκοτεινός τις A. V. C. Eudocia. 13. καθαρσίῳ] Vid. Platon. in Phaed. p. 400. de diversa defunctorum conditione
 Tartaro. Reines. 15. Ἀχέτας. οὐκ εἶδος] Haec refutavimus supra v. Ἀκανθίας. Kist. Vide Hesych. Hanc quoque
 fraude invectam fuisse arguit A. qui post Ἀχιλλεύς Στάτιος reposuit, eaque videtur ab *V. abesse. Interim notavi. 18. Ἀχ-
 ρος] Ἀχειρ καὶ Ἀχειρος E. qui mox πλεονασμὸν pro μεταπλασμόν. 19. Μισδῆς] Heracl. Acroas. I, 45. ubi v. Πογγαί-
 1. οὐ βαρεῖ] Sic habet editio Mediolanensis. Reliquae vero ὄβαρεῖ, corrupte. Quid si legatur σοβαρεύει? Sed cum fragm-
 huius sensus propter brevitate sit incertus et obscurus, ἐπέχω. Kist. Fluctus in simpulo, quod aiunt: nam locus Pisidae
 quis alius, lutegerrimus est. Hesychius: Ὁ Βρισάυχην. ὁ τὸν ἀχένα βαρῶν. Tour. II. p. 493. ὄβαρεῖ C. V. Σοβαρεῖ conio-
 rat Portus. 2. ἐκάστῳ] Legerim potius ἐκάστων. Kist. Frustra. 4. Ἀχειρωτόν] Lex. Seg. p. 474. In fine addit
 ἢ μὴ χειρωθῆναι δυνάμενον. ἄμωμον] ἀνάλωτον malebat Toupius. Vulg. tuetur Suicerus in Thesaur. 5. Ἀχηνί-
 ἀπορία] Vide infra v. Ἠχαίω. Kist. Lex. Seg. p. 474. ubi deest exemplum. Vid. Blomfield. Glossar. in Agam. 408. Ἀχ-
 ρία B. E. hic etiam in exemplo. πενία om. Portus et Küsterus, contra quos Leid. attulit Gronov. p. 74. Ἀριστοφάνης
 Fragm. 91. Sequentes glossas, Ἀχης. ὁ πένης. Ἀχην. ὁ πτωχός. καὶ Ἀχηνες, οἱ μηδὲν ἔχοντες. Ἀχίρας. ὄνομα πύργου
 καὶ ὁ σκόληξ. Καὶ Ἀχώρας, ὁμοίως. Ἀχρηός. ὁ λυπηρός. ἐτάσει τοῦ ἄ εἰς ἦ: delevit Gaisf. cum omnibus MSS. Legenda
 ordine continuo apud Zonaram p. 361. 8. Ἀχι] Zon. p. 365. Vide Weasel. in Diod. I, 42. 9. Ἀχίας. προφήτης οὗ
 ἐπὶ Ἱερ.] Vide I. Regg. XIV. et Ioseph. Antiq. lib. VIII. c. 4. (11.) Kist. 10. κάμνον *V. κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν om.
 τὸν delevi cum A. B. E. 13. μετασχηματισαμένην] μετασχηματισαμένης A. B. E. μετασχηματισαμένος Edd. vet. Emen-
 tionem Porti tacite secutus est Küsterus. 18. σαυτῆν] αὐτὴν V. omisso γάρ. 19. ἀπελθε οὖν] ἀπελθε δὲ dedi cum A
 E. *V.

Aegre ferens quod puberi ipsi occulte virendum sit. Ἀχειρ-
 δός. Sophocles: Prope p̄rum silvestrem, et supra lapideum
 sepulcrum. Ἀχέρων. Acherou, fluvius fabulosus apud in-
 feros: sic dictus ab eo quod in eo dolores fluunt. apud Aristopha-
 nem Rranis Aeacus Bacchum terrore volens ait: Et scopulus
 Acherontius, sanguine manans. Ἀχέρων. Acherou, locus
 in medio universi, aquam ex imo reddens et vicissim absor-
 bens usque ad terminum universi, tenebrosus et lucis expers.
 Acheron autem purgatorio similis esse videtur, non loco suppli-
 cii, abstergens peccata et ab iis homines purgans. [Ἀχέτας.
 Non est species cicadae, sed epithetum; quemadmodum ἀκαν-
 θίας. dicitur autem ab eo quod sonum reddit inter spinas.]
 Ἀχειρός. Manu privatus. per metaplasium, pro ἄχειρ. Pisi-

des: Pedibus manibusque carens non inclinat cernices;
 graeque ei sunt singulorum membrorum iuncturae. 1
 Chosroae loquitur crudelitate. Ἀχειρωτόν. Quod
 hendi nequit. Ἀχηνία. Penuria, paupertas. Aristo
 Amphiarao: Morbo coactus rei amicorum penuria.
 Facile. Ἀχίας. Achias. hic propheta fuit temporibus
 boam regis Hebraeorum: qui, filio aegrotante, uxorem
 mutato habitu Achiam adire iussit, de salute filii percont
 cum autem aedes iam ingressura esset, et propheta per
 coecutiret, Deus illi apparuit, et utrumque indicavit, I
 uxorem adesse, et quid ipsi respondendum esset. cumq
 peregrina transiret, propheta exclamavit: Intra, cumq
 personam mentiris? Neum enim non lates. redi igit

ἄνδρα. τάδε λέγει Κύριος· Ἐπεὶ σε μέγαν ἐκ μι-
κροῦ καὶ μηδενὸς ὄντος ἐποίησα, καὶ ἀποσχίσας
τὴν βασιλείαν ἀπὸ τοῦ Δαβὶδ γένους σοὶ ταύτην
ἔδωκα, σὺ δὲ τούτων ἠμνημόνησας, καὶ τὴν ἐμὴν
Θρησκείαν καταλιπὼν χωνευτοὺς θεοὺς κατεσκεύα-
σας, καὶ τούτους τιμᾶς, σὲ πάλιν καθαιρήσω, καὶ
πᾶν ἔξολοθρεύσω σου τὸ γένος, καὶ κυσὶ καὶ ὄρνισι
βορᾶν γενέσθαι ποιήσω. μεθέξει δὲ τῆς τιμωρίας
καὶ τὸ πλῆθος, ἐκπεσὸν τῆς ἀγαθῆς γῆς, καὶ δια-
σπαρὲν εἰς τοὺς πέραν Εὐφράτου τόπους, διότι τοῖς
σοῖς ἀσεβήμασι κατηκολούθησε. τὸν δὲ σὸν υἱὸν
καταλήψη τεθνηκότα. ἄπερ καὶ γέγονεν.

Ἀχιλλεὺς Στάτιος, Ἀλεξανδρεὺς, ὁ γράψας
τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα, καὶ ἄλλα
ἔρωτικά ἐν βιβλίοις ἡ. γέγονεν ἔσχατον Χριστιανὸς
καὶ Ἐπίσκοπος. ἔγραψε δὲ περὶ σφαιράς καὶ ἐτυ-
μολογίας, καὶ ἱστορίαν σύμμικτον, πολλῶν καὶ με-
γάλων καὶ θανασιῶν ἀνδρῶν μνημονεύουσιν. ὁ δὲ
λόγος αὐτοῦ κατὰ πάντα ὁμοίος τοῖς ἔρωτικοῖς.

Ἀχιλλεῖος εὐχή.

Ἡ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθῆ ἴξεται νῖας Ἀχαιῶν.

Ὁ Κάμιλλος ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς εὐξάτο τὴν Ἀχιλ-
λειον εὐχὴν, ἐπιποθῆσαι Ῥωμαίους Κάμιλλον ἐν
στρατῷ. ἀπήντησε δὲ αὐτῷ οὐ πολὺ ὕστερον. Κελ-

τῶν γὰρ τὴν πόλιν καταλαβόντων, ὁ δῆμος ἐπὶ Κά-
μιλλον κατέφυγε, καὶ δικτάτωρα αὐθις εἴλετο· ὡς
ἐν ταῖς Κελτικαῖς πράξεσιν ἀναγέγραπται.

Ἀχιλλεῖων. τούτεστι κριθῶν καθαρῶν, καὶ
εὐγενῶν, οὕτω καλουμένων. Ἀριστοφάνης·

Ἀχιλλεῖων ἀπομάττη.

ἀντὶ τοῦ, σιτήσεως τῆς ἐν Πρυτανείῳ μετέχεις. ἢ
Ἀχιλλεῖοι κριθαί, αἱ εὐτελεῖς.

Ἀχθεῖση. λυπηθῆση.

Τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθεῖση.

ἀντὶ τοῦ λυπηθῆση ποτὲ τοῦδε τοῦ πράγματος γε-
νομένου.

Ἀχθεταί. λυπεῖται. Καὶ Ἀχθεσθεῖς, λυπη-
θεῖς. Ὁ δὲ ἀχθεσθεῖς τοῖς ἐπιτάγμασι πολλὰ καὶ
δεινὰ ἀπεκρίνατο.

Ἀχθεινή. λυπηρά, ὀλεθρία.

Ἀχθεινὰν δ' εἶδε βοοκτασίαν.

Καὶ Ἀχθεινός, ὁ ἐπίπονος.

Ἀχθηδών. λύπη.

Ἀχθομαί. βαροῦμαι, ἀγανακτῶ. Ἀριστο-
φάνης·

Ἀχθομαί τοῖς ταῦσι τοῖς τ' ἀλαζονεύμασιν.

ἀντὶ τοῦ, τοῖς κόλποις τοῖς πεποικιλμένοις· ἐπεὶ ὁ
ταῦς ποικίλος. ἢ ὅτι πορφύραις ἐχρῶντο καὶ τιά-

9. γένους om. V. 9. καὶ om. A. καὶ διασπ.] καὶ om. V. E. Med. 12. ὕπερ] ἄπερ A. B. V. E. 13. Ἀχιλλεὺς Στάτιος] De hoc vide Photium in Bibliotheca cod. LXXVII. qui eum Τάτιον vocat. Küst. Petavius in hunc Suidae locum Uranologio praefixum. Hemst. Habet Eudocia p. 69. Στάσιος *V. 14. τὰ κατὰ A.] In codd. scriptis leg. οἱ κατὰ A. καὶ Κλ. λόγοι: sed hoc etiam, quod Suidas habet, rectum est. Reines. τὸ κατὰ E. 17. ἱστορίαν σύμμικτον] ἱστορίας συμμίχτου V. Mox καὶ om. B. E. In marg. habet A. εἶθε τούτοις προσεζύρησα, quae mireris tanquam ab homine litterarum amantissimo pronunciari. 21. Ἡ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθῆ ἴξεται νῖας Ἀχ.] Haec sunt verba Homeri Il. d. 240. Küst. Haud scio an ab margine profecta, cui lector quidam pro explicatione verborum Ἀχιλλεῖον εὐχὴν ascripserat. 22. Ὁ Κάμιλλος] Haec et quae sequuntur sunt verba Appiani in Excerptis Constantini ab Valesio editis p. 549. Küst. In Ed. Schweigh. T. I. p. 39. Attigit haec v. Κάμιλλος. εὐ-ξάτο] ἠξάτο E. 23. δικτάτωρα] δικτάτωρ V. δικτάτωρ αὐ C. δικτάτωρα E. 3. πελτικαῖς *V. Mox συγγέγραπται Excerpta. 5. Ἀριστοφάνης] Equ. 826. 8. αἱ εὐτελεῖς] Lege, αἱ εὐγενεῖς, ut apud Scholiastam Aristophanis. Küst. Nisi malis εὐγραφεῖς cum Galeno Expl. Voc. Hippocrat. p. 446. εὐτελεῖς Lex. Seg. p. 474. Vide Foëxii Oecon. Hippocr. in v. Ἀχιλλῆος κριθῆ. Gaisf. Cf. Schneid. in Theophr. T. III. p. 661. 10. Τῷ χρόνῳ] Aristoph. Nub. 864. Monuit Pierson. in Moerlin p. 21. 11. γενομένου] μαινομένου V. 13. Ἀχθεταί] Hesychius et Lex. Seg. p. 474. Gaisfordus referebat ad Aristoph. Vesp. 1335. 16. ὀλεθρία] ἐπι-ὀλεθρία Med. 17. Ἀχθεινὰν] Leonidae Tar. LI. 6. Anthol. Pal. VI. 263. In fine οἶδε βοοκτασίαν B. E. βοοκτασίαν Zon. p. 362. 19. Ἀχθηδών] Lex. Seg. p. 474. 20. Ἀχθομαί] Zon. p. 364. Ἀριστοφάνης] Acharnens. 63. ubi sic legitur: — Ἀχθομαί γὰρ πρόσβει καὶ τοῖς ταῦσι, τοῖς τ' ἀλαζονεύμασι. Küst. 23. κόλποις] Sic etiam Schol. Apparet vero relegendum esse κόμποις.

Quoniam haec inquit Dominus: Quoniam te magnum e parvo et
caeco effeci, et regnum, familiae Davidis ereptum, tibi dedi, tu
horum horum immemor fuisti, meique cultu relicto deos fusiles
coepisti, te rursus evertam, totumque genus tuum per-
dam, et canum volucrumque cibum efficiam. haec autem poena
adhibebit etiam ad populum, quippe qui ex terra beata pulsus
ultra Euphratem situs dispergetur, quoniam impietate
tuam secutus est. filium vero tuum reperies mortuum. id
quod accidit. Ἀχιλλεὺς Στάτιος. Achilles Statius, Ale-
xandrinus; qui res Leucippes et Clitophontis scripsit et alia ama-
toris libris octo. tandem factus est Christianus et Episcopus.
scripsit de Sphaera, et Etymologia, et Historiam miscellaneam,
quae multorum et magnorum admirabiliumque virorum men-
tionem facit. stilus eius ubique similis est illi, quo in Amatoris uti-
tur. Ἀχιλλεῖος εὐχή. Profecto aliquando Achilles desi-
derium filios Achivorum subibit. † Camillus, Romanorum
Imperator, a diis immortalibus idem precatus est, quod Achil-

les olim precatus dicitur, ut Romanos sui desiderium ali-
quando subiret: cuius voti haud ita multo post compos fa-
ctus est. cum enim Galli urbem occupassent, populus opem
Camilli imploravit, eumque dictatorem iterum creavit, ut
in libro de Bellis Gallicis dictum est. Ἀχιλλεῖων. Hor-
dei Achillei: id est, puri et egregii. Aristophanes: Achilleo
hordeo vesceris. id est, victus in Prytaneo particeps es.
vel Achilleum hordeum dicitur hordeum vile. Ἀχθεῖση.
Dolebis. Tandem aliquando dolebis. id est, tandem aliquando
afficeris dolore, si haec res fiat. Ἀχθεταί. Dolet. Et
Ἀχθεσθεῖς, dolens. Ille vero imperata aegre ferens, mul-
tis durisque verbis respondit. Ἀχθεινή. Tristis, per-
niciosa. Tristem vero vidit boninam caedem. Et Ἀχθεινός,
laboriosus. Ἀχθηδών. Dolor. Ἀχθομαί. Gravosus,
indignus. Aristophanes: Iniquo animo fero pavones et iactan-
tiam. id est, nugas variegatas. pavo enim pennas habet va-
riis coloribus distinctas: vel, quia purpura et tiaris utebantur.

Ἀχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ, ἀντί τοῦ, ἡμερολογίᾳ. τὸν γὰρ ῥύπον ἐπὶ ἡμετέροις ἀλάτθων ἐτίθεισαν. οὕτω γοῦν λέγουσι τοὺς τοιοῦτους. καὶ Ἀρι-

σταρχοῖς γὰρ ἄχθομαι. Ὁ δὲ Θεὸς ἄχθεται τῇ τε τοῦ βασι-
λέως τῶν Ἀμαληκίων σωτηρίᾳ, καὶ τῇ τῶν βοσκη-
ταίων διαρπαγῇ τοῦ πλήθους, ὅτι μὴ συγχωρή-
σατος αὐτοῦ ταῦτ' ἐπράχθη. Καὶ Ἀχθόμενοι, βα-
ροῦμενοι, πιεζόμενοι. Ἀμφὶ τε ἡμέραν μέσσην τῷ
ἡλίῳ ἄχθόμενοι τὰ ὕπλα κατέθεντο. Καὶ Ἀχθος,
βάρος, λύπη.

Ἀχθοφόρον. βαστάζοντα. καὶ παροικία.
Οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγυπτίῳ. 15
πολλαχοῦ γὰρ ἀχθοφοροῦντας τοὺς Αἰγυπτίους μέ-
μνηται.

Ἀχλύς. σκότος, ὀμίχλη, ζόφος, ἀμβλυωπία.
Καί,

Ἡέρος ἀχλύσαντος. 20
ἀντί τοῦ, σκοτισθέντος.

Ἀχναί, λεπτὰ ἄχνα, ἢ ἀκαθαρσία. Καὶ
Ἀχνη ἄλός, τὸ λεπτότατον τοῦ ὕδατος, ὃ ἀφρὸς
τῆς θαλάσσης. ἐν Ἐπιγράμματι.

Μηλὸν δ' ἠδύπνου λεπτῇ πεποικωμένον ἄχνη.
5 Καὶ Ἀχνη πυρός, ὃ καπνός. Καὶ Ἀχνη ὕπνου. ὃ
Ἴπποκράτης φησὶ καὶ ἄχνη λιμοῦ. δηλοῖ δὲ καὶ λε-
πτὸν ξύσμα.

Ἀχνοῦς. ἀγένειος.

Τίς τὸν ἄχνον ἔρμηῖν σε παρ' ὑσπλήγεσσι
ἔθνηκεν;

Ἀχνούμενος. λυπούμενος.

Ἀχος. λύπη σιωπῆν ἐπιφέρουσα. παρὰ τοῦτο
καὶ ἀχνούμενος, τουτέστι λυπούμενος.

Ἀήγετε τοῦδ' ἄχους. κακῶν γὰρ δυσάλωτος
οὐδαίς.

ἀντί τοῦ δὲσληπτος, ἀλλ' ἐδάλωτος. Ἡ δὲ σύγκλη-
τος, ὡς περ ἄχει τινὶ πεπληγμένη, ἐξηγορεῖτο.

[Ἀχω. ἀντί τοῦ ἄ ἔχω. Σοφοκλῆς.

Κάμοῦ ταλαίνης σμικρὰ μὲν τὰδ', ἀλλ' ὄμο-
ἄχω.]

Ἀχών. ἄμπελος.

1. Ἀχθομαι αὐτοῦ] Lex. Seg. p. 474. et Arsenius p. 89. Ἀχθὸμ' αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ pro Aristophanis dictione haberi iussit Fritsch. Quae. Aristoph. I. p. 81. 4. ὑποκονδύλος] Vid. Pierson. in Moerin p. 201. Plato Πρέσβειν apud Aspasium in Aristoph. Ethic. Nic. IV. p. 58. χαίροις, οἶμαι, μεταπειτεῖσθε αὐτὸν διακλιμακίσας τε Porsonus Tracts p. 232), 2. ὑπὸν ἡπνῶν, σπαιτιοχάτην, ὑποκόνδυλον, ἐλκετριβῶνα. Gaisf. Aristophani tribuit Phrynichus Seg. p. 44. 5. Κρομμύς, κρομμύς B. E. Locus est Acharn. 1068. 6. Καὶ Ἰώσηπος] Fragmentum hoc legitur apud Iosephum Antiq. Iud. VI, 8. p. 129. Küst. VI, 7, 4. τῇ τε] ἐπὶ τε τῇ Ioseph. 12. Ἀχθος] Lex. Seg. p. 474. 15. Οὓς οὐκ ἂν] Aristoph. Ran. 1426. Glossa ut nunc extat, nemo non videt esse relectaneam. Ἀχθοφόρον. βαστάζοντα agnoscit Lex. Seg. p. 474. 16. πολλὰχοῦ γὰρ ἀχθοφ.] Apud Schol. Aristoph. loco laudato rectius sic legitur: πανταχοῦ γὰρ Αἰγυπτίων ὡς ἀχθοφόρων μέμνηται. Confer eadem Scholiastam in Av. 1133. Küst. Vide supra v. ἄραιτο et Arsen. p. 88. μέμνηται] μέμνηται dedi cum V. C. M. Statim Gaisf. delevit cum A. B. C. E. V. Ἀχλάξ. ἡ λιθώδης καὶ ψαμμώδης ἄμμος. ἡ ὀ μικρὸς λίθος: quae Med. describitur Zon. p. 361. sive ex Etymol. M. v. Ἀχλάξ. 18. Ἀχλύς] Lex. Seg. p. 474. Cf. Zon. pp. 362. 364.
1. Ἀχναί] Lex. Seg. p. 474. 2. Ἀχνη ἄλός] Eurip. Orest. 115. ἀναπὸν τ' ἄχνην. Ubi Schol. τὸν λεπτότατον οἶνον. Boeckh. xit autem Suid. Hom. Il. δ'. 426. ἀποπνέει δ' ἄλός ἄχνην. Tourp. 3. ἐν Ἐπιγράμματι] Philippi Thessal. XX, 3. Anthol. VI, 102. Vid. Ruhnken. Epist. Crit. II. p. 150. Exemplum sub finem glossae reponi malim. 6. Ἀχνη πυρός] Dictione Aschleia, id quod ex imperfecto Etym. M. loco licet intelligi. Καὶ ἄχνη ὕπνου] Hac spectant verba Aristoph. Vesps. 91. Ἴπποκράτης δ' ὄρετ' τῆς ἡπνῶς οὐδὲ πασάλην. Ἦν δ' οὖν καταμύσῃ κἄν ἄχνην. Küst. Mox scribendum ὃ δὲ Ἴππ. cum Lex. Seg. et Boeckhio. 7. Ἀχνη λιμοῦ] Sic etiam legitur apud Hesychium. Sed scribendum est ἄχνη λινοῦ, ut recte monuit Fossius in Oeconomía Hippocratis v. Ἀχνη. Küst. Conferendum etiam Etym. M. p. 182. f. Similiter Erotianus: Ἀχνη ὀδονίου. τὸ παρ' ἡμῶν λεγόμενον ξύσμα. ἐξ οὗ γίνεται μοτός, ὃ καλούμενος ξυσμός. Mox scribe τὸ λεπτὸν ξ. cum Hesych. 10. Τίς τὸν ἄχνον ἔρμηῖν] Philippi Thessal. XXI, 1. Anthol. Pal. VI, 259. Habet Zon. p. 361. ὑσπλήγγεσσι libri. Probavi scripturam in v. Ἰσπλησεν servatam. 12. Ἀχος] Zon. p. 363. et Lex. Seg. p. 474. παρὰ τοῦτο] ἐκ τούτου καὶ τὸ δ. E. 13. τουτέστι λυπούμενος. Lex. Seg. 14. Ἀήγετε] Ex Sophoclis Oedip. Col. 1722. ubi ita legitur, Ἀήγετον τοῦδ' ἄχους. κακῶν γὰρ οὐ τοι δοσάτωσ οὐδαίς. Ubi Schol. ἀντί τοῦ, οὐδαίς δὲσληπτος, ἀλλ' ἐδάλωτος. Quomodo et apud Suidam scribendum est. Tourp. 18. Ἀχω. A. Glossam ab V. C. omissam notavi, quam credibile videtur ab v. Ἀλληπαρῇ profectam esse. Σοφοκλῆς] Electr. 21. Ἀχών] Glossam inauditam repetiere Zon. p. 361. et Lex. Seg. p. 475.

Et Ἀχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ, sordes et avaritiam eius inique fero. ῥύπος enim dicitur de hominibus avaris et illiberalibus, quos ideo ὑποκονδύλους vocant. Et Aristophanes: *Cepis enim offendor.* Et Iosephus: *Deus autem indignatur, quod regi Amalecitarum percipit, et populus pecudes in praedam vertit, cum neutrum ipse permisisset.* Et Ἀχθόμενοι, gravati, pressi. Et circa meridiem, cum solis ardor ipsis molestus esset, arma deposuerunt. Et Ἀχθος, onus, dolor. Ἀχθοφόρον. Onera balulantem. Et proverbium: *Quos ne centum quidem Aegyptiī baiulent.* multis enim in locis Aristophanes Aegyptiorum ut balulorum meminit. Ἀχλύς. Tenebrae, caligo, nebulas, oculorum calligatio. Et, *Ἡέρος ἀχλύσαντος, aere obscurato.* Ἀχναί.

Minutae paleae, acera, vel sordes. Et ἄχνη ἄλός, tenuissima aqua, spuma maris. [item lanugo.] In Epigrammate: *Ρομμύς suarem spirans odorem, tenuique lanugine vestitum.* Et ἄχνη πυρός, fumus. Et ἄχνη ὕπνου, item ἄχνη λινοῦ apud Hippocratem significat etiam quodvis ramentum tenue. Ἀχνοῦς. Imbecillus. *Quis te imberbem Mercurium ad carceres Circi collocavit?* Dolens. Ἀχος. Dolor vocem interclusam hinc ἀχνούμενος, dolore percussus. *Desinite dolere. nemo a malis immunis est.* id est, nemo difficulter, sed facillime capit. *Senatus vero, dolore ingenti percussus, conciliis certus erat.* [Ἀχω. Pro ἄ ἔχω. Sophocles: *Et mei miserum parva quidem haec, sed tamen quae habeo.*] Ἀχών. Vid.

Ἀχρηστία. Ἀππιανός· Ὁ δὲ Ὁράτιος λελο-
 μένος ἦν τὰ σκέλη, ὑπατείας τε οὐκ ἔτιχεν, οὔτε
 πολέμῳ, οὔτε ἐν εἰρήνῃ, διὰ τὴν ἀχρηστίαν τῶν
 ῥῶν.
 Ἀχρη, ἄχρη. ἀντὶ τοῦ μέχρις, ἕως. ἔστι δὲ
 αἱ ἄχρη, ἀντὶ τοῦ καθόλου, διόλου. καὶ Ὀμη-
 ρος·
 Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ δοτεία λαῶς ἀναιδῆς
 ἄχρη ἀπηλοίησε.
 Καὶ Ἀχρη κόρου παροιμία ἦν, ὅτι ἄχρη κόρου ἐκεί-
 νος ἀναίσθητός ἐστι· καὶ· οὗτος ἄχρη κόρου ἐφε-
 νάκισεν.

Ἀχρωμος. Ἦν δὲ ἡ ἐργασία αὐτοῦ ἄχρωμος.

(τουτέστιν, ἀναιδῆς) ἐπὶ πορνείου γὰρ ἐκαθέζετο.
 Καὶ Ἀχρώματος, ἀναιδῆς.

Ἀχρυλις ἢ Φρυγίη.

Ἀχρυμιαί. οἱ τύποι, εἰς οὓς τὰ ἄχυρα ἀπο-
 φέρεται λιμιώμενα. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ τριβόλους ὄξεις ἀχρότριβας.

Ἀψ. πάλιν.

Ἀψάλακτος. ἀπαθίς, ἀτιμώρητος. ἀψά-
 λακτον γὰρ τὸ ἄδικτον. οὕτω Κρατίνος.

Ἀψαμένη. ἐξαρτήσασα. Καὶ Ἀψασθαι παρὰ
 πᾶσιν ἐπὶ τοῦ προσάψασθαι καὶ θιγεῖν τάσσεται.

Καὶ Ἀψαι, προσάψαι.

Ἀψαύστως. ἀνεπάφως. Ἀππιανός· Ὁ δὲ

1. Ἀππιανός· Ὁ δὲ] Hoc fragmentum non extat in libris Appiani, qui hodie superstites sunt. Vide infra v. Ὁράτιος, ubi
 gmentum hoc autolexi repetitur. Küst. Appia *V. Ex hoc loco, id quod mendum scripturae Ὁράτιος arguit, olim
 gl. Ὁράτιος. Vide Appian. T. I. p. 28. et Schweighäuserum T. III. p. 142. qui Ὁράτιος ab crisi Küsteri vindicavit. fere
 fere narratio Dionysii Hal. A. R. V. 25. 2. ὑπατείας] ὑπατία; V. C. 3. οὔτε... εἰρήνῃ] In his e Dionysio saltem
 ἡγεμονίας supplenda. 5. Ἀχρη] Lex. Seg. p. 475. Adde Zon. p. 365. Post Ἀχρη cum Lex. et *V. delevi γενική. 6. Ὀμη-
 ρος] Il. δ. 521. 9. ἀπηλοίησε] ἀπηλοίωσε B. E. ἀπηλοίησε dedi cum Zonara. 10. Ἀχρη κόρου] Eadem Zenobius
 Apostolius V, 27. sive Arsen. p. 89. cum Lex. Seg. p. 475. ubi novissima sic scribuntur, οὕτως καὶ ἄχρη κόρου, quae Gaisf. For-
 dus monuit ad Demosth. de F. Leg. p. 400, 2. esse referenda: ὅτι τὸ ψυχρὸν τοῦτο ὄνομα, τὸ ἄχρη κόρου, παρελήθη ἐκ τῶν
 φενακίων ὑμῶν, quibus item usus est Phrynichus Seg. p. 28. Iungebantur καὶ οὗτος. Idem continuo delevit cum omni
 MSS. Ἀχρη γ. βαθυτάτη. Hanc gl. agnoscit Zonaras. 13. Ἦν δὲ ἡ ἐργασία] Hoc fragmentum descriptum est ex Artemi-
 dori lib. IV. c. 44. (42.) ubi ita legitur: Ἐδοξέ τις τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐπὶ πορνείῳ καθημένην ἐν ἱματίοις πορνοφοῖς ἐφοῦν.
 ἐποιήσαμεθα τὴν κρίσιν, οὐκ ἀπὸ τῶν ἱματίων οὐδὲ ἀπὸ τῆς καθέδρας, οὐδὲ ἀπὸ ἄλλου τινός, ἢ ἀπὸ τοῦ πορνείου μόνου - π
 λώνης ὁ ἰδὼν ἐγένετο. ἦν γὰρ αὐτῆς ἡ ἐργασία ἄχρωμος. τέχνην γὰρ ἢ πραγματείαν ἢ ἔργον τοῦ ἰδόντος τὴν γυναῖκα νομισομέν
 εἶναι. Hinc Suidas notulam suam deprompsit, sed ita ut sensum totius loci perverterit; ut quisvis eruditus animadvertet. Et
 autem ἄχρωμος vox ex rarioribus. Glossae: Ἀχρωμος, impudica, impudicus. Ἀχρωμία, impudicia. Tourp. ἦν δὲ τὸ ἔργον
 αὐτοῦ ἄχρωμον Zon. p. 363. Artemidori locum ascripserat etiam Hemsterhusius. Contulit Wassius Foësil Oecon. Hippocr.
 in v. et Clement. Alex. Paed. II, 4. extr. Alia congescit Abreschius: „Apud Hippocrat. de Morb. vulg. VII. extr. πορνείῳ ἄχρη-
 μος, et in Phil. lib. de Merc. Meretr. non recip. in sine Iunguntur, ἀκόλαστον, ἄκοσμον, ἀσχρονογόν, ἀσχροπαθῆ, et ἀχρη-
 ματον. Significationis rationem et originem indicat Salmas. in Ael. Spart. Pescen. Nigr. p. 654.”
 1. πορνεία *V. 3. Ἀχρυλις. ἢ Φρυγία] Sic Zon. p. 363. et Küst. libris inventis. Initium Epigrammatis Rhiani IX, 1. Ar-
 thol. Pal. VI, 173. Cf. v. Θαλαμηπόλος. Ἀχρυλις A. 4. Ἀχρυμιαί] Lex. Seg. p. 475. cf. Zon. p. 363. Glossa refertur
 ad Il. ε. 502. Toupius addit Clem. Alex. p. 238. Adde Theodosii Gramm. p. 70. 5. ἐν Ἐπιγράμματι] Philippi Thessal
 XIV, 3. Anthol. Pal. VI, 104. 7. Ἀψ] Lex. Seg. p. 476. Quae subilciebantur ex v. Ἀνασειράω ducta: Ἀψ ἀνασειράω, καὶ
 πάλιν ἄχρη μένω· ἐν Ἐπιγράμματι. ἀντὶ τοῦ, ἀνθελπω, ἀνατρέπω, delevi cum *V. Post v. Ἀψαμένη ea reponit A. 8. Ἀψά-
 λακτος. ἀπαθῆς, ἀτιμ. Aristophanes Lysistrata 275. Ἀπῆλθεν ἀψάλακτος: ad quem locum Suidas respexit. Küst. Vid.
 Διαψάλαττεσθαι. Henst. Zon. p. 365. Ἀψάλλακτος *V. Lex. Seg. p. 475. Ἀψάλλακτον. ἀψηλάφητον. ἀψάλακτον] ἀψά-
 λακτον A. 9. οὕτω Κρατίνος] οὕτως κρ. A. Reposui, quod saepius in alterum abiit, Κρατίνος. Utrasque voces om. V. C.
 Equidem totam laciniam Ἀψάλακτον γὰρ κτλ. parum illam superioribus consentaneam, sed nisi fallor ex v. Διαψάλαττε-
 transcriptam, expungendam censeo. Illuc enim auctoritas Cratini videtur referri: nam de Cratete tanquam comicorum
 terpreto non opinor posse cogitari. 10. Ἀψαμένη] Lex. Seg. p. 475. et Zon. p. 366. Vid. Hom. Od. λ'. 278. 11. πρ-
 ἄψασθαι] προάψασθαι B. E. Conf. Lex. Seg. p. 216. Mox libri θιγεῖν. Similiter Lex. Rhet. p. 216. 13. Ἀψαύστως] L.
 Seg. p. 475. Zon. p. 366. Ἀππιανός] Pertinet hoc Appiani exemplum ad verbum Ἀψαύστειν, quod excidisse videtur. Ex
 gie firmat sententiam Lexicon Regium MS. [Zon. p. 366.] Ἀψαύστειν. ἀνεπάφως ἔχων. Similiter a Suida scriptum credideri
 omiissa autem haec esse a festinante librario. Quod facile fieri potuit, si cogites ita scripsisse Suidam: Ἀψαύστως. ἀνεπάφ-
 καὶ Ἀψαύστειν, ἔχειν ἀνεπάφως. Ita repetitio eiusdem vocis ἀνεπάφως in fine pessimam dedit lacunam, ut saepius. Glossa
 Ἀψαύστως, illidatus. Leg. Ἀψαύστως. Albert. Obs. Misc. IX. p. 143. Appiani locum recepit Schweigh. T. I. p. 87. Et
 istam dativi rationem satis singularem cum intueor, nondum mihi persuadeo nullam huic glossae fraudem subesse. De
 certius statui poterit, si quis fidem v. Κίμβροι librorum ope vetustiorum explorarit. Sequeretur gl. Ἀψα. κρῖνος αἱ συναγ
 τῶν μελῶν. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ μέλη· παρὰ τὸ ἄπλω, ἄψω, ἄψον, καὶ ἄψα· ἀπὸ τοῦ ἐγαπᾶσθαι ἀλλήλων. Dele
 Gaisf. cum omnibus MSS. Descripta erat ex Etym. M. sive Zon. p. 366.

Ἀχρηστία. Appianus: Horatius vero crura habebat debili-
 tata, neque vel in pace Consul vel in bello Imperator crea-
 batur, quod usu pedum careret. Ἀχρη, ἄχρη. Usque, do-
 nec. significat etiam, penitus, omnino. Homerus: Ambos au-
 tem nervos et ossa lapidis durus prorsus fregit. Et Ἀχρη κό-
 ρου, ad satietatem usque, proverbium; velut: Ille supra
 modum stupidus est; et: Hic ad satietatem usque decipit.
 Ἀχρωμος. Impudens. Quaevis autem eius erat impudens.

in lupanari enim prostabat. Et ἀχρώματος, idem. Ἀχ-
 ρυλις. Achrylis Phrygia. Ἀχρυμιαί. Loca, in quae
 portantur paleae ventilabro excussae. In Epigrammate:
 bulasque acutas paleam terentes. Ἀψ. Rursus. Ἀψ
 κτος. Illaesus, inultus. Ἀψάλακτον enim, intactum. Ita
 nus. Ἀψαμένη. Quae suspendit. Et Ἀψασθαι apud
 de eo quod est annectere et tangere ponitur. et ἄψαι, Ἀ
 Ἀψαύστως. Intacte. Appianus: Ille vero Cimbrorum

τοῖς σώμασι τῶν Κίμβρων ἀψαυστεῖν ἐκέλευεν, ἕως ἡμέρα γένηται, πολύχρυσά εἶναι δοκῶν.

Ἀψεύδεια. ἡ ἀλήθεια. λέγεται δὲ καὶ ἀψευδεῖν καὶ ἀψευδέες.

Ἀψήκτω κοδόρνῳ. ἀκαταμάκτω; σκληρῶ, ὅ μὲν πρῶτον ἐριδες ἦσαν, καὶ ἀψιμαχίαι σικραί·

ἀμαλάκτω, ὑποδήματι πατάξω τὴν γνάθον.
Ἀψηφιστον. Ὁ κατέχων τὸ ἀψηφιστον ἐν γνώσει ἐπιτελεῖ πᾶσαν τὴν γραφὴν.

Ἀψίδες. καμάραι.

Ἀψικάρδιος. Εἰ δὲ ἰδιωτικὸν παράπληγμα **10** ἀψικάρδιον ἐθέλεις, ἐρήσεται ἂν ταχέως. τῆς καρδίας ἀπτόμενον.

Ἀψικόρος. εὐμετάβλητος· ἢ ὁ ταχέως καὶ ἅμα τῷ ἄψασθαι κορεννύμενος. Εἰδὼς τῶν Νο-

μᾶδων τὴν ἀψικορίαν, καὶ τὴν ἀθεσίαν τὴν πρὸς ἀνθρώπους. καὶ αὐθις· Συντηρητικὸν δεῖ εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, καὶ μηδαμοῦ ἀψικόρον.

Ἀψιμαχία. συναφὴ μάχης. Ἀππιανός· Τὸ μὲν πρῶτον ἐριδες ἦσαν, καὶ ἀψιμαχίαι σικραί· μετὰ δὲ συμβολαί τε ἐς τὴν ἀλλήλων.

Ἀψιμισία. πρὸς ὀλίγον διαφορά.

Ἀψίνης. Ἀθηναῖος, σοφιστῆς, Ὀνασίμου πατρὸς τοῦ σοφιστοῦ, τοῦ πατρὸς Ἀψίνου.

Ἀψίνης, Γαδारेὺς, σοφιστῆς, σπαρείς ὡς λόγος ἐκ Πανός, μαθητεύσας δὲ ἐν Σμύρνῃ Ἡρακλείδῃ τῷ Ἀνκίῳ, εἶτα Βασιλικῷ ἐν Νικομηδείᾳ, ἐσοφίστευσεν Ἀθήνησι, βασιλεύοντος Μαξιμιανοῦ, ὑπατικοῦ λαβὼν ἀξίωμα.

- 2.** πολύχρυσά εἶναι δοκῶν] Sic recte habent MSS. Paris. et edit. Mediolanensis. In reliquis vero edit. male legitur πολὺ εἶναι δοκῶν. Küst. Accedit v. Κίμβρος. 3. ἀψευδεῖν] Soph. Trach. 469. attulit Portus. 5. Ἀψηκτῶ] Haec nota referenda est ad Aristoph. Lysistr. 658. Τῷδὲ γ' ἀψηκτῶ πατάξω τῷ κοδόρνῳ τὴν γνάθον. Küst. Exemplum Apollonii III, 50. ascripsit Toupius. ἀκαμάκτω] Duo MSS. Paris. habent ἀκαταμάκτω [sic A. B. E. *V. C.], quod propius accedit ad veram lectionem, quae est ἀκαταμάκτω, ut recte scriptam est apud Schol. in Lysistratam. Dicitur autem ἀκατάμακτος de re, quae propter duritiem contundi vel conteri et subigi nequit. Küst. Scholiorum scripturam reposui. Zon. p. 365. nihil nisi σκληρῶ, ἀμαλάκτω. 6. πατάξω] μαλάξω B. E. Tum τὸν γνάθον A. E. Med. Ceterum quod saepius apud Suidam (vide nos in v. Τριτάλαντον), usu venit, item in nostrum cadit locum, ut poetae versus cum interpretatione sit confatus. Itaque deletis novissimis supra pro lemmate reponemus: Ἀψηκτῶ πατάξω τῷ κοδόρνῳ τὴν γνάθον. 7. Ὁ κατέχων τὸ] Sensus huius fragmenti haud parum obscurus est, de quo nihil certū statui potest, nisi quis ipsum fontem, ex quo Suidas ista hausit, invenit. Küst. Interpretationem qualemcumque Toupius periclitabatur, consensendus ille sub v. Ψήφος, unde locum opinor esse transcriptum. Aliam habet explicationem Zon. p. 366. τὸ μὴ λῶσαι ἐαντιὸν τινι καὶ τὸ μὴ ἐπιτελεῖν πρὸς καλοῦ ἔργου, ὅτι καὶ γὰρ τοῦτο ἐπιτέλεσα: qui mox scripsit τὸ ἀψηφιστον ἐν πᾶσι τοῦ ἐπιτελεῖν κτλ. 9. Ἀψιδες] Lex. Seg. p. 475. Vid. infra sub v. Ψαλίδα. καμάραι] Vid. Photii Bibl. p. 1300. ubi male interpret. Toup. MS. Cf. Zon. p. 365. 10. Εἰ δὲ ἰδιωτικὸν] Haec sunt verba Marci Antonini IX, 3. ut Pearsonus etiam observavit. Küst. ἰδιωτικὸν] ἰδιωματικὸν C. V. παράπληγμα] Apud Marcum Antoninum rectius legitur παράπληγμα, uti et apud ipsum Suidam infra v. Παράπληγμα, ubi fragmentum hoc repetitur. Küst. 11. ἐρήσεται ἂν ταχέως] Haec desunt apud Marcum Antoninum. Küst. Inferiore loco πρὸς τὸν θάνατον εἶπω, quorum Antonino nihil debetur nisi forte εἶπω, cuius explicationem fere praebent illa ἐρήσεται ἂν ταχέως. 13. Ἀψικόρος· εὐμετάβλητος habet Lex. Seg. p. 470. ἢ ὁ συντόμως κορεννύμενος Zon. p. 365. Cf. Hesychius. 14. Εἰδὼς τῶν Νομᾶδων] Haec sunt verba Polybii lib. XIV, c. 1. Küst. Oratio ad sensum magis quam ad Polybii dictionem conformata.
- 2.** Συντηρητικὸν δεῖ] Valesius haec verba ad Polybium refert, cum sint Marci Antonini I, 16. ubi pro συντηρητικὸν melius legitur διατηρητικὸν. Küst. Marcus καὶ τὸ διατηρητικὸν τῶν φίλων: quae Suidas ut solet (vide v. Ἀπαθέστατα) in sententiae formam redegit. 3. μηδαμοῦ] μηδαμῶς B. E. 4. Ἀψιμαχία] Gl. nudam habet Lex. Seg. p. 476. συναφῆ] Sic Hesychius: συναφῆ ἢ ἀρχῆ Zon. p. 365. „Polyb. p. 548. Appian. p. 319. V. Ἀμφισβήτησις. Dion. Hal. p. 65.” Toup. MS. Ἀππιανός· Τὸ μὲν] Locum hunc apud Appianum mihi lectum non memini: quare suspicor eum ex libris istius scriptoris deperditis a Suida depromptum esse. Küst. Ed. Schweigh. T. III. p. 14. 5. ἦσαν] ἦν A. B. V. Med. Vulg. cum E. tacite addit Kusterus. Mox σικραί A. 7. Ἀψιμισία] Male Hesychius ἀψιμισία. Küst. Zon. p. 365. et Etym. M. p. 183. Ἀψιμισία Lex. Seg. p. 476. 8. Ἀψίνης· Ἀθηναῖος] De Apsinis fere consentit Eudocia p. 67. Apsinen saepius afferunt interpretes Hermogenis (velut T. IV. p. 35. 712. qui loci paulo sunt notabiliores), sed nulla vel aetatis vel patriae subiecta mentione. Verumtamen et ipsa superiorum glossarum comparatio et librorum indicia satis arguunt. Apsinen Gadarensem, qui Athenis floruerit, nihil ab Atheniensi diversum fuisse. Iam ἀξιόλογος σοφιστῆς om. A. qui gl. habet post v. Ἀνυχοσ: saltem ἀξιόλογος (omisi cum V. Ἀθηναῖος etiam om. Med. Ὀνασίμου] Qui fuit sub Constantino. Vid. infra Ὀνασίμος. Reines. 13. Μαξιμιανῶ] Legendum est Μαξιμιανῶ, ut colligitur ex ipso Suida infra v. Γαλιανός, ubi tradit Galianum discipulum fuisse Apsinis Gadarensis, eumque floruisse ἐπὶ Μαξιμου καὶ Γορδιανῶ: ubi pro Μαξιμου itidem legendum est Μαξιμιανῶ, quoniam Maximinus Gordianum praecessit. Küst. Contulit Hemsterhusius etiam vv. Μαῖωρ et Φρόντων Ξυμηνός, qui ἀντεπαιδευσε — Ἀψινῇ τῷ Γαδαρεί.

Verba intacta relinquī iussit, donec dies illuxisset, quod ea abundare putaret. Ἀψεύδεια. Veritas. item ἀψευδεῖν ἀψευδέες. Ἀψηκτῶ κοδόρνῳ. Calceo duro et minime molli. Ἔπι τῷ calceo malum tuum percussiam. Ἀψηφιστον. Qui conscientiae in fide se continet, omnem scripturam implet. Ἀψιδες. Fornices. Ἀψικάρδιος. Tangens cor. Si autem in opere vis pharmacum, quod tamen cor tangat, id in promptu habeo. Ἀψικόρος. Qui facile mutatur, qui celeriter saturatur, quasi simulacrum tetigit. Cum nosset Numidas eo instructo esse, ut et cito fastidirent, quae cupide appetissent,

et fidem datam facile violarent. Et alibi: In retinendis amicitias constantem esse oportet, et minime levem. Ἀψιμαχία. Velitatio. Appianus: Primum quidem tercia erant certamina et relitationes; postea vero acie discernere coeperunt. Ἀψιμισία. Dissensio ad tempus. Ἀψίνης. Apsines, Atheniensis, sophistes, Onasimi sophistae pater, qui fuit pater Apsinis. Ἀψίνης. Apsines, Gadarensis, sophistes, ex Pane, ut fama fert, genitus, Smyrnae discipulus fuit Heraclidis Lycii, deinde Basilici Nicomediae. Athenis artem rhetoricam professus est, imperante Maximino, et ad consularem dignitatem per-

Ἀψίνης, Ὀνασίμου τοῦ σοφιστοῦ Ἀθηναίου, σοφιστῆς νεώτερος τοῦ Γαδαρέως Ἀψίνου.

Ἀψοῦροι. ὀπισθόρμητοι.

Ὀὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψοῦρον ἐκνεμῖ πόδα;

Αἴας λέγει πρὸς Τέκμησσαν, τὴν αἰχμάλωτον γυναικα.

Ἀψοφῆτι. ἡρέμα.

Ἀψυρτος, Προυσαεὺς, Νικομηδεὺς, στρατιώτης, στρατευσάμενος ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ

βασιλέως ἐν Σκυθίᾳ παρὰ τὸν Ἴστρον. Ἴππιατρικὸν βιβλίον οὗτος ἔγραψεν, καὶ φυσικὸν περὶ τῶν αὐτῶν ἀλόγων· καὶ ἕτερα. ἔγραψε καὶ Κίμων Ἀθηναῖος Ἴπποσκοπικὸν βιβλίον θανμάσιον.

Ἀψυχος. Τὰς προφυλακὰς βλέπων ὁ Φαμέας, ὃν οὐκ ἄψυχος, ἐξέκλινε τὰς πρὸς τὸν Σκιπίωνα συμπλοκάς. καὶ ποτε συνεγγίσας ταῖς ἐφεδρῖαις, προβαλλόμενος ὄφρον ἀπότομον, ἀπέστη καὶ πλείω χρόνον.

2. Statim duas glossas, e Zon. p. 365. sq. petitas, delevi cum B. C. E. V. (nam ex A. nihil enotatum) Ἀψίνθος, πόλις Θράκας Ἀψινθίδος δὲ ἡ χώρα. Ἀψίνθιον. εἶδος βοτάνης. τινὲς δὲ τῶν κωμικῶν λέγουσιν αὐτὸ ἀσπίνθιον, ὃ οὐκ ἂν τις πῶσαι.
3. Ἀψοῦρος] Ἀψοῦροι. ὀπισθόρμητοι A. V. C. E. Lex. Seg. p. 476. Adverbium interpretatur Zon. p. 366. 4. Οὐκ ἐκτός] phocl. Ai. 369. ἐκνεμῖ] ἐκνεμῖ dedi cum C. *V. 5. τέκμησαν Med. 7 Ἀψοφῆτι] M. Antonin. p. 3. Τουρ. ἡσύχως addit Zon. p. 366. hoc et κολακεία Hesychius, quod parum probabiliter ab Wytt. in Plut. Mor. p. 57. A. explicatum e compendio nominis Κόλακεις sive Κόλασι, h. e. fabulae Eupollidae, videtur esse repetendum. 8. Ἀψυρτος] Usque ad ἀλόγων, addit in βιβλίῳ τέσσαρσιν, Eudocia p. 65. Προυσαεὺς, Νικομηδεὺς] Sic habent MSS. Paris. itemque e Mediol. et Aldina. Sed puto hic quaedam excidisse, legendumque esse, Προυσαεὺς, ἢ ὡς τινες Νικομηδεὺς. Küst. ἢ Νικομηδεὺς E. Mox ἰατρὸς καὶ στρατιώτης Eudoc.
1. Ἴππιατρικὸν βιβλ.] Libellus iste hodie adhuc extat, editusque est inter reliquos scriptores veterinaribus. Küst. 3. ἔγραψε καὶ A. B. V. E. Haec cum mendo lector nescio quis traduxit ad v. Κίμων, Eudociae praetermissa. Sed ἔγραψε esse reponendum (cf. v. Τρέλλη) vidit etiam Schneid. in Xenoph. de Re Equ. p. 185. 5. Τὰς προφυλακὰς βλέπων ὁ Φαμέας] Hoc fragmentum Fulv. Ursinus et Casaubonus ad Polybium referunt. Küst. Vide Polyb. XXXVI, 6. Gl. Φαμέας Hemst., V. ἔγραψε καὶ Toupius compararunt, quarum illa prius continet membrum; alterum unde fluxerit (nam ipsa lemmatis species haud recte manum lectoris prodit, qui Polybianum exemplum in oculos voluerit asportare), nondum inventi. Φαμέας] Φαμέας A. B. V. E. Med. 6. Σκηπίωνα *V pr. Post h. gl. repetunt V. C. ἄστον τὸ ἀπάνθισμα. (ἀπάνθισμα V.) ἄστον τὸ ἀπάνθισμα, καὶ ἄστον ἰμάτιον ἐξ ἔργου λεπτοῦ καὶ μαλακοῦ κατεσκευασμένον. καὶ ἄστον τὸ μὴ ἔχον ἄστυ.

venit. Ἀψίνης. Apsines, Onasimi Atheniensis sophistae F. sophista iunior Apsine Gadarensi. Ἀψοῦροι. Retrogradi. Non exibis? Non retro hinc pedem referes? Sic Ajax ad Tecmessam captivam, quam uxorem duxerat. Ἀψοφῆτι. Sine strepitu. Ἀψυρτος. Apsyrus, Prusaensis, vel Nicomedensis, miles, qui sub Imperatore Constantino ad Istrum in Scythia militavit. hic librum de equorum medicina

scripsit; alterum de hisdem brutis physicum; alia. Scripsit etiam Cimo Atheniensis admirabilem librum de equorum inspectione. Ἀψυχος. Phameas vero, homo non tunc Edu, excubias cernens copiam sui Scipioni facere noluit. Idem cum aliquando ad insidias appropinquasset, praeruptum montis verticem ut propugnaculum hosti obiciens dixit Euis pugna abstinuit.

B.

ατραεῦ. βάρβαρος ἐστὶ φωνή· συγκα-
 ἔ δ' βάρβαρος θεός. αἱ γὰρ ἄσημοι φω-
 καταθέσεως εἰσι.
 ινος. εἶδος χύτρας.
 τῆς. ὁ ὄρχηστής.
 . θανμαστική φωνή.
 Μύξος. ἐπὶ τῶν κομπαζόντων καὶ με-
 ον. Μύξος γὰρ ἐγένετο τῆς Ἀρτέμιδος
 εἰς τις καὶ μεγάλανχος.
 ας, ἢ Βάβριος. μύθους, ἦτοι Μυθιάμ-
 ἀρ διὰ χολιάμβων ἐν βιβλίοις ἰ. οὗτος
 ωπειῶν μύθων μετέβαλεν ἀπὸ τῆς αὐ-

τῶν λογοποιίας εἰς ἔμμετρα, ἦγουν τοὺς χολιάμ-
 βους.
 Βαβοῦς. ὄνομα κύριον.
 Βαβύλας. πηλός. Βάθρον, βῆμα.
 5 Βαβυλᾶς. ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας. οὗτος (φασὶ)
 Νουμεριανῶ, οἱ δὲ Λεκιῶ, κατὰ δὴ τινα δαίμονα
 εἰσελθεῖν ἐς πληθύουσαν τὴν ἐκκλησίαν προδυμου-
 μένω, στὰς πρὸ τῶν θυρῶν ἀντέσχε, φάσκων εἰς
 δύναμιν μὴ περιορῆσθαι λύκον τῷ ποιμνίῳ ἐπαις-
 10 ερχόμενον. τὸν δὲ παραντίκα μὲν ἀνακρουσθῆναι
 τῆς εἰσόδου, εἴτε στάσιν τοῦ ὄχλου ὑπιδόμενον, εἴτε
 καὶ ἄλλως αὐτῷ μεταβουλευθέν. ἐν χαλεπῷ μέντοι
 τὴν ἀντίστασιν τοῦ ἐπισκόπου ποιησάμενον, ἐπειδὴ

(ων ἦν θεός] Τυρίων ἦν θεός habet Zonaras, om. A. B. V. E. C. Cum iisdem MSS. Gaisf. delevit: Βαδξ. μαλα-
 v. Βλάξ detorta fuisse docuit Porsonus Aristoph. p. 150. Corruptelam tamen agnoscit Lex. apud Montfauc. Bibl.
 cum Zon. p. 368. 2. Βαβακατρεῦ. βάρβαρος] Ex Scholiasta Aristoph. in Av. 1614. Sed notandum est, apud
 ipse Scholiastam pro βαβακατρεῦ hodie legi ναβαισατρεῦ. Küst. Apparent vestigia corruptionis in ipso x, id est
 γὰρ ἄσημοι . . . εἰσι om. B. E. Med. in lacuna. Dedit Aldus cum A. unde sumpsit ἀντὶ τοῦ συγκ. 6. Βαβά-
 γαστής] Sic locum hunc ex MSS. emendavi, qui in prioribus edit. corrupte sic legitur, Βαβάκτης. ὁ ὄρχησθεῖς. He-
 θάκτης, ὄρχηστής. Item Etymologus [cf. Schol. Plat. p. 337]: Βαβάκτης, ὄρχηστής, λάλος, μανιώδης, βακχευ-
 Βαράκτης et Βάραξ Med. ὄρχησθεῖς B. E. *V. pr. ὄρχησθεῖς V. C. ὄρχηστής A. Lex. Coisl. ap. Montfauc. p. 231.
 re suspicabatur Dorvillius ap. Gaisf. in Hephaest. p. 58. Continuo Gaisf. delevit cum A. B. C. E. Βάβαξ. λάλος,
 ῥὰ τὸ βάξω, βάξ, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν βάβαξ: quae interpolata sunt ex Etym. M. p. 183. sive Zon. p. 367.
 Plura Lex. Seg. p. 84. 8. Βαβαί Μύξος] Eadem ἀντολεξίῃ paene habet Diogenianus. Vide etiam Gataker.
 on. p. 339. [IX, 29.] Item infra v. Μύξος. Küst. Altera quidem glossa hinc erat confecta. Cf. Arsen. p. 138.
 Cereris quodam sacerdote Salmasius exposuit in Tertull. de Pallio p. 333. qui μύξος gloriosum hominem significare
 [2. διὰ χοριάμβων] Sic habent omnes edit. sed male. Scribendum enim est διὰ χολιάμβων, quoniam Babrius fa-
 versibus choliambicis, sive scazontibus reddiderat, ut patet ex fragmentis, quae Suidas passim ex illo scriptore
 t. χαριάμβων A. χολιάμβων B. E. pr. et *V. χολιάμβων V. Eadem et infra recurrit scribendi varietas, et in v.
 quo hominum sedulitas totam de Babrio narrationem comportavit. Vide Kuochium de Babrio disputantem p. 19.
] μετήγαγεν E. Oratio satis horrida, quae inutili mole resecta sic debuit procedere: οὗς ἐκ τῶν Ἀισωπειῶν μύ-
 v εἰς ἔμμετρα.

Scribendum est χολιάμβους, ut paulo ante diximus. Küst. 3. Βαβοῦς] Βάβους V. Deflexum opinor ex no-
 s: v. Harpocr. v. Βαυβοῦς. 4. Βαβύλας. πηλός] Grammatici vocem hanc varie scribunt. Hesychius: Βαβύλας,
 λός. Etymologus: Βαβύλας, βόρβορος, πηλός, ὑπὸ Ταραντίλων. Küst. Βαβύλας V. Βαβύλας MS. 177. Βάθρον.
 nducenda sunt, quoniam non pertinent ad vocem Βαβύλας, sed aliunde in hunc locum irrepserunt. Küst. Ea ta-
 Lex. Coisl. p. 231. sive Zon. p. 367. alterumque Lex. apud Montfauc. p. 499. Cf. Albert. in Hesychium. 5. Βα-
 Chrysostomum Oratione de S. Babyla, et Philostorgium Histor. Eccles. VII, 8. Küst. 6. Νουμεριανῶ] Sic etiam
 hilostorgius. Quare nescio, quid Porto in mentem venerit, qui lectionem hanc pueriliter sollicitat, et absque ulla
 ανῶ legendum esse censet. Küst. 7. ἐκ πληθύουσας B. E. 8. στάς] στάς γὰρ A. B. E. Edd. vet. Idem mox
 ἀντέσχε. Mutavit tacite Küsterus, Portum secutus. Oratio nondum restituta. 9. περιορῆσθαι] προόρῆσθαι E.
 on libri. 13. τοῦ ἐπισκ.] τῆς ἐπισκ. V.

βαβακατρεῦ. Barbara vox, qua deus bar-
 num declarat. voces enim obscurae et nihil si-
 onis loco sunt. Βαβάκινος. Ollae genus.
 altator. Βαβαί. Papae, vox admirantis.
 Papae Myxus. dicitur de gloriosis et iactaban-
 fuit sacerdos Dianae, homo facetus et glorio-
 s: Babrias, vel Babrius, versibus choliambi-
 os X. scripsit. ex Aesopo autem fabulas suas
 one soluta in ligatam, id est, versus choliam-
 Vol. I.

bicos, mutata. Βαβοῦς. Nomen proprium. Βαβύλας.
 Coenum. Βαβυλᾶς. Babylas, episcopus Antiochenus. hic
 Numeriano, vel ut alii aiunt Decio, daemone cuiusdam instin-
 ctu in frequentissimam ecclesiam Christianorum ingredi aliquando
 cupienti, pro foribus stans obstitit, negans passurum, quantum
 quidem in ipso esset, ut lupus in ovile intraret. tum ille quidem
 statim ab coeptis destitit, seu quod seditionem reformidaret, sive
 per aliam quampiam causam mutata sententia. Iniquo tamen
 animo ferens se ingressu templi ab episcopo prohibitum esse,

ὡς ἑαυτὸν ἐπὶ τὰ βασιλεία ἀπηλλάγη, παραστήσα-
σθαι τε αὐτόν, καὶ πρῶτα μὲν τὴν αἰτίαν τῆς κω-
λύσεως ἐγκαλεῖν· ἔπειτα μέντοι κελεύειν αὐτὸν τοῖς
δαίμοσι θύειν, εἰ βούλοιτό γε τὴν ἐπὶ τῷ ἐγκλήματι
δίκην διαφυγεῖν. τὸν δὲ πρὸς τὴν ἐπέκλησιν ἀπο-
λογήσασθαι, καὶ τὴν πρόκλησιν διακρούσασθαι,
τὴν μὲν, φήσαντα ποιμένοι ὄντι ἑαυτῷ πάντα προσ-
ῆκειν ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου προθυμείσθαι· τὴν δέ,
μὴ ἂν ἐλέσθαι τοῦ ὄντως ἀποστάτα Θεοῦ ψευδω-
νύμοις καὶ ὀλετήρησι δαίμοσι θύειν. εἰθ' ὁ μὲν ὡς
ἔώρα μὴ πειθόμενον, προσέταξεν αὐτὸν ἀλύσει
καὶ πέδαις ἐνδησαμένους τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἄγειν, τῆς
κεφαλῆς ἀφαιρήσοντας. ὁ δὲ ἐπειδὴ ἤγαστο τεθνη-
ξόμενος, ταύτας ἀναλαβὼν ἤδε τὰς τοῦ ψαλμοῦ ῥή-
σεις· Ἐπίστρεψον ψυχὴ μου εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου,
ὅτι Κύριος εὐεργέτησέ σε. φασὶ δὲ καὶ τρεῖς παῖ-
δας ἀδελφοὺς τὸ γένος κομιδῆ νέους ἵπ' αὐτῷ ἀνα-
τρεφομένους ἀρπαγῆναί τε αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ βασι-
λέως, καὶ ὡς οὐδ' αὐτοὶ θύειν ἤθελον, καίτοι παν-
τοίας ἀνάγκης αὐτοῖς προσαγομένης, καὶ αὐτοὺς
ἐκέλευσε τῶν κεφαλῶν ἀφαιρεῖν. οὕς, ἐπειδὴ ἤκον
εἰς τὸ προκείμενον χωρίον, ὁ Βαβυλᾶς ἑαυτοῦ προ-
στησάμενος, προτέρους προσῆγε τῷ ξίφει, τοῦ μὴ
τινα τρέσαντα αὐτῶν ἀναδῦναι τὸν θάνατον. καὶ
ἀποτεμνομένων, ταύτην ἀνειπῶν τὴν φωνήν· Ἴδού

ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός· ἔπει-
αὐτὸς προὔτεινε τὸν αὐχένα τῷ ξίφει, ἐντειλάμε-
τοῖς τὸ σῶμα αὐτοῦ συλλεξομένοις, τὰς ἀλδ' ἴσι
καὶ τὰς πέδας αὐτῷ συνθάψαι, ἵν' ἢ μοι ταῦν
φασί, κειμένῳ κόσμος. καὶ νῦν μετ' αὐτοῦ,
φασί, ταῦτα τυγχάνει κείμενα.

[Βαβυλωνία κάμινος. καὶ Βαβυλωνί-
παῖδες.]

Βαγαῖος. ὄνομα κύριον. Παλλομένων
λαγχάνει ἐκ πάντων Βαγαῖος.

Βαγεύει. πλανητεύει.

Βάγιον. μέγα.

Βαγώας. ὄνομα κύριον· ὅς ἦν εὐνοῦχος.

Βάδην. περιπάτῳ ἐρχόμενος. Τοὺς μὲν πε-
πέστευκεν, αὐτὸς δὲ ἐν πλινθίῳ τὴν στρατιάν ἐπ-
γόμενος ἐχώρει βάδην. Καὶ αὐθις· Βάδην ἠ
σχολαίως ἀκολουθῶν. Ἀριστοφάνης·

Μεγαρεῖς, ὅτ' ἐπεινῶν βάδην,

Λακεδαιμονίων ἐδέοντο.

Ἄντι τοῦ ἐλίμωτον, ὑπὸ λιμοῦ διεφθείροντο. β
δην, ἄντι τοῦ κατὰ βραχὺ αὐξανομένου τοῦ λιμοῦ
ἐπίδοσιν λαμβάνοντος, προϊόντος ἐπὶ τὸ μεῖζον.

Βαδδίν. στολὴ ἱερὰ. Δανιήλ· Ἦρα τε
ὄφθαλμούς μου, καὶ εἶδον, καὶ ἦν ἀνὴρ ἐνδεδυ-
μενός· Ἴδού 25 γος βαδδίν.

1. ἑαυτὸν] αὐτὸν ἀπολαύει· E. mox omisso ἀπηλλάγη. παραστήσασθαι τε] τε om. B. E. Horum et seqq. loco habet ista
ἐκέλευσε ἀποτμηθῆναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. 5. ἐπέκλησιν notabilia vox. 7. ἑαυτῷ] αὐτῷ E. qui infra ὄντως pro i
10. καὶ ὀλετήρησι] καὶ om. A. B. E. Edd. ante Küst. 12. ἐνδησαμένους] ἐνδησαμένους A. teste Bastio. 16. εὐεργέτησέ
γένησε dedi cum A. 17. ἀνατρεφομένους] Sic recte habent 2 MSS. Pariss. In prioribus edit. vero male legitur ἀνα-
μένους. Küst. 25. ἀνειπέ] ἀνειπῶν sumpsimus ex A. B. E. reficta distinctione post Θεός.
7. Βαβυλωνία] Deest gl. V. Utramque dictionem parum consulto Fritzschi ad Aristophanis Babylonios rettulit p. 18. 9.
λομένων δὲ] Hoc fragmentum repetitur infra v. Πάλλος. Küst. Locum esse Herodoti III, 128. annotavit Toupius. Statim
fordas delevit cum omnibus MSS. Βαγδαλονία. μοῖρα Καππαδοκίας νοτιωτάτη. Quae Med. editor sumpserat a Steph
sive Zon. p. 372. 11. Βαγεύει] Est vox Graeco-barbara. Vide Ducangium in Glossario Graeco. Küst. Habet Lex. B.
Montfaucon, sive Lex. Bachm. p. 178. et Zon. p. 377. 12. Βάγιον] Lex. Seg. ap. Montfaucon. Vid. Albert. in Hesych. 13
γώας] De quo Aelian. V. H. VI, 8. ac praeter alios passim Diodorus. Adde v. Λαβαῖς. 14. Βάδην. βαστακτικῶς π. i
Seg. ap. Montfaucon. (Coisl. 177.) ubi additum, καὶ βάδην ἐχώρει, ἄντι τοῦ σχολαίως. Aliud Lex. [Lex. Bachm. p. 178.]
παῖων. De h. v. multa collegit Ruhnkenius in Timaeum p. 57. Conf. Blomfield. Gloss. Aeschyl. Peras. 19. Boissonad. in I
p. 594. Addit Toupius Suidam in v. Ἀδιάσκειον. Gaisf. περιπάτῳ firmat etiam Hesychius. 15. ἄγων τὴν στρατιάν α
v. Πλινθίον. 17. Ἀριστοφάνης] Acharn. 510. (534.) 22. προϊόντος ἐπὶ τὸ μεῖζον] absunt a Scholiis Aristoph. 23.
δίν] Est vox Chaldaica, qua usus est Daniel X, 5. Küst. βαδίν in exemplo sola Med.

cum in palatium redisset, hominem accessit, ac primum teme-
ritatis eum accusat, quod aditu templi ipsum exclusisset; de-
inde, si criminis huius poenas effugere velit, daemonibus sa-
crificare iubet. ille vero et crimen defendit, et condicionem
oblatam respuit, dicens boni pastoris esse, gregem omni
studio defendere; nequaquam autem se commissurum, ut ab
vero Deo deficiat, falsisque et perniciosis daemonibus immolet.
cum igitur Imperator videret eum in sententia persistere, ca-
tenis et compedibus vinctum ad supplicium duci et decollari
iussit. qui cum ad mortem raperetur, verba haec Psalmi recinuit:
*Revertere anima mea ad quietem tuam, quia Dominus tibi
benefecit.* ferunt etiam tres pueros fratres, admodum adolescen-
tulos, ipsius alumnos, iussu Imperatoris abreptos fuisse: qui
cum ipsi, quamvis omni vi adhibita, sacrificare recusarent, his
etiam caput amputatum est. eos autem ad locum supplicii per-
ductos Babylas ante se statuit, ut ictum gladii priores exciperent,
ne quis eorum metu perterritus mortem detrectaret. his

igitur dum capita praeciduntur, *Ecce*, inquit, *ego et
quos mihi dedit Deus.* deinde et ipse cervicem gladio se
mandavitque his, qui corpus ipsius humaturi erant, ut o
et compedes eodem secum sepulcro clauderent, ut iace-
ornamento essent. et hodieque, ut aiunt, haec cum ipso
sunt. [Βαβυλωνία κάμινος. item Βαβυλωνίαι π
Βαγαῖος. Nomen proprium. Cum sortirentur, Βαγαῖ
omnibus sors contigit. Βαγεύει. Vagatur.
γιον. Magnum. Βαγώας. Nomen proprium ο
Βάδην. Pedetentim. Illos quidem praemisit; ipse vero
ne quadrato exercitum ducens pedetentim progressus ο
alibi: Pedetentim et lento gradu sequens. Aristophanes
garenses cum fame paulatim ingravescente premerentur
cedaemonios rogant. ubi ἐπίπῳν idem est quod fame
rabant. βάδην vero significat, eos fame paulatim crescere
ingravescente vexatos fuisse. Βαδδίν. Saora stola. U
Oculos meos sustuli, et vidi virum, baddin (sacra) ind

Βάδιζε. και βαδίζου, ἀντι τοῦ βάδιζε. Κρα-
τῖνος.

Βαδιστέα. ἀντι τοῦ πορευτέον. Ἔμοι δὲ βα-
διστέα, οἱ σοφία και δαίμων με ἄγει.

Βαδιστικοῦ. ὄξυποδος. Ἀριστοφάνης·
Ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ.

Βάδιλλος.

Βάδιος. υἱός. σημαίνει δὲ και ἵππου χροϊάν.

Βάδος. ἢ βάδις. Ἀριστοφάνης Ὀρνισι·

Διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν.

Ἐν παιδιᾷ παρεσημάτισται. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ πα-
τεῖν πάτος· Ὀμηρος,

Πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων·

οὕτως ἀπὸ τοῦ βαδίζειν βάδος.

Βαήλ.

Βαθάλη. ὄνομα κύριον.

Βαθεῖα κόμη. ἢ δασεῖα. Ἀπεκείρατο τὴν
κόμην. ἦν δὲ πολλή και ξανθὴ και βαθεῖα. — Βα-

θεῖα τῆ τριχὶ κομῶντα, και γηραιὸν πολιᾶ. — Βα-
θύπλουτον εἶναι τὴν Λαφρίαν Ἀρτεμιν.

Βαθεῖαν αὐλάκα. ὅπερ ἐστὶ στίχος γῆς ὑπὸ

ἀρότρου. μεταφορικῶς ἀπὸ τούτου βαθείας φρέ-
νας και κεκρυμμένας σημαίνει.

Βάθος. βάθος ἐστὶ φάλαγγος τὸ μετὰ τὸ μέ-
τρωπον ἅπαν. και ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπὶ οὐραγὸν στίχος
δ κατὰ βάθος λέγεται.

Βαθμῖδος.

Βάθρα. Χθῆς μὲν και πρώην δεδρακότες τοῦ
καπηλείου και τοῦ τὰ βάθρα καλλύνειν και τοῦδα-
φος κορεῖν· ἄρτι δὲ χλαμύδα τὰς εὐπαρύφους ἐν-
10 δεδυκότες, και περόναις χρυσαῖς διαπεπερονημένοι,
και σφραγῖσι χρυσοδέτοις δισοφρημένοι. Καὶ Βά-
θρον, θεμέλιον. Καὶ Βάθρα, ἀγάλματα. Ἀπο-
λυομένου δὲ αὐτοῦ τοὺς βλαυτίους, και πρὸς βά-
θρον προσηρηκίτος τὸν ἕτερον πόδα, προσδραμῶν
15 τισ τῶν στρατιωτῶν μετ' ἐγχειριδίου τοῦτον ἀπέ-
τεμεν. Καὶ Σοφοκλῆς·

Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγγιάλου.

τουτέστι, τὸ θεμέλιον, τὸ ἔδρασμα· δι' ὃν ἴστα-
ται ἢ Σαλαμῖς. Βάθρον και ἐφ' οὗ κάθηνται ἐν
20 τοῖς συλλόγοις.

Βαθυγνώμων ἀνθρώπος και κρυψίνους.

2. ἀντι τοῦ βάδιζε] ἦγον ἀπέρχου E. repugnante Zon. p. 377. 3. Βαδιστέα. ἀντι τοῦ πορ.] Vide enarratorem Comici in Acharn. 393. Küst. Ἔμοι βαδιστέα, οἱ ἀν] Ἔμοι δὲ βαδιστέα, οἱ A. B. C. E. V. (quem leviter memoravit Gron. Em. p. 88.) et emendate v. Oī, quo loco monuerat etiam Hemsterhusius utendum esse. Depravarat Küsterus, Portum secutus, vett. edd. scripturam bad. oion σοφ. Vidit denique Porsonus hanc esse Philostrati dictionem de Vita Apoll. I, 18. qui tē habet post σοφία. 5. Zon. p. 369. Ἀριστοφάνης] Ran. 128. 7. Glossa incompta. L. Dindorfio videbatur esse detorta ex v. βάδιμος. 8. Βάδιος. υἱός] Hesychius rectius Βάδις. Küst. ἵππου γρ.] Confundit βάδιος et βάλιος. Vid. infra v. Βάλιος. Sed Varro apud Nonium badius. Vid. Varr. Frag. p. 129. Toup. MS. Vid. Salmas. in Solin. p. 291. col. 2. E. et p. 935, 1. Hinc deducunt nostrum bay. Gaisf. Nihil Suidas confudit. Glossa Philoxeni: Badius, χελιδονιαίος. Ceterum gl. Βάδιλλος cum Βάδιος iunctam post v. Βάδος posuit *V. 9. Ἀριστοφάνης Ὀρνισι] V. 42. E Scholias Noster profecit. 11. πατεῖν] περιπατῶ Lex. Seg. ap. Montfaucon. 12. Ὀμηρος] Il. ζ. 202. 15. Βαήλ om. vulg. repugnante *V. Hoc profectum opinor ex v. βάκαλ, de qua Choerobosci testimonium extat p. 1174. 16. Βαθάλη] Hesych. κρήνη. Ἀμερίας. Ἀπεκείρατο] Ἀπεκείρατο cum Zon. p. 372. A. E. C. V. Idem mox τῆ restituerunt ante τριχί. Priora referenda videntur ad locum aliqua parte mutilum in v. Θυραυλεῖν. 20. Βαθύπλουτον] πλουτόν A. B. C. *V. E. Med. item in v. Λαφρία, quo horum quaedam ab ineptis lectoribus olim erant transcripta. Sed vulgata scriptura redit infra sub v. Βαθύπλουτος. 21. Βαθεῖαν αὐλάκα. ὅπερ ἐστὶ στίχος γ.] Eadem habet Etymologus. Küst. Et Zon. p. 372. στίχος] σχιστῆς e Timaei p. 58. reponi iussit Ruhnkenius, nisi forte utrumque sic confiaretur, στίχος σχιστῆς γῆς. Illuc tamen perducit στίχης apud Etym. 2. μεταφορικῶς ἀπὸ τούτου βαθείας φρ.] Respexit Suidas ad notissimam illam ῥῆσιν Aeschylli in Septem contra Theb. 599. Βαθεῖαν αὐλάκα διὰ φρενὸς καρπούμενος, Ἐξ ἧς τὰ κενὰ βλαστάνει βουλεύματα: ut Portus etiam observavit. Küst. ἀπὸ τούτου] ἀπὸ τοῦ A. V. C. Edd. ante Küst. cum Timaei MS. et Etym. M. Differt paulum Arsen. p. 135. 3. Βάθος] Vide Lex. Coisl. ap. Montf. p. 507. sive Suid. Append. 4. ὁ ἀπὸ] ὁ om. E. Mox οὐραγὸν B. E. 6. Om. vulg. Silet Gron. Βαθμῖδος Med. 7. Χθῆς μὲν και — δισοφρημένοι] Integrum locum auctoris, ex quo fragmentum hoc decriptum est, exhibet Suidas infra v. Ρουφίνος. Vide etiam v. Καλλύνων. Küst. Eunapii fr. 30. Ed. Nieb. p. 112. 8. καπηλίου Med. τοῦ τὰ βάθρα καλλύνειν] τούτου βάθρα καλλύνων A. B. C. V. E. Med. cum libris in v. Καλλύνων. Emendationem praestitit v. Ρουφίνος. 13. Singularis forma τοὺς βλαυτίους. 14. προσηρηκίτος] προσηρηκίτος B. E. *V. Med. Correxerit Portus. 16. Σοφοκλῆς] Ai. 135. 21. Βαθυγνώμων ἀνθρ. και κρυψ.] Vide infra v. Ρουφίνος: ubi pro Γλῶσσων, ut hoc loco habent MSS. Pariss. et edit. Mediol. et Aldina, rectius legitur Στελλῶν, ut Pearsonus etiam observavit. Küst. Locus male descriptus: cuius ad integritatem desideratur saltem οὗτος post Ρουφίνος.

Βάδιζε. Et βαδίζου pro βάδιζε, Cratinus. Βαδιστέα. Eun-
m est. Eundem mihi est, quo sapientia et Deus me ducunt.
Βαδιστικοῦ. Veloces pedes habentis. Aristophanes: Quippe
s celeriter ingredi non possim. Βάδιλλος. Βάδιος.
Eun. significat etiam colorem equi. Βάδος. Gressus.
Aristophanes Avibus: Propterea hunc gressum gradimur. hoc
tr locum Comicus finxit. ut enim a πατεῖν sit πάτος (Homerus:
hanc ab hominibus tritam fugiens), sic a βαδίζειν βάδος.
Βαθάλη. Βαθεῖα κόμη. Βαθεῖα κόμη.
Eun. Comam rasit, quae erat densa, flava et pro-
fusa. † Densa coma praeditum et capillos incanum. † La-
lucem Dianam opulentam esse. Βαθεῖαν αὐλάκα. Pro-
funda sulcum terrae ab aratro discissae. per translationem
Eun. significat mentem profundam et occultam. Βάθος. Pro-

funditas phalangis appellatur, quicquid frontem excipit: et quae
series a manipuli ductore ad novissimam aciem extenditur, sec-
undum profunditatem esse dicitur. Βάθρα. Qui heri et
nuper ex caupona aufugerant, ubi scamna mundarant, et
pavimentum scopis verterant; nunc autem chlamydes pulchre
praetextas fibulisque aureis astrictas gestant, et annulos au-
reos digitis circumdant. Et Βάθρον, fundamentum. Et Βά-
θρα, simulacra. Cum autem calceos soleret, alterum-
que pedem simulacro applicaret, miles quidam cum pugione
accurrens eum amputavit. Et Sophocles: Qui Salaminis
maritimae sedem tenes. ubi βάθρον significat fundamentum
et firmamentum: quasi dicas, per quem Salamis stat. Βά-
θρον etiam vocatur ordo subaelliorum, quibus in conventibus
utuntur. Βαθυγνώμων. Homo consilia recondens men-
59*

κεδαιμονίων τὰς γυναῖκας μανείσας ἐκάθηρεν, Ἀπόλλωνος τούτοις τούτον καθαρτὴν δόντος.

Βακτηρεύειν. στηρίζεσθαι.

Βακτηρία καὶ σύμβολον. ὁ λαχόντες δικάζειν ἐλάμβανον παρὰ τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν σύμβολον καὶ βακτηρίαν, καὶ οὕτως ἐδίκαζον. τὴν χρόαν δημοίαν εἶχε τῇ βακτηρίᾳ τὸ δικαστήριον. τὸ μέντοι σύμβολον μετὰ τὴν κρίσιν ἀποδιδόντες ἐκομίζοντο τριώβολον ὅπερ καὶ δικαστικὸν γέγονεν.

Βάκτρον. ῥάβδος.

Γηραλέον νῦν

ἀντὶ πανοπλίας βάκτρον ἀμειψάμενος.

λέγεται καὶ σκηπάνιον.

Ἄντι δὲ πλήκτρον

σκηπανίῳ τρομερὰς χεῖρας ἐρεισάμεθα.

Βάκχαι, καὶ Σάτυροι, καὶ Πᾶνες, καὶ Σιληνοί, ὄπαδοι Διονύσου.

Βακχέβακχον ῥῖσαι. ἀντὶ τοῦ εὐφημῆσαι τὸν Διόνυσον. Βάκχος γὰρ ὁ Διόνυσος.

Βακχενοῦσας σὺν τῷ μέλει τῷ βακχεῖω τε καὶ ἐνθέῳ.

Βακχεύων. μαινόμενος. Καὶ Κατεβακχεύοντο, τούτεστιν ἐνεθουσίων, ἐπιπνοίας τινὸς πληρωθέντες. Ἐπ' αὐτὴν που τὴν τελεσιουργὸν καταβακχεύοντο πρᾶξιν χωρεῖν, σῶφρονι μανίᾳ ἐς συμπλοκὴν ἐξοιστρούμενοι.

Βακχεῖα ποιμαντική. καὶ Βακχεῖος.

Βάκχης τρόπον. ἐπὶ τῶν αἰεὶ στυγνῶν καὶ 10 σιωπηλῶν· παρόσον αἱ Βάκχαι σιγῶσιν.

Βάκχος. οὕτως οὐ μόνον τὸν Διόνυσον ἐκάλου, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς τελοῦντας τὰ ὄργια· οὐ μὴν [ἀλλὰ] καὶ τοὺς κλάδους, οὓς οἱ μύσται φέρουσιν. ἔστι δὲ καὶ στεφάνου εἶδος.

Βάκχοισιν κεφαλὰς πολυανθέσιν ἐστέψαντο. Καὶ Πισίδης·

Πολλοὺς δὲ Βάκχους ἦν ὄραν ἀκουσίως τὴν ἐσχάτην ὄρχησιν ἐξορχουμένους.

Βακχίδης. ὁ τοῦ Διονύσου υἱός.

3. Vide Lex. Bachm. p. 178. et Zon. p. 377. 4. Βακτηρία καὶ σ.] Eandem rem fusius et clarius exponit enarrator Comici in Plutam 277. 278. quem vide. Küst. Adde Lex. Rhet. p. 185. et v. Σύμβολον. Huc alludunt quae male reposita sunt post v. Βάλλ' εἰς ὕδωρ. De colore similiter Lex. Rhet. p. 220. οἱ λαχόντες — σύμβολον om. A. 5. σύμβολον καὶ βακτηρίαν] Legerim potius σύμβολον τὴν βακτηρίαν. Ipse enim baculus, qui iudicibus dabatur, symbolum erat muneris δικαστικοῦ, ut clare docet Scholiasta Aristophanis loco laudato. Küst. Mireris Küsterum inter alia praeterisse, quod discrete pronunciauit Scholion, ἐίδου αὐτῷ τὸ πινάκιον αὐτοῦ καὶ τὴν ῥάβδον. 6. χρόαν δὲ] δὲ male positum satis habui delere cum B. E. V. C. Med. 8. μετὰ τὴν] μετὰ om. B. E. V. C. Med. addidit Portus. ἀποδιδόντες] ἀποδιδόντες A. B. C. V. 11. Γηραλέον] Paull. Silentiarii Ep. XLVI, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 81. 12. πανοπλίῳ *V. 14. Ἄντι δὲ πλήκτρον] Macedonii Ep. XXIV, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 83. 15. ἐρεισάμεθα] ἐρεισόμεθα mendum Küst. Statim Gaisf. deleuit cum omnibus MSS. gl. Βακχίλιον. τιμβολον, ductam e Zon. p. 375. Vid. Hesych. in Κύμβαλον. 16. Βάκχαι] Βάκχοι E. καὶ Πᾶνες] πάντες C. V. Mox Σιληνοί E. 18. Βακχέβακχον — τοῦ εὐφημ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 406. εὐφημῆσαι] ὑμῆσαι Διόνυσον εὐφημῆσαι MS. 177. Cum libris Zon. p. 376. 19. τὸν neglectit Küst. Βάκχος] Βάκχαν A. B. et E m. sec. Βάκχης C. Videntur haec diversam prodere scripturam, instar Hesychianae: Βακχέβακχος. ὁ Διόνυσος οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν ταῖς θυσίαις.
1. Βακχενοῦσας] Βακχεύσας B. E. Βακχούσας C. 3. Βακχεύων] MS. Coisl. 177. ap. Gaisf. Βακχεύων, μαινόμενος, ἐνεθουσίων. Καὶ κατεβακχεύοντο, τούτεστιν ἐνεθουσίων, ἐπιπνοίας τινὸς πληρούμενοι. οἱ γὰρ ἐν τῇ τοῦ Βάκχου ἡγῶν τῇ τοῦ Διόνυσου τελετῇ πάντες δαιμονικῆς τινος ἐπιπνοίας πληρούμενοι παρετρέποντο· ἡ ἰσως καὶ ἐκ τῆς ἐν τῇ ἐορτῇ μέθης ἀπὸ τούτου ἐκράτησε τοὺς ἀπὸ χαρᾶς ἐνεθουσίαντας βεβακχευμένους λέγειν. 4. ἐπιπνοίας τινὸς] ἐπὶ π. τινός V. C. 5. Ἐπ' αὐτὴν που] Idem fragmentum repetitur infra v. Τελεσιουργήσας. Küst. Unde τινὶ supplendum post μανίᾳ. Locum e Theophyl. Simoc. V, 5. sumptum monuit Abreschius. 8. Βακχεῖος, μαινόμενος Lex. Bachm. p. 178. 9. Βάκχης τρ.] Diogenian. III, 43. τῶν αἰεὶ] στυγνῶν agnoscit Arsenius p. 136. ignorat Diogenianus. Sed scribendum cum gl. Στεγανόν, in quam haec observatio necesse quo casu irrepsit, ἐπὶ τῶν στεγανῶν. 11. Βάκχος. οὕτως — ἐστέψαντο] Ex Schol. Aristoph. Equ. 406. quem integriorem descripsit Eudocia p. 87. Initio Βάκχος om. *V. ac debuerant haec cum v. Βακχέβακχον copulari. Cf. Lex. Rhet. p. 224. 12. τοὺς . . . ὄργια] Vide vel Arrian. V, 1. et Gaisf. in Hephaest. p. 70. 13. ἀλλὰ supeditavit Schol., item οὓς Omissum A. B. *V. C. E. Med. 15. Versum Nicandri (Schneid. fr. 30.) esse docet Aristophanis Schollastes, qui deterlorem sequitur scripturam περιανθέσιν. Et excidisse quaedam arguit Schol. oratio: ἔστι δὲ καὶ στεφάνης εἶδος, ὡς Νικανδρος ἐν τῷ περὶ τῶν γλωσσῶν ιστορεῖ. Βάκχοισι Med. 16. Πισίδης] Fragm. Foggin. 67.

et, tum Lacedaemoniorum olim uxores insanientes ex Apollinis baculo ab eo lustratas fuisse. Βακτηρεύειν. Baculo niti. Βακτηρία καὶ σύμβολον. Qui in iudicium numerum asciti sunt, a publicis ministris symbolo et baculo acceptis ius dicunt. dicasterium autem singulorum baculo erat concolor. per hoc deinde iudicio symbolum reddentes accipiebant triobolum, quod erat iudicium merces. Βάκτρον. Baculus. Senilem pro armis baculum gerens. dicitur etiam σκηπάνιον. Loco vero plectri scipione tremulas fulsimum manus. Βάκχαι. Baccho, Satyri, Panes, Sileni, Bacchi sunt comites. Βακχέβακχον ῥῖσαι. Bacchum carminibus celebrare. Βακχενοῦσας. Cum carmine Bacchico et divini afflatus pleno

orgia celebrantes. Βακχεύων. Insanient. Et Κατεβακχεύοντο, bacchabantur, numine divino afflati. Velut numinis afflatu rem ipsam tanquam initiationem aggrediebantur, sana insania ad proelium committendum velut oestro quoddam incitati. Βακχεῖα ποιμαντική. Et Βακχεῖος. Βάκχης τρόπον. Bacchae in morem. dicitur de tectis et taciturnis: quia Bacchae tacere solent. Βάκχος. Sic non solum ipsum Bacchum vocabant, sed etiam omnes, qui orgia eius celebrabant. item ramos, quos mystae ferebant. Item coronae quoddam genus. Coronis Bacchicis variis ex floribus contextis capita ornarunt. Et Pisides: Multos autem Bacchos videre erat incitis extremam saltationem saltantes. Βακχίδης. Bacchi filius.

Βακχυλίδης, Κάϊος, ἀπὸ Κέω τῆς νήσου, πόλεως δὲ Ἰουλίδος· ἔχει γὰρ πόλεις τέσσαρας, 412 Ἰουλίδα, Καρ^θθαίαν, Κορρυσίαν, Ποιήεσαν· Μείδωνος υἱός, τοῦ Βακχυλίδου τοῦ ἀθλητοῦ παιδός· συγγενῆς Σιμωνίδου τοῦ λυρικοῦ, καὶ αὐτὸς λυρικός. Βάκχυρις. ἐπὶ τῶν δικαιοτάτων. τοιοῦτος γὰρ οὗτος βασιλεὺς Αἰγύπτου.

Βαλανάγρα. ἡ κλείς· παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον. βάλανος δὲ ἐστὶ τὸ εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον, ὃ καλοῦμεν μάγγανον. καὶ βάλανοι, τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως. Καὶ βεβαλάνωται, ἀντὶ τοῦ κεκλειδῶται.

Βαλανεώτης.

Βαλανεύς. ἐπὶ τοῦ πολυπράγμονος καὶ περιέρου.

Βαλανειομφάλους τὰς φιάλας οἱ κωμικοὶ καλοῦσι. βαλανεῖον δὲ ἐκλήθη, διότι τὰς βαλάνους ἐσθιοντες τὰ κελύφη ἔκαιον. λέγουσι δὲ ὅτι οἱ πολλοὶ ἐλαττοῦσι τὸν ἀέρα τῷ λουτρῷ, εἰς ἑαυτοὺς αὐτὸν ἔκλοντες. Καὶ Βαλανεΐτης, ὃ παρὰ τοῖς πολλοῖς καλούμενος περιχύτης. Ἔστι δὲ τὸ βαλανεῖον ὁδὸς ἐπὶ τρυφήν.

Βαλανίς. ἡ τοῦ βαλανέως γυνή.

Βάλανος. τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ψέλιον. Καὶ βάλανοι φοινίκων. Οἶνον ἔπινον ἀπὸ τῆς βάλανου τῆς ἀπὸ τοῦ φοίνικος.

Βαλλάντιον. μάρσιπος. Εὐνάπιος· εἶς φιλοχρήματος εἶη καὶ δοῦλος τῶν βαλαντίων. καὶ ταῦτα σαφῶς ἐκπυρρῶνόμενοι, πρὸς ταῦτα διεστραῖν 15 τήγουν τὸν πόλεμον.

1. Βακχυλίδης] Breviavit Eudocia p. 93. Κάϊος] Κίος B m. sec. Om. sola Med. in lacuna. Firmat Zon. p. 369. 2. ἔχει γὰρ] ἔχει δὲ B. E. 3. Καρ^θθαίαν] Sic Gaisf. Καρ^θθέν A. Καρ^θθίαν Edd. superiores. Vide Verheyk. in Antonin. Liber. p. 4 et Buttmann Mythol. II. p. 120. Κορρυσίαν] Apud Stephanum Byzantium v. Κορρυσός urbs haec vocatur Κορρυσία. Κρρυσία. Κρηρυσίαν E. Infra Μείδωνος (qui aliis vocatur Μειδύλος) probabiliter Neuius de Bacchyl. p. 2. 5. συγγενῆς Σιμωνίδου] Ἔστι enim eius ἀδελφιδός, sive ex fratre nepos, ut testatur Stephanus Byzantius v. Ἰουλείς. Küst. 6. Βάκχυρις. ἐπὶ τῶν δικαιοτάτων] Plenius Zenobius [II, 60.]: Βάκχυρις. Οὗτος Αἰγύπτιος ὢν ἐπὶ δικαιοσύνη καὶ ἐπινοῖα κρίσεων ἀποσημασιεύεται. ἐπινοῖα δὲ ἡ παρομοία ἐπὶ τῶν δικαιοτάτων καὶ παρερρημένως κρινόντων. Eiusdem Bacchyridis meminit etiam Plutarchus in Demetrio p. 901. sed qui eum Βόκχορις vocat. Küst. Item Plut. de vit. pud. p. 529. E. Ceterum in βασιλεὺς aut ὢν desideratur articulus: nihil mutat Zon. p. 369. 8. Βαλανάγρα. ἡ κλείς] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 155. Sic fere Gl. Herodot. III, 2. Lex. Seg. p. 220. cum Lex. Bachm. p. 180. et Zon. p. 372. Xenoph. Hist. Gr. V, 2, 29. addit Toupius. 9. βάλανος δὲ ἐστὶ τὸ εἰς τὸν μοχλ.] De seris, pessulis et obicibus, quibus veteres portas et ianuas suas claudere solebant, dilucide agit Casaubon in Aeneam Tacticum: quem consule. Vide etiam Salmasium in Solinum p. 649. 650. Küst. Ceterum haec descripta in Schol. Thucydid. II, 4. vel Schol. Aristoph. Eccl. 361. 10. καλοῦμεν] καλούμενον A. Statim μάγγανον E. 11. κλειδῶται] κλειδῶται C. Cum libris Schol. Aristoph. Av. 1159. Καὶ βεβαλάνωται] Haec nota referenda est ad locum illum Comici Av. 11. Καὶ βεβαλάνωται, καὶ φυλάττεται κίχλη. Ubi Scholiasta: Καὶ βεβαλάνωται. ὡσεὶ εἶπε κεκλειδῶται. Ὅτι βάλανοι λέγονται τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως. Küst. 13. Βαλανεώτης. Βαλανεύς. ἐπὶ τοῦ πολ.] Lochm hunc sic distinguendum puto: Βαλανεώτης. Βαλανεύς. ἐπὶ τοῦ πολυπρ. Diogenianus: Βαλανεύς. ἐπὶ τῶν πολυπράγμων. οὗτοι γὰρ σχολὴν ἀγοντες πολυπράγμονοι. Hesychius: Βαλανεύς, πολυπράγμων, περίεργος. Küst. Et βαλανεώτης et quod subsequitur βαλανεΐτης ex βαλανεΐτης depravatam censet Piersonus in Moer. p. 93. quamquam βαλανεΐτης recentioribus Graecis reliquit Lobeck. in Pbr. p. 700. Nomen tamen habet Steph. Byz. v. Βαλανεΐα. De voce autem βαλανεΐτης repugnavit L. Dindorfus, usus et Pbr. hii XXX, 20. loco, cui non multum tribuam, et ordine glossarum, quoniam Suidas βαλανεΐτης ad βαλανεῖον, non ad βάλανον rettulerit. Küsterum recte distinguentem secutus est Gaisfordus. Cf. Arsen. p. 136. Idem continuo delevit cum omnibus M. Βαλανεΐσω. διαζονήσω. Ἐμαντὸν βαλανεΐσω, quae illata erant ex v. Ἐμαντῷ, vel potius e Zon. p. 378. 1. Βαλανειομφάλους] Vide omnino Athenaeum lib. XI. p. 501. qui appellationis huius rationem ibi reddit. Küst. Βαλανειομφάλους E. Hesych. βαλανειομφάλους Lex. Seg. p. 225. 4. τῷ λουτρῷ] τῶν λουτρῶν A. 6. παραχύτης] περιχύτης cum Zon. p. 369. A. B. C. E. V. Edd. ante Küst., quod maluit Salmasius in Hesychium. Neutrum Gaisfordo spernendum videbatur, cum eodem orpior παραχύτης praestare. Ἔστι δὲ τὸ] Haec sunt verba Artemidori lib. I. c. 66. (64.) sed ex quo pro τρυφήν hic ascribendum est τρυφήν. Adi ipsum Artemidorum. Küst. βανεῖον *V. Mox observationem ex v. Ἀσάμιδος ductam, ὅτι τὸ καταρχῆς μὴ ὄντων βαλανεῖων ἐν ταῖς σκάμῃς καὶ πυλῶν οἱ ἀρχαῖοι ἐλούοντο: cum V. removi. 8. Zon. p. 372. 9. Βάλανος] Statim addit A. ζῆται παράνω (ὑπὲρ ἄνω, orpior) ἐν τῷ βαλανάγρα. αἰδοῖον] τοῦ ἀνδρός addit MS. 177. ψέλιον A. B. C. V. Zon. p. 369. 10. Οἶνον ἔπινον] Exemplum e Xenoph. Anab. I, 5, 10. leviter decerptum, repetitumque e Zonara p. 372. Mox cum V. C. delevis, quae recoquebantur ex v. Ἀπέκλειτο, in gl. Ἀπόλεκτοι etiam derivata: Καὶ αὐτὸς βάλανοι τῶν φοινίκων, οἷας μὲν ἐν τοῖς Ἑλλησιν ἔστιν ἰδεῖν, τοῖς οὐκέτις ἀπέκλειτο· αἱ δὲ τοῖς δεσπότης ἀποκλειμένα ἀπόλεκτοι. Ubi Küsterus: „Αἱ βάλανοι — ἀπόλεκτοι] Hoc fragmentum excerptum est ex Xenophonte, quod etiam legitur p. v. Ἀπέκλειτο: ubi vide quae notavimus.” 12. Βαλλάντιον] Βαλλαντίον A. qui in exemplo βαλαν. Vid. Pierson. in B. O. rin p. 96. Mox μαρσίπιον E. Statim MS. 177. addit σάκκουλος. Εὐνάπιος] Fr. 46. Ed. Nieb. p. 103. Primum vocabatur E. us εἶτε mendo laborat.

Βακχυλίδης. Bacchylides. Ceus, ex insula Ceo, et urbe Iulide (habet enim Ceos quattuor urbes, Iulidem, Carthaeam, Corressiam, Poecessam), Midonis filius, Bacchylidis athletae nepos, cognatus Simonidis lyrici, et ipse lyricus. Βάκχυρις. De hominibus valde iustus dicitur: talis enim fuit hic Aegypti rex. Βαλανάγρα. Clavis: sic dicta, quod pessulum quasi venetur. βάλανος enim ferrum est, quod in seram immittitur, quod μάγγανον vocamus. Et βάλανοι, obices vel pessuli. Et βεβαλάνωται, pessulo clausum est. Βαλανεώτης. Βαλανεύς. Dicitur de homine inepte curioso. Βαλανειομ-

μφάλους. Sic Comici vocant phialas. Balneum vero vocabatur βαλανεῖον, quia glandibus olim vescentes earum putamina pressabant. dicunt autem vulgus aërem lavationibus minucere, dum cum ad se trahunt. Et Βαλανεΐτης, qui vulgo περιχύτης appellatur. Balneum autem est via et luxuriam. Βαλανίς. Balneum uxoris. Βάλανος. Membrum genitale. item armilla, et glandes palmarum. Vinum bibebant ex glandibus palmarum pressum. Βαλλάντιον. Crumena. Eunapius: An pecunia esset avidus et crumena servus. de qua re cum ipsis constat, praecipuum eius rationem in bello gerendo habebat.

Βαλλαντιοτόμος. κλέπτης. Καὶ βαλλαντιοτόμοι. Χρημάτων τε μεγάλων ἐωνημένοι ἤγοντο μιοχοί, πόρνοι, τοιχωρῦχοι, βαλλαντιοτόμοι, ἀνδραποδισταὶ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔθνη. βαλλαντιοτόμοι δὲ οἱ τὰ βαλάντια κλέπτοντες.

Βαλβίς, βαλβίδος. βάσις ταπεινή, ἡ ἀφειρηφία, καὶ ὁ καμπτός. Ὡς περ ἐκ βαλβίδος τινος οἱ τὰ τέθριππα ἀφιέντες, ἀναπετασθείσης τῆς πύλης. Καὶ Βαλβίσιον, ἀντὶ τοῦ ταῖς ἀρχαῖς. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν θρομέων. ἡ γὰρ ὑπὸ τὴν ὑσπληγγα γινομένη γραμμὴ, διὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς βεβηκέναι τοὺς θρομέας, βαλβίς καλεῖται. ἀπὸ τοῦ ἄλλομαι ἄλμυς, ἄλβις, ὑπερβιβασμῶ βαλβίς. ἢ ἀπὸ τοῦ βαίνω.

Βάλε, βάλε τὸ τρίτον εἶη. ἀντὶ τοῦ εἶθε μοι.

Βάλλ' ἐς κόρακας. τουτέστιν, ἄπιθι ἐς

ἀπώλειαν καὶ φθόρον. ἀπὸ ἱστορίας ἐν ταῖς παροιμίαις κειμένης.

Βάλλ' ἐς Μακαρίαν. ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦς εἰς κίνδυνον κατ' ἀρετὴν διδόντων.

Βάλλ' εἰς Μακαρίαν. οἶον εἰς ἔθου. Μακαρία γὰρ ἡ Ἡρακλέους ὀπηνίκα ἐπεστράτευσεν ὁ Εὐρυσθεὺς ταῖς Ἀθήναις ἑαυτὴν ἐπέδωκε σφάγιον ὑπὲρ τῆς τῶν λοιπῶν σωτηρίας. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οὕτω λέγουσιν, εἰς Μακαρίαν, καὶ ἐς Μακαρίαν.

Βάλλεται. πλήττεται, πυρπολεῖται. Βάλλεται δὲ ἡ ναὺς σκηπτῶ, καὶ ἦν δέος ἐξαφθῆναι τε καὶ καταδῦναι τὸ σκάφος.

Βαλεῖν. τὸ πόρῳθεν πέμψαι. οὐτάσαι δὲ καὶ νύξαι καὶ τύψαι, τὸ ἐκ χειρὸς τρῶσαι. βάλλειν 15 παρ' Ὀμήρω καὶ ἐπὶ τοῦ τυγχάνειν.

Βάλεν ἄγρια πάντα.

1. Βαλλαντιοτόμος] Βαλλαντιοτόμος A. item in seqq. „Vox restituenda Alciphroni p. 14.” Tourp. 2. Χρημάτων τε] Haec sunt verba Philostrati lib. IV. de Vita Apoll. (c. 22.) p. 179. eademque repetuntur infra v. Ἔθνος. Küst. 5. οἱ τὰ ἀρχόντων βαλάντια κλέπτοντες ἤτοι κλέπτοντες] οἱ τὰ βαλάντια κλέπτοντες A. V. C. Zonaras, οἱ τὰς ἀρχὰς βαλάντια τ. ἢ [ἤτοι Med.] κλ. B.

E. cum Edd. vett. Equidem Küsterum falli puto sic scribentem: „Τὰ ἀρχόντων] Sic habet unus MS. Paris.” Ceterum δὲ τ. οἱ Med. δὲ τινὲς οἱ rell. ante Küster. Gaisf. 6. Βαλβίς, β. βάσις] Vide Piersonum in Moerin p. 104. βαλβίδος om. *V. Scripsi βαλβίδος. 7. καμπτήρ] Sic tacite Küsterum Portum secutus: quos fugit Scholiastarum usus καμπτήρ et καμπτός (v. Schol. Arist. Nub. 28. Eurip. Med. 1172. Aeschyl. Pers. 776.) perinde habentium. Omnes libri cum Zonara et Etym. M. καμπτός.

„Vide Ducangli Gl. Gr. in v. MS. Seg. 177. Βαλβίς ἡ ἀφειρηφία τοῦ ἱπποδρόμου· καὶ βαλβίς ἡ ἀρχή. εἴρηται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν θρομέων. καλεῖται δὲ βαλβίς ἀπὸ τοῦ ἄλλομαι ἐν βοῇ, ἄλμυς καὶ βαλβίς, ἢ ἀπὸ τοῦ βαίνω.” Gaisf. 10. ἡ γὰρ ὑπὸ — βαίνω] Ex Schol. Aristoph. Equit. 1156. Vide etiam Harpocrationem, apud quem eadem ἀπολεξεί praene leguntur. Küst.

11. ἐπ' αὐτῆς] ἐπ' αὐτῆ E. 13. καὶ ὑπερβιβ.] καὶ delevi cum Schol. et *V. 14. Βάλε, βάλε, τὸ τρ.] Locum hunc sic legendum puto: Βάλε. ἀντὶ τοῦ ἔβαλε, τὸ τρίτον πρόσωπον. καὶ ἀντὶ τοῦ εἶη, εἶθε μοι. Vide supra v. Ἀβάλε. Küst. Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 946. Τὸ δὲ ἔβαλε δύο μέρη λόγου ἐστίν, ἐκ παραλλήλου κείμενα· εὐρίσκειται δὲ καὶ βάλε λεγόμενον, βάλε δὲ βάλε κηρύλος εἶη. Ἀλκιμῶν. τινὲς δὲ ἐν μέρους λόγου ὑπ' ἐν ἀναγνώσκουσιν. — Διομήδους. Τινὲς δύο ὁμοίωσιν· τὸ δ' κατ' ἴδιον ἐστὶν εὐκτιζὸν ἐπιθήρημα, ὡς τὸ αἶθε, καὶ τὸ βάλε ὁμοίως κατ' ἴδιον ἐπιθήρημα εὐκτιζὸν· Βάλε μοι βάλε τὸ τρίτον εἶη. Καλλιμαχος. Conf. ibid. pp. 522. 568. Gaisf. Cf. v. Κηρύλος. Inter duplex βάλε L. Dindorfio μοι videbatur elapsum esse: quod aegre concesserim. 15. Βάλλ' ἐς κόρακας] Proverbium hoc fuse exponit Schol. Arist. Nub. 133. quem vide. Küst. Zon. p. 378. εἰς κόρ. V. C.

2. ἀπώλειαν] Pergit Coisl. MS. 177. διότι τὸ ζῶον χαιρεῖ περὶ τὰ πτώματα, καὶ διὰ τὸ ἐν τραχέει τόποις τὰς νοσῆσις ποιεῖν. Hanc glossam quae subsequenbantur: Βαλεντινιανός. βασιλεὺς Ῥωμαίων. οἱ δὲ Οὐαλεντιανός. καὶ ζῆτε ἐν τῷ Σαλούστιος. Βαλεριανός. βασιλεὺς Ῥωμαίων: removi cum V. C. Ubi Gaisf. ζῆτε addidit cum A. ἐστὶν habent B. E. 3. Βάλλ' ἐς Μακαρίαν] De proverbio hoc praeter paroemiographos vide Schol. Aristoph. Equ. 1148. Ceterum non arridet sententia eorum, qui in proverbio hoc alludi putant ad Macariam, Herculis filiam: quod frigidum est et longe petatum. Verius est, βάλλ' ἐς μακαρίαν vel παρ' ὑπόνοιαν vel κατ' εὐφημισμὸν dictum esse pro βάλλ' ἐς ἔλεθρον, quoniam mortui a Graecis μακαρίζονται dici solent. Vide Scholiastam Aristophanis loco laudato et infra v. Μακαρία. Küst. Duae glossae feci cum A. C. *V. Vulgo οἶον ἐκ ἔθου ante ἐπὶ τῶν ἑαυτ. lecta, alterius glossae omisso capite. Vide Ruhnkenium in Tim. p. 59. Schol. Platon. p. 134. Gaisf. 6. ἡ om. *V. 7. σφάγιον] σφάττειν Apostolius V. 36. repugnante Arsenio p. 136. 8. σωτηρίας] Pergit MS. Coisl. 177. ap. Gaisf. τούτου γενομένου τῶν Ἀθηναίων ἕκαστος θανάτων τῆς κόρης τὴν ἀρετὴν, ὃ μὲν στεφάνους ἐπιβαλλών, ὃ δὲ ἀνδρὴ ὕπτων ἐπεφάνει, Βάλλ' ἐς Μακαρίαν. οἱ δὲ κατ' εὐφημισμὸν τὸ μακαρία, ἐστὶ γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐν ἔθου, ἐν θανάτῳ, ἐπεὶ χωρὶς ἕκαστον ἐν ἔθου μακαρίαν κατ' εὐφημισμὸν καλούμενον. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο λέγουσι καὶ ἐς μακαρίαν καὶ εἰς μακαρίαν. 9. εἰς Μακ.] ἐς Μακαρ. praetuli cum A. C. *V. ἐς Μακαρίαν καὶ εἰς Μακαρίαν E. 10. Zon. p. 378. 12. καταδῦναι] καταδῦσαι B. E. 13. Βαλεῖν] Vid. infra Νύξαι. Reines. Horum pars et in gl. Οὐτάσαι traducta est, et in vv. iam sublataς Νύξαι et Τύψαι. πέμψαι] Zon. p. 378. πλῆξαι E. 14. τὸ ἐκ χειρός] MS. 177. τὸ ἐκ χειρὸς τινος τρῶσαι, οἶον βάλλεται δὲ ἡ ναὺς σκηπτῶ, βαλεῖν Ὀμήρω· τὸ ἐπιτυχεῖν λέγει. 15. ἐπιτυχεῖν] τυγχάνειν probavi cum A. C. 16. Βάλεν ἄγρια πάντα] Apud Homerum Il. ε. 51. 52. (ad quem locum Suidas respexit) sic legitur: — Αἶδαξε γὰρ Ἀρτεμις αὐτὴ Βάλλειν ἄγρια πάντα, τὰ τε τρέφει οὖρεσιν ὕλη. Küst.

Βαλλαντιοτόμος. Fur. Et βαλλαντιοτόμοι, crumenarum raptatores. Adducebantur eo ingenti pretio empti adulteri, raptatores, effractores, crumenarum incisores, plagiarii, et alii huius generis homines. Βαλβίς, βαλβίδος. Βαλβίς, humilis, carceres, unde cursores emittuntur, et cursus in hunc sit. item meta, circa quam cursus flectitur. Ut qui ex carceribus aperto ostio quadrigas emittunt. Et βαλβίσιον, in principio ducta est translatio a cursoribus. linea enim, quae cursoribus praetenta erat, vocabatur βαλβίς, quod cursores ad ea subministerent. formatur autem ab ἄλλομαι: unde fit ἄλμυς, ἄλβις, et per litterarum transpositionem βαλβίς. vel ab verbo βαίνω. Βάλε. Utinam. Utinam vero mihi tertium con-

tingat. Βάλλ' ἐς κόρακας. Id est, abi ad malam rem ductum ab historia, quae in proverbis extat. Βάλλ' ἐς Μακαρίαν. Abi ad Macariam. de illa dicitur, qui fortiter et generose periculis se ipsi offerunt. idem est ac si dicas, ad Orcum. Macaria enim, Herculis filia, cum Eurysthenes bellum Atheniensibus inferret, se pro ceterorum salute victimam praebuit. dicitur autem et εἰς Μακαρίαν et εἰς Μακαρίαν. Βάλλεται. Petitur, ignibus incenditur. Periculum autem erat, ne navis fulmine icta incenderetur et submergeretur. Βαλεῖν. Eminus telum mittere. οὐτάσαι vero, νύξαι, τύψαι, cominus vulnerare significat. βάλλειν apud Homerum etiam significat telo scopum ferire. Omnis generis feras telo ferire.

... των, ὧν
... τοῖς ἐκ
... κύνᾳ λυσοη-
...
... ἐπιστήμην. ἐπὶ τῶν
...
... ὅτι καταπόντισον.
... καὶ σχῆμα καὶ τριβώνιον, ἢ τριώβο-
... τῶν σκοπόντων τοὺς δικαστὰς τοὺς 10
...
... ἐλαφον τὴν κατάστικτον. καὶ Βα-
...
... πνοιαὶ βαλίων ἀνέμων.
... πνεόντων· παρὰ Συνεσίω τῆ 15
... καὶ αὐθις·
... βαλλίους συνομήλικας ἐν νομῶ ἕλης·
... πνιμάτην εἰς Ἀχέροντος ὄδον.

Βαλιαρίδων νήσων σφενδονῆται εὐστο-
χοι.
Βαλίος. ἵππος.
Βαλμός. στήθος.
5 Βάλλων Σωκράτη καὶ Ζήνωνα τοῖς ἐκ Διου-
σίων σκώμμασι, καὶ τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἀξίων πάσης
ἐλαύνεσθαι γῆς καὶ θαλάττης, ὡς ὄντας κῆρας πό-
λεων τε καὶ πολιτείας· νῦν δὲ στεφανῶν αὐτοὺς καὶ
παράδειγμα τιθέμενος βίον γενναίου καὶ σώφρονος.
Βαλὼν φεύξεσθαι οἶει; πρὸς τοὺς κακὸν τι
δράσαντας, καὶ οἰομένους ἐκφεύγειν.
Βαλτάσαρ. οὕτως ἐπεκλήθη ὁ Δανιήλ εἰς τι-
μὴν τῆς τῶν ἀποδρήτων σαφηνείας.
Βάμμα Κυζικηνόν. τὴν ἀκάθαρτον ἀσχημο-
σύνην Ἄττικοί λέγουσι. καὶ ἕτερα παροιμία. Βάμμα
Σαρδιανικόν. ἀντὶ τοῦ, μὴ σε ἐρυθρὸν ποιήσω·
οἶον, ἵνα μὴ σε φοινίσω. νῆσος γάρ ἐστι μεγίστη ἢ
Σαρδὼ πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ, ἐν ἣ γίνονται πορφύρα

1. Βάλλειν μήλοισι] Vid. Theocrit. V, 88. Diogen. III, 63. Arsen. p. 139. Schol. Aristoph. Nub. 993. intpp. Virg. Ecl. III, 64. coll. κλ. Μήλω βληθῆναι. 2. ἐρώσι] ὄρωσι B. E. Statim deleui: Καὶ βάλλω, αἰτιατικῆ, cum V. C. a quibus absunt etiam Τοὺς — λυσοητήρα. 4. Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι] Haec sunt verba Homeri II. 9. 299. Küst. καὶ τόνδ' A. B. E. Med. βάλλειν vulgaris scriptura inde ab ed. Bas. λυσοητήρα A. B. E. pr., λυσοητήρα m. sec. 6. Βάλλ' εἰς ἔχ.] Arsenius p. 138. 8. Βάλλ' εἰς ἕδωρ] Plenius Zenobius Centur. II, 72. Βάλλ' εἰς ἕδωρ. ἐπὶ τῶν δόλεθρον ἀξίων. οἶον καταπόντισον. Küst. Et sic cod. 166. qui addit, Ἀσχύλος. ὁμοίως καὶ βάλλ' εἰς ὄλεθρον, καὶ βάλλ' εἰς φθόρον. Bast. Cf. Arsen. p. 138. καταπόντισον] ὅτι καταπόντισον A. V. C. 9. Βακτηρία καὶ σχῆμα καὶ τριβ.] Haec loco mota sunt, et reponi debent post v. Βακτηρεῖν. Vide supra v. Βακτηρία, et infra v. Τριώβολον. Küst. 10. τοῦτο] τοῦτό ἐστιν V. C. τοὺς δικαστὰς] τοὺς δικαστὰς τοὺς A. δικαστὰς τοὺς B. V. C. 12. τὴν ἐλαφον] Vel legendum est, Βαλίων ἐλαφον. τὴν κατάστικτον, vel, Βαλίων. τὴν ἐλαφρῶν, τὴν κατάστ. Vide Hesych. v. Βαλίων. Küst. Non opus hanc dicendi brevitate grammatico haud infrequentem oblitlerare. Cf. Zon. p. 372. Ceterum Gaisf. contulit Schol. Euripid. Hec. 86. 14. Λήγετε πνοιαὶ βαλίων ἀνέμων] Haec in prioribus editt. desunt, quae ex duobus MSS. Pariss. revocavi. Küst. 15. Συνεσίω] Hymn. III, 76. 17. Θηρέων βαλλίους] Simmiae Rhod. Ep. IV, 3. 4. Anthol. Pal. VII, 203. Suidas praestantiores expressit scripturas. 18. ὄχετο] Scribe ὄχεθ, ut in Anthol. Küst.

Sic A. πνιμάτην] πύματ' A. B. E. Med. πνιμάτ' V. πύματ C.

1. Βαλιαρίδων] Vide intpp. Steph. Byz. v. Γυμνασία et v. Μναῖος. Zon. p. 373. Βαλιαρίδων. νήσων, ἐν αἷς κατοικοῦσα σφενδονῆται εὐστοχοι. Continuam glossam: Βαλλίσειν. τὸ κύμβαλα κτυπεῖν, καὶ πρὸς τὸν ἐκείνων ἦγον ὀρχεῖσθαι, Gaisf. deleuit cum A. B. C. E. V. Eam praebuit Zonaras p. 378. Ceterum vid. H. Steph. Ind. Thesaur. p. 611. E. Ducang. et Meurs. Gloss. Gr. in v. Βαλλίσειν et Salmas. in Vopisc. p. 428. 3. Βαλλίος ἵππος] Apud Homerum II. 7. 149. equus Achilles vocatur Βαλλίος: ad quem locum Suidas hic respexit. Küst. Βαλλίος. ὄνομα ἵππου E. 4. στήθος] Lex. Bachm. p. 178. et Hesychius. Georgius Sanginatus apud Ducangium: Μάχη μασγάλη λέγεται, καὶ βαλμός δὲ ὁ πνεύμων. 5. Βάλλων Σωκράτη] Haec et quae sequuntur sunt verba suavissimi Synesii in Dione p. 38. Küst. Principium repetitum est in v. Διονυσίων, quae subsequuntur autem. in v. Κῆρας. Σωκράτη A. V. E. Med. Σωκράτη C. 6. τοὺς ὑπ' αὐτῶν] Apud Synesium loco laudato r. ctius legitur τοὺς ὑπ' αὐτῶν, id est, sectatores illorum. Küst. 10. Βαλὼν φεύξεσθαι οἶει] Ex Zenobio [II, 71.]. Küst. Vid. Platon. Symp. p. 189. B. coll. Wytttenbach. in Plutarch. S. N. V. p. 548. B. φεύξεσθ' Med. οἶεις vulg. 11. ἐκφεύγειν] ἐκφεύγειν A. E. C. V. Med. 12. Βαλτάσαρ] MS. 177. addit ἀξίωμα Περγασικόν. 14. Βάμμα Κυζικηνόν] Haec referenda sunt ad Aristoph. Pac. 1176. Τηρικαυτ' αὐτὸς βέβαπται βάμμα Κυζικηνικόν. Vide ibi Scholiastam; itemque Hesychius. v. Βάμμα Κυζικηνόν. Küst. 15. Ἄττικοί λέγουσι] λέγει Zon. p. 376. Βάμμα Σαρδιανικόν] Lege et supple: ἵνα μὴ βρώω βάμμα Σαρδιανικόν. Sic enim legitur apud Aristoph. Acharn. 112. ad quem locum nota haec Suidae referenda est. autem βάμμα Σαρδιανικόν color puniceus sive coccineus, sic dictus a Sardibus, urbe Lydiae, cuius κτητικόν est Σαρδιανικόν.

Βάλλειν μήλοισι. Malis petere. de iis dictum qui amatibus potiuntur. Procul stantes sagittis atramento tinctis feriens. [Homerus:] Illum autem rabiosum canem ferire non possum. Βάλλ' εἰς ἔχοντα τὴν ἐπιστ. Feri peritum artis. dicitur de iis qui eiusdem artis peritos conviciis lacessunt. Βάλλ' εἰς ἕδωρ. Submerge. [Βακτηρία καὶ σχ. Baculus, habitus, palliolum, sive triobolium. hoc per derisionem in iudices Athenienses dicebatur.] Βαλίων ἐλαφον. Cervam maculis distinctam. Et Βαλίων ἀνέμων. Synesius Cyrenaicus: Cessate flatus rentorum vehementer spirantium. Et alibi: Venans aequales tuos maculis distinctos, in pascuis silvae; supremam enim ad Acherontem institisti viam. Βαλιαρίδων νῆσ. Balearidum insularum funditores certissimi. Βαλλίος.

Nomen proprium equi. Βαλμός. Pectus. Βάλλων Σωκρ. Modo Socratem et Zenonem Bacchicis conviciis tinctans, eorumque sequaces, tanquam civitatum et rerum publicarum pestes, terra narique exterminandos esse dicitur; modo eosdem coronans, et tanquam praeclearae vitae exemplum aliis proponens. Βαλίων φεύξ. Telo misso fugituum te putas? In eos qui malo opere perpetrato effugituros se sperant. Βαλτάσαρ. Synesii causa vocatus est Daniel, quod res abstrusas interpretari nosset. Βάμμα Κυζικηνόν. Sic Attici obscenam libidinem vocabant. et aliud proverbium: Ne te tingam tinctura Sardianica. id est, ne te rubro colore inficiam, vel cruentem. Sardianica est enim insula maxima, Italiae vicina, in qua excellenter

διαφοροὶ καὶ δξύταται. βούλεται οὖν δηλοῦν, ἵνα μὴ σοὶ πληγὰς ἐντρίψω.

Βαμβαίνει. διατάζει, τρέμει τοῖς ποσὶ, καὶ τῇ γλῶττι ἀσήμεως φθέγγεται.

Βάνασος. πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος. βαῦνος γὰρ ἢ κάμινος. Καὶ τοῖς ἐκ τῆς ἀγορᾶς βαναύσοις φέρειν προσέταξε βέλγη, καὶ παραβάλλειν ἔξω παρὰ τὸν θεμέλιον τοῦ τείχους.

Βάνασος. Ἐπὶ τούτοις σεμνύνεται κατὰ τὴν πολιτείαν, ἐφ' οἷς ἂν καὶ τελώνης σεμνυνθεῖ ἢ βάνασος. ἐπὶ γὰρ τῷ πολλὰ καὶ λυσιτελῶς πωλεῖσθαι κατὰ τὴν πόλιν, καὶ δαψιλῆ τὰ πρὸς βίον ὑπάρχειν πᾶσιν, ἐπὶ τούτοις μεγαλαυχῆ.

415 Βάνδον. οὕτω καλοῦσι Ῥωμαῖοι τὸ σημεῖον τὸ ἐν πολέμῳ.

Βάξιν. φήμην. Σοφοκλῆς.

Εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς

ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' ἐμοῦ παπονθέσαι λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον, οὗτοι βίου μοι τοῦ μακραιώονος πόθος φέροντι τήνδε βάξιν.

ἀντὶ τοῦ, οὐ βούλομαι ζῆν ἐπὶ ταύτῃ τῇ φήμῃ.

Βαπτὰ. βαπτὰ ἱμάτια ἐφόρον οἱ νυμφιοὶ πρὸς τὸ φαίνεσθαι τεκμήριον τῆς φθορᾶς. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

Οὐδ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμησαὶ ποικιλομόρφων.

ἀντὶ τοῦ ἑτεροχρόων.

Βαπτίζω. αἰτιατικῇ.

Βάπτουσι. πλύνουσι. Ἀριστοφάνης.

Πρῶτα μιτάρια

15 βάπτουσι θερμῷ κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον.

ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν καινοτομοῦσι.

Βάραθρον. χάσμα τι φρεατῶδες καὶ σκοτει-

ut docet Stephanus Byzantius. Insigniter ergo errant Scholiasta in modo indicatum locum Aristophanis, et qui eum hic exscripsit Suidas, existimantes colorem illum ita dictum esse ab insula Σαρδῶν sive Sardinia; quoniam ab ea Σαρδωνικός, non vero Σαρδιανικός deduci constat. Obiter hic moneo, apud Aristophanem loco ante laudato hodie legi Σαρδιανικόν, non vero Σαρδιανικόν: sed scripturam illam mendo laborare ostendi potest ex ipso Aristophane, apud quem in Pac. 1174. idem color βάμμα Σαρδιανικόν recte appellatur. Vide etiam quae monemus infra v. ἵνα μὴ σε βάψω. Küst.

1. ἕξτατοι] Clarissimae, vividae et vegetae, excitati luminis. Plin. XVI, 8. Pessimum granum s. coccum βαρικόν in Sardinia gignitur. Reines. De his copiose Salmasius in Tertull. de Pall. p. 182. qui quaed tacite scripsit δξύταται, id firmarunt A. V. Schol. Aristoph. 2. μὴ σοὶ] Sic tacite Küsterus Portum secutus. μὴ σε A. B. C. *V. E. et Edd. vet. scripturam Gaisf. reduxit, cui vereor ut loci Herodoteis VII, 35. similes possint optulari. A. et B. habent in marg. ζῆται ἐν τῷ ἀγχοῦσα περὶ ἐρυθῆματες γυναικῶν. Continuo glossam cum V. C. removimus ex v. Πάμβαξ inculcatam, quam A. post v. Βαμβαίνει collocavit: Βάμβαξ, ἢ Πάμβαξ, καὶ Πάμβαξ. τὸ παρὰ πολλοῖς λεγόμενον βαμβακίον (Πάμβακίον E pr.). ἐν Ἐπιγράμματι. [Καὶ τὴν πρῶτοδὴν κοιτίδα Πάμβακιδῶν. Nam fraudem ipsam Πάμβακιδῶν prodit, ab libris servatum in Myrini Ep. II, 6. Anthol. Pal. VI, 254. 3. Βαμβαίνει] Vid. Bion. Eidyll. IV, 9. not. in Hesych. v. Βαμβαίνων. Iacobs. Animadv. Anthol. T. XI. p. 59. Gaisf. Zon. p. 378. τοῖς ποσὶ — φθέγγεται] MS. 177. τρομερῶς φθέγγεται. 5. Βάνασος] Vid. Schol. Platon. pp. 363. 409. et Schol. Dionys. Thrac. p. 654. sive Lex. Rhet. p. 222. Cf. v. Βαῦνος. 6. Καὶ τοῖς ἐκ τῆς] Haec sunt verba Polybii I, 40. Küst. 9. Ἐπὶ τούτοις] Haec itidem sunt verba Polybii, quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 53. unde ea Suidas descripsit. Küst. Polyb. XII, 13. 9. Quocum ἢ suffeci post σεμνυνθεῖν. 11. ἐπὶ γὰρ] γὰρ om. V. C. 12. τὸν βίον] τὸν om. A. B. E. C. Med., servat Polybius. 14. Βάνδον. οὕτω] Aliam huic vocis significationem tribuit Stephanus Byzantius v. Ἀλαβάνδα, quem vide. Küst. M. Freher. Comm. ad Constant. Donat. p. 62. Hemst. Addit Gaisf. P. Pithei Advers. Subsec. II, 20. Nihil adversatur Theophylacti explicatio VII, 3. Deest gl. C. 16. Σοφοκλῆς] Oedip. B. 515. sqq. Ἀριστοφάνης A. V. C. Itaque neutrius nomen ponendum.

2. νομίζει] νομίζει A. B. E. *V. C. Med. et Gaisf., sed perperam. 3. βίου μοι — πόθος] βίου — πόθος C. 4. Vide v. Μαχαρίωνος. 6. Βαπτὰ. βαπτὰ] Ex Schol. Aristoph. Plut. 530. 7. τῆς φθορᾶς] Barth. Advers. XLII, 17. et Suidam et Schol. Aristoph. hic mendosus esse putat. Rationem tamen eam videri φθορᾶς tincta veste indicari, quia meretrices ut plurimum tali uterentur, et quidem apud Lacedaemonios solae. Vid. Clement. Alexand. Paed. II, 10. Reines. Apud enarratorem Comicū rectius legitur τῆς βαφῆς. Küst. Haec plane non intellexit Küsterus. Φθορᾶς minime mutandum. Hemst. At vero in aliam utique sententiam postea ivit Küsterus in notis ad Aristoph. Schol., idque recte admodum, plaudente etiam Hemsterhusio in locum. Sed vitium hic subest, quod doctissimorum hominum oculos effugit. Illud enim φθορᾶς, si sensum loci spectes, omnino postulat ut legatur αὶ νύμφαι. Quae verissima lectio. Novae vestis scilicet vestes versicolores gestabant, ut essent indicium virginittatis deminutae sive corruptae. Nostra autem emendatio, αὶ νύμφαι, ex verbis sequentibus Scholiastae firmatur egregie: Οὐκ ἔσται οὖν σοὶ, φησί, ποικίλα ἱμάτια ἐπὶ τῷ κοσμηῆσαι τὴν νύμφην. Non habebis vestes pictas ad novam nuptiam ornandam. Tourp. 12. Gl. om. Küst. Silet Gronovius. 13. Ἀριστοφάνης] Ecclesiaz. 215. sed ubi legitur πρῶτα μὲν γὰρ τῆρια, ut et hic apud Suidam legendum est. Küst. 14. μιτάρια] μὴ τῆρια vel μὴ τῆρια A. B. C. V. E. μὴ τῆρια Zon. p. 378. 17. Βάραθρον. χάσμα τι φρεατ.] Haec deprompta sunt ex Schol. Aristoph. Plut. 431. Conf. Timaeus p. 60.

latus coloris purpurae nascuntur. sensus igitur est: ne te verbis caedam. Βαμβαίνει. Dubitat, pedibus tremit, ut balbutit. Βάνασος. Quilibet opifex, qui igne utitur opus faciendum. βαῦνος enim fornacem significat. Et vilis cellularis, qui in foro officinas habebant, praecipue tota ferrent, et ad imam moenium partem instructi erant. Βάνασος. Iis in republica gloriatur, propter publicanus aliquis aut vilis opifex sese efferat. nam multa in urbe nili pretio veneant, quodque res ad necessariae omnibus abunde suppetant, eo maxime gloria. Βάνδον. Baudum Romani vexillum bellicum appellat. Lex. Vol. I.

lant. Βάξιν. Rumorem. Sophocles: Si enim in praesentibus calamitatibus existimat, sine verbis sive factis meis aliquam ipsi illatam esse iniuriam, taedet me vitae diuturnae, talis famae opprobrium sustinentem. Βαπτὰ. Sponsi versicolores gestabant vestes, ut corruptionis essent indicium. Aristophanes Pluto: Neque versicoloribus et pictis magnoque pretio emptis vestibus ornare vos poteritis. ubi βαπτῶν est versicolorum. Βαπτίζω. Aptum accusativo. Βάπτουσι. Lavant. Aristophanes: Primum enim lanas aqua calida prisco more lavant. id est, nihil ex veteri consuetudine mutant. Βάραθρον. Sic appellabatur hiatus quidam, sive lo-

... κακούργους ἔβαλλον.
... ἡμεῖς οὐκ ἐπιβόησον ὄγκιστοι, οἱ μὲν
... ἐναυθὰ τὸν Φρύγα τὸν τῆς μη-
... ἐνέβαλον, ὡς μεμνηότα, ἐπειδὴ
... ἡ μήτηρ εἰς ἐπιζήτησιν τῆς
... καὶ γόντες τὴν αἰτίαν διὰ χρησμοῦ τὸ μὲν
... κατέχουσαν, τὴν δὲ θεὸν θυσίαις ἴλαον
... ἔμοιψαν.

Βάραθρον. τόπος βαθύς, ὅπου οἱ κακούργοι
ἐμβάλλονται Ἀθήνησι, καὶ οἱ ἐπὶ θανάτῳ ὡσπερ
εἰς τὸν Κεάδαν οἱ Λακεδαιμόνιοι.

Βάραθρον. ἔργμα ἐστίν, εἰς ὃ τῆς Ἰππο-
θωντίδος δῆμος τοὺς ἐπὶ θανάτῳ κατακρίτους ἐνέ-
βαλλον. ἐν δὲ Φιλιππικοῖς ὁ Δημοσθένης τὴν λέ-
ξιν οὐ κυρίως εἶπεν, ἀλλ' ἐκ μεταφορᾶς, ὅλον ἐν
τῷ δλέθρῳ.

Βαρακηνίς. ἡ ἄκανθα.
Βαρβαρίζει. ἀντὶ τοῦ, τὰ τῶν βαρβάρων φρο-
νεῖ. οὕτω Πλάτων.

Ἔστι δὲ βαρβαρισμὸς ἐκ τῶν κακιῶν λέξεις παρὰ
τὸ ἔθος τῶν εὐδαιμονοῦντων Ἑλλήνων. Σολοικι-
σμὸς δὲ ἐστὶ λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος·
ὡς τὸ ἐγὼ περιπατῶν ὁ τοίχος ἔπισεν.

Βαρβάρους. ἀντὶ τοῦ ἀφώνους, ἢ ἀνηκόους
ἀνθρώπων καὶ μὴ εἰδότας αὐτῶν τὴν φωνήν. Ἄρι-
στοφάνης Ὀρμισιν·

Ἔγὼ γὰρ αὐτοὺς βαρβάρους ὄντας προτοῦ
ἐδίδαξα τὴν φωνήν, συνῶν πολὺν χρόνον.
περὶ τῶν ὁρνέων λέγει ὁ ἔπος.

Βαρδίσαγνος. ὁ τὰς γυναῖκας βιαζόμε-
νος.

Βάρβιτος. εἶδος ὄργάνου μουσικοῦ.
Βάρδιστοι. βραδύτατοι.

1. ἐν ᾧ τοὺς κακούργους] Similis locus erat apud Lacedaemonios, Καϊάδας appellatus; et alius apud Corinthios, cui nomen erat Κῶς: de quo vide Stephanum Byzantium v. Κῶς. Küst. ἔβαλον *V. 2. τούτῳ] τοῦτο A. 3. ἐναυθὰ τὸν Φρύγα] Hi-
storia haec fusius narratur infra v. Μητραγύρτης: qui locus cum hoc conferendus est. Küst. Φρύγα] Τὸν Φρύγα et Μῆ-
Samium hominum, interpretem Persarum ad Graecos Themistocle imperante. Plutarch. p. 114. et Aristid. in Panathen. ap. Pto-
tium c. 248. p. 1215. Reines. 12. Κεάδαν] Vid. Καϊάδας, Meurs. Lectt. Att. l. 25. περὶ ὄργματος. Reines. Vid. Schol. in
Thucyd. l. 1, 134. et in Clem. Alex. T. IV. p. 116. sq. Haec omnia repetita sunt sub v. Κεάδας. 13. Βάραθρον. ὄργμα
ἐστίν] Ex Harpocratiōne. 14. ἐνέβαλλον] ἐνέβαλλον A. B. E. Med. Harpocr. ἐνέβαλον V. C. et complures Harp. libri. „Ne-
scio an verba ὁ τῆς Ἰπποθωντίδος δῆμος pro adulterinis habenda sint. Vid. Meier. Hist. Iur. Att. p. 19.” Gaisf. Oratiōne
Grotendius in Zeitschr. f. Alterthumsw. 1835. p. 302. suppleri iussit e Lex. Rhet. p. 219. Ἀθήνησι δὲ ἦν ὄργμα τι ἐν Κεα-
δῶν δῆμῳ τῆς Οἰνηδός (sic) φυλῆς, εἰς ὃ τοὺς ἐπὶ θανάτῳ κατακρινόμενους ἐνέβαλλον, ὡσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς τὸν Κεάδαν
ἐνέβαλλον: nisi quis ut leniorem ita minus speciosam medelam praeferreret, δῆμος — ἐνέβαλλον, quasi pagis singulis singulari-
carnifex apparuisset. Nolim vero tantam verborum mutationem institui, cum viam erroris ipsa verborum in isto Lexico com-
clusio aperiat. Nempe grammaticus noster sive Harpocratio cum duplicem glossam sumpsisset delibandam, sententia haec mo-
tum dissimili, turbatus ipsa vocum aequabilitate partem admisit, partem neglexit. Inde reliqua sunt facta ὁ τῆς Ἰπποθων-
τίδος δῆμος, hoc est, ἐν Κεαδῶν, ὅς ἐστι τῆς Ἰ. δῆμος. 15. Δημοσθένης] P. 101, 1. 135. extr. 16. ἐκ μεταφορᾶς] Cf. Val-
in Herod. VII, 133.

1. Βαρακηνίς] De hac voce vide omnino Pearsonum in Praefat. ad LXX. Interpretes. [p. 16.] Küst. in Addend. Glossa sacra
vid. intpp. Hesychii v. Βαρακηνίαν. Statim cum omnibus MSS. omissa sunt, quae Med. e Zon. p. 370. inculcavit: Βάρ. ὁ τῶν
αὖς τὸ Βάρ Ἰωνᾶ. Vid. Alberti Gloss. p. 2. 8. Item cum *V. removi gl. Βαράμης, ante v. Βίρ positam. Nomen vel il tu-
quis Theophylacti historias versarunt. Reinesius: „Est Bahram, unus e Persarum regibus, aliis Vararanes.” 3. Πλάτων
Alcib. l. p. 120. B. 4. Ἔστι δὲ βαρβαρισμὸς] Haec sunt verba Laertii lib. VII, 59. Küst. Olim repetita sub v. Σολοικι-
5. εὐδοκιοῦντων] εὐδαιμονοῦντων A. V. E. cum Laert. Et εὐδαιμονοῦντας Menagio quidem videbatur id esse quod οἱ γο-
τες. 8. Βαρβάρους. ἀντὶ τοῦ ἀφώνους, ἢ ἀνηκόους ἀνθρ.] Ex Schol. Aristoph. Av. 199. Cf. v. ἔπος, quam ex hoc loco
derivatam opinere. 11. Ἐγὼ γάρ] Ἐγὼ μὲν B. E. 13. ὁρνέων] ὁρνέων E. Sequentem gl. Βαρδίτης. ποταμός. ἢ ἔπος
τὸ βαρεῖας καὶ ἐπαχθεῖς δίνας ἔχειν βαρυδίνας τις ὦν: quam Med. ex Etym. M. sive Zon. p. 370. interpolat, Gaisf. ἔπος
cum omnibus MSS. 14. Βαρδίσαγνος] Vide Hesych. v. Βαρδῆν. Küst. Ubi Suidam sic rexit Ia. Vossius: Βάρδης.
ἀναγνος. Nihil mutat Zonaras: quamquam haec ordini litterarum repugnant. 17. βραδύτατοι] βραδύτατοι A. B. E. et Zon.
p. 370. quod reposuit Albert. Obs. Misc. IX. p. 144. ex Hesychio et Schol. II. p. 310. et 530. Sed glossam ordo re-
futur.

cus profundus et obscurus in Attica, in quem malefici conii-
ciebantur. in eo autem erant unci, alii superne, alii inferne.
hunc in hiatus Phrygem aliquem, matris Deum sacerdotem,
ut insanientem praecipitarunt, quod praedixisset Cererem ven-
turam filiae quaerendae gratia. quamobrem dea irata sterilita-
tem Atticae immisit. Athenienses vero cum ex oraculo causam
mali intellexissent, hiatus illum terra ingesta repleverunt,
deamque sacrificiis placarunt. Βάραθρον. Locus pro-
fundus, in quem malefici et capite damnati Athenis praeci-
pitabantur: ut in Ceadam apud Lacedaemonios. Βάρα-
θρον. Est locus profundus, Hippothontiae tribus pagus, in
quem capitis damnatos praecipitabant. in. Φιλιππίαις tamen

Demosthenes voce non est usus proprie, sed metaphorice, ex
itum significans. Βαρακηνίς. Spina. Βαρβα-
ρίζει. Barbarorum partibus favet. ita Plato. Barbarismus in
tem est dictio ex vitiosis vocabulis constans, et ab us
batorum Graeciae scriptorum abhorrens. Soloecismus vero est
oratio, cuius constructio consequentia caret: ut, Ego ambu-
lans murus cecidit. Βαρβάρους. Voce carentes, vel,
quae non audiunt homines, neque vocem illorum intelligunt.
Aristophanes Avibus: Ego enim eas, antea barbaras, lo-
qui docui, diu cum illis versatus. de avibus haec dicit
epops. Βαρδίσαγνος. Qui mulieres violat. Βάρβι-
τος. Instrumentum musicum. Βάρδιστοι. Tardissimi.

Βάρβις Φιλιππικός. οὗτος ἐπὶ τῶν τριῶν τυράννων ἦρχε. Θέραψ δὲ ἦν τὸν τρόπον καὶ κολακικός, καὶ μέντοι καὶ τῷ περὶ τὸν Ἀντωνίου θιάσῳ κατείλετο· καὶ ταύτην γε τὴν ἀρχὴν ἦρχε τὴν ἐκείνου χάριν. τοῦτόν τε οὖν τὸν τότε σοβαρὸν καὶ πορφυροῦν τῇ τιμῇ, καὶ ἐν ἀγορᾷ τῇ Ῥωμαίων ὑψηλὸν διάγοντα καὶ δικάζοντα ὁ δεσπότης ἀνέγνω ἐλθῶν, πρότερον μὲν ἀποδράντα, ἐν ἐκείνῳ δ' οὖν τοῦ καιροῦ πομπεύοντα ἄβρὸν καὶ κυδρούμενον, καὶ σὺν τῇ ἀρχῇ θρυπτούμενον. καὶ προσελθὼν ἡσυχῇ κατόπιεν θοιματίον λαβόμενος, χεῖρα, εἶπε, τὸ ὄνομα προσθεῖς τὸ ἀρχαῖόν τε καὶ δοῦλον. καὶ ἐκείνος ἐκπλήττεται ῥαδίως τὸν δεσπότην γνωρίσας, καὶ δεῖται σιωπᾶν, καὶ εἰς τὰ οἰκεία ἄγει, καὶ καταβαλὼν πάμπλειστα, εἶτα μέντοι ἑαυτὸν ἐλύσατο. καὶ αἰδοῖ Ἀντωνίου τῇ κηλίδι τῆδε σιγῇ κατεχούθη ἀργυρώνητος. ἔκρινα δὴ καὶ ταύτην τῆς τύχης μὴ σιγήσαι τὴν παιδίαν.

2. Βάρβις Φιλιππικός] Huius Barbi Philippii meminit Ulpianus l. 3. D. de Offic. Praet. sed qui eum Barbarium Philippum vocat: ut monuerunt Turnebus Adversar. lib. VII. et Reinesius Var. Lectt. lib. III. p. 476. quos vide. Küst. Hominem istum, qui ex seruo primum quaestor, deinde ut videtur praetor sub Triumvirato fuit, Suidas *Barbitum*, Ulpianus *Barbarium* vocat. Sed verum nomen fuit *Barbatius*. Eius meminit Cicero in Philippicis XIII, 2. *Addite illa naufragia Caesaris amicorum, Barbates, Cassios, Barbatius, Polliones: addite Antonii collusores et sodales, Eutrapelum, Melam, Coelium.* Antonii quaestorem vocat Appianus Bell. Civil. V. [c. 81.] Βαρβάτιος δὲ ὁ Ἀντωνίου ταμίης ἔλεγε πυνθανομένοις, τὸν Ἀντωνίου χαλεπαίναν τοῖς πολεμοῦσι τῷ Καίσαρι κατὰ τῆς κοινῆς σφῶν θυναστίας. Nemppe primum *Barbitus*, deinde *Barbatius* appellabatur. Quod Romanis solenne. Deinde scribe, σιγῇ [pro σιγῇ] κατεχούθη ἀργυρώνητος, quemadmodum recte exhibere video editionem Mediolanensem. [Immo σιγῇ. Praecepit illud Gronovius.] *Silentium nummis impetratum.* Quod ἐπ' ἀργυρῶ σιωπήσαι vocant Graeci rhetores. Ceterum hic locus, qui elegantissimus est, Aeliano, ni fallor, adiudicandus est. Tour. II. p. 494. ἐπὶ τῶν τριῶν τυράννων] Id est, sub M. Lepido, M. Antonio et Octavio Caesare, quorum triumviratus celebris est in historia Romana. Küst. 2. Θέραψ δὲ ἦν] Haec repetuntur infra v. Θεόληπτος. Küst. κολακικός] κολακισμός V. καὶ κολακικός om. E. Mox τῷ om. V. 4. ταύτην γε] ταύτην γε *V. ταύτην δὲ E. 5. τοῦτόν γε] Immo τοῦτόν γε: nam quae longo subsequantur intervallo καὶ προσελθῶν κτλ. non opinor praegressis referri. 8. μὲν om. V. Tum ἐν om. B. V. E. δ' οὖν] δὲ V. καὶ ἐκείνου tribuit Gronov. τοῦ καιροῦ] τῷ καιρῷ E pr. Sed v. Lobeck. in Phryn. p. 279. 9. ἀβρὸν] ἄβρὸν A. B. V. cum gl. *Κυδρούμενον.* ἀβρὸν E. sed in litura. 10. Horum pars recurrit sub v. Θεομάτιον. Scribendum erat *Θιματίον*. 12. τε om. *V. καὶ ἐκείνος] ἐκείνος om. E. 14. σιωπᾶν] σιωπῆς E. qui mox ἑαυτὸν ἐλύσατο μέντοι, idemque sub finem τὴν παιδίαν μὴ σιγήσαι. Ubi cf. v. Ζήνων ὁ βασιλεύς. 16. Ἀντωνίου *V.
3. Cf. v. Μάγνης. 3. φλιτρον] φλιον A. V. E. C. Sumptus versus ex Antipatri Sidon. Ep. LXXII, 7. Anthol. Pal. VII, 23. 4. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνομοίων] Apparet hanc marginis annotationem fuisse, quam librarii perperam insererent. 5. Ἀριστοφάνης] Thesmorph. 142. sqq. 8. κερυφάλω] κερυβάλλω B. E. 9. ἀξίμορον] οὐ ξύμορον V. C. 10. τίς δαι] τίς δὲ A. B. V. E. C. Med. 11. Βαργαδῶθ] Leg. Βαργαβῶθ vel Βαργαβῶθ. Sumptum ex Graecis interpp. 1 Sam. IV, 21. *Hemst. Βαργαθῶθ* B. E. Deest gl. C. Tum ὁ υἱός B. E. 12. Βαρέων] Βαρέως C. V. omisso βασταγμαίων. 13. Βαρεία χεῖρ] Glossa Homerica: vide Il. ἄ. 89. 219. δυνατή] δυνατωτάτη MS. 177. 15. Βάρεις] E Gloss. Herodot. II, 41. 16. σφαῖραι] φρουραὶ Arnaldus ap. Valckenar. Diss. de Byrsa p. 50. sive in Opusc. I. p. 144. Repugnat Etym. M., σφῆραι Gud. p. 104. Haec et ἀδλαί nescit Zon. p. 378. Ὁ δὲ ἐπεμέλετο βαρῶν] Haec sunt verba Iuliani Imperatoris de Musonio philosopho, ut discimus ex Suida infra v. Μουσώνιος. Küst. ἐπεμέλετο] ἐπεμύλλετο V. C. βαρῶν] scribe *βαρέων*, a *βᾶρις*: ut a πόλις, πόλεων. Βαρῶν vero est a neutro *βᾶρος*, onus. Küst. Hinc pendet glossa mox inculcata Βαρῶν. τεχνῶν. τουτέστι] ἦτοι E. 17. Δέξαι μ'] Distichum Leonidae Tar. LX, 3. Anthol. Pal. VII, 67. Mox Edd. καὶ σοὶ μ. ἀκριόεσσα] ἀκριόεσσα A. ἀκριόεσσα E. V. ἀκριόεσσα Med. ἀκριόεσσα praebuit C. cum gl. Ὀκριόεις. 18. ἀποφθιμένων] ἀποφθιμένον A. B. V. C. Med. et ipsa gl. *ἀποφθιμένον.* Διογένην] Διογένη A. V. C.

Βάρβις. Barbius Philippicus. hic sub Triumviris praeturae dedit, et cum esset homo servili et adulatorio ingenio, in saecula scurrarum, quibus Antonius familiariter utebatur, alioquin est; ad cuius etiam arbitrium illum magistratum gerentem. hunc igitur eo tempore fastu elatum, cum per dignitatem praeturae indutus in foro Romano e sublimi loco ius diceret, hinc accedens agnovit: scilicet qui servus ante fugitivus fuisset, tum temporis magno cum fastu et pompa incedebat, et dignitatis fastigio magnifice se efferebat. cum igitur tacite ad eum accessisset, veste a tergo prehensa, Salve, inquit; prius et servili nomine eum compellans. at ille re subita percipiens dominum agnovit, rogatumque ut taceret domum se cum duxit, magnaue pecuniae summa ei numerata sic tandem se redemit. et reverentia erga Antonium fecit ut macula illa

Βάρβιτον. ψαλτήριον, κιθάρα, εἶδος ὄργανου μουσικοῦ.

Ἦ τὸ φίλον στέρξας, φίλε, Βάρβιτον. περὶ Ἀνακρέοντος ὁ λόγος. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνομοίων. Ἀριστοφάνης.

Τίς ἡ στολή;

τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου; τί Βάρβιτος
λαλαῖ κροκωτῶ; τί δὲ λύρα κερυφάλω;
τί λήκυθος καὶ στρόφιον; ὡς ἀξίμορον.
τίς δαι κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία;

Βαργαδῶθ. υἱός λύπης.

Βαρέων. βασταγμαίων.

Βαρεία χεῖρ. ἡ δυνατή. Συνέστη δὲ πλήθος ἱκανόν, καὶ βαρεία χεῖρ καὶ παράδοξος.

Βάρεις. πλοῖα, τεῖχη, στοαί, ἀδλαί, πύργοι, σφαῖραι. Ὁ δὲ ἐπεμέλετο βαρῶν. τουτέστι τεχνῶν.

Δέξαι μ', εἰ καὶ σοὶ μέγα βρίθεται ὀκριόεσσα βᾶρις, ἀποφθιμένον τὸν κύνα Διογένη.

servituti silentio nummis impetrato tegetur. talem autem fortunae ludum non censui silentio esse praetereundum. Βάρβιτον. Barbitum, cithara, instrumenti musici genus. *Ο ἄμικε, qui dilexisti barbitum, amoribus aptum.* de Anacreonte haec dicuntur. Et proverbium de rebus dissimilibus apud Aristophanem: *Quaenam haec est stoln? quae ritae confusio? quid lyrae cum villa? quid lerythus et strophium? quam male haec sibi congruunt? quaenam speculi et gladii societas?* Βαργαδῶθ. Filius doloris. Βαρέων. Onerum. Βαρεία χεῖρ. Manus potens *Conflata est autem multitudo ingens, manusque potens et incredibilis.* Βάρεις. Naves, muri, porticus, aulae, turres, sphaerae. Ille vero curam gerebat murorum. Et: *Nasripe me, quamvis tristis tua cymba onusta sit, mortuum canem Diogenem.*

Βάρεις ἐλεφάντιναι. αἱ πανταχοῦ τῆς γῆς
 417 ἐκκλησῖαι, μίαν δὲ τῆ πίστει, ἐν αἷς γεραιρίζεται ὁ
 Θεός. Καὶ Βάρειων, ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν.
 βάρεις δὲ στοὰ καὶ πόλις.

Βαρθολομαῖος. ὄνομα κύριον.

Βαρκαίοις. Λιβυκοῖς. Βάρκη γὰρ πόλις
 Λιβύης, ἡ νῦν Πτολεμαῖς καλουμένη.

Βάρνη. υἱὸς ἀλλόμενος.

Βαρόεις.

Βάρος. ἐπὶ τῶν μεγίστων πόλεων. Ἡ δὲ Κα-10
 πύη μεταθεμένη πρὸς τοὺς Καρχηδονίους τῶν βάρει
 συνεπεσπάσατο καὶ τὰς ἄλλας πόλεις.

Βάρος. περὶ Πολέμωνος. Ἦν δὲ καὶ τὸ βάρ-
 ρος οἰονεὶ Λώριος τὴν οἰκονομία. Προσώριμος δὲ
 καὶ κατορθώων τὸ βάρος καὶ τὸ φιλόνηκον τῶν 15
 ἀνθρώπων· ἀντὶ τοῦ τὸ πληθὸς, τὴν ἰσχύν· Πο-
 λύβιος φησι. Καὶ αὐθις· Ἐπισημηνάμενος δὲ τοῦ
 Σικυῶνος τὴν ὀχυρότητα, καὶ τὸ βάρος τῆς τῶν Ἀρ-
 γείων πόλεως, ἦλθεν εἰς Ἐπίδουρον. Καὶ αὐθις·
 Ἐπολυπραγμόνησαν ἀκριβῶς τῆς πόλεως τὴν θείαν 20
 καὶ τὸ βάρος.

Βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει.

οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν

λαμπρὸν ποιῆσαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις.

Βάρων. ἱστορικός. Ἐπιτομὴν τῶν κατ' Ἀλλέ-

5 ξάνδρον τὸν Μακεδόνα.

Βαρῶ. αἰτιατικῆ.

Βαρύβρομος. βαρύηχος.

Καὶ πόντον βαρύβρομον.

διὰ τὸν τῶν κυμάτων ψόφον.

Βαρυδαίμων. ἀτυχής. Ὁ δὲ Κρής ὑπάρχων
 καὶ φύσει ποικίλος πᾶν ἐβάσταζε πρᾶγμα, καὶ πᾶ-
 σαν ἐπίνοιαν ἐψηλάφα. ἀντὶ τοῦ διεσκέπτετο.

Βαρυηχέος. τοῦ μέγα ἠχοῦντος. οἱ γὰρ βα-
 ρεῖς ποταμοὶ ῥέοντες μέγαν ἦχον ἀπεργάζονται.
 Βαρυηχέος τῆς Ἀριστοφάνης Ναφέλαις·

Ἄπ' Ὠκεανοῦ βαρυηχέος.

Βαρύμηνις. μνησικακος.

Βαρυνόμενος. καταπονούμενος. Πολύβιος·
 Ὁ δὲ ἐξαναστάς προῆγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀρῆωστίας,
 20 τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος. εἶχε γὰρ ἑβδο-
 μηκοστὸν ἔτος.

1. Βάρεις ἐλεφάντιναι] Haec Suidas descripsit ex commentatore aliquo in verba illa Davidis Psalm. XLIV, 9. Ἀπὸ βάρειων ἐλεφαντινῶν, ἐξ ὧν εὐφρανάν σε. Theodoretus in illum locum: Βάρεις ἐλεφαντινας, ἡ κατὰ τὸν Σύμμαχον καὶ τὸν Ἀκύλιαν ναοὺς ἐλεφαντινῶν, τὰς περικαλλεῖς καὶ λαμπρὰς ἐκκλησίας καλεῖ· ὅς οἱ ἀρχόντες καὶ βασιλεῖς πανταχοῦ γῆς καὶ θαλάσσης ἐδέξαντο. Küst. Tetigit Etym. M. p. 188. 2. μίαν] Sic Zon. p. 373. μία Gaisf. cum B. E. Med. μία Bas. Nos allam desideramus scripturam. 3. καὶ Βάρειων] Fluxit ab extrema gl. Μουσώνιος Καπτωνος, debuitque vocibus praegressis τούτῳ τῶν subilici. 6. Βαρκαίοις. Λιβυκοῖς] Ex Schol. Sophoclis Elect. 727. ut Portus observavit. Vide etiam Hesychium v. Βαρκαίσις. Küst. Add. Markland. Ep. Crit. p. 164. Quae sequebatur gl. Βαρκαίσις. τὸ βαρβαρῶν, MSS. sprēta, Med. sumperat a Zon. p. 379. sive Etym. M. p. 188. 8. Βάρνη] Glossa sacra: vide vel Num. XXXIV, 4. 9. Om. vulg. Silet Gronovius. 10. Βάρος] Huius significatus a Polybio disseminati exempla collegisse Wesselingium in Diod. IV, 61. monet Gaisf. Ἡ δὲ Καπύη] Hoc fragmentum repetitur infra v. Καπύη. Küst. 12. συνεπεσπάσατο] συνεσπάσατο V. 13. Ἦν δὲ καὶ τὸ βάρος] Verba haec excerpta sunt ex Laertii lib. IV. § 69. ut Pearsonus etiam observavit. Küst. 15. κατορθώων] κατορθώων V. C. 16. Πολύβιος] Πολέμων V. C. Πολύμουν *V. hoc est, Πολύβιον. Vide Fr. gramm. 30. 17. Ἐπισημηνάμενος δὲ] V. Polyb. T. IV. p. 482. τοῦ Σικυῶνος] τῆς σικυῶνος C. 19. ἦλθεν] ἦλθον B. E. 20. Ἐπολυπραγμόνησαν] Haec sunt verba Diodori in Excerpt. Legatt. c. 32. [T. II. p. 630.] ut Pearsonus recte observavit. Küst.
1. Βάρος γὰρ ἡμᾶς] Sophoclis Oed. Col. 1142 — 44. 3. Subsequatur glossa temere ex v. Ἐμπαρος procusa: Βάρος. ὄνομα κύριον. ἦν δὲ ἱερεὺς. καὶ ζῆτει τὴν περὶ τούτου ἱστορίαν ἐν τῷ Ἐμπαρῶς τιμῶν. Quam A. in margine habet: ego delevi cum V. C. Ceterum Küsterus: „ἐν τῷ Ἐμπαρῶς] Sed ibi Bari nulla sit mentio, sed tantum Embari.” Hesychius: Βάρος. ὄνομα κύριον. 4. Nova et mirifica Varronis historici memoria: cui levem probationem concillat Ὀδάρων in v. Ἐγκατέστησαν allatus. Βάρων Med. 6. Om. Küst. Silet Gronovius. Continuo glossam Βαρῶν. τειχῶν, ex v. Βάρεις confectam, delevi cum V. C. Item gl. alteram, Βαρσύμης Πέτρος. ἔστιν ἐν τῷ δεξιῷ: Gaisf. delevit cum A. V. C. 8. Καὶ πόντον] Ex Aristoph. Nub. 283. κελιάδοντα post πόντον omisi A. B. C. E. V. 10. Ὁ γὰρ Κρής] Haec sunt verba Polybii lib. VIII, 18, 4. sed male huc translata, quoniam pertinent ad vocem Βαστάζω. Küst. Ὁ δὲ Κρής A. V. E. C. 13. Βαρυηχέος. τοῦ] Ex Schol. Aristoph. Nub. 277. μέγα] μέγα V. E. C. 16. Πατρὸς ἀπ'] πατρὸς delevi cum A. B. V. C. 17. Zon. p. 370. 18. Πολύβιος] Ed. Schweigh.

T. V. p. 82. A. 21. Post ἔτος cum C. V. E. removi gl. Βαρύνω. αἰτιατικῆ: cui subleclit A. καὶ βαρι αἰτιατικῆ.

Βάρεις ἐλεφάντιναι. Domus-eburneae. Ecclesiae, per totum terrarum orbem dispersae, unius eiusdemque omnes fidei, in quibus Deus colitur. Et Βάρειων, genitivus pluralis. Βάρεις, porticus, urbs. Βαρθολομαῖος. Nomen proprium. Βαρκαίοις. Libycis. Barce est enim urbs Libyae, quae nunc Ptolemais vocatur. Βάρνη. Filius saltans. Βαρόεις. Βάρος. De maximis urbibus dicitur. Capua vero cum ad Carthaginenses defecisset, pondere suo ceteras urbes secum traxit. Βάρος. [Laertius] de Polemone: Erat autem, quod ad gravitatem attinet, velut Dorius quidam modus. Significat etiam multitudinem vel potentiam. Polybius: Prospiciens vero et formidans hominum potentiam et ingenium contentiosum. Et iterum: Cum autem munitissimum Sicyonis situm et potentiam urbis Argivorum probasset, Epidaurum adiit. Et alibi: Curiose et accurate

urbis situm eiusque munimenta considerarunt. Sophocles: ~~His enim nullus labor ad nos redundat. non enim magis rem quam factis vitam illustrem reddere studemus. Βάρων Varro, historicus. scripsit epitomen rerum ab Alexandro Macedoniae gestarum. Βαρῶ. Aptum accusativo. Βαρύβρομος Graviter strepens. Et mare graniter resonans. propter facilius strepitum. Βαρυδαίμων. Infelix. Ille enim cum et tenuitatu Cretensis et ingenio varius, totam rem secum versabat, omnes consiliorum vias expendebat. Βαρυηχέος. Grave strepitum edentis. ingentes enim fluvii magno cum aquarum strepitu fluunt. Aristophanes: Ab Oceano grave sonantī. Βαρυμηνίς. Graviter irasceus. Βαρυνόμενος. Gravatus. Polybius: Ille vero cum surrexisset, praecessit, partim morbo, partim vero aetate gravatus. septuagesimum enim aetatis annu~~

γοις· παρόσον ἢ Λυδία λίθος τὸν χρυσὸν δοκιμάζει. [Ὅτι οἱ ἔξω φασίν· Ἡ ἀμφισβήτησις κρίσει ἀναρ-
τάσθω· ἢ δὲ κρίσις τοὺς ἐλέγχους βασιλεύεται· ἢ
δὲ βάσανος τὸ δέον ὀριζέτω· ὁ δὲ ὄρος γεγράφθω·
τὰ δὲ γεγραμμένα κυρούσθω· τὰ δὲ κυρωθέντα βα-
βαιοῦσθω τοῖς ἔργοις, καὶ πᾶσα ἀψιμαχία οἰχέσθω,
καὶ πάλιν φιλία χορευέτω. καὶ οὐ δεῖ ἀπερισκέ-
πτως ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις.]

Βασσαρικά, ἦτοι Διονυσιακά, ἔγραψε Σω-
τήριχος, γεγονὼς ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Καὶ Βασσα-
10 ρικοῦ. ἐν Ἐπιγράμματι·

Στρεπτόν Βασσαρικοῦ ῥόμβον θιάσιοι μύπα.
τουτέστι, πορνικοῦ.

149 "Βασσαρίς. ἑταίρα, πόρνη. ἐν Ἐπιγράμματι·

Βασσαρίς Ἐδρυνόμη σκοπελοδρόμος, ἢ ποτὲ 15
ταύρων

πολλὰ ταυκράϊρων στέγνα χαραζαμένη.

Βάσσαρος. ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον.

Βασιλεὺς μέγας. ὁ τῶν Περσῶν. τοὺς δὲ
ἄλλους προσετίθεσαν καὶ τῶν ἀρχομένων τὰ δνό-
ματα· οἶον, Λακεδαιμονίων, Μακεδόνων. διαφέ-
ρει βασιλεὺς τυράννου. βασιλεὺς μὲν γὰρ ἀπὸ προ-
γόνων κατὰ διαδοχὴν τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ῥητοῖς λαβὼν
γέρασι. τυράννος δὲ, ὃς βιαίως τὴν ἀρχὴν σφετα-
ρίζεται. χρῶνται δὲ ἀδιαφόρως ἑκατέροις δνόμα-
σιν. Ἰέρωνα γὰρ βασιλέα Πίνδαρος καλεῖ, τυράν-
10 νον ὄντα, καὶ Διονύσιον· καὶ Εὐπολις Παισιόστρα-
τον βασιλέα καλεῖ. καὶ τοὺς βασιλεῖς τυράννους.

Βασιλεία. τὸ ἀξίωμα. καὶ τὸ ἔθνος τὸ βασι-
λευόμενον· οἶον Περσῶν, Ἰνδῶν, Ἀράβων. Βασι-
λεία ἐστὶν ἀνυπεύθυνος ἀρχή.

Βασιλεία. Οὔτε φύσις οὔτε τὸ δίκαιον ἀπο-
δοῦσαι τοῖς ἀνθρώποις τὰς βασιλείας, ἀλλὰ τοῖς
δυναμένοις, ἡγεῖσθαι στρατοπέδου καὶ χειρίζειν

1. λίθος] λίθω Α. 2. Ὅτι οἱ ἔξω φασίν] Idem fragmentum ἀπολεῖται quoque legitur supra v. Ἀμφισβήτησις. Küst. Hunc locum
om. V. C. atque haud scio an debuerim expungere. 5. τὰ γεγρ.] τὰ δὲ γεγρ. Α. Β. Ε. βεβαιούσθω] βεβαιούσθαι Β. 7. οὐ δεῖ
καὶ οὐ δεῖ Β. Ε. Med. 9. Βασσαρικά] Vide infra v. Σωτήριχος. Küst. Glossa binis partibus leviter conflata. 12. Στρε-
πτόν] Phalaeci Ep. III, 1. Anthol. Pal. VI, 165. 13. τουτέστι, πορνικοῦ] Haec interpretatio falsa est, quoniam Βασσαρ-
in dicto epigrammate idem significat quod Διονυσιακοῦ, i. e. Bacchici. Küst. Zon. p. 376. Βασσαρικά. πορνικά, βασι-
14. Βασσαρίς. ἑταίρα, πόρνη] Et haec interpretatio Suidae ab vero aliena est, quoniam in epigrammate, quod subling
Βασσαρίς non significat meretricem, sed Baccham. Küst. Similiter Zon. p. 373. 14. ἐν Ἐπιγράμματι (sic *V.)] Ag-
thiae XXVII. pr. Anthol. Pal. VI, 74. 17. ταυκράϊρων] ταυκράϊρων V. ταυκέρων C.

1. Βάσσαρος. ἀλώπηξ] Vide Etymologum v. Βασσάρα. Küst. Βασσάρα Herodot. IV, 192. Mox removi cum V. C. glossa
quam sequenti postposuit Α. Βασιλεύω. ὅταν σημαίνῃ τὸ ἔθνος αἰῶν καὶ ἀρχῶν, μετὰ γενικῆς ἀντιθέσεως. ὅταν δὲ σημαί-
τὸ ποῦ βασιλέα, αἰτιατικῇ. Καὶ τοῦτο μόνον τῶν ἀπάντων οὐ καλῶς ἐφιλανθρωπέυσατο, καὶ σῶσαι καὶ βασιλεύσαι τὸν παρ-
καὶ σωθέντα καὶ βασιλεύσαντα. Ubi librorum scripturae sunt haec: σημαίνει] σημαίνῃ E. qui mox om. σημαίνῃ τὸ. αἰτια-
τικῇ] μετὰ αἰτιατικῆς Β. Καὶ τοῦτο μόνον] Ex Gregor. Nazianz. Stellt. in Iulianum, ut opinor. Küst. Gregor. p. 2. Mox
tac. 50. B. Bill. τοῦτο] τοῦτον Α. Ε. Med. ἀπάντων] τῶν ἀπάντων Α. Β. Ε. Med. ἐφιλανθρωπέυσατο] ἐφιλανθρωπέ-
σαντο Α. 2. Βασιλεὺς μέγας. ὁ τῶν Περσ.] Ex Schol. Aristoph. Ach. 61. Vide Schaeff. Melett. pp. 4. 64. 3. λέγον-
post ἄλλους interpolatum reieci cum Α. Β. V. Edd. ante Kusterum: τοῖς δὲ ἄλλοις προσετίθεσαν Πότι coniecturam armat v. Μέγ-
βασιλεὺς. hinc olim derivata: quamquam accusativum ibidem duo libri servarunt. Schol. ἔλεγον, προσετίθετες τῶν ἀρ-
4. οἶον Λακεδαιμόνιοι, Μακεδόνες] Rectius apud Scholiastam Aristophanis legitur, οἶον βασιλεὺς Λακεδαιμονίων, βασιλεὺς Μα-
κεδόνων. Küst. Λακεδαιμονίων, Μακεδόνων V. E. quod voluerat Portus. διαφέρει δὲ] δὲ omisi cum Β. Ε. V. διαφερέ-
15 ἔστι Schol. Cf. Eberti Dissertt. Sicul. p. 54. 7. πέρασι] Sic habent MSS. Paris. et enarrator Comic. In prioribus vero edi-
legitur γέρασι, quam lectionem alteri praeferebam, quoniam et sic scriptum reperio apud Thucydidem, qui lib. I. c. 103
de eadem re verba faciens ita inquit: πρότερον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλείαι. Scholiasta in eum locum: ἐπὶ
τοῖς γέρασι. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ φανεραῖς τιμαῖς, ἐπὶ ὁμολογουμένοις γέρασι. Potest tamen et πέρασι (a πέρας terminus) admitti
ut sit sensus, reges principio potestatem, certis limitibus et legibus circumscriptam, a populo accepisse: qui sensus huic
optime convenit. Küst. γέρασι non dubitavi praeferre: cf. vel Herod. VI, 57. Mox δὲ om. Schol. 10. Διονύσιον] Διονύ-
Ε. Διονύσιος Edd. vet. Correxerunt Portus: Locas ut videtur mutilus; neque Dionysium habet Schol. Itaque crediderim
Διονύσιον sub finem glossae reponenda fuisse. 11. βασιλέα om. V. Mox βασιλέας E. καὶ τοὺς βασιλεῖς τυράννους] Scr-
et supple ex Scholiasta Aristophanis, ἀλλὰ καὶ τοὺς βασιλεῖς πολλὰς τυράννους. Küst. Continuo cum V. C. delevi: Βασιλε-
12. ἐγκύριος. ἔστιν ἐν τῷ Διὸς ἐγκύριος. Ubi ἔστιν addidit Gaisf. Item post ἀνυπεύθυνος ἀρχή locum Diogenis Laert. II,
122. cum Α. V. C. removi, quem opinor ex v. Δούλοι petitum esse: Οὐ μόνον δὲ ἐλευθέρους εἶναι τοὺς σπουδαίους, ἀλλὰ
βασιλέας. ἢ γὰρ βασιλεία ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος, ἣτις περὶ μόνους ἐν τοῖς σοφοῦς ἀστυαίη. Ceterum καὶ βασιλέας
16. ἀπλῶς ἀνθρώποις] ἀπλῶς in tali sententia quo valeat non assequor. Delevi cum Α. V. C. Supra scribendum etiam ἀποτίθ-
ειν.

iam lapis Lydius aurum probat. † [Scriptores profani aiunt:
Controversia ad iudicium referatur: iudicium argumenta
diligenter examinet: examen, quod aequum est, definit:
quod definitum est, scribatur: quae scripta sunt, rata fiant:
quae rata facta sunt, ipsis factis confirmantur; et omnis
contentio facessat, et amicitia renovetur. ad iudicando autem
omnis temeritas abesse debet.] Βασσαρικά. Bas-
sarica, vel Bacchica scripsit Soterichos, qui vixit temporibus
Diocletiani. Et Βασσαρικοῦ, pro πορνικοῦ, i. e. meretricii.
In Epigrammate: Et tortum rhombum Bacchici coetus in-
citantium. Βασσαρίς. Scortum, meretrix. In Epi-
grammate: Baccha Eurymome, quae per scopulos quondam
currere et nulla taurorum cornutorum pectora lancinare
solebat. Βάσσαρος. Vulpes. apud Herodotum. Βα-

σιλεὺς μέγας. Rex Magnus: id est, rex Persarum. ceteris
enim addebantur populorum, quibus imperabant, nomina: ut
rex Lacedaemoniorum, Macedonum. differt autem rex a ty-
ranno. rex enim principatum a maioribus iure successore sibi
sibi traditum certis legibus tenet. tyrannus vero dicitur ille,
qui imperium vi sibi vindicat. solent tamen scriptores duobus
nominalibus sine discrimine uti. Pindarus enim Hieronem, qui
tyrannus erat, regem vocat; item Dionysium. Eupolis
Pisistratum regem appellat. nec raro reges appellare solent ty-
rannos. Βασιλεία. Dignitas regia. item gens, regi sub-
iuncta: ut Persarum, Indorum, Arabum. Regnum est potest-
as, cuius nullas rationes reddere tenetur rex. Βασι-
λεία. Neque natura neque ius quibusvis hominibus sine dis-
crimine regna tribuit, sed iis, qui exercitui praeesse solent.

α νουνεχῶς· ὁλος ἦν Φίλιππος καὶ οἱ διά-
ξάνδρου. τὸν γὰρ υἱὸν κατὰ φύσιν οὐδὲν
ἢ συγγένεια διὰ τὴν τῆς ψυχῆς ἀδυναμίαν.
ἠδὲν προσήκοντας βασιλεῖς γενέσθαι σχε-
σης τῆς οἰκουμένης.

ιλεία. Ὅτι ἡ βασιλεία κτῆμα τῶν κοινῶν·
τὰ δημόσια τῆς βασιλείας κτῆματα. διὸ τὰς
ἡς καὶ μεθ' ὕβρεως εἰσπράξεις ὡσπερ τυ-
ἀκολασίας μισεῖν δεῖ· τὰς δὲ σὺν λόγῳ καὶ
ῳπία τῶν εἰσφορῶν ἀπαιτήσεις ὡσπερ κη-
τιμῶν.

ιλείδης. ὁ τοῦ βασιλέως.
τίλειος, Καισαρείας τῆς Καππαδοκῶν
ος, ἥτις πρώην Μάζακα ἐκαλεῖτο· ἐκαί-
γορίου τοῦ Ναζιανζοῦ ἐπισκόπου. γέγονε 15
ν περιφανῶν, Βασιλείου τε καὶ Ἐμμελείας,
θεν ἡ συγγένεια· ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος καὶ
αιδεσίας εἰς ἄκρον ἐλληλακῶς. οὗτος ἔγραψε
, ἐν οἷς θαναμάζεται τὰ εἰς τὴν Ἐξαήμερον.
Εὐνομίου δὲ ἐξαιρέτους συνέταξε λόγους, 20
τοῦ ἁγίου πνεύματος τεύχος, καὶ τὰς εἰς

τὴν Ἐξαήμερον ὀμιλίας ἐννέα· ἕτερον τεύχος ἀσκη-
τικόν· παρὶ παρθενίας ἄλλο· ἔπαινον εἰς τοὺς
μ' Μάρτυρας· ἕτερον εἰς Γόρδιον· ἄλλον εἰς Βαρ-
λαάμ· ἕτερον εἰς Ἰουλίταν· εἰς διαφόρους Φαλ-
5 μὸς ἠθικοὶ λόγοι διάφοροι· Ἐπιστολαί, ὧν οὐ-
δὲν ἄμεινον, πρὸς τε τὸν σοφιστὴν Λιβάνιον καὶ
πρὸς τὸν φίλον Γρηγόριον καὶ εἰς ἄλλους πλείονας.
Τοῦ δὲ γε Βασιλείου καὶ Φιλοστόργιος μνήμη πε-
ποιήται ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἱστορίᾳ, [γράφων οὕτω·

Βασίλειος γὰρ ἤκμαζε κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους
ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, καὶ Γρηγόριος ἐν
τῇ Ναζιανζῶ· σταθμὸς δὲ οὗτος ὁ τόπος Καππα-
δοκίας· καὶ Ἀπολλινάριος ἐν τῇ Λαοδικείᾳ τῆς Συ-
ρίας. τρεῖς δὲ οὗτοι ἄνδρες τότε τοῦ ὁμοουσίου
προδμάχου κατὰ τοῦ ἑτεροουσίου, μακρῶ πάντας
παρενεγκόντες τοὺς πρότερον καὶ ὕστερον ἄχρῃ
ἔμοῦ τῆς αὐτῆς αἰρέσεως προστάτας, ὡς παῖδα
παρ' αὐτοῖς κριθῆναι τὸν Ἀθανάσιον. τῆς τε γὰρ
ἔξωθεν καλουμένης παιδείσεως ἐπὶ πλείστον οὗτοι
προεληλύθεισαν, καὶ τῶν ἱερῶν γραφῶν ὅποσα εἰς
ἀνάγνωσιν καὶ τὴν πρόχειρον μνήμην ἐτέλει, πολ-

ης] συνέβη addit Portus. 9. σὺν λόγῳ] ἐν λόγῳ B. E. 10. εἰσφορῶν] εἰς συμφορῶν V. C. 13. ὁ τοῦ βασιλέως]
māum ὁ τοῦ Βασιλείου, i. e. Basilii filius. Küst. Fugit hunc Platonis locus Critia p. 116. τὸ τῶν δέκα βασιλείων γένος,
i. sult scriptura βασιλείων. Ceterum collegit quaedam Helnesius de nomine Βασιλείδης: „Basillidae, Milesio sophistae,
us librorum suorum de apparatu oratorio aliquem dedicavit: Phot. C. 158. Gratianus fecit epitomen τῶν Βασιλείδου περὶ
λέξεως, Etymol. in Ἀσίζηλος." Gaisf. addit Fabricium in Sextum p. 507. τῆς Καππαδ.] τῶν Καππαδ. B. 14. ἐπί-
Statim addit V. ὅτι ὁ μέγας — μονάσαντας. Vide sub finem huius articuli. ἥτις πρ. M.] ἡ Καισαρεία αὐτῆ M. V. Cf.
ρημα. πρώην] πρώην A. πρώτον Sophronius c. 116. p. 205. ed. Fabric. Gaisf. 15. Ναζιανζῶν] Ναζιανζοῦ dedi-
γέγονε δέ] δέ om. V. 17. ὧν — συγγένεια om. V. item ἀνὴρ — ἐλληλακῶς om. *V. 18. εἰς ἄκρον om. E. ἔγραψε
19. πλείστα — θαναμάζεται om. V. 20. καὶ κατ' Εὐνομίου δὲ ἔξαιρ. — ἀσκητικόν] Haec ex Sophronio, qui Hiero-
sallum de Scriptoribus Eccles. Graece vertit, Suidas descripsit. Küst. δέ om. V. 21. καὶ τὰς εἰς τὴν Ἐξαήμερον
ae Homiliae extant adhuc inter opera Basilii M. Küst.
θενίας] Extat Tom. I. Oper. S. Basil. p. 705. Küst. ἄλλο] τεύχος addit E. ἔπαινον εἰς τοὺς μ' Μάρτυρας] Ex-
L p. 526. Küst. εἰς τοὺς μεγάλους μάρτυρας V. 3. εἰς Γόρδιον] Extat Tom. I. p. 515. Küst. ἄλλο *V. εἰς Βαρ-
xtat Tom. I. p. 512. Küst. 4. εἰς Ἰουλίταν] Extat Tom. I. p. 367. Küst. εἰς Ἰουλίταν οὐ V. 5. ἠθικοὶ λόγοι
, ἐπιστολαί] ἠθικοὺς λόγους διαφόρους, ἐπιστολάς E. ψαλμοὺς, ἠθικοὺς λόγους, διαφόρους ἐπιστολάς, ὧν Portus.
ός] πρὸς om. E. 7. ἄλλους πλείονας] πλείονας om. V. mox γε om. E. 8. Τούτῳ γε τοῦ Βασιλείου] Haec omnia
etiam leguntur supra v. Ἀπολλινάριος. Küst. Item in v. Γρηγόριος Ναζιανζοῦ. τοῦ ex nullo libro proditum: scripsi
ys B. Mox Βασιλέως *V. μνήμην πεποιήται] μνήμηται E. 9. κατ' αὐτῶν Med. γράφων — Φιλοστόργιος om. V.
icium est fraudis ex superiore glossa invectae; nec dubitavimus uncis distinguere. οὕτως tacite Gaisf. 11. Καππα-
Καππαδοκίας E. omissa καὶ Γρηγόριος — Καππαδοκίας. 12. Ναζιανζῶ] Ναζιανζῶν E. Med. οὗτος οὗτος ὁ τό-
Supra σταθμῶς Med. 13. Ἀπολλινάριος] Ἀπολλινάριος (ut infra) A. B. E. Med. 14. δὲ οὗτοι — προδμάχου] δέ
ρουμάχου τότε τοῦ ὁμοουσίου E. 20. προεληλύθεισαν] προεληλέθεισαν A. B. E. Med.

administrare norunt: qualis fuit Philippus et
Alexandri M. Filio enim eius propinquitas gene-
ofuit, propter naturalem animi imbecillitatem.
nulla cognatione eum attingebant, totius fere
bis domini evaserunt. Βασιλεία. Regnum
reipublicae; non autem respublica regni. hinc
superbae exactiones odio dignae sunt, ut quae
regni licentia profisciantur. at qui tributa
humaniter imperat, ei tanquam patri cum ho-
um est. Βασιλείδης. Regis filius. Ba-
sillius, Caesareae Cappadociae, quae olim Ma-
hatar, episcopus, Gregorii Nazianzeni Episcopi
entibus antiqua nobilitate claris, Basilio et Em-
vir celeberrimus et in omni doctrinae genere
ipset plurima, inter quae praecipuo loco habentur
in Hexaemeron. item contra Eunomium eximias

orationes conscripsit, librum de Spiritu Sancto, et in Hexaeme-
rum sermones novem, librum asceticum, et de Virginitate.
praeterea quadraginta Martyrum, item Gordii, et Barlaami,
et Iulittae laudes. in varios Psalmos orationes morales. Epi-
stolas optimas et pulcherrimas ad Libanium Sophistam et ami-
cum Gregorium aliosque plures. Huius Basilii Philostorgius
quoque in historia sua mentionem fecit, sic scribens: Florebat
enim temporibus illis Basilius Caesareae in Cappadocia, et
Gregorius Nazianzi (quae urbs eiusdem Cappadociae statio
est), et Apollinarius Laodiceae in Syria. hi tres viri tunc
pro homouasio contra heterouasium propugnabant, longo in-
tervallo superantes omnes illos, qui et ante et post ad meam
usque aetatem eiusdem sectae defensores fuerunt: adeo ut
Athanasius cum iis collatus puer iudicaretur. nam et in
disciplinis profanis maximos fecerant progressus, et, quod
ad lectionem et promptam memoriam attinet, in sacris

λήν εἶχον τὴν ἐμπειρίαν· καὶ μάλιστα γὰρ αὐτῶν ὁ Βασίλειος. καὶ μὴν καὶ συγγράφειν ἕκαστος αὐτῶν ἐς τὸν ἑαυτοῦ τρόπον ἦν ἰκανώτατος. τῷ μὲν γὰρ Βασίλειῳ τὸ πανηγυρικὸν εἶδος τοῦ λόγου μακροῦ ἄριστα εἶχεν· ἦν γὰρ πανηγυρῖσαι λαμπρότατος· ὁ δὲ γὰρ Ἀπολιναρίου ἐν τῷ ὑπομνηματικῷ εἶδει τῆς λέξεως καὶ αὐτὸς ἄριστα εἶχε· τῷ δὲ γὰρ Γρηγορίῳ, καὶ παρ' ἀμφοτέροις ἐξεταζομένῳ, μείζω βάσιν εἰς συγγραφὴν εἶχεν ὁ λόγος. τσαῦτα περὶ αὐτῶν ὡς ἐν παραδρομῇ Φιλοσόφου ὁ Ἀρειανὸς ἔγραψε.] 10 Τελευτῇ δὲ Βασίλειος, Γρατιανοῦ τὰ Ῥωμαίων σκηπτρα διέποντος.

[Ὅτι ὁ μέγας Βασίλειος ἀδελφοὺς εἶχε δ', τὸν τε Γρηγόριον τὸν Νύσσης ἐπίσκοπον, καὶ Πέτρον, καὶ αὐτὸν ἐπίσκοπον, καὶ ἑτέρους δύο μονάσοντας.] 15

Βασίλειος, Ἀγκυρανός, ἐπίσκοπος τῆς αὐτῆς πόλεως, ἱατρὸς τὴν τέχνην. οὗτος ἔγραψε κατὰ Μαρκέλλου, καὶ περὶ παρθενίας, καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα ἄλλα. βασιλεύοντος Κωνσταντίνου Μακεδονιᾶς Ὁρησκείας ἅμα Εὐσταθίῳ Σεβαστιανῷ ἤρξε. 20

Βασίλειος ἕτερος, ἐπίσκοπος Εἰρηνοπόλεως τῆς Κιλικίας, ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλέως, τὴν φρόνα καὶ τὴν ἀσκήσιν τῷ ὁμωνύμῳ Βασίλειῳ Καισαρείας εὐκίως. ἔγραψε κατὰ Ἀρχελαίου πρεσβυτέρου Κολωνείας.

Βασίλειος. τὰ διὰ τοῦ ἰος ὀνοματικά διὰ τοῦ ἰ γράφονται, πλὴν * δ', Ἀρειος, Ἡράκλειος, Βασίλειος.

Καὶ Βασίλειος στοά. δύο εἰσι στοαὶ παρ' ἀλλήλας, ἡ τε τοῦ Ἐλευθερίου Λιδῶν καὶ ἡ Βασίλειος. ἔστι δὲ καὶ τρίτη, ἡ πάλαι μὲν Πανάκτιος ἐκαλεῖτο, νῦν δὲ μετωνομάσθη Ποικίλη.

Βασίλειοι παῖδες ἑξακισχίλιοι· οἵτινες κατὰ πρόσταξιν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα τὰ πολέμια ἐξήσκουν ἐν Αἰγύπτῳ.

Βασιλειῶντα κτείνει. ἐπιθνημῶντα βασιλεῦσαι.

Βασιλήιος.

Βασιλική. ὅτι ἐν τῇ βασιλικῇ ὀπίσω τοῦ Μιλίου ἵστατο ἀνδρῆκελον ἀγαλμα χρυσέμβαφον· ἐνθα

1. ὁ Βασίλειος per fraudem positum loco rectae scripturae ὁ Ἀπολιναρίου: item in continuis quaedam sunt detorta. 2. μὴν καὶ καὶ om. E. 6. ὑπομνηματικῷ] ἀπομνηματικῷ B. E. 8. ἀμφοτέροις] ἀμφοτέρα E. Med. 10. ἔγραψε om. V. 12. Ὅτι ὁ μέγας — μονάσοντας] Habet A. in margine, supra post ἐπίσκοπος collocavit V. Quamobrem annotationem incertae sedis notavi. 15. μονάζοντας *V. 16. Βασίλειος, Ἀγκυρανός, ἐπίσκ.] Haec et quae sequuntur leguntur etiam apud Sophronium p. 136. [c. 89. p. 179. ed. Fabric.] unde ea Suidas descripsit. Küst. Ἀγκυριανός A. 19. ὀλίγα ἄλλα] ἄλλα om. E. Mox aliquid ad orationis iuncturam desideratur. Κωνσταντίνου] Male. Ex Sophronio enim rescribendum est Κωνσταντίνου. Küst. 20. Σεβαστιανῷ] Rectius Sophronius Σεβαστηνῷ. Küst. Recurrit eadem sub v. Εὐστάθιος.
1. Βασίλειος ἕτερος] De hoc narratio transcripta est in v. Ἀρχελαῖος. Βασίλειος... Εἰρηνοῦ.] Trium tantum Basiliorum mentionem faciunt codices Suidae non solum impressi, sed etiam MSS. quos quidem videre mihi contigit. At Dausquius in notitia ad Basilium Seleuciensem p. 317. testatur, in Bibliotheca Antwerpiana extare Suidam manu exaratum, qui quartum etiam Basilium, Seleuciensem nimirum, memoret his verbis: Βασίλειος ἕτερος Σελευκείας, ἐταῖρος Χρυσοστόμου, πρὸς ὃν ἐν τοῖς περὶ ἐρωσύνης λόγοις διαλέγεται. Hanc observationem acceptam refero Pearsono, qui eam ad marginem Suidae sui notaverat. Küst. Similiter fere, quem Gaisf. profert, Schottus in Photii Bibl. Cod. 168. p. 378. Neque liber ille diversus est ab E. ubi eadem v. cae plane sunt perscriptae, nisi quod praebet τοῦ ἀντὶ Χρυσοστόμου, mox λόγους pro λόγοις. 4. πρεσβύτου] πρεσβυτέρου recepinus ex *V. E. 6. Βασίλειος] ἴστίον ὅτι E. ὀνοματικά] ὀνόματα A. 7. γράφεται] γράφονται dedit cum V. C. πλὴν δ'] Atqui tria tantum hic recensentur. Quare putem ante Ἀρειος excidisse nomen Ἀρειος, quoniam et illud eius scribitur. Sed nec sic verum est, quod Suidas hic affirmat, quoniam plura nomina propria apud Graecos per εἰος scribuntur. Vide omnino Etymol. v. Ταλάσια. Küst. Poterat ex Etymologici praeecepto, χωρὶς τῶν παρὰ τὸ κλέος καὶ τῶν τῶν εἰς εἰος, de sententiae defectu haud mediocri certior fieri; neque δ' ferendum, quod E. scripsit δ'. 9. Βασίλειος στ] Ex Harpocrate. Priorem partem tenet Lex. Sex. p. 222. στοά] οἶκος ἢ στοά E. εἰσι] δὲ ἦσαν E. 11. Πανάκτιος] Sic habent libri MSS. et editi: sed male. Legendum enim est Πεισιανάκτιος, ut recte monuit Maussacus in Harpocratio h. v. quem consule. Vide etiam infra vv. Ζήνων et Πεισιανάκτιος, itemque Menagium in Laert. VII, 5. Küst. Πανάκτιος] V. Πανάκτιος E. Πανάκτιος Pal. Harpocr. Lege Πεισιανάκτιος. 16. Βασιλειῶντα] Ex Iosephi B. I. 1, 4. iuit. petita nunt Albertius in Hesychium MS. Coisl. 177. Βασιλῆιοι. ἐπιθνημῶν βασιλεῦσαι. κτείνει nescit Zou. p. 379. Mox ἐπιθνημῶντα 18. Om. Küst. 19. Βασιλική. ὅτι] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur etiam apud Codinum de Constantinopol. p. 22. Küst. ὅτι om. Med. Μιλίου] Μηλίου E.

litteris insigniter versati erant: praesertim vero Basilius. adhaec unusquisque illorum in suo genere stilo plurimum valebat. Basilius enim in panegyrico genere dicendi palmam ferebat. Apollinaris eo orationis genere, quod commentariis scribendis est aptissimum, excellebat. Gregorii vero cum utroque comparati stilius fundamentis nitentur solidioribus. Haec Philostorgius Arianus obiter de iis scripsit. Obiit Basilius imperante Gratiano. [Basilius M. quatuor habuit fratres, Gregorium Nyssenum episcopum, Petrum, et ipsum episcopum, et duos alios monachos.] Βασίλειος. Basillus, Ancyranus, eiusdem urbis episcopus, arte medicus. scripsit contra Marcellum, et de virginitate librum, et alia non pauca. idem imperante Constantio Macedoniae sectae cum Eustathio Sebasteno

princeps fuit. Βασίλειος. Basillus alius, episcopus inopolis Ciliciae, sub Anastasio Imperatore, et ingenio et ascetico vivendi genere Basilio Caesariensi similis. scripsit contra Archelaum Coloniae presbyterum. Βασίλειος. Nomina propria in ἰος desinentia per εἰ scribuntur; exceptis Ἀρειος, Ἡράκλειος, Βασίλειος. † Et Βασίλειος στοά, porticus Regia. sunt porticus, sibi invicem vicinae, una Iovis Eleutherii, altera Regia. accedit tertia, quae olim Pisianactia vocabatur, nunc vero mutato nomine Poecile dicitur. Βασίλειοι. Regii sexies mille, qui Alexandri Macedonis iussu in Aegypto artium militari erudiebantur. Βασιλειῶντα κτείνει. Occidit regnum affectantem. Βασιλήιος. Βασιλική. In Basilica pone Milium (ubi Examen etiam extabat usque ad Heraclium

ἦν καὶ τὸ Ἐξαμμον ἕως Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως· γο-
υκλιανὲς Ἰουστίνου τοῦ τυράννου· ἐκεῖ δὲ Τέρβελις
ἐδημηγόρησεν· ἐν οἷς ἐλέφας ἴστατο παμμεγέθης,
ὑπὸ Σεβήρου κατεσκευασμένος· ἐνθα ἦν καὶ σχολή
φυλαττόντων πολλή· ἔμνευε δὲ ἐκεῖσιν ἀργυροκόπος
ἐν πλαστοῖς ζυγοῖς τὴν πρᾶσιν ποιούμενος· καὶ τοῦ
αἰκήματος αὐτοῦ πορθουμένου ἠπειλεῖ τῶ τὸν ἐλέ-
φαντα φυλάττοντι θάνατον, εἰ μὴ τοῦτον κρατή-
σαιεν· ὁ δὲ θηροκόμος οὐκ ἐνεδίδου· ὃν φρονέσας
ὁ ζυγοπλάστης δέδωκε βορὰν τῶ ἐλέφαντι· τὸ δὲ
θηρίον ἀτίθασσον ὃν καὶ αὐτὸν ἀνείλε· καὶ ὁ Σεβή-
ρος ἀκούσας τῶ θηρίῳ θυσίαν ἤνεγκεν· ἐν αὐτῷ δὲ
τῶ τόπῳ παρενθὺ ἀνετυπώθησαν τὸ τε θηρίον καὶ
ὁ θηροκόμος· ἐνθα καὶ Ἡρακλῆς ἐλατρεύθη, πολ-
λὰς θυσίας δεξάμενος, ὃς ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ μετα-
τέθη· ἐπὶ δὲ Ἰουλιανοῦ ὑπατικοῦ ἀπὸ Ῥώμης ἤλ-

θεν εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ εἰσῆχθη ἐν ἀπίγῃ καὶ
νῆι καὶ στήλαι δέκα.

Βασιλικὴ διαδρομὴ· ἡ γενομένη τοῦ βα-
σιλέως παρόντος διαδρομῆ· ἔστι δὲ οὗτος εἰς τῶν
Ἀθήνησιν ἐννεα ἀρχόντων· ὃς βασιλικὴ διαδρομὴ
καλεῖται.

Βασιλικός, σοφιστής. Περὶ τῶν διὰ τῶν
λέξεων σχημάτων, Περὶ ἠητορικῆς παρασκευῆς,
ἦτοι περὶ ἀσκήσεως, Περὶ μεταποιήσεως· καὶ ἄλλα
τινά.

Βασιλίνδα· τὴν βασιλείαν.

Βασιλῖς· ἡ τοῦ βασιλέως γυνή· ὡς καὶ βα-
λανίς, ἡ τοῦ βαλανέως.

Βασιλίσκος, Βηρίνης ἀδελφὸς τῆς βασιλίδος,
ἐπὶ Λέοντος τοῦ βασιλέως ἀντι Ῥουστικίου στρα-
τοπεδάρχου ἤρθε, εὐεπίτεκτος μὲν, ὢν ἐν μά-

1. Ἐξαμμον] Id est, *Examen*. Vide Ducangium in Glossario Graeco. *Küst.* Ἐξαμμον V. C. quod extat in v. *Μαναῖμ*. Hinc olim erat petita gl. Ἐξαμμον *Μίλου*. Ceterum *ἐνθα* . . . τοῦ βασιλέως paulo superiorem in locum debuerant transferri. ἕως] Vox ista deest apud Codinum. *Küst.* τοῦ βασιλέως — θηροκόμος om. V. C. Contra *V. quae subsequuntur *ἐνθα* καὶ Ἡρακλῆς . . . μετέτεθη inseruit post Ἡρακλείου. 2. Ἰουστίνου] Scribe Ἰουστινιανου, ut apud Codinum legitur. Verba enim haec intelligenda sunt de Iustiniano Rhinotmeto, ut patet ex Anonymo de Antiquit. Constantinopol. quem Lambecius primus edidit et Codino subiunxit: quae vide p. 92. *Küst.* Τέρβελις] Dux Bulgarorum. Vid. *Βούλγαροι. Reines.* Vid. Nicephori Hist. p. 27. ed. Paris. Zonarae Ann. XIV. p. 95. Cedrenus p. 445. Theophanes p. 312. *Gaisf.* 4. Σεβήρου] *Σειρήρου* hic et infra A. 4. φυλαττόντων πολλή] Malim φυλαττόντων τὴν πόλιν, ut Lambecius in Codinum p. 161. in codice quodam MS. Codini se reperisse testatur. *Küst.* 6. πρᾶσιν] πρᾶσιν cum E. 9. θηροκόμος] θηροκόμος E. 14. ἐλατρεύθη — δεξάμενος] παλλά-
με ἐλατρεύθη V. C. 15. ἵπποδρομῶ] ἵπποδρομῶ A. *V. 16. ἤλθεν] ἤλθη *V.
1. τὸ ante Βυζάντιον om. E. 2. καὶ στήλαι δέκα] Rectius Codinus, μετὰ στήλων δέκα. Anonymus vero modo laudatus habet
μετὰ στήλων δώδεκα. *Küst.* 3. Βασιλικὴ διαδρομὴ] Ex Harpocrate. *Λιανομῆ* E. item in fine gl., sed post παρόντος
cum ceteris διαδρομῆ. 5. ὃς βασιλικὴ διαδρομῆ] Legendum est, ἀφ' οὗ βασιλ. ut recte monuit Maussacus in Harpocrate h.
v. *Küst.* Vetus mendum conservat Pal. Harp. οὗτος ὁ δρόμος βασ. Portus. 7. Βασιλικός, σοφ.] Huius mentio fit su-
pra v. *Βηρίνης Γαδαρ.*, ex quo loco aetatem eius discimus. *Küst.* Attulit etiam Schol. Hermog. T. VI. p. 111. et VII. pp. 878.
931. 1024. Unde possit scriptura *Βασιλίσκος* h. s. in Scholiis T. IV. p. 747. in suspicionem adduci. 9. ἄλλα τινά] *Eudocia*
p. 93. *Ἐγραψε καὶ περὶ ἄλλων πολλῶν ἠητορικῶν.* 11. Βασιλίνδα· τὴν βασιλείαν] Scribo, *Βασιλίνναν, τὴν βασιλείαν*, i. e.
reginam. Vel totum hunc locum sic legendum et emendandum esse puto: *Βασιλίνδα. εἶδος παιδιᾶς. Βασιλίνδα δὲ, βασιλείαν.*
Id est, *Βασιλίνδα, genus iusus. Βασιλίνδα vero, reginam. Βασιλίνδα* enim significare *regnum* (ut hodie quidem in codicibus
Suidae legitur), quis auctor vel grammaticus usquam tradidit? Ceterum pro *Βασιλίνδα, βασιλείαν* scribendum esse *Βασιλίνδα,*
Βασιλείαν, ut diximus, etiam Portus ante me coniecerat. *Küst.* Verum hic quidem quasi per transennam viderunt Portus et
Küsterus. Sine dubio enim scribendum: *Βασιλίνδα, τὴν βασιλείαν. Respexit Suidas, quod nemo vidit, ad Sophoclis Antig. 941.*
τὴν βασιλείαν μούνην λοιπὴν. Ubi Schol. *τὴν βασιλίνδα, τὴν βασιλείαν.* Qui ordo verborum apertissime demonstrat istum
Scholiastam τὴν *Βασιλίνδα* apud tragicum olim legisse. Sed, ut quod res est fatear, quippe qui Scholiastas istos atque eorum
dehinc probe noverim, tutius fuerit vulgatam lectionem retinere, tum quod metro conveniat, tum quod voce *Βασιλεία* alibi
utatur Sophocles in loco, si quis alius, integerrimo, Ai. 1320. ἢ φῶσει μὲν ἦν *Βασιλεία Λαομέδοντος*. — Accedit Aristopha-
nes Attici sermonis canon, Ran. 385. *Ἄγε νῦν ἐτέρων ὕμνων ἰδεῖν τὴν καρποφόρον Βασιλείαν Ἀθήνησιν θεῖαν ἑπιχομοῦν-
τες ἰσθμῶς μολπαῖς κελαιδίτε. Τουρ. I. p. 99.* Nihil mutat Zon. p. 374. Litterarum quidem ordinem si debemus praestare,
scribendum fuerit cum *Küstero Βασιλίνναν*: Menander tamen, singularis vocabuli testis, paulo aliter dixit *Τριχορυσία Βασι-
λέων*. Neque hanc formam expectabamus, sed *Βασιλίσσα*, tot scriptorum documentis exhibitum: vide Hemsterh. Add. in Tho.
II. p. 144. Me tamen iudice scriptum erat *Βασιλίνδα, τὴν βασιλείαν*, ut et adiectiva notio poetas haud inusitata (v. Schaeff. in
Hes. p. 562.) traderetur et observatio perpetuo tenore cum v. *Βασιλῖς* coiret. Itaque saltem καὶ supplendum ante *Βασιλῖς.*
Mox quae sublungbantur, *Καὶ Βασιλίνδα, εἶδος παιδιᾶς*: ea deleui cum A. V. C. Ubi *Küsterus*: „De hoc iusu vide Pollu-
cium p. 442. et Eustath. in Homer. p. 1425.” 12. Βασιλῖς] Glossa tragica. 14. Βασιλίσκος, Βηρίν.] Vid. infra *Μά-
μας. Reines.* Uterque locus iam inter Malchi fragmenta relatus p. 274. 15. Ῥουστικίου] Ῥουστικῶ A.

operatorum) status erat posita virilis inaurata et gonifera
Tyranii. illic Terbelli concionatus est; eodemque in
statu ingens elephas, a Severo erectus; eratque ibi Schola
urbis. ibidem etiam habitabat argentarius, qui lancis
hinc emptores fraudabat. huius taberna cum (ab elephan-
ti) overna esset, mortem minatus est eius custodi, nisi belluam
occideret. cum autem magister elephantum minas eius nibill face-
ret, interfecit eum falsus ille libripens, et elephantum devorandum
belluam vero necdum occurrata ipsum una sustulit. quo
iussu Severus elephantum sacrificavit, et in eodem loco ipsius
belluam eiusque magistri statuas erigi iussit. ibidem Hercules
Suidae Lex. Vol. I.

multis sacrificiis colebatur, qui postea in Hippodromum transla-
tus est. Iuliano vero consule Roma Byzantium curru et nave
devectus est cum aliis decem statutis. Βασιλικὴ διαδρο-
μῆ. Sic vocabatur cursus, qui fiebat Rege praesente. erat au-
tem Rex Athenis unus ex novem Archontibus; a quo cursus iste
vocatns *Regius*. Βασιλικός. Basilicus, sophistes, scripsit
de Figuris dictionum; de Rhetorico apparatu, sive de exerci-
tatione; de Metapoesi; alia quaedam. Βασιλίνδα. Regi-
am. Βασιλῖς. Regis uxor: ut *βαλανίς*, balneatoris uxor.
Βασιλίσκος. Basiliscus, Verinae Imperatricis frater, sub
Leone Imperatore in locum Rustici ductis copiarum substitutus,
61

χαις, βραδύνους δὲ καὶ φρενακίζουσιν ὑπαγόμενος ῥαδίως.

Βασιλίσκος. ὅτι Βασιλίσκος, ὁ Ῥωμαίων τῶν Ἐσίων βασιλεύς, τῶν ἐκκλησιῶν τοὺς ἐπισκόπους εἰσέπραττε χρήματα, καὶ Ἀκάκιον τὸν Κωνσταντινουπόλεως ἐπίσκοπον μικροῦ δεῖν ἀπώσατο, εἰ μὴ τῷ πλήθει τῶν λεγομένων μοναχῶν ἀπεκρούσθη. πολὺς τε ἦν πρὸς ἐπιθυμίαν χρημάτων, ὡς μηδὲ αὐτῶν τῶν τὰς εὐτελεῖς καὶ βαναύσους μετῴτων ἐπιστήμας ἀπέχεσθαι. Καὶ ἦν ἅπαντα μεστὰ δακρῶν τῇ τῶν τοιούτων εἰσφορῶν εἰσπράξει. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀρμάτος.

Βάσιμος. πορευτική, εὐεπίβατος. Καὶ Βάσιμοι τόποι, οἱ πορεύσιμοι.

Βάσις. βάδις.

Κυνὸς Λακαίνης ὡς τις εὐρινὸς βάσις.

Βασκανία καὶ Βάσκανος. ὅτι τὸ βάσκανος ἀπλῶς ἐπὶ λοιδορίας τιθέασιν.

Οὐ ψεύδει, καίπερ σφόδρα βάσκανος οὔσα.

Βασκαίνει. ἀντὶ τοῦ αἰτιᾶται καὶ μέμφεται καὶ συκοφαντεῖ. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτη-

σιφῶντος. καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς· Βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν καὶ κακὸν οὐδὲν ἐστὶ πολίτευμα ἐμόν, φησὶν· ἀντὶ τοῦ φιλαίτιον καὶ συκοφαντικόν.

Βασμοί. βαθμοί.

Βάσσος Κορίνθιος. Ἀπολλώνιος πρὸς τοῦτον διηρέθη. πατραλοίας μὲν γὰρ οὗτος ἐδόκει καὶ ἐπεπίστευτο, σοφίαν δὲ ἑαυτοῦ καταψεύδεται, καὶ χαλινὸς οὐκ ἦν ἐπὶ τῇ γλώττῃ. λοιδορούμενον δὲ αὐτὸν ἐπέσχευεν ὁ Ἀπολλώνιος, οἷς τε ἐπέστειλεν, οἷς τε διελέχθη κατ' αὐτοῦ. πᾶν γὰρ ὅπερ ὡς ἐς πατραλοίαν ἔλεγεν, ἀληθὲς ἐδόκει. μὴ γὰρ ἂν ποτε τοιόνδε ἄνδρα ἐς λοιδορίαν ἐκπεσεῖν, μηδὲ ἂν εἰπεῖν τὸ μὴ δν.

Βαστάζω. αἰτιατικῇ.

Βαστάσας. ἀντὶ τοῦ δοκιμάσας. **Εὐπολις·**

Ἄγε δὴ, πόττερα βούλεσθε τὴν διάθεσιν

ᾧδῆς ἀκούειν ἢ τὸν ἀρχαῖον τρόπον;

Ἄμφότερ' ἔρεῖς. ἐγὼ δ' ἀκούσας τὸν τρόπον δν ἂν δοκῇ μοι βαστάσας αἰρήσομαι.

Πᾶν τὸ συμβησόμενον ἐπὶ λόγον ἄγων καὶ βαστάζων. ἀντὶ τοῦ δοκιμάζων. Καὶ βαστάγμα. **Δη-**

2. φρενακίζουσι ῥαδίως ὑπαγόμενος] φ. ὑπαγόμενος ῥαδίως A. Scripsimus etiam φρενακίζουσιν. 3. Βασιλίσκος] Vid. Cavil Scriptt. Eccles. hist. T. I. p. 452. Gaisf. Qui tacite dedit ὅτι cum *V. 7. εἰ μὴ] εἰ om. V. λεγομένων] ἔνων *V. Non placet edita scriptura. 8. εἰς ἐπιθυμίαν] πρὸς ἐπιθυμίαν A. προσεπιπρὸς ἐπιθυμίαν V. unde Gronovius p. 88. elictebat προσίτι πρὸς. 9. μηδὲ] μηδὲν A. μὴ V. αὐτῶν] αὐτῶν τῶν A. B. E. 10. ἐπιστήμονας Med. μεστὰ] μετὰ V. Mox εἰς φροῦν πρᾶξι Med. 11. καὶ ἔστιν addiderunt A. B. ἐν τῷ Ἀρμ. om. V. 12. Βάσιμος] Procop. p. 365. Τουρ. MS. βάσιμος τόπος dixit Diodorus XIII, 27. εὐεπίβατος om. Zon. p. 373. 16. Κυνὸς] Sophocl. Ai. 8. In fine gl. E. addit Σοφοκλῆς. 17. τῷ] τὸ Gaisf. cum *V. ὅτι τοῦ A. 19. Οὐ ψεύδῃ] Haec sunt verba Aristophanis Plat. 571. ubi locus iste rectius sic legitur: ἄλλ' ψεύδει τούτων γ' οὐδὲν, καίπερ σφόδρα βάσκανος οὔσα. Küst. Et τούτων γ' οὐδὲν addit E. ut solet interpolatus. Ceterum ψεύδει A. 20. Βασκαίνει. δοτικῇ] Ex Harpocrate. Küst. δοτικῇ omisi cum V. C. id quod infra post ἀεὶ reponendum fuisse vidit Piersonus in Herodian. p. 470. Cui frustra Gaisf. opposuit Lex. de Syntaxi p. 130. 21. Δημοσθένης] P. 201, 2. ἐν τοῖς ἐξῆς] Immo superiore loco p. 263. pr. Quem errorem emendaturi complures Harpocrateionis libri receperunt ἐν τοῖς 2. οὐδὲ vulg. 3. φιλαίτιον] φιλαίτιον V. C. Mox alteram glossam cum V. C. removi: Βασκαίνω σοι ἀεὶ. ὁ δὲ Λιβάνιος αἰτιατικῇ· Τὸν προσήκοντα βασκαίνουσι. Ubi Βασκαίνων A. qui mox post αἰτιατικῇ addit ἀεὶ. 4. Βασμοί] Βασμός Hesych. Moeris p. 97. Vide Lobeck. In Phryn. p. 324. 5. Βάσσος Κορίνθιος] Haec et quae sequuntur ad verbum descripta ex Philostrato de Vita Apoll. lib. IV. c. 9. (26.) Küst. Βάσος V. 6. καὶ ἐδόκει Philostr. 9. ἐπέστειλεν — διελέχθη] ἐπέστειλεν — διελέχθη E. 12. ἐμπεσεῖν E m. sec. Supra ἂν τότε Med. ἀνεπιεῖν] ἂν εἰπεῖν Reinesius e Philostrato: nec bitavi reponere. 14. Om. vulg. Siletur *V. 16. τὴν διάθεσιν] Ad metrum versus fulciendum legi debet τὴν μὲν διάθεσιν. Καὶ κρινὴν διάθεσιν. Hemst. τὴν νῦν διάθεσιν Toupius, quomodo ipse correxeram, Toupiana emendatione nondum reperta, in phaestione p. 45. Nunc mutata sententia malim legere τῆνδὶ διάθεσιν. Scilicet finalem syllabam vocis τῆνδὶ absorpsit in vocabuli sequentis. Gaisf. Non potuit hac emendatio neque ad sententiam neque ad sermonem pelor excogitari. Probabiliter Porsonus: „Lege τὴν νῦν διάθεσιν. Phrynichus apud Harpocr. v. Διάθεσις, τῇ διαθέσει τῶν ἐπῶν dixit.” 19. δν δοκῇ 20. Πᾶν τὸ συμβησόμενον ἐπὶ λ.] Versus hic non est ἀρτίπους, ad cuius metrum fulciendum cum Porto legerim: ἅπαν τὸ συμβησόμενον ἐπὶ τὸν λόγον ἄγων. Küst. Male haec olim cum versus Eupolidis continuabantur. 21. Καὶ βαστάγμα δὲ ἐγένετο. Διότι μέγα] Oratio sic distinguenda, καὶ Βαστάγμα. Δῆλον etc. Vide reliquias ex Polybii lib. XXXVI, 4, 7. et nostras T. VIII. p. 138. Schweiigh. δῆλον] δῆλων V. C.

qui fuit in bellis quidem gerendis felix, sed per ingenii tarditatem adversus fraudes impostorum parum cautus. **Βασιλίσκος.** Basiliscus, Romanorum orientalium Imperator, pecuniam ab ecclesiarum episcopis exegit, et Acacium, episcopum Constantinopolitanum, parum avertit quin pelleret, nisi multitudine monachorum cohibitus fuisset. idem adeo fuit avarus, ut ne illis quidem parceret, qui viles et sordidas artes exercerent. quare propter huiusmodi tributorum exactiones omnia lacrimarum plena erant. Quaere sub v. Ἀρμάτος. **Βάσιμος.** Pervius, transitu facilis. **Ἐτὲ βάσιμοι τόποι,** loca pervia. **Βάσις.** Gressus. **Ut gressus canis Laconici valde sagacis.** **Βασκανία.** Et βασκανός, quod simpliciter significat hominem maledicum. At non mentiris, quamvis valde sis maledica. **Βασκαίνει.** Criminatur, accusat, calumniatur. sic Demosthenes in oratione

pro Ctesiphonte. idem in sequentibus ait: Neque animo committendi neque acerbe maligne quicquam feci. ubi βασκανός significat criminandi cupidum et malignum. **Βασμοί.** Gradus. **Βάσσος Κορίνθιος.** Cum Basso dissidium Apollonio interceasit. parricida enim cum esse crederetur, et sapientiam falso sibi vindicabat et effreni lingua utebatur. quem conviciantem et scriptis et sermonibus Apollonius compescuit. quicquid enim in eum ut parricidam dicebat, verum esse credebatur: quoniam neque insectaturum nec rem falsam pro vera dicturum existimabant. **Βαστάζω.** Aptum accusativo. **Βαστάσας.** Qui exploravit. Eupolis: Agite igitur, libetne recentem cantandi modum an vetustum audire? Utrumque dices. ego vero, postquam audiero, qui mihi re perpensa modorum optimus visus fuerit, eum eligam. † Quicquid accideris posset, rationibus

Βάττος. ὄνομα κύριον. ἰσχνόφωνος καὶ τραυ-
λός. πόλις ἦν Κρητικὴ Ὀαζός· ἐν τῇ Ἐτεάρχος βα-
σιλεύς, ὃς ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι, τῇ οὖνομα ἦν
124 Ὀφρονίμη, ... παρέχουσα τε κακὰ καὶ πᾶν ἐπ' αὐτῇ
μηχανωμένη, καὶ τέλος μαχλοσύνην ἐπιενεγκοῦσα οἱ
πεῖθει τὸν ἄνδρα ταῦτα ἔχειν οὕτως. ὁ δὲ ἀναγνω-
σθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἔργον οὐχ ὅσιον ἐμηχανᾶτο
ἐπὶ τῇ θυγατρὶ. ἦν γὰρ δὴ Θεμισίων ἀνὴρ Θηραῖος
ἔμπορος ἐν τῇ Ὀαζῷ. τοῦτον ὁ Ἐτεάρχος παραλα-
βὼν ἐπὶ ξεινίᾳ ἐξορκῶν, ἢ μὴν οἱ διηκονήσειν δ τι 10
ἂν δεηθεῖν. ἐπεὶ τε δὴ ἐξώρκωσεν, ἀγαγὼν οἱ πα-
ραδιδοῖ τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, καὶ ταύτην ἐκέλευε
καταποντώσαι ἀπαγαγόντα. ὁ δὲ Θεμισίων περιημέ-
κτησεν ἐν τῷ πελάγει, καὶ ἀφοσιούμενος τὴν ἐξόρ-
κωσιν τοῦ Ἐτεάρχου, σχοινοῖς αὐτὴν διαδήσας καθ-
15 ἦκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀνασπᾶσας δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν
Θῆραν. ἐντεύθειν δὲ τὴν Ὀφρονίμη παραλαβὼν Πο-

λύμηστος, ἐὼν τῶν Θηραίων ἀνὴρ δόκιμος, ἐπαλ-
λακεύετο. χρόνου δὲ περιόντος ἐξεγένετό οἱ παῖς
ἰσχνόφωνος καὶ τραυλός, τῷ οὖνομα ἐτέθη Βάττος.

Βάττου σίλφιον. ἐπὶ τῶν σπανίους τιμὰς
λαμβανόντων. οἱ γὰρ Κυρηναῖοι ἐνὶ τῶν Βάττων
ἐξαιρετον ἔδοσαν τὸ σίλφιον, καὶ τοῦ νομίσματος
ἐπὶ μὲν Ἰατέρου Ἀμμωνα, ἐπὶ δὲ Ἰατέρου σίλφιον
ἐτύπωσαν. οἱ δὲ ἐπὶ Λιβύης Ἀμπελιῶται εἰς Δελ-
φούς ἀνέθεσαν καυλὸν σιλφίου.

Βάττου σίλφιον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·
Οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι καὶ τὸ Βάττου σίλφιον.
τὸ ἐν τῇ Λιβύῃ· ὁ θεραπεύει πολλά· ἡδύοσμον ἔστι
καὶ πολύτιμον. Βάττος γὰρ τὴν Κυρήνην κτίζει.

Βάτων, κωμικός. δράματα αὐτοῦ, Συνεξα-
15 πατῶν, Ἀνδροφόνος, Εὐεργέται.

Βατραχείον. εἶδος χρώματος. ἀπὸ τούτου καὶ
βατραχίς ἱμάτιον. ἐχρίοντο δὲ τῷ βατραχείῳ τὰ

1. Βάττος] Locus ex Herod. IV, 154. leviter decerptus. 3. Ἀμήτορι] Ἐδήτορι V. Nomen quasi proprium Ἀμήτορι, quod edi-
tiones olim exhibebant, quem in errore homines imperitissimos illexerit docuimus in v. Ἀμήτος. τῇ ὄνομα ἦν] Locus hic
mutillus ex Herodoto sic supplendus est: τῇ ὄνομα ἦν Ὀφρονίμη, ἐπὶ ταύτῃ ἔγημε ἄλλην γυναῖκα. ἢ δὲ ἐπελθοῦσα ἐδικαίον εἶπε
καὶ τῷ ἔργῳ μητρονίῃ τῇ Ὀφρονίμη, παρέχουσα etc. Küst. ὄνομα] οὖνομα B. E. 6. Vide v. Ἀναγνωσθεὶς. 8. δὴ ad-
dunt A. B. E. V. Med. Μοκ ἀνὴρ om. B. E. 10. ἢ μὴν] ἢ μὲν A. E. Qui mox διηκονήσειν pro διακονήσειν. Μοκ ἐπὶ A.
11. Lege cum Herodoto δεηθῆ. 12. ἐκέλευε] ἐκέλευσε B. E. 13. ὁ δὲ Θεμισίων] Scribe et supple ex Herodoto: Ὁ δὲ Θεμι-
σίων περιημεκτήσας τῇ ἀπάτῃ τοῦ ὄρκου, διαλυσάμενος τὴν ξεινίην, ἐποίησε ταῦτα. παραλαβὼν τὴν παιδα ἀπέπλεε. ὡς δὲ ἐγένετο ἐν
τῷ πελάγει etc. Küst. Horum partem recte perscripsit v. Περιημεκτήσας, addita lacinia, quam nos removimus. περι-
μέκτησε] περιημέκτησεν dedi cum E. 14. καὶ ἀφοσ.] Horum partem repetiit v. Ἀφοσιούμεθα. 16. ἀφίκετο] ἀφίκετο E.
sec. Qui infra περιόντος.
3. ὄνομα] οὖνομα A. B. E. *V. In fine Βάττης A. 4. Βάττου σίλφιον. ἐπὶ τῶν σπαν. τιμὰς λαμβ.] Locum hunc egregie
illustrat Scholiasta Aristoph. in Plut. 926. qui omnino cum Suida conferendus est. Küst. Consentit Arsenius p. 137. Βάττο
σίλφιον. ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ πολυτελῶν· οἱ γὰρ Κυρηναῖοι τὸ σίλφιον μέγα τι καὶ ἐξαιρετον ἔχοντες, ἔδοσαν Βάττω, κα-
ὐκ ἐξ ἄλλῳ κεκτήσθαι· ἐχάριτον δὲ καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐνὸς μέρους τοῦ νομίσματος τὸν Ἀμμωνα, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου τὸ σίλφιον
ὡς μέγα· τὸ δὲ σίλφιον βότανόν ἐστι θεραπευτικόν, ἡδύοσμον καὶ πολύτιμον. Sic Schol. MS. Colsl. 177. apud Gaisf., dudum en-
gatum in Bibl. Colsl. p. 607. Cf. v. Σίλφιον et Eudociam a Scholiis Aristophanicis pendente p. 92. Ceterum quae subsequit
glossa, Βάττου—τὸ B. σίλφιον, his ipsis debuit praefigi. ἐπὶ τῶν] ἐπὶ τοῦ A. Cf. Lex. Rhet. p. 224. 5. ἐν τῇ Βάττω
Μαλίμ ἐνὶ τῶν Βαττιῶν, ut habet Hezychius. Küst. 10. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 926. ubi sic legitur: — Οὐδ' ἂν εἶδο-
γέ μοι τὸν πλοῦτον αὐτὸν καὶ τὸ Βάττου σίλφιον. Küst. Et sic E. 12. τὸ ἐν τῇ Λιβύῃ] Ex Schol. Aristoph. Av. 534. τ' ἐν τῇ
τ' ut videtur a Küstero profectum ignorant libri. δέ ἐστι E. Schol. tantum ἐστὶ δὲ καὶ πολύτιμον. 13. Βάττος γὰρ
[εἶ] ὁ Βάττος δὲ — ἐκτίσε E. Absunt a Schol. 14. Βάτων, κωμ.] Apud Athenaeum nomen comici huius scribitur per un-
τ, Βάτων. Küst. Sic A. V. repugnante Eudocia p. 93. Συνεξαπατῶν] Fabulae huius mentio fit apud Athen. lib. XV. p. 677 a
sed ubi pro Κάτωνι rescribendum esse Βάτωνι ex hoc loco Suidae apparet. Küst. 15. Ἀνδροφόνος] Eius fabulae itidem
minit Athenaeus lib. IV. p. 163. Küst. Εὐεργέται] Et hanc fabulam laudat Athenaeus lib. XIV. p. 662. Küst. 16. Βατρα-
χείον. εἶδος] Ex Schol. Aristoph. Equit. 520. adde Zon. p. 376. „Vid. infra in Μάγνης. Dio lib. LIX. τῷ τὴν βατραχίδα
δύνοντι, καὶ διὰ τοῦτο . . τῷ πρασίνοφ καλουμένῳ. Loquitur de aurigis circensibus. Βατραχίου, tribunal Athenis a colore
tasse, quo palus ante fores eius positus vel etiam ianuae obex fuit tinctus, ut et φρονικίου. Kodem colore erant baculi,
gestabant iudices culuevis tribunalis, teste Aristot. in De Athen. polit. ap. Petit. Legg. Att. IV, 1. p. 308. Meminit utriusque
Pausan. Attic. c. 28. Reines. ἀπὸ τῆς βατρ. ἰμ. *V.

Βάττος. Nomen proprium viri, qui exili voce praeditus erat
et balbus. est in Creta oppidum Oaxus, in quo fuit Etearchus
rex. hic amissa uxore, filiae nomine Phronimae novercam indu-
xit, quae domum ingressa, ut erat, ita re ipsa se novercam
erga Phronimam praestitit; omnibus eam modis vexans, et nul-
lum non malorum genus comminiscens, tandemque patri per-
suadens, eam esse impudicam. cui cum ab uxore persuasum es-
set, impium facinus adversus filiam molitus est. erat tunc Oaxi
negotiator quidam Theraeus, nomine Themiso: quem Etearchus
hospitio susceptum iureiurando adegit, ut in gratiam suam fa-
ceret, quicquid ab ipso petisset. ubi iureiurando hominem ob-
strinxit, filiam suam adductam ipsi tradidit, iubens eam in
mare demergere. Themiso vero iureiurando se circumventum
indignatus rem istiusmodi fecit. navim cum puella conscendit,
et religione iurisiurandi defungi volens puellam funibus alliga-

tam in mare demisit; eaque deinde retracta Theram rediit.
ea Polymnestus, vir inter Theraeos spectatus, eam concu-
nam ascivit: ex qua interiecto tempore natus est ei filius, e-
x cuius vocis sono praeditus et balbus, cui nomen impositum est Βά-
ττος. Βάττου σίλφιον. Batti silphium. dicitur de his qui
exquisitos honores adipiscuntur. Cyrenaei enim uni Battiadem
praecipuum dederunt silphium, et in una nummi parte Ammonem,
in altera vero silphium expresserunt. Ampellotae vero, qui sunt
in Libya, silphii caulem Delphis dedicarunt. Βάττου σίλ-
φιον. Aristophanes Pluto: Neque si dederis mihi vel ipsam
Batti silphium. silphium enim in Libya nascens multis morbis
medetur, suavisque est odoris et magni pretii. Battus autem Cyre-
nae condidit. Βάτων. Bato, comicus. eius fabulae sunt, Ὑπερ-
deciptiens, Homicida, Euergetae. Βατραχείον. Coloris
nus, unde vestis quaedam, βατραχίς vocata, nomen accepit. color

τα, πρὶν ἐπινοηθῆναι τὰ προσωπεῖα. Καὶ
αχίς, εἶδος ἐσθῆτος ἀνδρῆς, ὅμοιον τῷ
καὶ ἐχούσης τὸ χρῶμα. Καὶ βατράχειος

τραχος ἐκ Σερίφου. ἐπὶ τῶν ἀφῶνων. 5
οἱ ἐν Σερίφῳ βάτραχοι κομισθέντες εἰς
οὐκ ἐφθέγγοντο.

τράχῳ ὕδωρ. ὡς, γαλῆ στεαρ. ἐπὶ
ἕτα δίδοντων, οἷς χαίρουσιν οἱ λαμβάνοντες.
ατράχοις οἰνοχοεῖς, ἐπὶ τῶν ταῦτα πα- 10
ων, ὧν οὐκ χρῆζουσιν οἱ λαμβάνοντες.

ὑζῶν. ὑλακτῶν. Ἀριστοφάνης·
Βαῦζων καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν.
ἤμην.

Βαυκαλᾶν. τιθνηεῖσθαι μετ' ᾧδῆς τὰ παιδία.
Βαῦνος. κάμινος. ἐξ οὗ καὶ βάνανσοι, [οἱ
διὰ πυρὸς ἐργαζόμενοι τεχνῆται.]

Βάψας τὴν κώπην ἐπλευσας, ἐλθὼν πρὸς τοὺς
ναυτοδίκας, οἱ τὰς τῆς ξενίας ἐδίκαζον. ἢ ἀπὸ τῶν
φαρμακοποιούντων. λέγουσι γὰρ τὸ βάψας ποιήσω
μέλαν.

Βδέλλα. ὁ Σολομῶν φησι· Τῇ βδέλλῃ ἦσαν
τρεῖς θυγατέρες ἀγαπήσει ἀγαπώμεναι· καὶ αἱ τρεῖς
αὗται οὐκ ἐνεπίμπλαντο, καὶ ἡ τετάρτη οὐκ ἤρκε-
σθη εἰπεῖν ἰκανή. βδέλλα ἡ ἁμαρτία. θυγάτηρ ἀν-
τῆς, πορνεία, φθόνος, εἰδωλολατρία, αἱ οὐκ ἐμ-
πίπλανται διὰ τῶν ἀτόπων πράξεων. ἡ τετάρτη ἡ
πονηρὰ ἐπιθυμία.

αχίς] Ex Schol. Aristoph. Eq. 1403. Cf. Lex. Seg. p. 224. 2. βατράχειος μοῖρα] An βατράχειος χροιά? i. e. co-
lorem. Sic videtur. Küst. Equidem dictionem Babrii puto subesse, qui locum ei potuit, ut hoc utar, in argumento Γά-
λου concedere. G. Dindorfio de factione prasina formulam interpretanti libens assentiret, modo unum ex tot rerum Ro-
m scriptoribus exemplum protulisset. Addit E. καὶ βατράχιον βῆτῃ ἱατρική, i. e. βοτάνη ἱατρική. 5. Βάτραχος ἐκ
ου] Vide Diogenianum I, 49. et III, 44. Küst. Causam cur mutae illic ranae hanc dat Ioan. Tzetzes Chil. VIII, 167. Ὅτι
τὸ ἐκεῖ τελεῖ τῶν ὑπερφύλων. Schott. V. Arsen. p. 137. et Niclas. in Antigone. Car. 4. 7. Σπύρον libri. 8. Βα-
ου] Zenobius II, 79. et Schol. Luciani Piscat. 9. ὡς] καὶ Arsen. p. 139. 10. Βατράχοις] Βατράχους B. C.
ἀπερ Arsenius. 12. Ἀριστοφάνης· Βαῦζων καὶ γὰρ ἐγὼ τ.] Apud Aristoph. Thesmophor. 180. locus hic ita legitur,
pud Suidam legendus est: Παῦσαι βαῦζων, καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν. Küst. Nec melius Zon. p. 379. 14. τοῦ om. *V.
καλᾶν] Vide notas in Hesych. Continuum glossam, Βαυκίλεις θαι. θρύπτεισθαι, omiserunt A. B. C. V. E. scilicet in-
illam ex Etym. M. sive Zon. p. 379. Lex. Seg. p. 225. et Gatakeri A. M. P. p. 713. laudavit Gaisf. 2. Βαῦνον] Alias
quod usitatius est. Küst. βαῦνοι Lex. Seg. p. 222. βαῦνος dederunt A. B. V. E. οἱ διὰ πυρὸς ἐργ. τ. om. V. C.
um repetita sint ex v. Βάνανσος, interim ea notavi. Subsequatur glossa, cum V. C. a nobis sublata: Βαυβὼ καὶ
δνόματα σοφῶν γυναικῶν. Ἐξένισεν ἡ Βαυβὼ τὴν Δηῶν. Ubi Küsterus: „Βαυβὼ καὶ Δηῶν] Vel series litterarum
um corruptum esse arguit. Scribendum enim est, Βαυβὼ καὶ Δηῶν, et paulo post, Ἐξένισεν ἡ Βαυβὼ τὴν Δηῶν: ut recte
Mausaeus in Harpocratonem v. Βαυβοῦς. Emendationem hanc egregie confirmat Clemens Alexandr. in Protreptico
fabulam, quam Suidas hic paucis tantum verbis attingit, prolixius narrans inter alia ait: Ἐνίστασα ἡ Βαυβὼ τὴν Δηῶν
ροκῶνα αὐτῆ. Locum hunc de Baubone vel Babone ex Clemente repetit Eusebius de Praepar. Euang. p. 66. Vide etiam
v. Δηῶν et Δουαδῆς. Haec Küsterus, Reinesio praeeunte, qui Manutii in Cic. Epp. IX, 29. errorem notavit. Nihil
Eusaeus p. 93. Βαυβὼ A. ubi gl. legitur in marg. Βαυβὼ B. E. Med. 4. Βάψας τὴν κώπην ἐπλευσας, ἐλθ.] Pearsonus
hunc sic legendum et distinguendum putabat: Βάψας τὴν κώπην. πλεύσας, ἐλθὼν; cui coniecturae favet Hesychius, qui
et: Βάψας, δεύσας, πλεύσας, ἢ τὴν κώπην βάψας. Idem Pearsonus ad marginem Suidae sui recte quidem observavit,
hunc hic Suidam ad locum Aristoph., qui extat apud Harpocratonem v. Ναυτοδίκασι; sed inde exigua vel nulla potius lux
hunc loco accedit, quoniam fragmentum Aristophanis ibi adductum non solum breve est, sed etiam corruptum. Küst.
ratio: Ἀριστοφάνης Δαιταλεύσιν· Ἐθέλω βάψας πρὸς ναυτοδίκας ξένην ἐξαιρῆς. Apud Suidam ἢ πλεύσας Fritzschius de
Daetal. p. 111. qui Comici versum sic refingebat: Ἐθέλω βάψαι πρὸς ναυτοδίκας ξένην ἐξαιρῆς ἀποφαίνειν. Tourpius
βάψας, reliquis praetermissis. De Comici quidem oratione non ausim liquido pronunciare; sed apud Suidam quae com-
munt si ad normam observationis nostrae in v. Τριτάλαντον exigantur, facile licebit ea persanare. Scilicet intercidit ver-
Βάψας πρὸς ναυτοδίκας; quo sublato particulae etiam interpretationis coeptae sunt turbari; cf. v. Ἀπόμακτρα.
igitur explicatum est βάψας· ἤτοι τὴν κώπην, πλεύσας, ἢ ἐλθὼν. Successerunt πρὸς δὲ ναυτοδίκας, οὐ . . . ἐδίκα-
litteram rationem inierunt, qui βάψας a pharmacopolarum arte ductum ad sycophantarum calumnias referrent, atro-
pigmento reum sugillantium. Unde sequitur novissima vehementer esse depravata: quorum tamen sententiam huc opti-
lire, ἢ (sive οἱ δὲ λέγουσιν) ἀπὸ τῶν φαρμακοποιούντων· τὸ γὰρ βάψας ἀντὶ τοῦ ποιήσας μέλαν. 5. τὰ τῆς] τὰς τῆς
J. δίκας addendum e Phot. v. Ναυτοδίκασι. 8. ὁ Σολομῶν φησι] Prov. XXX, 15. Küst. 9. ἀγαπήσει] Hinc reli-
ossae om. V. 10. ἐνεπίμπλαντο] ἐνεπίμπλανται A. 12. εἰδωλολατρία] εἰδωλολατρεία Gaisf. cum A. B. E. Mox
antia A.

achio histriones perungebant faciem ante inven-
um usum. Et Βατραχίς, genus vestis varii colo-
rei, a qua nomen accepit, colorem similem habe-
βατράχιος μοῖρα. Βάτραχος ἐκ Σερίφου.
Seripho. dictum de mutis. ranae enim Seriphiae in
latae nullam edebant vocem. Βατράχῳ ὕδωρ.
sam. proverbum simile illi, Mustelae sebum. in
iuae dant, iis delectantur accipientes. Et, Ranis
istatras: in eos qui talia dant, quibus minime in-
pientes. Βαῦζων. Latrans. Aristophanes: De-
e: nam et ipse talis eram. Βαυκαλᾶν. Pue-

ros cantu demulcere. Βαῦνος. Fornax. unde βάνανσοι di-
cuntur opifices, qui igne ad opus faciendum utantur. Βά-
ψας τὴν κ. Tingens volo accedere ad indices nauticos. hi
enim peregrinis ius dicebant. tingens, scilicet remum, hoc est,
navigans, proficiscens. alii contendunt a pharmacopoeis du-
ctam esse translationem: id est, tingens nigro. Βδέλλα.
Hirudini (inquit Salomo) tres erant filiae, quas singulari
amore diligebat: et tres istae erant insatiabiles; neque
quarta unquam dicebat, satis se habere. hirudo est peccatum:
cuius filiae sunt fornicatio, invidia, idololatria, quas nunquam
malarum actionum satietas capit. quarta est mala cupiditas.

Βδελύττεσθαι. μυσάττεσθαι, ναυτιᾶν, ἀποστρέφεσθαι. Ἀπολλόδωρος Κυρηναῖος, μισεῖν. Ἀπὸ τούτου καὶ ἡ βδελυγμία ἀπὸ τοῦ μίσους· καὶ ἡ βδελυγία. καί·

Βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου. 5 οὗτος εἶχε λέπραν. ἐκωμωδεῖτο δὲ καὶ εἰς μαλακίαν. ἦν δὲ καὶ κακοπράγμων καὶ διψοφάγος καὶ λάλος.

Νῆ τοὺς θεούς, ὅς οὐκ ἰδὼν βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου.

Βδέγγυσθαι. ἐκκενοῦσθαι τὴν κοιλίαν ση- 10 μαινει, οὐ τὸ πέρδεσθαι, [ὃ καὶ ἐπιχωριάζει μέχρη τοῦ νῦν. βδέει γὰρ λέγομεν.]

Βδύλλεττε. εὐτελίζετε, φοβεῖσθε, καὶ τρέμειτε. Ἀριστοφάνης·

Τί βδύλλεθ' ἡμᾶς; οὔτι που πολλαὶ δοκοῦ- 15 τῆς κόπρου. Ἀριστοφάνης·
μεν εἶναι;
καὶ μὴν μέρος γ' ἡμῶν [ὄρατ'] οὔπω τὸ μυ-
ριστόν.

Βδύλλει. καταπέπληγε, βδελύττεται, μισεῖ.
"Ὁ τε πένης βδύλλει λεῶς.

Βαιαί. μικραί. Καὶ Βαιός, ἰδίως ἀντὶ τοῦ εἶς, Σοφοκλῆς·

Πότερον ἐχώρει βαιὸς ἢ πολλοὺς ἔχων ἄνδρας λοχίτας;

5 καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσιν·

"Ἔσπεισα βαιῶς κύλικος ὥστε δεύτερα.

καὶ αὐθις·

"Ὁ δ' εἶπε πρὸς με βαι', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα· 427

Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγῇ φέρει.

Κἀγὼ μαθοῦσ' ἔληξ'. ὁ δ' ἐσσύθη μόνος.

Βαίτη. διφθέρα. Βαίτη δὲ κἀν θέρει καὶ ἐν χειμῶνι ἀγαθόν. ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν χρείαν προσφόρου.

[Βαιτική. ἡ ἡπαιρος.]

Βεβαλανωμένον. ἀντὶ τοῦ κατεχόμενον ὑπο Βεβαλανωμένον. Ἀριστοφάνης·

Μὴ με περιίδης

διαβράγέντα, μηδὲ βεβαλανωμένον.

Βεβαιῶ. αἰτιατικῆ.

Βεβαιώσεως. δίκης ἐστὶν ὄνομα, ἣν δικάζονται οἱ ἀνησάμενοί τι.

2. Apollodorum Cyrenaicum in simili disputatione protulit Schol. Plat. p. 421. 3. ἀπὸ τοῦ μίσους] Sic habent omnes edit. sed male. Scribendum enim ἐπὶ τοῦ μίσους: ut sit sensus, βδελυγμία aliquando poni pro μίσος, i. e. odium. Küst. Huius acumen mirum quam pusilla menda eluserit. Scribendum enim ἐπὶ τοῦ μίσους, vel potius τὸ μίσος. Ceterum Zon. p. 380. δυσδομία. 4. Βδελύττομαι] βδελυτόμενον A. B. V. E. C. Med. Mox λέπρον bis V. C. His autem qui subfiscuntur versus Aristoph. Av. 150. sq. apparet esse sufficiens: id quod arguit etiam Zon. p. 381. 6. οὗτος εἶχε λέπραν. ἐκωμωδ.] Ex Scholiasta Aristoph. in Aves 151. ubi locus integer sic legitur: Μελανθίος ὁ τραγικός κωμωδεῖται λεπρός καὶ κακοπράγμων. κωμωδεῖται γὰρ εἰς μαλακίαν καὶ διψοφάγαν. Πλάτων δὲ αὐτὸν ἐν Σκῦθαις ὡς λάλον σκῶπτει. Καλλίας Πεδήταις. — Τίς ἄρα; τοὺς Μελανθίους τῶ γινώσκωμαι; Ὅς ἂν μάλιστα λευκοπρώκτους εἰσίδης. Εἶχε δὲ Μελανθίος λέπραν. ἐκωμωδεῖτο δὲ καὶ εἰς μαλακίαν. Küst. Hanc annotationem ex v. Λέπρεος esse repetitam opinor. In Calliae priore versus videtur oblitterata esse vetus scriptura ἔστιν ἄρα. εἶχε λέπραν] Pergit MS. Coisl. 177. λέγει γοῦν ἰδὼν τὸν Μελανθίον οἷόν ἐστι κακόν, βδελύττομαι τὸν λεπρόν. λήψη δὲ τὸν λόγον ἐπὶ τῶν ὁμοίων κακῶν. 10. Βδέγγυσθαι. ἐκκεν.] Vide Hesychium vv. Βδελύσσεσθαι et Βδέινεσθαι. Küst. Lex. Bucham. p. 179. 11. ὃ καὶ ἐπιχ.] Haec cum seqq. om. V. C. unciis notavimus, ut meram lectoris cuiusdam annotationem annotivitate. Ac desinit Zon. p. 380. in verba οὐχὶ τὸ πέρδεω. 12. βδέειν] βδέει A. B. E. Med. 13. Βδύλλεσθαι] βδύλλεται A. βδύλλετε B. *V. C. Med. Similiter εὐτελίζεσθαι A. pr. 14. Ἀριστοφάνης] Lysistr. 354. sq. 15. βδύλλεσθ' men-

dum vulg. βδύλλεθ' ὑμεῖς E. V. 17. ὄρατ' om. A. B. C. V. E. idque Küstero deberi videtur. Tum οὔτω Med. 19. Βδύλλει. καταπέπληγε] Ex Schol. Aristophanis in versum continuo laudatum Equ. 224. Cf. Zon. p. 381. 1. Βαιαί] Lycophr. ap. Diogen. Laert. II. 140. Hemst. Βαιός] Cum paucis, Toupius interpretabatur. ἀντὶ τοῦ] ὁ B. E. 2. Σοφοκλῆς] Oed. R. 750. sq. 4. ἄνδρας λοχίτας] λοχίτας τοὺς ἄνδρας A. λοχίτας ἄνδρας V. C. E. Med. 6. Ἔσπεισα] Ἔσπεισας B. E. ἔσπεισαι C. id est ἔσπεισα. Mox κύλικος *V. Sed haec parum iuvant ad removendum vitium ὥστε. Videndum ne sufficiat ὡς τὰ δεύτερα: poculo libavi modico, ut qui secundo loco propinarem. 8. Ὁ δ' εἶπε] Sophocli. Ai. 292 — 94. 10. Continuo cum V. C. glossam delevi: Βαιθήλ. θεῖος γαός. Vid. Intpp. Hesychii et Herodiani Epimer. p. 5. 11. Βαίτη] Vid. Intpp. Hesychii. Plerique βαιτα, ut Schol. Aristoph. Vesp. 737. 1133. Proverbia forma dubites an olim numeris fuerit astricta. 13. Βαιτική] Βαντινή B. Βαιτινή E. Glossam merito nescit *V. Delevit statim cum A. B. C. V. E. Gaisf. gloss. Βαιτύκη. τὸ τέμπανον, petitam e Zon. p. 374. 15. Ἀριστοφάνης] Eccles. 390, 91. (369.) 18. Om. vulg. Siletur *V. 19. Βεβαιώσεως. δίκης] Rem plenius exponit Harpocratio, quem vide. Küst. Sive Lex. Rhet. p. 219. sq. Heraldum adv. Salmas. IV, 3. contulit Gaisf. δίκης om. V. Verum desideratur etiam δίκη. δικάζουσιν] δικάζοντες A. B. C. V. καταδικάζοντες ἀνησάμενοι Harpocr. Pal. ap. Gaisf. δικάζονται Harpocr. editus. 20. οἱ ἀνησάμενοί τι] Sic recte habent MSS. Paris. At in prioribus edit. male legitur οἱ ἀνησάμενοί τι. Küst.

Βδελύττεσθαι. Abominari, fastidiere, aversari. secundum Apollodorum Cyrenaicum est odio habere. hinc βδελυγμία, φθισίον, ἐτ βδελυγία. Per Deos, qui quidem averser Lepraem, quamvis mihi non visum, propter Melanthium. hic Melanthius lepra laborabat, et ab comicis ob mollem et effeminatam vitam perstringebatur. Idem etiam improbus erat et otiosus et loquax. Βδέγγυσθαι. Alvum evacuare significat; non autem pedere. Βδύλλεττε. Contemnitis, metuitis, et formidatis. Aristophanes: Quid contemnitis nos? num forte paucae videmus esse? atqui partem nostrum ne millesimum quidem videtis. Βδύλλει. Timore percēllitur, habetatur, odit. Et tenuis plebecula eum odit. Βαιαί.

Parvae. Et Βαιός, peculiari significatione, unus. Sophocles: Utrum istat solus, an vero multis stipatus satellitibus? Item in Captivis: Libavi secundo loco de parvo calice. Et de nudo: Ille vero dixit ad me pauca, sed inter omnes decantata. Mulier, silentium decet feminas. Tum ego his auditis conticui; ille vero solus abiit. Βαίτη. Vestis pellicea. Βαιτα tam aestati quam hiemi apta est. dicitur de rebus ad usum accommodatis. [Βαιτική. Baetica, regio.] Βεβαλανωμένον, Cuius alvus pessulo quasi occlusa est. Aristophanes: Ne patiaris ventrem meum dirumpi, quod excrementis exitus negatur. Βεβαιῶ. Aptum accusativo. Βεβαιώσεως δίκη. Sic appellatur actio, quae dabatur emptoribus.

Βέβηκεν. ἔστηκεν, ἐπέπηκτο.
Βέβηλος τόπος. ὁ βατὸς πᾶσι καὶ ἀκάθαρ-
τος. Καὶ Βέβηλος ἀνὴρ, ὁ ἀμύητος καὶ μιαιφός.
Εὐριπίδης·

Οὐ γὰρ θέμις βεβήλοις ἄπτεσθαι δόμων.

Καί,

Λαίδω ξυνοῖσι, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέ-
βηλοι.

Καὶ Βεβηλοῦνται, μαιίνονται.

Βεβηκός. ἀσφαλές.

Βεβριθε. βαρύνεται.

Βεβριθυία. βαρεῖα, λαχυρά.

Βέβρυχεν. ἦξει.

Βεβυσμένα. λαθραῖα, ἢ πεπληρωμένα. Καὶ
Βεβυσμένον, πεπληρωμένον, κκαλυμμένον. 15 φανερά ἐστιν ἐν δευτέρῳ.
Ἀριστοφάνης·

Λός μοι χυτρίδιον σπογγίῳ βεβυσμένον.

ἢ ὅτι χύτραν ἔφερον, ἐν ἣ ἦν σπόγγος πεπληρωμέ-
νος μέλιτος, ἦν ἐτίθεσαν ἐν τῷ στόματι τῶν παί-

δων, διὰ τὸ ἐκμυζᾶν· ἢ ὅτι οἱ πένητες τὰ τρήματα
τῆς χύτρας σφηνοῦσι σπόγγοις. ἢ τετραμένον παν-
ταχοῦ.

Βέβυστο. ἐπεπλήρωτο.

Βέβυστο δὲ πᾶσα χόλοιο.

Βεελφεγώρ. Βέελ, ὁ Κρόνος· Φεγώρ, ὁ
τόπος, ἐν ᾧ ἐτιμαῖτο.

Βεκεσέληνε. ἦτοι ἀπόπληκτε καὶ σεληνό-
πληκτε· ἢ τὰ δύο σύγκειται ὡς ἓν, τὸ βέκκος καὶ
10 ἡ σελήνη. ἀρχαῖα δὲ ἀμφοτέρω. ἢ ὅτι [οἱ Λυδοὶ]
τὸν ἄρτον βέκκος ἐκάλουν οἱ Φρύγες. διαβάλλοντο
δὲ ὡς ἀνόητοι. ἀπὸ οὖν τῆς διαλέκτου σκώπτει ἀδ-
τοῦς. ἢ δὲ περὶ τοῦ βέκκε ἱστορία, ἢ ἐστὶ φωνῆ
Φρυγῶν σημαίνουσα τὸν ἄρτον, παρὰ Ἡροδότου

Βεκεσέληνε. ἀρχαῖα· τουτέστιν, ἀνοητό-
τατε. παρῆκται δὲ ἀπὸ τοῦ προσέληνε. τοὺς γὰρ
Ἀρκάδας ἀρχαιοτάτους καὶ πρὸ τῆς σελήνης φά-
σκοντας γεγονέναι προσελήγους ἐκάλουν. Βεκε-

1. Βέβηκεν] Notissimum ad significatum non ἐπέπηκτο poterat referri, sed πέπηκται. 2. Βέβηλος τόπος] Ex Scholiasta Sophoclis in Oedip. Colon. 9. ut Pearsonus observavit. Küst. Similiter Lex. Seg. pp. 223. 323. ὁ βατὸς πᾶσι] ὁ πᾶσι κκαλοῖ, βατὸς MS. 177. 4. Εὐριπίδης] Protesil. l. 5. βεβήλοις] Metri gratia scribendum est βέβηλον, ut recte legitur apud Scholiastam Sophoclis loco laudato. Küst. Ubi βεβήλοις MS. Florent. ἴδιοις βεβήλοις A. γὰρ om. B. E. C. V. Med. 7. Λαίδω ξυνοῖσι.] In prioribus edit. pessime legitur Λαίδα ξυνοῖσι: cuius loco veram lectionem ex MSS. Pariss. et Scholiasta Sophoclis posul. Versum autem hunc, qui Orpheo vulgo tribuitur, alii sic efferunt: Φθέρξομαι, οἷς θέμις ἐστὶ θύρας δ' ἐπίθεσθε βηλοι. Vide Euseb. de Praep. Euang. lib. III. c. 7. et lib. XIII. c. 12. p. 664. item Theodoret. Therapeut. p. 478. Küst. Herod. adv. Salmas. p. 601. Solan. in Lucian. T. I. p. 537. Ruhken. in Tim. p. 60. attulit Gaisf. Nobis satis est laudasse Wesseling. Aristobulo p. 129. sq. βεβήλοις] βέβηλοι A. B. *V. C. E. De quo Küsterum olim ratio fefellit in Arist. Eccl. 420. 9. Βελοῦνται] Βεβηλοῦται A. repugnante Hesychio. Tres novissimas voces om. V. C. 10. Βεβηκός. ἀσφαλές] Eadem Hesychius: ἀσφαλές ποσὶν βεβηκός dixit Archilochus fr. IX. similiterque Hero in Vett. Mathem. p. 228. Ceterum v. Iacobs. in Philo. p. 307. Continuo cum V. C. delevi: Βέβριος Κρόσπος. ζῆται περὶ δειπνον ἐν τῷ Βιτέλλιος. Ubi ζῆται περὶ δειπνον a-derant A. B. E. Med. 11. Βέβριθε] Il. π'. 384. 12. Βεβριθυία] Il. γ'. 385. 13. Βέβρυχεν] Il. ε'. 264. 14. πεπληρωμένα] In prioribus edit. male excusum est πεπρωμένα, cuius loco scribendum esse πεπληρωμένα ex Hesychio et hoc loco Suidae patet. Küst. Adde Lex. Bachm. p. 179. πεπρωμένα Zon. p. 384. πεπρωμένα A. B. E. λεπρωμένα V. C. 15. πεπληρωμένον — βεβυσμένον om. A. 16. Ἀριστοφάνης] Acharn. 438. (462.) 18. ἢ ὅτι χύτραν] Haec et quae sequuntur Scholiis Aristophanis in brevitatem sunt redacta.
2. ἢ τετραμένον πανταχοῦ] Post πανταχοῦ ex enarratore Comici addendum est, ὡς περὶ οἱ σπόγγοι. Küst. τετραμένον] τετραμένα A. B. E. Edd. ante Küst. τετραμένα *V. τετραμένα V. C. τετραμένον et ἀπανταχοῦ Schol. 4. Zon. p. 385. 5. Vaus incerti poetae. 5. Βεελφεγώρ. Βέελ.] Ex Theodoro in Psalm. CV. [28.] p. 828. Küst. G. I. Vossius de Or. et Prog. Idol. II, 7. Hemst. 7. ἐν ᾧ ἐτιμαῖτο] ἐν ᾧ ὁ τόπος E. Mox cum A. V. C. removi, quae petita erant ex Numer. XXV, 3. ἐτίμασαν οὖν τῷ Βεελφεγώρ. Quibus Βεελφεγώρ. ἀντι τοῦ ἐν τῷ τόπῳ τοῦ φέγωρ εἰδῶλου addunt B. E. Med. Sequebatur etiam gl. Βεζέκ. ἀστραπή. Ἰεζεκιήλ (I, 14.): Ἀνέκαματον δὲ ὡς εἶδος τοῦ Βεζέκ. ὁ ἐστὶ τῆς ἀστραπῆς. Delevit Gaisf. cum A. B. C. V. E. Cf. Zon. p. 381. et Hesychius. 8. Βεκεσέληνε] *V. constanter. σεληνόπληκτος etiam Hesychius. 9. ὡς ἐν] ὡς τὸ ἐν E. βέκκος] βέκος *V. B. E. Med. Item infra. 10. οἱ Λυδοὶ] ἀμφοδοὶ V. (ap. Gron. p. 89.) C. Hinc Πάμφυλοι etiam Küsterus Diatr. p. 24. Inanis omnino Lydorum memoria: qua expulsa recte procedet oratio. 11. ἢ Φρύγες] οἱ φρύγες A. Id nobis tutissimum est visum. 12. ἀπὸ τῆς οὖν] Scripsi ἀπὸ οὖν τῆς cum *V. 13. Βέκκε] Βεκής B. βεκέ *V. βέκος E. ἢ opinor ex Herod. II, 2. 14. Ἡροδότῳ] Ἡροδότου posui cum A. *V. Mox ἐν δευτέρῳ B. E. 16. Βεκεσέληνε] Βεκεσέληνε B. V. C. Mox Ἀρκάδας om. E. 19. Βεκεσέληνε] βίασσε σέληνε A.

Βέβηκεν. Stat. fixus est. Βέβηλος τόπος. Locus profanus et omnibus accessus. Et Βέβηλος ἀνὴρ, homo nullis sacris initiatus et sceleratus. Euripides: Non est fas profanis aedes ingredi. Et: Cano sapientibus; aures vero occuladite profani. Et Βεβηλοῦνται, polluantur. Βεβηκός. Stabile. Βέβριθε. Gravatur. Βεβριθυία. Onusta, robusta. Βέβρυχεν. Resonat. Βεβυσμένα. Clandestina, obturata. Et Βεβυσμένον, repletum, tectum. Aristophanes: Da mihi olulam, spongia obturatam. hoc ideo dictum, vel quod ollam ferebant, in qua erat spongia melle repleta, quam ori infantum inserebant, ut eam suggerent: vel quod pauperes foramina ollae spongiis obturant. vel foraminibus plenum. Βέβυστο. Re-

pleta erat. Tota vero bile tumebat. Βεελφεγώρ. Βεελ est Saturnus; Phegor locus, in quo colebatur. Βεκεσέληνε. Vel significat stapide, lunatico: vel vocabulum hoc compositum est ex duabus vocibus, eandem habentibus significationem. Utrumque enim, βέκκος et σελήνη, ponitur de antiquis. vel quod Lydi, vel Phryges, panem vocabant βέκκος. hi autem per stupiditatem male audiebant. propter dialectam igitur eos perstringit. historia autem de Βέκκε, voce Phrygum significanti panem, extat apud Herodotum libro secundo. Βεκεσέληνε. Antiquae. hoc est, stultissime. ductum est autem a προσέληνος. Arcadas enim, qui antiquissimos et ante lunam se uatos ferebant, προσελήγους appellabant. Βεκεσέληνε igitur

ε οὖν ὡς προσέληνε. ἔχεται δὲ καὶ αὐτὸ αὐτὸ τὸ βεκκεσέληνε ιστορίας τοιαύτης. Ψαμμίτιος Αἰγυπτίων βασιλεύσας ἠθέλησε γυναικῶν πάντων ἀνθρώπων πρεσβύτεροι καὶ πρῶτοι οὗτο. ὡς δὲ πάνυ πολυπραγμονῶν οὐχ οἶός τε εὐρεῖν τὸ ἀκριβές διὰ τὸ πολλοὺς περὶ τούτου εἰκεῖν, μηχανάται τι τοιοῦτο. λαβὼν οὖν ἄρτι δύο παιδία εἰς οἶκον κατέκλεισεν ἀνακεχωρημένους. καὶ οἱ μὲν λέγουσιν ὡς αἰγυπτίους αὐτοῖς, ὡς θηλάζοντα ἐτρέφετο τὰ παιδία οἱ δὲ ὡς τροφὸς παρέστησε, τὰς γλώσσας ἐκτεμῶν, ὥστε τῆς φωνῆς αὐτῶν μὴ ἀκούειν κιδία. ταῦτα δὲ ὁ Ψαμμίτιος ἐποίησε, βουλομένης εἰδέναι, τίνα ποτὲ τὰ παιδία πρῶτην φωνήν, ἀπαλλαγέντα τῶν ἀσχημῶν κρυζήματων ὡς οὖν τριετῆς αὐτοῖς ἐγεγόνει χρόνος τῆς τροφῆς, εἰσέπεμψεν εἰς τὸν οἶκον τινὰ ἰλάτων, ἐντεταμένους σιωπῇ παρελθεῖν. τοῦ

δὲ ἀνεώξαντος τὰς θύρας, ὁρῶντα τὰς χεῖρας τὰ παιδία βέκκος ἐκάλον. Φρύγας δὲ τὸν ἄρτι οὕτω καλεῖν. καὶ οὕτω μὲν Ψαμμίτιον εὐρεῖν τε καὶ πιστεῦσαι γεγονέναι πρῶτους Φρύγας. εἰ δὲ ὁ πρῶτος λόγος ἀληθής, ὅτι ἐξέθραψαν τὰ παιδία αἱ αἰγυγες καὶ οὐ γυνή, θαυμαστὸν οὐδὲν κατακούοντα τῆς αἰγυγῆς μιμήσασθαι τὴν ἐκείνης φωνήν, συμπεσεῖν δὲ καὶ παρὰ Φρυγῶν τὸ τοιοῦτον ῥῆμα. οὕτως οὖν καὶ τὸ βεκκεσέληνε τὸ ἀρχαῖον δηλοῖ, συγκειμένης τῆς λέξεως ἐκ τοῦ βέκκος, διὰ τὴν εἰρημένην ιστορίαν, καὶ τοῦ προσέληνε, διὰ τὸ τοὺς Ἀρκάδας προσεληνούς καλεῖσθαι.

Βέλεμνα. βέλη.

Βελιστίχη.

Βελισάριος, ὁ στρατηγός, ἦν μὲν τὸ σῶμα καλός τε καὶ μέγας, καὶ εὐπρόσωπος πάντων μάλιστα. οὕτω δὲ πρῶτον τε καὶ εὐπρόσοδον παρεῖχεν ἑαυτὸν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ὥστε ἀνθρώπων πένητι

εἰ δὲ καὶ] Cum toto hoc loco conferendus est enarrator Comici in Nub. 397. qui eandem historiam de Sesonchosi regis filiorum narrat. Küst. 2. Ψαμμίτιος] Ψαμμίτιος A. V. C. item deinceps. 4. πρεσβύτεροι] ἀρχαιότεροι E. 5. ὡς οὖν — τοιοῦτον om. V. C. 6. ἀνευρεῖν] εὐρεῖν E. 7. τοιοῦτον] τοιοῦτο dedi cum A. E. λαβῶν] οὖν addidi ex C. 8. κατέκλεισεν] ἀπέκλεισεν V. C. ἀνακεχωρητός] ἀνακεχωρητός B. E. 10. θηλάζοντα] θηλάζοντες C. ἐτρέφεοντο E. 11. τροφὸς] τροφῆς V. qui mox cum C. ἐκτεμῶν τὰς γλώσσας omissione αὐτῶν, quod servat *V. 12. ὥστε εἰδέναι et mox ὁ Ψαμμίτιος om. V. C. 14. προήσουσι] Sic ex MSS. Pariss. reposui. Priores enim editt. minus recte haerent. Küst. 15. ἀπαλλαγέντα] ἀπαλλαγέντες B. E. 16. διεγεγόνει] ἐγεγόνει praestuli cum Herodoto et C. *V. t usum Heind. in Pl. Protag. 29.

ἀνεώξαντος] ἀνεώξαντος A. B. E. C. Med. Singulare mendum. θύρας] χεῖρας B. E. pr. qui statim ὁρῶντά τε αὐτοῖς τὰ παιδία καλεῖν τε χεῖρας Med. 3. τε καὶ] τε om. C. *V. 4. εἰ δὲ καὶ] Haec cum seqq. om. V. C. καὶ delevi cum A. B. E. τὸ] καὶ om. E. Huc tamen refertur καὶ post ιστορίαν. Tunc τὰ βεκκεσέληνα B. 10. βέκκος] βέκκος A. B. βέκκος] βέκκος δὲ καὶ τὸ] ὡς αὐτοῖς δὲ om. A. B. E. Mox dedi τὸ cum A. E. Quod autem sequitur προσέληνε, scribendum fuit διὰ καὶ τοὺς Ἀρκάδας] Vide Scholiam Apollonii Rhod. IV, 263. Küst. διὰ τὸ τοὺς A. B. E. Ἀρκάδας ὡς ἀρχαίους] αἰσῶν om. A. B. E. Subsequatur glossa duplex: Βέκκος, προβατώδης. Βέλεκος. ὄσπριον. εἶκε δὲ τοῖς λαύροις. m e Zon. p. 388. ignorant A. B. C. V. E. Prius βέκκος dicendum erat cum Psello in Boisson. Anecd. T. III. p. 216. qui βέκκος exposuit p. 222. v. 400. Item post v. Βέλεμνα ex eodem Zonara inculcata fuerant, in vitis codicibus: Βέλεμνα. φωνῆ τὸν ἀποστῆναι δηλοῖ. ὁ Ἀπόστολος. Τίς δὲ συμφωνήσας Χριστῷ πρὸς Βέλεμνα. Spectabant ad 2 Ep. ad Cor. VI, 15. monente Porto. Neo dubitavimus expungere cum V. C. quae post Βέλεμνα extabant: Βέλεμνα φωνῆ τὸν ἀποστῆναι δηλοῖ. 14. Βελιστίχη] Amasia Ptolemaei Philadelphi: Athen. p. 576. Infra v. Στάδης inter carmina Ionica sive claudos, qualia scripserat Sotades, nominat etiam Πόρπον et Βελιστίχη. Pausan. Eliac. I, 8. Βελιστίχη, γυνὴ ἐκ Μακεδονίας τῆς ἐπὶ θαλάσῃ, τῇ ξυνορίδι ἐνίκησε. Clem. Alex. Protrept. [p. 42.] Ptolemaei Philadelphi: Βελιστίχη δὲ παλαίτιδα τελευτήσασαν ἐν Κανώβη μεταγαγῶν ἐθαψεν ὑπὸ τὸν προδοτηλῶμον στήλη. Serapidis. Reines. Adde Winckelm. in Plut. Erot. p. 137. Hanc v. om. Küsterus. Et deest fortasse A. V. C. e quibus nomen notatum. Habet eam B. E. Gaisf. 15. Βελισάριος] Quod de Iustiniani in Belisarium ingratitude narratur in lib. IX. de honesta disciplina c. 8. Pontanna, Volaterr. et alii, fabulam esse probat Alc. IV. Parerg. c. 24. Tillem. Diss. de historicorum delectu p. 28. Reines. Totum hunc locum de Belisario, Romanorum duce, excerpit Suidas ex Prob. III. de Bello Goth. c. 1. Küst. σῶμα καλός] Pergit V. καὶ πάνυ ἀγαθός, καὶ στρατηγός ἀριστος καὶ σώφρων, καὶ λανθάνων, μὴ προσχωρῶν τῇ ἔκπρῳ τοῦ στρατοῦ λυμάλισθαι τοῖς ληλοῖς, ἢ τοῖς στρατιώταις τοὺς καρποὺς τῶν δένδρων, ceteris. Gronovius tamen μὴ παραχωρῶν . . . τῶν δένδρων sub finem narrationis esse collocata tradit. 17. εὐπρόσοδον] ἑαυτὸν B. E. ἑαυτὸν παρεῖχεν] παρ. ἑαυτὸν dedi cum Procopio. παρεῖχεν αὐτὸν Gaisf. cum A.

est, ut προσέληνε. habet autem vox per se pronem, quae a tali historia repetitur. Psammitiorum rex cum scire vellet, quidnam omnium mortant antiquissimi, et omni quamvis studio adhibito in huius rei frustra inquisivisset, quod multi de hac gloria contendebant, tale quid commentus est. duos ovis natos interiore aedium conclavi conclusit, illempellat, ut quidam aiunt, summisit, quarum lacte; vel secundum alios, nutrices iis admovit, quibus praeciae erant, ne infantes vocem illarum audiantem ideo Psammitichus fecit, quod scire vellet, in infantes, ubi dari inceperant, primum edituri es. Igitur per triennium hac ratione nutriti essent, rex e amicissimis conclave illud tacite ingredi iussit. Illo

igitur fores aperiente, infantes manibus porrectis βέκκος dixerunt: quam vocem Phrygam lingua panem significare aiunt. sic igitur Psammitichum deprehendisse et credidisse ferunt, Phrygae omnium esse antiquissimos. at si verum est, quod priore loco diximus, infantes a capris, non autem ab muliere nutritos fuisse: mirum non est illos, cum capram balantem saepe audissent, vocem illius imitatos fuisse, casuque quodam accidisse, ut eadem voce Phrygae uterentur. sic igitur βεκκεσέληνον significat antiquum, voce ex βέκκος composita, per ante dictam historiam, item ex σέληνε, quod Arcades προσεληνούς vocari traderent. Βέλεμνα. Tela. Βελισάριος. Belisarius, dux, corpore erat decore et procero, oratione dignitate omnes superabat. idem omnibus tam comem et civilem se praebebat, siqui eum convenirent, ut homo tenuis-

τε λίαν και ἀδόξῳ ἐμφορῇ εἶναι. ἔρωσ δὲ αὐτοῦ τῆς ἀρχῆς πρὸς τε στρατιωτῶν ἀεὶ και ἀγροίκων ἀμαχός τις ἐγένετο, ὅτι δὴ ἐς μὲν τοὺς στρατιώτας φιλοδωρότατος ἐγεγόνει ἀνθρώπων ἀπάντων· τῶν τε γὰρ ἐν ξυμβολῇ ἡτυχηκότων χρήμασι μεγάλοις 5 παρεμυθεῖτο τὰ τραῦματα, και τοῖς εὐδοκμήσασι ψέλιά τε και στρεπτοὺς ἀθλα παραίχεται, ἔππου δὲ ἢ τόξου ἢ ἄλλου ὑτουοῦν στρατιώτῃ ἐν τῇ μάχῃ ἀπολωλότος, ἕτερον ἀντ' αὐτοῦ πρὸς Βελισαρίου αὐτίκα ὑπῆρχεν· ἐς δὲ τοὺς ἀγροίκους, ὅτι δὴ το- 10 σαύτη φειδοῖ τε και προνοία ἐχρήτο, ὥστε βιασθῆναι μὲν αὐτοὺς οὐδὲν πώποτε στρατηγούντος Βελισαρίου τετύχηκεν, ἀπεδίδοντο γὰρ αὐτοῖς κατὰ γνώμην τὰ ὄνια πάντα. και ἡνίκα ἀκμάζοι τὰ λῆια, εἰς τὸ ἀκριβὲς διεφύλασσε, μὴ τιμι παριοῦσα ἢ ἔππος 15 λυμήνηται, τῶν δὲ ὠραίων ἐν τοῖς δένδροις ἔντων ἄψασθαι αὐτῶν οὐδενὶ τοπαράπαν ἐξῆν. ἦν δὲ και σώφρων και λίαν ἐνάρετος.

Βέλος. και τὸ τραῦμα, ὁμωνύμως τῷ τιτρώσκοντι, παρ' Ὀμήρῳ.

Βελονοπώλης. οὗτος παράσιτος ἦν, ὡς φησὶν Ἀριστοφάνης.

Βέμβηξ. ὁ ξύλινος στρόμβος.

Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῆσι θοὰς βέμβηκας ἔχοντες ἔστρεφον εὐρείη παιδες ἐνὶ τριόδῳ. Ἀριστοφάνης·

Βέμβηκος οὐδὲν διαφέρειν δεῖ.

ἀντὶ τοῦ, εὐκίνητον και εὐστρεφον εἶναι δεῖ. ἔστι δὲ βέμβηξ ἐργαλεῖον, ὃ μάλιστα στρέφουσιν οἱ παῖδες. ἢ παίγιον τῶν παιδῶν, ὡς τροχός, ὅς μάλιστα διωκόμενος στρέφεται. Και Βεμβηκίαν, τὸ περιστρέφασθαι. Και Βεμβηκίζωσιν. Ἀριστοφάνης·

Ἴν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβηκίζωσιν ἑαυτοῖς.

Βενεβεντός. ὄνομα πόλεως Καλαβρίας, ἣν κτίζει Διομήδης. εἰς γὰρ τὸν ἀπόπλου καταχθεῖς εἰς τὰ ἴδια οὐκ ἐδέχθη, ἀλλὰ διωχθεῖς ἀπῆλθεν εἰς Καλαβρίαν, και κτίζει πόλιν, ἣν ἐκάλεσεν Ἀργυροπίπην, τὴν μετονομασθεῖσαν Βενεβεντόν.

1. λίαν και] λίαν om. B. E. ἐμφορῆς] ἐμφορῇ A. B. E. cum Procopii libris, quos Dindorfus contempsit. 3. ἐγένετο] ἐγένετο A. E. Med. Tacite mutavit E. Med. 7. παρῆγε Procop. 8. στρατιώτῃ] στρατιώτου A. E. Med. Tacite mutavit E. Med. 9. ἕτερος] ἕτερον A. B. E. Procop. 10. δὴ] δεῖ A. τσαύτῃ] τσαῦτοι E. 12. αὐτῶν οὐδέν] αὐτοῖς οὐδέν A. E. Med. quod negligendum non duxi. αὐτῶν οὐδέν] Portus. Correxit Kusterus e Procop. Mox τετύχηκεν E. Deinde integrum membrum aut neglectum est aut casu intercidit. 14. ἡνίκα] ἡνίκα μὲν Procop. 15. παριοῦσα] Procopius habet παροῦσα. Kust. Illud tamen e Suida nunc recuperavit. 19. ὁμωνύμως τῷ τιτρώσκοντι] Quem sensum verba habere hic possunt non video. Quare in versione a me praetermissa sunt. Kust. Sensus mihi videtur facilis. Hoc enim Suidas, nimirum βέλος et telum et vulnus significare apud Homerum. Id quod Hesychius sic exprimit in v. Βέλος: και πᾶσι τῶν βαλλόμενων, και τὴν ἀληθῆνα λέγει. Non cogitavit forsitan Kusterus τῷ τιτρώσκοντι esse a neutro τὸ τιτρώσκον, putavitque esse a masculino ὁ τιτρώσκων. Et hoc ipsi difficultatem peperit; si enim ita accipitur, explicari commode non potest. Verum si pro neutro sumatur, perit omnis difficultas: nam τὸ τιτρώσκον est omne id quod vulnerat, sagitta, gladius etc. Sed locum proferam ex Homero, ubi ita occurrit vox βέλος, Il. 5. 513. Ἄλλ' ὡς τις τούτων γε βέλος και οἰκοδι πέσση Βλήμενος ἢ ἴφ, ἢ ἔγγυ δξούεντι. Ad quem locum Schol. Βέλος νῦν τὸ βεβλημένον μέρος, τὸ τραῦμα. Ad hunc Homeri locum respexit Suidas. Bos. Animadv. ad Scriptt. Gr. p. 146. Ipsa Suidae verba leguntur in Schol. Veneto. Cf. Schol. Il. 5. 439. et Zou. p. 384.
1. ὡς φησὶν Ἀριστοφάνης] Plut. 175. Statim gl. Βεμβήνα. πόλις Λακκαδαμονίας Ignorant A. B. C. V. E. Vid. Steph. Byz. in Βελβίνα. Zou. p. 383. Βεμβήνα cum Med. 3. Βέμβηξ. ὁ ξύλ.] E Schol. Aristoph. Vesp. 1508. 4. Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ] Cuiuslimachi versus Epigr. 1,9. vid. Anthol. Pal. VII, 89. Diog. Laert. 1,8. 6. Ἀριστοφάνης] Av. 1448. (1461.) 8. εὐκίνητον] στρέφεται] Eadem verba repetunt Scholiastae in locum Avium. 9. δ] ὃν μάλιστα A. C. *V. Schol. Aristoph. Vesp. 1508. 10. Avium. 11. διωκόμενος] Malim δερόμενος, ut habet Scholiasta Comici loco laudato. Kust. διωκόμενος A. V. C. διωκόμενος diserte D. E. τυπόμενος Schol. in locum Vesp. 1557. (1508.) 14. ἡσυχίας Med. 15. ἑαυτοῖς] βέμβηξιν vel βέμβηξιν addunt MSS. et edd. Kustero superiores. 16. Brevisiter Zou. p. 383. 17. εἰς γὰρ τὸν] Hinc usque ad finem omnia om. V. Horum memoria quondam irrepsit in glossam Ἀργυροπίπην. Cf. vett. intpp. in Dionys. Perieg. 483. 20. Subsequerentur haec: Βενεβεντόν λέγουσι πνευματῶν βίαν. Ubi Kusterus: „βενεβεντόν λέγουσι πνευμ.] Scribendum est Βέντον, i. e. rentum: ut recte monuit Meursius in Glossario.” Habet h. gl. A. in marg. (Item sub v. Καπνίας οἶνος) Delevi cum V. C.

simae et infimae sortis esse videretur. in bello autem eum imperatore agebat, quem et milites et agricolae summo amore prosequerentur. milites quidem, quod eum experirentur mortallium omnium munificentissimum. nam qui in proelio male accepti fuerant, illis pecunia vulnerum acerbitate levabat; qui fortiter rem gesserant, illis armillas et torques pro praemio dabat. ac si cui militi in pugna vel equus vel arcus vel aliud quidpiam perisset, eius iacturam Belisarius illico sarciebat. agricolae autem eum amabant, propterea quod ita illis parcebat consulere, ut eo exercitum ducente nemini vis unquam illata fuerit. nam venalia quaelibet quo volebant pretio illis divendebant. iam cum segetes maturitati proximae essent, sedulo dabat operam, ne vagans equitatus eas laederet. nec pendentes arboribus fractus cuiquam attingere licebat. praeterea valde

erat temperans et virtutis amans. Βέλος. Eadem vox casu telum significat, tum vulnus apud Homerum. Βελονοπώλης. Hic fuit parasitus, ut ait Aristophanes. Βέμβηξ Lignens turbo. Pueri vero celeriter turbines verberare solent in lato trivio. Et Aristophanes: Α turbinis nihil d' ferre oportet. id est, mobilem et agilem esse oportet. est, utem βέμβηξ turbo, quem pueri flagello versant. vel ludicri puerorum, ut trochus, qui verberare agitur versatur. Et βεμβηξίαν, circummagi turbinis instar. Et βεμβηκίζωσιν. Aristophanes: Ut sine strepitu coram nobis sese turbinis instar sent. Βενεβεντός. Nomen urbis Calabriae, quam Diosdorus condidit. is enim cum domum reversus a suis non revertetur, sed ab illis expelleretur, Calabriam petit, et urbem didit, quam Argyrippam vocavit, postea dictam Βενεβεντόν.

[Βεΐδιος. ὁ ἔνδοξος.
Βειέλοπες. οἱ λῶροι.]
Βῆ. τὸ μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς.
οὐχὶ βαι λέγουσιν Ἀττικοί. Κρατῖνος Διονυσιαλεξάν-
431 δρω.

Ὁ δὲ λοῖσθιος ὡς περ πρόβατον βῆ βῆ λέγων
βαδίζει.

Βῆ. ἔβη, ἐπορεύθη. καὶ βῆ δέ, ἐπορεύθη.

[Βηθσαϊδᾶ. ὄνομα πόλεως.

Βηθφαγή. ὁμοίως.

Βηθύλος. εἶδος ὄρνέου.

Βηθανία. πόλις Παλαιστίνης. ὃ δὲ λέγει ὁ
εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὅτι ταῦτα ἐν Βηθανίᾳ ἐγένε-
νετο, ἐσφαλμένως γέγραπται. ἡ γὰρ Βηθανία ἐν-
θεν ἐστὶ τοῦ Ἰορδάνου· ἡ δὲ Βηθαβαρά, ὅπου ἦν 15
Ἰωάννης βαπτίζων, πέραν ἐστὶ τοῦ Ἰορδάνου. γρα-
πτέον οὖν δρθῶς οὕτως· Ὅτι ταῦτα ἐν Βηθαβαρᾷ
ἐγένετο· ἀλλ' οὐκ ἐν Βηθανίᾳ.]

Βηλός. βαθμὸς θύρας· ἢ οὐρανός.

Βῆμα. ὁ λίθος τοῦ δικαστηρίου. Ἀριστοφάνης·

Τὸ δὲ βῆμα τί σοι χρήσιμον ἔσται; Τὸν
κρατῆρα καταθήσω

καὶ τὰς ὑδρίας.

Βῆμα. δικαστικὴ τράπεζα. Οὐ μακρὰν δὲ
τῶν πυλῶν τὸ δικαστικὸν βῆμα προσέταξε δοθῆναι.

Βημάρχιος, Καισαρεὺς ἐκ Καππαδοκίας, σο-
10 φιστῆς. οὗτος ἔγραψε τὰς Κωνσταντίνου τοῦ βασι-
λέως πράξεις ἐν βιβλίοις δέκα, μελέτας τε καὶ λό-
γους διαφόρους.

Βῆξ ἀντὶ πορδῆς. ἐπὶ τῶν ἐν ἀπορίᾳ
προσποιομένων τι πράττειν. παρ' ὅσον οἱ πέρ-
δοντες, λανθάνειν πειρώμενοι, προσποιοῦνται
βῆττειν. [καὶ παροιμία νέα· Ἀπορία ψάλτου
βῆξ.]

Βηρίνα. Βηρίνης, τῆς γυναικὸς τοῦ μεγάλου

1. Βεΐδιος] Inde Βεΐδιαῖοι, quibus inlungebatur cura ludicrorum, quas Platanista dicebantur, aliorumque certaminum, quibus se ephēbi exercebant. Pausan. Lacon. c. 11. *Reines*. Vide Eustathium in Homerum p. 1453. *Küst.* Vid. Cragius de *Bep. L.* ced. II, 5. p. 81. *Hemst.* Quibus addē Boeckhium in Corp. Inscr. I. p. 609. Om. gl. V. Saltem scribendum erat *βειδίοι*.
2. Βειέλοπες: οἱ λῶροι] Eustath. in Homerum loco laudato. *Küst.* Vid. Cragius ibid. IV, 9. Item deest gl. V. *Utramq.* notavi glossam, quam et ab novellis magistrorum commentariis profectam constat e Cram. Anecd. II. p. 290. et Eustathius technici culuspium fidem revocavit. 3. Βῆ, τὸ μιμ.] Haec et quae sequuntur *αὐτολεξεῖ* etiam leguntur apud Etymologum apud quem βῆ circumflexo notatur. Vide etiam Eustath. in II. I. p. 768, 13. *Küst.* Antiatlic. p. 86. Βῆ. *προβάτων βληχῆ*. *στοράνης*. *Θύτην μέλλει καὶ κελθεῖ βῆ λέγειν*. Theognostus p. 155. βῆ, addens, *δ καὶ περισπᾶται*. Eadem fore Zon. p. 60. 6. Ὁ δὲ λοῖσθιος] Scribendum est ὁ δ' ἡλθιος, ut recte legitur apud Etymologum, itemque Eustathium loco laudato. *Küst.* Addit Gaisf. eundem Eustathium in Od. μ. p. 1721, 28. 8. Βῆ δὲ ἐπορεύθη] Coniecit Gaisfordus, Henychio viam strante, Βῆ δέ: ἐπορεύθη δέ, quae referrentur ad II. α. 34. καὶ ante βῆ om. V. C. καὶ — ἐπορεύθη om. E. 9. Βηθσαϊδᾶ Βηθανία om. V. C. nec dubitavi notare, praesertim ipso gl. Βηθανία colore motus, cuius disputatio critica vehementer ab institutis Suidae recedat. ὄνομα πόλεως] Om. B. πο. E. 10. ὁμοίως] τόπος E. 11. Zon. p. 385. 12. περι ἧς λέγει] ὁ δὲ λέγει A. δ B. 13. ἐν Βηθανίᾳ] Hodie apud Iouan. I, 28. recte legitur ἐν Βηθαβαρᾷ. Vide Theophylactum in illum locum, qui itidem Βηθανία in codice suo scriptum reperit. *Küst.* 14. ἔπερ ἐσφαλμένως] ἔπερ om. A. B. τοῦτο δὲ ἔσφ. E. 15. Βηθαβαρά] Βαβαρά B. E. Med. Infra βηθαρά E. 17. δρθῶς] δρθῶς οὕτως A. B. E. Med.
1. ἢ οὐρανός] Hoc sensu vox ista capitur apud Homerum II. α. 591. *Πῖμα ποδὸς τεταγῶν ἀπὸ βηλοῦ θισπεσίω*. Scholiasta in eum locum: *Ἀπὸ βηλοῦ. ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. ἀπὸ γὰρ τοῦ οὐρανοῦ ἐξήρθηθη*. *Küst.* Vid. Lex. Seg. p. 225, 29. et Zon. p. 385.
2. Βῆμα. ὁ λίθος τοῦ δικαστ.] Vide infra v. *Λίθω*. *Küst.* Varias nominis significationis recenset Lex. Seg. p. 219. Adde Zon. p. 387. qui utramque glossam confirmavit. Quod praecessit καὶ delevi cum *V. *Ἀριστοφάνης*] Ecclesias. 704. sq. (673.)
5. καταθήσω] καθήσω B. E. Med. 8. δοθῆναι] *Μοῖναι τεθῆναι*. *Küst.* *δεθῆναι* E. *δομηθῆναι* Gronovius. Veror etiam ut recte se habeat additamentum *δικαστικόν*. 9. Βημάρχιος] Eadem Zon. p. 386. Sed de Constantino Magno falli videtur Suidas, cum Bemarchium laudes Constantii celebrasse doceat Libanius de Vita sua p. 80. 10. ἔγραψε om. V. 12. Post hanc glossam cum A. V. C. delevi: Βῆνη. ὄνομα πόλεως. 14. προσποιομένων τι πράττων] Rectius Diogenianus, *προσποιομένων ἑτερόν τι πράττειν*. Sic ergo et hic apud Suidam scribendum est. *Küst.* Non multum recedit Arsenius p. 140. 15. *πέρδοντες λανθάνειν*] *πέρδοντες διὰ τὸ λανθάνειν πέρδουσι* V. (*πέρδοντες διὰ τὸ λ. βῆττουσι* *V.) omittis reliquia. Quod sequitur proverbium tractavit Arsenius p. 67. Sed *Ἀπορία ψ. β.* ignorat *V. neque dubium quin novissima perperam involarent. Mox cum V. C. sustuli glossam, Βηρία. πόλις. 18. Βηρίνη] Βηρίνηνα A. Id est Βηρίνα, quod propter auctoritatem Malchi recepi. Βηρίνα tamen Candidus. Βηρίνης, τῆς γυναικὸς] Haec et quae sequuntur leguntur etiam apud Codicum de Origin. Constantinopol. num. XXXVII. *Küst.*

[Βεΐδιος. Illustris. Βειέλοπες. Lora.] Βῆ. Vex baliatum ovium imitans. sic enim Attici hanc vocem scribunt, non βαι. Cratinus Dionysalexandros: *Stultus vero instat ovīs de be dicens vadit*. Βῆ. Ivit. Et Βῆ δέ, profectas est. [Βηθσαϊδᾶ. Nomen urbis. Βηθφαγή. Nomen urbis. Βηθύλος. Avis species. Βηθανία. Urbs Palaestinae. de qua dicit Iohannes Evangelista: *Haec in urbe Bethania facta sunt*. sed ista scriptura mendo laborat. Bethania enim est cis Iordanem; Bethabara vero, ubi Iohannes baptizabat, trans Iordanem. sic igitur scribendum est: *Haec in urbe Bethabara facta sunt*: non autem, in urbe Bethania.] Βηλός. Limen iannae.

vel coelum. Βῆμα. Suggestio in iudicio. Aristophanes: *Suggestus vero dicasteris cui rei tibi utilis erit? In eo cruciatae deponant et hydrias*. Βῆμα. Manna iudicialis. *Nam procul a portis mensam iudicalem collocasti inquit*. Βημάρχιος. Bemarchius, Caesariensis Cappadox, sophista. hic Imperatoris Constantini res gestas libris decem scripsit; itemque declamationes et orationes varias. Βῆξ ἀντὶ πορδῆς. *Tussis pro crepitu ventris*. de his dicitur qui in difficultate quadam aliud quid se agere simulant. qui enim inter pedendum latere student, tussire se simulant. [item novum proverbium: *Tussis haesitationem cantoris arguit*.] Βηρίνα. Verinae.

βιβάζει. συζεύει, ὀχεύει.
 βιβλιαφόρος. γραματοφόρος. Ὁ δὲ πέμ-
 βιβλιαφόρον, μὴ θορυβεῖσθαι παρακαλουόμε-
 Καὶ πᾶσα γραφὴ βιβλιαφόρος λέγεται.
 Βιβλινος οἶνος. ἀπὸ χωρίου οὕτως ἐκλήθη. ὁ
 Βιβλίον. ἡ ἐπιστολή.
 Βίβλοι Θεοῦ. ἡ γνῶσις αὐτοῦ, καὶ ἡ ἄλλ-
 τος μνήμη. Δαβὶδ· Καὶ ἐπὶ τὸ βιβλίον σου πάν-
 ες γραφήσονται.
 Βιαιότερον. ἐπικρατέστερον. Τῆς τῶν ἰα-
 τρῶν ἐπιστήμης βιαιότερον ἦν τὸ νόσημα.
 Βίαιοι οὗτοι ἐγένοντο· Φάλαρις, Ἐχτος,
 Διονύσιος, καὶ ὁ Κασανδρέων τύραννος, ὑπερβα-
 λῶν παρανομίᾳ· καὶ Αἰγυῖς, ἀδελφὸς Ἰλλου νόθος,
 καὶ οὗτος βίαιος.
 Βιαιῶν. ὄνομα δίκης ἐστὶ κατὰ τῶν βίᾳ πρα-
 τόντων ὅτι οὖν. ὁ δὲ ἄλοος ἀποτίνει εἰς τὸ δημόσιον
 ἴσον τῇ ἐλόγῃ. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. εἰσι

δὲ καὶ ἐν τοῖς Λυσιακοῖς φερόμενοι λόγοι βιαιῶν.
 καὶ δῆλον ὅτι οὐκ ἐπὶ φθορᾷ παρθένων οὕτε-
 τὸ ὄνομα οὐτε ἡ δίκη ἐλέγτο, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλ-
 λων.
 Βιζακίων. μικρῶν λίθων.
 Βιζύη. πόλις Θρακικῆ.
 Βιθίας. ὄνομα κύριον. [Καὶ ἡ μὲν κατὰ τὸν
 Βιθίαν ἐλπὶς τούτῳ τῷ τρόπῳ διέπασεν.]
 Βίκος. τὸ ἀγγεῖον. Καὶ Βικίδιον, διὰ τοῦ
 βίκου ἡμιδαεῖς οἶνον.
 Βινεῖν. τὸ συνουσιάζειν· ἢ τὸ πιπίζειν. ἐν
 Ἐπιγράμματι.
 Ἄδὸν τὸ βινεῖν ἐστὶ· τίς οὐ λέγει; ἀλλ' ὅταν
 αἰτῇ
 χαλκόν, πικρότερον γίνεται ἔλλαβόρον.
 Βινεῖν. περαίνειν.
 Βινεῖν δεῖ με διαλελημένον.

1. Βιβάζει.] Geoponic. p. 391. Toup. MS. Cf. Antlatt. p. 85. συζεύει.] Sic habent MSS. Paris. [cum Lex. Bachm. p. 179.]
 itemque editt. Mediol. et Aldina. At in editt. Basil. et Genev. legitur συνουσιάζει: quod licet rectius sit, nolui tamen veterem
 lectionem absque auctoritate MSS. et antiquiorum editt. mutare. Küst. συζευγύει Colslin. 177. sive Zon. p. 389. et Phavorin.
 Gaisfordus suspicabatur συνεδέει, collato Hemsterhusio in Schol. Aristoph. Plut. 150. Sequentem gl. Βιβήξαντες. ἐμβιβάζου-
 τες, ignorans A. B. C. V. E. Debebat Zonaras. 2. Βιβλιαφόρος.] MS. Colslin. 177. Βιβλιαφόρος, γραματοφόρος.
 βιβλιον γὰρ λέγεται καὶ ἡ ἐπιστολή. Item A. V. C. βιβλιαφόρος in capite glossae et in exemplo; Item Zon. p. 387. qui sub
 diserte monet, οὐ βιβλιαφόρος. Exemplum ex v. Ἐξ αὐτῆς annotabat Toupius. 5. ἀπὸ χωρίου. ἐκλ.] Sic A. B. V. C. Decet
 E. qui in marg. sic: Βύβλιος οἶνος ἀπὸ χωρίου Βύβλου. Olim horum loco predebantur: αὐστηρός. ἀπὸ βυβλίνης οὕτω καλουμένης
 Θρακίας ἀμπέλου. οἶνον, ὕδωρ δὲ πίνει, τὸν δὲ Βίβλινον στυγεῖ. Ea suppeditarat Zonaras, neque multum recedit Etym. M.
 v. Ubi Küsterus Steph. Byz. v. Βιβλίη et Hesych. v. Βιββλίμιος, Toupius Theocrit. XIV, 15. et Schol. attulerant. 6. Βιβλίον
 V. Vales. in Ammian. XVI, 5, 3. 7. Βίβλοι Θεοῦ. ἡ γνῶσις.] Ex Theodoro in Psalm. [mox laudatum] CXXXVIII. (1155)
 p. 948. Küst. αὐτοῦ] αὐτῆ A. B. V. C. ἄλητος.] Sic habent MSS. Paris. et Theodoretus. At priores editt. minus
 ἀλητος. Küst. 9. Post hanc gl. Gaisf. delevit cum V. C. Βιδίον. πόλις Σκυθίας. Eam gl. habet A. in marg. Monuit
 sterus Holstenium in Steph. correxisse Βιβλίη pro Βιδίον. 12. ἐγένοντο] ἐγένοντο A. C. V. 13. καὶ Διονύσιος v.
 Κασανδρέων] Κασανδρέων A. Vide Wyttenb. in Plut. S. N. V. p. 55. 14. Vide v. Αἰγυῖς hinc decerptam. 16. Βιαιῶν.
 ὄνομα] Ex Harpocrate. Confer Petium de Legibus Att. p. 528. Küst. 17. ἀποτίνει] ἀποτίνει E. et Harpocr. Pal.
 Gaisf. 18. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου] Exat p. 528, 18.
 1. βίαιοι.] An βιαιῶν? Hemst. Recte. Vid. Athen. XIII. p. 586. F. Gaisf. 2. μόνον post παρθένων in vitis et Suidae i
 et Palatino quod cum vulgato Harpocrate Küsterus tacite dedit, a Gronovio p. 91. notatus, eieci. Iam cum Harpocrate
 libri praestantissimi deleant illa ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων, satis probabile est grammaticos extitisse, quibus βιαιῶν δίκη vim
 sessionibus, non mulleribus illatam comprehendisse videretur, quemadmodum usu venit in libris ἐξούλης. Vide Schol. Ph.
 p. 405. sive Append. Phot. p. 665. 5. Βιζακίων] Ἐπεὶ γὰρ εἰ τις βιζακίον λίθον ἔβησεν εἰς τείχος, Macar. Homil. XVII.
 §. 7. p. 265. Hemst. Zon. p. 389. Vid. Ducangii Gl. in v. 7. Βιθίας] Vid. Menag. in Diog. Laert. III, 42. Βιθίας v.
 ubi exemplum om. Gaisf. Lege Βιθίας. Cuius res Applanus tradit Pun. 111. 120. Glossa tamen parum tuta: nam locus scri-
 ptoris a nobis notatus ex v. Δίπτεσεν illatus est. Item irrepsit annotatio, e Zonara ut opinor ducta, quam cum A. removi: Β-
 κάρσιος. παρὰ Ῥωμαίοις διάδοχος. 9. Βίκος] Vid. Lex. Seg. pp. 85. 226. 10. Ξενοφῶν] Anab. I, 9, 25. 11. Sub
 καὶ βίκος τὸ σπέρμα delevi cum V. C. e Zon. p. 388, petita. Ab eodem quae profectae erant glossae, Βίκτορα. Βιμπίαι
 ζεταί. παρακρούεται: cum libris Gaisf. delevit. 12. πιπίζειν] Hoc quo tendat significabit Schol. Rav. Arist. Theam. 12
 ἐν Ἐπιγράμματι] Cillactoris l. Anthol. Pal. V, 29. 16. ἐλεβόρου Med. 18. Βινεῖν δεῖ με διαλ.] Haec sunt verba Arist.
 Ecclesiaz. 1082. (1125.) Küst. καὶ ante Βινεῖν B. E. *V. C. Med. δεῖ om. A. *V.

Βιβάζει. Feminam init, coit. Βιβλιαφόρος. Tabellarius.
 Ille vero tabellarium mittit, tumultuari eos vetans. Et omnia
 scriptura vocatur βιβλιαφόρος. Βιβλινος οἶνος. Vinum
 Biblinum, dictum ab loco quopiam. Βιβλίον. Epistola.
 Βίβλοι Θεοῦ. Dei cognitio et perpetua memoria. David:
 Et in tuo libro omnes scribentur. Βιαιότερον. Violentius.
 Morbus arte medicorum potentior erat. Βίαιοι.
 Tyranni fuerunt Phalaris, Echetas, Dionysius, et Casandreu-
 tyranus, qui ceteros iniquitate superavit; item Lingis,
 inter violentos habendus. Βιαιῶν. No-
 vim inferunt, convictus autem tan-
 qui perogit. Demosthenes

contra Midiam. Inter orationis Lysiae quaedam etiam extant
 quae de vi illata agunt. constat autem nomen et actionem
 non de virginum stupro dici, sed de quavis alia violenta
 Βιζακίων. Lapillorum. Βιζύη. Urbs Thraciae. I
 θίας. Nomen proprium. [Et spes quidem, quae in
 fuerat collocata, hoc modo ad irritum recidit.] Βικί-
 Vas [vinarium,orca.] Et Βικίδιον per i magistri scribent
 esse praecipunt. Xenophon: Cyrus enim mittebat orcas
 semiplenas. Βινεῖν. Cum femina coire. vel pipissari
 Epigrammate: Suanis est coitus veneris: quis neget
 cum femina aes poscit, amarior sit helleboro. Βι-
 Cum femina coire. Aristophanes: Coire me oportet dep

ινῆσομεν. Ἀριστοφάνης.
Ἔϊτα βινῆσας ἐκαῖθεν αὐθις αὐ κατέπτατο.
[θις.]

Ἔστ' εἴ τις ἡμᾶς μὴ διαλλάξει ταχύ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως μὴ Κλεισθένη βινῆσομεν.
ἐπὶ Θηλύτῃτι ἐκωμωδεῖτο. [Ἀριστοφά-

Ἐπαυσα τοὺς βινουμένους, τὸν Γρύπτον ἐξα-
λείψας.]

οδώρα. ἡ γῆ.

ολα. πέδιλα, ὑποδήματα.

ος. σημαίνει δ', παροξυτόνως. Βιὸς δέ,
ξου ἡ νευρά.

ος. ποτὲ μὲν ἡ οδσία τῶν κτημάτων· ποτὲ
ἢ τὸ ζῆν. Καὶ παροιμία· Βίον μεμαγμέ-
ἐπὶ τῶν εὐδαιμονιζόντων ἐπὶ πολυτελεῖ καὶ
ἠ. Καὶ παροιμία· Βίον ἀλληλεσμένον.
ν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων.

Βίος. ἐκ τῶν Φίλωνος. Ὅτι ἡ τοῦ Χριστοῦ
ἐκκλησία δύο βίους νομοθετεῖ καὶ τρόπους· τὸν μὲν
ὑπερφυῆ καὶ τῆς κοινῆς καὶ τῆς ἀνθρωπίνης πολι-
τείας ἐπέκεινα, οὐ γάμους, οὐ παιδοποιίας, οὐ
5 περιουσίας ὑπαρξιν παραδεχόμενον, ἀλλ' ὄλον διό-
λου τῆς κοινῆς καὶ συνήθους τῶν βιωτικῶν ἀνθρώ-
πων ἀγωγῆς παρηλλαγμένον. Καὶ μετ' ὀλίγα· Ὁ
δὲ δευτερός ὑποβεβηκῶς ἀνθρωπινώτερος καὶ τοῦ
πρώτου λιαν¹¹ ἀσύγκριτος, ὃς καὶ γάμοις συγκα-
10 τίεται σώφροσι καὶ παιδοποιίαις, οἰκονομίας τε
τῆς κατὰ τὸ δίκαιον ἐπιμελεῖσθαι, καὶ στρατενο-
μένοις τὰ πρακτέα ὑποτίθεσθαι, ἀγρῶν τε καὶ ἐμ-
πορίας καὶ τῆς ἄλλης πολιτικωτάτης ἀγωγῆς μετὰ
τοῦ Θεοσεβοῦς φροντίζειν· οἷς καὶ ἀσκήσεως και-
ροὶ μαθητείας τε καὶ τῶν θείων λογίων ἀκροάσεως
ἀφωρισθησαν, καὶ δευτερός εὐσεβείας ἀπενεμήθη
βαθμός, κατάλληλον τῷ τοιῷδε βίῳ παρέχων τὴν
ὑφέλειαν.

οφάνης] Av. 800. 2. αὐθις αὐ] αὐθις om. E. Mox καὶ αὐθις om. A. B. E. *V. Med. Hand temere. Nam debue-
ta coniungi, καὶ βινῆσομεν. Ἀριστοφάνης· Ἔστ' εἴ τις κτλ.: expuncto Avium versu. 4. Versus Aristoph. Lysistr.
iq. διαλλάξει] διαλλάξῃ A. C. 5. Κλεισθένη] Κλεισθένη dedi cum A. *V. Κλεισθένης C. 6. καὶ αὐθις αὐτὸ Ἀρι-
στοφάνης] Av. 800. Praeterea nesciunt V. C. novissima Ἀριστοφάνης et quae sequuntur. Apparet igitur homines studiosos
inam Aristophaneam in v. βινεῖν contulisse. Nos uiccos admovimus. Ἀριστοφάνης] Equ. 873. ubi locus iste sic legitur:
αὐ τοὺς βινουμένους, τὸν Γρύπτον ἐξαλείψας. Sed magis arridet lectio Suidae βινουμένους, quam Aristophani restitu-
nto. Pro γρύπτον autem, ut Suidas habet, codices Aristoph. hodie exhibent Γρύπτον, quod Schollasta in eum locum nomen
am cinaedi esse tradit. Küst. Γρύπτον et Γρύπτον extat in v. Γρύπτος: nec dubito quin Γρύπτον scribendum sit. 10. Βι ο-
] Soph. Phil. 1159. βιόδωρος αἰα. Tour. MS. Vide potissimum v. Ζεῖδωρον. Βιόδωρον *V. 11. Β(ολα) Hinc Etymo-
emenda p. 196, 34. Hemst. Vid. Valcken. Dissert. de Schol. Homer. ined. p. 122. Tour. MS. Addit Gaisfordus Schol.
l. a. 591. καὶ Πανύσας δὲ τὰ πέδιλα βηλά λέγει, ubi Etym. M. βατολα. Suidas vitiosam expressit scripturam cum Zoni.
et Lex. Bachm. p. 179. 12. σημαίνει δ'] Sensus requirit, ut scribatur σημαίνει ζῶν. Nam vocabulum βλος, cum est
ἵππον, quattuor habere significationes merum est somnium: nec dubito Suidae aquam haesuram fuisse, si eas recensere
set. Küst. Haec (Gaisfordus inquit) non scripturus erat Küsterus, modo meminisset Etymologi M. p. 196, 13. Is tamen
ium numerum enarravit, unde refugenda Scholia in Eurip. Hec. 12. Cf. Leopardi Em. XI, 4. et Tzets. in Hesiod. l. 31.
Editam tamen rationem tuetur Diomedes in Dionys. Thr. p. 721. qui quamquam πέντε posuit, quattuor tamen significatus
et. 16. ἐπὶ τῶν] MS. Coisl. 177. ἐπὶ τῶν εὐδαιμόνων καὶ ἀπόνως χρωμένων τῇ τοῦ βίου πολυτελείᾳ. Nihil mutat Arse-
141. εὐδαιμονιζόντων] Ut sensus sit integer et perfectus, addendum est ἄλλους vel αὐτούς. Küst. Hoc cogitatione
addendum. Cf. Diogen. III, 69. Mox compara v. Ἀλληλεσμένον.
v. Φίλωνος] Ad marginem MS. Paris. A. e. regione istorum verborum hoc scholium reperitur: Ἐδσεβίου τοῦ Παμφίλου.
v. Φίλωνος: quod verum est. Ex Eusebio enim, non autem Philone, haec descripta esse vel ex ipso Suida infra v. Ἐδ-
v. Παμφίλου clare patet. Fallitur ergo magnus Salmasius, qui in opere de Trapezit. Foenero p. 296. vulgatam lectio-
nidae falsam esse minime suspicans, locum hunc ex libro Philonis περὶ τῆς διαγωγῆς τῶν Χριστιανῶν depromptum esse
Küst. 2. δύο βίους] δύο om. A. 5. παραδεχόμενον] παραδεχόμενος B. E. Med. παραδεχόμενον et mox παρηλλαγμέ-
im B. correxit Portus, ubi παρηλλαγμένος Med. παρηλλαγμένων E. Mox καὶ om. A. B. Med. 8. ὑποβεβηκῶς καὶ] καὶ
ἠκῶς E. Med. ἀνθρωπινώτατος] Malim ἀνθρώπινος vel ἀνθρωπινώτερος. Küst. ἀνθρωπινώτερος dedi cum gl. Ἐδσεβίος
Ante h. v. καὶ delevi cum A. B. E. *V. Med. 11. καὶ ἐπιμελεῖσθαι *V. 12. ἐμπορίας] ἐμπορείας A. 13. πο-
τάτης] ποικιλωτάτης V. 14. φροντίζειν] Deest συγχωρεῖ, vel verbum simile. Küst. ἀσκήσεως καιρός] ἀσκήσεων V. E.
αιροί A. E. 16. ἀπενεμήθη] κατενεμήθη B. E. ἀπενεμέθα V.

n: Deinde coitu peracto, illinc hic revertet. Idem: i quis nos cito in gratiam reducat, fieri non potest utnem subigamus. is enim ab comicis ut mollis perstrin- [Idem: Compescui cinaedus, cum Gryttum eradi ius- Bι οδώρα. Terra, quippe victum largiens. Bλο- i, calcamenta. Bλος. Cum acuto in penultima, significato. Bλος. Interdum significat opes et fa- interdum vero vitam. Et proverbium: Victus con- illa qui ob sumptuosam et mollem vitam felices ha- lud proverbium: Victus molitus. de his qui omnium la abundant. Bλος. Ex Philone. Christi Ecclesia genera et instituta praecipit: quorum unum est ex-

cellens et communi atque humana vivendi ratione sublimius, ne- que nuptias, neque sobolis procreationem neque opes admittens, sed a communi et consueto vivendi genere prorsus alienum. Et paulo post: Alterum vero minus sublime, et communi vitae ho- minum accommodatum, et cum priore haudquaquam comparan- dum; quod et castas nuptias et sobolis procreationem et iustam rei familiaris curam admittit, et militibus, quid sit faciendum, praecipit; neque agrorum culturam, nec mercaturam, nec reli- qua vitae civilis instituta, dummodo pietatis salva sit ratio, re- spuit. his et exercitationis tempus, et disciplinae et auscultationis divinatorum oraculorum est praefinitum, et secundus pietatis gra- dus attributus, utilitatem huic vitae consentaneam afferens. —

Τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου. Δύο εἰσὶν ὁδοὶ ἐν τῷ βίῳ, καὶ δύο πολιτεῖαι· ἡ μὲν μετριωτέρα καὶ βιωτική, φέρουσα καρπὸν ἐν λ'. ἡ δὲ ἀγγελικὴ καὶ ἀποκόσμιος, φέρουσα καρπὸν τὸν τέλειον ἐν ρ'. ὡσαύτως καὶ ὁ παλαιὸς βίος εἰς δύο διηρεῖτο· εἰς τὸν ὁ Φαρισαϊκὸν καὶ ὑψηλόν, καὶ εἰς τὸν ὑποδεέσταρον τὸν κοσμικόν.

Κατὰ δὲ φιλοσόφους βίων αἰρέσεις τρεῖς ἦδ' αἰ· θεωρητικὴ, πρακτικὴ, λογικὴ.

Βίος ἀκανθώδης. ὁ τραχὺς καὶ σκληρός, 10 καὶ παλαιός. Καί, Βίος ἀλληλεσμένος. ὁ σκληροῦς καὶ ἡδύς. ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων. Καί, Βίος ἐξηυλημένος. ἐπὶ τῶν ἀχρηστων· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀχρείων ἀδλῶν. Καί, Βίος μεμαγμένος. ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου καὶ ἀπό- 15 νως τρεφομένων.

Βιοστρεῖ. ἐνδεᾶ.

Κἀπὶ προσπόλου μιᾶς

βιοστρεῖ χωροῦντα.

Βιοτῆ, καὶ βίος. ζῶη, καὶ τὰ π ζῆν, καὶ ἡ οὐσία. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἑλλήνων βιοτῆ δεύτερον ἡλίον.

Βιοταύω, βιοταῖα, καὶ συμβιοταύ· Βιοῦται. ἀντὶ τοῦ ζῆ, ἢ ζῆσται. οὕτως δοτος.

Βιῶναι. ζῆσαι.

Βιῶνης. ὁ τὰ δημόσια ἀγοράζων.

Βιῶνται. μετὰ βίας εἰσελεύσονται. I. 10 λου δ' οὔσης τοῖς Καρχηδονίοις τῆς τῶν ἐπιβουλῆς, ὅτι βιῶνται διὰ τοῦ πτώματος τῆς χροῦς, παρασκευάζοντο πρὸς τὴν χρεῖαν.

Βιῶσιμος. ἐλπίδα ἔχων τοῦ ζῆσαι. ἀνέβλεψέ τε καὶ ἔφη, ὅτι βιῶσιμος εἶη.

Βιῶσιμος. ὁ ζῆσαι ἐν βίῳ δυνάμενος.

Βιῶτω. ζῆσάτω.

Βιῶρον. ἰμάτιον Ῥωμαϊκόν.

Βιστάκια. τὰ παρ' ἡμῖν πιστάκια μενα.

1. Τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου. Δύο εἰσὶν ὁδοὶ ἐν τῷ β.] Locum hunc Athanasii plenior et auctiorem exhibet Cedrenus in Histor. p. 201. qui omnino cum Suida conferendus est. Küst. 7. καὶ κοσμικόν] τὸν κοσμικόν A. B. V. E. Med. 1. tavit Küsterus e Cedreno. 8. τοὺς φιλοσόφους] τοὺς om. A. B. E. Med. αἰρέσεις τέσσαρες· ἡθική] αἰρέσεις γ' ἢ V. (ap. Gron. p. 92.) E. et τέσσαρες quidem tacite Küsterus edidit, Portum secutus. Cetera V. habet in marg. Item

hunc in modum: κατὰ δὲ φιλοσοφίαι αἰρέσεις γ' ἢ

σεις ἦ ἡθικαί. 11. καὶ παλαιός] ὁ παλαιός A. B. V. E. C. Ignorat Arsenius. 11. Cf. v. Ἀλληλεσμένον. 15. μαγμένον. Eadem praecedunt sub v. Βίος. 17. ἐνδεῖ] ἐνδεᾶ A. B. C. V. E. Med. 18. Κἀπὶ] Sophocl. Oedip. C 19. χωροῦνται *V.

1. Lex. Bachm. p. 179. et Hesychius. ζῶη] ἢ ζῶη E. Supra Βιοτῆ. δὲ καὶ Med. Cf. Zon. p. 388. 2. ἐν Ἐπιγράμ *V.) Antipatri Sidon. LXVIII, 2. Anthol. Pal. VII, 6. 4. Om. vulg. Silet Gronov. 5. Zon. p. 389. Ἡρόδοτος Delevit statim Gaisf. cum A. B. C. E. V. Βιῶν. ἀντὶ τοῦ βιοῖν. ὡς περ καὶ τὸ δῶν, ἀντὶ τοῦ δοῖν· κατὰ ἔκτασιν τοῦ εἰς ὦ, ἄωρικος. Cf. Zon. p. 390. Ubi βιῶν Med. 7. Βιῶναι] Il. x'. 174. Uberiora Lex. Bachm. p. 179. νης] Apud Graecos βιῶνης est is, quem Latini sectorem vocant. Glossae Philoxeni: Sector, βιῶνης. Sector autem Asconium appellatur aestimator ac redemptor bonorum damnati atque proscripti. Hoc ergo sensu et verba Suidae genda sunt. Vide Salmasium de Modo Usur. p. 829. Küst. Gaisfordus addit Herald. adv. Salmas. p. 323. Zon. p. 388. Καρχηδονίους] Sic habent MSS. Pariss. At in prioribus editt. [et E.] minus recte legitur τῆς Καρχηδόνος. Küst. E Polybio tribuit Valckenarius. Particulam descripsit Zon. p. 390. 11. ἐπιβουλῆς τῶν ἐχθρῶν] τῶν ἐχθρῶν ἐπιβου C. E. τῆς om. E. qui mox καὶ δια. 14. ἀνέβλεψέ τε] ἀνέβλεψέ πως Med. 15. ἐν βίῳ δυνάμενος] ἐνδυνάμενος B. ἐν 16. Βιῶτω] Il. ὁ. 429. 17. Βιῶρον] Vide infra v. Ἐφρεστῆς. Küst. Vid. Salmas. in Tertull. p. 82. et quem Gai Pitheoium Advers. Subs. I, 16. Sequentem gl. Βισαλία. πόλις καὶ χώρα Μακεδονίας. ἀπὸ Βισάλτου τοῦ ἡλίου καὶ ταύτην οἱ λαῶνες πάντες ἀλίσκονται δύο ἡπᾶτα ἔχοντες. ὁ πολίτης Βισάλτιος: quam editor Med. sive e Zon. p. 389. et Byz. sumpserrat, nesciunt A. B. C. V. E. 18. Βιστάκια. τὰ παρ' ἡμῖν πιστάκια λεγ.] Vide Athen. lib. XIV. p. 6 Suidas haec procul dubio descripsit. Küst.

Kx S. Athanasio. Duo sunt vivendi genera, unum mediocre et communi hominum vitae accommodatum, fructum ferens trigecuplum; alterum angelicum, et ab mundo remotum, fructum ferens perfectum et centuplum. eodem etiam modo vita vetusta in duo genera divisa erat, in Pharisaeam et sublimem; et in mediocre et mundanam. † Secundum philosophos tres sunt rationes vitae moralis: theoretica, practica, logica. Βίος ἀκανθώδης. Vita aspera, dura, antiqua. Et, victus molitrus. id est, facilis et iucundus. de his qui omnibus rebus ad vitam necessariis abundant. Et, victus inutilis. dicitur de rebus nullis usus: per metaphoram a tibiis inutilibus ductam. Et, victus confectus. de his qui cibo obvio et parabili utuntur.

Βιοστρεῖ. Egentem. Egentem cum familia καὶ Βιοτῆ, et βίος. Vita. item victus et facultates grammate: Qui vitae Graecorum alter quasi a Βιοῦται. Vivit, vel vivet. sic Herodotus. Βιῶναι. Βιῶντης. Redemptor bonorum damnati. Vi irrupent. Cum Carthaginienses non laterent in stium, qui per ruinam muri in urbem irrupere conpararunt quae praesens necessitas requireret. Βιῶντης. Cuius salus non est desperata. Ille cum oculis aperit ait salutem suam integram esse. Βιῶσιμος. spes superest. Βιῶτω. Vivat. Βιῶρον. Βιῶρον. Βιστάκια. Haec apud nos pista

Βιστονία. ἐπίθετον τῆς γεράνου.

Ἀρπάκτειραν ἐρύκων

σπέρματος ὑψιπετῆ Βιστονίαν γέρανον.

Βιτέλλιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ Γάλβαν διαδεχόμενος, πᾶν αἶσχος ἀναδεσμεύμενος ἐν τε τοῖς ἄλλοις τοῖς κατὰ τὸν βίον καὶ οὐχ ἥμισυ κατὰ γαστρὸς ἀκρατῶς τε καὶ ἀκορδέτως ἔχειν. πολλάκις γὰρ οὐ μόνον τῆς ἡμέρας ἀλλὰ καὶ τῆς νυκτὸς σίτον ἤρειτο, καὶ παρὰ τὰς δεῖπνων παρασκευὰς τὸ πολὺ τῶν δημοσίων ἀπετρώετο. δέκα γὰρ δὴ μυριάδας ἀργυρίου ἐπὶ διςχιλίαις καὶ πεντακοσίαις ἐς τὰ δεῖπνα οὐδαπανηκέναι ἰστούρηται, συνεχῶς μὲν καὶ ἀπλήστως ἐμφορούμενος, συνεχῶς δὲ ἅπαντα ἀπερευγόμενός τε καὶ ἐξεμῶν. ἢ δὴ καὶ μόνη διεγένετο, ἐπεὶ οἷα σύσσιτοι αὐτοῦ καὶ πᾶν κακῶς εἶχον. Βέβιος γοῦν Κρίσπος, διὰ νόσον χρόνου τινὸς ἀπολειφθεὶς τοῦ συμποσίου, μάλα στωμύλως ἔφη· Εἰ μὴ ἐνενοήκειν, ἀπωλόμην ἄν. ἐς τότε γοῦν καὶ τὸ παρὰ τῶν ἀδελφῶν δεῖπνον τοῦ Βιτελλίου ἐπίσημον γεγονός διαμνημονεύεται· καδ' ὅ φρασι 20 Δέκα τῆς λοιπῆς πολυτελείας διςχιλίους μὲν ἰχθῦς,

ἑπτακισχιλίους δὲ ὄρνις ἐπὶ τὴν θοίνην παρενεχθῆναι. ἐπῆρει δὲ καὶ τὰ Νέρωνος, καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Νέρωνος ἐς κοῖλὸν τινα καὶ ἀφανῆ τάφον κατακείμενον ἀπασέμνυε. πρὸς δὲ τῶν στρατηγῶν Οὐεσπασιανοῦ, μεταποιουμένου τῆς βασιλείας ἤδη, κατακτείνεται.

Βίτιννα.

Σάνδαλα μὲν τὰ ποδῶν θαλπτήρια ταῦτα

Βίτιννα,

εὐτέχνων ἐρατὸν στυποτόμων κάματον.

Βιτιόν.

Τῆς πέζης τὰ μὲν ἄκρα τὰ δεξιὰ . . .

. Βιτιόν εἰργάσατο.

πέζα γὰρ ὕφασμα.

Βιοῖο. τῆς τοῦ τόξου νευρᾶς.

Βλάβη. καὶ βλάβος, οὐδετέρως. τὸ ἀμάρτημα. Ἀριστοφάνης Βατράχοις.

Βλάξ. μαλακός, χαῦνος, ἐκλελυμένος, ἢ μωρός.

Βλάχα. αἰτιατική· τὸν εὐήθη καὶ ἀνόητον. εἰρηται δὲ ἀπὸ ἰχθῦος τινός, ὁμοίου σιλούρω, ἀχρή-

2. Ἀρπάκτειραν] Antipatri Sidon. CV. pr. Anthol. Pal. VII, 171. 3. ὑψιπέτην] ὑψιπέτη Gaisf. cum A. V. C. E. Malui cum Pal. et v. ὕψιρας alterum ὑψιπετῆ. 4. Βιτέλλιος — ἀπιστέμνυε] Haec omnia sunt verba Ioannis Antiocheni, quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Valesio edit. p. 814, 17. unde Suidas ea descripsit. Küst. 6. κατὰ om. Exc. 7. ἀκρατῶς καὶ om. *V. 9. σίτον ἤρειτο] Apud Ioannem Antiochenum hodie legitur ἐπιτοποῖτο. Vide etiam infra v. ἤρειτο, ubi locus hic a Suida repetitur. Küst. . . τῶν δεῖπνων] τῶν om. A. B. V. E. Supra περὶ E m. sec. 10. τὰ πολυτελῆ τῶν δημοσίων Exc. et v. ἤρειτο: i. e. τὰ πολλὰ τέλη τ. δ., cuius scripturae reliquias significat id quod, v. ἀπετρώετο continetur, τὸ πολὺ τῶν δημοσίων ἀπετρώετο] Sic etiam legitur supra v. ἀπετρώετο, ubi Suidas locum hunc repetit. Sed apud Ioannem Antiochenum hodie scriptum est ἀπετρώετο. Küst. 11. σταθμοῦ ἀντὶ ἀργυρίου Exc. Similitar Dio Cass. LXV, 2. 3. 13. ἐξευγόμενός τε Exc. 15. ἐπεὶ οἷα σ. — πολυτελείας] Habet tantum V. οὐ γὰρ σὺν αὐτῷ ἐσθλοῦς ἡσθένουν, ὅς δεῖπνον ἐποίησε ἐπίσημον. Qui mox pro ἐπὶ τὴν — ἐπῆρει δὲ praebet οὗτος ἐπῆρει, deinde om. καὶ τὸν νεκρὸν — ἀπιστέμνυε. 16. Βέβιος] Leg. Οδύβιος, Vibius. Reines. Sic Dio. 17. σύσσιτος Exc. 18. ἐς τότε γοῦν] Haec et quae sequuntur e Graeco Eutropii VII, 18. interprete petita sunt. 21. μὲν] ἔχον addit *V.
4. στρατηγῶν] στρατηγῶν A. V. Eutropius: a Vespasiani ducibus occisus est. 5. ἤδη om. V. 6. καὶ τῶ] μὲν τῶ A. B. V. E. C. et Anthol. Pal. VI, 206. sive Antipatri Sidon. XXI. pr. Cf. v. θαλπτήρια. 7. εὐτέχνων] εὐτέχνως B. E. ἐρατὸν — κάματον] Sic Küsterus: ἐρατῶν — καμάτων A. B. V. E. C. Anthol. 11. Βιτιόν] Βιτιόν habet Meursius in Βάσσα. Omnino vide glossarium eius Gr. Barb. et Cang. in Βιτιόν. Utriusque mirificus est error in hac voce: Βιτιόν feminas nomen textricis, ut patet ex Anthol. VI. c. 8. Ep. 17. 18. unde haec sumpta. Βιτιῶν integrum extat eodem capite Ep. 5. 6. lib. VII. Ep. 25. Inscript. Grut. p. 1039. n. 10. Βιτιῆς an amicae nomen quam Philotas celebravit in Hermesianacte apud Athen. XIII. p. 598. F. Βιτιῆδα scripsit Scaliger in Propert. III, 8. Hemst. 12. Τῆς πέζης] Anthol. Pal. VI, 286. Eadem distichi frustra recurringunt sub v. Πίζα. 15. Βιοῖο] Il. ἄ. 49. 16. βλάβος] Ex Demosth. Leptinea Lex. Neg. p. 85. habet, qui locus est c. Mid. p. 528. 2. οὐδετέρως] οὐδέτερον V. οὐδέτιοτε B. E. 17. Βατράχοις] V. 1162. 18. Βλάβη] Vid. Antiat. p. 84. Schol. Platon. p. 351. et Ruhnk. in Tim. p. 60. Cf. supra glossam iam sublatam Βαάξ. 20. Βλάχα] Scripsi Βλάχα. αἰτιατικῆ] ἀντὶ τοῦ C. omisit E. 21. εἰρηται δὲ ἀπὸ] Haec et quae sequuntur ἀπολεῖται etiam leguntur apud Etymologum [et Schol. Luciani D. Mortt. XXVIII.], qui ea ex veteri lexico rhetorico se descripsisse testatur. Küst. Cf. vetustam scripturam gl. Σίλορος.

tur. Βιστονία. Epithetum gruis. Bistoniam coercens gruem alte volantem, et nemem rapere solitam. Βιτέλλιος. Vitellius. Romanorum Imperator, Galbae successor, cum summo dedecore imperavit, notabilis praecipue inguivie et voracitate: quippe qui maximam diei noctisque partem epulando consumeret, atque in apparatu conviviutorum publicam pecuniam dissiparet. tempore enim principatus sui novies miles centurium abligurrisae dicitur, assidue cibos ingerens, eodemque vomitans ac regerens: qua una re ipse quidem ab omni molestia liberabatur, cum reliqui eius compotiores pessimo se haberent. quorum ex numero Vibius Crispus cum ob valetudinem aliquamdiu a convivio absisset, non inveniente dicit, nisi aegrotasset, omnino se fuisse periturum. notissima Suidae Lex. Vol. I.

certe coena memoriae mandata est, quam ei frater exhibuit, in qua, super ceteros sumptus, duo millia piscium, septem avium apposita tradantur. laudabat porro Neronis mores, adeo ut etiam cadaver eius, in cavo quodam et obscuro sepulcro conditum, honoraret. interfectus est autem a ducibus Vespasiani, imperium sibi iam vindicantis. Βίτιννα. Sandalia ista Βιθύνια, quae pedes foveant, et a peritis sutoribus affabre sunt confecta. Βιτιόν. Texti summas ac dextras partes fecit Βιτιόν. πέζα est enim textum. Βιοῖο. Nervi arcus. Βλάβη. item βλάβος, neutro genere. peccatum. Aristophanes Ranae. Βλάξ. Mollis, ignavus, dissolutus. item stultus. Βλάχα. In accusativo: fatuum, stultum. ducta est significatio a pisce quodam, qui siluro similis est, adeo tamen inutilis,

στον δὲ οὕτως, ὡς μηδὲ κύνᾳ αὐτῷ χρῆσθαι. Πολιτείας δ'· Βλακικόν τε ἡμῶν τὸ πάθος. ὡς εἰ λέγοι τις, πνευμονίαν· ἀπὸ τοῦ θαλαττίου ζῴου, ὄντος ἀναισθήτου. οἱ δ' ἀπὸ τοῦ πρὸς τῇ Κύμῃ χωρίου τῆς Βλακειάς, οὗ μνημονεύει καὶ Ἀριστοτέλης. 5 καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ τέλος τι βλακεννόμιον, ὃ οἱ ἀστρολόγοι τελοῦσι, διὰ τὸ τοὺς μωροὺς εἰσιέναι πρὸς αὐτούς. Ἐλινύοντα καὶ βλακεύοντα κλάειν ἐῷσι. καὶ ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν βλάκας. ἔστι δὲ μωρὸς τις, μὴ εἰδὼς τὰ πράγματα διακρίναι. 10

Βλακεύεται καὶ βλακεύει. μαλακίζεται. Λαμάσκιος· Καὶ παροξύνων τῷ λόγῳ τοὺς ἐν ἔργῳ βλακεύοντας. οὐδεμιᾶς γοῦν ἐτίθετο κακίας ἐλάττω τὴν ἠφροσύνην, ἀπασῶν δὲ σχεδὸν τὴν μεγίστην. Καὶ Ξενοφῶν· Ἐἴ τις αὐτῷ δοκοίη τῶν πρὸς τοῦτο 15 Βλασφημῶ, αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ἀππια-

τεταγμένων βλακεύειν, ἐκλεγόμενος τὸν ἐπιτήδειον ἔπαιεν ἂν τῇ βακτηρίᾳ.

Βλακεία. ὑπεροψία, μωρία. Οἱ στρατοῦρες τριώβολον ἐλάμβανον βλακειάς χάριν.

Βλακεία, ἠραστῶν, ἐκλυσις, χαννότης. Οὗ γὰρ στρατηγῶν βλακειάις ἢ φιλοψυχίαις τὰ πράγματα ἐπέτρεψεν, ἀλλ' αὐτὸς ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐαυτὸν ἀναδείξας στρατηγὸν ἐξώρμησε.

Βλακικῶς. ἀντὶ τοῦ βραδέως.

Ὡς βλακικῶς διακονεῖς.

Βλάπτω. αἰτιατικῇ.

Βλάστη. βλάστημα. καὶ ἡ αἰτιατικὴ τὴν βλάστην.

Βλάσφημος. ὁ εἰς Θεὸν ἐξυβρίζων. Καὶ

Βλάσφημῶ, αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ἀππια-

1. ὄντος] οὕτως A. B. C. V. (ap. Gron. p. 92.) E. et Schol. Luc. τοσοῦτον Schol. Platon. ὅς οὕτως ἐστὶν ἄχρηστος Lex. Bachm. p. 180. Vulgatum tuctur Etym. M. Πολιτείας δ'· Βλακικόν] Aliter Erotianus v. Βλακεύειν· ὡς καὶ Πλάτων ἐν ᾧ Πολιτείας φησὶ Βλακικόν δὲ ἡμῖν τὸ πλῆθος: quem locum Erotiani ad marginem Suidae sui Pearsonus etiam annotaverat. Küst. Rep. IV. p. 432. D. De quo loco vide Rahnk. in Tim. p. 61. Scribte βλακικόν γε. 3. πνευμονίαν] πνευμονιᾶν Etym. M. Neutrum satisfacti, sed desideramus πνευματικόν, id est, πνεύμονος πάθος, de quo vide Stallb. in Phileb. p. 50. 5. Vide Schol. Plat. p. 373. 6. τέλος] Vid. Casaubon. in Sueton. Calig. c. 40. p. 413. Hemst. Qui mox corrigit βλακεννόμιον pro βλακεννόμιον. firmantibus A. V. Med. Coisl. 177. βλακεννόμιον B. 8. Ἐλινύοντα καὶ βλακεύοντα] ἐλινύοντας καὶ βλακεύοντας E. Locum parum apte insertus. Compares exemplum ab Hemsterhusio indicatum v. Ἐφίστη. 9. τῶν πληθυντικῶν] Immo τοῦ πληθυντικοῦ. βλάκας Edd. 12. Λαμάσκιος· Καὶ] Hoc fragmentum legitur etiam apud Photium in Excerptis ex Damascio p. 1064. (350. a.) ut Pearsonus observavit. Küst. τοὺς ἐν ἔργῳ om. V. C. τῷ ante ἔργῳ Photius. Item mox δὲ om. *V. 15. Ξενοφῶν] De Excerptis Cyri lib. II. p. 279. [II, 3, 11.] ut Portus monuit. Vide etiam infra v. Ἐπιτήδειος, ubi idem fragmentum repetitur. Küst. Tetigit Zon. p. 394.
3. ὑπεροψία] Huc spectant verba Schollastae Aristoph. in Plat. 325. Καὶ βλακεία ἢ μετὰ ὑπεροψίας ὁμιλία Küst. Sive v. Καὶ βλακευμένως. οἱ στρατοῦρες] Portus legendum putabat, οἱ φράτορες: quae coniectura temere damnanda non est. Triobolum enim apud Athenienses merces erat iudicum, qui ideo ab Aristophano Equit. 255. φράτορες τριώβολου vocantur: quod tamen a Porto observatum non fuerat. Ceterum cum fragmentum hoc hrevē sit, nec de sensu auctoris, ex quo Suidas lata descripta, certo constat, rem totam in medio relinquo. Küst. In toto hoc loco nihil est sani: cuius emendatio et illustratio petenda est ex vetere interprete Aristophanis in Ranas 140. ubi sic legitur: Τὸ δικαστικὸν μισθῆριον δύο ὄβολοι ἦσαν. ὕστερον δὲ ἦν τριώβολου, τοῦτο τῶν στρατηγῶν κολακείας χάριν προστιθέντων. Ait nimirum Scholiastes, mercedem iudicum Atheniensium initio fuisse duos obolos: postea vero Strategos, ut gratiam ab iudicibus infirent, unum obolum adiecisse, ut essent tres oboli. Hinc apparet, compilatorem supra prorsus negligentia pro στρατηγῶν hic scripsisse στρατοῦρες, et βλακείας: pro κολακείας: totumque praeterea locum ita mutilasse, ut nec caput nec pedes verae sententiae in eo appareant. Confer omnino Suidam v. Φεῦ. Idem in τῷ
- Addendis. οἱ στρατοῦρες *V. In A. per compendium scriptum στρα. Cum in gl. Φεῦ disertissime tradatur, ἦν δὲ καὶ τριώβολου, βλακειάς χάριν τοῦτο τῶν στρατηγῶν προστιθέντων, certissimam haberemus Küsteri coniecturam, nisi paulum obstaret ἐπ
- ἐλάμβανον. 7. ἐπέτρεψεν] ἔστρεψεν E. Nihil mutat Zon. p. 392. 10. Ὡς βλακικῶς διακονεῖς] Aristoph. Av. 1312. Continuo deleri cum V. C. quae A. post v. Βλαυτίους reposuit: Βλάτων. ὄνομα κύριον. Μόλις δὲ τῶν Καρχηδονίων ἀπὸ τῆς ταπλήθεις ἀναλεξαμένων, μόνος ὁ Βλάτων καλούμενος οἰκίαν τῆς περιστάσεως φωνὴν προέμενος εἶπεν. Ubi Küsterus: „Μόλις δὲ τῶν Καρχηδ.” Haec sunt verba Diodori in Excerpt. Legatt. cap. XXVII. quae etiam leguntur supra v. Ἀναλεξαμένος, Pearsonus recte observavit. Ceterum in Excerptis Legatt. pro ἀναλεξαμένων, ut Suidas hic habet, hodie legitur ἀναλεξαμένων. Sed lectionem Suidae praefereendam esse monuimus etiam supra v. Ἀναλεξαμένος.” 11. Om. vulg. Silet Gron. 12. Βλάστη] Plato Legg. VII. p. 788. D. Vid. Hemsterhus. in Thom. M. p. 127. Gaisf. Βλάστημα om. Med. Firmat Zon. p. 392. 14. Καὶ Βλ. — συντάσσεται] Καὶ om. V. C. qui statim αἰτιατικῇ συντάσσει. Appiani fr. pertinet ad historiam de E-

ut ne canibus quidem esui sit. Plato de Republ. lib. IV. Morbo ignaviae laboramus. quasi quis dicat morbum pulmonis. per metaphoram ductam a pisce, qui stupidus est. alii vero dictum putant a Blacia, loco quodam Cumis vicino, cuius meminit Aristoteles. erat etiam Alexandriae vectigal quoddam, βλακεννόμιον vocatum, quod astrologi pendebant, quod stulti ad eos accederent. Cunctantem et ignaviae indigentem flere sinunt. Accusativus pluralis est βλάκας. βλάξ autem vocatur homo stultus, qui iudicio caret res discernendi. Βλακεύεται, et βλακεύει. Mollis est. Damascius: Inertes et ignavos verbis excitans. socordiam enim nullo vitio minorem

iudicabat, sed omnium fere maximum. Et Xenophon: Equis illorum, quibus hoc negotii tum datum erat, minus stragere ei videretur, eligens eum qui idoneus esset. Βλακεία. Superbia, stultitia. Stratores triobolum accipere inertiae causa. Βλακεία. Ignavia, mollities, socordia. Haud enim socordiae et ignaviae ducum res gerendas commisit, sed ipse se imperatorem exercitus designans ad bellum profectus est. Βλακικῶς. Lente. Quam tarde ministravit. Βλάπτω. Aptum accusativo. Βλάστη. German. et accusativus τὴν βλάστην. Βλάσφημος. Qui adversus Deum impie loquitur. Et Βλασφημῶ, accusativo iungitur. Appianus

νός· Οἱ δὲ ἐβλασφήμουν αὐτόν, ὡς κακῶς ἐπὶ τρι-
σιν ἀνδράσι τὰ πάντα θέμενον.

Βλαύτη. εἶδος ὑποδήματος. Σοφοκλῆς·
Σπυῦθειν ἀπὸ ῥυτῆρος.

τουτέστιν, ἀπὸ βλαύτης· ὡς ἔχει σχήματος. Καὶ αὖθις 5
Ὁ σκίπων, καὶ ταῦτα τὰ βλαυτία, πότνια Κύπρι,
ἄγκυται κυνικοῦ σκύλα Ποσυχάρους.

437 "Βλαυτίοις. σανδαλίους. Ἀριστοφάνης·
Ὅπερ πίνων ἀνὴρ πέπονθ', ὅταν χροεῖη,
τοῖς τρόποισι τοῖς σοῖσιν ὥσπερ βλαυτίοις 10
χρήσομαι.

ἔπειδὴ εἰώθασιν οἱ πίνοντες τοῖς τῶν ἄλλων ὑπο-
δήμασι χρῆσθαι, εἰ ἐπείγοντο πρὸς λάσανον. λά-
σανα δὲ οἱ χυτρόποδες, τὰ μαγειρεία, ἔνθα τῇ
βουλῇ σκευάζεται μετὰ τὰς θυσίας κρέα.

Βλαισός. παραλυτικός. διαφέρει βλαισός 15
καὶ ῥαιβός. ὁ μὲν ἀπὸ τῶν γονάτων διεστραμμέ-
νος τοὺς πόδας· ὁ δὲ αὐτὰς τὰς κνήμας.

Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηρῆσι τεθληλῶς
βλαισὸς Ἀχαρνείτης κισσὸς ἔρεψε κόμην.

Καὶ βλαισοπόδης βάτραχος.

Βλεπεδαίμων. ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις,
καὶ οἶον ὑπὸ δαίμονος πεπληγῶς.

Βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη.

ἐπὶ τῶν ὑπισχνουμένων παντὶ σθένει πράττειν καὶ
συνάρασθαι πρὸς βοήθειαν. δόξεις με, φησὶν,
Ἄρεα ὄρᾶν, κατορθωτικὸν καὶ πρακτικόν.

Βλέποντες. ἀντὶ τοῦ ζῶντες. οὕτω Σοφοκλῆς·

Οἱ δ' οὖν γελώντων, κάπικαιρόντων κακοῖς
τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι, κεὶ βλέποντα μῆπόθουν,
θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρεῖα δορός.

Βλέπος. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἄττικὸν βλέπος.
ἀντὶ τοῦ κακοῦργον βλέμμα καὶ δραστικόν. οἱ γὰρ
Ἄττικοὶ ἐπὶ ἀναιδείᾳ διεβάλλοντο.

Βλέπος. ἀντὶ τοῦ βλέμμα. οὕτως Ἀριστοφάνης.

3. Βλαύτη] Hermippus apud Athen. p. 668. Tour. MS. Vid. Schol. Platon. p. 43. Petav. in Themist. p. 532. Gaisf. Σοφοκλῆς] Oedip. Colon. 900. ut Portus observavit. Suidas autem, veterem Scholiastam secutus, locum hunc Sophoclis male interpreta-
tur. Rectius Triclinius: Σπυῦθειν ἀπὸ ῥυτῆρος. ἦγουν ἀπὸ μιᾶς ὀρχῆς. ἀντὶ τοῦ ὡς ἔχει ἕκαστος σχήματος. εἴρηται δὲ ἐκ με-
ταφορᾶς τῶν διακόντων τινῶν στρατιωτῶν, καὶ πάσας ἡτίας χαλώντων, ὥστε ταχύτερον φέρεσθαι. ῥυτῆρας γὰρ τοὺς χαλινούς
φασιν, οὗ τὰ ὑποδήματα, ὡς τὰ σχόλια λέγει. Küst. Apparet hanc de Sophocleis observationem, cui non ipsa poetae verba,
sed voces interpretum doctorum opportunitatem dederint, perperam in nostram glossam fuisse traductam. Nimirum originem
ea traxit ab v. Σπυῦθειν: qua collata etiam illud intelligitur, Scholion in v. 899. appositum prorsus cum annotatione in versum con-
tinuum esse iungendum. Ceterum Σοφοκλῆς om. Zon. p. 392. 5. ὡς ἕκαστος] ἕκαστος quamquam servat Schol. Sophoclis, ta-
men propter auctoritatem posterioris glossae delevi cum V. C. 6. σκίπων] Sic A. Anthol. Pal. VI, 293. Leonidae Tar. X. pr.
σπίτων B. V. E. Med. σκίπων sic vulg. 7. ἄγκυται] ἔγκυται B. E. (qui mox Ποσυχάρους) Med. ἔγκυται C. ἄγκυται *V.
8. Ἀριστοφάνης] Equ. 884. ubi versus ultimus rectius sic legitur: Τοῖσιν τρόποις τοῖς σοῖσιν ὥσπερ βλαυτίοισι χροῦμαι. Küst.
Haud castigatorem praebent scripturam libri sub v. Χροεῖω. 13. λάσανα δὲ οἱ χυτρόποδες, τὰ μαγ.] Haec sunt verba Scho-
liastae Aristoph. in Pac. 893. sed quae nihil ad hunc locum faciunt. Küst. Ea suspicor ab lectoribus ex v. Λάσανα descripta
fuisse. 15. τὰ κρέα] mendum vulg. Continuo glossam ex v. Ἀπίσιος derivatam cum V. C. delevi hanc: Βλαισός. ὄνομα
πύριον. Ὑπᾶτω δὲ ἦσθη Ἰούνιος Βλαισός καὶ Ἀπίσιος. καὶ ἐστὶν (ζῆτει A.) ἐν τῷ Ἀπίσιος Μάρκος. 16. διαφέρει — κνή-
μας] Eadem explicatio irrepserat in v. ῥαιβός. Cf. Zon. p. 390. ῥεβός Med. cum Hesychio. Post h. gl. Βλέμμυες. ἔθνος
Ἀιβυκόν, Gaisf. delevit cum A. B. C. V. E.
1. Πολλάκις ἐν] Simmiae Ep. I, 3. Anthol. Pal. VII, 21. 2. βλαισός] Hanc lectionem supra v. Ἀχαρνείτης sollicitavi, existimans,
eius loco legendum esse βλαισός. Sed nunc aliter videtur, et βλαισός retinendum censeo, quoniam vox ista hederae optime
convenit, si eam interpreteris, oblique serpens. Vide etiam infra v. Θυμέλη, ubi idem distichum repetitur; at pro βλαισός le-
gitur βλαισός. Küst. 4. Βλεπεδαίμων] Pollux (I, 21.) p. 14. ubi MS. βλεποδαίμων, quod rectius. Tour. MS. Habent He-
sychius et Zon. p. 391. quorum hic omisit καὶ οἶον πεπληγῶς. 5. πληγῆς] πεπληγῶς A. B. C. V. E. 6. Βλέπειν γὰρ]
Aristoph. Plut. 328. ubi vide Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. δόξεις] δόξης B. V. Tum Ἄρη. E.
7. πράττειν] συμπαρᾶν cum Schol. legi iussit Tourpius. Scribendum etiam συναρᾶσθαι. 9. καὶ πρακτικόν om. A. 10. Σο-
φοκλῆς] Al. 961 — 63. 11. Οἱ δ' οὖν] οἱ δ' αὖ A. B. *V. οἱδ' οὖν Med. 12. τοι om. B. E. Med. 14. Ἀριστοφάνης Νε-
φέλαις] V. 1177. Alia tradit Arsenius p. 82. 15. προσώπου τ' ἐστὶν Ἄττικόν] προσώπου ἄσιν A. B. C. *V. Ἄττικῆ A. V.
16. κακοῦργον] Apud Scholiastam Aristophanis rectius legitur πανοῦργον. Küst. 18. Βλέπος] Βλέποι A. C. *V. Haec ni-
hil nisi compendium afferunt glossae superioris. Continuo cum V. C. delevi: Βλεῖο. ἐδτικῶς. καὶ ζῆτει τὸν κανόνα ἐν τῷ Ἐμ-
μην
- πλεμμην. Ubi pro Βλεῖο. ἐδτικῶς, habent Βλεῖς. Ἄττικῶς B. E. omisso ζῆτει. Cf. Zon. p. 394. Sub finem ἐμπλεμμην] ἐμπλη^{EE} E.

Illis vero conviciis eum insectabantur, quod omnium fortu-
narem tribus viris temere commisisset. Βλαύτη. Genus
calcei. Sophocles: Properare laxatis habenis. ubi ἀπὸ ῥυτῆρος
significat id quod ἀπὸ βλαύτης: ut sensus sit, eo ipso corporis
habitu, quo quisque indutus est. In Epigrammate: Hic scipio
et hi calcei, spolia Posocharis Cynici, tibi, veneranda Ve-
nus, dicata sunt. Βλαυτίοις. Sandalliis. Aristophanes:
Quos bibenti viro accidere solet, cum cacaturit: moribus tuis
ut calceis utor. nimirum qui bibunt aliorum calceis uti solent,
quando ventre urgente ad sellas properant. λάσανα sunt etiam
ossa et vasa, in quibus Senatus carnes post sacrificia parantur.
Βλαισός. Paralyticus. differt βλαισός ab ῥαιβός. βλαι-
σός enim sive valgus est, cuius surae ita sunt distortae, ut
exteriorum prominent; ῥαιβός vero, cuius surae introrsum

actae sunt, sive varus. Saepe in pulpitis et scenis obli-
que serpens hedera Acharnensium viridis comam tuam te-
xit. Et βλαισοπόδης, rana. Βλεπεδαίμων. Qui distorto
habet oculos, et a daemone quasi percussus est. Βλέ-
πειν γὰρ ἀντ. Prorsus enim Martem me tueri confitebere.
dicitur de iis qui pollicentur se totis viribus aliquid facturos
et opem laturos esse. existimabis, inquit, cum me videbis, vi-
dere Martem ipsum, in rebus gerendis strenuum et promptam.
Βλέποντες. Viventes. Sophocles: Illi igitur rideant, et
insultent malis huius. fortasse enim, etsi viventem non de-
siderarunt, mortuum deplorabunt in belli necessitatibus.
Βλέπος. Aristophanes Nubibus: Et vultui inest Atticus
aspectus. id est, callidus et impudens. Attici enim per impuden-
tiam male audiebant. Βλέπος. Aspectus. sic Aristophanes.

Βλήθας. ὄνομα Σκύθου.

Βλήτυρι. οὕτω λέγουσι καὶ σκινδαψόν. εἰσὶ δὲ παραπλήρωμα λόγων μὴ ἐχόντων λόγον. Ἰόβας δὲ τὸν σκινδαψόν ὄργανον μουσικὸν ἀποδίδωσι, τὸ δὲ βλήτυρι χορδῆς μίμημα.

438 "Βληχῆ, καὶ βληχῆματα. φωναὶ προβάτων. Καὶ Βληχώμενοι παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ· τουτέστι, ποιᾷ φωνῇ χρώμενοι. βληχᾶσθαι γὰρ τὸ τὰ πρόβατα ποιᾷ κεχρησθαι φωνῇ. Καὶ αὐθις·

Βληχῆ τὰ τέκνα καὶ οὐδαμῶς τοῦ τρόπου.

Βληχώδης. πρόβασι τὸν νοῦν δμοιος.

Μωρός δὲ ποιμῆν καὶ τὰ πάντα βληχώδης πέμπειν ἔμελλεν.

Βληχων. ἢ γλήχων. οὕτως λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς. ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης. καὶ τὸ ἐφήβαιον Ἀριστοφάνης οὕτως ὀνομάζει.

Βληχωνία. Ἀριστοφάνης·

5 Ἄρ' οὖν βλαβῆναι διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ,
ὦ δέσποθ' Ἐρμῆ, τῆς Ὀπώρας καταλάσας;
Οὐκ εἶγε κυκῶνος ἐπιπίοις βληχωνίαν.

Σχο. καὶ γὰρ οἱ διὰ χρόνον ἐσθίοντες ὀπώραν πολλὴν βλάπτονται, καὶ οἱ συνουσιάζοντες συνεχῶς. 10 Ἐπεὶ οὖν ἐδόκει ἡ Ὀπώρα καὶ πόρνη, πρὸς ἀμφότερα ἔπαιξε διὰ τοῦ β βληχωνίαν. οἱ δὲ πολλὴν ὀπώραν ἐσθίοντες, ἐὰν βληχωνίαν πίνωσιν, οὐ βλάπτονται, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ὀποῦ κατεσθίεσθαι

1. Βλήθας. ὄνομα Σκύθου] Huius mentio fit infra v. Ζέρκων. Küst. Zon. p. 391. Βλήθας V. 2. Βλήτυρι] Praestitit, quod E. et liber Zon. p. 393. suppeditant, et studiosi homines infra suo loco collocarunt. Cf. v. Λόγος. De quo sa explicavit Reiffus in Artemid. IV, 2, 9. Addit Gaisf. in Addendis Schol. Basilii apud Boissonadum in Notices T. XI. p. 177. εἰσὶ δὲ παραπλ.] Lege, ἔστι δὲ καὶ παραπλ. Küst. Vidit Albertius in Hesychium a Suida vocem utramque inter nihil significantia sive effuticia referri. 3. παραπλήρωμα] παραπληρώματα E. Proverb. Vatic. Append. 1, 14. Coisl. 177. in quo om.

ἐχόντων λόγον. Nihil mutandum: referunt, inquit, imaginem nominum, quae sensu cassa sint. ἐχόντων] ἔχον A. Ἰόβας δὲ τὸν σκινδ. — μίμημα] Eadem habet Hesychius v. Βλήτυριον et Etymologus v. Βλήτυρι. Küst. Quorum hic Iubam imbat, subiciens, οὐκ εἶ. 5. βλήτυρι] βλήτυρι A. E. B m. s. Continno delevi cum V. C. E. quae praestitit Zon. p. 393. Βληχῶν. τὸ δέλεαρ. Ubi Kusterus: „Hesychius et Etymologus, Βληχῶν τὸ δέλεαρ.” Item glossam sequentem, Βληχῶν τὸ σύβαλμα, omiserunt A. B. C. V. E. Ubi Kusterus annotavit: „Est vox Homericā Il. ὁ. 678. in quem locum poetae vide terem Schollastam et Eustathium.” Debeatur eidem Zouaræ p. 393. 7. ἐν Πλούτῳ] V. 293. 297. 8. ποιᾷ φωνῇ] ποιᾷ κεχρησθαι φωνῇ V. C. Ubi κεχρησθαι, scribendum illud χρησθαι, irrepsit ex altero versu. καὶ βληχᾶσθαι] καὶ om. A. C. *V. Schol. 9. πρόβατα] πρόβατα probavi cum *V. et Schol. 10. Βληχῆ τὰ τέκνα καὶ οὐδ.] Corruptus hic locus Scholiasta Aristoph. Nub. 997. qui idem fragmentum auctius et emendatius exhibet, et simul nos docet, Eupolidem ἐν δῆμος verbis istis perstrinxisse filios Hippocratis (non magni illius medici, sed alterius cuiusdam, qui tempore Aristophanis Athenis vivebat), qui tanquam bardī et stupidī a comicis notari solebant. Verba Scholiastæ hæc sunt: Τοῖς Ἱπποκράτους υἱῶν οἱ τοῖ εἰσι Τελέσπιος, Δημοφῶν, Περικλῆς, διαβαλλόμενοι εἰς ὕδατιν. καὶ Εὐπολῆς φησὶν ἐν δῆμοις Ἱπποκράτους τε υἱαῖδες ἐβόλιμοί τινες, Βληχῆ τὰ τέκνα, καὶ οὐδαμῶς τοῦ τρόπου. Posterior versus non est ἀπίστος, quem sic legendum et supradum putem: Βληχῆ τὰ τέκνα, οὐδαμῶς τοῦ νῦν τρόπου. Sic enim legendum esse sensus suadet. Βληχῆ τὰ τέκνα v. cantur animalia balantia, ut oves: quod vocabulum, a Stephano in Thesaurō Graecae linguae omissum, in fragmento Aeliani legitur etiam supra v. Ἀναπολεῖν. Küst. Auctarium praebet v. Τοῖς Ἱπποκράτους et Υἱαῖδες. Varias criticorum sententias congressit Raspius de Eupol. p. 24. sq. 11. πρόβατοι] Sic Küst. cum E. Sed πρόβασι A. B. V. C. Med. cum Zon. p. 391. 12. Μωρός] Babrius apud Tyrwhitt. p. 38. Knoch. fr. IX. 13. πέμπειν] καὶ πέμπειν V. C. 1. Βληχῶν] Vid. Phrynich. Seg. p. 30. Schol. Arist. Ach. 861. 874. infra v. Πληχῶν et Hesychius. ὁ γλήχων] ἢ γλήχων A. V. C. et Zon. p. 392. 2. καὶ τὸ ἐφήβαιον] Respexit Suidas ad locum illum Comici Lysistr. 89. Κομῶτάτα τὴν βληχῶν γε παρατετιμένη. Dicitur enim et βλήχων et βληχῶ. Küst. τὸν ἐφήβαιον B. E. Med. 4. Ἀριστοφάνης] Pac. 711 — 713. 5. Ἄρ' οὖν] Ἄρ' οὖν A. B. *V. C. E. Med. κυκῶνος] Scribendum κυκῶνα, ut apud Aristophanem. Küst. Et in altera glossa. 8. Σχο.] Addiderunt A. V. καὶ γὰρ οἱ διὰ χρόνον ἐσθ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastæ in modo indicatum locum Aristophanis. Küst. Eadem fere recurring sub v. διὰ χρόνον. Ceterum expellendae sunt ipsae voces διὰ χρόνον, quamquam Brmatae Schol. 10. καὶ ἡ Ὀπώρα] ἢ ὀπώρα καὶ A. E. ἢ ὀπώρα ἐδόκει καὶ C. V. ἐδόκει Ὀπώρα εἶναι καὶ ἡ πόρνη Schol. 11. διὰ τοῦ β] εἰπὼν E. β om. B. Schol. βληχῶνα Ἀττικοὶ διὰ τοῦ β. 13. κατεσθίεσθαι] Sic etiam legitur apud enarratorem Comici sed male. Sensus enim potius requirit, ut scribatur κατεσθίεσθαι τὴν ὀπώραν. Küst. Nihil mutandum. Constructio est τοῦ ὀποῦ (τῆς ὀπώρας scil.) κατεσθίεσθαι τ. x. Recte ceperat Porcius: Qui multos autumnales fructus edunt, si pulegium bibant, a fructibus quos comederunt non laeduntur. Quia cor (potius stomachus) a pomorum et aliorum fructuum autumnali succo consumitur. Gaisf. Cras credam. Equidem non dubito quin ista sententia διὰ τὸ . . . τὴν καρδίαν divulsa fuerit a progressu βλάπτονται. Accedit quod Schol. membrum utrumque propemodum consociavit, interiectis tantum his, βλεχοντες ἐπιπίνουσι.

Βλήθας. Nomen Scythae. Βλήτυρι. Quod ipsum scindapsum appellant. sunt autem verba nihil significantia, quae verborum referant simulacra. Iuba vero scindapsum refert ad instrumentum musicum, item βλήτυρι ad soni chordarum imitationem. Βληχῆ, et βληχῆματα. Balatus ovium. Et βληχῶμενοι apud Aristophanem Pluto significat, balatum ovium imitantes. βληχᾶσθαι enim dicitur de ovibus, cum balatum edunt. Et alibi: Filii bardī et moribus nostris minime accommodati. Βληχώδης. Ovillo ingenio praeditus. Stultus vero pastor, et ovillo ingenio omnino praeditus, missurus

erat. Βλήχων. Sic apud Atticos dicitur pulegium, quod est herbae genus. Aristophanes etiam pubem sic vocat. Βληχωνία. Aristophanes: An putas male mihi fore, domine Mercuri, si post tantum temporis intervallum Oporam subigam? Non, si potionem pulegii assumpseris. qui enim post longum temporis intervallum multa poma edunt, valetudinem suam laedunt; item qui crebro coitu venereo utuntur. quoniam igitur ipsum Opora meretricis nomen erat, ad utrumque allusit. Quae enim pomorum valetudini non nocet, si pulegium bibatur, quae iam a succo eius poma consumuntur. ut igitur acrimonia aliq-

τῆς καρδίας. Ἐνα οὖν ἡ δριμύτης ἀποστυφῆ, βλή-
χωνος ἐλάμβανον. Καὶ Βληχωνία, κωκεών.

Βληχρόν. ἀσθενές παρὰ Ὀμήρῳ καὶ Ἀλκαίῳ.
Πίνδαρος δὲ ἀντι τοῦ ἰσχυροῦ αὐτὸ λέγει.

Βλιμάζειν. κυρίως τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ ὅ
τοῦ στήθους ἀπτεσθαι· ὅπερ ἐποιοῦν οἱ τὰς ὄρνι-
θας ἀνούμενοι· οἰοῦνται θλιμάζειν. οἱ δὲ βλιμά-
ζοντες, ἀντι τοῦ κακοῦντες. ἀποτίλλουσι γὰρ καὶ
κατεσθίουσι. Βλιμάζειν, τὸ ταῖς χερσὶ δια-
θλίβειν. καὶ τὸ τὰ κηρία θλίψαι βλίσαι λέγεται. 10
καὶ Βλιμάζων, ἀποστάζων τὸ μέλι τοῦ κηρίου.
καὶ Βλιμάττομεν, ψηλαφῶμεν, ἐπιθυμοῦμεν.

30. Βλιτάδας οἱ παλαιοὶ τὰς εὐτελεῖς γυναῖκας.

Βλίττειν. ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων,

πειράζειν, καὶ τὸ ψηλαφᾶν, καὶ τὸ ἐκπιέζειν, τὰ
κηρία τῶν μελισσῶν θλίβειν.

Ἄλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις.

οὕτως Ἀριστοφάνης.

Βλιττομάμματα.

Καὶ σε καλοῦμεν βλιτομάμματα.

τουτέστι μωρόν. καὶ γὰρ τὸ βλίττον μωρόν ἐστι
λάχανον.

Βλίτος. εἶδος βοτάνης.

Βλοσυρός. ἀξιωματικός, καταπληκτικός, φο-
βερός, σεμνός.

Βλωθρή. χλωρά, ἀπαλή, εὐαξής.

Οὐκέτι συρίγγων νόμιον μέλος ἀγρόθι ταύτας
ἀρμόσει βλωθρᾶς; Θηρίμαχε, πλατάνου.

1. ἀποστυφῆ] Rectius Scholiasta Comici ἀποστυφῆ. Küst. Cum Suida Schol. Ven. Recte: ut acerbitas reprimatur. ὁπὸν
βλήχωνος] βληχωνίαν E. γλήχωνας Schol. γλήχωνας πίνουσι altera gl. ὁπὸν om. A. B. C. V. Legendum saltem βλήχωνας.
2. καὶ βληχωνίας, x.] ἔστι δὲ ὁ βληχωνίας εἶδος κωκεώνος ἡγῶν ποτοῦ E. Scripsi βληχωνία cum *V. 3. Βληχρόν. ἀσθε-
νές] Immo ἀβληχρόν non vero βληχρόν apud Homerum legitur, ut Pearsonus etiam observavit. Küst. Sic fere Zon. p. 393.
Diligenter de usu vocabuli disseruit G. Dindorfius in Thes. L. Gr. post Valcken. in Theocrit. Adon. p. 218. sq. Addit Gaisf.
Schneiderum in fr. Pindar. Thren. I. p. 33. Mox Alcaei nomen de comico poeta Meinekius Quaest. Scen. II. p. 55. intelligendum
putabat. Sed certatim docti viri, H. Stephano praecunte, numeros poetas Lesbii choriambicos agnoverunt: v. ed. Matth. fr. XLVI.
Statim Gaisf. delevit cum A. B. C. E. V. glossam e Zon. p. 391. petitam, Βλίκαρος. ὁ βήτραχος. Ubi annotat Küsterus: „Hesy-
chius, Βλίκανον, βήτραχον. Idem alibi: Βλίκαρος, βήτραχος. Etymologus quoque Βλίκανον interpretatur βήτραχον. 5. Βλι-
μάζειν] Ex μεταφορᾷ δὲ καὶ ψηλαφᾶν τὰ στήθη καὶ τοὺς μαστοὺς καταλαμβάνειν τῇ ἀφῆ, καὶ ἀπτεσθαι τῶν ἀπορόθιων με-
λῶν γυναικείων, καὶ διεγείρειν τὰς ἐπιθυμίας βλιμάζειν καλοῦσι. Κρατίνος. [Κρατῆς Zon. p. 394.] Ὡς μαλακὸν καὶ τέρεν τὸ
χρωστίδιον, ὦ θεοί, Καὶ γὰρ ἐβλίμαζον αὐτήν, ἣ δ' ἐφρόντιζ' οὐδὲ ἐν. Haloand. Usus ille Etym. M. p. 200. His similia Lex.
Sag. p. 221. Suidas descripsit usque ad κατεσθίουσι Schol. Aristoph. Av. 530. 6. ὅπερ] ὡςπερ C. Mox θλιβομάζειν Schol.
θλιμάζειν recte H. Stephanus. 8. δὲ καὶ] γὰρ καὶ A. V. C. Schol. 9. τὸ ταῖς] καὶ τὸ ταῖς E. Deinde, quamquam repergnat
Harpocratio firmans Βλιμάζειν — λέγεται, hanc fere scripturam desiderabam: τὸ ταῖς χ. διαθλίβειν καὶ τὸ τὰ κηρία θλίψαι, ὅ
καὶ βλίσαι λέγεται. 10. θλίψαι] θλίβειν E. qui statim βλίσειν. Huc lectores redire iubet v. θλίβει. 11. τὸ μέλι τοῦ κη-
ρίου] τοῦ μέλιτος Coisl. nec plura. 12. Καὶ Βλιμάττομεν] Sic locum hunc in duobus MSS. Paris. exaratum repperi, qui
in prioribus edit. sic legitur: καὶ βλιμάττομεν, ψηλαφῶμεν, ἐπιθυμοῦμεν. Nota autem haec Suidae referenda est ad locum il-
lum Aristoph. Lysistr. 1166. Ὡπερ πάλαι δέομεσθα καὶ βλιμάττομεν. Küst. Accedit Zon. p. 394. praecieratque H. Stephanus in
Thesaur. Mox ψηλαφῶμεν V. C. Statim Gaisf. delevit cum omnibus MS. Βλίτος. εἶδος ἰχθύος. 13. Βλιτάδας] Βλη-
τάδας B. E. εὐτελεῖς] Malim εὐήθεις, ut habet Hesychius. Küst. Id Gaisfordo videbatur Hemsterhusius in Aristoph. Plut.
p. 310. probasse: de quo dubito. Quid quod ipse Küsterus in Hesychium animadvertit nihil esse, cur Suidas reprehenderetur.
Ceterum ἀσθενεῖς Zon. p. 393. εὐτελεῖς γυναῖκας ἔλεγον.] εὐτελεῖς ἐκάλουν γυναῖκας E. ἔλεγον om. A. B. V. E. Statim Gaisf.
delevit cum A. B. C. V. E. Βλίταρ. φύλλον συκῆς. ὅθεν καὶ Βλίταρφυλλον, ἀντι τοῦ συκίνου. Praebuit Zonaras p. 393.
14. Βλίττειν. ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 791. Küst. V. Ruhnck. in Tim. p. 63.
15. ἢ θλίβειν] ἢ om. A. B. C. E. Med. Schol. 6. Καὶ σε καλοῦμεν] Apud Aristoph. Nub. 997. unde haec descripsit Suidas, rectius
sic legitur: — Καὶ σε καλοῦσι βλιτομάμματα. Küst. Vid. Phrynich. Seg. p. 31. καλοῦμεν] καλοῦσι E. βλιτομάμματα] βλι-
τομάμματα A. 7. βλίττον] Sic Zon. p. 391. βλίττειν B. E. pr. ἔστι λάχανον κτλ.] λέγεται καὶ βλίττος. ἔστι β. ε. λαγάνου E.
9. Βλίτος] Βλίτος A. B. V. Addit A. Ὅτι τὸ βλίττον μωρόν ἐστι λάχανον κτλ.] λέγεται καὶ βλίττος. ἔστι β. ε. λαγάνου E.
Ceterum cum A. E. removi glossam: Βλίττειν. χορδῆς μίμημα. De qua diximus supra in v. Βλήττειν. 10. Βλοσυρός] Vid.
Διαφύμενος. Explicationem dedit Polybii verbis. Vid. Ἀριστοκράτης. Hemst. Damasc. apud Photium p. 1046. Tour. MS.
Auctora Lex. Bachm. p. 180. 12. Βλωθρή] Schol. Apollon. Rh. I. [231.] p. 128. Βλωκός ὁ ψωμός ἀπὸ τοῦ βλώσκειν διὰ τοῦ
λαμοῦ, ὃ ἐστι κατέρχεσθαι· καὶ πῖτον βλωθρῆν Ὀμηρος τὴν ἀχρὶ τοῦ αἰθέρος μολίσκουσαν. Anthol. I. 4. 4. καὶ σε κομίζει Μου-
νάποδα βλωθρῆς σκηπᾶνιον κοτίνου. Reines. εὐαξής] Sic etiam habet Hesychius, sed male. Scribendum enim est εὐανξής.
Narrator Homeri in Il. v. 390. Βλωθρή. μικρὰ. παρὰ τὸ βλώσκειν, ὃ ἐστι βαλνεῖν. εὐανξής γάρ. Küst. Om. Zon. p. 393.
13. Οὐκέτι] Erycii Ep. XIV. pr. Anthol. Pal. VII. 174. 14. ἀρμόσει] In Anthologia loco laudato legitur ἀρμόσει, uti etiam hic
metri et sensus gratia scribendum est. Küst. ἀρμόση A. C. cum Zonara. Statim Gaisf. delevit cum omnibus MSS. Βλωμός.
τὸ κλάσμα τοῦ ἄρτου. Ἡσίοδος (Erg. 440.) Ἄρτον δευπνήσας τετρατέρυπον ἐκτάβλωμον. Βλίττειν. ὑγρόν. Vide Zon. pp. 392.
394. et Hesychium.

31. ἀποστυφῆ, succum pulegii sumebant. Et βληχωνία, πο-
32. ex pulegio confecta. Βληχρόν. Apud Homerum
Alcaeum significat infirmum; apud Pindarum vero roba-
33. rum. Βλιμάζειν. Proprie significat imum ventrem
34. pectus attractare: quod faciebant, qui aves emebant di-
35. cimus quasi θλιμάζειν. alii vero βλιμάζοντες interpretantur,
36. edentes. aves enim vulsis plumis comedunt. Βλιμάζειν
37. significat, manibus premere. et favos exprimere βλίσαι dici-
38. - et βλιμάζων, mel ex favo exprimens. et βλιμάττομεν, at-

tractamus, concupiscimus.

Βλιτάδας. Sic veteres vi-
39. les mulieres vocabant. Βλίττειν. Mel ex favis exi-
40. mere. item tentare, attractare, favos apum comprimere. Ari-
41. stophanes: Sed cum conclusum emulges. Βλιττομάμ-
42. ματος. Fatuus. Et te vocabunt fatuum. blittum est enim olus
43. insipidum. Βλίτος. Est genus herbae. Βλοσυρός.
44. Auctoritate praeditus, formidabilis, gravis. Βλωθρή.
45. Viridis, tenera, procera. Non amplius, Therimache, pro-
46. pe altam istam platanum pastorale carmen stultis camel.

Βοαδρόμος. ὁ βοηθός.

Ὡδ' ὑπὲρ Ἀμβρακίας ὁ βοαδρόμος ἀσιπὶδ' αἰείρας

τεθνάμεν ἢ φεύγειν ἤθελεν.

Βοανεργές. υἱοὶ βροντῆς.

Βοάσομαι τὰν ὑπέρονον βοᾶν.

Ἀριστοφάνης. εἰ οὕτω, φησὶ Στρεψιάδης, ὁ παῖς ἐκπαιδευταί, μέγιστον ὑπὸ τῆς χαρᾶς βοήσομαι.

Βόεια. μεγάλη.

Ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν.

Ἀριστοφάνης Βατράχοις.

Βοείας. βύρσας.

Βοηδρομεῖν. μετὰ σπουδῆς παραγίνεσθαι.

Κᾶρες δὲ ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν. Καὶ βοηδρομοῦντων ἐπὶ τούτῳ τῶν δημοτῶν, ἄλλος τις παρὼν βάρβαρος 15 βᾶτων βάλλεται. ἔτρωσε τὸν ἕτερον ἐπιόντα, καὶ διεκέκριτο οὐδέν.

Βοηδρομία. Βοηδρομεῖν μὲν τὸ βοηθεῖν 440 ἄνομάζετο. " τουτέστιν, ἐπὶ μάχην δραμεῖν. ἔστι δὲ ἡ Βοηδρομία ἑορτὴ τις Ἀθήνησι καλουμένη,

καθ' ἣν ἡμέραν ἐβοήθησεν ὁ Ζεῦς σπουδῆ πολλῇ πολεμουμένοις Ἀθηναίοις ὑπὸ Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος. Ἐρχεθεὺς δὲ τότε Ἀθηναίων ἐβασίλευεν.

Βοήθειον. ἀντὶ τοῦ ἐν μάχῃ ἔτρεχον. ἀλλ' οὐχὶ 5 τὸ ἐβοήθειον, τουτέστι συνεμάχον. Καὶ Βοηθεῖ, ἀντὶ τοῦ μάχεται.

Ἐσμός γυναικῶν οὕτωσι θύρασι βοηθεῖ.

Βοηθῶ. δοτικῇ. Καὶ Βοηθοίης, εὐκτικόν.

Βολβός. Ἀριστοφάνης.

10 Καταφαγῶν βολβῶν χύτραν.

ἐπὶ τῶν λαγνιστάτων. ἐπιτήδειοι γὰρ εἰς συνουσίαν οἱ βολβοί. ἔστι δὲ εἶδος ὀσπρίου, ἢ καὶ κρομμύου.

Βολεῶνας. οὕτως οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, οὗ ἢ κόπρος τῶν βοῶν καὶ τῶν ὑποζυγίων καὶ τῶν προ-

Βοήν. μάχην, καὶ μεγάλην φωνήν.

Βόθυνος. τόπος τις ἰδίως οὕτω καλούμενος ἐν τῇ ἱερᾷ ὁδῷ. οὗ μνήμην Ἰσαῖος καὶ Καλλιθένης ποιῆται.

1. Βοαδρόμος] καὶ βοηδρόμος addit E. Hanc gl. post Βοείας collocat A. post Βοηδρομεῖν C. 2. Ὡδ' ὑπὲρ] Damagetas Ep. VI. pr. Anthol. Pal. VII. 231. Ἀμβρακίας *V. 4. τεθνάμεν ἢ φεύγειν ἤθελεν] Scribe et supple, τεθνάμεν ἢ φεύγειν εἰλετ' Ἀριστοφάνους. Sic enim recte legitur in Anthologia epigrammatum. Küst. 5. Βοανεργές. υἱοὶ βρ.] Sic apud Marcum cap. III. v. 17. Iacobus et Ioannes Apostoli a Servatore nostro vocantur, ubi scriptum est Βοανεργές, ut Portus etiam monuit. Küst. Βοανεργές A. B. *V. Vid. Alberti Gloss. Gr. p. 29. Tum υἱός B. E. Statim cum *V. delevimus onirocriticos versus, quos A. apud Gaisf. in marginem coniecit, addito lemmate Ἀσῖς δνείρον. Βόας θεωρεῖν εἰς κακὴν πράξιν φέρε. Νεχροὶ βόες δηλοῦσι τοὺς λιμοῦ χρόνους. Ubi Küsterus: Βόας θεωρεῖν εἰς κακὴν πρ.] Duo hi versus, ad somniorum interpretationem pertinentes, in antiquissimo MS. Paris. desunt, et in altero ad marginem scripti leguntur, additis his verbis: Ἀσῖς δνείρον. Νικηφόρος Πατριάρχης. Ἰαμβικοί. Ceterum prior versus tantum apud Nicephorum hodie legitur, nou etiam posterior. Astrampychus vero utrumque habet. Küst. Errat in h. l. Goldast. in Dosit. n. 129. p. 875. Hemst. Sive (quod Gaisf. monet) in Fabricii Bibl. Gr. T. XII. p. 545. Vastam lacunam inter βροντῆς et Βόας reliquit sola Med. 6. Βοάσομαι τὰν ὑπέρο.] Aristoph. Nub. 1153. ὑπέρονον] MSS. Paris. habent ὑπέρονατον. Sed in omnibus editt. praecedentibus, uti et apud Aristophanem, legitur ὑπέρονον, quam proinde lectionem in hac editione quoque retinendam censui. Küst. τὴν ὑπέρονατον A. B. V. C. E. ὑπερτάτην *V. 7. οὕτω] οὕτως male Schol. 8. ἐκπαιδευταί] ἐκπαιδύεται B. E. 11. Ἀριστοφάνης Βατράχοις] V. 934. Adde Zon. p. 401. 12. Βοείας] Homer. Il. λ'. 843. 14. Κᾶρες] Inexpectata Carum mentio. Solus e tragicis Euripides hoc vocabulum frequentat. Leg. vel Τραγικοί δὲ ἐν Ἐυριπίδῃ δέ. Valck. Qui priorem coniectionem proposuit in Hippol. 776. 15. τούτῳ] τοῦτο A. *V. Mox δημοτικῶν E. 19. Βοηδρομία, ἑορτὴ] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Harpocrate. Βοηδρομία autem, cum pro festo accipitur, scribendum potius est προπαροξεντόως Βοηδρόμια, ut Ἀθήναια, Λαριῶνα, Θεσμοφόρια, et reliqua festorum nomina. Küst.
1. ὁ Ζεῦς] Immo Ἴων ὁ Ζεῦς, ut recte legitur apud Harpocratem. Küst. Item in Palatino. Favet Ζεῦς scriptura Harpocratum A. B. V. C. Coisl. 177. Cum vulg. Etym. M. p. 202. Dein σπουδῆ πολλῇ MSS. πολλῇ σπουδῇ Edd. vett. 3. Ἐρχεθεὺς δὲ A. V. Ἀθηναίων] d. A. Ἀθηναίων V. C. Coisl. 177. Harp. Pal. Ἀθηναίους Etym. ἐβασίλευσεν] ἐβασίλευεν B. E. Med. Coisl. 177. Harp. Pal. Etym. 4. Βοήθειον] βοήθειον A. V. C. In sequentibus quaedam displicent. 6. δοτικῇ] βοηθεῖ delevi cum *V. 7. Ἐσμός] Aristoph. Lysistr. 353. rectius sic legitur: Ἐσμός γυναικῶν οὕτωσι θύρασι βοηθεῖ. A. 8. Om. vulg. Silet Gronovius. Pro Βοηθοίης habent Βοηθοίους A. Βοηθείης B. Mox cum V. C. delevi: Βόθυνος. εἰ δὲ ἀστέρος. ζῆται ἐν τῷ Κομήτης. 9. Ἀριστοφάνης] Ecclesiaz. 1127. (1084.) 11. λαγνιστάτων] λαγνουστάτων E. 12. γὰρ *V. καὶ κρομμύου om. V. C. Servat Zon. p. 396. unde fluxerant, quae Gaisf. statim cum omnibus MSS. delevit. βολβός, τὸ ὄδιον. 13. Βολεῶνας. οὕτως] Ex Harpocrate. Sed differt aliquantum Palatinus. Mox τῶν βοῶν καὶ Aldus. 14. τῶν ὑποζυγίων] ὑποζυγίων vulg. In fine βάλλεται om. B. E. 16. καὶ om. *V. 17. Βόθυνος. τόπος] Harpocrate. 18. οὗ μνήμην] οὗ καὶ μνήμην V. οὗ τὴν μνήμην C. Nihil mutat Zon. p. 395. aut Harp. Pal.

Βοαδρόμος. Auxiliator. Sic pro Ambracia fortis bellator clipeum elatum tenens mori quam fugere maluit. Βοανεργές. Filii tonitru. Βοάσομαι τὰν ὑπέρο. Maximum clamorem edam. Aristophanes. si ita, Strepsiades inquit, filius meus institutus est, maximos per laetitiam clamores edam. Βόεια. Magna. Aristophanes Ranis: Duodecim grandia verba solebat eloqui. Βοείας. Pelles bubulas. Βοηδρομεῖν. Festino cursu accedere. apud Cares vero significat opem ferre. Cum populares ea re exorti ad opem ferendam concurrerent, alii barbari alios inter certamen vulnerarunt, neque ullum inter eos discrimen statui potuit. Βοηδρομία. Βοηδρομεῖν significat opem ferre, vel ad proellum accedere. est autem Boe-

dromia festum Athenis, inde vocatum, quod [Io] Xuthi filius leriter opem tulisset Atheniensibus, cum ab Eumolpo Neptami bello premerentur, regnante Athenis Erechtheo. Βοήθειον. Ad proellum accurrebant: non autem, bellum gerentibus opem rebant. Et βοηθεῖ, pugnat. Multitudo haec feminarum fo accurrat. Βοηθῶ. Aptum dativo. Βολβός. Bulbus. A stophanes: Devorata bulborum olla. dicitur de hominibus ad dum libidinis. bulbi enim ad coitum venereum faciunt. est aut genus leguminis, vel etiam cepae. Βολεῶνας. Sic Attici cant loca, in quae boum et iumentorum et ovium sterces coniecit. Βοήν. Pugnam. item ingentem clamorem. Βόθυνος. Locus quidam proprie sic dictus in Sacra Via, cuius mentionem faciunt haec

Βόλις. βέλος, ἀκόντιον, λογχάριον. Καὶ Βόλος, τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγρην ἰχθύων. ἐν Ἐπιγραμμάσι.

Πίγρης μὲν πτανοῖσιν ἐφείς βόλον· ἐν δ' ἄλλοισι

Κλίτωρ· ἐν Θηραῖν Δάμις ἐρημονόμοις.

Καὶ αὐθίς·

Ἐδστιβὲς αἰθυῖαις ἰχθυόλοισι λέπας.

Καὶ βόλος, ἐν Ἐπιγραμμάσι·

Καὶ φελλὸν κρυφίῳν σῆμα λαχόντα βόλων.

Βόλιτος. Ἀττικοὶ οὕτω λέγουσι χωρὶς τοῦ βόλου ἡμεῖς βόλιτον. Ἀριστοφάνης·

Ἐτρεφέτην ἐν πᾶσι βολίτοις.

τουτέστιν, ἐν πάσῃ τρυφῇ καὶ πᾶσιν ἀγαθοῖς. βολίτοις δέ, ὅτι περὶ βοῶν ὁ λόγος. οὕτω δὲ λέγονται οἱ σπέλεθοι τῶν βοῶν.

Βολίτου δίκη. πρὸς τοὺς ἐπὶ μικροῖς δι-

κας ὑπέχοντας. ὁ γὰρ Σόλωνος νόμος ται τινὲς βόλιτον ὑφελόμενους κολάζει.

Βομβάζειν. φθέγμα ἐπὶ τῷ διασίμῳ μὴ τωθάξειν λεγόμενον.

5 Βομβάυλιοι. ἀντὶ τοῦ ἀλθηταί. τὸ δὲ βόμβυλιος ἐν προσθέσει τοῦ ἄ εἶπε βομβάυλιος, καὶ μὴ ζῶν παρὰ τὸν αὐλόν.

Βομβεῖ. καὶ περιβομβεῖ. Σιμοκάτης· ὡς δὲ τὸ Περσικὸν περιεβόμβει τρανέστερον, παρεδριμύττετο τὸ πολέμιον. Βόμβος δὲ ὁ ἦχος τῶν μελισσῶν. Βόμβος, ψόφος τις.

Βόμβησεν. ἐψόφησέ πως.

Βομβοῦσιν αἱ μέλισσαι, ὅταν τις προσή μύρου ὄζων. Πολιτείας θ'. Καὶ οἱ περὶ τὴν Διονυσίου βομβοῦντες τράπεζαν, καὶ περὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μεμηγότες δαῖτα καὶ χεῖρα, καὶ ἄλλοι δὲ καὶ ἄλλοι ὧν εἶπον, Ὁρέστης, Μαρψίας, Καλλίου τοῦ

1. Βόλις] Plut. in Demetrio c. 3. Reines. Vid. intpp. Hesychii. scriptus. Ex Epigr. Zosimi Thas. II, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 184. 2. ἐν Ἐπιγραμμάσι] Sic *V. inferiore loco per compendium scriptus. Ex Epigr. Zosimi Thas. II, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 184. 3. ἐν δ' ἄλλοισι] Lex. ἐναλλοῖσι, ut infra v. Γαμψόν. Tourp. MS. 4. Πίγρης] Πίγρης B. E. τίγρης Med. Mox ἐφείς βέλος B. E. 5. Βόλιτος. Ἀττικοὶ οὕτω λέγουσι χωρὶς τοῦ βόλου ἡμεῖς βόλιτον. Ἀριστοφάνης· 6. Κλίτωρ] Κλίτωρος B. V. E. Med. Κλείτωρ *V. 7. Ἐδστιβὲς αἰθυῖαις ἰχθ.] Anthol. Pal. VI, 23. in epigr. adespoto, vide v. Ἀσπιβὲς. αἰθυῖαις] αἰθυῖαις B. E. αἰθυῖαις C. Med. 8. Καὶ φελλὸν κρυφίῳν σῆμα λαχόντα βόλων. 9. Καὶ φελλὸν κρυφίῳν σῆμα λαχόντα βόλων. 10. φελλὸν] φελλὸν V. φελλῶν B. E. φελλῶν Med. 11. Βόλιτος. Ἀττικοὶ] Atqui Cratinius usus est voce βόλιτος. Vide Schol. Aristoph. Lys. 375. Tourp. MS. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 357. sq. Suidas descripsit Schol. in Aristophanis versum infra laudatum Acharn. 1025. 12. καὶ] ἐν Schol. πᾶσιν ἀγαθοῖς] πᾶσιν om. E. 13. περὶ βοῶν] περιβοῶν vel περὶ βοῶν C. V. ὁ λόγος αὐτῷ Schol. 14. Βολίτου δίκη] Ex Schol. Aristoph. Equ. 655. 15. ἀπύγοντας] ὑπέχοντας C. Post hanc glossam delevi: Βόλος. ἡ δρόσος. Βόλος ὁ κυβευτικὸς ἀγύρτης λέγεται. ἔστιν ἐν τῷ ἀγύρτης. Priorem Βόλος om. B. C. V. E. alteram autem V. C. habet A. in marg. 16. Βομβάζειν] Formatum a βόμβαξ, qua voce usus est Aristoph. Thesmophor. 46. Küst. Ipsam hanc interpretationem ad Βόμβαξ referri docet Hesychius. ἐπὶ τῷ ἐπὶ τῷ Zon. p. 403. ἐπὶ τῶν E. qui statim διασυστόντων καὶ τωθάξοντων. 17. Βομβάυλιοι] τὸ θάξειν A. 18. Βομβάυλιοι] Voce hac usus est Aristoph. Acharnens. 866. ubi vide veterem enarratorem, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. Βομβάυλιοι A. Med. cum Zon. p. 396. Βομβάυλιοι V. C. 19. προσθήκη] προσθέσει A. *V. C. Schol. 20. περιβομβεῖ] παραβομβεῖ B. V. E. C. Tum Σιμοκάτης om. E. ὡς δὲ τὸ Περσ.] Apud Simocattam lib. II. cap. 2. locus hic ita legitur: ὡς δὲ τὰ τοῦ λόγου τὸ Περσικὸν περιεβόμβου τρανέστερον etc. Sed pro περιεβόμβου potius scribendum est περιεβόμβει, ut Suidas hic habet. Küst. Hanc quoque correctionem Bekkerus neglexit. 21. τὸν πολέμιον] τὸν πολέμιον A. B. V. E. C. Βόμβος] Procop. 99. Tourp. MS. V. Herodiani Epimer. p. 8. 22. δὲ opinor elicendum esse, ut in glossa singulari: cf. Zon. p. 396. Novissima ψόφος τις eo pertinere videntur, quo Hesychianum οἱ δὲ ἰσοθμόν (vulgo ἰσομόν), de quo praeter alios explicavit Cassiodorus in Suet. Ner. 20. 23. Βόμβησεν] Hom. Od. θ'. 190. ἐβόμβησεν addit E. μύρου ὄζων] μύρου ὄζων B. E. De re satis est Aelian. N. A. I, 58. extr. laudasse. 24. Πολιτείας θ'] Sive cum *V. ἐννάτου. Plato Rep. IX. p. 573. Οὐκ οὐκ ἔστιν ὅταν δὴ περὶ αὐτῶν βομβοῦσαι καὶ αἱ ἄλλαι ἐπιθυμῶναι θυμαμάτων τε γέμουσαι καὶ μύρων κτλ. Καὶ οἱ περὶ τῶν] Fragmentum hoc Aeliano tribuit Kühnius. Vide etiam infra v. Διώνυσον et Κλείσοφος. Küst. Probavit opinionem etiam Albertio Gl. Gr. p. 113. et Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 465. Mox καὶ geminavit *V. Sed repetendum οἱ, quod extat in v. Διώνυσον. 25. περὶ τὸν Ἀλέξ. A. Ἀλεξάνδρειαν C. 26. ἄλλοι οὖς] ἄλλοι δὲ καὶ ἄλλοι ὧν A. B. C. V. E. ἄλλοι ὧν edd. ante Küst. Ceterum hiat oratio, cuius ad integritatem desideretur saltem τὰ δνόματα. Sed cum illa considero, Ὁρέστης, Μαρψίας, parum couciene sibi vineta, culpam in hominis festinantiam malo transferre, qui cumulum quempiam parasitorum compendifecerit.

1. Callisthenes. Βόλις. Telum, iaculum, parva lancea. Et βόλος, rete piscatorium. In Epigrammate: [Panī dona dedicat] Pigres, qui volucres; Clitor, qui pisces; Damis, qui feneas aliove res retis capere solebat. Et alibi: Promontorium mercurii pisces capientium apta sedes. Et βόλος, iactus, in Epigrammate: Et suber retium sub aqua latentium indicium. 2. Βόλιτος. Sic Attici sine β dicunt, quod nos vocamus βόλιτον. Aristophanes: Me omni stercore genere aluerunt. quasi dicunt omnia deliciarum et bonorum genere. βολίτος vero dixit, quia βόλος loquitur. sic autem stercore bubulum appellatur. Βόλιτος δίκη. Iudicium simi. Solonis enim lex etiam illos pu-

niebat, qui fimum furati essent. Βομβάζειν. Sonus dordentis et cavillantis. Βομβάυλιοι. Tibicines. pro βομβύλιος [Aristophanes] addito ἄ dixit βομβάυλιος, alludens ad tibiam. Βομβεῖ. Et περιβομβεῖ, Simocatta: Cum vero exercitum Persicum rumor clarius circumsonaret, hostis dolore affici coepit. Est autem βόμβος, sonus apum. Item strepitus quivis. Βόμβησεν. Strepitum edidit. Βομβοῦσιν αἱ μέλ. Apes bombum edunt, cum quis unguentum oleus ad eas accedit. Plato lib. IX. de Republica. † Et illi, qui Dionysii mensam circumstrepebant, et Alexandri epulis avidè inhiabant manum eius osculantes, et alii super alios, quos dixi, Orestes, Marpsias.

ἔτι καὶ τὴν ἐπιπέδον ἐν ἑτέροις, καὶ ὅδε παρὰ Ῥω-
μαίων Ἀλβίος ἔρμα.
Βομβυλιός. ζῷον, ἢ τὸ βησίον λεγόμενον.
καὶ εἶδος μελίσσης. παρὰ τὸ βομβεῖν, ἐκ πηλοῦ τὰ
πτηνὰ πλαττοῖσιν. Βομβυλιός ζῷον ἐστι παρα- 5
ταρσῶν μελίττι. ὠνομασμένον ἀπὸ τοῦ βόμβου, ὃν
ἐκεῖνον βομβεῖ.
Βομβυλιός. εἶδος μελίσσης. καὶ εἴρηται παρὰ
τὸ βομβεῖν. καὶ ταροιμία. Βομβυλιός ἄνθρωπος.
ἐστὶ καὶ ἄκαρτος. παρόσον καὶ βομβυλιός ἐστι με- 10
λίττις εἶδος. ἐκ πηλοῦ πλαττούσης τὰ κηρία.
Βομβυλιός. σκεῖος στρογγυλοειδές.
Βομβυλιός.
Βομβυλιός.
Βομβυλιός. ὁ τοὺς βόας βάλλων πελέκει.
Βομβυλιός κέρας. Ὅμηρος.
Νῆα κατ' ἀγραύλοιο βοός κέρας ἐμβαβαῦτα.
Βομβυλιός γὰρ σύριγγα ἐκ κέρατος βοείου, ἣν

περιετίθεισαν τῇ ὀρμιζῇ, ἵνα μὴ οἱ ἰχθύες ἀποτρώ-
γῃσι τὸ λίνον.
Βοῶμεν. ὁμώσωμεν. Καὶ Βοῶμενον, ἐπικα-
λούμενον.
Βοῶνης. οὗτος παρὰ τῆς πόλεως ἤρεϊτο, ἵνα
βοῆς αὐτῇ πρίηται πρὸς τὰς θυσίας. ἦν δὲ λαμ-
πρὸν τὸ βοῶνην γενέσθαι, ἐπειδὴ στρατηγούς φασὶ
βοῶνας μάλιστα χειροτονεῖσθαι.
Βοῶπις. μεγάλωφθαλμος, εὐφθαλμος.
Βοῶτης. ἄστρον πλησίον τῶν Ἄρκτων. ὁ δ'
αὐτὸς καὶ Ἀρκτοφύλαξ καλεῖται.
Βοῶτης. αἱ μέγιστα ἀρχαὶ παρὰ Ἀθηναίοις
ἀπὸ τούτων χειροτονοῦντο.
Βοωτίαις. Καὶ τινων βοωτίαις ἐφραστῶτων,
15 τῶν δὲ ἄλλων τῶν περὶ βασιλέα τοῖς ἐρύμασι νενε-
μημένων. Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς.
Βοπόρους. παρὰ Ἡροδότῳ ὄβελους μεγά- 442
λους.

[... ἑτέροις] Scribendum puto σὺν ἑταίροις, i. e. cum sociis. Küst. In his item compendiarium grammatici rationem ἀπορρο-
... compares v. Ἀλβίος. 3. Cf. Lex. Rhet. p. 220. βησίον] Hesychius: Βησίον. ποτήριον, ubi v. intpp. Cf. mox v. Βομ-
... wilon. Sed βησίον poculi appellationem scribi iussit Hemsterhusius infra laudandus. τὸ om. Lex. Bachm. p. 180. 4. καὶ
... μέλισσης] Vide enarratorem Comici in Acharnens. 866. et in Vesp. 107. Küst. Exemplum ex Isocrat. p. 210. attulit A
... uatt. p. 85. Quae sequuntur ordine satis perverso, manum produunt interpolantem. 9. παροιμία] Zenob. II, 80. Unde
... ut oratio resarcienda: παρόσον καὶ βομβ. καρπὸν οὐ φέρει. ἐστὶ δὲ μελ. κτλ. In novissimis accedit Zon. p. 396. 10. παρ-
... ον μὲν] παρόσον καὶ A. B. *V. Med. sola. 12. Βομβύλιον. σκεῖος στρογγύ.] Hesychius et Etymologus vas istud recte
... vocant βομβυλιός, quos vide. Scholiasta Apollonii Rhodii lib. II. v. 571. βομβύλιον vocat. Vide etiam Casaub. in Athen.
... 18. Küst. Addit Gaisf. Athenaeum XI. p. 784. sive T. IV. p. 225. ed. Schweigh. βομβυλιός. Θηράκλειον Ῥοδιακόν, οὐ περὶ
... ἰδίως Σωκράτης φησὶν. Οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες ὅσον θέλουσι, τάχιστα ἀπαλλαγῶσιν. οἱ δὲ ἐκ βομβύλλου, κατὰ μὲν
... σιάζοντες. Ἔστι δὲ καὶ ζῷον τι. Ceterum quod βομβύλιον optabat Hemsterhusius in Polluc. X, 68. id praebet E. Armatque
... tianus p. 104. βομβύλον Zon. p. 401. 13. Βόμβυξ] Delevit Küsterus. Cum interpretatione βοβοσκόος copulavit *V.
... Gron. p. 93. ac similiter Lex. Bachm. p. 180. Βόμβυξ. βοβοσκόος. Statim omittunt omnes MSS. Βοιφάτιος. ὄνομα κέρα-
... quam gl. interpolat Med. 16. Ὅμηρος] Il. ω. 81. ubi vide Scholiastam. Hesychius: Βοοσκέρας (lege Βοός κέρας). τὸ περὶ
... θέμενον τῇ ὀρμιζῇ κέρας κατὰ τὸ ἀγχιστρον: quae nota itidem ad modo laudatum locum Homeri referenda est. Küst. 17. Ἡ-
... ὅτε B. E. 18. ἦν] ὃν B.
1. περιετίθεισαν] περιετίθεισαν recte Schol. Ven. Cf. tamen Apollon. Lex. p. 196. οἱ ἰχθύες] οἱ om. B. E. 2. τὸν λίνον] τὸ
... λίνον dedi cum A. C. His subiecerunt Βοσφόριον B. E. Βοσοφόριον edd. ante Küst. 3. Βοῶμεν. δοτικῇ] Hoc Gaisf.
... dus revocavit cum A. B. E. Med. cui nullum opinor esse locum. Nescit Zon. p. 403. 5. Βοῶνης. οὗτος] Multum differt Har-
... procratonis oratio (v. infra v. Βοῶτης); similiter tamen Lex. Rhet. p. 219. Cf. Böckh. Staatsh. d. Ath. I. p. 232. 9. εὐφθα-
... μος] Haec vox in prioribus edit. deest, quam ex MSS. [cum *V.] revocavi. Küst. Deest E. et Zon. p. 401. agnoscit Her-
... chius. 10. Ἄρκτων] Ἄστρον B. E. C. *V. Vid. Schol. Hom. Od. ε. 272. Sub finem ἐν τῷ Ἄρκτος cum A. (qui glossae se-
... subiecit) B. *V. C. E. delevit Gaisf. 12. Βοῶτης. αἱ] Βοῶτης. αἱ edd. ante Küst. Ἐτεροβουτάδαι conjectura Reinesius. 13.
... Βοῶτης Harprocratonis vel optimi libri tuentur. αἱ μέγιστα ἀρχαὶ] Haec ad vocem Βοῶνης pertinent, ex Harprocratone d-
... sumpta, et in locum alienum translata, ut Pearsonus recte observavit. Küst. 14. Βοωτίαις] Vide Hesychium v. Βο-
... τῶν. Küst. 15. περὶ] παρὰ B. E. ἐρύμασιν ἐνεμημένων] Leg. ἐρύμασι νενεμημένων. Ubi eadem leguntur in Ξενοφ.
... τῶν, Küsterus corrigit νενεμημένων. Valck. ἐρύμασι νενεμημένων B. E. ἐρύμασιν ἐνεμημένων Med. ἐρύμασιν ἐνεμημένων A.
... Hinc fluxit corruptela gl. ἐνεμημένων. 16. Κρίτων] In prioribus edit. male legitur Κρότων, cuius loco in uno codice Par-
... recte scriptum repperit Κρίτων. Küst. Κρίτων C. κρείτων V. Κρότων E. Tum Ἀττικοῖς A. 17. Βοπόρους. παρὰ Ἡ-
... δότῳ δβ.] Scribe, Βοπόρους ὄβελους. παρὰ Ἡροδότῳ τοὺς μεγάλους. Locus autem Herodoti, ad quem Suidas respexit, ex-
... lib. II. c. 135. ut Portus monuit. Küst. Nihil mutat glossa Herodotea. Saepius in hac sive brevitate sive negligentia dice-
... Küsterus offendit. Ἡροδότῳ] Ἡροδότου A. παρὰ om. *V. ὄβελους] Sic Zon. p. 396. ὄβελους A. V. Tum μεγάλας B. E.

Calliae assentatores, reliqui; item Albius hicce Romanus.
Βομβυλιός. Bombylius, animal; et vas, quod etiam βησίον
vocatur. item genus apis, quae favos ex luto fingit. ab verbo
βομβεῖν. Βομβυλιός animal est api simile, dictum a bombo,
quem edit. Βομβυλιός. Apis genus, quod dictum est a
bombo, quem edit. et proverbium: Homo bombylius. id est, inu-
tilis. bombylius enim est genus apis, nullius frugis, favos ex
luto fingens. Βομβύλιον. Vas quoddam rotundum. Βόμ-
βυξ. Βοβοσκόος. Βοοθύτης. Qui boves securi ma-
ctat. Βοός κέρας. Bovis cornu. Homerus: Quod cornu
bubulo aptatum fluctuat. fistulam enim ex cornu bubulo confi-

ciebant, quam funiculo piscatorio adiungebant, ne pisces e-
arroderent. Βοῶμεν. Inremus. Et Βοῶμενον, invocat
Βοῶνης. Boum emptor ab civibus ellegebatur, ut hoves ad
crificia emeret. erat autem munus istud valde honorificum, qu-
iam bonae e ducibus potissimum exercitus creari solebat.
Βοῶπις. Magnis vel pulchris oculis praedita. Βοῶτ
Bootes, astrum uris vicinum, quod etiam Ἀρκτοφύλαξ voca-
Βοῶτης. Ex horum ordine Athenis summi magistratus cre-
bantur. Βοωτίαις. Crito in Geticis: Cum alii agricultu-
rae praefecti essent, ceteri vero qui regi comitantur ca-
stellorum curam gererent. Βοπόρους ὄβελους. Sic

Βορᾶς. βρώσεως, ἢ τροφῆς. Βορῆᾶς δέ, ὁ ἄνεμος· καὶ κλίνεται Βορῆᾶ· ἢ εὐθεία τῶν πληθυντικῶν Βορῆᾶι. Σκληροὶ Βορῆᾶι ἐπιπνεύσαντες. Καὶ Βορέας, Βορέον. Καὶ Βορῆαίη.

Λαίλαπι Βορῆαίη κλασθὲν ἐπέληξε.

[Ὅτι τὸν Βορέαν Ἀθηναίων σύμμαχον εἶναι νομίζουσι· καὶ ζῆτει τὸν τόπον, ἐνθα ὁ στόλος Ξέρξου ἐδυστύχησεν, ἐν τῷ Ἀφείται.]

Βορβόροπιν. κῆπον. σημαίνει καὶ τὸ μόριον.

Βορβοροτάραξι. Ἀριστοφάνης. ἀντὶ τοῦ παραχωδῆσθαι· ταράττων ἡμῶν τὴν πόλιν καὶ θορυβῶν ὡσπερ βόρβρον. Θορύβου πληρώσας τὴν

πόλιν καὶ βορβόρον. καὶ παροιμία·

Βορβόρω ὕδωρ

λαμπρὸν μαινῶν, οὐποθ' εὐρήσεις ποτόν.

5 ἐπὶ τῶν τὰ κάλλιστα μινύτων αἰσχίτοις.

Βορβορυμός. ὁ ἦχος τοῦ ὕδατος ἐπιπερόμενος. Ἡ φάρυγξ ἐκελάρῳζε, καὶ πολλὸς ἐν τῷ σίματι ἦν βορβορυμός.

[Βορβορυμός.] ἦχος ἐκ τοῦ σιόματος. σύν-

10 θημα δέ ἐστι ταῖς καμήλοις τοῦ καθέζεσθαι ἔτσι οὗτος ἦχος.

[Βορῆαί. ὀπίσω ζῆτει ἐν τῷ Βορῆᾶς.]

Βορίανθος. ὅτι βάρβαροὶ τινες κτείνουσι

1. Βορᾶς] Sophocl. Antig. 30. Βορῆᾶς] Boreas cultus ut Deus ab Atheniens. et Thuriis, Aelian. V. H. XII, 61. et a Megalopolitis, Pausan. Arcad. p. 266. c. 27. Reines. 2. Βορῆᾶ] Item Βορῆᾶ. Hesychius a Bastio in Gregor. p. 38. restitutus. Βορῆᾶ. τοῦ Βορέου. ἢ γενική παρ' Ἀριστωνύμφ. Nimirum in eius fabula Ἥλιος ἠγῶν. 3. Βορῆᾶ bis Gaisf. cum *V. Med. Item sub v. Βορῆᾶ. Σκληροὶ Βορῆᾶι] Proverb. XXVII, 16. Βορέας σκληρὸς ἄνεμος, attulit Heinsius in Hesychium. 5. Λαίλαπι] Scribe et supple, Λαίλαπι Βορῆαίη κλασθὲν ἐπέληξε κέρως. Sic enim recte legitur infra v. Λαίλαπι. Küst. Ex Diodorio

Sard. Ep. I, 2. Anthol. Pal. VI, 245. λείλαπι Med. κλασθὲν om. V. C. Tum ἐπέληξε, A. ἐπέλεκεν B. ἐπέλυκεν V. (ἐπέλυκ *V.) C. ἐπέλεκε E. 6. Ὅτι τὸν] Haec accesserunt ex A. Quae cum petita sint ex v. Ἀφείται, uncis ea circumsepsi. 9. Βορβόροπιν] Scribe potius Βορβορόπην. Βορβορόπην autem est epithetum scorti, ut discimus ex Ipso Suida v. Μυσάγχη: unde loci huius illustratio petenda est. Quae vero sequuntur, κῆπον. σημαίνει δὲ τὸ μόριον, nihil faciunt ad v. Βορβορόπην, sed importune et ἀκρίτως ex articulo Μυσάγχη huc translata sunt: ut lectori patebit, qui locum illum inspicere voluerit. Küst. in Addend. Αἱ Βορβορόπεις, alii Βορβορόπην, quod Küstero placebat scilicet. Sed neutrum verum. Scribendum sine dubio: Βορβορόπις. Dicitur Βορβορόπις et Βορβορόπις, ut Βλοσυρόπις et Βλοσυρόπις, Εὐωπίς, et Εὐώπις. Hesych. Βορβορόπιν, αἰσχρόν, βορβόρω ἐμπερέε. Hinc Βορβορόπις de scorto diobolari, cui nec munditiae nec pudoris cura est. Locus autem Suidae ita legendus et suppletus est: Βορβορόπιν. μανιόκηπον. κῆπος δὲ σημαίνει τὸ μόριον. Quae pars est glossematis, quod integrum legitur apud Suidam v. Μυσάγχη. Quod hic subiciam, ut emendem. Μυσάγχη. ἢ πόρνη παρὰ Ἀρχιλόχῳ, καὶ ἐργατία, καὶ δῆμος, καὶ παχία. Ἰππῶνας δὲ Βορβορόπιν (lege βορβορόπιν) καὶ ἀκάθαρτον ταύτην φησίν, ἀπὸ τοῦ βορβόρου· καὶ ἀνασυρότοπον, ἀπὸ τοῦ ἀνασύρεσθαι. Ἀνακρέων δὲ πανδοσίαν, καὶ λεωφόρον, καὶ μανιόκηπον. κῆπος γὰρ τὸ μόριον. Qui locus illustis est. Primum notandum illud παχία. Trimeter nescio cuius apud Schol. Aristoph. Av. 1619. Παρὰ σφυρὸν παχία μιστή γυνή. Deinde ἀνασυρότοπον, quod legitur, vox nihili est. Nec quidem adiuvant eruditi. Rescribendum proculdubio, καὶ ἀνασυρόπιον. Quod scorti nomen ἀπὸ τοῦ ἀνασύρεσθαι. Orpheus apud Cleo. Alexand. Cohort. p. 17. Ὡς εἰποῦσα πέπλους ἀνεσύρατο, δεῖξε δὲ πάντα σώματος οὐδὲ πρόεποντα τύπον. Tour. II. p. 501. Qui latebras mendorum primus indagavit; quamquam aegre cuiquam persuaserit, reconditam vocem μανιόκητος pro interpretatione sublici potuisse. Ceterum glossam ex v. Μυσάγχη incuriose descriptam etsi operam perdidit qui sanare conetur, illud tamen contendere licet, aliquamultas voces utraque ad καὶ μανιόκηπον intercidisse, quibus adhaereret annotatio, κῆπος δὲ σημαίνει καὶ τὸ μόριον. Caput autem glossae Βορβορόπην scribendum fuisse colligimus ex vestigiis grammaticorum, velut βορβορόπην Eust. in II. pp. 807. 1329. βορβορόπην Arcadius tradunt. Nihil mutat Zon. p. 396. δέ] καὶ A. δὲ καὶ V. E. C. Med. Tum τὸν βόριον B. E. 11. Βορβοροτάραξι] Βορβοροτάραξι A. Βορβοροτάραξε C. V. Ἀριστοφάνης] Equ. 309. 12. καὶ θορυβῶν om. Schol. Aristoph. 13. βορβόρον] De vocis vi figurata Gaisfordus conf. Hemsterh. in Luciani Prom. I.

- καὶ παροιμία] Versus Aeschylī Eum. 684. unde supplendum ὁ post Βορβόρω, quod praestat Macarius. Fontis huius ignarus Wakefieldus Silv. Crit. V. p. 21. ὕδωρ eiiciebat, quo versus trochaicus efficeretur. Ceterum de proverbio vid. Zenob. II, 76. Diogen. III, 55. Arsen. p. 146. 3. οὐ ποθ' V. C. 5. τὰ om. A. Continuo cum V. C. versus delevi, quos A. in marg. habet: Ἐκδηλὸς ἐστὶ βορβόρος ψυχῆς ὕπνος. Ἰλὺν πεπλευκῶς τοῦ νοῦ; νόμι βλάβην. Ubi Küsterus: „Ἐκδηλὸς ἐστὶ] Duo hi versus outrocriticī (qui leguntur apud Astrampsychum) desunt in Paris. A. iidemque in MS. B. ad marginem leguntur.” 6. ἐπιπερόμενος] φερόμενος E. 7. Ἡ φάρυγξ] Locus ut videtur Iamblichī: de quo consulendus Toupius in v. Κελαρῳζει. ἐκελάρῳζε] ἐκελάρῳζε B. V. E. 9. Βορβορυμός. ἦχος] Sic habent [cum *V.] MSS. Paris. In prioribus vero edit. vox βορβορυμός desideratur, et quae sequuntur praecedenti articulo annexa leguntur. Küst. Eaedem editiones quod ἀντὶ τοῦ praefigunt, ipsum docet hoc quicquid est glossae subortum esse ex interpretationibus loci Iamblichī: de quo non sinit dubitare neque camelorum mentio neque Zon. p. 396. comparatio. Proinde caput glossae notavi. Ceterum nihilo rectius E. ὁ ἐκ τοῦ στόματος ἦχος. 10. τοῖς καμήλοις] ταῖς καμήλοις A. B. C. V. E. Tum τῷ καθέζεσθαι V. C. τὸ καθ. edd. vet. τοῦ καθ. quod coniecit Portus, tacite recepit Küsterus. 12. Sic tacite Gaisf. Nam Med. Βορῆᾶς. ἔστιν ὀπίσω κτλ. Neutrum Küsterus. 13. Βορίανθος] Posterior pars huius fragmenti, inde a verbis Ὅ δὲ Σικίων, repetitur apud eundem Suidam in Ἐπιβουλή: quod ἀποσπασμέτιον, licet non magis quam maius illud fragmentum, quod rettulimus, nomen Polybii praefixum habeat, Is. Casaubonus inter fragmenta

notus magna verna vocat. Βορᾶς. Pabuli. vel cibi. Βορῆᾶς, vero, Boreas ventus. declinatus Βορῆᾶ. et rectus plures Βορῆᾶι. Cum vehementes Boreae flurent. Et Βορῆᾶι. Ἐκδηλῶντι vento boreali antennam fractam vidit. Βορβοροπιν. Propudiosam. partem enim obscenam significat κῆπος. Βορβοροτάραξι. Apud Aristophanem significat turbulentiſſimo, urbem nostram turbans ut coenum, urbem no-

stram tumultu et coeno replens. Et proverbium: Limpidam aquam, quam coeno inquinaveris, nunquam invenies potui aptam. dicitur de iis qui res pulcherrimas cum foedissimis miscant. Βορβορυμός. Sonus quem aqua reddit. Fauces sonabant, et magnus ore edebatur strepitus. Βορβορυμός. Sonus, qui ore editur. huiusmodi vero sono camelis signum datur, ut coesidant. Βορίανθος. Viriathus. Bar-

Βοριανθου... αὐτῶν ἐφράσασθαι τὸν
τῶν Ῥωμαίων... ἐς εὐνοίαν. καὶ
δι' ἀριστείας... αὐθεντῶν τινες,
δι' ἀριστείας... ἀποκρίνεται, 5
ἐπι... ἐννομον, ἐν ἐπαίνῳ ποιῶν
ἐπι... τοῖς ἀρχομένοις ἐπι-
ἐπι... ἀριστοφά-

Μιαρὸν τὸ χρῆμα κάκοσμον καὶ βορὸν.
Ἰδοὺ βορὸν· ἀγρυπνίη βορὸν· ζῆται ἐν τῷ
Ἰδοὺ βορὸν.
Βόσιν· τροφήν.

Βοσκήσομεν. Θρέψομεν. Καὶ Βόσκουσαν,
τρέφουσαν. Σοφοκλῆς περὶ Οἰδίποδος·

Ἄλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα
αἰδεῖσθ' ἀνακτος ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ
μήτ' ὄμβρος ἱερὸς μήτε φῶς προσδέξεται.

Βοσόρ. τὸ ἱμάτιον τὸ ἀπὸ κόκκου βεβαμμένον
κατὰ Ἑβραῖδα διάλεκτον.

10 Βόσπορος. πόλις περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἢ
Βωχάνος ὁ Τοῦρκος ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ βασιλείως
ἐπόρθησε.

Ἡ Βόσποροι δύο. ὁ μὲν κατὰ τὴν Προποντίδα·
ὁ δὲ Θρακικός, ὡς φησι Φιλίας.

Polybiana num. 60. rettulit: monuitque ibidem Gronovius, multum augeri illud fragmentum ex hoc ipso, in quibus versamur, posse. Mirum autem profecto debet videri, ne verbum quidem nec a Gronovio, nec a docto Suidae editore adiectum esse, sive explicandi causa, sive saltem dubitationis significandae. Certe inauditum in Romana historia monstrum nomen *Borianthi*! — *Viriathum* pone pro *Boriantho*, et *Caepionem* pro *Scipione*: omnia in plano erunt. *Viriathum* illum Lusitanum, ex latrone duce belli adversus Romanos per complures annos feliciter gesti, ad extremum a suis, atque adeo a *barbaris*, interfectum esse, consentiunt auctores. Ceterum plerique quidem eadem illam consilio atque fraude Caepionis consulis, corruptis Viriathi satellitibus, esse patratam confirmant: Livius Epit. lib. LIV. Velleius Patere. II, 1. Valerius Max. IX, 6, 4. Auctor de Viris illustr. in *Viriatho*. At cum auctore fragmenti nostri, quisquis ille sit, ad verbum paene consentit Eutropius IV, 7, 16. „Viriathus, ait, a suis interfectus est... Cum interfectores eius praemium a Caepione consule peterent, responsum est, nunquam Romanis placuisse, imperatorem a suis militibus interfici.” Neque vero ita pugnare haec sententia cum illa superiori videri debet, quin facile conciliari cum eadem possit; ita quidem, ut res ea fere ratione gesta cogitetur, quam Appianus exponit historia Romanorum Hispaniae cap. 74. Ad nomen quod attinet *Viriathi*, illud apud Graecos scriptores, Appianum, Dionem Cassium, Diodorum Siculum, variis modis, *Οἰρίαθος*, *Οἰρίαθος*, *Οἰρίαθος*, *Οἰρίαθος* scriptum legitur. Vide Appiani Hist. Hispan. cap. 60. et Reimarum in *Diodoro* T. I. p. 32. seq. ubi de varia nominis *Viriathi* scripturae laudantur interpretes in Aurelium Vict. de Viris illustr. cap. 71. et in Sillium Ital. X, 220. Apud Photium p. 626. edit. Hoeschellii in Excerpto ex Diodori Siculo libro XXXII. ter deinceps *Ἰρίαθος* scribitur. Sed quemadmodum Romanorum litteram *V* consonam in nominibus propriis ab aliis quidem librariis Graecis per *ϕ* phthongum *Ov*, ab aliis vero per litteram *B* expressam saepenumero videmus (sic apud eundem Suidam *Βαλεριανός*, *Valerianus*; *Βενεβεντός*, *Beneventus*; *Βῆρος*, *Verus*; *Βιτέλλιος*, *Vitellius*; et sexcenta alia): sic in codice, e quo fragmentum nostrum in suum Lexicon Suidae transcripsit, *Βοριανθος* vel *Βυριανθος* scribi debuerat; ex quo, duarum litterarum mutatione, *υ* in *ι* in *ο*, et *ι* in *υ*, inauditum nomen *Βοριανθος* est exortum. De permutatione vero haud infrequenti nominum *Σκίτων* et *Καπτων*, qui error in eiusdem Viriathi historia etiam Diodori Siculi codices occupavit, dixi in Appiani Hist. Hispan. cap. 74. aliaque exempla concessit Perizonius in Animadv. histor. cap. X. p. 426. quem laudavit Wesseling. in Diodorum T. II. p. 54. Ceterum quod ad Polybium auctorem fragmentum hoc rettulit Casaubonus, id sicut confirmare nolim recte factum, sic nec negare ausim. Peculiari sane libro *Bellum Numantinum* scripsisse Polybium Tullius auctor est, ad Familiar. V. Ep. 12. In eius libri introitu commodus locus erat breviter saltem perstringendi belli Viriathici, quoniam ab Viriatho concitati arma cepissent Numantini, ut docet Appianus Hist. cap. 66. et 76. *Schweigh.* Opusc. II. p. 152. Cf. eiusdem Polyb. T. V. p. 74. sq. Ad Gaisf. Maii Collect. Vatic. T. II. p. 547. Hanc autem orationem Capitoni licet vindicare, qui libellum Eutropii vertit.

1. *τυραννήσαντα*] καὶ *τυραννήσαντα* B. E. 5. *Σκηπίωνος* *V m. sec. 9. *ὄξυτόνος*] *ὄξυτονον* C. V. *ὄξυτατον* Zon. p. 401. *Ἀριστοφάνης*· *Μιαρὸν*] Apud Aristophanem in Pace 38. locus hic rectius ita legitur: *Μιαρὸν τὸ χρῆμα καὶ κάκοσμον καὶ βορὸν*. De scarbaeo comicis ibi loquitur. *Küst.* 12. *Καὶ ὄμβρος*] Haec et seqq. delevit Küsterus, silente Gronovio. Sumpta ex H. Harpocrat. Epidem. VI, 4, 18. monuit Gaisfordus post Hemsterhusium. 14. *Βόσιν*] Ab inusitato verbo *βώω*: unde *βόσκω*, *βοσκήσομαι*. *Küst.* II. τ. 268. Habet Lex. Bachm. p. 181.
2. *Σοφοκλῆς*] Oedip. R. 1424 — 28. 4. *τὴν γοῦν*] *γοῦν* om. B. E. 6. *δεικνύναι τὸ*] *δείκνυται* τῷ B. E. Med. *δείκνυται* C. 8. *Βοσόρ*] Ansam huic glossae dedit locus Esatae LXIII, 1. ab Hebraicae linguae imperitis male intellectus. *Albert.* Zon. p. 401.
10. *Βόσπορος*, πόλις] Vide Procop. de Bello Pers. lib. I. cap. 12. *Küst.* Zon. p. 396. 11. *Βωχάνος*] Vide v. *Βωχάνος*. *B. E.* *χάνος* B. E. qui mox τοῦ βασιλέως. 13. *Βόσποροι δύο*· ὁ μὲν κατὰ τὴν Προποντίδα, ὁ Θρακικός καλούμενος· ὁ δὲ Κιμμέριος. Haud enim persuadere mihi possum, nostrum geographiae adeo imperitum fuisse, ut Bosphorum Thracicum diversum statueret ab eo Bosphoro qui Propontidi vicinus erat, cum geographiae vel leviter gnari haud ignorent, Bosphorum Thracicum inter Propontidem et Pontum Euxinum interiectum esse. *Küst.* Ex Schol. Sophoc. Ai. 905. Mox ad *Φιλίας* vid. Vales. Harpocrat. p. 290. *Hemat.* Abresch. ad Aeschyl. p. 225. *Toup.* MS. Qui viderunt haec cum foedissimo mendo (item apud Zon. p. 396.) descripta esse Schol. Soph. Ai. 884. Küsterum graviter exagitavit Gron. Em. p. 93. 14. *Φιλίας*] *Φιλίας* B. C. V. E. Med. Favorinum tulit Constantinus de Them. II, 12.

hari quidam Viriathum tyrannum interfecerunt, hac ratione putantes se ducis Romanorum benevolentiam sibi conciliaturos esse. quidam igitur percussorum Caepionem adhaerentes caedis perpetratae praemia ab eo postularunt. quibus Caepio respondit, non solere Romanos probare insidias, quas milites contra duces suos moliti essent. *Βορὸν*. Voracem. cum acuto scribitur. Aristophanes: *Animal impurum, foedum et vorax*. Vide v. *Ἰδοὺ βορὸν*. *Βόσιν*. Cibum. *Βοσκήσομεν*. Pascemus. Et

βόσκουσαν, pascentem. Sophocles de Oedipode: *At si hominem non veremini, alium saltem et clarissimum sidus Solis rentes, piaculum eiusmodi manifestare erubescite, quod quae tellus neque mare sacrum neque lux admittit*. *Βο*. Sic Hebraice vocatur vestis cocco tincta. *Βόσπορος*. Bosphorus, urbs ad Hellespontum sita, quam Bochaanus Turca Iustiniano Imperatore vastavit. *Βόσποροι δύο*. Bosphorus duo sunt: quorum alter circa Propontidem, Thracicus dicitur

στρυχος. πλέγμα τριχῶν γυναικείων. ἐν ἄμμασιν.

Εἰπέ, τίνι πλέξεις ἐτι βόστρυχον; ἠφάνης.

Πάνν γάρ τις ἔρωσ με δονεῖ τῶνδε βοστρύχων.

φειν τὰς τρίχας, καὶ διατιθέναι κατὰ βο- υς, εὐθὺς ἅπασι πρόχειρον, ὅτι ἄνθρω- πος τῇ Χίῳ Θεῶ καὶ τοῖς Ἴθυστάλλοις ὠρ-

τά. βοσκήματα. Καὶ Βοτάνη, ὁ χόρτος. ἰων τινὲς ἵπποβοσκοὶ περὶ βοτάνης πρὸς τὴν Μινύων ἤριζον. Τοὺς πλησίον ὑπερβάλ- λόφους, μεστὸν εὐρήσουσι τὸ πεδίον παν- τῶν.

τηρικὰ κύπελλα. ἐν Ἐπιγράμμασι. Καὶ ἰς, ποιμένες.

οτήρ, καὶ δοτήρ. δώτωρ δὲ καὶ βύτωρ.]

Βοτός. τροφή, ἢ βοσκή. Καὶ βροτός, ἄν- θρωπος.

Βοτρυδόν. ἐπ' ἀλλήλας, ἢ ἑτέρα τῆς ἑτέρας ἐχομένη, ὡς φάγας τῶν βοτρυῶν.

5 Βότρυν. τὴν δπώραν· οὐχὶ τὴν σταφυλὴν μό- νην. καὶ μήποτε τὴν βοτρυῖαν δπώραν.

Βοτρυδωρος. ἢ εἰρήνη. ἐπεὶ αἱ ἄμπελοι ἐν εἰρήνῃ φύονται. Ἀριστοφάνης.

Ἔ πότνια βοτρυδωρε.

10 Καὶ παροιμία· Βότρυς πρὸς βότρυν πεπαίνεται. ἐπὶ τῶν ἐξισοῦσθαι φιλονεικούντων.

Βοτρυοσταγῆ ἔρνη. Ὑπερβεβηκέναι δὲ τοῖς ἐπιτηδύμασι τὰ Βότρυος ὑπομνήματα καὶ τὰ Φι- λαινίδος καὶ τῶν ἄλλων ἀναισχυντογράφων.

15 Βούβοτον Ὀρρηλοῖο παρὰ σφυρόν.

Καὶ Βούβοτος, ἢ πολλὴν τροφήν ἔχουσα.

Ἔ Βουβωνιῶ. φλεγμαιῶ τὸς βουβῶνας.

Ἔγῶ μὲν οὖν εἰς τὸ βαλανεῖον βούλομαι.

ἠγράμμασι] — μασιν cum *V. Pauli Silentiar. XXII, 1. Anthol. Pal. V, 228. 3. Εἰπέ] εἰπερὶ V. C. 4. Ἀριστοφά- ρcles. 987. sq. (949.) 6. τῶν σῶν] τῶνδε A. B. C. V. E. Med. Eadem frans invasit v. Λοιτῖται. 7. Ἐναλείφειν ocus hic est mutilus, qui ex Synesii Encom. Calvit. p. 85. unde cum Suidas descripsit, sic supplendus est; Ἄλλ' εἰ μόνον ο φανείη, περὶ πλείστου τὰς τρίχας ποιούμενος, ὡς ἐναλείφειν τε αὐτὰς καὶ διατιθέναι κατὰ βοστρύχους, εὐθὺς ἅπασι πρό- λέγειν, ὅτι ἄνθρωπος οὗτος etc. Verba ultima fragmenti huius leguntur etiam infra v. Ὀργια. Küst. κατὰ] τοὺς E pr. 8] ἅπας A. B. E. C. *V. Post πρόχειρον addendum λέγειν cum v. Ὀργια. 9. Ἴθυστάλλοις Med. 11. Βοτάν] Videndi Jus et Schol. Platon. p. 391. 13. Μινύων libri. Τοὺς πλ.] Hoc fragmentum desumpsit Suidas ex Dionysii Halicarn. Rom. lib. IX. (20.) p. 554. ubi ita emendatius legitur: Τοὺς πλησίον ὑπερβαλόντες λόφους ἐν ἄλλῳ δὴ τινι χρόνῳ μεστὸν ἰσι τὸ πεδίον παντοῶν βοτῶν. Τουρ. ὑπερβάλλοντας] ὑπερβάλλοντες A. B. *V. C. E. 16. κύπελα *V. ποτήρια ποί- pro interpretatione subiecit Zon. p. 402. ἐν Ἐπιγράμμασι (sic *V.)] Anthol. Pal. VI, 170. Cf. v. Λιβαῖδα. 18. Βο- H. om. V. C. notavi.

Schm. p. 181. 3. Βοτρυδόν] Voce hac usus est Homerus II. β'. 89. ad quem locum Suidas respexit. Confer Hesych. Küst. ἐπαλλήλας] Scribe ἐπαλλήλως. Küst. ἐπαλλήλους ἢ Coisl. ἐπαλλήλως, ἢ ἑτέρα Lex. Bachm. p. 181. (cf. Apol- 197.) Sed ἡ firmat Zon. p. 403. Scripsi cum *V. ἐπ' ἀλλήλας. 5. μόνον] μόνην A. B. C. 6. καὶ μήποτε τὴν βοτρ.] t caute haec adduntur. Falsum enim existimo, βότρυν interdum generali significatione omnem δπώραν comprehendere, cum illam nusquam eo sensu mihi lectam meminerim. Küst. Idem mox: „Malim βοτρυῖαν δπώραν.“ Sed βοτρυῖαν — φ- isfordus monuit Jacobs. in Anthol. Pal. VI, 168. restituisse, Suida comparato. Mox cum V. C. eieci versum, quem A. ha- narg. Βότρυς (sic A. B. E. Med. βότρυν vulg.) κατέσθειν, ἀμβριχῆν δηλοῖ λύσιν. Ubi Kistherus: „λύσιν] lege κλύσιν, ut strampychum, ex quo versus hic oneirocriticus depromptus est.“ 8. φύονται om. V. C. Ἀριστοφάνης] Pac. 524. ρος π. β. π.] Iuvenal. II, 81. Uvaeque conspecta livorem ducit ab uva, comparavit Schottus. 12. Βοτρυοσταγῆ Ἐπερβεβηκέναι δὲ τοῖς ἐπιτηδ.] Locus hic ita supplendus et distinguendus est: Βοτρυοσταγῆ ἔρνη. Βότρυς. ὄνομα κύριον. βηκέναι etc. Manifestum enim est, duos diversos articulos hic in unum confusos esse, et ante ὑπερβεβηκέναι excidisse Βότρυς, ad quam, tanquam caput suum, ea quae sequuntur referri debent. Ceterum verba illa priora, βοτρυοσταγῆ ant fragmentum versus Archestrati apud Athen. lib. I. p. 29. Quae vero sequuntur sunt verba Polybii [XII, 13.], quae r in Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 53. unde ea Suidas deprompsit. Küst. 13. Φαλαινίδος *V. 14. ἀναι-

αφ ραῖφρων] ἀναισχυντότερα γρ C. ἀναισχυντότερα γραφόντων V. ἀναισχυντότερα γράφων A. *V. ἀναισχυντότερον γρ. E. 15. Βούβοτον Ὀρρηλοῖο] Samii Ep. I, 5. Anthol. Pal. VI, 114. 16. Βούβοτος] Zon. p. 400. Βούβοτον B. βούβου- In fine κατέχουσα E. Continuo Gaisf. cum A. B. C. V. E. delevit Βουβῶν. τὸ πάθος. Βουβῶν ἐπήρθη τῷ γέροντι. ἀπὸ τοῦ ἐπαίρεσθαι καὶ μεγάλως βαίνειν εἰς οἶδημα. Quae sumpta sunt ex Etymol. M. sive Zon. p. 398. Menandri in his breviter significatum (v. Meinek. p. 37.) protulit integriorem etiam grammat. in Codd. Naniorum Graec. p. 495. ὁ μὲν οὖν] Aristoph. Ran. 1311. Mox τὸν βαλαν. A.

Βόστρυχος. Cincinnus muliebris. In Epigram- cui neces adhuc cincinnum? Aristophanes: Ve- me cincinnorum tuorum amor inquietat. † [Si os inungat, et in cincinnos colligat, illico in prom- st dicere, hominem eum Chiorum Deae et Ithyphal- i celebrasse. Βοτάν. Pecudes. Et βοτάνη, herba- toras equorum inter Cadmeos cum quibusdam Mi- herba contendebant. † Vicinis collibus superatis, ecudibus omne genus refertam invenient. Βο- κελλα. In Epigrammate. Et βοτήρες, pastores. δοτήρ, per ὁ. Contra δώτωρ et βύτωρ.] Βοτός. pabulum. Et βροτός, mortalis. Βότρυδόν.

Dense instar racemi, ita ut alter alteri adhaereat, tanquam acini racemorum. Βότρυν. Non solum uvam, sed etiam fructus significat, et quidem fructum vitis. Βοτρυδω- ρος. Epithetum pacis, tempore pacis enim vites nascuntur. Aristophanes: O veneranda pax, uvarum altricis. Et pro- verbiū: Uva iuxta uvam maturescit. dicitur de his inter, quos mutua est aemulatio. Βοτρυοσταγῆ ἔρνη. Vites. † Eum Botryis ac Philaenidis et reliquorum lasciviae scriptorum commentarios obscenitate sua superasse. Βού- βοτον. Pasuis et pabulo abundantem. Ad imam montis Orbeli partem pasuis abundantem. Βουβωνιῶ. In- guinis tumore labero. Ego quidem balneum adire volo.

1112

... καὶ ἐπίκουρον ὡς ἐν τῷ
 ... καὶ βογγάσιος.]
 ... ἐπὶ τῶν ἀξίων οὕτω δέρε- 5
 ... Ἡρακλῆς.
 ... ἐπὶ τῶν ἀσυνέτων καὶ
 ... Καὶ Βουθούνας ὁ Ἡρακλῆς.
 ... αἰτοῦ πεινάσαντος, ἕνα τῶν 10
 ... Θεοδάμαντος θοινοῦσας ἔφαγεν.
 ... Βουθουτεῖ. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·
 ... Ὁ δεσπότης ἐνδὸν βουθουτεῖ.
 ... εἴρηται ἡ βουθουσία, δηλοῦσα τὸν
 ... τοῦ μεγέθους καὶ τὸ ἐντελές τῆς θυσίας, 15
 ... καλοῦσι καὶ τριτύν.

Βουκολήσας. ἀπατήσας. Καὶ Βουκόλημα,
 τὸ θέλητρον.
 Ὅπως ἔχη τι βουκόλημα τῆς λύπης,
 ἐνέθηκε τοῖς τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων.
 Βουκάρας. ποταμός. Πολύβιος· Κατὰ τὴν
 εἰς θάλασσαν ἐκβολὴν τοῦ Βουκάρου ποταμοῦ.
 Βουκόρουζαν. τὴν μεγάλην κόρουζαν. Καὶ
 Κορουζᾶν, τὸν ἰσχυρῶς κορούζοντα. Μένανδρος.
 Βούλγαροι. ὅτι οἱ Βούλγαροι ἠρέσθησαν εἰς
 τὴν στολὴν τῶν Ἀβάρων, καὶ μετημφιάσαντο αὐτήν,
 καὶ ἕως νῦν περιβέβληνται.
 Ὅτι ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Ῥινοτιμήτου ἠκμαζεν ὁ
 Τέρβελις, ὁ τῶν Βουλγάρων ἀρχηγός· καὶ ὁ αὐτὸς
 Ἰουστινιανὸς καὶ Κωνσταντῖνος ὁ Ἡρακλείου υἱὸς
 ὑπόφοροι τούτῳ ἦσαν. τὴν γὰρ ἀσπίδα ἣν εἶχεν ἐν
 πολέμῳ, ὑπὲρ αὐτοῦ ἔθηκε, καὶ τὴν ἑαυτοῦ μάλιστα,

1. ἀπὸ om. Zon. p. 403. Mox omiserunt A. B. C. V. E. Βούβρωστίς. ὁ μέγας λιμός. εἴρηται δὲ ὅτι βοῦς λυμάνεται, καὶ τὰς
 ἀρῶσιν ποιεῖ. Quae leguntur in Etym. M. sive Zon. p. 397. Cf. Schol. Plat. p. 399. 3. Βουγγάσιος] Homerus Il. v. 824. καὶ
 (cf. Apollon. p. 195. Gl. V. C. omissam notavi, repetitam ex v. Βουλιμῆ. Edd. βουπέινα . . πείνα. 5. Βουδύρη] Diogenes Laert.
 III, 66. Hesychius: μοχλῶ, ἢ βοῦς δέρουσιν. οἱ δὲ ἀσπῶ. De nomine loci vid. Wass. in Thucyd. II, 94. Βουδύρη C. E. 7. Βο
 ζύρης] Heros ap. Atticos ὁ πρῶτος βοῦς ἐπὶ ἀροτρον ζεύξας dictus Epimenides. Vid. Hesych. et Schott. Obs. V, 19. Reines.
 Vid. et Lex. Seg. p. 221. Menag. in Laert. I, 115. Creuzer. Annot. ad Orat. de civit. Athen. p. 50. Gaisf. Βουζύγην Herculem di
 ctum nemo prorsus tradit praeter eum quem Küsterus ascripsit, Lactant. I, 21, 36. Reliqui Triptoleum celebrant: cf. Herod.
 Herod. VII, 231. Statim omiserunt A. B. C. V. E. Βουθούνας. πόλις Ἰωνίας. ὁ πολίτης Βουθαῖος. Quae debentur Zonaras p. 400.
 8. Βουθούνας περιφοριτῆ] Confer Zenobium II, 66. Küst. A Buto quodam τῷ Πύθια νικήσαντι, ὃν ἀναγράφει καὶ Ἀριστοφάνης
 νενικηκότα, Hesychius repetit. 9. καὶ αἰβίαι malim. Βουθούνας ὁ Ἡρακλῆς] Haec repetuntur [per fraudem] infra v. Ἡ
 λος. Küst. Gregor. Nazianz. Or. 3. Nonnus in Expos. hist. prof. in orat. Nazianz. invec. [p. 141.] apud Dryopas factum esse
 dicit. Elias Creteus. Comm. in Or. III. Reines. Eudocia p. 95. et 209. Ὁ Ἡρακλῆς ἕνα τῶν ἀροτριῶντων βοῶν λαβὼν (Θεοδά
 μαντος) ἔφαγε καὶ ἐθουνοῦσας — καὶ ἐκλήθη διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην Βουθούνας et seqq. Fortasse pro ἔφαγεν apud Said. Lex.
 ἔφαγεν. Müller. Adde Herod. Epimer. p. 61. De nomine Βουθούνας satis est laudasse Boissonad. in Notices et Extr. T. I.
 p. 249. Ceterum Βουθούνας *V. 12. Βουθουτεῖ] δοτικῆ cum A. B. E. Med. subiecit Gaisf. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 520.
 14. V. Wessel. in Diod. I, 48. 16. ἦν ἐκατόμβην] Locus hic ex enarratore Comici sic supplendus est: ἦν ἐκατόμβην καλοῦσιν.
 ἐντελὲς δὲ θυσία ἢ ἐξ ὄσος καὶ τράγου καὶ κριοῦ, ἦν καλοῦσιν τριτύν. Küst. ἦν ἐκατόμβη καλοῦ καὶ τριτῶν A. τριτῶν *V. 520.
 tim Gaisf. delevit cum omnibus MSS. Βούκαρια. πόλις Φωκίδος. Βουκελλάριοι. οἱ Ἑλληνογαλάται ὀνομαζόμενοι. καὶ ἡ
 τῶν Βουκελλαρῶν γὰρ Γαλλογαλακία. Priorem suppeditavit Zon. p. 400.
 1. Βουκολήσας] Zon. p. 403. καὶ Gaisf. tacite cum *V. Βουκόλημα, τὸ θέλητρον] Ex Schol. Aristoph. Pac. 152. θάλη
 τρον mendose Zon. p. 402. 3. Καὶ ὅπως] καὶ quod habet Schol. Aristophanis om. A. V. Toupius I. p. 102. Χάπας. Vossius
 sunt Babrii apud Tyrwhitt. p. 40. Knoch. p. 152. βουκόλημα τῆς λύπης] Infra v. Αἰῶρα habes, βουκολοῦσα τὴν λύπην. Küst.
 4. τοῖς τοίχοις] Sic omnes MSS. ἐνέθηκε τοῖς τοίχοις Schol. Aristoph. τοῖς delendum monuit Florens Christianus in Arist. Pac. 152.
 qui perspexit hos Babrii choliambos esse, repugnante Hemsterh. Append. in Lucian. p. 66. Item Toupius, ut oportuit. 5. Βο
 κάρας] Βουκούρας A. Deest gl. V. C. et ut opinor recte. Πολύβιος] I, 75. ubi vid. Schweigh. Eundem locum habet Said.
 infra v. Τενάγη, monente Gaisf. 7. Καὶ Κορουζᾶν] Fortasse scribendum, καὶ κορουζᾶν, τὸ ἰσχυρῶς κορούζειν, καὶ κορούζοντα,
 τὸν ἰσχυρῶς κορούζοντα. Quare κορούζειν et κορούζαν συνωνύμως dicentur. Si codex sanus, illud κορούζαν erit accusativus a Γο
 ρτο κορούζας, ut Θουμᾶς. Quod observandum: nam lexica tacent. Portus. 8. κορούζοντα] Malim κορούζωντα [cum E.]. V. de
 infra v. Κόρουζα. Küst. Leg. καὶ βουκορούζωντα, vel cum Hemsterhusio in Lucian. [Dial. Sel. p. 28.] βουκόρουζον. Sic ὁδο
 ρούζον apud Alciphr. p. 384. quod male sollicitavit Berglerus. Tour. MS. κορούζαν Menandreum (p. 292.) satis firmat Lobeck. in
 Phryn. p. 434. Ceterum nihil opus nisi κορούζωντα. 9. ὅτι οἱ om. B. E. 13. Τέρβελις] Vid. supra v. Βασιλική. Reines.
 Τέρβερις *V. Mox τῶν neglexit Küst.

renum enim tumore per tot ictus laboro. [Βουγγάσιος. Syl-
 laba βου intensionem significat, ut in voce βοῦπεινα, magna fa-
 mes, et βογγάσιος.] Βουδύρη νόμῳ. Dicitur de iis quos
 convenit sic excoriari, ut boves. Βουζύγης. Epithetum
 Herculis. Βουθούνας περιφοριτῆ. Buthus odambulatus. dicitur
 de insipientibus et stupidis. Et Βουθούνας Ἡρακλῆς. cum
 enim Hyllus filius eius esuriret, unum ex bobus aratoribus
 Theodamantis mactatum devoravit. Βουθουτεῖ. Aristo-
 phanes Pluto: Dominus intus immolatus. abusive hic [de immo-
 latione suis, hirci, arietis] dicitur βουθουσία, quae vox proprie
 de sacrificio splendido et perfecto, quale est hecatombe, dicitur;

quamque vocabant τριτύν. Βουκολήσας. Qui de-
 pit. Et βουκόλημα, solatium. Et ut aliquod doloris sol-
 latium haberet, variis animalium picturis parietes ornavit.
 Βουκάρας. Bucaras, fluvius. Polybius: Ad Bucaras fluvium
 ostium. Βουκόρουζαν. Magnam capitis gravedinem. Et
 Κορουζᾶν, hominem gravedine valde laborantem. Menandrus.
 Βούλγαροι. Bulgari Abarum habitum, quo valde delectabantur,
 suo mutarunt, eoque ad hoc usque tempus utuntur. † Βούβρωστίς
 Iustiniano Rhinotmeto Terbelis Bulgarorum dux floruit, cui
 ipse Iustinianus et Constantinus Heraclii filius tributarii fuerunt.
 scutum eum, quo in bello utebatur, supinum posuit, et equi

ἢ ἐχρητο ἐπὶ τοῦ ἵππου, καὶ ἕως αὐτῶν ἐσκέπασεν ἀμφοτέρα, χρήματα ἐνετίθει. καὶ τὸ δόρυ ἐν τῇ γῆ παρεκτείνας, μέχρι τῶν περάτων καὶ ἐς ὕψος πολὺ σφηρικὴν ἐσθῆτα ἐτίθει, καὶ κιβώτια πλήσας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου τοῖς στρατιώταις ἐδίδου, τὴν μὲν δεξιὰν χρυσαίου πληρῶν, τὴν δὲ λαίαν ἀργυρίου.

Ὅτι τοὺς Ἀβάρεις κατακράτος ἄρδην ἠφάνισαν οἱ αὐτοὶ Βούλγαροι. ἠρώτησε δὲ Κρέμ τοὺς τῶν Ἀβάρων αἰχμαλώτους, Πόθεν συνίετε, ὅτι ἀπώλετο ὁ ἄρχων ὑμῶν καὶ τὸ ἔθνος ὅλον. καὶ ἀπεκρίθησαν, Ὅτι ἐπλήθυναν αἱ κατ' ἀλλήλων κατηγορίαι, καὶ ἀπώλεσαν τοὺς ἀνδριότερους καὶ φρονιμωτέρους· εἶτα οἱ ἄδικοι καὶ οἱ κλέπται κοινωνοὶ τοῖς κριταῖς ἐγένοντο· εἶτα ἡ μέθη· πληθυνθέντος γὰρ τοῦ οἴνου πάντες ἐγένοντο μέθυσοι· εἶτα ἡ δωροδοκία· εἶτα ἡ πραγματεία· πάντες γὰρ ἐγένοντο ἔμποροι, καὶ ἀλλήλους δολιούμενοι. καὶ ἡ ἀπώλεια ἡμῶν ἦλθεν ἐκ τούτων. ὁ δὲ ταῦτα ἀκούσας συνεκάλεσατο τοὺς Βουλγάρους πάντας, καὶ διετάξατο νομοθετῶν· Ἐάν τις κατηγορήσῃ τινός, μὴ ἀκουέσθω πρότερον, ἢ δεθεῖς ἐξετασθῆ. καὶ εἶγε συκοφαντῶν εὐρεθήσεται καὶ ψευδόμενος, ἀναιρεῖσθω. μηδὲ ἐξεστὼ τινὶ κλέπτοντι μεταδοῦναι τροφῆς ἢ

τάχα τοῦτο τολμῶν τις δημεύεσθω. καὶ τοῦ κλέπτου μὲν συγκλᾶν τὰ σκέλη· τοὺς δὲ ἀμπελώνας πάντας ἐκριζῶσαι ἐκέλευσε· τῷ δὲ αἰτοῦντι παντὶ μὴ ἀπλῶς διδόναι, ἀλλὰ τὴν αὐτάρκειαν αὐτοῦ, ὡς μὴ καὶ αὐθις αὐτὸν δέεσθαι· ἢ τάχα δημεύεσθω ὁ μὴ οὕτω ποιῶν. τοὺς δὲ Ἀβάρεις πάντας, ὡς λέλεκται, ἄρδην ἠφάνισαν.

Βουλαία. Δείναρχος· Μαρτύρομαι τὴν Ἑστίαν τὴν Βουλαίαν. οἶον, τὴν ἐν τῇ βουλῇ ἰδρυμένην.

Βούλευμα. τὸ ἴδιον. Βούλημα δέ, τὸ δημόσιον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Τούτ' οὖν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες, μόλις εὐρομεν ὥστε γενέσθαι

βούλημα καλὸν καὶ γενναῖον καὶ χρήσιμον εἰς ἅπαν ἔργον.

Βουλευομαί σοι τάδε.

Βουλευοντι. ἀντὶ τοῦ συμβουλευόντι. Θουκυδίδης.

Βουλευσας. ἀντὶ τοῦ βουλευθεῖς. Βουλευσας δὲ ὅπως τὴν βασιλέως διάνοιαν πολλῶν ἔτι μᾶλλον ἐξελεῖν δύνηται.

Βουλευσεως. ἐγκλήματός ἐστιν ὄνομα, ἐπὶ δυοῖν πραγμάτων ταττόμενον. τὸ μὲν γὰρ ἐστιν,

1. ἢ ἐχρητο] om. V. ἐπὶ τοῦ ἵππου item om. *V. 2. ἐνετίθει] ἐτίθει B. E. καὶ τὸ δόρυ usque ad ἐτίθει om. V. 3. περι-
των] περάτων B. 7. Ὅτι τοὺς Ἀβάρεις] Vide supra v. Ἀβάρεις. Küst. κατακράτος om. B. V. E. 10. ὑμῶν] αὐτῶν E.
14. πληθυνθέντος — μέθυσοι om. V. qui mox om. et καὶ ἡ ἀπώλεια — τούτων, et paulo post ἐάν τις usque ad finem: quorum loco
habet, μηδὲν (ἐπὶ add. *V.) τοιοῦτον πολιτευθῆναι εἰς τὴν χώραν αὐτῶν ἐξορυχθῆναι τε καὶ τοὺς ἀμπελούς. 20. δεθεῖς] δε-
θεῖς A. καὶ εἶγε] καίγε B. E.
3. παντὶ] Immo πάν τι. 5. μὴ καὶ] καὶ om. B. E. 8. Βουλαία. Δείναρχος] Ex Harpocrate: in quem vide Maussa-
com. Küst. Lex. Bachm. p. 181. Βουλαία. Δείναρχος ἦν βωμὸς ἐν τῇ βουλῇ, ὃς ἐλέγτο βουλαία, ὡς ἀπὸ τῆς βουλῆς. Vide Wesse-
ling. in Diod. XIV, 4. 10. Βούλευμα. τὸ ἴδιον] Ex Schol. in versus qui sequuntur Aristophanis Plut. 493. sq. Consentit
Zon. p. 402. Nihilominus invertendae sunt voces ἴδιον et δημόσιον. 16. Om. vulg. Silet Gronov. 17. Θουκυδίδης] In
IV, 68. quo Gaisf. nos remittit extat βουλευόντες. Contra βουλευσάντι Hesiod. ἔ. 264. Θουκυδίδης om. Zon. p. 403. 18. βου-
ληθεῖς] Existimo legendum esse βουλευθεῖς. Küst. Nihil mutat Zon. p. 403. Recte: nam dicendum erat βουλευσάμενος. 20. ἐξ-
ελεῖν δύνηται] ἐξελεῖν δύνεται A. 21. Βουλευσεως] Totum hunc locum ex Harpocrate descripsit Suidas. Vide etiam
infra vv. Ἡγεμονία δικαστηρίων et Παράστασις. Küst. In superiore parte consentit plerumque Lex. Rhet. p. 220. Toupius ascri-
pserat Applan. p. 993. sive B. Civ. IV, 50.

luggellum; pecuniamque, dum utrumque tegetur, ingessit. ista etiam in terra extensa, totum spatium, quod longitudo eius occupabat, ad insignem altitudinem sericis vestibus replevit, utriusque auro et argento plenas millibus dedit, dextram auro, sinistram vero argento implens. † Bulgari Abares bello victos captivos eleverunt, horum captivos Creem interrogavit, quam causam esse putarent, quare dux illorum et tota gens perisset. Illi responderunt has fuisse causas: quod mutuis sese criminatio- nibus identidem insectati fuissent, eaque ratione fortissimos et prudentissimos viros perdidissent. deinde quod homines iniusti et avaros cum iudicibus societatem iniissent. praeterea ebrietatem; quod cum vino abundarent, omnes temulentiae indulgissent, porro quod muneribus corrumpi sese siviissent, denique negotiationem; quod cum mercaturam omnes exercerent, alii alios deciperent. quibus interitus sui causas esse dixerunt. quibus auditis ille Bulgares omnes convocavit, legesque huiusmodi sanxit. si quis alterum accusarit, non audiatur prius, quam in victum iudices in-

quisiverint: idemque si calumniae ac mendacii convictus fuerit, occidatur. necui liceat furi cibum impertiri: quod si quis ausus fuerit, eius bona statim publicentur. item furi crura confringi, omnesque vineas excindi iussit, neque petenti totum simpliciter dari iussit, sed quantum ei satis esset, ne denuo egeret. qui secus fecerit, publicus esto. Abares igitur, ut dictum est, omnes funditus deleti sunt. Βουλαία. Dinarchus: Testor Vestam Bulaeam, quasi dicas, in Senatu collocatam. Βούλευμα. Consilium privatum. Βούλημα vero, consilium publicum. Aristophanes Pluto: De hoc igitur, quod diu optavimus, vix consecuti sumus ut consilium caperemus honestum et generosum et ad quidvis utile. Βουλευομαί. Βουλευοντι. Consilium danti. Thucydides. Βουλευσας. Qui consultavit. Cum autem deliberasset, quomodo sententiam istam regi magis etiam eximere posset. Βουλευσεως. Est nomen actionis, quae in duobus criminibus locum habebat. unum est, cum quis vitae alicuius insidiatus esset, sive moreretur is, qui insi-

κατασκευάση θάνατον, δεξιβουλευθείς, εάν τε και μη· εστιν οτι εστιν εγγεγραμμένος ως οφείλων εγγεγραμμένος, ως οτι δικαίως αυτον εγγεγραμμένος και Ισαίος μεν επι Παλλαδίω λέγει εις- 5 εγγεγραμμένος εστιν δυν το πρώτον εγκλημα· ως αὐτως και δεξιβουλευθείς. Δειναρχος δε εν Αρειω πάγῳ. περι εγγεγραμμένος εγγεγραμμένος Δημοσθένης εν τῷ κατα Αριστογείτονος πρώτῳ λέγει. ο μέντοι Υπερίδης ιδίως το της βουλευσεως όνομα επι ενέδρας και επι- 10 βουλῆς της εις χρήματα λαμβάνει.

Βουλευτικός. τόπος ούτος του θεάτρου ανει- μένος τοις βουλευταις, ως και τοις εφήβοις εφηβι- κός. * * Αθήμιανός. Οι γράψαντες ού μόνον τὰ έργα Τραϊανού, αλλά και τὰ βουλευμάτα. Και αὐθις 15 Τούτο δε γέγονε βουλήσει κρείττονι, και ανθρω- πινή γνώμη οδδαμῶς συμβλητῇ.

Βουλεία. το χρηματιζοντά τινα της βουλῆς

πράττειν, α τοις βουλευταις προσήκει. ούτω Δει- ναρχος και Αριστοφάνης.

Βουλείαν το βουλευειν και οι δικανικοι κα- λουσι συνήθως και Αριστοφάνης· φησι γάρ·

Τις βουλευτής εστι, παραδούς έτέρῳ τῆν βουλείαν;

το βουλευσαι βουλείαν έλεγον οι παλαιοι.

Βούλει διαμάχεσθαι Γηροῖνι τετραπύλῳ; τούτέστι τρικεφάλῳ. τρεις γάρ λόφους ειχεν εν τῇ περικεφαλαίᾳ, και πολλῶν άγῶνα παρίεχε τῷ Ηρα- κλεῖ.

Βουλή. τάξις παρὰ Ρωμαίοις. Αντώνιος Σα- τουρνίνος επιβήρτος και βδελυρός παρὰ Ούεσπα- σιανού ες τῆν βουλήν ενεγράφη, Ούεσπασιανού σο- φισαμένον γελοιοτάτα τούτο. αξιώσει γάρ αυτον περιέβαλε, κακία δούς άκερδές μεν σεμνόν δε ύμως τότε άθλον.

Βουλή άγιων. τῶν άγιων ο σύλλογος.

1. κατασκευάσει Med. 3. όταν τις] Huiusmodi actionem contra Aristonem olim instituit Aristogiton, contra quem Demosthe- 20 duas scripsit orationes, quae hodie adhuc extant. Libanius in argumento orationis primae contra Aristogitonem: Προς το Αριστογείτων άνθιστάμενός φησιν άδικως έγγεγράφθαι, και δια τοῦτο δίκην λαχέιν Αριστῶνι τῷ έγγράφῳ. Hic έγγράφον significat, nomen alicuius inscribere in tabulis aerariorum, sive eorum, qui aeario aliquid debent. Vide etiam supra v. Αγγε- 25 γρου. Küst. 6. ώσαντως και] και om. V. C. 8. κατά Αριστογείτονος] P. 778. 10. βουλήσεως *V. 11. τὰ χρήματα] om. A. B. E. et Pal. Harpocr. 12. Βουλευτικός] Ex Schol. Aristoph. Av. 795. unde revocandum ó post καί. Sed praeter- 30 cum Hesychio Βουλευτικόν. 13. Post βουλευταις A. B. *V. C. E. Edd. ante Küst. inserunt βουλευτικός, quasi caput alteri glossae. 14. Αθήμιανός. Οι] Hoc et sequens exemplum nihil facit ad vocem βουλευτικός, sed prius quidem pertinet ad vocem βούλευμα, posterius vero ad vocem βούλησις. Küst. Arriani exemplo praecessisse videtur vox Βουλευμάτα. Simile exem- 35 modo in v. Αψαύστως vidimus. Albert. Huic potius assentiendum quam Gaisforde, cui videbatur locus perperam ad Arrianum referri. 15. Τραϊανού] Τραϊνῶ A. 16. βουλήσει κρείττονι] Leg. βουλή. Vid. infra v. Συμβλητά. Socrat. Eccles. Hist. p. 114. β. κρείττονος. Τουρ. MS. Qui formulam ut Aelianeam illustrabat l. p. 30. disputans de v. Άλλως. 18. Βουλεία. — 40 προσήκει] Eadem απολεξεί paene habet Harpocratio, cuius vestigia Suidas hic secutus est. Küst. τὰ χρηματιζοντά τῶν βουλῆς προ.] Locum hunc merito suspectum habeo, quem sic potius legendum putem: τὸ χρήματά τινα της βουλῆς όντα πρό- 45 τειν. Küst. Nihil hic mutandum nisi τὰ in τό. Senatus est, βουλεία dicitur quando quis para senatus, sive ordini senatus ascriptus, agit quae Senatores decet. Χρηματίζειν της βουλῆς valet esse in senatu, senatoris munere fungi. Hemst. De Gaisf. το cum *V. C. Med. et Harpocrat. Pal. Genitivus autem non ab verbo χρηματίζειν pendet, sed originem duxit ab vet- 50 sta Harpocratationis scriptura, τὸ εκ της βουλῆς όντα πράττειν α τοις βουλευταις προσήκει.
2. Αριστοφάνης] Thesmoth. 815. ubi locus integer sic legitur: Άλλ' Εὐβούλης τῶν πρώτων τις βουλευτής εστιν άμείνων, Παραδο- 55 έτέρῳ τῆν βουλείαν etc. Küst. Eundem locum observavit Antiattic. p. 84. f. 4. φησι γάρ] φησι mendum vulg. Μοχ βασ- 60 λείαν E. 8. Βούλει διαμάχεσθαι] Aristoph. Acharn. 1081. (1050.) rectius ita legitur: Βούλει μάχεσθαι Γηροῖνι τετ- 65 ραπύλῳ. Vide in eum locum veterem Scholiastam, cuius verba Suidas hic mutila exhibet. Küst. Haec tam male sunt mutila et negligenter ex v. Γηροῖνης ea mihi persuadeam esse decerpta. τετραπύλῳ Gaisf. tacite mutavit cum *V. 10. πολί- 70 πολι A. 12. Αντώνιος] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. Αντώνιος Σατουρνίνος, itemque pars eius ultima v. Αψα- 75 σιν, ubi vide, quae de Antonio hoc Saturnino notavimus. Küst. Voluit quidem, sed nihil annotavit. Ceterum ambiga- 80 utram in glossam locus irrepserit; quamquam nostrae paulo plus tribuam. Σατουρνίνος] Σατουρνίνος A. B. E. Med. Mo- 85 επίρρητος E. Tum Ούεσπασιανού B. Editiones Ούεσπασιανού bis. 14. ενεγράφη] ενεγράφη V. 18. Βουλή άγιων] Psalm. LXXXVIII, 7. Albert. Zon. p. 400.

diis appetitus erat, sive non. alterum est, cum qui in ta- 10 bulis publicis aerarii debitor esset inscriptus, actionem con- 15 tra aliquem institueret, contendens nomen suum in tabulis iniuste ab eo inscriptum fuisse. et Isaacus quidem dicit de 20 priore horum criminum iudicatum fuisse in Palladio, conte- 25 stante Aristotele; Dinarchus vero in Areopago. alterius cri- 30 minis meminit Demosthenes in oratione prima contra Aristogitonem. Hyperides vero nomen βουλευσεως peculiariter usur- 35 pavit de insidiis pecuniae alicuius structis. Βουλευ- 40 τικός. Locus in Theatro, qui Senatoribus assignatus erat: ut locus ephesii assignatus appellabatur εφηβικός. * * Arria- 45 nus: Qui non solum res gestas Traiani, sed etiam consilia memoriae prodiderunt. Et alibi: Hoc autem praestantiore 50 quodam consilio factum est, et quod humana sapientia nullo

modo assequi possit. Βουλεία. Functio muneris se- 5 natoril. sic Dinarchus et Aristophanes. Βουλεία αρ- 10 causidicos vulgo significat senatorem esse, item Aristophanes inquit: [Eubule] quis est senator [praestantior,] qui 15 nere senatorio alteri cesserit? Veteres βουλείαν vocabant muneris senatoril functionem. Βούλει διαμάχε- 20 σθαι. Fin' pugnare cum Geryone, quattuor pennis cri- 25 stato? id est, tricipiti. tres enim cristas habebat in galea 30 et multum negotii Herculi facessivit. Βουλή. Ordo senato- 35 rius apud Romanos. Antonius Saturninus homo fuit flagiti- 40 infamis et impurus: quem Vespasianus ridiculo commentu 45 ordini Senatorem ascriptis. dignitate enim eum ornavit, flag- 50 itis praemium tribuens, quod lucri quidem nihil afferret. 55 honorificum tamen esset. Βουλή άγιων. Sanctorum co-

Βουλῆς βουλῆντος κλίνεται παρὰ Θουκυδίδη. σημαίνει δὲ τὸν βουλευτήν.

Βουλῆσεται κἄν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὡν μᾶλλον, ἢ κρίναι κακῶς. ὡς ἐπὶ κατάρας· ἐπει ὡς ληστευομένη διεβάλλετο ἡ Αἴγυπτος. ἢ βούλεται ὅτι 5 πορῆωτάτω εἶναι, ὅπου αὐτὸν οὐδὲν βλάψει ὑετός· ἐπει ἐν Αἰγύπτῳ δοκεῖ μὴ ὑεῖν. ὡς Ἡρόδοτος· Ὑσθησαν γὰρ τότε Θῆβαι, οὐδαμὰ πρότερον ὑσθεῖσαι.

Βούλησις. ὅτι πρακτικαὶ δυνάμεις εἰσι τῆς 10 ψυχῆς βούλησις καὶ προαίρεσις. καὶ ἡ μὲν βούλησις αὐτῆς καθ' ἑαυτὴν ἐστὶ τῆς λογικῆς ψυχῆς· ἡ δὲ προαίρεσις τῆς συμπεπλεγμένης τῆ ἀλογίᾳ. ὅτε μὲν γὰρ ἐστὶν ἕξω τῆς γενέσεως ἡ ψυχὴ, κατὰ βούλησιν μόνην ἐνεργεῖ· ἐν μόνῳ γὰρ ἐστὶ τῷ ἀγαθῷ. 15 ὅταν δὲ γένηται ἐν τῇ γενέσει, ἐπειδὴ συμπλέκονται αὐτῇ αἱ ἄλογοι δυνάμεις, τότε τῇ ἐπιπλοκῇ τῆς ἀλόγου ἴσχει τὴν προαίρεσιν, διότι ποτὲ μὲν πρὸ

τῆς ἀλογίας, ποτὲ δὲ πρὸ τοῦ λόγου γίνεται καὶ αἰρεῖται τὸς πρὸ τοῦδε. αὐταὶ αἱ ἄλογοι τῆς ψυχῆς δυνάμεις.

Βουληφόρος. πρὸβουλος, ἀρχιβουλος.

Βουλιμιᾶ. λιμώττει, πεινῆ λίαν. ἀπὸ τοῦ βου ἐπιβήματος, ὅπερ ἐπιτάσεως ἐστὶ δηλωτικόν· ὡς καὶ ἐν τῷ βούπεινα, ἡ μεγάλη πείνα· καὶ βουγῆσιος, καὶ βούγλωσσοι. τινὲς δὲ εἶδος νόσου φασίν, ἐν ἣ πολλὰ ἐσθίοντες οὐ πληροῦνται.

Βουλιμιᾶν. τὸ παρ' ἡμῖν. Ξενοφῶν δὲ βουλιμιᾶν λέγει τὸ τὸν στόμαχον ἐπιδάκνεσθαι ὑπὸ λιμοῦ. Συμπίπτει τε τὸ τῆς βουλιμιᾶσεως πάθος, χιόνος οὐσης, πονοῦσι καὶ κτήγεσι καὶ ἀνθρώποις, εἴτε τοῦ θερμοῦ διὰ περίψυξιν καὶ πύκνωσιν, ὅταν ἐντὸς ἅπαν καθερχθῆ, τὴν τροφὴν ἀθρόως ἀναλίσκοτος, εἴτε θριμεία καὶ λεπτὴ τῆς χιόνος διαδομένης ἰούσα πνοὴ τέμνει τὸ σῶμα, καὶ διαφθείρει τὸ θερμόν ἕξω αἰθερὶς διαδιδόμενον.

1. παρὰ Θουκυδίδη] Locus Thucydidis, ad quem Suidas respicit, extat libro III. c. 70. Küst. Verba ἐτύγγαν γὰρ καὶ βουλῆς ὡν in istud observationis monestram deflexerunt Byzantini magistri (v. Schol. Thucyd.). 3. Βουλῆσεται] Aristoph. Nub. 1132. ἔν Med. ab Hermanno probatum; ὡν Küsterus tacite cum libris ut videtur tam Suidae quam Aristophanis omnibus. Gaisf. in Addendis: „τυχεῖν ὡν diserte D. C. et Harleianus, et reliqui ni fallor omnes, e quibus cum ed. Küsteri collatis nullam discrepantiam enotatam habeo.” 7. Ἡρόδοτος] Lib. III. c. 10. Vide etiam infra v. Ὑσθης. Küst. Nimirum infra locus Herodoteus inculcatur. 8. γὰρ] δὲ V. C. οὐδαμῆ] οὐδαμῶ A. οὐδαμῶ B. V. E. C. Scripsimus οὐδαμᾶ. Tum πρότερον om. V. C. Tandem ὑσθεῖσαι A. 10. Βούλησις. ὅτι πρακτικαὶ] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Philoponi in librum I. Aristot. de Anima, A. 11. ut Pearsonus observavit. Küst. Longe dilucidior est doctrina Zon. p. 400. sq. πρακτικαὶ] πραγματικαὶ B. E. 12. αὐτῇ] αὐτῆς A. E. *V. Med. 17. αὐτῇ] αὐτῆς C. Philop. αἱ ἄλογοι] αἱ om. V. τοῦ ἀλόγου] τῆς ἀλόγου A. C. *V. Philop. 18. διότι ποτὲ μὲν πρὸ τῆς ἀλογίας, ποτὲ δὲ πρὸ τοῦ λόγου] Apud Philoponum rectius legitur, διότι ποτὲ μὲν πρὸς τῆς ἀλογίας, ποτὲ δὲ πρὸς τοῦ λόγου etc. Küst. 1. λόγου] λογικοῦ C. αἰρεῖται] ἀναίρεται B. E. 2. αἱ ἄλογοι] αἱ om. A. C. μὲν οὖν αἱ ἄ. Philop. Cf. v. ἄλογοι. 4. ἀρχιβουλος] ἀρχέβουλος B. E. 5. Βουλιμιᾶ. λιμώττει] Ex Schol. Aristoph. Plut. 874. Comicam dictionem Βουλιμιᾶ τὰ βαλάντια Phrynichus Seg. p. 30. laudavit. 6. ἐπιβήμα] ἐπιβήματος *V. C. et Schol. ὅπερ ἐστὶν ἐπιβήμα ἐπιτάσεως δηλωτικόν E. 7. ἐν τῷ] τὸ E. qui mox τινὲς δὲ καὶ et infra ἐν ᾧ m. pr. Hinc olim emanavit v. Βούπεινα. πεινῆ] Item Zon. p. 403. λιμώττειν πεινῆ E. 8. Lege βούγλωσσος cum Schol. 10. τὸ παρ' ἡμῖν λιμώττειν] ἡμῖς μὲν E. λιμώττειν delevi cum A. B. C. motus et v. Καρδιώττειν, unde haec observatio fluxit excerpta, et ipsa rei veritate, cum βουλιμιᾶν vulgus usurparit. Nimirum cum usus eo valeret, ut βούλιμος et βουλιμιᾶν ad famis insaniam referrentur, artis consuetudo haec ad στόμαχον ἀνορεξίαν per frigus contractam (v. Bernard. in Nonn. II. p. 13. sq.) revocavit. Itaque recte senserunt, qui duo illa exempla scisciarunt, nunc librorum auctoritate distracta, quippe quorum significatus ex medicorum observatione sit repetendus. 11. ἐπιδάκνεσθαι] δάκνεσθαι B. E. ὑπὸ λιμοῦ] Sequitur in edd. exemplum ex Xenoph. Exp. Cyri IV, 5, 8. quod delevi cum A. B. C. E. V. Temere huc irrepsit ex v. Βρωτόν. Contra h. l. posui Συμπίπτει — διαδιδόμενον cum B. E. qua in sede poneudum significavit librarius in A. Deest is locus V. C. Mox delevi Βουλιμιώττει. πεινῆ λίαν. παρὰ τὸ βου ἐπιτατικόν μόριον, καὶ τὸ λιμώττω. Βουλῆνη. πόλις περὶ Ἰλλυρίαν. τὸ ἐθνικὸν Βούλιος: cum A. B. V. C. E. Gaisf. 12. τὸ τῆς] τὸ om. A. B. 18. ἐπιτεταμένη] ἐπιτεταγμένη V.

oikum. Βουλῆς. Declinatur βουλῆντος apud Thucydidem, significatque senatorem. Βουλῆσεται κἄν ἐν Αἴγ. Vel in Aegypto versari solet, quam inique iudicare. haec imprecationis loco dicuntur. Aegyptus enim per latrocinia infamis erat, vel quam longissime abesse cupit, ne pluvia laedatur. Aegyptus enim pluvia carere vulgo credebatur. quo facit illud Herodoti: Τεταρτὴν enim Thebis pluit, cum nunquam ante tibi pluisset. Βούλησις. Voluntas et consilium sunt practicae facultates animae, et voluntas quidem animae ratione praedita, quatenus talis est, per sese inest, consilium autem eidem inest, quatenus cum parte bruta coniuncta est. anima enim extra corpus constituta per solem tantum voluntatem agit. in solo enim homo versatur. cum vero in corpus descendit, et facultates brutae ei admiscuntur, propter illam partis brutae coniunctionem consilio utitur,

quoniam nunc brutam impetum, nunc rationem sequens mox hoc mox illud eligit. et haec sunt facultates animae rationis expertes. Βουληφόρος. Consiliarius, consilii auctor. Βουλιμιᾶ. Valde esurit, fame valde premitur. compositum ex adverbio βου, quod significationem intendit ut in voce βούπεινα, magna fames, et βουγῆσιος, et βούγλωσσοι. quidam vero genus morbi esse tradunt, quod qui laborant, licet multum edant, non tamen satiantur. Βουλιμιᾶν. Quod vulgo intelligitur. Xenophon vero βουλιμιᾶν dicit de stomacho, qui a fame mordetur. Accidit autem morbus iste iumentis et hominibus per nivem ingredientibus et defatigatis: sive quod calor, corpore per frigus constricto et condensato intus conclusus, alimentum omne prorsus consumit; sive quod acris et tenuis exspiratio nivium, per aerem dispersa, corpus incidit, et calorem foras rursus se dispergentem

Βούλιμος. ἀρσενικῶς. ἡ ἐπιτταμένη λιμός. Ἐπὶ δὲ τῆς ὁδοῦ πολλοὶ ἔπεσον ὑπὸ τοῦ βουλίμου, καὶ χεῖρας καὶ πόδας ἀπεκαύθησαν.

Βοῦλις καὶ Σπέρχης, Ἀθηναῖοι, οἱ ἀνθαίρετοι ἐς Πέρσας ἀνήλθον, δώσαντες δίκας ὑπὲρ τῶν 5 κηρύκων Ξέρξου.

Βουλομένῳ. γλιχομένῳ, ἐπιθυμοῦντι. Ὁ δὲ ἔφη θανατάζων, ἐθελήσεις τί μοι μαντεύσασθαι; Πάνυ γε ἔφη, εἴ σοι βουλομένῳ ἐστί. Ἀριστοφάνης.

Βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς
δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον, ἢ νικᾶν κακῶς.

Βουλυτός. ἡ δειληνὴ ὄψια, ἥτε οἱ βόες ἀπολύονται τῶν ἔργων. Ἀθήριανός. Γίνεται μάχη καρτερὰ ἔστε ἐπὶ βουλυτῶν ἀγχώματος. Καὶ αὐθις 15 Ἀιλιανός. Καὶ ὁ μὲν ἔδρασε τὸ προσταχθέν. ὁ δὲ ὄρησι πρὸ βουλυτοῦ ἐπ' ἀμφοῖν βαδίζων καὶ τῷ πτέρυγι κρούων καὶ βαίνων μακρὰ καὶ αἴρων τὸν τραχήλον καὶ τὸν λόφον ἐπισείων, οἷον ὀπλίτης γαῦρος, τὴν ἐς τὰ ἄλογα προμήθειαν ἀπεδεί- 20 κνυτο.

Βουμολγός. ὁ τὰς βοῦς ἀμέλων.

Κέρας . . βουμολγὸς ταύρου κλάσσει ἀτιμαγέλου.

Βοῦν ἐν γνάθοις φέρει. ἐπὶ τῶν πολυφάγων.

"Βουνιτῆσι. τοῖς βουκόλοις, τοῖς βοηλάταις. 44"

Βούνομοι ἐπιστροφαί. ἤγουν ὑπὸ βοῶν κατανεμόμενοι.

Βουνόμον. τὴν βοῶν θραπτικήν.

Βουνόμον ἔχων ἀκτάν.

10 Βουολοῦσχοι. ὅτι Βουολοῦσχοι πόλεμον κατὰ Ῥωμαίων ἐξήγειραν, καὶ πολλοῖς ζημιοῦνται σώμασι, καὶ πόλεις ἐπιφανειστάτας τοῦ σφετέρου γένους ἀποβάλλουσι, Μαρκίαν νέον παρὰ Ῥωμαίοις ἐπιφανοῦς ὠσαμένου ἐς μέσους τοὺς πολεμίους, 15 συνευρεσόντος δὲ πυλῶν ἐντὸς τοῖς φεύγουσι, καὶ ἀναπετάσαντος τοῖς οἰκείοις τὴν εἰσοδὸν. ἐφ' οἷς πολλοῖς μὲν χρήμασι, πολλοῖς δὲ σώμασιν αἰχμαλώτοις πρὸς τοῦ μονάρχου τιμώμενος, τὰ μὲν ἄλλω διωθήσατο, ἠρκέσθη δὲ σταφάνῳ τε ἀριστείῳ καὶ 20 ἵππῳ πολεμιστηρίῳ· καὶ τῶν αἰχμαλώτων ἕνα τὸ αὐτοῦ φίλον αἰτήσας ἀφῆκεν ἐλεύθερον.

3. ἀπεκαύθησαν] ἀπεκαύθησαν E. Sed cf. v. Ἀπεκαύθησαν: unde post πόδας assumendum ἐπὶ τοῦ κρούου. 4. Ἀθηναῖοι] Σπαρτιάται, sive Lacedaemonii, ut constat ex Herodoto lib. VII. c. 134. Küst. Idem error extat sub. v. Σπέρχης. 7. Βο-
λομένῳ] Vid. Dorvill. in Charit. p. 440 = 467. Nescio an sequens exemplum Platonis sit. Dixit is Cratyl. p. 384. A. εἰ σὺν
πῇ ἔχει συμβαλεῖν τὴν Κρατύλου μαντείαν, ἠδὲως ἂν ἀκούσαιμι. — ἔτι ἂν ἤδιον πυθολομῆν, εἴ σοι βουλομένῳ ἐστί. Gaisf. Re-
rum apud Platonem nulla fuit sedes. 9. Ἀριστοφάνης] Immo Sophocli. Philoct. 94. 95. 13. Βουλυτός] Zon. p. 398. Ex-
empla congeserunt intpr. Hesychii. 14. Ἀθήριανός] Utitur h. v. Exped. II, 3. Ind. c. 41. Gaisf. Ubi saltem extat ἔστι ἐπὶ
βουλυτόν. Hoc autem fragmentum ad Parthica referri placet. καρτερὰ] καρτερὰ ἐς τε A. B. C. V. E. Med. Trivitt Arrianus
ἐστε ἐπὶ formulam. 16. Ἀιλιανός] Vide Küst. in v. Ἀσκολιάζοντες sub finem gl. Ἀσκό. 17. βουλυτοῦ] τοῦ βουλυτοῦ V. C.
20. γαῦρος] ταῦρος V. C. ἐπιδείκνυτο B. E.
1. Βουμολγός] Zon. p. 398. 2. Κέρας Βουμολγός] Erycli Ep. III, 2. Anthol. Pal. VI, 255. κλάσσει] Vide v. Ἀτιμαγέλου.
κλάσει B. V. E. Med. κλάσει C. 4. Βοῦν ἐν γνάθῳ] Erasmus natum proverbium scribit vel a Theagene athleta Thasio, v. 2
Milone Crotoniata, quorum nota voracitas. Schott. 5. Βουνιτῆσι] Sive Βουνιτῆσι, vox Callimachea, quam Nākius Ma-
Rhenani Vol. III. p. 562. hunc in versiculum illigavit: οἶους βωνιτῆσιν ἐνικρύπτουσι γυναῖκες. Βουνιτῆσι A. βοηλάταις] B.
λάταις A. B. C. E. V. Med. Βουνιτῆς. βοηλάτης, βουκόλος MS. Coisl. 177. ac similiter Zon. p. 398. 6. Βούνομοι ἐ-
πιστροφαί] Schol. Aristoph. Ran. 1429. 6. ἤγουν ὑπὸ βοῶν] ὑπὸ βοῶν ἤγουν A. E. C. V. Med. Tum καταγγελλόμενοι V.
6
προ κατανεμόμενοι. 9. Βουνόμον ἔχων ἀκτάν] Sophocli Elect. 181. Post h. gl. habet A. Βοῦν λύσις ὀνειρώ. Ὅρι πε-
ἐρπει πραγμάτων δηλοῖ βίαν. Quae repetita sunt in marg., eademque praestat Med. omissis λύσις ὀνειρώ. 10. ἔθνος
τοῖ] Ὅτι Βουολοῦσχοι A. V. Βουολοῦσχοι B. Βουολοῦσχοι E. Narratio Byzantinorum hominum, id quod arguit ipsum πρὸς
μονάρχου. 13. νέου] νέον B. E. 20. τῶν αὐτοῦ] τὸν αὐτοῦ A. V. Hoc recepi: τὸν πολλαρχὸν ἕνα dixit Dio Cassius L.
17. Item φίλων mutavi cum *V.

corrumpit. Βούλιμος. Genere masculino vocatur intensa fa-
mes. In itinere vero multi morbo, qui βούλιμος vocatur, con-
fecti conciderunt, manibus pedibusque adestis. Βούλις.
Bulis et Sperchis, Athenienses, qui sponte sua ad Persas iverunt,
poenas daturi propter violatos Xerxis legatos. Βουλομένῳ.
Volenti, cupienti. Ille vero admirans dixit, visne futura quae-
dam mihi praedicere? Cui, omnino, respondi, si id cupias.
Aristophanes: Malo vero, rex, bene faciens voto meo excidere,
quam male vincere. Βουλυτός. Tempus vespertinum, cum
hoves ab opere solvantur. Arrianus: Ad vesperam usque aequo
Marte acerrime pugnatum est. Et iterum Aelianus: Et ille
quidem imperata fecit, gallus vero ante vesperam utroque pede
ambulans et alas concutiens et gressu incedens elato et collum
erigens cristamque quatens, ut solent ferocissimi milites, providentiam

divinam brutorum etiam curam gerere declaravit. Βο-
μολγός. Qui vaccas mulget. Bubulcus cornu fregit tauri
mentum deserentis. Βοῦν ἐν γνάθῳ. Borem in maxillis fa-
dicitur de voracibus. Βουνιτῆσι. Bubulcis. Βοῦ-
μοι ἐπιστροφαί. Loca bovis pascendis. Βουνόμοι
Boum pascua habentem. Λίτς incolens boum pascuis ἀβ-
δανς. Βουολοῦσχοι. Volsci bello Romanis illato, milia
multos et urbes suae gentis clarissimas amiserunt, cum Marco
illustri apud Romanos juvenis in medios hostes impetum fe-
ret, et cum fugientibus in urbem irrumperet suisque por-
aperiret: qui propterea et multa pecunia multaque captivi-
dictatore donatus, cetera repudiavit, corona fortitudinis pro-
mio et equo bellico contentus. ad haec unum ex captivis,
amicus ipsius erat, a dictatore petiit, eumque liberum dimi-

Βούπαλος. ὄνομα. Ἀριστοφάνης.
 Εἰ νῆ Δία τις τὰς γνάθους τούτων δις ἢ
 τρις
 ἔκοψεν ὡσπερ Βουπάλου, φωνὴν ἂν οὐκ
 εἶχον.

ἢ τῷ Ἰππώνακτι.
 Λάβετέ μου θοιμάτιον, κόψω Βουπάλου
 τὸν ὀφθαλμόν.

Βούπαις. ὁ νέος, ἐφηλιξ, βουκόλος. Καὶ
 ἔλισσαι, ὅτι βοηγεῖς εἰσιν.

Διεί τοι βούπαισι περιστάζοιτο μελίσσαις
 τύμβος, ὕμηττιῶν λειβόμενος μέλιτι.
 Ἴπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισ-
 σῶν.

Βουπλήξ. πέλεκυς, μᾶστιξ, βούκεντρον. * * 15
 αὐτὸ βούν, προστιθέντες καὶ τὸ ἑβδομον, ὅτι ἐπὶ
 αὐθις.

Καὶ κέντρο' ὀπισθοφυγῆ, καὶ βούστροφα δε-
 σμὰ τερόντων.

Βουργαῶν. ὄρος περὶ τὴν ἑσπέραν, ἔνθα Βε-
 ριος διαφοροῦς πολέμους διήνεγκεν.

Βοῦς ἑβδομος. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. οἱ γὰρ
 πένητες ἔμψυχον μὴ ἔχοντες θῦσαι ἔπλαττον ἐξ
 ἀλεύρου. θυσίμων δὲ τῶν ἐξ ἐμψύχων, προβάτου,
 υἴος, αἰγός, βοός, ὄρνιθος, χηνός, ἐθύετο ἑβδο-
 μος ὁ ἐξ ἀλεύρου· καὶ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἄψυχον,
 ἐξεδόθη εἰς παροιμίαν. [Ἐπίγραμμα εἰς βοῦν καὶ
 τράγον, ἐπὶ πίνακος ἀργυροῦ ἐγκεκολαμμένους·

Πῶς βοῦς ὑπάρχων, ἀύλακας γῆς οὐ τέμνεις,
 ἀλλ' ὡς πάροινος ἀγρότης ἀνεκλήθης;
 Πῶς οὐχὶ καὶ σὺ πρὸς νομὰς ἀποτρέχεις,
 ἀλλ' ἀργυροῦν εἶδωλον ἔστηκας, τράγε;
 Ἔστηκα τὴν σὴν ἐξελέγχων ἀργίαν.]

Βοῦς ἑβδομος. πέμματα κέρατα ἔχοντα κα-
 τὰ μῆμῃσιν τῆς πρωτοφραοῦς σελήνης. ἐκάλουν δὲ
 αὐτὸ βούν, προστιθέντες καὶ τὸ ἑβδομον, ὅτι ἐπὶ
 ἐξ ταῖς σελήναις ἐπεθύετο οὗτος ἑβδομος, ὡς Εὐ-
 θυκλῆς ἐν Ἀταλάντῃ. ὁμοίως δὲ καὶ αἱ σελῆναι πέμ-
 ματα πλατέα κυκλωτερῆ, ἃ καὶ οὕτως ἐκάλουν.
 ἔστι δὲ παρὰ Εὐριπίδῃ ἐν Ἐρεχθεῖ καὶ παρ' Ἀχαιῶν
 20 ἐν Ἴριδι. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν

[Sic Zon. p. 398. ὄνομα C. Praeceperant Kùsterns in Hesychium et Valckenarius. Quod Gaisfordus in Addendis, si res
 gra fuisset, editurum professus est, motus eadem corruptela in v. Βραγχίδα, id non dubitavi reponere. Ἀριστοφάνης]
 ist. 360. Haec ut sunt negligentem decerpta prorsus ad v. Κόπτω ut fontem suum redeunt. 4. ἂν εἶχον] ἂν quamquam ne-
 arium delevi cum glossa superiore et A. V. E. Med. φωνὴν γὰρ οὐκ εἶχον C. 7. Logo θιμάτιον. Sub finem τὸν ὀφθαλμόν
 C: ubi τὸ ὄνομα B. E. 9. Βούπαις. ὁ νέος, ἐφ.] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 1201. Sed ἀφῆλιξ Zon. p. 399. et Hesy-
 s, quod deterior aetas de impubere intelligebat; neque ferendum aut ἐφηλιξ aut ineptum illud βουκόλος. 11. Διεί τοι βού-
 παι] Anthol. Pal. VII, 36. Erycii Ep. XIII, 3. 4. Mox μελίσσαις A. 13. Ἴπποι γὰρ σφηκῶν] Est versus Nicandri in Theria-
 qui legitur etiam Anthol. lib. I. p. 126. Kùst. Nicand Th. 741. Delevit statim Gaisf. Βούπαινα. ἡ μεγάλη πείνα,
 A. V. C. Vide supra v. Βουλιμῆ. 15. Βουπλήξ] Vid. Schol. Homeri Il. ζ. 135. et Apollon. p. 195. Quod sequitur
 αὐθις docet unum exemplum interuisse. 17. Καὶ κέντρο'] Anthol. VI, 7. [Philippi Thessalon. XIV, 5. Pal. VI, 104.] versus
 eotius ita legitur: Κέντρα τ' ὀπισθοφυγῆ, καὶ βούστροφα δεσμὰ τερόντων. Pro βούστροφα autem scribendum potius exi-
 βουστρόφα, cum accentu in penultima; id est, lora, quae hoves flectunt et regunt. Kùst. 19. Βουργαῶν. ὄρος περὶ
 ἑσπέραν, ἔνθα Βελισάριος διαφ.] In prioribus edit. locus hic ita legitur: Βουργαῶν. ὄρος περὶ τὴν ἑσπέραν. Βουρδί-
 α. πόλις Κελτογαλατίας, ἔνθα Βελισάριος διαφοροῦς etc. Sed cum verba ista, Βουρδίγαλα, πόλις Κελτογαλατίας, in
 Paris. desint, apparet editores illa ex margine in textum recepisse, sed iudicio tam exiguo, ut verba, quae ad Βουρ-
 pertinebant, violenter inde avulsa ad vocem Βουρδίγαλα transferrent. Ceterum de monte Βυργαῶν vide Procopium
 sto Vandal. II, 12. Kùst. Interpolatio profecta erat a Zon. p. 400. qui hanc ipsam fere glossam confirmat p. 397.
 itatum simile tradidit Herodotus II, 47. 4. βοός, ὄρνιθος, χηνός] Diogenianus III, 50. et Arsenius in diversa narratione,
 v, πετεινόν, χῆνα. Supra ξ om. Med. Mox χηνός om. *V. 6. Ἐπίγραμμα] Adesp. COXXIX, 6. Append. Pal. 311. Om.
 saque ut aliena notavi. 7. ἐγκεκολαμμένου Med. 9. Hic versus nostram suspicionem in v. Ἀγρότας evertit; quam-
 iam intelligimus versiculum, quem A. in marg. habeat, ex hoc loco tractum fuisse. ἀνεκλήθης] ἀνεκλήθης A. E. pr.
 Πῶς] ὡς B. E. πῶς δ' Brunckius. 13. Βοῦς ἑβδομος. πέμμ.] Vide supra v. Ἀνάστατοι. Kùst. Partem recepit v.
 ομος βοός sive ἑβδομαίος, quamquam suspecta. Verum satis concinne hanc partem cum praegressis continuabimus. De
 ne dubitare quidem sinit Arsenius p. 144. Clitodemum auctorem tradit Hesychius. 14. πρωτοφραοῦς] Supra v. Ἀνάστατοι
 is recte legitur πρωτοφραοῦς. Kùst. 15. αὐτὸν] αὐτὸ dedi cum A. *V. et Arsen. p. 143. Edita scriptura vostram firmat
 icionem, olim haec cum superioribus cohaesisset. παρατιθέντες] προστιθέντες B. E. Med. et Arsenius; accedit προτιθέντες
 Id probavi. 16. ταῖς ξξ] ξξ ταῖς cum Arsen. A. *V. E. Med. 17. δὲ καὶ] δὲ om. B. E. 19. ἔστι δὲ] δὲ om. C.
 φ ἐν Ἴριδι] Ἀχαιῶν ἐν Ἴριδι E. 20. ἄγαν om. *V.

λος. Nomen proprium. Aristophanes: *Profecto si quis
 Nas bis aut ter percussisset, ut Bupalò, vox eas de-
 Hipponax: Accipite pallium meum: Bupalò enim ocu-
 rum.* Βούπαις. Adolescens, qui pubertatem attigit.
 sic vocantur, quod ex bobus gignantur. *Sepulcrum tuum
 melle apum ex bobus genitarum semper stillet.* Et
 equis enim respaè, ex bobus apes generantur. Βου-
 occuris, flagellum, stimulus bovis. *Stimulique a tergo
 s, et lora, quae boum cervices astringunt.* Βουρ-
 Βυργαῶν, mons in occidentali parte [Africae,] ubi Belli-
 verca bella gessit. Βοῦς ἑβδομος. Septimus bos.
 is dicitur. pauperes enim, quia vivum bovem immolare
 tant, ex farinaungebant. sex autem animalibus vivis im-
 Lex. Vol. I.

molatis, ove, sue, capra, hove, gallina, ansere, septimus im-
 molabatur bos ex farina confectus: qui quoniam erat inanimus,
 in proverbium abiit. [Epigramma in bovem et hircum, in argen-
 tea tabula caelatos. *Qui sit, quod cum bos sis, terram non sulces,
 sed ut ebrius rusticus humi recubet? Cur autem tu ad
 pascua non decurris, hircè, sed in argento caelatus stas?
 Sto tuam redarguens desidiàm.] Βοῦς ἑβδομος. Est ge-
 nus placentae, cornua habens ad imitationem lunae, cum primum
 apparere incipit. vocabant autem bovem, addentes septimum,
 quod post sex lnnas immolaretur, ut testatur Euthycles in *Ata-
 lanta*. similiter etiam lunae erant placentae latae et rotundae,
 sic proprie dictae. reperitur autem nomen apud Euripidem in
Erechtheo et Achaem in *Iride*. dicitur proverbium illud in ho-
 65*

ἀναισθήτων. Καὶ Βοῦς ἐνάλιος· ἐπὶ τῶν μηδὲν
χρησιμευόντων.

Βοῦς ἐν ἀλλίῳ κἀθή. παροιμία ἐπὶ τῶν
ἀχρήστων.

Βοῦς ἐπὶ γλώττης. ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων
παρῆρησιάζεσθαι· ἢ διὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ζώου· ἢ διὰ
τὸ τῶν Ἀθηναίων νόμισμα βοῦν ἔχειν ἐγκεχαραγμέ-
νον, ὕπερ ἐκτίνειν ἔδει τοὺς παρῆρησιάζομένους.

Βοῦς ἐπὶ σωρῶ. ἐπὶ τῶν ἡδυνπαθούτων. ἢ
ἐπὶ τῶν ἀλοούντων, καὶ διὰ φιμοῦ ἐσθίειν κωλυ-
μένων. Καὶ Βοῦς εἰς ἀμητόν, ἐπὶ τῶν μετ' ὠφε-
λείας καμνόντων.

Βοῦς Κύπριος. ἐπὶ τοῦ χυδαίου καὶ ἀναι-
σθήτου. φασὶ γὰρ τοὺς Κυπρίους βόας κοπροφαγεῖν.

Βοῦς ὁ Μολοττῶν. ἐπὶ τῶν εἰς πολλὰ δια-
ρρημένον καὶ κατακοπιόμενον πράγματα. οἱ γὰρ

Μολοττοὶ ἐν τοῖς ὄρκωμοσίοις κατακόπτοντες εἰς
μικρὰ τὰς βοῦς, τὰς συνθήκας ἐποιοῦντο.

Βοῦς ὑπὸ ζυγόν. ἐπὶ τῶν ἀει μοχθούτων.

Βούσταθμον, καὶ βουσταδίον. τὸ βοοστά-
σιον.

Βουτάδης. δῆμός ἐστι τῆς Οἰνηίδος Βουτία·
ἀφ' ἧς Βουτάδαι οἱ δημόται.

Βούτης. οὗτος τὴν ἰερωσύνην ἔσχε, καὶ οἱ
ἀπ' αὐτοῦ Βουτάδαι ἐκλήθησαν. καλοῦνται δὲ καὶ
Ἐτεοβουτάδαι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βούτου. τὸ γὰρ
ἐταὸν ἀληθὲς δηλοῖ.

Βουταλίων καὶ Κόροιβος καὶ Μελιτιδῆς ἐπὶ
μωρία διεβέβληντο. Ἀριστοφάνης·

Τέως δ' ἀβελτερώτατοι

κεχρηστές Μαρμάκουθοι,

Μελιτίδαι κἀθήνται.

1. Βοῦς ἐν ἀλλίῳ] Βοῦς ἐνάλιος A. B. V. E. C. Med. MS. Coisl. 177. Βοῦς ἐνάλιος leg. suspicatur Erasmus Prov. IV, 6, 90. ut sit idem quod mox sequitur Βοῦς ἐν ἀλλίῳ κἀθή. Gaisf. Apparet haec tollenda fuisse, quibus originem dedit prava scriptura v. ἐν ἀλλίῳ. 3. Βοῦς ἐν ἀλλίῳ κἀθή] Vide Henr. Steph. in animadvers. ad Adag. Erasmi p. 12. Küst. Ita Diogenian. III, 70. et ex Pausania Eustath. in II. v. p. 962, 20. Hemst. κἀθή om. Hesychius, qui Cratinum edidit auctorem formulae; γέρον Diogenianus, explicans ἐπὶ τῶν δι' ἀσθένειαν ἡσυχάζοντων. Item Arsenius p. 144. 5. Βοῦς ἐπὶ γλώττης] Synes. Ep. 154. p. 576. ed. Morel. Tour. MS. Hesychius totidem verbis: Eustath. in II. β'. [p. 252.] ita effert, Βοῦν ἐπὶ γλώττης φέροι. Vide eundem in II. v. extr. ex Pausania, nos in Zenobium [II, 70.], quibus accedat Aeschylus Agam. [35.] τὰ δ' ἐπὶ λίσσιγῶ, βοῦς ἐπὶ γλώττης μέγας βέβηκεν. Et Strattis apud Hesych. Βοῦς ἐμβαίνει μέγας. Στράτις εἶπε παρὰ τὴν παροιμίαν τῶν Βοῦς ἐπὶ γλώττη. Schott. Simillimum Βοῦς ἐπέβη apud Arsenium. Addit quaedam Walsius in Arsen. p. 143. Veterum titio, qui bovem Atticis didrachmis (Schol. Aristoph. Av. 1106.) impressum tradunt, si fidem mereretur, proverbium facile haberet explicatum; longe tamen obscurius de boia, qua damnatorum os constringeretur, Lobeckius Aglaoph. I. p. 36. interpretabatur, repugnante γλώττης, quod dici debuit στόματι. 8. ἐκτίνειν] ἐκτίνειν B. E. C. 9. σωρῶ] σωρῶ E. Deinde legendum ἀλωόντων. 11. Βοῦς εἰς ἀμητόν] Βοῦς ἀμητόν ἐπιτηροῦντες Zenobius II, 82. Βοῦς ἀ. ἐπιτηρῶν III, 59. ubi mox ἐπ' ὠφέλιον cum Arsen. p. 144. 13. Βοῦς Κύπριος] Hesych. Βοῦς Κύπριος. κοπροφάγος, εἰκαίος, ἀκάθαρτος. σημαίνει δὲ ἀκαθάρτων τῶν Κυπρίων. καὶ Εὐδοξος ἀφηγγεῖται ὅτι κοπροφαγοῖσιν. Idem etiam testatur Plinius XXVIII, 20. Similis Eunianum apud istum Pompeium, Cyprio bovi merendam. Meminitque Diogen. III, 49. Vatican. I, 11. Schott. E scriptura librorum, quam praesae Κύπρις in annotatione subiecimus, apparet hunc articulum olim superiori adhaesisse. 15. Βοῦς ὁ Μολοττῶν] Zenobio. [II, 83.] Küst. Breviter Arsenius p. 143. 16. πράγματα om. MS. Coisl.
1. ἐν τοῖς ὄρκωμοσίοις] ἐπειδὴν ὄρκια ποιῶνται, βοῦς παραστησίμενοι καὶ κώθωνας οἴνου πλήρεις, τὸν μὲν βοῦν κατακόπτοντες εἰς μικρὰ ἐπαρῶνται τοῖς παραρησιζομένοις οὕτως κατακοπῆναι· τοὺς δὲ κώθωνας ἐκχέοντες, οὕτως ἐκχυθῆναι τὸ αἷμα τῶν παραρησιζομένων. MS. Coisl. 177. sive in Bibl. Coisl. p. 607. sq. Haec in gl. Μολοττοὶ olim abierant. 3. Βοῦς ὑπὸ ζυγόν] Sic habent 2 MSS. Paris. At in prioribus edit. excusum est Βοῦς ἐπὶ ζυγόν, quod minus placet. Küst. ὑπὸ item duo MSS. Diogeniani III, 54. et Arsenius; ἐπὶ in Suida B. *V. C. E. Statim Gaisf. delevit Βούσιρις. ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεὺς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις καλεῖται, cum A. B. C. V. E. Quae debebantur Zon. p. 399. Ubi Reinesius: „Filiūm perhibent fuisse Neptani ex matre Libya, filia Eraphi: August. de Civ. Dei. Eius iusti iudicis exemplum meminit Apollod. II. p. 104. Diodor. Sic. I. p. 78. ἐστὶ Οσίριδος tumulum, ad quem boves mactabantur rubri, hoc nomine fuisse.” 4. Lex. Bachm. p. 181. 6. Βουτάδης. δῆμός] Ex Harpocrate. 8. Βούτης. οὗτος] Et hunc articulum ex Harpocrate descripsit Suidas. Küst. Pausan. Att. c. 26. citat Reinesius. Mox αὶ ἀπ' αὐτοῦ A. 8. δὲ καὶ] καὶ om. B. V. E. Med. Novissima quondam in v. Ἐτεοβουτάδαι interpretant. Mox τὸ ἀληθὲς E. 12. Βουταλίων] Aelian. V. H. XIII, 15. Polydorum, Corocham, Sannyrionem, Melitidem et Κοιλιώνα a Comicis ceu fatuos traductos nominat. Vid. infra v. Μελιτιανός. Reines. Κόροιβος] Κόρυβος B. E. Med. Horum memoria inculcabatur olim vv. Κόροιβος et Μελιτιανός: item est compendifaceta sub v. Μωροί. De Melitide potius conferenda v. Γελοῖος. Melitides fatuus, Appul. Apolog. p. 446. ed. Oudend. 13. Ἀριστοφάνης] Ran. 999 — 1001. 15. Μαρμάκουθοι] Sic etiam legitur apud Aristophanem. Sed metri gratia scribendum est Μαρμάκουθοι, quoniam syllabam penultimam oportet esse brevem. Hesychius: Μαρμάκουθος, μωρός τις, ubi recte syllaba penultima per ὄ scribitur. Vide supra v. Ἀβελτερώτατος. Küst. Μαρμάκουθοι A. V. C. Μαρμάκουθοι B. E. Med.

mines valde stupidos. [Et, Bos in stabulo. dicitur in eos qui ad nullam rem utiles sunt.] Βοῦς ἐν ἀλλίῳ κἀθή. Bos in stabulo sedes. proverbium in eos qui ad nullam rem sunt utiles. Βοῦς ἐπὶ γλώττης. Bos in lingua. de iis qui libere loqui non audent. dictum id vel ob animalis huius robur, vel quod Atheniensium nummus bovis imagine signatus esset, quem pendere oportebat, qui liberius loquebantur. Βοῦς ἐπὶ σωρῶ. Bos apud acervum. de iis qui delicate vivunt, vel de triturantibus dicitur, et quorum os came obligatum est, ne comedant. Et, Bos in messet. de iis qui cum fructu laborant. Βοῦς Κύπριος. Bos Cyprius. dicitur de homine plebeii et stupidi ingenii. aiunt enim boves Cyprios stercore ve-

sci. Βοῦς ὁ Μολοττῶν. Bos Molossorum. dicitur de rebus, quae in multa frustra dividuntur et concluduntur. Molossi enim in foederibus pangendis bovem in minuta frustra dissecare solebant. Βοῦς ὑπὸ ζυγόν. Bos sub iugum. de iis qui semper laborant. Βούσταθμον et βουσταδίον. Boum stabulum. Βουτάδης. Butia est pagus tribus Oeneidis; cuius populares dicuntur Butadae. Βούτης. Butes sacerdotium habuit, cuius posteri vocati sunt Butadae, vel Eteobutadae, [quasi veri Butadae.] ἐτεὸν οὐκ ἄντι verum significat. Βουταλίων. Butallo, Corochus, Melitides propter stultitiam perstringebantur. Aristophanes: Ἐτεοβουτάδαι haec ut stupidi et kiantes Mammacuthi et Melitidae scilicet

Βούτας. βοονόμος.

Ἀὐτὰρ ὁ βούτω

ἀντίος ἐκ πλαγίων ἴεθ'· ὁ δὲ ῥοπάλῳ

γυρὸν ἀπεκράνιζε βοὸς κέρασ.

Βούτομον. φυτᾶριον παραπλήσιον καλάμῳ, 5 ὅπερ ἐσθίουσιν οἱ βόας.

Βουτόροις. τοῖς πλήττουσι τοὺς βόας. Μαν- 10 ροῦσιοι ἔχουσι δόρατα βουτόροις ὀβελοῖς ἴσα.

Βουτύπος. βουτύτης, ὁ τοὺς βόας βάλλων πελέκει.

Βουφόνια. ἑορτὴ παρὰ Ἀθηναίους πάντῳ ἀρ- 15 χαία. ἐν γὰρ τοῖς Διυπολείοις φασὶ τὸν βοῦν τὸ πρό- πανον φαγεῖν τὸ παρασκευασμένον εἰς τὴν θυσίαν. Θαύλωνα δὲ τινα, ὡς εἶχε, τῇ πελέκει ἀποκτεῖναι τὸν βοῦν, ὡς καὶ Ἀνδροτίων φησί.

Βουφόνια. ἑορτὴ παλαιά, ἣν φασιν ἄγε- 20 σθαι μετὰ τὰ μυστήρια· ὅτε καὶ τὸν βοῦν ἔθνον εἰς ὑπόμνησιν τοῦ πρώτου φρονεθέντος ἐν ἀκροπό-

λει βοός, ἀψαμένου τοῦ πελάνου ἐν τῇ θυσίᾳ τῶν Διυπολείων.

Βουφόρτων. πολυφόρτων.

Μέγα πλευρὸν ἀνήψαν

δαίμοσι βουφόρτων κοίρανοι εἰκοσόρων.

Βουχανδῆς. βοῦν χωρῶν. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Βουχανδῆς ὁ λέβης· ὁ δὲ θείεις Ἐριασπίδα 25 νίδος

Κλεύβοτος.

10 Βούχετα. πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπειροῦ, οὐδετέ- ρως καὶ πληθυντικῶς λεγομένη· ἦν φησι Φιλόχο- ρος ὠνομάσθαι διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὀνομα- νῆν ἐλθεῖν ἐκεῖ κατὰ τὸν Δευκαλίωνος κατακλυσμόν.

Βουχίλου.

15 Πᾶνες βουχίλου κρᾶντορες Ἀρκαδίας.

τουτέστιν εὐτρόφου.

Βῶλις. ὄνομα κύριον.

Βῶλος, Δημοκρίτειος, φιλόσοφος. Ἰστορίων

1. Βούτης] Βούτας A. C. *V. Med. quod Attice dictum Zon. p. 398. contendit. Βούγας B. E. 2. Ἀὐτὰρ ὁ βούτω] Erycii Ep. III, 5 — 7. Anthol. Pal. VI, 255. Ἀτὰρ Med. 3. ἴεθ' *V. ἴεθ' Med. 4. Legendum ἀπεκράνιζε, quod in singulari glossa est consignatum. 5. Βούτομον. φυτᾶριον] Ex Schol. Aristoph. Av. 663. In fine addit MS. Colsl. 177. τὸ λεγόμενον θαύλω- ρον ἰδιωτικῶς. 8. βουτόροις ὀβελοῖς] Simili sensu Herodotus II, 135. dixit βουπόρους ὀβελοῦς: quod Suidas supra v. Βοπόρους interpretatur μεγάλους ὀβελοῦς. Küst. Et h. v. suspicor ex βουπόροις corruptum esse. Statim delevi Βουτρέσα. ὄνομα ἄφωτος, cum A. B. C. V. E. Gaisf. Βούτορα. τὰ πλήττοντα τοὺς βόας Zon. p. 402. 9. Βουτύπος] Vide Hesychii glossas. 14. πελέκει] πέλεκι C. πέλουι A. Continuo cum A. V. C. distichum (Anth. Pal. VI, 217.) removi, supra propositum in v. Ἀπε- μορξάμην: Βουφάγος· Ἰετὸν ἄρι κόμης ἀπεμρξάτο. τοῦ δὲ κατ' ἴχνος βουφάγος εἰς κόλην ἀτραπῶν ἴκτο λέων. 11. Βου- φόνια. ἑορτὴ] Vide infra v. Θαύλων. Küst. Quam glossam hinc opinor esse profectam. Adde Lex. Seg. p. 221. et Hesychium. 12. Διυπολείοις] Διυπολείοις A. B. E. Id reposui, firmatum gl. Διυπόλεια. 13. θυσίαν] τὴν θυσίαν A. C. *V. et gl. Θαύλων. 14. ὡς καὶ A. V. C. 16. Βουφόνια] Βουφόνια E. Breviter Harpocratio Palatinus: ἑορτὴ τις παρὰ Ἀθηναίους τὰ Βουφ.

1. βοός] βοός A. πελάνου] πέλανος B. E. Med. Mox Διυπολείων B. E. 3. Βουφόρτων] Βούφορτων A. ubi om. πολυφόρ- 20 των. 4. Μεγά πλευρὸν] Theodoridae Ep. I, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 222. 6. ἐν Ἐπιγράμμασι *V. 7. Βουχανδῆς] Anytes

Ep. II. pr. Anthol. Pal. VI, 153. Tetigit Zon. p. 398. Ἐριασπίδα νίδος Κλεύβοτος] ἐραπίδαυλ κεύβοτος E. et sic fere A. B. C. V. (κεύματος *V.) Med. (cum duplici π) Locus olim inculcatus in v. Ἐραπίδαυλος. 10. Βούχετα. πόλις] Ex Harpo- cratione. Vide etiam infra v. Θέμιν, ubi eadem ἀντολέξει repetuntur. Küst. 11. πληθυντικῶς] Sic recte scriptum est in MSS. Pariss. itemque infra v. Θέμιν. At priores editt. male habent πολλαχῶς. Küst. πολλαχῶς B. E. Φιλόχορος] Maus- sacus in Harpocr. unde haec sunt sumpta, legit Philostephanus, nam Ἠπειρωτικῶν est auctor iste, vid. Steph. in Ἄμμοι, Ἀν- θάνα, et Ἀντιρήνη. Reines. Cum Sulda Etym. M. p. 210. Φιλόχορος Pal. Harp. Sed Φιλοστέφανος optimi libri, nec pro- bandus Siebelis, qui in Philochori Fragm. p. 97. hunc de rebus Epiroticis disseruisse concedebat. 14. Βουχίλου] Βούχι- 25 λος Βουχίλου E. Edebatur haec glossa cum explicatione ab Imperitis hominibus excoacta: ὄνομα τόπον. ἡ εὐθεία Βούχι- λον. Sed delevi ὄνομα — Βούχιλον cum V. ἡ εὐθεία Βούχιλον om. E. 15. Πᾶνες βουχίλου] Myriai Ep. I, 2. Anthol. Pal. VI, 108. Cf. v. Κρᾶντορες. Mox κρᾶντορες E. cum Zon. p. 400. 16. εὐτρόφου] εὐστρόφου B. V. E. C. 17. κύριον.] Delevit Gaisf. cum A. V. C. quae subliciebantur: Πολύβιος· Ὁ δὲ Ἀχαιοὺς προσδεξάμενος ἐκτινῶς καὶ φιλανθρώπως τὸν Βῶλιν, ἀνέκρινε διὰ πλειόνων ὑπὲρ ἑκάστου τῶν κατὰ μέρος. Quae invecra sunt ex v. Ἐπεινῶς. 18. Βῶλος, Δημοκρίτειος, φιλ.] Hunc Bolium laudat Stephanus Byzantius v. Ἀρυνδος: eiusdemque meminit Scholiasta Nicandri in Theriaca p. 35. (v. 764.) sed ubi corrupte hodie legitur Βῶλος. Küst. Vid. Menag. in Laert. I, 109. a quo mutatus videtur Küsterus. Ceterum Δη- μόκριτος A. B. *V. E. Med. Recte, ut patet ex Columellae loco infra citato. Gaisf. Nemo tamen facillimam Columellae oratio- nem eo deflexerit, ut quasi Graecum Βῶλος Δημοκρίτος inde colligat. Itaque cum Holstenio in Steph. p. 61. revocavi Δημο- 30 κρίτειος: non enim placet ὁ καὶ (sive ἦ) Δημόκριτος. Mox φιλόσοφος, συνέθηκε τέχνην λατρικὴν Eudocia p. 93.

Βούτας. Bubulcus. At in bubulcum ex adverso irruit. ille vero 35 cava currum cornu a capite boris decussit. Βούτομον. Parva planta, similis arundini, quam boves edunt. Βουτό- ροις. Boves pungentibus. Maurusii habent hastas, similes νε- ρυδαί, quibus boves figuntur. Βουτύπος. Popa; qui boves securi ferit. Βουφόνια. Festum apud Athenienses valde an- 40 θηκον. In festo enim Diipoliorum ferunt bovem placentam sacrifi- cio destinatam devorasse; quem Thaulo quidam confestim securi interfecit, ut ait Androtio. Βουφόνια. Festum antiquum, quod post mysteria celebrari solitum fuisse tradunt: quo ipso tem- 45 pore bos immolabatur, in memoriam primi hovis in arce occisi,

qui placentam devoraverat, cum Diipollis sacrificium fieret. Βουφόρτων. Magnum onus gestantium. Ingens hoc latus domini navium onerariarum, quae viginti remis instructae sunt, diis suspenderunt. Βουχανδῆς. Bovem capiens. In Epigrammate: Lebes hic bovem capit: dedicavit autem Cleobotus, Eriaspidae filius. Βούχετα. Bucheta, urbs Epiri, generis neutrius et pluralis numeri: quam Philochorus ait sic dic- 50 tam fuisse, quod Themis tempore diluvii Deucalionis bove vecta illuc accesserit. Βουχίλου. Pascuis abundantis. Πᾶνες, qui fertilis Arcadiae regnum tenetis. Βῶλις. Nomen proprium. Βῶλος. Bolus, Democriteus, philosophus, scripsit

καὶ ἐγγὺν ἰατρικὴν. ἔχει δὲ ἰάσεις φυσικὰς ἀπὸ τι-
νων βοηθημάτων εἰς φύσειως.

Βῶλος Μενδήσιος, Πυθαγόρειος. Περὶ τῶν
ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱστοριῶν εἰς ἐπίστασιν ἡμᾶς
ἀγόντων, Περὶ Θασμασίων, Φυσικὰ δυναμερὰ ἔχει 5
δὲ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν λίθων κατὰ
151 στοιχείων, περὶ σημείων τῶν ἐξ ἡλίου καὶ σελή-
νης καὶ ἀρκτου καὶ λύχνου καὶ Ἰριδος.

Βῶλος ἄρουρα. ἐπὶ τῶν τοῖς μεγάλοις τὰ
μικρὰ προσφιλοτιμουμένων. ὁμοίως τῆ, θαλάττῃ
ἐκ χαράδρας ὕδωρ. Βόλος δὲ ἡ δρόσος.

Βωμακεύματα.

Βώμαξ. βωμολόχος, ὁ ἀπὸ τῶν βωμῶν, πρὶν
καρπωθῆναι, αἴρων. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μα-
λακίζομένων.

Βωμολοχεύεσθαι. βωμολόχοι κυρίως ἐλέ-

1. ἔχει δὲ] ἔχει δὲ καὶ V. ἰάσεις φυσικὰς] Quenam a Graecis appellantur ἰάσεις φυσικὰς docet Reines. Var. Lectt. p. 392 quem vide. Küst. Videndus ille in v. Ἀφρικανός. 3. Βῶλος Μενδήσιος] Nomen hoc restituendum est Columellae, apud quem lib. VII. c. 5. hodie Dolus Mendesium minus recte legitur, ut observavit Reinesius Var. Lectt. lib. I. cap. ult. Küst. 3. Περὶ τῶν — ἀγ.] Verba haec obscura sunt, ex quibus vix sensum aliquem elicere potui. Küst. Idem locus citatur ab Eudocia p. 94. ubi Meinekius (Bibliothek der alten Literatur V. p. 31.) haec notavit: „Suidas ex Eudocia emendandus; ille enim nullo sensu, nostra bene, ἔγραψε περὶ τῆς ἀναγν. κτλ. Scripsit Bolus de lectione et studio historiae, quae eo ducit ut ad nos attendamus, ut equidem interpretor.” Villosionus in Eudocia temere dedit περὶ τῆς ἀναγν., nam codex habet περὶ τῶν ἀναγν. Corrige, ut habet Suidas, περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως. Sensus hunc esse puto; De rebus, quae in legendis historiis καὶ i. e. me, ipsum scriptorem adverterunt. De locutione εἰς ἐπίστασιν ἔχει nonnulla monuit Wesselingius in Diod. Sic. T. II. p. 308. Bast. Comm. Palaeogr. p. 881. Immo pro ἀναγόντων dederunt ἀγόντων A. V. neque dictionem illam usus vocis ἐπίστασις (v. Schaeef. in Dionys. p. 12. et Lobeck. in Phryn. p. 282.) alio tendere demonstrat quam ad mirabiles sive historias sive sententias historicorum. Eum librum supra significavit Ἱστορίων. Ceterum Περὶ τῶν — συμπαθειῶν καὶ ὁμ. B. E. 5. δυνάμερὰ] Leg. διμερῆ. Reines. Sic legisse videtur Wolfius, monente Portó. Sed audi Fabricium Bibl. Gr. I. 4, 8. T. I. p. 25. „Dynameron vocatur opus docens praeparationem medicamentorum particularium, certis diebus quibus singularis eorum vis est colligendorum. Vid. Labbaei Nov. Bihl. MSS. p. 128. Videtur vocabulum compositum esse ex Graeco δύναμις et ἡμέρα. Etiam Suidas hac v. utitur in Βῶλος, et Salmas. in Spartiani Hadrian. c. 14. dynameros putat denotari genus daemoneum videtur.” Idem valere ac δύναμις notat Duoangius in Gloss. Gaisf. Fidem tamen excedit vocabulum barbarum a scriptore saeculis vetusto positum fuisse. Notum δύναμις eo significatu extare, quo φάρμακα: v. Oribasius Mali p. 31. Antiatic. p. 91. et quos comparavit Wyttenb. in Eunap. p. 282. sq., ut locum plane singularem Xenophonti Epilogi Cyrop. VIII, 8, 14. praetermittat. Itaque Bolus opinor aut Φυσικὰς δυνάμεις libris suis inscripsisse aut Φυσικὰ, cui recens accessit interpolatio δυναμερὰ. 151 δὲ] Emendo et suppleo: ἐπὶ δὲ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν. Περὶ λίθων. Hanc lectionem in versione secutus sum. 151 terum Boli huius opus περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν laudat Scholiasta Nicantri in Theriaca p. 35. Küst. Male Küst. Verte, agit autem de etc. ut in praecedente articulo. V. Ἐνφορίων: ἔχει δὲ. Tour. MS. Non satisfacit Toupius, cum et Schol. Nicantri περὶ συμπαθειῶν et Columella libro XI. extr. περὶ ἀντιπαθειῶν diserte laudariunt. Malim igitur varias intelligi partium physicarum commentationum. Praeterea περὶ λίθων necessarium foret, si quis indicia quaedam operis Lithicorum attulisset. Nunc Schneiderum sequor in Colum. p. 393. uno tenore coniungentem περὶ συμπ. καὶ ἀντ. λίθων κ. στ. Quamquam nonnulla deuntur intercidisse. 6. ἀντιπαθειῶν] περὶ παθειῶν B. E. λίθων] Leg. περὶ λίθων. Sed haec scripta sunt ut Schol. Nicantri cand. l. l. habet, Boli Democritei. At Columella VII, 5. Boli (male Doli) Mendesii hypomnemata, e quibus citat aliquid de pusillosarum ovium curatione, falso sub nomine Democriti esse prodita scribit. Videtur igitur in hoc saltim fallere Suidas, quod Democriteus qui erat non appellat Mendesium, sed Mendesium facit Pythagoricum. Fuisse enim Mendesium Democriti sectatore ex eo apparet, quod eius scripta nomini Democriti fuere tributa. Dolus Mendesium Columellae etiam servat Casaub. in Sueton. Aug. c. 94. et Wower. Polymath. c. 16. De Democrito ascriptis e Gell. X, 12. et Dolo Mendesio e Columella agit Mars Cagnat. Varr. Obs. II, 7. Ex Bolo Pythagorico recenset Stobaeus Serm. LI. locum de iustitia, quae sit mater et nutrix omnium virtutum, ubi male editum Polo. Reines. Qui nullo merito Suidam reprehendit, quasi homines inter se diversissimos copulasset. 7. στοιχείων *V. 8. ἀρκτου dubito an possit defendi; fult vero cum optarem ἀρότου, tanquam significationem gemmantiae. Nam indicia de lucernis petita docet vel Callimachus fr. 47. ubi vide quos attulit Bentleius. 1. Βῶλος ἄρουρα] Zenobius habet, Βῶλος ἄρουραν, quod magis placet, quoniam subintelligi videtur verbum ἀφελεῖ, vel mille quid. Küst. βῶλοις ἄρουραν MS. Coisl. 177. qui extrema sic profert: ὁμοιον εἶ τις θαλάττῃ ἐκ χαράδρας ὕδωρ ἐπεισάγει καὶ χαρτίζεσθαι δοκοῖ. Perperam Arsen. p. 147. 2. ὁμοία] ὁμοίως A. B. V. E. Tum τῷ *V. C. E. Zon. p. 414. 3. Βῶλος — δρόσος om. V. μικρόν in fine addit E. 4. Βωμακεύματα] Sic nude A. B. C. V. E. Med. Interpretationem βωμοκεύματα addiderant recentiores inde ab ed. Basil., ex v. Βωμολόχος ut Gaisf. putabat aumptam. Sed habet Zon. p. 414. 5. Βώμαξ] ἐποχοριστικῶς ὁ βωμός Lex. Seg. p. 85. Agathiam (II, 30.) p. 64. attulit Sopingius in Hesychium. Sed gl. omittunt V. C. Βώμαξ relinquit *V. Ac dubites an Βωμολόχος et seqq. pro singulari glossa fuerint proposita. Nihil tamen mutat Zon. p. 151 eodemque redit Arsenius, quamquam contaminatus, p. 147. πρὶν] πρὶν τι Coisl. 177. 8. Βωμολοχεύεσθαι. βωμολόχοι] Ex Harpocrate. Vide etiam enarratorem Comici in Nub. 907. Obiter hic emendo Hesychium, apud quem hodie in serie sua sic legitur: Προςβωλοχεῖ, προςχαλρεῖν λέγει. Scribe προςβωμολοχεῖ, πρὸς χάριν λέγει. Scholiasta enim Aristophani in Ran. 360. βωμολόχοις interpretatur τοῖς πρὸς χάριν λέγουσι, quod emendationem hanc egregie confirmat. Küst. Attigerunt Lex. Seg. pp. 185. 221.

historiam et artem medicam, sanationes morborum complexam, quae ab occulta naturae vi proficiuntur. Βῶλος. Bolus Mendesium, Pythagoreus. scripsit de utilitate, quam ex lectione historiarum capimus. De rebus mirabilibus. De remediis physicis, quo agit de sympathiis et antipathiis lapidum secundum ordinem litterarum, de signis, quae ex inspectione solis, lunae,

ursae, lucernae et iridis observantur. Βῶλος ἄρουρα. Gleba arvom. de iis qui parvis magna augere student. simillat illud, Mari aquam torrentis. Βόλος vero est ros. Βωμακεύματα. Βώμαξ. Scurra. qui ex ara aliquid aufert, attequam sacrificium diis oblatum sit. dicitur etiam de hominibus effeminatis. Βωμολοχεύεσθαι. Βωμολόχοι proprie ar-

γοντο οἱ ἐπὶ τῶν θυσιαῶν ὑπὸ τοῦς βωμοῦς καθίζοντες, καὶ μετὰ κολακείας προσαιτούντες, ἔτι δὲ καὶ οἱ παραλαμβανόμενοι ταῖς θυσίαις αὐληταὶ καὶ μάντιες. ἐκ μεταφορᾶς δὲ τούτων ἐλέγοντο βωμολόχοι καὶ τινες εὐκόλοι καὶ ταπεινοὶ ἄνθρωποι, καὶ πᾶν ὅτιοῦν ὑπομένοντες ἐπὶ κέρδει, διὰ τοῦ παίξαι τε καὶ σκώπτειν. ὥστε τοῦνομα τρία σημαίνει.

Βωμολοχεύμασι. πανουργεύμασι.

Βωμολοχεύσαιτο. ἀντὶ τοῦ ἀγοραῖον τι εἰποι ἢ εὐτελέξ. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις περὶ διαφθορᾶς ἁρμονικῶν.

Ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν.

εἰ δὲ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ' ἢ κάμψειεν τινὰ καμπήν,

(εἰσὶν εἰ κεκλασμένη τῇ φωνῇ τὴν ᾠδὴν προεγγύχοιτο)

οἷας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους,

ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς, ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων.

Καὶ αὐθις. Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα τῆς τούτου

βωμολοχίας τε καὶ αἰμυλίας μαρτύρια διαβῆει· ἐν δὲ τοῖς ἄρα καὶ ἐκεῖνο.

Βωμολόχος. ὁ περὶ τοῦς βωμοῦς λοχῶν, ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν τι παρὰ τῶν θυόντων. μεταφορικῶς δὲ καὶ ὁ παραπλησίως τούτῳ ἀφαιρίας ἕνεκά τινος κολακεύων. Καὶ βωμακεύματα καὶ βωμολοχεύματα. Ἀπολλόδωρος Κυρηναῖος, ὁ εὐτράπελος καὶ γελοιοποιός. τινὲς τὸν μετὰ τινος εὐτραπείας κόλακα καὶ τὸν πανουργον δὲ καὶ συκοφάντην.

Βωμολόχος, ὁ κακοῦργος, ἀσεβής. παρὰ τοῦς λοχῶντας τὰ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐπιτιθέμενα θύματα, ἢ τοῦς θύοντας, ἵνα αἰτήσαντες λάβωσι τι. Καὶ Βωμολόχοις ἔπεισι, τοῖς πρὸς χάριν καὶ ἀπὸ κολακείας. ἀπὸ δὲ τῶν λοχῶντων περὶ τοῦς βωμοῦς

καὶ βουλομένων τι λαβεῖν μετήνκεται ἢ λέξις. οὗτοι γὰρ ἐπὶ τῶν βωμῶν πολλὰ ἐλιπάρον κολακεύοντες καὶ λαβεῖν τι τῶν θυόντων. Ἀγαθίας· Ὁ δὲ γὰρ σύνθητες ὁ Ναρσῆς ἔμοιγε ἔφη, βωμολοχίαις τε καὶ γλίσχραις ἐλπῖσιν ἐγκαλλωπίζεσθαι. Καὶ περὶ Ἰσιδῶρον Δαμάσκιος· Ὁ δὲ ἐπιχαρις ἦν, εὐτραπείας μὲν καὶ βωμολοχίας ὅτι πορῆωτάτω.

1. ὑπὸ τοῦς] ἐπὶ τοῦς B. E. Med. repugnante Zon. p. 413.

2. δὲ καὶ] δὲ καὶ A. B. C. V. E. Med.

7. τοῦνομα] τὸ ὄνομα C.

8. Βωμολοχεύμασι] Aristoph. Equ. 902. 9. Βωμολοχεύσαιτο] Zon. p. 414. Βωμολοχεύσαιτο C. 10. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 969 — 972. περὶ διαφθορᾶς] Hanc lectionem ex 2 MSS. Paris. revocavi. In prioribus enim edit. male exscriptum est περὶ διαφορᾶς. Küst. Idem mendam recurrit in v. Κυκλίων. διαφορᾶς B. C. περὶ — παρέδωκαν om. E. 14. βωμολοχεύσαιτο A. B. V. C. βωμολοχίαισαιτο *V. 14. κάμψει *V. Med. 15. καμπήν] καμπήν C. qui infra δυσκολοκάμπτους. 16. ἀνεγγύχοιτο Schol. Aristoph. 17. κατὰ Φρῦνιν] Huc faciunt verba illa Hesychii v. Ἀίσβιος φθός· Οἱ δὲ Φρῦνιν, ὃ καὶ μάλλον. ὑπὸ πολλῶν γὰρ κεκομῶδηται οὗτος, ὡς διαφθεῖρων τὴν μουσικὴν καὶ πρὸς τὸ βωμολοχεύειν τρέπων. Respexit ibi Hesychius ad locum illum Aristophanis, quem Suidas hic adducit. Küst. φρῦνιν A. E. C. V. Med. Scripsi Φρῦνιν. 19. ἐπετρίβετο] ἐπιτριβέσθω A. B. V. C. Cf. v. Δυσκολοκάμπτους. 21. Καὶ αὐθις] Aeliani, opinor, fragmentum. τούτων] τούτου A. B. E. *V. C. Med.

1. ἐν δὲ] ἐν δὲ V. E. C. Fort. ἐν δὲ δὴ. In fine ἐκεῖνοι A. *V. E. C. Med. 3. In compendium haec redegit Lex. Bachm. p. 183. 4. παρὰ τῶν] παρὰ om. V. Eadem brevis recurrit in glossa posteriore. δὲ καὶ] δὲ om. C. *V. 5. τινος] τινος B. V. E. C. 7. Ἀπολλόδωρος Κυρηναῖος] Rectius Etymologus: Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Κυρηναῖος τὸν εὐτράπελον καὶ γελοιοποιόν: subintellige, οὗτος καλεῖ. Küst. 8. τινὲς δὲ] δὲ om. A. B. V. C. E. 10. Βωμολόχος — λάβωσι τι] Ex Schol. Aristoph. Nub. 910. Vid. Ruhnken. in Tim. p. 64. sq. et Schol. Plat. p. 421. καὶ ante Βωμολόχος tacite removit Gaisf. cum *V. 12. αἰτήσαντες] αἰτήσαντες C. 13. ἦ] καὶ A. V. Βωμολόχος — τῶν θυόντων] Ex Schol. Aristoph. Ran. 360. 14. κολακείας] κολακείας B. E. πρὸς κολακείαν Schol. Tum λοχῶντων A. 17. λαβεῖν] λαμβάνειν E. Mox ὑπὸ τῶν βωμῶν Schol. παρὰ τῶν] παρὰ om. A. B. E. *V. Edd. ante Küsterum, qui tacite inseruit e Schol. Id hoc loco removi. Mox θυμαίων E. θυομένων edd. ante Küst. Ἀγαθίας] Lib. I. (13.) p. 24. Küst. Transponenda verba sic, ἔμοιγε, ὁ Ναρσῆς ἔφη.

collabantur, qui cum sacrificia fierent, iuxta altaria sedentes iduando aliquid petebant; item tibicines et vates, qui ad sacrificia adhibebantur. per metaphoram vero ab his ductam sic appellabantur scurræ et humilis animi homines, lucri gratia quidvis per locum et cavillationem perferentes. quare vocabulum ris significat. Βωμολοχεύμασι. Fraudibus. Βωμολοχεύσαιτο. Scurrile et triviale quid dicat. Aristophanes Nubibus de corruptione veteris musicae loquens ait: *Intendentes harmoniam, a maioribus traditam. quod si quis eorum verbum scurrile protulisset, aut in cantando vocem inflexisset, secundum eam modulandi rationem, quam Phrynis introduxit, difficilem illam et contortam: multis sane verberibus caedebatur, ut artem musicam corrumpens.* Et alibi: *Scurrilitatis igitur et assentationis illorum cum alia multa circumferuntur testimonia, tum inter plurima haec.* Βω-

μολόχος. Qui aris assidet ut aliquid accipiat ab iis qui sacrificant. per metaphoram autem inde ductam sic vocatur etiam is, qui utilitatis suae causa assentatur. Et βωμακεύματα, sive βωμολοχεύματα. Apollodorus Cyrenaens intelligit facetum et ridiculum. quidam vero adulatorum facetum et urbanum. item fraudulentum et calumniatorem. Βωμολόχος. Improbus et impius: per metaphoram ductam ab iis, qui insidiantur victimis, quae aris imponuntur; vel etiam sacrificantibus, ut precibus aliquid impetrent. Et Βωμολόχοις ἔπεισι, verbis blandis et adulatoriis: quae significatio ducta est ab illis, qui aris assidentes sibi dari aliquid petunt. hi enim precibus blandis rogabant sacrificantes, ut de victimis sibi aliquid impertirent. † Agathias: *Non enim, inquit Narses, moris mei est, assentari et blandis pollicitationibus uti.* Et Damascius de Isidoro: *Ille vero festivus erat, ut tamen a dicacitate et scurrilitate longissime*

- Βωμόν. σταπίδα Λάκωνες.**
Βωμός. τέμενος· και τόπος ανάβασιν ἔχων
 πρὸς τὸ λέγειν ἐπήκοα· ἐφ' ὃν Κράτης ἀναβάς,
 Κράτης ἀπολύει τὰ Κράτητος, εἶρηκε. Καὶ Ἀρι-
 στοφάνης·
 Ὅ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δῆ.
 ἀντι τοῦ, ἐξ ἐτοίμου ἐστὶ παρεσκευασμένους.
Βωμοί. οὕτως λέγονται αἱ βάσεις, στιβάδες,
 Βῶν. ἀσπίδα Ἀργεῖοι. ἀντι τοῦ βούν, ἦτοι
 βύρσαν.
Βῶνος, στρατηγὸς τῆς Μυσίας τῆς παρὰ τῷ
 Ἰστρῷ ποταμῷ παρατεταμένης, ἀνὴρ συνέσεως ἐς
 ἄκρον ἦκων καὶ λίαν ἀγαθὸς τὰ τε πολιτικὰ καὶ
 πολέμια. ἦν ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ.
Βώνυσοι. ἄποικοι, βουκόλοι.
Βῶξ.
Βῶρος. ὄνομα κύριον.
Βῶροι. ὀφθαλμοί.
Βῶς. βύρσα, ἀσπίς.
Βωσόμεθα. καλέσομεν, μαρτυρούμεθα.
- Βῶσον. βοήθησον. Κρατίνος.**
Βωστρεῖν. καλεῖν, βοᾶν. Ἀριστοφάνης:
 Ποιήσω τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πα-
 κτούμενον.
 5 **Βῶτιον. τόπος.**
Βωτεῖν. ἀροῦν. Λάκωνες.
Βωτιάνειρα. ἡ βόσκουσα τοὺς ἄνδρας.
Βῶτορες. βοήτορες, νομαῖς. ἐν Ἐπιγράμ-
ματι·
 10 **Τὸν νομίην καὶ ἔπαυλα βοῶν καὶ βῶτορα**
ἄνδρας
σινόμενον, κλαγγάν τ' οὐχὶ τρέσαντα κυ-
νῶν . . .
πέφνε, καὶ ἐκ ταύτης ἐκρέμασεν πείτους.
 15 **Βῶχανος.** ὄνομα κύριον. ἦν δὲ Τούρκων ἀρ-
 χηγός· ὃς ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τὸν Βόσπορον ἐπόρ-
 θησε. ζῆτει ἐν τῷ Βόσπορος.
Βραβεύει. δοτικῇ· ἐπιψηφίζεται, διανέμει.
Καλῶς δὲ σφίσι τοῦ δαιμονίου βραβεύσαντος τὰ
 20 **κατὰ τὸν πλοῦν.**

1. σταπίδα] Puto legendum στιβάδα. Vide paulo post v. Βωμοί. Küst. Praecepit Vossius in Hesychium. τὴν σταπίδα εἰ.
 MS. Coisl. 177. 3. ἐπήκοα] Priores editt. habent ἐπήκοος. At in MSS. Paris. [et *V.] exaratum est ἐπήκοα, quam loci
 nem vulgatae praetulit. Significat autem ἐπήκοα λέγειν, talia dicere, quae procul a circumstantibus exaudiri possunt. Kā
 4. Κράτης ἀπολύει] Idem de Cratete refert Nonnus in expositione Historiarum, quarum meminit Gregorius in priori lavoch
 contra Iulianum Imperatorem. Verba eius haec sunt: Οὗτος φιλοσοφῆσαι θέλων τὴν Κυριακὴν φιλοσοφίαν λαβὼν τὰ ὑπάρχοντα
 αὐτοῦ ἐβόησε τῷ δήμῳ, κηρύξας οὕτω· Κράτης ἀπολύει τὰ Κράτητος, ἵνα μὴ τὰ Κράτητος κρατήσῃ τὸν Κράτητα. Küst. Mem
 in Laert. VI, 87. addit Gaisf. Vide potissimum Boissonadum in Notices et Extr. T. X. p. 163. sqq. et v. Κράτης. Zon. p. 4/
 Κράτης ἐλευθεροῖ τὸν Κράτητα, diversos secutus auctores. Ἀριστοφάνης] Pac. 933. Vide etiam infra v. Θύρασι. Kā
 8. βάσεις] ἐμβάσεις legi iubet Vossius in Hesych. Hemst. Desunt quaedam ante στιβάδες. 9. Βῶν. ἀσπίδα] Vide Schol
 stam Homeri in Il. μ'. 105. et 137. Küst. Adde Schol. Il. η'. 238. et Regul. Prosod. ap. Herm. 127. Ἀργεῖοι] Ἀργεῖοι
 11. Βῶνος] Vid. Menandri Exc. p. 101. ed. Paris. Suidam infra in Ἐπιδοουπήσαι. Gaisf. Bonum haud semel commemorat
 Menander. Suidas tamen Agathiam I, 19. descripsit, ubi Βόνον extat, deinde πρὸς τῷ Ἰστρῷ. In epitomen coegit Zon. p.
 15. Βώνυσοι. ἀποικοι. βουκ.] Vide Etymologum v. Βωνίτης. Küst. ἀποικοι] An ἀπόκοιτοι? Vid. Berkel. ad Steph
 Adλή n. 49. Hemst. βουκόλοι cum Zon. p. 413. ignoret, L. Dindorfius id satis speciose referebat ad gl. Βωνίτης. Supe
 tamen in hac glossa quae lucem interpretationis desiderent. 16. Βῶξ] Βῶξ a βόας contractum, pisciculi nomen est
 cuius meminit et Aristoteles in Nat. Anim., atque hoc genus vocem edere, unde nomen sit ductum. Meminit piscis et A
 phanes. Etymologicum frigida quaedam dicit. Haloand. Adde Bekkeri Anecd. p. 1200. Βῶξ: εἶδος ἰχθύος MS. Coisl. 177.
 V. Regul. Prosod. 126. et Boisson. in Herodian. p. 9. Gl. om. vulg. Firmat *V. 17. Βῶρος] Gl. om. V. C. Vid. Il. ε. 44.
 quorum locorum admonet Albertus in Hesychium. Mox Βῶρος. ὀφθαλμός E. repugnantibus Hesychio et Zon. p. 413. 18.
 Vide supra v. Βῶν. 20. Βωσόμεθα] Zon. p. 415. Contulit Gaisfordus Hom. Od. α. 378. Ἐπιβόσσομαι, ubi Schol. i
 τύρομαι, ἐπικαλέσομαι. Similia congesit Bergk. in Anacr. fr. 59.
1. βοήθησον] Lege Βόησον. Küst. Sic Hesychius, adversante Zonara. 2. Ἀριστοφάνης] Lysist. 686. 5. Vide E
 sive Zon. p. 414. 6. Βωτεῖν] Vide Hesychium v. Βωστρεῖν. Küst. Et Zon. p. 416. Glossa non suo loco posita.
 τιάνειρα] Il. α. 155. βόσκουσα *V. 8. Βωτορες] Glossa Homericæ. Continuum βοήτορες scribebunt fuit
 omisit Zonaras. νομαῖς] καὶ δῶτορες addunt B. *V. C. Med. καὶ δῶτορες E. Vide gl. Δῶτωρ. ἐν Ἐπιγράμματι] Tar. VI, 1. 2. 4. Anthol. Pal. VI, 262. 15. Βῶχανος] Βῶχανος in v. Βόσπορος. 18. Βραβεύει] Multa de h. v.
 sisse Dorvillium in Charit. p. 404 = 445. monuit Gaisf. Adde Hasium in Notices T. IX. p. 178. sq. Cf. Etym. M. p. 1
 δοτικῇ libris agnoscitur miror. 19. Καλῶς γὰρ] καλῶς δὲ dedi cum A. B. E. Neutram particulam agnoscunt C. V.
 τέ om. B. E. Med.

abhorreret. Βωμόν. Lacones sic vocant stragulam. Βω-
 μός. Ara. Item locus excelsus, unde dicentes exaudiri possint.
 talem in locum cum ascendisset Crates dixit: Crates dimittit
 ea, quae sunt Cratetis. Et Aristophanes: Ara enim fortis pa-
 rata est. Βωμοί. Sic etiam vocantur gradus et lecti.
 Βῶν. Argivi clipeum ita vocant. dictum pro βούν, i. e. pellem
 bubulam. Βῶνος. Bonus, dux Myriae Ietro fluvio adiacen-
 tis, vir acutissimus et prudentissimus, et rerum tam civilium
 quam militarium peritissimus, vixit sub Iustiniano. Βώνυ-
 σοι. Coloni, bubulci. Βῶξ. Βῶρος. Nomen proprium.
 Βῶροι. Oculi. Βῶς. Pellis bubula, clipeus. Βωσό-

μεθα. Vocabimus, testabimur. Βῶσον. Clam-
 nus. Βωστρεῖν. Vocare, clamare. Aristophanes
 ciam ut verberibus egregie deprexus popularium o-
 res. Βῶτιον. Locus quidam. Βωτεῖν. Ari-
 nes. Βωτιάνειρα. Viros pascens. Βῶτορες
 res. In Epigrammate: Pascua et stabula boum et p-
 dentem, nec latratum canum formidantem . . . os
 hac pinu suspendit. Βῶχανος. Nomen propri-
 corum dux fuit, qui sub Iustiniano Bosporum vastavit
 v. Βόσπορος. Βραβεύει. Dativo iungitur: deci-
 sat. Cum sis navigatio, deo annuente, ex roto

Βράσσει. ζέει, αναβάλλει.

Βρασίδης, ὁ Τέλλιδος, Λακεδαιμόνιος στρατηγός, Μεθώνην ἀποστᾶσαν πρὸς Ἀθηναίους πολεμήσας ἀνεκαλέσατο. ἤριστευσε δὲ καὶ περὶ Πύλον στρατηγῶν, πρῶτος τῆς νῆος ἐκπηδήσας· οὗ 5 καὶ ἐτρώθη, καὶ τὴν ἀσπίδα ἀπώλεσεν· ἐπὶ τούτοις σπονδαὶ ἐγένοντο ἐνιαύσιοι, ὡς Ἀθηναῖοι λύειν ἤρξαντο. περὶ δὲ Ἀμφίπολιν καὶ Θράκην εὐδοκίμουτα αὐτὸν οἰκιστὴν ἀντι᾿ Ἀγνωνος ἐπεγράψαντο. ὁ δὲ πόλεμος ὁ μέχρι τῆς Βρασίδου καὶ Κλέωνος 10 τελευτῆς ἔτη ἐπέσχε δέκα. ἐκλήθη δὲ Ἀρχιδάμιος.

Αἰτίας δὲ περὶ αὐτοῦ προστιθέντες, ὡς φρονεῖ τὰ Βρασίδα.

ἀντὶ τῶν Λακεδαιμονίων.

Βρασμὸς γῆς. ὅταν καχλάξη μετὰ κινήματος· 15 ἔκτιναγμός δέ, ὅταν ἀναρήπτηται.

Βραυρών. τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τὰ Διονύσια ἤγοντο, καὶ μεθύοντες πολλὰς πόρνas ἤρπαζον. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἦ δέσποτα,

ὄσπν ἔχει τὴν προκτοετηρίδα.

εἴρηται δέ, διὰ τὸ διὰ πενταετηροῦς χρόνου ἄγεσθαι τὰς θεωρίας τῶν Διονυσίων· ἔστιν ἐν τῷ Ἄρ- 5 κτος.

Βραχίων. τροπικῶς ἡ δύναμις, ἐπειδὴ δι' αὐτοῦ ἐργάζεσθαι παφύκασιν οἱ ἄνθρωποι. Δαβίδ· Ὅτι βραχίονες ἀμαρτωλῶν συντριβήσονται.

Βραχμάν. βασιλεύς, ὁ καὶ τῇ χώρᾳ δοὺς τὴν 10 προσηγορίαν. ἔγραψε νόμους Βραχμάνων, καὶ πολιτείαν τοῦ αὐτοῦ ἔθνος ἰδίᾳ διαλέκτῳ.

Ὅτι οἱ Βραχμᾶνες ἔθνος ἐστὶν εὐσεβέστατον, καὶ βίον ἀκτῆμονα σφόδρα κεκτημένον, ἐς νῆσον τοῦ ὠκεανοῦ κατοικοῦν, καὶ τὸν κλῆρον τοῦτον ἐκ τῶν 15 τοῦ Θεοῦ κριμάτων κληρωσάμενον. ἐν ᾧ τόπῳ παραγενόμενος Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν καὶ στήσας στήλην ἐπέγραψεν· Ἐγὼ μέγας Ἀλέξανδρος βασι- 20 λεύς ἐφθάσα μέχρι τούτου. ἐν ἧ νήσῳ κατοικοῦσι οἱ μακρόβιοι. ζῶσι γὰρ ρν' ἔτη διὰ τὴν πολλὴν κα-

1. Βράσσει] Eadem Hesychius. Cf. Zon. p. 409. 2. Βρασίδης, ὁ Τέλλ.] De hoc eiusque rebus gestis legendus est Theophrastus. Küst. Pausan. Lacon. 14. matrem eius Ἀρχιλειωνίδα vocant Plutarch. in Lacon. Apophth. p. 240. et Arsenius. Reines. Immo Ἀρχιλειωνίδα Arsen. p. 151. Λακεδαιμόνιος] Λακε Α. 6. καὶ τὴν ἀσπίδα] Vide Tzetzem Ohl. XII. cap. 408. Küst. 8. τὴν δὲ Ἀμφίπολιν] Ἀμφιπολίτας Βρασίδε θυεῖν ἤξιον ὡς ἦρωι καὶ οἰκιστῇ, ὅτι αὐτοῦς Ἀθηναίων ἀπέστησεν, Aristid. Orat. Fun. super Alexandr. T. I. p. 151. ἐν Ἀμφιπόλει sepultum esse dicit Schol. Theocrit. VII. 11. Pausan. Lacon. c. 14. Reines. Locus hic est mutilus, quem sic supplendum puto: περὶ δὲ τὴν Ἀμφίπολιν καὶ Θράκην εὐδοκίμουτα αὐτὸν οἱ Ἀμφιπολίται ἐπεγράψαντο etc. Küst. περὶ δὲ Ἀμφ. Α. V. καὶ Θράκην] Vid. v. Ἐπεγράψαντο. Hemst. Perperam infra ἀπεγράψαντο B. 10. Βρασίδου] Βρασίδα B. V. et E m. sec. 11. Ἀρχιδάμιος] Vide supra v. Ἀρχιδάμιος πόλεμος. Küst. Ἀρχιδάμιος 12. Αἰτίας] Aristoph. Pac. 641. ubi αἰτίας ἂν προστιθέντες. περὶ αὐτοῦ] αὐτῷ E. 13. φρονεῖν τὰ Βρασίδα] Aristoph. Vesp. 473. ζωνῶν Βρασίδα. Vid. supra v. Ἀουρον. Reines. φρ. τὰ Βρα sic *V. 14. ἀντὶ τῶν Λακεδαιμονίων] Lego, ἀ-

- τοῦ τὰ Λακεδαιμονίων. Küst. Sic Schol. Aristoph. ἀν Α. 15. Βρασμὸς] Vid. v. Ἐκτιναγμός. Hemst. Ubi legitur ἀ- 20 βρασμὸς γῆς. Gaisf. ascripsit Casaubonum in Strahon. IV. p. 277 = 251. 16. ἀναρήπτηται *V. cum Zon. p. 409. 17. Βραυρών] Ex Schol. Aristoph. Pac. 874. 18. ἤγοντο] Leg. ἤγόν τε. Hemst. Repugnat Schol. Aristoph. 19. Ἀριστοφάνης] Pac. 863, 64. Desideratur tamen versus superior, Ἐλαίωμεν Βραυρωνῶνδ' ὑποπεπωκότες. 2. ἔχει] ἔχει A. C. *V. προκτοετηρίδα] προκτοετηρίδα A. V. E. C. (non quam Gaisf. addit Med.) προκτοετηρίδα Aristoph. 3. διὰ τὸ] διὰ om. A. B. Utumque om. E. Μοχ χρόνους Α. 4. ἔστιν . . . Ἄρκτος om. *V. Subaequebatur glossa, parum apte ex v. Χλιδῶνας confecta, quam A. habet in marg. Βραχίλια. ὅτι τὰ παρ' ἡμῖν βραχίλια χλιδῶνες καλοῦνται. Βραχίλια prius om. V. C. E. Med. Quae supersunt post v. Βραχίων coniecit *V. Reliqua diversitas scripturae haec est: βραχίλια] βραχίονα V. βραχίλια E. τὰ δὲ π. ἢ. βραχίονα C. Μοχ χλιδῶνες cum Zon. p. 407. A. C. *V. Tandem καλοῦνται A. B. C. V. E. ubi ὀνομάζονται Edd. vett. 6. Βραχίων. τροπικῶς] Haec descripta sunt ex Theodoreto in Ps. XXXVI, 18. ut Pearsons observavit. Küst. 12. Ὅτι οἱ] addidit Gaisf. cum A. V. Βραχμᾶνες ἔθνος] Omnia quae hic de Brachmanibus referuntur, αὐτολεξεῖ praene apud Palladium de Brachmanibus quoque leguntur, quem Suidas procul dubio consuluit. Küst. Infra in Καλιανός: ἐκ τῶν Βραχμάνων· οὕτω δὲ πάντα σοφὸν οἱ Ἴνδοι προσαγορευοῦσιν. Reines. 14. καὶ τὸν κλῆρον τοῦτον ἐκ τῶν τοῦ Θεοῦ κρ. κληρ.] Palladius p. 7. Ἐλεγεν οὖν οὗτος, ὅτι οἱ Βραχμᾶνες ἔθνος ἐστὶν οὐκ ἀποτασσόμενον ἀπὸ προαιρέσεως, ὡς οἱ μαναχοί, ἀλλὰ λαγὸν τὸν κλῆρον τοῦτον ἄνωθεν καὶ ἐκ Θεοῦ κριμάτων etc. Küst. 16. στήσας στήλην] στήλην στήσας 17. ὁ βασιλεύς] ὁ omisi cum A. *V. Ἀλέξανδρος ὁ τῶν Μακεδόνων Palladius. Neuter satisfacit; Suidae quidem detrahendum videtur μέγας.

cile lavari possunt. Βράσσει. Ferret, efficit. Βρασίδης. Brasidas, Tellidis filius, dux Lacedaemoniorum, Methonen, quae ad Athenienses defecerat, bello recuperavit, et dux ad Pylum strenue rem gessit, cum primus ex navi in terram desiliisset; ubi et vulneratus est et clipeum amisit. post haec foedus annuum ictum est, quod Athenienses violare coeperunt. Amphipolitae vero, cum praeclare de civitate et Thracia mereretur, loco Agnonis conditorem urbis eum asciverunt. bellum autem illud, usque ad Brasidae et Cleonis obitum gestum, decem annos duravit, et Archidamium appellatum est. Crimen admoventes, quod is Brasidae faveret. Id est, Lacedaemonis. Βρασμὸς γῆς. Terrae motus, quo terra ita quatitur, ut aquae instar subsultet. Ἐκτιναγμός vero, cum terra in altum factatur. Βραυρών. Brauron, locus Atticae, in quo Dionysia celebra-

hantur, et homines ebrii multa scorta rapiebant. Aristophanes: O domine, quantum habet proctopenteterida. hoc ideo dictum, quod Dionysiorum spectacula quinto quoque anno celebrabantur. Vide sub v. Ἄρκτος. Βραχίων. Brachium tropice potentius vocatur, quoniam brachio homines opus peragere solent. Devid: Peccatorum brachia conterentur. Βραχμάν. Brachman, rex, qui etiam regioni nomen dedit. scripsit leges Brachmanum, et de eiusdem gentis republica, lingua vernacula Brachμᾶνες. Brachmanes gens est religiosissima, nullasque opes possidens, et habitans in insula Oceani, quam deus vel sortem illis attribuit. eo cum pervenisset Alexander Macedo, cumnuman exerit, cui haec verba inscripsit: Ego Magnus Alexander rex hucusque perveni. in hac insula homines longaevis habitant. vivunt enim annos centum et quinquaginta, propter

τητα και εὐκρασίαν τοῦ ἀέρος· παρ' οἷς οὐδὲν ποδὸν ἔστιν, οὐ γεώργιον, οὐ σίδηρος, οὐκ οἰή, οὐ πῦρ, οὐ χρυσός, οὐκ ἄρχυρος, οὐκ ἄρτος, ἴλνος, οὐ κρεωφαγία· ἀλλὰ ἔχοντες τὸν ὑγρὸν λυκὸν και εὐκρατον ἀέρα και πάσης ἀρρώστιας ρθορᾶς ἀπηλλαγμένον, και μικρᾶς δπώρας ιαιδεστατόν ὕδατος ἀπολαύοντες σέβονται γνη- θεόν, και ἀδιαλείπτως προσεύχονται. και οἱ ἰνδρες πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὠκεανοῦ προσπαροιν· αἱ δὲ γυναῖκες ἐντεῦθεν εἰσι τοῦ Γάγγου, 10 βθέοντος εἰς τὸν ὠκεανὸν ἐπὶ τὸ μέρος τῆς Ἰν- οἱ οὖν ἄνδρες περῶσι πρὸς τὰς γυναῖκας Ἰου- και Ἀδγούστῳ μῆνι· παρ' οἷς ὑπάρχουσι ψυ- ροι, τοῦ ἡλίου πρὸς ἡμᾶς και βορῆαν ὕψω- 15 ς. οἷγε και εὐκαρπότεροι γινόμενοι πρὸς οἱ- αὐτοὺς κινεῖν λέγονται. δπερ δὴ και τὸν Νεϊ- φασιν οὐ κατὰ ταῦτὸν τοῖς ἄλλοις ποταμοῖς μυρεῖν, ἀλλὰ μεσοῦντος τοῦ θέρους ἐπικλύ- ῆν Ἀἴγυπτον, ὡς τοῦ γε παντὸς ἡλίου τὴν βο- 20 ἔραν διαθέοντος ζώνην, και τοῖς ἄλλοις μὲν ἐν Ἐπιγράμμασι.

παρενοχλοῦντος ποταμοῖς και συγκρῦβοντος, τού- του δὲ πλεῖστον ἀπέχοντος. και ποιήσαντες μετὰ τῶν γυναικῶν ἡμέρας μί, πάλιν ἀντιπερῶσι. τῆς δὲ γυναικὸς δύο παῖδας γεννησάσης, οὐκέτι ὁ ἀνὴρ ἀν- 5 τιπερᾶ πρὸς αὐτήν· οὔτε μὴν ἐκείνη πλησιάζει ἄλλῳ, διὰ πολλὴν εὐλάβειαν. εἰ δὲ συμβῆ στείραν ἐν αὐταῖς εὐρεθῆναι, μέχρι πενταστοῦς διαπερῶν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς και συγγινόμενος αὐτῇ, ἐὰν οὐ τέκη, οὐκέτι πλησιάζει αὐτῇ. διὰ τοῦτο οὐδὲ πολυάνθρω- 10 πός ἔστιν αὐτῶν ἡ χώρα, διὰ τὴν ὀλιγοδείαν*. και τὸ πληθυντικὸν βραχυμᾶνες, και βραχυμᾶσι.

Βραχυμυθίας. βραχυλογίας. Καὶ Βραχέ- σιν, ἀντι τοῦ εὐτελέσι.

Βραχυτελῆ. σύντομον, μικρόν.

Βραχυφεγγίτης. ὁ ὀλιγοφαῖς.

Και βραχυφεγγίτου λύχνου σέλας.

Βρέβιον. βραβεῖον δέ.

Βρέγμα, και βρεγμόν. τὸ ὑπερμετώπιον μέρος.

Πλήξας αἰγανέα βρέγμα κυναγέτιδι.

οἷς οὐδὲν τετράποδόν ἔστιν, οὐ γεώργ.] Palladius p. 8. παρ' οἷς οὐδὲν τετράποδον ὑπάρχει, οὐ γεώργιον, οὐ σίδηρος, οὐκ οἰμή, οὐ πῦρ, οὐκ ἄρτος, οὐκ οἶνος, οὐκ ἱμάτιον, οὐκ ἄλλο τι τῶν εἰς ἐργασίαν συντελούντων ἢ ἀπόλαυσεν συντεινόντων. π δὲ ἀέρα λυγρὸν τε και εὐκρατον και πᾶν κάλλιστον, σεβόμενοι τὸν θεόν, και γινώσκιν μὲν ἔχοντες, οὐχ οὔτως δὲ λεπτήν, δὲ διεκρινεῖν [διακρίνειν MS. Paris.] οὔτω τοὺς τῆς προνοίας λόγους δυνάμενοι, ὁμῶς εὐχονται ἀδιαλείπτως etc. Küst. ποδὸν ἔστιν οὐ om. B. οὐδὲν γεώργ. E. Mox servarunt οὐ πῦρ A. B. V. E. Med. et Parisinus Brequignii p. 15. Küstero uel, qui custodivit in Latinis. 4. ἔχοντες om. A. Mox ἀέρα και εὐκρατον E. 6. μικρᾶς] μικρᾶς A. E. 8. θεόν] τὸν B. V. E. και οἱ μὲν ἄνδρες] Haec et quae sequuntur αὐτολεξεῖ παene leguntur apud modo laudatum Palladium p.9. Küst.

οὐλίω] Ἰουλίου V. του E. 13. ψυχρότεροι] Supplendum e Palladio οἱ μῆνες. 14. βορᾶν Med. ὑπὲρ βορῆαν Pallad. ἑκαρπότεροι] Palladius habet εὐκαρπότεροι, quod magis arridet. Küst. 16. λέγουσιν] λέγονται E. cum Palladio: quod lenum sensus evicit. ὄπερ] Scribe ὡςπερ. Küst. Hiat oratio, male cum praegressis vincula. 17. ταῦτό] ταυτὸν A. E. Med. 19. ὡστε παντὸς ἡλίου τὴν βορειοτ.] Emendo, ἀτε πᾶσαν τοῦ ἡλίου τὴν βορειοτέραν etc. Küst. ὡς τοῦ γε ἰς A. B. V. E. Id interim recipiendum duxi. ρόπτοντος] συγκρῦβοντος dedi cum A. B. V. E. Adde hoc exemplis Lobeckio collectis in Phryn. p. 317. sq. 3. γυναι- κῶν] αὐτῶν omisi cum A. et Palladio. 7. πενταστοῦς] Lege cum Palladii libro Parisiaco πενταετίας. 8. ἐὰν δὲ Πα- ἀταις] αὐτῇ A. συγγινόμενος] συγγινόμενος scripsi cum A. B. V. E. et Palladio. 10. ὀλιγογονίαν] ὀλιγοδείαν Id minime negligendum fuit, cum etiam Palladii locus, διὸ οὐδὲ εἰς πλῆθος πολυάνθρωπον ἐκτίεται αὐτῶν τὸ ἔθνος, τὴν δευζωίαν τοῦ τόπου και διὰ τὴν φυσικὴν ἐγκράτειαν τῆς γενέσεως, alterum membrum arguat excidisse. Sub finem ἰ πληξ. κτλ. omisa Küstero firmat *V. 12. Βραχυμυθίας] Dio Exc. Vales. p. 68. Tour. MS. 14. Βραχυτελές p. 407. item Hesychius. Illud tamen Albertius enotavit e Sapient. XV, 9. 15. ὀλιγοφαῖς] ὀλιγοφαῖς V. — φάως *V. βραχυφεγγίτου] Philippi Thessal. XI, 5. Anthol. Pal. VI, 251. 17. Βρέβιον] H. gl. delevit Küstero, nec frustra. Vide post v. Βραβεῖς. Solum Βρέβιον *V. Cf. Boisson. Anecd. I. p. 410. 18. βρεγμός] βρεγμόν A. B. V. Med. βρεγμόν omnia Lex. p. 199. et Zon. p. 407. respicientes ad II. ε. 586. ὑπερμετώπιον] Sic Zon. p. 404. ὑπερμετώπιον B. ὑπὲρ τὸ τον E. 19. Πλήξας] Antipatri Sidon. XVIII, 4. Anthol. Pal. VI, 115. 20. ἐν Ἐπιγράμμασι *V.

iritatem et temperiem aeris. apud hos nulla quadru- non ager, qui colatur, non ferrum, non aedificium, non aurum, non argentum, non panis, non vinum, non esus: sed cum habeant liquidum et suavem et bene m aerem et ab omni morbo et corruptione immunem, mis et aqua limpidissima fruentes deum sincero co- continenter preces fundunt. ac viri quidem in parte, mo vicina est, habitant. mulieres vero ultra Gan- et, qui fluvius in parte quadam Indiae in Oceanum se vtri igitur ad uxores traiciunt Iulio et Augusto men- d apud illos sunt frigidiores, sole ad nos et septen- scendente. iidem etiam cum magis temperati sint, ve- veneris appetitum in illis excitare dicuntur: quem- ferunt Nilum non ceterorum fluminum more exundare, i aestate Aegyptum aquis obruere; eo nimirum tem- Loc. Vol. I.

pore, quo sol zonam borealem peragrat, et reliquos quidem flu- vios aestu suo urit et exsiccat, ab hoc vero quam longissime di- stat. postquam igitur XL. dies apud uxores exegerunt, in insu- lam suam rursus traiciunt. uxor vero cum duos peperit infan- tes, vir ad eam non amplius accedit; neque illa cum alio viro concumbit, propter pudicitiae apud eas summam religionem. quod si contingat sterilem inter eas reperiri, maritus per quinque an- nos ad eam traicit eiusque consuetudine utitur; posthac si non pepererit, ad eam non amplius accedit. quapropter illorum reg- io non abundat hominum numero, per prolis paucitatem. Βραχυμυθίας. Breviloquentiae. Et Βραχέσιν, vilibus. Βραχυτελῆ. Compendiosum, brevem. Βραχυφεγγί- της. Exiguum lumen praebens. Et splendor lucernae tenuis lumen praebentis. Βρέγμα, et βρεγμός. Sluciput. In Epigrammate: Cum sluciput iaculo venatorio percussisset.

Βρεκεκῆξ κοᾶξ κοᾶξ. ἐφύμνιον παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Βατραχίοις. μίμημα φωνῆς βατραχῶν.

Βρέμει. ταράσσει, ἡγεῖν ποιεῖ.

Βρενθύεσθαι. διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι δργίζεσθαι. Ὁ δὲ σοβαρευόμενος 5 πολλῷ μᾶλλον κατεβρενθύετο. Καὶ Βρενθύεται, ἐπαίρεται. βρένθος δὲ εἶδος μύρου, ᾧ χριόμενοι αἱ γυναῖκες μέγα φρονούσι. Καὶ Βρενθύη, σεμνύνη, καὶ μέγα φρονεῖς ἐφ' ἑαυτῷ. οἱ γὰρ ἀποδεδωκότες ἑαυτοῖς σοβαρῶς τε βαδίζουσιν· ὡς τοῦ μὲν Προδικίου 10 ἦντος σοφοῦ, τοῦ δὲ Σωκράτους κενὴν μόνον ἐπὶ σοφίᾳ δόξαν καρπουμένου. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· βρενθύη ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τῷ φθαλμῷ παραβάλλη.

ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν τῷ σχήματι, καὶ ταυρηδὸν 15 ὄραξ, ἢ ἀλαζονικῶς. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ βρενθείου μύρου. Καὶ Βρενθύομενος, ἐπαιρόμενος, μέγα φρονῶν. Ἀγαθίας· Οἱ δὲ μειζόνως ἤπερ ἐχρῆν ἐπὶ τοῖς φθάσαι βρενθύομενοι τῶν ἐν ποσὶ κατω-

λιγῶρον. Καὶ αὐθις· Ὁ δὲ εἰς τὴν βασιλίδα ἐπορεύετο ἐξωγαμμένος καὶ μάλα βρενθύομενος.

Βρέτας. εἶδωλον, ἄγαλμα· παρὰ τὸ βροτῷ εοικέναι.

Προσπεισὴν ποι πρὸς βρέτας.

πρὸς τέμενος, ἢ πρὸς ἔδος, ἢ πρὸς ἄγαλμα θεῶν ἰκέτας γενέσθαι.

Βρέχειν. ἐπὶ τοῦ πίνειν λέγεται. Καὶ ὑποβρεγμένος, ὁ μεμεθυμένος.

Βρῆνον. Ὡς οὖν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Ρώμης ἐπανῆλθεν ὁ Κάμιλλος, καὶ τοὺς περὶ τὸν Βρῆνον βαρβάρους ἀνείλεν, εἰς κρίσιν ἀγαγὼν τὴν ὑπόθεσιν, ἀπέδειξε πάντων γεγονέναι τῶν πεπραγμένων αἴτιον τὸν Φεβρουάριον.

Βριάρεω.

Βριαροί. βαρεῖς, ἄγριοι, στερεοί, φοβεροί.

Βριθομένη. βαρνομένη διὰ πλῆθος ὧν ἐβρενθίζοντο ἐν Ἐπιγραμμάσι·

Γῆραι νοσοφόρῳ βριθομένης παλάμης.

2. Βατραχίοις] V. 210. Cf. Zon. p. 410. 3. Βρέμει] Gl. extat in Lex. Seg. p. 222. cum parte sequentis. Adde Hesychium, Etymologicum, et Lex. Bachm. p. 181. 4. Βρενθύεσθαι] V. Schol. Luciani Tim. 54. αἰτιατικῇ quamquam *V. frantum continuo delevi cum Küst. 5. Ὁ δὲ σοβαρευόμενος] Fragmentum hoc legitur apud Menandrum in Excerpt. Legum p. 117. Küst. Est Theophylacti Hist. 1, 3. Hemst. Qui de eo movit in Luciani D. Mort. X, 8. p. 369. 9. ἑαυτῷ] αὐτῷ A. οἱ γὰρ ἀποδεδωκότες] Ut hic locus intelligatur, adeundus est enarrator Comici in Nab. 361. ex quo confuso et exiguo iudicio Suidas haec excoerpsit. Küst. ἐπιδεδωκότες Schol. Mox tē delendum. 11. μόνον] ἡμῶν A. B. C. V. E. Med. μόνον et Schol. Aristoph. reddendum monuit Portus. 12. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 361. Cui quae praemitti solebant Σοὶ δὲ ὅτι delevi cum

A. B. V. C. 13. ταῖσιν ὁδοῖς] ταῖς ὁστ C. ταῖς ὁστ V. ταῖσιν ὁδοῖσι Med. 14. παραβάλλη] παραβάλλεις E. 15. σεαυτὸν] σεαυτῷ C. σεαυ sic *V. Statim ἐν addendum e Schol. 16. βρενθείου] βρενθύου B. E. βρεθίου *V. βρενθιον sic dictum explicat Schol. Clem. Alex. T. IV. p. 181. sive 123. sq. Nihil mutandum docet Lex. Seg. p. 223. sive Etym. M. 17. βρενθύομενος] Vid. Timaeus p. 64. ibique Ruhnck. 18. Ἀγαθίας] Lib. V. (16.) p. 161. Küst. ἤπερ] εἰπερ A. C. Mox scribendum φθάσαι πόνοισι, ac sub finem κατολιγωροῦσιν.

1. Ὁ δὲ εἰς τὴν βασ.] Locus, quod Abreschius vidit, Menandri Exc. Legg. p. 104. sive 291. ubi Niebuhrius Suidae ignarus videret scripturam ἐξωγαμμένος non ea qua par fuit via refinxit. μάλα] μέγα V. C. 3. Βρέτας] Cf. Lex. Seg. p. 223. et Etym. M. Suidas haec sumpsit a Schol. in Aristophanis versum infra positum Equ. 31. Ubi nihil erat cur tentaretur ποί (cf. Plat. Rep. VII. p. 525. D.), quamquam videtur paulo reconditor Ravennatis scriptura θεῶν . . . του πρὸς βρέτας. Haec subscribuntur: Βρενθύεσθαι. χώρα τῆς Ἰταλίας. εἴρηται δὲ οὕτως, ὅτι λιμένας ἔχει κέρασιν ἐλάφου παραπλησίους. βρένθος δὲ πλοῦσι τὴν ἐλαφον Μεσάπιοι. Glossam Gaisf. cum A. V. C. delevit. 8. Βρέχειν. ἐπὶ τοῦ] Haec ex Athenaeo hausit Suidas; apud quem eadem leguntur lib. I. p. 23. Küst. Vide Hemsterh. in Luciani D. D. XXIII, 2. 9. ὁ μέθυσος Zon. p. 408. 10. Βρῆνον] Βρῆνον A. Βρῆν Edd. ante Küsterum, cui viam Portus praeierat. Βρῆνον ut videtur *V. Ὡς οὖν] ἵσταν videri iussit in v. Φεβρουάριος, ubi haec plenius legantur, deque h. l. egisse Wesselingium Probabil. p. 253. sq. Gaischius monuit, comparans in Addendis Scriptt. Vatic. ab Maio ed. Vol. II. p. 563. Nemo tamen paulum versatus in fraudibus lectorum magistrorumque, qui variis glossis inter se contendendis Suidam locupletarunt, ambigat ex posteriore loco nostrum esse corruptum. 11. περὶ] παρὰ A. 15. Βριάρεω] Βριάρεως *V. Addit E. ἰσχυροῦ, στερεοῦ. Vid. Hesiod. Theogon. 617. Schol. Platon. p. 228. Gl. om. Küster. Gaisf. Hesiodus quidem detrahendus, cui debetur scriptura Ὀβριάρεω. Sed huius in locum succedat Parthenii fragmentum ap. Schol. Dionys. Perieg. 456. quod post luculentissimam etiam Hermanni curam medicum expectat. 16. Βριαροί] Lex. Rhet. p. 223. 17. Βριθομένη] Lex. Rhet. p. 223. Gl. refertur ad II. 9. 307. 18. ἐν Ἐπιγραμμάσι (sic *V. haec usque ad παλάμης cum Med. praemittens voci Βριθομένη) Theaeteti Scholast. I, 8. Anthol. Pal. VI, 27.:

Βρεκεκῆξ κοᾶξ κοᾶξ. Est imitatio vocis ranarum apud Aristophanem in Ranis. Βρέμει. Fremit, sonitum edit. Βρενθύεσθαι. Ira tumere, vel iram simulare. Ille vero multo magis fastu se efferre coepit. Et Βρενθύεται, fastu effertur. βρένθος enim genus est unguenti, quo cum mulieres se unxerunt, fastum animo concipiunt. Et Βρενθύη, gravitatem affectas, magnifice de te sentis. Aristophanes Nubibus: Quia superbe per vias incedis et torrum cernis, qui enim multum sibi arrogat, superbe solent incedere. [Hoc autem Comicus dicit, ut significet] Prodicum sapientem esse virum, Socratem vero falsam et inanem sapientiae gloriam consecutum. figuram duxit ab unguento brenthyio. Et Βρενθύομενος, fastu se efferens, superbiens. Aga-

thias: Praeteritis laboribus plus aequo gloriantes praecentis contemnebant. Et alibi: Ille vero superbia tumens et fastu elatus regiam urbem adit. Βρέτας. Effigies, simulacrum. sic dictum, quod simile sit βροτῷ, i. e. homini. Adversus nescio quod simulacrum. vel delubrum, vel statuam, vel simulacrum deorum supplices accedere. Βρέχειν. Significat bibere. Et ὑποβρεγμένος, bene potus. Βρῆνον. Cum igitur Camillus capta Roma redisset, et barbaros, cum Brenno erant, occidisset, causam in iudicium vocavit ostenditque Februarium auctorem esse omnium quae accidissent. Βριαροί. Graves, saevi, robusati, formidabiles. Βριθομένη. Gravata onere eorum quae portabat. Epigrammate: Cum infirma senectute manus esset gravata-

Βριθός. βάρος. Τὸν πύργον ἀμήχανον ἐλεῖν, ἵητε ἀνατραπῆναι ῥαδίως διὰ τὸ βριθός, μήτ' ἐμ-
τραθηθῆναι διὰ τὸν σίδηρον. Καὶ αὖθις·

Σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιῶ ξύλον.

Βριθόν. ἀντί τοῦ ἔβριθον. Τεῖχος ἀνδρῶν τε ὅ-
πλων βριθόν.

Βριθῶν. γενικῆ καὶ δοτικῆ. εὐθηνῶν, ἢ βαρῶν.

Βριμάζων. τῆ τοῦ λέοντος χρώμενος φωνῆ.

Βριμήσαιο. ὀργισθεῖς.

Ἄστ' εἰ σὺ βριμήσαιο, δατρακίνοδα

νύκτωρ κατασπάσαντες ἄν τὰς ἀσπίδας

τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἄν καταλάβοιεν.

Ἐπι τοῦ, εἰ βουληθεῖς αὐτὸν ἐξορῆσαι, τὰ σιτο-
ρυλακεία κατάσχοιεν.

Βριμούμενος. ὀργιζόμενος. Οὐ μὴν ἐθέλ-
15 ἔστο ὁ Ὑπατος τοῖς ὑπηρέταις σὺν ὀργῇ βριμούμε-
ος. Καὶ Βριμούται, ἀπειλεῖ. Καὶ Βριμουμέναις,
ἔχον ἀποτελοῦσαις. Μύλη γὰρ τις ἦν αὐτόθι. ὅπου
16 οὐδ' οἱ ἄνω στρατιῶται τὸ αὐτὸ ποιεῖν ἤρχοντο,
17 ὅτε κακίνοι ἐσειὸν τὴν μύλην· ὑπὸ γὰρ ταῖς πολ-
18 λαις μύλαις βριμουμέναις ὁ τῆς μιᾶς ψόφος ῥαδίως
19 λάνθανεν.

Βρόγχος. καταπότης, ὁ λάρυγξ.

Βρόμιος. ὁ Διόνυσος· ὁ γενεσιουργὸς τῶν καρ-
πῶν. παρὰ τὸ βορὰ βόριμος, καὶ ὑπερθέσει βρόμιος.

Ἄβρομος. ἦχος πυρὸς κυρίως.

457

Καὶ κούφοιο βαρὺν τυμπάνου βρόμον·

ἐν Ἐπιγράμματι. καὶ αὖθις·

Οὐδέτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐδὲ χά-
λαζαν.

Βροντή. νεφῶν ψόφος ἐκ παρατρέψεως, ἢ
10 ῥήξεως. Ἔστι δὲ καὶ μηχανήματι, ὃ ἐκαλεῖτο βρον-
ταῖον. ὑπὸ τῆν σκηρῆν δὲ ἦν ἀμφιφορὸς, ψηφίδας
ἔχων θαλαττίας· ἦν δὲ λέβης χαλκοῦς, εἰς ὃν αἱ
ψηφοὶ κατήγοντο, καὶ κυλιόμεναι ἔχον ἀπετέλουν
ἐοικότα βροντῆ.

Βροτόεντα. ἡμαγμένα.

Βροτοειδέσιν. ἀνθρωπίναις.

Βροτολογός. ὁ ὀλέθριος, ὁ τοὺς βροτοὺς
ὀλοθρεύων. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄρες βροτολογέ,

σκῦλα φέρειν δῶψς πᾶσιν ἀπ' ἀντιπάλων.

Βροτολογός. ὁ τοὺς βροτοὺς διαφθεῖρων.

Ἄσπερ οἱ ποιηταὶ λέγουσι, βροτολογῶ ἦστην.

ἄμφοροθῆναι] ἐμπροσθῆναι A. 4. Σιδηροβριθές τ'] Aristoph. Ran. 1422. 5. Βριθόν] Explicatio non scriptoris incerti
congruit exemplo, sed Hom. Od. l. 219. Itaque locum ad v. Βριθόν placet transferri. 7. γενικῆ καὶ δοτικῆ om. vulg. repu-
gnante *V. ἢ βαρῶν] Hae duae voces desunt in edit. prioribus, quas ex MSS. Paris. revocavi. Küst. Agnoscunt etiam *V.
Lex. Seg. p. 223. et Lex. Bachm. p. 182. Cf. Soph. At. 130. 8. Item Hesychius. 9. Zon. p. 409. 10. Ἄστ' εἰ σὺ] Ari-
stoph. Equit. 851. Ἄστ' εἰ σὺ βριμήσαιο, καὶ βλέψεις δατρακίνοδα, Νύκτωρ κατασπάσαντες ἄν τὰς ἀσπίδας, θέοντες τὰς εἰσβολὰς
τῶν ἀλφίτων ἄν καταλάβοιεν ἡμῶν. Vide ibi veterem enarratorem. Küst. 15. Βριμούμενος] Cf. Phrynich. Seg. p. 30.
Οὐ μὴν ἐθέλετο] Fragmentum hoc addito Aeliani nomine repetitur infra v. Ἐθέλετο. Küst. 17. Βριμουμέναις] βριμουμέναις
rectital cum A. item in exemplo. 18. Μύλη γὰρ] Principium huius fragmenti petendum ab v. Ἄλφιστα. 20. ὑπὸ γὰρ ταῖς
Hanc loci partem servavit Schol. Aristoph. Equ. 850. 22. λάνθανεν] λανθάνετο Schol. Aristoph.
ὁ καταπότης] ὁ om. A. B. V. E. Med. 3. παρὰ τὸ βορὰ] Haec inepta sunt et pueris digna. Vide Etymologum, qui probabi-
lerem epitheti huius etymologiam reddit. Küst. 4. Βρόμιος. ἦχος] Ex Schollasta Homeri in Il. f. 396. Küst. Adde Schol.
Il. f. 356. et quos protulit Goeller. in Dionys. p. 103. 5. Καὶ κούφοιο] Phalaeci Ep. III, 5. Anthol. Pal. VI, 165. τυμπάνου]
Metri gratia scribendum est τυμπάνου, ut recte legitur in Antholog. Küst. τυμπάνω A. 7. Οὐδέτι κοιμάσεις] Versus Antipa-
tri Sardon. LXVII, 3. Anthol. Pal. VII, 8. κοιμάσεις — χαλάζης] κοιμάσεις C. κοιμήσεις B. κοιμάσεις V. E. Med.
χάλαζαν A. C. V. χαλάζων *V. κοιμάσεις — χαλάζαν Anthol. 9. Βροντή. νεφῶν] Haec sunt verba Laertii in Zenone,
Socr. 153. ut Pearsonus etiam monuit. Küst. 10. Ἔστι δὲ καὶ μηχανήματι] Ex Schol. Aristoph. Nub. 294. δὲ om. *V. μηχανή-
ματι] τι om. A. 12. ἀμφορῶν] ἀμφορῶν A. V. C. 14. ἐοικότα] ἐοικυῖαι E. Continuo versum onirocriticum Astram-
psychi, Βρονταὶ καὶ καθ' ἕνα πνεύματα ἀγγέλων εἰσὶν λόγοι, cum V. C. delevi. Habet A. in marg. Statim A. in marg. Βροντῶς ζῆται
ἐν τῷ Χθονίας βροντῶς. ζῆται ἐν τῷ Ψόφος. Similiter B. E. Med. Βρονταὶ. ἐν τῷ χθ. βροντῶς. καὶ ἐν τῷ Ψ. 15. Βροτήεν-
τα] Βροντήεντα E. C. Med. Βροντόεντα A. Hinc Gaisfordus effecit Βροτόεντα, coll. Il. ζ. 480. et al. Accedit Zou. p. 408.
diserteque βροτόεντα *V. Tum ἡμαγμένα A. 17. τοὺς βροτοὺς] τὰ βροτὰ C. ὁ ὀλέθριος — βροτολογός om. B. 18. ἐν Ἐπι-
γράμματι — τοὺς βροτοὺς διαφθ.] Haec omnia in prioribus edit. desiderantur, quae ex 2 MSS. Paris. revocavi. Küst. 19. Ἄρες
βροτολογέ] Versus Thall. Miles. II. extr. Ex Anthol. Pal. VI, 91. 22. Ἄσπερ οἱ ποιηταὶ] Ex Procop. Histor. Arc. cap. 12. Küst.

βριθός. Pondus. Turret neque expugnari facile, nec pro-
pudus et molem everti, nec poterant incendi propter fer-
ri. Et alibi: Et ferro grane cepit dextra lignum. Βρι-
θός. Onerabant. Murus viris et armis gravatus. Βρι-
θός. Bis casibus aptum, abundans, vel gravans. Βριμά-
ζων. Leonis instar rugiens. Βριμήσαιο. Irascaris. Quare
ὀργισθεῖς καὶ ostracismum mineris, illi clam noctu cli-
peis corripiant, et granaria nostra occupent. id est, si il-
lex urbe pellere volueris, occupabunt loca, in quibus fru-
cta condita sunt. Βριμούμενος. Fremens. Consul
in ira frenens in ministros mitigari non poterat. Et
μύλη, minatur. Et βριμουμέναις, strepitum edentibus.
ἡ γὰρ ἐπι τοῦ ἐστὶν. cum igitur milites superiores idem facere
cuperent, item illi molam circumagere coeperunt. nimirum
eis molis strepitibus unius strepitus aegre exaudiebatur.

βρόγχος. Guttur, gula. **βρόμιος.** Sic appellatur Bac-
chus, quasi fruges ex terra producens. a βορὰ enim fit βόριμος,
et per litterarum transpositionem βρόμιος. **βρόμιος.** Proprie
crepitus, quem ignis edit. In Epigrammata: *Et levis τυμπάνου
gravem strepitum.* Et iterum: *Non amplius centorum strepi-
tum, nec grandinis impetum sedabis.* **βροντή.** Tonitru
fragor est, quem nubes vel attritae inter se vel ruptae edunt.
Erat etiam machina quaedam, βροντήτιον vocata, quae erat am-
phora calculos marinos continens. hi calculi in aereum lebetem
immittebantur, in quo volutati strepitum tonitruum similem edebant.
βροτόεντα. Sanguine cruenta. **βροτοειδέσιν.**
Humanis. **βροτολογός.** Perniciosus, qui mortales perdit.
In Epigrammate: *Mars, hominum perniciēs, fac ut ab hosti-
bus spolia semper reportemus.* **βροτολογός.** Homines
perdens. *Ut poetae dicere solent, erant hominum perniciēs.*

... αὐτῶν ἀνθρώπων. Βρότος δέ, τὸ
... αἰτία ἐπενόησε Ῥώμος, ἐπειδὴ
... αὐτοῦ Ῥήμος ἐκ πορνείας γε-
... ἀναγκάσαν, καὶ παρὰ γυναικὸς ἀνετρά-
... οὐδὲν δὲ ἦν Ῥωμαίοις τὸ ἐξ ἀλλοτριῶν
... ἕκαστος ἐν τοῖς συμποσίοις τὸ ἴδιον βρῶμα
... καὶ ἕκαστος ἐκόμενος, πρὸς τὸ μὴ ἀκοῦειν ἀλλοτριῶ-
... οὐδὲν δὲ ἦν Ῥωμαίοις τὸ ἐξ ἀλλοτριῶν
... εἰρηκῶς ἀναγκάσιον εἶναι τρέφειν τὸν βασιλέα τὴν
... αὐτοῦ σύγκλητον ἐν τῷ χειμῶνι, ὅτε ἡρεμοῦσιν ἐκ
... τοῦ πολέμου, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ ἄ εἰς τοῦ ὦ, κε-
... λεύσας καὶ τὴν σύγκλητον καλεῖν τοὺς στρατιώτας.
... καὶ μέλλοντες οἱ στρατιῶται ἀπιέναι ἤλλον
... ἀφ' ἐσπέρας, πρὸς τὸ γινῶναι ὅπου τραφήσονται.
... καὶ τοῦτο ἐπενόησε πρὸς τὸ ἀπαλλαγῆναι τῆς ὕβρεως
... αὐτοῦ ὁ Ῥώμος, καλέσας τὸ ὄνομα τοῦ ἀρίστου
... Βρουμαλιούμ, ὃ ἔστι Ῥωμαῖστί, ἐκ τῶν ἀλλοτριῶν
... τραφήναι.
... Βροχή. ζῆτι περὶ ὄμβρου τοῦ ἐπὶ προρῆσει
... Ἀναξαγόρου γενομένου ἐν τῷ Ἀναξαγόρας.

Βρόχος. τὸ τῆς ἀγρόνης σχοινίον. Ὁ δὲ ἦδη
... μεμηχανημένος ἀγρόνην, τὸν βρόχον ἐνδευμένους.
... Καὶ αὐθις. Ἡ δὲ ὑπὲρ τῆς ἀσεβοῦς μίξεως ἀλλα-
... ξαμένη βρόχον.
... Βρόχοις. σχοινίοις. Οἱ μὲν οὖν βρόχοις τι-
... σιν ἐνάψαντες νύκτωρ ἀπὸ τοῦ περιβόλου καθῆκαν.
... Καὶ αὐθις. Διὰ τῶν βρόχων ἐς τὰς ἐπάλξεις ἀνε-
... βαινον. [Καὶ Βρόχον ἀψάμενοι, αἰτιατικῆ, εἰ καὶ
... τὸ ἀπτομαι μετὰ γενικῆς συντάσσεται.]
... Βρούτιδες. γυναῖκες οὕτω καλούμεναι. οἱ-
... ονεὶ Σιβύλλαι καὶ προφήτιδες. πάσας δὲ τὰς ἐν-
... θουσιώσας Σιβύλλας ἐκάλουν.
... Βροῦτος, στρατηγὸς Ῥωμαίων, ἔγραψεν Ἐπε-
... στολὰς καὶ τῶν Πολυβίου τοῦ ἱστορικοῦ βιβλίων ἐπι-
... τομήν. θανατίζεται δὲ εἰς τὴν τῶν ἐπιστολῶν ἰδέα
... ἦγον χαρακτήρα.
... Βροῦχος. ἡ κάμψη.
... Βρωμαῖσθαι. τὸ ὀγκᾶσθαι παινῶντα ὄνον.
... Καὶ Βρωμα, ἡ φωνή. Καὶ Βρωματίζω, αἰτιατικῆ.
... Βρώμης. βρώσεως, τροφῆς.
... Βρωτόν. βρώσιν, τροφήν. Ξενοφῶν. Ὁ δὲ

1. Βρότος δέ] Ex Schollasta Homeri in Il. ἡ. 425. Küst. Cf. Zon. p. 405. et Hesychius. φθαρτός] φθαρτόφθατος A. E. φθαρτόφθατος E. Vid. Schol. Il. β. 248. cod. D. apud Bekkerum. Gaisf. 3. Βρουμάλια. ταῦτα] Omnia quas Solitas de Brumalibus hic habet, ex putidis lacunis hausta sunt, quoniam nihil illis est ineptius nec falsius, sive historiam sive etymologiam spectes, ut viri docti iam ante monuerunt. Küst. Eadem hisdemque fere vocibus Malalas p. 179. Ῥώμος] Ῥώμ^ο A. et infra: Ῥωμύλος ubique praefendum, quod ipsum extabat in gl. Ῥήμος καὶ Ῥωμύλος, olim hinc derivata. Mox γινόμενος Med. 7. δι' ὃ ἕκαστος] δι' ὃ quae libris invitis tacite Küsterus addidit, elicienda duxi, cum incerta sit orationis completio via. καὶ ἴδιον] τὸ ἴδιον A. B. V. E. 8. ἀλλοτριώρατος] ἀλλοτριωράτοι A. *V. 10. τὸν βασιλέα τρέφειν *V. 11. ἡρεμοῦσιν ἐκ τοῦ πολέμου] οὐ πόλεμος ἐστίν V. 15. ἐσπέρας] ἀφ' ἐσπέρας dedi cum V. et Malala. 17. αὐτοῦ] αὐτοῦ A. Tum ὁ om. B. E. 20. Βροχή] Haec om. Küsterus, recte; siletque Gronovius.
1. Βρόχος] Vid. Lex. Seg. p. 220, 21. et Zon. p. 405. 3. Καὶ αὐθις] Haec omnia usque ad συντάσσεται nescio quo consilio om. Küsterus. ἀλλαξαμένη] Hoc dubitamus an de fortunae nescio qua mutatione possit intelligi. Sed scribendum ἀναψάμεν^ο ἢ ἀψάμεν^ο: quo referri puto tanquam interpretationem novissima καὶ Βρόχον ἀψάμενοι (ἀψάμεν^ο, opinor) . . . συντάσσεται, quae Gaisfordus tradidit abesse ab A. V. C. Itaque notavi. 6. ἀπὸ τοῦ] ἐκ τοῦ C. *V. 10. Βρούτιδες] Vid. Malalam p. 224. Wam. Tetigit Zon. p. 406. Βρούτας] quasdam Romanorum mulieres vocat Io. Lydus de mensibus p. 180. 14. Πολυβίου τ. i. β. i.] Plutarch. in Bruto p. 985. F. Tourp. MS. 15. θανατίζεται] Marcianus Criticus eum propemodum Platoni et Demostheni praetuli, et inde Philostr. Ep. ad Aspasium: Ep. 1. [v. Olearii Annotationem] de quo Phot. c. 158. e lib. X. παρασκευῆς ἡγετορικῆς Pnythi. Reines. Sub finem cum *V. sustulimus ἐν τῷ Δήμαρχοι, quibus utcuque perversis Gaisf. praefixit ζῆτι. 17. Βροῦχος] Amos VII, 1. Joel. I, 4. Tourp. MS. ζωφίων φθαρτικόν MS. Coisl. 177. Cf. Etym. M. p. 216. ἡ κάμψη om. V. 18. Βρωμαῖσθαι] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 615. Monnit Abreschius. Adde Pierson. in Moerin p. 98. qui mox βρώμημα vel βρώμα pro Βρωμα. Gaisf. Ceterum collegit quaedam Boisson. in Herodian. p. 9. post Tittmannum in Zon. p. 410. ὄνον] ὄνον E. 19. καὶ Βρ. αἰτ. tacite Küsterus delevit, haud iniuria. Silet Gronovius. 20. Βρώμης] Vid. Od. x'. 177. Cf. Zon. p. 407. 21. Βρωτόν — τροφήν] Βρωτόν δὲ ἡ βρώσις E. Mox τροφήν pro τροφήν tacite Küsterus ex emendatione Porti. Ξενοφῶν] De Exedit. Cyri lib. IV. [5, 8.] p. 330. ut Portus observavit. Küst. Qui locus erat in v. Βουλιμῶν interpolatus. Sequebatur: Βροῖσις. ὄνομα πόλεως. Ea delevi cum V. C. Gaisfordus: „Βροῖσις A. Scribendum videtur Βροῖσις. Conf. Steph. Byz.”

Βρότος. Homo mortalis. Βρότος vero, sanguis pulvere mixtus. Βρουμάλια. Brumalia instituit Romulus, quoniam ipse cum fratre Remo ex meretrice natus, et expositus, et a muliere quadam nutritus fuerat. turpe autem apud Romanos habebatur aliena quadra vivere. quamobrem unusquisque illorum proprium potum et cibum ad convivia afferebat, necui exprobareretur, quod alienis cibis visceretur. hac igitur de causa Romulus Brumalia excogitavit, dicens, necesse esse ut rex Senatam suum aleret tempore hiemis, cum a bellis vacarent, auspiciatus a primo ad ultimum. iussit etiam a Senatu vocari milites, qui abituri tibia vesperti caneabant, ut cognoscerent, ubi cibum sumpturi essent. hoc autem Romulus ideo instituit, ut ab ignominia liberaretur, convivium illud vocans Brumalium, quod apud Romanos significat, ex alieno vivere. Βρόχος. Laqueus, quo

quis suspenditur. Ille vero excogitata ratione se strangulavit, laqueo fauces induit. Et alibi: Illa vero pudore nefasti coctus laqueum sibi nectens. Βρόχοις. Funibus. Illi igitur funibus innexi de muro se demiserunt. Et alibi: Funibus ut in propugnacula escenderunt. [Et: Funem cum nectissent: accusativo aptum: quamquam ἀπτομαι solet genitivo inag.] Βρούτιδες. Mulieres quaedam ita vocatae, ut Sibyllae et fatidicae. omnes autem mulieres fatidicae Sibyllas vocabant. Βροῦτος. Brutus, dux exercitus apud Romanos, scripsit Epistolae et Epitomen Historiarum Polybii. eius atllus epistolarius valde probatur. Βροῦχος. Species locustae. Βρωμαῖσθαι. De asino dicitur, qui fame urgente rudit. Et βρωμα, asini rudentis vox. Βρώμης. Cibi, alimentum. Βρωτόν. Edulium, cibum. Xenophon: Ille vero ad iumentis

ταριών ἐπὶ τὰ ὑποζύγια, εἴτι που ὄραφῃ βρωτόν, ἰδίδου τοῖς βουλιμιῶσι.

Βρυάξει. πάλλει, τρυφερῶς διάκειται, θάλ-
λαι, εὐφραίνεται.

Βρυγμός. τρισμός ὀδόντων, ἢ μυλῶν ἀκόνη-
εις.

Βρύει. δοτικῆ. Δέδοικα μὴ βρύων ἔλκασιν
ἰσάγης τὸ ἀνιάτρευτον. Καὶ μετὰ γενικῆς· Βρύει
ρυσῶν καὶ ἀνθῶν.

Βρύει. ἀνθῆ, τέθηλε. Ὁ δὲ εὐθὺ Λιβάνου 10
τοῦ ὄρους ἀνέδραμεν, καὶ τὸ ὑποκείμενον πεδίον
πύχουσι βρύον τοξεύει πυρὶ, καὶ τὸ λήιον πᾶν τέ-
ρραν ᾤετο γεγονέναι.

Βρύκοντα. τρώγοντα, κατεσθίοντα.

Ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθελήμονα μύσχον. 15

Βρύκουσα. τοὺς ὀδόντας τρίζουσα.

Εἶπεν ὀδόντα

δξὸν ἐπιβρύκουσ', οἷα Λάκαινα γυνή.

Βρύκουσα. ἐσθίουσα, δάκνουσα παρὰ τὴν
ἰοράν, οἰοεὶ βορύκουσα.

Βρύκουσ' ἀπέδεδυται φησί μου τοὺς δακτι-
λους·

Ἀριστοφάνης Ὀρνισι. καὶ ἀλλαχοῦ·

Βρύκουσά σου τοὺς πλεύμονας καὶ τὰν-
τερ' ἐξαλήσω.

Βρύλλων. ὑποπίνων· ἀπὸ τοῦ τοῖς παιδίοις
λεγομένου. Ἀριστοφάνης·

Βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν.

κλέπτοντά τε βούλομαι

τρέφειν ἕνα προστάτην.

τοῦτον δ' ὅταν ᾗ πλέως,

ταπεινώσας ἐπάταξα.

ἀντὶ τοῦ ὅταν γένηται φαινός· τουτέστι πλήρης·
ὅταν ηὐξῆσθαι δοκῆ καὶ μέγας εἶναι, τοῦτον ταπει-
μύσω.

Βρωώδης. δυσώδης.

Ἰβρύσις.

Βρύτια. τὰ τῆς σταφυλῆς πείσματα, ἃ τινες

20 στέμφυλα λέγουσιν.

πάλλει — θάλλει] Vocabulum prius corruptum est, cuius loco cum doctus aliquis librarius legendum animadvertisset θάλλει, vocem illam ad marginem ascripsit, quae postea in textum recepta fuit, manente itidem lectione corrupta. Simili ratione interpolatus est Suidas infra v. Κατατροφή, ad quem locum lectorem remittimus, quoniam plura ibi de genere isto interpolationis a nobis dicta sunt. Küst. MS. Coisl. 177. πάλλει, τρυφῆ, θάλλει. Lex. Seg. apud Bastium πάλιν τρυφῆ, διάκειται, unde Bachmannus p. 182. eruit πάντῃ τρυφῆ. Zon. p. 409. θάλλει καὶ τρυφῆ. Iacobsius in Anthol. T. IX. p. 300. coniecitabat βαχχεύει: quoniam assentior Küstero. 5. Βρυγμός. τρισμός] Eadem habent Etymologus et Hesychius. Küst. Adde Zon. p. 405. et Bekk. in Etym. M. p. 796. τρισμός B. E. 7. Βρύει] Glossam e commentariis de syntaxi profectam arguit fides librorum V. C. a quibus abest. μὴ βρύων] μὴ om. A. relicto spat. Mox εἰσάγεις A. B. Edd. vett. Correxerit Portus, qui etiam τὸν pro τό. Spectat auctor anonymus versus Euripidis qui in proverbium abiit: vid. infra in Εὐριπίδειον ἔπος. Gaisf. Idem alterius constructionis exemplum attulit Sophocli. Oed. Col. 16. Tertiam, quae accusativi est, firmavit Boissonadus in Anecd. II. p. 350. 8. Βρύω] βρύει A. βρύων B. E. 10. Βρύει — τέθηλε] τέθηλεν, ἀνθῆ Zon. p. 410. τὸ βρύει οὖν ἀντὶ τοῦ ἀνθῆ, τέθηλε E. Ὁ δὲ] Initium fragmenti servavit v. Κατὰ σπουδὴν: unde cognoscimus et superioris membri formam esse mutatam et infinitivum libris oblatum minime librorum ab errore profectum. 12. τοξεύει] τοξεύειν B. E. C. Mox τέφρα E. 15. Ἰο-
ρα κατ.] Leonidae Tar. LI, 3. Anthol. Pal. VI, 263. Versus non tutior hac in sede quam in v. Εὐθελήμονα. καταβρύκοντα] κα-
ταβρύκοντα V. C. 16. τρίζουσα] Sic Zon. p. 410. τρίζουσα A. *V. ab Valcken. in Ammon. p. 32. excitatus: quod Reinesius
corripuit. 17. Εἶπεν ὀδόντα] Versus Tymnis Ep. IV, 3. 4. (ipse ut opinor inculcatus) Anthol. Pal. VII, 433. Cf. v. Θηκτόν.
ὀδόντα] ὀδόντος C. 19. Βρύκουσα. ἐσθίουσα] Ex Schol. in versus illum Aristophanis Av. 26. Unde correxi vulgatam
distinctionem, δάκνουσα. παρὰ τὴν β. Id si volebat grammaticus, dicendum fuit παρὰ τὸ βορά.
μου φησί Med. cum *V. 4. Βρύκουσα] βρέκουσα V. C. πλεύμονας mendam vulg. πλεύμονας B. E. 5. ἐξαλήσω] Scribe
ἐξαλήσω, ut apud Aristophanem Lysist. 367. Küst. Adde v. Ἐξαλήσω. 7. Ἀριστοφάνης] Equ. 1131 — 35. 12. ταπεινώ-
σας ἐπάταξα] Apud Aristophanem hodie legitur ἄρας ἐπάταξα: quae lectio ob metri legem praeferenda est. Küst. Id unde fluxe-
rit docet Schol. ταπεινὸν ἐποίησα. 13. ἀντὶ . . . πλήρης] Pessimas turbas dedit nomen interpretis, ab librariis male perce-
ptum. Lege cum Schol. Φαινός. ἀντὶ τοῦ, ὅταν γένηται πλήρης. *V. omisit γένηται. 17. Βρωώδης] Similiter fere Hesy-
chius. Vid. Schleusner. Lex. V. T. in Βρύος. Gaisf. Subsequatur post Βρύσις verus, quem cum V. eiecimus: Πηγή διαν-
γῆς τὰς νοῶς λύει λύπας. Ubi Küsterus: „Senarius hic oneirocriticus, qui apud Astrampsychem legitur, nihil facit ad vocem
βρύσις, nisi quatenus πηγή et βρύσις affinem habent significationem.” Habet A. in marg. 19. Βρύτια. τὰ τῆς σταφ.] Apud
Athenaeum lib. II. p. 56. unde haec descripsit Suidas, legitur βρύτια et ἐκπέσματα. Küst. βρύτια Hesychius; πείσματα etiam
Zon. p. 408.

uens, si quod edulium videret, dabat esurientibus. Βρυά-
Delicate vivit, floret, laetatur. Βρυγμός. Stridor den-
t. vel strepitus molae, dum acuitur. Βρύει. Dativo in-
f. Vereor ne scatens ulceribus introducas malum in sa-
na. Item genitivo. Plantis et floribus abundo. Βρύει.
et, plenus est. Ille vero recta in Libanum montem ascen-
dit in subiectam plantam spicis florentem ignem immisit,
sem segetem in cinerem redactam esse putans. Βρύκον-
Edentem, comedentem. Ilum qui nuper devoraverat vi-
um bene pastum. Βρύκουσα. Dentibus stridens. Dicit
te dente stridens, ut Lacena mulier. Βρύκουσα. Co-

medens, morru cibum appetens, quasi dicas βορύκουσα. Aristophanes Acibus: Dicit se digitos meos adnorsos comeduram. Et alibi: Pulmones et intestina tua morsu lacerabo. Βρύλ-
λων. Subbibens. ductum ab voce, qua nutrices alloquuntur in-
fantes. Aristophanes: Genio indulgere quotidie, furemque libet
atere anum ex iis, qui populo praesunt: qui ubi plenus fuerit,
verberibus caedam in sublime elatum. Sic Phalms: id est,
cum pinguis evaserit, et multum crevisse visus fuerit, tunc eum
humilem reddam. postquam enim ditescere sivero, eius bona pu-
blicabo: Βρωώδης. Male olens. Βρύσις. Βρύτια.
Uvarum expressarum reliquiae, quas quidam στέμφυλα vocant.

Βρυτίδαι. ὄνομα γένους Ἀττικοῦ.

Βρύχιος. βυθιζόμενος ὕδατι. Καὶ Ἐμβρυόκοπος, ἢ ἄγκυρα, ἢ τὸν βυθὸν οἰκοῦσα. Καὶ Ἐμβρυον, τὸ ἐγγάστριον βρέφος. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἄγκυραν ἐμβρυόκοικον ἐρυσινηίδα.

Ἐπὶ Ἡρακλείου βασιλέως σ' ἡλιαῖδες ἀνδρῶν διεφθάρησαν ἐν τῷ πρὸς Ἰσαύρους πολέμῳ. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἡράκλειος χρήματα πλείστα καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ λίθους πολυτελεῖς πέμπει, ἅπερ βρύχια γέγονεν ἐπὶ Σεργίου πατριάρχου.

Βοῖδιον. βοῖδιον.

Βοῖδιον δὲ καλεῦμην τότε ἐγώ· νῦν δὲ Χάρητος

εὐνέτις.

Βοιωτία. καὶ Βοιωτίας νόμος. ἐπὶ τῶν τὰς 15 ἀρχὰς μὲν ἡρμαιώως ἐχόντων, αὐθις δὲ σφοδρῶς ἐπιγυνομένων.

Βοιωτία ὕς. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων καὶ ἀπαιδύτων.

Βύας. εἶδος ὄρνέου νυκτερινοῦ. Καί, Βύας ὠφθῆ. Καὶ βύαι ὠφθῆσαν. Δίω ἐν Ῥωμαϊκοῖς 5 ἐν τέρατος λόγῳ τοῖς Ῥωμαίοις ταῦτα ἐπιφαινεσθαι πολλάκις λέγει. σημαίνει δὲ συμφορὰς.

Βύβλις. ὄνομα κύριον. ἀδελφῆ Καύνου· ἀμφοτέρωθεν δυστηχίσαντες.

Βύβλον. πάπυρον. Αἰλιανός· Κελεύει τὸν 10 μὲν ἀποδόσθαι τῷ Νικάνορι φάκαλλον βύβλον τετρακοσίω χρυσῶν. εἰ δὲ μὴ ἐθέλῃ, αἰ προσεπιτιμᾶν καὶ ἐπαιτεῖν τοῦ χρυσοῦ προστιθέντα, ἔω ἂν ἀπειπῶν δῶ ὅσον ἂν αἰτηθεῖς τύχη τῇ ἐπὶ πάσαις φωνῇ. Καὶ παροιμία·

Βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν μὲ γαν.

ἐπὶ τῶν οὐ δυναμένων τοῖς ἰδίους χρῆσθαι καλοῦς,

1. Βρυτίδαι] Lege Βρυτιάδαι, ut apud Demosth. oratione in Neaeram [p. 1365, 8.]. Küst. Βρυτίδαι E. 4. ἐν Ἐπιγρ.] Philippi Thessal. V, 1. Anthol. Pal. VI, 90. 5. Ἄγκυραν] ἄγκυρον B. E. 6. Ἐπὶ Ἡρακλείου] Haec et quae sequuntur leguntur etiam infra v. Ἡράκλειος. Küst. τοῦ ante βασιλέως omisi cum A. *V. B. E. et altera glossa. 8. χρήματα] χρήματα B pr. καὶ ἄργυρον] καὶ om. A. 10. Post hanc glossam extabant: Βρύχων τοὺς ὀδόντας ὁ λέων. Omisi cum V. C. Habet A. in marg. Quod Gaisf. contulit v. Πρῶτον, ibi quidem scribitur βρύχων. 11. Βοῖδιον] Lege Βοῖδιον; quod poetice dici pro βοῖδιον Suidas lectorem hic docere vult. Küst. Suidas vulgarem pronuntiandi formam expressit; item ut Phrynichus p. 86. v. 10. v. Lobeck. 12. Βοῖδιον δὲ καλεῦμην τότε ἐγώ.] Scribe, Βοῖδιον δὲ καλεῦμ' ἐγώ ὡς τότε, νῦν δὲ Χάρητος εὐν. cum Epigr. adesp. CLXXXV, 7. Anthol. Pal. VII, 169. καλεῦμην] καλεῦμαν A. καλεῦμων E. καλοῦμαι C. V. Tum ἐγώ τότε E. χάρητος A. C. *V. εὐνέτις C. E. Dein addunt B. E. τὸ βοῖθη καὶ βοιηθῆς λέμνη, cum Edd. ante Küst., nisi quod hae scripserant (ἦτις τὸ τὸ B. κτλ. 15. Βοιωτίας νόμος] Aliter proverbium hoc explicat Zenobius; quem vide. Küst. 17. ἐπιγυνομένων] Zenobius II, 65. ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτεινόντων: unde Gaisfordus coniecturam duxit ἐπιτεινωμένων. Praestat ἐπιγυνομένων cum Arsen. p. 145. Continuo cum V. C. delevi, quae habet A. in marg. Βοῖπις. ἢ βουνωδῆς γονή. Βοῖπις γῆ βουνωδῆς Theophrastus Cramerl p. 19. γῆ malebat Hemsterhusius.
1. Βοιωτία ὕς] Vide Scholiastam Apoll. Rhod. III, 1241. Küst. Adde Arsen. p. 145. et Themist. p. 403. Βοιωτίας A. 3. V. Lex. Bachm. p. 182. 4. Verba καὶ βύαι ὠφθῆσαν agnoscunt omnes MSS. cum Zon. p. 410. omittunt Edd. ante Gaisf. Apparet hic dittoγραφίαν contineri. Δίω] Vid. Dion. Cass. XL, 17. ed. Reimar. 6. λέγει] λέγων V. C. 7. Βύβλις. εἶδος ὄνομα] De Byblide et Cauno vide Parthenium in Erot. cap. 11. et Ovid. Metamorphos. lib. IX. Infra suo loco pro Καῦνος scriptum est Κάννος, ut ibi lectorem monemus. Küst. ἀδελφῆς Κάννου Zon. p. 410. ἀδελφῆ] ἀδελφός *V. E. ἀδελφοί B. M. Sequebatur glossa temere inculcata, quam expunxi: Βύβλιος οἶνος. ἐκ Βύβλου πόλεως. Βύβλιος οἶνος. ἐκ Βύβλου. Et sic vinum alii rectius vocant Βίβλινον, per ἱ. Stephanus Byzantius: Βίβλινη, χώρα Θράκης. ἀπὸ ταύτης ὁ Βίβλιος οἶνος. V. etiam Athen. lib. I. p. 31. et Holstenium in Stephanum v. Βίβλινη, itemque Suidam supra v. Βίβλιος. Küst. Deest gl. A. B. C. V. E. Vid. Mazochium in Tab. Heracl. p. 200. Gaisf. 9. Κελεύει τὸν μὲν ἀποδόσθαι] Vide infra v. Φάκαλλον, ubi rec. et legitur, ὁ δὲ Ἀπόλλων κελεύει ἀποδόσθαι τῷ Νικάνορι φάκαλλον. Küst. ἀποδόσθαι A. V. C. 11. ἐθέλῃ] ἐθέλη B. E. 13. αἰτηθεῖς] αἰτηθῆς E. 15. Βύβλου δὲ] Est versus Aeschylī Supplicibus 768. a quo eum mutuati sunt Zenobius, Suidas et alii. Vide Scaligerum in Guilandinum p. 12. Küst. οὐ κρατεῖ] Sic habent MSS. Paris. itemque Aeschylus loco laudato. At in prioribus edit. male excusum est οὐκ αἰτεῖ. Küst. 17. οὐ δυναμένων] μὴ δυναμένων C.

Βρυτίδαι. Nomen familiae Atticae. Βρύχιος. Aquis submersus. Et ἐμβρυόκοπος ἄγκυρα, ancora sub aquis latens. Et ἔμβρυον, infans utero conclusus. In Epigrammate: Et ancoram in musco marino latentem, navesque retinentem. † Sub Imperatore Heraclio ducenta hominum millia in bello Isaurico perierunt. Imperator vero Heraclius magnam pecuniae vim, item aurum et argentum et lapillos pretiosos misit, quae omnia sub Sergio Patriarcha mari submersa perierunt. Βοῖδιον. Bucula. Tunc autem Bucula vocabar, nunc autem Charetis uxor. Βοιωτία. Et, Cantilena Boeotica. proverbium, de illis dictum, qui initio quidem quieti sunt, postea vero vehemen-

tes se praebent. Βοιωτία υς. Boeotica sus. de stupidis et indoctis. Βύας. Avis nocturnae genus. Et: Bubo comperctus est. Dio in Historiis Romanis saepe memorat Romanis apparuisse hubonem, idque portentum significasse calamitates. Βύβλις. Byblis, nomen proprium, soror Cauni: qui ambo infelices fuerunt. Βύβλον. Papyrus. Aelianus: Ille oere fasciculum papyri quadringentis aureis Nicanori vendi iubet: quod si eum tanti emere recusaret, aucto semper pretio plus auri postulare, donec victus tantum daret, quanti fasciculus ille postremo iudicatus esset. Et proverbium: Fructus papyri non fert magnam spicam. dicitur de iis qui bonis suis cum

παράσον ἀσθενῆς οὐσα ἢ βίβλος οὐ δύναται μέγαν φέρειν καρπόν.

Βυζάντιον. ὅτι τὸ Βυζάντιον ἐπὶ Σεβήρου τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων τετείχιστο γενναίῳ τείχει, πεποιημένῳ μύλιτῃ λίθῳ, ἐς τετράγωνον εἰργασμένῳ. ἔπειτὰ μὲν γὰρ ἦσαν ἀπὸ τῶν Θρακίων πυλῶν πύργοι πρὸς τὴν θάλασσαν καθήκοντες. τούτων δὲ ἦν τις τῷ πρώτῳ ἐνεβόησέ τι ἢ λίθον ἐβόηξεν, αὐτὸς τε ἤχει καὶ ἐλάλει, καὶ τῷ δευτέρῳ τοῦτο ποιεῖν παρεδίδου, καὶ οὕτως διὰ πάντων 10 ἐχώρει.

Βύζην. ἀθρόως, πυκνῶς, ἐπαλλήλως, πεπυκνωμένως. Ἀθήμιανός. Κατὰ τὸ στόμα τοῦ λιμένου, ἢ στενότατον ἦν, βύζην τὰς τριήρεις ὀρμίζοντες. — Ὁ δὲ τὰ φρέατα φορνοῦ καὶ τῆ ἐπι- 15 τυχούσῃ ὕλῃ βύζην ἐπέπλησε.

Βυθίζω. αἰτιατικῇ.

Βυκάνη. ὄργανον μουσικόν. Καὶ βυκάνην ἐξ ἀργύρου εὔρε Μωυσῆς. ἐγένοντο δύο· καὶ τῇ μὲν πρὸς παρακέλευσιν καὶ συλλογὴν ἐχρῶντο, τῇ δὲ 5 συνελθεῖν ἀρχάς.

Βύουσι. φράττουσι, καλύπτουσι. ἔνθεν καὶ ἀκρόβυστος, ὃ τὸ ἄκρον βεβυσμένον ἔχων. Πισίδης.

Ἐρῶ δέ σοι νῦν, εἴπερ οὐ βύειν θέλεις.

Βυρσαίετος. ὁ Κλέων. συντέθειται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ ἀετοῦ. ἅμα μὲν ὡς βυρσοδέψην κωμῶδων τὸν Κλέωνα καὶ ὡς κλέπτῃν καὶ ἄρπαγα τῶν κοινῶν. ἄρπακτικὸν γὰρ τὸ ζῷον ὁ ἀετός. σκυτοδέψης, Ἀττικόν· βυρσοδέψης δὲ 15 Ἀσιανόν. Ἡ Παφλαγῶν βυρσεύς. σημαίνει δὲ τὸ ἐκ τοῦ ἐμβρέχειν τὰ δέρματα, καὶ πλείουσιν ἡμέ-

2. Βυζάντιον] Βύζας ὄνομα κύριον, ἐξ οὗ τὸ Βυζάντιον E. qui mox om. τοῦ cum *V. et Zon. p. 412. ὅτι Gaisf. cum *V. τὸ Βυζάντιον] Totum hunc articulum de Byzantio ex Dione descriptum esse patet ex epitomatore eius Xiphillino, apud quem in Severo p. 515. priora huius fragmenti verba ἀπολεξεί leguntur. Küst. Vide Fabric. in Dion. Cass. in Severo p. 1251. Tourp. Qui docet priora sumpta esse ex Herodiani III, 1, 6. posteriora vero e Xiphillino sive Dion. LXXIV, 14. Ceterum Suidas emendatius scripta dedit, si recesserimus ab voce ἦν. 4. Ῥωμαίων om. V. Mox ἐτετείχιστο E. 5. πεποιημένῳ μύλιτῃ] Lege, πεποιημένῳ μύλιτου λίθου, ἐς τετράγωνον εἰργασμένου, ut recte apud Xiphillinum loco laudato. Küst. Mox μύλιτῃ E pr. Idem mox εἰργασμένον m. pr. 6. ἔπειτὰ μὲν γὰρ ἦσαν] De turribus his vocalibus, quas olim Byzantii fuerunt, vide etiam Hesychium Milesium in Orig. Constant. p. 46. et Codinum itidem in Origin. Constantinopol. num. 4. Küst. τῶν om. *V. 8. πρώτῳ] τῷ πρώτῳ A. V. ἐβόηξεν] ἐβόηξεν A. B. V. E. Edd. ante Küst. Sub finem cum V. ap. Gaisf. delendi: ἐν τῷ Σεβήρῳ πρὸ Βυζαντίου πλατύτερον. Quae habet A. in marg. praefixo ἴσκει. 12. πεπυκνωμένως] πεπληρωμένως Coisl. sive Lex. Bachm. p. 182. Omisit E. neque habet Hesychius aut Zon. p. 412. 13. Ἀθήμιανός] Lib. I. (19.) p. 56. Küst. τὸ στόμα] τὸ om. B. V. E. Med. Mox στενώτατον E. 15. φορνοῦ] φορήτου B. E. Mox ὕλη om. B. E. Edd. ante Küst.

1. Om. vulg. Silet Gronovius. 2. Βυκάνη] Polyb. p. 669. βυκανῶν. p. 912. βυκάνην. p. 163. βυκανιῶν καὶ συλλυγῶν. Scribend. βυκανιῶν. Hesych. Βυκανιστάι, εἰκαστάι: lego: Βυκανιστάι, ἡχητάι. Tourp. MS. 3. Ἐγένοντο δύο] Haec et quae sequuntur sunt verba Iosephi Antiq. Iud. lib. III. cap. 11. (12, 6.) Küst. Huic etiam ascribenda, quae praecedunt similiter scripta, εὔρε δὲ καὶ βυκάνης τρόπον, ἐξ ἀργ. ποιησάμενος. Reliqua negligenter sunt compendifacta. Post hanc glossam *V. [B]ύσσα λέγεται ἢ Καρχηδῶν. Vide sub finem v. Βυρσαίετος. 6. φράττουσι] σφαλίζουσι, φράττουσι Lex. Coisl. MS. Vid. infra in Ἐβόησεν. Gaisf. Nihil in his mutat Zon. p. 412. 7. Πισίδης] Fr. Foggin. v. 69. 9. βύειν] Suppleri licet τὰ ὦτα. 10. Βυρσαίετος. ὁ Κλέων] Ex Schol. Aristoph. Equ. 197. 11. ἀετοῦ] αἰετοῦ B. E. Med. Schol. αἰετοῦ V. ἅμα μὲν] ἅμα δὲ Schol. Apparet iudicium alterius membri perisse: ἅμα μὲν . . . Κλέωνα, ἅμα δὲ ὡς κλέπτῃν . . . κοινῶν. Item apud Hesychium videntur quaedam intercidisse. Qui quod servavit in altera glossa, Βυρσοκάππον. τὸν Κλέωνα, Comicus ut videtur similis fabrica Cleonem dixit coriaciam campen, ad κάπτειν alludens. 13. τὸ ζῷον om. V. C. 15. Ἡ Παφλαγῶν βυρσεύς. σημαίνει δὲ τὸ ἐκ τ.] Haec et quae sequuntur referenda sunt ad locum illum Aristoph. Equ. 44. Ἐπράτο δοῦλον, βυρσοδέψην Παφλαγῶνα. Vide ibi Scholiastam, ex quo locus hic Suidae sic emendandus et scribendus est: συμβαίνει δὲ τοῦτος ἐκ τοῦ ἐμβρέχειν τὰ δέρματα καὶ πλείουσιν εἶν ἡμέραις ἀπὸ εἰς τὸ φάρμακον, ἵνα διαλάβοιεν, ἀπὸ τῆς ὀσμῆς τοῦ τε ὕδατος καὶ τῶν δερμάτων μολυνομένους ἀχαρὶ ὀδωδέου. Küst. Saltem expellendum istud Παφλαγῶν. 16. ἐμβρέχειν] βρέχειν V. C.

possunt, quod papyrus ut infirma magnum fructum ferre non potest. Βυζάντιον. Byzantium sub Severo Imperatore Romanorum muro egregio et firmo, qui ex quadrato lapide munit constructus erat, munitus fuit. nam a portis Thraciis ad mare usque septem stabant turres: in quarum primam si quis clamore sonum immisisset, vel lapidem iecisset, et ipsa resonabat, et eundem sonum secundae et ceteris omnibus per mare quasi tradebat. Βύζην. Confertim, dense, spissate, ordine constipato. Arrianus: In faucibus portus, quae spatium praestant angustissimum, triremes ordine densato collocavit. † Ille vero puteos quisquiliis et quavis materia temere conposita penitus replevit. Βυθίζω. Aptum accusativo. Βυ-

κάνη. Instrumentum musicum. Buccinam argenteam Moses excogitavit. fuerunt autem duae: quarum altera signum dabatur, et plebs ad concionem convocabatur, altera magistratus convenire iubebantur. Βύουσι. Obturant, claudunt. hinc etiam dicitur ἀκρόβυστος, cuius summa membri pars tecta est. Pisides: Nunc vero tibi dicam, si modo os claudere nolis. Βυρσαίετος. Sic vocatur Cleo, voce composita ex βύρση et ἀετός. simul enim ut coriarium perstringit Cleonem, ut furem, ut aerarii depeculatore. aquila enim animal est rapax. Σκυτοδέψης Atticum, βυρσοδέψης vero Asiaticum. solent autem coriarum pelles aqua macerantes easque per plures dies in lixivio relinquunt, ut humorem penitus imbibant, ob aquae et pellium

ραις ἔαν ἀπὸ εἰς τὸ φάρμακον, ἵνα διαλάβοιεν, ἀπὸ τῆς ὁσμῆς τοῦ ὕδατος καὶ τῶν δερμάτων μολυνομένων ἄχαρι δδωδέναι. διαβάλλει οὖν ὡς δύσοσμον. ἄλλως τε καὶ τὴν ἐπέλειαν δεικνύς Κλέωνος, ἀφ' οἷας τύχης ὀρμώμενος πρωτεύει τῶν Ἀθηναίων.

Βυρσοδέψης. σκυτοτόμος, ὁ τὰς βύρσας θεραπεύων.

Βυσαύχην. ὁ τοὺς ὤμους συνέλκων ἐπὶ τὸν τράχηλον.

Βύσσινον. βύσση βεβαμμένον.

Λέξαι βύσσινον εἶμα, τό τοι μετὰ παιδὸς ἀγανᾶς

. . . ἴφαινε.

Βυρσοδομοῦντες. ἐκ βάθους σκεπτόμενοι. Καὶ βύσσωμα.

Ἰθύνων εὐκλώστοιο λίνου βυσσώμασι ῥόμβον φράξαντες γλαυκαῖς ἐν παρόδοις πελάγευς.

Βυσσόν. βάθος. ὀξύτωνος. βαρυτόνωσ δὲ ση-
10 μαινει βαφὴν ἐκ πορφύρας. Καὶ βυσσός, βυθός—
παρὰ Ἡροδότῳ.

3. ἄχαρι] ἄχαρι V. Hinc reposui ἄχαρι. Gaisf. 4. δεικνύς] ἀντιδεικνύς A. C. τι δεικνύς V. ὅτι δεικνύς *V. 6. Ἀθηναίων]

Ἀθηναίων E. Statim addit A. in marg. ἡ καρχιδ ἢ καὶ ἀφρι βύρσα λέγεται. καὶ ζῆται ἐν τῷ Ἀφρικανός. Et sic fere B. E. Edd. ante Küst., nisi quod in his extat καὶ ἔστιν ἐν —. De *V. vide post v. Βυσαύχην. 7. Βυρσοδέψης] Cf. Schol. Platon. p. 373. coll. v. Βυρσαίετος. ὁ om. *V. 9. Βυσαύχην] Obstipae cervicis homo. Quae collegerunt interpretes Hesychii, hic Gaisfordus exemplum addidit Xenarchi ap. Athen. II. p. 63. F. συνέλων Zon. p. 411. 11. Βύσσινον. βύσσω βεβαμμένον] Hanc interpretationem non probo, quoniam βύσσος non est coloris, sed lini genus. Küst. Videndus ille sub v. Βυσσόν. Similiter τὸ κόκκινον Zon. p. 411. item paulo supra: ἔστι δὲ βύσσος εἶδος βοτάνης, ἐξ οὗ τὰ ἀπ' αὐτῆς βαπτόμενα βύσσινον λέγονται. Hesychius πορφυροῦν. Reprehendit etiam Stephanus grammaticos, qui quod in usu lini conspicuum esset et maximi habitus id ad proprietatem coloris transtulisse videntur.

1. Λέξαι] Nossidis Ep. II. 3. Anthol. Pal. VI, 265. Cf. v. Εἶμα. τὰ mendum vulg. 2. ἀγανᾶς *V. 4. Zon. p. 412. σκ-
πόμενοι] Cum Porto legere malim σκεπτόμενοι. Küst. ἐγείροντες MS. Coisl. 177. σκεπτόμενοι firmat Lex. Bachm. p. 18.
6. Ἰθύνων εὐκλώστοιο] Maecii Epigr. VII, 3. Anthol. Pal. VI, 33. Cf. v. Ῥόμβον. εὐκλώστοιο] εὐκλώστοις B. E. 7. φρά-
ξαντες] βράξαντες V. C. πελάγευς] πελάγευς A. V. πελάγευσιν C. 9. βαρυτόνωσ δὲ σημαίνει βαφὴν ἐκ πορφ.] Immo ali-
est byssus, et aliud purpura, ut ex veteribus scriptoribus satis constat. Male ergo ista Suidas hic confundit. Küst. Her-
dianus Epimer. p. 10. βυσσός ὁ βυθός· βύσσος τὸ κόκκινον. 11. Ἡροδότῳ] Vid. Gloss. in II, 28.

foctorem male olere. quare Cleonem ut male olentem per-
struigit, et simul obscuritatem hominis ostendit, a quam tenui
fortuna ad summum fastigium Athenis ascenderit. Βυρ-
σοδέψης. Coriarius, qui coria praeparat. Βυσαύχην.
Cui cervix est brevis et obstipa. Βύσσινον. Byssus tin-
ctum. Accipe byssinam vestem, quam tibi cum filia illustri

texuit. Βυρσοδομοῦντες. Alto pectore condentes. Β
Βύσσωμα. Thyngorum agmina profundis et bene textis
tibus capientes in aequoribus caeruleis maris. Βυσσ
Profunditatem: cum acuto scribitur. Βύσσος vero, cum h
gravem, tincturam purpurae significat. Et βυσσός pro β
apud Herodotum.

Γ.

τώ. πόλις. Καὶ Γαβαωνῖται, οἱ ἀπὸ τῆς

βίνιος. ὄνομα κύριον Ῥωμαϊκόν.

βριήλ. ὄνομα κύριον. Καὶ Γαβριηλαῖς, εὐρίον.

γγης, βασιλεὺς Αἰθιοπίων, ὃν ἀπέκτεινεν ὄρος, δεκάπηγος τὸ μῆκος, τὴν δὲ ὥραν οἴος ἰς ἀνθρώπων· ποταμοῦ δὲ Γάγγου παῖς. τὸν ἔρα τὸν ἑαυτοῦ, τὴν Ἰνδικὴν ἐπικλύζοντα, ἔς τὴν Ἐρυθρὰν ἔτρεψε, καὶ διήλλαξεν αὐτὴν ἡ γῆ. ὅθεν ἡ γῆ ζῶντι μὲν ἀφθονα ἔφερεν, ὄντι δὲ ἐπιμώρει. ἐπεὶ δὲ τὸν Ἀχιλλεὺς Ὀμη- μὲν ὑπὲρ Ἑλένης ἔς Τροίαν, φησὶ δὲ αὐ- λεκα μὲν πόλεις ἐκ θαλάττης ἤρηκέναι, πεζῆ κα, γυναῖκα δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀφαιρε- εἰς μῆνιν ἀπενεχθῆναι, ὅτε δὲ ἀτεράμονα ἰν δόξαι· σκεψώμεθα τὸν Ἰνδὸν πρὸς ταῦτα. μὲν τοίνυν ἐξήκοντα οἰκιστῆς ἐγένετο, αἵπερ

εἰσὶ δοκιμώταται τῶν τῆδε. τὸ δὲ πορθεῖν πόλεις ὅστις εὐκλεέστερον ἡγεῖται τοῦ ἀνοικίζεῖν πόλιν, οὐκ ἔστιν. Σκύθας δὲ τοὺς ὑπὲρ Καύκασον στρα- τεύσαντας ποτε ἐπὶ τῆνδε τὴν γῆν ἀπώσατο. τὸ δὲ 5 ἔλευθεροῦντα τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἄνδρα ἀγαθὸν φαίνε- σθαι, πολλῶ βέλτιον τοῦ δουλείαν ἐπάγειν τῆ πόλει.

Γάγγρα. πόλις.

Γάγγραινα. εἶδος πάθους.

Γάδειρα. τόπος κατὰ τὴν ἑσπερίαν μοῖραν, ἀποτελεούσης τῆς θαλάσσης, καὶ οἶον ἐκροῇ ἀπὸ τῆς πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν Ἀτλαντίδα θάλασσαν, τὸν ὠκεανόν, ἣν διεκπλεῦσαι οὐκ ἔνῃν βραχώδη καὶ σκο- τοειδῆ τυγχάνουσαν. Γάδειρα δὲ παρὰ τὴν γῆν καὶ τὴν θειρῆν, ὃ ἔστι τράχηλος. μέχρι τούτων ἑλθῶν 15 ὁ Ἡρακλῆς, καὶ μὴ δυνάμενος διελθεῖν, στήλας παρὰ τῶν ἐγχωρίων λαβὼν ἰδρύσατο, δηλῶν δι' αἰ- τῶν, ἄχρι τῶν τῆδε βατῆν εἶναι τὴν γῆν καὶ τὴν 402 θάλασσαν.

v vulg. Glossa parum comperta. 3. κύριον om. B. ἑβραϊκόν καὶ ὄνομα κύριον E. Post h. gl. Gaisf. deleuit Γάβιοι. ἰατῶν. τὸ ἔθνικόν Γαβίται καὶ Γαβιοί: quae nesciunt A. B. C. V. E. 5. κύριον om. Med. 6 Γάγγης, βασιλεὺς ὢν, ὃν ἀπέκτεινεν Ἀλέξανδρος, δεκάπ.] Totum hunc articulum de Gänge descripsit Suidas ex Philostr. de Vita Apoll. cap. 6. (20.) ut Pearsonus etiam observavit. Küst. Γάγγης — παῖς, ὡς ὁ μῦθος Eudocia p. 95. 7. οἴος om. C. : μού δέ] δὲ om. C. 12. ἀποθανόντι] Sic tacite Küsterus, Portum secutus: ἀποθανόντα Edd. vett. 16. ἀπενεχθῆναι] i. B. E. ἀπενεχθέντος C. ὅτε δέ] Sic etiam habet Philostratus. Sed legere malim ὥστε καὶ etc. Küst. Satis est refugii quod legit Olearius. 17. Ἰνδὸν] Ἰνδῶν A. m. E. 5. ἑαυτῶν] ἑαυτοῦ A. B. E. C. Med. 6. τοῦ δουλείαν] τὴν δουλείαν C. Sub finem habet A. in marg. Ὅτι οἱ ἴνες ἐκείθεν εἰσι τοῦ Γάγγου ποταμοῦ. αἱ δὲ γυναῖκες αὐτῶν ἔνθεν· καὶ ζῆται ἐν τῷ Βραχμῶνι. 8. Γάγγραινα δέ] A. B. C. Med. Sequetur gl. e Zou. p. 419. petita: Γάδαρα, πόλις Κολλῆς Συρίας, ἣτις καὶ Ἀντιόχεια καὶ Σελεύχεια· τὸ ἔθνικόν Γαδαρεὺς. καὶ Γαδαρεῖς, καὶ ἡ γυνὴ καὶ ἡ χώρα. Quam Gaisfordus deleuit cum A. B. C. V. E. 9. Γά- | Vide Schol. Gregor. Naz. apud Creuzeri Melet. T. I. p. 90. seq. Gaisf. 10. καὶ οἶον ἐκροῇ ἀπὸ τῆς πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν λ. τὸν ὠκεανόν] Haec non satis sana sunt, quae sic potius legenda puto, καὶ οἶον ἐκροῇ τῆς παρ' ἡμῖν θαλάσσης εἰς τὴν θα, τούτῃ τὸν ὠκεανόν etc. Küst. Nihil sane mutat Nonnus Creuzerianus. Ceterum ἀπὸ tollendum videtur. 11. εἰς ἡ τὴν A. E. C. Med. ἐπὶ τὴν Nonnus, qui τὸν ὠκεανόν praetermisit. 12. ἣν] ὃν E. Med. quod extitit etiam in lacinia ἴκειον ῥεῦμα assuta. βραχώδη] βραγγώδη E. Aristoteles Meteor. II, 1. τὰ δ' ἔξω στήλων βραχέα μὲν διὰ τὸν πηλόν, ἴ' ἔστιν, ὡς ἐν κοίλῳ τῆς θαλάττης οὐσης. Cum seqq. comparatur Eustath. in Dionys. 64. 13. Γάδειρα δὲ παρὰ τὴν ἄγας agunt grammatici, qui originem vocis huius in lingua Graeca quaerunt, cum etymologia eius a lingua Phoenicia re- sit. Vide Bochartum in Geograph. Sacra [II, 1, 34. sq.]. Küst. Mox τούτον Gaisfordus, quasi conspirantibus libris edd. vett. 16. αὐτῶν] αὐτῆς C pr. 17. ἄχρι τῶν τῆδε] Hinc Graeci, cum significare volunt. se in aliqua re ulter- gere non posse, proverbio hoc utuntur: Ὅδ' γὰρ περάσιμα (φασὶ) τὰ τῶν Γαδείρων πέρα. Pindarus Nem. Od. IV, 112. overbium sic effert: Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν. i. e. Quae ultra Gades ad occasum sita sunt, inaccessa Küst.

ῶ. Gabao, urbs. Gabaonitae autem dicuntur il- s incolae. Γαβίνιος. Nomen proprium Ro- Γαβριήλ. Nomen proprium. item Gabrielas. fauges, rex Aethiopum (quem interfecit Alexander), os longus fuit. et formae praestantia reliquos mor- superavit. fuit filius Gangis, patremque suum dantem in mare rubrum avertit. et terrae recon- le terra viventi largam frugum copiam produxit. ero ulta est. cum vero Homerus Achillem narret isa expeditionem Troianam suscepisse, et mari XII. XL urbes cepisse, et erepta sibi ab Agamemnone raviter indignatum, quando quidem duram et crue- nebuerit: Indum cum eo conferamus. is igitur LX. ex. Vol. I.

urbes, eius regionis primarias, condidit. nemo vero dixerit gloriosius esse urbes vastare quam condere. deinde Scythas, qui ultra Caucasum habitant, regionem ipsius invadentes rep- pullit. longe aem praestat, in liberanda patria virum fortem se praebere, quam urbem in servitutum redigere. Γάγ- γρα. Gangra, urbs. Γάγγραινα. genus morbi. Γά- δειρα. Gades, locus in parte orbis occidentali, finis maris et velut ostium, per quod nostrum mare in Oceanum Atlanticum se effundit. is Oceanus navigari non poterat, utpote vadusos et te- nebricosus. Γάδειρα vero compositum est ex vocibus γῆ et θειρῆ, quasi dicas terrae collum. hucusque progressus Hercules. cum ulterius pergere non posset, columnas ab indigenis acceptas illo loco erexit, significans, eousque terram et mare transiri posse.

Γαδαρηνός. ἀπὸ τόπου.

Γάζα. καὶ Γαζοφυλάκιον, Ἰησαυροφυλάκιον. γάζα γὰρ Ἰησαυρός. Πολλὴν δὲ εὗρεν ἀφθονίαν τροφῆς καὶ γάζαν βαρβαρικὴν· ἀργυρίου δὲ τάλαντα γ'. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος τὰ βασιλεία περιάγων, ἐπεδείκνυτο καὶ τὴν ἄλλην τὴν βασιλικὴν γάζαν· Λιόδωρος φησι.

Γαϊανός, Ἀράβιος, σοφιστής, μαθητὴς Ἀψίνου τοῦ Γαδαρέως. ἦν δὲ ἐπὶ τοῦ Μαξιμίμου καὶ Γορδιανοῦ. Περὶ συντάξεως βιβλία ἐ, Τέχνην ῥητορικὴν, Μελέτας. ἐσοφίστευεν ἐν Βηρυτῷ.

[Γάιος Ἰούλιος Καῖσαρ, ὁ πρῶτος μοναρχίας. οὗτος ἔγραψε μετὰφρασιν τῶν Ἀράτου Φαινομένων, καὶ τέχνην γραμματικὴν Ῥωμαϊκῶς, καὶ περὶ τοῦ ἰδίου βίου.]

Γάιος Καῖσαρ, ὃς ἐπεκλήθη Καλλιγόλας. Ῥητορικὴν τέχνην Ῥωμαϊκῶς.

Γάιος, Ῥωμαίων βασιλεύς, τὸ μὲν πρῶτον μεγαλοφρόνως διεῖπε τῆς βασιλείας τὰ πράγματα, καὶ πᾶσι τοῖς ὑπηκόοις καθηκόντως ἐχρῆτο. μετὰ δὲ δύο χρόνους ἐκστὰς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως κατὰ μίμῃσιν τοῦ πατρὸς ἑαυτὸν ἀπεθέωσε, καὶ

ἀνδριάντα ἑαυτοῦ κατὰ πόλιν ἐν τοῖς ναοῖς ἀπέστειλε καθιδρῦσασθαι, καὶ εἰς τὸν τῶν Ἱεροσολύμων ναὸν θεοπίσας νέου Γαίου ἱερὸν προσέταξεν ὀνομάζεσθαι. καὶ δουλοκρατίαν νομοθετήσας ἐπέτρεψε κατηγορεῖν τῶν δεσποτῶν, εἴ τι ἂν εἰδῆται αὐτοῖς πλημμέλημα. κἀντεῦθεν δευρὴ συμφορὰ κατελήφθη τὴν οἰκουμένην πᾶσαν, τῶν οἰκετῶν μάλα τιμωρίαις ὑποβαλλόντων τοὺς δεσποτάτας. ἕκαστος γὰρ ἀμύνεσθαι ἐβούλετο τὸν ἴδιον δεσπότην, ὑπὲρ ὧν παρ' αὐτοῦ βασάνων προέπασχεν. μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ εἰς μανίαν τραπεῖς ἄθεσμον σιλάς γυναικείας ἠμφιέννυτο, καὶ τὴν κόμην πλομοῖς καὶ πλοκῇ τιμωρίαις περιστέλλων, καὶ γυναικῶν ἄνδρος, καὶ πᾶσαν αἰσχρουργίαν διαπραττόμενος, 15 λετὰς ἐπενόει καὶ ξένα μυστήρια ἐπετέλει. καὶ λαβὼν ποτὲ τὴν ἰδίαν θυγατέρα, καὶ ἐς τοὺς πόντους τοῦ ἀγάλματος θέμενος αὐτὴν ἔφη, σὺ τὴν γεγέννηκας, καὶ πατὴρ αὐτῆς ἔνομος ὑπάρχεις.

Οὗτος μιαιφωτῶς τε καὶ ἀνοσιώτατος ἐγένετο, καὶ τοσοῦτον ὄρμαθὸν κακῶν συνειληφῶς ἐπέκαλυψε τὰ τοῦ Τιβερίου μειονεκτήματα. ὅσα γὰρ τῶν Ἀυγούστου ἐν πολλῷ χρόνῳ περιεποιήθη, οὗτος ἐν

1. ἀπὸ τούτου] Lege, ἀπὸ τόπου. Vide Stephanum Byzantium v. Γάδαρα. Küst. Sic V. C. E. Med. Ceterum glossa aut adterina aut perverse collata. 2. Γάζα] ὄνομα πόλεως addit E. omissio statim κατ. Cf. Zon. p. 419. Ἰησαυροφυλάκιον] Zon. p. 421. Ἰησαυροφυλάκιον A. 3. γάζα γὰρ] ἐπειδὴ καὶ γάζα ὁ E. 4. ἀργυρίου] ἀργύρου C. Deinde numerus est ambiguus, γ' an γ sit signandus. 5. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος τὰ βασιλεία περιάγων, ἐπεδείκνυτο καὶ τὴν ἄλλην τὴν βασιλ. γάζαν] Haec sunt verba Diodori in Excerpt. Legatt. a F. Ursino editis, cap. XXXII. p. 329. Küst. Sive Ed. Wessel. T. II. p. 629. Deia τὰ βασιλείας E. Sequebantur duae glossae: Γάζα. πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης Γαζαῖος. Γάζα κα. πόλις μεγίστη τῆς Μήρης. τὸ ἔθνικόν Γαζακηνός. ὡς Μάακα, Μαζακηνός. Delevit Gaisf. cum A. B. C. V. E. 8. Γαϊανός] Eadem Eudocia p. 160. nisi quod scripsit ῥήτωρ καὶ σοφιστής. Ἀψίνου] Ἀψίνου B. V. E. 9. Μαξιμίμου] Lege Μαξιμίμου. Vide quae diximus supra in vocem Ἀψίνης. Küst. 12. Horum pleraque leguntur in v. Καῖσαρ, recteque distincta, excepto qui vulgaris fuit de Arati errore; sed nostro loco tam importune sunt constipata, ut mihi facile persuadeam ista malum pedem intulisse. Quae cum V. ignoret, uncas admovi. 16. Καλλιγόλας] γόλας *V. 20. μετὰ δὲ δύο χρόνους] μετὰ δὲ χρόνον *V. 4. δουλοκρατίαν] δημοκρατίαν V. δουλοκρατίαν *V. 5. αὐτῶν εἰδέειν] εἰδοῖεν αὐτοῖς A. V. αὐτοῖς εἰδοῖεν E. B. αὐτοῖς εἰδῆν Edd. ante Küst. συνειδέειν Porti conjectura. 6. συμφορὰ om. B. E. mox κατελήφθη B. Infra παραγῆ inserit E. post πᾶσαν. 8. ὑποβαλλόντων] ὑποβαλόντων V. 10. προέπασχεν] προεπάσχετο V. προέσχετο *V. οὐ μὴν δέ] Vide nos in extremam partem gl. Λουκιανός ὁ μάρτυς. 16. θυγατέρα post αὐτὴν inserit A. 17. αὐτὴν θέμενος *V. 19. οὗτος μιαιφωτῶς] Haec et quae sequuntur sunt verba Ioannis Antioch. quae leguntur in Collectaneis Constant. ab Valesio editis, p. 802. unde ea Suidas descripsit. Küst. Vid. Dio Cass. LIX, 3. sq. Οὗτος A. B. *V. (qui omisit τὸ) E. Superiorum quaedam repetuntur in v. ὄρμαθός. 20. ἐπέκαλυψε] ἐκρυψε gl. ὄρμαθός. 21. μειονεκτήματα] πλεονεκτήματα A.

Γαδαρηνός. Ab loco sic dictus. Γάζα. Et γαζοφυλάκιον, locus thesauris asservandis. γάζα enim thesaurus est. Magnam autem invenit cibariorum copiam et gazam barbaricam, argenti que talenta tria. Diodorus: Ptolemaeus vero per regiam eum circumducens, reliquam ostendit ei gazam regiam. Γαϊανός. Gaianus, Arahs, sophistes, discipulus Apsinis Gadarensia, vixit Maximini et Gordiani temporibus, scripsitque de constructione libros V. item Artem Rhetoricam, et Declamationes. idem eloquentiam Beryti docuit. [Γάιος Ἰούλιος K. C. Iulius Caesar, primus Romanorum Imperator, scripsit metaphrasin Phaenomenorum Arati, et Artem Grammaticam Latine; item de vita sua.] Γάιος Καῖσαρ. Gaius Caesar, qui cognomento Caligula vocatus est, Artem Rhetoricam Latine scripsit. Γάιος. Gaius, Romanorum Imperator, principio quidem magno animo imperium administravit, et erga omnes subiectos benignum se praebuit. biennio vero exacto humanae naturae oblitus, et exemplum patris imitatus divinos honores sibi

arrogavit, et simulacrum suum in omnes urbes misit, idque in templis collocari iussit, ne templo quidem Hierosolymitano excepto, quod Iuvenis Gaii templum appellari praecepit. servus etiam lege lata eam licentiam dedit, ut dominos accusarent, et quod crimen ab iis admissum scirent. haec autem res innumeris malis orbem opplevit, cum servi acerbis suppliciis dominos ablitterent. unusquisque enim illorum domino vicem rependere cupiebat pro cruciatibus, quos ante ab illo perpressus fuerat. quietiam eo insaniam processit, ut vestes muliebres indueret, etiam cincinnis ornans artificiosae nectens, mollitie cum sensibus certans, omnique flagitiorum obscenitate sese polluens. quaedam excogitaret et peregrina mysteria perageret. idem quando filia sua in gremio simulacri collocata, tu, inquit, haec genuisti, et pater eius es legitimus. Gaius impurissimus ac sceleratissimus fuit, ac tantam vitiorum colluviem collegerat, ut Tiberii dedecora obscuraret. nam et opes, quascunque Augustus multos per annos collegerat, ipse omnes unius diei spatio ex-

μῆ ἡμέρα ἀπεκτίσαστο. μοιχικώτατός τε ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ γυναῖκας ἠρμωσμένας καὶ γεγαμημένας ἐλάμβανε. τὴν τε ἑαυτοῦ τιθῆν ἐπιτιμῆσας ἀνοίας ἐς ἀνάγκην ἔκουσιου θανάτου κατέστησαν. ἐχρήτο δὲ καὶ ταῖς ἀδελφαῖς, καὶ παρανόμων 5 ἐκοινῶναι μίξεων, ὡς καὶ πατὴρ ἀνοσίας καταστήσαι γονῆς ἐκ μιᾶς αὐτῶ τῶν ἀδελφῶν ἀπογεννηθείσης. ναοὺς τε καὶ θυσίας ὡς ἡμιθέω γίνεσθαι παρεσκεύαζε. τοιοῦτον αὐτοκράτορι οἱ Ῥωμαῖοι παρεδόθησαν· ὥστε τὰ τοῦ Τιβερίου ἔργα, καίπερ χα- 10 λεπώτατα δόξαντα γεγονέναι, τοσοῦτον τὰ Γαίου, ὅσον τὰ τοῦ Αὐγούστου παρ' ἐκείνῳ παρήνεγκαν.

Οὗτος μετὰ Τιβέριον ἐβασίλευσε Καλλιγόλας ὀνομαζόμενος.

Γάιος Αἰτωρίος, Μάρκος ἐπικλησιν. ἐκ 15 τούτου δεικνύται τὸ μισοπόνηρον τῶν Ῥωμαίων, καὶ τὸ πρὸς τοὺς παραβαίοντας τὰ κοινὰ καὶ νόμιμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀμείλικτον. οὗτος γὰρ χιλιαρχος ἀποδείχθεις ἐν τῷ Σαννιτικῷ πολέμῳ, νεανίαν τινὰ τῶν ὁμοσκήνων διαφέροντα τὴν ὄψιν ἐτέ-

ρων μέχρι μὲν τινος ἔπειθεν ἑαυτῷ χαρίσασθαι τὴν τοῦ σώματος ὥραν ἐκόντα. ὡς δ' οὔτε δωρεαῖς οὔτ' ἄλλη φιλανθρωπία τὸ μειράκιον ἤλισκετο, κατέχειν τὴν ἐπιθυμίαν ἀδύνατος ὦν βίαν προσφέρειν 5 ἐπεβάλετο. περιβοήτου δὲ τῆς ἀκοσμίας τοῦ ἀνδρὸς ἅπασι τοῖς ἐπὶ στρατοπέδου γενομένης, κοινὸν ἀδίκημα τῆς πόλεως εἶναι νομίσαντες οἱ δήμαρχοι, γραφὴν ἀποφέρουσι κατ' αὐτοῦ δημοσίᾳ, καὶ ὁ δῆμος ἅπασαις ταῖς ψήφοις τοῦ ἀνδρὸς κατέγνω, τίμημα δίκης ὀρίσας θάνατον· οὐκ ἀξιῶν εἰς ἐλεύθερα σώματα καὶ προπολεμοῦντα τῆς τῶν ἄλλων ἐλευθερίας τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις ὄντας ἀρχαῖς ὑβρίζειν τὰς ἀνηκέστους καὶ παρὰ φύσιν τοῖς ἄρῃσιν ὕβρεις. Ἄλλο 10 θανμασιώτατον, καίτοι περὶ δοῦλον σῶμα γενομένης τῆς ὕβρεως. ἐνὸς γὰρ τῶν παραδόντων Σαννιτικῶν τὸ στρατόπεδον χιλιάρχων, καὶ ὑπὸ ζυγὸν ὑπελθόντων Ποπλίου υἱὸς ὦν, ἐν πολλῇ καταλειφθεὶς πενία, δάνειον ἠναγκάσθη λαβεῖν, ὡς ἐρανισθησόμενος ὑπὸ τῶν συγγενῶν. διαψευθεὶς δὲ τῆς ἐλπιδος ἀπήχθη πρὸς τὸ χρέος, τῆς προθεσμίας διελ-

1. ἀπεκτίσαστο] ἐπεκτίσαστο B. et E m. sec. 3. τιθῆν] Immo τίθην, hoc est τήθην. ἐπιτιμῆσασαν] ἐπιτιμῆσας A. V. cum Excerptis. 5. ἐχρήτο] ἐχρήτο Exc. καὶ παρανόμων] τῶν om. A. V. Exc. 7. μιᾶς τ. αὐτῶν] μιᾶς αὐτῶν τῶν ἄ. Excerpta, μιᾶς αὐτῶν ἄ. A. μιᾶς αὐτῶν τῶν ἄ. *V. E. αὐτῶν post ἀδελφῶν addunt A. B. V. Dein ἀποκνηθείσης Exc. Satius igitur fuit γενῶν ἐκ μιᾶς αὐτῶν ἀπογ. 8. γίνεσθαι] γενέσθαι A. 9. τοιοῦτον αὐτοκράτορι] τοιοῦτο αὐτοκράτορα A. τοιοῦτον τότε αὐτοκράτορι Exc. 11. τὰ Γαίου] τοῦ Γαίου E. τὰ τοῦ Γαίου Exc. 12. ἐκείνου] ἐκείνου A. B. E. Kdd. ante Küst. Lege παρ' ἐκείνου παρενεγκεῖν cum Dione. 15. Γάιος Αἰτωρίος] Haec et omnia quae sequuntur usque ad finem articuli huius leguntur in Excerptis ex Dionysio Halicarnass. ab Valesio editis p. 537. [Dionys. Mal. XVI, 8. 9.] unde Suidas ea descripsit. Ceterum pro Αἰτωρίος, ut priores editt. habent, in Excerptis modo laudatis rectius scriptum est Αἰτωρίος, quam lectionem in hac editione secutus sum. Küst. Αἰτωρίος V. E. - Μάρκος ἐπικλησιν] In Excerptis modo laudatis rectius legitur Μάρκος. A Romanis enim Laetorius hic cognominabatur Mergus, ut patet ex Valer. Max. lib. VI. cap. 1. qui eandem de eo historiam refert. Küst. Leg. Μάρκος et Αἰτωρίος. C. Laetorius Mergus trib. mil. a. u. 427. Valer. Max. VI, 1, 11. Laetorium Mergum appellat, et a tribuno pleb. Cominio, qui fuit a. u. 434. in ius vocatum et condemnatum dicit. Reines. 17. πρὸς] τὸ πρὸς A. V. 19. Σαννιτικῷ] In Excerptis ab Valesio editis legitur Σαννιτικῷ, i. e. Samnitico, uti et hic apud Suidam legendum est. Küst. Σαννιτικῷ A. V. 20. ὁμοσκήνων] Valer. Max. l. i. cornicularium vocat. Reines.

1. χαρίσασθαι] χαρίσασθαι A pr. 4. ἀδύνατος] ἀδυνατός A. 5. ἐπεβάλετο] ἐπεβάλλετο A. 6. ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου] ἐπι-στατοπέδῳ A. Delevi τοῦ etiam cum *V. κοινόν] κοινόν A. 7. νομίσαντες] εἶναι νομίσαντες A. B. V. E. Exc. 9. τίμημα] τίμημα δίκης A. V. cum Excerptis. 11. τῆς τῶν] τῆς om. A. 13. Ἄλλο θανμασιώτερον] ἐπὶ δὲ τούτου θανμασιώτερον ἐπράξαν οὐ πολλοῖς πρότερον χρόνοις, καίτοι Excerpta. 15. Σαννιτικῷ] Σαννιτικῶ B. E. Med. Σαννιτικῶ V. 17. Ποπλίῳ] Ποπλίῳ B. E. καταλειφθεὶς] καταληφθεὶς E m. sec. Med. et Excerptorum lber. 18. ἠναγκάσθη λαβεῖν] Adde ex Excerptis ante laudatis, εἰς τὴν ταφὴν τοῦ πατρὸς. Küst. 20. παρελθούσης] διελεύσεως A. et Exc.

uallit; et adulteriis inquinatissimus, mulieres partim de-
moneas alia, partim nuptas abstraxit. aviam suam vecor-
de insimulans ad voluntariam mortem compulit. cum soro-
ribus suis stupri consuetudinem habuit, et ex earum una
iam nefariam prolem sustulit. praeterea se ipsum templis ac
iusticiis perinde ac deum coli iussit. huiusmodi principii tunc
regulus Romanus regendus est traditus: adeo ut Tiberii faci-
enda, quanquam gravissima visa essent, tantum ab Gaio su-
perarentur, quantum ab Augusti virtutibus Tiberius auferat. —
Is qui post Tiberium imperavit Caligula dictus est. Γάιος
(μ. τ. C. Laetorius. cognomine Mergus, documentum omnibus
edit, quantum populi Romani adversus improbos fuerit odium,
namque severitas adversus eos, qui sanctissima naturae
iura violarent. hic enim bello Samnitico tribunus militaris crea-
tus adolescentem quendam ex suis contubernalibus, formae

decore praestantem, principio quidem donis et similibus dele-
nimentis sollicitavit de stupro. sed postquam nulla eum arte
capi posse animadvertit, superatus libidinis impotentia vim
inferre adolescenti inatituit. cuius sceleris fama cum celebri-
ac pervagata in exercitu fuisset, tribuni plebis hanc publicam
civitatis iniuriam esse rati Laetorio diem ad populum dixerunt,
eumque populus Romanus universis suffragiis capitis damna-
vit, haudquaquam arbitratus ferendum esse, ut ingenui homi-
nes, qui pro reliquorum civium libertate in acie starent, foedo
ac pudendo viris iniuriae genere violarentur. Verum aliud
longe admiratione dignius extat exemplum punitae iniuriae, ta-
meti servilli corpori illatae. adolescens quidam, Publii filius,
unius e tribunis militaribus, qui se exercitumque omnem de-
diderant Samnitibus et sub iugum missi fuerant, in maxima
egestate derelictus, pecuniam fenori accipere coactus est,

Φούσης, κομιδῇ νέος ὢν καὶ τῇ ὄψει ὠραῖος. οὗτος τὰ μὲν ἄλλα ὑπηρετῶν, ὅσα δούλους δεσπότης νόμος ἦν, ἠνείχετο· τὴν δὲ τοῦ σώματος ὥραν χαρίσασθαι κελεύομενος ἠγανάκει, καὶ μέχρι παντὸς ἀπεμάχετο. πολλὰς δὲ διὰ τοῦτο μαστίγων λαβῶν πληγὰς ἐξέδραμεν ἐς τὴν ἀγοράν, καὶ στὰς ἐπὶ μεταῶρου τινὸς τὴν τε ἀκολασίαν τοῦ δανειστοῦ διηγῆσατο, καὶ τῶν μαστίγων τοὺς μῶλωπας ὑπέδειξεν. ἀγανακτήσαντος δὲ τοῦ δήμου καὶ δημοσίας ὀργῆς ἄξιον ἠγησαμένου τὸ πρᾶγμα, κατηγοροῦν τὴν τὴν εἰσαγγελίαν τῶν δημάρχων, ὥφλε θανάτου δίκην. καὶ δι' ἐκεῖνο τὸ πάθος ἄπαντες οἱ δουλωθέντες πρὸς τὰ χρέα Ῥωμαῖοι νόμῳ κυρωθέντι τὴν ἀρχαίαν ἐλευθερίαν ἐκομίσαντο.

Γαλαθηνός. ὁ ὑποτίθιος, ἦγουν ὁ ὑπομάζιος.

Γαλακτίων. ὄνομα κύριον.

Γαλακτοπότης. ὁ γάλα πίνων.

Γαλαξίας. τὸ ἐν τῷ οὐρανῷ φῶς, ὅπερ ἐστὶν ἀντανάκλασις φωτὸς ἡλιακοῦ, μὴ καταλαμπομένων τῶν ἀστέρων.

Γάλα δρνίθων. ἐπὶ τῶν λίαν εὐδαιμονούντων καὶ πάντα κεκτημένων. ἢ ἐπὶ τῶν σπανίων. τὰ

σπάνια γὰρ (φησὶ) καὶ δυσεύρετα τῶν ἀγαθῶν παρέξομεν·

ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν.

τουτέστιν, ἐν πλησμῶνι γενόμενοι τῶν ἀγαθῶν ἀπειρηκέναι μέλλετε·

οὕτω πλουτήσετε πάντες.

Ἀριστοφάνης Ὀρῆσι·

Δύσομεν ὑμῖν

πλουθυγίαν, εὐδαιμονίαν, — εἰρήνην,

νεότητα, γέλωτα, χορούς, θαλίαις,

γάλα τ' ὀρνίθων,

ὥστε παρέσται ὑμῖν κοπιᾶν

ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν.

Γαλάται. ὅτι ἐπὶ τοῦ Σκιπίωνος τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ καὶ Ἀννίβου τοῦ Καρχηδονίου Ῥωμαῖοι Γαλάτας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ κατεστρέψαντο. οὗ δ' ἦσαν τῶν ἐσπερίων Γαλατῶν μοῖρα. ἀναστάντων γὰρ ποτε τῆς οἰκείας οἱ Γαλάται ἅμα Βρέννῳ στρατηγῷ προσῆλθον εἰς λ' μυριάδας ἀριθμούμενοι. ἐτεῦθεν διακριθέντες οἱ μὲν ἐπὶ τὴν εἴσω Πυλῶν Ἑλλάδα, οἱ δὲ ἐπὶ Θράκην καὶ τὴν Ἀσίαν ἐστράτευον, ἀμφὶ τὰς δύο μάλιστα πού μυριάδας κατέ-

6. μετῴρου τινός, ἐνθα πολλοὺς ἐμελλε τῆς ὕβρεως λήθεσθαι μάρτυρας Excerpta. 7. ἐξηγήσατο] διηγῆσατο A. cum E. 8. μαστίγων] τῶν μ. A. V. Exc. 10. ἠγησαμένου] ἠγησαμένων E. κατηγοροῦντων] καὶ τὴν κρίσιν κατηγοροῦντων Exc. pta: quam scripturam Reiskius ad interpretis annotationem rettulit. 13. τὴν ἀρχαίαν] τὴν om. A. B. E. Med. Glossam primum in edd., Γαλααδῆτες. χώρα, delevi cum A. V. C. Γαλααδότης B. Γαλααδίτης E. [Γαλααδίτης *V.] Hoc reponendum monuit Schweighäuserus [Opusc. II. p. 205.]. Nomen apud Iosephum saepius obvium. Gaisf. 15. Γαλαθηνός] Γαλαθη B. K. Eundem errorem tractarunt interpretes Hesychii. ὑποτίθιος] Unus MS. Paris. habet ὑποστήθιος. Küst. Sic A. Vide tamen Lex. Rhet. p. 229. ἦγουν ὁ ὑπομ. om. V. C. 18. Glossa Herodotea. γάλα] τὸ γάλα V. 19. φῶς] φῶς τοῦ κύκλου E. Mox ἀνάκλασις A. et Zon. p. 415. Tum φωτὸς ἡλιακοῦ ἀντανάκλασις E. ὅπερ ἐστίν] Sic etiam habet Laertius in Anaxagora segm. 9. unde Suidas haec descripsit. Sed Aldobrandinus in Laertium recte monuit locum istum sic legendum esse, Γαλαξίας ἀντανάκλασις ἐστὶ τῶν ὑπὸ φωτὸς ἡλιακοῦ μὴ καταλαμπομένων ἀστέρων. Rationem emendationis huius apertum lege. Küst. 22. Γάλα δρνίθων. ἐπὶ τῶν] Ex Schol. Aristoph. Av. 734.
1. φησὶ] γὰρ φησὶ V. C. E. οὐν φησὶ Schol. Mox *V. δυσεύρετα omisso καὶ. 3. ὥστε παρέσται] Haec usque ad πλουτήσαντες parum faciunt ad propositum. ὑμῖν] ἡμῖν B. E. Med. 7. πλουτήσετε] πλουτήσατε B. E. Qui subsequuntur verba integriores extant in v. πλουθυγίαν. 10. Πλουθυγίαν] πλουθυγίαν B. E. Scripsi πλουθυγίαν. 11. Θαλίαις] Θαλίαι γάλα τῶν A. item γάλα τῶν C. *V. 13. ὥστε παρέσται] ὡς ἐστὶν C. ἐστὶν *V. Continuo versus eioci, ex Astrampsycho p. titos, quos A. in marg. habet: Γάλα σκεδάζει δυσμενῶν συμβουλίας. Γάλα γαληνῶν πρόξενον πέλει τράπων. 15. Γα 2 ε. τ α. ἐπὶ τοῦ] Hunc articulum ex Polybii libris deperditis a Suida descriptum esse non dubito. Küst. ὅτι Gaisf. tacite cum *V. qui τοῦ omisit. 16. Καρχηδονίου] Καρχηδόνος B. V. Καρχηδόνιος E. 20. προσῆλθον] προσῆλθον A. 23. καὶ αὐτοὶ μυριάδας] μυριάδας καὶ αὐτοὶ A. ὄντες μυριάδες affertur ex *V. Mox rariorem usum μικροῦ Gaisfordus non ferens inserendum δεῖν putabat.

spersans propinquorum liberalitate se propediem hoc aere alieno liberatum iri. verum spe sua frustratus, cum dies cessisset, abductus est in nexum, iuvenis forma haud invenustus. is cum ministeria, quaecumque servos dominis praestare inus erat, creditori exhiberet, ferebat id moderate; sed cum stuprum iuberetur pati, tum vero indignari coepit, et flagitium prorens aspernatus est. cuius rei causa verberibus a creditore laceratus proripuit se in forum; stansque in sublimi loco libidinem feneratoris conquestus est, vibices verberum ostentans. plebs igitur atrocitate iniuriae commota, cum id facinus publica indignatione prosequeretur, accusatum a tribunis plebis creditorem capite damnavit. atque post hunc casum cuncti, qui ob aes alienum nexi erant, lege lata soluti pristina libertate recuperarunt. Γαλαθηνός. Lactens, subrumns. Γαλακτίων. Nomen proprium. Γαλακτοπότης. Qui lac bibit. Γαλαξίας. Circulus lacteus, qui est

refractio laminis solaris, cum astra non illuminantur. Γάλα δρνίθων. Lac gallinarum. dicitur de hominibus valde fortunatis et omnium rerum copia abundantibus. vel de rebus parvis. Bona, inquit, rara et minime obvia vobis praebebimus. adeo ut copia bonorum vos lassatura sit. hoc est, omni bonorum genere ad satietatem usque abundabitis: adeo dicitis omnes eritis. Aristophanes Avibus: Dabimus vobis opulentiam sanitatem, felicitatem, pacem, iuventutem, rimum, choros, convivia, et lac gallinarum: adeo ut nimis copia bonorum satietatem vobis allatura sit. Γαλάται. Sub Scipione duce Romanorum et Hannibale Carthaginensium Romani Galatas in Asia, qui occidentalium Gallorum pars erat, debellarunt. olim enim Galli Brenno duce ad trecentena milia patria sua degressi, diviso bifariam exercitu, pars Graeciam, quae intra Pylas est, pars Thraciam et Asiam petierunt, quorum numerus viginti circiter milia implebat. hi gentibus Asia-

αὐτοὶ ὄντες· καὶ κρατήσαντες τῇ πολέμῳ πάντων μικροῦ τῶν ἐπὶ τὰδε τοῦ Ταύρου Ἀσιανῶν γενῶν τοὺς μὲν ἄλλους ὑποτελεῖς ἐποιήσαντο φόρου, αὐτοὶ δὲ τὰ περὶ τὸν Ἄλυν ποταμὸν χωρία κατασχόντες ἐνέμοντο τὰ μεταξὺ Βιθυνῶν τε καὶ Καππαδοκῶν κείμενα. ἐφ' οὓς ἐστρατεύσαντο Ῥωμαῖοι, κοινωνήσαντας Ἀντιόχῳ τῆς ἐπὶ τῷ Σιπύλῳ μάχης, καὶ συμπεσόντες αὐτοῖς περὶ πόλιν Ἀγκυραν, Μαλίου σφῶν ἡγουμένον, μυρσίους μὲν τῆς μαχίμου ἡλικίας καταβάλλουσι, τοὺς δὲ λοιποὺς ὑποκῦψαι σφίσι, 10 ἀπποστάντας ὧν ἦρχον ἐθῶν, κατηγάκασαν.

5 "Γαλάτεια. ὄνομα θεᾶς. Γαλατία δὲ χώρα. Καὶ Γαλατίας, ὄνομα κύριον.

Γαλλαίῳ. τῷ τῶν Γάλλων.

Γαλλαίῳ Κυβέλης ὀλολύγματι πολλὰκι δοῦσα 15 τὸν βαρὺν εἰς ἀκοὰς ἤχον ἀπὸ στομάτων, τάςδε Θεῇ χαίτας περὶ δικλίδι θῆκεν ὄρειά, θερμὸν ἐπεὶ λύσσης ὧδ' ἀνέπασσε πόδα.

Γαλέα. ὁ ἰχθῦς. Καὶ Γαλεός, ὁμοίως.

Γαλεάγρα. ὄργανον τιμωρητικόν. Καὶ τελευτώντες εἰς γαλεάγραν ἐμβάλλοντες περόναις σιδηραῖς διειργμένην πᾶσαν, ἐν δυσχωρίαις ἐκύλιον. Καὶ αὐθις· Ὁ δὲ ἐν γαλεάγρα σιδηρᾷ βαλὼν ἀπέκτεινεν.

Γαλεώτης. ὄνομα κύριον.

Γαλεώτης, καὶ ἀσκαλαβώτης, ἐκατέρως. ἐν τῷ Ἀσκαλαβώτης.

Γαλερόν. Φαιδρόν.

Γαλή. τὸ ζῷον. καλεῖται δὲ πρὸς τινῶν κερδῶ καὶ ἰλαρία. ἔστι δὲ τὸ ὄνομα ἰσόψηφον δίχη καὶ γαλή· ἀπὸ γὰρ τῶν αὐτῶν σύγκειται γραμμῶν. Καὶ γαλή Ταρτησία. ἡ Ταρτησσὸς πόλις ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν πρὸς τῷ ὠκεανῷ, ἐνθα μέγισται γίνονται γαλαῖ.

Γαληνῶ ἢ Γαληνιῶ.

Γαληνιᾶν. γάννυσθαι, χαίρειν, διαχειῖσθαι.

1. τῷ om. *V. 3. φόρου om. V. Item ποταμὸν ignorans. 6. κοινωνήσαντας] κοινωνήσαντες Gaisf. temere cum A. E. Med. 8. Μαλλίου] Μαλλίου A. B. E. Med. hoc est Μαλλίου, ipsum vero Mallius perinde habitum ac Manlius docet Santenius. 11. κατηγάκασαν] ἠγάκασαν A. 12. θεᾶς] Νηρηίδος addit E. 14. τῷ] τὸ B. E. 15. Γαλλαίῳ] Rhiani fr. IX, 3 — 6. Anthol. Pal. VI, 173. Γαλαίῳ supra *V. hic omisit; idem Κυβέλης. 17. Θεῇ] θεῆς A. V. C. Mox δικλίδι B. E. C. Edd. vett. 1. Inter utrumque distinxit Aelianus N. A. XV, 11. 2. Γαλεάγρα] Cf. Zon. p. 419. Lex. Seg. p. 227. Γαλεάγρα. ἡ τῶν θηρίων ἐκδοχή. Adde Rhetor. Gr. T. V. p. 560. Καὶ τελευτ.] Haec ad Regulum pertinent crudelissimo supplicio a Carthaginiensibus affectum. Hemst. 5. Ὁ δὲ] Cf. Athen. XIV. p. 616. C. et Strab. VI. p. 273. 7. Γαλεώτης] Γαλεώτης E. Γαλεώτης κύριον sic *V. Dicit gentem sacerdotalem. 9. Novissima ἐν τῷ Ἀσκαλαβώτης om. *V. 10. Γαλερόν] Cf. Lex. Seg. p. 229. quaeque disseruit Valckenarius in Lucam p. 142. 11. Γαλή. τὸ ζῷον] Interpretes vocem Graecam γαλή nunc felem nunc mustelam reddunt. Sed vocabulum illud mustelam potius quam felem significare erudite docet Iacobus Perizonius in Aelian. Var. Hist. lib. XIV. c. 4. quem vide. Küst. Similiter intp. Antonini Liber. c. 29. 12. ἰλαρία] Sic etiam legitur apud Artemidorum loco eo, quem in nota sequente indicabimus. Non dubito tamen quin scribendum sit αἰλουρος: quo nomine felem a Graecis appellari notissimum est. Vocabulum autem ἰλαρία pro γαλή etiam adhiberi nusquam alibi me legisse memini. Küst. ἔστι δὲ τὸ ὄνομα ἰσόψηφον] Haec Suidas descripsit ex Artemidoro, apud quem eadem leguntur lib. III. cap. 28. p. 176. Senae autem huius loci, quem Portus non sicut assecutus, est, vocabula δίχη et γαλή eundem numerum continere: quod verum esse unusquisque facile deprehendere poterit. Si enim utriusque vocis litteras ad calculos revoveris, par inde summa XLII. reddunt: quod ipsum Graeci intelligunt, cum dicunt, duo vocabula aut duos versus esse ἰσόψηφα. Ceterum in praecedentibus editt. post γαλή additur ἀργή: quam vocem esse supervacaneam et a loco hoc alienissimam non solum patet ex Artemidoro, apud quem vocabulum illud deest, sed etiam ex sensu. Falsum enim est ἀργή vocibus δίχη et γαλή esse ἰσόψηφα, quoniam longe maiorem continet numerum, ut cuilibet facile patebit, qui singulas litteras ad calculum vocare voluerit. Quare certum est, pro ἀργή initio apud Suidam scriptum fuisse ἀλγή, ut in 2 MSS. Paris. et in codice Florentino legitur. Sed cum vox illa voci δίχη quidem sit ἰσόψηφος, at mendo laboret, et ad sensum loci huius nihil faciat, peritus aliquis librarius, inspecto forsitan Artemidoro, eius loco γαλή legendum esse animadvertens, emendationem illam ad marginem annotavit, quae postea in textum irrepsit, corrupta voce itidem manente; quod et aliis in locis apud Suidam contigit, ut monemus infra v. Κατατροπή. Küst. Horum partem praecepit Kühn. in Aelian. V. H. XIV, 4. Hemst. Vim v. ἰσόψηφα declaravit Scaliger in Euseb. p. 408. Gaisf. τὸ ὄνομα] τὸ om. B. E. καὶ γαλή] γαλή ἀλγή A. ἀλγή γαλή V. ἀλγή C. γαλή ἀργή B. E. Edd. ante Küsterum, quem iam apparere vero sensisse; ἀλγή καὶ γαλή MS. Colsl. 177. 13. τῶν αὐτῶν γὰρ] γὰρ τῶν αὐτῶν A. V. E. γὰρ om. Med. 14. Καὶ γαλή Ταρτησία] Aelianus Var. Histor. XIV, 4. Ὅτι Ἀριστιδῆς ὁ Ἀσκαρὸς ἐπὶ Ταρτησίας γαλῆς δηχθεῖς etc. Vide ibi doctos interpretes. Küst. Ταρτησία clam Gaisf. Ταρσία et mox Ταρσό; Lex. Rhet. p. 229. Deinde ἡ δὲ Ταρτησσός E. 17. Om. vulg. Silet Gronov. γαληνῶ vox est nihili. Alterius verbi antiquissimus auctor, quem usus ille decet, Epicurus est in Epicteti fr. 52. S. Zou. p. 422. γάννυσθαι V.

eis; quae cis Taurum sunt, paene omnibus devictis, ceteras quibus tributarias fecerunt; ipsi vero locis circa Halyn fluvium occupatis in regione inter Bithyniam et Cappadociam sita consederunt. In bellum intulerunt Romani, quod Antiocho in pugna ad Sipyrium opem tulissent; cum iisque duce Manlio prope Ancyram urbem congressi, viginti millibus qui militari aetate erant occisis, reliquos sibi parere coegerunt, adempto his imperio in gentes, quae nunc ante subiectae erant. Γαλάτεια. Nomen Deae. Γαλατία vero regio. Et Γαλατίας, nomen proprium. Γαλλαίῳ. Iam illis proprio. Quae saepe more Gallorum Cybetes sacra celebrantium gravem auribus ululatum edidit, has comas deae intente ad bifores valvas suspendit, postquam ab insano dis-

cursu cessare coepit. Γαλέα. Nomen piscis. Et Γαλεός. itidem. Γαλεάγρα. Instrumentum hominibus torquendis. Tandem vero eum in cavea fibulis ferreis undique munita inclusum per aspera loca rotularunt. Et alibi: Ille vero in cavea ferrea inclusum interfecit. Γαλεώτης. Nomen proprium. Γαλεώτης. Idem quod ἀσκαλαβώτης; de quo vide v. Ἀσκαλαβώτης. Γαλερόν. Nitidum. Γαλή. Nomen animalis; quod nonnulli κερδῶ et ἰλαρία vocant. vocabula autem δίχη et γαλή eundem continent numerum, quoniam ex iisdem litteris composita sunt. Et, Mustela Tartesia. Tartesus est urbs extra columnas Herculeas ad Oceanum sita, ubi maximae nascuntur mustelae. Γαληνῶ. Γαληνιᾶν. Laetari, gaudere, laetitia diffundi.

Γαληνός, ὁ διασημότετος ἰατρός, Περγαμη-
νός, γεγονώς ἐπὶ Μάρκου καὶ Κομόδου καὶ Περτί-
τακος τῶν Καισάρων ἐν Ρώμῃ, υἱὸς Νίκωνος γεω-
μέτρου καὶ ἀρχιτέκτονος, πολλὰ συντεταχώς ἰα-
τρικὰ τε καὶ φιλόσοφα· ἐτι τε γραμματικὰ καὶ ῥη-
τορικὰ· ἅτινα διὰ τὸ πᾶσιν εἶναι γνώριμα καταλέ-
γειν ἄκαιρον ἠγησάμην ἐν τῷ παρόντι. ἐβίω ἔτη ὀ.
Σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἡσύχιον.

Γαλήσιον. ὄνομα τόπου.

Γαλήχιτων. αὐτὴ ἐπὶ τῶν ἀδικῶν τάσσεται
καὶ μηδὲν ἀνιέντων. ὁμοία ἐστὶ τῇ, Οὐ πρέπει
γαλήχι κροκωτός.

Γαλιλαία. κατακυλιστὴ τῇ Ἑλλάδι γλώττῃ.
διὸ καὶ γέλελ ὁ τροχὸς ὀνομάζεται.

Γαλιψός. ὄνομα κύριον. ἐστὶ δὲ πόλις τῆς
Θράκης. ὀνομάσθη δὲ ἀπὸ Γαλίψου τοῦ ἐκ Θάσου
καὶ Τηλέφης.

Γαλλογραικία. ἡ τῶν Βουκελλαρίων χώρα.

οἱ αὐτοὶ καὶ Ἑλληνογαλάται ὀνομάζονται.

Γάλλος. ὄνομα ποταμοῦ.

Γάλλος. ἀπόκοπος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Γάλλος ὁ χαιτήεις ὁ νεήτομος, ὅς ποτε Τρωίῳ

Λυδῶς ὀρχηστὰς μάκρ' ὀλολυζόμενος.

Καὶ Γάλλοι, οἱ ἀπόκοποι. Γναῖος ὁ ὑπατος Ῥω-

μαίων διερχόμενος ἐγεφύρωσε τὸν Σαγγάριον ποτα-

μὸν, τελέως κοῖλον ὄντα καὶ δύσβατον· καὶ παρ' αὐ-

τὸν τὸν ποταμὸν στρατοπεδευσάμενος, παραγίνον-

ται Γάλλοι παρὰ Ἄττιδος καὶ Βαττάκου τῶν ἑ-

1. Γαληνός] Galeni medici Constantinopoli tempore Zenonis imper. meminit supplem. Orig. Constantinop. Codini e cod. Be-
bibl. c. Περὶ ἀρτοπωλείων. Fors. fuit idem cum eo, quem cum Firmo scribit audivisse Maximum Damascius in Vita Isidor
Phot. p. 1070. Reines. 3. Καισάρων Med. 4. πολλὰ] καὶ πολλὰ V. Mox te om. E. 5. γραμματικὴ καὶ ἱστορικὴ V.
6. ἅτινα — παρόντι om. V. 8. ἡσύχιον] ἡσυχον V. 9. τόπου] καὶ ὄρος ἐγγὺς Ἐφέσου addit Zon. p. 421. 10. Γα-
λήχιτων. ἐπὶ τῶν ἀρετῶν, ὁμοία τῇ οὐ πρέπει γαλήχι κροκωτόν. τὸ δὲ ἀπέδον τὸν κροκωτόν ἢ γαλή, ἐπὶ τῶν ἀρετῶν καὶ ἀ-
καλυπτῶν ἀπερ' πρότερον ὑπεκρίνοντο· φασὶ γὰρ οἱ μυθολογοί, γαλήν κροκωτῶ κοσμηθεῖσαν καὶ καλλωπιζομένην τῷ ἐνὶ ἡμέ-
ραις καὶ μετὰ σεμνότητος καὶ αἰδοῦς προσισταμένην, εὐδύς ταῦτα ἀπόρριψαι, καὶ πρὸς μὴν ἐκδραμεῖν ἀναφανέντα. Haec
Coisl. 177. ap. Gaisf. Cum Suida bis Arsenius p. 155. altero quidem loco testem adhibens Eudemum. 11. καὶ μηδὲν ἀνι-
έντων] Quid verba ista hoc loco significare possint, non video. Quare in versione [et alienas vestes indumentibus] secutus
interpretationem Diogeniani, quem consule. Küst. Fallitur vir doctissimus. Locis integerrimus est. Dicitur hoc proverbium
de hominibus iniustus et maleficis, et qui curatura nihil meliores evadunt: quod μηδὲν ἀνιέναι, nihil remittere vocat Suidam.
Haud dissimile proverbium: Πιθήκος ἐν πορφύρῃ. Rem optime explanat Zenobius II, 93. Ἐπειδὴ γαλή κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδί-
της γυνομένη, ἐν χιτῶνι κροκωτῶ οὖσα, ἐπέδραμε μὴ. Fabula nota est. Tour. Cf. Babrium Knoch. p. 151. ἀνιέντων
Haec olim sub glossa singulari Οὐ πρέπει repetebantur. Item novissima praetermisit *V. Statim cum A. *V. glossam dele-
vit: Γαλήχι κροκωτόν. ἐν τῷ Κροκωτός. Quae infra depulimus ab v. Κροκωτός. 13. Γαλιλαία. κατακ. om. *V. 14. γέ-
λελ Immo potius γέλελ, vel γέλελ. Hebraei enim rotam vocant גלגל. Küst. γέλε γέλε A. V. γέλελον C. γέλελ Zon. p. 419. Prae-
terea scribendum foret ὅτι καὶ pro διὸ καὶ, nisi hoc ipsum fraudem argueret. Subsequerentur, quae cum V. removi: καὶ Γα-
λιλαίῳ (καὶ ante Gal. cum A. B. E. reiecit Gaisf.), ζῆτι ποτε μετωνομάσθησαν Χριστιανοὶ ἐν τῷ Ναζαράῳ (vel potius Ναζ-
ραῖος). Ea fortasse propter aliquem animadversionis usum servari poterant, nisi glossam Ναζαράῳ ipsam lectorum sedulitas
inferisset. Reinesius: „Valentini verba ista citat Eulogius apud Phot. c. 220. Τῶν Γαλιλαίων ἐπὶ Χριστοῦ δύο φύσεις λεγόντι
πλατὸν καταχόμεν γέλωτα. — Γαλιλαίους ut Μεριστάς, Γενιστάς, Ἑλληγιανούς, Φαρισσαίους, Βαπτιστάς inter sectas Iuda-
rum nominat Iustin. Dial. cum Tryph. p. 307.” Ceterum edd. vett. οἱ ἀπὸ ταύτης ποτε μετωνομάσθησαν Χριστιανοὶ ζῆτι: ζῆ-
τι ποτε μετωνομάσθησαν Χριστιανοὶ A. E.
1. Γαλιψός] Stephanus Byzantius, Etymologus, Hesychius, Harpocratio et alii rectius Γαληνός scribunt per ἡ. Küst. Γα-
ληνός B. E. item Γαλήψου V. E. Hoc si probandum, etiam manifestus apparet v. Γαλιλαία recens accessisse, quippe petitum
ex v. Γέλελ. Tum ἐστὶ δὲ καὶ B. V. E. Med. 2. Θάσου] Θάσου Harpocr. Pal. Infra τοῦ om. B. E. Modo ἐκ servant I libri
Harpocratidis ad unum omnes, Etym. M. et Zon. p. 415. 4. Zon. p. 419. Vide Constant. de Them. I, 6. 7. ἐν Ἐπιγράμ-
ματι] Erycii II. pr. Anthol. Pal. VI, 234. 8. Τρωίῳ Λυδῶς] τρωίῳ Λυδῶς vel τρωίῳ Λυδῶς A. B. E. Med. δμῶλυτορχηστῶς V.
δμῶλυ διὸς ὀρχηστῶς C. ὀποτυμῶλου Anthol. Pal. quod nunc quidem reliquis suspitionibus praefendum videtur. 9. μάκρ-
ον] μάκρ A. μάκρος V. C. B. E. Med. μάκρ' Gaisf. cum Anthol. 10. Γναῖος — ὑπέδρατο] Valesius fragmentum hoc recte, ut
puto Polybio [vid. XXII, 20, 4.] tribuit. Küst. 11. ἐγεφύρωσε τὸν Σαγγάριον] Livius lib. XXXVIII. (c. 18.) eandem rem his
verbis expressit: Transgressis ponte perfecto flumen Sangarium, praeter ripam euntibus Galli matris Magnae a Pessi-
nunte occurrere cum insignibus, naticinantes fanatico carmine Deam Romanis viam belli et victoriam dare. Edd.
13. ποταμὸν] ποτὲ V. item infra. στρατοπεδευσάμενος] στρατοπεδευσάμενον B m. sec. στρατοπεδευσάμενος ἢ παραγίνοντα
δὲ E. στρατοπεδευσάμενος dedit Schweighäuserus, qui στρατευσάμενος coniecit in annotatione, Porto praesente. 14. Ἄττι-
δος] Ἄττιδα B pr. et E. Βαττάκου] Vid. Wesseling. Addend. in Diodor. Sic. [T. II. p. 537.] Tewater. in Iablonaki Opus.
T. III. p. 67. Gaisf.

Γαληνός. Galenus, medicus celeberrimus, Pergamenus, qui
sub Marco, Commodo et Pertinace Imperatoribus Romae vixit:
Niconis geometrae et architecti filius. multa composuit medica et
philosophica; item grammatica et rhetorica; quae cum omnibus
sint nota, in praesentia recensere supervacaneum duxi. vixit
annos LXX. Γαληνός etiam significat tranquillus. Γαλήσιον.
Nomen loci. Γαλήχιτων. Feli tunica. dicitur de homini-
bus iniustus, nec de more suo quicquam remittentibus. prover-
bium hoc simile est illi, Non decet felem crocota. Γαλι-
λαία. Lingua Graeca idem significat quod est devoluta. quod

gelgel Hebraice rota vocatur. Γαλιψός. Nomen proprium.
est autem urbs Thraciae, sic vocata de Galipso Thasi et Tele-
phes filio. Γαλλογραικία. Gallograecia, Buccelliarum
regio, qui et Gallograeci vocantur. Γάλλος. Nomen suū.
Γάλλος. Castratus. In Epigrammate: Gallus ille comatus et
recens exsectus, qui quondam in monte Tmolio Cybele m-
tans ululavit. Et Γάλλοι, evirati. Cnaeus, consul Romanus,
fluvium Sangarium, qui profundus omnino et transitus
difficilis erat, ponte iunctum traiecit. cum autem ad ipsum
fluvium castra posuisset, Galli ab Attide et Battaco Ne-

νοῦντος ἱερέων τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν, ἔχον-
 ῶς τῇ ιδέᾳ καὶ τύποις, φάσκοντες προσαγα-
 ν τὴν Θεὸν νίκην καὶ κράτος. οὗς ὁ Γναῖος
 ἠρώπως ὑπέδεξατο. Καὶ αὐθις Ἀπέστειλε
 κους, διασκευάσας εἰς Γάλλους, μετ' αὐτῶν
 ἡ γυναικείαις στολαῖς ἔχοντας τύμπανα καὶ
 ἰ, ἐπὶ τοῖς προκαθημένους τῆς χώρας. —
 ἴλλοι μὲν γίνονται ἐξ ἀνδρῶν, ἐκ δὲ Γάλλων
 οὐ γίνονται.

λόφ. γάλως, γάλω, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ὀ
 ἀνδραδέλφω. Καὶ γαλοῶνη δμοίως, ἡ ἀν-
 φος.

μβρειος στολή.

μβρορος. ὁ ἀμέτοχος.

μβροδὸς Ἐρεχθῆος. ὁ Βορῶας. τὴν γὰρ 15
 μαν θυγατέρα αὐτοῦ ἔγημεν, ἐξ ἧς τίκεται
 καὶ Κάλαις.

νοῦντος] Περσινούτος Wolfius. 2. πρὸς τῇ ιδέᾳ] Valesius in notis ad fragmenta Polybii p. 36. legendum monuit προ-
 α, quae emendatio non minus ingeniosa est quam vera. Infra enim v. Προστηθιδίων Suidas aliud incerti cuiusdam
 is fragmentum adduxit, in quo itidem τύποι et προστηθιδία coniunguntur et Gallis tribuuntur. Küst. 3. Θεὸν] Θεῶν B.
 8. Ὅτι Γάλλοι] Ex Diogen. Laert. IV, 43. petittum docuit Gaisf. Statim deletit Küsterus: Γάλλους τί τεμείν. Γά-
 οὐ ἀπόκοποι ἐπὶ τῶν . . . Quae verba agnoscunt B. E. omittunt A. V. C. 10. Γαλόφ] Vide Etymologum. Küst.
 refertur ad II. γ'. 122. sive γ'. 473. καὶ om. *V. Med. 11. ἀνδραδέλφω tacite Küsterus, Portum secutus. Infra
 η tacite Stephanus in Thesaurō, γαλοῶνη diserte Zon. p. 419. 13. Γάμβρειος στολή] Athenaeus lib. I. c. 23. p. 30.
 innotera Themistocli a rege Persarum data etiam γάμβρειον στολήν recenset: ad quem locum Suidas procul dubio respexit.
 utur autem ab Athenaeo γάμβρειος στολή vestis pretiosa, qualem reges Persarum dare solebant generis suis, vel etiam
 os eodem honore, quo generosa, afflicere volebant. Küst. 14. Γάμβρορος] Scribendum est γάμμορος. In multis enim
 errore eorum, qui veteres codices describebant, β positum est pro μ, et vice versa; quoniam in quibusdam MSS. haec
 lterae adeo sibi similes sunt, ut aegre interdum discerni possint. Recte Hesychius: Γάμμοροι, ἀμέτοχοι, ἔστερημένοι.
 est autem γάμμορος pro ἀμμορος, ut apud eundem Hesychium γανδάνειν pro ἀνδάνειν, γέαρ pro ἐαρ, γέλουτρον pro
 ν, γισχός pro ἰσχός, γοῖνος pro οἶνος, et alia. Küst. Aliud mendum non percepit Küsterus. Scribendum enim non
 ros sed γ' ἀμμορος, relatione facta ad Euripid. Hec. 421. Vid. Censur. Edinens. XIX. p. 81. Gaisf. De hac glossa nu-
 clum. Nam Küsteri ratio cadit in Hesychium, a cuius causa Noster multum abhorret; Elmsleius vero quam sumpsit sive
 fabricam Γ' ἀμμορος sive fraudem a perversa lectione subnatam, ea talis esse videtur, ut stuporem infimi subsellii ve-
 er excadat. Zon. p. 416. Γάμβρορος, ἡ γάμμορος. ὁ ἀμέτοχος. 15. τὴν γὰρ Ἐρεθθίαν] Vide Scholiastam Apollonii
 in lib. I. v. 211. Scholiastam Homeri Odys. ζ'. 533. Scholiastam Sophoclis in Antig. 980. Philostratum de Vita Apoll.
 179. Itemque supra v. Ἀρέται. Küst. Vide potissimum Herod. VII, 189. γὰρ om. V. C. 16. τίκεται] τίκεται

Ὁ δὲ A. V. C. Nihil cognosci licet e loci particula sub v. Κορυθιδίων. Toupius comparavit Polybiam apud Athen. X.
 ἡτηθεῖς οὖν (Antiochus) τῷ πολέμῳ ἔφυγεν ἐς Ἐφεσον μετὰ τῆς νεογάμου. 3. Γαμηλία. ἡ διδομένη] Vide Harpo-
 em, Pollucem, Etymologum et Petium de Legibus Attic. p. 151. Küst. Adde Lex. Rhet. p. 228. 233. et Taylorum in De-
 p. 968. item Schömaunum in Isaeum p. 263. Γαμηλία *V. cum Zon. p. 422. 4. ἡ ἢ τῶν γυναικῶν] ἡ τῶν γυναικῶν ἢ A.
 V. Med. καὶ τῶν γυναικῶν ἢ V. τῶν γ. ἢ C. Gaisfordus tacite Pal. Harp. secutus est, probante Meiero de gentil. Att. p. 18.
 os Δίδυμος] Hinc usque ad finem omnia om. V. C. cum Harpocr. Pal. Oratiouem satis indoctam notare visum est. Nam
 lhenis memoria, ne quis fallatur, pendet ab eodem Harpocratiōne. 6. παροιμία] Haec vox ab inepta manu adiecta
 , quoniam cullibet facile patet, γαμηλίαν εἰσενεγκεῖν proverbium esse non posse. Küst. 7. μαρτυράμενος] μαρτυρό-
 λ. 10. γαμηλίαν] γαμηλία A. Δημοσθένης] P. 1320, 12. 14. Γαμηλιῶνος] Lex. Rhet. p. 228. Γαμηλιῶν. μὴν
 τῶν βροδος. τοῦ μηνός] Sic A. B. C. V. E. μηνός τοῦ Ἰανουαρίου] add. ante Gaisf. ὄνομα μηνός Zon. p. 416. 15. Γα-
 εῖν] Vide Bergler. in Alciphron. I, 13. p. 82. Ceterum Γαμησίην A. Gaisf. 16. Γαμψωλή] Γαμψίλη A. Vid. Ari-
 Equ. 198. et intpp. Hesychii. 17. Γαμψωλή] Zon. p. 420. Γαμψωλα sic Hesychius.

n sacerdotibus Pessinunte missi venerunt, imagi-
 ualacra pectoribus affixa gestantes, et deae iussu
 et felicem successum Romanis nuntiaverunt: quos
 maniter excepit. Et alibi: Ad milites praesidia-
 regionis misit adolescentes, Gallorum insignibus
 stibusque muliebribus indutos, et cum tibiis tym-
 nesque ferentes. † Galli quidem ex viris sunt, ex
 nequaquam viri sunt. Γαλόφ. A nominativo γά-
 p, et inserta littera ὀ γαλόφ. Et γαλοῶνη, itidem
 r. Γάμβρειος στολή. Γάμβρορος. Qui
 uticeps. Γάμβροδὸς Ἐρεχθῆος. Erechthei ge-
 n. is enim Orithyiam eius filiam uxorem duxit, ex qua

Γαμέτης. ὁ ἀνὴρ, ὁ σύζυγος. Ἡ δὲ σὺν τῷ
 κορυθιδίῳ γαμητῆς ἐς Ἐφεσον ἦλθεν.

Γαμηλία. ἡ διδομένη τοῖς φράτορσιν ἐπὶ γά-
 μοις. ἢ τῶν γυναικῶν ἢ εἰς τοὺς φράτορας εἰς-
 αγωγή. οὕτως Δίδυμος ὁ γραμματικός. [Καὶ
 παροιμία· Γαμηλίαν εἰσενεγκεῖν. ὅταν τις ἡγάγετο
 γυναῖκα, πρὶν γὰρ ἐσεῖναι παῖδα, οὕτως μαρτυράμε-
 νος περὶ τοῦ γάμου κατὰ τοὺς γάμους ἀπεδίδου τι
 τοῖς φράτορσιν εἰς λόγον εἰδωχίας. καὶ τοῦτό ἐστι
 γαμηλίαν εἰσενεγκεῖν. μέμνηται τοῦ λόγου Δημο-
 σθένης ἐν τῷ πρὸς Ἐθβουλίδην λόγῳ. Καὶ γὰρ ὅτι
 ὁ πατήρ μου κατὰ τοὺς νόμους ἔγημε, καὶ γαμηλίαν
 τοῖς φράτορσιν εἰσηγήνοχε μεμαρτύρηται.]

Γαμηλιῶνος. τοῦ μηνός.

Γαμησίειν. Ἀττικοὶ φασί.

Γαμψωλή. ἡ σιαγών.

Γαμψωλή. ἡ ἐπίκαμψις.

nati sunt Zetes et Calais. Γαμέτης. Vir, maritus. Illa
 vero cum iuvene marito Ephesum venit. Γαμηλία. Epu-
 lum nuptiale quod curialibus praebebatur. vel uxorum ad curia-
 les introductio. ita Didymus grammaticus. [Et proverbium:
 Epulum nuptiale praebere. cum aliquis uxorem duceret, ante-
 quam ei nasceretur infans, nuptias testibus adhibitis professus
 epulum nuptiale curialibus praebebat. id vocabant γαμηλίαν
 εἰσενεγκεῖν. huius rei meminit Demosthenes in oratione adver-
 sus Eubulidem: Testatum enim est patrem meum secundum
 leges uxorem duxisse, et curialibus epulum nuptiale prae-
 buisse.] Γαμηλιῶνος. Mensis Ianuarii. Γαμησίειν.
 Atticorum dictio. Γαμψωλή. Maxilla. Γαμψωλή. Inflexio.

Γαμψώνυχος. ἐπικαμπεῖς ἔχοντος τοὺς ὄνυχας. Καὶ Γαμψώνυχα ζῶα, ὅσα τῶν πτερωτῶν τὴν ἐπιρυγχίδα γεγάμψωκεν ὑπὸ τὴν γένυν, οἷός ἐστιν ἀετός, ἰέραξ, κεγχρηὶς ἄλλα τε τὰ μὴ πίνοντα.

Γαμψόν. ἐπικαμπές.

Καὶ γαμψὸν χαιτήσιν ἐφ' ἰππεύεισι πεδηθὲν ἄγκιστρον, κρυφίην εἰναλίοισι πάγην ἐν Ἐπιγράμματι.

Γαμψόν τε δρέπανον, σταχυητόμον ὄπλον ἀρούρης.

Καὶ αὐθις.

Γαμψὰς πυρολόγους δρεπάνας.

Γαμψοὺς. τὰς καμπτούσας καὶ πλαγίους νεφέλας, ἢ τὰς δροΐδων ὕψεσιν εἰκασμένας. γαμψοὺς γὰρ ἐκάλουν τὰς ὄρνιθας. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. 15 Ἀριστοφάνης. Γαργαλίζει δέ, ἐρεθίζει ἀπὸ τοῦ ἰστόματος, ὥστε ἐμέσαι.

Γάνδειρον. ὄνομα τόπου.

Γανόων. λελαμπρυσμένος.

Γάνος. ὁ οἶνος.

Πᾶν ἀγέλην. Νύμφαι πίδακα. Βάκχε γάνος.

Καί.

Γάνος ἀμπέλου, (ὁ οἶνος)

βότρυος ἔλικα παυσίπονον.

Γάνος δὲ θηλυκῶς, τὸ πρὸς τῇ Θράκη ὄρος ἢ

6 Γάνος.

Γάνος καὶ Γανιάδα. χωρία ἐστὶ Θρακικά.

Γαννυμένη. χαίρουσα. γάννυμι γὰρ ὁ ἐνεστώσ. καὶ Γάννυσθαι, φαιδρύνεσθαι, χαίρειν, καὶ διαχεῖσθαι.

10 Γαργητέος. ὄνομα κύριον τόπου.

Γαργαλίζει. κινεῖ, ὑποσημαίνει, προτρέπει, ἐρεθίζει.

Ἦστ' ἐμοῦ γ' ἀκρωμένον (τοῦ μέλους) ὑπὸ τὴν ἔδραν αὐτὴν ὑπῆλθε γάργαλος.

15 Ἀριστοφάνης. Γαργαλίζει δέ, ἐρεθίζει ἀπὸ τοῦ ἰστόματος, ὥστε ἐμέσαι.

Γαργαρισμός.

Ἦ γάρμος. ὄνομα κύριον. Ὁ δὲ ἕτερος ταῦρος ἐμνησάτο κακὸν φώνημα Γάρμω.

1. ὄνυχας] Addit E. ἐστὶ δὲ καὶ γενικὴ τοῦ γαμψώνυχος. 2. Γαμψώνυχα ζῶα] Haec partim debentur Aeliani N. A. XI. 3. Eadem recoquantur sub v. Ἐπιρυγχίδα. 3. ἐπιρυγχίδα] ἐπιρυγχίδα V. C. ἐπιφορυγχίδα *V. Ceterum hunc locum com-
pavit lector studiosus in v. Ῥύγχος. ὑπὸ] ἐπὶ E. gr. 4. τὰ μὴ πίνοντα] Aristot. Hist. An. VIII, 3. Ἔστι τὸ τῶν ὀρνίθων γένος πᾶν μὲν δλιγόποτον· οἱ δὲ γαμψώνυχες καὶ ἀποτοὶ πάμπαν, εἰ μὴ τι δλίγον γένος καὶ δλιγάκις. μάλιστα δὲ τούτων ἡ κεγχρηὶς· καὶ ἰκτινὸς δλιγάκις μὲν, ὥπται δὲ πίνων. Gaisf. 6. Καὶ γαμψόν] Archiae Ep. X, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 152. 9. Γαμψόν τε] Antiphili Ep. IV, 3. Anthol. Pal. VI, 95. Γάμψοντες A. 12. Γαμψὰς] Philippi Thessal. XIV, 2. Anthol. Pal. VI, 104. δρεπάνας] δρεπάνας A. 13. Γαμψοὺς. τὰς] Ex Schol. Aristoph. Nub. 336. 14. γαμψοὺς γὰρ] γαμψοὺς δὲ V. 16. ὄνομα ποταμοῦ] In duobus MSS. Paris. legitur ὄνομα τόπου. Küst. Sic etiam cum A. scribendum fuisse vicit terminatio nominis. Statim addunt B. E. Edd. velt. Γάνιος sine interpretatione. 17. Γανόων] De propria vocis huius significatione vide Casaubonum in Athen. lib. I. c. 6. Küst. Adde Wytenb. in Plut. T. VI. p. 359. sq. 19. Πᾶν ἀγέλην] Ex Epigrammate Sabini in Anthol. Pal. VI, 158. Haec olim male percepta transierant in v. Νυμφαιπίδακα.
3. βότρυος ἔλικα παυσίπονον] Versus est Aristoph. Ran. 1356. (1327.) cui praecedens οὐδὲν γάνος ἀμπέλου addi debuerat: hic enim ad institutum Suidae pertinet. Hemst. lussit etiam Albertius in Obs. Misc. T. IX. p. 144. distingui, quae tenorem in perpetuum coierant. 4. Γάνος δὲ] Γάννος δὲ οὐδετέρως ἢ χαρὰ· καὶ γάνος E. omisiss ἢ Γάνος sub finem glossae, quibus recte careas. 6. Γάνος καὶ] Γάνος οὖν καὶ E. qui mox om. ἐστὶ. Atque Med. haec superioribus adiungit. Γάνια *V. 8. Γάννυσθαι] Sic Schol. Platon. p. 312. cf. v. Γαληνῶν. 10. Gl. om. V. C. Γαργητός Gaisf. tacite. τόπου om. B. E. *V. Med. 11. δοτικῆ post Γαργαλίζει delevi cum *V. ὑποσημαίνει] Apud Etymologum et Phavorinum rectius legitur ὑποσαίνει. I. e. blanditur, adulatur. Küst. Nihil mutat Lex. Bachm. p. 183. Utrumque ianxit Zon. p. 423. 13. γ' om. *V. 15. Ἀριστοφάνης] Thesmoph. 138. sq. Γαργαλίζει] Γαργαλίζει A. B. V. E. Ceterum de h. v. legatur Bakii disputatio in Cleomed. p. 431. sq. Gaisf. Cf. Hemst. in Thom. M. p. 179. sq. γαργαρίζει servat Zon. p. 423. omisso ὅτι. ἀπὸ τοῦ στόματος] Puto scribendum esse ἐπὶ τοῦ στόματος. Küst. ἀπὸ τοῦ στόματος servat Etym. M. p. 221, 25. 17. Om. vulg. nec Gronovius contraxit. Omisi tamen cum V. C. quae A. in marg. habet: Γάργαριε. ἐν τῷ Ψαμμοκοσιογάργαρα. Item Gaisfordus delevit cum omnibus MSS. Γάργαρα. πόλις Τρωάδος ἐπὶ τῇ ἀκρῇ τῆς Ἰδης. ἀνομάσθη δὲ ἀπὸ Γαργάρον τοῦ Διὸς καὶ Λαοῖσας (τοῦ ἐκ τῆς Λαρ. Küsterus, collato Steph. Byz., mox τῆς ἐν σικαλίας Med.) τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ. τὸ ἔθνηκὸν Γαργαρεῖς. 18. Γάρμος. ὄνομα κ.] Regis Babylonis, Iambl. ap. Phot. c. 94. Reines. Plenius in v. Φάσμα. Hemst. Monuit etiam Rochettus Miscell. T. I. p. 76. Sed haud ambiguum quin ex inferiore glossa haec annotatio profecta sit. ταῦρος om. B. E.

Γαμψώνυχος. Aduncos unguis habentis. Et Γαμψώνυχα ζῶα dicuntur, volucres, quae rostrum inflexum et aduncum habent, ut aquila, accipiter, cenchreus, aliae non bibentes. Γαμψόν. Incurvum. In Epigrammate: *Et aduncum hamum, setae equinae alligatum, quo piscibus insidiae struuntur.* Et denique: *Curvatque falcem, qua spicae secantur.* Et alibi: *Curvas falces, quibus frumentum colligitur.* Γαμψοὺς. Sic Aristophanes Nubibus vocat nubes curvatas et obliquas, vel avium rostris similes, aves enim vocant γαμψοὺς. Γάνδειρον. Nomen loci. Γανόων. Splendidus. Γάνος. Vinum. *Augete semper, Pan, gre-*

gem; Nymphae, aquam fontanam: Bacche, vinum. E: Uvae capreolum curas pellentem. Γάνος vero genere feminino vocatur mons in Thracia. Γάνος et Γανιάδα. Loca Thraciae. Γαννυμένη. Gaudens, praesens est γάννυμι. Et Γάννυσθαι, laeto esse vultu, gaudere, laetitia distulsi. Γαργητέος. Nomen loci. Γαργαλίζει. Titillat, cum voluptate movet, excitat, irritat. Aristophanes: *Ades σὺ cum carmen illud audirem, podicem ipsum subiret titillatio.* Γαργαλίζει vero de ore dicitur, significatque vomitum dare. Γαργαρισμός. Γάρμος. Nomen proprium. *Aliter vero taurus mugiens mali omnis vocem Garmō reddidit.*

ιζείν. ὄρος.
ος. ἀρσενικῶς λέγεται. ἔστι δὲ οὐδὲν ἄλλο
ἢ σηπεδῶν.

τήρ. ἡ κοιλία. Ὅμηρος διαπαντός γα-
λαῖ, οὐ κοιλίας. Καὶ παροιμία·
αστέρα μοι προσφέρεις, κάλλιστον ὄνειδος
ἀπάντων·

πλήρης μὲν ἐλαφροτέρη, κενὴ δὲ βαρεῖα.
γαστριμάργων. Γαστέρα δὲ ὁ Λαβιδ τὸ
ισμῶν ταμείον ἐκάλεσεν. Ἐταράχθη ἐν 10
ὄφθαλμός μου, ἢ ψυχὴ μου, καὶ ἡ γασ-
τριμάργω.

τριζέσθαι. λαμπρότερον τρέφασθαι.
τριζομαι. τύπτομαι εἰς τὴν γαστέρα.
ἀνης·

πόλις, ὅφ' οἶων θηρίων γαστρίζομαι.

τριμαργία. καὶ Γαστριμαργός, ὁ ἄπλη-
καὶ Γαστριμάργος, ἀπλήστως.

Γάστρις. ὁ περὶ γαστέρα ἀκρατής. καλοῦσι
δ' οὕτω καὶ τὸν ἔλμινθας ἔχοντα.

Γαῦλος. ὁ εὐαπάτητος. ἢ πλοῖόν τι φορη-
γὸν Φοινικικόν, ἢ ἄκατος. γαυλὸς δὲ δευτέρως τὸ
5 ποιμενικὸν ἀγγεῖον, ὃ δέχεται τὸ γάλα. Ἡρόδοτος·
Γαυλοὺς τε ἐνταῦθα καταδύσας. ἢ Γαυλός, ὁ τοῦ
φρέατος ἀντητήρ. ἢ οἰνηρὸν ἀγγεῖον, ἐκ ξύλων
κατεσκευασμένον, ἣν Ἴταλοὶ μαγγάναν ὀνομάζου-
σιν. ἐπὶ δὲ τῶν γαλακτοδόχων ἀγγείων.

Γαυλοὺς τε γλαγοπήγας·

ἐν Ἐπιγράμμασι.

Γαυνάκας ἀμπεχόμενον.

Γαυριᾶ. ἀγάλλεται, ἐπαίρεται, θρασύνεται.

Γαυροειδής. ὁ ὑπερήφανος.

15 Γαῦρον. στερόδον, μέγα, ἀκλινές, ἀκατάπλη-
κτον. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρόν ἐσθ' ὡς Ἡρακλῆς.

Ἀγαθίας· Ὁ δὲ Βελισάριος τὴν ἐγκλίρησιν μείζονα

[v] Deest gl. V. C. Ioseph. A. I. V, 1, 19. et al. contulit Gaist. Cf. Zon. p. 422. 2. λέγεται] λέγει B. E. ἔστι δὲ
rtimidorus I, 68. (66.) Γάρον δὲ πίνειν, φθίσιν σημαίνει. ἔστι γὰρ οὐδὲν ἄλλο ὁ γάρος ἢ σηπεδῶν. Ex hoc loco Arte-
nem et a Pearsono observatum esse video) Suidae verba deprompta esse manifestum est. Küst. Zon. p. 416. 4. Zon.
6. Γαστέρα] Diogen. IV, 85. Gaist. Immo Diogenianus libro III. προσφέρεις] προσφέρεις V. C. 8. κενή] κενεά
m A. B. V. E. Edd. ante Küst. Illud servavi cum Arsenio p. 156. κενή Diog. Item supra malim ἢ πλ. 9. γαστρι-
των] γαστριμάργων reposui cum Diogeniano, Arsenio et *V. C. Γαστέρα δὲ ὁ Λαβιδ] Hanc notam excerpit Suidas
oreto in Psalm. XXX. p. 510. Küst. Ubi γαστέρα pro ταμείον C. 13. Γαστριζέσθαι] V. Lobeck. in Phryn. p. 95.
ως Zon. p. 423. λαβρότερον Hesychius et Schol. Luciani Epp. Saturn. 38. Itaque promptum est reponere λαμυρώτε-
15. Ἀριστοφάνης] Equ. 273. Excidere quaedam apud Zonaram. Menagium in Diog. Laert. VII, 172. laudat Gaist.
ἡμ' post πόλις eieci cum A. B. V. C. E. Med. In fine γαστρίζομεν A. 18. Γαστριμάργως, ἀπλήστως] γαστριμάρ-
στόρος E. καὶ neglexit vulg. Tum ζῆται ἐν τῷ Λαίρῳ A. marg. et sic fero B. E. Cf. v. Μάρης.
15] Aristoph. Av. 1603. Necnon infra (citante Tourpio) in v. Συβαρτικαῖς. Gaist. Adde Hemsterh. in Thom. M. p. 181.
17. καλοῦσι δ' οὕτω] Vide Hesych. v. Γαστρίδες. Küst. Eadem observatio Lex. Rhet. p. 230. 3. ὁ εὐαπάτητος]
ἀπάτητος vulgo leg. ὁ ἐξ ἀλλοτρίων ζῶν, ἢ. Quae delevi cum omnibus MSS. Habet ea Hesychius. Gaist. ἢ πλοῖόν
γὸν Φοιν.] Confer cum hoc loco enarratorem Comici in Av. 599. Küst. Adde gl. Herodot. III, 136. et Lex. Rhet.
5. Ἡρόδοτος] Locus Herodoti extat lib. VI. c. 17. at ubi γαυλός non significat mulctrale, ut Portus Suidam ac-
stimabat, sed genus quoddam navigii. Adi ipsam Herodotum. Küst. Recte haec disposuit Zon. p. 418. 6. γαυ-
λοὺς reduxi cum *V. Med. et Zonara. ἐνταῦθα] ἐνταῦθα E. Γαυλός, ὁ τοῦ] Gl. Herodot. VI, 119. 8. μαγγά-
Μαγγάνα et Μαγγάναν. Hemst. Adde Salmasium in Hist. Aug. T. II. p. 53. 10. Γαυλοὺς τε] Leonidae Tar. XXXIV,
Pal. VI, 35. γλαγοπήγας] Unus MS. Paris. habet γλαγόπηγας. Sed in Anthologia Epigrammatum loco laudato rectius
λαγοπήγας, quod in hac editione secutus sum, cum ante male legeretur γλαγόπηγας. Küst. γλαγόπηγας A. γαλαγό-
n. γαυλοπήγας V. γαυλόπηγας C. τλαγόποδας B. E. 11. ἐν Ἐπιγράμμασι cum *V. 12. Γαυνάκας] Vide infra
κας. Küst. Ubi vide quae ascripsimus, addito Schol. Clem. Alex. T. IV. p. 124. Repetit Zon. p. 418. 13. Γαυ-
ροειδής. Vide Bos. in Isai. LX, 18. Tourp. MS. Vid. Antiatt. p. 87. Est glossa sacra, quam ad Iobi c. 39, 21. 23.
Ernestius. Continuo delevi δοτικῆ cum *V. et Zon. p. 423. 15. Zon. p. 422. Cf. Lex. Rhet. p. 230. ἀκατάπλη-
κατάπληκτον A. 16. Ἀριστοφάνης Βατράχοις] V. 283. 18. Ἀγαθίας· Ὁ γάρ] Locum hunc corrumpit et mutilavit
vnius veram lectionem et integrum sensum lector petere debet ex ipso Agathia lib. V. (15.) p. 160. Küst. Aliqua tamen
arte liberandus Suidas, siquidem περιχαρής, quod interpres quidam tertio destinavit exemplo, locum vocis ἀμπενε-
invasit. Ὁ γάρ] ὁ δὲ A. B. C. E.

δons. Γάρος. Est generis masculini. garus au-
l est quam putredo. Γαστήρ. Venter. Home-
ibique γαστέρα vocat, non autem κοιλίαν. Et pro-
ntrem mihi obiscis, omnium probrum pulcherrim-
us quidem levis est, vacuus vero gravis. dicitur
gulae deditis. David vero γαστέρα vocavit locum,
iones tanquam in promptuario reconditae sunt: Tur-
oculus meus, anima mea, venter meus. Γα-
Lautius vivere. Γαστρίζομαι. In ventrem
odor. Aristophanes Equitibus: Ὁ civitas, quales
em meum caedunt. Γαστριμαργία. Et Γα-
gulosus. Et Γαστριμάργως, insatiabiliter. Γά-
x. Vol. I.

στρις. Intemperans. gulosus. sic etiam vocant enim, qui ver-
mibus laborat. Γαῦλος. Qui facile decipitur. vel navigium
quoddam onerarium, quale erat Phoenicum, vel acatus. γαυλός
vero, cum acuto, vas pastorale, quo lac excipitur. Herodotus:
Navibus vero ibi demersis. Vel Γαυλός, situla, qua hauriunt
aquam ex puteo. item, vas vinarium ligneum, quod Itall manga-
nam vocant. de mulctrali vero accipitur in hoc Epigrammatis
loco: Et mulctralia, in quibus lac coagulatur. Γαυνάκας
ἀμπεχόμενον. Γαυριᾶ. Sese iactat, fastu se effert, fe-
rocit. Γαυροειδής. Superbus. Γαῦρον. Durum, ma-
gnum, contumax, ferox. Aristophanes Ranis: Nihil enim est
adeo ferox ut Hercules. Agathias: Belisarius vero tam rem,
68

ἔδειξε καὶ γαυροτέραν, καὶ περιχαρῆς γε τὴν νίκην.
Καὶ αὐθις· Ὁ δὲ γαῦρος ὡς περὶ κινούμενος.

469 Γαῦρος. Ὁ δὲ γαῦρός τε ὢν ἀνὴρ καὶ ἀγέ-
ρωχος, καὶ στρατείαις ὠμιληκῶς καὶ τοῦτο πρῶτον
ἀγαθὸν ἠγούμενος, τὸ ἐν ἀνθρώποις τιμὴν καὶ δό-
ξαν καὶ πλοῦτον ἐπικλύζοντα καὶ τὸ ἔχειν ἑαυτῷ ὅ-
τι βούλοιο κεχρῆσθαι καὶ ἀδεῶς, διὰ μέθην νύκτα
καὶ ἡμέραν οὐκ εἰδέναι, οὔτε ἀνατέλλοντα καὶ δυσ-
μενον ἥλιον, ἴσα καὶ οὐρανοῦ εἶναι νομίσας τὴν με-
τάκλησιν ἐκ τῶν ἀλύπειν καὶ διακεχυμένων εἰς ὄλι-
γωρίαν διατρίβων, ἀποζήξας ἑαυτὸν καὶ καταταί-
νας τὴν ψυχὴν εἰς φιλοδοξίαν, βαρῆς ἀναστάς ἐκ
Παμφυλίας ἀνέστρεψε. Τιμάσιος· οὗτος ἦν, ὃν
Εὐτρόπιος ἠγάγευ.

Γαῖα χάνοι. καταπίοι αὐτὸν ἢ γῆ.

Γαίειος. ἔνομα κύριον. ἔ τῆς γῆς υἱός.

Γαίηιος. ὁ γῆινος.

Γαίηοχος. ὁ Ποσειδῶν.

Γαἰοδότης. ὁ ἀπεμπολῶν γῆν.

Γαἰῶν. ὄνομα ποταμοῦ. Γαἰῶν καὶ Φεισῶν 20 Σοφοκλῆς φησι.

ὀνόματα ποταμῶν. [Καὶ Γαἰῶν, γῆινων πραγμά-
των.]

Γαἰοῦχος. ὁ τὴν γῆν ὀχῶν.

Γαῖσα, καὶ Γαἰσός. κοντός, εἶδος ἀμυντηρίου,
5 οἷον δόρατος.

Γεγανωμένος. λελαμπρυσμένος, ἔσκεπα-
σμένος. Τὸ περιέχον τῷ κονιορτῷ γεγανωμένον ἐ-
χώρῳ βοτανῶδει. τουτέστι λελευκασμένος.

Γεγαννυμένος. ἐπαγαλλόμενος. Πῶς δ
10 ἀνὴρ βασιλεῖω τύφῳ ἐκ παίδων καὶ κολακείᾳ πολλῇ
γεγαννυμένος, δίαίταν τε λαχῶν βαρβαρωτάτη
οὕτω διατεθῆναι.

Γέγειαι βόες. αἱ ἀρχαῖαι. [καὶ ἀρσενικ
γέγειος.]

15 Γέγηθε. χαίρει.

Γεγηροτροφηκῶς. ἐν γῆρα θρέψας.

Γέγονεν ἐν καλῷ. καλλίστως ἔσχε.

Γεγράψομαι. δεήσομαι.

“Ὡστ’ οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.”

2. Καὶ αὐθις . . . κιν.] Delevit Küsterus. Solum καὶ αὐθις enotavit Gronovius. κινούμενος] κοινοῦμενος A. 3. Γαῦρος
lemma nescit *V. Ὁ δὲ γαῦρός] Vide infra v. Τιμάσιος, ubi fragmentum hoc auctius legitur. Küst. Ubi codices ἀνὴρ ἄν.
Est Eunap. Fr. 37. sive ed. Nieb. p. 113. 4. καὶ τοῦτο usque ad ἀνέστρεψε (usque ad ἠγάγευ *V.) om. V. Mox legendum
τῶν ἐν ἀνθρώποις. 6. ἐπικλύζοντα omisit Küsterus. 7. καὶ ἀδεῶς διὰ μέθην Edd. Scribendum διὰ τε μέθην. 9. ἔλιον]
Supplendum καθορᾶν. δὲ οὐρανοῦ] καὶ οὐρανοῦ A. B. E. Med. Restitui vetustam scripturam, quamvis obscura sententia
μετάκλησιν] μετάκλυσιν A. Post hanc vocem probabiliter in altera glossa distinguitur. 13. Τιμάσιος· οὗτος] Leg. Τιμάσιος
οὗτος ἦν. Vid. infr. Τιμάσιος. Hemst. Sic Med. 15. Γαῖα χάνοι] Ex Schol. Homeri in Il. ζ. 282. Küst. καταπίη A.
Statim addunt B. C. V. E. Γαίηιος. τοιαύτον. 16. Γαίειος. ὄνομα] Homerus Odysse. η. 324. Tityum vocat γαῖον υἱόν, ἢ
est, terrae filium. Scholiasta in eum locum: Γαίηιον· τὸν τῆς γῆς υἱόν. Huc noster respexit: sed qui crasso errore γαῖος
(pro quo Ionice dicitur γαίηος) pro nomine proprio hic nobis obtrudit, cum sit adiectivum a voce γαῖα, terra. Küst. ὄνομα
κύριον opinor ad Γαῖος referri, cuius κτητικόν fuit Γαίειος. ὁ τῆς γῆς υἱός om. V. C. 18. Sub finem Γεοῦχος δὲ cum V. C.
expuncti, quippe e comparatione gl. Γεοῦχος nata, quam eadem fraus insederat. 19. Γαἰοδότης. ὁ ἀπεμπ.] Vide Etymo-
logum v. Γαἰοδόται. Küst. Adde Herod. Epimer. p. 209. et Tittm. in Zon. p. 417.
1. ποταμοῦ Γαἰῶν] τόπον· Γαἰῶν A. τόπον *V. ὡς καὶ φεισῶν E. omissis ὀνόματα ποταμῶν. Vid. Genes. II, 11. et 13. et inter-
pretes Hesychii. Καὶ Γαἰῶν cum seqq. om. V. C. notavi: quae vix locum suum possint tueri. πραγμάτων] πράγματα B
et E m. sec. 4. Γαῖσα] Vid. Wesseling., quem Gaisf. laudat, in Diod. Sic. XIII, 57. et Boisson. in Herod. p. 12. Τοῦπις ἐ-
τάτ Agathiam p. 140. 6. λελαμπρυσμένος] Sic Schol. Platon. p. 402. ἔσκεπασμένος suspectum: κεκαλλωπισμένος Etym. M.
Nisi forte cogitabimus de stannatura: v. Valck. in Schol. Phoen. 115. f. 7. περιέχον] πενέχον A. 9. ἐπαγαλλόμενος] Sic
recte habet edito princeps Mediolanensis, quam hic secutus sum. In ceteris autem editt. male excusum est ἐπαγγελλόμενος.
quod longe aliud significat. Küst. Πῶς δὲ ἀνὴρ] Locum hunc suo more interpolavit et mutilavit Suidas, qui apud Agathiam
lib. II. p. 67. sic legitur: Πῶς δὲ ἂν ἀνὴρ βασιλεῖω τύφῳ ἐκ παίδων καὶ κολακείᾳ πολλῇ γεγανωμένος, δίαίταν τε λαχῶν ἐπὶ
βαρβαριωτάτην καὶ πρὸς πολέμους ἀπὸ καὶ τάξεις ὄρωσαν, πῶς δὲ οὐκ ἂν εἰς ἐμὲ μὲγα τι καὶ λόγου ἄξιον ἐν τοῖςδε ἀπὸ-
νασθῆαι διδάγματα καὶ ἐνασκηθῆναι. Loquitur ibi Agathias de Chosroe Persarum rege. Patet autem hinc Suidam pro γεγανω-
μένος in codice suo scriptum repperisse γεγαννυμένος, quoniam fragmentum hoc voci illi subiecit. Sed praefendum est γεγαν-
μένος, quod hodie codices Agathiae exhibent. Küst. Illud repetitur v. Χοσρόης. 13. Γέγειαι βόες] Vide Etymo-
logum. Küst. Zon. p. 427. Cf. Bentl. in Callim. fr. 103. καὶ ἀρσ. γέγ.] Om. V. C. eaque notavi. 16. γῆρα] γῆρα A. B. *V.
17. Hinc explicanda glossa Hesychii male posita: Γέγωνεν ἐν καλῷ καλλίστω. 20. Σοφοκλῆς] Oed. B. 411.

quam aggrediebatur, maiorem et illustriorem reddidit, quam
victoriam laetiozem. Et alibi: Is autem ferociens quasi
qui subsultaret. Γαῦρος. Ille vero, homo ferox et su-
perbus, et in castris multum versatus, summa mortalium
bona ducebat, honoribus eminere, gloria clarum esse; item-
que opibus affluere, et suo arbitratu libere vivere, et per
temulentiam diei noctisque discrimen ignorare, ut solem
neque orientem neque occidentem unquam videret: cum pro
coelesti haberet imperio, quod ab ignava vita et in omnes
delicias remissa revocabatur, cum se quasi anellisset, et
animum in gloriae cupiditatem intendisset, ex Pamphylia
gravis reversus est. haec de Timasio dicuntur, quem Eutro-
pius arcessivit. Γαῖα χάνοι. Terra dehiscens eum ab-
sorbeat. Γαίειος. Nomen proprium. terrae filius. Γαι-

ηίος. Terrestris. Γαίηοχος. Epithetum Neptani. Γαι-
οδότης. Qui terram vendit. Γαἰῶν. Nomen fluvii. Gaeon
et Phison, nomina fluviorum. [Et γαῖων rerum terrestrium.]
Γαἰοῦχος. Qui terram continet. Γαῖσα et γαῖος. Ge-
nus tell. gaeum, hasta. Γεγανωμένος. Splendidus, tu-
ctus. Coelum pulvere tectum in loco herboso. Γεγαν-
νυμένος. Qui aliqua re gloriatur. Quomodo vero vir ab
annis puerilibus regio fastu et vana adulatione inflatus et
vane genere maxime barbaro educatus, doctrina excultus
queat? Γέγειαι βόες. Boves antiqui. [et γέγειος
masculino.] Γέγηθε. Laetatur. Γεγηροτροφηκῶς.
Qui in senectute aliquem aluit. Γέγονεν ἐν καλῷ. Prae-
clare se habuit. Γεγράψομαι. Indigebo. Sophocles:
Neque enim Creontis patroni unquam vocabor clem-

Γεγωνέναι, καὶ γεγωνεῖν. ἐξάκουστον βοῆσαι. Γεγωνοκῶμαι. γυναῖκες αἱ τὰς κόμας ἐμπλάσαι βοήσεων.

Γεγωνόν. ἐξάκουστον, λαμπρὸν φθῆγμα. Καὶ Γεγωνίσκειν, τὸ φθῆγγεσθαι ἐξάκουστον. Καὶ 5 ἤγανότερον, ἢ τρανότερον. Καὶ Γεγωνῶς, βοή-
σας.

Γεγῶς τις.

Γεδεῶν, στρατηγὸς τῶν Ἑβραίων. Μαδιανί-
αις σὺν τοῖς Ἀραβι καὶ Ἀμαληκίταις μέλλοντος 10
πολεμεῖν, ὁ Θεὸς συνεβούλευεν ἐπιστὰς περὶ μέσην
μέραν, ἐν ἀκμῇ τοῦ καύματος ὄντος ἀγαγεῖν τὸν
τραπὸν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ τοὺς μὲν κατακλιθέν-
τας καὶ οὕτω πίνοντας εὐψύχους εἶναι ὑπολαμβάνειν· ὅσοι δ' ἂν ἐσπευσμένως καὶ μετὰ θορύβου πί-
οισιν, τούτους δὴ νομίζειν ὑπὸ δειλίας τοῦτο πά-
χειν, καταπεπληγῶτας τοὺς πολεμίους. καὶ εὐρέ-
ησαν τ' αἱς χειρὶ τεταραγμένως πίνοντες.

Γεδεῶν, κριτὴς τοῦ Ἰσραήλ, ἐπάταξε τὸν

Μαδιὰμ μετὰ τῶν λαψάντων ἐν τῇ πίνειν, καὶ τὸν
ᾠρηβ καὶ Ζήβ καὶ Ζεβεὲ καὶ Σαλμωνᾶ, τοὺς ἄρ-
χοντας αὐτῶν· τὸν τε πύργον τοῦ Φανουὴλ κατέ-
στρεψε, καὶ τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν ἠλόησεν ἐν ταῖς
ἀκάνθαις, θλίψαντας τὸν Ἰσραήλ ἔτη 5.

Γέεννα· ἡ καταδίκη.

Γεηρόν. τὸ γήινον.

Γελεγέλ. ὁ τροχὸς ὀνομάζεται. Καθάπερ οὖν
ἐξ ὄρους ὑψηλοῦ τοῦ σωτηρίου στόματος προεξε-
χθέντα ταῦτα τὰ ῥήματα δίκην τροχοῦ κατὰ τὴν οἰ-
κουμένην ἐκυλίσθη, καὶ πᾶσαν ἐπέδραμε· καὶ ἐβα-
πτίσθησαν πάντες κατὰ ἔθνη καὶ πόλεις. διὸ καὶ
Γαλιλαία κατακυλιστὴ λέγεται τῇ Ἑλλάδι γλώσση.

Γελάδας. ἀγαλματοποιός, διδάσκαλος Φει-
δίου.

Γέλα καὶ Καμάρινα πόλεις Σικελίας.

Γελασείοντα. γελαστικῶς ἔχοντα, γελάσαι
θέλοντα.

Γελασείω. ἐπιθυμητικῶς ἔχω τοῦ γελαῖν.

Γεγωνέναι] Γεγονέναι A. Illud reliendum opinor. 2. Γεγωνοκῶμαι] Γεγωνοκόμαι B. E. C. ἐμπιπλώσαι] Sic edd. vett. cum Etym. Zon. p. 427. et Eustath. (sive Schol. μ'. 337.) in II. μ'. p. 909, 7. ἐμπιπλάσαι A. C. *V. ἐμπιπλήσαι E m. sec. k. Γεγωνόν] Vid. Albert. in Hesychium et Dorvill. Wann. Critt. p. 150 — 52. ἐξάκουστον βοῆσαι Lex. Bachm. p. 184. k. Γεγωνίσκειν] Vid. intrp. Thucyd. VII, 76. 6. Γεγωνότερον] Agathias p. 103. Tour. MS. Γεγωνώτερον E. τρανώτερον] τρανότερον A. E. C. βοήσας γεγωνόν τι] Sic emendavi, cum ante legeretur βοήσας γεγωνός τις. Küst. F. γεγωνός τι. Vide Philostrat. V. Apoll. p. 195. ubi γεγωνῶς leg. sive γεγωνός. Dio Cass. p. 639. καὶ γεγωνός βοήσας. Hesych. v. Ὀσσον. Tour. γεγῶς τις A. B. C. E. Itaque Küsteri commentum aspernauit, id quod Gaisfordus suadebat, singularem glossam effeci Γεγῶς τις. E. Antiphane ap. Athen. III. p. 112. C. Γεγονός quidem interpretatio quo casu perierit apertum est. 9. Μαδιανίταις *V. k. Ἀμαληκίταις] Ἀμαλικίταις A. E. 11. ὁ Θεὸς συνεβούλευεν] Haec et quae sequuntur sunt verba Iosephi Antiq. Iud. lib. V. k. S. (V, 6, 3.) ut Pearsonus etiam monuit. Küst. συνεβούλευεν E. 14. οὕτω] οὕτω E. οὕτως Ioseph. 16. δὴ om. Ioseph. Malim δέ. 17. καὶ καταπεπληγῶτας] καὶ om. A. B. V. E. Med. Tuetur Ioseph. 18. τεταραγμένως] τεταραγμένοι k. B. E. λαψάντων] λαψάντων Edd. vett. Correxerunt Portus. 2. Ζήβ] βήβ V. Σαλμωνᾶ] Σαλμωναν A. Σαλμῶ V. Σαλμῶναν E. Σαλμωνᾶν Iosephus. 3. αὐτῶν] αὐτῶν A. Mox θλίψαντα E. 6. Γέεννα vulg. Deinde cum A. B. E. *V. deleui: Γεζί-
ης. τοπικόν. Item post γήινον cum A. V. glosseam Γεθσημανή. Cui χώρα addit E. 8. Γελεγέλ] γέλ γέλ A. γέλ E. κέλελον V. Cf. Zon. p. 430. Hinc manavit gl. Γαλιλαία. Ceterum hanc et continuam glossam vel ordo litterarum redarguit. 2. κατὰ ἔθνη] καὶ τὰ ἔθνη V. Tum καὶ κατὰ πόλεις Edd. Delevi κατὰ cum A. B. V. διὸ καὶ cum seqq. om. V. 13. Γαλιλαία κατακυλιστὴ λέγ.] Eadem leguntur supra v. Γαλιλαία. Küst. 14. Γελάδας] Ita Tzetzes Chil. VIII. c. 129. et Schol. Ari-
stoph. Ran. 504. [ubi Ἑλλάδου] Argivus a Plin. XXXIV, 8. vocatur Agelades. Pausan. Phoc. p. 526. Achaic. p. 231. Messen. p. 142. Etiam p. 186. Ἀγελάδας ὁ Ἀργεῖος. Vid. Meurs. de Popp. Att. p. 78. Reines. Lege Ἀγελάδας cum I. Meursio Pirae. IV. p. 20. Est vero patronymicum ab Ἀγέλαος, quod occurrit supra. Recte igitur penultimam producit Columella. Porson. Adde Iunium a Catal. v. Agelades, Eladas, Geladas. Gaisf. Qui in Addend. subicit Müller. de Vita Phid. p. 13. sq. 16. Γέλα — Σικελίας] Sic omnes MSS. cum v. Καμάρινα. Cuius admonuit Küsterus: „In MSS. Pariss. haec tantum leguntur, Γέλα... Σικελίας. Unde apparet reliqua a librariis ex Stephano huc translata esse." Nimirum interpolarat editor Med. e Steph. Byzantio: Ἰλα. πόλις Σικελίας. καλεῖται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα, ἐν ᾧ παρακείται ἡ πόλις. ὁ δὲ ποταμὸς ὀνομάζεται οὕτως, ὅτι πολλὴν κέρην γεννᾷ. ταύτην γὰρ τῇ Ὀπικῶν φωνῇ καὶ Σικελῶν γέλαν λέγουσιν. ἢ ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἰτνῆς καὶ Ὑμάρου. τὸ ἔθνητικόν Ἰλαίος, οὐ Γελῶς. Hemsterhusius ascripsit Sirmond. in Ennod. VII. Ep. 21. 17. Γελασείοντα] Ex Schol. Plat. p. 379. 9. γελαῖν] γελάσαι E.

ωνέναι et γεγωνεῖν. Clara voce clamare. Γεγω-
ῶμαι. Mulieres vicis clamoribus replentes. Γεγω-
ῶμαι. Quod clare auditur, vox clara. Et Γεγωνίσκειν, cla-
vozem edere. Et Γεγωνότερον, clariore voce prolatum.
γεγωνῶς, vociferatus. Γεγῶς. Γεδεῶν. Ge-
doux Hebraeorum. hunc cum Midianitis, quibus se ad-
rauit Arabes et Amalecites, proelium commissurum Deus
k, ut sub meridiem sole maxime fervente exercitum ad
m duceret, et qui procumbentes biberent, viros eos for-
nosceret; siqui vero trepide et tumultuarie potum sume-
cos metu hostium perterritos id facere existimaret. tum
ii sunt trecenti, qui trepide et tumultuarie aquam mani-
ustam biberent. Γεδεῶν. Gedeon, iudex Israelis,

ope illorum, qui aquam lambendo hauserant, prostravit Mi-
dianitas et Oreb et Zeb et Zehee et Salmona, illorum princi-
pes. turrim etiam Phanuel evertit, et principes eorum, qui
Israelem per septem annos afflixerant, spinis caesos necavit.
Γέεννα. Condemnatio. Γεηρόν. Terrenum. Γελ-
γέλ. Sic vocatur rōta. Haec igitur verba ex Servatoris ore
prolata et tanquam de excelso monte rotae instar devoluta
totum terrarum orbem percurrerunt, adeo ut omnium natio-
num et urbium homines baptizarentur. hinc etiam Galilaea
vocatur, quod est in lingua Graeca κατακυλιστὴ. Γελά-
δας. Geladas, statuarius, Phidiae magister. Γέλα.
Gela et Camarina urbes Siciliae. Γελασείοντα. Ridere
geatentem, ridere cupientem. Γελασείω. Ridere cupio.

Δαμάσκιος· Νῦν δὲ καὶ τῷ μὴ πάνυ γελασειόντι γέλωτα παρέξει γενναῖον ἢ τοῦ ἔργου διέξοδος.

Γελασίνοις. γραμμαῖς ταῖς ἐκ τοῦ γελᾶν γινομέναις. ἐν Ἐπιγράμματι.

Καὶ ῥ' ἢ μὲν τροχαλοῖς σφραγιζομένη γελα- 5
σίνοις,

λευκῇ ἀπὸ γλουτῶν ἦνθ' εὐαφίην.

Γελαστής. ὁ ἐπεγγελῶν.

Οὔθ' ὡς γελαστής, Οιδίπους, ἐλήλυθα,

οὔθ' ὡς ὄνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.

ὁ Κρέων φησί.

471 "Γέλιγ' ἔθες. σκορόδων κεφαλαί.

Καὶ πότιμοι γέλιγ' ἔθες, ἠδὲ τε ὄγχανα,
δαψιλῇ οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπεισόδια.

Γελλίμερις. ὄνομα κύριον.

Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα. αὕτη ἄωρος ἐτελεύτησε. καὶ τὸ φάντασμα αὐτῆς ἐδόκουν ἐπὶ τὰ παῖδια καὶ τοὺς ἄωρους θανάτους ἰέναι.

Γέλων. ὄνομα κύριον. Γέλων δέ, τὸν γέλωτα. Καὶ Γελῶ σε.

Γελῶος. ἐθνικόν. Καὶ Γελῶων, ἐθνῶν. Καὶ Γέλως, ἡ χαρμονή.

Γέλως Μεγαρικὸς. ἤκμασε γὰρ ἡ Μεγαρικὴ κωμῳδία ἄωρος, ἣν Ἀθηναῖοι καταμωκώμενοι ἐγέλων.

Γέλως πλατύς. Ὁ δὲ Πέρσης ἐς τοσοῦτον ἐληλάκει φρυάγματος, ὡς γέλωτα τῶν ἀγγελλόντων 10 καταχέειν πλατύν· Σιμοκράτης φησί.

Γέλως συγκροτούσιος. ὁ ἄτακτος καὶ ἄσμενος· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ μετὰ κρότου χειρῶν καὶ ποδῶν γενομένου γέλωτος.

Γέλοιος. ὁ καταγελαστότατος. προπαροξυ- 15 τόνως. γελοῖος δέ, ὁ γελῶτοποιός. Καὶ παροιμία· Γελοῖότερον ἀπεργάζη τῶν τὰς κέγχρους ἀποτορεῦσιν ἐπιχειρούντων· ἢ καθάπερ τὸν Μυρμηκίδην ἀντιπραττόμενον τῇ Φειδίου τέχνῃ. Καὶ ἕτερα πα-

1. Δαμάσκιος] In Damascii verbis imitationem Platonis agnovit Wyttenb. Ep. Crit. p. 41. 3. Γελασίνοις] Vid. Bergl. in Al-
ciphr. p. 191. [p. 255. ed. Wagn.] Hemst. Zon. p. 427. 4. ἐν Ἐπιγράμματι] Ruñni II, 3. 4. Anthol. Pal. V, 35. 7. εὐαφί-
ην] εὐαφίην A. B. (duo Pariss. ap. Küst.) V. E. C. cum Anthol. Subsequerantur quaedam ex v. Δημόκριτος repetita: Ὅτι
Δημόκριτος ὁ Ἀδδηρῆτης ἐπεκλήθη Γελασίνοσ, διὰ τὸ γελᾶν πρὸς τὸ κενόσπουδον τῶν ἀνθρώπων. Delevi cum *V. Subiecit
glossae Γελαστής. 8. ἐπιγελῶν] ἐπεγγελῶν A. V. C. E. Zon. p. 424. 9. Οὔθ' ὡς γελαστής] Sophocl. Oedip. R. 1422.
12. Γέλιγ' ἔθες] Γέλιγ' ἔθες A. 13. Καὶ πότιμοι] Versus Crinagorae VI, 5. Anthol. Pal. VI, 232. ne sub v. Ἐπεισόδιον quod
dem castigatus perscripti. ὄγχα *V. 16. Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα] Vide Zenobium III, 3. sive Grammat. Coisl.
p. 608. 18. ἄωρος θ. ἰ.] Ap. Lesbios. Sappho in hanc rem citatur. Vid. Allatii Tr. de quibusdam Graecorum op-
p. 116. sqq. Reines. Pro ἄωρος θανάτους Tourpius reponēbat ἄωροθανάτους. ἄωρος θανάτου C.
2. καὶ Γελῶ σε] καὶ Γελῶσαι A. Om. vulg. Silet Gron. Ἄτικῶσ addit E. Statim cum *V. delevi versum: Γελῶν καθ' ἑπὶ
δυσφόρους ἔξεις τρόπους. Ubi Küsterus: „Γελῶν καθ' ἑπὶ πρῶτος, δυσφ.“ Versus hic oneirocriticus, qui de promptu est ex Astr-
psycho, in uno eoque antiquissimo MS. Paris. deest; in altero vero ad marginem scriptus legitur: unde patet eum a recen-
tibus Suidae insertum esse. Idem etiam de omnibus aliis versibus oneirocriticis, qui passim apud Suidam leguntur, dicendum
3. Γελῶων ἐθνῶν] ἀπὸ τῆς γέλας, καὶ γελῶων πληθυντικῶσ. ἐθνῶν equidem pro corruptione vocis ἐθνικόν habeo. 5. Γέλω
Μεγ.] Proverb. Vatic. I, 46. [Diogen. III, 88.] Mox pro ἄωρος legendum videtur ἄκρωσ. Hemst. Fugit hunc, quod de
strat Paroemiographorum comparatio, perperam ἄωρος e praegresso membro ἐπὶ τῶν ἄωρος θρυπτομένων irrepsisse. C-
sius in locum sufficere licet cum Arsen. p. 158. ἐπὶ χρόνον. Cf. Schol. Aristoph. Vesp. 57. 8. Ὁ δὲ Πέρσης] Haec sunt verba
Theophylacti Simocatae lib. II. c. 2. Küst. 10. καταχέειν] καταχέας V. C. Supra τῶν ἀγγελλόντων *V. τῶν ἀγγελλόντων Al-
τὸν τῶν ἀγγελλόντων A. Mox Σιμοκράτης A. Med. 11. Γέλωσ συγκροτούσιος] Diogenianus et Zenobius habent γέλωσ
συγκροτούσιος: lectione quidem diversa, sed sensu eodem. Küst. ἄσμενος] ἄκωσμος MS. Coisl. 177. et Zenobius: ac similiter
Arsen. p. 158. 14. Γελοῖος — προπαροξυτόνωσ γέλοιος Edd. vulg. προπαροξυτόνωσ cum superioribus iungit Med. C-
rexit in Addendis Gaisf. Nam quae in contrariam partem tradit Zon. p. 424. Γελοῖος, ὁ καταγελαστότατος, προπερισμῆ-
νωσ. γελοῖος δέ, γελῶτοποιός, προπαροξυτόνωσ, ea repugnant Etym. M. p. 224. Lex. Herm. 61. aliis. Quamquam grammati-
de significatu certant: v. Valck. in Ammon. p. 36. et Ruhnk. in Tim. p. 66. ὁ καταγέλαστος Herodotus Epimer. p. 11.
15. δὲ γέλοιος] γελοῖος (vel γέλοιος) δὲ A. B. C. V. E. Med. 16. Γελοῖότερον — τέχνῃ] Locus hic apud Iulianum Orat. III
p. 208. [p. 111. sq.] unde eum Suidas descripsit, sic legitur: Καὶ εἰ μετὰ πλείονος τὰ τοιαῦτα διηγείται, λέξει δὲ ἰδίῃσιν ἰσχυρῶν
καὶ ἐπιλεαίνων τὸ φεῦλον καὶ ἀγεννές, γελοῖότερον νομίζει τῶν ἀποτορεῦσιν τὰς κέγχρους ἐπιχειρούντων· καθάπερ, οἷμαι, καὶ
τὸν Μυρμηκίδην ἀντιπραττόμενον τῇ Φειδίου τέχνῃ. Küst. Idem monuit Iunius Catal. Artif. in Myrmecides. Hemst. Paris re-
petitur sub v. Φειδίας: eademque olim redibat in v. Μυρμηκίδην. 17. ἐπιχειρούντων] ἐγχειρούντων E. pr. Statim ἢ ἐπι-
gendum. 18. Φειδίου τέχνῃ] Addit MS. Coisl. 177. ap. Gaisf. Φειδίας γὰρ ἀριστος ζωγράφος, Μυρμηκίδης δὲ κάκιστος.

Damascius: Huius vero rei exitus etiam illi, qui a risu omnino alienus est, ingentem risum extorqueat. Γελασίνοις. Lacunis quae inter ridendum existunt. In Epigrammate: Et illa ridens curvis insignita lacunis, candidaque a cunibus molliem coruscabat. Γελαστής. Derisor. Neque veni, Oedipe, ut te deriderem, neque ut mala praeterita tibi exprobarem. sic Creon inquit. Γέλιγ' ἔθες. Alliorum capita. Et ad potum invitantia alliorum capita, et agrestia pira, quorum esu hibones vini potum frequenter distinguere solent. Γελλίμερις. Nomen proprium. Γελλοῦς παιδοφ. Puerorum amantior quam Gello. haec immatura aetate oblit: cuius spectrum ad pueros quique immatura morte obibant, accedere putabatur.

Γέλων. Nomen proprium. Item accusativus, ut sit, risum. Γελῶος. Gelous. Nomen gentile. Et Γελῶων, Gelousan. Et Γέλωσ, risus. Γέλωσ Μεγαρικὸς. Risus Megaricus. Megarica enim comoedia floruit, quam Athenienses ludibris excipiebant. Γέλωσ πλατύς. Simocatta: Persa vero eo insolentia progressus est, ut nuncios effuso risu exciperet. Γέλωσ συγκροτούσιος. Risus immodestus et scurrilis. per translationem ductam a risu, qui cum manuum pedumque complosione editur. Γέλοιος. Risu dignus, cum acuto in antepenultima. Γελοῖος vero, qui allis risum movet. Et proverbium: Magis ridicule facis quam qui milium torro polire aggrediuntur: quod Myrmecidem fecisse dicunt, cum adversus Phidiae artificium contenderet. Et aliud pro-

οιμία· Γελοιώτερον Μελιτίδου. ἐπὶ τῶν ἐπὶ μω-
 ρία διαβεβλημένων. Μελιτίδης γὰρ ἀνὴρ κωμω-
 ούμενος ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἐπὶ μωρία, κατὰ ταυτὰ
 ᾧ Ἀμφιστείδῃ. [τοῦτον δὲ φασιν ἀριθμῆσαι μὲν
 πολλὰ παθόντα μέχρι τῶν πέντε, καὶ πέρα μηκέτι 5
 ἕνασθαι· γήμαντα δὲ τῆς νύμφης μὴ ἄψασθαι.
 νοβεῖσθαι γὰρ μὴ αὐτὸν ἢ παῖς τῇ μητρὶ διαβάλλῃ.
 δὲ Ἀμφιστείδης ἡγήοι ἐξ ὀποτέρου γονέων ἐτέχθη.]

Γελοῖον. γέλωτος ἄξιον.

Γεμίζω. τὸ ἀντλῶ.

Γεμίσιος. ὄνομα κύριον.

Γέμω. τὸ πλήθω. Ὁ δὲ Σκιπίων πυνθανόμε-
 ος τὸν ἀδελφιδουὺν γέμειν ἀργίας καὶ στάσεως ἢ καὶ
 τρυφῆς, ἔφη, μὴ κρατήσῃν πολεμίων, πρὶν κατα-
 χεῖν τῶν ἰδίων ἐγκρατῶς.

Γεννάδας. γενναῖος, εὐγενέστατος.

Γεννάδιος, πατριάρχης Κωνσταντινουπό-

λεως, νύκτωρ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἅγιον θυσιαστήριον
 προσεύξασθαι, εἶδὲ τι φάσμα δαιμόνιον, καὶ ἤκουσε
 κράζοντος, ὡς αὐτοῦ μὲν ζῶντος ἐνδίδωσιν, ὕστε-
 ρον δὲ κρατήσῃ πάντως τῆς ἐκκλησίας.

Γενάρχου. πατρός.

Γενναῖος. ὃ εὖ γεγονώς. Καί, Γενναῖος εἰ ἐκ
 βαλαντίου, ἐπὶ τῶν διὰ πλοῦτον εὐγενῶν εἶναι δο-
 κούτων. — Ὅτι χρημάτων κρείττων ὁ γενναῖος ἀνὴρ.

Γενναϊότητα. Ὡμοι τάλαινα, ὡς κακῶς
 10 διάκεισαι, γενναϊότητος περὶ ἐμὲ γενόμενος, καὶ
 θανάτου με ἠυσάμενος.

Γενεά. κατ' ἐπίους μὲν ἔτη ζ'. ὅθεν καὶ λέ-
 γουσιν οἱ ἱατρικοὶ τῶν δύο γενεῶν μὴ δεῖν φλεβοτο-
 μεῖν· τὸν τεσσαρεσκαίδέκατον λέγοντες, ὡς ἔτι
 15 προσδεόμενον αἵματος καὶ οὐδέπω ἔχοντα περισσὸν
 αἷμα. κατ' ἐπίους δὲ λ'. ὅθεν καὶ τὸν Νέστορα βού-
 λονται ἐνενηκονταετῇ γεγονέναι.

^{ου}
 Μελιτίδου] Μελίτι Α. V. E. C. 2. Μελιτίδης γὰρ] Vide supra v. Βουταίων, itemque Tzetzem Chl. IV. v. 838. Küst. His
 simillima sunt, quae grammatici promiscue tam de Coroebo quam de Margite fabulantur: v. Eust. in Od. x'. p. 1669. Μελιτί-
 δης γὰρ ἀνὴρ] πίδης γὰρ V. C. 4. Ἀμφιστείδῃ] Amphistides magno labore didicit numerare usque ad quaternarium, nec pro-
 gredi ulterius potuit. Voss. de scient. mathemat. c. 7. Reines. τοῦτον δὲ cum sequentibus om. V. C. Quae tam accurate
 conspirant cum argumentis v. Μαργίτης, ut inde videantur aut derivata fuisse aut ad illorum exemplar conficta. Nunc satis ha-
 bui notasse. 6. μὴ] μηκέτι E. 8. ἐτέχθη] MS. Coisl. 177. addit ἐκ πατρός ἢ μητρός. 9. Sub finem addit E. καὶ γελοῖος
 ἀριθμηματικῶς. 10. Γεμίζω. γενικῇ. ἔστι καὶ αἰτιατικῇ] γενικῇ — αἰτιατικῇ omisi cum V. C. Ubi ἔστι δὲ Schaeff. in Bos.
 p. 656. „Vide Abresch. Diluc. Thucyd. p. 702.” Gaisf. 12. Γέμω. γενικῇ] γενικῇ delevi cum *V. Ὁ δὲ Σκιπίων] Lo-
 cum hunc negligenter admodum excerpit Suidas ex Appiano, apud quem in Iberic. p. 516. (c. 84.) rectius sic legitur: Πάντας
 δὲ ἐς τετρακισχιλίους γενομένους παραδοῦς ἄγειν ἀδελφιδῶ Βουτέωνι, σὺν δλίγοις αὐτὸς προεξώρμησεν ἐς Ἰβηρίαν ἐπὶ τὸ στρα-
 τῆσδον, πυνθανόμενος αὐτὸ γέμειν ἀργίας καὶ στάσεων καὶ τρυφῆς· εὐ εἰδώς, ὅτι μὴ κρατήσῃ πολεμίων etc. Hinc apparet
 longe alium esse loci huius sensum apud ipsum Appianum, quoniam quae Appianus de exercitu dicit, ea Suidas hic per insigne
 ἀδελφιδῶν ad Scipionis ex fratre nepotem refert. Küst. Haec verba Appiani esse docuit Pricaeus in 1, Ep. Timoth. III, 5. Gaisf.
 15. ἐγκρατῶς] ἐγκαρτῶς A. 16. Γεννάδας] Id ad Platon. Phaedr. p. 243. C. Gaisfordus referebat; quamquam frequenter
 etiam Aristophanes usus sit. Zon. p. 425. εὐγενέστατος ἢ γενναϊότητος. εὐγενέστατος] εὐγενῆς E. 17. Γεννάδιος, πα-
 τριάρχης] Haec et quae sequuntur ἀντολεξεί paene etiam leguntur apud Theodorum Lectorem lib. I. p. 555. Küst.
 νύκτωρ] ὃς νύκτωρ E. 3. ὕστερον δὲ] om. V. Mox πάντα B. E. 5. Γενναῖος] Γενάρχου B. V. E. Hesych. (ubi v. Al-
 bert.) et Zon. p. 425. Alterum vel poetarum usus refutat. 6. Γενναῖος] Cum Timaeo, ubi vid. Ruhnck. p. 67. Γεν-
 ναῖος εἰ] V. Zenob. II, 88. Diogen. IV, 6. Arsen. p. 159. 12. Γενεά. κατ' ἐπίους] Haec et quae sequuntur sunt verba Ar-
 temidori lib. II. c. 75. (70.) p. 157. ut Pearsonus recte observavit. Küst. Similiter Lex. Rhet. p. 231. ἔτη ζ'.] Hac signifi-
 catione apud Iambli. Vit. Pythag. I, 36. ἑπτὰ γενεαὶ sunt quadraginta novem anni. Reines. ξ *V. 13. ἱατρικοὶ] ἱατροὶ E.
 τῶν δύο γενεῶν] Haec corrupta sunt, quae apud Artemidorum loco laudato rectius sic leguntur, τῶν δύο γενεῶν μηδὲνα
 φλεβοτομεῖν, τὸν τεσσαρεσκαίδεκατῇ λέγοντες etc. Küst. Itaque cum Artemidori liber itidem praebeat μὴ δεῖν, apud Sui-
 dam reponendum μηδὲνα, δεῖν expulso. Ceterum τὸν δύο C. 15. προσδεόμενον — ἔχοντα] προσδεόμενον — ἔχοντος A.
 V. C. 16. βούλονται] Artemidorus: βούλονται τινες ὑπερβαίνειν τὰ ἐξήκοντα ἔτη. εἶναι δὲ ἐν τῇ τρίτῃ γενεῇ καὶ εἰς ἐνενη-
 κοντούτης. Νέστωρ ἐν Πύλῳ ἠγαθήν τύμβον ἔχει τριγέων. Quam delevi cum V. C. Nimirum motus et Nestoris memoria et
 aevi nonagenarii quidam glossam delibavit, ut ipsius consilio satis aptam, ita huic loco parum convenientem. Ceterum pro
 ἐνενηκονταετῇ habent ἐνενηκοντα ἑτῶν E. ἐνενηκονταετῇ Med. Sub finem ἔχει τριτογέων A. B. E. Med. Versus ex Anthol.
 Pal. VII, 144. petitus.

Num: Magis ridicule quam Melitides. dicitur in homines
 os et stultos. Melitides enim ob stultitiam ab Comicis per-
 iogebatur; item ut Amphistides. [hunc enim aiunt magno cum
 re ad quinque usque numerare didicisse, nec ulterius pro-
 ill potuisse. idem quam duxerat uxorem, nunquam attigit,
 sens ne ab ea apud matrem accusaretur. Amphistides vero
 rabad, ab utro parentum in lucem editus esset.] Γελοῖον.
 calum. Γεμίζω. Impleo. Γεμίσιος. Nomen pro-
 m. Γέμω. Plenus sum. Scipio vero cum audiret to-
 r exercitum ignavia, seditione et luxu corruptum esse,
 soit se unquam hostium victorem fore, nisi prius suos
 u disciplinæ in officio continuisset. Γεννάδας. Ge-
 nans, nobilissimus. Γεννάδιος. Gennadius, Patriarcha
 stantinopolitanus, cum noctu orandi gratia ad sacra altaria

processisset, spectrum quoddam daemonicum vidit, quod in
 haec verba exclamans audivit: Se ipso quidem superstitute quies-
 cere, postea vero tota Ecclesia potiturum esse. Γενάρχου.
 Patris. Γενναῖος. Nobili genere natus. Et, Nobilitatem
 habes a crumena. dicitur in eos qui propter divitias nobiles sibi
 videntur. † Vir generosus pecunia corrumpi nescit. Γεν-
 ναϊότητος. Generosissimus. Heu me miseram, ut male ha-
 bes, qui optime de me meritus es, et a morte me liberasti.
 Γενεά. Aetas. secundum quosdam est spatium septem anno-
 rum: quo sensu medici dicunt, ei qui sit duarum aetatum, non
 esse incidendam venam; intelligentes adolescentem quattuordec-
 cim annorum, quod sanguine adhuc egeat, necdum superfluum
 habeat sanguinem. secundum alios vero spatium est XXX. an-
 norum. unde etiam Nestorem volunt nonagenarium fuisse.

Γενεαῖς γενεῶν. τουτέστιν, ἀπείροις τισὶ γενεαῖς.

Γένεθλα. γεννήματα.

Γενέθλια. ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντος ἑορτή. Καὶ Γενεθλιαλογία, μαντεία 5 περὶ τῆς γεννήσεως.

Γενέθλιος, Γενεθλίου, Παλαιστίνος ἐκ Πετρῶν, σοφιστής, μαθητὴς Μινουκιανοῦ καὶ Ἀγαπητοῦ, ἀντιπαιδύσας κατὰ τὰς Ἀθήνας Καλλι- νίκην τῷ διασήμῳ, δεξιὸς τὴν φύσιν, καὶ ἔλην με- 10 λέτην ἀπομνημονεύσας ἐν ἀκροάσει. τελευτᾷ δὲ νέος ἐτῶν κή. ἔγραψε δὲ λαλιάς, ἧτοι διαλέξεις, καὶ μελέτας, ὧν ἔστιν Ὁ ἄπολις ἑαυτὸν ἀποκηρύττων μετὰ τὴν τῶν Θηβῶν κατασκαφήν, Προπεμπτικὸν πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ἐταίρους Ἀρδοῦχον καὶ Ἀσκλη- 15 πιάδην, Πανηγυρικούς.

Γενέσια. ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντος μνήμη.

Γένεσις. ὁ κόσμος. Περὶ τὴν γένεσιν τε πλα- νᾶται λήθη βαρούμενος καὶ κακίε. 20

Γένεσις. ἡ τοῦ παντὸς διακόσμησις. Ὁ δὲ

Ἰσίδωρος διαπτύων τὴν γένεσιν ἀεὶ πρὸς Θεὸν ἐτέ- τατο τὴν ψυχὴν. καὶ οὐδὲν ἦν ἰδεῖν ἢ ἀκοῦσαι φθεγγόμενον ἢ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ περὶ ἀρε- τῆς καὶ κακίας.

Γένεσις. γένεσις λέγεται καὶ ἡ εἰμαρμένη. Ἔστι δὲ πρᾶσβύτερον τῆς γενέσεως ἔννοια καὶ ἀτε- ξουσιότης. Γένεσις καὶ ἡ ἀρχή. Αἰλιανός. Ἐνθεν οἱ καὶ τὸ ἀρρώστημα ἦν τὴν γένεσιν λαβόν.

Γενέτειραν. μητέρα. ποιητικῶς.

Γενετή. πάτρια. ἢ γενέσια.

Γενέτης. ὁ πατήρ.

Γενετικόν. ἡ γέννησις.

Γενετυλλίς. δαίμων περὶ τὴν Ἀφροδίτην, γενέσεως αἴτιος, ἀπὸ τῆς γενέσεως τῶν παιδῶν ἀνο- μασμένος. πεποιήται δὲ τὸ ὄνομα παρὰ τὴν γένε- σιν. οἱ δὲ περὶ τὴν Ἀρτεμίν φασὶ τῶν τοκετῶν ἐφό- ρους, καὶ πάλιν παρὰ τὴν γένεσιν. Ἀριστοφά- νης.

Ὡς ἤδὲ τὸ μέλος, ὃ πότνια Γενετυλλίδες, καὶ Θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον, καὶ μανδαλωτόν.

1. Γενεαῖς] Γενεῖς B. E. C. [*V. Med.] Mox τισὶ inserui cum A. B. C. V. E. [et Zon. p. 427. τρισὶ Med.] Respicere videtur Exod. III, 15. vel alium quendam locum S. S. Gaisf. Immo referenda videntur ad Luc. I, 50. ut praestet Γενεῖς γενεῶν.
4. Γενέθλια] Vid. Lex. Rhet. p. 231. Schol. Platon. p. 388. et infra laudati sub v. Γενέσια. 6. γενέσεως] γεννήσεως A. B. V.
7. Γενέθλιος] Haec paucis omissis Eudocia p. 100. ἐκ Πετρῶν] Meursius in Hesychium Milesium p. 135. legit ἐκ Πετρῶν. Küst. Perperam. Ad hunc quasi studiorum sodalem, si Valesius recte coniecit, Menander librum de encomiis misit.
9. ἀντιπαιδύσας] Hinc usque ad fin. gl. omnia om. V. 11. ἐν ἀκροάσει] Scribe ἐν μιᾷ ἀκροάσει, ut recte legitur apud Hesychium Milesium. Küst. ἐν ἄκρ. Meursius. 12. κή] ἡ καὶ x' A. ὄκτω καὶ εἴκοσι E. 13. ἄπολις] ἄπολις A. ἄπ. E.
14. Προπεμπτικόν] Προπεμπτικόν B. προπομπικόν E. 15. Ἀρδοῦχον] Ἀρδοῦχος B. E. Med. 16. Πανηγυρικούς] πῆντε ἀπὸ Eudocia. 17. Γενέσια] Vid. Lex. Seg. p. 86. 231. Schol. Plat. p. 77. (388.) ubi τεθνεώτος pro τεχθέντος: et sic Numenius in Phrynichum, contra quem disputat Lobeckius p. 104. Valesii notam in Excerpta e Dion. Cass. p. 109. indicavit Tarpinus. Gaisf. Equidem non dubito qui τοῦ τεχθέντος aberrarit ex v. Γενέθλια. Ceterum cf. Lex. Bachm. p. 184. 21. Ὁ δὲ Ἰσίδωρος] Ex Damascio. Küst.
1. Διαπτύων] ὁ διαπτύων C. 3. τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν] περὶ τῶν αὐτῶν τὰ αὐτὰ V. C. Alludit ad formulam Socraticam, εἰ μόνον αἰεὶ τὰ αὐτὰ λέγω, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν αὐτῶν. Vide Heindorf. in Plat. Gorg. 101. Deinde, nisi quaedam praetermissa sunt, delendum ἢ. Tum αὐτῆς B. *V. C. E. pro ἀρετῆς. 5. ἡ εἰμαρμένη] ἡ om. A. 6. πρᾶσβύτερα Zon. p. 428. 10. πα- τριά Lex. Bachm. p. 184. 12. Γενετικόν] Γενητικόν Med. 13. Γενετυλλίς] De qua dixit Bergler. in Alciph. III, II. tetigit etiam Lobeck. Aglaoph. p. 630. περὶ] παρὰ A. 14. ἀπὸ τῆς γενέσεως] Hinc usque ad finem omnia om. V. C. ἀνο- μασμένος] Scribo ὀνομασμένη. Γενετυλλίς enim est nomen Deae. Küst. ὀνομασμένη citat Bentleius in Horat. Carm. Saec. 16. 16. τοῖς τῶν τοκ.] Cum Porto legere malim τῶν τῶν τοκ. Küst. Sic etiam Bentleius: interim expuli τοῖς cum A. B. et Schol. Luciani Pseudolog. 11. φασὶ τὸν τοκετὸν E. αὐτὰς τῶν τοκετῶν Schol. Thesmoph. 17. πάλιν περὶ τὴν γένεσιν] Haec verba delenda sunt, utpote nullum sensum hic habentia, et a librario procul dubio, nescio quid somniantem, in textum intrusa. Kuf. Forsan leg. καὶ πάλιν περὶ τὴν γ. luctus sive doloris in partu. Nisi malis ad Venerem referre, et intelligi χλινοπάλην. Schol. Musaei v. 197. πάλιν τοῦ ἔρωτος. — Sed illa καὶ πάλιν saepius habet Suid, ut v. Ῥοδιόζουσι. Tour. MS. παρὰ τὴν A. B. E. cum Schol. Arist. ut correxit Bentleius. Remanet tamen offensio Küsteri, quam firmat etiam interpretatio Bentleii: ab voce γένε- σις, ut antea, appellatas. 17. Ἀριστοφάνης] Thesmophor. 136 — 138. 19. Ὡς ἤδὲ] ὡς om. A. B. E. Med.

Γενεαῖς γενεῶν. Infinitis aetatibus. Γένεθλα. Li- heri. Γενέθλια. Anniversarium festum natalicium. Et γενεθλιαλογία, praedictio natalicia. Γενέθλιος. Gene- thlius, Genethlii filius, Palaestinus ex urbe Petris, sophis- tes, Minuciani et Agapeti discipulus, qui docuit Athenis, celebris illius Callinici aemulus. hic ingenio optimo praeditus fuit, et declamationem integram semel auditam memoriter allquando recitavit. obiit iuvenis, annos XXVIII. natus. scrip- sit allocutiones et declamationes, inter quas est exul se ipsum vendens post Thebarum excidium. Propempticum ad amicos suos Daduchum et Asclepiadem. Orationes Panegyricas [quin- que.] Γενέσια. Denicalia, quae quotannis in alicuius memoriam celebrantur. Γένεσις. Mundus. Per mun- dum vagatur oblivione et vitis operatus. Γένεσις.

Mundus. Isidorus vero mundum hunc contemnens animi semper erat in deum intento: neque quicquam aliud cum vidisset aut audisset loquentem, quam eadem de iisdem, de virtute et vitio. Γένεσις. Sic etiam fatum vocat. Mens autem et voluntas libera fato antiquiora sunt. Γένε- σις etiam originem significat. Aelianus: Hinc etiam mortuus eius originem duxit. Γενέτειραν. Matrem. ποτῖα. Γενετή. Patria. vel natalicia. Γενέτης. Pater. Γε- νετικόν. Generatio. Γενετυλλίς. Genetyllis, dea Ve- neris comes, generationis auctor, a puerorum generatione sic appellata: quoniam nomen illud ab voce γένεσις ductum est. ubi vero dicunt deas partus praesides circa Dianam sic appellari. Aristophanes: O venerandae Genetyllides, quam suave est hoc carmen, quam molle, et illecebris plenum, et lascivum.

Γενειάς. αἱ τρίχες. Γένειον, ὁ τόπος, τὸ μέρος τοῦ σώματος.

Ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος

κρουνοὶ διεβραίνοντο κρηναίου ποτοῦ.

Γεννητικὴ. ὅτι κρείσσων πασῶν καὶ τιμιώ- 5
τέρα τῶν τῆς ψυχῆς φυσικῶν δυνάμεων ἢ γεννητικῆ·
δεύτερον δὲ ἢ ἀξητικῆ· καὶ τρίτον ἢ θρεπτικῆ. τῆς
μὲν γὰρ θρεπτικῆς ἔργον ἐστὶ τὸ σώζειν τὸ εἶδος.
μέχρι γὰρ τοσοῦτου σωζόμεθα, ἕως ἂν τρεφώμεθα.
τῆς δὲ ἀξητικῆς τὸ εἰς τέλειον καὶ κατὰ φύσιν μέ- 10
τρον ἀγαγεῖν· εἰς δὲ γενόμενα τὰ τε ζῷα καὶ τὰ φυτὰ
ἐπὶ τὸ σκοπιμώτατον τῆς φύσεως τέλος, λέγω δὴ
τὴν γεννητικὴν δύναμιν, παραγίνεται. οὗτος γὰρ
τῆς φύσεως ὁ τελικώτατος σκόπος, διὰ τὴν ἔφεισιν
τῆς αἰδιότητος, τοῖς θνητοῖς ζῷοις ἐπισκευαστῆς 15
τῇ διαδοχῇ γινομένης. ὥστε ἢ μὲν ἀξητικὴ ὕλης
ἐπέχει λόγον πρὸς τὴν γεννητικὴν· πρὸς δὲ τὴν
ἀξητικὴν ἢ θρεπτικῆ.

Ὅτι Μέλισσος ἦστο τὸ μὴ γενόμενον οὐκ ἔχειν
ἀρχήν. ψεῦδος δὲ ἐστὶ. πολλὰ γὰρ ἀγέννητα ὄντα 20
ἀρχὰς ἔχει.

Γενησαρέτ. ὄνομα τόπου.

Γέννησιγ. τὴν τῶν Ἀφροδισίων μῆξιν.

Γεννηται. οὐχ οἱ ἐκ γένους καὶ ἀφ' αἵματος
προσῆκοντες, ἀλλ' οἱ ἐκ τῶν γενῶν τῶν συννεμη-
μένων εἰς τὰς φρατρίδας. οὗτοι δὲ εἰσι καθάπερ οἱ
δημόται καὶ φράτορες, νόμῳ τινὶ ἔχοντες κοινω-
νίαν. τὸ δὲ γένος ἔχει ἄνδρας λ'. αἱ δὲ φρατρίαὶ
ἐκαλοῦντο τριττῦς, ὅτι τεσσάρων φυλῶν οὐσῶν, εἰς
τρία ἐκάστην διεῖλον μέρη· τὰς μὲν φυλάς τέσσα- 15
ρας ποιήσαντες, ἀπομιμησάμενοι τὰς τὸ ἔνιαυ-
τοῦ ὥρας, τὰς δὲ φρατρίδας καὶ τριττῦς ἰβ', καθά-
περ οἱ μῆνες. τὰ δὲ γένη λ' ἐν ἐκάστη φρατρία.
καθάπερ αἱ ἡμέραι τξέ.

Γεννηται. οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες.

καὶ γὰρ διήρητο κατὰ μέρη οἱ τῶν Ἀθηναίων πο-
λίται· καὶ τὰ μὲν μέγιστα μέρη φυλαὶ ὠνομάζοντο.
ἐκάστη δὲ φυλὴ πάλιν εἰς τρία διήρητο· ὧν ἕκα-
στον μέρος τριττῦς καὶ φρατρία ὠνομάζετο. πάλιν
δὲ τῶν φρατριῶν ἐκάστη εἰς γένη διήρητο τριά-
κοντα· ἐξ ὧν αἱ ἱερωσύναι ἐκάστοις προσήκουσαι
ἐκληροῦντο. Καὶ Γεννηται, οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ

1. Γενειάς] Zon. p. 429. 3. Ἐκ δὲ δασκίου] Soph. Trach. 13. 4. Sub finem eicci cum *V. Ζῆται ἐν τῷ Ἀπόνοια. ὅτι ἢ τοῦ
ἀνω χελλοῦς τρίχασιν λέγεται μύσταξ· τὸ δὲ κάτω πάππος. Quattuor priores voces sustulerat Küsterus: quas cum seqq. sic
continuant libri quidam: ἔστιν ἐν τῷ ἀπόνοια ἢ τοῦ B. E. ζῆται ἐν τῷ Ἀπόνοια. ὅτι Med. Hoc quidem loco habet A. in mar-
gine, sed paulo infra in ipso contextu. Similis in v. Μύσταξα irrepsit annotatio. 5. ὅτι Gaisf. cum *V. 7. τρίτον] τρί-
τη E. 10. τῆς δὲ ἀξητικῆς] His gemina habet Philoponus in lib. II. Aristot. de Anima H. 5. quem confer. Küst. Cf. v. Κύ-
σμος. 13. οὗτος] οὗτω B. V. E. Med. οὗτως *V. 19. Ὅτι Μέλισσος] Vid. Aristot. Nat. Ausc. I, 3. et comment. in eum lo-
cum. Gaisf. Vide Brandis. Comm. Eleat. p. 188.
2. Γέννησιγ] Respexit Platonis illud τῶν περὶ τὴν τροφήν καὶ γέννησιν, de quo vide Etym. M. in v. Τροφή. Tour. MS. 3. Γεν-
νηται] Malim γέννηται, cum circumflexo in penultima, ut paulo post. Küst. Sumptus locus ex Schol. Platon. p. 41. [382. ubi
γέννηται] Vid. Lex. Seg. p. 185. 227. 231. Schol. Platon. p. 7. 253. [465.] Herald. adv. Salmas. p. 83. 94. Taylor. Demosth.
p. 1023. (Reisk.) Ruhken. Tim. p. 66. Gaisf. Adde Schol. Bav. Demosth. c. Macart. T. II. p. 111. οὐχ οἱ] οὐχί B. C. et in-
ter vss. E. 4. συννεμημένων Med. συννεμημένων Edd. vulgg. Correxī cum Schol. Plat. et *V. 5. φρατρίδας ac similiter in
seqq. Edd. ante Gaisf. 6. τινὶ] μὴ V. C. 8. τριττῦς] τριττοὶ A. E. *V. et unus MS. Schol. Plat. ap. Gaisf. τριττῶν B. τρι-
τοῖς V. C. τεσσάρων cum seqq. om. V. C. 9. τὰς μὲν φυλάς] τὰς μὲν φυλάς δ' κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ, τὰς δὲ φρα-
τρίδας καὶ τριττῶν ἰβ', οἷον μῆνας Schol. Plat. 12. ἐν ἐκάστη] ἐν om. A. B. E. Med. 13. αἱ ἡμέραι] ἡμέρας Schol. τξέ]
Sic etiam habent MSS. Paris., et omnes edit. praecedentes. Sed cum divisio quattuor antiquissimarum tribuum Atticarum in
φρατρίδας et γένη ad imitationem anni facta esset, ita ut ipsae quidem tribus anni temporibus, φρατρίδας mensibus, et γένη die-
bus numero responderent; apparet utique pro τξέ hic apud Suidam scribendum esse τξ', quoniam quattuor illae tribus CLX. tan-
tum γένη habebant, ut ex iis, quae Suidas hic tradit, manifesto patet. Plura hac de re disputat Maussencus in Harpocratiōnem
v. Γεννηται, quem consulat lector. Küst. Ipsum τξ' habet Schol. Plat. additis δωδεκάκις γὰρ λ', τξ'. 14. Γεννηται. οἱ τοῦ]
Sic Harpocratio. Item Schol. Bav. Demosth. c. Eubul. T. II. p. 115. τοῦ αὐτοῦ] αὐτοῦ om. V. C. 16. τὰ μὲν] μὲν om. B. E.
18. φρατρία] ἔθνη καὶ φ. E. 20. ἐκάστοις] αἱ ἐκάστοις scribendum cum Harpocr. 21. ἐκληροῦνται] ἐκληροῦνται V.

Γενειάς. Pili barbae. at γένειον, mentum, sive pars corporis.
Ex umbroso autem mento eius fontes aquae manabant. Γεν-
νητικὴ. Vis generatrix est omnium facultatum naturalium ani-
malium praecantissima et dignissima. secunda ab ea est facultas
auctrix; tertia, facultas alitrix. huius enim officium est speciem
conservare: tamdiu enim conservamur, quoad nutrimur. au-
ctricis vero officium est, animalia ad perfectam et naturalem
mensuram perducere: ad quam postquam animalia et plantae
pervenerunt, primum naturae finem, id est facultatem gene-
ratricem, consequuntur. is enim est primarius naturae scopus,
propter appetitum aeternitatis, quam animalibus mortalibus via
continuae propagationis tribuit. quamobrem facultas auctrix ma-
tricis vicem obtinet ad facultatem generatricem; item alitrix ad
auctricem. † Melissus putabat, quod natum non esset, id ca-
rere principio: quod falsum est. multa enim, quae generata non
sunt, principium habent. Γενησαρέτ. Nomen loci. Γέν-
νησιγ. Coitum venereum. Γεννηται. Sic vocantur, non

qui cognatione et sanguine iuncti sunt, sed qui sunt membra
familiarum civilium, in quas curiae distributae sunt. hi vero
lege societatem quandam inter se habent, ut populares et curia-
les. γένος triginta habet viros, φρατρία vero vocabantur etiam
τριττῦς. cum enim quattuor essent tribus, singulas in tres par-
tes dividerunt. et quattuor quidem tribus fecerunt, ut imitari-
entur quattuor anni tempora; φρατρίδας vero et τριττῦς duodecim.
ut numerum duodecim mensium aequarent. singulae vero curiae
habebant γένη triginta: ita ut in unam summam collecta imple-
rent numerum CCCLX. quot dies annus habet. Γεννηται. Sic
vocabantur, qui erant eiusdem familiae civilis. cum enim cives
Athenienses in certas partes distributi essent, earum maximae
vocabantur tribus. harum tribuum unaquaeque in tres divisa erat
partes, quarum singulae appellabantur φρατρία vel τριττῦς.
rursus singulae φρατρία divisae erant in XXX. γένη, ex qui-
bus sacerdotia, quae ad singulos pertinebant, sorte legebantur.
Et Γεννηται vocabantur, qui erant ex eadem familia, et quidem

πρώτου γένους τῶν τριάκοντα γενῶν· οὗς καὶ πρό-
τερόν φησι Φιλόχορος ὁμογάλακτας καλεῖσθαι.
Ἰσαῖος μέντοι τοὺς γεννήτας ἀπλῶς τοὺς ἐξ αἵματος
συγγενεῖς ὀνομάζει.

[Γενικαὶ ἀρεταὶ δ'. φρόνησις, ἀνδρία, σω- 5
φροσύνη, δικαιοσύνη, καὶ ζῆται τὰς ἀντικειμένας
αὐταῖς [κακίας] ἐν τῷ Ὑπερήφανος.]

Γεννικῶς. γενναίως, ἰσχυρῶς.

Γενόμενα καὶ γινόμενα διαφέρει. τὰ μὲν γὰρ
γενόμενα πάντως ἀπέβη, τὰ δὲ γινόμενα ἤτοι ἀπο- 10
βαίνει ἢ οὐ.

Γενόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν. φηγών, ἀπο-
δράσας. Ὁ δὲ γενόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν αὐτὸς εἶχε
τάπτιχαιρα τῆς ἀγνοίας. Γεννώμενος δὲ διὰ
δύο ἄν, ὁ τικτόμενος.

Γεννοῦστος. ὅλον γεννήτης, ἢ συγγενῆς, ἢ
ἔγγονος. τὸ τελευταῖον ἐκδέχεται ἄμεινον.

Γένωμαι γενικῆ, ἀθυπότακτον. Γενῶ δὲ
αἰτιατικῆ.

Γέντα. τὰ μέλη.

Γέντα βοῶς μέλδοντες.

Καλλιμάχος.

Γένυς. τὰ γένηα.

Γένυς. εἶδος πελέκως.

Ὅτε σοι παγχάλκων ἀνταῖα

γενύων ὠρμάθη πλαγά.

"Γένυσι. σιαγόνιν. ἐν Ἐπιγράμματι.

Χῶ μὲν ἐνέκλεισεν φονίαν γένυν, ἐκ δὲ τα- 15
νότων

ἐνθους ῥομβητὴν ἐστροφάλιζε φόβην.

Γεοῦχος. ὁ Ποσειδῶν, ὁ τὴν γῆν ἔχων.

Γεωγραφία. ἡ περιήγησις.

Γεώδης. ὁ ἐκ τῆς γῆς.

15 Γεώλοφον. ὄρεινόν, ὄρος, ὕψωμα γῆς. κα-
λοῦσι δ' οὕτως καὶ τὸν παχὺν καὶ ἀναισθητὸν ἄν-
θρωπον.

Πέπατο γὰρ οὐ μέγα τοῦτο

κληρίον ἐν λυπηρῇ τῆδε γεωλοφίῃ.

2. Φιλόχορος] Ed. Siebelis p. 41. Eius orationem servavit v. Ὀργεῶνες. Hinc originem duxit gl. Ὀμογάλακτας. 3. ἀπλῶς ἢ Schömannus in Isaeum p. 356. parum probabiliter. 5. Γενικαὶ ἀρε.] Glossae talis est color, ut citius ab lectoribus quam ab lexi conditore putes esse profectam. Eam notavi, cum ignorent V. C. Ubi ἀνδρεία A. B. Mox καὶ δικαιοσύνη tacite Gaisf. Sub finem κακίας om. A. B. E. Med. Cf. glossae Ἀρετὴ ea particula, cuius exordium est τέσσαρες ἀρεταί. Contra quae subsequantur: Γενικός. ὅτι (hoc addidit Gaisf.) Ἀρετίμος, ὁ καὶ Ἀναστάσιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀισθόμενος στόλον Σαρακηνῶν ἐρχεσθαι κατὰ τῆς πόλεως, Ἰωάννην ἐπίσταν ἡγεμόνα τοῦ πολέμου, διάκονον τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ λογιστὴν τῶν φόρων, ὃν Γενικὸν καλοῦσιν· ὃς πρὸς τῇ Ῥόδῳ γενόμενος, καταστασιασθεὶς ὑπὸ τοῦ πλήθους ἀναιρεῖται: ea cum appareat factum propter antiquitatem vocis γενικός fuisse compilata, non dubitavi cum iisdem V. C. sede depellere. Küsterus: „Ἀρετίμος, ὁ καὶ] Haec et quae sequuntur ἀπολεξεί etiam leguntur supra v. Ἀρετίμος.” Ceterum de Genico sive Comite sacrarum largitionem dixit Ducangius Constant. Christ. II. p. 154. 8. Γενικῶς] Themist. p. 7. ed. Hard. ἀνδρωδές τι καὶ γενικόν. Sed ἰ. γενικῶς. Vid. in v. Πρόκοπον. Lucian. I. p. 510. et Hemsterh. in p. 9. Suid. v. Ὀλεῖ. Tourp. Γενικῶς cum A. V. Gaisfordus, allato Albert. in Hesych. h. v. et v. Γενικαί. Praecepit Hemsterh. in Luciani Somn. 7. Mox γενναίως om. B. E. firmatum Lex Bachm. p. 184. 9. Eadem recurrunt sub v. Γινόμενα. 12. Γενόμενος ἐξ ὀφθ.] Formulam Herodoteam (V, 105.) Aelianus ut opinor imitatus est. 13. Ὁ δὲ γενόμενος] Haec verba in edit. praecedentibus desiderantur, quae ex MSS. Paris. revocavi. Eadem etiam verba Pearsonus in codice quodam MS. se reperisse testatur. Küst. Non vera rettulit. Sed φηγών . . . ὀφθαλμῶν om. Med., φηγών, ἀποδράσας suppleverat Aldus. Hoc quidem in Suida ferendum, quod praeter alios bene multos (v. Lobeck. Phryn. p. 737.) posuerat Dio Chrys. T. I. p. 195. 14. ἄν ut solent Edd. 16. Γεννοῦστος] Haec cum gl. Γέντα post vv. Γένυς coniecit *V. Vid. Schol. Platon. p. 382. unde suppleendum ἄν post ἔγγονος. Cf. Lex. Seg. p. 21. 18. Gl. om. vulg. Γένωμαι. ἀθυπότακτον agnoscit *V. eaque sola concesserim. 2. Βοῶς] βοῶν Suid. v. Μέλδοντες. Tourp. 3. Καλλιμάχος] Fr. 309. Καλλιμάχῳ A. καλλιμά E. Statim Gaisf. delevit cum A. B. C. V. E. Γέντο. ἀντί τοῦ ἔλαβεν. ἔλω, ἔλω, εἶλον· ὁ β' ἀόριστος, εἶλον, εἶλετο, καὶ ἔλετο, καὶ κατὰ συνηθῆ ἔλετο, καὶ τροπῇ Ἀσρικῶς τοῦ λ' εἰς ἄν ἔντο, ὡς ἦλθε, ἦνθε· καὶ πλεονασμῶ τοῦ γ' γέντο. Cf. Zon. p. 433. 4. τὰ γένηα] τὴ γέννα καὶ ἡ σιαγὼν καὶ εἶδος πελέκως E. omissa gl. seq. 5. πελέκως] καὶ πόλεως interposuit *V. 6. Ὅτε σοι παγχάλκων] Haec sunt verba Sophoclis Electr. 196. ut Portus monuit. Küst. ὅτε σο Med. σοι Edd. vulgg. 7. ὠρμάθη] ἀρμόθη A. V. C. ὠρμήθη B. E. Post πλαγά addit E. καὶ τὸ γένειον. 8. ἐν Ἐπιγράμματι] Alcaei Messen. VIII, 7. 8. Anthol. Pal. VI, 218. Cf. v. Τέγοντας. 9. Χῶ μὲν] ἢ ὅτι C. marg. 12. V. Zon. p. 425. Sub finem delevi Γαίηχος δέ cum V. C. Cf. supra v. Γαίηχος. 15. Γεώλοφον. ὄρεινόν] Eadem habet Etymologus v. Γαῖα. Küst. Idem: „ὄρεινόν] Haec vox ut supervacanea delenda est: nec agnoscit eam Etymologus.” Agnoscit tamen Lex. Bach. p. 185. cum Zon. p. 426. Novissimam partem format Aelius Dionysius apud Eust. in II. v'. p. 962. 18. Πέπατο γὰρ] Diodori Zonae Ep. II. 5. 6. (cf. vv. Λυπηρῇ et Πέπατο) ex Anthol. Pal. VI, 98. πέπατο B. E. Med.

primaria inter reliquas triginta: quos Philochorus ὁμογάλακτας; olim appellatos tradit. Isaeus tamen γεννήτας consanguineos simpliciter vocat. [Γενικαὶ ἀρεταί.] Virtutes cardinales sunt quattuor, prudentia, fortitudo, temperantia, iustitia. vitia his opposita quaere sub voce Ὑπερήφανος.] Γεννικῶς. Genereose, fortiter. Γενόμενα et γινόμενα differunt. nam γενόμενα dicuntur, quae omnino praeterierunt. γινόμενα vero, quae vel eveniunt vel non. Γενόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν. Qui ex conspectu se subtrahit, qui aufugit. Cum autem aufugisset, ipse ignorantiae mercedem accepit. Γεννώμενος vero, per duo ἄν, qui generatur. Γεννοῦστος.

Gentilis, vel cognatus, vel genus ab aliquo ducens. ultimo sensu vocem hanc accipere praestat. Γέντα. Membr. Callimachus: Membra boris coquentes. Γένυς. Gen. Γένυς. Securis gens. Cum tibi adversus ictus aereae securis inflicta est. Γένυσι. Maxillis. In Epigrammate: Ἐἰ ille quidem caedis sitientem rictum clausit, et fanaticis cervicis iactatione iuham rotabat. Γεοῦχος. Qui terram continet. epithetum Neptuni. Γεωγραφία. Terrae descriptio. Γεώδης. Terrenus. Γεώλοφον. Mons, collis, tumulus. Sic etiam hominem crassum et stupidum vocant. Pessidebat enim exiguum hoc praedium, in sterili colle situm.

Γεωμέτρης. ὁ τὴν γῆν μετρῶν.

Γεωμετρία. γεωμετρία ἐστὶν ἐπιστήμη ἐπιστητοῦ ἢ ὑποληπτοῦ. ἐπιστητὰ γὰρ καὶ ὑποληπτὰ καὶ τὰ ὧν ἐστὶν ἡ γεωμετρία ἐπιστήμη. ταύτην δὲ τὴν ἐπιστήμην ἐφευρόν Λιγύπτιοι, ἐκ τοῦ ἀπλέτου τῆς γῆς καὶ τῆς διαιρέσεως τῶν χώρων προδι-
δαχθέντες, εἶτα καὶ συγγράψαντες.

Γεωμόριον. γεωργιον. ἐν Ἐπιγράμμασι.
Ἐφ' αἷς πολὺν ἔβρασαν ἄντλον

Κρίθων, καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίην.

Γεωμόρος. ὁ περὶ τὴν γῆν κοπιῶν.

Γεωπεῖναι. οἱ μικρὰν καὶ λυπρὰν ἔχοντες γῆν. παρὰ δὲ Ἡροδότῳ οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἀπορούμενοι.

Γεωπείνης καὶ Γεωπόνος, ἡ τὴν γῆν πεινῶν 15
καὶ ἐργαζόμενος.

Γεωπός. ὁ γεωργός.

Γεώργιος, διάκονος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας καὶ χαρτοφύλαξ, τὸ ἐπίκλην Πισίδης. Ἐξαήμερον δὲ ἰάμβων εἰς ἔπη τριςχίλια, εἰς Ἡράκλειον τὸν βασιλέα καὶ εἰς τὸν κατὰ Περσῶν πόλεμον, ἔτι τε Ἀβαρικὰ, καὶ καταλογάδην Ἐγκώμιον εἰς τὸν Μάρτυρα Ἀναστάσιον.

Γεωργῶ. αἰτιατικῇ.

Γεώρες. οἱ γεωφύλακες.

Γεωφάνιον. χωρίον, ἐν ᾧ μέταλλον.

Γεράνεια. πόλις.

Γέρα. οὐδετέρως, τιμαί. Ἐπειδὴ κεκάθαρτο τῷ βασιλεῖ ὁ στρατός, καὶ τὰ γέρα σὺν δίκῃ νετέμητο ἑκάστοις, τηρικαῦτα ἔγνω ἐξελαύνειν ἐπὶ πόλεμον.

Ἡ Γέρρα. παρὰ Σικελίοις τὰ γυναικεία καὶ ἀν- 476
δρεία αἰδοῖα.

1. Alterum γεωμετρία dedit Gaisf. cum *V. τοῦ ἐπιστητοῦ] τοῦ om. A. V. C. Mox ὑποληπτὰ E. 5. ἀπλέτου] Valcken. in Herodot. II, 109. ἀστῆτον. Male. Toup. MS. Non Valckenarii fuit illa coniectura, sed Wesselingii, qui de geometriæ primordis agit etiam in Diod. I, 81. De verborum emendatione nondum constat; quamquam agros ab Nilo irrigatos memorari debuisse colligimus vel e Schol. Aeschyl. Prom. 27. 8. ἐν Ἐπιγράμμασι cum *V. Supra τὸ γεωργιον. καὶ γεωμόριον Zon. p. 431. 9. Ἐφ' αἷς πολὺν] Adaei in Authol. Pal. VI, 258. Integrum distichum servatur in v. Ἀντίλα, unde restitui scripturam κρίθων. 11. Γεωμόρος] Vid. Schol. Platon. p. 457. Herodiani Epimer. p. 209. Ruhken. in Tim. p. 67. 12. Γεωπεῖναι] Usque ad γῆν praebet Timaeus p. 68. ubi vid. Ruhkenius. Post λυπρὰν Zon. p. 426. addit κατ' ἄλλῃν. Mox λιπαρὰν B. E. Deinde *V. ἔχον τὴν γῆν. 13. Ἡροδότῳ] Vid. Gloss. II, 6. ἀπορούμενοι] ἀποροι E. 15. Γεωπείνης om. vulg. Γεωπόνος] Addit B. καὶ γεπόνος. πονῶν] πεινῶν A. B. E. Med. Falsa G. Dindorfus in Thesouro de Suida tradit, qui nihil praeter vocis notationem spectavit. Post h. v. addit E. Γεώμορον ἢ κοινῶς μορτή.

1. Γεωπός] Vocem hanc suspectam habeo, quae forsitan ex γεωπόνος corrupta est. Küst. Recte Küsterus Γεωπόνος. Agathias

p. 50. Γεωπόνος. Etymol. M. Γεωπόνος ὁ γεωργός. Toup. MS. Praeierat Portus: ac firmat compendium *V. γεωπ. ὁ om. V. C. 2. Γεώργιος, διάκονος] De hoc Georgio multa conguessit Leo Allatius in Diatriba de Georgiis, quem consulat lector. Küst. Ante h. gl. in B. E. Med. Γεώργιος ὁ ἀλλόκοτα δογματίας. ἔστιν (καὶ ζῆτε Med.) ἐν τῷ Ἀπολιναρίῳ. 3. Ἐξαήμερον δὲ ἰάμβων εἰς ἔπη τριςχίλ.] Extat et hodie opus illud Pisisdis, sed quod tantum versus 1880, non vero 3000 complectitur, quamvis neo principium nec finis ei desit, ut Pearsonus etiam monuit. Reliqua vero opera Pisisdis, quae Suidas hic memorat, hodie interciderunt, vel saltem in tenebris bibliothecarum adhuc latent. Küst. Copiose de his exposuerat Reinesius. Sed διςχίλια coniecit Fogginius in praef. ad Pisisdae opera (in Corp. histor. Byz. nov. append.), Rom. 1774. p. X. qui videatur etiam in monito p. 832. 4. εἰς Ἡράκλειον] Ex eius de Heraclii gestis rebus sunt versus illi, quos habet Suidas in Νυμφίῳ. Vales. in Amm. Marcell. XVIII. p. 160. et duo illi, quos habet Cedrenus p. 337. Georg. Pisisd. de gestis Imperat. Constantinop. est in Bibl. S. Mariae a Vallicella, in urbe. Conf. Voss. de Hist. Gr. et de Poet. Gr. Tzet. in Lycophr. 1467. e Pisisde docet, cur sol λοξῶς zodiacum emetiat, duobus versiculis. Reines. 5. ἔτι τε Ἀβαρικὰ καταλογάδην] In MSS. Pariss. [A. V. ap. Gron. p. 69. et E.] locus sic ita legitur et distinguitur, ἔτι τε Ἀβαρικὰ καὶ καταλογάδην Ἐγκώμιον etc. Hanc lectionem, quam veram esse puto, si amplectamur, Abarica scripta fuerint versibus; Encomium vero Martyris Anastasii oratione prosa. Küst. καὶ καταλογάδην Fabricio B. Gr. VII. p. 694. probante cum sequentibus coniunxi. 6. εἰς τὸν Μάρτυρα Ἀναστάσιον] Ab hac lectione omnino discrepat MS. Paris. A. qui sic habet, εἰς τὸν μέγαν Ἀθανάσιον. Cogitet lector et inquirat, utrum lectio ista vulgatae praeferenda sit. Küst. Sic etiam V. Ceterum ex A. nihil enotavi praeter μέγαν. Orationem in Anastasium e MS. Florent. edidit Fogginius p. 305. Gaisf. 8. Om. vulg. Silet Gronov. 9. Γεώρες] Glossa sacra. Vid. Hesychii v. Γεώρας. 10. Γεωφάνιον. χωρίον] Ex Harpocrate: in quem vide Maussacum. Confer etiam Etymologum. Küst. Adde Lex. Rhet. p. 224. (ubi εἶναι editum pro ἦν) et v. Ἐπὶ τὰ Μανδραβόλου. De voce disseruit Schneid. in Theophr. de lapid. 61. p. 587. 11. πόλις] Statim Gaisf. delevit cum A. V. καὶ Βιστονία, ἐπίθετον τῆς γεράνου. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Βιστονία. 12. οὐδετέρως] οὐδέτερον V. C. Καὶ ἐπειδὴ] καὶ om. A. B. V. E. C. 13. σὺν δίκῃ] ἐξ ὧν δ. E. 14. τὸν πόλεμον] τὸν om. A. E. Med. 15. Γέρρα] In Epitharmo notat hanc vocis vim Schol. Luciani in Anach. p. 32. [c. 32.] Hemst. Vid. notas in Hesych. Tenendum παρὰ Σικελίῳς — αἰδοῖα deesse A. Gaisf.

Γεωμέτρης. Terrae mensor. Γεωμετρία. Geometria scientia eius, quod sub scientiam vel opinionem cadit. talia sunt ea, circa quae geometriae scientia versatur: quam venerunt Aegyptii, eamque litteris mandarunt, cum ob varam camporum planitiem et agrorum dividendorum necessitatem arti huic operam dedissent. Γεωμόριον. Ager, qui ἔστιν. In Epigrammate: In qua magnum hordei acervum Crisio ἐτίθει, et pinguem vidit messem. Γεωμόρος. Agricola. Γεωπεῖναι. Qui exiguum et sterilem habent agrum. apud Hesiodum vero sic appellatur, qui agro indigent eiusque inopia laborant. Γεωπείνης. et γεπόνος. Agricola. Γεω-
Suidae Lex. Vol. I.

πός. Agricola. Γεώργιος. Georgius, Magnae Ecclesiae Diaconus et Chartophylax, cognomento Pisisdes. scripsit de opificio mundi: quod opus tribus fere millibus versuum iam-bicorum constat. De Heraclio Imperatore et bello Persico. ad haec Abarica, et oratione soluta Encomium Anastasii Martyris. Γεωργῶ. Aptum accusativo. Γεώρες. Terrae custodes. Γεωφάνιον. Locus, in quo metalla nascuntur. Γεράνεια. Gerania, urbs. Γέρα. Est generis neutrius, significans honores. Rex lustrato exercitu, et praemiis pro meritis cuique distributis, ad bellum proficisci decrevit. Γέρρα. Apud Siculos partes genitales tam viri quam mulieris.

Γέρρα. Περσικά μὲν ἔστιν ὄπλα κυρίως τὰ γέρρα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἅπαν σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης γέρρον ἐλέγετο. διὸ καὶ Δημοσθένης τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ περικαλύμματα ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος γέρρα καλῶν, ἐμπίπρασθαι λέγει. λέγεται ἂν ὁμοίως γέρρα καὶ τὰ τῶν σκηνῶν περιφράγματα.

Γεράδια. στρωτηρίδια.

Γεράνδρον μεταφτυζόμενον. ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου. παρεγγῆ ὅτι μὴ δεῖν τοὺς παρηγηκότας 10 προσάγειν εἰς τὰ τῶν ἀκμαζόντων ἔργα.

Γεράνεια. ὄρος τῆς Μεγαρίδος.

Γέρανος. τὸ ὄρνειον. ἐπίκοινον τῷ γένει. Βάβριος·

Λίβυσσα γέρανος ἢ δὲ ταῶς εὐπήληξ
χλωρὴν ἀεὶ βόσκοντο χείματος ποίην.

Γέρανοι λίθους καταπεπωκυῖαι. ἐπὶ τῶν προνοητικῶς τι ποιούντων. αἱ γὰρ γέρανοι διὰ

τὸ ἐν ὕψει πέτεσθαι, καὶ τῇ εἰς εὐθὺ δρῆμῇ τὴν ἐπὶ τὰ κάτω θῆαν ἐμποδίζεσθαι, λίθους βαστάζουσιν, ὅπως κάμνουσαι τῇ πτήσει ῥίπτοιεν, καὶ αἰσθάνοντο, πότερον ἐπὶ γῆς ἢ θαλάττης φέρονται. καὶ εἰ μὲν ἐπὶ θαλάττης ἦκοι ὁ λίθος, ἀνύουσι τὴν ὁδόν· εἰ δὲ ἐπὶ γῆς, ἀναπαύονται. τοῦτο φησὶν Ἀριστοφάνης·

Γέρανοι λίθους καταπεπωκυῖαι.

Γεραρόν. ἐντιμον, ἢ πρεσβύτερον.

Γέρας. ἀμοιβαί, τιμαί, ἀνταποδόσεις.

Γεργέριμον (τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλαίαν)

πίτυριν τε καὶ ἦν ἀπεθήκατο λευκὴν,
τουτέστι, τὴν συνθλασθεῖσαν καὶ οὕτως ἀποτεθεῖ-
15 σαν ἐλαίαν,

εἰν ἀλλὶ δὲ νήγεσθαι φθινοπωρίδα.

τὴν κολυμβάδα λέγει.

Γεργεσαῖος. ἀπὸ τόπου. Καὶ Γεργεσηνός.

1. Γέρρα. Περσικά] Ex Harpocrate. Vide etiam paulo inferius v. Γέρρον. Küst. Conf. Lex. Seg. p. 33. 227. Schol. Plat. p. 322. Περσικά ἔστι μὲν κυρίως ὄπλα] Verum id esse ex Herodoto constat, quem vide lib. IX. c. 61. Küst. Qui cum Med. edidit μὲν ἔστι κυρίως. Schol. (praeter alterum in Luc. de Gymnas. 32.) et vid. Hemsterh. in Lucian. Dial. Morit. XIV, 2 qui contulit etiam exemplum v. Ἀντιστοιχοῦντες. 2. δὲ] δὲ καὶ A. B. C. V. E. Med. Zon. p. 431. et Harp. ἦτε bis Harp. Pal. 4. Δημοσθένης] P. 284, 24. 5. περικαλύμματα] παρακαλύμματα A. et Harpocr. 6. Scribe λέγοιτο δ' ἂν cum Harp. Pal. 8. Agnoscit Hesychius cum Zon. p. 431. Post hanc gl. Gaisfordus delevit cum omnibus MSS. Γεράνδρον. παλαιῶν φυτὸν καὶ γεγραπὸς. ἢ τὸ ἐν τῇ ῥίζῃ συμφρὸς καὶ ἐξηραμμένον. ἔρηται παρὰ τὴν δρῆν. δοκεῖ γὰρ πρῶτον φυτὸν γενέσθαι δρῆν. ὅθεν δρῆμὸς ἐκάλουν τοὺς δασεῖς τόπους, ἐξ οἷων δὴ ποτε ὄντας φυτῶν. καὶ δρυφάκτους, τοὺς ἀπὸ ξύλων περιορισμένους. Quae Med. deprompserat a Zon. p. 431. nec dissimilia leguntur in Etym. M. Ceterum Hesychius quod praebet Γεράνδρος, et sufficiens scriptura Γεράνδρα, quae sub finem pro varia lectione extat; item corrigendum Γεράνδρος apud Phrynichum Seg. p. 32. 9. Γεράνδρον μεταφτυζόμενον] Legendum ex Zenob. III, 1. et Arsen. p. 159. μεταφτυζέειν. Quod Γεράνδρον. πᾶν φυτεζόμενον Med. habet, id fluxit e glossae olim interpositae vocibus (πᾶν) παλαιῶν φυτῶν. 10. μὴ δεῖ] μὴ δεῖν A. V. C. Med. ὁ δὲ E. 11. προσάγειν] προάγειν Zenob. 12. Γερανία] Sic Harp. Pal. Γερανία A. E. cum optimis Harp. libris. Id Gaisf. posuit; sed praefereendum Γεράνεια, quod et auctorum fides et ratio vocabuli confirmat: cf. Steph. Byz. v. Ἰγμεία. 13. Βάβριος] Vid. Tyrwhitt. p. 42. et 51. Knoch. p. 155. 15. ὁ δὲ] ἦ δὲ vel ἢ δὲ A. B. C. V. E. Hoc Gaisfordus, prius editoribus Babrii placuit; quamquam illud est perversissimum, ἦ δὲ in tali narratione venustissimus poeta recusavit. Adde quod datum superest numerorum, cui tollendo non sufficit τίς insertum. Nec Porsonum decet, quae in huius Aristoph. p. 141. extat coniectura ὁ δὲ ταῶς ὁδ' εὐπήληξ. Sed in promptu positum, quod Babrii haud aegre agnoscat, Λίβυσσα γέρανος, ὅν δὲ τε τ. εὐπήληξ. Dnas novissimas voces annotavit v. Ταῶς εὐπήληξ. 16. βόσκοιτο] βόσκοντο A. V. βόσκοντος B. βόσκοιτο E. 17. καταπεπωκυῖαι] καταπεπωκυῖαι A. Aliam explicationem tradit Arsenius p. 159. sq. 18. προνοητικῶς] προφρατικῶς V. C. αἱ γὰρ γέρανοι] Ex Schol. Aristoph. Av. 1137.
4. πότερον — ἢ] πρότερον — ἢ ἐπὶ B. C. Θαλάττης E. Edd. ante Küst. et Schol. 9. Γεραρόν] V. Χάρει Περγαμηνός. Hemst. II. γ'. 170. 10. ἀμοιβαί] ἀμοιβή, τιμή, ἀνταπόδοσις MS. Coisl. sive Lex. Bach. p. 184. Recte vero Zon. p. 431. haec ad gl. Γέρα rettulit. Statim Gaisf. delevit cum A. B. C. V. E. Γέραςα. πόλις τῆς κοίλης Συρίας. ὁ πολὺς Γεργεσηνός. Praebuit Zon. p. 429. 11. Γεργέριμον. τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπ.] Locus hic est mutilus, quem sic lego et supplēo: Γεργέριμον. τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλαίαν. Καλλιμαχος· Γεργέριμον πίτυριν τε καὶ ἦν ἀπεθήκατο λευκὴν ἔην ἀπὸ νήγεσθαι [φθινοπωρίδα. τουτέστι τὴν συνθλασθεῖσαν etc. Confer Athenaeum lib. II. p. 56. ex quo discimus, fragmentum, quod Suidas hoc loco affert, ex Callimacho depromptum esse. Küst. In Callimacheis (fr. L.) ea tantum opus fuit distinctione, ut ut exordiretur a γεργέριμον. Deinde δὲ removendum. Ceterum explicationem firmat Zon. p. 429. „Vid. Ἀρκαίος ἐλῆα.” Hemst. Item hinc fluxerat annotatio gl. Φθινοπωρὸς subiecta.

Γέρρα. Proprie sic vocantur scuta Persica. abusive vero quodvis tegumentum, sive ex pellibus, sive ex alia aliqua materia confectum, sic appellabatur. quamobrem etiam Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte scenarum tegumenta et vela, quae γέρρα vocant, ea incensa esse dicit. γέρρα etiam dici possunt scenarum septa. Γεράδια. Parvae crates. Γεράνδρον μεταφ. Vetustam arborem transplantare. dicitur de eo quod fieri non potest. monet autem proverbium, munera iuniorum non esse senibus iniungenda. Γεράνεια. Geranea, mons Megaridis. Γέρανος. Grus. generis epicoeni. Babrius: Libyssa grus et nave pulchra crista decorus tempore hiemis viridi semper pascebantur herba. Γέρανοι λίθους καταπ. Grues lapillos deglutientes. dicitur

de iis qui prudenter agunt. grues enim quod in sublimi volant, et recto itinere velociter pergunt, quae infra sunt canere nequeunt: quae ratio est, quare lapillos gaudent, quos volando lassae abiciunt, ut cognoscant, suprane terram an mare ferantur. quod si lapis in mare deciderit, iter coeptum continuant; sin in terram, requiescunt. hoc voluit Aristophanes: Grues, quae lapillos deglutiverunt. Γεραρόν. Venerabile. vel antiquius. Γέρας. Remuneratio, honor, praemium. Γεργέριμον. Olivam sponte decidentem (id est, quae in arbore maturuit) et vilem, quamque reposuit, ut in muria nataret, albam autumnalem. id est, olivam coactam, et sic repositam. appellat autem eam, quam alii κολυμβάδα. Γεργεσαῖος. Gergesaeus. Item Gergesaeus

Γέργηθες. ὄνομα πόλεως. ἢ ἡ τύρρη, καὶ οἱ χειρώνακτες οὕτω καλοῦνται παρὰ τοῖς Μιλησίοις τοῖς ἐν περιβολῇ. τουτέστι, τοῖς πλουσίοις.

77 Γέρδιος. ὑφάντης. [καὶ παρ' ἡμῖν ἡ γερδία.]

Γεραία. ἡ γραῦς. Καὶ Γεραϊαί, αἱ τῷ Διονύσῳ ἱερῶμεναι γυναῖκες.

Γεραῖος. ἔντιμος, καὶ ὁ θυτίδων ἀνάπλεως. ἐν' Ἐπιγράμματι.

Ῥοιὴν ξανθοχίτωνα, γεραϊόφλοιά τε σῦκα.

Καὶ αὐθις.

Ἦς ὁ γεραῖος

λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.

Γεραῖρειν. τιμᾶν, δοξάζειν. Καὶ Γεραῖρε, δοξάζε, τίμα. Καὶ παροιμία. Γεραῖρε σαυτὸν. ἀπὸ τοῦ, εὐφραίνει σαυτὸν μεγαλοδρημονῶν.

Γεραιστός. ὄνομα λιμένος.

Γεραῖτερος. παλαιότερος.

Λόγος γέ τοι τίς ἐστι τῶν γεραϊτέρων,

ἥσ' ἀνόητα χ' ἡ μῶρα βουλευσάμεθα,

ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν.

Ποσειδῶν γὰρ καὶ Ἀθηνᾶ ἐφιλονείκησαν περὶ τῆς

Ἀττικῆς, καὶ νικῆσαι τὴν Ἀθηνᾶν. ἠττηθέντα δὲ τὸν Ποσειδῶνα καὶ λυπηθέντα καταράσασθαι τῇ πόλει, καὶ λέγειν αὐτὸν, ὅτι γένοιτο τοὺς Ἀθηναίους ἀεὶ κακῶς βουλευέσθαι. ἀκούσασαν δὲ τὴν Ἀθηνᾶν τῆς κατάρας προσθεῖναι, ὅτι κακῶς βουλευέσθαι καὶ ἐπιτυγχάνειν.

Γερήνιος. ἔντιμος γέρων. ἢ ἐν τῇ Γεργήνῃ.

Γέρης. ὄνομα πένηςτος καὶ φαλακροῦ, ἐθνος Χαόνων. διεβάλλετο δὲ εἰς μαλακίαν. Καὶ Ἀριστοφάνης.

Σοὶ δὲ φίλος τίς ἐστιν ἄλλος ἢ Γέρης;

οὐκ ἔστι δὲ παρὰ τὸ γῆρας.

Γερμανικός. ὁ Φράγγος.

Γέρρον. ὄπλον. Ξενοφῶν. Γέρρον ἐς τὴν 15 ἄριστεράν, κοπίς ἢ σάγαρις εἰς τὴν δεξιάν. καὶ αὐθις. Οἱ δὲ γέρρα ἔλαβον δασέων βοῶν ὠμοβόια ἀμφὶ τὰ εἰκοσι. Γέρων γέροντος. ἢ κλητικὴ ὦ γέρον. καὶ παροιμία.

Γέροντι μηδὲν μὴ ποτα χρηστὸν ποίει.

20 παρεγγυᾷ μὴ ἀκρίτως εὐεργετεῖν.

Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἀλίσκεται πάγῃ.

1. Γέργηθες. ὄνομα πόλεως] Immo Γέργης vel Γέργηθος. Vide Stephanum Byzantium. Küst. Vid. Τύρρη. Hemst. Non dum quin per observationem ex altera ultra glossa repetitum vetus illud Γέργηθες (cf. Strab. XIII. p. 589.) interciderit. Nihil mutat Zon. p. 425. 2. παρὰ τοῖς Μιλησίοις τοῖς ἐν περιβ.] Vide Athenaeum lib. XII. p. 524. et infra v. Περιβολή. Küst. 4. Γέρδιος. ὑφάντης] Vide infra v. Γηώρας. Küst. καὶ παρ' ἡμ. ἡ γ. om. V. C. notavi; quamquam servat Zon. p. 425. Vid. Albert. in Hesychium et Ducang. Gloss. 5. Γεραϊαί] Leg. Γεραϊαί. Vid. Hesych. Hemst. Γεραϊαί Valcken. ex Harpocrat. Plura collegit Taylorus in Demosth. c. Neaer. p. 1369. Appar. Reisk. p. 1025. Γεραϊαί tenet Harpocr. MS. Pal. Gaisf. Cf. Apollonii Lex. p. 205. Διονύσῳ] Διονύσῳ A. B. 8. Ἐν' Ἐπιγράμματι] Philippi Thessal. XX, 1. Anthol. Pal. VI, 102. 11. Οἷς ὁ γ.] Simonidis Ep. LI, 9. Anthol. Pal. VII, 24. ἢς ὁ γερ. repositum cum v. Λαρόν et A. B. C. V. E. Tum λαμπρότερον V. C. 13. Γεραῖρειν] Vid. in Ἐξεικασμένον. Hemst. τιμᾶν. ὑμνεῖν, δοξ. Zon. p. 433. 16. Γεραιστός] Schol. Thucyd. III, 3. Γεραιστός ἀκροατοῖον Εὐβόας, ἔχον λιμένα, ubi vid. Wass. et Duker. Gaisf. Cf. Schol. Arist. Equ. 558. 18. Λόγος γέ τοι τίς] Aristoph. Eccles. 471. (494 — 96.) Versus antem secundus tam hic apud Suidam quam Aristophanem luxatus est, cuius metrum Portus sic in integrum recte restituit, "Ὅσ' ἂν ἀνόητ' ἡ μῶρα βουλευσάμεθα. Vide etiam supra v. Ἀθηνᾶων δυσβουλίᾳ, et infra v. Μῶρα. Küst. γέ τοι γέ τι B. E. τε τοι C. 21. Ποσειδῶν] Horum pars olim abiit in gl. Ἀττικῆ, pars in v. Ἀθεῖαν.
1. Ἀττικῆς] Ἀθηνᾶς E. qui mox νικησάσης αὐτῆς pro νικῆσαι τὴν Ἀθηνᾶν. ἠττηθέντα δὲ] δὲ om. B. *V. C. E. 2. λυπηθέντα] δὲ add. *V. 4. κακῶς βουλευέσθαι] Hinc supplendum est Scholiasta Aristophanis, apud quem locus hic mutilus hodie legitur. Küst. κακῶς λέγεσθαι *V. 5. προσθεῖναι] προσθεῖναι A. βουλευσάσθαι] βουλευέσθαι A. B. C. E. V. Schol. 7. Γεργήνιος] Vid. vel Schol. II. β. 336. et Zon. p. 425. 8. Γέρης — μαλακίαν] Ex Scholiasta Aristoph. in Acharnens. 603. et in Ecclesiaz. 927. male consarcinata. Nam ἔθνος Χαόνων nemo non videt ad Aristophanis verba τοὺς δ' ἐν Χάοσι referri. 8. ὄνομα κύριον] κύριον om. A. Tum ἦν δὲ πένης καὶ φαλακρός E. pro πένηςτος καὶ φαλακροῦ, cum Schol. Arist. posteriore. 9. διεβάλλετο] Correxī cum Schol. Acharn. Ἀριστοφάνης] Ecclesiaz. 963. 13. ὁ Φράγγος] Sic Zon. p. 425. φράγγος V. Totam gl. om. C. Satis habul quae subiciebantur ex v. Κέλτοί transcripta, οἱ Γερμανοί (δὲ add. E.) Κέλτοί λέγονται, οἱ ἀμφὶ τὸν Ῥήνον ποταμόν εἰσι: cum A. V. remove. 14. Ξενοφῶν] Cyrop. II, 1, 9. 15. κοπίς] ἦν δὲ κοπίς E. 16. Οἱ δὲ γέρρα] Xenoph. Anab. IV, 7, 22. unde reponendum δασέων. ὠμοβόια] ὠμοβόια A. ὠμοβόια E. Qui subsequebatur versus, Γέροντα σαυτὸν εἰ βλέπει, ἔξει γέρας, in marg. A. servavit. Delevi cum *V. Küsterus: „Est versus ad somniorum interpretationem pertinens, qui legitur apud Astrampsychem.” Horum loco praestiterunt A. B. *V. C. E. Γέρων, γέροντος: nam continua ἡ κλ. ὦ γέρον unus neglexerat Küsterus. 17. γέρον] γέρων A. 20. ἀκρίτως] ἀκρίτως Arsenius p. 160.

Γέργηθες. Nomen urbis. item vilis turba operariorum et mīscum sic a divitibus Milesiis appellabatur. Γέρδιος. extor. [et apud nos vocatur γερδία textrix.] Γεραϊά. nus. Et Γεραϊαί appellabantur mulieres Bacchi sacerdotes. Γεραῖος. Honoratus. item rugarum plenus. In Epigramate: *Malum Punicum flavo tunica vestitum, et rugoso vertice circumdatas ficus.* Et alibi: *Quam senex suavius molli nraavit ex ore.* Γεραῖρειν. Honorare, laudare. Et Γεραῖρε, lauda, honora. Et proverbium: *Honora te ipsum.* I est, iactando te ipsum oblecta. Γεραιστός. Nomen urbis. Γεραῖτερος. Antiquior. *Dictum est seniorum, nimia etiam stulta et temeraria consilia nostra felicem evenire habere.* cum enim Neptunus et Minerva de Attica contenderent, victoria penes Minervam stetit. Neptunus igitur

se victum esse dolens Atheniensibus imprecatus est, ut mala semper consilia caperent, qua imprecatione audita Minerva addidit, ut mala quidem consilia caperent, sed voti tamen composites fierent. Γεργήνιος. Honoratus senex. vel civis urbis Gerenes. Γέρης. Nomen proprium pauperis et calvi, qui per mollitem male audiebat. Aristophanes: *Tibi vero quis amicus alius praeter Gerem?* non est autem deductum a nomine γῆρας. Γερμανικός. Francus. Γέρρον. Scutum. Xenophon: *Scutum in sinistra, et securis vel sagaris in dextra.* Et iterum: *Illi vero scuta ceperunt circiter viginti, ex crassis et crudis pellibus bubulis confecta.* Γέρων. Vocabitur γέρον. Et proverbium: *Nullum unquam beneficium in senem conferas.* quo monemur, ne temere cuiquam beneficiamus. Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἀλ.

ἐπὶ τῶν διὰ χρόνων πλῆθος ἐμπειρῶν καὶ δυσάλω-
των. Καί, Γέρων βούς ἀπένθητος δόμοισιν, ἐπὶ
τῶν καθ' ὥραν τελευτησάντων.

Γέρων πίθηκος οὐχ ἀλίσκεται πάγη,
ἀλίσκεται μὲν, μετὰ χρόνον δ' ἀλίσκεται.

ἐπὶ τῶν ἅπαξ δυστυχησάντων.

478 Γερούσιον. ἔντιμον.

Γέρροιν. ἀπὸ σταυροῦ φησιν Εὐπολις. καὶ
Ἀημοσθένης· τὰ γέρρα ἐνεπίμψασαν. Καὶ οἱ τό-
ποι οἱ παραπεφραγμένοι· καὶ ἀσπίδες Περσικαὶ ἐκ
λύγων. καὶ γέρρα τὰ σκεπάσματα πάντα Ἀττικοί.
τινὰ δὲ δευράτινα σκεπάσματα, καὶ Περσικά, οἷς
ἀντ' ἀσπίδων ἐχρῶντο. σημαίνει δὲ καὶ πᾶν αἰδοῖον.
καὶ αὐθις Ἡρόδοτος. Κῦρος περιελὼν τὰ πολλὰ
τῶν πολεμικῶν, κατέλιπε μόνον τὸ συνὸν τοῖς στρα-
τιώταις μαχαίρα καὶ γέρρον καὶ θώρακι μάχε-
σθαι. — Καὶ γερρόφοροι ὀπλῖται ἐχόμενοι τού-

των, σὺν ποδῆρσι καὶ ξυλίταις ἀσπίσιν. Αἰγύ-
πτιοι δὲ οὗτοι ἐλέγοντο.

Γεσάται. ἔθνηκόν.

Γέσιος. ἐπὶ Ζήνωνος ἦν λαμπρυνόμενος ἐπὶ
5 τέχνῃ ἰατρικῇ, Πιτραῖος τὸ γένος. καθελὼν δὲ τὸν
ἑαυτοῦ διδάσκαλον Δόμνον τὸν Ἰουδαῖον, καὶ τοὺς
ἐταίρους πρὸς ἑαυτὸν μεταστησάμενος ὀλίγου πάν-
τας, πανταχοῦ ἐγνωρίζετο, καὶ μέγα κλέος εἶχεν,
οὐ μόνον ἰατρικῆς ἔνεκα παρασκευῆς, τῆς τε διδα-
σκαλικῆς καὶ τῆς ἐργατικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης
ἀπάσης παιδείας. φιλότιμος γὰρ καὶ φιλόπονος ὦν
δ' ἀνὴρ ἄλλην τε πολλὴν ἐν πολλῷ χρόνῳ μελέτη καὶ
οὐ φύσει προσπεριεβάλετο δοξοσοφίαν, καὶ τὴν τῶν
ἰατρικῶν ἔργων τε καὶ λόγων ἀκριβεστέραν τῶν
15 καθ' ἑαυτὸν πάντων ἰατρῶν τε καὶ ἰατροσοφιστῶν
κατῶρθωσε τέχνην. βραδέως δὲ ἀρξάμενος ἐπιδει-
κνύσαι δημοσίᾳ τὴν ἐπιστήμην, ταχέως ἀνέδραμὲ τε

1. χρόνον] χρόνων recepi cum V. C. Vide nos in v. Ἀσσύριοι. 3. καθαρῶς] Male. Scribe καθ' ὥραν, ut habent Zenobius et Diogenianus. Küst. Et sic Gaisf. dedit cum A. V. C. et Arsenio. ἐπὶ τῶν τελευτῶντων καὶ λύπην μὴ παρεχόντων MS. Colal. 177.
4. Verba οὐχ ἀλίσκεται πάγη Gaisf. inseruit cum A. B. C. V. E. et Arsen. p. 161. Ex Diog. Laert. Vita Heraclidis V, 93. petita docuit Tourpius. Mox ἅπαξ om. V. C. cum v. Πίθηκος, ubi eadem proverbii species recollitur. 7. Γερούσιον] Il. δ'. 259. Vide Apollon. Lex. p. 205. et Zon. p. 425. Glossa sedem invasit alienam. 8. ἀπὸ σταυροῦ] Etymologus v. Γέρρα habet ἐπὶ σταυροῦ, ut et hic apud Suidam scribendum est. Küst. ἀποσταυροῦν C. ἀπὸ σταυροῦ MS. Etym. Dorvill. 9. Ἀημοσθένης] De Cor. p. 284, 24. 10. περιπεφραγμένοι] παραπεφραγμένοι dedi cum A. V. C. Nos similiter, Verschlag. 11. τὰ σκεπάσματα — ἐχρῶντο] Ex Schol. Platon. p. 322. quocum legas τινὲς δὲ δ. σ. τινα. Cf. Herodiani Epim. p. 12. 14. Ἡρόδοτος] Vid. Wesseling. in IX, 61. Praegressa καὶ αὐθις alteri exemplo Καὶ γερρόφοροι debuerant praefigi. Κῦρος περιελὼν] Ex Xenoph. Instit. Cyri lib. II. p. 42. [II, 1, 21.] quod et recte observavit Wesselingius. Atque hinc Noster non uno loco emendandus est. Quae sequuntur, Καὶ γερρόφοροι ὀπλῖται ἐχόμενοι τούτων σὺν ποδῆρσι καὶ ξυλίταις ἀσπίσιν. Αἰγύπτιοι δὲ οὗτοι ἐλέγοντο, sunt verba Xenophontis in Expedit. Cyri lib. I. p. 264. [I, 8, 9.] ubi res haud paulo melius administrata est. Tourp. 15. πολεμικῶν] πολεμικῶν C. E. V. Tum κατέλιπε δὲ V. C. Ceterum oratio sic fere erat conformanda: κατέλιπε μόνον αὐτοῖς [τοῖς στρατιώταις] τὸ σὺν μαχαίρα κτλ. 17. ἐχόμενοι] μαχόμενοι C. Orationem turbavit repetitum ἐχόμενοι: atque videtur etiam praescriptum fuisse καὶ γερρόφοροι, cui adhaereret Xenophontis exemplum, ἔχόμενοι τούτων γερρόφοροι, ὀπλῖται δὲ ἐχόμενοι κτλ. Mox ξυλίταις B. In fine Xenoph. addit E.
3. Γεσάται. ἔθνηκόν] Vide Bochartum in Chanaan lib. I. cap. 42. Küst. 4. Γέσιος] Totum hunc locum de Gesio ex Damascio descriptum esse patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex illo scriptore p. 1073. quaedam eorum, quae Suidas hic habet, αὐτολεξεί etiam leguntur, ut Pearsonus recte observavit. Ceterum Gesii hulus meminit etiam Stephanus Byzantius v. Γέσιος, qui eum περιφανέστατον ἰατροσοφιστὴν vocat. Küst. Prior haec observaverat Valesius in Socrat. H. E. VII, 13. p. 359. Haec Ad eum scripsit Aeneas Gazaeus Epp. 18. et 19. Vid. Zachar. Mitylen. Dial. de Opif. mundi p. 179. qui eum vocat ἰατροσοφιστὴν et ἀγούντα τὴν ἰατρικὴν τέχνην. Stephan. ad Γέσιον: Ἐν Πέτραις ἐπιχωριάζει κῆριον ὄνομα τὸ Γέσιος. ὁθεν ἦν ὁ πρῶτος ἰατρῶν σοφιστὴς ἰσως ἐντεῦθεν κεκλημένος. Reines. Vid. Fabricii Bibl. Gr. T. XIII. p. 170. Jacobs. Animadv. in Epigr. Anthol. T. X. p. 232. Gaisf. Haec in compendium redegit Eudocia p. 99. sq. ἐπὶ τέχνῃ] ἐπὶ om. V. qui post ἰατρικῇ addit σφίδων ὡς πάντας νικῆσαι. 5. καθελὼν δὲ] οὗτος καθέλιε V. 6. καὶ τοῖς] καὶ τοὺς ἐκείνου φίλους πάντας πρὸς ἑαυτὸν μετῴνη V. omisissis ceteris. 7. ἐταίρους] ἐτέρους B. E. 8. πανταχῇ Eudocia. καὶ μέγα κλέος — παιδείας] Haec etiam αὐτολεξεί leguntur apud Photium loco laudato. Küst. 9. ἔνεκα] ἔνεκεν E. 12. πολλῷ χρόνῳ] πολλοῦ χρόνου E. 13. προσπεριεβάλετο] προσπεριεβάλλετο E. 14. τε καὶ] τε om. E. 16. βραδέως δὲ] δὲ om. B. E. 17. ἀνέδραμὲ] Imitatio Herodot. I, 66. ubi tantum Valckenario VII, 156. Gaisf. Adde Boisson. in Eunap. p. 153. sq.

Vetula vulpes non capitur laqueo. dicitur de iis qui per peritiam longi temporis usu acquisitam difficulter capiuntur. Et, Senex bos non lugetur domi. de iis dicitur qui tempestive moriuntur. Γέρων πίθηκος ἄλ. Vetula simia capitur quidem, sed sero capitur. de iis dicitur, qui semel in infortunium incidunt. Γερούσιον. Honoratum. Γέρροιν. Sic vallos vocat Eupolis. et Demosthenes: Scenarum tegumenta incendunt. item loci circumsepti, clipei etiam Persici ex viminibus contexti vocantur. item quaevis tegumenta apud Atticos; porro tegumenta quaedam ex pellibus confecta, quibus Persae clipeorum loco utebantur. significat etiam partem genitalem utriusque sexus. Herodotus: Cyrus autem, cum reliqua arma militibus ademisset, iis tantum reliquit gladium, cetrā et thoracem, quibus pugnarent. Et iterum: Hos sequebantur milites cetrati; hos scutati, cum clipeiis

talaribus et ligneis: qui vocabantur Aegyptii. Γεσάται. Nomen gentis. Γέσιος. Gesius, Petris oriundus, sub Senone arte medica clarissimus fuit. cum enim Domini Iuliani praecceptoris sui gloriam penitus obscurasset, eiusque discipulos paene omnes ad se traduxisset, magnam ubique famam et nominis celebritatem consecutus est, non solum per artis medicae peritiam, quam et in docendo et in morbis curando ostendebat, sed etiam per ceteras omnes disciplinas. cum enim vir esset honoris cupidus et laboris patientissimus, longi temporis studio, non naturae beneficio id consecutus est, ut et in ceteris doctrinis excellere videretur, et tam morborum curandorum peritia, quam ratione disserendi praeter omnes sui temporis medicos et iatrosophistas laudem subtilitatis compararet. quamvis autem sero artem suam ostendere et profiteri publice coepisset, celeriter tamen crevit et multum valuit, haud

καὶ εὐθύνησεν ἐπ' αὐτῆ, πομπικὸς ὢν καὶ ἐπιδεικτικὸς, φιλοσοφίας μὲν ἐπ' ὀλίγον ἦκων, ἱατρικῆς δὲ ἐπὶ πλεῖστον. ὄθεν καὶ χρημάτων μεγάλων ἐγένετο κύριος, καὶ Ῥωμαϊκῶν ἔτυχεν ἀξιωματῶν οὐ τῶν τυχόντων. ἀποδέχομαι δὲ τὸ ἀνδρείον παράστημα τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς, τὸν τε γὰρ Ἡραΐσκον ἐπιζητούμενον ὑπὸ Ζήνωνος βασιλέως οἴκῳ τῷ ἰδίῳ κατέκρυψε, παραβαλλόμενος πρὸς τὸν κίνδυνον, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ φυγῇ νοσήσας ἀπηλλάγη τοῦ σώματος, εὖ τε περιστείλας καὶ τὰ νομιζόμενα θεραπεύσας. ὁ δὲ ἀποσταλεὶς Βασιλικὸς Ἀγάπιον καὶ τοὺς ἄλλους φιλοσόφους κατασχὼν εἰς τὸ ἀρχεῖον ἀπήγαγε.

Γεσοί. Οἱ Ῥωμαῖοι πῆξαντες τοὺς γεσοὺς καὶ τὰς περικεφαλαίας τούτοις ἐπιθέντες, φαντασίας παρέσχοντο τοῖς ἐκ διαστήματος, ὡς μένοντες ἐπὶ 15 τοῦ λόφου. ἔστι δὲ ὄπλον. [Ὅτι ὁ γέσιος ἐστὶν μακροκέντης ἢ κοντός. Ὅτι Κρίτων ἔγραψεν ἐν τοῖς Γετικοῖς.]

Γεύομαι. γενικῆ.

Γευστὴ γλωττα. ζῆται ἐν τῷ Γλωττα.

Γεφυρίζων. χλευάζων, ἐξευτελίζων. Πολύβιος. Ὁ δὲ Σύλλας πορθήσας τὰς Ἀθήνας ἐδέησε μικροῦ διαφθεῖραι τὴν πόλιν θυμῷ διὰ τὰ σκώματα, ἃ δὴ πολλὰ κατ' αὐτοῦ γεφυρίζων καὶ ἐπεκερτομῶν ὁ Ἀριστων παρ' ὄλην ἀπέρριπτε τὴν πολιορκίαν.

Γεφυρίς. ξένη καὶ ἐπείρακτος. οἱ γὰρ Γεφυραῖοι ξένοι καὶ ἐπὶ λυτοὶ ὄντες Ἀθήνησιν ἕκησαν. οὕτως Ἡρόδοτος.

Γειναμέναις. γεννηθείσαις.

Δάκρυα μὲν Ἐκάβη τε καὶ Ἰλιάδεσσι γυναιξὶ

Μοῖραι ἐπέκλωσαν δὴ τότε γειναμέναις.

Γείνατο. ἐγέννησε. Καὶ Γίνεται, γενῆ.

Γειοκόμον. τὸ γεινίαμα.

Γειῶραι. οἱ τὴν γῆν φυλάσσοντες.

Γειωρησαι.

1. εὐθύνησεν] εὐθύνησεν E m. sec. 13. Γεσοί] Rectius γαισοί, per ai diphthongum. Vide supra v. Γαῖσα. Küst. 14. τούτοις] τούτων B. φαντασίαν] φαντασίας A. B. C. V. E. Med. 16. Ὅτι ὁ γέσιος] Exhibuit haec, quae uncis notavi, Gaisfordus secutus A. qui mox κρείτων. Omnia post ὄπλον absunt B. C. V. E. ἔστι δὲ ὄπλον ἢ κοντός. μακροκέντης ἢ κοντός κρείτων ἔγραψεν ἐν τοῖς Γ. Med. ἔστι δὲ ὄπλον μακροκέντης ἢ κοντός. Κρίτων ἔγρ. ἐν τοῖς Γετικοῖς tacite Küsterus, qui fragmentum illud ad Critonem transtulit. Novissima olim sub voce singulari Κρίτων recoquebantur.
1. γενικῆ] Sic A. αἰτιατικῆ B. E. Med. Om. vulg. neque Gronovius obloquitur. Item cum V. C. delevi: Γεῦσις. ζῆται περὶ ποιότητων γεύσεως ἐν τῷ Φαιῶν καὶ ἐν τῷ Αἰθαθῆσεις πέπτε. Ubi τῶν γεύσεων Küst. γεύσεως Gaisf. cum A. γεύσεων E. Med. De v. Γευστῆ γλωττα nihil proditum inveni: quam ipsam Küsterus omisit. 3. ἐξευτελίζων] γράφεται καὶ γεφυρῶ add. Zon. p. 433. Πολύβιος] Recte Casaubonus in Polybium p. 1530. monuit, mendose hic laudari Polybium, quoniam in fragmento, quod subiungitur, mentio fit Syllae, qui post Polybii aetatem vixit. Küst. Quod fecit hic Suidas, ut alium pro alio laudaverit, fecit non semel. Id vero summae oscitantiae atque ἀλογίας est, Polybium de rebus Syllae, qui longe posterior fuit, agentem introducere. Miror autem Küsterum non vidisse legendum ὁ Ἀριστων, Aristio. Ita enim eum uno ore omnes appellant. Egregie hunc hominem depinxit Plutarchus in Sylla: Δεινὸς γὰρ τις ἄρα καὶ ἀπαράιτητος εἶχεν αὐτὸν (Σύλλαν) ἔρωσ ἐλεῖν τὰς Ἀθήνας, εἴτε ζῆλον τῆς πόλεως ἢ τὴν πόλιν σκωμίζοντα τῆς πόλεως δόξαν, εἴτε θυμῷ τὰ σκώματα φέροντα καὶ τὰς βωμολοχίας, αἷς αὐτὸν τε καὶ τὴν Μετέλλαν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἐκάστοτε γεφυρίζων καὶ κατορχούμενος ἐξηρέθιζεν ὁ τύραννος Ἀριστων, ἄνθρωπος ἐξ ἀσέλγειας ὁμοῦ καὶ ἀμώτητος ἔχων συγκειμένην τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ χεῖρστα τῶν Μισθριδιατικῶν συνεβόηχότα νοσημάτων καὶ παθῶν εἰς ἑαυτὸν ἀνελήφως. Eadem quoque leguntur in Excerptis ex Dion. p. 649. ed. Vales. [Addas Excerpta in Auctoribus Mail Vatic. II. p. 564.] De Aristione vero illo consulendi etiam Strabo, Pausanias, et praeter ceteros Appianus in Mithridaticis, qui πολιορκίαν hanc omnem fusc describit. Tourp. I. p. 104. Qui in annot. MSS. existimabat Plutarchum sua e Diodoro hausisse. Cf. Wyttenb. in Plat. S. N. V. p. 71. 4. Σύλλας] Σύλλας dedi cum A. 7. ὄλην] ὄλων V. C. 9. Γεφυρίζων] Diligentius haec ex Hesychiorum instituto Hesychius explicavit, cuius oratio, ἄλλοι δὲ οὐ γυναικα, ἀλλὰ ἄνδρα ἐκεῖ καθεζόμενον τῶν ἐν Ἐλευσίῳ μυστηρίων συγκαλυπτόμενον ἐξ ὀνόματος σκώματα λέγειν εἰς τοὺς ἐνδόξους πολίτας, facili opera sic resingatur, ἀλλὰ ἄνδρα, ἐκεῖ καθεζόμενον [ἐπὶ] τῶν ἐν Ἐλ. κτλ. 10. ἐπήλυτος] ἐπήλυτοι A. ἐπήλυτος Zon. p. 430. 11. Ἡρόδοτος] Lib. V. c. 57. Cf. Babnk. in Vellei. I. 4. 12. Γειναμέναις] Immo γενομένοις cum ipso libro Palat. Id quod in versu praestat etiam A. 13. Δάκρυα μὲν Ἐκάβη] Diog. Laert. III, 30. Anthol. Pal. VII, 99. 14. ἐπέκλωσαν] Sic Portus: ἐπεκλώσαντο A. B. C. V. E. Med. 15. Γίνεται] γίνεται dedi cum A. C. *V. Tum γεινῶν A. Apparet falsam esse interpretationem. 16. Γειοκόμον] γειοκόμον *V. Γειοκόμον, γεωργόν Hesychius. 17. Γειῶραι] Vide paulo ante v. Γεῶρες, et infra v. Γεῶραι. Küst. Vid. in trp. Hesychii, Zon. p. 426. Boisson. Anecd. T. IV. p. 370. et Herod. Epimer. p. 215. 18. Γειωρησαι] Γειωρησαι A. B. C. V. E. Glossa prorsus incerta. Statim Gaisf. delevit cum A. V. C. Γειοτόμον. τὸ ἄροτρον. Quae ex Etym. M. sive Zon. p. 431. irrepserunt.

ambitionis amans et scientiam suam venditans, qui in philosophia quidem exiguis fecerat progressus, in arte vero medica maximos. hinc et magnas sibi comparavit divitias, et honores non vulgares in republica Romana pervenit. certum virilem eius animum et generosum affectum lando. cum enim Heracles iussu Zenonis Imperatoris ubique quaereretur, cum non solum domi suae occultavit, spreto periculo, cui exponeret; sed eidem etiam in fuga ex morbo defuncto iuncta persolvit honorifice. Basilicus vero missus Agapum certosque philosophos comprehensos in praetorium abduxit. **Γεσοί.** Gaesa. Romani autem, cum gaesa humi defixissent, itaque galeas imposuissent, eminus aspicientibus spe-

ciem praebuerunt, quasi in colle adhuc versarentur. est autem γεσός telum. Γεῦομαι. Aptum genitivo. Γευστῆ γλωττα. Γεφυρίζων. Deridens, diceris incessans. Polybius. Sulla vero expugnatis Athenis parum affuit quin urbem funditus everteret, iratus ob convicia, quae Aristio toto obsidionis tempore in eum iactaverat. Γεφυρίς. Mulier peregrina et advena. Gephyraei enim Athenis habitantes erant peregrini et advenae. sic Herodotus. Γειναμέναις. Natis. Hecubae et Iliacis mulieribus, simulac natae essent, Parcae lacrimas et luctum destinaverunt. Γείνατο. Generavit. Et Γίνεται, generat. Γειοκόμον. Vicinia. Γειῶραι. Terrae custodes. Γειωρησαι.

Γείσιον, καὶ γείσος. τὸ ἄκρον τοῦ τείχους. ἢ
μαρμαρινοῦ οἴκου. Καὶ Γείσα, τειχῶν ἄκρα. ἢ
Γείσος, ὁ γεωργός.

Γεισιππους, καὶ γεισιπόδιμα, καὶ γεισιπο-
δίζειν. εὐ ἐξέχον τῆς δοκοῦ, ἐφ' οὗ τὸ γείσόν ἐστι, ὅ
γεισι τοὺς καλεῖται καὶ γεισιπόδιμα. γεισιποδί-
ζειν δὲ τὸ ποιεῖν τοῦτο.

Γειτνιαζω. δοτικῆ.

Γηγενέτης. ὁ γηγενής.

Γηγενεῖς. οἱ ἐκ τῆς γῆς γεγονότες Ἀδάμ καὶ 10
Ἐῦα, ἐπεὶ οὐκ ἐκ συνουσίας ἐγένοντο, κυρίως· κα-
ταχρηστικῶς δὲ πᾶς ἄνθρωπος.

Γηγενεῖς. ὠχροὺς καὶ νεκρώδεις. ἢ ἀσεβεῖς
καὶ θεομάχους· διὰ τοὺς Γίγαντας. οὕτω διαβάλλ-
λει τοὺς φιλοσόφους Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ταῦτ' ἔμαθες τὰ δεξιὰ,

εἶσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς γηγενεῖς;

Καὶ Γηγενεῖ φουσηματι, ἀντὶ τοῦ μεγάλῳ, ὥστε
σεισμὸς ποιεῖν. ἀρχαία γὰρ ὑπόνοια τὸ ὑπὸ
πνευμάτων κατεχομένην σεισθῆναι τὴν γῆν. Ἀρι- 20 τοῖς διένεμον.

στοφάνης. λέγονται καὶ Γηγενεῖς οἱ τὰ γῆνα φρο-
νοῦντες.

Γῆδιον. μικρὰ γῆ. Ὑπεδέξατο αὐτοὺς ἄγροϊ-
κος πένης, γῆδιον λεπτὸν κακῶς γεωργῶν.

Γῆ ζώντων. ὁ προσδοκώμενος βίος, ὡς τοῦ
θανάτου κεχωρισμένος καὶ ἐλεύθερος λύπης. Δα-
βίδ' ὕψώσει σε τοῦ κατακληρονομήσαι γῆν.

Ἡ γῆ θάλατταν συναναμίγνυσιν. ἐπὶ τῶν κα-
σφόδρα δρυζομένων ἡ παροιμία.

Γῆθειν. χαίρειν.

Γῆθούση. χαρὰ. Καὶ Γῆθούσης, μετὰ
χαρᾶς.

Γῆθόσσυνοι. χαίροντες. Καὶ Γῆθω ῥῆμα.

Γῆθυλλίς. λάχανον πράσῳ ὅμοιον, ὃ τινες
15 ἀμπελόπρασον λέγουσιν.

Γήινος. ὁ φθαρτός.

Γῆ κληρουχική. οἱ Ἀθηναῖοι λαμβάνοντες
πολεμίαν πόλιν καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας ἐκβάλλοντες,
πολίτας ἐαυτῶν ἀποστέλλοντες κλήρω τὴν γῆν ἀ-

ων

1. γείσος] γείσος B. καὶ γείσων καὶ γείσον addit E. τοῦ τείχους] τοῦ om. A. E. τοῦ τείχος C. τοῦ τείχου Med. 2. ἄκρα] Vide Ruhnken. in Tim. p. 65. sq. Cf. Lex. Rhet. p. 231. In eodem Lexico p. 227. quod fertur, γείσα δὲ ἐστὶν ἡ στεφάνη, δι' ἧς ἄλ-
λον ὅτι παραπῶν ὑδροφόρῳ ἐφέρετο, reponendum videtur παρὰ ὑετόν. 4. Γεισιππους, καὶ γεισιπόδιμα, καὶ γεισιπ-
Harprocratone. Adde Lex. Rhet. p. 227. 231. Zon. p. 429. 5. τὸ ἐξέχον — γεισιπόδιμα om. A. 6. Γειτνιαζω] Om.
vulg. Silet Gronov. Inserunt post h. v. A. V. C. Γίγαντον. τὸ ἐνδύμα τῆς σταφυλῆς. Statim cum V. abieci glossam ex v. Ἀ-
μήτηρ petitam: Γῆ. ἐπεὶ ἔδρα πάσης πόλεως ἐστὶν ἡ γῆ, ὡς βασιλεύουσα τὰς πόλεις, πλάττεται πυργοφόρος. Ubi Küsterus: „E-
dem leguntur apud Codinum de Origin. Constantinop. p. 14. et infra v. Δημήτηρ.“ Habet A. in marg. legens etiam τῆς πόλεως.
9. Γηγενέτης] Zon. p. 433. Eurip. Phoen. 130. 10. Γηγενεῖς] καὶ Γ. A. Γηγενεῖς δὲ E. Mox τῆς om. V. C. Küsterus:
„Nota haec referenda est ad verba illa Psalmi XLVIII, 2. Οἱ τε γηγενεῖς καὶ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων. Theodoretus in illum locum:
Τινεὶ γηγενεῖς τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Ἐῦαν ἐκάλεσαν, ὡς ἐκ γῆς διαπλασθέντας, καὶ οὐκ ἐκ συνουσίας φύντας etc. Hunc ipsum lo-
cum Theodoretus Suidas ob oculos habuisse videtur. 11. ἐγένοντο] γίνονται C. 13. Γηγενεῖς. ὠχροὺς — θεομ.] Ex com-
paratore Comici in Nubes 851. Küst. 17. ἄρτι om. A. B. V. C. habet E. 18. Γηγενεῖ φουσηματι. ἀντὶ τοῦ μεγ.] Ex Scholia-
sta Aristophanis in Ran. 845. Vide etiam infra v. Σεισμός, ubi eadem repetuntur [nunc cum libris expulsa.] Ceterum in pri-
oribus edit. (excepta Mediolanensi) locus hic est mutilus, quippe in quibus ante φουσηματι desideratur vox γηγενεῖ [immo καὶ
γηγ.] : quod cum Porto non suboleret, falso existimavit, notam hanc non pertinere ad vocem γηγενεῖς, sed alibi esse collocan-
dam. Küst. 19. τῷ ὑπὸ Med.
1. λέγονται et seqq. om. V. C. Albertius referebat ad Proverb. II, 18. Cf. v. Ἀληθινὸς ἔρωσ. 3. Γῆδιον] Excerpta ex Dion.
p. 578. ed. Vales. τὸ τε γῆδιον αὐτοχειρὰ τότε γεωροῦντα. Xenoph. Inst. Cyr. VIII. p. 468. μάλα μικρὸν γῆδιον. Toup. MS.
γῆ] Post h. v. γῆδιον iterant A. B. C. *V. E. Edd. vett. 5. Zon. p. 435. 6. Δαβίδ] Psalm. XXXVI, 34. Küst. Haec pe-
tius ad Ps. XXXVI, 13. referri monuit Ernestius. Nomen om. *V. 5. τὴν γῆν] τὴν omisi cum B. C. V. E. Med. 8. Γῆ θάλαττα
καὶ θάλαττα οὐρανομήκης Arsenius p. 161. θάλαττα *V. 11. Γῆθούσης] Zon. p. 436. qui superiores etiam glossas ag-
scit. 13. καὶ γῆθω ῥῆμα neglexit Küsterus, servat *V. γῆθω Med. Statim quam glossam e Zon. p. 435. Mediolanensis in-
terpolarat, Γῆθούση. πόλις Αἰθῆς. τὸ ἔθνηκον Γῆθουσαῖος, ἢ Γῆθουσία, ἢ Γῆθουσίτης, cum B. C. E. V. (siletur A.) ἐ-
levi. 14. Γῆθυλλίς] Zon. p. 435. Vid. Piers. in Moer. p. 113. et in trp. Hesychii in v. Γῆθου. 19. αὐτῶν] αὐτοῖς A. C.
Schol. Aristoph. Nub. 203. unde gl. pendet.

Γείσιον, et γείσος. Summa muri pars. vel lorica domus. Et Γεί-
σα, pinnæ murorum. Vel Γείσος, agricola. Γεισιππους.
Prominens trabis pars, quae suggrundium sustinet, vocatur γει-
σίπους et γεισιπόδιμα. Et Γεισιποδίζειν dicitur trabem sug-
grundii supponere. Γειτνιαζω. Aptum dativo. Γηγε-
νέτης. Terrae fillus. Γηγενεῖς. Terrigenae. sic proprie
vocantur Adam et Eva, quoniam praeter concubitum orti sunt.
abusively autem quilibet homo. Γηγενεῖς. Pallidos et mortuis
similes. vel impios et cum diis pugnant, gigantum instar. sic
Aristophanes Nubibus philosophos exagitat: *Haecine tu tam
praeclara huc ingressus modo ab istis terrae filiis didicisti?*
Et Γηγενεῖ φουσηματι, flatu ita magno, ut terram concutiat. ve-
tus enim est opinio, terram ab ventis, qui visceribus eius inclusi

sunt, concuti. Aristophanes. Γηγενεῖς etiam vocantur, qui ter-
rena sapiunt. Γῆδιον. Parvus ager. *Excepit ipsos pauper
rusticus, tenuem agellum colens.* Γῆ ζώντων. Terra viven-
tium, id est, vita futura, a morte immunis et nullis doloribus
obnoxia. David: *Extollet te, ut terrae possessionem consecueris.*
Γῆ θάλατταν συναν. Terram mari miscet. proverbium dicitur de iis qui valde irascuntur. Γῆθειν. Gaudere.
Γῆθούση. Gaudium. Et Γῆθούσης, cum gaudio. Γῆθό-
σσυνοι. Gaudentes. Et γῆθω verbum. Γῆθωλλίς. Ob-
porro simile; quod quidam ampeloprasum vocant. Γήινος.
Corruptionis obnoxius. Γῆ κληρουχική. Athenienses
cum urbem aliquam hostilem cepissent, incolis inde expulsis
cives suos in eam mittebant, quibus agrum sorte distribuerebant.

Γήλοφος. ὁ ὑψηλὸς τόπος.
 Γήμας. ὁ ἀνὴρ. Καὶ Γήμω αἰτιατικῇ.
 Γῆμ' ἐπῆρε. γῆμαι ἀνέπεισε. κυρίως δὲ τὸ
 ἐπῆρεν ἀντὶ τοῦ ἐχαύνωσε καὶ ἀνεκούφισεν, ἐπαγ-
 γελλομένη προῖκα μεγάλην εἰσοίσειν τὴν γυναικα, 5
 οἰκουρὸν φάσκουσα εἶναι, μὴ οὕτως ἐχούσης. Ἀρι-
 σταφάνης Νεφέλαις.
 "Ἦτις με γῆμ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα.
 Γῆν ἰλλομένην, συγκεκλεισμένην καὶ περιει-
 λημένην. ἰλλάδες γὰρ οἱ δεσμοί.
 Γηών. ποταμός.
 Γηῶραι. ἐπίμικτοι, τηρηταὶ τόπων.
 Γήπαιδες. ὄνομα ἔθνους.
 Γήπεδον. τὸ χωρίον. ὡς περ καὶ οἰκόπεδον,
 τὸ γῆ καὶ οἰκήμασιν ἀπαρτιζόμενον. 15

Γηραλέα. ἡ γραιά. Καὶ Γηραλέος, ὁ γέρων.
 [Καὶ γηραλέον, οὐδεντέρως.]
 Γηρᾶναι. γηράσαι. καὶ παροιμία.
 Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.
 ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας ἐμπειροτέρων.
 Γηραιός. παλαιός, προβεβηκώς. "Ὁ δὲ γη-
 ραιὸς τε ὢν ἤδη καὶ ἐκ πλείστου ἄμφω τῷ πόδε πα-
 πηρωμένος, καὶ οἶος μὴ ἔφ' ἔππου ὀχεῖσθαι, ὅμως
 ὡς περ τις νεανίας ῥωμαλεώτατος οὐκ ἀπηγόρευε
 10 πρὸς τοὺς πόνοους, ἀλλὰ φοράδην εἰς τὰς παρατά-
 ξεις ἐφοίτα.
 "Γῆρειον. τόπος. 481
 Γηροβοσκῶ. γηροτροφῶ. Σοφοκλῆς.
 "Ὅπως γένηται γηροβοσκὸς εἰς ἀεὶ,
 μέχρις ἂν μυχὸς κίχῃσι τοῦ κάτω θεοῦ.

1. γειόλοφος δὲ διφθόγγως subicit Zon. p. 433. 2. ὁ γυναικα λαβὼν ἀνὴρ] γυναικα λαβὼν om. A. B. V. C. Novissima καὶ Γήμω
 αἰτιατικῇ om. vulg. silente Gronovio: saltem abesse debebat αἰτιατικῇ. 3. ἀντὶ τοῦ γῆμαι] ἀντὶ τοῦ om. A. B. E. C.
 *V. κυρίως δὲ τὸ ἐπῆρεν, ἀντὶ τοῦ ἐχ.] Ex Schol. Aristoph. in Nub. 42. Vide etiam infra vv. Ἐπάρας et Ἐπῆρεν, item-
 que Harpocratem v. Ἐπαιρούμενος, qui idem fragmentum Aristophanis citat, quod et a Suida hoc loco adducitur. Küst.
 ἀνεχαύνωσεν Schol. 4. ἐπῆρεν] ἐπῆρας V. C. 6. οἰκουρὸν] Leg. καὶ οἰκουρὸν. Atque hinc supple Aristoph. Schol. Tourp.
 MS. Absunt a Schol. οἰκουρὸν — ἐχούσης. 8. τὴν σὴν] σὴν om. A. V. C. 9. Γῆν ἰλλομένην] Platonis est in Tim.
 p. 1053. C. ubi non ἰλλομένην, ut nunc editur, sed ἰλλομένην veteres legerunt. Vid. Procl. in Tim. p. 281. Hemst. εἰλομένην
 B. m. s. et E pr. Glossa ex Timaeo descripta est, ubi vid. Ruhnkenius [p. 69.]. Insignem locum huc pertinentem ex Simplicii in
 Aristot. de Coelo comm. MS. ipse dedi in Append. ad Poet. Gr. minor. Vol. I. p. XLVI. Gaisf. καὶ περιειλημένην om. Zon.
 p. 485. 11. Γηών] Vide supra v. Γαιών. Küst. Post h. gl. delevit Gaisf. cum V. C. E. et sine dubio cum A. quae debentur
 Zenarac p. 434. Γηῶρας. ὁ ἀλλότριος. τοῦ Ψελλοῦ Γηῶρας, ὁ ἀλλότριος, καὶ γέρδης, ὁ ὑφάντης. Ubi haec annotavit Kü-
 sterus: „Τοῦ Ψελλοῦ] Pessime Portus existimabat vocem hanc balbum vel blaesum hic significare, cum sit nomen proprium
 Michaelis Pselli. Senarius enim politicus qui hic subiungitur, depromptus est ex opusculo quodam Pselli inedito, brevem syn-
 opsin omnium scientiarum continente, et versibus politicis scripto, quod MS. extat in Bibliotheca regia Parisiensi, cod. 1837.
 fol. 184. et seqq. Ex eadem synopsi Pselli et alia apud Suidam loca excerpta leguntur, ut alibi lectorem monemus. Ceterum
 ex hoc loco aetas Suidae colligi posse videtur, quoniam, si ipse Suidas notam hanc excerptis, oportet eum utique vixisse post
 Psellum; sed ante Eustathium, quippe qui primus Nostrum meminit. Vixit autem Psellus saeculo XI. Eustathius vero saeculo XII.:
 inter quos proinde Suidas medius collocandus esse videtur, ita ut vixerit sub finem saeculi undecimi, et initium duodecimi. Sed
 cum totus hic locus in MSS. Pariss. desit, apparet eum a recentioribus collectaneis hisce insertum esse: quod ideo moneo, ne
 quis forte aetatem Suidae hinc colligi posse putet, qui Psello utique antiquior fuit." Pselli versum edidit Boissonadus in Anecd. III.
 p. 216. sic perscriptum: Γηῶρας ὁ ἀλλότριος. Γέρδιος ὁ ὑφάντης. 13. Γήπαιδες] Γ. οἱ Λογγίβαρδοι Zon. p. 434. Γῆπε-
 δες B. γῆποδες E. Vide Boissonadum in Herodiani Epimerism. p. 14. 14. Γήπεδον] Cum Harpocrate et Etym. M. Di-
 versa Steph. Byz. v. Γῆ et Phrynichus Segu. p. 32. secuti sunt. Ceterum haec recoquebantur in v. Οἰκόπεδον.
 1. γηραλέος Med. 2. Καὶ γηραλέον] Hinc omnia usque ad finem om. V. C. Itaque haec notavi, extrema vero, Νῦν γηραλέα
 ἐναγκαλιζομαι etiam cum A. delevi, ubi γηραλέας habet E. 3. Γηρᾶναι] Sic Hesychius, conf. Piers. in Moer. p. 115. prae-
 sertim Soph. Oed. C. 870. 4. Γηράσκω δ'] Vid. Schol. Platon. p. 384. Cf. Solonis fr. IX. αἰ Med. 6. Ὁ δὲ γηραιός] Haec
 et quae sequuntur sunt verba Agathiae de Mermeroe, duce Persarum, lib. II. (22.) p. 60. Vide etiam infra v. Φορά. Küst. τε
 Agathiae reddendum. 8. ὅμως] ὅμηρος C. 9. ῥωμαλεώτατος] ῥωμαλειώτατος B. E. Mox ἀπηγόρευσε C. Agathias: ὅμως
 ἐμύχθει ὡς περ τις ν. ῥ. καὶ οὐκ ἀπηγόρευεν. 12. Γῆρειον] Voluit, opinor, Γῆρειαν, de quo vide Steph. Byz. τόπος] Sta-
 tum delevi καὶ γῆρειον ἔτος, τὸ παλαιόν, cum A. V. C. Tum Γηρίνιος βοῦς, cum omnibus MSS. Pro Γηρίνιος Hemsterhusius
 correxerat Γηρόνιος, quomodo etiam Boissonad. in Herodian. p. 15. Gaisf. Vide Zon. p. 434. 13. Γηροβοσκῶ] Ante h.
 v. Γηροτροφῶ inserunt A. C. *V. Med. Γηροτροφῶ. γηροβοσκῶ ταυτόν (ut fere Zon. p. 436.) E. qui in hac gl. omisit γηροτροφῶ.
 Sed consentit Hesychius. Σοφοκλῆς] In Ai. 570. apud quem prior versus sic legitur, uti et hic apud Suidam legendus est:
 "Ὡς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεὶ. Küst. Meliora praebet v. Μυχός. 14. αὐτοῖς εἰς ἀεὶ] αὐτοῖς om. A. B. C. *V. E. Mox
 εἰν om. *V. item in gl. inferiore.

Γήλοφος. Locus excelsus. Γήμας. Maritus. Γῆμ' ἐ-
 πῆρε. Persuasit mihi, ut uxorem ducerem. proprie vero ἐπῆρε
 ignoscit, vana spe lactavit et implevit, dicens mulierem ingen-
 tum dotem allaturam esse, eamque domisedam semper fore,
 cum tamen res secus sese haberet. Aristophanes: Quae me in-
 vocat, ut matrem tuam uxorem ducerem. Γῆν ἰλλομέ-
 νην. Terram constrictam et conclusam. ἰλλάδες enim sunt vin-
 ula. Γηών. Geon, fluvius. Γηῶραι. Homines mixti
 sanguinis, locorum custodes. Γήπαιδες. Nomen gentis. Γή-
 πεδον. Fundus. ut οἰκόπεδον dicitur area, in qua aedificia ex-

trauntur. Γηραλέα. Anus. Et Γηραλέος, senex. [Et ge-
 nere neutro γηραλέον.] Γηρᾶναι. Consenescere. et prover-
 bium: Senesco semper multa discens. de iis dictum qui longa ae-
 tate rerum peritiam consecuti sunt. Γηραιός. Senex, aetate
 provecus. Ille vero, quamvis et senex esset et iam pridem
 utroque pede claudus, ita ut ne equo quidem vehi posset, tamen
 perinde ut robustissimus adolescens ad labores non deficie-
 bat, sed in aciem lectica gestatus prodibat. Γῆρειον. No-
 men loci. Γηροβοσκῶ. Senem alo. Sophocles: Ut eos in se-
 nectute semper alat, donec ad Plutonis descenderit penetralia.

- Γηρωκομείον. γηροτροφεῖον δέ.
 Γῆρυν. φωνήν. ἐν Ἐπιγράμματι.
 Σὺν καλάμοις ἄγγος τε μελανδόκον, οἷσι φυ-
 λάσσει
 αἰῶν ἐσσομένοις γῆρυν ἀποικομένων.
 Γηρυόνηια δένδρα. καὶ Γηρυόνειον νῆμα.
 Γηρυόνης. ὄνομα κύριον. Ἀριστοφάνης.
 Βούλει διαμάχεσθαι Γηρυόνη τετραπίτῳ;
 ἀπὲ τοῦ τετρακεφάλῳ. αἰνίττεται δὲ τὴν τοῦ
 Λαμάχου περικεφαλαίαν, τρεῖς λόφους ἔχουσαν. 10
 ἀπὸ τῶν περικειμένων αὐτῇ πτελῶν. ὃ δὲ λέγει,
 τοιοῦτόν ἐστι· βούλει πρὸς τινὰ ἀκαταμάχτην μά-
 χεσθαι; ὃ γὰρ Γηρυόνης τρικέφαλος ὢν πολλὴν ἀγῶνα
 παρέσχε τῷ Ἡρακλεῖ.
 Γηρυῶνος. ὄνομα κύριον.
 Γῆρυσ. ἡ φωνή.
 Γῆς ἄγαλμα. γυναῖκα πλάττουσι τὴν Ἑστίαν,
 οἰοῦναι τὴν γῆν, τύμπανον βαστάζουσαν· ἐπειδὴ τοῦς
 ἀνέμους ἡ γῆ ὑφ' ἑαυτὴν συγκλαίει.
 Γῆς βάρος. ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν συντελούντων. 20
 Καὶ ἕτερα παροιμία, Γῆς ἔντερα, ἐπὶ τῶν μηδε-
 νὸς ἀξίων.
- Γῆς δμφαλός. ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.
 Εἰ γὰρ αἱ τοιαῖδε πράξεις τίμαι,
 τί δεῖ με χορεύειν;
 Οὐκέτι τὸν ἄδικτον εἰμι
 γῆς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων.
 5
 τουτέστιν, οὐκέτι ἄπειμι πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, οὐδὲ
 πρὸς τὸν ἄχρατον καὶ σαβάσμιον καὶ ἀπροσπέλα-
 στον αὐτοῦ ναόν.
 Γῆσεια. κρόμμυα.
 Γῆτεια. εἶδος βοτάνης παροιμικὸς πράσῳ.
 Γῆρειον. τὸ ἀμπελόπρασον. Ἀριστοφάνης.
 Τύπτε τοῦτον γῆτειῳ.
 Δῶρα δέ σοι γῆτειον ἀειθαλὲς ὀρθρινὰ δώσω,
 καὶ δροσερὰς στόμασι σχιζομένας ψακάδας.
 15 καὶ αὐθις Ἀριστοφάνης.
 Ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασά φησι θατέρῳ·
 εἰπέ μοι, γῆτειον αἰταῖς; πότερον ἐπὶ τυ-
 ραννίδι;
 ζῆτει ἐν τῷ Βασανίσι.
 Γιγαντιᾶ. τὰ τῶν Γιγάντων φρονεῖ. Πισίδης
 περὶ Χοσρόου.
 Γιγαντιᾶ δὲ καὶ τυραννῆσαι θέλει.

1. Γηρωκομείον] Γηρωκομείον reposui cum Herod. Epimer. p. 205. sq. (culus refugatur locus p. 227. coll. Theodosii Gramma-
 p. 68.) Zon. p. 435. et B. Vid. Lobeck. in Phryn. p. 692. 2. Γῆρυν. φωνήν] Sic Hesychius. Vide Aristoph. Av. 221.
 ἐν Ἐπιγράμματι] Iuliani Aegypt. XI, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 68. 3. ἄγγος] ἄγνος B. E. 6. Γηρυόνηια δένδρα] V. Pi-
 lostrati V. Apoll. V, 5. Mox μῆμα Phavorinus, repugnante Zonara. 7. Ἀριστοφάνης] Acharnens. 1061. Vide ibi veteram
 enarratorem, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. Ubi quaedam paulo aliter leguntur: αἰνίττεται εἰς τὴν — ὃ δὲ θάλα κ-
 πείν, τοῦτο ἐστὶ· βούλει πρὸς δυσκαταγώνιστόν τινα μ. Horum compendium dedit v. Βούλει διαμάχεσθαι. 10. τρεῖς λόφοι]
 γολόφοις A. 13. τρικέφαλος] Cum rex esset duarum ins. Balear. et Ebuei, dictus est tricorporis: Dalechamp. Athen. VIII
 p. 346. Reines. 15. Γηρυῶνος] Agnoscit omisso ὄνομα Zon. p. 434. Formam suspectam G. Dindorfus in Thesuro rubi-
 gebat Γηρυῶν, ὄνος. Sed istam laciniam ὄνομα κύριον cum et iusto frequentius et temere constat assai solitam, praestat nihil
 Γηρυόνος. 16. Γῆρυσ] II. δ'. 437. 17. Γῆς ἄγαλμα] Totidem fere verbis habet Codinus de Orig. Constant. p. 15. Gaisf.
 18. τυμπάνων Med. 20. Γῆς βάρος] Hom. II. σ'. 104. ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. Od. σ'. 379. ἀλλ' αὐτὸς ἄχθος ἀρούρης. He-
 liodorus quoque Aethiop. V. senem ἄχθος vocat, ὃ δὲ προσβύτης, inquit, ἄχθος μὲν ἄλλως etc. Schottus p. 391. Zon. p. 445.
 21. γῆς ἔντερα] Vermes Lex. Seg. p. 230. Vid. Leopardi Em. V, 20. Gaisf. Plura Buhlius in Arat. 959. 22. ἀξίων] Grona-
 bium agnoscunt Diogen. III, 91. et Arsen. p. 161. Addit MS. Coisl. 177. τῆ γὰρ τῆς γῆς ἔντερα σκωλήκων εἰδὸς ἐστὶ φαλι-
 τάτων.

1. Γῆς δμφαλός] Vid. Albert. in Hesychium. 2. Εἰ γὰρ αἱ τοιαῖδε πρ.] Sophocl. Oedip. R. 895 — 896. 9. Γῆσεια] Γῆ-
 σια A. Γῆτεια vel γῆτεια maluit Albertus in Hesychium, γῆσειον contra Dindorfus Philemonis fragm. p. 297. redditur κα-
 Glossa vitiosa. 10. Γῆτεια. εἶδος — πράσῳ] Haec sunt verba Scholiastae in Aristophanis Vesp. 494. Toup. 11. ἀμ-
 πελόπρασον] Vid. supra vv. Βασανίσιον et Γηθυλλίς. τὸ om. Med. et Küst. Ἀριστοφάνης] Ran. 637. 13. Δῶρα δέ σοι] He-
 leagri Ep. CXII, 7. Anthol. Pal. VII, 195. ἀειθαλὲς] ἀληθὲς E. 15. Ἀριστοφάνης] Vesp. 517. sq. (495.) 16. θείῳ]
 θεάτρῳ B. E. 19. Om. vulg. silente Gronovio. ἐστὶν pro ζῆτει Med. 20. Πισίδης] Heracl. Acroas. I, 30. Fragm. Fogg.
 v. 70. 22. καὶ om. Med.

Γηρωκομείον. Contra Γηροτροφεῖον. Γῆρυν. Vocem.
 In Epigrammate: Cum calamis atramentarium, quibus aevum
 voces defunctorum ad posteros propagat. Γηρυόνηια δέν-
 δρα. Et Γηρυόνειον νῆμα. Γηρυόνης. Nomen proprium.
 Aristophanes: Vin' cum Geryone quattuor pennis cristato pu-
 gnare? id est, quadricipiti. alludit ad Lamachi galeam, tres
 cristas habentem. propter pennas, quibus distincta erat. sensus
 autem hic est: an cum eo pugnare vis, qui vincii non potest?
 Geryones enim, qui triceps erat, Herculi multum negotii faces-
 sivit. Γηρυῶνος. Nomen proprium. Γῆρυσ. Vox.
 Γῆς ἄγαλμα. Terrae simulacrum. Vestam fingit mulierem
 tympanum gestantem, quia terra ventos intra se continet.
 Γῆς βάρος. Terrae onus. dicitur de hominibus qui ad nullam
 rem utiles sunt. Aliud proverbium: Terrae infestina; quod

dicitur de nullius pretii hominibus. Γῆς δμφαλός. Terrae
 umbilicus, id est, Apollinis templum. Si enim huiusmodi se-
 cinora in honore habentur, quid oportet me choreas celebrare?
 Ego venerabundus sanctissimum terrae umbilicum non am-
 plius adibo. id est, non amplius ad Apollinem proficiscar, non
 sanctissimum, venerabile, inaccessum templum eius adibo.
 Γῆσεια. Cepae. Γῆτεια. Herbae genus porro simile.
 Γῆρειον. Ampeloprassum. Aristophanes: Verbera hanc ge-
 thyo. [Et in Epigrammate:] Dona matutina tibi semper dabo,
 porrum semper virens et roris guttas, quae ore tuo dividuntur.
 Et iterum Aristophanes: Quae olera vendit oculo torrens
 cernens dicit: Dic mihi, gethyum vero poscis? tyrannidem
 affectans? Γιγαντιᾶ. Gigantum more superbit. Pissides
 de Choero: Gigantum more superbit et tyrannidem affectat.

482 Καὶ Γιγαντιᾶιον ὄνομα, τὸ μέγα. Καὶ Γιγαντολέ-
τεια, ἢ τοὺς Γιγαντας ἄλλοῦσα. Καὶ Γιγαντολέ-
τις, ὁμοίως θηλυκῶς. Καὶ Γιγαντολέτωρ.

Γιγαντώδης. Ἐδόκει γὰρ τὸ τε σῶμα γιγαν-
τώδης εἶναι, καὶ τὸν θυμὸν θηριώδης, καὶ ἐς ἀγχι- 5
νοιαν τῶν συλληστευόντων ἀπάντων πολυπλοκώτε-
ρος.

Γίγαρτα. τῶν σταφυλῶν ὁ καρπός. Ἀριστο-
φάνης.

Ἵν ἄνευ γιγάρτων καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας. 10
οἱ γὰρ ἀγροῖκοι κόπτοντες τὰ γίγαρτα μετὰ τῶν
ἰσχάδων ἤσθιον.

Γίγισ, Γίγιδος. ὄνομα κύριον.

Γιγλισμός. κιχλισμός, ἀπὸ χειρῶν γέλως,
γαργαλισμός.

Γίγλυμοι. ἀντεμβολαί τινων ἐξοχῶν πρὸς κοι-

λότητας, οἵαπερ ἢ κατὰ τὸν πῆχυν πρὸς τὸν βρα-
χίονα συμβολή.

Γίγνω καὶ γιγνόμενος, καὶ γίνομαι σοὶ Μωυσῆς
δοτικῆ.

Γιεζῆ. ὄνομα κύριον.

Γίνεται. ἐπὶ τοῦ τελειοῦται, διὰ τοῦ ἰ, ἐπὶ
δὲ τοῦ γεννᾶται διὰ διφθόγγου.

Τὰ δὲ γινόμενα κατὰ τρεῖς τρόπους γίνεται·
κατ' οἰκονομίαν, κατ' εὐδοκίαν, κατὰ συγχώρησιν. ·
[Γινόμενα καὶ Γεγόμενα διαφέρει. Τὰ μὲν
γὰρ γεγόμενα πάντως ἀπέβη, τὰ δὲ γινόμενα ἤτοι
ἀποβαίνει ἢ οὐ.]

Γινώσκω. αἰτιατικῆ· γνωρίζω. Ἦδη γὰρ σε
γινώσκω, καὶ ὦν εἶπας ἀκούσασα καὶ τὴν ὄψιν
15 ἰδοῦσα.

Γιώρας. ὄνομα κύριον.

4. Γιγαντιώδης Byzantinis scriptoribus haud infrequens; notabilis vero γιγαντιωδής; auctore Constant. de Them. l. 36. Ἐδόκει γὰρ] Inter Eunapii fragm. p. 116. relatum. τὸ om. Zon. p. 437. 5. θηριώδης] καὶ θηριώδης A. 8. τῶν σταφυλῶν ὁ καρπός] τῆς σταφυλῆς Schol. Aristoph. τῆς σταφυλῆς τὸ ἔνδον Hesych. cum Zon. p. 437. Ἀριστοφάνης] Pac. 635. 10. φίλων *V. 11. ἀγροῖκοι κόπτοντες] ἀγροκόπτοντες V. C. Scripsi ἀγροῖκοι. 13. Γίγγισ] Ancilla Parysatidis, Plutarch. Artax. 19. Reimes. Γίγισ A. Γίγης Zon. p. 437. 14. ἀπὸ χειρῶν γέλως] Sic habent libri et MSS. et editi [cum Zon. p. 436.]: sed procul dubio mendose. Fortasse enim scribendum est ἀρχαῖος γέλως: quae est coniectura eruditissimi Bentleii, quem de hoc loco consului. Est autem ἀρχαῖος γέλως risus indecorus vel stolidus, ut qui fit ob res ineptas et frivolas. Vide Suidam supra v. Ἀρχαῖο-γέλως. Apud Homerum etiam legitur ἀρχαῖον δ' ἐγέλασεν: sed quod grammatici aliter interpretantur. Vide Hesychium v. Ἀρχαῖον. Küst. Illa ἀπὸ χειρῶν minime sunt sollicitanda, sed transponendae tantummodo voces γέλως et γαργαλισμός, hoc modo: Γιγλισμός, κιχλισμός, ἀπὸ χειρῶν γαργαλισμός, γέλως. Hoc enim voluit dicere Suidas, quod γιγλισμός vel κιχλισμός sit titillatio quae fit manibus, et inde risus. Sententiam nostram firmabit Hesychius, qui Γιγλισμός, γαργαλισμός ἀπὸ χειρῶν, γέλως. Bos. Animadv. ad Scriptt. Gr. p. 148. Risus intelligi videtur titillatione manuum excitatus. Hemst. Recte Suidas, ἀπὸ χειρῶν γέλως. Hesych. Γιγλισμός, γαργαλισμός, ἀπὸ χειρῶν γέλως. Ita distinguendus est iste locus. Suidas supra: Γέ-λως συχροτούσιος. ὁ ἀπακτος καὶ ἄσμενος. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ μετὰ κροῦτον χειρῶν καὶ ποδῶν γενομένου γέλωτος. Zenobius et Diogenianus γέλωτα συχροτούσιον vocant: quod perinde est. Clemens Alexandrinus γέλωτα μνηστηριώδη. Quod novum et spectatum. Verba Clementis leguntur Paedag. lib. II. p. 196. Ἦ δὲ ἐκμελῆς τοῦ προσώπου ἐκλυσις εἰ μὲν ἐπὶ γυναικῶν γίνονται, κιχλισμός προσαγορεύεται, γέλως δὲ ἐστὶ πορνικός. εἰ δὲ ἐπὶ ἀνδρῶν, καγχασιμός. γέλως ἐστὶν οὗτος μνηστηριώδης καὶ ἐξυβριζών. Locus elegantissimus, sed qui doctissimum Hemsterhusium in Hesychium minus faventem expertus est. Verba Hemsterhusii sunt: „Risus autem immoderatus ille et petulans, sive, ut ait Clemens Alexandrinus, μνηστηριώδης καὶ ἐξυβριζών, qui Pottero connivente vertitur, risus insolens ac protervus ac prociis conveniens, tam lepidus est et incongruus, ut a Clemente removi debeat: scilicet emendandum facili mutatione κνηστηριώδης. Fefellit librariorum vox insolentior: pruriturium ridendi titillationemque continuam significat, quae saepe in cachinnos effusus prorumpit.” Haec ille. Sed, quod virum doctissimum fefellit, respexit Clemens ad Homeri Odys. σ'. 99. — Ἀτὰρ μνηστήρες ἀγανοὶ χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλω ἐκθανον. Sic Γέλως μνηστηριώδης, risus procaz, protervus, et non sine gesticulatione quadam, qualis procorum Penelope fuit. Nihil suavius, nihil verius. Huc referendus Hesychius: Μασχάλην αἰρεῖν. ἀντὶ τοῦ, κωθωνίζειν καὶ καταμωκᾶσθαι ταῖς χεραῖν. οἶόν ἐστι καὶ τὸ παρ' Ὀμήρω· Χείρας ἀνασχόμενοι. Tourp. II. p. 507. Nihil insulsius commentis Tourpianis. Cum Hemsterhusio facit Boissonad. in Herodian. p. 13. Ceterum Γιγλισμός. καὶ κιχλισμός Med. 16. Γίγλυμοι] Tractavit Hemsterh. in Polluc. X. 22. Cf. Lex. Rhet. p. 232. γιγλύμον πολυστροφώτερος Tourpius attulit ex v. Διονυσίων. Γίγλυμοι non Γιγγλυμοι suo MS. firmat H. Steph. Ind. Thesauri.

1. ἢ om. *V. βραχίονα] τὸν βραχίονα A. C. Med. Zon. p. 437. et Lex. Bachm. p. 185. 3. Gl. om. vulg. γιγνόμενος] γιγνώ-
μενος A. Γίγνω ἀχρηστον, ὡς καὶ γίνω. γιγνόμενος δὲ καὶ γίνομαι σοὶ μωυσῆς δοτικῆ E. Γίγνω καὶ om. Med. repugnante *V. Referebat Gaisf. ad Genes. XLVIII. 5. 5. Γιεζῆ Herodian. Epim. p. 13. Vid. Regg. IV. 4. 6. ἀντὶ δὲ τοῦ γ. E. 7. γεννᾶ] Scribendum est γεννᾶται, ut Portus etiam monuit. Küst. γεννᾶται recepi cum Zon. p. 438. (sive Etym. M. p. 232.) et E. γεννᾶ A. 8. Τὰ δὲ γινόμενα] Eadem etiam leguntur infra v. Πρόνοια. Küst. Irreperant etiam in v. Οἰκονομία. 9. καὶ κατὰ] καὶ de-
levi cum A. C. καὶ συγχώρησιν *V. 10. Eadem observatio recurrit in v. Γεγόμενα et leni verborum immutatione apud Zon. p. 437. Cum V. sileatur, haec notanda duxi, quae delevit Küsterus. 13. αἰτιατικῆ om. vulg. Eadem Zon. p. 438. 16. Γιώ-
ρας] Zon. p. 437. Γιόλ E pr.

Et Γιγαντιᾶιον ὄνομα, nomen magnum. Et Γιγαντολέτεια, Gigantum perditrix. Et Γιγαντολέτις, item generis femini-
ni. Et Γιγαντολέτωρ. Γιγαντιώδης. Videbatur enim
et corpore Giganti esse similis, et animo ferino, et ingenii
volentia dolisque reliquos latrones socios suos longe su-
perare. Γίγαρτα. Fructus uvarum. Aristophanes: Sed
ut vis carens et amans aridas ficus. vustici enim grana
acriorum vinaceorum cum aridis ficibus confusa edebant.
Γίγισ. Gigin, nomen proprium. Γιγλισμός. Risus
Suidae Lex. Fol. I.

petulans, titillatio quae manibus fit, cachinnus. Γίγλυ-
μοι. Commissura qua unius ossis caput in alterius cavitatem
conditur. talis est commissura cubiti et brachii. Γίγνω.
Γιεζῆ. Nomen proprium. Γίνεται. Cum significat, id
quod est perficitur, per ἰ scribitur, cum vero, generatur, per
diphthongum. Quae vero sunt tribus modis fiunt: vel secun-
dum oeconomiam, vel approbationem, vel permissionem. Γι-
νώσκω. Cognosco. Iam enim te cognosco, et auditis quae
dixisti, et conspecta facie tua. Γιώρας. Nomen proprium.

Γίσχαλα. ὄνομα τόπου.
 Γλάγος. γάλα. Καὶ Γλαγερῶν, ἀντι τοῦ λευ-
 κῶν. ἐν Ἐπιγράμμασι·
 Ἄρκυν τε γλαγερῶν λαιμοπέδαν γεράνων.
 Γλάμων. ὁ λημῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διύ-
 γρους αὐτοὺς ἔχων, ὡς Χάρων.
 Γλάμων. ὁ ἀκάθαρτος. καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ
 ὀρνέον·
 Τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν.
 Ἀριστοφάνης Βατράχοις·
 Ἄρχέδημος ὁ γλάμων.
 [Σχορόδων ὁμοῦ τρίψαντ' ὀπιῶ,
 τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ Λακωνικοῦ,
 σαντοῦ παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἐσπέρας.
 εἰώθασιν οἱ ἱατροὶ καὶ πατρίδας ὑπ' ἀλαζονείας
 τῶν βοτανῶν ὀνομάζειν, οἷον Κυρηναϊκὸν ὀπόν·
 Σμυρναϊκὸν. διαβόητος δὲ ἦν ὁ Λακωνικὸς τιθύ-
 μαλλος. ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης δριμυτάτης, παρὰ

Λάκωσιν εὐρισκόμενον. εἴρηται! δὲ ἐπὶ τῶν λημῶν-
 των τοὺς ὀφθαλμοὺς.

"Τί δ' ἦν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῆ; 483
 οὗτος ἐκωμῶδεῖτο ὡς συκοφάντης, καὶ ξένος, καὶ
 κλέπτῃς. γλάμων δέ, ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς με-
 στοὺς ἀκαθαρσίας.]

Γλάνις. εἶδος ἰχθύος. καὶ χρησμολόγος, Βά-
 κιδος ἀδελφός.

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας. ἐπὶ τῶν ἀχρήστους ἐμ-
 10 πορίας ἀγόντων· ἐπειδὴ τὸ ζῷον τοῦτο σφόδρα
 ἐπιχωριάζει ταῖς Ἀθήναις. Καὶ Γλαύκειον ψόν.

Γλαυκός. λευκός, κυάνεος. Γλαῦκος δέ,
 ὄνομα κύριον, γένος Καρύστιος, πύκτης, πέμπτη
 καὶ εἰκοστῇ Ὀλυμπιάδι στεφανωθείς, καὶ Πύθια
 15 τρίς, Ἰσθμια δεκάκις, γενναῖος ὄλω τῷ σώματι.

Γλαῦκος Καρύστιος. τούτου γῆν ἐργαζομένου,
 ἐπειδὴ συνέβη τὴν ὕνιν ἐκ τοῦ ἀρότρου πεσεῖν, κα-
 θήρμωσε τῇ χειρὶ ἀντὶ σφύρας. ἰδὼν δὲ τὸ ποιηθῆν

1. Γίσχαλα] Γιάσια καὶ praefigit Zon. p. 437. 2. Γλάγος] V. II. β'. 471. Γλαγερόν — λευκόν] Γλαγερῶν — λευκῶν A. V. C. γλακερός et γλακερῶν Zon. p. 438. τοῦ om. *V. 3. ἐν Ἐπιγράμμασι] (sic *V.) Antipatri Sidon. XVII, 8. Anthol. Pal VI, 109. 5. Γλάμων. ὁ λημῶν] Haec sunt verba Scholiastae Aristoph. Ran. 595. ex quo locus hic supplendus est. Küst. Deest gl. V. C. Cf. Lex. Bachm. p. 185. 6. ὡς Χάρων male superioribus adhaerent, quae Callistratus apponisse fertur, ut fabricam quasi nominis proprii Γλάμων illustraret. 7. Σοφοκλῆς] καὶ Σοφοκλῆς A. B. V. C. E. καὶ ὁ Σοφ. Zon. p. 438. ordine diverso. 8. ὀρνέον] ὀρνίσι *V. ὀρνίσι C. Σοφ. ἐν Μάντισιν ἐπὶ τινῶν ὀρνέων Schol. Aristoph. ἐπιρῶν Zon. Saltem ὀρνέον corruptum est. 9. Τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν] Fragmentum hoc, cuius sensus est obscurus, non pertinet ad vocem γλάμων, sed γλαμυρός. Küst. κατὰ φορβάν om. Schol. Ran. Ceterum γλάμων et γλαμυρός similiter coniunxit Schol. II. α. 192. 10. Ἀριστοφάνης Βατράχοις] V. 595. 11. Ἀρχέδημος] ὁ καρχέδημος Zon. p. 438. καρχέδημος B. E. Med. Hoc restitui motus glossae Καρχέδημος. Vulg. Schol. II. α. 192. tuetur. Haec usque ad finem glossae om. *V. quem secutus horum pleraque notavi. Nam cum superiora pendeant temere et ab argumento glossae discedant, praesertim omissis Νεοκλείδης ὁ γλάμων post τοὺς ὀφθαλμοὺς, tum comparatio glossarum Ἰατρός et Τιθύμαλλος arguit ista copiis adventiciis esse locupletata. 12. Σχορόδων ὁμοῦ] Aristoph. Ecclesiaz. 425 — 27. ὀπιῶ] ἀπιῶ A. 15. εἰώθασιν οἱ ἱατροὶ καὶ πατρίδας τῶν βοτ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. Küst. 16. τῶν βοτανῶν ὑπ' ἀλαζονείας] ὑπ' ἀλαζονείας τῶν βοτανῶν A. E. ὑπ' ἀλαζονείας πατρίδας ὄν. τῶν βοτ. glossae inferiores, καὶ ἐκ πατρίδος ὑπ' ἀλαζονείας τὰς βοτάνας ἰ. Schol. addens καὶ post ὀπόν.
3. Τί δ' ἦν Νεοκλείδης] Aristoph. Eccl. 255. λοιδορεῖ Med. 7. Γλάνις. εἶδος ἰχθύος] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1000. Alios dederunt intpr. Hesychii. χρησμολόγος] χρησμολογίας ἀγόντων mediis omissis A. 9. Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας. ἐπὶ τῶν ἀχρήστου] Cum hoc loco conferri merentur, quae habet Scholiasta Aristoph. Av. 302. Küst. MS. Coisl. 177. Ἐπὶ τῶν μάντην ἐπισωροῦσιν τινά, εἰς ἀφθονίαν προσιπυρόντων, καὶ ἀλυσιτελείς ἔμπορείας ποιοῦντων, ἐπειδὴ etc. Γλαῦκα [Med. et *V.] C. E. Vid. Hemsterhus. in Lucian. Nigrin. init. Gaisf. Glossa non suo loco reposita. 13. Καρύστιος] Vid. Lex. Seg. p. 227. 232. Pertinet gl. ad Demosth. de Cor. p. 331, 2. Gaisf. Principium tenet Harpocratio. De Glaucō Carystio vide locos ab Solano collectos in Luciani Aetion. extr., adde praeconium hominis a lyrico quopiam confectum, quod idem attigit Lucianus pro Imag. 19.
14. Ὀλυμπιάδι] Ὀλυμπίαι V. Ὀλυμπίασι E. 16. Γλαῦκος Καρύστιος. τούτου] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur etiam apud Pausaniam lib. VI. (10.) p. 361. unde Suidas ea descripsit. Küst. 17. ὕνιν] ὕνιν A. B. C. E. Med.

Γίσχαλα. Nomen loci. Γλάγος. Lac. Et Γλαγερῶν, candidorum. In Epigrammate: *Et rete candidarum gruum guttur stringens.* Γλάμων. Qui oculos habet lippientes et humore manantes, ut Charon. Γλάμων. Impurus! Sophocles γλαμυρός de ave dixit: *Voraces in pastu.* Aristophanes *Ranis: Archēdēmus ille lippiens.* [Idem *Ecclesiazusis: Allis cum sulphio tritis et tithymallo Laconico in- iecto, vesperi palpebras tuas unge.* solebant medici ostentationis gratia patrias etiam herbarum nominare, velut dicebant succum Cyrenaicum, vel Smyrnaicum. celeberrimus autem erat tithymallus Laconicus, genus herbae valde acris apud Lacedaemonios. hoc autem dicitur de his quorum oculi

lippunt. *Quid vero, si Neoclidēs ille lippus conviciis te insectetur?* hic ab comicis carpebatur ut sycophanta, et peregrinus, et fur. Γλάμων vero, qui oculos habet sordium plenos.] Γλάνις. Piscis genus. item vates, Bacidis frater. Γλαῦκα εἰς Ἀθ. *Noctuas Athenas.* dicitur de iis qui merces inuolles important. siquidem hoc animal Athenis valde frequens est. Et Γλαύκειον ψόν. Γλαυκός. Albus, caeruleus. Γλαῦκος vero, nomen proprium pugilis, genere Carystii, qui Olympiade XXV. coronatus est, et Pythia ter, Isthmia vero decem vicis, homo corpore valde robusto. Γλαῦκος. Glaucos Carystius. hic cum terram araret, vomer aratro forte incidit; quem is manu pro malleo usus in pristinum locum reposuit. 14

ὁ πατήρ ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ὀλυμπίαν πυκτεύοντα. ὁ δὲ ἄτε οὐκ ἐμπειρώως ἔχων, ἐτιτρώσκειτο ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν, καὶ ἀπαγορεύειν ἐμελλεν ὑπὸ τῶν πληγῶν. φασὶ δὲ τὸν πατέρα βοῆσαι, παῖε τὴν ἐπ' ἀρότρου. ὁ δὲ βιαιότερον ἐπενεγκῶν πρὸς τὸν 5 ἀνταγωνιζόμενον εἶχε τὴν νίκην. σκιαμαχοῦντος δὲ ὁ ἀνδρίας παρέχεται σχῆμα, ὅτι ὁ Γλαῦκος ἦν ἐπιτηδειότατος χειρονομεῖν.

Γλαῦξ ἴπταται. ἡ πιτῆσις τῆς γλαυκὸς εἰς νίκης σύμβολον ἐλογίζετο. Καὶ ἕτερα παροιμία. 10 Γλαῦκες Λαυριωτικαί, ἐπὶ τῶν πολλὰ χρήματα ἐχόντων· παρόσον ἐν Λαυρίῳ τῆς Ἀττικῆς γίνονται χρύσεια μέταλλα. ἐνεχάραιτον δὲ γλαῦκας ἐν τοῖς χρυσοῖς νομίσμασι. Καὶ ἕτερα παροιμία. Γλαῦκον τέχνη, ἐπὶ τῶν ῥαδίως κατεργαζομένων· ἀπὸ 15 ὁδς. Καὶ Γλίσχρος, φειδωλός, σκιφός, πάνν

Γλαῦκου τινὸς Σαμίου, ὃς πρῶτος σιδήρου κόλλησιν ἐξεῦρεν. [λέγεται δὲ ἡ γλαῦξ χαλκίς.]

Γλαφυρόν. ἡδύ, κοῖλον, βαθύ, σοφόν, ἐμπειρον, ἀκριβές, λαμπρόν.

Γλαῦκος. τὸ ἀποστάλαγμα τῆς σταφυλῆς, πρὶν πατηθῆ. καὶ ἡ τραγωδία φησὶ περὶ Αἴαντος·

Ἔμοι πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκός.

Γλήναια. ἀξιοθέατα.

Γλήνη. κόρη ὀφθαλμοῦ. ἡ ὄρη· παρὰ τὸ ὄραν.

Γλίνη δὲ ὁ ῥύπος, διὰ τοῦ ἰ.

Γλήχῳ. θηλυκῶς Ἀττικοὶ τὴν ὀρίανον. οἱ δὲ βληχῶ φασὶ. λέγεται δὲ καὶ γλήχων, γλήχωνος.

Ἔγλιχων δὲ ὄνομα κύριον, διὰ τοῦ ἰ.

484

Γλίσχρον. τὸ λαίμαργον καὶ ἡδύ, ἢ κολλῶν·

1. πυκτεύοντα] πυκτεύοντα A. πυκτίοντα V. πυκτίοντα C. 2. ἄτε οὐκ ἐμπειρώως ἔχων] μὴ ἐμπειρώως V. C. qui mox βοήσαντος δὲ τοῦ πατρὸς pro καὶ ἀπαγορεύειν — βοῆσαι. 4. παῖε τὴν ἐπ' ἀρότρου] Apud Pausaniam hodie legitur, ὡ παῖ τὴν ἐπ' ἀρότρου: quod praetulerim. Küst. Vulg. redibat infra sub v. Παιε. ἀρότρου *V. Infra Pausanias: οὕτω βιαιοτέρην ἐς τὸν ἀνταγωνιζόμενον ἐνεγκῶν τὴν πληγῆν. 6. σκιαμαχοῦντος — χειρονομεῖν om. V. C. 7. ὅτι] καὶ E. om. B. ἐπιτηδειότατος] Rectius Pausanias ἐπιτηδειότατος. Et sic MS. Vatic. Pearsono teste. Küst. Item A. 9. Γλαῦξ ἴπταται. ἡ πι.] Ex Scholiasta Aristoph. Equ. 1091. Huc spectant verba eiusdem Comici Vesp. 1081. Γλαῦξ γὰρ ἡμῶν πρὶν μάχεσθαι τὸν στρατὸν δίδεπτατο. Vide in eum locum Scholiastam. Küst. ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν οἰωνῶν MS. Coisl. 177. Plura Lex. Seg. p. 232. Vid. Wesseling, in Diodor. Sic. XX, 11. Gaisf. Scripsi Γλαῦξ: scribendum etiam ἴπτατο. Arsenius tamen p. 164. δίδεπταται. Diversam instituit rationem Aelianus N. A. X, 37. 11. Γλαῦκες Λαυριωτικαί] Aristophanes Av. 1106. Γλαῦκες ὑμᾶς οὐ ποτ' ἐπιλεθροῦσι Λαυριωτικαί. Huc Suidas respexit. Küst. 12. ἐν Λαυρίῳ] Laurii huius memnerunt Pausanias principio operis sui, Plutarchus Tom. II. p. 113. itemque alii scriptores. Küst. Λαυρίῳ A. B. E. Schol. 13. χρύσεια] χρύσια A. χρυσᾶ Schol. ἀργυρεῖα Hesychnus. γλαῦκας] γλαῦκα E. 14. Γλαῦκου τέχνη] Vide Petavium in Iuliani Orat. II. p. 261. Küst. Vid. Apostol. VI, 27. et quae ibi e Marcello Ancyrano ap. Euseb. I. 1. Reines. Vid. Schol. Platon. p. 12. Heindorf. in Phaedon. p. 108. D. Gaisf. 15. ῥαδίως] ἐμυχάνων καὶ ῥαδίως MS. Coisl. 177. Immo μὴ ῥαδίως cum Arsen. p. 162. Haud rectius se habet explicatio v. Οὐχὶ Γλαῦκου τέχνη.

1. Γλαῦκου τινὸς Σαμίου] Hunc Glaucum Herodotus, Athenaeus et Pausanias Chium faciunt, non Samium: quorum potior est auctoritas. Stephanus Byzantius tamen v. Αἰθάλη a Suidae stat partibus, quippe qui eum Samium quoque perhibet. Küst. Vid. Σιδηροάν Τουρ. 2. ἐξεῦρεν] εἴρε, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐμύθεοδα ἐτεχνάσατο MS. Coisl. 177. λέγεται cum seqq. om. V. C. recte, opinor. Rem doctius exposuit Schol. Aristoph. Av. 262. adde v. Χαλκίς. 3. Sic Zon. p. 441. et Schol. Luciani D. D. VII, 4. 5. ἀποστάλαγμα] ἀπόσταγμα [cum Hesychio et Lex. Segu. p. 227.] Coisl. ubi post πατηθῆ additur m. sec. λέγεται [δὲ] καὶ πρότρηπος ἢ πρότροπος. Gaisf. V. Lex. Bachm. p. 185. 6. ἡ τραγωδία] Sophocles in Aiac. 966. Αἴαντος] Ἄγαμέμνονος A. B. V. C. E. pr. 7. τεθνηκώς *V. ἡ κείνοις] ὡς κείνοις V. ap. Gaisf. 8. Γλήναια] Alii rectius γλήνεια, absque diphthongo. Vide Hesychnium, Etymologum et Eustathium. Küst. Item Zon. p. 441. Spectat ad II. εἰ. 192. 9. Γλήχῳ] Vid. Lex. Seg. p. 233. cf. Schol. II. 3'. 164. ἡ κόρη E. Tum ὀφθαλμῶν C. ἡ ὄρη, παρὰ τὸ ὄραν] Haec sic scribenda et per parenthesin legenda sunt, οἷον ὄρη. παρὰ τὸ ὄραν. His enim verbis etymologiam vocis κόρη Suidas obiter tradere voluit, ut Portus etiam monuit. Küst. ὄρος E. pr. ὄρη Wakefieldus in Lucret. V, 486. Küsterus si putavit ὄρη pro notatione vocis γλήνη venditari, quam grammatici diversis explicare commentis, mirifice dormitavit. Sed probabilem ille fecit emendationem, modo hoc quicquid est additamenti ab otioso homine profectum opinemur, qui nomen κόρη ludibundus illustraret. 10. γλήνη ὁ ῥύπος Herodian. Epim. p. 15. cum Zon. p. 440. et Eust. in II. ω. p. 1344. 11. τὸ ὀρίανον] τὴν ὀρίανον A. C. *V. Zonaras. Koenius in Gregor. p. 40. reponit, Γλήχῳ, θηλυκῶς, τὸ ὀρίανον. οἱ δὲ Ἀττικοὶ β. φ., coll. v. Βλήχων, recte, opinor. Dissentit Gaisfordus: „Sed rectam scripturam praebere videntur MSS. Suspicio autem in capite glossae ὀρίανον non Γλήχῳ debuisse collocari.” 12. βληχῶ] γλήχῳ V. C. Mox post γλήχωνος delevi, ἐν τῷ Βλήχωνία βοτάνη, cum A. C. V. Quorum *V. etiam novissima nescit. 13. Γλίχων] V. Arcad. p. 16. et Zon. p. 439. Sed Γλίχωνος B. E. Med. Statim Γλία. ἡ κόλλα, cum omnibus MSS. om. Gaisf. Quae gl. ex Etym. M. sive Zon. p. 440. manavit 14. Γλίσχρον] Vid. Lex. Seg. p. 233. 15. σκιφός] Sic Zon. p. 439. et Hesychnius: σκιφός A. C. Med. σκιφός V. Cf. Hemst. in Arist. Plut. p. 190.

comparatus pater Olympiam eum duxit, ut pugilatu cum illis certaret. cum vero Glaucus artis illius penitus imperitus esset, et ab adversariis vulneraretur, verberumque dolores ferre amplius non posset, patrem clamasse ferunt: *Ictum infer, puerum aratro*. ille igitur cum maiore nisu adversarium percussisset, victoriam est adeptus. statua eius prae se fert speciem hominis ludicris gestibus pugnantis, quoniam manus iactare optime norat. Γλαῦξ ἴπταται. Noctua volat. noctuae volatus victoriae signum habebatur. Et aliud proverbium: *Noctuae Laurioticae*; quod dicitur de iis qui magnam pecuniae vim possident. in Laurio enim loco Atticae auri metalla erant: aurum autem aureos noctuae imagine signabant. Et aliud

proverbium: *Glauci ars*; dictum de iis qui facile rem aliquam conficiunt: a Glaucio quodam Samio, qui primus ferruminationem invenit. [Dicitur vero noctua etiam chalcis.] Γλαφυρόν. Iucundum, cavum, profundum, sapiens, peritum, accuratum, clarum. Γλαῦκος. Liqueor ex uvis stillans, antequam calcetur. Et Tragicus de Aiaec inquit: *Mors eius mihi acerbior fuit, quam illis iucunda*. Γλήναια. Res spectatu dignae. Γλήνη. Pupilla oculi. Γλίνη vero per ἰ sordet. Γλήχῳ. Attici genere feminino sic vocant origanum. alii vero dicunt βληχῶ. dicitur etiam γλήχων, γλήχωνος. Γλίχων vero, per ἰ, nomen est proprium. Γλίσχρον. Gulosum, suave, vel glutinosum. Et Γλίσχρος, parcus, avarus, valde

ῥυπαρός. Ἄλλ' ἐγὼ τις ἄρα δυσπαλάλακτος ἦν ἀπὸ τῶν τοιούτων, καὶ γλίσχρος ἔτι εἰχόμεν τῆς αὐτῆς ἀληθείας, ἄτε ὡς ἀληθῶς ὄναρ πλουτήσας. — Κατέβη ἐκ χωρίων γλίσχρων, καὶ μηδ' ἐν εἰρήνῃ τρέφειν ἰκανῶν ὄντων. τούτέστι, τροφῆς σπανιζόντων.

Ἵτι τὸ γλίσχρον ἐπὶ δυστυχία ἔλεγον οἱ Ἀττικοί. Ἀριστοφάνης Εἰρήνη·

ὦ γλίσχρων, ὄρξες

ὡς οὐκέτ' εἶναι σοι δοκῶ μιαρῶτατος.

ἀντὶ τοῦ, ὃ ἐπιθυμητά· παρὰ τὸ γλίχεσθαι. πρὸς 10 Ἐρμῆν ὁ λόγος. καὶ αὐθις Ἀριστοφάνης Εἰρήνη·

Ἐλκουσιν δ' ὅμως

γλισχρότατα σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια.

Καὶ Ἀθήμιανός· Τὰ ἐπιτήδεια γλίσχρος τῆ στρατιᾶς ἐπορίζοντο. ἀντὶ τοῦ φειδομένως.

Γλίσχρος. ταπεινός, κόλαξ.

Γενοῦ

γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ' Εὐρυπίδῃ.

[Λιπαρῶν· τὸ λι μακρόν.] Καὶ Γλίσχρων, ὃ ἐπιθυμητῆς· παρὰ τὸ γλίχεσθαι. Καὶ Γλίσχρος, δλισθηρῶς.

Γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου. ἐκ τοῦ γλίσχρου καὶ ἀντιλογίαν ἔχοντος καὶ ἐπιτρίπτου σύγκειται· οἷον τοῦ δυναμένου ἐπιτρίψαι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οὐδ' ἔλκόμενος περὶ πραγματίου γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου.

Γλίχεται. λίαν ἔχεται, ἐπιθυμεῖ. Καὶ Γλίχόμενος, ἐπιθυμῶν. [κατ' αἰτιατικὴν δέ. Καὶ ταῦτα ἦν, ἃ ἐγλίχετο.]

Γλουτόν. τὸ σφαιρωμα τῆς κοτύλης.

Γλώνυς. ὄνομα κύριον.

Γλωσσαλγίαν. ἀργολογίαν.

Γλώσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν.

νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιῶν ὄρω βροτοῖς

γλώσσαν οὐχὶ τᾶργ' εἰς πάνθ' ἤγουμένην.

1. ῥυπαρός.] Addit MS. Coisl. ἡ ἐπιπόνως ταλαίπωρος, ἀκριβής. 2. γλίσχρος] γλίσχρος· C. *V. τῆς αὐτῆς ἀληθείας] κατῆς τῆς εὐθείας Portus coniectabat. De proverbio ὄναρ πλουτήσας Platon. Theaet. p. 208. B. comparavit Gaisf. 3. Κατέβη] κατέβην C. 6. Ἵτι Gaisf. cum *V. 7. Ἀριστοφάνης Εἰρήνη] V. 192. Notandum autem est, duo priora verba fragmenti, quod subiungitur, apud Aristophanem hodie tribui personae Mercurii, Trygaeum alloquentis; cum potius assentiar Suidae, qui ea hic ad Trygaeum refert. Secundum eum enim Trygaeus, carnes quas attulerat Mercurio ostendens, eum vocat γλίσχρον, quasi qui vorandi cupidus esset et carniū nidori inhiare solet; id quod plus habet ioci et sallis comici, quam si Mercurius Trygaeum sic appellet. Solebant enim veteres comici aliique scriptores deos mythicos ridere ut γλίσχρους et carniū, qui ipsis immolabantur, nidorem avidè appetentes; id quod vel ex ipso Aristophane patet, apud quem in Avibus v. 1515. Prometheum miseram condicionem exponens, ad quam dii ob recens aedificatam avium urbem redacti sint, inter alia sic ait: Θύει γὰρ οἰδὲς οὐδὲν ἀνθρώπων ἐτι Θεοῖσιν, οὐδὲ κτίσσα μηρίων ἀπο Ἀνῆλθεν ὡς ἡμᾶς ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου. Ἄλλ' ὡσπερὶ Θεεσμοφορέας νηστεύομεν ἄνευ θυηλῶν. Huc etiam spectat insignis locus apud Lucianum de Sacrificiis p. 185. cuius verba brevitate gratia hic non describam. Küst. Cf. v. Μιαροί. Debuerunt haec glossae posteriori subiungi. 11. Ἀριστοφάνης Εἰρήνη] V. 485. n. 12. Ἐλκουσι Edd. 15. φειδομένως] φειδομένος Med. Schol. Platon. p. 185. Γλίσχρος. πάνν ῥυπαρῶς, καὶ μετὰ φειδύλλας. Exemplum ex Xenoph. Hellen. VII, 2, 17. citavit Toupus. Gaisf. 17. Γενοῦ γλίσχρος] Aristoph. Acharnens. 451. (427.) et pro Εὐρυπίδῃ scribendum est Εὐρυπίδῃ. Küst.

1. Λιπαρῶν (Λιπαρῶν Med.) τὸ λι μ. delevit Kusterus: quippe quae rectius quadrent in v. Λιπαρεῖ. Neque Gronovius librum suum opposuit. 4. Glossa male collocata. 5. Hinc emendabimus Schol. Aristophanis: ἐκ τοῦ γλίσχρου καὶ ἀντιλογίας (ἀντιλογίαν ἔχοντος Glossa) πεπορημένον (i. καὶ ἐπιτρίπτου πεπορημένον), τοῦ καὶ δυναμένου (i. ἀντὶ τοῦ δύναμ.) ἐπιτρίψαι. 6. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 1004. 8. περὶ πραγματίου] Sic recte habent MSS. itemque Aristophanes loco laudato. At in prioribus edit. περὶ omissum est, et pro πραγματίου minus recte legitur γραμματίου. Küst. 10. Γλίχεται] Schol. Luciani At-tion. 1. γενικῆ post Γλίχεται delevi cum V. C. quod post ἐπιθυμεῖ habet Med. Structuram annotavit Zon. p. 442. Quo salutato debet etiam illud constare, quae sub finem extat, annotationem syntacticam ingratis Suidae accessisse. Quam cum omiserint V. C. eam saltem circumscrispsi. 11. κατ' αἰτιατικὴν] κατ' αὐτὴν B. E. Καὶ ταῦτ' ἦν ἃ ἐγλίχετο] καὶ ταῦτα ἦν ἃ ταῦτ' ἐγλίχετο A. B. E. sed καὶ om. E. Porsonus: „Demosthenes, ut videtur, Philipp. V. p. 42, 27. ubi ὦν μάλιστα ἐγλίχετο.” Quem locum annotavit Lex. de Synt. p. 131. 13. Γλουτόν] Vid. Schol. II. ε. 66. 14. Γλώνυς] Γλώνε B. Γλώνε E. Nomen suspectum. 15. Γλωσσαλγίαν] Euripid. Med. 525. 16. Γλώσσαν μὲν ἀργόν] Sophocl. Philoct. 96—98. Quibus versibus cur priora quasi castigatius scripta denuo subiliciantur non apparet. Neglexit Kusterus novissima οὗτω γροπτεῶν κτλ. sed libris invidis. ἐργάτιν] ἐργάτην A. V. E. 18. γλώσσαν οὐχὶ τᾶργ' εἰς π.] Versus hic apud Sophoclem loco laudato rectius sic legitur: Τὴν γλώσσαν οὐχὶ τᾶργα πάνθ' ἤγουμένην. Küst.

sordidus. Ego vero difficulter ab eiusmodi rebus avelli me patiebar, et tenaciter adhuc eidem veritati adhaerebam, ut qui in somnis vere ditatus est. † Descendit ex locis stercibus, et quae ne tempore quidem pacis incolas suos alere possent. Γλίσχρον apud Atticos infelicitatem denotabat. † Aristophanes Pace: Gulose, vides me non amplius tibi videri sceleratissimum. ubi γλίσχρον significat concupiscens; a γλίχεσθαι, quod est concupiscere. his autem verbis Mercurium alloquitur. et iterum Aristophanes Pace: Trahunt tamen macie confecti rictuque diducto ridentes catulorum instar. Et Arrianus: Res ad victum necessarias exercitui parce praebent. Γλί-

σχρος. Humilis. Adulator. Age fias humilis, mendicans et suppliciter orans Euripidem. Et Γλίσχρον, concupiscens. ab verbo γλίχεσθαι. Et Γλίσχρος, lubricus. Γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου. Nomen hoc compositum est ex vocibus γλίσχρον, ἀντιλογία et ἐπιτρίπτου, i. e. quod conterere potest Aristophanes Nubibus: Neque in ius rapieris ob damnosam litem de levi negotio. Γλίχεται. Valde optat, cupit. Et Γλίχόμενος, cupiens. [Item cum accusativo. Et haec erat quae concupiscebat.] Γλουτόν. Clunes. Γλώνυς. Nomen proprium. Γλωσσαλγίαν. Inanem loquacitatem. Γλώσσαν μὲν ἀργ. Lingua quidem utebar otiosa, manus

οὕτω γραπτέον·

Ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ, καὐτὸς ὦν νέος ποτὲ
γλωσσαν μὲν ἀργόν,

καὶ τὰ ἐξῆς.

Γλωσσα ποῖ πορεύῃ; πόλιν ἀνορθώσουσα, ἢ
καὶ πόλιν καταστρέψουσα; ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν
διὰ λόγων ἢ ὠφελούντων ἢ βλαπτόντων.

Ἐπὶ τῶν ἀνορθώσων ἢ ἀνορθώσων. ἀντὶ τοῦ ταχὺ καὶ στω-
μύλον.

Γλωσσα ταμείου. ἦν ἔσχε Κυρῖνος ὁ σο-
φιστὴς ἐκ βασιλέως.

[Γλωσσηματικά. εἶδος διαλέκτου.]

Γλώσση σὺ δεινός. ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ
δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὐ λέγει.

οἶον, βουλόμενος ἐκ παντὸς δοκεῖν δίκαια λέγειν.

Γλωσσόκομον. Θήκη λειψάνων ξυλίνῃ. Ὁ
δὲ Φῆστος ὁ ἀνθύπατος πέμπεται ἐς Ἀσίαν, ὅς τὴν
βασιλικὴν γλωσσαν ἐπεπίστευτο. ἤκμαζεν περὶ τοὺς
χρόνους Οὐάλεντος.

Γλώττα. ὅτι αὕτη ὑπὸ μὲν τῶν πλειόνων χυ-
μῶν ὑγραίνεται· ἐπ' ἐνίων δὲ καὶ ξηροτέρα γίνε-
ται· ὡς ὑπὸ πεπέρεως καὶ ταρίχου καὶ μυριῶν ἄλ-
λων, καίτοι γευστῶν ὄντων, ξηραίνεται· οὐχ ὡς
ἔγχυμα, ἀλλὰ διὰ τινὰ ἀπτήν ποιότητα, οἷον ξη-
ρότητα, ἢ θερμότητα. οὐδὲ γὰρ ὁ ξηρὸς ἄρτος ξη-
ραίνει, ἢ εἰ τύχοι τραγάλια, καὶ τὰ ὅμοια· ἀλλὰ
τῷ ξηρᾷ εἶναι ἢ θερμᾷ ἐξικμάζει τὴν ἐν τῇ γλώττῃ
ὑγρότητα.

Σημεῖον δὲ τοῦ δεῖν τὴν γλώτταν δυνάμει μὲν
ὑγρὰν εἶναι, ἐνεργεία δὲ οὐ· ὅσοι τὴν γλώτταν ἀμέ-
τρως ἢ ξηρὰν ἔχουσιν ἢ ὑγρὰν, οὗτοι οὐκ ἀντιλαμ-
βάνονται τῶν γευστῶν. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἀντιλαμ-
βάνεται ἢ λίαν ὑγρὰ γλώττα τῶν χυμῶν, διότι ἢ ἐν
αὐτῇ ὑγρότης ἔγχυμος οὐσα, καὶ πρώτη αὐτῇ προς-
βάλλουσα, γίνεται γλώττης ἀφή, αὐτῇ ἐαυτῆς ἀν-
τίληψιν παρέχουσα, καὶ ταύτῃ οὐκ ἐῴσα ἀντιλα-
βέσθαι τῆς ἐξωθεν. σημεῖον δὲ τούτου, ὅτι οἱ
προγευσάμενοι ἄλλου χυμοῦ, καὶ μάλιστα σφο-

5. πόλιν ἀνορθώσουσα, καὶ πόλιν καταστρ.] Hunc locum ex 2 MSS. Pariss. supplevi, quem priores editt. mutilum sic exhibent: Γλωσσα ποῖ πορεύῃ; πόλιν καταστρέψουσα. Küst. Ad sententiam tamen necessaria est emendatio ἢ πόλιν καταστρ. Repugnant parocmiographi; quorum Zenobius II, 99. (ut fere Arsen. p. 164.) ὀρθώσουσα καὶ πάλιν. Praeterea his interrogationis signum

adloci. Post πορεύῃ inserit A. ἀπόκρισις, C. ἀπόκρινε, *V. ἀπόκριν. 8. Zon. p. 442. 10. Γλωσσα — βασιλέως] Philo-
stratus Vitt. Sophist. II, 29. de Quirino: προσφρονέστερος δὲ ταῖς κατηγορίαις δοκῶν, ἐπιστεύθη ἐκ βασιλέως τὴν τοῦ ταμείου
γλώτταν. Ad hunc locum respexit Suidas. Eadem quoque fere leguntur infra v. Κυρῖνος. Tour. Ubi glossam expulimus.
Adde locum sub v. Γλωσσόκομον distractum. 12. Γλωσσηματικά] Priores editt. [et A. E.] habent γλωσσηματικά: cu-
ius loco scribere malui γλωσσηματικά, quod 2 MSS. Pariss. exhibent. Küst. Deest articulus V. C. quem post Γλώσση σὺ δ. A.
collocavit. Interim notavi. 13. Γλώσση σὺ δεινός] Duo hi senarii leguntur apud Sophoclem in Oedip. Colon. 806. ut Portus
monuit. Ceterum exemplum hoc non pertinet ad vocem Γλωσσηματικά, sed γλώσσα. Küst. οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ. 14. λέγει] λέ-
γοι E. 15. δοκεῖν δίκαια] Inter haec verba lacunam habet A. Quamquam nihil deesse Schol. Sophoclis ostendit. 16. Γλωσ-
σοκόμον] Lex. Bachm. p. 186. Vide Lobeck. in Phryn. p. 99. Post Γλωσσόκομον (sic enim cum Med. reſinxi) inserunt B. E.
τι σημαίνει. Ὁ δὲ Φῆστος] Eunapii locus, quem pleniorē profert Suidas in Φῆστος, adiungi debuerat post Γλώσσα τα-
μείου. Hemst. Eunapii fr. 17. sive ed. Nieh. p. 110. Hanc autem particulam ex glossa posteriore decerptam opinor. Gais-
fordus attulit Leichli Diatrib. in Photii Bibl. p. XLIX. 18. ἐπὶ τῶν χρόνων] ἐπὶ τοὺς χρόνους A. B. E. Edd. vet. Dedi περὶ
τοῦ χρόνου cum Suida infra in Φῆστος. Tacite amplexus est Küsterus coniecturam Porti. Gaisf. Qui haec ἤκμ. κτλ.
ipse Eunapii verbis asseruit.

2. αὕτη ὑπὸ μὲν τῶν πλειόνων] Haec omnia descripta sunt ex Ioanne Philopono in librum II. Aristot. de Anima M. 7. Küst. Ubi
locus sic legitur: Ὅτι δὲ οὐ πάντως ὑπὸ τῶν χυμῶν ὑγραίνεται τὸ γευστικὸν αἰσθητήριον ἢ γλώττα, ἀλλ' ὑπ' ἐνίων καὶ ξηροτέρα
γίνεται, εἴπω ἢ δὲ ἐν τοῖς ἐμπροσθεν· οὐτε γοῦν πέπερι, οὐτε ταρίχῃ, οὐτε ἄρτος ξηρός, οὐτε ἄλλα μυρία τοιαῦτα ὑγραίνει τὴν
γλώτταν, καίτοι γευστὰ ὄντα· ξηραίνει δὲ μάλλον οὐχ ὡς ἔγχυμα κτλ. Ὅτι Gaisf. cum *V. 3. πεπέρεως] πεπέρεως A. *V.

πεπε E. 4. οὐχ ὡς ἔγχυμα] Legendum est οὐχ ἐγχύμων, quoniam praecedentia per genitivum efferuntur. Küst. Sic Portus.
6. ἢ θερμότητα] Haec duae voces desiderantur in prioribus editt., quas ex MSS. Pariss. et Philopono revocavi. Küst. 8. ξηρᾷ]
ξηρῷ A. Mox καὶ θερμᾷ E pr. Tum ἐξικμάζει V. 8. γλώττῃ] γλώσσῃ E. 11. ὅτι ὅσοι] ὅσοι δὲ A. V. ὅσοι E. Med. Le-
gendum videtur ὅσοι γάρ. Interim ὅτι removi. 13. γευστῶν] ἔνεστῶν *V. χυμῶν inter versus E. omissis post Γλώσσα. 15. ἔγχυμος] εὐχυμος Philop. 17. ἀντιλαβέσθαι] ἀντιλαμβάνεσθαι Philop. 18. τῶν ἐξωθεν] τῆς ἐξωθεν A. B. E. Philop.

strenua. nunc autem experientia cognosco, in dictis non
factis praecipuum rerum momentum mortalibus positum esse.
Γλωσσα ποῖ πορ. Lingua quo vadis? urbem instauratura
autem eversura? proverbium de iis dictum qui verbis vel prom-
pti vel nocent. Γλώσσα ἀργόν ἢ ὄσος. Ingenium promptum
loquax. Γλωσσα ταμείου. Arca aerarii: cuius cura
Quirino Sophistae ab Imperatore commissa erat. [Γλωσση-
ματικά. Dialecti genus.] Lingua promptus es. neminem vero
iustum, qui de causis omnibus recte dicat. vel, qui
improper videlicet iusta loqui. Γλωσσόκομον. Arca li-
brae suppellectili reponendae. Festus vero Proconsul mittitur
in Asiam, cuius fidei regius fiscus erat commissus. is floruit

Valentis temporibus. Γλώττα. Lingua plerisque saporibus
humectatur; a nonnullis vero siccius redditur. a pipere enim,
salsamentis, aliis infinitis, quamvis ea sint gustabilia, siccat-
tur; non ut aliquo sapore praeditis, sed ob tactilem qualitatem,
cuiusmodi est siccitas vel calor. neque enim siccus panis siccat,
aut si forte bellaria, et similia; sed quia sicca sunt aut calida,
humorem qui est in lingua consumunt. Linguam autem opor-
tere facultate quidem humidam esse, non autem actu, inde con-
stat; quod qui linguam nimis siccam aut humidam habent, gu-
stabilia non percipiunt. haec etiam de causa lingua nimis hu-
mida saporis non percipit, quod humor, qui linguae inest, cum
sit sapidus, eam primum afficit et attingit: quo ipse se gustan-

δροτέρου, οὐκέτι τῶν δευτέρων ὁμοίως αἰσθάνονται.

Ἔστι τὴν γλωτταν ἐποίησεν ἡ φύσις πρὸς δύο ἔργα, ὧν τὸ μὲν εἰς τὸ εἶναι συμβάλλεται τοῖς ἔχουσιν, ὅπερ ἐστὶν ἡ γαῦσις καὶ κρίσις ἡ περὶ τοὺς χυμους· τὸ δὲ εἰς τὸ εὖ εἶναι, οἷον πρὸς τὴν διάλεκτον. οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς δύο ἐποίησεν ἔργα· τὸ μὲν πρῶτον πρὸς τὸ εἶναι· πρὸς γὰρ τὴν τοῦ ἐντὸς θερμοῦ κατάψυξιν συμβάλλεται· τὸ δὲ λοιπὸν πρὸς τὸ εὖ εἶναι, οἷον διάλεκτον. τῆς δέ, ὅπερ ἐστὶν ἀναγκαῖον ἔργον τῆς φύσεως, καὶ διαμονῆς αἴτιον. φωνῆς ὕλη ὁ ἐκπνεόμενος ἀήρ· ποιητικὸν δὲ αἴτιον φύσις· ὀργανικὸν δὲ τραχεῖα ἀρτηρία. οἷον γὰρ αὐλὸς ἐστίν. ἀμέλει οἱ μὲν νέοι εὐφωνότεροί εἰσιν, ὡς λείαν ἔχοντες αὐτὴν· οἱ δὲ γέροντες κακοφωνότεροι, ὡς τραχυτέραν αὐτὴν ἔχοντες. τελικὸν δὲ ἡ σημασία. τέλος γὰρ τῆς ψυχῆς τῆς φωνῆς τὸ σημαίνειν δι' αὐτῆς τὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις. τῆς διαλέκτου ὕλη μὲν ἡ φωνή· ποιητικὸν

δὲ αἴτιον ἡ λογικὴ ψυχὴ· ὀργανικὸν δὲ γλωττα καὶ ὑπερῆα καὶ ὀδόντες· τελικὸν δὲ ἡ σημασία τῶν νοημάτων. ὀργανον δὲ τῆς φωνῆς ὁ φάρυγξ.

Ἔστι τῶν πτηνῶν ὅσα παραπλησίαν ἔχει τὴν γλωτταν καὶ τὴν τῶν γενίων διάθεσιν ταῖς τῶν ἀνθρώπων, δύναται μιμεῖσθαι διάλεκτον, οἷον κίττα καὶ ψιττακοὶ καὶ τὰ ὅμοια.

Γλωττῆ πολεμίζων. οὐκ αὐτῇ τῇ γλωττῇ πολεμῶν, ἀλλὰ τῇ γλωττῇ καθάπερ ὄπλῳ χρωμένος.

Γλωχίνας. γωνίας. Ὑπὸ τὴν ἔνδον παρατινομένην τῆς θαλάσσης γλωχίνα ὡς εἰς ἐνέδραν καθορμίσας τὰς ἐπακτρίδας ἐνέκρυψε.

Καὶ σὺ τετράγλωχιν μηλοσόε, Μαιάδος Ἐρμᾶ,

ὅς τε τὸν αἰγιόβωτον, Πάν, κατέχεις σκόπελον.

Γλωττοστροφείν. τὴν γλωτταν στρέφειν, καὶ ποικίλον ἐν τῇ λέγειν καθεστηκέναι· ἢ ἐκστρέ-

1. δευτέρων] δευτέρων ὁμοίως A. V. Philop. δευτέρως E. 3. Ἔστι τὴν γλωτταν] Haec paulo aliter leguntur apud eundem Philoponum in Aristot. de Anima M. 1. qui proinde cum hoc loco Suidae conferendus est. Küst. Hic locus (Gaisfordus inquit) plane intelligi nequit, nisi cum ipso Philopono componas. Quo magis insignitur, nullam mihi conferendi Philoponi copiam adesse. 6. οἷον πρὸς] οἷον om. E. 10. τῆς δέ, ὅπερ ἐστίν] Haec nec cum iis quae praecedunt, nec quae sequuntur, cohaerent, nec apud Philoponum leguntur; unde putem ea temere in textum ab aliquo intrusa esse. Küst. τῆς δὲ iungendum cum φωνῆς, quae autem interposita sunt, nescio quis in marginem ea videtur coniecisse, praegressa scilicet πρὸς γὰρ . . . συμβάλλεται illustratus. 11. διαμονῆς] διὰ μόνης B. E. Med. Mutavit Portus post Wolfium. 12. φωνῆς ὕλη ὁ ἐκπν.] Scribe et supplio ex Philopono, ἡ γὰρ φωνὴ ὕλη τῆς διαλέκτου· τῆς δὲ φωνῆς ὕλη ὁ ἐκπνεόμενος ἀήρ etc. Küst. ποιητικὸν δὲ] δὲ om. V. 14. εὐφωνότεροι] εὐφρονότεροι A. 15. λείαν] λείαν B. Med. 16. κακοφωνότεροι] ἀφρονότεροι E. τραχεῖαν α. ε.] λείαν ἔχοντες αὐτὴν τραχεῖαν E. τραχυτέραν α. ε. dedi cum A. *V. 17. δὲ καὶ ἡ] B. V. Med. καὶ ἡ Ald. ἡ σημασία] Διὰ ex Philopono, τῶν νοημάτων. Küst. Atqui iis caret Philoponus. Gaisf. 18. σημαίνειν] σημαῖνον B. E. 1. ὀργανικὰ] ὀργανικὸν scripsi cum A. *V. Philop. Mox ὑπέρω Med. 4. Ἔστι τῶν πτηνῶν] Ex Philopono in Aristot. de An. II. M. Gaisf. Qui praefixit Ἔστι τὴν γλωτταν] τῆς γλωττῆς Philop. qui mox διάθεσιν τοῖς ἀνθρώποις, μὴ πάνυ σεσηνησαν, μιμεῖσθαι διάλεκτον δύναται οἷα εἰσι κτλ. 6. τὴν τούτων διάλεκτον] τὴν τούτων delevi cum A. B. V. E. Philop. Tum διαλέκτος V. 7. καὶ inseruerunt ante ψιττακοὶ A. V. Philop. 8. Γλωττῆ πολεμίζων] Zenob. Vatican. [App. Vatic. III, 23.] (ὡς ἐπιγλωττίζουμαι) οὐ βλασφημῶ. Γλωσσόσπιδας vocat Hesychius τοῦς τῆς γλώσσης ὄπλῳ χρωμένους ὡς περὶ ἀσπίδι. Ut vates regius Ps. XIII, 3. Venenum aspidum sub labiis eorum, ἴος ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χεῖλη αὐτῶν, non in LXX. interpp. sed apud Pappulum Rom. III, 13. Heraclitus quoque Ep. ad Hermodorum. Ephesios τὰ ὄπλα ἐν ταῖς γλωτταῖς ἔχειν scribit, ut in Proverbiorum Symmictis notatum ab I. A. Brassicano. Schoff. in Proverb. p. 392. Glossa refertur ad Aristoph. Nub. 418. 11. Ὑπὸ τὴν ἔνδον] Haec et quae sequuntur sunt verba Agathiae lib. V. (22.) p. 168. Küst. Desinit Zon. p. 440. in v. ἐνέδραν. παρατινομένην] παρατινομένην A. Mox καθορμίσαι E. 13. ἐπακτρίδας A. 14. Καὶ σὺ τετράγλωχιν] Leonidae Tar. XXIV, 34 Anthol. Pal. VI, 334. πέτρα γλωχίνης μηλοσόε A. πέτρα γλωχίνης B. V. (nam quod πέτρα γλωχίνης ab Iacobsio profertur, sicut ab neglecto vocis compendio) E. C. πτεράγλωχιν sola Med. Dein ἔρμα *V. Tum μηλοσόμιναι C. et (siquidem μηλοσόμιναι eodem redit) *V. μηλοσόε E. μηλοσό sola Med. ubi v. seq. om. Πάν. Cf. v. Μαιά.

dum praebens impedit, ne externi saporis lingua percipiatur. huius autem rei argumentum est, quod qui alium saporē prius gustarunt, praesertim vehementiorem, posteriorem non aequē gustatu percipere possunt. † Natura ad duas functiones linguam fecit; quarum una confert ad vitae conditionem, nimirum gustatus et facultas discernendi saporē; altera vero ad bonam vitae conditionem, id est, sermo. sic eadem respirationem quoque ad duos nobis usus dedit: partim ad vitam, sive ad interni caloris refrigerationem; partim ad bonam vitam, velut ad sermonem. vocis autem materia est aer, qui exspiratur: causa efficiens, natura; instrumentalis, aspera arteria, quae fistulae similis est. hanc igitur quod adolescentes laeviores habent, magis vocales sunt; senes vero quod eandem habent asperam, minus clare loquuntur. finis autem est, eorum quae cogitamus signifi-

catio. vox enim animali ideo data est, ut per eam sensa animi declaret. sermonis autem materia est vox; causa efficiens, anima rationalis particeps; causae instrumentales, lingua, palatum et dentes; finis denique, cogitationum declaratio. instrumentum vero vocis sunt fauces. † Aves quae linguam et mandibulas habent humanis similes, sermonem hominum imitari possunt, ut psittaci et his similes. Γλωττῆ πολεμίζων. Non significat cum lingua bellum gerens, sed, lingua ut telo pugnans. Γλωχίνας. Angulos. In maris angulo interiori recedente nauactuaria velut in insidiis collocata occultavit. [In Epigrammate:] Et tu quadrata orium custos, Mairae fili, Mercuri quique sedem habes in rure Pan, in qua caprae pascuuntur. Γλωττοστροφείν. Versatilem habere linguam, et in dicendo versutum esse, vel, negotia pervertere, et copia ver-

φειν τὰ πρᾶγματα, καὶ εὐπορεῖν ἐν τῷ λέγειν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μαθῶν γλωττοστροφείν.

Γλοιός. τὸ αὐτὸ δηλοῖ τῷ μάσθλης. εἰληπται δὲ ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς βαλανείοις ἐλαίου πεπηγός, ὅπερ τοῖς ἐπιλαμβανομένοις διολισθάνειν πέφυκε. τοιοῦτος οὖν καὶ οὗτος εὐχεται γενέσθαι τοὺς τρόπους, ἢ ὡς περ διολισθάνειν καὶ φεύγειν δύνηται τοὺς δανειστάς. καὶ μέχρι δεῦρο 10 δὲ τοὺς τῇ γνώμῃ σκάζοντας καὶ μηδὲν σταθερὸν φρονούοντας, καὶ ἄλλα μὲν ἐπαγγελλομένους, ἄλλα δὲ φρονούοντας καὶ πράσσοντας, διὰ τὸ τῆς γνώμης ὀλισθηρὸν καὶ ἄπιστον γλοιόους καλοῦμεν. Ἄλλως. ἐπὶ τοῦ μιανοῦ καὶ ἕνταρον καὶ μικρολόγου παρα- 15 λαμβάνεται. καὶ γὰρ ὁ ἕνταρος διὰ τὴν ἄκνησιν σύγγγυς πῶς ἐστὶ τῷ γλοιῷ. ἐπὶ δὲ τὸ ἦθος με-

τανεχθὲν τὸν μοχθηρὸν δηλοῖ ἢ ὀλισθηρὸν καὶ εὐ-μετάβολον.

Γλοιώδης. ὁ ἕνταρος.

Γλυκέρα. ἑταῖρά τις.

Γλυκεῖ' ὁ πῶρα φύλακος ἐκλελοιπότης.

ἐπὶ τῶν ἄνευ μόχθου τὰ ἀλλότρια καρπουμένων.

Γλυκίδιον. τὸ γλυκύ. Καὶ Γλύκιον, τὸ γλυκύ.

Γλυκυδερχής. ἡδὺς ἐν τῷ ὄρῳ.

Γλυκύθυμος. ἀπαλόψυχος.

Γλυκὺ μέλι καὶ πνιξάτω. Τερπάνδρου ἕδον- 20 τος " καὶ κεχηγός πρὸς τὴν ᾠδὴν, ἐμβαλὼν τις εἰς τὸν φάρυγγα σῦκον ἀπέπνιξε.

Γλυκὺς ἀγκών. οὐ κατ' ἐναντίωσιν ἢ παροιμία, ἀλλὰ βουλόμενος εἰπεῖν, ὡ γλυκέα ἦθη. ἔστι δὲ παροιμία, ὡς ἐπιφωνούμενον. οὕτως ἐχρήσατο Πλάτων ὁ Κωμικός ἐν τῷ Φάωνι· γέρον δ' αὐτῷ ἵπોકείται ἐρῶν ἀλητηρίδος·.

1. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 791. Adde v. Ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι. Haec breviter Zonaras. Subsequatur glossa, quae Zon. p. 442. aīve Etym. M. debebatur: Γλοιός. τὸ τοῖς ὄμμασιν ἐπιμύοντα μωχθηρῶσαι. Delevi cum omnibus MSS. Γλοιός. τὸ αὐτὸ] Ex Post μωχθηρῶσαι addit Lex. Seg. p. 233. καὶ κακοθεύσθαι. οἱ δὲ διαγελῶν, similiterque Etym. M. 5. Γλοιός. τὸ αὐτὸ] Ex Schol. Aristoph. Nub. 448. Cf. v. Μάσθλης. εἰρηται] εἰληπται A. B. *V. C. E. Schol. 7. διολισθάνειν] διολισθάνειν A pr., qui eandem scripturam mox exhibet cum V. C. 9. καὶ φεύγειν] πέφυκε A. 10. δεῦρο δὲ] Malim δεῦρο δὴ. Schol. quidem καὶ μέχρι δὲ τῆς δεῦρο: ut praestet δὲ removeri. 11. σταθερὸν] σταθέρων A. 13. πράττοντας] πράσσοντας A. V. C. φρο- 20 νούοντας καὶ interciderunt apud Schol. 15. ἐπὶ τοῦ ἕνταρον καὶ μικροῦ καὶ μικρολόγου Schol. Cui nolim μιανοῦ obtrudi, cum probabiliter tollantur ista καὶ μικροῦ, ab interpretibus an ab socordia librariorum repetenda. Cf. v. Μωχθηρῶσαι. 1. τὸν μοχθηρὸν] τὸ μ. A. Sed v. Zon. p. 439. 3. Post hanc gl. delevit Küsterus: Γλυκαίνόμενον. δοτικῇ. Quam cum 20 ἴσθον A. V. C. nolui cum Gaisf. eam revocare. 4. Γλυκέρα] Scortum et psaltria Argiva: Tatian. c. Graec. Glycera Thalassidis filia, vixit in palatio Harpali, amata Menandro et Philemoni. Vid. Athen. XIII. p. 586. 594. 596. Eam Thespian- 25 nem fuisse et Cupidinem a Praxitele sculptum in sua patria dedicasse dicit Strabo IX. p. 410. quod tamen de Phryne verum est. (cf. ibi Casaub.) Glycerae mater Thalarchis, Argiva, Hyperid. Or. c. Mantitheum. Reines. Adde Meinek. in Menand. p. 39. Deinde cum A. V. C. expunxit Γλυκεῖα πνιξάτω: quae respiciunt ad Aristoph. Av. 756. Vide v. Φρόνιχος καὶ Λύκις. 5. Γλυ- 30 κεῖ' ὁ πῶρα] De sensu huius proverbii vide quae disputat Henr. Stephanus in Animadverss. ad Adagia Erasmi p. 33. Küst. 6. μόχθου] καὶ ἀρόβως Diogenianus III. 95. Subsequantur illa: Γλυκῆρά. Τρώγων γλυκῆρά πικρίας ἔξεις τρόπους. Ubi Kü- 35 sterus: „Senarius hic oneirocriticus, qui in MS. Paris. A. deest, et in MS. B. ad marginem legitur, ex Astrampsycho deprom- ptus est.” Habet A. in marg. Delevi cum B. V. C. Omnino lemma Γλυκῆρά nescit Med. Ibidem Küsterus posuit γλυκῆρά. Sic in 2 MSS. Pariss. legitur. At priores editi. habent γλυκερά: quod metrum respuit.” 7. γλυκίδιον] praecipit Zon. p. 441. et Choeroboscus qui fertur in Cram. Anecd. II. p. 189. γλυκὺ] γλυκῶν A. αὐτό] γλυκὺ A. B. V. C. Continuo 40 Gaisf. ex A. recepit, quae olim legebantur post v. Γλυκῆρά: Ὅτι τὸ γλυκὺ ὄρωρ τοῦ ἀλυκῶν ψυχρότερον. Qui meminisse de- bebant eiusdem observationis in v. Ἀλυκῶν prolatae. Horum autem loco vett. editiones, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ συγκριτικοῦ. Neu- 45 tram sententiam habent B. C. V. E. 9. Glossa Aristophanea. 10. Γλυκὺ μέλι καὶ πν.] Phavorinus [cum Zon. p. 441.] paulo aliter: Γλυκὺ ἦτω, καὶ πνιξάτω. At Scaliger ἐν Στωματεῖ lectionem Suidae sequitur. Küst. MS. Coisl. 177. Τέρπαν- 50 δρος γὰρ σῦκα ἐσθίων ἐπνίγη. ἢ γλυκὺ ἦτω. Τερπάνδρου] Τερπάνδρου B. E pr. 11. ἐμβαλὼν τις εἰς τὸν φάρυγγα σῦκον ἐπ.] Hoc mortis genere extinctum esse Terpandrum testatur etiam Epigramma Tryphonis Anthol. lib. I. cap. XXXVIII. p. 77. [Anthol. Pal. IX. 488.] ubi tamen Τέρπης legitur pro Τερπάνδρος. Küst. Unde apud Suidam Τέρπου reponit Iacobus p. 577. 14. Γλυκὺς ἀγκών. παροιμία ἐπὶ τῶν εὐθυμούντων, ὡς εἶ τις εἰποι ὡ γλυκὺς πῆχυς, παρόσον οἱ εὐφραίνόμενοι καὶ ἐρῶντες 55 τὸν ἀγκῶνα τιθέασιν. ἐναντία δὲ ταύτης τὸ, ψυχρὸν παραγκάλισμα. (Soph. Ant. 650.) λέγεται καὶ γλυκὺς ἀγκών ὁ πικρὸς κατ' εὐφρομισμὸν, ἀπὸ τόπου Ἀγκῶνος καλουμένου περὶ τὸν Νεῖλον γλυκέος, δυσχεροῦς ὄντος. MS. Coisl. 177. οὐ κατ' ἐναν- 60 τίωσιν] Κατ' ἐναντίωσιν tamen vel κατ' ἀντίφρασιν proverbium hoc dictum esse volunt Zenobius, Auctor anonymus Vatica- 65 nae Appendicis, Hesychius et Eustathius in II. x'. p. 791. quos vide. Küst. Similiter Schol. Platon. p. 316. Pluribus de pro- 70 verbio reconditissimo disputavit Heindorf. in Platonis Phaedr. 86.

orum abundare. Aristophanes Nubibus: Perit enim, nisi lin- 75 uis versatilem adeptus sim. Γλοιός. Idem significat ac μάσθλης. translatio ducta est ab oleo balnearum spissato, quod 80 um lubricum sit, manus comprehendendum fallit. simile igitur 85 argonium et iste sibi optat, ut eludere et effugere feneratores 90 possit. iam ad hunc usque diem homines ancipiti ingenio levique 95 mente praeditos, et aliud quidem verbis prae se ferentes, aliud 100 vero cogitantes et agentes, propter lubricum et perfidum animum 105 ἀνοός vocamus. Aliter. Γλοιός hominem detestabilem, sor- 110 didum et avarum significat. sordidus enim propter exercitatio- 115 nem affinis est lubrico. ad animum vero translatum accipitur de

homine improbo, levi et mutabili. Γλοιώδης. Sordidus. 120 Γλυκέρα. Glycera, meretrix quaedam. Γλυκεῖ' ὁ πῶρα 125 φύλ. Dulce pomum custode absente. dicitur de iis qui sine la- 130 bore fruantur alienis. Γλυκίδιον. Dulce. Et γλύκιον, 135 idem. Γλυκυδερχής. Dulcis aspectu. Γλυκύθυμος. 140 Suavi animo praeditus. Γλυκὺ μέλι καὶ πν. Dulce mel 145 vel suffocet. Terpe canente ficum in eius fauces iniecit eumque 150 suffocavit. Γλυκὺς ἀγκών. Proverbium hoc non est dictum 155 per antiphrasin, sed sensus est, o dulces mores. profertur au- 160 tem cum exclamatione. sic proverbio usus est Plato Comicus in 165 fabula Phaone, in qua senem introducit amore tibicinae percus-

Ἐ χρυσοῦν ἀνάδημα· ὦ τοῖσιν ἐμοῖς τρυφε-
ροῖσι τρόποις· ὦ γλυκὺς ἀγκῶν.
ὡς εἴ τις λέγοι, ὦ γλυκὺς πῆχυς.

Γλυκὺς ἀπείρω πόλεμος. ἐπὶ τῶν ὑπὸ ἀπει-
ρίας πρὸς τὰ ἐπικίνδυνα προθυμουμένων.

Γλυπτόν. παρὰ τῷ Δαβίδ τὸ εἶδωλον.

Γλυφεῖον. ἐκ τοῦ γλύφω.

Γλυφίδασι. τὰς χηλὰς τῆς ἀκίδος, αἷς τὴν νευ-
ρὰν προσάγομεν. παρὰ τὸ ἐγγεγλύφθαι, ὃ ἔστι κε-
κοιλάνθαι.

Γναθαίνια. ὄνομα κύριον. Καὶ Γναθαίνιος,
ὄνομα κύριον.

Γνάθους.

Ἄλλ' ἐκεῖνό μοι δοκεῖ πεπονθέναι,

ὅπερ ποτὲ φεύγων ἔπαθε καὶ Θουκυδίδης·
ἀπόπληκτος [ἐξαίφνης] ἐγένετο τὰς γνάθους.

Γναθωνίδης. πατρωνυμικόν.

Γναμπτή. ἢ καμπτή.

Γνάφαλοι. Ἔδοξε τις ἐν τῇ τύλῃ πυροῦς ἔχειν
ἀντὶ γναφάλων. πτίλων τῶν ὑπὸ γνάθοις κειμένων.

5 Γναφεύς. κοινῶς διὰ τοῦ γ. Ἀττικῶς δὲ διὰ
τοῦ κ. κνάφος δὲ ἔστιν ἀκανθῶδες τι, ὃ ξύουσι τὰ
ἱμάτια. παρὰ τὸ κνώ, ὃ ἔστι ξύω.

[Γνάψις. τὸ αὐτό. παρὰ τὸ γανόν, ὃ ἔστι
λαμπρόν.]

10 Γνόφος. σκότος βαθύ.

Γνόπτες. γνωρίσαντες.

Ἔγνωθη σαυτόν. ἀπόφθεγμα Χίλωνος. τάτ-
44 τεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ ὃ εἰσι κομπα-
ζόντων.

15 Γνώθη σαυτόν, καὶ, τὸ νόμισμα παραγά-
ραξον. παραγγέλματα Πυθικά. τουτέστι, τῆς τῶν

1. τοῖσιν ἐμοῖς] An ἐν τοῖσιν ἐμοῖς ἐντρυφερέουσα τρόποις? Hemst. Locus videtur mutilus; ideoque a conlecturis praestat abstinere. Apparent tamen, ni fallor, metri anapaestici vestigia. Gaisf. Quem occupavit Meinekius Quaest. Scen. II. p. 26. alterum versum ab ὦ τοῖσιν exorsus. Dativi tamen nullum admittunt explicatum: quamquam Hermannus iungebat ὦ τοῖσιν ἰ. τρ. τρόποις γλυκὺς ἀγκῶν. 4. Γλυκὺς ἀπείρω] Vid. Pindar. Stobaei L. 3. Schol. Venet. II. l'. 227. Gaisf. ἀπείρων male Diogenian. III. 94. ἀπειρίας] Pergit MS. Coisl. 177. ἐαυτοῦς καθιέντων εἰς πόλεμον καὶ εἰς τὰ ἐπικίνδυνα. λέγεται καὶ οὕτως γλυκὺς πόλεμος ἀπειράτοις. 5. προθυμουμένων] προθυμούτων A. E. Quae subsequantur, Γλυκὺς ἰδὴ ἤτις καὶ Παιρία καλεῖται. ἔστι δὲ ἴζα φαρμακὸς κατὰ ἰατροῦς χαλαστική: omisi cum V. C. Ubi Küsterus: „Vide Paulum Aeginetam lib. VII. p. 234. qui herbam hanc plenius describit.“ Haec gl. sequenti postposuit A. Idem quae adhaerebant, τὸ γλυκὺ ὕδωρ τοῦ ἀμυροῦ ψυχρότερον, retraxit post v. Πυκνίδιον. 6. Γλυπτόν] Exempla dedit Schleusner. Lex. V. Test. Om. glossam *V. 8. Γλυφίδασι] Lex. Bachm. p. 185. f. coll. Zon. p. 440. Vid. Hesychius. 11. Γναθαίνια] An Γνάθαινα? ap. Athen. XIII. p. 567. et 583. Reines. Rescribo meo periculo: Γνάθαινα — Γναθαίνιον. Gnathaeina et Gnathaeinium scorta fuere celebra- rima: de quibus Athenaeus lib. XIII. p. 583. Tour. I. p. 105. Plutarch. in Aemil. Paul. c. 8. dicitur legitima mater Persei, regis Maced. Γναθαίνια Argolica. Müller. Huic tamen obstat eiusdem Plutarchi locus, qui est in Arati vita extrema. Adde quod *V. posterius ὄνομα nescit. Quocirca scribendum: Γνάθαινα. ὄνομα κύριον. καὶ Γναθαίνιον. 14. Ἄλλ' ἐκεῖνό μοι] Aristoph. Vesp. 981. (940.) 16. ἐξαίφνης om. MSS. et edd. ante Küst.

1. Γναθωνίδης] Extat apud Lucianum. Deinde cum A. *V. delevi: Γναθὸς ὑπατος Ῥωμαίων. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Γάλλος. 2. Γναμπτή] Sic habent 2 MSS. Pariss. At priores editt. [cum B.] γναμπτή. Küst. 3. Ἔδοξε τις — ἄρδεν] Haec sunt verba Artemidori lib. V. (c. 8.) p. 254. ut Pearsonus observavit. Küst. Post γναφάλων delevi cum A. V. C. καὶ παιδάριον ἐγέννησεν αἴψα, quae summam ex Artemidoro petita sunt, infra sub v. Τύλη libris defensa. καὶ — κειμένων habet E. in marg. 4. πτίλων τῶν ὑπὸ γνάθοις κειμ.] Verba haec litura digna sunt, quoniam nec cum praecedentibus cohaerent, nec apud Artemidorum loco laudato leguntur. Küst. Non sane delenda: exponunt enim vocem γναφάλων. Hemst. Nihil hic vidit Küsterus. Rem optime perspicit et explicavit Bos. in Suidas [Animadv. ad Scriptt. Gr. p. 148.]; sed in eo lapsus est, quod πτίλων pro πτίλων reposuerit. Convivialia enim sive pulvinaria πτίλωτά, i. e. plumis sufferta, in usu erant etiam veteribus: ut ex Eubulo liquet apud Polluc. VI. 10. Ὅτι δὲ καὶ πτίλοις τὰ κνήραλα ἐρηπλουν, Εὐβουλος ἐν Ἀγασίῃ διδάσκει. καὶ πτερωτά καὶ πτίλωτά προσκεφάλαια ὀνομάζονται. Confer etiam Polluc. X. 38. ubi gemina leguntur. Hinc Clemens Alexand. Paedag. II. 9. Πρὸς γὰρ τῷ ἐπιπόρῳ τῆς ἡδονῆς, ἐπιβλαβῆς ἢ ἐν τοῖς χροῦδεσι τῶν πτίλων ἐγκοιμησις, καθάπερ εἰς ἀγανὲς καταπιπτόντων τῶν σωματίων διὰ τὴν μαλακίαν τῶν στρωμάτων. Quare recte omnino Suidas γναφάλων interpretatur πτίλων τῶν ὑπὸ γνάθοις κειμένων. Tour. I. p. 106. ὅτι τῆς γνάθοις *V. 5. Γναφεύς. κοινῶς διὰ τοῦ γ.] Ex Scholiasta Aristoph. Plut. 166. Vide etiam infra v. Κναφεύς, et Hesych. v. Ἐπιανάφρων. Küst. Haec observatio una cum v. Γνάψις ex inferiore glossa satis temere descripta est. Sub finem post ξύω delevi cum V. C. καὶ ἐκ τούτου κνάφεύς, quorum loco Gaisfordus cum A. dedit καὶ ἔγχει ἐν τῷ Κναφεύς. 8. τὸ αὐτό] Duae hae voces delendae sunt, tanquam supervacaneae et ab hoc loco alienae. Non enim γνάψις idem significat quod praecedens γναφεύς, sed actionem fallouis vestes polientis. Küst. Glossam notavi. παρὰ τὸ γανόν] Haec etymologia inepta est, quam Suidas mutatus est a Scholiasta Aristoph. in Plut. 166. Küst. παρὰ τὸ γανός Harpocr. et Schol. 10. σκότος βαθύ] In prioribus editt. post vocem βαθύ haec adduntur: συννέφια. ἢ ὁ ζοιρώδης ἀήρ. παρὰ τὸ κενὸν φάους εἶναι· κνάφος, καὶ γνόφος. Sed MSS. Pariss. eadem ignorant: unde colligi ea a librariis ex Etymologo huc translata esse. Küst. Praehuit Zon. p. 443. βαθύ om. V. C. 12. Γνώθη] Vid. vel Schol. Platon. p. 383. ubi scriptum τῶν ὑπὲρ δύναμιν κομπαζόντων, et Albert. in Hesychium. Addit Gaisf. Ruhnkenii Auct. in Hesych. T. I. p. 843. 15. Γνώθη σαυτόν, καὶ, τὸ νόμισμα παρ.] Vide Iulianum Orat. VII. p. 304. Paulum Leop. Emendd. lib. XVII. c. 15. et Menagium in Laertium Diogene, segm. 20. Küst.

sum: O aurea vitta! o deliciis meis conspirans! o dulcis cubitus! Γλυκὺς ἀπείρω πόλ. Dulce bellum inexplerto. dicitur de iis qui pericula non experti cupidius iis se committunt. Γλυπτόν. Sic apud Davidem vocatur idolum. Γλυφεῖον. Ab verbo γλύφω. Γλυφίδασι. Sagittae crenas, quibus nervum admoveamus. ab verbo ἐγγεγλύφθαι, i. e. excavatum esse. Γναθαίνια. Nomen proprium. item Gnathaeinium. Γνάθους. At idem ei videtur malum accidisse, quod olim Thucydidi, cum in iudicium vocaretur: buccas nimirum subitus stupor invasit. Γναθωνίδης. Patronymicum. Γναμπτή. Curva. Γνά-

φαλοι. Visus est sibi quidam in culcitra triticum proimento habere. pulvinaria dicens subter caput locata. Γναφεύς. Communiter quidem per γ scribitur; Attice vero per ξ. κνάφος vero est quoddam spinæ genus, quo vestes poliantur. id pendet a κνώ, quod significat rado. [Γνάψις. ab γανόν, quod splendendum significat.] Γνόφος. Profunda calli. Γνόπτες. Qui cognoverunt. Γνώθη σαυτόν. Nosce te ipsum. Apophthegma Chilonis: quod dicitur in eos qui pro aequo se iactant. Γνώθη σαυτόν. Nosce te ipsum, et Numisma adultera, praecepta Pythica. id est, opinionem vult

πολλῶν δόξης ὑπερόρα, καὶ παραχάραττε μὴ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ τὸ νόμισμα.

Γνώμα. Ὀλίγον ἐξωτέρω τῆς στρατηγίδος σκη-
νῆς χωρίον τι ὡσπερ ἀγορὰ ἀπεδέδεικτο, ὃ δὴ γνώ-
μα προσηγορεύετο. ἐκεῖσε δὲ αἱ πρεσβεῖαι καὶ αἱ 5
ἀγγελῆαι καὶ ὅλα ἐγίνοντο.

Γνωματεύων. διακρίνων, διαγινώσκων ἀκρι-
βῶς. ἢ Γνωματεύω, τὸ βουλευόμεαι. Ἔτερα διαλε-
γόμενοι, ἕτερα γνωματεύουσι.

Γνώμη. ἢ συνείδησις.

Γνώμη. σκέψις, ποιὰ τις διάθεσις. Καὶ
Γνώμων, ὁ συνετός. λέγεται δὲ καὶ γνώμων κανό-
νιον τι μηχανικόν, καὶ δὴ καὶ τι σχῆμα γεωμετρι-
κόν, καὶ διοπτρικοῦ ὄργανου μέρος, καὶ δὴ καὶ
ἀστρονομικοῦ. ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν τοῖς γνωμονικοῖς ὄρ- 15
γάνοις μάλιστα λαμβανόμενον.

Γνώμας ἔλεγον καὶ τὰς δημογορίας.

Ἀπὸ τοῦδὲ

ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας,
ἢ σὺ.

Γνώμη. ἢ βουλή καὶ ἢ προαίρεσις. Ὅτω θεῖα
μὲν ἢ γνώμη περιόντι, εἰς θεοὺς δὲ ἢ μεταχώρη-
σις. Ἀθήριανός. Γνώμη καὶ τὸ σκέμμα. Ἀριστο-
φάνης Νεφέλαις.

Πρώην δὲ γε γνώμην μεγάλην ἀφηρέθην
ὑπ' ἀσκαλαβώτου.

καὶ τὴν δημογορίαν ὁ αὐτός.

Γνώμην ἐμήν. ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώ-
μην καὶ οἴησιν.

10 Γνώμη. παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι Μαστιγο-
φόρῳ.

Γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς
ἐπ' ὄμμασι.

χαρὰν φησι τὴν ἐπὶ τῷ δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας ἀνη-
ρῆσθαι. ταύτης οὖν τῆς χαρᾶς ἀπειρῆσα, δυσφόρους
γνώμας ἐμβαλοῦσα τοῖς ὄμμασιν. οὐκ ἐκλεψά φησι
τὴν ὄψιν, ὥστε μὴ ὄραν· ἀλλ' ἐπ' αὐτῇ δύσφορον
γνώμην ἐπέβαλον, ὡς οἴεσθαι ἰδεῖν τὰ μὴ ὄντα·
τοῦτο δὲ οὐ τῶν ὀφθαλμῶν ἀμάρτημα, ἀλλὰ πολὺ

20 πρότερον τῆς διανοίας.

3. Γνώμα. ὀλίγον ἐξωτ.] Vide quae de hoc loco disputat Salmasius in Solinum p. 472. qui ex Hygino ostendit, pro γνώμα hic scribi debere γνώμα. Küst. Adde Schelium in Hyginum Grom. p. 55. Γνώμα cum A. E. bis scripsi. Suspicionem vero quodammodo firmat *V. glossam Γνωματεύων praefigens. 4. ἀπεδέδεικτο] ἀποδέδεικτο A. 5. ἐκεῖσε δὴ *V. 7. Γνωματεύων] V. Schol. Platon. p. 413. et Lex. Bachm. p. 186. cui deest ἀκριβῶς. Cf. Ruhnkenius in Tim. p. 72. 8. Ἔτερα — γνωματεύουσι] Haec sunt verba Menandri in Excerptis Hoeschelii p. 80. [Exc. Legatt. p. 285.] Tourp. Qui in annot. mss. addit Themist. p. 188. ed. Hard. Agathiam p. 15. Philostrat. p. 83. 9. γνωματεύματα γνωματεύουσι Zon. p. 445. 10. συνείδησις] Addit E. ἢ βουλή καὶ ἢ προαίρεσις, quae Zonaras praestat, comparandas ille p. 443. sq. praeter Lex. Bachm. p. 186. 14. διοπτρικοῦ] διοπτρικής C. διοπτρικής V. δὴ καὶ] ἔτι E. 16. λαμβανόμενον] περιλαμβανόμενον Coisl. Huc vero cum A. C. *V. retraxi, quae supra post v. Γνώμα exhiberi solebant, Γνώμας — ἢ σὺ. Quamquam nemo non intelligit his olim suam sedem fuisse post verba, καὶ τὴν δημογορίαν ὁ αὐτός. 18. Ἀπὸ τοῦ νῦν] Haec sunt verba Aristophanis Nub. 431. Apud Aristophanem tamen pes hodie redundat, quippe apud quem versus hic ita legitur: Ἐν τῷ δήμῳ γνώμας μεγάλας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σὺ. Delendum est μεγάλας, ut versus modulul constet. Küst. τοῦ νῦν] τοῦδὲ restituimus cum v. Ἀπὸ τοῦδὲ, cui auctoritas libri E. accessit,

qui in fine addit Ἀριστο νεφε.

2. μεταχώρησις] μεταχρήσις A. 4. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 170. unde legendum ἀφηρέθην. 5. δὲ γε] γε om. A. B. V. C. Med. 7. Post αὐτός eieci haec: Γνώμη. Οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὀπλων ἰσχυρότερον. πᾶς γὰρ ὁ δυνάμει προῦχων δικαιοτέρα εἶναι καὶ λέγειν καὶ πράττειν δοκεῖ. Ubi Küsternus: „Οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὀπλων ἰσχ.] Quid hoc fragmentum ad vocem γνώμη?“ Facit omnino hoc fragmentum ad v. Γνώμη: nam hac pericopa voluit auctor docere vocem Γνώμη etiam usurpari pro *sententia*, sive eleganti dicto morali, atque adeo hoc exemplum subiunxit, quod continet huiusmodi γνώμην. Bos. Animadv. ad Scriptt. Gr. p. 149. Somptus locus ex Dion. Cass. LXI, 1. Deest gl. A. V. C. et male huc videtur translata ex v. Δικαίωμα. Gaisf. Qui verissime sensit; nam Bosium apparet lusisse, qui fetum lectoris cuiuspiam pro doctrina Suidae venditarit. Cf. v. Γνώμη. παρὰ Σοφ. 8. Γνώμην ἐμήν] Ex Aristoph. Eccles. 349. Ubi eadem quae Suidas, habet Scholiastes. Tourp. Vid. Phrynich. Bekkeri p. 32. Aristoph. Vesp. 1018. Pac. 232. 10. Σοφοκλεῖ] Addunt statim γνώμη A. B. *V. Med. Ubi quod iterum inculcatur γνώμη (v. Boisson. in Nicet. Eugen. p. 67. sq.), vehementer arguit hanc quoque glossam per fraudem accessisse. In seqq. Scholia Sophoclis descripsit Suidas, quibusdam tamen parum callide mutatis. 12. Γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χ.] Locus hic est mutilus et turbatus, qui apud Sophoclem in Ai. 52. rectius sic legitur: Ἐγὼ σφ' ἀπειρῶ, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι Γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς. Küst. Error librorum, qui fines versuum saepius distraxerunt.

contemno, et non veritatem, sed nomisma adultera. Γνώ-
μα. Locus quidam haud procul a praetorio distans et fori usum
praebens γνώμα vocabatur. illic et legati et nunci aúdio-
bantur, omniaque negotia expediebantur. Γνωματεύων.
Dijudicans, accurate dignoscens. Vel γνωματεύω, delibero.
Ἄλλω λοκνυται, aliud sentiunt. Γνώμη. Conscien-
tia. Γνώμη. Consideratio, quaedam animi affectio. Et
Γνώμων, prudens, peritus. dicitur etiam γνώμων regula quae-
dam mechanica, item figura geometrica, et dioptri-
cisticque instrumenti pars, praeterea stilus in instrumentis
gnomonis. Γνώμας etiam vocant conciones. Ab hoc
tempore nemo pluribus concionibus vincet quam tu. Γνώ-
μη. Consilium, sententia. Arrianus: *Qui civens, mente*
Suidae Lex. Vol. I.

erat divina, ad deos autem ex vita migravit. Γνώμη
etiam significat rem quam meditatur. Aristophanes Nubibus:
Nuper etiam rem magni momenti animo meditans turbatus
est a stellione. Idem etiam γνώμην vocat concionem. Γνώ-
μην ἐμήν. Secundum meam sententiam et opinionem. Γνώ-
μη. Sophocles Aiacos flagellifero: *Ego vero crudele eius gau-*
dium irritum reddidi, falsa rerum specie oculis eius ob-
iecta. gaudium illud dicit, quod Ajax ex imaginaria caede
Graecorum conceperat. huius igitur gaudii fructu eum privavi,
inquit, efficiens ut falsa rerum species oculis eius obversaretur.
non enim, inquit, visum ademi, quo nihil prorsus cerne-
ret; sed mentem insaniam affeci, ut putaret se videre, quae non
videret. id autem non tam oculorum vitium est, quam mentis.

μενα ἔτυχε τῆς δίκης. ἀντὶ τοῦ τὴν αἰτίαν, τὴν ἀφορμὴν.

Γνωσιμαχήσαι. μετανοῆσαι, μεταγῶναι τὸ δίκαιον καὶ πρέπον. ἢ τὸ γινῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν καὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἰσχύν. Οὐκοῦν οἱ πλεῖστοι ἐγνωσιμάχουν καὶ μετεβάλλοντο. Ἀθήριανός· Εἴπη Χοσρόης γνωσιμαχῆσας ὑποδύσεται τοῖς ἐκ Ῥωμαίων ξὺν δίκῃ ἀξιουμένοις.

Γνωστοί. φίλοι.

Γνωτός. ἀδελφός. Καὶ Γνωτή, ἀδελφή.

Ὡ φίλ' Οἰδίπους, γνωτὰ κοῦκ ἄγνωτά μοι προσήλθεθ' ἰμείροντες. εὐ γὰρ οἶδ' ὅτι νοσεῖτε πάντες· καὶ νοσοῦντες ὡς ἐγὼ οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξίσου νοσεῖ.

τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἐν' ἔρχεται μόνον καθ' αὐτόν, κοῦδέν' ἄλλον· ἢ δ' ἐμὴ ψυχὴ πόλιν τε κάμει καὶ σ' ὁμοῦ στένει.

Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Γνωτῶν τρισσατίων ἐκ τρισσατίης λίνα θήρης δέχνησο Πάν.

Γνύξ. ἐπὶ γόνατα.

Γογγύλιον. στρογγύλον. Καὶ Γογγυλίζει, ἀντὶ τοῦ μεταστρέφει. Ἀριστοφάνης·

Ὡσπερ γυναικὶ γογγύλην μεμαγμένην.

αἱ γὰρ γυναῖκες ἵνα μὴ δοκοῖεν πολυφάγοι εἶναι, ὀλιγοφαγίας δόξαν ἐμφαίνουσι, στρογγύλας ποιοῦσαι τὰς μάζας.

Γοδολίας. ὄνομα κήριον. καὶ μὴν.

Γοερὸν. θρηνηῶδες, λυπηρόν, κατασκευτικόν. Καί,

Γοεροῖο γόοιο.

15 Γόης, γόητος. κόλαξ, περιεργος, πλάνος, ἀπατεῶν.

Γοητεία. μαγεία.

3. Γνωσιμαχήσαι] Lex. Seg. p. 33, 15. 228, 27. 233, 20. [Lex. Bachm. p. 186.] Semel h. v. usurpasse Arrianum in secundo τῶν μετ' Ἀλέξανδ. tradit idem p. 131. Gaisf. Antiatticistes: ἀπαξ ἐχρήσατο τῇ λέξει Ἀθήριανός ἐν πάσῃ τῇ πράξει αὐτοῦ, ἐν δευτέρῳ κτλ. Ubi miramur grammaticum, tametsi usus infrequentiam praeter suum consilium (nam multum abhorret p. 173.) et rei veritatem annotarit, structurae tamen nullam habuisse curam. Sed compendium vocis peperit ἀπαξ, quod explicandum erat αἰτιατικῇ. ἀντὶ τοῦ μετανοῆσαι] ἀντὶ τοῦ om. A. B. V. E. Item delevi praegressum αἰτιατικῇ cum *V. 4. ἢ τὸ γινῶναι] Simili sensu vocem hanc exponit enarrator Comici in Av. 536. Γνωσιμαχῆσαι ἐστὶ τὸ γινῶναι ὅτι πρὸς κρείττονας αὐτῷ ἢ μάχη, ἔσυνασαι. Küst. Sumpta haec ex Gloss. Herodot. III, 25. Cum Suidae scriptura edita Zon. p. 445. 6. ἐγνωσιμάχουν] Scribendum, ἀναφρονήσαντες ἐγνωσιμάχουν. Quomodo recte legitur hic locus supra v. ἀναφρονήσαντες. Tour. 7. Εἴπη Χοσρόης] Fragmentum auctius legitur supra v. Ἀπεύραστον, unde mihius diligenter esse ductum videtur, nisi quod accessit nomen Arriani. Hunc autem res Osroae (legendum enim Ὀσρόης), quem debellavit Traianus, in Parthiis explicasse credibile est. 10. Γνωτός] Γνωστός Coisl. Γνωτοί, ἀδελφοί] Γνωτή, ἀδελφή A. V. C. Γνωστή ἢ ἀδελφή Coisl. Cf. Zon. p. 444. 11. Ὡ φίλ' Οἰδίπους] Haec et quae sequuntur sunt verba Sophoclis Oed. R. 58. ut Portus monuit. Apud Sophoclem tamen primus versus ita legitur: Ὡ παῖδες οἰκτροί, γνωτὰ etc. Sic et apud Suidam scribendum est. Küst. Οἰδίπους ut Suidas assolet opinor versibus Oedipi Regis esse praefigendum, resectis istis Ὡ φίλ'. Neque repugno, si quis prophet Dohrael coniecturam, Σοφοκλῆς Οἰδίποδι. 13. νοσοῦντων E. 15. ἐν' ἔν C. Med. 16. αὐτόν — ἄλλον] αὐτό — ἄλλο E. Med. κοῦδέν' οὐδέν *V.

1. ἐν Ἐπιγράμματι] Iuliani Aegypt. IX. pr. Anthol. Pal. VI, 12. Ceterum haec ἐν Ἐπιγράμματι — Πάν tacite collocavit Küsterus ante versus Sophoclis. 4. Γνύξ] Zon. p. 446. Glossa Homericā: vide vel Il. ε. 68. γόνατα] γόνυ Apollon. Lex. p. 209. τὰ γόνατα Hesych. et Coisl. Statim cum V. C. removi glossam ex v. Ἀνάχαρις mendose repetitam, Γνύξου. ὅτι Ἀνάχαρις υἱὸς ἦν Γνύξου, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος. Alteram gl. Γόγγυρος. εἶδος ἰχθύος, ὃς ἐσθίει τῶν πολυπόδων τοὺς πλοκάμους, Gaisf. delevit cum A. B. C. V. E. 5. Γογγύλιον] Leg. Γογγύλον. Vid. Platon. Cratyl. p. 427. C. Bekkeri annot. crit. p. 284. Gaisf. Accedit Tittmannus, ubi Zon. p. 448. idem mendum recepit. Γογγυλίζειν — μεταστρέφειν] Sic etiam Schol. Aristophanis: Γογγυλίζει — μεταστρέφει A. V. Zon. p. 449. Vid. Aristoph. Thesm. 61. 6. Ἀριστοφάνης] Pac. 28. ubi vide Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. 7. μεμαγμένην] μεμαγμένη B. C. V. E. 11. μινός] In MSS. [B. E. *V.] in casu recto legitur μίν. Küst. Glossa sacra. 12. Zon. p. 448. 14. Γοεροῖο γόοιο] Sic legitur in 2 MSS. Pariss. itemque in alio quodam Cod. MS. quo Pearsonus usus est. At priores editt. corrupte exhibent γοεροῖο μόνιο. Fortasse respexit grammaticus noster ad Homerum Il. ω. 524. ubi legitur κρηεροῖο γόοιο. Küst. γοεροῖς γόοις A. 15. Γόης] Vid. Piers. in Moer. p. 113. et Ruhken. in Tim. p. 73. 17. Γοητεία. μαγεία] Hanc gl. edidi cum MSS. Gaisf. Addit eam nominatim *V. quo auctore cum Med. καὶ post alterum Γοητεία delevi.

me pactis non steterit, debitas eum poenas luisse. Γνωσιμαχήσαι. Poenitentia duci, mutata sententia sequi iustum et decorum. vel suam infirmitatem, hostium vim agnoscere. hanc nobrem plerique agnita virium suarum imbecillitate sententiam mutarunt. Arrianus: Si forte Chosroes agnita virium suarum imbecillitate iustis Romanorum postulatis cedere vult. Γνωστοί. Amici. Γνωτός. Frater. Et Γνωτή, mater. O miserandi filii, quid petentes ad me accesseritis cum ignoro. scio enim vos omnes morbo laborare, neque tamen, quamvis omnes laboremus, vestrum est, qui aequae mihi sit atque ego. vester enim dolor ad unum tantum et sin-

gulos vestrum, non ad alium quemquam pertinet; meus autem animus et civitatis et meam ipsius et tuam simul vicem dolet. In Epigrammate: Trium fratrum ex triplici venatione retia, Pan, accipe. Γνύξ. Genibus flexis. Γογγύλιον. Rotundum. Et Γογγυλίζει, convertit. Aristophanes: Velut subactam mulieri massam rotundam. mulieres enim ne videantur edaciores esse, massas rotundas faciunt, quo praebeant aliis opinionem, se parum edere. Γοδολίας. Nomen proprium. item nomen mensis. Γοερὸν. Luctuosum, triste, animum vellicans. Et tristis luctus. Γόης. Assentator, ardello, praestigiator, impostor. Γοητεία. Magia.

Γοητεία. μαγεία. καὶ φαρμακεία διαφέρει·
 α. εφ' ἑφείρων Μῆδοι καὶ Πέρσαι. Μαγεία μὲν οὖν
 οὖν ἐπικλήσεις δαιμόνων ἀγαθοποιῶν δῆθεν, πρὸς
 ἐξαιρέτως εἰσὸς σέστασιν· ὡς περ τὰ τοῦ Ἀπολλωνίου
 ἐπὶ Γραμῆος θεσπίσματα. Γοητεία δὲ ἐπὶ τῷ ἀνά- 5
 ρεῖν νεκρὸν δι' ἐπικλήσεως. ὅθεν εἴρηται ἀπὸ τῶν
 γῶν καὶ τῶν θρήνων τῶν περὶ τοὺς τάφους γινόμε-
 νων. Φαρμακεία δέ, ὅταν διὰ τινος σκευασίας θα-
 νατηφόρου πρὸς φίλτρον δοθῇ τινι διὰ στόματος.
 Μαγεία δὲ καὶ ἀστρολογία ἀπὸ Μαγουσαίων ἤρ- 10
 ξατο. οἱ γὰρ τοὶ Πέρσαι Μαγῶν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων
 ὀνομάζονται. Καὶ Μαγουσαῖοι, οἱ αὐτοί. Καὶ
 Γοητεύω, αἰτιατικῆ.

Γολγοθά. τόπος.

Γολιάθης. οὗτος Παλαιστίνος ἦν ἀνὴρ παμ- 15
 μεγεθέστατος, πηχῶν τεσσάρων καὶ σπιθαμῆς,
 ὅπλα τῆ φύσει τοῦ σώματος ἀναλογούντα περικί-
 μενος.

Γολόη. ὄνομα τόπου.

[Γολόσσης. ὁ Νομάδων βασιλεὺς. καὶ ἔστιν
 ἐν τῷ Ἀσδρούβας.

Γομόρ. εἶδος μέτρον Ἑβραϊκοῦ.]

Γόμορα. τόπος τῶν Σοδόμων.

Γομφιασμός. ὁ συγκλασμός.

Γομφίους. δδόντας, κλειδώσεις. Καὶ Γομ-
 φιόδουπα ἢ χαλινά, ἐν Ἐπιγράμματι, τὰ εἰς τοὺς
 γομφίους κτυποῦντα· τουτέστι, τὰς σιαγόνας.

Γομφίους. τοὺς προσθίους δδόντας.

Ὁ δ' ἀχρήσας γομφίους τε συγκρούσας,
 μή μοι χαρίζου φησί.

Γομφοπαγῆ ῥήματα. ἀντὶ τοῦ ἀκριβέστατα,
 πολυσύνθετα. περὶ Αἰσχύλου Ἀριστοφάνης.

Γόμοφοι. μύλοι, σφῆνες, δεσμά, ἄρθρα, σύν-
 δεσμοὶ δδόντων.

Γόνατον. Καὶ κάλαμοι ἐνέκειντο ἐν τοῖς κρα-
 τήρσιν οὐκ ἔχοντες γόνατα.

1. Γοητεία. καὶ μαγεία, καὶ φαρμ. διαφ.] Huc spectant verba Nicephori in Synesium de Insomn. p. 363. Ἄλλο ἐστὶ γοητεία, καὶ ἄλλο μαγεία, καὶ ἄλλο φαρμακεία. Γοητεία μὲν γὰρ ἐστὶν ἢ ἀπὸ τῶν ἐνύλων καὶ ἀκαθάρτων καὶ κακοποιῶν δαιμόνων ἐστὶν οὗς προσκαλουμένη. ἔσχε δὲ καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν γῶν, ὡς θρήνων εἶνα πράττουσα. Μαγεία δὲ ἐστ' ἢ διὰ τῶν μέσων δαιμόνων, ἀύλων τε καὶ ἐνύλων ἐνεργούσα. Φαρμακεία δέ, ἢ διὰ βρώσεως ἢ πόσεως. Küst. Similiter et Schol. Hermoz. T. IV. p. 26 ubi mendose legitur ἐνερούσα (adde T. VI. p. 18.); et Nonnus in Gregor. Naz. p. 150. quem Küsterus in gl. Μαγεία eadem repenti prodit. Ad hunc fontem redit etiam v. Φαρμακεία. 2. ἄπαρ . . . Πέρσαι] Vide v. Μαγική. 3. ἐπικλήσεις] ἐπίκλησις E m. sec. 4. τὰ τοῦ] τοῦ om. E. 6. νεκρὸς] νεκρὸν dedi cum A. B. E. C. τὸν νεκρὸν Zon. p. 448. A Suida paulum recedit Eudocia pp. 41. 284. γοητεία δὲ ἐστὶν ἐπίκλησις δαιμόνων κακοποιῶν περὶ τοὺς τάφους εἰλουμένων ἐπὶ κακοῦ τινος σέστασιν. γοητεία δὲ ἤκουσεν (λέγεται) ἀπὸ τῶν γῶν κτλ. 10. Μαγεία δὲ — οἱ αὐτοί] Haec olim in vv. Ἀστρονομία, Μαγῶν et Πέρσαι repetebantur. 10. Μαγουσαίων Med. 12. Novissima καὶ Γοητεύω, αἰτιατικῆ om. vulg. Siletur *V. 14. Γολγοθά. τόπος] Locus hic ex historia passionis Dominicæ satis notus est. Küst. 17. τῆ φύσει] τῆς φύσεως A. B. V. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite reposuit scripturam Iosephi A. Ind. VI, 9. Habet tamen suam analogiam genitivus, v. Hasiun in Leon. Dic. p. 187. Sub finem glossæ cum A. V. delevi, ὁ αὐτὸς Γολυθ Ἑβραϊδὶ διαλέκτω.
2. Γολόσσης] Γολόσσης E. Deest gl. V. eamque notavi. 4. Γομόρ] Deest gl. A. Habet Zon. p. 447. Cf. intyp. Hesychii. 5. Γόμορα] Γόμορα E. Vide v. Κρανγῆ Σοδόμων. τόπος τῶν Σοδόμων] Legendum est procul dubio τόπος τις ἐγγὺς τῶν Σοδόμων. Küst. 6. συγκλασμός] Sic Zon. p. 447. δδόντων, praeunte Sopingio, ex Cyrilli Lex. sublungi iussit Albertus in Misc. Obs. Vol. IX. p. 144. f. ὁ αἰμωδιασμός τῶν δδόντων Herodianus Epim. p. 16. 7. Γομφίους δδόντας. κλειδ.] Potius legerim, Γόμορους. δδόντας γομφίους. κλειδώσεις. Küst. Γομφοῦς C. Distinctionem leviter refinxit. Nescio an gl. respiciat Aristoph. Thesm. 430. Gaisf. κλειδώσεις interpres veterat, septimum dentium. Aliter hoc explicari iubet τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως apud Schol. Aristoph. Av. 1159. Vesp. 155. Ceterum v. Zon. p. 447. Γομφιόδουπα] γομφιόδουπα τὰ E. Dictum φ. Maecii VI, 1. Anthol. Pal. VI, 233. 10. Γομφίους] Vid. Ἄλλοις μὲν γλώττα. Hemst. 11. Ὁ δ' ἀχρήσας] Versus Babrii p. 37. Tyrwh. p. 157. Knoch. ἀχρήσας A. V. 13. Γομφοπαγῆ ῥήματα. ἀντὶ τοῦ ἀκριβ.] Ex Schol. Aristoph. Ban. 843. 14. περὶ Αἰσχύλου] παρὰ Αἰσχύλου φησὶν V. 15. Γόμοφοι] Γόμοφοι Etym. M. p. 237. ubi haec leguntur totidem verbis. Sed recte Suidas cum Zon. p. 447. quamquam abesse malim μύλοι. δεσμοί Lex. Bachm. p. 186. contra Hesychium alioquin. 17. Γόνατον] Immo rectus singularis est γόνυ vel γόνας: a quo deducitur plurale γόνατα, non vero a γόνατον. Küst. Idem mox: „Vide paulo inferius v. Γονύων, ubi fragmentum hoc Xenophonti tribuitur.” Illud γόνατον nihili est. Rescribendum Γονάτων, vel, quod exemplo subiecto magis convenit, Γόνατα. Est autem depromptum hoc fragmentum ex Xenoph. Cyri Exped. IV, 5, 19. [26.] Ἦσαν δὲ καὶ πυροὶ καὶ κριθαὶ καὶ ὄσπρια καὶ οἶνος κρέθινος ἐν κρατήρσιν· ἐνήσαν δὲ καὶ αὐταὶ αἱ κριθαὶ λογιλεῖς, καὶ κάλαμοι ἐνέκειντο, οἱ μὲν μείζους, οἱ δὲ ἐλάττους, γόνατ' οὐκ ἔχοντες. Tourp. I. p. 109. Locus ab imperitis hominibus invectus, id est, glossæ Γονύων olim in margine ascriptus et consilio an temere sub speciem novae annotationis coactus. 17. ἐνέκειντο] ἐνέκταντο B. E.

Γοητεία, μαγεία et φαρμακεία differunt: quae tria Medi et Persae invenerunt. Μαγεία est enim evocatio daemonum beneficorum, boni alicuius efficiendi causa; qualia sunt Apollonii Tyrensis oracula. Γοητεία vero est, per quam animae defunctorum ab inferis evocantur. itaque dicta est ab voce γῶς, i. e. ab lamentis et eiulatibus, qui circa sepulcra audiuntur. Φαρμακεία vero dicitur veneficium, quo alicui pharmaca letalia per amorem praebentur. Magia vero et astrologia a Magusaeis orta est. Persae enim ab indigenis Magog vocantur. Et Magusaei sunt iidem. Γολγοθά. Locus sic vocatus. Γολιάθης. Goliathes fuit Palaestinus, maxima corporis statura praeditus, quattuor cubitorum et spithamae longitudinem implens, et arma corporis pro-

ceritati respondentia gestans. Γολόη. Nomen loci. [Γολόσσης. Gulussa, Numidarum rex. de eo vide v. Ἀσδρούβας. Γομόρ. Geuus mensurae Hebraicae.] Γόμορα. Locus prope Sodoma. Γομφιασμός. Confractio dentium. Γομφίους. Dentes molares, dentes clavium. Et γομφιόδουπα χαλινά in Epigrammate vocantur frena circa maxillas equorum resonantia. Γομφίους. Anteriores dentes. Ille vero κλειδὸς et dentes collidens, ne mihi, inquit, gratificari. Γομφοπαγῆ ῥήματα. Valde accurata verba et ex multis verbis composita Aeschilo tribuit Aristophanes. Γόμοφοι. Dentes molares, cunei, vincula; articuli, dentium series. Γόνατον. Genu. Inerant etiam crateribus calami, geniculis

περὶ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας φιλοστεφανούτων. καὶ γὰρ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ κατὰ τὴν τοῦ λοιποῦ βίου προστασίαν, ἔτι δὲ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν στεφάνων, οὐδενὸς ἐλείπετο τῶν καθ' αὐτόν. καὶ μὴν ὅτε καταλύσας τὴν ἄθλησιν ἐπὶ τὸ πολιτεύεσθαι καὶ 5 τὸ πράττειν τὰ τῆς πατρίδος ὤρμησε, καὶ περὶ τοῦτο τὸ μέρος οὐκ ἐλάττω δόξαν ἐφέρετο τῆς πρότερον ὑπαρχούσης αὐτῷ· πλείστον μὲν ἀπέχειν δοκῶν τῆς τοῖς ἀθληταῖς παρεπομένης ἀγωνίας, πρακτικώτατος δὲ καὶ νουνεχέστατος εἶναι νομιζόμενος 10 περὶ τὴν πολιτείαν.

Γοργῶπις. γοργόφθαλμος.

Γοργωπὸν ἔδραν. φοβερὰν καθέδραν.

Γοργύνη. δεσμωτήριον ὑπόγειον. ἢ ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς κακοπράγμονος.

Γόργυρα. τὸ κατὰ γῆς ὄρυγμα. οὕτως Δείναρχος καὶ Ἡρόδοτος καὶ ἄλλοι.

Γορδίειον. πόλις. Καὶ Γορδιηνός, ὄνομα κύριον.

Γορπιαῖος. μῆν, ὁ Σεπτέμβριος, κατὰ Μακεδόνας.

Γορτύνη. πόλις. Καὶ Γορτύνιος, ἀπὸ τόπου.

Γόρτυς. ὄνομα νήσου.

Γοτθοί.

Γουνάσομαι. λιτανεύσω, παρακαλέσω.

Οὐδέτι γουνάσομαι τὴν βάρβαρον, οὐδ' ἐπ' ἐμαντῷ

κλαύσομαι.

Γούνδας. τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον γουνδίων.

Γώβαρις. ὄνομα κύριον.

Γωβρύας. ὄνομα κύριον.

15 Γωνία. ἡ τοῦ οἴκου. Καὶ Γωνιασμός. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου, εἰ ἔστι γνήσιος· Κάμπαντι, φησί, τοῦ τείχους, ὧ βουλή, ἔστι γωνια-

1. περὶ τοῖς] τοῖς om. B. E. Med. 3. δὲ καὶ] καὶ delevi cum A. et Ex. 5. ἐπὶ τὸ — καὶ τὸ] ἐπὶ τῷ — καὶ τῷ E. 9. τῆς τοῖς ἀθληταῖς παρεπομένης ἀγωνίας] Scribendum τῆς τοῖς ἀθληταῖς παρεπομένης ἀναγωγίας. Quae vox significantissima est. Glossae vet. Ἀναγωγία. Imperitia, Rusticitas, Petulantia. Suidas: Ἀνάγωγος. ὁ μὴ τυχῶν τῆς δεύσης ἀγωγῆς. Idem: Ἀναγωγία. Ὁ δὲ δι' ἀναγωγίαν ταῦτα ἐπασχε. τουτίστιν, ἀπαιδευσάν. Demetr. Phaler. Περὶ Ἑρμηνείας §. 173. Ἡ γὰρ ἀντιθέσις ἢ περὶ τὰ ὀνόματα ἐμπαίνει τινὰ ψυχρότητα ἡθους καὶ ἀναγωγίαν. Toup. III. p. 47. Cui assentitur Schweighäuserus. τῆς om. Med. 12. Γοργῶπις] Est epithetum Minervae apud Sophoclem in Ai. 450. ut Portus monuit. Küst. 13. Γοργωπὸν ἔ.] Euripid. Rhes. 8. Eadem Hesychius leviter affectus. Nominativos habet Zon. pp. 447. 448. 14. Γοργύνη] Scribe γοργύρη: quae vox aliquoties occurrit apud Herodotum lib. III. Vide etiam Eustath. in Homerum p. 1688. Küst. Emendavit Langermannus in Polluc. IX, 45. quae suspicio iam Stephani fuerat in Iud. Thes. Ling. Gr. Hemst. Gloss. Herod. III, 145. Γοργύρη. δεσμωτήριον ὑπόγειον: ubi ipsum Γοργύνη MS. Sangerm. ἢ ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς κακοπρ.] Haec non pertinere puto ad vocem Γοργύρη, sed alio referenda esse. Küst. Verissime haec retulit Grotefendus in Zeitschr. f. Alterthumsw. 1835. p. 503. ad gl. Γοργόνες Τιθράσιαι, de quo non sinit dubitare coll. v. Τιθρασος. 16. Γοργύρα] Ex Harpocrate. Γόργυρα posui cum *V. et libris vet. Vid. H. Steph. Ind. Thesaur. p. 693. E. Sic etiam Zonaras et Lex. Seg. p. 233. οὕτω ut solet cum Aldo vulg. 17. Ἡρόδοτος] Εἰρήναρχος B. E. Mox οἱ ἄλλοι V. C.

1. Γορδίειον] Γόρδιον E. qui mox Γορδιανός. Γόρδιον praecipitur in Cram. Anecd. II. p. 197. 3. Γορδιαῖος] Γορπιαῖος A. B. C. V. Zon. p. 447. Hesych. v. Ἄβ. Tum ὁ perperam Gaisf. om. cum A. B. C. V. Mox κατὰ Μακεδόνας om. V. C. Voluit Suidas, ut solet in mensium appellationibus: μῆν κατὰ Μακεδόνας· ὁ Σ. Vide Wesselingii Probab. p. 258. et Clint. F. H. III. p. 360. 5. Γορτύνη] Sic Zon. p. 448. Forma nominis ad aetatem inclinatam pertinet. Post πόλις quae adhuc edebantur, Κρήτης· ἀπὸ ἡρώος Γόρτυς, ea delevi cum A. *V. et partim B. E. quorum B. E. tenet Κρήτης, E. ἐν Κρήτη. Tum Γορτύνιος ἐξ αὐτῆς E. 7. Γοτθοί.] Sic dedi cum V. Nam subiecit Gaisf. ζῆται τὴν συναλοιφήν cum edd. ante Küst. et A. ubi tamen συναλοιφήν. Γοτθοί. ἔθνος τὴν σ. E. Glossam om. Küsterus. 9. Οὐδέτι γουνάσομαι] Epigr. adesp. LV1, 5. Anthol. Pal. V, 2. τὴν βάρβαρον] τὸν βάρβαρον E. et Zon. p. 449. 12. Γούνδας. τὸ παρ' ἡμῖν] Vide Meursium in Glossario v. Γούνα, qui pro γούνδας et γουνδίων hic legendum putat γούνας et γουνίον. Küst. Sed v. Ducangium in Γούνσαι. Deest gl. V. C. silente Gronovio. Statim quae Med. a Zon. p. 447. petierat, Gaisf. cum omnibus MSS. delevit; Γουνῶ ἀλώης. ἐν τῷ γονιωματῶ καὶ καρπίμω χωρίῳ τῆς γῆς. Vide Schol. Hom. II. ἔ. 530. 13. Γώβαρις] Γωβάρης ἢ Γώβαρις Zon. p. 461. 14. Γωβρύας] Mardonii pater. Pausan. Att. c. 1. Lacon. c. 11. Boeot. 1. Reines. 15. Γωνία] ἡ τοῦ σπιτίου Herodian. Epim. p. 17. γωνιασμός. Λυσίας] Eadem habet Harpocratio: sed brevius. Küst. 16. εἰ ἔστι γνήσιος] ἔστι δὲ libri Harp. copiosiores: ut hinc Lysiae fragmentum exordiantur.

in coronae studio decertant, celeberrimus fuit. nam et urvae dignitate, et totius vitae exteriore cultu, praeterea etiam coronarum numero nulli aetatis suae concedebat. praeterea postquam relictis certaminibus gymniciis ad rem publicam et negotia patriae tractanda se contulit, hac quoque ex parte non minorem quam ex anteacta vita gloriam attulit. nam et plurimum abesse videbatur ab illo stupore, ut athletas fere comitari solet; et ad res gerendas gnavis animus ac prudentissimus in republica habebatur. Γοργῶπις. Torva oculos. Γοργωπὸν ἔδραν. Terribilem oculos. Γοργύνη. Carcer subterraneus. [vel a pago quodam Atticae improbo.] Γόργυρα. Locus, sub terra fo-

diendo excavatus. sic Dinarchus, Herodotus, alii. Γορδίειον. Gordieum, urbs. Et Gordienus, nomen proprium. Γορπιαῖος. Mensis September apud Macedones. Γορτύνη. Urbs. Et Gortynius, nomen a loco deductum. Γόρτυς. Insulae nomen. Γοτθοί. Γουνάσομαι. Genibus flexis orabo, suppliciter precabor. Haud amplius supplicibus precibus orabo inhumanam puellam, neque sortem meam deplorabo. Γούνδας. Idem quod apud nos dicitur γουνδίων. Γώβαρις. Nomen proprium. Γωβρύας. Nomen proprium. Γωνία. Angulus domus. Et Γωνιασμός, curvitas anguli. Lysias in oratione contra Lysitheim, si modo is verus eius auctor est: Flectenti, Senatores, apparet muri vastus angulus ad

σμός ἐν ἀριστερῇ καὶ εὐρυχωρία πάνυ πολὺς. Καὶ Γωνιασμούς, ἀποφυγὰς, ἀπαγωγὰς. Ἀριστοφάνης· Ἐδειξα τουτουσι λεπτῶν κανόνων εἰσβολὰς ἐπῶν τε γωνιασμούς.

Γωνία ἀπορθῶσαι. τὸ ἐν γωνίᾳ ὑπὸ τινος ὡς περανθῆναι.

Γώνυμος. ὁ φερώνυμος.

Γωρυτός. Θήκη τόξων. Καὶ κατὰ γωρυτοῦ παρηρημένοι τρεῖς ἢ πλείους ἄκοντες, πλατεῖς μὲν αἰχμᾶς, οὐκ ἀποδέοντες δὲ δοράτων μέγεθος. Καὶ αὐδῆς. Καὶ γωρυτοὺς πλήρεις διστῶν.

Γράμματα. Ὅτι τὰ γράμματα Φοινίκες ἐφεῦρον πρώτοι· ἐνθεν καὶ Φοινίκεια ἐκλήθησαν· καὶ τὸν Κάδμον φασὶ πρώτον εἰς τὴν Ἑλλάδα κομισαί. Ιατρικὴν δὲ ὁ Ἄπις ὁ Αἰγύπτιος. ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἠύξησε τὴν τέχνην.

Γραμματεὺς. οὗτος πράξεως μὲν οὐδεμιᾶς ἦν κύριος, ὑπανεγίνωσκε δὲ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ

τὰ πρᾶττόμενα. ὁ δ' ἀντιγραφεὺς καὶ οὗτος ἀπὸ τοῦ γράφειν τὰ παρὰ τῇ βουλῇ ἠνόμασται.

Γραμματεὺς. ὁ νοτάριος. Τὸν τῶν ἀποδύτων γραμματεῖα ἀσηκρήτις καλοῦσι τὸ ἀξίωμα Ῥωμαῖοι. κληρωτοὶ δὲ ἦσαν τὸν ἀριθμὸν τρεῖς, γράφοντες τὰ δημόσια. οὐδενὸς δὲ ἦσαν οἱ γραμματεῖς οὗτοι κύριοι, ἀλλ' ἢ τοῦ γράφειν καὶ ἀναγνῶναι.

Γραμματεῖδιον, καὶ γραμματεῖον. τὸ συμβόλαιον. Γραμμάτιον δὲ, τὸ μικρὸν γράμμα. Ἐνθεν μὲν χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον καὶ γραμματεῖα βασιλικὰ, τὴν τῶν πατρικίων τιμὴν δωρούμενα.

Γραμματεῖον. διδασκαλεῖον. Ἄτε προηγήμενος ἀνεπίστως ἐκ τοῦ γραμματεῖον καὶ τῆς τοιαύτης διαθέσεως, πολὺς ἐπέπνει.

Γραμματίας. ἐξαριθμήσεις. Δαβίδ· Ὅτι οὐκ ἔγνω γραμματίας· ὅμως εἰσελεύσομαι ἐν δυναστείᾳ Κυρίου.

Γραμματιστής. ὁ τὰ πρῶτα στοιχεῖα διδά-

1. εὐρυχωρία π. πολλῇ] εὐρυχωρία π. πολὺς Harpocr. Pal. πολὺς etiam *V. Dativos in edita scriptura quomodo tuar non invenio; neque probatur εὐρυχωρία πάνυ πολλή, si contendatur cum exquisito πολὺς. Hoc igitur recepi, quod hyperbato quodam (v. de Synt. Gr. p. 431.) ab γωνιασμός distractum est. Ceterum ὅτι B. E. pro πάνυ. 2. Ἀριστοφάνης] Ran. 985. sed ubi locus hic paulo aliter legitur. Küst. 3. τουτουσι] τουτουσι A. B. E. Zon. p. 461. Id redit ad Aristophanis scripturam ἔπειτα τουτουσι λαλεῖν ἐδίδαξα. 5. ἀπορθῶσαι] ἀπορθῶσαι E. Parum hanc ut videtur comicam glossam Suidas percepit. Subest enim obscena figura, quasi puellae ad normam exigendae vel, ut ait Appuleius, dedolandae. Γωνία autem de norma sive regula post Platonem dixit Plutarchus Marc. 19. 7. Γώνυμος] Corruptio vocis Ἐπώνυμος, monente Valckenario post Salmasium: in qua consentiunt Hesychius et Zon. p. 461. 8. τόξων] τῶν τόξων B. E. Καὶ κατὰ—μέγεθος] Fragmentum hoc legitur apud Iosephum de Bello Iud. lib. III. (5,5.) p. 836. Küst. Μοχ παρηρημένοι B. E. *V. παρηρηται Ioseph. 12. Ὅτι Gaisf. tacite cum *V. 15. Cf. v. Ἄπις. 17. Γραμματεὺς. οὗτος πράξ.] Confer Harpocratonem h. v. itemque Petium de Legibus Attic. p. 257. Küst. Horum partes extant in Lex. Rhett. pp. 185, 226. Cf. Schol. Aristoph. Equ. 1253.
1. ἀπὸ τοῦ γράφειν] Immo ἀπὸ τοῦ ἀντιγράφειν. Küst. Obest dictio καὶ οὗτος. 3. Τὸν τῶν ἀποδύτων γραμματεῖα. ἀσηκ. κλοῦσι τὸ ἀξ. Ῥωμ.] Procopius de Bello Pers. lib. II. c. 7. Ἐτύγχανε γὰρ Ἰουστινιανὸς βασιλεὺς Ἰωάννην τε τὸν Ῥομφίνου καὶ Ἰουλιανὸν τὸν τῶν ἀποδύτων γραμματεῖα πρόξενος παρὰ Κοσρόην στείλλας. Ἀσηκρήτις καλοῦσι τοῦτο τὸ ἀξίωμα Ῥωμαῖοι. ἠκρητα γὰρ καλεῖν τὰ ἀπόδύτα νενομίχασιν. Ex hoc loco Suidae verba deprompta esse apparet. Küst. 5. κληρωτοὶ δὲ ἦσαν τὸν ἀριθμ.] Haec et quae sequuntur de scribis veterum Atheniensium intelligenda sunt: quod ideo moneo, ne quis forte haec ad instituta Romanorum, quorum mentio proxime praecedit, referenda esse putet. Solet enim saepe Suidas excerpta de rebus diversissimis absque ulla nota distinctionis uni voci subicere: quae res incautum lectorem facile decipere potest. Küst. 6. οὐδενός.] Vid. Lex. Seg. p. 226. 8. Γραμματεῖδιον] V. potissimum Etym. M. p. 241. 9. γράμμα] i subicit Zon. p. 455. ὡςπερ καὶ πηγαμίτιον addit E. Cf. Theodosii Gram. p. 70. f. et Herodiani Epimer. p. 268. Ἐνθεν] Exemplum incerte loci, quippe quod post v. seq. ponat A. omiserit autem V. Ἐνθα B. E. 12. Γραμματεῖον] Vox in hoc sensu occurrit apud Athenaeum p. 527. ubi male γραμματίοις. Dicitur γραμματεῖον, ut κωρυεῖον, Ιατρικεῖον. Τουρ. γραμματεῖα καὶ διδασκαλεῖα Iugurth. p. 452. Γραμματίας A. E. V. C. quod scribi postulabat litterarum series. Mox Δαβίδ om. V. Δαβίδ] Psalm. LXXI, 16. ubi vide Theodoretum. Küst. Ibi vulgo legitur πηγαμίτιος. 18. V. Zon. p. 450. et Phrynich. Segn. p. 32.

sinistram et locus valde spatiosus. Et Γωνιασμούς, effugia, fallacias, fraudes. Aristophanes: Docui eos subtilium regularum usum et verborum fallacias. Γωνία ἀπορθῶσαι. In angulo ab aliquo subigi. Γώνυμος. Qui vero nomen gerit. Γωρυτός. Pharetra. Et ex pharetra tria vel plura iacula dependent, quae latis habent cuspides, nec magnitudine differunt ab hastis. Et alibi: Et pharetras plenas sagittis. Γράμματα. Litteras Phoenices primi invenerunt (unde etiam Phoeniciae dictae sunt); easque Cadmum in Graeciam primum intulisse ferunt. Apis vero Aegyptius artem medicam invenit: quam Aesculapius auxit. Γραμματεὺς. Scriba. hic ipse quidem Aullius negotii publici administrandi potestatem habebat, sed Senatui et populo praelegebat ea quae gerebantur. item alius ἀν-

τιγραφεὺς vocabatur, quod acta Senatus scriptis mandabat. Γραμματεὺς. Notarius. Scribam arcanorum Romani a cretibus vocant. † Tres erant scribae, qui sorte creati acta publica scribebant, his nullius rei gerendae potestas erat, praeterquam scribendi et praelegendi. Γραμματεῖδιον et γραμματεῖον. Tabula contractus. Γραμματίον vero, littera parva. Inde vero et aurum et argentum et diplomata repleta quibus Patriciorum dignitas conferebatur. Γραμματεῖον. Ludi litterarii. Magnum prae se ferebat fastum, utpote quae praeter spem ex ludo litterario et similibus institutis prodiret. Γραμματίας. Enumerationes. David: Quamvis in omnibus enumerandis impar sim, tamen in potentia Domini intrabo. Γραμματιστής. Litterator prima elementa de-

Πολὺ τῶν ἄλλων χυτρῶν τάναντία
αἰτῶται ποιουσί.
ποιητικῶς δὲ γρήυς λέγεται.

Ἡ γρήυς, ἡ χερνήτις, ἡ γυρὴ πόδας,
πύστιν κάτ' ἐσθλὴν ὕδατος παιωνίου
ἦλθεν πόθ' ἐρπύζουσα σὸν δρυὸς ξύλω.

Γραῦς ἀνακροτήσασα πολὺν κοινοροτὸν
ἐγείρει. ἐπὶ τῶν δι' ἐμπειρίαν πολλὰ πράγματα
κινούτων.

Γραῦς ὡς τις ἵππος τὸν χαραδραῖον τάφον
ἔξεις.

ἐπὶ τῶν ἀξίως τὰ ἔσχατα πασχόντων· παρόσον οἱ
γεγηρακότες ἵπποι εἰς τὰς χαραδρας κρημνίζονται
καὶ ἐμβάλλονται.

Γραῦς σέριφος. ἡ ἐν παρθενίᾳ γεγηρακῖα·
ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀρουραίας ἀκρίδος, ἣν καλοῦσι
γραῦν σερίφην καὶ μάντιν.

Γραῦς χορεύει. ἐπὶ τῶν παρ' ὦραν τι δια-
πραττομένων. ταῖς γὰρ νέαις πρέπει τὸ χορεύειν.
Καί, Γραῦν ὕθλοι. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην λη-
ρούντων.

Γραφάς. δικαστήρια, κατηγορίας.

Γραφή τε καὶ Λευκαῖος οὐ ταυτὸν. ἐπὶ τῶν
ἀνόμοια γραφόντων.

Γράφεται. ἀντὶ τοῦ γράφει, ἢ κατηγορεῖ.

5 Γραφεύς. ὁ ζωγράφος.

Ὅς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύθους.

τοιαῦτα γὰρ ἐν τοῖς μνήμασι ἐγραφον. Καὶ Δη-
μοσθένης γράφειν τὸ ζωγραφεῖν.

Γραφείδιον καὶ Γραφεῖον.

10 Γράφειν ἐς τάχος. οὕτω λέγεται κατὰ διαστο-
λήν. Προκόπιος· Τὴν ἐς τάχος γράφουσαν μοῖραν.

Γραφή. ἡ περὶ τῶν δημοσίων ἀδικημάτων κα-
τηγορία καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀμαρτημάτων. γίνον-
ται δὲ γραφαὶ καὶ νόμων καὶ ψηφισμάτων οὐκ ἐπι-
15 τηδεῖων εἰσκομίζεσθαι δοκούντων· αἵτινες γραφαὶ
παρανόμων καλοῦνται.

Γραφή. δημοσίου τινὸς ἐγκλήματος ἕνομα. οὐ
μόνον δὲ ὅταν ψηφίσματος ἢ νόμου κατηγορῆ τις,
παρανόμων γραφὴν ἀποφέρεισθαι καὶ γράφεσθαι
λέγεται· ἀλλὰ καὶ "ἐπ' ἄλλοις πολλοῖς δημοσίοις κα-
20 ἀδικήμασι. πολλὴ δὲ ἡ χρῆσις τοῖς ῥήτορσιν.

3. ποιητικῶς γὰρ Med. 4. Ἡ γρήυς] Philippi Thessal. Ep. IX. pr. Anthol. Pal. VI, 203. 6. ἦλθεν πόθ' ἐρπύζουσα σὸν δρ.] Idem senarius legitur infra v. Διεσκήριπτε. Küst. Iunge ποθερπύζουσα i. e. προσέρπουσα vel προσερπύζουσα. Hemst. 7. Γραῦς ἀνακροτήσασα] Diogen. III, 97. Arsen. p. 169. Γρήυς ἀνακροτέουσα Scaliger in Stromateo. 10. Diogen. III, 96. Anus p. 168. 15. Γραῦς σέριφος] Apud Hesychium et Zenobium (II, 94.), necnon in Vaticana Proverbiorum Appendice hodie legitur Γραῦς ξριφος; quod Erasmus, qui lectionem illam amplectitur, vertit, Anus hoedus. Sed lectionem Suidae recte defendit Leopardus Emendatt. lib. V. cap. 21. quem vide. Küst. Rederunt haec sub v. Σέριφος. Cf. v. Ἀρουραία μάντις. 18. Γραῦς βαχεύει Zenob. II, 96. cum Arsen. p. 168. 20. Γραῦν ὕθλοι] Sic Arsenius: Γραῦν ὕθλοι B. E. γραῦν ὕθλον Med. Γραῦν ὕθλος Plato Theaet. p. 176. B. cum Zenob. III, 5.
1. Γραφάς] Schol. Aristoph. Acharn. 674. Adresch. 8. γραφόντων] Addit MS. Coisl. 177. τὸν γὰρ Λευκαῖον γραφὴ τις καί-
σας ἀνόμοιον ἐποίησε. δύναται δὲ καὶ ἑτέρως ἀκούεσθαι, ὅτι οὐχὶ αὐτὴ φύσις γραφῆς, καὶ αὐτοῦ τοῦ γραφομένου σώματος.
4. Zon. p. 456. 6. Ὅς τοῖς] Aristoph. Eccles. 987. (1031.) τὸν τῶν γραφῶν ἀριστον. Οὗτος δ' ἐστὶ τίς; Ὅς τοῖς κτλ. Ul
Schol. τοιαῦτα γὰρ τινα ἐν τ. μ. ε. Monnit Toupius. Excliderunt tamen praegressae Aristophanis voces, τὸν τῶν γραφῶν
ἀριστον, quae plus ad demonstrationem valerent. Compara v. Λήκυθος. 7. Δημοσθένης] In Aristog. p. 786, 13. 9. On.
vulg. Servat *V. Haec ex indicibus Epimerismorum esse petita docet Theodosii Gramm. p. 71. Protulit aliquoties Etym. M.
10. Γράφειν] Vid. Ἐς τάχος γράφει. Ἀρχαία. Hemst. Copiosiorum locum praestat v. Ἀρχαία. E Xenophontis quasi Hec-
tae attulit Schol. Bav. in Demosth. p. 54. τοὺς δὲ νέαις περιήγειν εἰς τὴν ἐς τάχος γράφουσαν μοῖραν τῆς περὶ τὰ ἀρχαία δεκα-
ντίας. Ceterum usurpat istam formulam Libanius T. II. p. 216. 217. Ep. 136. Adde Theoph. Simoc. VIII, 13. ἀνδρα τινὰ τῶν κ
κάλλος γραφόντων, ὃν ἐν συνθέσει φωνῆς καλλιγράφον ὀνομάζει τὰ πλήθη, aliosque apud Lobeck. in Phryn. p. 123. ἤγε-
ται κατὰ διαστολήν] I. e. pro ταχυνγραφεῖν, quod ante Küsterum monuit Portus. 12. Γραφή] Vid. Heraldus Animadv. in
Salmas. p. 222. et seqq. Gaisf. 13. Expunge τῶν cum Lex. Bachm. p. 187. Cf. Lex. Rhet. p. 185. 15. V. Lex. Rhet. p. 184.
17. Γραφή. δημοσίου — ῥήτορσιν] Ex Harpocrate. Küst. 19. παρανόμων] παρανόμων Harp. Pal. ἀποφέρεισθαι] ἀπο-
φέρεισθαι καὶ γράφεσθαι B. C. V. E. Med. Harpocr. Pal. ἀπογράφεσθαι καὶ γράφεσθαι A. Item omnes addiderunt πολλὰς καὶ
ἄλλοις.

Ollae hae longe aliter comparatae sunt quam aliae. Poetice
vero dicitur γρήυς Anus paupercula, curvos habens pedes,
ad celebrem fumam aquae Paeoniae baculo querno innixa et
aegre reptans aliquando accessit. Γραῦς ἀνακροτ. Anus
subsultans multum pulveris excitat. de iis qui propter usum
rerum magnas turbas excitant. Γραῦς ὡς τις ἵππ. Anus
velut equus in torrente sepulcrum habebis. dicitur de iis qui-
bus merito pessimus vitae exitus contingit. equi enim senio con-
fecti in torrentes et fossas praecipitantur. Γραῦς σέρι-
φος. Anus seripha dicitur, quae in virginitate consenuit. per
translationem ductam ab agresti locusta, quam anum seripham
et mantin vocant. Γραῦς χορεύει. Anus saltat. de iis
dicitur qui praeter aetatem suam agunt. adolescentulas enim
decet saltare. Et, Nugae aniles. proverbium, de iis qui te-

mere nugas effutiant. Γραφάς. Iudicia, accusationes.
Γραφή τε καὶ Λευκ. Scriptura et Leucaeus non sunt idem
de iis dicitur qui dissimilia scribunt. Γράφεται. Scribitur
vel accusat. Γραφεύς. Pictor. Qui mortuis lecythos pin-
git. huiusmodi enim picturas in monumentis pingebant. Et De-
mosthenes γράφειν dixit, ut esset pingere. Γράφειν ἐς τὰ
τάχος. Sic dicitur per diastolen. Procopius: Μῦθος κελύκος
scribendί. Γραφή. Accusatio criminum publicorum et ali-
orum delictorum. instituuntur autem accusationes ob leges et de-
creta, quae perperam lata videntur: quae actiones παρανόμων
vocantur. Γραφή. Actionis publicae nomen. non solum
item cum quis decretum aut legem aliquam accusat, παρανόμων
iudicium instituere dicitur; sed nomen hoc de aliis etiam crimi-
bus publicis dicitur. frequens autem vocis usus est apud oratores.

Γραφή. ζωγραφία, κατηγορία, καὶ ἡ ἐπὶ γράμματος.

Ἀπορῶ, γράφω.

Γράφω μὲν ἀντὶ τοῦ καταγράφω ἢ ζωγραφῶ, ἐπὶ τῆς γῆς ξὺν τῷ δακτύλῳ καὶ τινι τοιοῦτῳ παιδιᾷ 5 **τινι**.

Γραφὴ καὶ ἐγκλήματα. κατηγορία καὶ ἐγκλήματα.

[Γράφω. τὸ ἐπιστέλλω. δοτικῇ. ἰστέον ὅτι τὸ γράφω πρὸς διάφορον σημασίαν διάφορον ἔχει καὶ 10 τὴν σύνταξιν. καὶ εἰ μὲν γράφω σοι ἐστί, δοκεῖ σημαίνει τὸ ἐπιστέλλω σοι· εἰ δὲ γράφω σε, σημαίνει τὸ ἐκτύπωμά σου ποιῶ· ὡς τό, Οἱ τὰς μορφὰς γράφοντες καὶ τὰ γράμματα. εἰ δὲ γράφομαί σε, σημαίνει τὸ κατὰ σοῦ ἐγγραφὰς ποιῶ, εἰς δι- 15 καστήρια ἐκτίθεμαι· ὡς τό, Γράφομαί σε φόνων καὶ παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθους.]

Γράψαι. κοιλᾶναι, διασκάψαι.

Γράψομαι. κατηγορήσω. Ἀριστοφάνης.

Γράψομαι

Μήδοισιν ἀπτόν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα.

Γραῖα. ἡ παλαιά.

Γραικοί. οἱ Ἕλληνες. ἀπὸ κόμης τινός, ἢ ἀπὸ Γραικοῦ τινος. ἐκ τοῦ Γραιξ Γραικός.

Γραιοσόβαι. ἀπὸ τῶν ἰχθύων ἀποσοβοῦντες τὰς γραῖδας, ὡς μὴ ἀγοράζωιν· ἢ γραῖσι συγκοιμώμενοι. σοβάδας γὰρ αἱ πόρραι.

[Γραιοῦδια. οἱ παρ' ἡμῖν ἐφθοῖ ὄμφακες.]

Γρηγόριος, Ναζιανζοῦ ἐπίσκοπος· σταθμὸς δὲ ἐστὶν οὗτος Καππαδοκίας· ἀνὴρ ἑλλογιμώτατος, ἀναγκαῖος δὲ φίλος Βασιλείου τοῦ τῆς Καισαρείας ἐπισκόπου, τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ. οὗτος οὐ μόνον γραμματικὸς καὶ τὰ ἐς τὴν πόλιν δεξιός, ἀλλὰ πολλῶν πλείον καὶ εἰς φιλοσοφίαν ἐξήσκητο, καὶ ῥήτωρ ἦν ἀμφιδέξιος. οὗτος ἔγραψε καταλογάδην 15 πολλὰ. εἰς γὰρ τρεῖς μυριάδας στίχων τὰ συντάγματα αὐτοῦ συνέθηκεν· ἀφ' ὧν εἰσι τάδε. Περὶ τῆς τελευταίας τοῦ ἀδελφοῦ Καισαρίου, Ἐπιτάφιος εἰς τὸν θαντοῦ πατέρα, Ἐτερος εἰς τὴν ἀδελφὴν Γοργονίαν, Περὶ φιλοπρωχίας, Ἐπαίνους τῶν Μακροκαβαίων, Ἐπαίνους Κυπριανοῦ, Ἐπαίνους Ἀθανασίου, Ἐπαίνους Ἡρώκος φιλοσόφου, Κατὰ Ἰουλιαν-

1. ἐπιγράμμασιν] Portus legendum putat ἐπιγράμμα: quod non aspernor. Küst. ἢ ἐπιγράμματα. ἢ ἐπὶ γράμμα V. (ap. Gronov. p. 97.) ἢ ἐπὶ γράμμασιν [sic Gaisf.] vel ἢ ἐπιγράμμασιν ceteri cum Med. Sumpta est gl. ex Schol. Thucyd. I, 129. ubi ἢ ἐπὶ γραμμάτων. Bocto interpretatur Dukerus in eum locum: dicitur etiam de litteris vel de scriptura. Gaisf. Itaque scribendum fuit non in vitis optimis libris, ἐπὶ γράμματος: item expellendum videtur ἢ (id est kai) cum Aldo. 3. Ἀπορῶ, γράφω] Aristophanis Acharn. 31. Ἀπορῶ, γράφω, παραλλομαι, λογιζομαι. Vide ibi veterem enarratorem, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. Compara v. Ἀπορῶ. 5. ξὺν τῷ δακτύλῳ. καὶ τινι τοιοῦτῳ παιδιᾷ τινι] Locum hunc sic emendabis: ξὺν τῷ δακτύλῳ, καὶ τινι τοιοῦτῳ παιδιᾷ τινος. Küst. ἀπὸ τῆς γῆς ξὺν τῷ δακτύλῳ ἢ τινι τοιοῦτῳ παιδιᾷ τινος Schol. Sed reddendum Suidas ξὺν — παιδιᾷ τινος ex superiore glossa. 7. Γραφὴ καὶ ἐ.] καὶ ἐγκλήματα in capite gl., mox καὶ Kusterus delevit tacite. 9. Deest gl. V. C. eamque notavi. Haec breviter Zon. p. 456. ἰστέον ὅτι τὸ γράφω πρὸς διάφ. σημ. διάφ.] Eadem praene habet Etymologicus. Küst. Adde Cramer Anecd. II. p. 354. ἰστέον δὲ E. 14. γράφοντες] γράφοντες A. γράφομαι] γράψομαι A. 16. φόνων] νόμων B. E. 18. Γράψαι] Zon. p. 456. 19. Zon. p. 456. Γράψομαι Med. Ἀριστοφάνης] Pac. 106. 2. Γραικοί. οἱ Ἕλληνες] Vide Stephanum Byzantium v. Γραικός et ibi Berkelium. Küst. Cf. Zon. p. 451. Ἕλληνες] Κατὰ Ἀπίνους addit E. ubi manus recentior in marg. οὐδὲν λέγει. De h. v. Ducangium in Gloss. Gr. conferri iussit Gaisf. 4. Γραιοσόβαι:] Ex Schol. Aristoph. Pac. 812. 5. γραῖσι] γραῖσι A. B. E. *V. Zon. p. 451. γραῖσι Med. γραῖ Schol. γραῖσι H. Steph.

Ind. Thesauri. Tum συγκοιμωμένη B. V. E. C. 6. σοβάδες] σοβα A. Tum οἱ πόρραι B. E. 7. οἱ παρ' ἡμῖν αἱ ἰ. δ. Hemst. Deest gl. V. C. eamque notavi. 8. Γρηγόριος, Ναζιανζοῦ ἐπίσκ.] Confer Hieronymum de Scriptor. Eccles. eiusque interpretem Sophronium, apud quem nonnulli eorum, quae Suidas hic habet, ἀπτολεξεί quoque leguntur. Küst. Mox *V. σταθμὸς δὲ αὕτη Καππ. 10. ἀναγκαῖος] ἀναγκαῖος δὲ A. ἀνὴρ ἑλλογιμώτατος — πᾶσι γνώριμοι om. V. Καισαρίας Med. 11. οὗτος — ἀμφιδέξιος] Eadem extant in v. Ἀπολιναρίου. 17. Καισαρίου] Καισαρίου B. Med. et Sophronius. Cf. v. Καισαρίας. 18. Ἐτερος εἰς] Ἐτερον εἰς E. 20. Ἐπαῖνοι] Ἐπαίνους A. B. E. Edd. vet. Item in seqq. Sic etiam Sophronius. Mutavit tacite Kusterus, Porto monitus. 21. Ἐπαῖνοι Ἡρώκος φιλ.] Aliter Hieronymus in Catalogo Scriptt. Eccles. Cuius verba adducam: Laudes Maximī philosophi, post exilium reversi, quem falso nomine quidam Heronis super scripserunt, quia est et alius liber, vituperationem eiusdem Maximī continens; quasi non licuerit eundem et laudare et vituperare pro tempore. Küst.

Γραφή. Pictura, accusatio. item scriptura. *Langueo, scribo, γράφω* hic significat describo, vel digito aut aliquo alio instrumento in terra ludicra quaedam pingo. *Γραφὴ καὶ κρίξις*. Accusatio et crimina. [*Γράφω*. Litteras ad aliquem scribo. dativo iungitur. sciendum est, verbum *γράφω* pro diversa significatione diversam etiam habere constructionem. nam *γράφω σοι*, significat, litteras ad te scribo. sin *γράφω τινι*, imaginem tuam pingo. ut: *Qui imagines et litteras pingunt*. at *γράφομαί σε*, te accuso, in ius voco. ut: *Te caedium legum perpetram latarum arcuso coram Rhadamantho*.] *Γράψαι*. Scribere, effodere. *Γράψομαι*. Accusabo. Aristophanes: *Accusabo eum, tanquam Graeciam Medis prodendam*. *Γραῖα*. Vetula. *Γραικοί*. Graeci, vocati ab opinio quodam. vel ab aliquo, cui nomen erat Graecus. deducitur

a *Γραιξ Γραικός*. *Γραιοσόβαι*. Qui vetulas a piscibus arcent, ne eos emant. vel, qui cum vetulis concumbunt. *σοβάδες* enim vocantur meretrices. [*Γραιοῦδια*. Sic apud nos vocantur coctae uvae immaturae.] *Γρηγόριος*. Gregorius, Episcopus Nazianzenus (est autem Nazianzus statio Cappadociae), vir celeberrimus, et Basilii Caesareae in eadem Cappadocia Episcopi familiaris amicus. hic non solum grammaticus et poeta excellens, sed etiam multo magis philosophus insignis et orator peritissimus fuit. idem oratione soluta multa scripsit, operaque eius circiter XXX. millia versuum continent: ex quibus haec sunt. De obitu fratris Caesarii. Oratio funebris in patrem suum. Altera in sororem Gorgoniam. De pauperibus amandis. Laudes Maccabaeorum. Laudes Cypriani. Laudes Athanasii. Laudes Heronis philosophi. Contra Iulianum

νοῦ τοῦ βασιλέως λόγοι δύο, Κατὰ Εὐνομίου λό-
γοι β', Περὶ Θεολογίας α', Περὶ Υἱοῦ λόγοι β', Περὶ
τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λόγος εἷς, Πανηγυρικοὶ λό-
γοι δέκα· καὶ ἕτεροι πλείστοι καὶ πᾶσι γνώριμοι.
ἠκολούθησε δὲ τῷ Πολέμωνος χαρακτηῖρι τοῦ Λαο-
δικέως, τοῦ σοφιστεύσαντος ἐν Σμύρνῃ· ὃς ἐβεγό-
νει διδάσκαλος Ἀρισταίδου τοῦ ῥήτορος. ἔγραψε δὲ
αὐτῷ καὶ ἕτερα βίβλος δι' ἑξαμέτρων, παρθενίας
καὶ γάμου καθ' ἑαυτοὺς διαλεγόμενων· καὶ εἰς ἐτέ-
ρας ὑποθέσεις ἐν παντοίοις καὶ διαφόροις μέτροις,
ἅτινα συνάγονται εἰς ἐπῶν μυριάδας τρεῖς. Τοῦ δὲ
Γρηγορίου τούτου καὶ Φιλοστόργιος ὁ Ἀρειανὸς ἐν
τῇ κατ' αὐτὸν ἱστορίᾳ μνήμην πεποιήται, καὶ φησι·
Γρηγόριος γὰρ ἤκμαζε κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους
ἐν τῇ Ναζιανζῷ· σταθμὸς δὲ οὗτος ὁ τόπος Καπ-
παδοκίας· καὶ Βασίλειος ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππα-
δοκίας, καὶ Ἀπολλινάριος ἐν τῇ Λαοδικείᾳ τῆς Συ-
ρίας. τρεῖς δὲ οὗτοι ἄνδρες τότε τοῦ ὁμοουσίου
προὐμάχουν κατὰ τοῦ ἑτεροουσίου, μακρῷ πάντας
παρενεγκόντες τοὺς πρότερον καὶ ὕστερον ἄχρις
ἐμοῦ τῆς αὐτῆς αἰρέσεως προστάνας· ὡς παῖδα
παρ' αὐτοῖς κριθῆναι τὸν Ἀθανάσιον. τῆς τε γὰρ
ἕξωθεν καλουμένης παιδεύσεως ἐπιπλεῖστον οὗτοι
προεληλύθεισαν, καὶ τῶν ἱερῶν γραφῶν ὅποσα εἰς

ἀνάγνωσιν καὶ τὴν πρόχειρον μνήμην ἐτέλει, πολ-
λὴν εἶχον τὴν ἐμπειρίαν. καὶ μάλιστα γε αὐτῶν ὁ
Γρηγόριος. καὶ μὴν καὶ συγγράφειν ἕκαστος αὐτῶν
εἰς τὸν ἑαυτοῦ τρόπον ἦν ἰκανώτατος. τῷ μὲν γε
Ἀπολλιναρίῳ τὸ ὑπομνηματικὸν εἶδος τῆς λέξεως
μακρῷ ἄριστα εἶχε· Βασίλειος δὲ πανηγυρῆσαι λαμ-
πρότατος ἦν· τῷ δὲ γε Γρηγορίῳ, καὶ παρ' ἀμφο-
τέροις ἐξεταζομένῳ, μείζω βάσιν εἰς συγγραφὴν εἶ-
χεν ὁ λόγος. καὶ ἦν εἰπεῖν Ἀπολλιναρίου μὲν ἀδρό-
τερος, Βασιλείου δὲ σταθερώτερος. τοσαύτης δὲ
αὐτοῖς ἐν τῷ λέγειν καὶ γράφειν δυνάμει οὔσης,
καὶ τὸ ἦθος οὐδὲν ἦν οἱ ἄνδρες παρεῖχοντο πρὸς
τὴν τῶν πολλῶν θῆαν ἐπαγωγότατον. ὥστε καὶ οἷς
ᾠρῶντο, καὶ οἷς ἔλεγον, καὶ ὅποσα γράφοντες δι-
δίδοσαν, διὰ πάντων ἦρουν εἰς τὴν ἑαυτῶν κοινω-
νίαν τοὺς καθ' ὅτιον αὐτῶν εὐμαρέστερον ἀλίσκε-
σθαι δυναμένους. Τοσαῦτα περὶ αὐτῶν ὡς ἐν πα-
ραδρομῇ Φιλοστόργιος, καὶ ταῦτα Ἀρειανὸς ὡς
ἔγραψεν. "Ἐτι γοῦν περιῶν εἰς τὸν οἰκείον τόπον ὁ
Γρηγόριος ἐπίσκοπον καταστήσας ἐν τῇ λαχούσῃ
αὐτὸν ἐκκλησίᾳ, αὐτὸς ἐν ἀγρῷ τινι βίον μοναδικὸν
ἀπηνέγκατο. ἐλάσας δὲ περὶ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη καὶ
ἐπέκεινα, Θεοδοσίου τρίτον καὶ δέκατον ἔτος ἄγον-
τος, καταλίπει τὸν βίον, ἀνάξιον τοῦτο τῆς αὐτοῦ

1. βασιλέως] παραβάτου B. E. Κατὰ Εὐνομίον — υἱοῦ λόγοι β. inseruerunt A. et Parisinus Brequignii p. 15. 3. λόγος
εἷς] λ, ἄ E. 5. ἠκολούθησε] οὗτος παντάπασιν ἄριστος γεγονώς ἠκολούθησε V. 6. γέγονε *V. 7. ἐγράφη — μέτροις]
συνεγράψατο δὲ βιβλία διάφορα V. 9. γάμου] γάμου E. διαλεγόμενων] διαλεγόμενος B. Med. 11. συνάγονται] συ-
άγεται V. 13. μνήμην] μνήμα V. Mox Γρηγόριος δὲ E. 14. Γρηγόριος γὰρ ἤκμαζε κατ' ἐκείνους τοὺς χρ. — ἀλλασθε
δυναμένους] Haec omnia αὐτολεξεί leguntur etiam supra v. Ἀπολλινάριος. Küst. Item in v. Βασίλειος Καισαρείας. 15. στα-
θμὸς — Καππαδοκίας om. *V. 16. τῆς Καππαδοκίας om. V. 17. Ἀπολλινάριος] Ἀπολλινάριος B. E. Med. Eosdem libros
deinceps consentire credibile est. Mox τῇ om. *V. 18. τρεῖς δὲ οὗτοι] Hinc usque ad μοναδικὸν ἀπηνέγκατο omnia om. V.
μακρῷ πάντας — ἀπηνέγκατο om. *V. δὲ οὗτοι τότε ἄνδρες] δὲ ἄνδρες οὗτοι τότε E. δὲ οὗτοι ἄνδρες τότε A. *V. 24. Λεγ
παρεληλύθεισαν.
4. αὐτοῦ] ἑαυτοῦ A. αὐτοῦ E. 14. ᾠρῶντο] ᾠρῶντο dedi cum A. E. 22. ἀπηνέγκατο] ἀπηνέγκατο A. B. E. Med. sola et So-
phronius. περὶ τὰ] τὰ om. B. E. ἐνενήκοντα] ζ Med. Dedi cum A. ἐνενήκοντα. Mox post ἐπέκεινα V. inserit ὁ Γρηγόριος.
Θεοδοσίου τρίτον καὶ δέκατον ἔτος ἄγ.] Immo, ut Pearsonus recte observavit, decessisse potius videtur anno Theodosii und-
cimo: quod colligi potest ex verbis his Hieronymi in Catalogo Scriptt. Eccles. *Decessitque ante hoc ferme triennium in
Theodosio principe.* Scripsit autem Hieronymus catalogum suum anno Theodosii XIV. ut ipse in praefatione operis illius in-
nuit. Küst. 24. ἀνάξιον τοῦτο παθῶν ἀποκρουσθῆναι τῆς καθέδρας *V. αὐτοῦ] αὐτοῦ E. Tum ἀρετῆς καὶ om. V.

Imperatorem orationes duae. Contra Eunomium l. II. De theologia liber singularis. De Filio orationes duae. De Spiritu S. oratio una. Orationes panegyricae decem: aliae plurimae, quae omnibus notae sunt. socutus est autem genus dicendi, quo usus fuit Polemo Laodicensis, qui Smyrnae eloquentiam docuit, et Aristidis Rhetoris praeceptor fuit. scripsit etiam alium librum versibus hexametris, in quo virginitas et coniugium inter se colloquuntur. item de aliis argumentis diverso et vario genere versuum, quorum numerus XXX. millia circiter implet. Huius Gregorii Philostorgius Arianus quoque in historia sua mentionem facit his verbis: *Floruit illis temporibus Gregorius Nazianzi (est autem Nazianzus statio Cappadociae), et Basilus Caesareae in Cappadocia, et Apollinaris Laodiceae in Syria. hi tres riri tunc pro Homousio contra Heterousium propugnabant, longo intervallo superantes omnes illos, qui et ante et post ad meam usque aetatem haeresis illius defensores fuerunt: adeo ut Athanasius cum iis collatis puer iudicaretur. nam et in disciplinis profanis maximos fecerant*

progressus, et, quantum ad lectionem et promptam memoriam referretur, in sacris litteris insigniter versati erant; praesertim vero Gregorius. accedebat quod unusquisque illorum in suo genere stilo plurimum valebat. Apollinaris cum eo orationis genere, quod commentariis scribendis est optissimum, excellebat. Basilus vero in panegyrico genere dicendi palmam ferebat. Gregorii tamen cum utroque comparati oratio magis erat solida. nam et Apollinare in dicendo erat uberius, et Basilus gravior. cum autem tanta esset et dicendi et scribendi facultate praediti, iis etiam fuere moribus, quibus oculi plebis maxime allicerentur. itaque et aspectu et oratione et scriptis passim editis in suam familiaritatem pertrahabant omnes, qui ulla ratione pertrahi commode poterant. Haec de iis Philostorgius, quamvis Arianus, in transcursu scripsit. Gregorius autem superstes adhuc alium Ecclesiae suae episcopum in locum suum substituit, et ipse ruri vitam monachi egit. decessit anno decimo tertio Theodosii Imperatoris, annos amplius XC. natus, haud dignum virtutis suae

παθῶν ἀρετῆς, τὸ τῆς καθέδρας ἀποκρουσθῆναι τῆς βασιλευούσης τῶν πόλεων, καὶ προκριθῆναι μᾶλλον τοὺς φαυλοτέρους, ἢ τὸν ἐπ' ἀρετῆ καὶ λαμπρότητι βίου πάντων μᾶλλον ὑπερέχοντα.

Γρηγόριος, Νύσσης ἐπίσκοπος, ἀδελφὸς 5 Βασιλείου τοῦ Καισαρέως, ἀνὴρ καὶ αὐτὸς ἔλλογμώτατος, καὶ πάσης ὑπάρχων παιδείας ἀνάπλευς· προσκείμενος δὲ μᾶλλον τοῖς τῆ ῥητορικῆ χαίρουσι. καὶ γοῦν εὐδόκιμος ἐν ταύτῃ γέγνηται καὶ λαμπρὸς, εἴ τις ἄλλος τῶν πάλαι ταύτῃ γεγενημένων. οὗτος 10 συνέταξε κατ' Ἐδνομίου λόγον ἐξαίρετον, καὶ τεύχος Ἐδνομίου εἰς τὴν τοῦ ἀνθρώπου κατασκευὴν· ἄλλας τε πυκνὰς καὶ συνεχεῖς ὁμιλίας. εἰς τε τὰ Λίσματα τῶν ῥημάτων, καὶ εἰς τὸν Ἐκκλησιαστήν, καὶ πρὸς τὴν ἀδελφὴν Μακρίναν μακρὸν τινα καὶ περι- 15 καλλῆ περὶ ψυχῆς συνέθηκε λόγον. ἄλλα τε πολλὰ γεγραφήκει· καὶ τὸν πολυθαύμαστον ἔπαινον τοῦ πρώτου τῶν μαρτύρων Στεφάνου. καὶ βίον δὲ συνέταξε Γρηγορίου τοῦ ἐν Θαύμασι διαλάμπαντος.

Γρηγόριος, ὁ καὶ Θεόδωρος, ὁ Θαυματουργός, 20 Νεοκαισαρείας τῆς ἐν τῷ Πόντῳ ἐπίσκοπος, ἄσος κομιδῆ διὰ τὴν παιδευσιν Ἑλληνικῶν τε καὶ Ῥωμαϊκῶν γραμμάτων ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας εἰς

Βηρυτόν, ἀκεῖθεν εἰς Καισαρείαν τὴν τῆς Παλαιστίνης διέβη, ἅμα Ἀθηνοδώρῳ ἀδελφῷ· οὗς καὶ κατὰ μέρος εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν εἰσάγειν Ὀριγένης ζηλωτὰς ἰδίους κατέστησεν. ἐπὶ πέντε 5 τοῖνυ παρ' αὐτοῦ παιδευθέντες ἐνιαυτοὺς πρὸς τὴν πατρίδα ἀποπέμπονται· ἀφ' οὗ ὁ Γρηγόριος ἀποδημῶν πανηγυρικὸν εὐχαριστίας τῷ Ὀριγένη ἐγράψε λόγον, καὶ συγκαλεσάμενος πάντας τοὺς ἐπιχωρίους, αὐτοῦ τε τοῦ Ὀριγένους παρόντος, τοῦτον ἀνέγνω 10 τὸν λόγον, ὅστις ἄχρι τοῦ παρόντος ὑπάρχει· ἐγράψε δὲ καὶ μετάφρασιν εἰς τὸν Ἐκκλησιαστήν, ἐλάχιστον μὲν πάνυ δὲ θαυμαστὸν λόγον· καὶ ἄλλας τε πολλὰς καὶ ποικίλας ἐπιστολάς καὶ λόγους συνεγράψατο, ποιήσας τε σημεῖα καὶ θαύματα ὑπὲρ ἀν- 15 θρώπων, ἠρίκα ἐπίσκοπος ἐτύχχανεν, ἐτελεύτησεν ἐπ' Ἀθηλιανῷ.

Γρηγόριος, ἀδελφὸς Ἑρμείου τοῦ φιλοσόφου· ὃς ἅπαν τὸν ναντιὸν ἦν τῷ Ἑρμείῳ, δξύτατος μὲν εἰς ὑπερβολὴν καὶ εὐκίνητος ἐπὶ τε τὰς ζητήσεις 5 καὶ τὰς μαθήσεις· ἄλλως δὲ οὐχ ἡσύχιος, οὐδὲ γαλήνην ἐν τοῖς ἡθεσι φέρων τινά, ἀλλὰ τι καὶ παρακεκινηκός. ἐπεὶ δὲ Ἀθήνηθεν ἦγον εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὕστερον ὁ Γρηγόριος ἐάλω τῇ νόσῳ ἐπὶ τὸ πλεόν,

1. καὶ τῆς] τὸ τῆς A. E. 2. προκριθῆναι μᾶλλον] μᾶλλον om. V. et mox ἢ τὸν — ὑπερέχοντα. 4. ὑπερέχοντα] ὑπερανέχοντα A. B. ὑπανεχόντα E. 5. Νύσσης *V. 6. Βασιλείου] Addit V. ῥήτωρ λαμπρὸς, ἐτελεύτησεν ἐπὶ Ἀθηλιανῷ, omisis ceteris. 10. γεγενημένων] Immo συγγεγενημένων: nisi quis malit haec ταύτη γεγενημένων tollere. 13. ἄλλας] ἄλλως Edd. vet. Cor- rexerit Portus. 14. τὰ ῥήματα] τὸ ἄσμα E. τῶν neglectit vulg. 15. Μακρίναν] Codex Vatic. habet Μακρίναν, ut Pearsonus ad marginem Suidae sui annotavit. At editio princeps Mediolanensis Μακρίαν. Küst. Μακρίαν firmant A. B. E. Μακρίναν inexit Aldus. Ipsum sermonem, de quo monet Gaisfordus, edidit Wolfus Anecd. T. II. p. 284. 20. Γρηγόριος, ὁ καὶ Θεόδωρος, ὁ Θαυματουργός, Νεοκ.] Haec et quae sequuntur ex Sophronio, Hieronymi interprete, Suidas descripsit. Küst. 22. νόσος κομιδῆ] Hinc usque ad finem omnia nescit V. 10. ὅστις καὶ] καὶ om. A. Sophronius. ἔγραψε δὲ] ἔγραψε δὲ καὶ A. Sophronius. Mox λόγον om. E. 13. καὶ λόγους om. Ald. et Küst.: neque habet Sophronius. 14. ποιήσας τε] τε om. Küst. ποιήσας σημεῖα τε καὶ Sophronius. 16. ἐπ' Ἀθηλιανῷ] Sic habent 2 MSS. Paris. cuius loco in prioribus editt. pessime legitur ἐπὶ Ἰουλιανῷ. Diu enim ante Iulianum Thaumaturgus hic obiit, ut ex historia ecclesiastica constat. Vide Gulielmum Cave in Histor. Litter. Scriptor. Ecclesiastic. Küst. ἐπὶ Ἰουλιανῷ B. E. Statim omisi cum A. V. C. Γρηγόριος καὶ Ἀθηνοδώρος συναίμονες· ἀλλ' ὁ μὲν τερατουργός, ὁ δὲ σοφιστής ἔγραψε δὲ καὶ περὶ σαρκώσεως καὶ πλάσιως λόγον. Ubi pro συναίμονες B. E. ἀναίμονες. Deinde malebat Küsterus περὶ ἐνσαρκώσεως. 17. Γρηγόριος, ἀδελφὸς Ἑρμείου τοῦ φιλ.] Haec et quae sequuntur αὐτολεξεῖ etiam leguntur apud Photium in Excerptis ex Damascio p. 1044. ut Pearsonus quoque observavit. Küst. 18. ἦν τὸν ναντιὸν] τὸν ναντιὸν ἦν A. δξύτατος μὲν] μὲν om. V. omisis etiam καὶ εὐκίνητος — μαθήσεις. 20. γαλήνην] ἔχων addit *V. 21. ἐν τοῖς] ἔχων τοῖς V. qui mox om. reliqua inde ab φέρων. παρακεκινηκός] Malim παρακεκινηκός, ut legitur apud Photium loco laudato. Küst. 22. ἦκεν] ἦγον A. B. E. i. e. Hermias et Gregorius.

raemium consecutus, ut qui sedem urbis principalis non obtinerit, cum deteriores essent viro praelati, qui virtute et vitae laetate omnibus antecelleret. Γρηγόριος. Gregorius, episcopus Nyssenus, frater Basillii Caesariensis, vir et ipse clarissimus et omni doctrina refertus; eloquentiae tamen studio magis deditus, cuius laude adeo floruit, ut nulli veterum cederet. hic eximiam orationem contra Eunomium scripsit, et opus admirabile de fabricatione hominis, aliasque Homilias plurimas. Item in Cantica Canticorum, et in Ecclesiasten, et ad sororem Euphrinam prolixam et perelegantem orationem de anima. denique scripsit alia multa; item admirabile illud encomium Stephani primi martyris; et vitam Gregorii, qui miraculis claruit. Γρηγόριος. Gregorius, qui et Theodorus dicitur et Thaumaturgus, Neocaesareae quae in Ponto est episcopus, valde adorescens ob Graecarum et Romanarum litterarum studium e Cap-

padocia Berytum, inde Caesaream Palaestinae se contulit una cum fratre Athenodoro. hos Origenes ad fidem Christi paulatim traduxit, et sui sectatores reddidit. cum igitur annos quinque ab eo eruditi in patriam remitterentur, Gregorius discedens orationem panegyricam, in qua Origeni gratias agit, scripsit, eamque omnibus indigenis convocatis, ipso quoque Origene praesente, recitavit; quae etiamnum extat. scripsit etiam metaphrasin in Ecclesiasten, brevissimam illam, sed admirabilem: multasque alias et varias epistolas ac sermones. idem sub Aureliano decessit, clarus multis miraculis, quae iam episcopus edidit. Γρηγόριος. Gregorius, frater Hermiae philosophi, qui Hermiae plane dissimilis fuit, supra modum acutus et ad quaestiones et disciplinas expeditus; ceteroquin inquietus, nec moribus placidis, sed mentis nonnihil emotae. cum vero Athenis Alexandriam venisset, morbo vehementer correptus est, qui cor-

ὥστε δύσχρηστον αὐτοῦ καὶ πολλαχῆ παραλλάττον γενέσθαι τὸ ὄργανον. οὕτω φησὶ Δαμάσκιος εἰς τὴν φιλόσοφον ἱστορίαν.

Γρήνικος. ποταμός.

Γρίος. ὄνομα κύριον.

Γριπεύς. ἰχθύων θηρευτής.

Γριπεύς, Ἐριούνη, σοὶ τάδε δῶρα φέρει.

Καὶ γριπητὴς τέχνη.

Ἐρωῖναξ δ' ἐκίχανεν, ὅτε γριπητῆρι τέχνη
εἶλε τὸν ἐκ πελάγευς ἰχθυόεντα βόλον.

Γριφός. τὸ δίκτυον. λέγεται δὲ καὶ ὁ δύσκο-
λος καὶ συμπεπλεγμένος λόγος, ὁ ἔχων πάθος ἐν
ἐαυτῷ μὴ φαινόμενον.

Γριφός. ὁ ἀσαφὴς λόγος.

Ἴψ ἐνὶ παιδῶν Ὀμηρον

ἦκαχον, ἐκ Μουσῶν γριφον ὑφηγάμενοι.

Καὶ γριφώδης λόγος.

Γρομφίς. ὅς, ἡ παλαιὰ σκρόφα. [Τὰς ὅς δὲ
πληθυντικῶς.]

Γρώνη. πέτρα.

Γρύ. βραχύ. ἔνιοι δὲ τὸν ἀπὸ τῶν ὀνύχων ῥύ-
πον. Ἀριστοφάνης Πλούτω.

Καὶ ταῦτ' ἀποκρινόμενον τοπαράπαν οὐδὲ
γρύ.

5

τινὲς παρὰ τὸν γρυλισμὸν, τουτέστι τὴν φωνὴν τῶν
χοίρων· ἢ εἶδος μικροῦ νομίσματος· ἢ τὸ τυχόν,
τὸ μικρότατον. ὄθεν καὶ γρύτη, καὶ γρυτοπώλης·
ὅπερ οὐκ εἴρηται, ἀλλὰ γρυτοπώλης. Καὶ παροι-
μία· Τὸ Δίωνος γρύ. ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ τυχόντος.

Γρύζω. θρηνώ.

Γρύλλος. Ξενοφάντος τοῦ Σωκρατικοῦ υἱοῦ

Γρύλλος καὶ Διόδωρος. Καὶ γρύλλος, ὁ χοῖρος.

[Γρυκτόν.

15

Ἄρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν;

τουτέστιν, ἄρα γρύξαι ὀφείλετε, ἢ παρήρησιαν
ἄγειν.]

Γρυμαία. ἡ σκευοθήκη.

Γρύξαι. φθέγγασθαι, κράξαι.

1. δύσχρηστον] Neglexit Suidas τοῖς λογισμοῖς. 4. Post hanc glossam delevi cum A. B. V. C. E. Γρήνικος. ὁ βυρσεύς. Ubi Hemsterhusius: „Γρήνικος: βυρσεύς Hesych. Legendum est Γρήνικος γρίος. Sic enim analogia postulat et Eustathius ex Herodiano in Od. γ'. p. 1926, 56. quoniam ibi γρίος ὁ γριπεύς. Multo corruptius in Etymol. p. 241, 46. γρήνικος ὁ σδρανός." His similia dederunt viri docti in Hesychium. Ceterum Γρήνικος Med. Γρήνικος Zon. p. 451. 5. Glossa suspecta. 7. Γριπεύς, Ἐριούνη, σοὶ τάδε δ.] Ex Iuliani Aegypt. Ep. VI, 7. Anthol. Pal. VI, 28. 9. Ἐρωῖναξ δ' ἐκ.] Versus Antipatri Sidon. Ep. XIV, 1. & Anthol. Pal. VI, 223. item in v. Ἐρωῖναξ inculcati. Scripsi Ἐρωῖναξ. 11. Γριφός] Horum partem dedit Schol. Lucian. Vitt. Auct. 14. Γριφός B. E. 12. ὁ συμπεπλεγμένος] ὁ om. A. B. E. et Lex. Bachm. p. 187. πύθος] ἡθός, improbane Gaisfordo, Toupius. Significatur mirifica rei natura, portentis verborum involuta. De quo univ. tradunt Athenaeus X. p. 448. Schol. Aristoph. Vesp. 20. alii. 15. Ἴψ ἐνὶ παιδῶν] Versus Alcaei Messen. VII. pr. Anthol. Pal. VII, 1. Adde v. ἦκαχον. 17. V. Herodiani Epim. p. 16. Id referendum ad locum Gregorii Naz. Or. XXXIV. p. 543. C. 18. Γρομφίς] Γρομφίς Hesychius, ubi v. intpp. cum Ducang. Gl. Gr. in Σκρόφα. Mox τὰς ὅς δὲ πλ. delevit Kusterus, recte, neque ob- strepente Gronovio. Simile quiddam observationis extabat in v. ὅς.
1. Γρώνη] V. Eust. in Il. ζ. p. 633. aliisque in locis. „Legitur haec vox apud Lycophr. 20. indicante Heringa Obs. p. 27. Adde Nicand. Alex. 77. Anthol. Pal. VII, 736. [Vide v. Φρίστη.] Statim delevi Γρώνη. πόλις Φωκίδος. τὸ ἐθνικὸν Γρώνη, cum A. B. C. V. E." Gaisf. 21. Γρύ. βραχύ] Ex Scholiasta Aristophanis in versum mox allatum Plut. 17. Γρύ Edd. ante Gaisf. τὸ ἀπὸ] τὸν ἀπὸ A. B. E. *V. C. Med. Zon. p. 455. ὑπὸ habent Philemo p. 299. Theognostus Cram. p. 19, 20. alii; ὁ ἐπὶ τῷ ὀνύχι ῥύπος Hesychius. Adde Lex. Rhet. p. 228. 6. γρυλλισμὸν] γρυλλισμὸν dedi cum V. C. Vide vel Phrynich. p. 101. Mox τῶν φωνῶν E. 8. γρυτοπώλης] γρυτοπώλης A. V. Med. γρυτοπόλις B. E. 9. ὅπερ οὐκ εἴρηται, ἀλλὰ γρυτ.] Locus hic ex Scholiasta Aristoph. sic emendandus et supplendus est: ὅπερ οὐκ εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀπὸ τούτου ἰσχυροῦς. Küst. ῥωποπώλης malebat Hemsterhusius cum H. Stephano. Denno ἀλλὰ γρυτοπώλης A. V. Med. ἀλλὰ γρυτοπόλις (τοῖ γρυτοπώλης) B. E. 10. Τὸ Δίωνος] Vid. Stobaeus XIX, 17. Wytttenbach. in Plutarch. II. p. 10. C. Gaisf. Vide v. Τὸ Δίωνος γρύ. 11. θρηνώ ἢ φωνῶ] ἢ φωνῶ omiserunt A. B. V. C. θρηνώ ἢ ὅπως δήποτε φθέγγομαι E. Cf. Zon. p. 456. 12. υἱοῦ] υἱοῦ A. V. C. Harpocr. Hanc gl. sic exhibet E. Γρύλλος ὄνομα κύριον· ὁ πατήρ Ξενοφάντος τοῦ Σωκρατικοῦ. Καὶ γρύλλος ὁ χοῖρος. Sequentem gl. Γρυνοί. κορμοὶ ὀνύχοι. κατὰ ἐναλλαγὴν τοῦ ὁ εἰς γ. ἢ τὰ τῶν γερανῶν φύλα, ο Zon. p. 432. derivatam, delevit Gaisf. cum A. B. C. V. E. Vid. Etym. M. v. Γρυνοί. 15. Ἄρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν;] Aristoph. Ly- sist. 657. Om. hanc gl. V. C. quae cum ordini repugnet, nunc eam notavi. Sed verendum ne lectores inculcarint ex v. Ἄρα γρυκτόν. 18. Γρυμαία] Haec vox legitur apud Photium p. 1072, 48. ut Pearsonus observavit. Küst. Item Theognostus Cram. p. 19. Gaisfordo legendum videbatur Γρυμαία, coll. intpp. Phrynichi p. 230. Interim reposui cum Zon. p. 454. Γρυμαία. 19. βραχύτατον φθ. Lex. Bachm. p. 187.

poris eius usum inutilem paene reddidit et valde immutavit. Sic Damascius tradit in *Historia Philosophorum*. Γρήνικος. Grenicus, fluvius. Γρίος. Nomen proprium. Γριπεύς. Piscator. *Piscator, Mercuri, haec tibi dona fert. Et Gri-
πητὴς τέχνη. Hermonax autem nactus est, postquam arte pi-
scatoria ex mari traxit rete piscibus plenum.* Γριφός. Rete piscatorium. sic etiam dicitur oratio obscura et perplexa, et aliquid reconditum in se habens. Γριφός. Oratio obs-
cure. *In insula Io pueri divinum Homerum vepearunt, gri-
phum ingeniosum texentes.* Et Γριφώδης λόγος. Γρομφίς. Sus, scropha senex. Γρώνη. Saxum. Γρύ. Minimum.

quidam vero sic vocant sordes unguum. Aristophanes *Pluto*: *Praesertim vero cum ne minimum quidem respondeat.* cum qui γρύ dictum volunt a grannitu porcorum; alii minutum quod-
dam nummum; vel quidvis exiguum. hinc etiam dictum est γρύ-
τη, i. e. scruta; et γρυτοπώλης, scrutorum venditor: quod u-
men apud veteres non dicitur, sed ῥωποπώλης. Et proverbium:
Gry Dionis: quod dicitur de re vili et parva. Γρύξαι. Le-
geo. Γρύλλος. Xenophontis Socratici filii fuerunt Gryllus
et Diodorus. Γρύλλος etiam porcum significat. [Γρυκτόν.
Numi hiscere audetis? id est: vosne libere loqui audetis?]
Γρυμαία. Theca vasorum. Γρύξαι. Loqui, clamare.

έβαλλε τὴν στρατιῇ. ἐστρατεύετο δὲ ὑπὸ συρίγγων τε καὶ πηκτίδων καὶ αὐλοῦ γυναικίου τε καὶ ἀνδρηίου. ὡς δὲ ἐς τὴν Μιλησίην ἀπίκοιτο, οἰκήματα μὲν τὰ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν οὐ κατέβαλλεν, οὔτε ἐνεπίμπρη, οὔτε θύρας ἀπέσπα, ἕα δὲ κατὰ χώρην ἐστάναι· ὁ δὲ τὰ τε δένδρεα καὶ τὸν καρπὸν τὸν ἐν τῇ γῆ ὅπως διαφθείρειεν, ἀπαλλάσσετο ὀπίσω. τῆς γὰρ θαλάσσης οἱ Μιλήσιοι ἐπεκράτεον, ὥστε ἐπέδρης μὴ εἶναι τὸ ἔργον τῇ στρατιῇ. τὰς δὲ οἰκίας οὐ κατέβαλλεν ὁ Λυδὸς τῶνδε εἵνεκα, ὅπως ἐντεῦθεν ὀρωόμενοι τὴν γῆν σπείρειν τε καὶ ἐργάζεσθαι ἔχοιεν οἱ Μιλήσιοι· αὐτὸς δὲ ἐκείνων ἐργάζομένον ἔχοι τε καὶ οἴνεσθαι ἐσβάλλων. ταῦτα ποιῶν ἐπολέμεεν ἕτα ἔνδεκα. ἐν τοῖσι τρώματα μεγάλα διαφάσια Μιλησίων ἐγένετο, ἐν τε Λιμενηίῳ χώρῃ τῆς σφετέρῃς μαχσσαμένων καὶ ἐν Μαιάνδρου πεδίῳ.

Γύγου δακτύλιος. ἐπὶ τῶν πολυμηχάνων καὶ πανούργων. Γύγης γὰρ βουκόλος ἦν, τῆς γῆς ὑπὸ σεισμοῦ ῥαγίσσης, νεκρὸν εὐρῶν φοροῦντα δακτύλιον, τοῦτον περιεῖλεν. ὁ δὲ εἶχε φύσιν, ὥστε κατὰ

τὰς στροφὰς τῆς σφενδόνης ὀρᾶσθαι καὶ μὴ· δι' αὐτοῦ κτείνας τὸν πρὸ αὐτοῦ ἑβασίλευσεν.

Γύγης. μέρος ἀρότρου. Καὶ παροιμία· Γύγης οὐκ ἔνεστ' αὐτῷ. ἐπὶ τῶν ἐν τινι ἀχρήστων. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ἀρότρου.

Γυλιαύχενας. τοὺς μακροτραχήλους.

Γύλιος. πλέγμα στρατιωτικόν, σκευοφόρον, ἐπιμυκτες, εἰς δὲ δὴ λῆγον, πρὸς τὸ μὴ κατὰγυσοῦν· ἐπὶ ἐν ᾧ κατετίθεντο τυρὸν καὶ ἐλαίας καὶ κρόμμυνα. ἡ λεγομένη στρατιωτικὴ ὄψοθήκη. ἔστι δὲ καὶ ζῦρον ὁ καλούμενος χοιρογούλλιος. λέγεται δὲ καὶ ὁ Ἡρακλῆς Γύλιος. καὶ γύλιον, ἀγγεῖον πλεκτόν.

Γύλιππος. ὄνομα κύριον.

Γύλων. οὗτος αἰτίαν ἔχων ἐπὶ τῇ τοῦ Νυμφαίου τοῦ ἐν Πόντῳ χωρίου προδοσίᾳ ἔφυγεν. ἐλθὼν δὲ εἰς Σκυθίαν ἔγημε. δύο δὲ ἔχων θυγατέρας ἔπεμψεν εἰς τὴν πατρίδα· ὧν τὴν μὲν μίαν ἔγημε Φιλοχάρης, τὴν δὲ ἑτέραν Κλεόβουλος.

Γυμνασία. ἡ τριβή.

Ὅτι ἡ διαλεκτικὴ πρὸς τρία ἔστι χρήσιμος· πρὸς γυμνασίαν, πρὸς τὰς ἐντεύξεις, πρὸς τὰς κατὰ φι-

3. ἀπίκοιτο] ἀπήκοιτο A. ἀπίκοιτο B. E. Mox οὔτε κατ. Herod. 4. ἐνεπίμπρη] ἐνεπίμπρη A. B. E. 5. ἀπέσπα] ἀπέσπα B. E. εἶα] ἕα A. B. E. 6. ἐν τῇ] τὸν ἐν τῇ A. 8. ὥστε καὶ] καὶ omisi cum B. E. et Herodoto: quocum etiam τὸ fact expungendum. 10. κατέβαλλεν] κατέβαλλεν dedi cum Herod. et B. (qui mox δπως) Med. 12. ἔχοιεν οἱ] ἔχοιεν om. A. B. E. Nimirum id retrahi debuit post ὅπως. 13. ἔχοι] ἔχη E. Tum τε B. E. 14. Novissima redeunt sub v. Διαφάσια: item apponebantur in gl. Τρώματα. 15. Λιμενηίῳ] ἐν λιμενηίῳ A. B. E. Med. Quod Gaisfordus nollem reduxisset, in vitis vel glossis inferioribus. τῆς post χώρῃ addit A. 18. Γύγου δακτύλιος] Conf. Plato de Rep. II. p. 359. Reines. Diogenianus III, 99. consentit fere cum Arsenio p. 170. Cf. Nonnus in Gregor. p. 145. a Gaisf. memoratus. Haec uberius tractat Eudocia p. 99. breviter edidit Zon. p. 456.
1. δι' αὐτοῦ] καὶ δι' αὐτοῦ E. qui mox Μωροῖλον pro πρὸ αὐτοῦ. 4. ἔνεστ' αὐτῷ] ἔνεστ' ἐν τούτῳ MS. Coisl. 177. ut fere Arsenius p. 170. 6. Γυλιαύχενας τοὺς μακροτρ.] Aristoph. Pac. 788. Carcini tragici filios γυλιαύχενας vocat: ad quem locum Suidas respicit. Küst. Zon. p. 457. 7. Γύλιος. πλέγμα στρατιωτ.] Confer Scholiastam Aristoph. in Pac. l. cit. Küst. Γυλιός Harpocratio, Lex. Seg. p. 228. et Etym. M. p. 244. 10. ἔστι καὶ τὸ] ἔστι δὲ καὶ A. B. E. C. V. Med. ἔστι καὶ V. ἔστι τὸ καὶ Ald. 11. χοιρογούλλιος] Vid. infra Reines. Drus. Fragm. Vett. intt. Gr. p. 1005. Hemst. Addit Gaisf. Schlesner. Lex. Vet. Test. in v. Ceterum mireris haec in v. Γύλιος inserta. 12. Γύλιος] Fors. gulosus. Reines. Agnoscit etiam Theognostus, et qui Γύλλιος scribit Hesychius. 13. Γύλιππος] De eo legendus est Thucydides libro VII. Küst. Reinesius citat Justin. l. IV. Diodor. XIII. Plutarch. Nicia c. 18. Meurs. Lacon. II, 6. Annotavit etiam Harpocratio. 14. Γύλων] Sumpta ex vetusto enarratore Aeschinis in Ctes. p. 78, 14. Hemst. Vel ex Harpocratio, cum plenior quam nunc est extaret. Gaisf. Addens ille etiam Meier. de bonis damn. p. 11. 17. τὴν μὲν] μίαν om. V. 18. Φιλοχάρης] Φιλοχάρης A. Λιτοχάρης V. (ap. Gron. Em. p. 97.) Δημοχάρης corrigit Meursius Att. Lectt. VI, 29. quam probans Wesselingius Probabil. p. 255. etiam seqq. sic emendat certissime, τὴν δὲ ἑτέραν Κλεοβούλην Δημοσθένης. Adde locos apud Vömel. in Vit. Demosth. p. 7. 20. Ὅτι ἡ διαλεκτικὴ] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Alexandri Aphrod. in Top. Aristot. p. 16. ut Pearsonus recte observavit. Küst.

obsedit. cum fruges in agro maturuissent, tunc exercitum adversus hostem ducebat, expeditionem faciens ad cantum fistularum et fidium tibiaeque tam muliebris quam virilis. cum autem in agrum Milesiorum pervenisset, aedificia quae in his erant non diruebat, neque incendebat, neque fores efringebat, sed illa omnia intacta sinebat; arboribus tantam frugibusque vastatis domum redibat. cum enim Milesii imperium maris tenerent, non licebat copiis diu in obsidione haerere. aedificia autem Lydus ideo non diruebat, ut Milesii in illis habitantes terram serere et colere possent; ipse vero, cum ager esset cultus, haberet quod popularetur et perderet. hac ratione bellum annos undecim produxit: quo temporis spatio Milesii duas ingentes clades acceperunt, unam in pugna ad Limenium, qui est locus regionis ipsorum; alteram in planitie Maeandri. Γύγου δακτύλιος. Gygis annulus, dicitur de hominibus valde versutis et callidis. Gyges enim pastor, cum terrae motu humus discessisset, cada-ver inventi annulum habens, quem ei detraxit, tall vi praedi-

tum, ut pro conversione palae et cerneretur et non cerneretur. huius annuli beneficio regem, qui tunc regnabat, interfecit, eaque regnum occupavit. Γύγης. Pars aratri. Et proverbium: Dentale ipsi non inest. dicitur de his qui ad aliquid sunt inaudiles: per translationem ab aratro ductam. Γυλιαύχενας. Gracili collo praeditos. Γύλιος. Sporta militaris, vas oblongum, et in acutum desinens, ne confringatur: in quo ponebant caseum et olivas et cepas. id est opsotheca militaris. est etiam animal, quod vocatur χοιρογούλλιος, erinaceus. porro dicitur Hercules Gyllus. et γύλιον, vas ex viminibus plexum. Γύλιππος. Nomen proprium. Γύλων. Gyllo cum productionis Nymphaei, castelli in Ponto, accusaretur, in Scythiam exulatum abiit, ubi uxore ducta duas suscepit filias; quas cum in patriam misisset, unam earum Philochares, alteram Cleobulus uxorem duxit. Γυμνασία. Exercitatio. Dialectica est utilis ad tria, ad exercitationem, ad colloquia, ad philosophiae disciplinas. exercitationem autem vocat eam, quae fit

λοσοφίαν ἐπιστήμας. γυμνασίαν δὲ λέγει, ἥτοι τὴν
 γινομένην ἐν τῷ διαλέγεσθαι πρὸς τινὰς. δεχόμενοι
 γὰρ τινὰ προβλήματα παρὰ τῶν προσδιαλεγόμενων,
 πειρῶνται τούτοις συμπαρίστασθαι, δι' ἐνδόξων
 τὰς ἐπιχειρήσεις ποιοῦμενοι. ἢ γυμνασίαν λέγοι ἂν
 τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ἐπιχείρησιν. ἦν δὲ σύνηθες
 τὸ τοιοῦτον εἶδος τῶν λόγων τοῖς ἀρχαίοις, καὶ τὰς
 συνοουσίας τὰς πλείστας τοῦτον ἐποιοῦντο τὸν τρό-
 πον, οὐκ ἐπὶ βιβλίων ὡς περ νῦν. οὐ γὰρ ἦν τότε
 τοιαῦτα βιβλία· ἀλλὰ θέσεώς τινος τεθείσης, εἰς
 ταύτην γυμνάζοντες αὐτῶν τὸ πρὸς τὰς ἐπιχειρήσεις
 εὐρετικόν, ἐπεχείρουν, κατασκευάζοντες καὶ ἀνα-
 σκευάζοντες δι' ἐνδόξων τὸ κείμενον. καὶ ἔστι βι-
 βλία τοιαῦτα Ἀριστοτέλει τε καὶ Θεοφράστῳ γε-
 γραμμένα, ἔχοντα τὴν εἰς τὰ ἀντικείμενα δι' ἐνδό-
 ξων ἐπιχείρησιν. πρὸς δὲ τὴν τοιαύτην γυμνασίαν
 χρήσιμον εἶναι φησι τὴν διαλεκτικὴν· μέθοδον γὰρ
 τινὰ εὐρετικὴν τῶν ἐπιχειρημάτων ἔχοντες, αὕτη δὲ
 ἔστιν ἢ τῶν τόπων γνώσις, ἧῶν ἐπιχειρεῖν δυνησό-
 μεθα. ὡς γὰρ ἐν τοῖς ῥητορικοῖς γυμνάσμασιν οἱ
 διαιρεῖν δυνάμενοι τὰ προβλήματα καὶ τὴν τάξιν
 τῶν κεφαλαίων συνορῶντες ἧῶν ἐπιχειροῦσιν· οὕτω
 καὶ ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς οἱ τὴν μέθοδον εἰδότες ἧῶν
 ἐπιχειρημάτων εὐποροῦσι πρὸς τὰ προκείμενα. χρή-

σιμος δὲ ἡ τοιαύτη γυμνασία, ἢ κατὰ τοὺς λόγους,
 πρὸς εὐρεσιν τῶν ζητουμένων τε καὶ ἀληθειῶν· προ-
 παρασκευάζει γὰρ τὴν ψυχὴν πρὸς φιλοσοφίαν. ὡς
 γὰρ τὰ τοῦ σώματος γυμνάσια γινόμενα κατὰ τέχνην
 εὐεξίαν περιποιεῖ τῷ σώματι· οὕτω καὶ τὰ τῆς ψυ-
 χῆς ἐν λόγοις γυμνάσια, κατὰ μέθοδον γινόμενα.
 τὴν οἰκείαν εὐεξίαν τῆς ψυχῆς περιποιεῖ. οἰκεία δὲ
 εὐεξία ψυχῆς λογικῆς ἢ δύναμις, καθ' ἣν εὐρετικὴ
 τε τοῦ ἀληθοῦς καὶ κριτικὴ γίνεται. — Δεύτερον
 τρόπον τῆς ὠφελείας ἐκτίθεται πρὸς τὰς ἐντεύξεις.
 καὶ ἔστιν ἐν τῷ εἰ στοιχείῳ περὶ ἐντεύξεως.

Γυμνάσια. ἀλειπτῆρια, ἢ βαλανεῖα, ἢ λουτρά.

Τρία γυμνάσια τῆς Ἀττικῆς· Ἀκαδημία, Λι-
 κειον, Κυνόσαργες.

Ἔγγραφοι. Ἔγγραφοι, Σιδώνιος, σοφιστής, ἐπὶ τῶν
 Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως χρόνων. ἔγραψε Μελέ-
 τας, καὶ εἰς Δημοσθένην ὑπόμνημα, καὶ ἄλλα τινά.

Γυμνήται. ἡ εὐθεία ὁ γυμνήτης, καὶ οἱ γυ-
 μνήται. τάξις πεζῶν. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ Χειρῖσο-
 φος ἡγήτο τοῦ στρατεύματος, λαβὼν τὸ ἀμφ' αὐ-
 τόν, τοὺς γυμνήτας ἀπαντας. οὐδεὶς γὰρ κίνδυνος
 ἐδόκει εἶναι. Καὶ γυμνήτης, ὁ γεγυμνωμένος.

Ὅς ποτε θυμῷ

ἄρσενι γυμνήτην ἐξεπένοι βλοπν.

1. λέγει] λέγειν B. 2. γενομένην] γινομένην A. E. Mox διαλέγεσθαι om. B. E. 4. τούτοις] τούτων B. E. 7. τὸ τοιοῦτον] τὸ τοιοῦτον A. τοιοῦτον B. E. Med. 8. τοῦτον] τοιοῦτον E. 9. βιβλίων] βιβλίων A. 11. πρὸς ἐπιχειρήσεις *V. 12. καὶ ἀνασκευάζοντες] Duae hae voces in prioribus editi. [et V.] desunt: quas ex MSS. Paris. et Alexandrino Aphrodisiense revocavi. Küst. 14. τοιαῦτα om. E. qui mox om. τε et infra pro γεγραμμένα habet πεποιημένα. De libris illis videndus Theo Progyrn. 2. p. 165. ed. Walz. 20. Vide Theonis Progyrn. c. 12. p. 249.
2. προπαρασκευάζει] προπαρασκευάζει A. 3. ὡς τὰ] ὡς γὰρ τὰ A. *V. 5. περιποιεῖν Med. sola. 7. περιποιεῖται *V. 8. καθ' ἣν] καθ' ἣν εὐεξίαν A. B. E. *V. Med. 11. καὶ ἔστιν] ζῆται *V. 13. Τρία γυμνάσια τῆς Ἀττικῆς] Vide Ulpianum in Demosthenis orat. contra Timocratem p. 266. Küst. Τρία δὲ E. Vide v. Ἀκαδημία et Zon. p. 460. 15. ἐπὶ τῶν] ἐπὶ τοῦ A. 18. ἡ εὐθεία — ἦν δὲ om. V. C. καὶ οἱ γυμνήται om. E. ἦν δὲ om. A. B. Itaque probandum nihil nisi τάξις πεζῶν. Saltem ἦν δὲ reiecit ante τάξις inculcatum. Breviter Zon. p. 457. Γυμνήται καὶ γυμνήτης. τάξις πεζῶν. 19. Ξενοφῶν] De Expedit. Cyri lib. IV. (1, 6.) p. 316. ut Portus observavit. Küst. Inde καὶ revocandum ante τοὺς γυμνήτας. 22. γυμνήτης] γυμνήτης V. γυμνήτης C. 23. Ὅς ποτε θυμῷ] Antipatri Sidon. LXXX. pr. Anthol. Pal. VII, 65. 24. γυμνήτην] γυμνήτην V. γυμνήτην E. γυμνήτην C.

disserendo cum aliquibus. qui enim problemata aliqua accipiunt ab illis, quibuscum disserunt, conantur illis rem propositam demonstrare, probabilibus argumentis utentes. vel exercitationem dixerit argumentationem in utramque partem. erat autem huiusmodi genus sermonum veteribus familiare, et in colloquiis cum plerumque rationem disserendi sequebantur; non libris utentes, ut nunc (tunc enim huiusmodi libri non erant) sed cum thesin posuissent, in ea facultatem suam inventiendorum argumentorum exercebant, rem propositam argumentis probabilibus confirmare et refutare conantes. huiusmodi libros Aristoteles et Theophrastus scripserunt, in quibus docent rationem probabiliter in utramque partem disserendi. ad huiusmodi igitur exercitationem utilem dicit esse dialecticam. si quam enim methodum habeamus argumentorum inventiendorum (ea est autem locorum dialecticorum cognitio), facilius argumentari poterimus. ut enim in exercitationibus oratoriis, qui dividere quaestiones norunt et ordinem capitum perspicunt, facilius argumentantur: sic etiam in dialecticis, qui methodum norunt, iis uberius argumentorum copia ad institutum suppedit.

Suidae Lex. Vol. I.

itaque prodest huiusmodi exercitatio, qua in disputationibus utimur, ad inventionem tam eorum, de quibus quaeritur, quam veritatis. praeparat enim animum ad philosophiam; ut exercitationes corporis, quae secundum artem fiunt, corpori robur conciliant. sic etiam exercitationes animi, quae secundum methodum fiunt, animo suum robur praestant. proprium autem animi ratione praediti robur est facultas, qua verum invenit et iudicat. Alterum deinde usum exponit, quem dialectica in colloquiis habet: de quo vide in littera E v. Ξενοφῶν. Γυμνάσια. Loca, in quibus athletae se ungebant. vel balnea. vel lavacra. — Tria erant Athenis gymnasia, Academia, Lyceum, Cynosarges. Γυμνάσιος. Gymnasium, Sidonius, sophistes, Imperatoris Constantini temporibus vixit. scripsit declamationes, et commentarium in Demosthenem, et alia quaedam. Γυμνήται. A recto singulari γυμνήτης. fuit genus quoddam peditum. Xenophon: Chirisophus erat in fronte exercitus cum copiis suis et omnibus expeditis militibus. nihil enim periculi esse videbatur. Et Γυμνήτης, nudus. Qui quondam animo robusto frugalem egit vitam.

λέγεται καὶ γυμνῆς γυμνήτος. ὀπλίτου. Καὶ αὐθις·
εἶποντο δὲ καὶ γυμνήτες ἐς ὑ ἀποκεκριμένοι, ὡς
ὀδοποιῶν τὰ ἄβατα.

Γυμνητεύω. γυμνὸς διατελῶ.

Γυμνικοὶ ἀγῶνες. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἐν Πέρ-
σαις ὡν γυμνικοὺς ἀγῶνας ἔγε. τουτέστιν, ὄσους
γυμνοῦς.

Γύμνις. ὄνομα κύριον. καὶ κλίνεται Γύμνιδος.

Γυμνοπαιδεία. ἢ παλαιστρα, ἣ τοῖς ἐφη-
βους Λυκοῦργος ἠνάγκαζε. Καὶ Γυμνοπαιδία, χο-
ροὶ ἐκ παίδων ἐν Σπάρτῃ τῆς Λακωνικῆς εἰς θεοῦς
ὑμνοὺς ᾄδοντες, εἰς τιμῆν τῶν ἐν Θυραϊαῖς ἀποθα-

νόντων Σπαρτιατῶν. Καὶ Ἰωσήπος· Τόπος δ' ἐπὶ
τῆς πόλεως οὐδεὶς γυμνὸς ἦν, ἀλλὰ πᾶς λιμοῦ νε-
κρὸν εἶχεν ἢ στάσεως.

Γυμνοπόδης. ὁ ἀνυπόδητος. Καὶ Γυμνο-
ποδῶ, γυμνὸς βαίνω.

Γυμνοῤῥύπαροι. οἱ σοφισταί. Ἦσαν δὲ
περὶ αὐτὸν γυμνοῤῥύπαροί τινες.

Γυμνοσοφισταί. παρὰ Βαβυλωνίοις οἱ φι-
λόσοφοι, καὶ παρὰ Ἀσσυρίοις.

Γυμνότερος Ἰαλέμου. ὁ Ἰάλεμος ἐπιβόητος
Θρήνου. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν οἰκτρῶν. Καί, Γυ-
μνότερος ὑπέρου καὶ λεβηρίδος. Ἀριστοφάνης δὲ

1. γυμνῆς om. V. C. γυμνήτ A. B. γυμνητ E. Quae si recte interpretor, γυμνῆς omnino reiiciendum est. ὀπλίτου] Puto legē-
dum esse, διαφέρει δὲ ὀπλίτου. Notum est enim γυμνήτας apud veteres scriptores appellari milites leviter armatos, ὀπλίτας vero
graviter armatos: unde altera vox per alteram exponi non potest. Küst. Respexisse videtur Xenoph. Anab. IV, 1, 6. Xenoph. δὲ
σὺν τοῖς ὀπλίταις εἶπετο οὐδένα ἔχων γυμνήτα. Quare legerim, οὐχ ὀπλίτου. Vel Xenophontis locum male accepit Suidas, qui
quī γυμ. et ὀπλ. confuderit. Tour. MS. Missis criticorum suspitionibus haud optimis censebimus ὀπλίτου forte fortuna irrepisse.
4. Γυμνητεύω V. 5. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἐν Πέρσαις ὡν γυμν.] Idem fragmentum legitur infra v. Ἔγειν. Küst.
Vid. Vales. in Ammian. Marcell. XXIV, 6, p. 440. Hemst. Sententiam optime Valesius explicavit. 6. τουτέστιν, ὄσους γυ-
μνοῦς] Sensus huius loci clarus est; at verba corrupta et mutila: quae proinde lector pro lubitu refingat et emendet. Küst. ὄσους
γυμνοῦς om. V. C. sed in lacuna: quae videntur ad Xenophontea sub v. Γυμνήται esse revocanda. 9. Γυμνοπαιδεία] Γυ-
μνοπαιδεία E. 10. ἠνάγκαζε] Videtur hic excidiisse vox γυμνάσθαι, vel simile quid, quoniam oratio non est integra. Küst.
Recte vir doctissimus. Oratio autem facile redintegrari possit ex Suida v. Λυκοῦργος: Οὗτος καὶ γυμνάσια παρθέτων ἐνα-
θέτησε — καὶ τὴν γυμνοπαιδείαν, ἣ τοὺς ἐφήβους ἠνάγκαζε διὰ παντός μὴ ἔχοντας χλανίδα γυμνασίοις προσκείσθαι καὶ ἀγωνίζεσθαι
δημοσίου ἀρετῆς ἀγῶνας. Quod miror virum diligentissimum non animadvertisse. Scribendum autem, uti recte monuit Küste-
rus, Γυμνοπαιδεία et Γυμνοπαιδία. Quomodo locuti sunt Herodotus, Thucydides, Xenophon, Pausanias, alii quam plurimi. Tour.
Γυμνοπαιδεία] Lege γυμνοπαιδεία. Quid autem fuerit γυμνοπαιδεία non solum ex hoc loco Suidae, sed etiam ex aliis grammaticis
et scriptoribus constat. Vide Meursium in Orchestra et Graevium in Lucian. [de Saltat. 12. ubi Gesnerus adeundus] Tom. I. p. 994.
[II. p. 275.] Küst. Γυμνοπαιδεία *V. Γυμνοπαιδεία V. C. MS. 177. Lex. Rhet. p. 234. Zon. p. 458. Cf. Timaeus p. 73. ad
haec debentur. Scaliger in Euseb. a. MCCCXLVII. p. 80. a Gaisf. appositus: „Γυμνοπαιδεία legit Hieronymus, quomodo legitur
apud alios scriptores, pro Γυμνοπαιδεία, vel ut in Graecis Eusebii Γυμνή παιδεία. Igitur Γυμνή παιδεία, composita, erat
chorus puerorum nudorum, quod et etymon ipsum ostendit, qui laudes canebant eorum, qui fortiter dimicando in Thyreatico
h bello perierant, auctore Suida. Ubi vitio librariorum Γυμνοπαιδεία legitur, quemadmodum legit Hieronymus. Sed causae tem-
pus non convenit: quia Thyreatica posteriora sunt, ut supra loco suo meminimus. Etymologici auctor ait Γυμνοπαιδείαν insti-
tutam in laudes eorum, qui ad Pylaeam occubuerunt, non ad Thyream. Sed pugna Leonidae ad Pylas longe posterior Thyrea-
tica. Quocunque nomine et quandocunque hoc institutum fuerit, constat Γυμνοπαιδείαν chorum puerorum fuisse Apollini dicantem.
Falsum enim quod scribit Suidas: Γυμνοπαιδεία ἢ παλαιστρα, ἣ τοὺς ἐφήβους Λυκοῦργος ἠνάγκαζεν. . . . Supplendum, ἐπιβό-
ητος τύπτειν. Hoc satis confutat Hesychius v. Γυμνοπαιδεία, et Pausanias III, 11, 7. Vide Plutarchum lib. de Musica. Apud
Thucydidem lib. V. τηρήσαντες αὐτὰς τὰς Γυμνοπαιδείας. Glossae: ἐορτὴ τῶν Λακεδαιμονίων, ἐν ἣ γυμνοὶ ἠγωνίζοντο. Idem quod
Suidas.” Adde Gl. Herodot. VI, 67. 12. Θυραϊαῖς libri cum Arsen. p. 169. qui Γυμνοπαιδείας χαίρει formulam explicat.
1. Ἰωσήπος] Lib. VII. de Bello Iud. p. 965. [VI, 7, 2.] ut Pearsonus observavit. Küst. Iosephus recte, ἀλλ' ἄπας ἢ λιμοῦ νεκρὸν ..
στάσεως, quibus quae subiiciuntur: καὶ πεπλήρωτο νεκρῶν ἢ διὰ στάσιν ἢ διὰ λιμὸν ἀπολωλότων, ea dudum ut interpretum com-
menta debuerant notari. 4. Γυμνοποδῶ Herodianus Epim. p. 18. qui praegressum etiam γυμνοπόδης, scriptoribus illud in-
cognitum, annotavit p. 212. 6. Ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν γυμνοφ.] Haec sunt verba Laertii Zenone lib. VII. segm. 16. Küst. δὲ
om. B. E. Subsequatur versus: Γυμνὸς καθεστῆς σὼν ὑπεκστῆς πραγμάτων. Ubi Küsterus: „Senarius hic oneirocriticus,
qui in MS. Paris. A. deest, et in MS. B. margini ascriptus est, legitur apud Astrampsychum.” Delevi cum V. 8. Γυμνο-
σοφισταί] Ἐπὶ τοῖς τῶν Αἰγυπτίων γυμνοῦς φιλοσόφους Euseb. c. Hieroclem de Apollonio extr. Γυμνοὶ Αἰγυπτίου sapientium,
Philostat. VI. Apollon. p. 246. et VIII. p. 263. 379. Idem tamen eisdem X, 2. etiam γυμνοσοφιστὰς appellat. Vanum igitur est
distinguere γυμνοῦς a γυμνοσοφισταῖς, quod facit Scheffer. de Philos. Italica c. 4. p. 16. 17. et corrigit inde interpretes Phi-
lostat. VI. et VIII. Ἰνδῶν οἱ γυμνοσοφισταὶ ἀγχοὶ νῦν ἐπιμνησθῆναι. Philo I. de Abrah. p. 293. Reines. καὶ παρὰ Ἀσσυρίοις om.
Zon. p. 457. 10. Γυμνότερος Ἰαλ.] V. Arsen. p. 169. 11. Γυμνότερος ὑπ. καὶ λεβηρίδος. Ἀριστοφ.] Vide Zenobium
[II. 95.], ex quo Suidas locum hunc descripsit. Küst. MS. Coisl. 177. Γυμνότερος λεβηρίδος: ἐπὶ τῶν πάντων πενήτων· λεβηρὶς γὰρ
τὸ σῦφαρ καὶ ἡ ἐκδυμία (sic) τοῦ ὄφρατος καὶ τοῦ τέτυγος. κυρίως δὲ λεβηρὶς ὅ περιέχεται τὸ ἔμβρονον τοῦ βοός. λέγεται δὲ πε-
νήσι γυμνότερος Ἰαλέμου, ἐπὶ τῶν πάντων οἰκτρῶν· οἱ δὲ λέγουσι νεότερος λεβηρίδος, οἱ δὲ τυφλότερος, ἄλλοι δὲ γυμνότερος ὑπέ-
ρου. Adde v. Λεβηρὶς, et quae olim interpolata ferebantur in v. ὑπέρου περίτροπον. Ceterum γυμνότερους ὑπέρου· λόγος πα-
λαιός φησιν, posuit Eustathius Opusc. p. 330. ὑπέρου καὶ om. *V. qui λεβαιρίδου. Ἀριστοφάνης] Fragm. 102.

Dicitur etiam γυμνῆς γυμνήτος. Et alibi: Velites autem ad
CD. delecti sequebantur, qui per loca inaccessa iter pate-
facerent. Γυμνητεύω. Nudus dego. Γυμνικοὶ
ἀγῶνες. Iulianus autem cum esset in Persia, ludos gymnici-
cos celebravit. Γύμνις. Nomen proprium. declinatur Γύ-
μνιδος. Γυμνοπαιδεία. Palaestra, in qua Lycinus adu-
lescentes nudos se exercere cogebat. Et γυμνοπαιδεία, chori
puerorum, qui Spartae in Laconica hymnos deorum canebant in
honorem Spartanorum, qui ad Thyreas oblerant. Et Iosephus:

In urbe vero nullus locus vacuus erat, sed omnia plena erant
mortuis, qui vel fame vel seditione perierant. Γυμνοπαι-
δης. Qui nudis pedibus incedit. Et Γυμνοποδῶ, nudis pedibus
incedo. Γυμνοῤῥύπαροι. Sophistae. Erant autem circos-
eum nudī quidam et sordidi homines. Γυμνοσοφισταί.
Gymnosophistae apud Babylonios et Assyrios philosophi voca-
bantur. Γυμνότερος Ἰαλέμου. Nudior Ialemus. Iale-
mus est vox lugentis, quae dicitur de hominibus miserabilibus.
Et: Nudior pistillo et leberide. Aristophanes vero di-

τυφλότερος. ἔστι δὲ τὸ σῦφαρ καὶ ἔκδυμα τοῦ
δφωϊς, καὶ τοῦ τέττιγος, παρὰ τὴν λεπίδα. κυ-
ρίως δέ, ᾧ περιέχεται τὸ ἔμβρυον τοῦ βοός. ἔστι
δὲ τοῦτο καὶ τυφλόν. τὰς γὰρ ὄπας μόνας ἔχει τῶν
δφθαλμῶν. τριχὴ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν, 5
τυφλότερος, κενότερος, καὶ γυμνότερος.

103 "Γυμνότερος παττάλου. ἐπὶ τῶν σφόδρα
ἀπορωτάτων.

Γυμνῶ φυλακὴν ἐπιτάττεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων
ἔχόντων τὰ προστεταγμένα πληροῦν, διὰ τὰ ἀνα- 10
καῖα.

[Ἵτι τὸ γυμνῶ μετὰ γενικῆς. μετὰ αἰτιατικῆς
δὲ, ὡς τό, Γυμνώσαντες αὐτὸν ἐξήγαγον ἔξω. καί,
Γυμνῶν τὰ ἐσφραγισμένα.]

Γύνανδρος. κίναϊδος. Ὁ γύνανδρός τε καὶ 15
μάλθων τύραννος: ἀντὶ τοῦ ἔκλυτος.

Γυναικεία φύσις. Γυναικίας δὲ ἀνὴρ, ὁ
θηλυμανῆς, διὰ τοῦ ἱ. Καὶ γυναικιζόμενος, ὁ θη-
λυνόμενος.

Γυναικίσις. ἡ γυναικεία μίμησις.

Πρὶν τῆς ἐτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκην.

Γυναικοῖέρακες. οἱ περὶ ἔρωτας ἐπτοημέ-
νοι. Δεινοὶ γὰρ οἱ γυναικοῖέρακες εὐπρεπεῖς αἰτίας
εὐρίσκουσι ἐς ἄγραν τῶν θηλειῶν.

Γυναικὸς ἄρ' ἀντετέτυξο. ἀντὶ τοῦ, ἴσος γυ-
ναικὶ κατεσκευάσθη. παρ' Ὀμήρω.

Γυναικὸς ὄλεθρος. ἐπὶ τῶν οἰκτρῶς ἀναι-
ρουμένων· παρόσον πολλοὶ δεινῶς ὑπὸ γυναικῶν
ἀπώλοντο. Καὶ Γυναικὸς πνιγὴ. ἐπὶ τῶν ἀργῶν. ἢ
ὅτι χρὴ τὰς γυναῖκας οἴκοι μένειν.

Γυναικωνίτις. οἰκία τῶν γυναικῶν. Γυναι-
κωνίτιν φάλαγγα τῶν εἰνούχων Οὐάλεντος.

Γυναιμανῆς. ἐπὶ γυναιξὶ μαινόμενος, ὁ ἀκό-
λαστος.

Γυνὴ εἰς Ἡρακλέους οὐ φοιτᾷ. πρὸς τοὺς
ἀναξίους τῶν πράξεων· παρόσον Ἡρακλῆς ἐδούλευ-
σεν Ὀμφάλῃ. Καί, Γυνὴ στρατηγῆ. ἐπὶ τοῦ πα-
ραδόξου.

[Γυνὴ μεγάλη. διαβάλλει Ἀριστοφάνης τὸν
Παναίτιον μάγειρον, μικροφυῆ ὄντα, ὡς καταλα-
20 βόντα τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχευομένην. ἐδυναστεύε-
το γὰρ ὑπ' αὐτῆς μεγάλης οὔσης.]

1. τυφλότερος] τυφλότερος φησὶν E. Cf. v. Τυφλότερος λεβηρίδος. Continua per fraudem irrepserant in v. Σῦφαρ. Ceterum
σῦφαρ Edd. 3. φ] ὁ B. Med. 6. κενότερος] Zenobius habet νεώτερος. Sed lectio Suidae praeferenda est, ut patet ex Hesy-

chio h. v. quem vide. Küst. κενώτερος E. 7. σφόδρα ἀπορωτάτων] σφόδρως ἀπορωτάτων E. σφόδρα ἀπόρων Diogen. III, 98.
et Arsen. p. 170. Addit A. γρ. καὶ ὑπέρου. 9. Γυμνῶ φυλακὴν ἐπιτάττεις] MS. Coisl. 177. (quem ex parte Hesychius ad-
idvat) ἐπὶ τῶν μὴ δεομένων προστάξεως διὰ τὸ ἐξ ἀνάγκης αὐτοῦς καὶ χωρὶς ἐπιχειρήσεως τοῦτο πράττειν ἀναγκάζεσθαι. οἱ γὰρ
δὲ Ἀργινούσαις ἤτηθέντες Ἀκαθαιμόνιοι καὶ γυμνοὶ καὶ ἀποροὶ φρυγάντες, Ἐπειοῦ παρακλινομένου αὐτοῖς φυλακῆς ἔχειν,
ἴνα μὴ λάθωσιν αὐτοῖς ἐξαίφνης ἐπιπεσόντες Ἀθηναῖοι, ἀπεκρίναντο, ὅτι δεῖ τοὺς γυμνοὺς ἐξ ἀνάγκης ἀγρυπνεῖν διὰ τὸ ὄϊος.
12. Ἵτι τὸ cum seqq. om. V. C. Interim notavi recentis aevi annotationem. Ἵτι Gaisf. tacite. 13. ὡς dedit A. Mox ἐξηγα-
γον A. B. E. pro ἐξήγον. 14. γυμνῶ B. E. 16. ἀντὶ τ. ἔκλ. om. V. C. Id quod arguit exemplum istud cum interpretatione
sua de gl. Μάλθων esse derivatum. 17. Γυναικίσις] γυναικίας V. C. pr. Sed v. Zon. p. 457. et Herodiani Epim. p. 18.
18. θηλυνόμενος] ὁ θηλυνόμενος A. 21. Πρὶν τῆς ἐτέρας] Aristoph. Thesm. 870. πρὸς τῆς B. E. Tum γυναικίσεως δίκην δοῦ-
ναι A. E. C. Med. et Zon. p. 459.

2. Δεινοὶ γὰρ οἱ γυναῖκ.] Locum integrum scriptoris anonymi, ex quo fragmentum hoc decerptum est, exhibet Suidas infra
v. Λογγίνος. Küst. Ubi legitur ἐπρεπεῖσιν. 4. Γυναικὸς ἄρ' ἀντετέτυξο] Homerus II. 9. 163. Küst. ἀντετέτυξο V. et
inter versus E. Hesychio reddendum γεγένησο. 6. V. Arsenius p. 170. 7. δεινῶς] δειναῖς A. 8. ἀργῶν] ἀργῶς καθη-
μένων, παρόσον αἱ γυναῖκες οἴκοι κάθονται MS. Coisl. 177. 10. Γυναικωνίτιν φάλαγγα τῶν εὐν.] Vide infra v. Θλαδίας, ubi
fragmentum hoc longe auctius legitur. Küst. 12. Γυναιμανῆς] Vid. II. 9. 39. ἐπὶ] ὁ ἐπὶ Zon. p. 457. ὁ ἀκόλα-
στος] μαλακός, ἀσελγής Lex. Bachm. p. 187. ὃ γύναι addit A. item in margine Ἵτι αἱ γυναῖκες, ut supra in v. Γογγύλιον.
15. τῶν πράξεων] τινῶν πράξεων MS. Coisl. 177. 16. στρατηγῆ] στρατηγείται A. V. στρατηγῆ καὶ γυνὴ στρατηγείται B. E.
C. *V. Addit MS. Coisl. 177. ἡ στρατεύεται, unde explicatur istud στρατηγείται. ἐπὶ τοῦ] ἐπὶ τῆς A. καὶ ἐπὶ τοῦ Med.
18. διαβάλλει Ἀριστοφάνης] Ex Schol. Aristoph. Av. 441. petita monuit Küsterus. Deest gl. V. C. id quod arguit hoc loco non
tatiorem esse glossam quam in v. Παναίτιος: quippe repetitam ex v. Διαθήκην διαθώμεθα. Quamobrem notavi. 20. γυ-
ναικῆ] μρᾶ E.

it, *Caecior leberide*. est autem pellicula, quam serpens et
leada exiit, sic dicta ab voce *λεπίς*. proprie vero sic appel-
latur membrana, qua fetus vaccae circumdatur. est enim ea
mutilo caeca, quippe sola habens oculorum foramina. tribus
item modis proverbium hoc effertur, *Leberide caecior, ina-
dor, nudior*. *Γυμνότερος παττάλου*. *Nudior πατίλλο*.
icitur de hominibus valde egenis. *Γυμνῶ φυλακὴν ἐπι-
τάττεις*. *Nudo mandas custodiam*. dicitur de iis qui per ne-
cessitatem imperata exsequi non possunt. [*Γυμνῶ*. Geni-
livo iungitur. item accusativo; ut, *Vestibus eum nudatum
bras eduxerunt*. et: *Obsignata aperiens*.] *Γύνανδρος*.
Amædus. *Semivir ille et mollis tyrannus*. *Γυναικεία
φύσις*. *Γυναικίας* vero, vir effeminatus, per ἱ scribitur.
ἔτι *Γυναικιζόμενος*, qui feminarum mores imitatur. *Γυ-
ναίσις*. *Feminarum simulatio*. *Priusquam dederis poe-
ias prioris fraudis, cum feminam mentireris*. *Γυναι-*

κοῖέρακες. Qui amoribus feminarum admodum dediti sunt.
*Feminarum enim aucupes ingeniosi sunt in excogitandis
causis speciosis, quibus feminas captent*. *Γυναικὸς
ἄρ' ἀντ*. *Mulieris enim similis es factus*. Homerus.
Γυναικὸς ὄλεθρος. *Mulieris interitus*. dicitur de iis qui
miserabili morte pereunt. multi enim a mulieribus crudeliter
interfecti sunt. Et: *Mulieris podex*. dictum de hominibus otiosis.
vel quod mulieres oportet domi manere. *Γυναικωνίτις*.
Conclave mulierum. *Muliebrem gregem eunuchorum Valentis*.
Γυναιμανῆς. Insano mulierum amore flagrans, libidinosus.
Γυνὴ εἰς Ἡρακλ. *Mulier Herculis fanum non intrat*. dicitur
de iis qui res se indignas faciunt. Hercules enim Omphalae
serviit. Et: *Mulier imperat*. dicitur de re inusitata. [*Γυνὴ
μεγάλη*. Aristophanes Panaetium coquum, qui parva corpo-
ris statura erat, et uxorem suam in adulterio deprehenderat,
carpit. illa enim, utpote magna, virum sibi parere cogebat.]

- Γύννις, ἀνδρόγυνος, μαλακός.
 Ποδοπὸς ὁ γύννις: τίς πάτρα:
 Κακὴν σοφίαν μετιῶν, καὶ τοὺς ἀθέους Ἐπικούρου
 λόγους καὶ γύννιδας ἐπασκῶν, καὶ τῆς ἡδονῆς, ἣν
 ἐκεῖνος ὕμνει ὁ χλοῦνης τε καὶ γύννις.
 Γυῶ, ἐξ οὗ καὶ τό.
 Γυώσει μὲν σφῶιν.
 Γυπαρίοις, ἀντὶ τοῦ ἐν φωλεοῖς καὶ καλιᾷς
 καὶ στενοῖς χωρίοις. Κράτης δὲ φησὶν οἷ. πᾶσαν
 5 οιαστενὴν "κατάδυσιν γῦπας ὠνόμαζον. Ἀριστοφά-
 νης.
 Οἰκοῦντα τοῦτον ἐν πιθάκναις
 καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις.
 Καὶ Γυπαιετοῖς.
 Γυπὲς σκιά, ἐπὶ τῶν μηδενὸς λόγου ἀξίων.
 Γύργαθος, καὶ παροιμία· Γύργαθον φουᾶς.
 ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων, γύργαθος οὖν κλίη, ἐν
 ἧ τοὺς παρέτους καὶ δαιμονιώδεις στροβοῦσι.
 5 Γυρίης, περιφεροῦς.
 Ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγὺς ἦλθον γυρίης.
 Καὶ Ὀμηρος.
 Γυρὸς ἐν ὠμοῖσιν, μελανόχρους, οδλοκάρηνος.
 περὶ Ὀδυσσεώς.
 Γυρόν, κυρτόν, στρογγύλον, ἐν Ἐπιγράμματι.
 Γυρὸν κτανέης μόλιβον σημάτωρα γραμμῆς.
 Γυρῶν, περιφερῶν, κεκαμμένων, ἐν Ἐπιγράμ-
 ματι.
 Γυρῶν τ' ἀγκίστρων λαιμοδακτεῖς ἀκίδας.

1. Γύννις] Athen. X. p. 435. A. Theodoret. H. E. III. p. 128, 32. et Vales. Hemst. Philostrat. p. 619. Theodoret. 505, 1, 144, 47. Clemens 97, 43. Anon. Ex Nostro v. Ἐδνοῦχος laudat Reinesius. Addendus Eust. in Od. l'. p. 1680. quosque laudarunt Fabricius in Dion. Cass. XLVI, 22. et intpp. Thom. M. p. 64. Hoc quidem loco nullus ut videtur codex γύννις, quod supra extat in v. Ἀρῆεν, praestatque Zon. p. 457. addito γυναικώδης. 2. Ποδοπὸς] Aristoph. Thesm. 143. Τουρ. πατέρα Med. 3. Κακὴν σοφίαν] Fragmentum hoc ad Aelianum refert Kühnius. Vide etiam infra v. Χλοῦνης. Küst. Vid. v. Ἰφιδον-χεῖ. Τουρ. τοὺς ἀθέους] τοὺς om. V. C. Ἐπικούρου] Ἐπικούρους B. 4. καὶ τῆς B. E. Infra ὕμνει om. V. C. χλοῦνης] Vid. Stuhl. in Aeschyl. Eum. 188. Hemst. 6. Γυῶ] Γυῶ A. B. E. V. C. Med. Idem γυώσει pro γυιώσει, quod postulat litterarum series. Similiter Apollonius. Vulgatum tuentur Zon. p. 460. et Hesychius. Interpretationem βλάπτω, γυῖο omisi cum A. B. C. V. E. ἔξ οὗ καὶ τό, Γυώσει μὲν σφῶιν] Recte monuit Portus respexisse hic Suidam ad locum illum Homeri H. 3. 402. Γυώσει μὲν σφῶιν ὑπ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους. Hinc ergo Suidas supplendus est. Küst. Seqq. om. A. suspicatur Gaisf. 8. Γυπαρίοις, ἀντὶ τοῦ ἐν φωλ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 790. Tetigit Zon. p. 460. 9. Κράτης] Apud Scholiastam Comici hodie legitur Κρατῖνος. Sed ambiguum est utra lectio praefenda sit, quoniam tum Crates quam Cratinus grammaticus apud veteres memoratur. Küst. In mutata sententia in Schol. Equitum: „Suidas v. Γυπαρίοις recte habet Κράτης δὲ φησὶν. Intelligendas hic enim est Crates grammaticus.” 10. γῦπας] Apud eundem Scholiastam Comici rectius hodie legitur οὔτως. Küst. Sed tuetur vulgarem scripturam Hesychius. Γῦπας cum E. ὠνόμασαν] ὠνόμαζον A. B. E. Med. ἐνόμαζεν C. Ἀριστοφάνης] Apud Aristophanem loco laudato sic legitur: — Ὅς τοῦτον δρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖσι πιθάκναις, καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις etc. Küst. Καὶ Ἀριστ. V. C. 12. πιθάκναις] πιθάκναις V. πυθάκναις C. 14. καὶ Γυπαιετοῖς om. vulg. invito *V. Vocabulum incertae fidei.
 2. Γύργαθος] Deest gl. V. C. Margini Gronovius ascripsit καὶ κλίη. Γύργαθον φουᾶς] Vocem γύργαθος in proverbio hoc rete significare recte monuit Henricus Steph. in Animadvers. ad Adagia Erasmi p. 30. quem vide. Sed quid Suida facias, qui eandem vocem lectum paralyticorum hic interpretatur: quem Erasmus sequitur. Equidem cum Menagio in Laertium VII, 15. statuerim, vel Suidam hic scripsisse, γράβατος δ' ἦν κλίη etc. vel ita, γύργαθος καὶ ἡ κλίη. Posterius magis placet, quoniam Suidam duas vocis γύργαθος significationes hic tradere voluisse videtur: alteram nempe notam et communem, qua pro reti capitur, ut in proverbio adducto; alteram vero minus notam, qua pro lecto paralyticorum accipitur. Küst. De proverbio Gaisf. conferri iussit intpp. in Aristacnetum Boissonadi p. 723. sq. 5. Γυρίης] Zon. p. 459. 7. Ὀμηρος] Odys. τ. 246. Scripsi ὠμοῖσιν. 8. γυρὸς ἐπὶ] Leg. ἐν cum codd. aliis. Male autem addit περὶ Ὀδ. neque enim de Ulyssae, sed de Eurybate loquitur. Sed leg. opinor, π. Ὀδ. ἐταίρου ex Od. τ. 248. Τουρ. Dicendum erat περὶ Ὀδυσσεώς χήρυκος. Sed pari negligentia Etym. M. v. Οὔλος. Ceterum γυρὸς ἐν A. C. *V. Sequentem gl. Γυρίνοιοι. οἱ μικροὶ βατράχοι. Ἀρατος· Πατέρες βοῶσι γυρῶν, cum A. B. C. V. E. delevit Gaisf. Ubi haec annotavit Küsterus: „Διοσημείοις v. 215. in quem locum Scholiasta: Γυρίνοιοι δὲ λέγονται οἱ ἀδιάπλαστοι βατράχοι, τουτέστι, τὰ γεννήματα τῶν βατράχων. ἀδιάπλαστα γὰρ τίχονται καὶ ἄποδα.” Adde Schol. Platon. p. 360. et Zon. p. 458. Memorabilis vero scriptura Med. Ἀριστο. οἶον πατέρες βοῶσι γ. et Ald. Ἀρατος. οἶον π. βοῶσι γ. 10. ἐν Ἐπιγράμματι] Pauli Silentiarii L. 1. Anth. Pal. VI, 64. 11. μόλιβον] μόλιβον A. C. μύλιβον E. 12. κεκαμμένων] Deest in editt. praecedentibus: at legitur in 2 MSS. Pariss. Küst. ἐν Ἐπιγράμματι] Philippi Thessal. XXII, 2. Anthol. Pal. VI, 5. 14. Γυρῶν] γυρῶν B. Tum τ' om. B. E. Mox ἀγκίδας E. Statim Γυρῶσαι, φιλῶσαι, περιφράξαι (παρρηφράξαι et infra παρρηφράσσειν Med.). παρὰ τὸ γῦρον ποιεῖν ἐν τῷ περιφράσσειν, Gaisf. cum A. B. C. V. E. delevit, ut sumpta ex Etym. M. sive Zon. p. 461.

Γύννις. Semivir, mollis. Cuius est hic semivir? quae eius patria? † Malae sapientiae dans operam, et impiae effeminataeque Epicuri philosophiae studens, et voluptate, quam semivir ille et molliculus laudibus efferebat, fascinat. Γυῶ. Unde Homericum: Claudos vobis reddet. Γυπαρίοις. Lustris, midis, angustis locis. Crates vero dicit quodvis angustum latibulum sic appellari. Aristophanes: Habitantem in doliolis et angustis latibulis et turriculis. Γυρὸς σκιά. Vulturis ambra. dicitur de rebus nullius pretii. Γύργαθος.

Proverbium: Rete inflas. dicitur de iis qui frustra laborant. γύργαθος etiam significat lectum, in quo paralyticos et dæmoniacos versant. Γυρίης. Rotundae. Postquam vero ad salutem rotundam accesserunt. Et Homerus, ubi praecorum Ulixis describit: Gibbis erat humeris, nigra cute, crispo capite. Γυρόν. Curvum rotundum. In Epigrammate: Rotundum plumbum, quo nigra signatur linea. Γυρῶν. Rotundorum, aduncorum. In Epigrammate: Et aduncorum haemorum fauces mordentia spicula.

Δαϊκταμένοις. ἀναιρουμένοις.

Δαῖμονος. τοῦ δαίμονος.

Δαΐξας. διακόψας.

Δαῖς. ἡ μάχη.

Δαῖς.

Ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δᾶς καίεται.

Δαῖς ἦδε; Δαῖς δῆ? οὐχ ὄρᾶς ἐστιγμένην;

Τί δαί; τὸ μέλαν τοῦτ' ἐστὶν αὐτῆς ἐν μέσῳ;

Ἡ πίττα δῆπου καομένης ἐξέρχεται.

Δαῖφρονος. συνετοῦ, ἢ πολεμικοῦ.

Δάκεις. οἱ νῦν Πατζινακίται λεγόμενοι.

Ἡ εὐθῆα δάκος, τῷ δάκει· δάκη καὶ δάκετα, Θηρία ἰοβόλα ἐρπετά.

Δάκης. ἀδθυπότακτον.

Δακνόμενος. ἐνοχλούμενος, ὑπὸ τῶν τῆς ἵπ-
ποτροφίας ἀναλωμάτων κατεσθιόμενος. δοκεῖ γὰρ
δαπανηρὸν εἶναι τὸ ἵππους τρέφειν· ὅπερ καὶ τῆ
Λακωνικῇ προσέξυκεται κατάρῃ. καὶ γὰρ δὴ τοῦτο
οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν κατάρῃς ἔθισαν μέρει. ἔστι
δὲ αὕτη· Οἰκοδομά σε λάβοι, καὶ ἀμβολά, ὁ δὲ ἵπ-
πος, καὶ ἄ γυνά τοι μοιχὸν ἔχοι. ὡς τούτων πάν-

των δαπανηρῶν ὄντων καὶ ἐπιζημιῶν. τὸ δὲ δακνό-
μενος εἶπεν ἀπὸ τοῦ αὐτὸν κατακεκλιῆσθαι ἔσω τῶν
στρωμάτων.

Δακία χώρα. ἦν ὁ Τραιανὸς ἐν τοῖς πέραν
δ τοῦ Ἰστρου χωρίοις κατώκισε. καὶ ταύτην Ἀύρη-
λιανὸς ἀπέλιπε, κεκακωμένης τῆς Ἰλλυριῶν τε καὶ
Μυσιῶν χώρας, ἡγούμενος ἀδυνάτως ἔσασθαι τὴν
πέραν ἐν μέσοις τοῖς ποταμοῖς ἀπειλημένην δια-
σώζεσθαι. ἐξαγαγὼν οὖν τοὺς ἐκεῖσε Ῥωμαίους ἀπφ-
10 κισμένους ἐκ τε τῶν πόλεων καὶ τῶν ἀγρῶν, ἐν μέσῃ
τῇ Μυσίᾳ καθίδρυσε, τὴν χώραν ὀνομάσας Δακίαν·
ἢ νῦν ἐν μέσῳ τῶν δύο Μυσιῶν κειμένη διαιρεῖ αὐ-
τάς ἀπ' ἀλλήλων.

Δακρῦσαι. αἰτιατικῇ.

Δακρῦοντα. μεστὰ δακρῦν.

Δακτυλήθρα. ἡ τοῦ δακτύλου σφενδόνη.
Καὶ δακτυλήθρας ἔχων ἐσθίειν λέγεται τὸ ὄψον,
ἢ ὡς θερμότατον ἀναδιδοῦ τῇ γλώττῃ.

Δακτύλιος. ἡ σφραγίς. Ὁ δὲ Ἀντίβας ὁ
Καρχηδονίων στρατηγὸς Μαρκελλοῦ τοῦ ὑπάτου
ἀποθανόντος, ἐπιστὰς τῷ σώματι αὐτοῦ, ὡς εἶδε

1. Δαϊκταμένοις] Vid. II. φ'. 146. 2. Δαῖμονος] Δαῖμονος V. C. Haec vereor ut integra sint. Nam videntur ab v-
tere scriptura fluxisse: Δαῖμονος. τοῦ δαῖμονος. Cf. Plat. Cratyl. p. 398. B. et Apollon. Lex. p. 214. 3. Δαΐξας] Aeschy-
Cho. 396. διακόψας, φθείρας] φθείρας omiserunt A. B. C. V. E. et Zon. p. 472. Schol. II. β'. 416. Δαΐξαι. διακόψαι.
4. Δαῖς. ἡ μάχη.] Commentum grammaticorum, qui soli nominativum in hoc significatu tradiderunt. 6. Ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς
δαῖς x.] Aristophanes Vesp. 1412 — 15. (1363.) ἐν δ. τῶν θεῶν καίεται δαῖς E. Scripsi δᾶς x. 7. Δαῖς ἦδε] Hunc et seqq.
vss. om. Kusterus, ab Gronov. p. 97. exagitatus. ἦδε οὐ δαῖς δῆ? *V. 9. καομένης] καιομένης Med. καομένη *V. καθ-
μύνης E. 10. Δαῖφρονος] Hom. II. β'. 23. et alibi. Similiter Hesychius. 11. οἱ νῦν II. leg. om. V. item reliqua m-
scit *V. Πατζινακίται] De illis vide Cedrenum p. 775. Küst. οἱ Πατζινακίται Zon. p. 464. Patzinacitas identidem afert Con-
stantinus de Admin. Imperio. 12. δάκος] ὁ δάκης ἢ δᾶς δάκη E. Haec cum Zon. p. 469. erant sic componenda: Δάκος καὶ
δάκετα, Θηρία ἰ. ἐρπετά. Sub finem delevi καὶ (hoc om. Med.) δακέτας ὁμοίως cum V. C. 14. Habet *V. quocum αἰτιατικῇ
post Δακρῦς abiecti. Om. vulg. 15. Δακνόμενος. ἐνοχλούμενος] Ex Schol. Aristoph. Nub. 12. αἰτιατικῇ post Δακρῦ-
νος Med. Gaisf. Infra κατεσθιόμενος addendum Scholliis. 16. δοκεῖ γὰρ δαπανηρὸν — ἐπιζημιῶν] Totus hic locus repetitur
infra v. ἵππος. Vide etiam supra v. Ἀμβολὰς γῆ. Küst. εἶναι om. C. 18. τοῦτο] καὶ τοῦτο Schol. 19. Λακεδαιμόνιοι] Λα-
κεδαίμονες B. E. Med. Tum μερίδι E. 20. Οἰκοδομάσαι *V. ὁ τε ἵππος] ὁ δὲ ἵππος A. B. E. *V. C. Med. Fortasse ἦ
ἵππος. 21. γυνά τοι] Leg. γυνά τεύ i. e. tua. Reines. Sic Meurs. Miscell. Lac. II, 8. γυνάτος E. ἔχοι] ἔλοι B. E. ἔγα C.
4. Δακία χώρα] Confer Entropium in Breviario: ex quo totus hic locus versus videtur. Küst. Locus est IX, 15. Τραιανὸς
Τραιανὸς A. 5. κατώκισε] κατώκισε B. κατώκισε E. qui mox Ἀύρηλιανὸς. 7. Μυσιῶν] Μυσιῶν A. *V. E. Med. 12. δὲ
Μυσιῶν κειμένη] ἐβ μυσικειῶν μένη V. 14. Om. vulg. silente Gronovio. 15. μετὰ] μεστὰ V. C. Id cum Gron. p. 98. m-
bavi: v. Hesiodi Theog. 227. Vulgatum cum Lex. Bachm. p. 188. quodammodo defenderetur, si Hom. II. ε'. 737. tangi opinaremur.
16. δακτύλον σφενδόνη] Si verum σφενδόνη, reponendum fortasse δακτύλλου. Expectarem tamen potius δακτύλου θῆκη. Gaisf.
Incertum perierintne quaedam post δακτύλον an σφενδόνη rariore significatu dicatur de fascia vel involucre. 17. Καὶ δακ-
τυλήθρας — γλώττῃ] Haec sunt verba Athenaei de Pithylo helluone, lib. I. cap. 6. p. 6. ut Portus etiam monuit. Vide etiam In-
fra vv. Περιγλωττῆς et Πύθυλλος. Küst. In fine gl. addit E. ἐστι δὲ καὶ εἶδος ὄργανου τιμωρητικοῦ. 19. Ὁ δὲ Ἀντίβας] Fra-
gmentum hoc legitur apud Appianum De bellis Annibalicis (c. 50.) p. 589. quamvis principium de suo addiderit Suidas. Küst.

secans. vel proelio vincens. Δαϊκταμένοις. Interfectis.
Δαῖμονος. Daemonis. Δαΐξας. Qui dissecuit. Δαῖς. Pugna.
Δαῖς. In foro diis fax accenditur. Haecine fax? Fax vero: nonne vides distinctam? Quo tandem valet niger iste locus in medio? Pax hercle ab accensa defluit. Δαῖφρονος. Prudentis, vel bellicosi. Δάκεις. Iidem qui nunc Patzinacitae vocantur. At δάκη (a recto δάκος) et δάκετα, serpentes venenosi. Δάκης. Subiunctivus absolutus. Δακνόμενος. Qui vexatur, qui curis conficitur ob sumptus equorum alendorum. sumptuosum enim videtur equos alere: quod Lacones etiam formulae suae imprecandi inseruerunt, quae talis est, Amor aedificandi te capiat et procrastinandi, et equorum, et uzor tua adulterum habeat. haec enim omnia sunt sum-

ptuosa et damnosa. dixit autem δακνόμενος, quod stragulis esset involutus. Δακία. Daciam regionem Traianus trans Istrum sitam coloniis habitandam concessit; sed Aurelianus eandem omisit, vastato Illyrico et Moesia, desperans eam retinere posse, utpote trans Istrum sitam et fluviis interclusam. Romanos igitur illic habitantes ex urbibus et agris eduxit, et in media Moesia collocavit: eamque regionem Daciam appellavit, quae nunc in medio utriusque Moesiae sita alteram ab altera separat. Δακρῦσαι. Aptum accusativo. Δακρῦοντα. Lacrimosa. Δακτυλήθρα. Digitale. Et digitalia habent cibos edere dicitur, ut eos quam calidissimos linguae tradat. Δακτύλιος. Annulus signatorius. Hannibal Carthaginensium dux Marcello Consule mortuo, cadaveri eius

... εἰς ἑποποιίαν
... κείνου ἐξέδωκε,
... βασιλέως ἔτε-
...
... Σημεῖς ἐπὶ Σιγίου τῆς Τρωά- 5
... πρὸ τῶν Πελοπον-
... τῶν πλουσιωτάτων,
... τῶν ἐν Ἑλλάδι γενομένων,
... τῶν εἰς Ἴλιον στρατευ-
... τῶν κατάλογον καὶ πόλεων, 10
... καὶ ἄλλα συχνά· γέ-
... μαθητής.
... δαμάστρια.
... κίριον.
... δαμασθέντα, ἢ φονευθέντα. Καὶ 15
... δαμασθῆναι.
... ἄνδρος Ἐφέσιος, σοφιστής· ὃς καὶ ἐν ὑπά-
... ὑπογράφη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σεήρου, καὶ Βι-

θυνίας ἤρξε, καὶ τὴν στοὰν τὴν ἐκτὸς Ἐφέσου ἀπο-
τεινομένην εἰς τὸ ἱερόν θολικὴν κατεσκεύασα.
Δάμις, ἀνὴρ οὐκ ἄσοφος, τὴν ἀρχαίαν οἰκῶν
Νίνου. οὗτος τῷ Ἀπολλωνίῳ προσφιλοσοφῆσας,
ἀποδημίας τε αὐτοῦ ἀναγέγραφεν, ὧν κοινωνῆσαι
καὶ αὐτὸς φησι, καὶ γνώμας καὶ λόγους καὶ ὁπόσα
ἐς πρόγνωσιν εἶπεν. ὁ γὰρ Ἀπολλώνιος ἀπὸ Ἀντι-
χείας ἦκεν εἰς Νίνου. προσεφοίτησε δὲ αὐτῷ Δάμις
ὁ Νίνος, καὶ συνῆν αὐτῷ, ὃ τι μάθοι μνημονεύων.
φωνῆ δὲ ἦν τῷ Ἀσσυρίῳ ξυμμέτρως πράττουσα. τὸ
γὰρ λογοειδὲς οὐκ εἶχεν, ἀτε παιδευθεὶς ἐν βαρβά-
ροις· διατριβὴν δὲ ἀναγράψαι καὶ ξυνουσίαν, καὶ ὃ
τι ἤκουσεν ἢ εἶδεν ἀνατυπῶσαι, καὶ ὑπομνήματα
τοιούδα ξυνθεῖναι σφόδρα ἱκανὸς ἦν.
Οὐ μὴν ὡς δυοῖν γε ἀμελεῖσαι τούτοις, τῆς τε
ἀνδρίας, ἢ χρώμενος Ἀπολλώνιος διεπορεύθη βάρ-
βαρα ἔθνη καὶ ληστρικά, οὐδ' ὑπὸ Ῥωμαίους πα-
ῶντα· τῆς τε σοφίας, ἢ τὸν Ἀράβιον τρόπον ἐς ξύν-

1. Δαμασος, Ῥώμης] Haec descripsit Suidas ex Sophronio, Hieronymi interprete: quem vide p. 142. [p. 192. ed. Fabric.] *Küst.*
2. Δαμάστης Σιγίεως, σύγχρονος Ἡροδότου, χρονογράφος. γέγραφε — μαθητής *Eudocia* p. 127. Σιγίεως A. V. γῆς
ἐπὶ] Haec vox supervacanea est: nec agnoscit eam vocem codex Vaticanus. teste Pearsono. *Küst.* γῆς om. A. B. V. E. 6. γεγο-
νός om. A. 7. Ἡροδότου] Ἡροδότῳ A. B. V. E. Ἡροδότου *Eudocia*. τῶν πλουσιωτάτων] Sic habent MSS. Paris. Item-
quo editt. Mediolanensis et Veneta. Quare miror unde editt. Basileensis et Genevensis suum παλαιωτάτων hauserint. *Küst.*
Hanc tamen lectionem, levi utcumque seu nulla potius auctoritate nixam, adoptat vir doctus in Museo Crit. Cantab. t. II.
p. 108. *Gaisf.* Neutrum neque ad sententiam neque verborum positum satisfacit: ut facilis sit suspicio haec olim de sede sua
demota fuisse. Iam in continuis liber περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι γενομένων cum argumentum aut obscurum ostendat aut incredibile,
placet inscriptionem sic resarciri: περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι γενομένων ἀρχαιοτάτων [γενῶν vel ἔθνων]. Atque haud scio an infra
posita ἔθνων κατάλογον καὶ πόλεων hac retrahenda sint. 9. Περὶ γονέων . . . στρατευσαμένων] Librum ad Polum a qui-
busdam esse relatum docet v. Πάλος. 10. καὶ πόλεων] καὶ om. E. 13. δαμάστρια] Duo MSS. Paris. habent δαμά-
στρια. *Küst.* Sic A. B. E. *V. Cf. Anth. Pal. XI, 403. 14. Δαμαίων] Id nomen videtur cum eo, quod Herodotus me-
moravit, Δαμῆν ita componi posse, ut Ἀλκμῶν constat ab Ἀλκμαίων nihil differre. Huic finitimum Δαμῶνα tradit Pausan. VI,
20, 8. 15. Δαμῆντα] II. ε. 653. 17. Δαμιανὸς Ἐφέσιος, σοφ.] De hoc plura lege apud Philostratum de Vitt. Sophist.
lib. II. p. 901. *Küst.* Philostratum compilavit *Eudocia* p. 130. 18. ὑπὸ τοῦ] ἐπὶ τοῦ B. V. (ap. Gron. p. 99.) Σεήρου
Σεήρου A. E.
1. ἐκ τῆς Ἐφέσου] ἐκτὸς Ἐφέσου A. B. V. E. 3. Δάμις, ἀνὴρ — εἶπεν] Haec sunt verba Philostrati lib. I. de Vitt. Apoll.
cap. 3. ut Pearsonus etiam observavit. *Küst.* Meminit Euseb. c. Hierocl. c. 2. Δάμις ὁ τὰ πολλὰ ξυνδιατρίψας τῷ Ἀπολλωνίῳ
ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίων γῆς ὀρμώμενος, αὐτόθι πρῶτον ἐπὶ τῆς ἰδίας χώρας αὐτῷ ξυμμίξας τὴν ἐξ ἐκείνου μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῷ
γενομένην ξυνουσίαν ἐστέρησεν. Reines. 4. Νίνου] Addit V. Ἀπολλωνίου μαθητής, ὃς καὶ τὰς τῶν ζῶν ἠρίστατο φωνῶν μα-
θῶν διὰ τῶν Ἀράβων (Ἀράβων *V.) προϊόμενος, omissis reliquis. 7. πρόγνωσιν] λόγους B. E. 8. προσεφοίτησε δὲ —
ἦν] Haec itidem sunt verba Philostrati lib. I. cap. 13. (19.) *Küst.* 9. ὁ Νίνος] ὁ Νίνιος hic perinde atque in Philostrato
legendum esse monuerunt Holsten. et Berkel. in Stephanum in Νίνος. Vid. Olear. in Philostr. Vitt. Apoll. Tyan. p. 5. n. Hemst.
10. αὐτῷ Ἀσσυρίῳ] τῷ Ἀσσυρίῳ A. B. E. Philostr. 12. ἀναγράψαι] Sic Kusterus, Portum tacite secutus: ἀναγράφας *Edd.*
vett. 14. σφόδρα om. E. 15. Οὐ μὴν ὡς — πορευόμενος] Haec leguntur apud eundem Philostratum lib. I. de Vitt. Apoll.
cap. 14. (20.) ut itidem Pearsonus observavit. *Küst.* Quae hanc narrationem cum praegressis vincirent, Suidas intervertit.
16. ἀνδρίας] ἀνδρίας dedi cum A. 17. Ῥωμαίους male Philostr. editus. 18. Ἀράβων Philostr.

Δάμασος. Damasus, Episcopus Romanus, qui versus
elegantem composuit, multa eaque brevia carmina metro
heroico scripta edidit, et octogenarius sub Theodosio Impe-
ratore mortuus est. scripsit et alia multa. Δαμάστης.
Damastes, Sigensis e Sigeo urbe Troadis, Dioxippi filius, vi-
xit ante bellum Peloponnesiacum, aequalis Herodoti, itemque hi-
storicus. scripsit de rebus in Graecia gestis antiquissimis. De
parentibus et maioribus eorum, qui expeditionem Troianam
susceperunt, libros duos. Gentium et urbium catalogum. De
Poetis et Sophistis; et alia multa. fuit autem Hellanicus disci-
pulus. Δαμάστρια. Domitrix. Δαμαίων. Nomen
proprium. Δαμῆντα. Domitium, vel interfectum. Et
Δαμῆναι, domari. Δαμιανός. Damianus Ephesius, sophis-
tes, ab Imperatore Severo inter consules relatus est, et Bi-
thyniae praefuit, et porticum, quae ab urbe Epheso ad tem-

plum usque pertinet, tholis ornavit. Δάμις. Damis, vir
non indoctus, veterem incolens Ninum. hic apud Apollonium
philosophatus, eius peregrinationes descripsit, quibus et
quoque interfuisse scribit; item eius sententias, orationes
et praedictiones. Apollonius enim Antiochia Ninum venit:
ad quem Damis iste Ninus accessit, eiusque consuetudinis
est usus, memoriae mandans, quicquid ex eo didicisset, dic-
tio hominis Assyrii medicis fuit. orationis enim elegan-
tia, utpote apud barbaros institutus, carebat; at colloquia
memoriae mandare sermonesque familiares, et quicquid au-
disset vel vidisset stilo exprimere, et huiusmodi commenta-
rios conscribere satis commode poterat. † Verumtamen nobis
haec duo praetermitti: primum fortitudinem, qua fretus Apol-
lonius barbaras et latrocinii infestas nec Romanis subie-
ctas gentes peragravit; deinde sapientiam, qua more Ara-

- εσιν τῆς τῶν ζῳῶν φωνῆς ἦλθεν. ἔμαθε δὲ τοῦτο διὰ τουτωνι τῶν Ἀράβων πορευόμενος.
- Δάμνα.** ἐδάμαζε.
- Δάμνημι.** δαμάζω.
- Δαμόκριτος,** ἱστορικός. Τακτικὰ ἐν βιβλίοις β', *Περὶ Ἰουδαίων*· ἐν ᾧ φησιν ὅτι χρυσὴν ὄνον κεφαλὴν προσεκύονον, καὶ κατὰ ἑπταετίαν ζέτον ἀγρεύοντες προσέφερον, καὶ κατὰ λεπτὰ τὰς σάρκας διέβαινον, καὶ οὕτως ἀνήρουν.
- Δαμόξενος,** Ἀθηναῖος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ Σύντροφοι, ὡς Ἀθηναῖος λέγει ἐν τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν· καὶ ἑαυτὸν πενθῶν, ὡς πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ.
- Δαμόστρατος,** ἱστορικός. Ἀλιευτικὰ ἐν βιβλίοις εἴκοσι· καὶ Περὶ τῆς ἐνὸδρου μαντικῆς· 15 καὶ ἕτερα σύμμικτα ἐχόμενα ἱστορίας.
- Δαμόφιλος,** φιλόσοφος, σοφιστής· ὃν ἀνεθρέψατο Ἰουλιανὸς ὁ ἐπὶ Μάρκου τοῦ βασιλέως Ἰπτατος· γράψας πάμπολλα, ἐξ ὧν ταῦτά μοι εὑρηται ἐπὶ ταῖς τῶν βιβλίων θήκαις· **Φιλόβιβλος,** πρῶτος περὶ ἀξιοκλήτων βιβλίων, πρὸς Λόλλιον Μάξιμον, Περὶ βίου ἀρχαίων· καὶ ἕτερα πάμπολλα.
- Δαμώματα.** τὰ δημοσίᾳ ᾄδόμενα. Ἀριστοφάνης·
- Τοιαῶτε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων
τὸν σοφὸν ποιητὴν
ὑμνεῖν.
- Δάμων.** ὄνομα κύριον.
- Δαμοίτης.** κύριον.
- Δανά.** τὰ ξηρὰ ξύλα. τὸ δα μακρόν. Καλλιμαχος·
- Δανά ξύλα κείσσαι.
τουτέστι, σχίσαι.
- Δανάη.** ὄνομα κύριον. ἢ Ἀκρισίου. Κριθῆτι καὶ σύ· οὐκ εἶ Δανάη ἢ Ἀκρισίου. ταύτης γὰρ δυσειδῶς πρὸς τινα δίκην ἀπαντώσης, σοφὸς τις πρὸς

3. **Δάμνα**] II. π'. 103. 4. Zon. p. 472. 5. Τακτικὰ] ἔγραψε Τακτ. Eudocia p. 128. 6. Ἰουδαίων] Seqq. loco habet Eudocia, *Αἰθιοπικὴν ἱστορίαν*, καὶ ἄλλα. Ceterum τῶν Ἰουδ. *V. *ὅτι χρυσὴν ὄνον*] Eadem repetuntur infra v. *Ἰούδας*. Küst. De fabella vide vel intpp. Taciti Hist. V, 4. et Paulum Comm. in N. T. III. p. 152. sqq. 7. κατὰ τριετίαν inferior gl. 10. **Δαμόξενος**] Nihil nisi tres priores voces agnoscit Eudocia p. 131. quae solet testimoniis ab Athenaeo petitis abstinere. 12. τρίτῳ] P. 101. F. 13. ἑνδεκάτῳ] P. 468. F. δεκάτῳ *V. 14. **Δαμόστρατος**] Eadem Eudocia p. 128. *Ἀλιευτικὰ*] Ex hoc opere nonnulla in sextum librum Excerptorum suorum transtulerat Soper, teste Photio cod. 161. p. 339. Küst. Vid. Vossius de Hist. Gr. p. 351. Gaisf. 17. **Δαμόφιλος**] Damophilum hunc Bithynum fuisse discimus ex Iuliano, qui eius meminit in *Misopogone* [p. 358. C.] ut observavit Valesius in *Histor. Eccles. Euagr. lib. VI. c. 1.* Küst. 19. Ἰπτατος] A. U. 928. M. Salvius Iulianus. *Reines.*
1. **Φιλόβιβλος.** πρῶτος περὶ ἀξ.] Locum hunc, deleta voce πρῶτος, sic legendum puto, *Φιλόβιβλος*, ἢ περὶ ἀξιοκλήτων βιβλ. Quid enim vox πρῶτος hic sibi velit, non video. Ceterum similis argumenti librum olim etiam scripserat Telephus Pergamenus, inter cuius opera Suidas infra et hoc recenset: *Βιβλιακῆς ἐμπειρίας βιβλία γ'*· ἐν οἷς διδάσκει τὰ κτήσεως ἀξία βιβλία. His addi potest Philo Byblus, quem itidem Suidas περὶ κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων scripsisse suo loco refert. Küst. F. ἀ περὶ, scil. liber unicus. Tourp. MS. Sic Fabricius B. Gr. T. VI. p. 444. ed. Harl. πρῶτος τε ἀξ. V. (ap. Gron. p. 99.) Sed Eudocia p. 134. *Δ. φιλόσοφος καὶ σοφιστής. γέγραψε περὶ ἀξιοκλήτων βιβλίων, περὶ βίων ἀρχαίων κ. ἔ. π.* Itaque πρῶτος e compendiaria scribendi ratione profectum opinamur, cui lenissime sufficiatur ἢ vel ἦγον. 3. *Περὶ βίων ἀρχαίων*] Sic habent MSS. Pariss. At in prioribus edit. excusum est περὶ βίων ἀρχ., quae lectio quamvis sensum non mutet, malui tamen fidem MStorum sequi. Küst. Damophilus scripsit *δαμώματα ἢ βίου θεραπεῖαν καὶ γνώμας Πυθαγορικῆς*, h. e. *similitudines*, et gnomas morales, quas Gr. Lat. edidit L. Holsten. 1639. Lugduni: qui ipse est hic Damophilus. Inscriptio libri movet aliquam suspicionem. 5. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 790. sqq. Unde confecta est gl. Καλλικόμων. 11. **Δάμων**] Atheniensis, musicus, vid. Athen. XIV. p. 628. et Plutarch. de Mus. p. 1136. E. Galen. 5. de dogm. Hippocr. c. 10. [V. Sinten. in Plut. Pericl. 4.] Damon qui scripsit περὶ *Βυζαντίου*, Athen. X. p. 442. et Aelian. V. H. III, 14. *Reines.* *φυλοδάμων* V. C. 13. Eadem fere Zon. p. 470. *Καλλιμαχος*] Immo Homerus, apud quem Odysse. ὁ. 322. rectius sic legitur: — *ξύλα δανά κείσσαι*. Vide ibi Eustathium. Küst. Ernestius in Callim. Fr. 289. opinabatur Callimachum, quod ab Homero petisset hemistichium, id suum in usus convertisse, non repugnante Næcio in *Musei Rhen.* Vol. III. p. 547. Sed hoc quoque loco videtur usu venisse, ut Callimachi versus intercederet. 15. *εἶσαι* V. C. 17. ἢ *Ἀκρισίου* vercor ne ex continuis irrepserint. *Κριθῆτι καὶ σύ. οὐκ εἶ Δαν.*] Idem fragmentum legitur etiam supra v. *Ἀκρισία*. Küst. Narratio Luciani *Demon*. 47. Ceterum apophthegma quamquam parum venuste repetitur, nullam tamen fraudem opinor subesse. Sed ἢ *Ἀκρισίου θυγάτηρ* B. E. omissis reliquis; ταύτης cum seqq. om. V. C. ut fere Zon. p. 468. Itaque nisi liber A. obstaret, probabile sane foret haec e *Demonactis* adiecta fuisse. 20. *σοφὸς σοφῶς* A.

um voces animalium intellexit. id quod didicit, cum per Aram iter faceret. **Δάμνα.** Domabat. **Δάμνημι.** Domo. **δαμόκριτος.** Damocritus, historicus. scripsit *Tacticorum* libros duos. item de Iudaeis: in quo opere tradit eos aureum asini apud adorare, et septimo quoque anno peregrinum captum sacrificare et interficere, carne eius minutatim dissecta. **δαμόξενος.** Damoxenus, Atheniensis, comicus. ex fabulis eius sunt *Syntrophai*, ut Athenaeus ait libro tertio *Dipnosophistai*; porro *Seipsum lugens*, ut idem ait libro XI. **δαμόστρατος.** Damostratus, historicus. scripsit *Halienticorum* libros XX. item de divinatione per aquam: et alia historica v. H. argumenti. **δαμόφιλος.** Damophilus, philosophus et *Suidae Lex. Vol. I.*

sophistes, alumnus Iuliani, qui sub Marco Imperatore Consul fuit. scripsit multa: inter quae in bibliothecis haec a me reperta sunt. *Philobiblus*, sive de libris comparatu dignis, ad Lollium Maximum. De vita veterum: et alia plurima. **δαμώματα.** Carmina quae publice canuntur. Aristophanes: *Talia Gratiarum pulchricomaram munera sapientem poetam canere decet.* **δάμων.** Nomen proprium. **δαμοίτης.** Nomen proprium. **δανά.** Arida ligna: syllaba δα producta. Callimachus: *Ligna arida findere.* **δανάη.** Nomen proprium: Acrisii filia. *Tu quoque subeas iudicium. non enim es Danae Acrisii filia.* cum enim mulier ista aegre posset adduci, ut in iudicio se sisteret, philosophus quidam his verbis eam allo-

αὐτὴν ἀπεφθέγγετο· Κρίθῃται καὶ σύ· οὐκ εἰ Δανάη ἢ Ἀχρυσίου θυγάτηρ.

Καὶ Δανάης ἐλύγασεν ὄδε φρένα.
τοῦτέστιν, ὁ χρυσός.

Δαναΐς, Δαναΐδος, καὶ Δαναΐδων.

Δανάκη. τοῦτο νομισματός ἐστιν ὄνομα, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐδίδοσαν πάλαι, συγκηδεύοντες,

Νεὼς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον.

Ἀχερουσία δὲ ἐστὶ λίμνη ἐν ἄδου, ἣν διαπορθεύονται οἱ τελευτῶντες, τὸ προσηρημένον νόμισμα τῷ 10 βάλλειν πορθεῖ διδόντες.

509 [Δανεῖσαι. τοῦτου τὸ χρῆσαι αἰρετώτερον. τὸ μὲν γὰρ χρῆσαι ἐπὶ φίλων, τὸ δὲ δανεῖσαι πρὸς τοὺς τυχόντας. Καὶ Δανειστής, ὁ δανεῖζων.]

Δανότατα. ξύλα ξηρότατα.

Δαξισμός. Ὑπὸ δὲ πόνου τινὸς δαξισμοῦ τῆς καρδίας παύσασθαι ἰπτάμενον.

Δάοχος. εἷς ἐστὶν οὗτος τῶν προσηρημένων Φιλίππῳ τὰ Θετταλῶν πράγματα.

5 Δαπανᾶν. οὐ τὸ ἀναλίσκεν ἀπλῶς, ἀλλὰ τὸ λαμπρῶς ζῆν καὶ σπαδᾶν καὶ δαπανᾶν τῇ ἀσπιᾷ. οὕτω Δημοσθένης. καὶ οἱ ἄλλοι δικανικοὶ οὕτως χρῶνται τῷ ὀνόματι. Θουκυδίδης δὲ τὴν πόλιν δαπανᾶν φησιν, ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀναλώματα μεγάλα ἐμ-

Δάπεδον. ἔδαφος. Ὅμηρος.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠρόωντο

χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ.

15 Δάπιδας. τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς δάπι-

1. καὶ τὰ ἐξῆς] οὐκ εἰ Δανάη ἢ Ἀχρυσίου θυγάτηρ Α. 3. Καὶ Δανάης] Pauli Silentiar. XVI, 7. Anthol. Pal. V, 217. Adde v. Ἰγῶσεν. 5. Sub finem cum V. C. delevi: καὶ ζῆται παροιμίαν (sic A. B. nam ἐστὶ παροιμία Edd. ante Gaisf.) ἐν τῇ Ἀκισίᾳ. 6. Δανάκη] Vid. infra Καρκάδοντα et Μελιττοῦτα. Hesych. Δανάη et Ναῦλον. Polluc. IX. p. 488. τὴν Δανάην εἶναι τῆς φησι νόμισμα Περσικόν. Vid. Salmas. de Usur. c. 15. p. 426. seqq. Reines. Praeter Etymologum v. Δανάης confer etiam Suidam infra vv. Καρκάδοντα et Πορθεῖμιον, itemque Casanbonum in Theocrit. cap. 4. et Bentleyum in Fragm. Callim. 110. Kist. Adde Hemsterh. in Lucian. D. M. XXI. fin. et Naekium in novissima parte disputationis de Hecale. 8. εἰς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον] Respexit hic Suidas ad fragmentum Callimachi, quod citat Etymologus v. Δανάης: ubi poeta Δανάην vocat νεὼς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον, i. e. mercedem pro nave Acherontica conscendenda. Hodie quidem vulgo editur νεὼς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον: sed cum Ἀχερουσίας metrum versus respuat, la. Casanbonus loco ante laudato recte Ἀχεροντίας eius loco restitutum mihi videtur. Hinc autem apparet, Suidam Ἀχερουσίας, quod in dicto fragmento Callimachi est epithetum navis, male pro paludis nomine hic accepisse; cum Graeci nautum, sive mercedem quae pro traiectu solvitur, non appellent ἐπίβαθρον δαιέσης vel λίμνης vel ποταμοῦ, sed ἐπίβαθρον νεὼς, ut ex scriptoribus veteribus constat. Fuit equidem olim palus quaedam, cui Ἀχερουσία nomen erat, ut veteres geographi docent: sed in fragmento illo Callimachi, ad quod Suidam respexisse diximus, certum est Ἀχερουσίας, sive malis Ἀχεροντίας, esse epithetum navis, non vero paludis. Kist. νεὼς Ἀχερουσίας B. E. V. 10. προσηρημένον] προσηρημένον E. Hinc autem interpolatio fluxit gl. Ἀχερουσία. Iam post διδόντες expulsi cum V. C. Ἐπιχωριάζει τῇ μεγάλῃ Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας τὸ δανικόν, ὅπερ χρῶνται A. E.) εἰς μικρὰς πραγματίας. Ut Kist. 11. Ἐπιχωριάζει τῇ μεγάλῃ Ἀντ.] Fragmentum hoc non pertinet ad vocem Δανάη, sed Δανικόν, quam vocem nisi articuli initium esse oportebat. Ceterum eadem verba desunt in antiquissimo MS. Paris. A." Habet A. post vocem Δανί, item Zon. p. 472. Porro idem Kist. 12. Συρίας] Sic recte etiam habet edit. Mediolanensis. At in ceteris edit. inepte ἰσχυρὰ σοφίας, quod Portus tamen bona fide in versione sua expresserat." 12. Δανεῖσαι: τοῦτου τὸ χρ.] Vide quae de hac verba disputat Salmasius de Usur. cap. 2. Kist. Addit Gaisfordus Herald. adv. Salmas. p. 174. Deest gl. V. C. camque notari quippe quam homines studiosi ex v. Χρήσασθαι repetierint. Item δοτικῇ removi, quod Gaisf. tacite inculcarat. 15. Δανότατα] Vid. Florens in Aristoph. Pac. 1133.

1. Δαξισμός] Pro δαξισμός vel δαξισμός. Vid. Hesych. in Ὀδαξίασι. Hemst. Occuparat H. Stephanus in Thesaur. Pindaricus Pleron. in Moerlin p. 40. „Δαξισμός sua quidem serie legitur apud Suidam, sed putidus istius hominis error est." Δαξισμός solum posuit Zon. p. 466. Δαξισμός *V. Interim recte Δαξισμός Toupius, coll. v. Ὀδαξισμός. δὲ post ἐπὶ om. I. E. Sed desideratur particula post τινός. 3. Δάοχος. εἷς ἐστὶν οὗτος τῶν πρ.] Ex Harpocratlone. Kist. 5. Δαπανῆ] Pricaeus in Luc. XV, 14. Hemst. Qui σκαταλᾶν legebat pro σπαδᾶν, frustra. Gaisfordus opposuit Schol. Aristoph. Nub. 3. Statim αἰτιατικῇ reieci cum Kist. Haec brevaviit Zon. p. 472. 6. δαπανᾶν τὴν οὐσίαν] Duo MSS. Paris. habent δαπανᾶν τῇ δασιᾷ: quod aspernandum non est. Kist. Sic A. B. (Parisini ap. Bast. Ep. Crit. p. 196.) C. V. E. MS. Coisl. 177. τῇ οὐσίαν inter vss. V. ap. Gaisf. 7. Δημοσθένης] C. Boeot. p. 1023. τοῦτῳ] ὁδῶς A. B. C. V. E. Med. Mox χρ. τῇ νομισματί B. E. 8. Θουκυδίδης] IV, 3. Similiter δαπανηθεῖς Isocr. Antid. 156. 225. 11. Ὅμηρος] II. δ. pr. 15. Δάπιδας] MS. Coisl. 177. Δάπιδες τὰ ἐπέυχια (sic cum Zon. p. 468. l. τὰ ἐπιβόλαια). δάπις δάπιδος, λέγεται δὲ καὶ τὰπης τὰπης: κρείττον δὲ δάπις. ὁδῶς οἱ Ἀττικοί.

cutus est: Subi tu quoque iudicium, et quae sequuntur.
† Et Danaes animum aurum flevit. Δαναΐς. Danais, Danaidis, et Danaidum. Δανάκη. Est nomen nummi, quem olim cum mortuis sepeliebant, nautum navis Acherustiae. Acherusia autem palus est apud inferos, quam mortui traieciunt, ante dictum nummum portitori dantes. [Δανεῖσαι. Huic praefereendum est χρῆσαι, quod inter amicos tantum locum habet; δανεῖσαι vero inter quosvis. Et Δανειστής, fenerator.] Δανότατα. Ligna maxime sicca. Δαξισμός. Sed pro-

pter lassitudinem aliquam et cordis dolorem ab volando cessasse. Δάοχος. Hic unus est ex his, qui res Theophrasti Philippo prodiderunt. Δαπανᾶν. Non simpliciter significat sumptus facere, sed splendide vivere et opes abligare et bona dilapidare. Ita Demosthenes et reliqui oratores forensi voce usi sunt. apud Thucydidem vero significat, in magnos sumptus conficere. Δάπεδον. Pavimentum. Homerus: Bū vero apud Iovem sedentes consultabant aureo in pavimento. Δάπιδας. Sic vocant tapetes pilis vel villis carentes. Et δά-

δας λέγουσι. Καὶ Δάπιδαι, τοῖς τάπησιν. οὕτω γὰρ Ἀττικοί. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Οὐδ' ἐν δάπιδαι καταδαρθεῖν.

Δάπτω. τὸ μετὰ σπαραγμοῦ ἐσθίω. ὅπερ καὶ δαρδάπτω λέγεται. Βάβριος·

Καὶ σπλάγγρα δάπτων.

Δαρδανεύς. ὄνομα ἔθνους. Καὶ Δαρδάνιοι.

Δαρδάπτω. τὸ μετὰ σπαραγμοῦ ἐσθίω.

Δαρεῖου.

Τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι,

ἑξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πενήκοντα ταλάντων

Δαρεῖου χρυσοῦ, τὰς δεκάτας δεκάταν.

Δαρεικός. νόμισμά τι ἦν χρυσοῦν, ὅπερ Δαρειός πρῶτος ἐπενόησεν. — Ὅτι Ξέρξης ὡς αὐτὸν πρεσβευσαμένον Ἀριστείδου, καὶ τριςχιλίους δαρεικούς αὐτῷ δίδοντας, οὐδὲν ἐπιστρέφειν εἶπε τοῦ Περσικοῦ πλούτου, τοιαύτη χρώμενος διαίτη. ἔτυχε δὲ οὐκ ἐπιμελῆ τὸν ἄρτον προσφερόμενος.

Τούτου τοῦ Δαρείου ἡριδημήθη ὁ στρατός, καὶ εὐρέθησαν μυριάδες, χωρὶς τοῦ ναυτικοῦ, σὺν ἱππεῦσιν ἑβδομήκοντα. νέες δὲ ἑξακόσαιοι συνελέγησαν ἐπὶ Σκύθας.

5 Δαρεικούς. εἰσὶ μὲν χρυσοὶ στατήρες οἱ δαρεικοί. ἡδύνατο δὲ ἕκαστος αὐτῶν ὅπερ καὶ ὁ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομαζόμενος χρυσοῦς. οὐκ ἀπὸ Δαρείου τοῦ Ξέρξου πατρός, ἀλλ' ἀπ' ἑτέρου τινὸς παλαιότερου βασιλέως ὀνομάσθησαν. λέγουσι δὲ 10 τινες δύνασθαι τὸν δαρεικὸν δραχμᾶς ἀργυρίου εἴκοσι· ὡς τοὺς πέντε δαρεικούς δύνασθαι μῶν ἀργυρίου.

Δαρειός. ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν πρὸς Δαρεῖον τὸν Περσῶν βασιλέα συνάψας πόλεμον, 15 τοῦτον κατὰ κράτος νικᾷ. καὶ αἰτεῖται εἰς διαλλαγὴν ἔλθεῖν, καὶ δοῦναι αὐτῷ καὶ τὴν θυγατέρα Ῥωξάνην πρὸς γάμου κοινωνίαν.

Ὅτι αὐτὸς Δαρειός ἦν τὸν ἰδίου σατραπείου

2. *Οὐδ' ἐν δάπιδαι*] Hinc emendandus Aristophanes *Plut.* 527. apud quem invito metro hodie legitur ἐν τάπησιν. Olim tamen in quibusdam exemplaribus recte scriptum fuisse ἐν δάπιδαι, non solum probat hic locus Suidae, sed etiam expresse testatur Schol. Aristoph. *Vesp.* 674. his verbis: Δάπιδας. τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μελλωτὰς δάπιδας λέγουσι, καὶ δάπιδαι, τοῖς τάπησιν. ἐν δὲ τισὶ τῶν ἀντιγράφων δάπιδαι εἰρηται ἐν τῷ Πλούτῳ· Οὐδ' ἐν δάπιδαι ἔσται καταδαρθεῖν. ἀντὶ τοῦ τάπησιν. *Küst.* Etiam hic ἐν τάπησιν. E. ἐν δάπιδαι. Ox. τάπησιν δὲ ἦτα addit *Zon.* Ceterum reſinas οὐτ' ἐν δάπιδαι: nam e superiore versu revocata sunt ἔσται καταδαρθεῖν. 4. Δάπτω. τὸ μετὰ] Huc spectant verba Athenaei lib. VIII. p. 363. Ἐπὶ τῶν ἀπλήστως καὶ θηριωδῶς ἐσθιόντων τὸ δάψαι καὶ δαρδάψαι. *Küst.* 5. Βάβριος *V. 6. Δαρδάπτων] δάπτων A. B. V. E. C. Praecipit *Toupius* Π. p. 20. (cum *Porsono* ap. *Gaisf.* in *Hephaest.* p. 265.) usus v. *Πανδοίην.* Vide *Babr.* p. 143. *Knoch.* Continuo glossam cum A. V. C. removimus, ex v. *Διηγείων* descriptam: Δάρας. Προκόπιος· Ῥωμαίων δὲ ἱππεῖς ἦσαν ἄρχοντες ἱππέων, οἳ τὰ πρότερα τὴν ἐς Αἴρας μάχην διηγείων. Ubi *Kusterus*: „Προκόπιος] *De Bello Pers.* lib. I. c. 18. p. 52. ex quo locus hic, quem *Suidas* suo more interpolavit, sic scribendus est, ἄρχοντες δὲ ἱππέων ἦσαν, οἳ τὰ πρότερα etc.“ 7. Δαρδάνιοι] Δαρδάνιοι A. B. V. Δαρδανίους *V. 8. Δαρδάπτω] Inſeruit hanc gl. *Gaisf.* cum omnibus MSS. Cf. *Zon.* p. 473. Quamquam suspiceris eam ex v. Δάπτω confectam esse. στεναγμοῦ V. C. pro σπαραγμοῦ. 10. Τὸν τρίποδ'] *Simonid.* fr. XXXIX, 2 — 4. *Anthol. Pal.* VI, 214. τὸν τρίποδα δ' *Med.* ἀνθέμεναι] ἀνθέμεθα E. 12. τὰς δεκάτας] τὰς

δεκάτας δεκάτας V. C. δεκάτας δεκα A. 13. Δαρεικός] Δαρεικός B. C. 14. Ξέρξης ὡς αὐτὸν πρεσβ. Ἀριστείδου] Scribo, Ξέρξου ὡς Ἀριστείδου πρεσβευσαμένον, καὶ τριςχι. Vide supra v. Ἀριστείδης. *Küst.* Ὅτι *Gaisf.* cum *V. observationi praefixit, ab studiosis hominibus inſectae: quorum recordia vel in servatis ὡς αὐτὸν deprehenditur. 16. ἀποστρέφειν *V. 2. εὐρέθησαν] εὐρέθη E. qui *μυριάδες* collocat post ἑβδομήκοντα. 3. νέες] νέες A. E. Id reposui, siquidem *Suidas* *Herod.* IV, 87. descripsit. *Med.* νέες. *Μοχ* συνελέγησαν οὗτοι E. 5. εἰσὶ μὲν χρυσοὶ στατ.] Haec et quae sequuntur desumpta sunt ex *Schol.* *Aristoph.* *Eccles.* 598. Vide etiam *Harpocrationem*, apud quem eadem leguntur. *Küst.* Vid. in *Κερματίζε.* Ἐγχεῖται. *Hemst.* Cf. *Böckh.* *Staatsk. d. Ath.* I. p. 23. χρυσοὶ om. V. C. 7. χρυσοῦς] χρυσός (quod *Gaisf.* recepit) A. B. E. C. *Med.* *Schol.* *Aristoph.* *Harpocr.* *Pal.* teste *Bastio*, idemque *Δαρείου δέ*, *Μοχ* παλαιότερον cum *V. C. Ceterum ὀνομάσθησαν om. E. ubi *Harpocratio* meliore conformatione, ἐκλήθησαν δὲ Δαρεικοὶ οὐχ ὡς οἱ πλείστοι νομίζουσι ἀπὸ Δαρείου — βασιλέως. οὐκ ἀπὸ Δαρείου] De h. l. vid. *Wesseling.* *Obs.* II, 22. *Gaisf.* 9. λέγουσι] Vid. *Lex. Rhet.* p. 237, 17. δύνασθαι τὸν] τὸ C. τὸν *V. 10. δραχμᾶς] δραχμᾶς A. C. quod mireris *Gaisfordo* probatum. 13. δτι *Gaisf.* cum *V. *Μακεδόνων βασιλέως] Μακεδῶν* A. *βασιλέως* om. A. B. V. E. Adde v. Ἀλέξανδρος ὁ Φίλιππος, unde haec sunt derivata. Ceterum errare *Suidam* in nomine *Darii* filiae cum sponte appareat, tum docet *Loccenius* in *Cart.* VIII, 4. a *Gaisf.* allatus. Is Ὅτι praefixit etiam post *κοινωνίαν* cum A. *V. 16. Ῥωξάνην] Ῥωξάνην A. 17. γάμου κοινωνίαν] γάμον V. 18. ὁ αὐτός] αὐτός A. V. E. *Μοχ* *σατραπείου* *V.

πισσι, tapetibus, sic enim Attici. Aristophanes *Pluto*: Neque in tapetibus dormire licebit. Δάπτω. Avide devoro: quod ipsum δαρδάπτω dicitur. *Babrius*: Et viscera avide devorans. Δαρδανεύς. Nomen gentis. Et Dardanii. Δαρδάπτω. Cum aviditate devoro. Δαρεῖου. Tripodem dedicasse centum librarum et quinquaginta talentorum auri *Dareti* pro decimis. Δαρειός. Darius, nummus aureus, quem Darius primus cudi iussit. Cum Xerxes legatos ad Aristidem mitteret, eique tria millia Daricorum offerret, Aristides respondit se non curare Persicas divitias, dum tali victus genere uteretur. forte autem pane cibario vesceretur. † Cum huius *Darii*

exercitus numeraretur, inventa sunt DCC. millia hominum, praeter copias navales, cum equitibus, sexcentae autem naves adversus Scythas collectae erant. Δαρεικός. Darici sunt aurei stateres: quorum singuli tantundem valebant, quantum qui apud Atticos vocabatur aureus. neque vero a *Dario* Xerxis patre, sed ab alio quodam antiquiore rege nomen acceperant. quidam autem dicunt daricum valere viginti drachmas argenti, ita ut quinque darici valeant minam argenti. Δαρειός. Alexander Macedo bellum *Dario* Persarum regi intulit, eumque devicit. Darius autem pacem ab *Alexandro* petiit, oblati ei nuptiis filiae suae *Roxanae*. — Idem *Darius* a *Besso* quodam

καὶ προσάγει τὴν κερ-
ασησίοντι.
Ἐν δὲ ἐν δασί και φακέλλους
κομιζόντες, τὴν πλάτην ἀνά-
Τὰ ἡμίτομα ἐπὶ κλίνας βε- 5
καί στρωμαῖς ὑφει τινὶ
κεκοσμημέναις ἐπιθέντας, ὑπὸ δασίν
τῷ πυρὶ και τὸν ὑμέναιον ἄδουσῶν
κομισθῆναι μετὰ χορσίας γαμηλίου τε
καὶ κερτόμου.

Δάσασθαι. διαμερίσασθαι. Ἡρόδοτος. Ἐς
μοίρας ὁ Ἑξέρξης δασάμενος πάντα τὸν πεζὸν
στρατόν.

Δασέως και Δασεία.

Δάσιος. ὁ δασύς.

Δάσκιος. ὁ πολύσκιος.

Δασμολογία. φορολογία. Και Δασμολόγοι,
φορολόγοι.

Δασμολογῶ. συνάγω. Πλάτων μὲν ἀταλεῖς
φόρων τοὺς παρ' αὐτὸν φοιτῶντας ἐποίηε· σὺ δὲ
δασμολογεῖς, και παρ' ἐκόντων και ἀκόντων λαμ-
βάνεις.

Δασμός. μερισμός, φόρου ἀπαρχή. Ξενο-
φῶν. Ἐὐρον δὲ και πώλους εἰς δασμὸν βασιλεῖ τρε-
φομένους δεκαεπτὰ. Και αὐθις. Ἀθηναῖοι δὲ
δεῖσαντες τὸν Μίνως στόλον, ὑπέστησαν δα-
σμὸν οἴσειν εἰς Κρήτην, ὅτινα ἂν ἐκείνος δικαιο-
10 σειεν.

Δάσοντα. διασπάσονται, κατὰ μέρη φα-
γοῦνται και μεριούνται.

Δασπλήτα. τὴν ἐπὶ κακῷ προστελάζουσαν.
ἐν Ἐπιγράμματι.

15 Σὴν γὰρ ἐγὼ δασπλήτα διάστασιν, οἷά τι
πικρὴν

νύκτα καταπτήσω τὴν Ἀχεροντιάδα.
δασπλήτης γὰρ ἦ Ἐρινύς.

1. ὁ Βέσιος] Βέσιος A. βέσιω V. βέσιος *V. Sed cum Arrian. III, 21. scribendum Βήσιος. 2. τῷ Μακεδόνι om. V. E. Ad-
dit A. ζῆτει παράνο ἐν τῷ Δαρειούς: et in marg. ζῆτει περι τούτου ἐν τῷ Ἀλέξανδρος, και ζῆτει ἐν τῷ Δημοκρίδης. 3. φακέ-
λους] φακέλλους dedi cum V. C. 4. κεχρισμένους] κεχρημένους B. E. 5. Τὰ ἡμίτομα ἐπὶ κλίνας βεβλ.] Fragmentum hoc
esse Aeliani discimus ex v. Ὑπερήφανος, ubi pars huius loci addito nomine Aeliani repetitur. Vide etiam v. Ὑφει. Καὶ
βεβλημένα] βεβλημένα A. βεβλημένα E. 7. ἐπιθέντες] ἐπιθέντας A. *V. cum v. Ἀβραῖς, et ut videtur B. C. ὑπὸ δασίν
In v. Κερτόμος haec postrema paulo plenius afferuntur; unde talem in modum fere restituenda colligas: ὑπὸ δασίν ἐκ. τῷ κ.
ἐκέλευον ἐκκομισθῆναι μετὰ χ. γ. τε και κ. και τὸν ὄμ. ἔδ. γυναικῶν. Hemst. Ex v. Ὑπὸ δασίν peti malim ἐκέλευον: post
ἐκκομισθῆναι. Atque haud scio an praestabilior sit altera scriptura ἐνακμαζούσαις, satis illa pigmentis Aelianeis con-
stantea: v. Jacobs. in Aelian. N. A. V, 53. 9. μετὰ] κατὰ E. 11. Ἡρόδοτος] VII, 121. Expellendum ἐς. 14. Δασίος]
Δασέος Med. Glossam delevit Küsterus. 15. Δάσιος] Scribendum est Δάσιος, eaque vox suo loco restituenda. Δασίος
propter affinitatem scripturae saepe confunduntur, cuius generis σφάλματα apud Hesychium non pauca occurrunt. Küst. Hinc
glossae quamvis non multum tribuam, ita tamen opinor vindicandam, ut ὁ δασύς ad argumenta superioris articuli refer-
amus, Δάσιος pro nomine hominis ducamus, quem Livius cum aliis rerum Romanarum scriptoribus tradidit. 16. Δάσιος]
Vide Schol. Hom. II. ὁ. 273. Tourp. MS. 17. Δασμολόγοι] ἀπαιτητα Zon. p. 465. μεριστάς Hesychius et MS. Coll.
addunt.

1. Δασμολογῶ] Exemplum ex Isocrate posuit Lex. de Syntaxi p. 135. Continuum αἰτιατικῆ expansioni cum Küst. Item post
συνάγω omisi δασμούς cum A. B. V. C. et Zon. p. 473. quod habet E. Πλάτων μὲν ἀταλεῖς] Fragmentum hoc legitur apud
Laertium [IV, 2.] Sponippo, ut Pearsonus recte observavit. Küst. 5. φόρου ἀπαρχή] MSS. Pariss. itemque codex Vatik.
teste Pearsono habent φόρον ἀπαρχή. Sed lectio vulgata praeferenda est. Küst. ἀπαρχή B. C. V. (ἀπαρχή *V.) E. et, additis
εἰς φορὰς ἀπαρχή, Lex. Bachm. p. 188. quibus obtemperandum duxi. Ξενοφῶν] Expedit. Cyri lib. IV, 5, 18. [24.] p. 31.
Καταλαμβάνει πάντας ἔνδοξ τοὺς κομήτας και τὸν κομάρχην· και πώλους εἰς δασμὸν βασιλεῖ τρεφομένους ἐπτακαίδεκα. Hinc
Arrian. Expedit. Alexand. lib. I. p. 73. Πεντήκοντα δὲ τάλαντα κελνεῖ τῇ στρατιῇ δοῦναι αὐτοῖς ἐς μισθὸν και τοὺς ἵππους, οὓς
δασμὸν βασιλεῖ ἔτρεφον. Ubi legendum videtur ex Xenophonte, quem lubenter imitatur Arrianus, οὓς ἐς δασμὸν. Tourp. Re-
ctius in Xenophonte praepositionem debebat Porsonus. 7. Ἀθηναῖοι δὲ] Locus ad eundem scriptorem referendus, cui debet
v. Μίνως, id est, ut videtur, ad Nicolaum Damascenum. 9. ἐκείνος δικαιοῦσαι] ἐκείνοι δικαιοῦσαι A. B. C. E. et
*V. ap. Gron. p. 100. Continuo cum A. V. delevi: Δασμόφορῶ. Jotic. 11. διασπάσονται] διασπῶνται A. V. C. Glossam
ad II. χ'. 354. pertinere monet Albertius in Hesychium. 14. ἐν Ἐπιγράμματι] P. Sileniar. XXXIX, 3. 4. Anthol. Pal.
V, 241. 17. καταπτήσω] καταπτύσω A. 18. δασπλήτης] Sic Od. ὁ. 234. et Euphorio Schol. Soph. Oed. C. 681. Ad
Ruhn. in Callim. h. Del. 125.

Satraparum suorum occisus est; qui caput eius ad Alexandrum at-
tulit. Δάς. Lampas. Ignemque in facibus et fasciculos pice
unctos ferentes, palmulam remi incendunt. Et alibi: Fru-
stra lectis admodum delicatis et stragulis magna quadam
textura ornatis imposita, sub splendidibus igne facibus et
mulieribus hymenaeum canentibus, cum nuptiali et fescennina
chorea portari iussit. Δάσασθαι. Divisisse. Herodotus:
Xerxes toto pedestri exercitu in tres partes diviso. Δασέως.
Δάσιος. Hirsutus. Δάσκιος. Umbrosus. Δασμολο-
γία. Tributorum exactio. Et Δασμολόγοι, tributorum exacto-
res. Δασμολογῶ. Tributa colligo. Plato quidem disci-

pulos suos nulla accepta mercede gratis dorebat; tu vero tri-
buta exigis, et tam ab volentibus quam involentibus accipis. Δα-
σμός. Distributio, tributum pensio. Xenophon: Invenimus sa-
tem etiam XVII. equuleos, qui alebantur, ut regi tributi loco
darentur. Et alibi: Athenienses autem motuentes classem Mi-
nois promiserunt se tributum in Cretam laturos esse, quod-
cumque ille postulasset. Δάσοντα. Dilacerabant, in fru-
stra dissectum devorabant et dividunt. Δασπλήτα. Cum
accessus malum alicui affert. In Epigrammate: Α te enim
separari mali gravissimi instar mihi est, quod non minus me-
tuo quam tristem mortem. Δασπλήτης enim epithetum Furiae.

Δασύπους. λαγώς. και παροιμία·

Πρότερον χελώνη παραδραμεῖται δασύποδα.
ἐπὶ τοῦ ἄδονάτου.

Δασύπους κρεῶν ἐπιθυμεῖ. λέγεται ἐπὶ
αὐτοῦ ἐπιθυμούντος παρ' ἄλλω γενέσθαι τὰ ὄντα ὅσα
παρ' ἑαυτῷ.

Δατεῖσθαι, και δατηταί. δατεῖσθαι μὲν τὸ
μερίζεσθαι· δατηταί δὲ οἱ μερισταί. τὸ δὲ εἰς δα-
τητῶν αἵρεσιν εἰδός ἐστι δίχης. ὅποτε γὰρ κοινω-
νοῦντι τινες ἀλλήλοις, και οἱ μὲν βούλονται διανεμέ-
σθαι τὰ κοινά, οἱ δὲ μή, ἐδικάζονται οἱ βουλόμενοι
τοῖς μὴ βουλομένοις εἰς δατητῶν αἵρεσιν. οὕτω Λυ-
σίας και Ἀριστοτέλης. Δατηταί κυρίως οἱ τὰ κοινὰ
διανέμοντες τοῖς μὴ βουλομένοις.

Δᾶτις, Πέρσης· ὅς ἐπετήδευσεν ἑλληρίζειν.
ὄν λέγουσι φάναι, χαίρομαι, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χαίρω.
καί ἐστι Δατισμός.

Δᾶτις. οὗτος εἶδεν ὄψιν ὄνειρον, και ἦτις ἦν
ἡ ὄψις, οὐ λέγεται. ὁ δὲ, ὡς ἡμέρη τάχιστα ἐπέ-
λαμψεν, ζήτησιν ἐποίησε τῶν νεῶν. εὐρύων δὲ ἐν Φοι-
20 ἡδῶς λέγεται, τί δατὸν ἔχεις; οἱ δὲ ζάκανον.]

νίσση ἄγαλμα Ἀπόλλωνος κεχρυσωμένον, ἐπυθά-
νετο, ὁκόθεν εἶη σεσυλημένον. πυθόμενος δὲ ἐξ
οἴου ἦν ἱεροῦ, ἐπεμπε τῇ ἑωυτοῦ νηὶ ἐς Δῆλον, και
κατατίθεται εἰς τὸ ἱερόν τὸ ἄγαλμα, και ἐντέλλεται
τοῖσι Δηλίοισιν ἀπαγαγεῖν τὸ ἄγαλμα. ὅς ἑλληρί-
ζειν βουλόμενος εἶπεν, ἦδομαι, και χαίρομαι, και
εὐφραίνομαι.

Δᾶτις και Ἀρταφέρνης, Περσῶν καθηγεμόνες,
μετὰ τὴν καθάραισιν Μαρδονίου ἀπέστειλαν εἰς τὴν
Ἑλλάδα, καταπειράσαντες τὰς πόλεις, και γῆν και
ὔδωρ αἰτήσαντες. οἱ δὲ νησιῶται πάντες ἔδωκαν.
Ἀθηναῖοι δὲ βαρέως ἐνεγκόντες τοὺς πρεσβευτὰς ἐξ-
εκήρυξαν. οἱ Λακεδαιμόνιοι δὲ ἀμφοτέρω δώσωιν
ἐπηγγείλαντο· και ἐμβαλόντες αὐτοὺς εἰς φρέατα
καὶ καταχώσαντες ἀπεφῆναντο δεδωκέναι τὴν τῶν
αἰτουμένων χάριν.

Δατόν. παρὰ Ῥωμαίοις σημασία τῆς ἡμέρας
και τοῦ καιροῦ, ὅτε τις ἢ ἐκ πόλεως ἢ ἐκ τινος τό-
που ἀποσταλῆ. [μήποτε τοῦτό ἐστιν, ὃ και νῦν συν-
20 ἡδῶς λέγεται, τί δατὸν ἔχεις; οἱ δὲ ζάκανον.]

1. Horum ope refingenda glossa Πρότερον χελώνη: partim etiam Arsen. p. 175. 4. ἐπιθυμεῖ] ἐπιθυμῶ C. V. E. Conferunt H. Stephanus et Schottus Torontianum Eon. III, 1, 36. Lepus tute es, et pulcramentum concupiscit. λέγεται ἐπὶ τοῦ] Dlogenianus proverbium hoc sic exponit: ἐπὶ τῶν περὶ ἄλλων (lege παρὰ ἄλλων) ἐπιζητούντων, ἢ παρ' ἑαυτῶν ἔχουσι. Vide et alios paroemiographos. Küst. παρ' ἄλλων etiam Boisson. in Anecd. T. I. p. 390. idque Suidas restituendum; nisi malum cum Arsen. p. 176. παρ' ἄλλου γενέσθαι. 7. δατεῖσθαι μὲν] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Harpocrate. Küst. 9. δίχης ἐστὶν εἰδός] εἰδός ἐστὶ δίχης A. C. *V. εἰδός δ. ἐστὶν Harp. Pal. 12. εἰς δ. αἶψ.] His praemittendum ex Harpocrate προκαλούμενοι: quamquam om. Pal. 15. Δᾶτις, Πέρσης· ὅς ἐπετ.] Ex Schol. Aristoph. Pac. 288. quae repetebantur sub v. Χαίρομαι. ἐπετήδευσεν] ἐπετήδευεν Gaisf. cum A. repugnante Zon. p. 465. 16. φάναι] φάναι A. 18. Δᾶτις. οὗτος — ἄγαλμα] Haec sunt verba Herodoti lib. VI. c. 118. apud quem tamen nonnulla paulo aliter leguntur. Küst. οὗτος δὲ] δὲ omisi cum V. οὗτος δ. Δᾶτις εἶδεν δ. E. 20. ἐποίησε] ἐποίησε A. ἐποίησε V. Mox post Φοινίσση quod ex Herodoto fuerat inculcatum, νηὶ omisi cum A. B. E. *V. (qui interposuit ἢς νηὶ) Med.
2. ὁκόθεν] ὁκόθεν A. V. 3. ἑαυτοῦ] ἑωυτοῦ A. Mox τὸ ἱερόν ἄγαλμα V. 5. ἀπαγαγεῖν] ἀπαγεῖν V. His novissima de Datismo temere sunt assuta: quae plenius exponantur in v. Νῦν τοῦτ' ἔκειν'. 8. Δᾶτις και Ἀρταφέρνης, Περσῶν καθη.] Confer Herodotum lib. VI. c. 94. et seqq. Küst. Δᾶτις glossa appellatur in v. Ἀρταφέρνης. καθηγεμόνες και στρατηγοὶ Ἀρτείου] και στρατηγοὶ Ἀρτείου delevi cum A. B. V. και στρατηγοὶ — Μαρδονίου om. E. 9. Μαρδονίου] Μαρδωνίου A. 10. καταπειράσαντες — αἰτήσαντες] Malim καταπειράσαντας et αἰτήσαντας, casu quarto, ut referatur ad legatos. Küst. καταπειράσαντας A. m. sec. 11. οἱ δὲ] και οἱ μὲν E. ἐμβαλόντες — φρέατα] Vid. Valcken. in Herodot. VII, 133. Gaisf. 15. τῆν] τὸ *V. 16. ἀπαιτούμενων] ἀπαιτούμενων dedi cum A. ἀπαιτούμενων E. 17. Δατόν. παρὰ Ῥωμ.] Vide Meursium in Glossario. Küst. 18. τις ἢ] ἢ om. V. et Zon. p. 471. 19. μήποτε] Haec cum seqq. om. V. et Zonaras: ση μήποτε A. i. e. σημείωσαι μήποτε. Interim haec notavi.

Δασύπους. Lepus. Et proverbium: Citius testudo leporem cursum praenertit. dicitur de eo quae fieri non potest. Δασύπους κρ. Lepus pulcramentum concupiscit. dicitur de eo, qui quae penes ipsum sunt, ab aliis impetrare velit. Δατεῖσθαι et δατηταί. Δατεῖσθαι significat dividi; Δατηταί vero, qui suam cuique portionem distribuunt, at εἰς δατητῶν αἵρεσιν est species iudicii. cum enim quidam sociorum res communes dividi velent, alii vero nolent: qui volebant, actionem communi dividendo contra nolentes instituunt. sic Lysias et Aristoteles. Δατηταί proprie vocabantur, qui res communes nolentibus dividebant. Δᾶτις. Datis, Persa. hic cum Graece loqui conaretur, χαίρομαι, ut aiunt, pro χαίρω dixit: unde Datismus nomen accepit. Δᾶτις. Datis cum somnium noctu vidisset (quod quidem cuiusmodi fuerit non traditur), sub primam statim lucis exortum naves perscrutatus est, inventoque in navi quadam Phoenicia

simulacro Apollinis aurato, sciscitatus est, e quo templo id ablatum esset. quod ubi cognovisset, in Delum navigans simulacrum illud in templo deposuit, Deliosque id asportare iussit. hic Graece loqui volens, ἦδομαι dixit, et χαίρομαι, et εὐφραίνομαι. Δᾶτις και Ἀρταφ. Datis et Artaphernes Persarum duces, post abrogatum Mardonio imperium in Graeciam miserunt legatos, qui urbes tentarent terramque et aquam ab iis postularent. et insulani quidem omnes dederunt. Athenienses vero indignati legatos per praecois vocem excedere iusserunt. at Lacedaemonii cum utrumque se daturos promisissent, legatos in puteum coniectos terra obruerunt, dicentes se postulatibus ipsorum satisfacisse. Δατόν. Apud Romanos sic appellatur ascriptio diei et temporis, cum quis ex urbe vel ex alio quo loco litteras scribit. [Videndum autem ne hoc sit idem, quod vulgo dicitur, τί δατὸν ἔχεις; alii vero id vocant ζάκανον.]

Δατός. πόλεως ὄνομα. Καὶ Δατός ἀγαθῶν, ἐν ᾗ καὶ χρύσεια μέταλλα.

Δάτος, πόλις Θρακίας, σφόδρα εὐδαίμων. ἀφ' ἧς καὶ ἡ παροιμία· Δατός ἀγαθῶν. ταύτην δὲ τὴν πόλιν καὶ τὴν παρακειμένην χώραν καὶ θηλυ- 5 κῶς καὶ ἀρσενικῶς ὀνομάζουσι.

Δατοῖς. δόλοις, πανουργίαισιν. Ἐσκόπησαν ἐγγράφοις προσρήμασι διαμαρτύρασθαι αὐτούς. ἀλλ' ἐπεὶ τοῦτο οὐκ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔθος ἐνεχώρει 10 γνήσεσθαι, ἢ διὰ τὸν τοῦ βασιλέως φόβον, δατοῖς οὐκ ἔξω δεινότητος τεχνασθεῖσιν ἐχρήσαντο.

Δαυίδ, προφήτης, προπάτωρ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν· ὃς μετὰ τὸ βασιλεῦσαι ἐπορεύετο μεγαλυνόμενος, καὶ Κύριος παντοκράτωρ ἦν μετ' αὐ- 15 τοῦ. εἶχε δὲ δυνατοὺς ἄνδρας λζ'. ὡςτε τὸν μικρὸν αὐτῶν ποιεῖν πρὸς ε', τὸν δὲ μέγαν πρὸς χιλίους ἄνδρας. δυνατοὶ καὶ ἀκαταγώνιστοι πρὸς τοὺς ἐναντίους, θυρεοὺς αἶροντες καὶ δόρυα μέγιστα, κοῦφοι τοῖς ποσίν, ὡς δορκάδες ἐπὶ τῶν ὀρέων τρέ- 20 χοντες. ἡ κατασκευὴ αὐτῶν ἐκπληκτος· τὰ πρὸς-

ῶπα αὐτῶν ὡς λεόντων. τοὺς δὲ πολεμιστὰς οὓς εἶχε Δαβὶδ μετ' αὐτοῦ, μυριάδες τלב', καθὼς ἠρῆθη ὑπὸ Ἰωάβ τοῦ ἀρχιστρατήγου αὐτοῦ· καὶ τοῦτο πο- 5 νηρὸν ἐφάνη ἐναντι Κυρίου, καὶ ἀπέστειλε Κύριος Γὰδ τὸν προφήτην πρὸς Δαβὶδ, καὶ εἶπε· Τάδε λέ- 10 γει Κύριος ὁ Θεός· ἐκλεξαι σεαυτῷ γενέσθαι σοι ἐν τῶν τριῶν, ἢ τρία ἔτη λιμὸν ἐν τῇ γῆ, ἢ μῆνας τρεῖς φεύγειν ἔμπροσθεν τῶν ἐχθρῶν σου, ἢ τρεῖς ἡμέρας θάνατον ἐν τῇ γῆ σου. καὶ εἶπε Δαβὶδ· Στενά μοι 15 πάντοθεν τὰ τρία· πλην ἐμπεσοῦμαι εἰς χεῖρας Κυρίου. καὶ ἐξελέξατο τὸν θάνατον, καὶ ἀπέθανον ἀπὸ πρῶθεν μέχρις ὥρας ἀρίστου χιλιάδες ὁ. καὶ 20 εἶπε Δαβὶδ· Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ κακοποιήσας, οὗτοι τὰ πρόβατα· γενέσθω δὴ ἡ χεὶρ σου ἐπ' ἐμοῦ. οὗτοι καὶ παρακληθεῖς ὁ Κύριος ἀπέστρεψε τὴν χεῖρα αὐ- 25 τοῦ, καὶ συνέσχευεν ἡ θραῦσις, καὶ ἠκοδόμησεν ἐκεί Δαβὶδ θυσιαστήριον.

Δαυίδ, βασιλεὺς Ἰσραήλ. διώκοντος αὐτὸν τοῦ Σαουλ, ἐμπεσόντος δὲ τοῦ Σαουλ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ 30 Δαβὶδ καὶ ἅπαξ καὶ δις, καὶ μηδὲν ἀδικηθέντος,

1. Δατός. πόλεως — Δάτος πόλις] Scribendum utrobique Δάτος. Vide Harpocrat. in v. et Valesium in locum. Egregie hoc tacit Appianus de Bell. Civil. IV. (c. 105.) p. 1040. Οἱ δὲ Φίλιπποι πόλις ἐστίν, ἢ Δάτος ὀνομάζετο πάλαι, καὶ Κορινθίους ἐστὶ πρὸς ἄ- 5 του· κρήνη γάρ εἰσι περὶ τῷ λόφῳ γαμάτων πολλαί· Φίλιππος δὲ ὡς εὐφρῆς ἐπὶ Θρακίας χωρὶον ἀχρόωσέ τε, καὶ ἀφ' ἐαυτοῦ Φί- λippους προσεῖπεν. Ἔστι δὲ ἡ πόλις ἐπὶ λόφῳ περικρήμῳ, τσαυτὴ τὸ μέγεθος, ὅσον ἐστὶ τοῦ λόφου τὸ εὖρος. — Φιλίππων μὲν οὐδ' ἐστὶν ἕτερος λόφος, οὐ μακρὰν, ὃν Διονύσου λέγουσιν, ἐν ᾗ καὶ τὰ χρύσειά ἐστι, τὰ Ἄστυα καλούμενα. Quae utrumque 10 lexicographum, Suidam et Harpocratonem, illustrant eximie. Tourp. l. p. 112. Adde Wesseling. in Diodor. XVI, 8. καὶ Δα- τός ἀγαθῶν] Post μέταλλα tacite posuit Küsterus, Portum secutus. Id cum per se hand improbandum sit, praestat tamen ista voces expungi, quippe de continuis inculcatas. Mox χρύσεια A. pro χρύσεια. 3. Δάτος. πόλις] Ex Harpocratonem: qui plus habet. Küst. 4. Δατός ἀγαθῶν] An potius Θάτος ἀγαθῶν. Vide Zenobium Centur. IV. Adag. 34. et infra v. Θάτος. Küst. Inconsideratam coniecturam vel fide Harpocratonis et Eustath. in Dionys. 517. (ubi vide nostra p. 919.) reiecit Bosius Animat. ad Scrip. Gr. p. 150. ταύτην γὰρ] ταύτην δὲ A. B. V. E. 7. Zon. p. 465. 9. ἐπεὶ] ἐπὶ A. 12. Δαβὶδ ut solet Med. 15 χυρίου καὶ θεοῦ ἡμῶν] Sic A. B. *V. Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ θεοῦ Edd. vett. 13. ὃς μετὰ — μετ' αὐτοῦ om. V. ἐπορεύετο μεγαλυνόμενος] Haec et quae sequuntur ἀπολεξεῖ etiam leguntur apud Cedrenum p. 86. 87. Küst. 15. εἶχε δὲ] δὲ om. V. Mox τὸν om. V. 16. ποιεῖν] μέγαν ποιεῖν V. qui mox omisit ἄνδρας — ἐναντίους. 17. δὲ καὶ ἀκαταγώνιστον ἦσαν] καὶ ἀκαταγώνιστοι dedi cum A. B. 18. θυρεοὺς] θυραῖους A. μέγιστα] μέγιστα ὡς ἀντὶ ὑφαινωσέως V. 19. ὀρέων] ὀρέων B. E. 20. αὐτῶν ἐκπληκτος] ἐκπληκτος V. Idem mox, οἱ δὲ πολεμιστὰι τοῦ Δαβὶδ πάντες μυριάδες λβ'. 2. μυριάδες τלב'] Cedrenus loco laudato habet, μυριάδες σλβ', i. e. ducentas triginta duas myriades, sive bis millena ter centas et triginta duo millia. Sed uterque numerus excedit summam, quae exprimitur 2 Sam. cap. ult. quem locum confer. Küst. τὸν δὲ πολεμιστῶν — ἦν ἀριθμὸς μυριάδες Cedrenus. μυριάδας vulg. λβ' *V. qui mox ἠρῆθηθησεν. 3. καὶ τοῦτο π. i. l. K. mi om. V. qui mox κύριος ὁ θεός (διὰ ὁ θεός *V.) τὸν προφήτην Γὰδ. Sed Δαδ *V. margo. 10. πάντοθεν om. V. 12. μέχρι] μέχρι A. Mox ὥρας om. V. 14. πρόβατα] ἄβατα A. Mox δὲ om. V. 15. ἀπέστρεψε] ἀπέστειλε *V. 16. συνέσχευεν] ἐστὶ V. 17. Δαβὶδ] ὁ δαδ A. 18. Δαυίδ, βασιλεὺς] Τὸν δαδ τοῦτον τὸν βασιλέα E. Mox Ἰσραήλ om. V. Ceterum his similia Cedrenus p. 85. αὐτὸν τοῦ] αὐτὸν om. E. τοῦ om. *V. αὐτὸν τὸν A. 19. καὶ ἐμπεσόντος] καὶ om. A. B. V. δὲ τοῦ Σαουλ om. E. τὰς χεῖρας] τὰς om. A. τοῦ Δαβὶδ] αὐτοῦ V. E. Tum καὶ ἅπαξ καὶ δις om. B. qui habet in marg.

Δατός. Urbis nomen, in qua sunt auri fodinae. Et Datus donorum. Δάτος. Datus, urbs Thraciae, valde opulenta: quae etiam proverbio locum dedit, Datus donorum. hanc autem urbem et adjacentem regionem tam feminino quam masculino genere efferunt. Δατοῖς. Dolis, fraudibus. Conati sunt primo verbis scriptis eos testari; sed cum id simpliciter fieri non posset, neque ut moris erat, propter metum regis, dolis non sine calliditate instructis usi sunt. Δαυίδ. David, Propheta: a quo Dominus et Deus noster genus duxit. hic suscepto regno magis magisque crevit, eiusque a partibus stabat Dominus omnipotens. idem secum habebat viros fortes XXXVII. quorum minimus centum, maximus viros mille viris par erat. hi erant robusti, nullaque hostium vi superabiles, gestantes scuta hastasque maximas, levitate pedum capreis montanis pares; armatura terribilis, vultu leonibus similes. bellatores vero et milites Da-

vidis ter millena ter centena et triginta duo millia implebant, secundum calculum, quem summus belli dux hab inierat. id autem valde displicuit Domino; qui prophetam Gad ad Davidem misit, haec renunciatarum: Haec dicit Dominus Deus: Optio tibi datur, ut unum ex tribus his eligas, aut ut terra per triennium fame vexetur, aut ut per tres menses hostes tuos fugias, aut ut tres dies pestis in regno tuo grassetur. cui respondit David: Tres durae sane mihi proponuntur condiciones; sed incidam in manus Domini. Nam cum pestilentiam elegerat, a tempore matutino usque ad tempus prandii LXX. millia perierunt. tum dixit David: Ego pastor, qui peccavi; hi vero oves. manum ergo tuam in me verte. placatus vero Dominus manum suam avertit. et hoc orante David altaria eo in loco extruxit. Δαυίδ. David, rex Israelis. hunc Saul persequens, semel atque iterum in manus eius incidit, nec tamen ulla ab eo iniuria affectus est. quare mi-

ἔφη Δαβὶδ ὁ πρῶτατος πρὸς Σαουλ τὸν ἀπανθρωπάτατον· Ἴνα τί καταδιώκεις, ὦ βασιλεῦ, τοῦ καταλαβεῖν τὴν ψυχὴν μου; δικάσαι Κύριος ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ, καὶ ἐκδικήσει με ἐκ χειρὸς σου. ἢ δὲ χεῖρ μου οὐκ ἔσται ἐπὶ σέ· καθὼς λέγεται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ παραβολῇ, ὅτι ἐξ ἀνόμων ἐξελεύσεται πλημμέλεια. καὶ ὁ μὲν οἶκος Δαβὶδ ἐπορεύετο καὶ ἔκραταιοῦτο· ὁ δὲ οἶκος Σαουλ ἐπορεύετο καὶ ἠσθένει· αἵτα τῶν ἀλλοφύλων κατὰ Σαουλ ἐστρατοπεδευκότων, τοῦ δὲ πρὸς τὴν ἐγγαστρίμυθον ἀπειλῆθόντος, καὶ τὴν ἀπόφασιν δεξαμένου, προθύμως εἰσηλθὲν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ τοξοὺς τε καὶ ἀποχόνδρια ἐτελεύτησεν.

Οὗτος ἐν πολέμοις ἄριστος ἦν, καὶ τῶν νόμων ἀκριβὴς φύλαξ, καὶ πάντας τοὺς πολεμίους ἐχειρῶσατο. ὀλίγοις τέ τισι πταίσμασι τὸ σῶμα πεισθεὶς θείαις ἐπαιδεύετο μάστιγι. πρὸς γὰρ τῶν ἑαυτοῦ παιδῶν μικροῦ δεῖν τῆς βασιλείας ἐξέπεσε, γέλωσ τε τοῖς πολεμίοις ἀπεδείχθη. καὶ ταῦτα μετανοίας καὶ δάκρυσιν ἐθεράπευσεν.

Ἦν δὲ ὁ Δαβὶδ ἐνάρετος καὶ ἀνδρείος, ὡς οὐκ ἄλλος τις. ἐν δὲ τοῖς ὑπὲρ τῶν ὑπηκόων ἀγῶσι πρῶτος ἐπὶ τοὺς κινδύνους ὤρημα, τῷ πονεῖν καὶ μάχεσθαι παρακλενόμενος τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τὰς πράξεις, ἀλλ' οὐχὶ τῷ προστάττειν ὡς δεσπότης· νοῆσαι τε καὶ συνιδεῖν περὶ τὰς τῶν μελλόντων καὶ τῶν ἐνεστηκότων οἰκονομίας ἱκανάτατος· σώφρων, ἐπιεικής, χρηστὸς πρὸς τοὺς ἐν συμφοραῖς ὑπάρχοντας, μὴ ἐξαμαρτῶν εἰ μὴ περὶ τὴν τοῦ Οὐρίου γυναῖκα. κατέλιπε δὲ πλοῦτον, ὅσον οὐκ ἄλλος βασιλεὺς οὔτε Ἑβραίων οὔτε ἄλλων ἐθνῶν.

Ὅτι ὁ Δαβὶδ εἰς βασιλεῖα τρίτον ἐχρίσθη.

Δαυίδειος σορός. καὶ Δαυίδειον μέλος, τὸ τοῦ Δαβὶδ.

Δαυίδης. ὄνομα κύριον.

Δαυλόν. τὸ δασύ. Καὶ Δαυλία κορώνη, ἡ ἀθιδίον. τουτέστιν, ἡ δασεία.

Δαφίδας, Τελμισεύς, γραμματικὸς, γεγραφὼς περὶ Ὀμήρου καὶ τῆς αὐτοῦ ποιήσεως ὅτι 20 ἐψεύσατο. Ἀθηναῖοι γὰρ οὐκ ἐστράτευσαν ἐπὶ

1. ἔφη Δαβὶδ ὁ πρῶτατος] φάσαι τὸν πρῶτατον E. omisso Σαουλ. 2. καταλαβεῖν] λαβεῖν B. V. E. 4. ἐκδικήσει] ἐκδικήσοι E. ἐκδικήσαι *V. 5. χεῖρ] ἢ χεῖρ *V. ἐν τῇ] ἐν om. B. E. ἢ ἀρχαία παραβολή V. 8. ἐπορεύετο καὶ om. V. ἐξ-ἠσθένει] ἠσθένει A. V. et Codrenus. 9. ἐστρατοπεδευκότων] ἐστρατιευκότων V. probante Gronovio in Herodot. p. 903. 14. Οὗτος ἐν πολέμοις ἄριστος ἦν — ἐθεράπευσεν] Haec sunt verba Iohannis Antiocheni, quae leguntur in Excerptis ab Valesio editis, p. 781. unde Suidas ea descripsit. Küst. Οὗτος ἐν πολέμοις] Ὁ Δαβὶδ εἰς τοὺς πολεμίους ὑπὲρ τῶν ὑπηκόων πρῶτος ὄρημα κτλ. V. omisissis mediis. 15. τοὺς πολεμίους] πολεμίους B. E. Med. 17. μάστιγι] μάστιγι B. E. 18. μικροῦ δεῖν] δεῖν om. E. 6. Ἦν δὲ ὁ Δαβὶδ] Sequentia, Gaisfordo momente, sunt ex Iosephi A. I. VII, 15, 2. mutata paulum oratione pristina: Οὗτος ἄριστος ἀνὴρ ἐγένετο, καὶ πάσων ἀρετῶν ἔχων ἦν ἰδεῖ τῶ βασιλεῖ καὶ τοσοῦτων ἐθνῶν σωτηρίαν ἐγκεχειρισμένῳ προσεῖναι. ἀνδρείος τε γὰρ κτλ.
2. ἀγῶσι — ὤρημα] ἀγῶσι et ἐπὶ τοὺς κινδύνους om. V. et mox τῷ πονεῖν — Οὐρίου γυναῖκα. 4. παρακλενόμενος] παρακαλοῦ-μενος conf. Wyttenbachius Bibl. Crit. p. X. p. 20. [sive in Iulian. p. 179. Schaeff.] cui non suboluerat locum ex Iosepho desumptum esse. Gaisf. Satis fuit solecismum aspernari. 6. τὰς τῶν] παρὰ τὰς τῶν A. περὶ τῶν B. E. ἐπὶ τὰς τῶν Med. καὶ περὶ τῶν μελλόντων καὶ τῆς τῶν ἐνεστ. Iosephus, qui post ὑπάρχοντας quaedam inseruit τῶν ante ἐνεστηκότων addidit etiam A. 8. ταῖς συμφοραῖς] ταῖς om. A. Ioseph. 10. κατέλιπε δὲ] δὲ κατέλιπε V. δὲ καὶ κατέλιπε *V. καὶ add. Ioseph. οὐκ ἄλλος] οὐδεὶς ἕτερος E. 11. οὔτε Ἑβρ.] οὔτε Ῥωμαίων οὔτε Ἰουδαίων οὔτε V. Mox τῶν ἄλλων E. 12. Ὅτι — ἐχρίσθη] om. V. silente Gronovio. ὁ tacite Gaisf. 13. Zon. pp. 469. 471. σωρός *V. 16. Δαυλόν] Sic Zon. p. 471. Δαυλὸν Hesychius, ubi v. Albert. Δαυλία κορώνη, ἡ ἀθιδίον] Plinius Zenobius Centur. III, 14. Δαυλίαν κορώνην. ἀπὸ τοῦ ἀθιδίου. Δαυλία δὲ ἐλέχθη διὰ τὸ τὰ περὶ τὸν Τηρέα ἐν Δαυλίδι τῆς Φωκίδος συστήναι. οἱ δὲ δεῖν περὶ τὴν Δαυλίαν καταλαμβάνο-μεναι αἱ περὶ τὴν Πιόκην μετέβαλον εἰς ὄρνιθας. ἐνίοι δὲ τὴν δασεῖαν ἀκούουσιν. Δαυλὸν γὰρ ἐστὶ τὸ δασύ. Küst. Similiter Hesychius cum Etym. M. 18. Δαφίδας] Vid. Hesych. Illustr. περὶ σοφιστῶν. Strab. XIV. p. 647. et Valer. Max. I, 8. Ext. 8. Reines. Eadem Meursius collegerat in Hesychium: adde Iacobus. in Anthol. T. XIII. p. 881. Δαφίδας — Ἴλιον Eudocia p. 132. Τελμισεύς] Τελμισεύς A. Τελμισεύς E. 20. ἐψεύσατο — ἐπὶ Ἴλιον] οὐκ ἐστράτευσαν Ἀθηναῖοι ἐπὶ Ἴλιον, καὶ ψεύσεται τοῦτο λέγων E.

isaeus David inhumanissimum Saul sic allocutus est: Cur, rex, vitam meam appetis? Dominus sit iudex inter me et te; qui me ex manu tua eripiet. manus vero meam in te non amabo. ut enim vetere proverbio dicitur, ab iniquis orietur iniquitas. et domus Davidis magis magisque inavaleoebat; Sauli vero paulatim decrescebat. deinde Saul, exteris gentibus bellum ei inferentibus, feminam fatidicam consuluit: a qua accepto responso alacer proelio se commisit, et sub praecordialis sagitta ictus perit. — David rex vir fuit et in bello praecantissimus et legum observantissimus, hostesque omnes in ditionem redegit. nonnullis tamen calamitatibus quasi quibusdam flagris a Deo correptus atque admonitus est. parum enim avertit quin a filiis suis regno pulsus, hostibus derisus esset. sed haec postea poenitentia et lacrimis emendavit. — David si quis alius cum

aliis virtutibus, tum fortitudine excelluit. bella enim pro subiectorum salute gerens primus discrimina adibat, laboresque tolerando et pugnando milites suos ad rem fortiter gerendam incitabat, neque domini instar imperiis cogebat. idem optime excogitare et perspicere norat rationem res tam futuras quam praesentes prudenter administrandi: vir modestus, aequus, benignus erga calamitosos, nulliusque criminis reus, nisi quod illicito Uriae uxoris amore impulsus commisit. divitias vero tantas reliquit, quantas nullus alius aut Hebraeorum aut aliarum gentium rex. † David rex tertium unctus est. Δαυίδειος σορός. Et Δαυίδειον μέλος, carmen Davidis. Δαυίδης. Nomen proprium. Δαυλόν. Densum. Et Δαυλία κορώνη, lusciniā. id est, densas habens pennas. Δαφίδας. Daphidas, Telmisensis, grammaticus Homerum eiusque poesin mendacii

1185

... και μέ-
... και Ἄτταλον
... μὴ οὕτω ἔχειν αὐτῷ
... Ἰνδιαν ἐλθόντα ποτὲ
... ἐπιγελῶντα ἐρέσθαι,
... εὐρή-
... διαθρῦλῃσαι τούτο, ὅτι
... ἀπώλετο. ἀναχωρήσαντα
... ἐπέταξε κατακρημνισθῆ-
... οὗτο ἐγένετο, ἐκαλεῖτο Ἴππος
... πρὸς τῷ θανάτῳ, μὴ ἐψεύσθαι
... οὐκ ἐνυβρίσας κακῶς ἀπώλετο.
... φουρῶ βακτηρίαν. τούτο λέγειν
... ἐπιβουλεύομενοι, παρόσον
... ἢ δάφνη.
... τὸ πᾶν φοινίσσον.
... Σάμα τότε φθιμένον μενεδαίου εἶσατο Δάμις
... Ἴππου, ἐπεὶ στέρον τοῦδε σαφινός Ἄρης
... εὐψε.

Δάψατο.

Ἄ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἐανῶ δάψατο χαιτήρ.
Δαψίδων. Πολύβιος· Οἶων γὰρ ἂν δέκα συμ-
βαίη τὸ τοῦ τείχους ὕψος, τοιούτων δώδεκα δεή-
σει τὰς κλίμακας δαψίδων ὑπάρχειν.
Ἄ ψιλίστατος. πολυτελέστατος. λέγεται
δὲ καὶ ἐπὶ ρευμάτων, καὶ ἐπὶ τῶν μεγαλοψυχόντων.
Δαψίλεια. ἢ πολυτέλεια. Καὶ Δαψιλῆς, ἢ
πολύς.
Δαιδάλεον. τῆ κατασκευῆ ποικίλον.
Κεκρύφαλον τόνδε λαβεῖν Σαμύθας.
δαιδάλεός τε γὰρ ἔστι, καὶ ἀδύ τι νέκταρος
ᾄζει.
Καὶ Δαιδαλόεις, ὁ ποικίλος.
15 Δαίδαλον. ποικίλον κατασκευάσμα. ἀπὸ Δαι-
δάλου τινὸς μηχανοποιοῦ, ὃς κατασκευάσας διά-
φορα μηχανήματα γέγονε περιβόητος. Οὐκοῦν δια-
λαθὼν ἐπὶ τῷ βωμῷ κατέπηξε τὰ δαίδαλα τῶν τρι-
πόδων, ἃ ἐπήγετο.

1 μέχρις A. B. V. Med. 2. θεῶν] ἔθνων A pr. καί] Leg. ὄστε καὶ. Hemst. Videtur potius verbum abesse. Aliter haec V. conformavit: καὶ διὰ τοῦτο ἐπεβούλευεν αὐτῷ Ἄτταλος βασιλεὺς Περγάμου. οὗτος εἰς τὴν Ἰνδιαν ἐλθὼν ποτὲ εἰρωταί-
μνος καὶ διαπαζῶν ἤρετο εἰ εὐρήσει τὸν Ἴππον δῆθεν ἀπολωλεώς, καὶ εἶπεν αὐτῷ εὐρήσειν ταχέως. ὁ δὲ ἐξελθὼν (καὶ add. *V.)
ἐκωμῶδει καὶ διεγέλα ὡς μῆτε ἔχων Ἴππον μῆτε ἀπολέσας. Ἄτταλος δὲ σασχῶν αὐτὸν ἐκρημνίσε, καὶ ἐκλήθη ὁ τόπος Ἰππος. καὶ
οὕτως ἔγνω ὡς οὐκ ἐψεύσθη τὸ λόγιον. 5. ἐρεσθαι Edd. 7. διαθρῦλῃσαι] διαθρῦλῃσαι A. B. 12. ἐψυβρίσας] ἐνεβρί-

σας A. E. Mox καλῶς E. 13. Δαφνίτην] Zenob. III, 12. Hemst. φουρῶ] ὄρω B. E. φέρω V. C. 15. ἀλεξίφαρον φέρ-
μακον] ἀλεξιφάρμακον A. Zenob. et Arsen. p. 176. 17. Σάμα] σάμα A. E. μᾶμα Anyte Ep. XV. Anthol. Pal. VII, 208.
Mox μενεδαίου libri: μενεδαίου praehuit Suidas in v. Μενεδαίου Ἴππος. Item reflexi scripturam editam εἶσατο Δάμις. τῶν]
τῆδε mendum vulg. 18. στέρον] στέρον A. B. C. V. E. Med. Anthol. et inferior gl.
2. Ἄ μεγάλα] ἢ μεγάλα A. B. E. cum Antipatro Sidon. Ep. XCIX, 5. Anthol. Pal. VII, 241. Sed deest gl. V. C. id quod arguit
per fraudem istud scitamentum illatum esse. Ceterum Küsterus: „Verba haec decerpta sunt ex Epigrammate Antipatri
Sidonii in obitum Ptolemaei, quod extat Anthol. lib. III. cap. 7. p. 317. Deceptus est autem Suidas, cum haec excerpta,
corrupto codice Anthologiae, nec observavit locum hunc mendo laborare; quem ὁ κριτικώτατος Bentleius a me consultus sic
emendandum esse felicissime coniecit: Ἄ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἐάν ἀλόψατο χαιτήρ. Impuri enim librarii ὦ in voce pre-
cedenti ἐάν male coniunxerunt, et deinde] mutarunt in], errore proclivi et in veterum libris frequentissimo, quoniam
hae litterae valde sibi sunt similes, si maiusculae, id est more prisco, scribantur. Hinc autem apparet, fragmentum hoc esse
ad δάψατο, quae est vox nihili, sed ad ἀλόψατο, vel ἀλόπτειν, quod vellere significat, a Suida referri debuisse. Vide etiam
infra v. Ἐανῶ, ubi locus hic aequae mendose repetitur.” Assentitur Ernest in Callim. h. Dian. 77. 3. Δαψίδων. Παιδῆ]
Apud Polybium lib. IX. cap. 19. unde locum hunc deprompsit Suidas, pro δαψίδων, quae est vox nihili et corrupta, rectius
hodie legitur δαψιλῶν. Consule ipsum Polybium, ex quo sensus huius loci petendus est. Küst. δέκα τινῶν] τινῶν ab
edd. vulg. inculcatum ignorant A. B. E. *V. Med. συμβαίνει] συμβαίνει A pr. συμβαίνει E. 4. τείχους] τοίχους E. Mox
τὰς κλίμακας om. E. In fine nudum τούτέστιν, quod frequenter accidit, A. B. C. V. Med. addunt. 6. Lex. Bachm. p. 188.
7. ρευμάτων] Sic quoque Hesych. Fort. ῥημάτων. Tourp. Item Tittmannus in Zonaram p. 466 cui recte τῶν deest. 8. Δα-
ψίλεια] Attigit hoc et praegressa Hemsterhusius in Lucian. D. M. XXX, 2. πολυτέλης] πολὺς A. C. V. Δαψιλίστατος,
πολύς Hesych. 10. Δαιδάλεον] V. II. 3'. 195. Adde Apollon. Lex. p. 213. 11. Κεκρύφαλον] Versus Nossidis Ep. V, 2.
Anthol. Pal. VI, 275. Σαμύθας] Σαμύθας V. 15. ἀπό — διάφορα] καὶ Δαίδαλος ὁ μηχανοποιὸς καὶ ποικίλος τὴν μηχανήν.
κατασκευάσας γὰρ ποικίλα E. In brevitatem contraxit Lex. Bachm. p. 187. 16. κατασκευάσας — γέγονε] κατασκευάσει — γέ-
γονε δὲ C. V. 18. κατέπηξεν ἐν τῷ βωμῷ E. Sub finem ἀπήγετο Edd. vett.

arguit, negans Athenienses Iliacae expeditioni interfuisse. idem adeo medicus fuit in omnes, ut ne ipsis quidem diis parceret. quapropter Attalus rex Pergami ei insidiatus est. ad Pythiam autem aliquando profectus oraculum derisit, rogans per lusum, num equum reperturus esset. responso igitur dato, celeriter esse reperturum, passim iactavit, equum se neque habuisse neque amisisse. cum autem revertentem eum Attalus comprehendit et praecipitem dari inisset eo in loco, qui Equus appellabatur, mortuus intellexit, oraculum non fuisse mentitum. sic igitur ille per impietatem suam male tandem perit. Δαφνίτην φορ. Lau-
reum gesto baculum. hoc dicere consueverunt, quibus insidiae struuntur: quod laurus vim habet arcendi mala. Δαφονιδόν. Valde cruentum. Monumentum hoc defuncto bellisque subactō

equo posuit Damis, postquam pectus eius cruentus Mare percussit. Δάψατο. Magna vero Aegyptus suam vulsit co-
mam. Δαψίδων. Polybius: Qualium enim partium de-
cem est muri altitudo, tallium duodecim large sumptarum
scalas esse oportebit. Δαψιλίστατος. Sumptuosissimus.
dicitur et de sumvis et de viris magnificis. Δαψίλεια. Magni-
ficentia. Et Δαψιλῆς, magnificus. Δαιδάλεον. Artificiose
fabricatum. Reticulum hoc accipere Samythae. pulchre enim
elaboratum est, et suavem quandam nectaris odorem spirat.
Et Δαιδάλοεις, affabre factus. Δαίδαλον. Opus elegantius
fabricatum, a Daedalo quodam machinarum fabro, qui cum va-
riis machinas fabricasset, celeberrimus evasit. Clam igitur
in ara collocavit tripodes affabre factos, quos adduxerat.

Δαιδαλόχειρ. ὁ ποικίλα καὶ ἐξαισία ταῖς
χερσὶν ἐργαζόμενος.

Δῆρις ὁ δαιδαλόχειρ τῇ Παλλάδι πῆχυν
ἀκαμπῇ

ἄνθετο.

Καὶ αὐθις Αἰλιανός· Ἦν δὲ τὰ λυχρία ἀργύρου πε-
ποιημένα, καὶ τέχνης θανμαστῆς δαίδαλα. Καὶ
Ἀριστοφάνης·

Ἦ χρυσοδαίδαλον ἐμὸν μέλημα,
Κύπριδος ἔρνος.

Δαίδαλον πτερά. ἐπὶ τῶν δι' ἀπορίαν προς-
θήκης χρωμένων παρελκύσει.

Δαίδαλον ποιήματα. ἐπὶ τῶν ἀκριβούν-
των τὰς τέχνας· ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ δημιουργοὶ συμ-
μεμυκότες τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐποιοῦν, ὁ δὲ Δαίδα-

λος ἀνεπέτασεν αὐτοὺς καὶ τοὺς πόδας διέστησε.
καὶ Ὀμηρός φησιν·

Ὅς χερσὶν ἠπίστατο δαίδαλα πάντα
τεύχειν· ἔξοχα γὰρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς
Ἀθήνη·

ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἰσας.

Δαίδαλλω. ῥῆμα.

Δαίει. καίει. Καὶ Δαιομένη, μερίζουσα.
διαιροῦσα. δαίω γὰρ καὶ τὸ μερίζω. ἐξ οὗ καὶ δαι-
10 τρυμῶν· καὶ δαῖς δαιτός, ἡ εὐωχία.

Δαίμονα. ἐκστατικόν. Φασὶ δὲ οἱ φιλόσο-
φοι δαίμονας εἶναι τινὰς ἀνθρώπων συμπάθειαν
ἔχοντας.

Δαιμονᾶν. ὑπὸ δαίμονος κατέχεσθαι καὶ μαί-
15 νεσθαι. Καὶ Δαιμονήσας. Ὁ δὲ ἐξέλιπε τὸν βίον

1. ποικίλα] ποικίλος V. C. repugnante Zon. p. 463. 3. Δῆρις ὁ] Leonidae Tar. XXVIII. pr. Anthol. Pal. VI, 204. unde legendum
Θῆρις. 6. ἀκαμπῇ] ἔγκληπῃ B. E. 6. Ἦν δὲ] δὲ om. V. C. Deinde λυχρία *V. 8. Ἀριστοφάνης] Ecclesiast. 1008. (965.)
Adde v. Θρύψις. 9. χρυσοδαίδαλον] χρυσοφάνδαλον E. 11. προςθήκης] Vox haec in prioribus edit. deest, quam ex uno
MS. Paris. revocavi. Apud Diogenianum [et Arsen. p. 175.] legitur, ἐπὶ τῶν δι' ἀπορίαν χρωμένων προςθήκη παρελκούση:
quod magis placet. Küst. Similiter MS. Coisl. 177. προςθήκη χρωμένων παρελκούση, probante Toupio. Quod recte factum usus
evincit vocis προςθήκη, ab Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 218. sq. diligentissime commonstratus. Deest προςθήκης etiam B. E.
12. Δαίδαλον ποιήματα] Aristot. de Anim. I, 3. refert e Philippo Comico, Daedalum Veneris signum fecisse, quod infuso
argento vivo moveretur. Diodor. Sic. V. Daedali statuariae ambulare et spirare creduntur. Plato in Menone aufugere solitas sta-
tuas, ni vincirentur, scribit. Vives in Augustin. de Civ. Dei XVIII, 13. Schol. Eurip. Hecub. 838. Ἀγαματοποιός ὁ Δαίδα-
λος, ποίων ἀγάλματα οὕτω κάλλιστα, ὡς ἴστωρθεῖναι περὶ τούτων τοῖς ποιηταῖς, διὲ φωνὴν ἠφίεσαν καὶ ἐκινούοντο — καὶ
πτερά, διὲ ἐβούλετο, περιετίθει sqq. Apollod. III. p. 180. c. 12. Παλλάδιον διαπέτες ἦν τῷ μεγέθει τρίπηχυν, τοῖς δὲ ποσὶ συμ-
βεβηκός. Reines. Vid. Schol. Platon. p. 367. et praeter alios a Gaisforde laudatus Petav. in Themist. p. 539. ed. Hard. Conti-
nua olim in v. Δημιουργοὶ per sedulitatem hominum studiosorum repetebantur. 14. ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ] Notum est ex veteri-
bus scriptoribus, sub initia artis statuariae simulacra effingi consuevisse oculis clausis, manibus ad latera agglutinatis, pedi-
busque indiacretis et iunctis: adeo ut a rudi ligno vel lapide parum differrent. Primus Daedalus artem illam expolivit, oculo-
losque statuarum aperuit, et manus a lateribus separavit, pedesque discrevit et diduxit: quae res rudibus illis temporibus tan-
tam apud omnes admirationem excitavit, ut nomen Daedali in proverbium abiret, et de quovis perito et ingenioso artifice di-
ceretur. Diodorus lib. IV. (c. 76.) p. 276. Πρώτος δὲ (Δαίδαλος) δμματούσας καὶ διαβεβηκότες τὰ σκέλη ποιήσας, ἐπὶ δὲ τὰς χεί-
ρας διατεταμένως ποίων, εἰκότως ἐθαυμάζετο παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. οἱ γὰρ πρὸ τούτου τεχνίται κατασκευάζον τὰ ἀγάλματα τοῖς
μὲν ὄμμασι μεμυκότες, τὰς δὲ χεῖρας ἔχοντα καθεμμένας, καὶ ταῖς πλευραῖς κεκολλημένας. Plura hanc in rem veterum scripto-
rum loca collegit Scaliger in Euseb. Num. DCCXXXVII. quem vide. Küst. Tollius in Palaephatum, Anthol. IV. 479. Liban. 2.
p. 480. ubi leg. οὗτος ὁ φόβος τῶν Δ. χειρῶν, ὃν ὁ Φειδίας. Toup. MS. συμμεμυκότες] συμμεμυκότες A. qui mox ὄρους pro
ὀφθαλμοῦς.

1. καὶ τοὺς πόδας διέστησε] Simulacra igitur ante Daedalum erant συμβεβηκότες τοῖς ποσὶ, ut veteres scriptores loquuntur; i. e.
pedibus iunctis et indiacretis: quod ideo moneo, ne quem decipiant interpretes, qui phrasin illam Graecam male plerumque red-
diderunt. Apollodorus III, 2. Palladium dicit fuisse συμβεβηκός τοῖς ποσὶ: ubi interpret male, pedibus ita compositis, ut
ambulare videretur. Tu verte, pedes habens iunctos et indiacretos. Philostratus de Vit. Apoll. VI, 8. statuam Memnonis
describens inter alia ait, συμβεβηκέναι δὲ τῷ πόδι ἄμφω: quod interpret infeliciter reddit, atque utroque pede solum attin-
gens. Vertendum est, ambos eius pedes fuisse iunctos et indiacretos. Sic etiam intelligendus est Hesychius v. Ἀλγυνητικὰ.
Ἀλγυνητικὰ ἔργα, τοὺς συμβεβηκότες ἀνδριάντας. Contrarium est, σκέλη διαβεβηκότες, i. e. crura divaricata et diducta, ut in
loco Diodori, quem paulo ante adduximus. Küst. 2. Ὀμηρός] Il. ε. 60. ubi poeta de Harmonide verba facit. Küst. Corri-
gendum ἐπίστατο. 7. Gl. ab Aldo invecam om. vulg. Δαίδαλον ῥῆμα *V. 8. Δαίει] Deest haec et seq. gl. B. E. Med. In-
troduxit Aldus: qui mox δαλομένη. 9. γὰρ καὶ] καὶ om. V. quod tuetur Apollon. Lex. p. 213. 11. Φασὶ δὲ οἱ φιλόσοφοι
δαίμ.] Haec sunt verba Laertii Zenone, segm. 151. Küst. 14. ὑπὸ δαίμονος] δαίμονος V. καὶ μαίνεσθαι nescit Zon. p. 471.
Mox δαιμονήσας bis Med. 15. Ὁ δὲ ἐξέλιπε τὸν βίον δαίμ.] Fragmentum hoc Polybii [XXXI, 11.] legitur in Collectaneis Con-
stantini Imperatoris, ab Valesio editis, p. 145. unde id Suidas deprompsit. Küst. ἐξέλιπε] ἐξέλιπαρὰ A.

Δαιδαλόχειρ. Qui artificiosa et eximia opera manibus fabricat.
Veris ingentiosus ille artifex Palladii normam dedicavit. Et
Aelianus: Candelabra autem ex argento admiranda arte erant
fabricata. Et Aristophanes: O aureum meum desiderium, et
Veneris soboles. Δαίδαλον πτερά. Daedali alae. dicitur
de iis qui per inopiam consilii rebus utuntur asciticis.
Δαίδαλον ποιήματα. Daedali opera. de egregiis artificibus
dicitur. antiqui enim statuarum simulacra clausis oculis
figebant; Daedalus autem eos aperuit pedesque diduxit. ita
Suidae Lex. Vol. I.

que Homerus: Qui artificiosa quaeris opera manibus fabri-
care norat, quoniam Minerva eximie eum diligebat. hic
etiam Alexandro nares aequales fabricavit. Δαίδα-
λλω. Verbum. Δαίει. Urit. Et Δαιομένη, partiens, divi-
dens. δαίω enim significat partior: unde δαιτυμῶν convivia: et
δαῖς δαιτός, convivium. Δαίμονα. Mente motum. Di-
cunt vero philosophi daemones esse quosdam, qui homi-
num affectibus tangantur. Δαιμονᾶν. A daemone pos-
sideri et insanire. Et Δαιμονήσας. Ille vero insaniam cor-

δαιμονήσας, διὰ τὸ γενέσθαι τινὰς ἐπισημασίας
315 τοῦ δαιμονίου, διὰ τὴν περὶ τὸ ἱερὸν παρανομίαν.

Δαιμόνιε. μακάριε.

Δαιμονία. δαιμονίως. Ἀδελφῆς υἱὸς ἔτη ἡ
γεγονώς, ἐπιδειξάμενος εὐθὺς ἐκ νέων φύσεώς τινα
ῥώμην δαιμόνιαν· ὅς ἀπὸ τέγουσ πεσῶν παραχρῆμα
ἔτελεύτα τὸν βίον.

Δαιμόνιος ὄρμη. τοῦ δαίμονος, ἢ τοῦ θεοῦ.

Δαιμονίως. παραδόξως. Ἐθεραπεύθη δὲ
ἔφη δαιμονίῳ τρόπῳ. — Ὁ δὲ ἐς τὰ ἀφροδίσια
δαιμονίως ἐσπουδακώς. ἀντὶ τοῦ παραδόξως, ὑπερ-
φῶς.

Δαίμων. ἢ ἐκάστου τύχη. Ἀριστοφάνης ἐν
Πλούτῳ.

Τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἔξ τὸν κύριον
κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον.

Καὶ Σοφοκλῆς.

Γενναῖος ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος.

τουτέστι τῆς τύχης. Οὐδὲν ἀθλιώτερον τοῦ πάντα
κύκλῳ περιερχομένου, καὶ τὰ νέρθεν γῆς φησὶν ἔρευ-

νῶντος, καὶ τὰ ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν πλησίον διὰ
τεκμάρσεων ζητοῦντος, μὴ αἰσθανομένου ὅτι ἀρκεῖ
πρὸς μόνῳ τῷ ἔνδον ἑαυτοῦ δαίμονι εἶναι, καὶ τοῦ-
τον γνησίως θεραπεύειν. Θεραπεία δὲ αὐτοῦ, κα-
θαρὸν πάθους διατηρεῖν καὶ εἰκαιότητος καὶ δυ-
αρεστήσεως τῆς πρὸς τὰ ἐκ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων γι-
νόμενα. τὰ μὲν γὰρ ἐκ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων φίλια
διὰ συγγένειαν. ἔστι δ' ὅτε καὶ τρόποντινὰ δι' ἄγνοιαν
ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἐλάττων ἢ πῶρωσις αὐτῆ τῆς
στερισκούσης τὰ λευκὰ καὶ μέλανα.

Δαίνυ. εὐάχει. Ὀμηρος.

Δαίνυ δαῖτα γέρουσι.

Καὶ Δαινύμενος, εὐωχοῦμενος.

Δαῖον τέρας. πολεμικόν.

15 Δαίω. τὸ μανθάνω. δαίσω, δαίσκω, καὶ ἀπο-
βολῆ τοῦ ἰ δάσκω· ἐπειδὴ τὰ εἰς σκω κοινολεκτού-
μενα οὐ θέλουσι δίφθογγον ἔχειν· ἀναδιπλασιασμῶ
διδάσκω, καὶ ἐξ αὐτοῦ διδάσκαλος.

Δαίρω. τὸ τύπτω.

Δαίς. ἢ εὐαχία. Καὶ Δαῖτα θάλειαν ὅτε φησί,

2. διὰ τὴν] κατὰ τὴν Excerpta. 3. Δαιμόνιε] Vide vel Schol. II. β. 190. 4. δαιμονίας] δαιμονίως A. E. V. δαιμονίας (sic) Med. δαιμονίας Aldus. Itaque reflexivus etiam in capite Δαιμονία editum: compara Pindaricum Ol. IX. extr. δαιμονίῳ γάμεν. Neque huc pertinet exemplum Damascii. Ἀδελφῆς υἱὸς] Supple, Ἰσιδώρου ἀδελφῆς υἱὸς etc. Verba enim haec intelligenda sunt de Isidori philosophi ex sorore nepote, ut discimus ex ipso Snida infra v. Ἰσιδώρος, ubi fragmentum hoc auctius legitur. Küst. 6. τέγουσ] στέγουσ V. 8. Δαιμονίῳ ὄρμη Herod. VII. 18. 10. Ὁ δὲ ἐς τὰ ἀφροδίσια] Haec sunt verba Procopii Histor. Arc. cap. 12. Küst. 11. ὑπερφῶς] Bergler. et Wagner. in Alciph. I. p. 170. laudat Gaisf. μεγάλως pro explicatione dedit Lex. Bachm. p. 188. Cf. Zon. p. 474. 13. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ] Ipso principio. 17. Σοφοκλῆς] Oed. Col. 76. 18. ἰδόντι] ἰδόντα E. 19. Οὐδὲν ἀθλιώτερον] Ex Marc. Antonin. lib. II. cap. 13. ut Pearsonus etiam observavit. Küst. Unde petendum ἐπιερχομένου. 20. νέρθεν γῆς] νέρθε γῆς φησὶν V. C. et sic fere A. τὰ τε γὰς ὑπένερθε Pindarus Platonis Theaet. p. 173. E.
1. πλησίον] πλησίον E. 2. τεκμάρσεων] τεκμάρσεων A. V. 5. εἰκαιότητος] εἰκαότητος B. E. εἰκαότητος Med. εἰ κακότητος Ald. 7. τὰ μὲν γὰρ — μέλανα] Locus hic est mutilus, qui ex Marco Antonino sic suppleri debet: τὰ μὲν γὰρ ἐκ θεῶν αἰδέσιμα δι' ἐπιτήν· τὰ δὲ ἐξ ἀνθρώπων φίλια διὰ συγγένειαν· ἔστι δὲ ὅτε [adde καὶ τρόπον τινὰ] ἔλειναι, δι' ἄγνοιαν ἀγαθῶν καὶ κακῶν· οἱ ἐλάττων δ' ἢ πῶρωσις αὐτῆ τῆς στερισκούσης τοῦ διακρίνειν τὰ λευκὰ καὶ μέλανα. Küst. γὰρ om. *V. 9. πῶρωσις] πῶρωσις A. πῶρωσις Marcus. 11. Ὀμηρος] II. 6. 70. Item glossa Homericæ est Δαινύμενος. 14. Δαῖον τέρας] Lege δαίον τέρας, per diaeresin, ut apud Hesychium. Küst. Respexit ad Euripidis Phoeniss. 1030. Μιζοπάρενος δαίον τέρας. Quod et recte annotavit vir doctus in Hesychium. Ceterum corrigendum hac occasione lexicon ineditum in Bibl. Coisl. p. 232. [Vide supra v. Δαῖαν ὄδον.] Τουρ. Δαίς Zon. p. 469. Reduxi δαῖον, quod litterarum ordo postulet; quamquam apparet id ab errore profectum fuisse. 15. V. Etym. M. p. 272. 16. ἐπειδὴ] ἐπει E. Mox καὶ A. E. *V. pro σκω. 17. οὐ θέλουσι] ἐθέλουσι B. E. 19. Sub finem cum V. C. removi: δέρω δὲ τὸ ἐκδέρω. Eadem inculcabantur post v. ἄφρον. Habet Zon. p. 472. 20. ἴα] δε A. V. E. C. δε φησὶ στοιχείου μεταθ.] Locus hic est mutilus, qui ex Athen. lib. I. p. 24. unde eum Suidas deprompsit, sic supplendus est: Ὅτι Σέλευκος φησὶ, τὴν παρ' Ὀμήρῳ δαῖτα θάλειαν στοιχείου μεταθέσει δαῖταν εἶναι etc. Küst. Lenius remedium parant post δαῖταν addito φασὶ A. B. V. E. C. Med. Statim cum A. B. C. V. E. Gaisf. delevit: Δαῖσάνη. ἢ πῶσάνη, ἀπὸ τοῦ στίου ἐψημένου ἐψηθεῖσα. εἰρηται δὲ παρὰ τὸ δαῖσασθαι. τὴν γὰρ πρώτην τροφήν πρὸ τῆς εὐρέσεως τοῦ ἀπὸ οὕτως ἐπιούοντο. Quae interpolata sunt e Zon. p. 468. ἐπιτιμῆνον pro ἐψημένου Etym. M.

reptus vitam finit, quod signa quaedam irae divinae ipsi apparuerant propter violatum templum. Δαιμόνιε. Beate. Δαιμονία. Divinitus. Nepos eius ex sorore, octodecim annos natus, qui statim a puero divinam quandam ingenit vim ostendebat, de tecto delapsus subito vitam finit. Δαιμόνιος ὄρμη. Impetus divinus. Δαιμονίως. Modo admirabili. Illum vero dicebat admirabili quodam modo sanatum esse. † Ille vero in venerem supra modum proclivis erat. Δαίμων. Cuiusque hominis fortuna. Aristophanes Pluto: Fortuna enim ius in corpus ei, cuius id est, non concedit, sed qui emit domino. Et Sophocles: Generosus, si quis intueatur, modo recesseris ab fortuna. † Nihil homine illo miserius est, qui omnia ubique pervagatur, et quae subter terram sunt scrutatur quaeque in animis alienis, coniectura ni-

titur indagare; neque intelligit sufficere sibi, ut cum ea, quem intra se gerit, genio versetur, eumque legitime colat. colet autem, si praestet a temeritate alienum, neque offensum rebus, quas vel dii vel homines egerint. quae enim dii agunt, virtutis nomine veneranda sunt; quae homines, propter cognitionem amica; sed interdum etiam miseranda, ob bonorum malorumque ignorationem: nec sane caecitas haec minor est ea, per quam alba et nigra internoscere non possumus. Δαίνυ. Convivium praebe. Homerus: Convivio exerceat seniores. Et Δαινύμενος, epulans. Δαῖον τέρας. Prodigium bellicum. Δαίω. Disco. futurum δαίσω: unde δαίσκω, et abiecto ἰ δάσκω (verba enim in ὄκω desinentia dipthongum respuunt), et per reduplicationem διδάσκω: unde διδάσκαλος. Δαίρω. Verbero. Δαίς. Convivium. Et Δαῖτα θάλειαν cum

στοιχείου μεταθέσει διάταν φασί λέγεσθαι. τὸ δὲ ἀπο τοῦ δαισασθαι λέγειν, βιαιότερον.

116 Δαιταλεῖς. δαιτυμόνες, καὶ διασῶται, καὶ συμπόται, καὶ οἶον συνδαιταλεῖς. οὕτως Ἀριστοφάνης. Ἐπιδείπνιον ὁ βασιλεὺς θέαν τοῖς δαιταλεῦ- 5 σιν ὡς περ ἀξιόλογον χαριζόμενος, τοῦτ' ἐδείκνυε.

Δαῖτας. εὐωχίας.

Φοῖβε,

δέξαι πλωτήρων μάξης χειρουργεῖα δαῖτα.

Καί· Οἶον· Ἡσιόδου παρεισάγει τοὺς

Διακίδας, πολέμῳ κεχαρηότας ἤντε δαιτί.

Δαιτή. ἐπ' εὐθείας διὰ τοῦ ἦ, ἢ εὐωχία. ἐπὶ δὲ δοτικῆς δαιτί, τῇ εὐωχίᾳ. ἐκ τοῦ δαῖς δαι- 10 τός, δαιτί.

Δαιτὸς εἰσηγ. ἐξ ἴσου μεριζομένης εὐωχίας. 15 Ζηνόδοτος δὲ τῆς ἀγαθῆς φησιν· ἐπειδὴ ἡ τροφή τῷ ἀνθρώπῳ ἀγαθόν. ἐπειδὴ οἱ πρῶτοι ἀνθρώποι, οἷς δὴ οὐ παρῆν ἀφθονος ἡ τροφή, βία ἤρπαζον καὶ ἀφηροῦντο τοὺς ἔχοντας, καὶ μετὰ τῆς ἀκοσμίαις ἐγένοντο καὶ φόνου· ἐξ ὧν λεχθῆναι τὴν ἀτασθαλίαν. 20

ἐν γὰρ ταῖς θαλίαις ἡμάρτανον τὰ πρῶτα οἱ ἀνθρώποι. ὕστερον δὲ διένεμον, καὶ ἦλθεν εἰς κόσμον τὰ δόρυπα. ἐνθεν καὶ δαιτρός· καὶ δαῖς ἢ εὐωχία. καὶ δαιτυμόνες. ὅτι ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται δαῖς· ἐπὶ δὲ θηρίων οὐ. ἀγνωῶν δὲ Ζηνόδοτος τῆς φωνῆς ταύτης τὴν δύναμιν ἔφη·

Ἐλώρια τεύχε κύνεσσιν

οἰωνοῖσι τε δαῖτα.

Δαιτρὸν. μεριστήν, μάγειρον.

Δαιτυμόνες. ἀριστηταί, ἐδωχούμενοι.

Δαιτρεῦειν. μερίζειν.

Δαιτρός. προσδαιριῶν ἐλάχιστα τοῖς ἐστιω- 10 μένοις· οὕτως γὰρ εἰσιτῶντο, μερίζόμενοι τὰ τε πρόβατα καὶ τὸν πότον. παρὸ καὶ λέγει·

Δαιτὸς εἰσηγ.

ἰσομοῖρον τροφῆς. ἢ Δαιτρός, ὁ διαιρῶν καὶ δι- 15 νέμων τὰ κρέα.

Ἔτι Τιμαῖος φησὶ τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς συγ- 20 γραφεῖς διὰ τῶν ὑπεράνω πλεονασμῶν ἐμφαίνειν τὰς ἐαυτῶν φύσεις, λέγων ἐκ τοῦ δαιτρεῦειν τὸν

4. οὕτως Ἀριστοφάνης] Respexit Suidas ad fabulam Aristophanis *Δαιταλεῖς* inscriptam: de qua Athenaeus, Etymologus, Suidas, alii. Quae sequuntur sunt verba Theophylacti Simocattae *Histor.* V, 5. atque hinc Suidas corrigendus est. *Toup*, Theophylactus in novissimis, *θανάτῳ τοῦτον ἐκδίδωσιν*. Huius ignari Rankius et Fritzscheus iocularem in errorem inciderunt, cum ipsas Aristophanis voces se deprehendisse putarent; quorum posterior in *Monito* ad Daetalenses non satis habuit fragmentum ad metri leges exegisse, *Ἐπιδείπνιον βασιλεὺς θέαν τοῖς δαιταλεῦσιν ὡς περ ἄξιον λόγων χαριζόμενος*. . τοῦτ' ἐδείκνυε, sed collegit etiam memoriam instituti cuiusdam in Atticorum re scenica satis mirabilem. Mox ὁ inseruerunt ante βασιλεὺς A. B. V. E. et qui locum negligenter decerpserat Zon. p. 464. 8. Φοῖβε, δέξαι] Philippi Thessal. XI, 3. Anthol. Pal. VI, 251. Adde v. *Χειρουργεῖα*. 9. χειρουργεῖα] χειρουργεῖα A. 10. Καὶ οἶον] Polybius IV. p. 499. *Hemst.* Sive lib. V. c. 2, 6. *Ἡσιόδου*] Fr. XLIX. Sequentem gl. *Δαιτίς*. τόπος ἐν Ἐφέσῳ. εἰρηται ἀπὸ τοῦ *Αὐδὸν κἀπήλον αὐτόθι κατοικήσαντα παρέχειν τὰς δαῖτας τοῖς ἐπιξενου- μένοις*. ἢ δὲ τὸ κύριον αὐτοῦ ὄνομα Ἐφεσός· ἀρ' οὐ καὶ ἡ πόλις, ignorant A. B. C. V. E. quam Med. petit ab Etym. M. sive Zon. p. 467. 12. Δαιτή] Apud Homerum paroxyt. *Δαιτη*. εὐωχία ἢ εὐωχία A. B. E. C. *V. Dein post τῇ εὐωχίᾳ addit E. διὰ τοῦ τ. 15. Δαιτὸς εἰσηγ. ἐξ ἴσου] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Athenaei lib. I. p. 12. ex quo Suidas supplendus est. *Küst.* 16. φησὶ Edd. 20. φόνου] φόνου A. 1. θαλείαις] θαλίαις A. C. Ath. πρῶτα A. B. C. E. cum Athenaeo. 2. ἦλθεν] ἦλθεν dedi cum V. et Ath. Novissima sunt Suidae communia cum Herodiani Epim. p. 19. 3. ἐνθεν δαιτρός *V. 4. ὅτι Gaisf. cum *V. 5. θηρίων δέ] δὲ θη- 10 ρίων A. C. V. δὲ θηρίων B. E. 6. ἔφη] Immo γράφει. 9. μεριστήν] μεριστόν Edd. ante Kústerum, qui Porti coniecturam tacite adoptavit. Atqui si μεριστόν accipiatur pro μεμερισμένως, retineri debet ea vox relatione facta ad II. δ'. 262. Et sic sane Schol. Victor. Ceterum hanc gl. post *Δαιτυμόνες* collocat A. Gaisf. Editam scripturam quodammodo tuctur Zon. p. 464. Utrumque Hesychius agnovit. 10. Δαιτυμόνες] Od. δ'. 621. εὐωχίαι Zon. p. 463. 11. Δαιτρεῦειν] II. λ'. 705. 13. ὁ προσδαιριῶν Lex. Bachm. p. 188. 13. τὰ τε πρόβατα] Malim, τὰ τε κρέατα. *Küst.* In Etym. M. p. 252, 6. ubi editum τὰ τε βρώματα, MS. Dorvill. praebere τὰ τε πρόβατα monet Gaisf. 15. πότον] Sic recte habent 2 MSS. Pariss. [et *V.] cuius loco in prioribus edit. male legitur τόπον. *Küst.* Sic etiam C. τὸ ποτόν Etym. M. λέγει] Homerus II. ε. 225. 18. Τιμαῖος φησὶ] Haec et quae sequuntur sunt verba Polybii, quae leguntur in *Collectaneis* Constantini ab Valesio editis p. 57. [sive Polyb. XII, 24.] unde Suidas ea excerpserat. *Küst.* ὅτι add. Gaisf. cum *V. 19. διὰ τῶν ὑπεράνω πλεονασμῶν] In *Col- 15 lectaneis* Constantini loco laudato legitur, διὰ τὸν ὑπεράνω πλεονασμόν. Sed et sic locus est obscurus propter vocem ὑπεράνω, quam corruptam esse existimo. *Küst.* Hunc locum non intellexit Kústerus. *Οἱ ὑπεράνω πλεονασμοὶ, αἰετίως rei frequens lau- 20 datio, nimia quanta commemoratio.* *Toup.* II. p. 510. 19. ὑπεράνω] certatim corrigunt Hemsterhusius, Reiskius et Dobraeus.

Homerus convivium dicit splendidum, per litterarum transpositionem putant pro *δαιταν* dictum esse. nam quod ab verbo *δαισασθαι* vocem deducunt, id nimis est coactum. *Δαιταλεῖς*. Convivae, sodales, compotores. sic Aristophanes. *Post coenam rex ut convivis quasi memoratu dignum spectaculum gratificaretur, hoc ostendebat.* *Δαῖτας*. Epulas. *Phoebé, accipe placentam nautarum manu subactam, quae epulæ loco tibi offertur.* Alibi: *Quales Hesiodus introducit Aeacidas, gaudentes bello ut convivio.* *Δαιτή*. In recto casu per τ̄ dicitur, significans convivium. in dativo vero per τ̄ dicitur, convivio: a δαῖς δαιτρός, δαιτί. *Δαιτὸς εἰσηγ.* Coenae aequaliter divisae. Zenodotus vero interpretatur, bonae: quod eibus homini sit bonus. primi autem mortalium, cum exiguam haberent victus copiam, rapto viventibus aliis per vim sua eri-

plebant: ex qua praedandi licentia caedes oriebantur. hinc dictam esse *ἀτασθαλίαν*, quoniam homines in convivio sibi iniuriam primum inferre coeperunt. postea vero singulis portiones dividerunt: quae res ad modestiam coenae revocavit. hinc etiam dictus est δαιτρός: ipsa coena δαῖς: convivae δαιτυμόνες. de hominibus tantum dicitur δαῖς, non etiam de feris. quare Zenodotus vocis huius vim ignorans scripsit: *Eos praedam fecit canum, et alitum cibum.* *Δαιτρὸν*. Distributorem, coquum. *Δαιτυμόνες*. Convivae, qui epulantur. *Δαιτρεῦειν*. Dividere. *Δαιτρός*. Qui convivis portiones suas distribuit. sic enim coenabant, et carnes et potum singulis distribuentes. hinc etiam Homerus, *δαιτὸς εἰσηγ*, coenae aequaliter divisae. vel δαιτρός vocatur, qui carnes distribuit. *Τιμαῖος dicit poetas et historicos nimia rerum commemora-*

τοῦ γὰρ τοῦδε τῆς ποιήσεως γαστρίμαργον
 ὄψαρον, τὸν δὲ Ἀριστοτέλην ὄψαρον, τὸν
 ὄψαρον, τὸν δὲ Διονύσιον τὸν
 κλινοκοσμοῦντα καὶ τὰς τῶν ὄψασμάτων
 ἐξεργαζόμενον συνεχῶς. 6 καὶ Ὅμηρος
 τὴν ἀκόλουθον ποιεῖσθαι διάληψιν, καὶ
 δεξιμετεῖσθαι κατὰ τὴν προαίρεσιν.

1 ε. ἀντὶ τοῦ γάρ.

Μισθοφορεῖ δέ.

περὶ Ἀπόλλωνός φησιν Ἀριστοφάνης ἐν Ὀρνισί.

[Δεβελτός. πόλις Θρακική.]

Δεββώρα. ὄνομα κύριον. ἢ προφήτης καὶ
 ἀρρήτοφρων.

Δεδαῖγμένος. ἀνηρημένος.

Δέδασται. μεμέρισται. Καὶ δεδαίεται, με-
 μέρισται.

[Δέδεμαι. δοτικῆ.]

Δέδειεν. φεύγει, ἢ φλέγει.

Δέδευκε. παφύρακε.

Δεδειχότας. δείζοντας. Δεδηχότας δέ, δα-
 κόντας.

Δέδηγμαί τὴν καρδίαν. ἠνίαμαι, λελύπημαι.

καὶ Ὅμηρος.

Δάκε δὲ φρένας Ἐκτόρι μῦθος.

Καί,

Θυμοδακῆς μῦθος.

καρδίαν δὲ εἶπε, παρόσον περὶ τὴν καρδίαν συν-
 10 ἴσταται τὰ τοῦ θυμοῦ καὶ τὰ τῆς ἡδονῆς. παρ' Ὀμή-
 ρου Ὀδυσσεὺς

Στῆθος πλήξας, καρδίην ἠνίπαπε μύθῳ,

τέτλαδι καρδίη,

φάσκων.

Δεδημευμένοι. ἀπηγορευμένοι.

Δέδηε. φλέγει.

Δεδήσεται. δεδήσεται.

Δεδηχότας. δακόντας.

2. ὄψαρον] Aristot. semel tantum, nimirum Ethic. Nic. III, 12. nominat τὰ ὄψα ἀρτύοντας. Reines. Legendum ex altero Polybii loco (vide gl. Ἀριστοτέλης) ὄψαρον. De quo eo minus dubitandum, quod hanc ipsam vocem ex glossa nostra probare inhemur sub v. ὄψαρον. 4. τύραννον] τὸν τύραννον A. V. Hinc petita gl. κλινοκοσμοῦντα Διονύσιον. Mox τῶν em. V. 5. ἐξεργαζόμενον] Lex. opinor περιεργαζόμενον, curiosum esse circa. Tour. MS. Ἐξεργαζόμενον e cod. Lugd. Bat. prelatit Gronovius Em. in Suid. p. 100. cui sane aptius quam vulgatae lectioni ἐξεργαζόμενον respondet Valesii inquirere. Verum sive Polybii sive Timaei mentem vir magnus minime perspexit: nam ut δαιτρεῖεν Homerus dicitur, quia mensas apparatus instructas saepe suis in carminibus commemorat; Aristoteles ὄψαρον, quia frequentem artis coquinariae mentionem facit: sic pari modo Dionysius tyrannus κλινοκοσμεῖν καὶ τὰς τῶν ὄψασμάτων ἰδιότητας ἐξεργαζέσθαι συνεχῶς, quod in tragoediis, quas confecerat, tapetes sternendis lectis textorumque varios colores ac figuras ambliose descripsisset; unde colligi poterat, cum huius elegantiae valde fuisse studiosum. Hinc simul constat scripturam libri Lugd. Bat. non esse dignam cuius ratio habetur. Hest. Haec ita comprobamus, ut tamen καὶ ante τὰς expungi praestet. 6. ἀνάγκη τὴν ἀκόλουθον] Locus hic est nullus, quem Valesius sic supplet: ἀνάγκη τὸν περὶ Τιμαίου τὴν ἀκόλουθον etc. Küst. Longe plura videntur desiderari. 10. ἐν Ὀρνισί] V. 587. ubi vid. Schol. 11. Δεβελτός] Δηβελτός A. ubi gl. extat post Δαιτρός. Gl. agnoscit Zon. p. 478. (alterius etiam scripturae admonens p. 499.) om. V. C. eamque notavi. Eadem infra sub v. Δηβελτός. 13. ἀρρήτοφρων] lexici accedat. 14. Δεδαῖγμένος] Il. τ. 319. Δεδαῖσται B. E. 15. Δέδασται] Il. α. 125. Δεδαῖσται E. δέδειται *V. μεμέρισται] Gaisf. praeferebat μεμερισμένοι εἰσὶν cum Schol. Od. α. 23. Sed expungendum posterius μεμερισται. 17. Om. vulg. silente Gronovio. 18. Δέδειε] Δέδειεν A. δέδειε V. [ap. Gron. p. 101.] C. δέδειε B. E. Edd. ante Küst. In fine gl. E. addit ἢ φοβεῖται. Litterarum ordini repugnat tam δέδειε quam δέδειε, quare δέδειεν reposui cum optimo MS. Ea tamen vox corrupta videtur ex δέδηε, quae legitur infra. Gaisf. ἢ φλέγει] Haec interpretatio non convenit voci δέδειε, sed ἔδηε. Küst. Retinet Lex. Bachm. p. 189. Locus omnino perturbatus; accedit etiam glossa Δέδηε infra perperam collocata. Nihil quidem sub v. Δέδασται (cf. Zon. p. 486. sq. et Etym. M. p. 252. sq.) varia videntur congesta fuisse, quae cognatas vocem aut copularent aut ad doctrinam epimerismorum exigent. Itaque relictis φεύγει ἢ ex diversitate scripturae subortis, nisi impimus olim extitisse Δέδειε δέ, φεύγει, sequitur ut reponamus saltem glossam Homericam (Il. ν. 736.), Δέδηεν. φλέγει.

1. Δέδευκε] Deest gl. V. C. Agnoscit Zon. p. 487. 2. V. Zon. p. 485. Ceterum post v. Δεδήσεται *V. inseruit Δεδηχότας. δακόντας. 4. Δέδηγμαί τὴν καρδίαν] Nota haec referenda est ad locum illum Aristoph. initio Acharnensium: Ὅσα εἰ δέδηγμαί τὴν καρδίαν. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. 5. Ὅμηρος] Il. ε. 493. 8. Θυμοδακῆς] Od. δ. 185. 10. παρ' Ὀμήρου] ὡς καὶ παρ' Ὀμ. Schol. 12. Στῆθος] Στῆθος δὲ πλ. Od. υ. 17. 13. Lexi τέτλαδι δῆ. 15. ἀπηγορευμένοι] Exemplum addit Zonaras p. 486. ἠμέραι δ' ἦσαν δεδημευμένοι. Ibi Tittmannus: „Locum hunc operae pretium fuerit quaerere: dicitur enim ibi δημεῖεν sensu plane singulari. Fallor an Synesii est locus.” 16. Δέδηε Edd. vulgg. Vide supra dicta in v. Δέδειεν.

tione ingenia sua prodere; itaque Homerum, quod verbo δαιτρεῖεν saepius utatur, heluonem sese ostendere. Aristotelem quoque, qui passim obsonia condiat, obsonii appetentem et catillonem fuisse. item de Dionysio tyranno iudicari, qui lectos ornet diligenter et in relorum bonitatem et varietatem studioso et assidue inquirat. his consentaneum ut Timaeum existimemus ingenio fuisse moroso. Δέ. Enim. Mercedem enim accipit. sic de Apolline Aristophanes Avibus. [Δεβελτός. Urbs Thraciae.] Δεββώρα. Nomen proprium prophetissae et viraginis. Δεδαῖγμένος. Interfectus. Δέ-

δασται. Divisus est. Et Δεδαίεται, idem. [Δέδεμαι. Aptum dativo.] Δέδειεν. Fugit. vel ardet. [Δέδευκε. Miscuit.] Δεδειχότας. Qui monstrarunt. Δεδηχότας autem, qui morderunt. Δέδηγμαί τὴν καρδίαν. Dolore et tristitia animi affectus sum. Homerus: Momordit autem oratio animi Hectoris. Et: Oratio animum mordens. καρδίαν vero dixit, quod irae et voluptatis sedes est in corde. velut apud Homerum Ulixes percusso pectore cor suum his verbis taciturnit. Perfer, cor, et obdura. Δεδημευμένοι. Interdictus. Δέδηε. Ardet. Δεδήσεται. Vincietur. Δεδηχότας.

Λέδια. φοβοῦμαι.
 Λέδιθι. φοβήθητι.
 Λεδιξάμενοι. φοβηθέντες.
 Λεδίξεσθαι. ἐκφοβῆσαι, διῶξαι. Ἦχον
 γγῆραι συμμιγῆ τε καὶ ἄγριον, καὶ σὺν τῷ ἀλαλά- 5
 γματι ἐπιδουπῆσαι τοῖς τυμπάνοις, ὡς καταπλήξαι
 καὶ δεδίξεσθαι τὸ Ῥωμαϊκόν.
 Λεδιότες. καὶ δεδιώς, φοβούμενος. Οἱ δὲ
 ἀμφὶ τοῖς οἰκειοῖς δεδιότες ἐνταῦθα πρῶτον ἤξιον
 ἔναι.
 Λεδίσσω. ἐκφοβῶ. τὰ δὲ διὰ τοῦ σσ ῥήματα
 ἕξ φωνήεντα παραλαμβάνει. α. ἄλλος, ἀλλάσσω.
 ε. πῦρ πυρός, πυρέσσω. η. πτήσσω. ι. δεδίσσω
 καὶ δεδίσσω καὶ δεδίττω. Καὶ δεδιττόμενος, ἐκ-
 φοβῶν. υ. ἀφύσσω, τὸ ἀπαντῶ. τὸ γὰρ ὄσσω 15
 ἐκ τοῦ ὄπτω ἐστὶ μετελλαγμένον. ω. ὀνειρώσσω,
 ἀγρώσσω.
 Λεδιττόμενος. ἐκφοβῶν.
 Λεδμήμεθα. ὑποτετάμεθα.
 Λεδμημένοι. δαδαμασμένοι. Καὶ δέδημη- 20
 ζαι. ἐν Ἐπιγράμματι.

Οἱ δὲ χαλινοὶ

στοιχηδὸν ξεστοὶ τ' ἀμφίβολοι κάμακες
 δέδημηται, ποθέουσαι ὁμῶς ἵππους τε καὶ
 ἄνδρας,

Παλλάδι.

Λεδοκήμενος. ἐκδεχόμενος, ἐνεδρεῦων, δο-
 κεύων, καὶ ἐπιτηρῶν.

Λεδοκιμασμένα. κεκριμένα. Ἔγραψε δὲ 518
 Εὐσέβιος καὶ ἄλλα ὑπομνήματα δεδοκιμασμένα.

Λεδοξοποιημένον. δόξη κοσμούμενον. Πο-
 10 λύβιος. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ζῶα ταῖς τοῦ σώματος
 ἐπιθυμίαις δουλεύει· τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος
 καὶ προσδεδοξασμένον, οὐκ ἤττον διὰ τὴν ἀλογι-
 στίαν ἢ διὰ τὴν φύσιν ἀμαρτάνει.

Λέδορκεν. ὄρῃ, βλέπει.

Λέδοται καὶ κακοῖσιν ἄγρα. ἐπὶ τῶν παρ'
 ἀξίαν εὐπραγούντων.

Λεδουπῶς. πεπτωκῶς, τεθνηκῶς.

Λεδραγμένος. πεπραγμένος.

Λέδοικα. φοβοῦμαι:

Λέδοικα μῆξ θεοῦ

πληγὴ τις ἦκη· πῶς γὰρ; εἰ πεπαυμένος
 μηδὲν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται.

1. Λέδια] Vid. vel Aeschyl. Prom. 189. 4. Λεδίξασθαι] Λεδίξεσθαι A. B. E. Med. Sic item v. Ἐπιδουπῆσαι. Λεδίξεσθαι C. Λεδίξασθαι *V. qui infra δεδίξεσθαι. Ἦχον ἑγείραι] Verba haec esse Menandri historici discimus ex Suida infra v. Ἐπιδουπῆσαι, ubi fragmentum hoc auctius legitur. Küst. 11. τὸ ἐκφ.] τὸ ομίσι cum A. V. τὰ δὲ διὰ δύο σσ ῥήματα ἕξ φων.] Eadem leguntur apud Etymologum voce Ἀγρώσσω. Küst. τὰ δὲ διὰ τοῦ δύο σσ *V. τὰ δὲ δύο σσ Med. cum Etym. Scripsi partim cum Leid. διὰ τοῦ σσ. 13. δεδίσσω καὶ δεδίσσω Med. καὶ δεδίττω a Piersono in Moer. p. 119. praeceptum firmant B. E. *V. Mox καὶ δεδιττόμενος, ἐκφοβῶν apparet male irrepsisse. δεδισσομένους E. 15. υ. ἀφύσσω — ἐκφοβῶν om. V. C. τὸ γὰρ] ὁ τὸ γὰρ A. (qui ἤσσω) B. E. Med. Etym. M. ὀνειρώσσω ἀγρώσσω τὸ ω. ὡστε ἔχεις μὲν δοῦναι τὸ ὄ, οὐκ ἐν παραγωγῇ δέ· τὸ γὰρ ὄσσω ἀπὸ τοῦ ὄπτω γέγονεν. 16. ὄπτω] ἵπτω A. Mox ω om. Med. 18. Λεδιττόμενος] Vid. in Ἄθροισ. Hemst. 19. Λεδμήμεθα] Il. ε. 878. 20. Λεδμημένοι] Il. ζ. 245. 21. ἐν Ἐπιγράμματι] Leonidae Tar. XXIV. Anthol. Pal. VI, 131.
1. κάμακες] Hanc lectionem ex MSS. Pariss. et Anthologia Epigrammatum revocavi: cuius loco in prioribus edit. inepte excusum est μάκαρες. Küst. 2. ὁμῶς ποθέουσαι Med. 4. Παλλάδι] Παλλάδιον A. B. C. V. E. Med. 5. Λεδοκήμενος] Il. δ. 730. 8. ὑπομνήματα δεδοκιμασμένα] Haec summatis decerpta sunt ex v. Εὐσέβιος. 9. Πολύβιος] Lib. XVII. cap. 13. (15, 16.) Vide etiam supra v. Ἀνθρωπος, ubi fragmentum hoc auctius legitur. Küst. 12. προσδεδοξασμένον] Lege προσδεδοξοποιημένον, ut apud Polybium loco laudato. Küst. προσδεδοξασμένον per interpretationem a grammaticis adiectum effectis, ut germana glossa periret, opinabatur Schweighäuser in Arriani Diss. Epictet. I, 28, 27. p. 318. Qui bonis paratis uti noluit: cum in oculos incurrat emendatio, de qua monitum in v. Ἀνθρωπος, κατὰ προσδεδοξοποιημένον. 14. Λέδορκεν] Il. γ. 95. Sophocl. Oed. R. 389. et alibi. 15. Λέδοται] Zenob. II, 31. Diogen. IV, 84. Arsen. p. 176. 17. Λεδουπῶς] Il. ψ. 679. 18. Λεδραγμένος] Ex interpretatione huius vocis apparet scribendum esse δεδρασμένος. Küst. δεδραμένος Portus et Porsonus. Sed nihil mutandum. Πεπραγμένος eo accipiendum est sensu quo πεπράγαμεν supra v. Ἀριστοφάνης. Nescio an gl. respiciat Il. ν. 393. et al. Gaisf. Nihil mutat Zon. p. 486. aut Lex. Bachm. p. 189. Malim tamen cum criticis haec refingere quam interpretationem istam adoptare. 20. Λέδοικα μῆξ θεοῦ πλ.] Sophocl. Ai. 278 — 280. 22. ἢ νοσῶν] ὁ νοσῶν A. V. C.

Λέδια. Metuo. Λέδιθι. Metue. Λεδιξάμενοι. Me-
 mentes. Λεδίξεσθαι. Terrere, persequi. Dissonum et
 bruceam clamorem tollere, et cum ululatu tympana pulsare,
 ut Romanos terrent, iisque metum incuterent. Λεδι-
 οτες. Et δεδιώς, qui metuit. Illi vero suis metuentes eo pri-
 mum ire stantabant. Λεδίσσω. Terreo. Verba quae per
 duplex σ scribuntur, sex vocales assumunt. α. ut ἄλλος, ἀλλά-
 σσω. ε. πυρέσσω. η. πτήσσω. ι. δεδίσσω et δεδίττω. υ. ἀφύσσω,
 ἄγριο. nam verbum ὄσσω ex ὄπτω formatum est. ω. ὀνειρώσσω,
 ἀγρώσσω. Λεδιττόμενος. Terrens. Λεδμήμεθα.
 Subacti sumus. Λεδμημένοι. Domiti. Et δέδημηται. In
 Epigrammate: Frena vero et hastae utriusque ruinantantes,
 puae equos pariter virosque desiderant, Palladi ordine sus-

pensae sunt. Λεδοκήμενος. Expectans, insidians, ob-
 servans, captans. Λεδοκιμασμένα. Probata. Eusebius
 vero etiam alios probatos commentarios scripsit. Λεδο-
 ξοποιημένον. Opinionibus imbutum. Polybius: Cetera
 enim animalia solis cupiditatibus corporis serviunt; at ge-
 nus humanum, quamquam instructum est ratione, non mi-
 nus per inconsiderantiam quam per naturam peccat. Λέ-
 δορκεν. Videt, spectat. Λέδοται καὶ κακ. Ignavis
 etiam obtigit praeda. dicitur de iis quibus praeter meritum
 res succedunt. Λεδουπῶς. Qui cecidit, mortuus. Λε-
 δραγμένος. Factus. Λέδοικα. Metuo. Vereor ne di-
 vinitus plaga quaedam inflicta sit. quid enim? cum a morbo
 liberatus nihilo magis laetetur quam si eo adhuc teneretur?

ἀντὶ τοῦ, πᾶς γὰρ οὐ θεῖόν τι εἶη τὸ κατὰ τὸν Αἴαντα, εἰ πεπαυμένοι τοῦ κακοῦ μᾶλλον ἐν ἀνίκα διαίγει.

Ὡς ὡδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαι σε χρή.

ὅτι κάκιον νῦν ἐκείνος ἔχει.

Δέδοιμι. οἰκοδομοίην.

Οἰκίον εἴτε δέδοιμι.

Δέδουκα. ὑπερῆλθον. δέδουκε δέ, εἰσῆλθε.

Δέει. τὸ δεῖ. τὸ ὀριστικὸν δηλονότι. δέει δέ, φόβῳ. Ὁ δὲ Νικόμαχος ὡς πεφωραμένος ἐν παντί ἦν δέει.

Δεινός. ὁ δεινός.

Δέημα.

Ὡς γελοῖον, ὡ θεοί,

τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὃ δεῖται μου σφόδρα.

Δεῆσαν. χρείας γενομένης.

Δεήσεις. ἀντὶ τοῦ ἐνδείας. Ἀντιφῶν Ἀληθείας πρώτῳ.

Δέκα καὶ δεκαδούχος. δέκα μὲν ἦρχον μετὰ τοὺς τριάκοντα καταστάτες, ἐκαλεῖτο μέντοι τού-

των ἕκαστος τῶν ἀρχόντων δεκαδούχος, ὡς δηλοῖ Ἀυσίας.

Δεκαδαρχίαι. τὰς ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατασταθείσας ἐν ταῖς πόλεσι δεκαδαρχίας συνεχῶς ὀνομάζουσιν οἱ ἱστορικοί. καὶ Φίλιππος μέντοι παρὰ Θετταλοῖς δεκαδάρχην κατέστησεν, ὡς Δημοσθένης ἐν ἔκτῳ Φιλιππικῶν.

Δεκάζεσθαι. ἐβλήθη μὲν ἀπὸ τοῦ κατὰ δέκα φθίρεσθαι δώροις. ὅτε γὰρ βούλοιντο τινες ἀρχῆς τυχεῖν ἢ ἄλλο τι ἀνύσασθαι, κατὰ δέκα ἀνθρώπους ἐδίδοσαν τινα, ὅπως συμπράττωσιν αὐτοῖς. ἐξ ἐκείνου δὲ ἦδη τὸν λαμβάνοντα ἕνεκα τοῦ συμπράττειν μὴ ἀπαντῶντος τοῦ βελτίστου δεκάζεσθαι φασίν. ὅμοιον καὶ τὸ ἐριθεύεσθαι τῷ δεκάζεσθαι ἔστιν. καὶ γὰρ ἡ ἐριθεία εἴρηται ἀπὸ τῆς τοῦ μισθοῦ δόσεως.

Δεκάζεσθαι. δωροδοκεῖσθαι. Καὶ δεκάζειν, διαφθεῖρειν χρήμασιν, ἢ δώροις. Αἰλιανός· Πολλοὺς διέφθειρε Νομάδων, δεκάσας εἰς προδοσίαν. Καὶ δεκάζων. τὸ σημαίνονμενον δηλον. ἐποικήθη δὲ

4. Ὡς ὡδ' et seqq. clam delevit Kūsternus, recte. 6. Δέδοιμι] Scribendum est δέμοιμι, idque suo loco ponendum, ut Porus etiam monuit. Kūst. Praecepit H. Stephanus in Indice Thesauri. Δέδοιμι etiam Zon. p. 487. item 486. 7. Οἰκίον] οἰκίον A. V. C. 8. δέδουκε] Schol. II. ε. 811. ab Albertio laudatum: Δέδουκεν. ὑπερῆλθεν, ἐκρύβη. καὶ δέδουκε E. omissis δὲ εἰσῆλθε. 12. Δεινός] Habet Choeroboscus Bekk. p. 1368. 14. Ὡς γελοῖον, ὡ θεοί] Aristoph. Acharn. 1026. (1057.) 15. τῆς νύμφης] τῆ νύμφῃ E. 16. Δεῆσαν] Sic Zon. p. 488. Ἀτικῶς addit E. Utitur Plutarchus. 17. Δεήσεις] Ex Harpocratiōne. Hemst. 19. Δέκα, καὶ δεκαδούχος] Ex Harpocratiōne: in quem vide Maussacum. Kūst. Adde Lex. Rhet. p. 235. 20. καταστάτες] Lege κατασταθέντες. Kūst. Cui praeccepta technicorum vulgaria Bosius opposuit, cum deberet ad solam Isocrati adv. Callim. p. 372. fidem provocare. Ceterum ex Lex. Seg. MS. οὗ; ἀθναῖ (sic) εἰλοντο μετὰ τὴν τῶν ἰ κατασταθέντες, protulit Gaisfordus, coll. Meier. de bon. damn. p. 188. Sufficit de his adisse annotatt. in v. Μόλις.
1. ὡς δηλοῖ Ἀυσίας] Locus Lysiae, ad quem Suidas respicit, extat apud Harpocratiōnem v. Μόλις. Kūst. 3. Δεκαρχίαι] Ante legebatur δεκάρχαι [et δεκαρχίας], cuius loco reposui δεκαρχίαι, auctoritate 2 MSS. Pariss. Apud Harpocratiōnem; ex quo locus hic Suidae depromptus est, legitur δεκαδαρχίαι, ut etiam in uno MS. Paris. Kūst. Δεκαδαρχίαι A. C. V. Harpocr. Item in seqq. Illud quidem etiam Etym. M. p. 254. et restituit inusserat Albertinus. De argumento Gaisfordus excitavit Wesseling in Diod. XIV, 13. et Valcken. Or. de Philippo p. 261. 6. δεκάρχην οὐ κατέστησεν, ὡς Δημοσθ. ἐν ἔκτῳ Φιλ.] Scribe et suppl. δεκαρχίας οὐ κατέστησεν, ὡς Δημοσθένης ἐν ἔκτῳ Φιλιππικῶν, ἀλλὰ τετραρχίας. Vide Harpocratiōnem. Kūst. Qui clam negantem vocem inseruit Porto praecunte. Verissime quidem, si sententiam tenemus; sed repugnat et omnium librorum fides (adde Harpocr. Pal. et Etym. M.), et auctoritas quam lexicographi suos in usus pertraxerunt Demosthenis (Philipp. II. p. 71.); denique particularum καὶ μέντοι conformatio. 8. Δεκάζεσθαι] Vid. Ruhnken. in Tim. p. 75. et nostra in Eratosth. p. 214. ε. ἐβλήθη] ἐβλήθη A. B. C. V. E. ἔβληθη Med. κατὰ δέκα] δεκάδα V. δέκα C. 13. μὴ ἀπαντῶντος τοῦ βελτίστου] Paul. Leopardus Emendd. lib. XVI. cap. 19. optime monuit, legendum hic esse μὴ ἀπὸ παντός τοῦ βελτίστου, i. e. artibus minime bonis vel mala ratione. Hanc enim significationem phrasos ista apud Graecos scriptores habet, ut pluribus exemplis idem demonstrat lib. I. cap. 21. Kūst. Leg. ἀπαιτῶντος. Sed forsitan rectius Leopard. Τουρ. MS. 13. δεκάζεσθαι] δεκάζεσθαι B. E. Ex continuis fabricata est gl. ἐριθεύεσθαι: quae quidem agnoscit etiam Etym. M. p. 254. 15. τοῦ μισθοῦ] τοῦ om. A. 17. Δεκάζειν] Vid. Lex. Rhet. p. 236. sive Etym. M.

id est, necesse est malum, quod Aiaci accidit, a deo infictum esse, siquidem ab insanis liberatus maioris animi dolore afficitur. Δέδοιμι. Aedificem. Cum domum aedificem. Δέδουκα. Subii. δέδουκε vero, intravit. Δέει. Oportet. est indicativi modi. δέει vero, metu, dativus. Νικόμαχος vero, utpote in facinore deprehensus, in magno erat metu. Δεινός. Gravis. Δέημα. Quam ridicula res est, pro dii, quam sponsa haec enixe a me petit. Δεῆσαν. Cum oportuerit. Δεήσεις. Indigentiam. Antiphon libro primo De Veritate. Δέκα et δεκαδούχος. Decemviri post XXX. Tyrannos creati reipublicae praerant: quorum unusquisque appellabatur δεκαδούχος, ut docet Lysias. Δεκαδαρχίαι. Decadarchias ab Lacedaemoniis in singulis ur-

bibus constitutas saepe memorant historici. atque Philippus etiam in Thessalia constituit decadarcham, ut ait Demosthenes in sexta Philippica. Δεκάζεσθαι. Verbum hoc dictum est inde, quod deni muneribus corrumpi solent. illi enim qui magistratum ambibant, aut aliud quippiam factum cupiebant, denis hominibus munera dabant, ut a partibus suis starent. igitur qui munus accipiebat, ut alterius commodum minime bonis artibus promoveret, δεκάζεσθαι dicebant. huic autem simile est ἐριθεύεσθαι: nam ἐριθεία dictum ab mercede danda. Δεκάζεσθαι. Donis corrumpi. Et δεκάζειν, pecunia vel donis corrumpere. Aelianus: Multos Numidarum pecunia corruptos ad proditiōnem sollicitavit. Et δεκάζων, donis corrumpens. verbum autem inde originem duxit. Lycus est heros,

τὸ ὄνομα ἐντεῦθεν. Λύκος μὲν ἐστὶν ἦρως, μορ-
φήν ἔχων τοῦ θηρίου. πρὸς δὲ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἀνε-
στήλονται δικαστηρίοις· πρὸς ὧν οἱ δωροδοκοῦντες
κατὰ δέκα γινόμενοι ἀνιστρέφοντο. ἐνθεν καὶ ἡ πα-
ροιμία, Λύκου δεκάς. ἐξ οὗ τῆς δεκάδος τὸ δεκά- 5
ζεν καὶ δεκάζεσθαι.

Δεκαμναϊαῖον. δέκα μνάς. Σκόπας Αἰτω-
λῶν στρατηγός, ὃς ἀποτυχὼν τῆς στρατείας νόμους
ἔγραψε. καὶ ὀψώνιον ἐξέδηκεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς
ἐκάστης ἡμέρας δεκαμναϊαῖον, τοῖς δὲ ἐπὶ τινος 10
ἡγεμονίας τεταγμένοις μναϊαῖον. ἀλλ' ὅμως οὐκ ἤρ-
κέσθη τούτοις, καὶ φθονηθεὶς τὸ πνεῦμα προσ-
απέδηκε τῷ χρυδίῳ. ἑκατὸν δὲ δραχμαὶ ποιοῦσι
μῶν.

Δεκάπαλαι. τὸ πρὸ πολλοῦ πάνν λέγουσιν 15
Ἀττικοί.

Δεκάπους σκιά. τὸ παλαιὸν καλοῦντες ἐπὶ
δεῖπνον καὶ καλούμενοι παρεσημαίνοντο τὴν σκιάν.

καὶ οὕτως οἱ μὲν ἔμενον τοὺς κληθέντας, οἱ δὲ
ἀπήεσαν ἐπὶ τὰς ἐστιάσεις, οὐδ' ὑποτηρήσεως οὐ-
σης αἰτίας, ἐφ' ἧς οἶόντε ἦν τεκμήρασθαι, εἰς πό-
σας ἄρας παρήκει.

Δεκάπουν σκιάν. Ἀριστοφάνης·

Σοὶ δὲ μελήσει,

ὅταν ἢ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶς χω-
ρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.

περὶ ἡλιοτροπίου φησί. τουτέστι, τοῦ ἡλίου ἡ σκιά
ὅταν ἢ δέκα ποδῶν, ἤγουν ὅτε γίνεται ὀψώνιον.

Δεκάσκαλμος ναῦς.

Δεκαταῖος. δέκατος.

Δεκατεύειν. δεκάτην δοῦναι. Ἐφ' οἷς οἱ Ἕλ-
ληνες ὤμοσαν, εἰ νικήσειαν, στρατεύσειν, καὶ δε-
κατεύσειν ἅπαντας τῷ Πυθίῳ.

Ἐς δεκάτην παιδαρίου κληθεὶς ὑπέπινον ἐν
ἄστει.

τὴν δεκάτην γὰρ εἰστίων ἐπὶ τοῖς τικτομένοις, καὶ

1. Λύκος μὲν ἐστὶν ἦρως, μορφ.] Haec et quae sequuntur leguntur etiam apud Harpocratonem et Etymologum. Vide etiam in-
fra v. Ἡ Λύκου δεκάς et Λύκος. Küst. Harum glossa posterior hinc transcripta est. Adde Schol. Aristoph. Vesp. 388.
A. ἐνθα] ἐνθεν B. E. repugnante Harp. Pal. 5. τῆς δεκάδος τὸ δεκάζεσθαι Med. τό τε] τὸ A. B. C. V. E. mox omisso τὸ
post καί, quod servat Pal. Harp. 7. Δεκαμναϊαῖον] V. Lobeck. in Phryn. p. 553. Σκόπας, Αἰτωλῶν στρατ.] Totum
hoc fragmentum legitur in Excerptis ex Polybio [XIII, 2.], quae Valesius edidit, pag. 61. unde id Suidas descripsit. Vide
etiam infra v. Σκόπας, ubi locus hic ex iisdem Excerptis auctior exhibetur. Küst. Ac potest ex inferiore glossa perspicui, quan-

tum damni fecerit sententia verbis maligne contractis. Αἰτωλῶν] ἐτῶν A. 8. στρατηγός] στρα A. στρατῶ B. E. τῆς
στρατείας] In Excerptis modo laudatis rectius legitur τῆς ἀρχῆς. Küst. στρατίας V. C. στρατηγίας Portus. 9. αὐτῷ ἐξέδη-
κεν] ἐξέδηκεν αὐτῷ tacite Gaisf. 13. ἑκατὸν . . . μῶν] Observatio male assuta, quam praestat v. Μῶν. δραχμαὶ] δρα-
γμαὶ Gaisf. (ut supra in v. Δαρεικός) cum A. 15. Δεκάπαλαι] Aristoph. Equ. 1159. Id exemplis firmat Porsonus Tracts
p. 240. 17. Δεκάπους σκιά. τὸ παλαιὸν] Ex Schol. Aristoph. Eccles. 648. Lex. Rhét. p. 242. Δωδεκάπους σκιά. ἡ τῆς
σκιάς παρασημασίς τῆς ὄρας, ἐφ' ἣ τὸς κληθέντους ἐπὶ δεῖπνον ἔδει ἀπιέναι καὶ τοὺς κληθέντας ἐκδέχεσθαι τοὺς κληθέντους.
Adde Menandrum Meinek. p. 129. οἱ καλοῦντες] οἱ om. A. V. C. Schol. Aristoph. οἱ duplex Arsenius p. 177.

2. οὐδ' ὑποτηρήσεως] Locum hunc corruptissimum sic recte emendat Casaubonus in Athen. lib. VI. c. 10. οὐδέπω τηρήσεως οὐσῆς
ἐτέρας. ἀφ' ἧς etc. Küst. ἐπὶ τὰς ἐστιάσεις, ἐφ' ἧς κτλ. mediis omissis Arsenius. 3. ἐφ' οἷς] ἐφ' ἧς A. B. C. V. Schol.
4. ὄρας] ῥῶ (vel ῥῶ) A. V. C. ὄρας margo A. 5. Δεκάπουν σκιά] Kx exemplo, quod subiungitur, patet scribendum
hic esse δεκάπουν στοιχεῖον. Küst. Praeclerat Salmasius in Hesychium. Apparet vero haec ad superiorem glossam ita retra-
henda fuisse, ut subiiceretur observatio τὸ παλαιὸν — προήκει. Ceterum Δεκάπουν A. Ἀριστοφάνης] Eccles. 678, 79.
8. ἐπὶ δεῖπνον] ἐς δεῖπνον A. B. C. *V. E. εἰς δεῖπνον Med. 9. περὶ ἡλιοτροπίου] Sic reposui auctoritate MS. Paris. A. cum
ante minus recte legeretur περὶ ἡλίου τροπᾶς. Intelligenda enim sunt haec verba Suidae de horologio sciotherico, in quo stilus

erectus umbra sua horas et tempora diei indicabat. Vide infra v. Ἡλιοτρόπιον. Küst. π / tra A. ἡλίου τροπήν B. ἡλίου τρο-
πῆς C. *V. quae Porti fuit coniectura. Itaque videndum ne praestabilior sit scriptura Mediol. 11. Δεκάσκαλμος ναῦς]
Vide v. Ἐπίκωπος. 12. Om. vulg. silente Gronovio. 13. Ἐφ' οἷς] Ἐφ' οὐς Valckenarius in Herodot. VII, 132. vulgatum
non recte defendente Schweighäusero. Rettulit dudum hoc fragmentum ad historiam belli Persici Wesselingius in Diodor. XI, 3.
14. δεκατεύσειν] δεκατεύειν A. 16. Ἐς δεκάτην] Haec sunt verba Aristoph. Av. 494. ex quo metrum huius loci ita supplē-
dum est: Ἐς δεκάτην γὰρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς ὑπέπινον ἐν ἄστει. Vide ibi veterem enarratorem, cuius verba Suidas hic ex-
corpavit. Ceterum de more veterum Graecorum infantibus die septimo vel decimo nomina imponendi vide quae praeter alios vi-
ros doctos observavit Meursius Exercit. Critt. part. 2. lib. III. cap. 33. et Maussacus in Harpocratonem v. Ἐβδόμενουμ-
νου. Küst.

formam lupi habens: cuius simulacrum Athenis ante loca iudi-
cium collocatum erat. iuxta hoc qui muneribus se corrumpi
sinebant, denique versabantur: unde proverbium ortum est, Lupi
decas. a δεκάς igitur et δεκάειν et δεκάζεσθαι dicta sunt.
Δεκαμναϊαῖον. Decem minas. Scopas Aetolorum prae-
tor, frustratus principatu, leges scripsit. rex autem in sin-
gulos dies decem minas stipendii nomine ei dedit; cum ce-
teris in inferiore gradu constitutis mina daretur. neque his
tamen contentus fuit; donec premente eum invidia auro si-
mul ac spiritu privatus est. nempe centum drachmae faciunt
minam. Δεκάπαλαι. Iam dudum ante, apud Atticos.
Δεκάπους σκιά. Olim et qui ad coenam invitabant et qui in-

vitabantur umbram observabant; itaque illi quidem invitatos
expectabant, hi vero statuto tempore convivia adibant. nondum
enim aliud indicium habebant, ex quo conlicere liceret, quanta
esset diei hora. Δεκάπουν σκιά. Aristophanes: Tibi
vero curae erit, cum umbra decem pedum fuerit, ut ad coe-
nam festines. loquitur de hellotropio. id est, cum solis umbra
erit decem pedum, sive cum advesperascet. Δεκάσκαλμος
ναῦς. Δεκαταῖος. Decimus. Δεκατεύειν. Decimam
dare. Contra quos Graeci iuraverunt, si vicissent, omnes ex-
peditionem suscepturos, et Apollini rerum captarum decimas
daturus esse. [Aristophanes:] Ad diem pueri lustricum invi-
tatus paulo largius bibi in urbe. decimo enim die ob natos in-

... τοῖς παισίν. Εὐρι-
... Δεκάτη τόκου ὠνόμαζεν;
... ταῖς φησὶν ἐπιτίθεσθαι
... οὕτως· Πλείστα δὲ ἀναί-
... θεὸ καὶ τὰ ὀνόματα τότε τί-

... ἀντὶ τοῦ δεκάτην εἰσπράττεσθαι
... τὰ δ' ἐκ τῶν πολεμίων ληφθέντα
... θεοῖς. διὸ κυρίως δεκατεύσαι τὸ
... κατὰ μεταφορὰν δὲ καὶ τὸ δεκάτην
... λαβεῖν καὶ ἀπαιτῆσαι.

Δεκατευτάς. τοὺς τελώνας τοὺς τὴν δεκάτην
ἐλλέγοντας καὶ συλλέγοντας. οὕτως Ἀντιφῶν. Καὶ
Δεκατηλόγοι, οἱ αὐτοί. εἴρηται δὲ καὶ θηλυκῶς τὴν
δεκατηλόγον.

Δεκατευτήριον. τὸ ἐν τῇ Ἀβύδῳ πορθμεῖον.
Ὡς εὐθὺς τὴν Ἀβύδον λυμανεῖται, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ
δεκατευτήριον.

Δεκατηλόγους. τοὺς τὴν δεκάτην ἐλλέγον-
τας. ταυτὸν ἄρα τοῖς δεκατευταῖς.

Δεκάτην ἐστιᾶσαι. ἔθος ἦν παίδων γεννω-
μένων τοῖς Ἀθηναίων ἀστοῖς τῇ δεκάτῃ τῶν τυκτῶν
ἀπὸ τῆς γενέσεως συγκαλεῖσθαι τοὺς πρὸς πατρός
καὶ μητρός οἰκείους καὶ τοὺς ἑγγυτάτω φίλους, καὶ
παρόντων ἐκείνων τὰ τε ὀνόματα τοῖς παισὶ τίθε-
σθαι, καὶ καλλιερεῖσθαι τοῖς θεοῖς· ἔπειτα εὐω-
χεῖσθαι τοὺς συναληλυθότας. καὶ ταῦτό ἐστιν ἡ δε-
κάτη. Καὶ δεκατῶ ῥῆμα. ὡς τὸ Ὁ λαμβάνων δε-
κάτας δεδεκάτωται.

Δεκασμός· δωροδοκία.
Δεκάχοια. δεκαπλάσια.
Δεκέβαλος. ὁ τῶν Λακῶν βασιλεὺς.
Δεκέλεια. τόπος.
Δεκελεικός. ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος
ἀπὸ μέρους τοῦ τελευταίου.
Δεκέτης. ὁ δεκαετής. θηλυκῶς δὲ δεκέτις,
διὰ τοῦ ἰ.

3. Τίς σε μάτηρ ἐν δεκάτῃ τοῦ τόκου ὠνόμ.] Versus hic Euripidis est omnino mendosus, sive verba sive metrum spectes: quem Maussacus in Harpocracionem v. Ἐβδομευόμενον post Scaligerum sic in integrum restituendum esse censet: Τίς σ' ὠνόμαζεν τῇ δεκάτῃ μήτηρ τόκου. Küst. Tl Scaliger habet Coni. ad Varron. p. 160. Vide quae notavi in Schol. Aristoph. Av. 494. Hec. Verba Euripidis metri iambici nullam speciem habent. Et ex melicis petita esse crediderim, propterea quod Dorismi haud obscura in μάτηρ [μάτηρ Med.] et δεκάτῃ vestigia appareant. Porson. Append. in Toup. p. 441. Anapaestos investigasse sibi visus est Matthiae. Saltem τί cum Schol. reponendum. τοῦ ante τόκου om. A. V. C. 4. Ὁ δὲ] ὁ γὰρ V. C. ἐν ταῖς] ἐν τῇ C. 5. οὕτω Ald. vulg. Πλείστα δὲ ἀναιρέτων] Apud Aristotelem libro VII. Hist. Anim. c. 12. locus hic ita legitur: Πλείστα δὲ ἀναιρέται πρὸ τῆς ἑβδόμης. διὸ καὶ τὰ ὀνόματα τότε τίθενται, ὡς πιστεύοντες ἤδη μᾶλλον τῇ σωτηρίᾳ. Sic et apud Suidam scribendum est. Küst. Τὰ πλείστα δὲ — τίθενται, ὡς πιστεύοντες μᾶλλον τότε τῇ σωτ. Schol. 6. διὸ καὶ] καὶ om. V. C. 8. Δεκατεύειν. ἀντὶ τοῦ δεκάτην εἰσπρ.] Ex Harpocracione. δεκάτευεις πρᾶττεσθαι A. δεκάτας εἰσπρ. Zon. p. 489. 12. ὅπως οὖν] ἀπὸ σοῦ B. E. 13. Δεκατευτάς. τοὺς] Δ. ἀντὶ τοῦ Harpocracionis libri plerique. 14. καὶ συλλέγοντας in- seruerunt A. B. C. V. (ap. Gron. p. 101.) E. Mox οἱ αὐτοί om. V. C. repugnante Harpocr. 17. Δεκατευτήριον. τὸ ἐν τῇ Ἀβ.] Vide Paul. Leopard. Emend. lib. XVI. cap. 3. Küst. 18. καὶ τὸ ἐν αὐτῇ δεκατευτήριον] Depromptum est hoc fragmentum ex Agathiae lib. V. (c. 12.) p. 151. ubi legitur: καὶ τὸ ἐν αὐτῇ πορθήσῃ (πορθήσει) δεκατευτήριον. Erat autem δεκα- τευτήριον locus δεκάτας sive decimis exigendis atque adeo reponendis assignatus. Angl. a custom house. Pollux VIII. 132. Καὶ δεκατευτήρια δὲ ποτε κατέστησαν, καὶ δεκάτῃ τὸ τέλος ἦν. Ubi respexit, ut videtur, Pollux ad Xenoph. Hist. Graec. I. 1, 14. Ἐντεῦθεν δὲ ἀφικόμενοι τῆς Χαλκηδονίας ἐς Χρυσόπολιν ἐτέλεσαν αὐτήν, καὶ δεκατευτήριον κατεσκεύασαν ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν δεκάτην ἐξέλεγοντο τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων. Toup. Cf. Büekh. Staatsk. d. Ath. I. p. 350. sqq.

1. Δεκατηλόγους] Vid. Lex. Rhet. p. 239. coll. Lex. Bachm. p. 190. 3. Δεκάτην ἐστιᾶσαι] Vide paulo ante v. δεκα- τεύειν. Küst. Vid. Lex. Rhet. p. 237. γεννωμένων] συγγενομένων E. συγγενομένων B. Med. 4. Ἀθηναίων] Ἀθηναίων; A. C. 6. ἑγγυτάτω] ἑγγυτάτω A. V. E. 9. ἦν] ἐστιν A. B. V. E. C. 10. Ὁ λαμβάνων] Ep. ad Hebr. 7. 9. 11. δεκά- τωται] δεκάτωται A. V. C. In marg. scripsit A. τῆς τῶν συρακουσίων δεκάτης πολὺ προτιμωτέρῳ ἢ ποιούμενος, quibus im- posuit m. sec. ἐξήγησις. 13. Δεκάχοια] Vocem hanc suspectam habeo, quamvis non ignorem, eandem etiam apud Hesychium legi. Küst. Item apud Zon. p. 482. Δεκάχοια H. Stephanus in Indico Thesauri, Δεκάβοια Valckenarius. 14. Sub finem cum V. C. delevi, quae habet A. in marg. ἐστιν (ἔχει A.) ἐν τῷ Λειῶς. 15. τόπος] δήμος Ἰπποθωντιδῶς Lex. Rhet. p. 240. 16. Δεκελεικός. Πελοποννησ.] Ex Harpocracione. Vide etiam supra v. Ἀρχιδάμιος, et Scaligerum in Olymp. XCL. Küst. ὁ Πελοποννησιακός A. C. V. Harpocr. Cf. Lex. Rhet. p. 234. et Zon. p. 474. 17. ἀπὸ τοῦ μέρους C. *V. 18. Δεκέτης] V. Piers. in Moer. p. 123. et Lobeck. in Phryn. p. 407. θηλυκῶς] θηλυκῶς A. δεκέτις] Apud Aristoph. Lys. 644.

fantes convivium celebrabant, cum iis nomina imponerent. Euripides Aegaeo: Quod nomen tibi decimo die mater imposuit? Aristoteles vero tradit, septimo die nomina pueris imponi, sic scribens: Plerique ante diem septimum moriuntur. quae ratio est, cur illis nomina tunc imponantur. Δεκατεύειν. Decimam exigere et praedas agere. rerum enim ex hostico captarum decimae diis consecrabantur. unde δεκατεύσαι proprie significat consecrare. per translationem vero, decimam quamcumque accipere et exigere. Δεκα- τευτάς. Publicanos, qui decimam exigentes sunt et colligentes. sic Antiphon. Et Δεκατηλόγοι, iidem. dicitur etiam genere feminino τὴν δεκατηλόγον. Δεκατευτήριον. Por- torium quod Abydi pendebar. Se Abydum illico vastatw-

rum esse, et decateuterium, quod ibi institutum erat. Δεκατηλόγους. Decimam colligentes. itaque significat idem quod δεκατευταί. Δεκάτην ἐστιᾶσαι. Mos est civium Atheniensium, ut natis pueris nocte ab nativitate de- cima coguati paterni et materni et amici proximi convoca- rentur, illisque praesentibus nomina pueris imponerentur, a peracto sacrificio epularentur, qui convenerant. id appella- batur δεκάτη. Et Δεκατῶ, decimo. ut: Accipiens decimas de- cimatus est. Δεκασμός. Munerum largitio. Δεκά- χοια. Decupla. Δεκέβαλος. Decebalus, Dacorum rex. Δεκέλεια. Loci nomen. Δεκελεικός. Sic vocatur bel- lum Peloponnesiacum, ab eius ultima parte. Δεκέτις. Decennis. δεκέτις vero, genere feminino, per ἰ scribitur.

Δέκιος, Ῥωμαίων βασιλεύς, Φιλίππου διάδοχος, ὃς βασιλικῇ θεσπίσματι τοὺς τὰ Χριστιανῶν δοξάζοντας ἐθανάτου, καὶ τοὺς οὐ θεοὺς προσκυνεῖν ἠνάγκαζε.

Δεκτέον. δεῖ δέχεσθαι.

Δεκτῆρες. ὑποδοχεῖς.

Δελεάζοντες. ἐπικρύπτοντες. Οἱ δὲ Σκυθοπολίται δύο ἡμέρας ἠρέμησαν, τὴν πίστιν αὐτῶν δελεάζοντες· τῇ δὲ τρίτῃ νυκτὶ παρατηρήσαντες κοιμώμενον ἀνέilon.

521 Δέλεαρ. ἀπάτη, δόλος. Τοῦ δὲ προθύμου συγκαταθεμένου, δελέατος προσετίθει τὸ ἀκλόουθον, παρακαλῶν πλεῦσαι πρὸς τὸν Δημήτριον.

Δελεασμός. καὶ δελεάσμασι.

Δελέαστρα. παγίδες.

Δέλτα. τὸ τέταρτον στοιχεῖον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

Δέλτα παρατετιλμένα.

Δέλτος. πινακίδιον, τιτλάριον, σχεδάριον.

Ζήνων ὁ Κετιεὺς Κλεάνθην τὸν αὐτοῦ διάδοχον ἀφωμοῖον ταῖς σκληροκήροις δέλτοις, αἱ μάλιστα μὲν γράφονται, διατηροῦσι δὲ τὰ γραφέντα.

Δέλφακας καὶ δελφάκιον. τοὺς μεγάλους χοίρους· οἱ δὲ καὶ τοὺς μικροὺς. Ὅμηρος·

"Ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τάτε δμῶεσσι πάρεστι χοίρε· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσι.

Δέλφακος ἄφρονος λίθῳ τὴν κεφαλὴν παίοντες 10 ἀρῶνται.

Νέα γὰρ ἐστίν, ἀλλὰ δελφακουμένη

ἔξει μεγάλην τε καὶ παχεῖαν (κέρκον).

Δελφάκιον. ὁ μικρὸς χοῖρος. Ἀριστοφάνης·

Οἴμοι κακοδαίμων, δελφάκιον γενήσομαι.

15 τοῦτο εἶρηκεν, ἀφρευθεὶς τὸν πρωκτόν. μετὰ γὰρ τὸ τυθῆναι τὰ δελφάκια φλογίζονται, ἵνα ψιλωθῶσι.

Δελφίνιον. ἐστὶ μὲν τι χωρίον ἐν Χίῳ, ἐστὶ δὲ καὶ ἐν Ἀθήνησιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος οὕτω καλούμενον, ἐνθα ἦν τὸ ἐν Δελφινίῳ δικαστήριον.

1. Δέκιος — ἠνάγκαζε] Haec leguntur in Excerptis ex Ioanne Antiocheno ab Valesio editis p. 834. unde ea Suidas descripsit. Küst. Φιλίππου] Φίλιππος A. 3. τοὺς θεοὺς] τοὺς οὐ θεοὺς A. cum Excerptis, οὐ θεοὺς V. C. 7. Οἱ δὲ Σκυθοπολίται δύο ἡμ.] Haec sunt verba Iosephi lib. II. de Bello Iud. p. 814. (II, 18, 3.) Küst. 8. ἠρέμησαν] Item Zon. p. 490. ἠρέμων E. 9. δελεάζοντες] ὑποκρύπτοντες E pr. 10. κοιμώμενον] κοιμώμενοι A. V. C. κοιμώμενος Iosephus, qui novissima praebet integriora. 11. Τοῦ δὲ προθύ.] Oratio nisi fallor Polybii. Ceterum refnxi vulgatam distinctionem συγκαταθεμένου δελέατος, προσετίθει κτλ. 14. καὶ δελεάσμασι om. V. C. Cf. Aristoph. Equ. 789. 15. Sic Zon. p. 482. Sed δελέαστρα Pollux X, 156. Deinde cum V. C. omisi, quae A. in marg. habet: Δελεάζω. αἰτιατικῇ. Καὶ δελήτιον (sic A. et Zon. p. 482. nam legebatur Δελήτιον), τὸ δέλεαρ. 16. δὲ καὶ] καὶ om. B. Med. 18. Δέλτα παρατετιλμ.] Aristoph. Lysist. 151. Vide etiam infra v. Παρατίλλεται. Küst. Delevit statim Gaisf. Δέλιθες. τὰ σφηκία, cum A. B. C. V. E. Cf. Zon. p. 478. 19. τιτλάριον etiam Lex. Bachm. p. 190. Om. Zon. p. 480.

1. Ζήνων ὁ Κετιεὺς Κλεάνθην] Haec sunt verba Laertii Zenone, VII, 37. Küst. Κετιεὺς scripsi cum B. C. V. E. Med. 2. δέλτοις] ἀδέλτοις A. Deinde cum Küstero vel potius cum V. C. reieci, quae habet A. in marg. Δελτωτόν. ζῆται (hoc add. Gaisf.) ἐν τῇ Ἐμβολῶν. 4. Δέλφακας. τοὺς μεγάλους] Schol. Aristoph. Acharn. 739. Δέλφακας. παρ' ἡμῖν τοὺς μικροὺς σύς, οὗς οἱ ἀρχαῖοι χοίρους ἐκάλον. Ὅμηρος· Ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμῶεσσι πάρεστι, Χοίρε· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσι. Ἐκάλον δὲ τοὺς μεγάλους χοίρους δέλφακας. ἐν γοῦν τοῖς ἐξῆς φησὶ· Νεαρά γὰρ ἐστίν· ἀλλὰ δελφακουμένη etc. Ex hoc loco discimus porcos minores ab veteribus appellatos fuisse χοίρους, grandiores vero δέλφακας: quod etiam confirmat Athenaeus lib. IX. p. 375. qui cum hoc loco Suidae conferendus est. Küst. Qui καὶ δελφάκιον tacite delevit, repugnante *V. 5. Ὅμηρος] Od. ξ. 80. 81. μεγάλους — μικροὺς] μικροὺς — μεγάλους E. 7. χοίρε] χοίρε] B. C. E. 9. Δέλφακος — ἀρῶνται] Contulit Toupius III. p. 40. Platonem comicum ap. Ath. XIV. p. 657. cui δέλφακα δ' ἀραιότατον restituebat, et ἱερὸν δέλφακα dictionem Theopompi ap. Ath. p. 657. 11. Νέα γὰρ] Aristoph. Acharn. 752, 53. Cuius dialectum Suidas interpolavit. posito etiam κέρκον, ubi κέρκον erat ponendum. 12. ἔξει *V. 13. Ἀριστοφάνης] Thesmoph. 244. Ἀριστοφάνης δὲ E. omisissis Δελφάκιον — χοῖρος. 14. γενήσομαι] γέγονα A. B. C. V. E. 15. ἀφρευθεὶς] A. in marg. ἀντὶ τοῦ λογισθεῖς: id est, φλογισθεῖς, quod inter vss. habet C. diserteque *V. ἀντὶ τοῦ φλογισθεῖς. Cf. v. Ἀφρευθεῖς. 17. Δελφίνιον. ἐστὶ μὲν τοῖ] Haec et quae sequuntur ἀπολεξεῖ etiam leguntur apud Harpocrationem et enarratorem Comici in Equ. 759. Küst. μὲν τοῖ] μὲν τι B. E. Mox ἐν τῇ Χίῳ E. Vide intpp. Thucyd. VIII, 38. 18. Ἀθήνησιν] Sic Schol. ἐν Ἀθήνησιν A. B. V. Harp. Pal. ap. Gaisf. (nam Bekk. ἐν Ἀθήναις) qui adhibuit Wytttenbach. in Plutarch. p. 549. A. sive de S. N. V. p. 16. dudum illum a Bastio Ep. Crit. p. 189. allatum: et Harpocrationis quidem omnes libri sub v. Ἐρκίος Ζεὺς addicunt. „Aelian. V. H. V. 15. ibi indicabatur περὶ τῶν κτεῖναι μὲν ὁμολογούντων, ἀμφισβητούντων δὲ ὅτι δικαίως. Vid. Pausan. Att. p. 28. Polluc. VIII, 10. ibi de tribunali τῷ ἐπὶ Δελφινίῳ. Meurs. de Arcopago." Reines. 19. τὸ ἐν Δελφινίῳ δικαστ.] Vide infra v. Ἐπὶ Δελφινίῳ. Küst. ἐν Δελφινίῳ B. E. Edd. ante Küst.

Δέκιος. Decius, Romanorum Imperator, Philippi successor, edicto Christianos omnes morte multavit, et falsos deos adorare vi coegit. Δεκτέον. Accipiendum est. Δεκτῆρες. Qui aliquos excipiunt. Δελεάζοντες. Inescantes. Scythopolitae vero duos dies quieverunt, fidem eorum quasi inescantes; at tertia nocte, captata temporis opportunitate, dormientem interfecerunt. Δέλεαρ. Fraus, dolus. Illo vero promptly assentiente, id quod consequens erat fraudi addidit, hortans ut ad Demetrium navigaret. Δελεασμός. Et Δελεάσμασι. Δελέαστρα. Decipulae. Δέλτα. Delta, quarta littera. significat etiam genitale muliebri. Genitalibus depilatis. Δέλτος. Tabellae, titularium, pugillares. Zeno Citiens Cleanthem successorum suum comparabat tabellis duriore cera obductis, quae difficulter quidem scripturam admittunt, sed scripta diu conservant. Δέλφακας. Maiores porcos. quidam minores esse porcos tradunt. Homerus: Comede nunc, hospes, carnes suillas, quae servis apponuntur; at pingues porcos proci comedunt. Porci maris caput lapide percussiones diras imprecantur. Iuvenula enim est; at cum ad porcae aetatem pervenerit, habebit magnam et rubram caudam. Δελφάκιον. Porcellus. Aristophanes: Hei mihi infelici! porcellus nam hoc dicit, dum podex eius aduritur. porcelli enim mactati igne aduruntur, ut pilis nudentur. Δελφίνιον. Locus in Chio. item Athenis templum Apollinis, in quo erat dicasterium ἐν Δελφινίῳ vocatum.

56

Δελφίς, πρὸς ναυμαχίαν πολεμιστήριον ὄργανον. ὄθεν καὶ δελφινόφορον ναῦν Θουκυδίδης ἐν τῇ ζ' φησίν· Ἔπειτα αὐτοὺς αἱ κεραιαὶ ὑπὲρ τῶν ἔσπλων αἱ ἀπὸ τῶν ὀγκάδων δελφινόφοροι ἤρμηναι ἐκώλων.

Δελφίς, ὁ ἰχθύς, καὶ ὄργανον ναυτικὸν σιδηροῦν ἢ μολύβδινον. Ἀριστοφάνης·

Πρὶν ἐκείνον προσκίεσθαι σου, πρότερον τοὺς δελφίνας μετεωρίζον, καὶ τὴν ἄκατον παραβαλοῦ.

δελφίν, σιδηροῦν κατασκευάσμα ἢ μολύβδινον, εἰς δελφίνα ἐσχηματισμένον. τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεραιᾶς τοῦ ἴσου ἠφίεσαν εἰς τὰς τῶν πολεμίων, καὶ κατεδύοντο. δελφινόφορος τε ἡ ναῦς. τὴν ἄκατον δὲ παραβάλλου· ἀντὶ τοῦ ἔτοιμον ποιεῖ, ὡς εἴ τις κίνδυνος ἐκ τοῦ ἀνέμου, ἐς αὐτὴν ἐμβησόμενος.

1522 Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει, δίψει δὲ ἀπόλλυται. ἐπεὶ οὗτοι διὰ τὸ ἱεράσθαι τῷ θεῷ

ἑστεφανωμένοι, τῶν δὲ ἐπιτηδείων ἀποροῦντες οὐκ ἀπαλλάσσουσι.

Δελφοί. τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος. οὕτω δὲ ἐκλήθη, διὰ τὸ τὸν Δελφύνην δράκοντα ἐκεῖ εὐρεθῆναι, ὃν ἀπέκτεινεν ὁ Ἀπόλλων. Πυθῶ δὲ, διὰ τὸ ἐκεῖ σαπῆναι. Καὶ Δελφίς, ἢ Δελφικὴ ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Δελφίς γὰρ φάμα τὸδ' ἐθέσπισεν, ὄφρα γανοίμαν

10 τὰς κείνου νύμφας σῆμα καὶ ἱστορίη.

Δελφίνα νήχεσθαι διδάσκεις. ἐπὶ τῶν ἐν κείνοις τινὰ παιδοτριβούντων, ἐν οἷς ἤσκηται. Καὶ, Δελφίνα πρὸς τὸ οὐραῖον δεῖς. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων· διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ ὀλισθηρόν.

Δελφύς. μήτρα. ἔνθεν ἀδελφός, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς μήτρας.

Δέμνια. ἐγκοίτεια στρώματα. Καὶ φυγοδέμνιος, ἢ παρθένος.

2. Θουκυδίδης] VII, 41. 7. Ἀριστοφάνης] Apud Aristophanem Equ. 758. locus hic ita legitur et distinguitur: — Καὶ πρὶν ἐκείνον προσκίεσθαι σοι (προσκίεσθαι), πρότερον σὺ τοὺς δελφίνας μετεωρίζου, καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. Verba Schol. habet Schoefer. de Mil. nav. II, 5. p. 136. et Salmas. Exc. Plin. p. 571. Reines. 8. Πρὶν] πρὸ Ε. 11. δελφίν — μολύβδινον] ἦν δὲ Ε. Rectius δελφίς Zon. p. 476. μολύβδινον] μολύβδινον V. C. Item supra Schol. 12. τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεραιᾶς τοῦ ἴσου ἠφ.] Huc spectant verba Scholiastae Thucyd. VII, 41. Ἐκ τῶν κεραιῶν δελφίνες ἦσαν ἠρηγμένα μολύβδινοι, ὥστε ἐμβάλλεσθαι ταῖς προσπλευούσαις πολεμίαις ναυσί. οἷον ἐμπάκτουσιν αὐταῖς διέκοπτον τοῦδαφος αὐτῶν, καὶ κατέδυον. Küst. 13. εἰς τὰς] εἰς τὰς ναῦς Ε. Mox post πολεμίων delevari ἦμα cum A. B. V. E. C. Med. Nimirum excidit in praegressis αἱ ναυμαχοῦσαι, quod praestat Schol. 14. ναῦς] ναῦς ἐκαλεῖτο Ε. Mox παραβαλοῦ V. E. C. 16. ἐμβησόμενος] Sic Schol. ἐμβησόμενος A. B. V. E. Med. 17. δίψει δ' ἀπόλλυται] Motri gratis scribendum est vel, δίψει δ' ἀπόλλωεν, ut legitur in Vaticana Proverbiorum Appendice [et Arsen. p. 178.]; vel, δίψει δ' ἀπολωώς, ut habet Schol. Aristoph. Equ. 531. qui eundem versum proverbialem adducit. Küst. ἀπόλλωεν etiam Libanius Epist. 206. Adde v. Κοργᾶς. Non sine mendis hoc in proverbium rettulit Georgius Locapenus Matth. p. 58. Nihil iuvant V. C. scribentes ὄφρα δὲ ἀπόλληται. 18. ἱεράσθαι] ἱεράσθαι scripsi cum A. B. C. E. ἱερούσθαι Arsen.
1. ἑστεφανωμένοι] Scribo, ἑστεφανωμένοι μὲν εἰσι, ut habet Dlogentianus; vel, ἑστεφανωμένοι περιέσασιν, ut legitur in Vaticana Proverbiorum Appendice [I, 59.]. Küst. ἀποροῦντες] ἀποροῦν Α. ἀποροῦν V. E. C. δίψει δ' ἀπόλλυται, ἀντὶ τοῦ, τῶν ἀναγκαίων ἀποροῦσι Arsenius. οὐκ ἀπαλλάσσουσι] οὐ καταλλάσσουσιν MS. Coisl. 177. 3. Δελφοί] Zon. p. 476. qui infra ἐκείσε. οὕτω δὲ ἐκλήθη om. E. qui mox Δελφύνην. De quo nomine disseruimus in Dionys. Perieg. 442. 4. εὐρεθῆναι] Id est, habitasse. Significatum rariorem olim attigimus in Eratosth. p. 121. ubi quae collecta sunt, his accedant Charito p. 154. et Praeus in Hesiod. l. 753. 5. Πυθῶ] Vid. Schol. in Il. l. 405. et Hymn. in Apoll. 373. 6. Δελφικῆ] Vid. Soph. Oed. B. 464. Gaisfordus laudat Salmas. in Aelianī Spartian. p. 150. τοῦ] ἢ τοῦ Α. C. 8. Δελφίς] Anthol. Pal. VII, 154. 5. 6. Δελφός] B. E. Med. Qui v. seq. ἐκείνου. 11. Δελφίνα v.] Vide intrp. Aristaneti p. 625. ed. Boisson. διδάσκεις] κελεύεις Ε pr. Mox ἐπεὶ Α. 12. τινὰς] τινὰ Α. B. C. *V. E. Med. Arsen. pp. 177. 178. et, ex quo Gaisfordus recepit ἤσκηται, MS. Coisl. 171. 13. Δελφίνα πρὸς τ.] Arsen. p. 177. 15. ἢ μήτρα] ἢ om. A. B. C. iidemque statim deleverunt ἢ γάστρη cum E. Veteres scripturas tuetur Zon. p. 480. Ceterum bis legitur haec gl. in Med., et ante v. Δελφίνα et eam excipiens; item utramque glossam transposuit *V. Apparet vero haec ordini litterarum repugnare; neque dubitamus quin proverbiorum memoria sit incalcata. 15. ἔνθεν] ἔνθα B. E. m. sec. et priore loco Med. ὄθεν Ε pr. 16. δελφύος] μήτρας Α. B. C. *V. E. et priore loco Med. Utramque Zon. p. 478. 17. ἐγκοίτεια] ἐγκοίτεια Α. ἐγκοίτεια Ε. cum Zon. p. 483. probabiliter. Extat etiam ἐγκοίτος apud Schol. Aeschylī Prom. β. 895. 17. φυγοδέμνιος] Vid. Anthol. Pal. VI, 10. Nostrum infra in v. Nonnus Paraphr. Euang. Ioann. II, 11. de Virgine Maria utitur voce φυγοδέμνιος. Gaisf.

Δελφίς. Instrumentum bellicum, cuius in navali pugna usus erat. hinc Thucydides libro VII. navem δελφινόφορον vocat: Deinde antennae navium onerariarum, eo quibus delphines pendebant, portus ostio imminentes eos prohibuerunt. Δελφίς. Delphin, piscis. item instrumentum nauticum ferreum vel plumbeum. Aristophanes: Priusquam ille te aggredietur, eo malo suspende delphines, et lombum paratum habe. δελφίν instrumentum ferreum vel plumbeum, delphinis figuram habens, quod ex antennis mali in hostium naves deliciebant, ut eas demergerent. hinc δελφινόφορος ναῦς vocatur. at ἄκατον παραβάλλου significat, scapham paratam habe, ut in eam ingreditaris, si quod periculum ab ventis impendat. Δελφός ἀνὴρ στέφ. Delphus vir coro-

nam quidem gestat, at siti perit. hi enim, ut Apollinis sacerdotas, coronati quidem sunt, at cum inopia perpetua conficiantur. Δελφοί. Templum Apollinis, sic vocatum, quod Apollo draconem Delphynen illic habitantem interfecit. Pytho vero, quod illic computruit. Et Δελφός, Delphica Delphicum enim oraculum pronuntiavit, ut essem illius sponsae monumentum et historia. Δελφίνα νήχεσθαι δὲ δ. Delphinum natas doces. in eos dictam quibus rebus instituunt, in quibus alii sunt exercitati. Et, Δελφίnum cauda ligas. dicitur de rebus, quae serri nequeant: quoniam cauda huius est maxime mobilis et lubrica. Δελφύς. Uterus. unde ἀδελφός, qui ex eodem utero prodiit. Δέμνια. Strata cubilla. Et φυγοδέμνιος, epithetum virginis.

- Δέμας. σῶμα.
 Δέμας πυρός.
 λείπει τὸ ὄσ, ἢ ἢ, ὡς πυρ.
 Δέμω. οἰκοδομῶ.
 Δεννάζων. βλασφημῶν.
 Κατὰ δεννάζων ῥήματα.
 Δενδίλλων. τοῖς ὄμμασι νεύων.
 Δένδρεϊ. τῷ δένδρῳ.
 Δενδροκόμους. τὰς κομώσας τοῖς δένδροις.
 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.
 Δενδροκόμους κορυφάς.
 Δενδρότης. ἡ τῶν δένδρων αὐξησις.
 Δενδρῶσειν. εἰς δρυὸς καταδύεσθαι κυρίως.
 ἀπὸ τῶν παλαιῶν, ταῖς δρυσι σκέπη χρωμένων πρὶν
 τὰς οἰκίσεις εὐρεθῆναι. καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι 15.
 καὶ ἀποκρύπτειν ἑαυτὸν.
 Δεντάτος. ὄνομα κύριον.
 Δεξαμενῆ. Εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Σοφίας ἦκων, ἐς
 αὐτὴν ποῦ τὴν θείαν δεξαμενὴν ἐξαπιναίως ἐκάθι-
 σεν. ἀλλὰ κἀνθένδε ἀφέλκειν αὐτὸν ἰσχυρῶς. τουτέ-
 στιν, ἡ τράπεζα ἢ τὰ θεία δεχομένη.
 5 Δεξάμενος. ἀντὶ τοῦ λαβῶν. Ἡρόδοτος. 523
 Δεξιὰ Κυρίου. ἡ ἄνωθεν ῥοπή καὶ ἡ ἀγαθὴ
 ἐνέργεια παρὰ τῆς θείας γραφῆς.
 Δεξιὰ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ συνετά· ἀριστερὰ
 δὲ τὰ μωρά. Σοφοκλῆς.
 10 Οὐποτε γὰρ φρένοθέν γ' ἐπ' ἀριστερὰ,
 παῖ Τελαμώνος, ἔβης.
 Δεξιάς. συνθήκας. Ὁ δὲ πέμπει χιλίαρχον,
 δεξιάς τῷ Ἰωσήπῳ δοῦναι κελεύσας.
 Δεξίδωροι. δωροδόκοι.
 Δεξιάντ' ἐνέβαλεν αὐτῷ. σύνταξις.
 Δεξικράτης. οὗτος Ἀθηναῖος κωμικός.
 δράματα αὐτοῦ εἰσιν, Ἰφ' ἑαυτῶν πλανώμε-

2. Δέμας πυρός] Glossa Homericā: vide vel II. σ'. 1. Gaisfordus adiri iussit Heynium in II. λ'. 595. cf. Apollon. Lex. p. 219.
 4. αἰτιατικῆ post Δέμω et sub finem ἐξ οὗ καὶ εἰδέματο omisi cum V. C. ubi εἰδέματο B. E. οἰκοδομῶ] ὡς δομῶ E. 6. Κα-
 τὰ δεννάζων ῥήματα] Sophocli. Al. 243. 7. Δενδίλλων] Vide quae de hac voce observat eruditus enarrator Apoll. Rhod.
 III, 281. Küst. Glossa ad II. ι. 180. referenda. 8. Post hanc glossam cum A. V. C. delevi versum Astrampsychi: Ξηρῶν
 φανέντων δένδρων, κειοὶ κόποι. 9. Δενδροκόμους] Δενδροκόμη V. C. 10. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 279. Ἀριστο-
 φάνης κορυφάς ἐπὶ δένδροκόμους E. ut solet e scriptoris libris interpolatus. 12. Δενδρότης] Δενδρότης B. E. Edd. ante
 Küst. Neutrum verisimile: Schneiderus δένδρωσις. 13. Δενδρῶσειν] Confer Etymologum. Küst. 14. πρὶν] πρὸς*V.
 C. E. 15. δύεσθαι] κρύπτεσθαι E pr. cum Etym. sive Zon. p. 490. 17. Δεντάτος Gaisf. cum Med.
 1. Εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Σοφίας] Haec sunt verba Procopii Histor. Arcan. cap. 3. ubi Photium quendam, ab Iustiniano in custodiam
 missum et fuga inde elapsam, primo ad sacram mensam in Virginis Deiparae templo et deinde ἐς τὴν δεξαμενὴν in templo So-
 phiae supplicem confugisse refert. Τὰ μὲν πρότα, inquit Procopius, ἐς τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου παρὰ τὴν ἱερὰν τράπεζαν ἰκέτης
 καθῆστο. — τὸ δὲ δεύτερον ἐς τῆς Σοφίας τὸ ἱερὸν ἦκων, ἐς αὐτὴν ποῦ τὴν θείαν δεξαμενὴν ἐξαπιναίως ἐκάθισε, ἥπερ μάλιστα
 πάντων νομιμάσιον οἱ Χριστιανοὶ σέβειν. ἀλλὰ κἀνθένδε ἀφέλκειν αὐτὸν ἡ γυνὴ ἰσχυρῶς. Hoc loco Suidas δεξαμενὴν interpreta-
 tur mensam sacram, τὴν τράπεζαν τὴν τὰ θεία δεχομένην: errore nimis supino; cum Procopius duo ista expresse a se invicem
 distinguat, et Photium, ut diximus, primo ad mensam sacram, et deinde ἐς τὴν δεξαμενὴν supplicem se recepisse scribat. Sui-
 dae παράρρημα advertit Nic. Alemann. in notis ad locum hunc Procopii, sed in aliud non minus crassum incidit ipse, dum δεξα-
 μενὴν ἐπισαarium interpretatur, et pro cloaca accipit, hoc est, pro conceptaculo illo, in quod aquae, postquam usui sacro
 inservierant, defluebant. At quis cloacam illam sacram, immo δεινίαν appellet? aut quis apud Christianos eam in maxima
 veneratione esse dicat? Quare tam Suidae quam Alemanni interpretatione valere iussa, probo sententiam Gatakeri, qui in
 Marc. Antonii. VII, 3. p. 259. hunc ipsam locum Procopii exentiens δεξαμενὴν interpretatur fontem sacram, alias βαπτιστήριον
 et κολυμβήθραν a scriptoribus Ecclesiasticis dictam; quae significatio loco huic optime convenit. Küst. Cui praeferat Reine-
 sius. Chrysostr. apud Phot. Bibl. p. 1520. annotavit Toupius. 3. αὐτὸν] αὐτὴν A. B. E. C. Edd. ante Küst. Supra ἐφέλκειν C.
 5. Ἡρόδοτος] Vid. Herod. III, 54. IX, 5. 6. Δεξιὰ K.] Ps. 88, 14. 117, 16. Habet Zon. p. 480. 8. Δεξιὰ δὲ ἔλεγον οἱ
 παλαιοὶ καὶ τὰ συνετά. ἀριστερὰ δὲ τὰ μωρά] Ex Schol. Sophocli. Al. 183. Küst. Vide v. Ἀριστερὰ. δὲ om. A. B. V. E. Deinde
 καὶ om. A. B. V. E. Δεξιὰ συνετά ἔλεγον οἱ παλ. Zon. p. 483. τὰ ἐπιτήδεια ἢ συνετά E. qui deinceps ὡς Σοφοκλῆς. 11. ἔβης]
 ἔβης A. B. V. Med. 12. Ὁ δὲ πέμπει] Ioseph. de Bell. Iud. III, 8, 1. Hemst. Attulit Zon. p. 480. 13. Ἰωσήπῳ Ἰωσήπῳ
 B. E. 14. Agnoscit Zon. p. 476. 15. Δεξιάντ'] Haec delevit Küsterus. Vid. infra in Δεξιός. Pro σύν, lectione MSto-
 rum [*V.], edd. praebent σύντομα. Atqui σύν grammaticorum est, seu potius librorum compendium pro σύνταξις sive
 σημείωσαι τὴν σύνταξιν. Deest ea vox C. E. Gaisf. Qui compendium reliquit: de quo cum alibi dictum, tum in v. Αἰετό-
 μεθα. Ceterum manifestam, si quo in loco, tenemus Byzantinorum hominum operam, qui copias rhetoricas omni studio con-
 quirerent: nimirum subsequitur locus ille, unde formulae et commendatio et in glossam redgendi opportunitas pararetur.
 16. κωμικός] ἦν κωμικός E. 17. δράματα αὐτοῦ εἰσιν] Lege, δράμα αὐτοῦ ἐστι. Küst. Haud infrequens apud Suidam in
 dicendo negligentia.

Δέμας. Corpus. Et: Instar ignis. deest ὡς: ut sit, tanquam
 ignis. Δέμω. Aedifico. Δεννάζων. Maledicens. Con-
 vitiosa effutians. Δενδίλλων. Oculis nictans. Δένδρεϊ.
 Arbori. Δενδροκόμους. Arborum comis abundantes.
 Aristophanes Nubibus: Montium vertices arboribus opacos.
 Δενδρότης. Arborum incrementum. Δενδρῶσειν. Proprie
 quercus subire. prisci enim mortuorum ante inventa domi-
 villa quercubus pro tectis utebantur. item aquam subire, sese
 occultare. Δεντάτος. Nomen proprium. Δεξαμενῆ.
 In templum Sophiae confugiens, in ipso sacro fonte repente

supplex cecidit. verum etiam inde eum abstrahere potuit. ubi
 mensa dicitur res sacras recipiens. Δεξάμενος. Qui accepit.
 Herodotus. Δεξιὰ Κυρίου. Sic in S. Scriptura vocatur
 nutus divinus et potentia numinis. Δεξιὰ veteres vocabant pru-
 dentiam et iudicium rectum; ἀριστερὰ vero stultitiam. Sopho-
 cles: Nunquam enim, filii Telamonis, a sana mente descen-
 dens ad stultitiam deflexisses. Δεξιάς. Pacta. Ille vero
 tribunum militum mittit, cui praeceperat ut Iosepho fidem
 daret. Δεξίδωροι. Qui donis corrumpuntur. Δεξι-
 κράτης. Dexicrates, comicus Atheniensis: inter cuius fabu-

νοί, ὡς Ἀθηναίος φησιν ἐν τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν.

Δεξιμῆλων θεῶν. ἀπὸ τοῦ δεχεσθαι τὰ θνόμενα μῆλα.

Δεξιολάβος. παραφύλαξ.

Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδονίπτραν. Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν ἀρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχρημένων.

Δεξιός. εὖνους, ἀγαθός, ἐπιτήδειος. Καὶ Δεξιώτερος, ἀντὶ τοῦ ἀγαθός. Καὶ τούτων ὅστις 10 δεξιώτερος καὶ φιλοικτίμων θάρηεῖν ἐπεκέλευε.

Δεξιούς δὲ τοὺς πεπαιδευμένους ἔλεγον.

Ζητῶν δεξιὸς εἶναι.

Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Ὁ δὲ φίλος γέγονε τούτῳ. καὶ δεξιὰν τε ἐνέβαλεν αὐτῷ, καὶ ἐστιᾶν ἔμαλλεν. 15 Καὶ Ἰώσηπος. Ὁ δὲ ἐζητεῖ ἐπὶ δεξιᾷ καταβῆναι. τουτέστιν, ἐπὶ συνθήκῃ.

Δεξιούς ἔλεγον οἱ παλαιοὶ καὶ τοὺς ἐστρατευμένους καὶ ἐπαίνου ἀξίους, τοὺς δὲ διαδιδράσκοντας στρατιώτας φιλοδίκους καὶ συκοφάντας.

Δεξιός. καὶ ὁ εὐχερής. Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ

Πέτρος τις ἦν Βαρσύμης οὕτω καλούμενος, ὃς ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ χαλκοῦ καθημένος κέρδη αἰσχρὰ ἐπορίζετο ἐκ ταύτης τῆς ἐργασίας, τὴν περὶ τοὺς ὀβολοὺς κλοπὴν εὖ μάλα τεχνάζων, καὶ τοὺς αὐτῷ

5 ξυμβάλλοντας ἀεὶ τάχει ἐκκρούων. δεξιὸς γὰρ ἦν κλέψαι. Καὶ αὐθις. Ὁ δὲ δεξιᾷ χρησάμενος τὴν ἐκνυρίεσε Ῥώμης. — Ὅτι πρώτῳ Ποπλίῳ ἔλληχίσεως ἀμοιβῆς δεξιῶς γενομένης ὑπὸ Ῥωμαίων ἐδόθη στέφανος ἀγρώστεως χλωρᾶς. ἀντὶ τοῦ ἀρ-

μοδίως. Καὶ Ἀθήριανός. Ὁ δὲ παρὰ Μάννου ἀπεχώρησε, δεξιᾶς τε παραβάς, ὡς βασιλεὺς ἔδωκε, καὶ ὄρκους πατήσας, οὓς ὤμοσε.

Δεξιός. ὁ εὐπαιδευτός. Καὶ Δεξιοί, οἱ εὐ-

παιδευτοί. Ἀριστοφάνης.

Τὸ δὲ μεταστρέφασθ' αἰεὶ

ἔπρος τὸ μαλθακώτερον,

δεξιῶν πρὸς ἀνδρός ἐστι καὶ φύσει Θηρα- 20 μένους. οὗτος ὁ Θηραμένης τῶν τὰ πολιτικὰ πραττόντων ἦν. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὡς εὐμετάβολον ὄντα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀρμόζοντα. ὁ δὲ Θηραμένης οὗτος δι-

1. τῶν Δειπνοσοφ.] τῶν omisi cum B. V. E. Athenaei locus est III. p. 124. B. 3. θεῶν] Id referebatur ad interpretationem. Recte Zon. p. 476. Addunt V. (ap. Gron. p. 102.) C. βωμῶν κυριώτερον. Eadem verba habet A. in marg. a pr. m. Haud in- scita observatio, quam Euripidis usus confirmet. Vide interpretes Hesychii. 5. Δεξιολάβος] Scribe δεξιολάβος, cum acuto in penultima. Vide interpretes in Actor. cap. XXIII, 23. Küst. Sic Portus. Reposui cum Lex. Bach. p. 190. adversante Zon. p. 476. 6. εἰς ποδονίπτραν] Rectius εἰς ποδονίπτρον, ut habet Zenobius. Küst. ποδονίπτρον Brunckius Aristoph. Fr. inc. 87. ποδονίπτρα Helladius ap. Phot. p. 533. b. Ceterum ad Aristophanem grammaticum haec referebat Dindorfus in fragm. 291. probabiliter: nam etsi Comicus per irrisionem versus hexametros haud raro lusit, ὑπόδημαδ' tamen, quod fuerit necessarium, sensui repugnat. 10. δεξιώτερος] δεξιώτατος E. 11. ἐπεκέλευε] ἐκέλευε C. *V. 14. Νεφέλαις] V. 427. γέγονε] Id misit accurate dictum haud scio an refingendum sit γεγονός. 15. δεξιᾷ] δεξιᾶς A. Sed vide gl. δεξιᾷ τ' ἐνέβ. 18. Δεξιούς ἔλεγον οἱ παλαιοί] Ex Scholiasta Aristoph. Ran. 1145. Küst. ἐστρατευμένους] ἐστρατευσμένους V. C. 20. φιλοδίκους] Scribhe φιλοδόκους, ut habet Scholiasta Aristophanis loco laudato. Küst. Indidem petendum etiam τὰς στρατείας. καὶ] ἴσως Schol. 21. Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ Πέτρος — δεξιὸς γὰρ ἦν κλέψαι] Haec sunt verba Procopii Histor. Arc. cap. 22. quae etiam le- guntur infra v. Θεόδοτος. Küst. 22. τις ἦν] τις om. E. Βαρσύμης] Βαρσύμης B. E. Med. Βαρσύμης V. Βαρσύμος *V. 1. οἶον ἐπὶ *V. 2. χαλκοῦ om. V. C. 4. καὶ τοὺς] καὶ om. B. E. Med. 5. τάχει δακτύλων] δακτύλων in vitis libro Küste- rus tacite inseruit ex v. Θεόδοτος. 7. ἐκκρούεσε] ἐκκρούεσε V. πρώτῳ] πρώτῳ C. *V. Observatio quondam repetita sub v. Πόπλιος. 8. ἀμοιβῆς] ἀμοιβῆς A. B. V. C. E. Edd. ante Küst. δεξιῶς] δεξιᾶς A. 9. τοῦ om. *V. 10. Ὁ δὲ παρὰ Μάννου ἀπέχ. Idem fragmentum legitur etiam supra v. ἀπεχώρησε, et infra vv. Μάννον et Πατήσας. Küst. Haec vero glossa reliquarum fuit annotationum fons. Ὁ δὲ παραμεινας E. Μάννον *V. quod extitit etiam in illa quasi glossa Μάννον. 11. βασιλεῖ] βασιλεὺς E. Edd. ante Küst. 13. εὐπαιδευτός] ἀπαιδευτός A. et similiter mox. 14. Ἀριστοφάνης] Ran. 543 — 45. Seqq. om. V. C. 19. οὗτος ὁ Θηραμένης] Haec et omnia quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. Küst. Haec olim magnam partem extabant post v. ἀργέου νόος. Post Θηραμένης E. addit Ἀθηναίος ἦν, omisso quod sequitur quodque Schol. ignorat ἦν. 21. διδάσκαλος] διδάσκαλος ἦν E.

las est, *Se ipsos decipientes*, ut ait Athenaeus *Dipsosophi- stiarum* libro tertio. Δεξιμῆλων. Sic vocantur dli, quod pecudum accipiant sacrificia. Δεξιολάβος. Satel- les. Δεξιὸν εἰς ὑπ. Dextrum in calceo, sinistrum in pellucio. Aristophanes. dicitur de iis qui rebus apte uti norunt. Δεξιός. Benevolus, bonus, aptus. item Δεξιώ- τερος. Et horum quisquis erat benignior et misericors, eos bono animo esse iubebat. Δεξιούς etiam vocabant homines eruditos. Aristophanes *Nubibus*: Doctus esse cupiens. † Ille vero ut amicus ipsi factus erat, dextram ei porrexit, con- visio eum excepturus. Et ἐπὶ δεξιᾷ, sub foedere. Iosephus: Ille autem foederis ineundi causa descendere cupiebat. Δεξιούς. Veteres eos, qui militabant, rerum peritos et laude dignos censebant: at militiam qui aufugerant, voluptatum amantes et sycophantas. Δεξιός. Expeditus. *Iustiniani*

temporibus fuit Petrus quidam Barsymes cognomine, qui ad mensam avariam sedens turpi quaestu opes corradebat, artem obolorum solertissime furandorum exercens, qui cum ipso contraherent, celeritate digitorum eos semper decipiens. artem enim furandi optime callebat. Et alibi: Ille vero secunda usus fortuna Romae regnum adeptus est. † Pri- mo Publio corona ex gramine viridi praemii loco a Romano data est, quod prudenter insidias hosti struxisset. Et Arri- nus: Ille vero a Manno discessit, violata fide, quam regi dederat, et spreto iureiurando, quo se obstrinxerat. Δε- ξιός. Eruditus. Et Δεξιοί, eruditi. Aristophanes: Ad mel- lius vero latus semper se convertere, hominis est cati et plane Theramenis. hic Theramenes erat unus illorum, qui negotia civilia tractabant. eum perstringit ut hominem in- constantem et temporibus inservientem. idem fuit Isocrati

δάσκαλος Ἰσοκράτους, Ἄγνωτος παῖς, Στειριεύς τῶν δῆμων. τούτῳ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα παρανεόμῃται, δύο δὲ τὰ μέγιστα καὶ σχετιώτατα, ἣ τε τῶν ἐν Ἀργινοῦσαις στρατηγῶν ἀπαγωγή, ἣν αὐτὸς συνεστήσατο μετὰ Καλλιξένου, καὶ ἣ τῶν λ' ἐπὶ 5 καταλύσει τοῦ δήμου κατάστασις. τοιγάρτοι τῆς τοῦ βίου προαιρέσεως ἐπαξίως τῆς τελευταίας ἔτιχεν. ὑπὸ γὰρ αὐτῶν τῶν τριάκοντα ἀνηρέθη, Κριτίου κρίναντος αὐτόν. ἔνιοι δὲ φασὶ καὶ καταφυγόντα ἐπὶ τὴν ἐστίαν ἀποσπασθῆναι. τοῦτον διὰ τὴν ποι- 10 κιλίαν τοῦ ἥθους Κόθορον ἀπεκάλουν, ἐπειδὴ ἑκατέρω στάσει τῇ τῶν ἀντιπολιτευομένων ἑαυτὸν παρετίθει, καθομιλῶν πρὸς τοὺς καιροὺς καὶ τὸ συμφέρον ἑαυτῷ τοῦ πιστοῦ προτάσων. ἐπειδὴ καὶ ὁ κόθορνος ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ πρὸς τὰς ὑποδέσεις 15 ἀρμόττει. δοκεῖ δὲ οὗτος καὶ τὰ τρία ψηφίσασθαι ἐπιζήμια, ἣ δεσμεύεσθαι ἐν τῷ ξύλῳ, ἣ πειεῖν κώνιον, ἣ ἐκφυγεῖν. δοκεῖ δὲ οὗτος ὅτ' ἄλλ' οὐκ εἶναι, οὐκ εἶναι δὲ γνήσιος, ἀλλὰ ποιητὸς υἱὸς τοῦ Ἄγνωτος. ὁ δὲ Θουκυδίδης αὐτὸν ἐπαινεῖ.

Δεξιούται. προσάγεται, ξενοδοχεῖ, φιλοφρονεῖται.

Δεξίωσις. ὑποδοχή.

Δέξιππος, Δεξίππου, ὁ Ἐρένιος χρηματίας, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, γεγονὼς ἐπὶ Βαλεριανοῦ καὶ Γαλιήνου καὶ Κλαυδίου δευτέρου καὶ Ἀύρηλιανου τῶν βασιλέων Ῥωμαίων.

Δέξιππος, Κῶος, ἰατρός, Ἰπποκράτους μαθητής. ὡς μεταπεμφθεὶς ὑπὸ Ἐκατόμου τοῦ Κόρων βασιλέως, ἰάσασθαι αὐτοῦ τοὺς παῖδας ἀπογνωσθέντας Μανσωλὸν καὶ Πιζώδαρον, ἐπὶ ὑποσχέσει ἰάσατο τοῦ παῦσαι τὸν πρὸς Κῆρας τότε αὐτῷ ἐνεστῶτα πόλεμον. ἔγραψεν Ἰατρικὸν βιβλίον α', καὶ Περὶ προγνώσεων β'.

Δεξιοί. οἱ εὐπαιδευτοί.

Δέομος. νόμος, ἢ δεσμός.

[Δέομαι. γενικῇ, αἰτιατικῇ δέ. Τοῦτο τοῖν ἔροῦμεν, ἃ δὴ δέομαί τε καὶ ἀντιβολῶ.]

Δέον. Ὅτι εἰ κείμενόν ἐστι, τὸν σπουδαῖον 20 πολιτεύεσθαι, χρῆ διελομένους τὸ δέον παρ' ἑαυ-

1. Στειριεύς] Στειριεύς A. B. E. Στειριεύς in Schol. Aristoph. reposuerunt Meursius de Popp. Att. in v. et Portus. Tum τῶν δῆμων A. B. Med. τὸν δῆμον cum Porto, ut solet, e Schol. Küsterus interpolat. Cf. Gaisf. in v. Ἀλκίμαχος. 3. ἣ τε τῶν ἐν Ἀρ-

γινούσαις στρατηγ. ἀπαγ.] Historia est apud Xenophontem Ἑλληνικῶν lib. I. Küst. 4. Ἀργεν E. Ἀργενν A. Tum στρατιᾶς E. αὐτῷ Schol. 5. Καλλιξένου] Scribe Καλλιξένου, a recto Καλλιξένου. Sic enim appellatur a Xenophonte et Scholiasta Aristophanis loco laudato. Küst. 7. ἐπαξίως Schol. 8. Κριτίου] Κριτίου A. Horum particulam olim repetit glossa spuria Κριτίας. 9. φασὶ καὶ] καὶ om. B. E. Ceterum v. Wessel. in Diod. XIV, 4. 11. Κόθορον ἐπεκάλουν] Vide quae notavimus infra v. Θηραμένης. Küst. ἐπεκάλουν] Id firmat v. Θηραμένης: sed ἀπεκάλουν A. ἐκάλουν Schol. 14. ἑαυ-

τοῦ] ἑαυτῷ A. B. Ambigua est lectio in E. qui mox π. 17. δεσμεύεσθαι] Sic rescripsi ex Scholiasta Aristophanis, cum ante male legeretur δεμεύεσθαι. Küst. 20. Θουκυδίδης] ἐν πρώτῳ addit Schol., quod ἐν ὀγδόῳ (VIII, 68.) correxit Dukerus. Post ἐπαινεῖ MSS. et Edd. ante Küsterum praebent καὶ διαβάλλει αὐτοὺς ὡς ἄρηγας.

1. προσάγεται agnoscit Hesychius, ignorat Zonaras. ξενοδοχεῖ] Vox haec in prioribus edit. deest, quam ex 2 MSS. Pariss. revocavi. Küst. Recte Küster. Hinc Laertius in Anaximene ἐπιδησιολογεῖται, we are entertained, excepti sumus hilariter. Quem locum non intellexit Casaub. Tour. Deest ξενοδοχεῖ B. E. firmat Lex. Bachm. p. 191. ξενοδοχεῖται Zon. p. 499. 4. Δέξιππος] Alium ab hoc puto esse Dexippum, cuius Excerpt. Legationes hodie adhuc extant: quamvis Meursius in Bibliotheca Attica secus statuat; quem vide. Küst. Fallitur Küsterus. In Ἀύρηλιανῷ substitit Eudocia p. 130. Δεξίππου] Πτολεμαίου in Corp. Inscr. Gr. 380. 5. Βαλεριανῷ] Βαλεριανῷ B. E. (mox omisso καὶ post δευτέρου) et Med. 6. Γαλιήνου *V. 8. Haec olim repetebantur sub v. Πιζώδαρος. 9. ὡς — πόλεμον omisit Eudocia p. 129. 13. αὐτοῖς] αὐτῶν B. E. αὐτῷ dedi cum *V. (adde v. Πιζώδαρος) et Med. Tum ἐνεστῶτα E. συνεστῶτα recte Küsterus in posteriorem glossam. Ἰατρικὸν βιβλίον α'] Scribe Ἰατρικῶν βιβλίον α'. Küst. 15. Δεξιοί] Vide glossam primam Δεξιός. 16. Δέομος] Vox est suspecta, de qua amplius cogitandum censeo. Küst. Lego Δέομος, νόμος ἢ δεσμός. Et sic corrigendus Hesych. in v. Δέομος. Sed Valckenarius [Δέομος, id est] Δέομος Ep. ad Rover. p. 48. Tour. IV. p. 355. Δέομος A. E. C. *V. quod litterarum ordinem vidit postulare Valckenarius. 17. Τούτῳ] τοῦτον A. B. E. Med. τοῦτο Lex. de Syntaxi p. 132. ex Demosth. c. Aristocr. p. 626, 20. ubi ἀξιώ pro ἀντιβολῶ. Gl. om. V. C. notavi. 20. Post χρῆ διελομένους apparet orationem interpellari.

magister, filius Agnonis, et pago Stiriensis. cuius cum alia multa sunt iniuste facta, tum duo haec maxima et gravissima: ducum qui ad Arginusas pugnaverant damnatio, cuius ipse cum Callixeno auctor fuit; et XXX. tyrannorum ad evertendam populi libertatem constitutio. quamobrem is dignum instituto suo finem vitae habuit, ab ipsis quippe XXX. interemptus, Critia eum damnante. quidam alium eum ab ara Vestae, quo supplex confugerat, abstractum fuisse. hic ob ingenium anceps et leve Colkurnus appellatus est, quod, cum respublica duas in factiones esset divisa, utriusque sese adiunxit, temporibus semper inserviens et maiorem utilitatis quam fidei rationem habens. nam etiam cothurnis tam virorum quam feminarum pedibus aptus est. idem etiam trium horum suppliciorum auctor fuisse videtur, ut damnati vel vinculis ligneis constringerentur, vel cicutam hiberent, vel exilio multarentur. videtur autem ex insula Ceo oriundus,

neque Agnonis filius naturalis sed adoptivus fuisse. hunc Thucydides laudat. Δεξιούται. Data dextra salutem, hospitio excipit, comiter observat. Δεξίωσις. Susceptio. Δεξίππος. Dexippus, Dexippi filius, Erennius cognomine, rhetor, Atheniensis, vixit temporibus Valeriani, Gallieni, Claudii secundi et Aureliani, Imperatorum Romanorum. Δέξιππος. Dexippus, Cōus, medicus, Hippocratis discipulus, qui accessit ab Hecatōmo Carum rege, ut ipsius filios Mansolum et Pioxodaron desperato morbo laborantes curaret, eos sub condicione sanavit, ut bellum, quod tunc adversus Cpos parabat, omitteret. scripsit de Re Medica librum unum, et de Praecognitionibus duos. Δεξιοί. Eruditi. Δέομος. Lex. vel vinculum. [Δέομαι. Genitivo iungitur. item accusativo: ut, Huic dicemus, quae peto et rogo.] Δέον. Si ponatur, virum bonum rempublicam administrare oportere, diversae vocis δέον signifi-

τοῖς, ὅπερ σημαίνει καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ συμφέρον καὶ τὸ ἀναγκαῖον, τὸ μὲν ἀναγκαῖον, ὅταν λέγωμεν, πᾶν τὸ γινόμενον δέον εἶναι καὶ φθαρῆναι· τὸ δὲ 525 συμφέρον, ὅταν λέγωμεν, δέον εἶναι περιπάτοις χρῆσθαι ἢ διαίτη τοιαύτη· τὸ δὲ καλόν, ὅταν λέγωμεν, δέον εἶναι τὰ δίκαια ποιεῖν, ἢ πείθεσθαι τοῖς νόμοις ἢ τοῖς γονεῦσι. τρία οὖν σημαίνει. δέον δὲ λέγεται, ὅτι συνέχει ἐν οἷς χρῆ.

Δέον.

Ὡςπερ Περικλῆς εἰς τὸ δέον ἀνάλωσα.

Περικλῆς Ἀθηναίων στρατηγός, λόγον ἀπαιτούμενος ὑπὲρ χρημάτων Κλεάνδρῳ τῷ ἀρμοστῇ Λακεδαιμονίων ἐπὶ προδοσίᾳ, τοῦτο οὐκ ἐδήλου, ἀλλ' εἰς τὸ δέον ἔλεγεν ἀναλῶσαι αὐτά. οἱ δὲ ἄλλως φασί. πολλῶν ὄντων χρημάτων ἐν τῇ ἀκροπόλει, εἰς τὸν 15 πόλεμον τὰ πλεῖστα ἀνάλωσε. φασὶ δὲ ὅτι καὶ λογισμοὺς διδοὺς πεντήκοντα ταλάντων, ἀπλῶς εἰπεῖν, εἰς τὸ δέον ἀνηλωκέναι. μετὰ δὲ ταῦτα μαθόντες Λακεδαιμόνιοι Κλεανδρίδην μὲν ἐδήμευσαν,

Πλειστοάνακτα δὲ πέντε ταλάντοις ἐξημίωσαν, ὑπολαβόντες δωροδοκῆσαντας αὐτοὺς φείσασθαι τῆς λοιπῆς Ἀθηναίων γῆς, καὶ τὸν Περικλέα, ἵνα μὴ γυμνῶς εἴπῃ, ὅτι δέδωκα τοῖς Λακεδαιμονίων βασιλευσὶ ταῦτα, οὕτως αἰνίξασθαι.

Δέον. τὸ πρότερον· ὅτι συνέχει ἐν οἷς χρῆ. Προκόπιος· Μίαν πηγὴν οὖσαν, οὐ δέον αὐτὴν ἐκπεπωκότων ἀποξηρανθῆναι.

Δέοντο. ἐδεσμεύοντο.

Δέος. φόβος.

Δέω μικροῦ. μικροῦ γε ἔχομαι.

Δέπας. τὸ ποτήριον. Καὶ δεπάεσαι, σὺν τοῖς ποτηρίοις.

Δεραγγέας πάγας. τὰς τὴν δέρον ἀγχοῦσας.

Δέρας. τὸ χρυσομαλλον δέρας, ὅπερ δ' Ἰάσω δια τῆς Ποντικῆς θαλάσσης σὺν τοῖς Ἀργοναύταις εἰς τὴν Κολχίδα παραγενόμενοι ἔλαβον, καὶ τὴν Μήδειαν τὴν Αἰήτου τοῦ βασιλέως θυγατέρα. τοῦτο δὲ ἦν οἶχ ὡς ποιητικῶς φέρεται, ἀλλὰ βιβλίον ἦν

1. καὶ συμφέρον vulg. 2. τὸ μὲν ἀναγκαῖον om. V. C. 7. δέον δὲ λέγεται] Haec etymologia vocis δέον legitur etiam apud Laertium VII, 99. unde eam Suidas mutuatus est. Küst. Vide potissimum Plat. Cratyl. p. 418. D. Haec infra post αἰνίξασθαι male repetuntur. δέον εἶναι E. 10. Ὡςπερ Περικλῆς] Aristophanes Nub. 857. Ὡςπερ Περικλῆς εἰς τὸ δέον ἀνάλωσα. Hic Suidas respexit, sed qui metro neglecto et sensus tantum rationem habens pro ἀνάλωσα scripsit ἀνάλωσα. ἀνάλωσα autem ici captandi gratia et παρ' ὑπόνοιαν Comicus dixit, ne quis putet, eum metri tantum gratia voce illa pro ἀνάλωσα usum esse. Küst. ἀνάλωσα (cuius loco praebent ἀνάλωμα C. V.), quae Gaisfordi sententia est, videtur Synesio deberi in Dion. p. 59. D. 11. Περικλῆς Ἀθην. στρατηγός] Similia his leguntur apud Scholiastam in modo indicatum locum Aristophanis, quem confer. Vide etiam infra vv. Ἐφοροί, Εἰς δέον, Εἰς τὸ δέον. Küst. Περὶ Κλεάνου V. C. λόγον] καὶ λόγον E. 13. ἐπὶ προδοσίᾳ] Sensus gratia addendum est δεδομένων, vel simile quid. Küst. ταῦτα δούς addit E. Sufficit unum δούς. 14. οἱ δὲ ἄλλως — ἀνάλωσε om. V. C. 16. ἀνάλωσε] ἀνήλωσε E. ἠνάλωσε Schol. 17. πεντήκοντα ταλάντων, ἀπλῶς] τάλαντα εἰκοσὶν ἀπλῶς Schol. ἠδούς om. Med. εἰπεῖν] εἰπεῖν A. B. V. E. C. Med. Schol. Iam cum φασὶ δὲ ὅτι narrationem temere conturbent, his exclusis oratio melius procedet sic: — τὰ πλεῖστα ἀναλῶσαι. ὅτε καὶ λογισμοὺς . . . εἰπεῖν, εἰς τὸ δέον ἀνηλωκέναι. 18. μετὰ δὲ ταῦτα cum seqq. om. V. C. 19. Κλεανδρίδην] Κλεανδρίδην A. Schol. Κλεανδρίδην in v. Εἰς τὸ δέον.
1. Πλειστοάνακτα] Πλειστοάνακτα A. E. Med. πέντε] ἰε Schol. Mox αὐτοῦς om. E. 6. ὅτι συνέχει — χρῆ] Repetita ex superiore glossa. Προκόπιος· Μίαν πηγὴν] Apud Procopium de Bello Pers. lib. II. c. 7. locus hic rectius ita legitur: Μίαν γὰρ οὖσιν ἐνταῦθα πηγῆς, ἵππων τε καὶ ἡμιόμων καὶ ζῶων ἐτέρων, οὐ δέον, αὐτὴν ἐκπεπωκότων, ἀποξηρανθῆναι τὸ οἶον ἐνέβη. Küst. 7. ἐκπεπωκότων] ἐκπεπωκότων V. C. 9. Δέοντο] II. σ'. 553. 12. δεπάεσαι glossa Homericā. σὺν τοῖς om. E. 14. Δεραγγέας πάγας] Philippi Thessal. Ep. VIII, 4. Anthol. Pal. VI, 107. ἀγχοῦσας] καὶ πνιγούσας; addit Zon. p. 480. 17. παραγενόμενοι ἔλαβον] παραγενόμενος ἔλαβε E. 18. τοῦτο δὲ] τοῦτο δὲ ἦν A. 19. ἀλλὰ βιβλίον ἦν ἐν δέμασι γεγρ.] Eadem est sententia Characis apud Eustathium in Dionysium Perieg. 689. quem vide. Küst. Ex Ioanne Antiochensi sumptum monet Salmas. in Solin. p. 772. B. Vid. Ol. Borrichii Herm. et Aegypt. sapient. ab Herm. Conring. anim. vindicatum p. 87. Hemst. Reinesius attulit etiam v. Χημεία, Bastius vero scriptorem de Incredib. p. 86. ed. Gal. et Eudoc. p. 108.

cationes distinguendae sunt, quae tres sunt. nam et honestum significat et utile et necessarium, ut cum dicimus, quicquid natum est, oportere interire. utile, ut cum dicimus, oportere nos uti ambulationibus vel certa victus ratione. honestum, ut cum dicimus, oportere nos iuste facere, et legibus vel parentibus obtemperare. tria igitur significat. Δέον autem inde dictum est, quod non in officio continet. Δέον. Ut Pericles in res necessarias pecuniam impendi. Pericles dux Atheniensium cum rationem exigeretur pecuniae, quam Cleandro harmostae Lacedaemoniorum proditionis causa dederat, id non aperuit, sed dixit in res necessarias se impendisse. alii vero rem sic narrant. cum magna pecuniae vis in arce condita esset, Pericles maximam eius partem in bellum impendit; et cum L. talentorum expensorum rationes redderet, simpliciter dixit in res necessarias se impendisse. postea vero Lacedaemonii re cognita Clean-

dri bona publicarunt, Plistonacta vero quinque talentis multarunt, putantes eos muneribus corruptos reliquae Atheniensium terrae pepercisse, et Periclem, cum aperte dicere nollet se pecuniam istam Lacedaemoniorum regibus dedisse, obliquè respondisse. Δέον. Quod decet dictum, quod homines in officio continet. Procopius: Unus qui illis erat sum, tot equis multisque ex eo bibentibus, quod praeter rei naturam accidit, exaruit. Δέοντο. Ligabantur. Δέος. Metus. Δέω μικροῦ. Parum absunt. Δέπας. Poculum. Et δεπάεσαι, poculis. Δεραγγέας πάγας. Laqueos guttur stringentes. Δέρας. Aureum vellus, quod Iason cum Argonautis in Colchidem per Ponticum mare profectus cepit, abducta simul Medea Aetiae regis filia. hoc autem non fuit vellus, ut fabulae ferunt, sed liber in membranis scriptus, docens quomodo arte chemica conficiendum esset aurum. merito igitur pericli li-

ἐν δέρμασι γεγραμμένον, περιέχον ὅπως δεῖ γίνεσθαι διὰ χημείας χρυσόν. εἰκότως οὖν οἱ τότε χρυσοῦν ὠνόμαζον αὐτὸ δέρμας, διὰ τὴν ἐνέργειαν τὴν ἐξ αὐτοῦ.

526 "Δέργμα. τὸ βλέμμα. ἐκ τοῦ δέρκω, τὸ βλέπω. 5 Δέραια. ἐπιτραχήλιος κόσμος. Δεραιοπέδη. τὸ ἰξυτικὸν λίνον. ἐν Ἐπιγράμματι.

Τῶνδε πετηνῶν

ἄρρηκτον Πίγρης τάνδε δεραιοπέδην.

λέγεται δὲ καὶ Λαιμοπέδην.

Δέρη. τράχηλος. λέγεται καὶ δειρή.

Δεῖρῆδιον. σκιαδέιον δερμάτινον.

Δεῖρῆς. δέρμα, βύρσα ἢ τρίχινον παραπέτασμα.

Δέρκειν. βλέπειν. Καὶ δερκομένων, βλέπόντων.

Δερκυλλίδας. ὄνομα κύριον. βασιλεὺς Λακεδαιμονίων.

Δερματικόν. Λυκοῦργος λέγει τὸ ἐκ τῶν δερματίων τῶν πιπρασκομένων περιγινόμενον ἀργύριον.

Δέρμη. πόλις.

Δερμιστής. Λυσίας μὲν τὸν σκώληκά φησιν οὕτω λέγεσθαι. Ἀρισταρχος δὲ τὸν ὄφιν. εἴη δ' ἂν μᾶλλον ὁ δέρματα ἐσθίων ἐτυμώτερον οὕτω καλούμενος.

Δερμόπτερα ζῷα. ὅλον νυκτερίς. ἦτις μόνη τῶν πτητικῶν ζῶων καὶ γάλα ἔχει ἐν μαστοῖς καὶ 10 θηλάζει εὐθέως τὸ γεννώμενον.

Δερμύλλοντα.

Δέρος. αἱ τοιαῦται εὐθεῖαι ἦτοι Ἰωνικαὶ εἰσιν ἢ Δωρικαὶ. δέρος, κῶος. ἀπὸ γὰρ τοῦ δέρμας καὶ κῶος πεποίηται.

15 Δέρτρον. ἐπίπλουν. ὁ δὲ Ἀρισταρχος τὸ δέρμα καὶ πάντα τὸν χροῦτα τὸν πρὸ τοῦ ἥπατος. ἄμεινον δὲ τὸ ῥάμφος. δέρτρον, ἀπὸ τοῦ δέρειν, ὅπερ ἐστὶ κρούειν. τούτῳ δὲ διαρρήσσουσιν ἂν ἐσθίωνισιν οἱ γῦπες τῇ κρούσει τοῦ ῥάμφους. καὶ ἐστὶ τὸ ὄνομα

1. γίνεσθαι] γενέσθαι E. 2. χημείας] χημίας Zon. p. 484. χημείας V. C. Anon. de Incred. Eudoc. et Portus, sed v. Χημεία re-pugnante. Cf. v. Διοκλητιανός. Μοχ ὠνόμαζον οἱ τότε χρυσόν E. omisso αὐτό. Subsequentem gl. Δερβιστήρ. τὸ δέρμα. παρὰ τὸ δέρος δερμιστήρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β̄ δερμιστήρ. πλεονάζουσι δὲ τὸ β̄ οἱ Σαρακοῦσιοι, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀλβήγιον, ἀντὶ τοῦ ὀλέγιον, τὸ τὰς οὐλὰς ἔχον. σημαίνει δὲ τὸ κανοῦν, ἐν ᾧ ἀπείθουσι τὰς οὐλὰς, Gaisf. delevit cum A. B. C. V. E. petita e Zon. p. 477. sive Etym. M. Cf. v. Ἀλιβόθειν et intpp. Hesychii v. Ἐρασον. 3. δέρμας] τὸ δέρμας C. 5. Δέργμα] Vid. Eurip. Med. 186. τὸ βλέπω] καὶ δέδερμαι παθητικοῦ παρακειμένου E. 6. Δέραια] Vide Hesych. Δέραινα A. 7. λίνον] κλίνον V. C. ἐν Ἐπιγράμματι] Antipatri Sidon. Ep. XV, 3. Antholog. Pal. VI, 14. 9. Τῶνδε] τάνδε *V. B. E. Med. πετινῶν] πετινῶν A. B. V. Med. Anthol. πετινόν E. 10. Τίγρης — γεραιοπέδην V. C. 11. λεμοπέδην *V. 13. σκιαδέιον] Sic Zon. p. 484. σκιαδέιον B. Med. 14. Δεῖρῆς] Lex. Seg. p. 240. τὰ ξηρὰ δέρματα καὶ ἐμάλακτα, καταχρηστικῶς δὲ πάντα. Vid. Schleusner. Lex. Vet. Test. in v. Sequentem gl. Δερκευνέος. τοῦ λογωῦ ἔπειδὴ δοκεῖ κοιμώμενος βλέπειν. Νίκανδρος εἰς τὸ ἀντιφάσμαζον. Ἐστ' ἂν ὑπὲρ φάργγος χεῖρ πάντα δ' ἀεργὰ ἀπειτα δόρπα. Πολλάκι δ' ἢ σκύλακος δερκευνέος, delevi cum omnibus MSS. Ex parte saltim descripta est ex Etym. M. Vide Schneider. in Nicand. Alex. 66. Gaisf. Debebantur Zon. p. 477. Ceterum τρύχινον *V. βύρσα om. Zon. p. 480. qui supra Δεῖρῆς. 18. Δερκυλλίδας] De eo vide Athenaeum lib. XI. p. 500. Küst. Δερκυλλίδας Harpocr. Pal. qui mox βασιλεὺς. Tum Μακεδόνων B. δὲ ἢ στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων E.
1. Δερματικόν. Λυκοῦργος] Ex Harpocrate. Küst. Δερματικὴ E. Cf. Kiessl. de Lycurgi fragm. p. 70. 3. Δέρμη] An Δέρρη? Vid. Steph. Byz. Saepe autem μ et β confundi quis nescit? Lexicon tamen Regium MS. Δέρμη καὶ Δέρρη. ὀνόματα πόλεων. Albert. in Ohss. Misc. IX. p. 145. 4. Δερμιστής] Harpocratio, ex quo notam hanc descripsit Suidas, habet δερμωτής per ἦ. Küst. Cum Lex. Rhet. p. 240. Δερμιστής Harpocr. Pal. Lysias brevioris negligentia dictus, cum afferendus esset Didymus. 6. δέρματα] τὰ δέρματα Harpocr. Pal. (cui tribuit etiam καλούμενον Gaisf.) τέματα A. 8. V. Aelianī N. A. XI, 37. 9. ζῶων] ζωοτοκεῖ addit Zon. p. 484. 10. θηλάζει] θηλάζει εὐθέως A. C. V. ap. Gron. p. 102. 11. Δερμύλλοντα] Interpretationem αἰμοποτούντα ἢ ἐκδέροντα, ignorant A. B. C. V. E. Vid. Hesych. Etym. M. Zon. p. 490. et Schol. Aristoph. Nub. 732. 12. Δέρος] Eadem fere habet Etym. M. p. 258, 8. sive Zon. p. 484. Vide Porsoum et Elmsleum in Euripid. Med. 5. quaeque congressit editor Lipsiensis Strab. XI. p. 408. 13. γάρ om. Lex. Bachm. p. 191. 15. Δέρτρον. ἐπίπλουν. ὁ δὲ Ἀρισταρχος τὸ δ.] Nota haec referenda est ad locum illum Homeri Odys. λ'. 577. Ἴνπε δὲ μιν ἐκάτερθε παρημῶν ἦπαρ ἔκειρον Δέρτρον ἔσω δύνοντες. Confer Etymologum. Küst. Eadem Lex. Bachm. p. 191. Ceterum haec ut ordini serviant, debent aliquo vinculo cum proximis copulari. 17. τὸ ῥάμφος. δέρτρον.] Tolle damnosum istud δέρτρον cum Zon. p. 484. δέρειν] δεῖρῆν C. V. Mox δ ἐστὶ E. et Zon. 18. τούτῳ] οὕτω V. C.

brum illum vocarunt aureum vellus, propter artem eo comprehensam. Δέργμα. Aspectus. a δέρκω, video. Δέραια. Ornamentum colli. Δεραιοπέδη. Vinculum aucupatorium, dictum etiam λαιμοπέδη. In Epigrammate: *Vinculum vero hoc aucupatorium, quod non facile rumpitur, Pigres dedicavit.* Δέρη. Collum, dicitur etiam δειρή. Δεῖρῆδιον. Umbrella ex pellibus confecta. Δεῖρῆς. Pellis, corium, vel velum ex pillis confectum. Δέρκειν. Videre. Et Δερκομένων, videntium. Δερκυλλίδας. Nomen proprium regis Lacedaemoniorum. Δερματικόν. Sic Lycurgus vocat pecuniam, ex pellibus venum datis redactam. Δέρμη. Urbs. Δερμιστής. Lysias vermem

sic appellari tradit, Aristarchus vero serpentem. at videtur potius sic appellari, qui pelles corrodit, quoniam is significatus ad notationem vocis propius accedit. Δερμόπτερα ζῷα. Horum animalium est vespertilio: qui solus inter volucres et lac habet in mammis et fetum suum novellum lactat. Δερμύλλοντα. Δέρος. Huiusmodi casus recti vel Ionici sunt vel Dorici: δέρος et κῶος. nam a δέρμας et κῶος formantur. Δέρτρον. Omentum. Aristarchus vero sic vocari tradit pellem et omnem membranam, quae sit ante iecur. praestat tamen interpretari rostrum: quo sensu δέρτρον est ab verbo δέρειν, quod significat tundere. vultures enim rostro tudentes frangunt, quicquid edunt. est autem nomen

ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῶ τινὰ ἐπισπωμένων. τὸν παῖδά φησιν πλησίον ἔλθειν τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς ἀνέκειτο ὁ δεσπότης, τύψει αὐτὸν ἀπειλῶν.

Δεῦρο. ἐνθάδε· ἐπὶ τοῦ παρόντος. Καὶ δεῦρο αἰ, ἀπὸ τοῦ, μέχρι τοῦ παρόντος. σημαίνει δὲ καὶ 5 τὸ ἔλθε.

Δεῦρό νυν πρόσελθε.

ἀπὸ τοῦ, πλησίασον, ἐγγὺς ἔλθέ. καὶ παρ' Ὀμήρω·

Δεῦρ' ἴθι.

λέγεται δὲ καὶ δευρὶ παρὰ Ἀριστοφάνει·

Ταχέως ἦκαιν

ὡς ἐμὲ δευρὶ, "καὶ μὴ μέλλειν.

κἂν μὴ ταχέως ἦκωσιν, ἐγὼ

μὰ τὸν Ἀπόλλω . . .

. . . κατὰ γῆς ἀποπέμψω.

Δεῦρο. τοῦτο τὸ ἐπίρρημά τινες ἐπὶ χρόνου τα-
τάχθαι νομίζουσιν. οἱ δὲ ῥήτορες ἐπὶ τόπου πάντες
αὐτῷ χρῶνται· ὡς Διοσίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου·
Καὶ παρασχέιν τῷ μὲν φεύγοντι θαρρήειν, ὅταν αὐ-
τὸς δεῦρο παρέλθῃ. Καὶ Ἀντιφῶν ἐν τῇ Παρανό-
μων Κατηγορίᾳ· Ναυμάχους ὡς περὶ δωρεῶν μὲν
εἰπεῖν κατάγειν δεῦρο. Καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ
Δεωχάρους· Περὶ τοῦ τάλαιπῶρον Διδύμου νῦν
πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. καὶ μοι δεῦρο αὐτοῦ τὸ παιδίον

κάλεσον. Καὶ Δημοσθένης· Ἀπόκριναι γὰρ δεῦρο
ἀναστάς μοι. Καὶ ἄλλοι ἕτεροι.

Δεύσας. βρέξας. Ὁ δὲ δεύσας τοῦ αἵματος
τοὺς δακτύλους προσέγραψεν.

Δευσοποιός. βαφεύς. σημαίνει δὲ καὶ τὴν
ἐμμονον καὶ δυσαπόπλυντον. Δευσοποιός. κυ-
ρίως μὲν ἐπὶ τῆς πορφύρας λέγεται τὸ ὄνομα, τῆς
ἐμμονον καὶ ἀνέκπλυντον ἐχούσης τὸ ἄνθος τῆς βα-
φῆς· ἐκ μεταφορᾶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πάντων
10 τῶν ἐχόντων τὸ χρῶμα ἐμμομόν τε καὶ πολυχρόνιον.

Καὶ δευσοποιὸς πονηρία. μετῆκται ἡ λέξις ἀπὸ τῶν
καταβεβαμμένων ἐρίων. σημαίνει δὲ τὸ βέβαιον καὶ
ἀνέκπλυντον τοῦ χρώματος. οἱ συγγραφεῖς δὲ ὅταν
ἀμετακίνητόν τι δηλώσαι βούλωνται, καταχρῶνται
15 τῇ λέξει καὶ ἐπ' ἄλλων. δύναται οὖν ἡ δευσοποιὸς
πονηρία ὑπερβάλλουσα εἶναι, καὶ ἡς οὐχ οἷον ἦν
περιγενέσθαι.

Δεύτατος. ὁ ἕσχατος. ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι καὶ
ἐνδεῖν.

Δεῦτε. παρακελεύσεως ἐπίρρημα.

Δευτεριάζειν.

Ἐγὼ ἤδη διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευτε-
ριάζειν.

τὸ ὕστερον διαπράττεσθαι.

2. ἔλθειν πλησίον] πλησίον ἔλθειν A. C. *V. Sequentia videntur e Scholiis uberioribus esse petita, quae iam desiderantur.
4. Lex. Bachm. p. 191. 5. δὲ καὶ] δὲ om. A. 7. Δεῦρο] Aristoph. Equ. 8. Scribatur Δεῦρο νυν. 8. πλησίον] πλη-
σίασον A. B. V. E. C. Schol. Rav. Ὀμήρω] Il. γ'. 130. et alibi. 10. δὲ καὶ] δὲ om. A. παρὰ Ἀριστοφάνει] Rau. 1529. sqq.
Cf. v. Συμποδίσας. 13. κἂν] ἐάν V. C. 14. Ἀπόλλωνα] Ἀπόλλω A. 15. κατὰ γῆς] Supplendum ταχέως. 16. Δεῦ-
ρο — χρῶνται] Eadem observatio Lex. Rhet. p. 185. et 241. 18. κατὰ Τιμάρχου] P. 24, 39. ed. Steph. 19. παρασχέιν] περι-
στήσειν Aeschines. Neque locus Antiphontis ab labe mansit immunis: nam ut unum afferam, Ναυμάχους parum convenit sen-
tentiae. 20. ἐν τῷ] ἐν τῇ A. Mox Δεωχᾶ E.
1. Δημοσθένης] καὶ Δημοσθένης B. E. C. V. Med. Locus est de Fals. Leg. p. 378, 3. 3. τῷ αἵματι] τοῦ αἵματος A. B. C. E.
Med. quod Gaisf. firmat ex Eurip. Phoen. 678. αἵματος δ' ἴδουσε γαίαν. 6. ἐμμονον καὶ δυσαπ.] Ex Timaeo p. 75. ubi plura
Buhnkenius. Adde Schol. Platon. p. 403. Δευσοποιός. κυρίως μὲν ἐπὶ τῆς πορφ. — πολυχρόνιον] Ex Harpocrate:
qui praeterea ad confirmandam vocis δευσοποιός significationem citat Platonem lib. V. de Legg. [immo de Rep.] Sed memoria
ut puto, eum decepit; quoniam locus, ad quem grammaticus ille respexit, extat apud Platonem lib. IV. de Legibus [Reip. IV.
p. 429. E.] p. 449. Küst. 11. δευσοποιός πονηρία] Vid. Lex. Rhet. p. 237. 12. καταβεβαμμένων] καταβεβαμμένων B. E.
δὲ τὸ] δὲ καὶ τὸ A. 13. χρώματος] σώματος V. C. 14. βούλωνται] βούλωνται A. B. V. E. C. Mox δασυνεται Med. pro
δύναται. 16. οἷον ἦν] οἷον τε E. ἦν om. V. C. Tum περιγενέσθαι E. 18. Δεύτατος] Il. τ'. 51. Od. α'. 286. 22. Ἐγὼ
ἤδη διαπρ.] Apud Aristophanem Eccles. 630. (661.) locus hic rectius ita legitur: Ὅταν ἤδη ἔγω διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευ-
τεριάζειν. Küst. παραδῶ αἰ *V. 24. τὸ ὕστερον διαπράττεσθαι] ἦγον ὕστερον πράττειν (διαπράττεσθαι m. sec.) E. Hanc
explicationem Aristophaneis praemisit Zon. p. 491.

dicitur de iis qui aliquem arcessunt, ut eum male mulcent. iu-
bet igitur propius ad lectum accedere puerum, in quo iacebat
dominus, verbera ei minans. Δεῦρο. Huc. dicitur de tem-
pore praesenti. Et Δεῦρο αἰ, ad praesens usque tempus.
significat etiam veni. Huc iam accede. id est, propius ac-
cede. Et apud Homerum: Huc veni. dicitur etiam δευρὶ apud
Aristophanem: Ut celeriter ad me accedant, neve cunctentur.
quod nisi celeriter venerint, ego, per Apollinē, infra ter-
ram eos amandabo. Δεῦρο. Hoc adverbium quidam de tem-
pore dici putant. oratores autem omnes utuntur de loco; ut Ae-
schines in oratione contra Timarchum: Et effecturum se ut reus
bono animo esse possit, cum ipse huc accesserit. Et Antiphon
in accusatione rerum contra leges factarum: Qui proelio na-
rati interfuerunt, huc accedere tubeantur, ut causam dicant
de muneribus acceptis. Dinarchus in oratione contra Leocha-
rom: De misero Didymo nunc apud vos dicam. quare ad me
Suidae Lex. Vol. I.

huc ipse filiolum voca. Et Demosthenes: Responde mihi
huc accedens. et sic alii. Δεύσας. Qui rigavit. Ille vero
cum digitus sanguine madefecisset, haec ascripsit. Δευ-
σοποιός. Tinctor. significat etiam colorem permanentem et
elui difficilem. proprie haec vox dicitur de purpura, cuius color
non sit evanidus, sed permanens, sed permanens. per metaphoram vero dicitur
etiam de aliis omnibus, quae colorem habent permanentem et
diuturnum. Et Δευσοποιός πονηρία. metaphora ducta est a la-
nis, quae tinctae sunt colore tali, qui diu duret, nec facile
possit elui. quod si scriptores aliquid stabile et firmum signifi-
care volunt, hanc vocem etiam ad res aliis transferunt. Δευ-
σοποιός πονηρία igitur significat improbitatem summam et quae
a nullo vinci possit. Δεύτατος. Ultimus. ab verbo δεύε-
σθαι, quod est indigere. Δεῦτε. Adverbium cohortandi.
Δευτεριάζειν. Secundo loco aliquid facere. Cum ipse
rem fecero, eius tibi post me faciendae potestatem faciam.

- Δειδέχατ' ἀλλήλους. Ὀμηρος.
 Δειδία. ἡ σκοτία νύξ. Δειδία δέ, φοβοῦμαι.
 Καὶ δείδειν, ἐφοβεῖτο. δεῖω, δεδίω· ὡς πεῖθω,
 πεπίθω. δεδίω, δέδια· πλεονασμῶ τοῦ ἰ δεῖδία.
 Καὶ δείδιδι, φοβήθητι. Καὶ δειδιώς, φοβούμι- 5
 νος.
 Δειδίσκω. δεικνύω.
 Δειδίσσω. ἐκφοβῶ.
 Δεῖδω. τὸ φοβοῦμαι.
 Δειελινόν. τὸ δειλινόν. Καὶ δεῖλον, τὸ δει- 10
 λινόν.
 Δεῖκελον. εἶδωλον, ἄγαλμα· ἢ ὁμοίωμα. ἐν
 Ἐπιγράμμασι·
 ῥεῖς πυργοφόρον δεῖκελον εἰσορόων.
 Δεῖκηλα. μιμήματα, εἰκάσματα. τὸ δεῖ δι- 15
 φθογγον. κυρίως τὸ ὁμοίωμα καὶ εἶκελον τῆ Δι-
 καταχρηστικῶς δὲ πᾶν ὁμοίωμα.
 Δεικνύντα καὶ Δεικνύμενον καὶ Δεικνῦσα.
 Δειλάκρα. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·
 Ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα.
 σκώπτει καπρῶσαν τὴν γραῦν. δειλάκρα δέ, ἄκρωσ
 ἄθλια. Καὶ δειλακρίων, ὁ ἄκρωσ δειλός, ὁ ἐλεει-
 νός, ὁ ταλαίπωρος· ἢ ὁ ἐπίπονος. ὁ αὐτὸς Ἀριστο-
 φάνης·
 Ὡ δειλακρίων... Ὡ γλίσχρων, ὄρῳς,
 ὡς οὐκέτ' εἶναι σοι δοκῶ μιαινώτατος.
 δειλακρίων ὁ Ἐρμῆς ἐλέγετο, ὡς λίχνης. κρεα- 30
 δίων γὰρ ἐπιδεικνυμένων αὐτῷ κατήρχετο αὐτίκα.
 Δειλανδρία. καὶ δειλανδρῶ.
 Δεῖλαιος. ἄθλιος.
 Δεῖλη δψία. ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. δεῖλη πρωία,
 ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ἢ μετὰ τὸ ἀριστον. Ξενοφῶν·
 Ἦνίκα δὲ δεῖλη ἐγένετο, ἐφάνη κοινορτός. καὶ κλί-
 νεται δεῖλης.
 Δεῖλης πρωίας, καὶ δεῖλης ἐσπέρας. οὔτω
 λέγουσιν οἱ Ἀττικοί.
 Δειλία. ὁ φόβος.
 Δειλία ἐστὶ κακία ἐν ἐνδείᾳ τῆ περὶ τάδε τινα
 τὰ πάθη, ἐναντία τῆ ἀνδρία καὶ τῆ θρασύτητι. καὶ
 κατὰ μὲν τὸ κακία εἶναι, καὶ ἀσυμμετρία· περὶ δὲ
 τὰ πάθη, ἐναντία ἐστὶ τῆ ἀνδρία· κατὰ δὲ τὸ ἐν ἐν- 20
 δείᾳ περὶ τάδε εἶναι, τῆ θρασύτητι. οὔτε γὰρ τῆ
 θρασύτητι ἐναντία ἡ δειλία κατὰ τὸ κακία εἶναι·
 κοινωνεῖ γὰρ αὐτῇ τούτου· οὔτε τῆ ἀνδρία, κατὰ

1. Ὀμηρος] II. δ'. 4. 2. Δειδία. ἡ σκοτία νύξ] Confer Etymologum et Eustathium. Küst. Et Zon. p. 479. Idem mendum Herodiani Epimer. p. 22. adde Boisson. Anecd. T. IV. p. 373. Δέδια B. bis. 3. Δεῖδειν] V. II. σ'. 34. δεδίω] δεδέτω A. 4. δεδίω] δεδέτω E. qui in fine gl. om. φοβούμενος. 7. 8. Zon. p. 489. 10. Δεῖλον] V. Od. φ. extr. δειλινόν] τὸ αὐτὸ E. 14. ῥεῖς πυργοφόρον δεῖκελον εἰς.] Paulli Silentiar. XXXIV. 2. Anthol. Pal. V. 260. εἰσορόων] εἰσοράων A. B. C. V. E. Med. Illud autem v. Πυργοφόρος. Deinde cum Küstero praetermisi, Δεῖκνυμί σοι, καὶ δεικνῶ σοι, δοτικῆ. Quae tum demum sedem suam obtinerent, si cum V. C. gl. Δεῖκηλα recte expungeretur. Agnoscere videtur *V. 16. κυρίως τὸ ὁμοίωμα] Idem docet Scholiasta Apollonii Rhodii I. 746 Δεῖκλον κυρίως τὸ τῆ Δι εἰκόσ ἄγαλμα. καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν ὁμοίωμα. Küst. Vid. Porphy. ap. Euseb. Praep. III. p. 101. C. 106. A. 115. B. Gaisf. Item Etym. M. p. 260. Haec male repetuntur sub v. Δεικνύντα. 18. δεικνύναι καὶ δεικνῦσαι Med. subiiciens haec glossae Δεῖκνυμί σοι. 19. Δειλάκρα bis Med. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 974. 20. Ἐγὼ δὲ] ἐγὼ καὶ V. 21. σκώπτει] σκώπτει δὲ ὡς E. 22. ἄκρωσ] ἡγουν ἄκρωσ E. δειλός] ὁ ἄθλιος addit Zon. p. 475. omisso ἡ.
 1. Ἀριστοφάνης] Pac. 193. sq. Supplendum priore in versu πῶς ἦλθε; 4. εἶναι] εἶναι σοι restitui cum C. *V. 5. δειλακρίων ὁ Ἐρμῆς ἐλέγετο] Scribe, γλίσχρων ὁ Ἐρμ. Apud Aristophanem enim loco laudato Trygaeus Mercurium vocat γλίσχωνα, ob rationem, quam Suidas hoc loco reddidit. Vide quae notavimus supra v. Γλίσχρος. Küst. Nihil mutavit, qui particulam istam post v. Κορέγρα supposuit. Cf. v. Μιαροί. 7. δειλανδρῶ] Ioseph. de Maccab. p. 511. Τουρ. MS. καὶ δειλανδρῶ om. V. C. 8. ἄθλιος] ὁ ἄθλιος B. V. E. 9. Δεῖλη δψία] V. Ruhnk. in Tim. p. 75. δεῖλη πρωία Procop. p. 369. Artemid. p. 14. [I. 8.] Τουρ. MS. V. Moeris p. 132. 10. Ξενοφῶν] Anab. I. 8, 8. 11. καὶ κλίνεται] κλίνεται δὲ E. Habet Zon. p. 479. 13. δεῖλης ἐσπέρας] Non ex Atticis ista dictio profertur, sed ex Herodiani Hist. III, 12. 14. Ἀττικοί] οἱ Ἀττικοί A. 17. ἀνδρία] ἀνδρία cum A. Item deinceps ἀνδρία scripsi bis. 19. κατὰ δὲ] δὲ om. V. C. Mox ἐν om. B. V. E. quod addidit tacite Küsterus, a Porto monitus. Ceterum τὸ μὴ ἐνδεία Med. 22. αὐτῇ] αὐτῆ B. E.

Δειδέχατ' ἀλλήλους. Homerus: Se invicem invitarunt. Δειδία. Nox obscura. Δειδία vero, metuo. Et Δεῖδειν, metuebatur. a δεῖω sicut δεδίω, ut a πεῖθω, πεπίθω. deinde a δεδίω formatur δέδια, et inserto ἰ δεῖδία. Et Δεῖδιδι, time. Et Δειδιώς, timens. Δειδίσκω. Ostendo. Δειδίσσω. Terreo. Δεῖδω. Metuo. Δειελινόν. Vespertinum tempus. Et Δεῖλον, idem. Δεῖκελον. Idolum, simulacrum, effigies. In Epigrammate: Rheae turrisferae simulacrum intuens. Δεῖκηλα. Effigies, simulacra. syllaba δεῖ per diphthongum scribitur. proprie quidem δεῖκλον est simulacrum Iovis, quasi Δι εἶκελον: abusive vero quaelibet effigies. Δειλάκρα. Aristophanes Pluto: Ego vero pruritu amoris misera vevor. ridet anum, ut libidine prurientem. Δειλάκρα vero est summe misera. Et Δειλακρίων, summe miser, miserabilis, aerumnosus, vel multis laboribus obnoxius.

Idem Aristophanes: O miser. O gulose, rides me non amplius tibi videri scelestissimum? hic Mercurius vocatur γλίσχρων, tanquam catillo. cum enim carnes ei ostenderentur, illico descendit. Δειλανδρία. Et Δειλανδρῶ. Δεῖλαιος. Miser. Δεῖλη δψία. Tempus vespertinum, quo sol ad occasum vergit. Et δεῖλη πρωία, tempus ante prandium, vel post prandium. Xenophon: Circa tempus vespertinum nubes pulveris apparuit. Δεῖλης πρωίας. et δεῖλης ἐσπέρας. Sic Attici dicunt. Δειλία. Timiditas. Timiditas est vitium, quod in defectu quorundam affectuum versatur, contrarium illud fortitudini et audaciae. et quatenus quidem est vitium, est quaedam inconcinnitas; quatenus vero circa affectus versatur, contraria est fortitudini; denique quatenus est defectus, contraria audaciae. neque enim timiditas contraria est audaciae, quatenus est vitium (id enim utrique commune est); neque fortitudi-

τὸ ἐνδεΐα εἶναι κατὰ τάθε. οὐ γὰρ ἔστιν ἐναντίον τὸ περὶ τάθε ἐνδεῆς τῷ περὶ τὰ αὐτὰ μέσῳ.

Δειλινήσας. δειλῆς τοῦτο ποιήσας. Καὶ δειλινόν, δειλῆς.

Δειλοκοπήσας. ἔξαπατήσας. Ἐρμιππος. 5

Δειλότερος τοῦ παρακύντοντος. ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλῶν. ἀνὴρ γὰρ τις ἐγένετο δειλός, ὃς παρακύνθας ἐκ σπηλαιοῦ καὶ ἰδῶν τὸν Ἡρακλέα, κατέδου εἰς σπήλαιον καὶ διὰ δειλίαν ἀπέθανεν. Καὶ ἕτερα παροιμία· Δειλότερος Πεισάνδρου.

Ἐνθα καὶ Πεισάνδρος ἦλθεν

δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν, ἢ

ζῶντ' ἐκεῖνον προῖλιπεν.

δειλὸς γὰρ ἦν καθ' ὑπερβολήν.

Δείλοψ. ὄνομα ἔθνους.

Δεῖμα. φόβος. Ἀθήμιανός· Τοσόνδε αὐτοὺς δεῖμα ὡς προσαγόντων δεινῶν κατέσχευ, ὥστε μὴ δύνασθαι ἀποστῆσαι τῆς ἐκπλήξεως.

Δειμαλέος. εὐλαβῆς, καὶ ὁ δειλίας καὶ φόβου ἐμποικητικός.

Κέρβερε δειμαλέην ὕλακην νεκύεσσιν ἰάλλων, ἤδη φρικαλέον δείδιδι καὶ σὺ νέκυν.

Δειμάμενοι. οἰκοδομήσαντες. Καὶ δεῖμασθαι, οἰκοδομεῖν. Καὶ δεῖμῶν, ὁμοίως.

Δειματώδης. ὁ φοβερός.

Δειματῶν. φοβῶν. Καὶ Δειματοῦται, φοβεῖται.

10 Δειμαίνει. φοβεῖται. Προκόπιος· Οὐδέ τι σὺ πρὸς τοῦ ξυνοικοῦντος δειμαίνουσα δέος, οὔτε αἰδῶ τινα ἔργου ἐλάμβανε πώποτε. — Πάντες δειμαίνοντες τοῦ εὐνούχου Εὐτροπίου τὴν ἀκοὴν ἐξεστήκεσαν, καθάπερ οἱ μνηστῆρες τὸν Ὀδυσσεῖα γυμνωθέντα τῶν ῥακῶν ἰδόντες. Καὶ Δειμαίνοντα, φοβούμενον. Οἱ δὲ μάλιστα μὲν καὶ ὡς ἀμφὶ τῷ περιβόλῳ δειμαίνοντες, χώραν περιβεβλημένῳ πολλήν. Δεῖμος καὶ Φόβος καὶ Κυδοιμός, ὑπηρέται τοῦ

3. Δειλινήσας] Hesychius δειλιήσας. Et sic Homerus Odys. ῥ. 599. ubi vide veterem enarratorem. Küst. Δειλινήσας A. 4. Δειλινός] Δειλινόν A. B. V. E. C. Med. Attulit H. Stephanus Exod. 29, 39. 5. Δειλοκοπήσας] Hesychius δειλοκοπήσας. Küst. Reperunt Zou. p. 489. 6. Δειλότερος] Vid. v. Ῥηγίνους. Τουρ. MS. 7. ἀνὴρ γὰρ οὗτος ἐγ. Arrianus p. 177. οὗτος ἐγένετο δειλός, ὡς π. MS. Coisl. 177. οὗτος — ὥστε Zenob. 8. καὶ ἰδῶν τὸν Ἡρακλέα] Priores editt. [cum B. V. E. C.] plura habent, quippe in quibus locus hic ita legitur: καὶ ἰδῶν τὸν Ἡρακλέα [ἀπελιθώθη, καὶ δειμνίενεν ἔτι καὶ γὰρ ἰδῶν ἀνθρωποειδῆς. φοβούμενος γὰρ τὸν Ἡρακλέα,] κατέδου etc. Sed verba duobus uncis inclusa in hac editione praetermissa, quoniam non solum in optimo et antiquissimo MS. Paris. desunt, sed etiam sensum inconcinnum reddunt. Non enim cohaeret, si dicas, virum aliquem timidum, cum ex spelunca prospectaret, et Herculem videret, in saxum dirigitur: et de eodem poeta affirmes, eum metu Herculis in speluncam se abdidisse, ibique mortuum esse. Quare existimem duplicem hic misceri historiam, dicitur debuisse, virum illum timidum secundum nonnullos quidem viso Hercule in lapidem mutatum fuisse: secundum alios vero in speluncam se abdidisse et prae metu mortuum fuisse. Küst. A librario ob easdem voces repetitas male omissa eicere propterea contextu non debuit Kusterus. Agnoscit eadem Zenobius III, 32. Valck. Contra Gaisfordus sensit Kusterum recte indicasse duasque historiolas a librariis male confusas esse, quorum in errorem etiam Zenobius incurrit. Sed errorem dici nolim, quae fuerit duplex narrandi forma, simplex altera, quam Suidas expressit, argutior illa, quam complures libri sequuntur, item qui proverbium hoc illustrat Apostolus VI, 91. sive Arsenius, quamque credibile videtur in marginem esse coniectam. ἰδῶν] ἰδόν A. 9. τὸ ante σπήλαιον cum A. V. et Zenobio delevi. 10. Δειλότερος Πεισάνδρου] Vide infra vv. Et τι Πεισάνδρου et Πεισάνδρου. Küst. 11. Ἐνθα καὶ Πεισάνδρος ἦλθ.] Ex Aristophanis Av. 1543. sq. 15. Δείλοψ] Δόλοψ Valckenarius. Δείλοψ. ἔθνικόν E. 17. τῶν δεινῶν] τῶν delevi cum A. B. E. C. *V. Med.
3. Κέρβερε] Iuliani Aegypt. LIX, 1. Anthol. Pal. VII, 69. 5. δεῖμασθαι] δεῖμάσθαι V. 6. οἰκοδομεῖν] οἰκοδομήσει E. omisso ὁμοίως. Sed videtur cum Hesychio Δεῖμαι esse reponendum. Nam δεῖμῶν adhuc in deterrimis tantum scriptoribus est repertum. 8. Δειμάτων. φόβον] Item Hesychius. Ex MS. SGerm. sive Lex. Bachm. p. 190. reponendum Δειματῶν. φοβῶν docuit Bastius in Gregor. p. 176. δεῖματοῦται] Sic MSS. Paris. [cum Hesychio.] At priores editt. corrupte exhibent δεῖμα τούτου. Küst. 10. Προκόπιος] Histor. Arc. cap. 1. ubi historicus ille de Antonina Belisarii uxore verba facit. Küst. 12. Πάντες δεῖμα.] Oratio prodi Eunapium. 13. ἐξεστήκεσαν] ἐξεστῆκεσαν E. 15. ῥακῶν tacite Gaisf. cum Odys. γ. 1. ῥακῶν Edd. 16. Οἱ δὲ] Delevit hoc exemplum Kusterus. περιβόλῳ] παραβόλῳ B. Mox περιβεβλημένων A. 18. Δεῖμος. καὶ φόβος — ὑπηρέται τοῦ Ἄρεως] Aliter Artemidorus II, 4. (II, 39.) qui Δεῖμον et Φόβον filios Martis facit: cui suffragatur Scholiasta Homeri II, 4. 440. Küst. Immo Artemidor. II, 34. p. 124. et 44. p. 139. At Suidam iuvat Aeschylli Schol. Sept. c. Theb. 46. ubi diserte legitur, Φόβος δὲ καὶ Δεῖμος θεράποντες Ἄρεως. Albert. in Ohss. Misc. IX. p. 145. (qui repetit in Hesychium.) Sumptus est hic locus ex Schol. in Gregor. Naz. Or. IV. p. 127. D. Vid. Elias Cretens. p. 468. A. Gaisf.

dini, quatenus in defectu rerum certarum. defectus enim affectuum non est contrarius eorum medio. Δειλινήσας. Qui aliquid tempore vespertino fecit. Et Δειλινόν, vespertino. Δειλοκοπήσας. Qui decepit. Hermippus. Δειλότερος τοῦ παρακ. Timidior es eo, qui corpore inclinato prospectat. dicitur in homines valde meticulosos. fuit enim vir quidam timidus, qui ex spelunca prospectans cum Herculem conspiceret, in eam se abdidit, et metu mortuus est. Et aliud proverbium: Timidior Pisandro. Illuc et Pisander venit, cupiens videre animam, quae viventem illum deseruerat. erat enim supra modum timidus. Δείλοψ. Nomen gentis. Δεῖμα. Terror. Arrianus: Tantus enim metus quasi malis iam appropinquantibus eos occuparat, ut

a consternatione se recolligere non possent. Δεῖμος. Timidus. Item qui metum ac timorem incutit. Certe, qui terribilem mortuis latratum reddis, iam terribilem tu quoque mortuum metue. Δειμάμενοι. Qui aedificaverunt. Et Δειμασθαι, aedificare. Et Δειμῶν, idem. Δειματώδης. Terribilis. Δειματῶν. Terrens. Et Δειματοῦται, metuit. Δειμαίνει. Timet. Procopius: Nec maritum verebatur, neque ullius flagitii eam pudebat. † Omnes Eutropii eunuchi nomen metuentes, terrore perculsi erant, ut proci Ulizem pannis exutum conspiciati. Et Δειμαίνοντα, timentem. Illi vero vehementissime etiam de mare solliciti, qui multum regionis coarceret. Δεῖμος καὶ Φόβ. Metus et Terror et Tumultus Martis ministri, bellique

Ἄρεος, υἱοὶ τοῦ πολέμου· οἳ καὶ αὐτοὶ συμπεπύ-
θασαι τῷ Ἄρει, τοῦ Ἡφαίστου αὐτοὺς μὴ φοβη-
θέντος.

Δείμωμεν. δειμάμενοι οἰκοδομοῦμεν.

Δεῖν. δεσμεύειν. Καὶ δεῖν Ἀριστοφάνης ἀντὶ 5
τοῦ δεῖσθαι·

Δεῖν δ' εἴκει.

καὶ ἀντὶ τοῦ δεφάλλειν. Καὶ μικροῦ δεῖν, ἀντὶ τοῦ,
παρ' ὀλίγον.

Δεῖν φῆθη. θεὸν εἶναι ὑπέλαβον, ἀναγκαῖον 10
ἐνόμισα.

Δεινά.

Οὐχὶ δεινὰ ταῦτα, τύπτειν τουτονί.

ἀντὶ τοῦ μεγάλα. καὶ Σοφοκλῆς·

Γνοὺς δ' ὁ ἐξ Ἀθηῶν δεινὸς ἠμιστροφός
ἔξω παρασπᾶ κἀνακωχεύει.

ἀντὶ τοῦ ἔμπειρος.

Δεινὰ μὲν οὖν δεινὰ ταράσ-
σει σοφὸς οἰωνοθέτας,
οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφά-
σκονθ'· ὅτι λέξω δ' ἀπορῶ.

πέτομαι δ' ἐλπίσιν, οὔτ'
ἐνθάδ' ὄρων οὔτ' ὀπίσω.

δοκοῦντα δὲ καὶ ἀποφάσκοντα, οὔτε πιστὰ οὔτε
ἄπιστα.

Δειναρχος. Κορίνθιος, φῆτωρ, τῶν μετὰ Δη-
μοσθένους ἐγκριθέντων εἷς. υἱὸς τίνος ἐστὶν οὐχ
ιστόρηται. γράψας κατὰ μὲν τινὰς λόγους τοὺς πάν-
τας ρξ, κατὰ δὲ τὸ ἀληθέστερον, μόνους ξ, τοὺς
πάντας δικανικούς· ἃν οἱ μὲν εἴσι δημόσιοι, οἱ δὲ
ιδιωτικοί. ἐτελεύτησε δὲ οὗτος, ἐπιμελητὴς Πελο-
ποννήσου καταστάς ὑπὸ Ἀντιπάτρου, μετὰ τὸ τε-
λευτῆσαι Ἀντίπατρον, Πολυσπέρχοντος αὐτῷ ἐπι-
βουλεύσαντος.

Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχυρότερον. ἀνάγκη γὰρ
15 καὶ θεοὺς βιάζεται. καὶ Πλάτων φησὶν, Ἀνάγκην
δὲ οὐδὲ θεοὺς βιάζεσθαι.

Δεινιάδαι. ὄνομα πόλεως, ἢ τόπου.

Δεινίας. ὄνομα κύριον.

Δεινοκράτης, Μεσσήνιος, οὗ μόνον κατὰ
20 τὴν τριβὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν φύσιν αὐλικὸς καὶ
στρατιωτικὸς ἄνθρωπος. τὸν δὲ πραγματικὸν τρό-

4. Δείμωμεν. οἰκοδομοῦμεν] Δείμωμεν, δειμάμενοι οἰκοδομοῦμεν A. B. Edd. ante Küsterum, qui tacite secutus scripturam Hesychii est, Δείμωμεν. οἰκοδομήσωμεν. Δ. δειμώμενοι οἰκοδομοῦμιν V. C. Δείμωμεν, δειμάμενοι, οἰκοδομήσαντες E. Haec quo referam non reperio praeter Il. ἡ. 337. 5. V. Herod. Epimer. p. 270. Ἀριστοφάνης] Ran. 618. ἀντὶ δεῖσθαι *V. 10. Δεῖν φῆθη.] Vid. infra post Δεινός. Hemst. Significat horum repetitionem olim post v. Δεινός factam. Glossae tamen kai praefigendum. Eadem Lex. Bachm. p. 190. Etym. M. et, qui ἀναγκαῖον ἐλογισάμην, Hesychius. εἶναι om. B. E. Med. 13. Οὐχὶ δεινὰ] Aristoph. Ran. 625. 14. Σοφοκλῆς] Electr. 731, 32. Scribendum οὔτ'. 16. περισπᾶ *V. item ut extat in v. Περι-σπᾶν. 17. ἔμπειρος] ὁ ἔμπειρος E. 18. Δεινὰ μὲν οὖν] Sophocl. Oed. R. 483. ταράσσει] ταράσσομαι A. B. E. Med. 20. δοκοῦντα] δοκοῦντες A. C.
3. δοκοῦντα omisit Küsterus. 5. Δειναρχος] Vide Photii Bibl. p. 217. Plutarch. Phocion. p. 757. Alius fuit Dinarchus, poeta, qui de Baccho atque eius rebus gestis scripsit. Vide Cyrill. c. Iulian. p. 341. Benti. Ep. ad Mill. p. 72. Worth. in Tatian. p. 34. Tour. MS. Δ. φῆτωρ, εἷς τῶν . . ἐγκριθέντων. συνθήκη λόγους δικανικούς, ἃν — ιδιωτικοί, ἐξήκοντα πρὸς τοῖς ἑκατὸν Eudocia p. 130. 6. υἱὸς τίνος ἐστὶν οὐχ ἰστ.] Immo Plutarchus in Vitt. X. Oratt. tradit Dinarchum hunc filium fuisse Sostrati, vel, secundum alios, Sophoclis. Küst. Item Dionysius iud. de Din. 2. 3. Haec cum seqq. om. V. 8. μόνους ξ'] Orationes LXIV. Photius et qui Vitas oratorum conscripsit, LX. germanas concessit Dionysius iud. 10. 12. 10. ἐπιμελ. Πελοποννήσου] Nar-ratio prorsus nova. 14. ἰσχυρότερον] ἰσχυρώτερον MS. Coisl. 177. qui pergit: ἐπὶ τῶν δι' ἀνάγκην καὶ τὰ παρὰ φύσιν ἢ μὴ καθήκοντα ποιούντων. καὶ ἄλλη· δεινὰ τὰ δεινὰ, ἐπὶ τῶν σφόδρα δεινῶν, καὶ ἕτεροι οὕτως· δεινὰ τὰ δεινὰ καὶ δεινότερα τῶν δεινῶν. Pro ἰσχυρότερον Gaisfordus monet apud Eurip. Helen. 522. extare ἰσχυρὸν πλέον. 15. Ἀνάγκην δὲ οὐδὲ θεοὺς βιάζε-σθαι] Schottus in Zenobium recte monet legendum esse, ἀνάγκην δὲ οὐδὲ θεὸς δυνατός ἐστι βιάζεσθαι. Küst. Suidas dictum Platonis Legg. V. p. 741. summam ascripsit: cf. v. Ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μάχονται. 16. βιάζεσθαι] βούλεσθαι A. 17. Δει-νιάδαι] An Δεινιάδες? Steph. in Δεινιάς. Hemst. Δειλιάδαι V. Δειδιάδαι B. E. 19. Δεινοκράτης, Μεσσήνιος, οὗ μόνον κατὰ τὴν τρ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Polybii [XXIV, 5.], quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Valeio editis p. 114. unde ea Suidas descripsit. Küst. 21. τὸν δὲ πραγμ.] Hinc usque ad finem omnia om. V.

filii: qui etiam simul cum Marte vincula passi sunt, cum Vulcanus eos non formidaret. Δείμωμεν. Aedificamus. Δεῖν. Ligare. Et δεῖν Aristophanes posuit de necessitate: iam vero necesse esse videtur. item pro debere. Et Μικροῦ δεῖν, parum abest. Δεῖν φῆθη. Existimavi oportere, necessarium putavi. Δεινά. Indigna. Nonne indignum facinus est hunc verberare? Δεινός, peritus. Sophocles: Peritus autem ille Atheniensis auriga, hoc conspicatus, ad latus exterius deflectit et cursum inhibet. [Idem:] Graviter enim, graviter sane me turbat sapiens augur, cum nec fidem habere neque repugnare audeam. quid autem dicam nescio. sed incerta spe feror, nec praesentia cernens nec praeterita. Δειναρχος.

Dinarchus, Corinthius, unus ex X. illis oratoribus, qui cum Demosthene probati sunt. cuius vero filius fuerit non traditur, scripsit secundum quosdam orationes CLX. vel, quod verius videtur, LX. omnes forenses: quarum aliae sunt publicae, aliae vero privatae. hic obiit, Peloponnesi praeses ab Antipatro constitutus, per insidias a Polysperchonte post Antipatri obitum ei structas. Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχυ. Gravi necessitate nihil est potentius. nam necessitas ipsos deos cogit. itaque Plato dicit: Necessitas ne a diis quidem potest superari. Δεινιάδαι. Nomen urbis vel loci. Δεινίας. Nomen proprium. Δεινοκράτης. Dinocrates, Messenius, non usu tantum, sed etiam natura aulicus erat et militaris; prudentiam vero in rebus gerendis specie qui-

πον ἐπέφαινε μὲν τέλειον· ἦν δὲ ψευδεπίγραφος καὶ ῥωπικός. ἔν τε γὰρ τοῖς πολεμικοῖς κατὰ μὲν τὴν εὐχέρειαν καὶ τὴν τόλμαν πολὺν διέφερε τῶν ἄλλων, καὶ λαμπρὸς ἦν ἐν τοῖς κατ' ἰδίαν κινδύνοις· ὁμοίως δὲ καὶ κατὰ τὴν ἄλλην διάθεσιν, ἐν μὲν ταῖς ὁμιλίαις εὐχαρις καὶ πρόχειρος ἦν, παρὰ τε τὰς συνοουσίας 5 εὐτράπελος καὶ πολιτικός, ἀμα δὲ τούτοις φιλέραστος· περι κοινῶν δὲ ἡ πολιτικῶν πραγμάτων ἀτενίσαι καὶ προιδέσθαι τὸ μέλλον ἐμφρόνως, ἔτι δὲ παρασκευάσασθαι καὶ διαλεχθῆναι πρὸς πληθους, 10 ἐς τέλος ἀδύνατος. καὶ ποτε κεινηκῶς ἀρχὴν μεγάλων κακῶν τῇ πατρίδι, τελείως οὐδὲν ἔφθο ποιεῖν· ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν ἤγε τοῦ βίου, προσορώμενος οὐδὲν τῶν μελλόντων, ἐρῶν δὲ καὶ κωθωνιζόμενος ἀφ' ἡμέρας, καὶ τοῖς ἀκροάμασι τὰς ἀκοὰς ἀνατε- 15 θεικῶς. βραχεῖαν τέ τινα τῆς περιστάσεως ἔμφασιν ὁ Τίτος αὐτὸν ἠνάγκασε λαβεῖν. ἰδὼν γὰρ αὐτὸν παρὰ πότον ἐν μακροῖς ἱματίοις ὀρχούμενον, παραυτὰ μὲν ἐσιώπησε· τῇ δ' αὖριον ἐντυγχάνοντος αὐτοῦ, καὶ τι περὶ τῆς πατρίδος ἀξιούντος, Ἐγὼ μὲν 20 ὁ Δεινοκράτη πᾶν, ἔφη, ποιήσω τὸ δυνατόν· ἐπὶ δὲ σοῦ θαναμάζω, πῶς δύνῃ παρὰ πότον ὀρχεῖσθαι, τηλικούτων πραγμάτων ἀρχὴν κεινηκῶς ἐν τοῖς Ἐλ-

λσι. δοκῆ δὲ τῆτε βραχὺ τι συσταλῆναι, καὶ μαθεῖν, ὡς ἀνοικεῖον ὑπόθεσιν τῆς ἰδίας αἰρέσεως καὶ φύσεως ἀποδέδωκε. πλὴν τότε παρεῖναι εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τοῦ Τίτου, πεπεισμένος ἐξ ἐφόδου τὰ 5 κατὰ τὴν Μασσηνὴν χειρωθήσεσθαι κατὰ τὴν αὐτοῦ βούλησιν.

Δεινόλοχος, Συρακούσιος, ἡ Ἀκραγαντίνος, κωμικός. ἦν ἐπὶ τῆς οὔ' Ὀλυμπιάδος, υἱὸς Ἐπιχάρμου· ὡς δὲ τινες, μαθητῆς. ἐδίδαξε δράματα ἰδ' Ἀωρίδι διαλέκτῳ.

Δεινομάχη. ὄνομα κύριον. Καὶ Δεινόμαχος, ὄνομα κύριον.

Δεινόν.

Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἡδη κακόν, ὡς ξεῖν', ἐπεγείρειν.

τοντέστι, τὸ ἐπεγείρειν καὶ ἀνακινεῖν τὰ πάλαι συμβάντα δυσχερές· ὅμως δὲ μαθεῖν ἐπιθυμῶ τὴν αἰτίαν τῆς πηρώσεως. καὶ Καλλιμάχος·

Τί δάκρυον εὐδον ἐγείρεις;

20 Ἀριστοφάνης·

Δεινὸν γὰρ οὕτως ὁμφακίαν πεφυκέναι

τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν.

Ἐθέλειν τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον.

1. ἐπέφαινε] ἐπέφαινε dedi cum A. et Excerpt. MS. Quamquam repugnat v. ῥωπικός. 4. κατ' ἰδίαν] κατωίους B. E. 6. πρόθυμος] πρόχειρος A. Exc. Qui statim παρὰ dederunt, cum olim ederetur περί. 7. ἀμα δὲ] δὲ om. A. 8. κοινῶν δὲ] δὲ om. B. E. Med. δὲ κοινῶν Exc. Sed infra ἀτενίσαι δὲ A. B. E. Med. 9. ἐμφρόνως] ἀσφαλῶς Excerpta. ἔτι δὲ] δὲ om. B. E. 14. δὲ γὰρ] δὲ om. Med. γὰρ om. B. E. et Excerpta, ubi ommissa sunt προσορώμενος — μελλόντων. 14. κωθωνιζόμενος] Vid. in Κωθωνίσαι et Schol. Aristoph. Pac. 1094. Hemst. 16. βραχεῖαν τε] βραχεῖαν δὲ Excerpta. 17. ἰδὼν — ἐσιώπησε] Vid. Plutarch. in Flaminio p. 378. Reines. 20. καί τι] καί τοι A. περί] ποτε B. E. Med. τῆς om. Exc. 22. πότον] πότον E. Med. πότον MS. Exc.
3. παρεῖναι] παρῶν Excerpta, ubi τότε Valesius pro τότε. 5. χειρωθήσεσθαι] χειρωθήσεσθαι Excerpta, ἐγχειρωθήσεσθαι Schweigh. 7. Δεινόλοχος. Συρακ.] In epitomen haec redegit Eudocia p. 131. 8. ἐπὶ τῆς om. Med. 9. μαθητῆς] Aelian. Hist. Anim. VI, 51. Δεινόλοχος ὁ ἀνταγωνιστῆς Ἐπιχάρμου. Eum citat Hesych. in Ἄδος, Μυρμική, et Ὀλβάζιον. Reines. Et Phot. v. Ἐς ὑπὸ ῥόπαλον δραμεῖται, et Athen. III. p. 111. vid. ibi Schweigh. Müller. 11. Δεινόμαχος] Philosophus Cyrenaicus, Cic. de Fin. V, 8. Offic. III, 33. Lact. III, 7. Reines. 12. ὄνομα κύριον] ὁμοίως E. 14. Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι] Soph. Oedip. Col. 510. sq. „Huc respexit Liban. 2. p. 562. κακὸν εὐδον ἀνεγείρειν. Vid. Tollius in Longin. p. 37." Tourp. MS. 16. τοντέστι, τὸ ἐπεγείρειν] Haec sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Sophoclis. Küst. Iusto copiosius illa descripta. Verum haud accuratius in glossam convenit Aristophanica; verendumque ne studiosorum hominum opera locum istum ditavit. πάλαι συμβάντα] συμβάντα πάλαι E. 18. Καλλιμάχος] Fr. 278. 20. Ἀριστοφάνης] Acharn. 333 — 35. (351.) 21. Δεινὸν γὰρ] Δεινὸν μὲν γὰρ A. B. V. E. Med.

dem omnibus numeris absolutam praeferebat, re ipsa autem adumbrata quaedam et fucata civilis prudentiae imago in ipso inerat. nam in bellicis rebus alacritate atque audacia cunctos anteibat, et in ipso pugnae discrimine erat conspicuus. similiter, quod ad reliquam vitae rationem attinet, in commerciis quidem venustus promptusque, in consuetudine autem et convictu urbanus atque civilis, neque ab amore alienus. in rebus autem publicis et civilibus animum intendere, et futura prudenter providere, seque praemunire et ad populum verba facere prorsus non poterat. qui cum maximorum causas malorum in patria excitavisset, nullus momenti esse arbitratur quae ageret, sed idem vitae institutum tenebat, nihil in futurum prospiciens, sed amoribus ac poculis de die indulgens, ac symphonicorum cantibus aures commodans. tandem vero Titus ad statum, in quo res essent, leviter attendere eum coegit. conspicuus enim hominem talari veste in convivio saltantem, tacuit tum quidem, postridie vero cum adisset eum Dinocrates, et nescio quid patriae causa rogaret: Equidem,

inquit Titus, quod in me erit praestabo; ceterum te miro, Dinocrates, quo pacto in convivio tibi saltare lubeat, cum tantos motus in Graecia excitaris. tum quidem paulisper ad se redisse visus est atque cognovisse, argumentum longe ab instituto ingenioque suo abhorrens ab se susceptum fuisse. sed tunc temporis inter Titi comites in Graeciam venerat, persuasus res Messeniorum ex ipsius arbitrato quamprimum constituendas esse. Δεινόλοχος, Dinolochus, Syracusanus vel Agrigentinus, comicus, vixit Olympiade LXXIII. filius Epicarmini, aut, ut quidam tradunt, discipulus, docuit fabulas XIV. Detrica dialecto scriptas. Δεινομάχη. Nomen proprium. Et Dinomachus, nomen proprium. Δεινόν. Graece est, spes, malum iam olim sopitum rursus excitare. Molestum quidem est, quae olim acciderunt, eorum memoriam renovari; sed tamen caecitatis causam cognoscere cupio. et Callimachus: Quid lacrimam dormientem excitas? Aristophanes: Molestum est enim. adeo moroso homines esse animo, ut lapidibus petant et clamitent, nihil autem ex aequo velint audire.

ἀντι τοῦ ὤμων καὶ σκληρόν· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἡμφάκων. οὕτω δὲ αἱ σταφυλαὶ δριμυεῖαι οἶσαι καὶ οὐπω πέπειροι καλοῦνται. ἐκ γὰρ τοῦ ἐναντίου πεπανὸν τὸ ὠριμον καὶ ἡδύ. Φηλυκῶς δὲ τὰς ὄμφακας. καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν δράματι Ἑορταῖς·

Καὶ τὰς ὄφρῳς σχάσασθε καὶ τὰς ὄμφακας.

Ἴσον δὲ ἴσῳ φέρον· ἀντι τοῦ, δίκαιον καὶ ἐξ ἴσου. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κίρναμένου οἴνου πρὸς ἴσον ὕδωρ. λέγει δὲ κατ' ἴσον εἰπεῖν καὶ ἀκοῦσαι. Καὶ αὐθις· Ἀνθρώπους ἐσθίειν βλέποντας, καὶ δεινοῦς

533 κατὰ γαστέρα· λέγω δὲ Κλεισφόρος τε καὶ Θήρω-
τας καὶ Σιρουθίας καὶ Χαιρεφώντας.

Δεινοπαθεῖ. δεινῶς ἔχει, χαλεπὰ πάσχει.

Δεινόπους ἀρά. ἡ διὰ ποδῶν δέος ἐμπιοῦσα.

Δεινός. πανούργος, ἰκανός, ἀκολάκευτος, 15 τὴν τε πανουργίαν.
σοφός, ἔμπειρος.

Λέγειν σὺ δεινός· μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς
σοῦ. δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὐρηκ' ἐμοί.

ὁ νοῦς· σὺ μὲν δεινός ἐν τῷ λέγειν, ἐγὼ δὲ οὐ μετ' ἐννοίας σου ἀκούω διὰ τὴν δυσμένειαν.

Δεινός. ὅτι Δεκέβαλος ὁ τῶν Δακῶν βασι-
λεὺς δεινός μὲν ἦν συνεῖναι τὰ πολέμια, δεινός δὲ
5 καὶ πρᾶξαι καὶ ἐπελθεῖν εὐστοχος, ἀναχωρῆσαι καί-
ριος, ἐνέδρας τεχνίτης, μάχης ἐργάτης· καὶ καλῶς
μὲν νίκη χρῆσασθαι, καλῶς δὲ ἦτταν διαθέσθαι
ἠπίστατο. ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἀνταγωνιστῆς ἀξιόμαχος
ἐπιπολὸν τοῖς Ῥωμαίοις ἐγένετο.

[Δεινός λέγεται καὶ κατὰ τὴν τῶν λόγων δύνα-
μιν.]

Δεῖνος. προπερισπωμένως, ὁ ψηκτῆρ, ὁ
παρ' ἡμῖν ψηκτρίον λέγεται.

Δεινότητα. τὴν τε τῶν λόγων δύναμιν δηλοῖ

τὴν τε πανουργίαν.

Δεινουμένην. πατουμένην.

Δεινομένην ὑπὸ βουσίην ἐμὴν ἐφύλασσον ἔλωα.

Δείνων. ὄνομα κύριον

1. ἀντι τοῦ ὤμων] Haec sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. Küst. Quae rectius collocata sunt sub v. ὄμφακας, minus tamen plene descripta. μεταφορικόν E. 6. σχάσασθαι] σχάσασθε A. m. sec. B. E. *V. σχαλάσασθε C. τὰς ὄμφακας] Huc respexit Phrynichus, Segui. p. 56. 7. ἴσον δὲ] δὲ om. V. C. 10. ἐσθίειν βλέποντας] Infra v. Κλεισφόρος, ubi fragmentum hoc repetitur, rectius legitur ἐσθίειν εἰδόντας. Küst. Immo probabilius est scriptura βλέποντας, ad comicam rationem efficta. 13. δεινῶς ἔχει, χαλεπὰ πάσχει] δεινὰ πάσχει, δεινῶς ἔχει, ἡγουν χαλεπῶς E. Similia Hesy-chius. χαλεπὰ πάσχει om. Zou. p. 489. 14. Δεινόπους ἀρά] Explicatio Schol. Sophocli. Oed. R. 418. supra proposita in v. Ἀμφιπλήξ. ποδῶν] τῶν ποδῶν B. *V. C. E. Med. cum gl. superiore. 15. Δεινός] Lex. Rhet. p. 234. ἰκανός, ἡ δέος ἀξίος καὶ δέος ποιητικός, ἡ πανούργος, ἀκολάκευτος, σ. ἔμπ. 17. Λέγω σὺ δεινός· μανθ. Sophocli. Oed. R. 545. sq. Δει-
νός] δεινός εἶ V. C. Id ad inferiorem versum σὺ μὲν δεινός esse referendum demonstrat glossa hinc, opinor, petita Λέγειν σὺ
δεινός.
8. Ὅτι Δεκέβαλλος] Fragmentum hoc legitur apud Xiphilinum vel potius Dionem in Domitiano p. 330. 331. Küst. Apud Dion. Cass. LXVII. 6. Novissima repetuntur v. Ἀνταγωνιστῆς. Δεκέβαλλος] Δεκέβαλος A. B. *V. 6. Legendum ἐνεδρεῦσαι cum v. Καίρια. 7. διαθέσθαι] Hinc emendanda Dionis lectio vulgaris διαθεῖναι. 10. Cf. praeter alios Demetrius de elo-
cut. 75. et Schol. Plat. p. 329. κατὰ τὴν — δύναμιν] καὶ ἡ — δύναμις A. B. E. Quam interpretationem potius ad v. Δεινότης spectare vidit Gaisfordus; accedit quod observationem omittunt V. C. Itaque suspectam glossam notavi. 12. Δεῖνος. προ-
περισπ.] De significatione huius vocis vide Athen. lib. XI. p. 467. Küst. Adde Schol. Aristoph. Nub. 380. ψηκτῆρ] ψηκτῆρ E. in seqq. firmans vulg. ψηκτρίον. Iam cum ψηκτῆρ etiam Hesychius et Etym. M. praebent, id ut in re evidenti reposuit Gais-
fordus, itemque ψηκτρίον, ubi ψηκτῆριον codex Zou. p. 475. Praeferat ψηκτῆρ et ψηκτῆριον reponens Toupinus II. p. 395. Ve-
rum haec utut mendosa servanda duxi, cum fideliter ea nescio quis ad v. Ψῆκτρα traduxerit. Sequebantur Δεῖν φήθηεν. δειν
εἶνα ὑπέλαβον, quae cum A. B. C. V. E. omissa sunt, quippe rectius supra post v. Δεῖν collocata. 14. Δεινότητα] Δει-
νότης B. E. 17. Δεινουμένην] Vox haec corrupta est, cuius loco Portus putabat scribendum esse δινομένην. Sed quid hoc?
Omnino et sensus et metrum requirunt, ut legatur δεινομένην, a δεινω, tunde, vel verbero: sed quae vox alio loco ponenda
est. Küst. Δεινουμένην his Zou. p. 449. Δεινομένην ex Etym. M. probavit Bentleus Callim. Fr. 51. Adde Ruhken. Ep.
Crit. II. p. 179. et Naekium in Rhen. Musei Vol. III. p. 543. Iam etsi litterarum ordo demonstrat, Snidam in capite gl. Δεινου-
μένην reperisse, parum tamen referre videtur, δεινομένην an δινομένην probetur. Ceterum δεινομένην περι βουσίην gramm.
in Cram. Anecd. II. p. 376.

hic ὄμφακας significat immitem et durum: per translatio-
nem ductam ab uvis acerbis et immaturis, contra vero
quod est maturum, molle est et suave. dicitur autem ge-
nere feminino τὰς ὄμφακας. Plato Comicus in fabula Ἑορ-
ταῖς: *Supercillia subducite utrasque immaturas. Ἴσον ἴσῳ*
φέρων autem est instum et aequum: per metaphoram ductam
ab vino, quod cum pari aquae portione miscetur. intelligit
autem aequam dicendi et audiendi potestatem. Et alius: *Ho-*
mines cibis inhiantes et ventri maxime deditos, Clisophos
dico et Therones et Struthias et Chaerephontes Δει-
νοπαθεῖ. Graviter vexatur, molestias patitur. *Δεινό-*
πους ἀρά. Dirae pedibus terrorem incutientes. *Δεινός.*
Callidus, promptus, qui nullis blanditiis flectitur, sapiens,
peritus. *Dicendi tu quidem peritus es; at ego parum ido-*

neus ad te audiendum. inimicum enim et gravem mihi te ex-
pertus sum. id est: ipse quidem facundus es; at inimicum
mihi aequis te auribus audire non possum. *Δεινός.* De-
cebalus, Dacorum rex, in rebus bellicis tam intelligendis acu-
tus, quam in gerendis strenuus erat; idemque hostem pru-
dentem aggredi, opportuno tempore recedere, insidias struere,
proelium inire, victoria recte uti, acceptamque cladem resar-
cire optime norat. quamobrem Romanis diu formidabilis ex-
stitit adversarius. [*Δεινός.* dicitur etiam de eo qui facul-
tate dicendi pollet.] *Δεῖνος.* Cum circumflexo in priore
syllaba idem significat quod ψηκτῆρ, sive, ut apud nos dicitur,
ψηκτρίον. *Δεινότητα.* Et facultatem dicendi significat et
calliditatem. *Δεινουμένην.* Calcatam a do-
bus meam custodiebam arcem. *Δείνων.* Nomen proprium.

Δείνωσις. δεινότης, σκότωσις.

Δεινωποί. δειματώδεις, φοβεροί.

Δεινοί. φοβεροί, ἔμπειροί, σοφοί. Διδ
ἄμφω ἅπαντας ἀλλήλων ὠμοσάτην, ὅσοι δὲ ἐν Χρι-
στιανοῖς δεινότατοι ὄρκοι εἰσὶ τε καὶ ὀνομάζονται, 5
μή ποτε ἀλλήλων καταπροήσασθαι ἄχρι τῶν ἐς τὸν
ἥλεθρον φερόντων κινδύνων.

Δεινοὶ πλέκειν τοὶ μηχανὰς Αἰγύπτου.
ἐπὶ τῶν σφόδρα κακουργοτάτων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ
Αἰγύπτιοι. καὶ Ὀμηρος·

Δεινὸς ἀίτης.

ὡς.

Κλυτὸς Ἴπποδάμεια.

Δεῖξαντες. Οἱ δὲ αἰφνιδίως ἐπεκθέουσι τῷ
τάγματι, καὶ διὰ τῆς φάραγγος δεῖξαντες προσπί- 15
πτουσι τοῖς Ῥωμαίοις.

534 Δεῖξεις. Ὁ δὲ Ἀρκεσίλαος ἐς τὰς ἀργυρικὰς γραφόμενον (Ἀθήναιος δὲ ὁ γεγραφὼς ὄνομα), ὁ

δείξεις ἀπήντα πρῶτος, συχοῖς τε ἐπήρκει καὶ
συνηράνιζε.

Δειπνητὸς. ὁ καθ' ἡμᾶς ἀρίστον καιρὸς.

Δειπνίζω ἕτερον· δειπνῶ δὲ ἐγὼ αὐτός.
καὶ δειπνεῖν. Καίτοι τὸν Ἀγαμέμνονα ἐποίησαν
Ὀμηρος δειπνίζοντα τοὺς ἀρίστους. Καὶ αὐθις·
ὑπόδεξαι ἡμᾶς καὶ δειπνισον.

Δειπνολόχον. κλεπτοτρόφον.

Δεῖπνον. τὸ πρωινὸν ἀρίστον, ἧπερ ἀκρατι-
10 σμὸς λέγεται. εἶτα περὶ ὥραν τρίτην ἀρίστον· παρὰ
τὸ εἰς ἀριστείαν προέρχασθαι. καὶ δεῖπνος, μεθ' ὃν
δεῖ πονεῖν. εἶτα τὸ ἑσπερινὸν δόρπος, παρὰ τὸ δόρυ
παύειν. καὶ Ἀριστοφάνης·

Δειπνεῖν με δίδασκε.

Δειπνοσοφισταί. βιβλίον ἐστὶν οὕτως ἐπι-
γραφόμενον (Ἀθήναιος δὲ ὁ γεγραφὼς ὄνομα), ὁ

1. σκότωσις] Etiam Lex. Bachm. p. 190. „Haec interpretatio referenda est ad vocem δίνωσις, non δεινώσις: quarum illa ducta est a δίνη, haec vero a δεινός.” Küst. Similiter Küsterus Hesychium restituit. 2. Δεινωποί. δειματώδεις, φοβεροί. Δεινοί. ἔμπ.] Sic locum hunc ex MSS. Paris. supplevimus et distinximus, qui in prioribus editt. ita legitur: Δεινωποί. δειματώδεις, φοβεροί. ἔμπειροι etc. Excidit ibi nimirum vox Δεινοί, et cetera quae sequuntur praecedentibus invito sensu continuantur: quam confusionem auctoritate MStorum ex hoc loco sustulimus. Küst. Cf. Zon. p. 475. Δεινοποιοί C. Vide Hesiodi Scut. 250. 3. Ueberius Lex. Bachm. p. 190. φοβεροί neglecti vulg. Διδ ἄμφω ἅπαντας] Fragmentum hoc legitur apud Procopium Histor. Arc. cap. 2. eiusque pars repetitur infra v. Καταπροήσασθαι. Küst. 4. ἅπαντες A. B. E. *V. Edd. ante Küst. ἀλλήλων] ἀλλήλω B. C. E. cum MSS. in v. Καταπροήσασθαι. 6. τῶν ἐς] τὸν ἐς A. 8. πλέκειν τὰς] Mendum ut videtur Küst. a Gronov. Em. p. 103. exagitatam: nam πλέκειν τοὶ A. B. V. E. C. Med. Schol. in Aristoph. Nub. 1128. et Theocr. XV, 48. 9. κακουργούντων] κακουργοτάτων A. V. Zenobius III, 37. 10. Ὀμηρος] II. ὁ. 626. Küst. Non convenit exemplum, nisi legitur in Homero δεινὸς ἀίτης, feminino genere. Hemst. Sine dubio reponendum ἀίτης ex Schol. Ven. Adde Ruhnken. praef. Hesych. T. II. p. VIII. Nec reticendum veram lect. Portum perspexisse. Gaisf. 13. Κλυτὸς] II. β. 742. κλυτός; B. E. 14. Δεῖξαντες] Lego ἀξαντες. Error ortus ex similitudine Δ et Δ. Hesych. Ἀξας. ὀρμήσας. Vel διεξάξαντες. Theocr. Id. XIII, 23. Ἄλλα διεξάξε. Διεξάντες. Tour. MS. Δεῖξαντες Valckenarius. Οἱ δὲ αἰφνιδίως ἐπεκθέουσι. Fragmentum hoc Vallesius ad Polybium refert; qui etiam recte monuit, pro δεῖξαντες hic scribendum esse διεξάντες. Nam alteram lectionem sensus omnino respuit. Küst. 15. φάραγγος] φάρυγγος V. C. 17. Ὁ δὲ Ἀρκεσίλαος] Fragmentum hoc legitur apud Laertium lib. IV. segm. 38. Küst. δὲ om. E. Infra συνεράνιζε *V. ἐς τὰς ἀργυρικὰς δ.] Locī huius sensum optime exposuit Salmasius de Foen. Trapezit. p. 547. 548. quem vide. Küst. Significatus vocis est omnino singularis.
3. Δειπνητὸς] An δειπνητὸς? Nicand. Ther. 761. Tour. MS. Ibi tamen e duobus MSS. δειπνητὸς edidit Schneiderus. Cum Suidas Zon. p. 475. Tum Gaisfordus: „Δειπνητὸς Hom. Od. ὁ. 170. et sic Etym. M. Dorvill. Eustathius p. 1814, 37. Ἔστι δὲ δειπνητὸς ἡ δειπνητὸς ὁ τοῦ δειπνοῦ καιρὸς· ἄλλος δὲ σαφέστερον εἰπεῖν δειπνητὸς δευτόνως, αὐτὸ φασὶ τὸ δειπνον. βαρυστόνος δὲ ἡ ὥρα τοῦ δειπνοῦ. 5. Καίτοι τὸν Ἀγαμ.] Ex Athenaeo l. p. 9. A. Gaisf. Adde v. Ὀμηρος. 8. Δειπνολόχον] Hesiod. Opp. et D. 721. Atque hinc corrige Etym. M. qui habet Δειπνολόχος, κλεπτοφόρος. Tour. MS. Si quidem ad Hesiodum respexit Suidas, Gaisfordo videbatur reponendum Δειπνολόχον. κλεπτοτρόφον: quod praebet Zon. p. 479. Deinde cum V. C. delevi: Δεῖπνον τοὶ ὠ. Σκύθα. ζῆτι ἐν τῷ Ἀκχιζόμενος. Quae habet A. in marg. Addunt A. B. ζῆτι περὶ τῶν πολυτελειῶν δειπνων ἐν τῷ Βιτέλλιος. Sed omissio τῶν praebet Βιτέλλιος Med. haec subilicent gl. Δεῖπνον. 9. Δεῖπνον. τὸ πρωινόν] Vide Scholiastam Homeri in II. ὠ. 124. et Athen. lib. I. cap. 9. Küst. Adde Zon. p. 482. ἀρίστον] ἀριστος E. 11. προσέρχασθαι] προσέρχασθαι A. Sed vide gl. Ἀριστον. 13. Ἀριστοφάνης] Ran. 107. 15. ἀδηφάγων] ἀδηφαγών A. C. *V. Med. Schol.

Δείνωσις. Indignitatis exaggeratio, vertigo. Δεινω-
τοί. Terribiles, formidabiles. Δεινοί. Terribiles, pe-
riti, sapientes. Quare iuramentis omnibus, quae apud
Christianos sanctissima habentur, adhibitis alter alteri
fidem suam astrinxit, non deserturos esse invicem, etsi
supremum vitae discrimen subeundum esset. Δεινοί
πλέκειν τοὶ μηχανὰς. Aegyptii callidi sunt fraudum artifice-
ces. dicitur de hominibus admodum improbis, tales enim sunt
Aegyptii. Homerus: vehementer ventus. dictum est ut κλυτὸς
Ἴπποδάμεια. Δεῖξαντες. Illi vero repente legionem
inradunt, et cum vallem transissent, in Romanos impetum
faciunt. Δεῖξεις. Arcesilaus vero ad mensas argen-
tiorum primus accedebat, plurimisque suppeditabat sum-

ptus, et pecunia collatitia eos adiuvabat. Δειπνη-
τὸς. Tempus prandii, secundum nostram rationem. Δει-
πνίζω. Alterum coena excipio, δειπνῶ vero coeno. Quam-
quam Homerus Agamemnonem facit coena excipientem prin-
cipem. Et alibi: Hospitio et coena nos excipit. Δειπνο-
λόχον. Furem ciborum. Δεῖπνον. Cibus, quem mane
sumebant, quique nunc vocatur ἀκρατισμός. deinde circa horam
tertiam ἀρίστον: ita dictum, quod eo sumpto ad ἀριστείαν.
i. e. strenue pugnandum exirent. inde δεῖπνος, prandium. quo
sumpto laborandum esset. denique δόρπος, coena, sic dicta,
quod tunc hasta quiesceret. Aristophanes: Coenare me docet.
dicitur de hominibus voracibus. Δειπνοσοφισταί. Li-
ber sic inscriptus, valde utilis, cuius Athenaeus auctor est.

δοτιν ἐπωφελές. Ὅτι Οὐλιπιανός, εἰς τῶν Δειπνοσοφιστῶν ὃς Κεϊτούκειτος ἐκλήθη, διὰ τὸ συνεχῶς προβάλλειν, εἰ κείται ὦρα ἐπὶ τοῦ τῆς ἡμέρας μορίου, καὶ εἰ ὁ μέθυσος ἐπὶ ἀνδρός, εἰ μήτρα ἐπὶ τοῦ ἐδωδίου βρώματος, σύαγρος τε εἰ κείται ἐπὶ τοῦ σός. καὶ νόμον εἶχεν ἴδιον μηδενὸς ἀποτρῶγειν, πρὶν εἰπεῖν, κείται ἢ οὐ κείται.

Δειπνοφόροι. αἱ φέρουσαι τοῖς κατακεκλιμένοις ἐν τῇ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῇ τὰ δεῖπνα.

Δειρά καὶ δειράδες, οἱ τραχώδεις τόποι τῶν δρῶν.

[Ὁ δὲ δείσας μὴ περὶ τῶν ὄλων ** τὴν χώραν ἐκλείπειν ἔγνω. καὶ αὐθις.]

Τὸν πάρος Ὁρβηλοῖο μεμνῶτα δειράσι ταῦ-
ρον.

Δειρατιώτης. δῆμὸς ἐστὶ τῆς Λεοντιδος Δειράδος. ἀφ' οὗ ὁ δῆμότης Δειρατιώτης.

Δειραχθές. τὸ τὴν δειρὴν ἀλγύνον.

Δειραχθές ἐμβροχον ἄμμα πετεινῶν.

Δειρή. ὁ τράχηλος.

Δεῖσα. ἡ ὕγρασία.

Δεισαλέα. κοπρωδὴ. δεῖσα γὰρ ἡ κόπρος.

Δεισαντας. φοβηθέντες. Καὶ Δείσας, φοβη-
θεῖς. Ἡρόδοτος. Ὁ δὲ δείσας περὶ τοῖς Ἕλλησι, μὴ οὐ δύνωνται τὸν βάρβαρον ὑπερβαλέσθαι. Καὶ Ἀππιανός. Δείσας ὁ Καῖσαρ περὶ τῷ Κικέρωνι, ἐπέστρεφεν εἰς τοῦπίσω. Καὶ αὐθις. Ὁ δὲ δείσας περὶ τὸ αὐτῷ καὶ τῇ πόλει.

10 Δεισιδαιμονία. εὐλάβεια περὶ τὸ θεῖον, ⁵³⁵ δειλία, ἀμφιβολία περὶ τὴν πίστιν. Καὶ Δεισιδαιμων, οἶονεῖ δεδοικώς. Ὁ Ἀπόστολος. Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὡς δεισιδαιμονιστέρους ὑμᾶς θεωρῶ. ἀντὶ τοῦ θεοσεβεῖς. Καὶ Κρίτων ἐν τοῖς Γετικαῖς φησιν. Οἱ δὲ βασιλεῖς τῶν Γετῶν ἀπάτη καὶ γοητεία δεισιδαιμονίαν καὶ ὁμόνοιαν ἐνεργασάμενοι αὐτοῖς μεγάλων ἤδη ἐφίονται. Καὶ Πολύβιος ὁ Μεγαλοπολίτης περὶ Τιμαίου φησιν. Οὗτος γὰρ ἐν μὲν ταῖς τῶν πέλας κατηγορίαις πολλὴν ἐπιφαίνει 20 δεινότητα καὶ τόλμαν· ἐν δὲ ταῖς ἰδίαις ἀποφάσε-

1. Οὐλιπιανός, εἰς τῶν Δειπνοσοφιστῶν ὃς Κεϊτ. Haec et quae sequuntur sumpta sunt ex prooemio, quod libris Athenaei praefixum est; eademque repetuntur infra v. Κεϊτούκειτος. Küst. Ὅτι Gaisf. cum *V. Libri tametsi hanc observationem agnoscent, ipsa tamen species arguit eam ab lectoribus ascitam fuisse, qui glossae opportunitatem cupidius arripere. Δειπνοσοφιστῶν Med. 3. προβάλλειν, εἰ κείται ὦρα ἐπὶ τοῦ τ. Sic locum hunc ex MSS. supplevi, qui in prioribus edit. ita legitur, προβάλλειν κείται ἐπὶ τοῦ τῆς etc. Küst. εἰ κείται] εἰ om. A. B. V. E. Med. ὦρα] ὦρας B. E. om. Med. Mox ἐπὶ E. pro κατά. 4. ἡ μήτρα] εἰ μήτρα A. B. *V. (qui mox ἀρώματος) cum libris glossae posterioris. Supplendum etiam κατ. 6. εἰ κείται] οὐ κείται A. In extremis habet A. in marg. consentiens fere cum B. E. Med. Κεϊτούκειτος. ζῆτι (τὸ δὲ δεϊτούκειτος ζῆτι Med.) ἐν τῷ Ἀθηναιος περὶ ὧν μνημονεύει ἀνδρῶν παλαιῶν μεγαλοπύργως δοξάντων ἔστιαν· περὶ τε ἀλεξάνδρου καὶ ἀλκιβιάδου καὶ ἐμπεδοκλέους ἀκραγαντίνου (ἀκραγαντίνων Med.) καὶ τῶν λοιπῶν. Vide ipsam v. Ἀθηναιος. 9. Δειπνοφόροι. αἱ φερ. τοῖς κατακ.] Plenius hac de re Harpocratio: ex quo Suidas. Vide etiam Meurs. Graec. Fer. v. Ὁσχοφόρια. Küst. Copiosius etiam Lex. Rhet. p. 239. cuius narratio fere consentit cum Plutarchi Thea. 23. unde discimus istud institutum ad religionem Oschophorum pertinuisse. Ceterum etsi κατακεκλιμένοις et sententia requirit et plerique Harpocratiois libri firmant, alterum tamen Palatini fide stabilitur. 13. Ὁ δὲ — καὶ αὐθις delevit Küsterus, haud frustra: cum appareat ea sub extremam gl. Δείσαντες revocari debuisse. Monuit etiam Gronovius Rec. mutilat. p. 42. Ceterum post ὄλων interciderunt pauca quaedam: velut supplere licet, ἀναυδῶσαι κίνδυνον. 15. Τὸν πάρος Ὁρβηλ.] Antipatri Sidon. XVIII, 1. Anthol. Pal. VI, 115. Vide v. Μεμνῶτα καὶ Ὁρβηλοῖο. 17. Δειρατιώτης] Scribe Δειραδιώτης, ut habet Harpocratio, ex quo Suidas. Küst. Adde Steph. Byz. et Plut. Alcib. 25. Cum Suidae tamen libris concordat Harpocr. Pal. 18. Δειραχθές] Archiae Ep. VIII, 3. Anthol. Pal. VI, 179. Attulit haec etiam Zon. p. 482. 20. πετεινῶν] πετηνῶν V. C. Cf. v. Δειρασιπέδη.
2. Δεῖσα] V. Boisson. Anecd. T. IV. p. 373. 3. Δεισαλέα] Ἰγνα καὶ δεσαλέα Clemens Al. Protr. p. 49, 24. Hemst. Addit Wassius δεισαλέας τροφαῖς ex Paedag. III. p. 297. Cf. Schol. Clem. pp. 116. et 135. et Zon. p. 479. 5. Ἡρόδοτος] VII, 163. 6. ὑπερβαλέσθαι *V. 7. Ἀππιανός] Ed. Schweigh. T. I. p. 91. τῷ Κικέρωνι] τὸν Κικέρωνα E pr. 8. Vide nos sub v. Δειρά. 12. δεδοικώς] δεδοικώς τοὺς δαίμονας E. ὁ δεδιώς τοὺς δαίμονας Zon. p. 475. Ἀπόστολος] Act. Apost. XVII, 22. 14. Κρίτων] Κρίττον A. κρείττον C. 16. δεισιδαιμονίαν] καὶ δεισιδαιμονίαν V. C. Mox ἐργασάμενοι V. C. ἐνεργασάμενοι αὐτοῖς καὶ ὁμόνοιαν] καὶ ὁμόνοιαν ἐνεργασάμενοι αὐτοῖς dedi cum A. 18. Οὗτος γὰρ — ἐστὶ πλήρης] Fragmentum hoc Polybii [XII, 24.] legitur in Collectaneis Constantini Imperatoris ab Valesio editis p. 57. unde id Suidas deprompsit. Küst.

Ulpianus est unus Dipnosophistarum, qui Κεϊτούκειτος appellabatur, quod crebro quaestiones lactare solebat: velut an ὦρα de parte diei positum inveniretur; an μέθυσος de viro ebrio; an μήτρα de edulio; an σύαγρος de apro; omninoque hanc sibi legem indixerat, ut priusquam de cibo comederet, diceret, κείται ἢ οὐ κείται. Δειπνοφόροι. Mulieres quae in Minervae templo inclusis coenam ministrabant. Δειρά. Et δειράδες. Iuga montium. Taurum, qui olim in Orbeli iugis mugierat. Δειρατιώτης. Dirades est pagus tribus Leontidis: cuius popularis dicitur Diradiotes. Δειραχθές. Quod collum stringit. Vinculum auscupibus aptum aviumque collum stringens. Δειρή. Collum. Δεῖσα. Humor. Δεισαλέα. Stercora. δεῖσα enim stercus est. Δείσαντες. Metuen-

tes. Et Δείσας, metuens. Herodotus: Ille vero metuens, ut Graeci barbaros possent superare. Et Appianus: Caesar Ciceroni metuens reversus est. Et alibi: Ille vero et sibi ipsi et civitati metuens. [Et alibi: Ille veritas ne discrimen totius reipublicae subeundum esset, regionem deserere statuit.] Δεισιδαιμονία. Metus numinis, superstitione, dubitatio de fide. Et Δεισιδαιμων, metuens numinis. Apostolus inquit: Viri Athenienses, vos enim video nimis esse supersticiosos. Et Crito in Geticis ait: Reges vero Getarum, cum impostura et praestigiiis magicis illorum animis religionem incusserint et consensionem, magna animo agitant. Et Polybius Megalopolitanus de Timaeo inquit: In aliorum vitiiis obiurgandis magnam ille solertiam et audaciam ostendit; in suis vero narrationibus ipse so-

σιν ἐνυπνίων καὶ τεράτων καὶ μύθων ἀπιθάνων, καὶ συλλήβδην δεισιδαιμονίας ἀγεννοῦς καὶ τερα-
τείας γυναικώδους ἐστὶ πλήρης. — "Ὅτι Ἀσκλη-
πιόδοτος ἥσιος ἦν καὶ εὐσεβής· καὶ τὰ μὲν πρῶτα
δεισιδαίμων ἐγεγόνει καὶ εὐλαβῆς οὕτω σφόδρα, 5
ὥστε μῆτε θύειν ἀνέχεσθαι, μῆτε τινὸς ἀπορρήτου
μηδενὸς ἀκούειν. οὐ γὰρ εἶναι ταῦτα τῆς γενέσεως
ἄξια, ἀλλὰ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῶν ἐν Ὀλύμπῳ δια-
ζῆν ἡγουμένων. — "Ὅτι ἡ εὐσέβεια μέση τυγχάνει
ἀσεβείας καὶ δεισιδαιμονίας. — "Ὅτι δεισιδαιμο-
10
νία ἡ ἄκαιρος παρῆρσία. — "Ὁ Πύρρος γὰρ συλῶν
τὰ χρήματα τῆς Περσεφόνης, ἐπισκώψας ἔφη· Ἡ
ἄκαιρος θεοσέβεια δεισιδαιμονία ἐστὶ, καὶ τὸ συλ-
λέξαι πλοῦτον ἄπονον εὐβουλία.

Δεισιδαίμων. Θεοσεβής· ἡ ἀμφίβολος περὶ 15
τὴν πίστιν, καὶ οἰονεὶ δεδοικώς. Καὶ Δεισιδαιμο-
νίας, ἀντὶ τοῦ θεοσεβείας, εὐλαβείας περὶ τὸ θεῖον·
ἡ δειλιάς. Ὁρῶν δὲ τοὺς στρατιώτας δεισιδαιμο-
νοῦντας ἐπὶ τοῖς σημείοις, ἐφιλοτιμεῖτο διὰ τῆς
ἰδίας ἐπινοίας καὶ στρατηγίας μεταθεῖναι τὰς τοῦ 20
πλήθους εὐλαβείας.

Δεῖ σοι. πρέπει.

Δεῖται. προσδεσμεύεται· ἡ χορῆσι.

Δῆ. ἀντὶ τοῦ νῦν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Φρόντις δὴ καὶ διάθρει.

Σωκράτης λέγει πρὸς τὸν πρεσβύτην. τὸ δὴ ἰσοδύ-
ναμον τῷ νῦν.

Δηβελτός. πόλις Θρακική.

Δήετε. εὐρήσετε.

Δηθά. ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Δηθάκις. πλειστάκις.

[Δηθαίωνες. οἱ μακρόβιοι.]

Δῆθεν. ὡς δὴ φησι. τοῦτο δὲ προσποίησιν
ἀληθείας ἔχει, δύναμιν δὲ ψεύδους. λαμβάνεται δὲ
τὸ φεν ὡς παραπληρωματικόν. Ὁ δὲ Σερτώριος
παρῆνει, ὡς δῆθεν αὐτοῖς παραδοῦναι τὴν πόλιν. —
Ἐπὶ δὲ Κύρος ὡς ἐπὶ Πισίδας δῆθεν ἐπορεύετο, ἐφ' οὓς
στρατεύειν προεφασίζετο. Καὶ αὐθις· Προέτεινε
τὰς χεῖρας, ἵκετεύων δῆθεν. Καὶ αὐθις· Ἄλλως
δὲ τῆ καθ' ἡμᾶς πολιτεία χαίρειν ἐθέλοντα δῆθεν.

Δηθύνω. ἐγχερόνζω, βραδύνω.

Δήεις. εὐρήσεις. ἐν Ἐπιγράμματι·

Γραψάμενος δήεις.

Ἄδηα. καταπεπολεμημένη, κατακεκαυμένη· ἡ 536

3. Ἀσκληπιόδοτος] Ex Damascio. Küst. "Ὅτι cum. *V. 5. εὐλαβής] εὐσεβής B. E. οὕτως sola Med. 7. τῆς γενέσεως] τῆς om. E. In novissimis sive ἡγουμένων labem duxit sive quaedam interciderunt, aliquid licet ad sententiam desiderare. 9. ἡ εὐσ.] "Ὅτι praefixum cum *V. 11. παρῆρσία] Scribendum εὐσέβεια vel θεοσέβεια sensus loci suadet. Küst. Verendum sane ne hisce summa verborum ex Appiano laudatorum contineatur. Supra δεισιδαιμονίας Med. "Ὁ Πύρρος γὰρ] Haec sunt verba Appiani, quae leguntur in Excerptis ab Valesio editis p. 554. Küst. Ed. Schweigh. T. I. p. 70. 12. Περσεφόνης] Περσεφόνης A. 18. Ὁρῶν δὲ τοὺς στρατιώτας δεισιδ.] Fragmentum hoc Valesius ad Polybium refert. Küst. Ed. Schweigh. T. V. p. 82. 20. μεταθεῖναι τὰς τοῦ] μεταθῆναι τοὺς A. 22. Δεῖ σοι] Gl. om. V. C.

2. Νεφέλαις] V. 702. 6. Δηβελτός] Vide supra v. Δεβελτός. Küst. Zon. p. 499. Continuum glossam Δηγήρες. οἱ στρα-
τοί, e Zon. p. 492. derivatam, omiserunt A. B. C. V. E. 7. Δήετε] Il. c. 418. 8. Δηθά] Il. β. 435. et alibi. 9. Δη-
θάκις] Zon. p. 504. De hoc Schol. Oppiani Hal. V, 48. contulit Gaisf. 10. Δηθαίωνες] Deest gl. B. C. V. E. Notavi,
cum haec ipsa credibile sit a Zon. p. 492. irrepsisse. 11. Δῆθεν] Vid. Schol. Thucyd. I, 92. III, 11. Sophocli. Trach. 382.
Apolloni. Rhod. I, 998. III, 354. Adde v. Τῷ λόγῳ. Gaisf. Adde Tittm. in Zon. p. 504. 13. Ὁ δὲ — τὴν πόλιν] Oratio parum
consentanea. 15. ἐπὶ Πισιδίας] Lego ἐπὶ Πισιδίας. Sic saepius Xenophon, cum de hac re ageret. Cyri Exped. I. p. 6. 7. 8.
Sed Diodor. Sic. ὡς ἐπὶ Πισιδίας. Miror unde haec hausert Suidas. Vide v. Πισιδία. Tourp. MS. Πισιδίας A. V. C. et infra in
glossa iam castigata Πισιδία. Haec autem in brevitate coacta debentur gl. Ξενοφών. 17. Καὶ αὐθις· Ἄλλως] Et sequens
delevit Kusterus. 19. Δηθύνω] Vid. vel Il. d. 27. 20. Δήεις] Glossa Homericā: vid. Il. v. 260. et alibi. Glossam sa-
pra abhuisse collocari manifestum; ac mireris etiam Δηθά vocesque sequentes hanc sedem obtinuisse. ἐν Ἐπιγράμματι] Dio-
scoridis XIV, 4. Anthol. Pal. VI, 126. 22. Δῆα. καταπεπολ.] Ex Schol. Sophocli. Ai. 784. cum Zon. p. 499. Καταπεπολημένη
A. B. Deinde cum Schol. legendam κατακεκαυμένη.

mnis et prodigiis refertus est et fabulis ab omni fide remotis, ac summatim degeneri ac multiebre superstitione. † Asclepiodotus religiosus erat et pius et initio superstitionis adeo, ut neque sacrificare sustineret, neque arcanum ullum audire. neque enim haec mundo digna esse censebat, sed coelo et iis qui se in coelo vivere existimarent. † Pietas media est inter impietatem et superstitionem. † Superstitio est intempestiva religio. † Pyrrhus enim cum templum Proserpinae expilaret, cavillans dixit, intempestivam religionem esse superstitionem; pecuniam vero nullo labore capere, viri esse prudentis. Δεισιδαίμων. Religiosus. vel in fide dubius et quasi timidus. Et Δεισιδαιμονίας, superstitionis, religionis, vel metus. Ille autem videns prodigia militum animis religionem infudisse, commento singulari et arte metum multitudinis in fiduciam

vertere studebat. Δεῖ σοι. Decet te. Δεῖται. Ligatur. vel indiget. Δῆ. Nunc. Aristophanes Nubibus: Meditare nunc et dispice. haec Socrates ad senem dicit. ubi δῆ idem valet ac νῦν. Δηβελτός. Urbs Thraciae. Δήετε. Invenietis. Δηθά. Div. Δηθάκις. Saepē. [Δηθαίωνες. Longaevi.] Δῆθεν. Scilicet. haec vox speciem habet veritatis, at vim mendacii. syllaba vero φῆν assumitur ut particula expletiva. Sertorius vero suadebat, ut ipsis urbem scilicet dederet. † Cyrus vero prae se ferebat, quasi Pisiidiam petere, et expeditionem adversus eos suscipere vellet. Et alibi: Manus protendebat, quasi supplex. Alibi: Sed qui ceteroqui nostra reipublica simul et se oblectari. Δηθύνω. Divinatio, cunctio. Δήεις. Invenies. In Epigrammate: Cum pinzeris, invenies. Δῆα. Bellis vexata, combusta vel,

δηία, πεπονθυία. κοινῶς, πολεμία· Ἀτικῶς, δύστηνα. Σοφοκλῆς·

Ἦ δηία Τέκμησσα, δύμορον γένος.

Δηιάνειρα. ὄνομα κύριον.

Δηιδάμεια. ὄνομα κύριον.

[Δηιονεύς. ὄνομα κύριον.

Δηιοπίστης. ὄνομα κύριον.]

Δήιος. ὄνομα κύριον.

Δηιοτήτος. μάχης.

Δηιώ. ὄνομα κύριον.

Δηίων. διακόπτων.

Δηίπυλος. ὄνομα κύριον.

Δηίπυρος. ὄνομα κύριον.

Δηίφοβος. ὄνομα κύριον.

Δηλαδῆ. φανερώς.

Δηλαϊστή. ἐλεεινή, ἀθλία.

Δηλάτωρ. ὁ κατήγορος. καὶ δηλάτωρες. Ὅτι Ἀναστάσιος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων τὸ τῆς δηλατωρίας πάθος τιμωρεῖται πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔργοις.

Δηλατωρία. αἱ τῆς καταστάσεως τοῦ δημο-

σίου φόρου ἀποδείξεις παρὰ Ῥωμαίους, αἱ εἰσαγγελίαι.

Δήλεια. καὶ Δηλιάς.

Δηλίου κολυμβητοῦ. τοῦτο ἐρρήθη εἰς βίβλον Ἡρακλείτου, διὰ τὸ δυσνόητον, Δηλίου τινὸς δεῖσθαι κολυμβητοῦ, ὃς οὐκ ἀποπνιγῆσεται ἐν αὐτῷ. ἐπιγράφουσι δὲ αὐτὸ οἱ μὲν Μούσας· οἱ δὲ Περί φύσεως· Διόδοτος δὲ Ἀκριβὲς οἰάκισμα πρὸς στάθμην βίου· ἄλλοι Γνώμην ἡθῶν. Κόσμον τρόπων 10 ἐνὸς τῶν ξυμπάντων. ἢ οὕτως· Δηλίου κολυμβητοῦ, ἐπὶ τῶν ἄκρως νηχομένων. Σωκράτει γὰρ δόντος τοῦ Εὐριπίδου Ἡρακλείτου τοῦ Σκοτεινοῦ σύγραμμα, ἐρέσθαι, τί δοκεῖ; τὸν δὲ φάναι· Ἄ μὲν συνῆκα, γενναῖα· οἶμαι δὲ καὶ ἄ μὴ συνῆκα. πλὴν 15 Δηλίου δεῖται κολυμβητοῦ, εἰς τὸ μὴ ἀποπνιγῆναι ἐν αὐτῷ. Καὶ παροιμία· Δήλιος κολυμβητής, ἐπὶ τῶν πάντων ἐμπείρων νήχεσθαι.

Δηληγατίων. κατὰ Ῥωμαίους ἡ ἔκταγῃ τοῦ σιτοπομπείου καὶ ἡ ἀννωνῶν μετακομιδῆ.

Δήλημα. βλάβη.

1. δαῖα Τέκμησσα] δηία Τέκμησσα C. δηία A. V. 5. Post v. Δηιδάμεια quae inculcata erant ex v. Γύγης, Δηιδόκω. διτ. Ἀνατίτης Κναζάρη τε τῷ Δηιδόκω ἀπογόνῳ ἐπολέμησε, καὶ Μήδοις, Κιμμερίοις τε ἐκ τῆς Ἀσίας ἐξήλασε (ἐξέλασε B. Med.): reieci cum V. C. Ponit exemplum sine lemmate A. post Δηιονεύς. Δηιδόκω Edd. ante Gaisf. 6. Δηιονεύς om. V. Item continnam gl. om. V. C. Utramque notavi. 7. Δηιοπίστης] Immo Δηιοπίτης. Vide Homerum ll. λ'. 420. Küst. Tum habent A. *V. Δηίλεια: et Δηίμαχος. ὄνομα κύριον. Deinde ὄνομα κύριον non dubito quin irrepserint in v. Δήιος. 9. Δηιοτήτος] ll. ε. 348. 11. Δηίων] Immo δηίων: vide vel ll. σ'. 195. ἄφρον: δεικόπτον, ἐτίρωσκον Lex. Bachm. p. 192. Cf. v. ἄφρον. Δηιώσας. διακόπτας Zon. p. 502. qui cum Suida sive Hesychio facit p. 593. 13. Δηίπυρος] Eius meminit Homerus ll. ε. 83. Küst. Item Delpyll ε. 325. Hanc et praecedentem gl. om. A. 15. V. Zon. p. 504. 16. Δηλαϊστή] Refertur ad Ezechiel. V, 15. Habent Lex. Bachm. p. 192. Zon. p. 500. et Hesychius. ἀθλία om. B. C. E. 18. Ἀναστάσιος] Ὅτι ἄν. cum *V. De re v. Endlicher. in Priscian. p. 36. sq. 20. τοῦ δημοσίου — εἰσαγγελλία om. A.

1. Distinguebatur ἀποδείξεις. παρὰ Ῥωμ. αἱ εἰς. Meliora Zon. p. 500. 3. Δήλεια] Lege Δήλια. 4. Δηλίου κολυμβητοῦ] Haec leguntur apud Laertium Heraclito, segm. 12. unde Suidas. Küst. ἐρρήθη] ἐρρήθη A. V. E. C. Med. βίβλον] βιβλίον *V. βίον E. Med. 6. δεῖσθαι] δεῖσαι A. 7. αὐτῷ] αὐτῷ A. pr. 8. στάθμην] σταθμὸν Buttmanus, parum probabiliter. 9. Γνώμην ἡθῶν] Malim Γνώμονα ἡθῶν, i. e. Indicem morum. Küst. Κόσμον τρόπων ἐνὸς τῶν ξυμπάντων] Quamvis sic etiam legatur apud Laertium, locum hunc tamen suspectum habeo, qui sic fortasse scribendus et distinguendus est: Κόσμον τρόπων. Ἐνα ἀντὶ ξυμπάντων. i. e. Ornamentum morum. Unum instar omnium. Videtur enim liber Heracliti praeter alios titulos splendidos et ambitiosos etiam hunc habuisse, Εἰς ἀντὶ ξυμπάντων: quasi liber iste esset unus instar omnium, et qui eum legeret, reliquis carere facile posset. Haec est mea de loco isto coniectura, quam tamen non ita probe et amplector, ut non eam indictam velim, si quis sit, qui meliora docere me voluerit. Küst. Τούπιν λυδεῖται, κόσμον τρόπων· αἶνος (sive αἶνον) τῶν ξυμπάντων. Aliorum conatus indicabit Hübneriana Diogenis. 11. Σωκράτει] Σωκράτους B. E. Vide Diog. II, 22. 15. Novissima εἰς τὸ μὴ ἀποπνιγῆναι ἐν αὐτῷ Suidas adiecit an homines studiosi. Nec dubium quin continua sint ad eundem fontem revocanda. 18. Δηληγατίων Zon. p. 493. qui infra ἀννωνάς. κατὰ] παρὰ B. E. Tum Ῥωμαίους E. Mox σιτοπομπίου E. Novissima traducta sunt in v. Ἀννωνῶν μετακομιδῆ.

quae mala passa est. communiter ita vocatur hostis; Attice vero infelix. Sophocles: *O misera Tecmessa, genus infelix.* Δηιάνειρα. Nomen proprium. Δηιδάμεια. Nomen proprium. [Δηιονεύς. Nomen proprium. Δηιοπίστης. Nomen proprium.] Δήιος. Nomen proprium. Δηιοτήτος. Proclit. Δηιώ. Nomen proprium. Δηίων. Dissicans. Δηίπυλος. Nomen proprium. Δηίπυρος. Nomen proprium. Δηίφοβος. Nomen proprium. Δηλαδῆ. Manifesta. Δηλαϊστή. Miseranda, misera. Δηλάτωρ. Delator. Et δηλάτωρες. Anastasius Imperator Romanorum praeter alia etiam delationis crimen ultus est. Δηλατωρία. Indicia quae deferuntur de solutione publici tributi. apud Romanos ita vocantur accusationes. Δήλεια. Et Δηλιάς. Δηλίου κολυμβητοῦ. De libro He-

racliti, qui valde difficilis erat intellectu, dicebatur, Delium natatorem esse oportere, qui in eo non submergeretur. hunc librum alii inscribunt, *Musas*; alii *de Natura*; Diodotus vero certam vitae dirigendae rationem secundum normam; alii *Regulam morum*; alii *Ornamentum morum*. vel sic: *Delii natatoris*. dicebatur de natandi peritissimis. Euripides enim cum Heracliti Σκοτεινός vocati librum Socrati legendum dedisset, interrogasse fertur, quid ei videretur? illum vero respondisse: *Quae quidem intellexi, praecleara sunt; puto item, quae non intellexi: sed Delium natatorem esse oportet qui in his non suffocetur*. Et proverbium: *Delius natator*. dictum de his qui sunt natandi peritissimi. Δηληγατίων. Sic apud Romanos vocatur procuratio rei frumentariae et annonae transportatio. Δήλημα. Damnum.

Δηλήμων, ὁ βλαπτικὸς.
 Δηλήσεται, βλάβει, διαφθερεῖ. Καὶ Δη-
 537 λησις, ἡ βλάβη. Ἰησιὰς ἐπελθόντας ἐπὶ δηλή-
 σει τῶν βοῶν Θεσπιάδου.
 Δηλητήριον. φάρμακον.
 Δηλιάς, ἡ ναῦς. καὶ ἡ Δημήτηρ. καὶ κύριον
 ὄνομα.
 Δηλιασταί. οἱ εἰς Δήλον ἐξελθόντες Θεωροί.
 οὕτω Λυκούργος.
 Δήλιος. ὁ ἀπὸ τῆς Δήλου. Δήλος γὰρ ἡ νῆ- 10
 σος τοῦ Ἀπόλλωνος.
 Δηλονότι.
 Δήλων. ὀράσεων. καὶ δῆλοι, ὀράσεις, ἐνύ-
 πνια.
 Δημαγωγεῖ. στρατηγεῖ, ἄρχει τοῦ δή- 15
 μου.
 Ὅς ἐπτέτης ὧν οὐκ ἔφυσε φράτορας·
 νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ.

τουτέστιν, οὐκ ἐνεγράφη εἰς τοὺς φράτορας. Καὶ
 αὐθις· Ἐκδημαγωγηθέντας εἰς παθήσας.
 Δημαγωγικός. στρατηγικός. Πολύβιος·
 Μολπαγόρας, ἀπὸ λέγειν καὶ πράττειν ἰκανός,
 5 κατὰ δὲ τὴν αἴρεσιν δημαγωγικός καὶ πλεονέκτης·
 ὃς μοναρχικὴν ἐξουσίαν ἐναντὶ περιποιησάμενος,
 ἀνῆρέθη παρὰ τινων. Καὶ αὐθις·
 Ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικῶν·
 ἐστὶν ἀνδρός, οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους,
 ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν·
 Ἀριστοφάνης φησὶ.
 Δημαγωγός. Ἄνδρὸς δημαγωγῶ μεταπαίσαν-
 τος αὐτόν. τουτέστι, τοῦ δήμου ἄρχοντος. Ὁ Φλα-
 μίνιος δηλοκόπος καὶ δημαγωγὸς τέλειος, πρὸς ἄλλ-
 10 θινῶν δὲ καὶ πολεμικῶν πραγμάτων χειρισμῶν οὐκ
 εὐφρῆς.
 Δημάδης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ καὶ δημαγω-
 γὸς πανοῦργος καὶ εὐτυχῆς· πρότερον ναύτης ὦν.

2. Δηλήσεται] II. ξ'. 102. 3. Ἰησιὰς ἐ. ἐπὶ δηλήσει] Apparet imitatio Herodoti I, 41. 5. Δηλητήριον φάρμακον dem-
 pta interpunctione maluit Albertius in Hesychium, repugnante Boisson. in Herodiani Epimer. p. 21. Subiiciendum δὲ δέριον
 cum Zon. p. 501. 6. Δηλιάς. ἡ ναῦς] Haec navis etiam dicebatur Θεωρίς. Vide infra v. Θεωρίς. Küst. De triremibus
 Athen. et earum nominibus cf. Meurs. Att. Lectt. II, 7. Vid. infra Θεωρίς et Πάραλος. Reines. Nicocharis Deliadem memo-
 ravit Aristot. Poet. 2, 5. Semi librum cognominem Athenaeus. 8. Δηλιασταί. οἱ εἰς] Ex Harpocrate. Küst. Zon.
 p. 493. πεμπόμενοι Hesychius. Athenaeum VI. p. 234. addit Reinesius. Cf. Kiessl. de Lycurgi fragm. p. 59. 10. Sic etiam
 Zon. p. 493. Sapiunt haec recentius aevum: v. Herodiani Epimer. p. 21. 12. Δηλονότι om. vulg. 13. Δήλων. ὀρά-
 σεων] Hoc sensu vox ista accipitur apud LXX. Interpretes, ad quos Suidas respexit. Küst. Vid. Zon. p. 493. et annotat. in

Hesychium. δῆλοι] δῆλοι do A. 17. Ὅς ἐπτέτης ὧν οὐκ ἔφ.] Aristoph. Ran. 418. 419. 18. νυνὶ — φράτορας om. V. C.
 Ipsa horum explicatio fraudem aliquam arguit ab iis commissam, qui testimonium Aristophanis ornarent studiosius. Cf. v. Φρα-
 στήρες.

1. Καὶ αὐθις] Cum seqq. om. Kusterus. 3. Πολύβιος· Μολπαγόρας] Fragmentum hoc Polybil [XV, 21.] legitur in Excerptis ab
 Valerio editis p. 65. unde id Suidas deprompsit. Confer etiam infra v. Μολπαγόρας. Küst. 5. κατὰ δὲ — Ἀριστοφάνης φησὶ
 om. *V. Ac profecto versus Aristophanis recentem sapientem accessionem. αἰτησιν] In Excerptis modo laudatis legitur αἰρε-
 σιν, uti etiam hic apud Suidam legendum est. Küst. Dedit αἰρεσιν A. quod coniecerat Portus. 8. Ἡ δημαγωγία] Aristoph.
 Equ. 191 — 93. Dedit Gaisf. γὰρ cum B. E. pro δέ. Deinde legendum ἐτ' ἐστίν. 12. Δημαγωγός. ὁ ἀρχων τοῦ δήμου
 Zon. p. 494. 13. Ὁ Φλαμίνιος δηλοκόπος καὶ δημαγωγ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. III. c. 80. eiusque pars
 repetitur infra v. Ὀχλου. Küst. Haec transierunt in gl. Φλαμίνιος. 15. χειρισμῶν] χειρισμῶν A. 17. Δημάδης] Sext.
 Empir. p. 291, 25. et Fabric. Hemst. Firmatur locis ibi collectis, quod Kusterus infra repetit, Demadem ab remis in tribunal
 prosiluisse. Δ. Δθ. ῥήτωρ. ἔγραψεν — παίδων. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Δημάδης Ἀκαιῶδης Ἀθηναῖος ῥήτωρ Eudocia p. 131. 18. καὶ
 εὐτυχῆς] Haec et seqq. ut nunc extant satis mendosa sic restituebat Ruhnkenius Hist. Oratt. Gr. p. LXXII. καὶ εὐφρῆς· πρότε-
 ρον ναύτης ὦν. ἔγραψεν ἀπολογισμῶν περὶ τῆς ἑαυτοῦ δωδεκαετίας, ἱστορίαν περὶ Δήλου καὶ τῆς γενέσεως τῶν τῆς Ἀπτοῦς καί-
 δων. τελευταῖα δὲ κατ' Ὀλυμπιάδα ρεῖ ἐπὶ Ἀντιπάτρου, ὃς κατέλυσε τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς ῥητορικοὺς ἀγῶνας, καὶ μετ' Ἀλέξαν-
 δρον βασιλεύσας, Θήβας ἀνέστησε. Novissima quidem aliorum pertinere infra monerimus; reliqua propter speciosam verborum
 compositionem placerent, si leniter isti conatus procederent. Nunc omnia quantum fieri licet servabimus; modo referamus
 ἱστορίαν περὶ Δήλου κτλ. ad Hyperidis auctoritatem, quem tametsi miramur rebus Demadis implicari, constat tamen eum κατὰ
 Δημάδου orasse. 18. πρότερον ναύτης ὦν] Idem testatur Syrianus in Hermogenem: Οἷον Δημάδου, τοῦ ἀπὸ τῆς κείνης
 ἀνίπτοις τὸ τοῦ λόγου χειρὶν ἐπὶ τὸ βῆμα παθῆσαντος. Et Quintilianus lib. II. c. 17. Ad cuius rei confirmationem afferunt
 Demadem remigem et Aeschinem hypocriten oratores fuisse. Haec duo loca etiam ante me observasse video Meursium in
 Bibliotheca Attica. Küst.

Δηλήμων. Qui laedit. Δηλήσεται. Laedet, corrup-
 pet. Et Δήλησις, damnum. Latrones aggressores, ut The-
 spiadis boves sublegerent. Δηλητήριον φάρμακον. Vene-
 num. Δηλιάς. Navis Deliacae. est etiam epithetum Cere-
 ris. item nomen proprium. Δηλιασταί. Sic voca-
 bantur legati, qui sacrorum causa in Delum insulam mitte-
 bantur. ut Lycurgus. Δήλιος. Qui est ex Delo. De-
 lus enim erat insula Apollini sacra. Δηλονότι. Δή-
 λων. Visionum. et δῆλοι, visiones, somnia. Δημα-
 γωγεῖ. Est populi dux, populum regit. Qui cum septennis
 esset, non edidit tribules; nunc vero orator est apud popu-
 lum gratiosus. id est, in album tribulium relatus non est.
 Et alibi: Sollicitatus ad licentiam. Δημαγωγικός.

Qui multum apud populum valet. Polybius: Molpagoras erat
 vir ad dicendum agendumque promptus, et ex vitae in-
 stituto popularis orator et supra ceteros eminere studens,
 qui cum regiam potestatem sibi comparasset, a quibusdam
 interfectus est. Et alibi: Reipublicae enim praeesse non iam
 hominis est liberaliter educati, nec moribus probi; sed res
 ista ad viros indoctos et flagitiosos recidit. Aristophanes in-
 quit. Δημαγωγός. Orator popularis. Cum vero orator
 popularis eum a sententia dimovisset. † Flaminius quidem
 erat plebicola, et populi favorem quomodo aucupabatur;
 sed ad rem bellicam administrandam et vera certamina in-
 eptus erat. Δημάδης. Demades, Atheniensis, orator et
 plebicola, homo callidus et fortunatus: qui ante naua fuerat.

ἔγραψεν Ἀπολογισμὸν πρὸς Ὀλυμπιάδα τῆς ἑαυτοῦ δωδεκαετίας, Ἱστορίαν περὶ Ἀήλου καὶ τῆς γενέσεως τῶν Ἀητοῦσιν παίδων. οὗτος κατέλυσε τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς ῥητορικοὺς ἀγῶνας. τελευταῖα δὲ ἐπὶ Ἀντιπάτρου.

Δημάδης, Λακιάδης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ. τοῦτον εἰςποίησαν ὁ πρότερος Δημάδης ὁ καὶ δημαγωγὸς ἀπὸ ἀσκλητρίδος τεχθέντα. πατὴρ δὲ καὶ αὐτὸς Δημέου τοῦ ῥήτορος γέγονε, καὶ ἀπώλετο ῥιφίς εἰς τὴν Ἀμφιπόλεως λίμνην ὑπὸ Ἀντιπάτρου τοῦ Κασάνδρου πατρὸς καὶ διαδόχου. * μετ' Ἀντιπάτρου βασιλεύσας Θήβας ἀνέστησε.

* Δημέου ναύτου, ναύτης καὶ αὐτὸς, ναυπηγὸς καὶ πορθμῆς. ἀποστὰς δὲ τούτων ἐπολιτεύσατο, καὶ ἦν προδότης, καὶ ἐκ τούτου εὐπορος παντός, καὶ κτήματα ἐν Βοιωτίᾳ παρὰ Φιλίππου δωρεὰν ἔλαβεν. οὗτος Δημοσθένει λέγοντι ὑπὲρ Ὀλυνθίων ἀπέλεγε· Εὐθυκράτη δὲ τὸν Ὀλύνθιον, ἀτιμω-

θέντα παρὰ Ἀθηναίους, ἐψηφίσαστο ἐπίτιμον εἶ-
ναι καὶ πρόξενον Ἀθηναίους. λόγους δὲ διδοὺς ἀρχῆς, θορυβηθεὶς ἀπεδήμησεν, οὔτε ἑαυτῶν, εἰπῶν, ἔστέ κύριοι, οὔτε ἐμοῦ. ἐπέστελλε δὲ Φιλίππῳ, καὶ τὸν υἱὸν ἔπεμπε πρὸς αὐτόν. ἵπποτρόφει δὲ καὶ ἡγωνίζετο Ὀλυμπίαισι, καὶ ἐνίκα. ἔγραψε δὲ καὶ ψήφισμα, τῷ Φιλίππῳ τοὺς Ἕλληνας ὑπακούειν. ἐν Καιρωνείᾳ δὲ αἰχμάλωτος γενόμενος ἀφείθη, καὶ πρεσβευτῆς ὑπὲρ τῶν αἰχμαλώτων ἀπεστάλη, οὗς ἀνῆκε Φίλιππος. δις δὲ παρανόμων ἑάλω. ἐπολιτεύσατο δὲ καὶ ἐπ' Ἀλεξάνδρου.

Δημάρατος, Προκλέους ἀπόγονος, ὑπὸ Κλεομένου τοῦ Εὐρυστάθους ἀπογόνου, ὃς Ἰππῖαν καθῆκε συμβασιλεύων, ἐκβέβληται ὡς νόθος· διότι τεχθέντος αὐτοῦ, καὶ ἀγγελθέντος Ἀρίστωνι τῷ πατρὶ, λογισάμενος ὁ πατὴρ τὸν ἀπὸ γάμων χρόνον ἐλάττονα δέκα μηνῶν ὄντα, οὐκ ἐμὸς ὁ παῖς, ἔφη. ἐκπεσὼν δὲ εἰς Πέρσας ἀνῆλθε, καὶ τελευτήσαντος

1. ἔγραψεν ἀπολογισμὸν] Huius orationis fragmentum hodie adhuc extat inter orationes veterum oratorum Graecorum. Küst. 3. τῆς Ἀητοῦσιν] τῆς om. A. V. 4. τελευταῖα] A Cassandro una cum filio necatur, quod Antigono Macedoniam prodero voluisset, Plutarch. in Phoc. (30.) p. 735. et in Demosth. extr. Reines. Accedat Arrianus ap. Phot. Bibl. p. 70. 8. ἀπὸ ἀσκλητρίδος] Philemonis Lex. v. Φῦσαι p. 191. διὸ Δημάδει (fortasse, καὶ δὴ ὁ Δημάδης) τῷ ῥήτορι παῖς ἐξ ἀσκλητρίδος Δημέας, καὶ φρασιτόμνος ἐπὶ βήματος, ἐκ τοιαύτης ἐσκόφη λέξεως. ἐπιστόμισε γὰρ αὐτὸν Ὑπερίδης εἰπὼν, Οὐδ' ἰσσησῆ, μείζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φύσημα. Quae Gaisfordus monuit ex Athen. XIII. p. 591. F. esse petita. 9. Δημάτου] Δημέα A. *V. Δημέου B. E. V. (suprascr. ap. Gaisf.) 10. Ἀμφιπόλεως] Ἀμφιπολιν V. 11. Δημάδης. μετ' Ἀντιπάτρου βασιλεύσας Θήβας ἀνέστησε] Haec verba oscitantia librorum loco movit, quae collocanda sunt post vocem ultimam articuli praecedentis, et sic legenda, ὃς μετ' Ἀλεξάνδρου βασιλεύσας, Θήβας ἀνέστησε. Küst. Totam igitur periodum sic resungi volebat Küsterus: τελευταῖα δὲ ἐπὶ Ἀντιπάτρου, ὃς μετὰ Ἀλεξάνδρου βασιλεύσας Θήβας ἀνέστησε. Atqui Thebas restituit non Antipater, sed Cassander, triennio ferme post Antipatri mortem. Aliud mendum subesse puto, non nisi meliorum librorum ope tollendum. Interim codicis hodie praestantissimi A. auctoritatem sequi malui, qui verba μετ' Ἀντιπάτρου — ἐπ' Ἀλεξάνδρου, omisso lemmate Δημάδης, collocat statim post καὶ διαδόχου, ita ut praecedenti articulo cohaereant. Vulgo Δημάδης, μετ' Ἀντιπάτρου βασιλεύσας etc. post Δημάδης, Ἀθηναῖος — τελευταῖα δὲ ἐπὶ Ἀντιπάτρου leguntur. Ceterum v. infra in v. Δημέλλητος. Gaisf. Ubi quam lachniam assuit idem A. satis commonstrat, quantum olim in hoc loco sit titubatum. Equidem non dubito quin priori narrationi debeant subiungi, πατὴρ δὲ καὶ αὐτὸς . . . γέγονεν. ὃς καὶ ἀπώλετο . . . λίμνην ὑπὸ Κασάνδρου τοῦ Ἀντιπάτρου πατρὸς διαδόχου (nam ista perperam fuisse disiecta manifestum opinor), ὃς μετ' Ἀντιπάτρου βασιλεύσας Θ. ἀνέστησε. Nec magnopere dissentiam, si quae universam sententiam alterius glossae Δημέου ναύτου — ἐπ' Ἀλεξάνδρου sub finem reponere malit. Ceterum post ἀνέστησε plenam feci distinctionem; cui consequens est ut posteriore memoriam inchoasse videatur Δημάδης. 13. Δημάτου] Δημέου A. B. V. E. Quod Baierus in Lycurg. p. 85. miratur ab ipso libelli περὶ δωδεκαετίας §. 7. scriptore Demadem tanquam patris nomen afferri, perinde haec habebantur. αὐτὸς καὶ ναυπηγὸς] καὶ αὐτὸς ναυπηγὸς A. B. V. E. Edd. ante Küst. 15. εὐπορος παντός] παντός om. V. probabiliter.
2. πρόξενον Ἀθηναίων infra v. Πρόξενος. Sed mallem extare ἀτιμωθέντα παρὰ Ἀθηναίων. λόγους δὲ — Ἀλεξάνδρου om. V. λόγον E. m. sec. 3. ἑαυτῶν] ἑαυτὸν A. E. pr. 9. καὶ πρεσβευτῆς] Huius rei ipse Demades meminit in aucte laudata oratione ὑπὲρ δωδεκαετίας p. 179. Küst. 10. ἀνῆκε] ἀνήκεν ὁ E. 11. ἑάλω] ἦλω A. 12. Πατροκλέους] Προκλέους A. V. (ap. Gron. p. 103.) 13. Ἰππῖαν] Ἰππείαν B. E. 14. ἐκβέβληται ὡς νόθος] Historia est apud Herodotum lib. VI. Küst. c. 61. sqq. νόθος] νόθος τῆς ἀρχῆς E. 16. γάμου] γάμων dedi cum A. 17. οὐκ ἐμὸς παῖς οὗτος ἔστιν] οὐκ ἐμὸς ὁ παῖς restitui cum V. οὐκ ἐμὸς παῖς ἔστιν οὗτος E. 18. ἀνῆλθε] ἀπῆλθε V. qui infra om. αὐτόν.

scripsit orationem ad Olympiadem, in qua duodecenni sui rationes reddit. item historiam Deli et de ortu liberorum Latonae. idem iudicia et certamina oratorum sustulit, et sub Antipatro obiit. Δημάδης. Demades, Laclades, Atheniensis, orator: quem superior Demades, qui et demagogus fuit, ex tibidina natum adoptavit. fuit ipso pater Demeae oratoris. periit in lacu Amphipolitano, in quem ab Cassandro, qui successerat Antipatro patri Thebasque restituit, coniectus est. [Δημάδης.] Demeae nautae filius, et ipse nauta et naupegeus et portitor: sed qui eo instituto vitae relicto ad negotia publica se contulit, et ob venalem fidem opulentissimus evasit, cum Philippus ei possessiones in Boeotia donasset. hic contra Demosthenem Olynthiorum causam agentem dixit, et Euthycratem Olynthium, ab Atheniensibus ignominia notatum, decreto suo in integrum restituit, et publicum Atheniensium hospitem effecit. cum autem

magistratus a se gesti rationes redderet, ob metum urbe cessit, neque ipsi vestrum, inquiens, nec mei estis domini. scripsit ad Philippum, filiumque ad eum misit. idem etiam equos aluit, et in ludis Olympiacis certans vicit. decretum quoque scripsit, ut Graeci Philippo parent. idem in pugna Chaeironensi captus est, dimissus vero legationem captivorum gratia obiit, quos Philippus dimisit. his decretorum contra leges factorum reus peractus est. rem publicam etiam sub Alexandro possit. Δημάρατος. Demaratus, a Procle oriundus, dolo Cleomenis (qui ab Eurystheo genus ducebat, et Hippiam regni socius potestate regia privavit) ut spurcius patria eiectus est patrius enim eius Aristo cum eum natum esse audisset, negavit hunc esse filium suum, quod subducta ratione temporis deprehendisset, nondum X. menses a nuptiis effluxisse. eiectus igitur ad Persas se contulit, et Xerxi, quem defuncto

Δαρσίου, συμπράξας εἰς τὴν βασιλείαν τῷ Ξέρξῃ, ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύειν αὐτὸν ἔπεισεν.

Δημάρητος. ὄνομα κύριον, οἰονεὶ Δημάρατος.

Δημαρχία. ὅτε δῆμος ἄρχει. καὶ ὄνομα ἀξιωματος.

Δημαρχος. ἐκάστου δήμου τῶν ἐν Ἀθήναις ὁ κατάρχων δημαρχος ἐλέγχετο. οὗτοι δὲ τὰς ἀπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν προσόντων ἐκάστῳ δήμῳ χωρίων ἔτι δὲ καὶ τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα παρ' αὐτοῖς ἦν. ἀλλὰ καὶ συνῆγον τοὺς δήμους, ὅποτε δεήσεις, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐδίδοσαν, καὶ ἐνεχούραζον δὲ οὗτοι.

Δημαρχοὶ. ὅτι ὁ δῆμος εἰς τὴν προτέραν ἐπανελθὼν εὐκοσμίαν δημάρχους εἴλετο Σικίνιον καὶ Βροῦτον, οἱ τοῖς ὑπάτοις εἰς τὸ αὐτὸ τῆς δυνάμεως καθιστάμενοι, ἐνιαυτῷ τε ταύτην καρπούμενοι τὴν ἐξουσίαν, ἐδημαγῶγον τὸ πλῆθος τοῖς κατ' ἡδονὴν πολιτεύμασιν.

Ὄνομα δὲ πολιτείας οἱ δημαρχοὶ παρὰ τοῖς 20 ἐκαλεῖτο· φιλόσοφος Περιπατητικός. γέγραφε φι-

Ἀθηναίους, οἱ πρώην ναύκραροι καλούμενοι· οἷς ἔξῃ ἐνεχούραζεν. καὶ Φερεκράτης·

Ἐπέλυσε δημαρχὸς τις ἐλθὼν εἰς χορὸν.

οἱ κατὰ δῆμον ἄρχοντες. οὗτοι δὲ διεκόσμου τὴν ἐορτὴν τῶν Παναθηναίων.

Δημαίνετος. ὄνομα κύριον.

Δημελέητος. ἐλεεινός.

Δημεύσας. δημοσιεύσας.

Δημηγόρος. ἐπὶ τοῦ δήμου λαλῶν.

Δημήτηρ ἐστὶν ἡ γῆ, οἰονεὶ Γημήτηρ τις οὖσα.

Ἐπει δὲ ἔδρα πάσης πόλεως ἡ γῆ ἐστίν, ὡς βασιλεύουσα τὰς πόλεις, πλάττεται πυργοφόρος. Καὶ αὐθις· Ὡλοῦν δὲ γῆν εὐδαίμονα μάλιστα, καὶ καρπὸς ἐνεγκεῖν οὖσαν ἀγαθὴν, οἶνον ἡδὺν καὶ πολὺν ἔχουσαν.

Δήμητρα. ὄνομα θεᾶς.

Δημήτριος καρπός. ὁ τῆς Δήμητρος.

Δημήτριος, Φανοστράτου, Φαληρέως· Φάληρον δὲ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς· ὅς τὸ πρῶτον Φανός

1. τῷ Ξέρξῃ εἰς τὴν βασιλείαν *V. 3. Δημάρητος] Idem quod Δημάρατος. Demaratus Rhodius: Aelian. V. H. I, 25. Plutarch. Phoc. 18. Demaratus, rex Lacedaemoniorum: Sext. Empir. adv. Math. c. 16. Demaratus Corinthius: Plutarch. Alex. 9. Seneca de Benef. VI, 31. Reines. Delevit gl. Küster. Agnoscent MSS. 5. ὁ δῆμος] ὁ om. A. B. C. V. E. Med. et Zon. p. 499. 8. κατάρχων] ὁ κατάρχων A. B. C. V. E. Med. οὗτοι δὲ τὰς ἀπογραφὰς ἐπ.] Ex Harpocrate. Vide etiam Schol. Aristoph. Nub. 37. apud quem eadem leguntur. Küst. Adde Eudoc. p. 108. et Lex. Rhet. p. 237. coll. Meiero de bon. damn. pp. 80. 202. 204. 9. χωρίων] χωρίων suspicabatur Leopardus Em. VII, 19. motus scriptura Schol. Aristoph. Hanc tamen erroris redarguit Böckhiius Staatsh. d. Ath. II. p. 47. 12. ἐνεχούραζον] ἐνεχούραζον, quod reposui, C. V. Harpocr. Pal. aliisque libri, ἐνεχειράζον Med. 14. ὅτι praeftum cum *V. 16. οἱ τοῖς ὄπ. cum seqq. om. V. Narrationem mire detortam iudicari licet e Dionys. VI, 89. 20. Ὄνομα δὲ πολιτείας] Ἀρχὴ τις Ἀθήνησι τῶν τὰ ἐνεχούρα λαμβανόντων παρὰ τῶν ὑποχρέων, εἰ μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδιδόναι (1. ἀπεδίδοσαν) τὸ χρέος: Lex. Rhet. p. 242. Similiter Hesychius. 2. ἐνεχούραζεν] ἐνεχούραζεν E. Tum καὶ Φερεκράτης om. B. E. 3. Ἐπέλυσε δημαρχὸς τις ἐλθ.] Fragmentum hoc ἀνερωμένον relinquit, quoniam sensus eius est omnino mutilus et imperfectus. Küst. Mellius videtur ὑπέλυσε. Hemst. Verbum illud quo pertinuerit nolim curiosius exquiri, modo teneamus χορὸν (χο Med.) dici scholam sive διδασκαλεῖον chori, quod Pollux tradidit IX, 41. εἰς λόγους per fraudem E. 5. Παναθηναίων] Ἀθηναίων B. Memorabilis haec de demarchis memoria. 6. Δημαίνετος] Ex Harpocrate. 7. Δημελέητος] Zon. p. 493. ἦγον ἐλεεινός *V. Post h. gl. addit A. Δημαίας· ἰδημάδης· ὁ μετ' Ἀντίπατρον βασιλεύσας· θήβας ἀνέστησε. Δημαίου ναύτου, ναύτης καὶ αὐτὸς ναυπηγὸς καὶ πορθμεύς. 9. Δημηγόρος] Addit A. καὶ Δημηγορῶ δοτικῆ. 10. Δημήτηρ· ἢ] Δημήτηρ ἐστὶν ἡ Α. Γημήτηρ] Vid. Menag. in Laert. VII, 147. Gaisf. 11. Ἐπὶ δὲ ἔδρα — πυργοφόρος] Eadem leguntur etiam apud Codinum de Origin. Constantinopol. p. 14. Küst. Supra in v. Γῆ. Tour. MS. δὲ om. *V. 13. οἶνόν τε] τε om. A. B. C. V. E. οἶνον ἡδὺν Med. 16. Δήμητρα] Zon. p. 500. Vide vel Coraeth in Plutarch. T. II. p. 365. 17. Δημήτριος] Id firmat etiam Zon. p. 499. Sed probandum est unice Δημήτριος. Deinde cum V. C. relectimus appendicem ex v. Ἀπολλώνιον invecam: Ὅτι Ἀπολλώνιον βραχέως, τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπολλωνος (οὗτω καὶ παρὰ Θουκυδίδη ἀναγνωστέον), καὶ Ποσειδώνιον, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος· ὡς Ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθήνας, καὶ Διονύσιον, καὶ Δημήτριον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα (πάντα ταῦτα Med.) ὁμώνυμα (ὀνόματα E.) τοῖς ἀνδρωνυμοῖς. τὸ δὲ Ποσειδώνιον δῆλον ἐστὶ Ἰωριέων. In novissimis ut solet Gaisf. Δωραίων cum A. 18. Δημήτριος. Φανοστρ.] De hoc Demetrio plura lege apud Laertium (V, 75). Küst. Adde Clint. F. H. III. p. 478. Deinde Φάληρον . . . Ἀττικῆς irrepserant olim in v. Φαληρέως. 19. ὅς τὸ] τὸ om. E.

Dario in obtinendo regno adiuerat, persuasit, ut Graeciae bellum inferret. Δημάρητος. Idem nomen quod Demaratus. Δημαρχία. Imperium quod est penes populum. item tribunatus. Δημαρχος. Cuiusque pagi Attici princeps vocabatur δημαρχος. hi agros et loca ad singulos pagos pertinentia describebant, tabulas lexiarchicas custodiebant, pagosque, cum res postularet, convocabant, et in suffragia mittebant. iidem etiam pignora capiebant. Δημαρχοὶ. Populus Romanus seditionibus compositis tribunos plebis creavit Sicinnium et Brutum, qui potestate consulibus aequati, et annum magistratum gerentes, certis artibus plebem arbitrato suo gubernabant. Δημαρχοὶ, nomen magistratus apud Athenienses, antea ναυκράρι vocati: quibus pignora capere licebat. Et Phe-

reocrates: Dimisit eum demarchus quidam chorum accedens. sic autem appellabantur singulis pagis praefecti. hi festum Panathenaeorum curabant. Δημαίνετος. Nomen proprium. Δημελέητος. Miserandus. Δημεύσας. Qui publicavit. Δημηγόρος. Qui ad populum verba facit. Δημήτηρ. Tellus. quasi dicas Γημήτηρ. Quoniam autem terra omnes urbes sustinet earumque fundamentum est, fingitur turrisfera. Et alibi: Incolebant autem terram beatam frugumque feracissimum, et vini suavissimi copia abundantem. Δημήτρα. Ceres, nomen deae. Δημήτριος καρπός. Fructus Cerealis. Δημήτριος. Demetrius, Phanostati filius, Phalerens (Phalerum autem est portus Atticae), ante Phaus appellatus, philosophus Peripateticus: qui phisoco-

λόσοφά τε καὶ ἱστορικά καὶ ῥητορικά καὶ πολιτικά καὶ περὶ ποιητῶν. ἠκροάσατο δὲ Θεοφράστου, καὶ δημαγωγὸς Ἀθήνησι γέγονε. συνέγραψε δὲ συχνὰ βιβλία. οὕτω δὲ ἦν σφόδρα εὐπρεπής, ὡς καὶ διαβολὴν λαβεῖν, ὅτι γέγονεν ἐρώμενος νέος ὢν, καὶ δὲ προσαγορευθῆναι ὑπὸ τινῶν αὐτὸν Λαμπετὸν καὶ Χαριτοβλέφαρον. εἰς μέγα δὲ ἄρθεις δόξης καὶ ἐπικρατείας ὑπὸ τοῦ φθόνου καταστρατηγήθη, καὶ ἐξελαθεῖς ὑπὸ Ἀθηναίων εἰς Αἴγυπτον ἦλθεν, καὶ παρὰ τῷ Σωτηρίῳ Πτολεμαίῳ διατρίβων, δηχθεὶς ὑπὸ ἀσπίδος ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῷ Βουσιρίτη νομῷ, πλησίον Διοσπόλεως τῆς ἐν τοῖς ἔλεσι.

Τοῦ πατρὸς δὲ ἦδη γεγηρακότος, αἱ τῆς βασιλείας ἑλπίδες ἐς τὴν τούτου διαδοχὴν ἦγον ἅμα τὴν ἀρχὴν καὶ τῆντιν ὄχλων εὐνοίαν. ἦν δὲ τῷ κάλλει καὶ μεγέθει διάφορος. ἔτι δὲ καὶ κεκοσμημένος ὅπλοις βασιλικῶς εἶχε πολλὴν ὑπεροχὴν καὶ κατάπληξιν, δι' ἧς εἰς ἐλπίδας ἀδράς ἦγε τοὺς πολλούς. πρὸς δὲ τούτοις πρῶτης τις ἦν περὶ αὐτὸν, ἀρμόζουσα

νέφ βασιλεῖ, δι' ἧς εἰς προθυμίαν ἐξεκαλείτο πάντας, ὥστε καὶ τοὺς ἐκτὸς τάξεως συνδραμεῖν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν, συναγωνιώντας τῇ νεότητι καὶ τῇ μελλούσῃ γίνεσθαι κρίσει διὰ τῆς παρατάξεως.

Δημήτριος, ὁ ἐπίκλην Ἰξίων, γραμματικός, Ἀδραμυττηνός, γεγονὼς κατὰ τοὺς Ἀδγουστοῦ τοῦ Καίσαρος χρόνους· ὃς διέτριψεν ἐν Περγάμῳ. ἐπεκλήθη δὲ τοῦτο, ὡς μὲν τινες, διότι λεπίδας χρυσῆς κλέπτων· τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Ἡρας ἀγάλματος ἐφωράθη· ὡς δὲ ἄλλοι, ὅτι ἀπεσύλησεν Ἐριπίδειον Φιλότιμον τὸ δρᾶμα ἔχον τὸν Ἰξίονα· ἑτεροὶ δὲ, ὅτι τῷ διδασκάλῳ Ἀριστάρχῳ ἀντήρῃσεν, ὡς περὶ ὁ Ἰξίων εδραγετήσασιν αὐτὸν τοῖς θεοῖς ἀχαριστεῖν ἐπεχείρησεν. ἔγραψε δὲ πολλὰ περὶ τῶν εἰς 15 μὲν ληγόντων ῥημάτων· καὶ ἄλλα περὶ ἀντωνυμιῶν· Εἰς Ὅμηρον ἐξήγησιν, Εἰς Ἡσίοδον ὁμοίως.

Δημήτριος, ὁ Ἀντιγόνου, καὶ Πτολεμαίου ὠμολόγησαν φιλίαν σφίσι ἐνσπονδὸν εἶναι ἐπ' ἐλευθερώσει τῆς πάσης Ἑλλάδος καὶ ἐπὶ τῷ ἡλλή-

1. καὶ ῥητορικά] Haec ex 2 MSS. Pariss. revocavi. Desunt enim in prioribus editis. [et B. E.] Küst. ῥητορικὴν καὶ πολιτικὴν V.
2. περὶ ποιητῶν] Huius operis luculentam dictionem servarunt Eustathius et Schol. in Od. γ'. 267. ἠκροάσατο — βιβλία om.
V. qui pro seqq. haec sola habet, οὕτως σφόδρα εὐειδέστατος ἦν (quae commendat Gronov. p. 103.) καὶ ἐκαλείτο Λαμπετὸν καὶ Χαριτοβλέφαρος — διεβλήθη ἐρασθῆναι παρὰ Νέρωνος. 3. συχνὰ] πολλά E. 5. νέος μὲν] MSS. Pariss. habent Νέωνος. Sed legendum est Κλέωνος, auctoritate Laertii, qui lib. V. segm. 76. testatur Demetrium nostrum a Cleone in deliciis habitum fuisse. Küst. Νέωνος E. 6. προσαγορευθῆναι ὑπὸ τινῶν] Idem tradit Laertius loco laudato; itemque Athenaeus lib. XIII. p. 593. Küst. τινῶν] τινος E. 8. φθόνου] φόνου E. 12. τῆς ἐν τοῖς ἔλεσι] Vide Wesseling. in Hierocl. Synecd. p. 726. Tour. MS. Eundem indicavit Hemsterhusius. 13. Ὅτι τοῦ πατρὸς ἦδη] Haec et omnia quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Diodori Siculi lib. XIX. (cap. 81.) p. 721. Küst. Non suo loco proposita homines studiosi marginibus commiserant, nulla Demetrii significatione: nam quae post γεγηρακότος extabant Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, delevi cum A. Supra τοῦ πατρὸς δὲ ἦδη A. B. E. 13. βασιλείας] βασιί A. 15. ὄχλων] Sic ex Diodoro Siculo rescripti, cum antea male legeretur δπλων: quam vocem miror Wolfium et Portum de mendo suspectam non habuisse. Küst. δπλων A. B. E. 17. κατάπληξιν] κατάληψιν E pr.
5. Δημήτριος, ὁ ἐπίκλην Ἰξ.] Ixiona ἐν λέξει citat Suidas in Αἰσιοποδιάσθαι. Athen. III. 74. et IX. 398. An est Demetrius pugil, quem ἐν τῷ περὶ διαλέκτου laudat Etymologus in Μῶλων? Reines. Laertius lib. V. segm. 84. varios Demetrios recensens, etiam Ixionis huius meminit his verbis: Δημήτριος, Ἀδραμυττηνός, γραμματικός, ἐπικληθεὶς Ἰξίων, διὰ τὸ ἀδικῆσαι τι δοκεῖν περὶ τῆς Ἡρας. Vide ibi Menagium. Hesychius Milesius: Δημήτριος τις ἕτερος Ἰξίων ἐπικλήθη, διότι λεπίδας χρυσῆς κλέπτων τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Ἡρας ἀγάλματος ἐφωράθη. Ixonem hunc ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσι citat enarrator Comic in Av. 1568. et Athenaeus lib. IX. c. 11. ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου: et lib. III. c. 1. ἐν πρώτῃ ἐτυμολογουμένων. Praeterea absque nomine operis idem laudatur a Scholiasta Aristophanis Ran. 310. et ab Eustathio in Il. ε. p. 518, 18. Küst. Plura Clinton. F. H. III. p. 550. Haec in brevitate rededit Eudocia p. 132. sq. 6. Ἀδραμυττηνός] Ἀδραμυττηνός A. V m. sec. Ἀδραμυττηνός; V pr. 10. ἀπεσύλησεν om. E. 11. Ἰξίονα] Ἰξίονα A. B. E. Haec apertis erroribus permixta dubites quo pacto sint expedienda. 12. ἀντήρῃσεν] ἀντήρῃσεν A. 13. αὐτὸν τοῖς θεοῖς] τοῖς θεοῖς αὐτὸν E. 14. ἔγραψε δὲ] ἔγραψε δὲ πολλά A. δὲ om. V. qui in fine om. εἰς τὸν Ἡσίοδον ὁμοίως. 15. περὶ ἀντωνυμιῶν] Culus libri specimen servat Apollonius philian] Vid. v. Ἐπιμαχεῖν. Hemst.

pha, historica, rhetorica, politica, item de poetis scripsit. Theophrastum audivit, et orator popularis Athenis fuit, pluresque libros scripsit. idem adeo formosus fuit, ut male audiret, quasi in adolescentia impudicus fuisset, et a quibusdam Lampeto et Charitoblepharn vocaretur. ad magnam postea gloriam et potentiam evectum invidi a quibus suis subruerunt. Athenis igitur pulsus in Aegyptum venit, et apud Ptolemaeum Soterem degens, morsu aspidis perit, et in praefectura Busiritide prope Diospolin in paludibus sitam sepultus est. [Δημήτριος ὁ Πολιορκ.] Cum pater Demetrii Poliorcetae iam consenuisset, spes regni, quod successionis iure ad hunc pertinebat, benevolentiam populi et conciliavit. nam egregia forma et statura praeditus erat, et cum armis regis ornatus esset, maiestatem quandam imperatoriam prae se ferebat, quae intuentes percellebat, et simul in usum praeclearam erigebat. adhaec clementia, rege iuvene digna,

in eo elucebat, quae in omnium animis alacritatem quandam excitabat, adeo ut magno studio concurrerent ad eum audiendum, solliciti de ipsius adolescentia et futuro conflictu eventu. Δημήτριος. Demetrius, cognomento Ixio, grammaticus, Adramyttenus, qui Augusti Imperatoris tempore Pergami vixit, et secundum quosdam Ixio ideo vocatus est, quod deprehensus esset in furto, quo aureas bracteas simulacro Iunonis Alexandrinae surripere conabatur. ut tamen alii dicunt, quod Euripideo Philotimo Ixonem fabulam abstulisset; aut ut alii, quod cum Aristarcho magistro contendisset: quemadmodum Ixio adversus deos, qui beneficiis ipsum affecerant, se ingratum praebere non dubitavit. scripsit de Verbis in μ. De Pronominibus. Commentarios in Homerum et Hesiodum. Δημήτριος. Demetrius, Antigoni filius, et Ptolemaeus amicitiam et foedus inter se pepigerunt, quo cautum erat, ut Graeciam totam in liberta-

λων ἐπιμαχεῖν· καὶ ἐμίλλα ἦν αὐτοῖν, πότερος μάλ-
λον τὰ δόξαντα ἔργῳ ἐμπεδώσει. καὶ ὁ Μακεδони-
κὸς ἄρχων οὐδ' ἀσχολαϊότητος ἀφικνεῖται, καὶ τὴν
τε εἰς Μουνυχίαν οὐσαν φρουρὰν ἐκβάλλει, καὶ
Διονύσιον τὸν ἐπιτεταγμένον αὐτῇ κτείνει, καὶ Δη- 5
μήτριον τὸν Φαληρέα μεθίστησιν, ὃς δὴ τὰ Ἀθή-
νησιν ἤγειν εἰς Ὀλιγαρχίαν, καὶ αὐτονομεῖσθαι κα-
θότι πατριὸν Ἀθηναίους τε καὶ Μεγαρεῦσιν ἔδωκε,
φυλάττειν τε ὅσα ἦν σφίσι ἐκ τῆς εἰς τὸ ἀρχαῖον
πολιτείας νόμιμα. ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ἅτε διαφε- 10
ρόντως τρόπου προφύτεια καὶ φιλανθρωπίαν ἔργοις
δηλώσας, ἐπῆρε τοὺς Ἕλληνας τῇ τοῦ ἐλευθεροῦ-
σθαι ἐλπίδι ἐνδιδόναι σφᾶς ἐπὶ μᾶλλον· ἐπεὶ καὶ
τὰ ἐφοικὰ τῶν λόγων καὶ ἂν ἔπραττε θαρσεῖν ἐποίει,
πιστεύοντας ὡς ἐπὶ σαφεῖ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερώ- 15
σει καὶ οὐκ ἀρχῆς ἐπιθυμίᾳ τὰ πραττόμενα γίγνοιτο.
αὐτονόμους τε δὴ τὰς πλείστας τῶν Ἑλληνίδων πό-
λεων ἀφίησι, καὶ τὰς Ἰσθμιάδας σπονδὰς ἐπήγγελε,
καλεῶν ὅσα ἐπ' ἐλευθερώσει θαλλοφοροῦντας θεω-
ρεῖν εἰς τὰ Ἰσθμια. ἄρας δὲ ἐντεῦθεν ἀπέπλευσεν 20
ἐπ' Αἰγύπτου, Λεωνίδην ἐπὶ τῇ Ἑλληνικῇ ἀρχῇ
ἐπιστήσας· καὶ Λιβύης πάσης ἐκράτησεν, Ὀφέλλα

τοῦ Κυρηναίου δυνάστου πρὸς Ἀγαθοκλέους κατὰ
Σικελίαν ἀνααιρεθέντος δόλιφ. διέμεινε δὲ ἄρα οὐκ
ἐπὶ πολὺ Πτολεμαίῳ καὶ Δημητρίῳ ἡ ὁμολογία τῆς
ξυμβάσεως πέρι.

Δήμιον. δημόσιον.

Δημιόπρατα. ἃ δὲ δῆμος πιπράσκει, τὰ δη-
μοσίᾳ πιπρασκόμενα ἐκ δημεύσεως, καὶ τῶν δημο-
σιουμένων διὰ Κλέωνα. Ἀριστοφάνης·

Ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκακος.

Δήμιος. ὁ κολάζων τοὺς παρανόμους.

Δημιουργεῖ. τὰ μὴ ὄντα ποιεῖ. Καὶ Δη-
μιουργία.

Δημιουργός· χειροτέχνης, ὁ τὰ μὴ ὄντα ποιῶν,
δημῶδη ἐργαζόμενος.

Λιδης δημιουργός ἄγριος.

Καὶ μηκέτι δέχεσθαι τοὺς κατ' ἔτος ἐκπεμπομένους
Κορινθίων Ἐπιδημιουργοὺς κελεύοντες. — Ἐαυ-
τόν τε παρέχων ὑπόδειγμα, ὡς περ οἱ πλαστικότε-
ροι τῶν δημιουργῶν, τὸν χαλκὸν ἄμορφον παραλα-
βόντες καὶ ἀειδέστερον, εἰς μορφήν ἐντείνουσι καὶ
κατασχηματίζουσι.

Δημιουργοί. οἱ κεραμεῖς, οἱ σκευοποιοί.

1. αὐτοῖς] αὐτοῖν A. B. E. *V. ἀμφοῖν in gl. Ἐπιμαχεῖν. 2. τὰ δόξαντα ἔργῳ ἐμπ.] ἐμπεδώσει τὰ δόξαντα V. ἔργῳ om. E. *V.
4. εἰς Μουνυχίαν] εἰς om. A. B. V. E. Mox εἰς τὴν B. E. pro οὐσαν. 6. δὲ δὴ] ὡς δὴ τὰ Ἀθ. ἢ γενέσθαι V. 8. Ἀθηναίους
καὶ *V. 9. φυλάττειν — νόμιμα om. V. τῆς εἰς] τοῦ εἰς B. qui mox νόμισμα. 11. ἔργοις δηλώσας om. V. 12. ἐπὶ ἐπὶ
A. B. V. E. Edd. ante Küst. ἐπεὶ καὶ — γίγνοιτο om. V. 15. σαφεῖ] σαφῆ A. 17. τε δὴ — ἀφίησι] τε τὰς πόλεις τὰς
Ἑλλανίδας ἀφίησι V. cuius scripturam indiligenter protulit Gaisf. 18. ἐπήγγελε] ἐπήγγελλε B. E. Mod. Mox καλεῶν τοὺς
Ἕλληνας V. 19. θεωρεῖν εἰς τὰ Ἰσθμια] εἰς τὰ Ἰσθμια παραβάλλειν V. Idem mox εἰς Αἰγύπτου καὶ Λιβύης πάσης ἐκράτησεν
Λεωνίδην ἐπὶ τῇ Ἑ. ἀ. ἔ. omissis Ὀφέλλα — δόλιφ. 21. ἐπ' Αἰγύπτου] ἐπ' Αἰγύπτου A. B. E. Edd. ante Küst.
1. πρὸς Ἀγαθοκλέους] Immo in Africa caedes illa Ophellae contigit, ut testatur Diodorus Siculus lib. XX. p. 779. quem vide. Küst.
Horum pars olim post v. Ὀφέλλης inculcabatur. 4. ξυμβάσεως] ἐκβάσεως V. omisso πέρι. 5. Δημιον] Vid. Od. β. 32.
δ. 314. 6. Δημιόπρατα] Ex Schol. Aristoph. Equ. 103. Principium habet Zon. p. 502. Rem tractavit Meier. de bon-
damm. p. 211. 7. ἐκ δημεύσεως — Κλέωνα om. Küsterus. Addit Schol. Aristoph. θυσίων, ubi οὐσίων reposuit Küsterus.
10. Δημιος] E Plutarch. Artax. c. 15. et 17. patet, etiam Persarum regibus fuisse δημίους, qui novacula capita sotentium am-
putarent. Reines. Vid. Lobeck. in Phryn. p. 476. 11. Δημιουργεῖ] Item Hesychius. Habent Plato Soph. p. 219. C. et
alii. Continuum αἰτιατικῆ cum Küstero removi: qui neglectit καὶ Δημιουργία, repugnante *V. 13. ὁ τὰ δημῶδη] ὁ τὰ om.
A. B. C. V. E. Med. 15. Λιδης δημιουργός ἄγριος] Sic habent MSS. Paris. itemque Sophocles Al. 1085. unde verba haec a
Suida depraempta sunt. In prioribus vero edit. totus hic locus corrupte sic legitur: Δημῶδη ἐργαζόμενος εἶδη. Δημιουργός
ἄγριος. Küst. V. ἄγριος. Hemst. 16. Καὶ μηκέτι δέχεσθαι] Sententia minus diligenter e Thucyd. I. 56. collecta; cf. Duker.
in V. 47. 17. Ἐαυτόν] ἑαυτοῖν V. (ap. Gron. p. 104.) C. Tum τε pro τε V. C. B. E. 19. τὸν χαλκὸν] Cf. v. Λειδέστερον.
20. ἐκτείνουσι] ἐντείνουσι V. C. et libri v. Λειδέστερον. 22. Δημιουργοί. οἱ κερ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 647. Adde
Lex. Rhet. p. 243. et Zon. p. 495. Gl. Herod. VII, 31. οἱ εἰς τὸ δημόσιον κάμνοντες.

tem asserent, et alter alteri in bello opem ferret. itaque cum
certamen inter eos esset, uter maiore studio exequeretur ea,
quae inter ipsos convenerant: rex Macedoniae sine cunctatione
in Atticam profectus praesidium Munychia eiecit, cum Diony-
sium et praefectum interfecisset; et Demetrium Phalereum,
qui summam rerum Athenis ad pauciores transferre studebat,
urbe expulit, patriamque Atheniensibus et Megarensibus liber-
tatem restituit, iisque permisit, ut legibus suis et maiorum in-
stitutis uterentur. Ptolemaeus vero cum insignem clementiam
et humanitatem re ipsa demonstrasset, in maiorem etiam liber-
tatis spem Graecos orexit. verbis enim blandis et factis popu-
laribus efficiebat, ut Graeci optimam de rebus suis spem con-
ciperent, persuasi, palam eum omnia, quae ageret, Graeciae
liberandae causa, nulla imperii cupiditate impulsam facere.
quare pleraeque urbes Graeciae libertate donavit, foedusque
Isthmicum promulgavit, et Graecos ob libertatem recuperatam

ramos olivae manibus tenentes Isthmia spectare iussit. inde in
Aegyptum navigavit, postquam Leoniden Graeciae praefecisset;
totaque Libya potius est, Ophella Cyrenae dynasta per insidias
ab Agathocle in Sicilia interfecto. ceterum Demetrius et Ptole-
maeus non diu steterunt condicionibus foederis, quod inter se
pepigerant. Δημιον. Publicum. Δημιόπρατα. Quae
populus vendit, quae publice per venditionem prostant, auctore
Cleone. Aristophanes: *Aspersa placentis condimenta fiscalis
pessimus ille lingens.* Δημιος. Publicus minister malecon-
puniens. Δημιουργία. Qui creat. Et Δημιουργία. Δη-
μιουργός. Opifex, qui facit ea quae non sunt, qui publica ope-
ra fabricat. *Urcus crudelis opifex.* † *Praecipientes, ne an-
gulus reciperent Corinthiorum Epidemurgos, qui quatuordecim
ad ipsos mitti solebant.* † *Se ipsum praebens exemplar.
quemadmodum peritiores statuarit, qui aes rude et inferius
fungunt et formant.* Δημιουργοί. Figuli, vasorum fabri.

δημιουργούς ἐκάλουν καὶ τὰς νῦν λεγομένας ὑπο-
νυμφίδας· τουτέστι τὴν παρεσιῶσαν τῇ νύμφῃ γυ-
ναῖκα. ὅθεν ἐστὶ καὶ Μενάνδρῳ Δημιουργός. κοι-
νῶς δὲ ἔλεγον δημιουργούς τοὺς τὰ δημόσια ἐργα-
ζομένους, ποτὲ δὲ καὶ τοὺς ἀρχιτέκτονας. Ἀρι-
στοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Καὶ δημιουργικῶς, ἀπὸ τοῦ
τεκτονικῶς. δημιουργοὶ γὰρ οἱ τέκτονες.

Δημοβόρος. ὁ τὰ δημόσια ἐσθίων.

Δημογέροντες. οἱ τοῦ δήμου ἐπιμύοτατοι.

[Δημοδόκος. αἰδός. ζῆται ἐν τῷ Ἀιδός.]

Δημόθουνα, καὶ Δημοθουινία. τοῦ δήμου
ἐδωχία, ἢ θυσία.

Δημοκλήδης. Καλλιφάντος, ἱερέως ἐν Κνίδῳ
γενομένου Ἀσκληπιοῦ, Κροτωνιάτης, ἰατρός· ὃς
ἐν Αἰγίνῃ ἰατρῶσέ τε, καὶ ἔγημε, καὶ Πολυκρά-
την τὸν Σάμου τύραννον ἰατρῶσεν ἐπὶ χρυσοῦ τα-
λάντοις δύο· καὶ ὑπὸ Ἀραείου τοῦ Πέρσου μετε-
πέμφθη, καὶ συνεγένετο αὐτῷ χρόνον ἰκανόν. ἔγρα-
ψεν ἰατρικὸν βιβλίον.

Ὅτι Ἀραεῖος ὁ βασιλεὺς ἐν ἄγρῃ Θηρῶν, ἀπο-
θρῶσκων ἀπὸ ἵππου, ἐστράφη τὸν πόδα, καὶ κως

ἰσχυροτέρως· ὁ γὰρ οἱ ἀστράγαλος ἐξεχώρησεν ἐκ
τῶν ἄρθρων. νομίζων δὲ καὶ πρότερον περὶ ἑωυτὸν
ἔχειν τοὺς δοκόντας Αἰγυπτίων εἶναι πρώτους τὴν
ἰατρικὴν, τούτοισιν ἐχρήτη. οἱ δὲ στρεβλοῦντες καὶ
βιώμενοι τὸν πόδα κακὸν μείζον ἐργάζοντο. ἐφ' ἑπτὰ
μὲν δὴ ἡμέρας καὶ ἑπτὰ νύκτας ὑπὸ τοῦ παρεόντος
κακοῦ ὁ Ἀραεῖος ἀγρυπνήσων εἶχετο. τῇ δὲ δὴ ὀγδόῃ
ἡμέρῃ ἔχοντί οἱ φλαύρωσ, παρακούσας τις πρότε-
ρον ἔτι ἐν Σάρδισι τοῦ Κροτωνιήτεω Δημοκλήδης
τὴν τέχνην, ἀγγέλλει τῷ Ἀραεῖ. οὗ δὲ ἀγειν μιν τὴν
ταχίστην παρ' ἑωυτὸν ἐκέλευε. τὸν δὲ ὡς ἐξεῦρον ἐν
τοῖσιν Ὀροῖτεω ἀνδραπέδοισιν ἴκων δὴ ἀπημελη-
μένον, παρήγον εἰς μέσον, πέδας τε ἔλκοντα καὶ
ῥάκισιν ἐσθημένον. σταθέντα δὲ ἐς μέσον ἰρώτα ὁ
Ἀραεῖος, τὴν τέχνην εἰ ἐπίσταται. ὁ δὲ οὐκ ἀπεδέ-
κετο, ὀρθώδων μὴ ἑωυτὸν ἐκφήνας τοπαράπαν τῆς
Ἑλλάδος ἢ ἀπεστρημένος. καταφάνη τε τῷ Ἀραεῖ
τεχνάζειν ἐπιστάμενος· καὶ τοὺς ἀγαθόντας αὐτὸν
ἐκέλευσε μαστιγᾶς τε καὶ κέντρα παραφέρειν εἰς τὸ
μέσον. ὁ δὲ ἐν ἑωυτῷ δὴ ὦν ἐκφαίνει, φᾶς ἀτρε-
κέως μὲν οὐκ ἐπίστασθαι, ἡμιλήσας δὲ ἰητρῶ φλαύ-

2. τὴν παρεσιῶσαν] *Loge, τὰς παρεσιῶσας; τῇ νύμφῃ γυναῖκας*, ut habet enarrator Comici loco laudato. *Küst.* 3. καὶ Μενάν-
δρῳ Δημιουργός] *Improbat Meinekius p. 45. istam interpretationem, tituli rationem ad copias et observationem Athenaei IV.*
p. 172. referens, τοὺς δὲ τὰ πέμματα, προσέτι τε τοὺς ποιούντας τοὺς πλακούντας, οἱ πρότερον δημιουργοὺς ἐκάλουν. Adde He-
sychium et v. Ἀνάστατοι, ubi quam posuimus coniecturam, ea testimonii utriusque fide comprobatur. Nondam tamen Scholia-
stae rationem ausim repudiare, quae cum melius in comicum argumentum conveniat, tum nullum apud Menandrum video titu-
lum extare, ab coquis vel sordidis vitae generibus petitum. 5. δὲ καὶ] καὶ om. B. E. Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ] V. 296.
6. δημιουργικῶς] Aristoph. Pac. 428. ubi similiter Schol. 7. οἱ τέκτονες] In prioribus editt. post vocem τέκτονες haec addun-
tur: Οἱ παλαιοὶ δημιουργοὶ συμμεμυκότας τοὺς ἰατροὺς ἐποιοῦν. ὁ δὲ Αἰδάλος ἀνεπέτασεν αὐτοὺς, καὶ τοὺς πόδας διέστρεψε.
καὶ Ὀμηρὸς φησιν· Ὅς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τέχνην. Sed verba ista hio inducenda putavi, tum quoniam in uno MS.
Paris. desunt, et in altero margini ascripta sunt; tum quia eadem αὐτολεξεί leguntur supra v. Αἰδάλου παίγματα, et proinde
eorum repetitio hic est supervacanea. Küst. Habent A. in marg., in textu B. E. om. V. C. 8. Δημοβόρος] Hom. II. α. 231.
9. Δημογέροντες] Hom. II. γ. 149. V. Creuz. in Plotin. T. III. p. 361. ἐπιμύοτατοι Hesychius, 10. Δημοδόκος] Vid. ex Hom. de eo testimonio Aristid. in I. Platon. Poema cuiusdam Demodoci laudatur ἄλωσις Ἴλλου apud Hephaest. VII, 15. in
Photii Cod. CXC. Reines. Δημοδόμος B. E. Glossam om. V. recte. Saltem notavi. 11. Δημοθουινία] Schol. Luciani Phala-*
lar. I, 3. Item Hesychius, ope Suidae castigandus. Attigerunt intpp. Aristaei p. 312. de vocis fabrica dixit Lobeck. in
Phryn. p. 499. ἢ ante τοῦ om. A. et Etym. M. p. 265. his posuit Zon. pp. 500. 502. 13. Δημοκλήδης] Δημοκλήδης apud Phot.
Bibl. p. 1141. Tour. MS. Vid. Athen. XII. p. 522. Reines. Eudocia p. 129. breviter: Δημοκλήδης, ἰατρός Κροτωνιάτης, ἔγρα-
ψεν ἰατρικὰ βιβλία δέκα. 14. γενομένου] γενομένου V. 17. τοῦ Πέρσου om. V. 18. ἔγραψεν et seqq. usque ad finem gl.
om. V. 20. Ὅτι Ἀραεῖος] Herodoti III, 129. narratio.
1. ἰσχυροτέρως] *Addendum ἐστράφη. 3. εἶναι πρώτους] πρώτους εἶναι E. 5. ἐργάζοντο] ἐργάζοντο A. Med. 7. ἀγρυπνή-
σων εἶχετο] ἀγρυπνήσων εἶχετο A. E. τῇ δ' τῇ δὲ δὴ scripsi cum B. E. et Herod. 9. Δημοκλήδου] Δημοκλήδης A. 12. Ὀροῖ-
τεω] Ὀροῖτεω B. E. 15. ἀπέδραστο] ἀπέδραστο A. B. E. ὑπέδραστο E. ex Herod. 20. ὁ δὲ ἐν
ἑωυτῷ δὴ ὦν] Herodotus habet, ὁ δὲ ἐνταῦθα δὴ ὦν ἐκφ., quae lectio praeferenda est. *Küst.* 21. ἰητρῶ] ἰατρῶ E.*

δημιουργοὺς etiam vocabant feminas eas, quae nunc ὑπονυ-
μφίδες appellantur, id est, mulieres sponsae astantes. unde
Menander inscripsit fabulae Δημιουργός. plerumque autem δη-
μιουργοὺς vocabant eos, qui publica opera faciebant. inter-
dum architectos: ut Aristophanes in Pace. Et δημιουργικῶς,
more periti artificis. δημιουργοὶ enim dicuntur artifices. Δη-
μοβόρος. Qui bona populi devorat. Δημογέροντες.
Qui in populo sunt honoratiore. [Δημοδόκος. Cantoris
nomen. quaere sub voce Αἰδός.] Δημοθουινία et Δη-
μοκλήδης. Epulum publicum, vel sacrificium publicum. Δη-
μοκλήδης. Democedes, filius Calliphontis (qui Cnidi Aescula-
pii sacerdos fuit), medicus, Crotoniatae, Aeginae artem medi-
cam exorcuat, et uxorem duxit. idem Polycratem Sami tyran-
num pacta mercède duorum talentorum curavit; et a Dario
Persa accessit: diu cum illo fuit. scripsit librum medicum. —
Darius rex, in venatu ex equo desiliens, graviter distorsit
Suidae Lex. Vol. I.

pedem, ut talus ex iuncturis emoveretur, existimans igitur
se dudum medicos Aegyptios praestantissimos secum habere,
eos adhibuit. at illi pedem torquentes et violentius tractantes
malum exasperarunt: adeo ut septem noctes totidemque dies
prae cruciati insomnes exigeret. tum octavo die cum male af-
fectus esset, quidam ei facit iudicium, qui Sardibus ante de
peritia Democedis Crotoniatae audisset. Darius igitur hominem
quamprimum ad se adduci iussit. quem cum nescio ubi inter
Oroetae maucipia neglectum reperissent, in medium produxe-
runt, vincum compedibus et laceris vestibus indutum. eum
astantem Darius rogat, an artem medicam nosset? negat ille,
veritus, ne si se prodidisset, reditu in Graeciam omnino pri-
varetur. verum cum Darius animadversa eius dissimulatione
iussisset eos, qui ipsum adduxerant, flagra et stimulos in me-
dium proferre: tunc se quidem accurate artem illam non scire,
sed cum medico veratum exigam eius notitiam se habere di-

ως ἔχειν τὴν τέχνην. μετὰ δὲ ὡς ἐπέτρεψεν, Ἑλλη-
νικῶσι ἰήμασι χρωόμενος καὶ ἠπιάματα τὰ ἰσχυρὰ
προσάγων, ὕπνου τε μεταλαγχάνειν ἐποίει καὶ ἐν
χρόνῳ ὀλίγῳ ὑγία μιν ὄντα ἀπέδειξεν, οὐδαμὰ ἔτι
ἐλπίζοντα ἀρτίπου ἐσεσθαι. οὕτω φησὶν Ἡρόδο-
τος ὁ λογοποιός.

Ἵτι καὶ Ἄτοσσα, ἡ Κύρου μὲν θυγάτηρ, Δα-
ρειοῦ δὲ γυνή, ἐπὶ τοῦ μαστοῦ ἔσχε φῦμα· μετὰ δὲ
ἐκτραγὲν ἐνέμετο πρόσω. ὅσον μὲν δὴ χρόνον ἦν
ἔλασσον, ἡ δὲ κρύπτουσα καὶ αἰσχυνομένη ἔφραζεν
οὐδενί· ἐπεὶ τε δὲ ἐν κακῷ ἦν, μετεπέμψατο τὸν
Δημοκλήδην, καὶ οἱ ἐπέδειξεν. ὁ δὲ φὰς ὑγία ποιή-
σειν, ἔξορκῶ μιν, ἡ μὲν οἱ ἀντυπουργήσειν ἐκείνην
τοῦτο, ὃ ἂν αὐτῆς δεηθῆι· δεήσεσθαι δὲ οὐδενός
τῶν ὅσα ἐς αἰσχύνην φέρει. καὶ ᾗτήσατο τὴν εἰς
Ἑλλάδα ἄφιξιν.

Δημοκλείδης. ξένους καὶ μοιχούς. τοιοῦτος
ὁ Δημοκλῆς.

Δημοκοπεῖν καὶ Ἑλληνοκοπεῖν. Πολύβιος·
Ὁ δὲ Περσεὺς τὴν πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν ἀναγε-
σάμενος Ἑλληνοκοπεῖν ἐπεβάλετο. λέγεται καὶ δη-

μοκοπία καὶ δοξοκοπία. Ὑπάτους αἰροῦνται, ἐκ
δόξης πολεμικῆς Λεύκιον· ἐκ δὲ δημοκοπίας Τε-
ρέντιον.

Δημοκομπος. ὁ στωμύλος.

Δημοκρατία. ὅτι Πολύβιος φησιν, ὡς δη-
μοκρατία ἐπανελομένη τοὺς ἐπιβουλεύοντας, οὐδέτι
μισθοφόροις τηρεῖ τὴν ἐαυτῆς ἐλευθερίαν.

Δημοκρίτος, Ἡγησιστράτου· οἱ δὲ Ἀθηνο-
κρίτου ἢ Δαμασίππου· γεγωνὸς ὅτε καὶ Σωκράτης
ὁ φιλόσοφος, κατὰ τὴν οἷ' Ὀλυμπιάδα· οἱ δὲ κατα-
τὴν π' φασὶν· Ἀβδηρίτης ἐκ Θράκης, φιλόσοφος,
μαθητὴς κατὰ τινὰς Ἀναξαγόρου καὶ Λευκίππου·
ὡς δὲ τινες, καὶ Μάγων καὶ Χαλδαίων Περσῶν.
ἦλθε γὰρ καὶ εἰς Πέρσας καὶ Ἰνδοὺς καὶ Αἰγυπτίους,
καὶ τὰ παρ' ἐκάστοις ἐπαιδύθη σοφά. εἶτα ἔαν-
ῆλθε, καὶ τοῖς ἀδελφοῖς συνῆν Ἡροδότῳ καὶ Δα-
μάστῃ. ἦρξε δὲ ἐν Ἀβδήροις, διὰ τὴν ἐαυτοῦ σο-
φίαν τιμηθεῖς. μαθητὴς δὲ αὐτοῦ διαφανῆς ἐγένετο
Μητροδώρος ὁ Χίος· οὗ πάλιν ἀκροαταὶ Ἀνάξα-
ρος καὶ Ἴπποκράτης ὁ ἰατρός. ἐπεκλήθη δὲ Σοφία
ὁ Δημοκρίτος, καὶ Γελασίνοσ δὲ διὰ τὸ γελᾶν πρὸς

1. Ἑλληνικοῖσι ἰήμασι χρωόμενος, καὶ φάρμακα τὰ ἰσχ.] Apud Herodotum rectius legitur, Ἑλληνικοῖσι ἰήμασι χρωόμενος, καὶ ἠπιάματα τὰ ἰσχυρὰ πρ. Küst. ἰήμασι A. et mox ἠπιάματα, quod propius accedit ad Herodoti scripturam ἠπια μετὰ. 4. ἀπέδειξεν] ἀπέδειξεν A. Mox οὐδαμὰ A. non οὐδαμὰ! 7. Ὅτι καὶ Ἄτοσσα] Locus Herodoti III, 133. Horum partem assumpsit gl. Ἄτοσσα. 11. τε δὴ] τε δὲ scripsi cum E. et Herod. 12. ἐπέδειξεν] ἐπέδειξεν E. 13. ἡ μὲν] ἡ μὲν A. B. E. Med. 14. δεήσεσθαι δὲ] δὲ om. E. mox ἐς om. B. E. 16. Ἑλλάδα] τὴν Ἑλλάδα E. 17. Δημοκλείδης. ξένους καὶ μοιχ.] Vide Hesych. v. Δημοκλείδης. Küst. 19. Δημοκοπεῖν] Hinc δημοκοπικός Aristid. Vol. I. p. 319. δημοκόπος Philo II. p. 520. Tourp. MS. Lex. Rhet. p. 221. Βουλοκοπίδαι οἱ τὴν βουλήν κόπτοντες, ὡς περ εἰσὶ καὶ δημοκόποι οἱ τὸν δῆμον κόπτοντες. Accedat potissimum Phrynichus Segu. p. 57. Πολύβιος· Ὁ δὲ Περσεὺς] Fragmentum hoc Polybii [XXVI, 5.] legitur in Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 125. unde id Suidas deprompsit. Vide etiam infra vv. Κατακαλῶν et Περσεὺς. Küst. 21. ἐπεβάλλετο] ἐπεβάλλετο scripsi cum utraque glossa et C. V. ubi desunt seqq.
1. ἡ δοξοκοπία] καὶ δοξοκοπία A. Vid. infra v. Δοξοκοπία. Ὑπάτους αἰρ.] Ex Appiani B. A. VII, 17. Exemplum repetitur in v. Δοξοκοπία. Deinceps utitur ipse Appianus v. δημοκοπίας: de quo dixit Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 634. 4. Δημοκομπος] Zon. p. 494. Scribendum Δημοκόπος. 5. ὅτι Πολύβιος φησιν] Lib. XI. c. 11. Küst. δημοκρατία] δημοκρατίας V. C. 6. ἐπανελομένη E. 7. ἐαυτῆς] ἐαυτοῦ C. V. ἐαυτοῖς E. 10. κατὰ τὴν οἷ'] Ita Thrasyllus apud Laert. IX, 41. Sed posteriore rationem praetulit Clintonus Fast. Hellen. ad ann. 460. Haec usque ad φασὶν om. V. κατὰ π'] κατὰ τὴν π' B. E. Med. 11. Ἀβδηρίτης] Ἀβδηρίτης E. (qui mox om. φιλόσοφος) Med. (item postea) 12. κατὰ τινὰς om. V. κατὰ τινος B. 13. Περσῶν — Δαμάστη om. V. Aute Περσῶν suppleendum videtur καὶ. 16. Δαμάστη] Δαμάσῳ Menag. in Laert. IX, 39. item Sturz. de Hellanico p. 15. Δαμόστη B. E. 17. ἦρξε δὲ] ἦρξε δὲ καὶ B. E. Med. Tum Ἀβδήροις E. Mox διὰ τὴν σοφίαν αὐτοῦ, οὗ ἀκροατῆς καὶ μαθητῆς Μητροδώρος ὁ X. V. Dein τοῦ δὲ πάλιν *V. 20. Ἴπποκράτης ὁ ἰατρός] Falsum id esse de Hippocrate Cgo monet Reinesius. 21. Δημοκρίτος] ὁ Δημοκρίτος A. V. B. E. Med. ὁ Δημ. Σοφία *V. Mox δὲ addidit A. Quae sequuntur olim irreperant in v. Γελασίνοσ.

xit. postea facta ei potestate curandi, Graecis medicamentis utens, et remedia super violenta adhibens quae leniendi vim haberent, et somnum regi conciliavit, et sanitatem brevi tempore restituit, non amplius speranti se pedibus integris usurum esse. haec narrat Herodotus historicus. † Atossa, Cyri filia, Darii uxor, tuber in mamma habuit: quod cum erupisset, latins serpebat. et quamdiu quidem id minus erat, rem pudore dissimulavit, neque ulli indicavit. cum vero malum cresceret, Democedem arcessivit, eique tuber ostendit: qui se illam sanaturum pollicitus obtestatur, ut vicissim ipsi gratificetur in eo, quod petere velit. nihil autem se petiturum, quod turpe sit. petiit igitur reditum in Graeciam. Δημοκλείδης. Democlidus, id est, peregrinos et adulteros. talis enim erat Democles. Δημοκοπεῖν et Ἑλληνοκοπεῖν. Polybius: Perseus vero renovata cum Romano amicitia Graecos sibi conciliare coepit. Dicitur et δημοκοπία et δοξοκοπία. Consules eligunt, Lucium, bell-

cae fortitudinis laude celebrem; Terentium, qui apud populum gratiosus erat. Δημοκομπος. Garrulus. Δημοκρατία. Polybius ait: Respublica, insidiatoribus sublati, non amplius mercenariis militibus libertatem suam servat. Δημοκρίτος. Democritus, Hegesistrati, vel ut alii tradunt Athenocriti vel Damasippi filius: vixit eodem tempore, quo Socrates philosophus, Olympiade LXXVII. vel secundum alios LXXX. Abderita Thrax, philosophus, ut quidam tradunt discipulus Anaxagorae et Leucippi; ut alii, Magorum et Chaldaeorum et Persarum. adiit enim et Persas et Indos et Aegyptios, et singulorum sapientiam didicit. deinde domum reversus, cum fratribus Herodoto et Damaste vixit. praefuit Abderitis, qui honorem propter sapientiam ipsi habuerunt. discipulus eius illustris fuit Metrodorus Chius: cuius vicissim auditores fuerunt Anaxarchus et Hippocrates medicus. idem cognominatus est Sapientia, et Risor, quod inania hominum studia ridere solebat.

τὸ κενόσπουδον τῶν ἀνθρώπων. γνήσια δὲ αὐτοῦ βιβλία εἰσι δύο· ὃ τε μέγας Διάκοσμος καὶ τὸ Περὶ φύσεως κόσμου. ἔγραψε δὲ καὶ Ἐπιστολάς.

Ἵτι Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης οὐκ ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ἀλλὰ τσαύτης πόλεως ὑπερεφρόνησεν, οὐκ ἐκ τοῦ τύπου δόξαν λαβεῖν βουλόμενος, ἀλλὰ τῷ τόπῳ δόξαν περιθεῖναι προαλούμενος.

Ἵτι ἐλθόντα Ἱπποκράτην πρὸς Δημόκριτον κελύσαι κομισθῆναι γάλα, καὶ θεασάμενον τὸ γάλα 543 εἶπεῖν αἰγὸς εἶναι πρωτοτόκου καὶ μελαινῆς· καὶ τὴν ἀκρίβειαν αὐτοῦ θανατάσαι τὸν Ἱπποκράτην. ἀλλὰ καὶ τὴν κόρην τὴν μετὰ Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν ἐλθούσαν τῇ μὲν πρώτη ἡμέρᾳ ἀσπασασθαι οὕτω· Χαῖρε κόρη. τῇ δὲ ἐχομένη, Χαῖρε γύναι. καὶ ἦν ἡ κόρη τῆς νυκτὸς διεφθαρμένη. ἤδη δὲ 15 ἐπέγγηρων ὄντα πρὸς τῷ καταστρέφειν εἶναι· τὴν οὖν ἀδελφὴν λυπεῖσθαι, ὅτι ἐν τῇ τῶν Θεσμοφορίων ἑορτῇ μέλλοι τεθνήξασθαι, καὶ τῇ θεῷ τὸ κα-

ἄξον αἰτῆ οὐ ποιήσιν· τὸν δὲ θαρῆειν εἶπειν, καὶ κελύσαι αὐτῷ προσφέρειν ἄρτους θερμούς ὁσημέραι· τούτους δὲ ταῖς ἡμερῶν προσφέρων διεκράτησεν ἑαυτὸν τὴν ἑορτήν. ἐπειδὴ δὲ παρῆλθον αἱ ἡμέραι, τρεῖς δὲ ἦσαν, ἀλυπότατα τὸν βίον προήκατο.

Δημόκοινον. δημόσιον, τὸ τοῦ δημοσίου. Καὶ Δημόκοινοσ, δημόσιος βασιανιστής, ἢ ὁ δήμιος. Δημονιαδης. ὄνομα κύριον.

Δημοποίητος. ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου εἰσποιηθεὶς καὶ γεγονὼς πολίτης. Περικλῆς γὰρ ὁ Ξανθίππου νόμον γράψας, τὸν μὴ ἐξ ἀμφοῖν ἀστυπολίτην μὴ εἶναι, οὐ μετὰ μακρὸν τοὺς γνησίους ἀποβαλῶν, ἄκων καὶ στένων καὶ λύσας τὸν ἑαυτοῦ νόμον καὶ ἀσχημονήσας ἐλεινῶς ἄμα καὶ μισητῶς ἔτιχεν ὡν ἡβούλετο. ἡμῶς γε μὴν ἀντιβολοῦντος καὶ δεκάσαντος τοὺς ἐντεῦθεν ζῶντας, ὅψε καὶ μόλις τὸν νόθον οἱ παῖδα τὸν ἐξ Ἀσπασίας τῆς Μιλησίας ἐποίησε

1. γνήσια δὲ] δὲ om. V. et mox εἰσι. 3. δὲ καὶ] δὲ om. V. 4. Δημόκριτος. Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης] Haec et quae sequuntur

descripta sunt ex Laertio. Küst. Ἵτι Δημ. κτλ. cum *V. 6. λαβεῖν δόξαν] δόξαν λαβεῖν A. 7. προαλούμενος] βουλόμενος E. 8. ἐλθόντα Ἱπποκράτην] Constructio requirit ἐλθόντος Ἱπποκράτους, ut legitur etiam apud Laertium. Küst. Non infrequens ista stribliginis forma variis in partibus, quas ab lectoribus esse profectas suspicere. Cf. v. Ἀνάδημα. Firmat ἐλθόντος... καὶ κελύσαντος. Arsenius p. 192. Et ἐλθόντος Ἱπποκράτους E. Suidae scripturam nescio quo pacto defendit Hemsterh. in Lucian. Halc. 8. Ceterum Ἵτι cum *V. Tum τὸν Δημόκριτον B. E. 13. ἀσπασασθαι] προσεπειν ἀσπασασθαι V. προσεπειν *V. 14. ἐχομένη] ἐχομένη A. Laert. Eudoc. p. 135. Arsen. p. 193. ἐπομένη Reinesius. 16. τῷ καταστ.] τὸ καταστ. B. E. Deinde οὖν om. E. 17. Θεσμοφορίων] Θεσμοφόρων A. et Arsenius. 18. μέλλει] μέλλοι A. Laert. Eudoc. et Arsen.

1. αὐτὴν οὐ ποιῆσαι] αὐτῇ (αὐτῇ Eud.) οὐ ποιήσιν A. Eudoc. Laert. edd. vett. Hanc scripturam, in qua nihil offendat praeter καὶ particulam; Suidae restitui, eamque Diogeni servandam censeo. ποιήσιν item V. qui αὐτὴν om. ap. Gron. p. 104. ποιήσας B. ποιῆσαι Med. αὐτῇ μὴ π. E. τὸν δὲ θαρῆειν] θαρῆσαι E. 2. προσφέρειν αὐτῷ *V. προσφ. ἄρτους αὐτῷ Arsen. θερμοὺς] ζεστοὺς V. ζεστοὺς *V. 3. τούτους δὲ *V. διεκρατ.] διεκαρτέρησεν εἰς τὴν τρίτην ἑαυτὸν Arsenius. 4. εἰς τὴν ἐ.] εἰς om. A. Laert. ἐπει] ἐπειδὴ scripsi cum A. *V. et Arsen. 5. τρεῖς δὲ] δὲ om. V. qui mox ἀλυπότατον V. similiterque Arsenius. 8. Δημόκοινοσ, δημόσιος] Ex Harpocrate. Vide etiam Helladium apud Photium p. 1589. Küst. Antiph. Or. I. p. 113, 32. attulit Toupius. Plura Lobeck. in Phryn. p. 476. δημόσιος] ὁ δημόσιος Harpocr. Pal. desinens in βασιανιστής. δήμος *V. 9. Δημονιαδης] Δημονιαδης B. E. Scribendum erat Δημονιαδης: quamquam Δημονιαδης extat in Plutarcho de aud. poet. p. 18. D. 10. Δημοποίητος] Ut Castor et Pollux ab Aphidno adoptati cives facti et initiati sunt Eleusiniis, Plutarch. Thes. c. 33. Reines. Cf. Hemsterh. in Plut. p. 368. ὁ ὑπὸ] Sic etiam Zon. p. 494. ὁ ξένος ὁ ὑπὸ C. V. qui omittunt Περικλῆς et seqq. usque ad finem. 11. Περικλῆς ὁ Ξανθ.] Hic locus ex Aeliani libro deperdito, quem toties excerpserit Suidas, Gaisfordo sumptus videbatur. Aelianus tamen in eo loco, quem Küsterus excitavit, diversa tradit. 12. νόμον γράψας, τὸν μὴ ἐξ ἀμφοῖν ἀστυπ.] Huius legis meminit etiam Aelianus Var. Hist. VI, 10. Περικλῆς, στρατηγῶν Ἀθηναίων, νόμον ἔγραψεν, ἐὰν μὴ τύχη τις ἐξ ἀμφοῖν ὑπάρχων ἀστών, τοῦτω μὴ μετεῖναι τῆς πολιτείας. Lege ibi et sequentia. Item XIII, 24. Καὶ Περικλῆς ἔγραψε, μὴ εἶναι Ἀθηναίων, ὅς μὴ ἀμφοῖν γέγονεν ἀστών. Vide in utrumque locum Perizonium. Küst. Adde Plutarchi Pericl. 37. ἐξ ἀμφοῖν ἀστυπολίτην] Scribendum esse ἐξ ἀμφοῖν ἀστών πολίτην recte monuit Petitus de Legg. Att. p. 138. et ante eum Wolfius. Küst. 13. κατὰ] μετὰ A. B. E. Med. Tum μικρὸν B. E. 14. ἄκων καὶ A. Particulam om. E. Huic consequens est ut refingatur καταλύσας. 15. ἐλεινός — μισητός] ἐλεινῶς — μισητῶς B. E. Med. Id reposui, quo constaret oratio. 16. ὁμῶς γε μὴν superioribus cum sint contraria, videtur aut corrigendum ἀπέτυχεν aut vox negantis excidisse. ἀντιβολοῦντος — δεκάσαντος] ἀντιβολοῦντα — δεκάσαντα E. 18. ἐξ] τὸν ἐξ A. B. E. Med.

germani eius libri sunt duo: *Magnus Diacosmus* et *de Natura Mundi*. scripsit etiam *Epistolas*. — Democritus Aberita non adiit Athenas; sed tantam urbem contempsit; ut qui non ab loco gloriam mutuari, sed loco gloriam conciliare vellet. — Cum Hippocrates ad Democritum venisset, iussit afferri lac: quod conspicatus dixit esse caprae nigrae, quae primum peperisset. Hippocrates igitur accuratam eius cognitionem admiratus est. idem puellam, quae cum Hippocrate venerat, primo die ita salutavit: *Salve puella*. postridie vero, *Salve mulier*. noctu enim stuprata fuerat. idem cum seculo iam confectus et morti vicinus esset, sororem moestam conspicatus, quod Thesmophoriis obiturus esset, ipsa vero debitum officium deae praestare non posset: eam bono animo esse iussit, et quotidie panes calentes sibi

afferri praecepit: quibus ad nares admotis vitam per festum produxit. postea vero quam tres illi festi dies praeterissent, placide vitam sinit. *Δημόκοινοσ*. Publicum, quod ad rem publicam pertinet. Item *Δημόκοινοσ*, publicus tortor, vel carnifex. *Δημονιαδης*. Nomen proprium. *Δημοποίητος*. Qui a populo in civitatem ascriptus et civis factus est. Pericles enim Xanthippi filius cum legem tulisset, ne qui civis esset, nisi qui utroque parente cive natus esset, non multo post legitimis liberis amissis, invitatus et dolens legem suam solvit, et indigna se faciens miserabiliterque simul et odiose ea impetravit quae volebat. cum enim et humiliter orasset et muneribus corrupisset eos, qui ex illo quaestu vivebant, sero tandem et aegre effecit, ut filius nothus, quem ex Aspasia Milesia susceperat,

δημοποίητον. Δημοποίητος οὖν ὁ φύσει μὲν ξένος, ὑπὸ δὲ τοῦ δήμου πολίτης γεγονώς.

Δῆμος. παρὰ Ἀριστοφάνει ἡ κώμη. ἢ ἡ νῆ-
σος. σημαίνει δὲ καὶ τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον.

Ἐκτῷ σ' ἔτει προσεῖπον ἐς
τὸν δῆμον ἐλθῶν.

Δημός. τὸ λίπος.

Δημοῦ βοείου θῦρον ἐξωπτημένον.

σκεύασμά τι μετὰ ἐγκεφάλου γινόμενον ἐν τοῖς
θῦροις· τουτέστι τοῖς φύλλοις τῆς συκῆς.

Δημοσθένης, Ἀθηναῖος, υἱὸς Δημοσθένους
καὶ Κλεοβούλης, ῥήτωρ, τῶν δῆμων Παιανιεύς·
ἐπιμελής μᾶλλον ἢ εὐφύνης, ὡς Ἐρμιππος ἱστορεῖ·
καὶ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἀκόλαστος, ὡς καὶ τοῦτό φη-
σιν ὁ αὐτός. ὅθεν καὶ νέος μὲν ὢν Βάταλος ἐκλήθη,
ὡς καὶ γυναικεία ἐσθῆτι πολλάκις χρῆσάμενος· Ἀρ-
γὰς δὲ μετὰ τὸ εἰς ἄνδρας τελέσαι, ὅπερ ἐστὶν ὄνομα
ὄφως. ἐπεθύμησε δὲ ῥητορικῆς, Καλλίστρατον
θεασάμενος τὸν ῥήτορα ὑπὲρ Ὀρωπίων λέγοντα.
διήκουσε δὲ Ἰσαίου, τοῦ Ἰσοκράτους μαθητοῦ, καὶ
344 τοῖς λόγοις ἐχρήτο Ζωίλου τοῦ Ἀμφιπολίτου, σο-20

φιστεύοντος ἐν Ἀθήναις, καὶ Πολυκράτους, καὶ
Ἀλκιδάμαντος, τοῦ Γοργίου μαθητοῦ, καὶ αὐτοῦ
μέντοι Ἰσοκράτους. συνεφιλολόγησε δὲ Αἰσίωιν τῷ
Ἀθηναίῳ, καὶ Θεοπόμπῳ τῷ Χίῳ φιλοσόφῳ. διη-
5 κροάσατο δὲ καὶ Εὐβουλίδου τοῦ διαλεκτικοῦ, καὶ
Πλάτωνος. ἐτελεύτησε δὲ φυγῶν εἰς Καλαυρίαν ἐν
τῷ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερῷ, διὰ τὸν Μακεδόνα Ἀντί-
πατρον, προσενεγκάμενος φάρμακον τὸ ἐν τῷ δα-
κτυλίῳ, ἔτη βιώσας δύο καὶ ἐξήκοντα.

10 Δημοσθένης, ὁ ῥήτωρ, ἀνὴρ ἦν γυναικεία τε
καὶ εἰπεῖν, ὅσα ἐνθυμηθεῖη, δυνατώτατος γενόμε-
νος. ὅθεν καὶ δεινότητος ἔδοξε τῶν καθ' αὐτόν·
οἷα δὲ ἱκανώτατος τὸ ἀφανὲς εἰκάσαι, καὶ τὸ γνω-
σθὲν ἐξηγήσασθαι. καὶ ἐν οἷς ὑπὲρ τῶν κοινῶν λέ-
γειν τι ἢ πράττειν ἐπεχείρησε, καιρῷ μὲν ἐπιτη-
δειῷ οὐ μάλ' ἐχρήσατο ἐς δόξαν τῶν δημαγωγούν-
των. πλεῖστα δὲ εἰς ἀνὴρ οὗτος τῶν καθ' αὐτόν
Ἀθηναίων τοῖς Μακεδόνων τυράννοις σὺν παρῶ-
σι ἀντειπὼν παρὰ τοῖςδε ἀδωρότατος ἔδοξεν εἶναι.
ὅτε δὲ συνέβαινε τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἷα
δὴ τῶν κερδῶν ἐφιεμένους μᾶλλον τοῦ ἐς τὸ κοινόν

1. Δημοποίητος οὖν] Ex Harpocrate, qui scripsit ὁ ξένος μὲν ὢν τῆ φύσει. φύσει] φύσει μὲν E. quod ab Harp. Pal. firma-
tum probavi. 2. ὑπὸ τοῦ δήμου δέ] ὑπὸ δὲ τοῦ δήμου A. Harpocr. 3. παρὰ Ἀριστοφάνει] Acharn. 255. ἡ νῆσος] Spe-
ctavit opinor hulusmodi locos, qualis est Hesiodi 9. 477. Κρήτης ἐνὶ πόντῳ δῆμος. 8. Δημοῦ βοείου] Aristoph. Equ. 950. Vide
etiam infra v. Θῦρον. Küst. 11. Ἀθηναῖος] ῥήτωρ subicit *V. quam vocem post Κλεοβούλης inter versus ponit. 12. τὸν
δῆμον] τῶν δῆμων A. V. 14. καὶ τὰς] καὶ πρὸς τὰς A. V. αὐτός φησιν] καὶ τοῦτο φησὶν ὁ αὐτός A. Accedit Idomeneus
ap. Ath. XIII. p. 592. F. 15. ὅθεν καὶ νέος μὲν ὢν Βάταλος ἐκλ.] Aeschines ἐν τῷ περὶ παραπροσβ. p. 260. Ἐν παισὶ μὲν γὰρ
ὢν (Δημοσθένης) ἐκλήθη δι' ἀσχεροργίαν τινα ἢ κιναιδίαν Βάταλος· ἐκ παιδῶν δὲ ἀπαλαττόμενος Ἀργὰς ἐκλήθη. Ad hunc lo-
cum Suidas respexit. Vide etiam supra v. Βάταλος. Küst. βάτταλος E. 16. ὡς γυναικεία] ὡς καὶ γυναικεία A. Ἀρ-
γὰς] Vide supra h. v. Küst. 17. ἄνδρας] ἄνδρα A. 18. θεασάμενος τὸν ῥήτορα] τὸν ῥήτορα θεασάμενος E. Ὀρω-
πίων] V. Ruhnk. H. Cr. Oratt. p. 59. sq. Eundem Hermippum adhibuit Gellius III, 13. 19. Ἰσαίου] τοῦ Ἰσαίου B. Med. τοῦ
Ἰσαίου *V. τῶν Ἰσαίου V. 20. Ζωίλου τοῦ Ἀμφιπολίτου] Eandem rem narrans Plutarchus pro Ζωίλου scribit Ζήθου. Sed
mendum in codices Plutarchi irrepsisse recte monuit Reinesius Varr. Lectt. lib. III. p. 328. quem vide. Küst. Müllerus addit
Perizon. in Aelian. V. H. XI, 10. qui quidem Zoili tempora perspexit ab studiis Demosthenis iuvenilibus esse remotiora.
2. Γοργίου] Γρηγορίου V. qui mox om. καὶ αὐτοῦ — Ἰσοκράτους. 3. συνεφιλολόγησε *V. Αἰσίωιν] Huius quidem olim post
v. Αἰσίου extabat memoria. 4. φιλοσόφῳ] τῷ φιλοσόφῳ B. τῷ φιλοσόφῳ τῷ Χίῳ E. διηκροάσατο δὲ καὶ Εὐβουλίδου τοῦ
διαλ.] Idem testatur Laertius II, 108. et Appuleius in Apologia. Posterioris verba haec sunt: Ita ille summus orator cum a
Platone philosopho facundiam hausisset, ab Eubulide dialectico argumentationes edidicisset etc. Küst. 6. ἐτελεύτησε]
ἐτελεύτησε δὲ A. Mox Καλαυρίαν B. E. 7. διὰ τὸν] διὰ τὸν E. 10. Δημοσθένης] Ἦν δὲ οὗτος E. omisso quod se-
quitur ἦν. Horum principium *V. infra posuit post ἀπέθανε. 11. δυνατώτατος] δυνατώτατος γινόμενος A. B. E. Med. Ob-
servavit Gaisfordus imitationem Thucyd. VIII, 68. 13. οἷα δὲ] οἷα δὲ E. τὸ ἀφανὲς εἰκάσαι] Et hic locus colorem duxime
videtur ex Thucyd. I, 138. Gaisf. Cf. Dionis fr. Vat. 67. 14. καὶ ἐν οἷς usque ad Δημοσθένους ψηφίζονται om. V. 18. καὶ
τοῖς] καὶ om. A. 19. ὅτε] ὅτι B. E. 20. μᾶλλον τοῦ] μᾶλλον ἐκ τοῦ A. B. E.

iure civitatis a populo donaretur. Δημοποίητος igitur est, qui
ortu quidem peregrinus est, sed a populo civis factus. Δῆ-
μος. Apud Aristophanem pagus, vel insula, significat etiam
populum Atheniensem. Sexto nunc anno te alloqui libet, cum
ad vicum meum redisti. Δημός. Pinguedo. Pingue bubu-
lum in folio scilicet assatum, erat edulium quoddam, quod
cum cerebro parabatur in follis ficus. Δημοσθένης. De-
mosthenes, Atheniensis, Demosthenis et Cleobulae filius, ora-
tor, pagi Paeaniensis: qui maiore studio quam ingenii felicitate
praeditus fuit, ut auctor est Hermippus, idem intemperans et li-
bidinosus fuit, ut itidem Hermippus tradit, quare, cum adole-
scens esset, Batalus vocatus est, quod muliebri veste saepe ute-
retur, cum vero ad aetatem virilem pervenisset, Argas: quod
est nomen serpentis, ad studium eloquentiae animum appulit,
cum Callistratum pro Oropiis dicentem vidisset, audivit Isaeum,
Isocratis discipulum; usque est orationibus Zoili Amphipoli-
tae, qui Athenis eloquentiam docuit, item Polycratis, et Alci-

damantis, Gorgiae discipuli, et ipsius Isocratis. in eloquentiae
studio socios habuit Aesionem Atheniensem, et Theopompum
Chium philosophum, praeterea audivit Eubulidem Dialecticam,
et Platonem, decessit in Calauria, quo metu Antipatri Macedo-
nis fugerat, hausto in aede Neptuni veneno, quod in annulo cir-
cumferebat, vixit annos LXII. Δημοσθένης. Demosthe-
nes, orator, vir fuit et iudicio singulari, et in dicendo, quae
animo cogitasset, eloquentia summa praeditus, quare omnium
etiam aetatis suae oratorum praestantissimus habitus est, cum
et in rebus obscuris coniectura assequendis mire sagax, et in
exponendis consiliis admodum esset facundus, alieno autem tem-
pore et eloquentiam et operam suam reipublicae navare coepit,
cum oratorum esset sinistra apud populum fama, ceterum usque
hic vir omnium Atheniensium maxime Macedonum regibus dicendi
libertate restitit, nulla ab iis munera accepisse visus: cum re-
liquarum civitatum oratores, lucri sui maiorem habentes ra-
tionem quam publicae utilitatis, largitione pecuniae corrupti,

λυσιτελοῦντος, ἐξωνηθέντας χρημάτων δόσει, τὸ κατὰ σφᾶς ὡς ἐδόκουν ἐν τῷ παρανότῳ κέρδους τοῦ σφετέρου εἶνεκα πρὸ τοῦ ἐς τὰ κοινὰ συμφέροντος τίθεσθαι. ὕδεν αὐτῷ καὶ ἐφ' οἷς ὕστερον ἡτιάθη συγγόντες οἱ Ἀθηναῖοι κατεδέξαντό τε αὐτῶν καὶ ἐς πάντα συμβούλῳ ἐχρήσαντο. καὶ αὐτῷ ἡ τελευταία γενναία ἐπιγενομένη μάλιστα ἐς μεταμέλειαν ἤγαγεν αὐτοὺς οὐκ ἀφανῆ τῶν γνωσθέντων. οὐ πολλῶν γοῦν ὕστερον ἢ ἐξαγγελθῆναι τεθνηκότα Δημοσθένην, μετεγίνωσκον ἐφ' οἷς δέει τῶν Μακεδόνων μάλ-
10 λον ἢ γνώμη τῆ δικαιοσύνη ἐκρίναν, καὶ ἀτέλειαν τε τῷ πρῆβυτάτῳ γένους τοῦ Δημοσθένους ψηφίζονται, καὶ χαλκοῦν στήναι αὐτὸν ἐν ἀγορᾷ, καὶ ἐλεγείον τῆ βίᾳ τοῦ ἀνδριάντος ἐπέγραψαν.

Εἶπερ ἴσην ὁμῶν γνώμη, Δημοσθένες, εἶχες, 15 οὔποτε ἂν Ἑλλήνων ἤρξεν Ἄρης Μακεδῶν.

Δημοσθένης, μαχαιοποιός, Παιανεύς· οὗ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ, ὃς ὄρφανός καταλειφθεὶς ἐπιτρόπους ἔσχε τρεῖς, Ἄροβον, Δημοφῶντα, Θηριπίδην. ὧν ἀμελοῦντων αὐτοῦ καὶ τῆς οὐσίας, 20 αὐτὸς αὐτὸν ἐνεχείρισε διδασκάλῳ Ἰσαίῳ. φιλόπονος δὲ οὕτως ἦν, ὥστε φασὶν ἑαυτὸν οἶκοι καθεύδοντα ἑαυτοῦ ξυρῆσαι τῆς κεφαλῆς μέρος, ἵνα μήτε

προτοί, μήτε δέχοιτό τινα. παιδευθεὶς δὲ εἴλε τῆς ἐπιτροπῆς τοὺς ἐπιτρόπους. σοφιστεῦναι βουληθεὶς ἀπέστη, διαβληθεὶς ἐπὶ Μόσχῳ μειρακίῳ τῶν εὐγενῶν. λογογραφεῖν δὲ ἀρξάμενος διεβλήθη πάλιν, ὡς ἐναντίους λόγους ἐκδοὺς Ἀπολλοδώρῳ καὶ Φορμίῳ. καὶ τούτου οὖν ἀποστὰς ἤρξατο πολεμεῖν τεύεσθαι. τραυλὸς δὲ ὧν καὶ τὸν ὤμον ἀπρεπῶς ἐκίνει, καὶ τὴν ἀκοὴν ἀσθενῆς, καὶ τὸ πνεῦμα οὐ διαρκῆς· ἀπερ ἀσκήσει διωρθώσατο. τὴν τε ὑπόκρισιν οὐκ ὧν ἄκρος, ὑπ' Ἀνδρονίκῳ καὶ ταύτην ἐξήσκησεν. ἐχορήγησε δὲ καὶ ἐτριηράρχησε, καὶ αἰχμαλώτους ἐλύσατο, καὶ θυματέρας συνεξέδωκεν. ὅτε δὲ ἐχορήγει, τυπτηθεὶς ὑπὸ Μειδίου, τρισηλίαις ὡς φασὶν ἐπέισθη. Καὶ Δημαινέτον ἀνεψιὸν γραψάμενος τραύματος, ὡς φασὶν, διελύσατο. αἰτησάμενος δὲ Χαβρίου τοῦ στρατηγοῦ γυναῖκα, Χαβρίον τελευτήσαντος, Κτησίππου θυγατέρα ἔγγυεν. ἐπολιτεύσατο δὲ κατὰ Φίλιππον. οὗ Θηβαῖοις ἐπιόντος πείθει συμμαχεῖσθαι· καὶ κατὰ Χαιρώνειαν ἤττωνται, χιλίων ἀποθανόντων καὶ μ', καὶ δισηλίαν αἰχμαλώτων. ἀγαπητὴν δὲ σχῶν θυγατέρα, τελευτήσασαν ἐπένθει· καὶ ἐβδομαίου τοῦ πάθους ὄντος, ἀγγελθέντος ἀνηρῆσθαι Φίλιππον ὑπὸ Παυ-

1. δόσεις Med. 4. ἡτιάθη] ἡτιάσθη E. 5. κατεδέξαντό τε] τε om. E. 7. ἐπιγενομένη] ἐπιγενομένη A. 12. πρῆβυτάτῳ

γένει] πρῆβυτα γεν A. γένους B. E. 13. καὶ χαλκοῦν] οἱ δὲ Ἀθηναῖοι χαλκοῦν V. qui inserit ἐκρίναν post ἀγορᾷ, et mox scripsit ἐγραψαν pro ἐπέγραψαν. 14. ἐλεγεία Edd. vet. ἐλεγείον tacite Kusterus. Nihil e MSS. euotatum reperio. ἐλεγείον Photius Bibl. p. 1477. Gaisf. Receptit Iacobsius in Anthol. Pal. II. p. 809. n. 159. 17. Δημοσθένης — καταλειφθεὶς om. V. οὗ Δημοσθένης — Ἰσαίῳ om. *V. 18. ὄρφανός] ὃς ὄρφανός A. B. E. 19. Θηριπίδην] Θηριπίδην A. E. 20. ὧν ἀμελοῦντων αὐτοῦ καὶ τῆς οὐσίας.] Hinc cum ad aetatem adultam pervenisset Demosthenes, dicam tutoribus suis scripsit: quo nomine eum reprehendit Aeschines ἐν τῷ περὶ παραπρ. p. 206. Küst. 22. οὕτως] οὕτως V. ἑαυτὸν — καθεύδοντα] αὐτὸν — καθεύδοντα V.

1. προτοί] προτῆ V. πρόοι E. παιδευθεὶς — ἤρξατο πολιτεύεσθαι om. V. 7. ὧν] ἦν V. 9. διαρκῆς] διαρκῶς V. τὴν τε — ἐξήσκησεν om. V. 10. ἄκρος] ἄκρως B. Med. 12. καὶ θυγατέρας — κατῆλθε κληθεὶς om. V. usque ad πέμψας om. *V. συνεξέδωκεν] ἐξέδωκεν E. pr. 16. Χαβρίου] Χαβρίου A. et sic infra. 18. κατὰ Φίλιππον Porti coniectura. 20. καὶ δισηλίαν om. B. E. 22. ἐπένθει] ἐπένθει A.

ut rei privatae scilicet in praesens consulerent, emolumentum proprium reipublicae commodo praeferrent. quamobrem Athenienses illis etiam delictis, quorum postea accusatus est, ignoverunt, eumque ab exilio revocarunt, et consiliis eius in omnibus usi sunt. ac postea mors, quam generoso animo sibi consciverat, effecit, ut eos decretorum suorum non obscure poeniteret. paulo enim post allatum de morte eius nuncium poenituit eos sententiae, quam metu Macedonum potius quam suo iudicio et pro meritis viri tulerant: eamque ob causam natu maximo filiorum Demosthenis immunitatem decreverunt, et ipsi statim in foro erigendam censuerunt, his verbis basi inscriptis: Si pater animo vires, Demosthenes, habuisses, nunquam Macedones armis Graeciam subiugassent. Δημοσθένης. Demosthenes, gladiatorum faber, Paeoniensis, cuius filius fuit Demosthenes orator. hic pupillus a patre relictus tres habuit tutores, Aphobum, Demophontem et Therippidem: qui cum et ipsum et patrimonium eius negligenter, ipse se Isaeo erudiendum tradidit. idem adeo studiosus fuit, ut domi se concluderet, captisque partem raderet, ne in publicum prodiret, nec quemquam ad semitteret. litteris institutus tutores male administratae

tutela reos peregit. rhetoricam docere cum vellet, instituto illi renunciavit, sinistro rumore ob Moschum nobilem adolescentem de se sparso. post orationes scribere aggressus, cum denuo male audire coepisset, quasi Apollodoro et Phormioni contrarias orationes edidisset, eo etiam studio relicto reipublicam capessivit. quamvis autem esset balbus, humerumque indecore moveret, et minus acute audiret, et spiritus eum dicentem cito deficeret, ea tamen omnia exercitatione correxit. cumque actionem et pronunciationem haberet non optimam, eam quoque exercuit, Andronico usum magistro. fuit etiam choragus et trierarcha, et captivos redemit, et aliorum filias, cum elocarentur, dote instruxit. cum choragus esset, ab Midia verberatus, ter mille drachmis ut aiunt placatus est. item cum Demaeneto consobrino, quem vulneris inficti accusaverat, in gratiam rediit. idem cum Chabriae ducis uxorem ambisset, eo mortuo Ctesippi filiam duxit. reipublicam gessit sub Philippo: quo Thebanis bellum inferente auctor Atheniensibus fuit, ut Thebanis opem ferrent. his tamen ad Chaeroneam victis mille et XL. interfecti, bis mille capti sunt. filiam habuit unicam: quam defunctam lugens, septimo post obitum eius die cum nunciaretur Philippum a Pausania

σανίου, μετημφιάσατο, και τοῖς θεοῖς ἔθυσεν. ἐπολιτεύσατο δὲ και κατὰ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου. οὐ Ἄρπαλος πολλὰ νοσφισάμενος χρήματα, ὡς Ἀθηναίους κατέφυγεν· ὧν και Δημοσθένης εἰληφέναι μέρος ἔδοξε. και ἔφυγεν εἰς Τροίζην. Ἀλεξάνδρου δὲ ἐν Βαβυλῶνι τελευτήσαντος, ὁ Δημοσθένης κατήλθε κληθείς. Ἀντίπατρος δὲ ἄρξας τῶν Ἑλλήνων πέμψας ἐξαιτεῖ τοὺς δέκα ῥήτορας. ἐκδόντων Ἀθηναίων, ὁ Δημοσθένης εἰς Καλαυρίαν ἔφυγεν. Ἀρχίας δὲ ὁ ὑποκριτὴς ἀποσταλεῖς ἐπ' αὐτὸν ὑπ' Ἀντιπάτρου βίβ' ἀποσπᾶ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Ποσειδῶνος, ἢ ἦν ἄσυλον. ὁ δὲ ὑπὸ τῇ σφραγίδι φάρμακον ἔχων, μυζήσας ἀπέθανε.

Δημοσθένης Θροῖξ. οὗτος ἔγραψε Μετάφρασιν Ἰλιάδος πεζῷ λόγῳ, Ἐπιτομὴν τῶν Δαμαγίτου τοῦ Ἡρακλειώτου, Περὶ διθυραμβοποιῶν, Μετάφρασιν εἰς τὴν Ἡσιόδου Θεογονίαν.

Δημοσιεύων. δωρεὰν ἐργάζομαι. Ἀριστοφάνης·

Ἄλλ' ὠπόνηρ, οὐ δημοσιεύων τυγχάνω. οἱ γὰρ δημοσίᾳ χειροτονούμενοι ἰατροὶ καὶ δημόσιοι προῖκα ἐθεράπευον. οἶον, οὐ κοινῇ ἐσπείσασθην, ἀλλ' ἑμαυτῷ μόνῳ, και ἀμισθὶ οὐ μεταδίδωμι σοι.

Δημόσιον. τὸ τοῦ δήμου.

Δημόσιος. δημοσίους λέγουσι τοὺς τῆς πόλεως δούλους.

Δημοσιῶν πραγμάτων διοικητής. οἶον φροντιστὴς χορηγίας, τριηραρχίας, και τῶν τοιούτων. ἰδίως δέ, οἶον εἰ ἀδικοῖτό τις και δικάζοιτο πρὸς τινα, αὐτὸς ἐφρόντιζεν. Ἀπεχθάνη δέ, διότι οἱ ἄλλοι τοῖς πράγμασιν ἐπιχειροῦντες μισοῦνται.

Δημοσιώτης. ἐντελής. Οἱ μὲν ἄλλοι ἀποδοχῆς ἐτύγγανον· οὗτος δὲ δοκῶν εἶναι δημοσιώτης, παρεθεωρεῖτο.

Δημοτελή. δημοσίαν. Δημοτελή και δημοτικά ἱερὰ διέφερον ἀλλήλων, και τῶν ὄργεωνικῶν και τῶν γενικῶν.

5. Τροίζην] Τροίζηναν Α. 7. Ἀντίπατρος δὲ ἄρξας] Ἀντιπάτρου ἄρξαντος V. οὗτος praemisit *V. - 8. πέμψας ἐξαιτεῖ] και αἰτήσαντος V. π. ἐξαιτεῖται E. πέμψας ἐξαιτεῖ τοὺς δέκα ῥήτορας] Vide quae diximus supra in v. Ἀντιπάτρος. Küst. 9. ἐκδόντων] ἐκδιδόντων E. ὁ Δ. εἰς Καλαυρίαν ἔφυγεν] ἔφυγεν εἰς Σικελίαν V. om. ὁ Δημοσθένης. Καλαυρίαν] Σικε Α. Σικελίαν B. E. καλαυρίαν Med. 10. Ἀρχίας δέ] δὲ om. V. Mox ὑπόκριτος Α. 12. ὁ δὲ ὑπὸ — ἀπέθανε] Haec redeunt sub v. Μυζήσας. 14. Μετάφρασιν Ἰλιάδος] Immo Μεταβολᾶς Ὀδυσσεύς, docente Valckenariō Orusc. II. p. 116. 15. Ἐπιτομὴν Δαμαγίτου τοῦ Ἡρακλειώτου. Περὶ διθυρ.] Pearsonus testatur se in codice quodam MS. locum hunc absque distinctione sic scriptum reperisse, Δαμαγίτου τοῦ Ἡρακλειώτου περὶ διθυρ. Eius ergo codicis si sequenda est auctoritas, Damagetus Heracleota de poetis dithyrambicis scripserit, idque opus Demosthenes Thrax in compendium redegerit: quod mihi admodum sit verisimile. Küst. τῶν Δαμαγίτου Α. *V. et Parisinus Breugnot p. 16. τοῦ Δαμ. B. V. Med. Hinc olim confecta est gl. Δαμαγίτου. De Damageto nihil constat nisi diversum eum fuisse ab hoc quem tenemus Epigrammatum artificem 18. Δημοσιεύων] Δημοσιεύων Α. B. C. et Zon. p. 503. αἰτιατικῇ continuo delevi cum Küstero et ut videtur cum *V. αἰτιατικῇ συντάσσεται Ζουα-rae libri quidam post τυγχάνω. Ἀριστοφάνης] Acharn. 998. (1029.)
1. τυγχάνω] ἐργάζομαι E pr. 3. ἐσπείσασθην] ἐπέλασμεν Α. ἐσπείσασμεν B. E. Med. 4. και μόνῳ] και om. Α. B. V. (ap. Gron. p. 105.) E. C. ἰδίως δὲ και ἑμαυτῷ μόνῳ Schol. 7. Δημοσίους λέγον] Ex Harpocrate, Küst. λέγουσι Α. V. C. Harpocr. Plura Lex. Rhet. p. 234. et Lobeck. Phryn. p. 476. Sequeretur observatio: Ἡ βασιλεῖα κτήμα τῶν κοινῶν· ἀλλ' οὐ τὰ δημόσια τῆς βασιλείας κτήματα. διὸ τὰς ἐξ ἀνάγκης και μεθ' ἑθροews εἰσπράξεις ὡς περὶ τυραννικὰς ἀκολασίας μισεῖν δεῖ· τὰς δὲ σὺν λόγῳ και φιλανθρωπῶς τῶν εἰσφορῶν ἀπαιτήσεις ὡς περὶ κηδεμονίας (κηδεμονίαν Α.) τιμᾶν. Omittunt V. C. habet Α. in margine: quippe petitum ex v. Βασιλεῖα. 9. Δημοσιῶν πρ.] Vid. Schol. Aristoph. Plut. 908. Hemst. Eundem locum indicavit Toupius I. p. 90. διοικητής profectum ab interpretatione vocis ἐπιμελητής. 11. ἰδίως δέ] Lege cum Schol. ἰδίως δέ. τῶν καθ' ἕναστω. 12. Ἀπεχθάνη] Sensus et constructio requirunt, ut scribatur ἀπεχθάνετο. Küst. Qui Schol. Plut. (v. 911.) non recordabatur. διότι] διότι οἱ Α. B. C. V. E. 14. Δημοσιῶν πρ.] Dubium: Δημοσιῶν πρ. potius. Reines. Falsam esse interpretationem docuit Wesseling. in Diod. T. II. p. 531. quem fugit Diodori sui sermo in Excerptis p. 607. servatus. Monitum in Parisina Stephani Thesauri editione. 15. εἶναι] γεγονέναι Diodorus. δημοσιῶν παρεθεωρεῖτο om. Α. 17. Δημοτελή και δημοτικά διέφ.] Ex Harpocrate. Docte Hesychius: Δημοτελή και δημοτικά ἱερὰ. (Sic enim apud eum scribendum est) και δημοτελή μὲν, εἰς ἃ θύματα δίδωσιν ἢ πόλις· δημοτικά δέ, εἰς ἃ οἱ δήμοι. Küst. Disertius etiam Lex. Rhet. p. 240. 18. ἱερὰ] ἱερὰ malit Meierus Hist. lur. Att. p. 103. cum Lex. Seg. Contra in grammatico Seg. ἱερὰ reponendum putat Ruhkenius Auct. Em. Hesych. T. I. p. 933. Gaisf. Eum posthac Meierus de gentil. Att. p. 27. imitabatur. Adde Buttm. in Demosth. Mid. p. 37. et Böckh. Staatsh. d. Ath. I. p. 228. Nec dubitare patitur Orat. adv. Neaer. p. 1374.

caesum esse, veste mutata diis sacrificavit. in gerenda republica adversatus est etiam Alexandro Philippi filio; cui qui magnam pecuniae summam surripuerat Harpalus, ad Athenienses confugit. huius pecuniae partem Demosthenes quoque accepisse putabatur, eiusque rei causa Troezenem exulatum abiit. sed revocatus est in patriam, Alexandro Babylone mortuo. postea Antipater cum in Graecia regnare coepisset, legatos misit ad deponendos X. oratores. quos cum Athenienses dedidissent, Demosthenes in Callauriam fugit: ad quem comprehendendum Archias histrio ab Antipatro missus est. is ex aede Neptuni quamvis ibi supplices violare nefas haberetur, vi eum abstraxit. tum veneno, quod in anulo circumferebat, exsucto obiit. Δημοσθένης Θροῖξ. Demosthenes Thrax. hic scripsit Metaphrasin Iliadis, oratione soluta. Epitomen Damageti Heracleotae. De poetis dithyrambicis.

Metaphrasin Theogoniae Hesiodae. Δημοσιεύων. Operam gratis navo. Aristophanes: Sed o miser non sum publicus minister. medici enim publice electi aegrotos gratis curabant. sensus igitur est: Non omnibus, sed mihi soli foedus pepigi, cuius te participem non faciam gratis. Δημόσιον. Publicum. Δημόσιος. Publicus. Δημοσίους vocabant servos publicos. Δημοσίων πραγμ. Qui publicas res administrat; velut choragiam, trierarchiam, et similes. privatarum vero, si quis eum, a quo iniuria fuerat affectus, in ius vocaret, eiusque rei curam gereret. Invisus autem es, quoniam qui aliena negotia curant, odio haberi solent. Δημοσιώτης. Homo contemptus. Ceteri quidem cum honore excipiebantur: ille vero quod publicanus fuisse videtur, contemptus est. Δημοτελή. Publicam. Sacra publica et paganica et inter sese differabant, et ab orgeonicis et gentilicis.

Δημοτελῶς. παντὶ τῷ δήμῳ.
 Δημοτευόμενος. μετὰ τῶν δημοτῶν. φησὶ
 Δημοσθένης. Δημοτεύεσθαι ἔστι τὸ τοῦδὲ
 τινος δήμου κοινωνεῖν, καὶ χρηματίζειν ἀπ' αὐτοῦ.
 Δημότης. πολίτης.
 Δημοτικά. τὰ τοῖς πολλοῖς ἐμπρέποντα.
 Ὁ δὲ ἔλεξε δημοτικωτάτους λόγους.
 ὁρᾶτε μὲν με σωτηρίας δεόμενον.
 Δημοῦσθαι. δημοκοπεῖν, καὶ ἀντιπαίξιν.
 Δημοφάνης. ὄνομα κύριον.
 Δημόφιλος, ἐπίσκοπος Κωνσταντίνου πό-
 λεως, ἄνθρωπος ἦν, ὅσος ἐμπροσθεν ὁμοῦ σύμπαντα
 φύρειν ἀκόσμη φορεῖν, καθάπερ ἄτακτος χειμάρρους,
 πολὺν ἐν τοῖς λόγοις τὸν συρφετὸν ἄγων, ὡς εἰσε-
 ται τις ἐκ γούν τῆς ἐν τοῖς ἐπι σωζομένοις ὑπομνή-
 μασι αὐτοῦ γενοῦσας δημηγορίας, ἐνθα καὶ μάλ-
 λον εἰκὸς ἦν ἀσφαλείας αὐτὸν φροντίδα θέσθαι τινά,
 ὡς ἐγγράφοις μνήμας ἀναλαμβανομένων τῶν λεγο-
 μένων. ἐν τούτοις γούν ἄλλα τε πόλλα διείλεχται
 ἀναρθρα, διαρρήδην τε ἐν τοῖς περὶ Πατρός καὶ

Υἱοῦ λόγοις. φησὶ γάρ· Υἱὸς μὲν Πατρός θελήσει
 γενένηται μόνου, ἀχρόνως, ἀμειτεύτως, ἵνα διά-
 κονος γένηται καὶ ὑπηρετὴς τῶν βουλευμάτων τοῦ
 Πατρός. ἐπειδὴ γὰρ ὁ προγενώσκων Θεὸς ἂ ἐμελλε
 5 πράττειν ἀδύνατα ἦν τῆς ἀκρατήτου τάξεως τοῦ
 μέλλοντος αὐτὰ ποιεῖν Θεοῦ ἐν τῷ γενέσθαι μέλ-
 λοντα· ἢ γὰρ ἔδει αὐτὰ πάντα Θεοῦ γενέσθαι πρὸς
 ἀξίαν τοῦ ποιούντος, καὶ ἐκ τούτων ἐμελλον εἶναι
 Θεοί. ἢ ἔδει αὐτὰ γινόμενα λύεσθαι, ὡς περ κηρὸν
 10 πυρὶ θερμῷ προσαγόμενον· γέγονε μὲν οὖν μεσίτης
 τῶν τε ἐσομένων καὶ τοῦ γεγεννηκότος αὐτὸν Θεοῦ
 ὁ Υἱός, ἵνα συντάξας ἑαυτὸν καὶ συγκαταβαίνων τοῖς
 γινόμενοις ἀποτελέσει τὸ βούλημα τοῦ Πατρός,
 καὶ μεσίτης γενένηται τοῦ Θεοῦ καὶ ἡμῶν, τῶν
 15 δι' αὐτοῦ γενομένων. ἐλάνθανε δὲ διὰ τούτων τοῦ
 τε Θεοῦ τῶν ὄλων ἀσθένειαν καὶ βασκανίαν κατα-
 ψευδόμενος, καὶ τὸν Υἱὸν πάντων τῶν κτισμάτων
 ἀποφαίνων καταδεέστερον. ὁ μὲν γὰρ ἀσθενὴς ἄν-
 ἦν κατὰ Δημόφιλον, εἰ βουλευθεὶς ἔπειτα ἀπόρως
 20 εἶχε τοῖς πᾶσι τὸ εἶναι δωρήσασθαι. φθόρου δ' οὐκ

1. παντὶ τῷ δήμῳ] Sic Zon. p. 504. μετὰ παντός τοῦ δήμου E. 1315. extr. Δημοτεύεσθαι ἔστι] Ex Harpocracione. Lex. Rhet. p. 186. Δημοτεύεσθαι. τὸ ἐγγράφειν εἰς ἕνα τῶν δήμων καὶ εἶναι ἐν τῷ ληξιαρχικῇ γραμματικῇ δημοτεύεσθαι ἐκαλεῖτο. Sic Lysias p. 166. et quem Gaisf. ascripsit Plato Legg. VI. p. 753. C. 5. Δημότης] Vid. Lex. Seg. p. 236. et Zon. p. 494. 6. Δημοτικά] Sic Hesychius et Zon. pp. 502. 504. 7. Ὁ δὲ ἔλεξε δημοτικωτάτους λ.] Metrum huius fragmenti prorsus est solutum et turbatum, quod ex Aristoph. Eccles. 411. (432.) unde id Suidas deprompsit, sic in integrum restituendum est: Κάπει' ἔλεξε δημοτικωτάτους λόγους. Ὅρατε μὲν με δεόμενον σωτηρίας. Küst. Aristophanis locus deest V. C. Vide v. Τετραστατήρου. 9. ἀντιπαίξιν] Sic habent omnes editi. sed male. Scribendum enim est, ἀντὶ τοῦ παίζειν. Grammatici enim δημοῦσθαι etiam interpretantur παίζειν, ut vel ex Hesychio constat. Küst. Adde Timaeum p. 78. Schol. Platon. p. 360. consentientes etiam in v. δημοκοπεῖν, et Zon. pp. 502. 503. qui non modo Küsteri emendationem firmat, sed arguit etiam δημοκοπεῖν perperam esse intrusum. 11. Δημόφιλος, Ἐπίσκοπος] Integram hunc locum de Demophilo ex Philostorgio descriptum esse suspicatur Valesius, qui proinde eum inter fragmenta Philostorgiana refert. Küst. Ἐπίσκοπος Κωνστ. an. 370. factus. Vid. Philostorg. IX. 10. 14. et ibi Gothofr. Reines. 12. ἄνθρωπος ἦν] Hae duae voces a prioribus editi. [et B. E.] absunt, quas ex 2 MSS. Pariss. revocavi. Eisdem etiam agnoscit codex Vatic. teste Pearsono; nec praetermisit eas Suidas infra v. ὄλον, ubi locus hic repetitur. Küst. ἄνθρωπος δυνάμενος συμφέρειν πράγματα ὡς ἄτακτος γ. V. ἤγουν οἰκαυμὲν δυνάμενος συμφέρειν πράγματα ὡς *V. 13. φύρειν] φέρειν A. Receptum tunc cum Philostorg. IX. 14. et inferior glossa, tum usus verbi legitimus, quem illustrat Wyt. Philom. III. p. 103. sq. 14. πολὺν] ὄλον ed. Vales. ὡς εἰσεται] Seqq. om. V. ὡς εἰσεται τις. ἐν γούν τοῖς ἐπι Med. Item τῆς ἐν om. B. E. Tum τῶν ἐπι σωζομένων ὑπομνημάτων E. 17. ἀσφαλείας αὐτὸν φροντίδα] Longin. sect. 16. Athenaeus p. 534. B. nisi ibi leg. καρτερίαν καὶ ἀφείλιαν, quod puto. Vide Nepot. in Alcib. sub finem. Tour. MS. ἀσφαλίας A. 18. μνήμας] Abest a prioribus editi. [et B. E.], sed legitur in 2 MSS. Pariss. Küst. 19. ἄλλα τε] ἄλλα δὲ A. 2. γεγένηται E. 3. βουλευμάτων] τῶν βουλευμάτων A. E. 4. ἐπειδὴ γὰρ ὁ προγενώσκων Θεὸς ἂ ἐμελλε πρ.] Lego cum Porto, ἐπειδὴ γὰρ ἂ ὁ προγ. Θεὸς ἐμελλε πρ. Aliter enim constructio huius loci erit manca et mutila. Küst. ὅτι ἂ ἐμελλε ed. Vales. 8. τούτων] τούτου E pr. Mox ἢ om. Med. 10. προσαγόμενον] προσαγόμενα B. Med. 11. γεγεννηκότος] γεγεννηκότος E. 14. γένηται] γεγένηται A. Scripsi γεγένηται. 15. ἐλάνθανε δὲ] δὲ om. A. B. E. Med. 16. τού] τού τε A. τού τῶν B. E. Ignorat Med.

Δημοτελῶς. Publicis impensis. Δημοτευόμενος. Qui cum popularibus versatur. sic Demosthenes. δημοτεύεσθαι est pago cuiquam accenseri, et ab eo nuncupari. Δημότης. Popularis. Δημοτικά. Quae populo lucunda sunt. Ille vero verbis maxime popularibus usus est: videtis me salutis egenum. Δημοῦσθαι. Vulgaria tractare, ludere. Δημοφάνης. Nomen proprium. Δημόφιλος. Demophilus, episcopus Constantinopolitanus, vir fuit, qui inconsiderate et temerario impetu ruens; omnia misceret, et rapidi torrentis instar plurimum luti in sermonibus suis veheret: ut quivis facile deprehendet ex ea quam habuit concione, quaeque in commentariis eius adhuc extat; quamquam in concione par fuit eum curam ac diligentiam maiorem adhibere, cum sermones ad memoriam posteritatis propagentur. in his igitur commentariis multa disserit confusa atque indistincta, et de Patre ac Filio loquens

disertis verbis ita pronunciat: Filius solius Patris voluntate genitus est, sine tempore, nullo sequestre, ut iussorum Patris minister sit ac famulus. praevidebat enim Deus, quae facturus erat, non posse ea consistere, quippe quae puri et impermixti ordinis futura essent, perinde atque ipse Deus, qui ea fecerat. nam prorsus necesse erat, ut vel omnia dii essent, iuxta dignitatem officii: ex quo eventurum erat, ut omnia dii essent; vel necesse erat, ut facta dissolverentur, perinde atque cetera ardentis igni admota: idcirco Filius inter creaturas, quae condendae erant, et inter Patrem, ex quo genitus erat, medius extitit, ut sese demittens et socians iis quae creanda erant voluntatem Patris impleteret, essetque mediator inter Deum atque inter nos, qui per illum facti sumus. Sed non animadvertit Demophilus, his verbis se summo omnium Deo infirmitatem et inviam falso affingere, et Filium deterioris conditionis facere

ἀπήλλακτο ἄν, εἰ ἐξὸν αὐτῷ θεοὺς τὰ πάντα ποιεῖν, ὁ δὲ ἐφαίνετο μηχανώμενος, ὅπως μὴ ταύτης αὐτῷ τύχη τὰ γενησόμενα τῆς ἀξίας. τοῦ δὲ γ' αὐ παιδὸς οὐκ ἦν τῶν κλισμάτων οὐδὲν ὃ μὴ ἄμεινον ὑπάρχειν ἐδείχθη ἄν, εἴπερ γε μὴ δι' ἑαυτὸν ἐκείνος ἔνυχε γεγονώς, ἀλλὰ διὰ σκοπὸν καὶ χρεῖαν τῆς τούτων γενέσεως. ἅπαν γάρ τοι τὸ δι' ἑτέρων γινόμενον χρεῖαν ἔλαττον ὑπάρχειν ἐκείνων ἀνάγκη, δι' ἃ τοῦ εἶναι τυγχάνει. καὶ ἄλλα δὲ ἐληρώδει πολλά.

Δημοφῶν. ὄνομα κύριον.

Δημοχάρης. ἀδελφιδοῦς Δημοσθένους. Περὶ οὗ Τιμαῖος φησιν, ἡταιρηκέναι μὲν τοῖς ἄνω μέρεσι τοῦ σώματος· οὐκ εἶναι δὲ ἄξιον τὸ ἱερὸν πῦρ φουσᾶν· ὑπερβεβηκέναι δὲ τοῖς ἐπιτηδύμασι τὰ Βότρουσ ὑπομνήματα καὶ τὰ Φιλαινίδος καὶ τῶν ἄλ-

λων ἀναισχυντογράφων. Πολύβιος δὲ λέγει πρὸς Τιμαῖον· Ταύτην δὲ τὴν λοιδορίαν καὶ τὰς ἐμφάσεις οὐκ ὀλον ἄν τις διέθετο πεπαιδευμένος ἀνήρ, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἀπὸ τέγους ἄχρι τοῦ σώματος εἰργασμένων οὐδεὶς. οὐδ' ἵνα πιστὸς φανῆ κατὰ τὴν αἰσχρολογίαν καὶ τὴν ἄλλην ἀναισχυντίαν, καὶ προσκατέψευσται τάνδρος, κωμικὸν τινα μάρτυρα προσεπισπασάμενος ἀνώνυμον. ἤξιώθη δὲ ὁ Δημοχάρης καὶ στρατηγίας παρ' Ἀθηναίους καὶ τῶν ἄλλων τιμῶν, ὧν οὐδὲν αὐτῷ συνεξέδραμε, τοιαύταις ἀτυχίαις παλαίοντι.

Δημῶ. ὄνομα κύριον. Ἐξένισεν ἡ Βαβῶ τὴν Δημῶ. Δημῶ δέ, τῷ λίπει.

Δημωδέστερος. ἀσχημονέστερος. διὰ τὸ ἐν 15^ῳ ψει πάντων γινόμενον, διὰ τὸν δῆμον.

2. ταύτης] Immo τῆς αὐτῆς. 5. ἐκείνον] ἐκείνος A. Mox γεγονός Med. 7. ἅπαν γε] ἅπαν γὰρ A. B. E. Med. Tum π E. 9. ἐληρώδει Edd. 11. ἀδελφιδοῦς] Athen. VI. p. 252. ἀνεπίος. Auctor vitae Aeschiniis eum vocat ἀδελφιδοῦν Δημοσθένους, et sic Polyb. XII, 1. Plut. in Vitt. Rhetor. Aelian. V. H. III, 7. Cicero Brut. 83. Erat autem Lachetis filius, Demosthenis nepos, pago Leuconoensis, vid. Plutarch. in Demetr. c. 24. Demosthenes ait amitam nuptam fuisse Demochari Leuconoensi (p. 818, 3. et 836, 3. ed. Reisk.). Democharem ἐν τοῖς διαλόγοις citat Harpocrat. in Ἰσχανδρος, item auctor vitae Aeschiniis. Scripsit apologiam pro Sophocle, Amphiclidæ filio, Athen. XIII. p. 610. et V. p. 187. Euseb. Praep. Ev. XV, 2. Reines. Vid. praeter ceteros Ruhnken. in Rutil. Lup. p. 7. sqq. Περὶ οὗ Τιμαῖος φησιν] Ex Excerptis Polybii [XII, 13.] ab Valesio editis p. 53. unde et Suidas descripsit. Küst. Horum omnium nihil servavit V. praeter haec, οὗτος δὲ ἤξιώθη καὶ στρατηγίας (οὗτος ἤξ. στρ. Γαισ.) καὶ τῶν ἄλλων τιμῶν· ἄλλως δὲ ἦν ἀτυχής, ubi εὐτυχής Gaisf. Verendum sane ne testimonium de Demochare alii ex glossa sit insertum: cf. v. Ἐμφρασις. 12. ἡταιρηκέναι μὲν τοῖς] Intelligit τὸ τῷ στόματι μολύνεσθαι: quam obscenitatem Graeci vulgo vocant ἀσχροουργίαν vel ἀθήητοποιίαν: cuius infamia praeter alios etiam Aristyllus olim flagrabat. Vide supra h. v. Küst. 13. τὸ ἱερὸν πῦρ φουσᾶν] Vide infra v. Ὡς τὸ ἱερὸν πῦρ φουσ. Küst. 15. Φιλαινίδος] Inter scriptores obscenos celebre est nomen Philaenidis, quae olim de schematis Veneris scripserat; uti etiam Elephantis et Astyanassa, teste Suida supra v. Λατινάσσα. Philaenidem tamen ab hoc probro vindicant Aeschrius apud Athenaeum lib. VIII. quem vide. Küst. V. Luzac. de digam. Socr. p. 155. sqq. τὰ ante Φιλαινίδος A. Mox ἀναισχυντότερα γράφων A. E. Med.
3. πεπαιδευμένος] πεπεδωμένος B. E. Med. 4. ἀπὸ τέγους] Sic ex 2 MSS. Paris. rescripsi, cum antea pessime legeretur ἀπὸ τέλους. [Sic B. E.] Significat autem τέγους lupanar, sive cellam, in qua mulieres impudicae prostant: et ad ἐπὶ τέγους προεστῶσαι vocantur meretrices. Eustathius in Il. l. p. 741, 28. Ἀντιφάνης κασωρίτιν ἐφη τὴν ἐπὶ τέγους προεστῶσαν. i. e. meretricem, quae in lupanari prostat. Suidas infra: Κασαλβίδες. ἑταῖραι. τουτέστιν αἱ ἐπὶ τέγους καὶ οἰκήματος προεστῶσαι γυναῖκες. Eusebius Histor. Eccles. lib. II. c. 13. feminam, quae corpore quaestum fecerat, et publice in lupanari prostiterat, ἐπὶ τέγους σταθεῖσαν vocat. Vide ibi Valesium. Küst. Praeierat Leopardus Em. VII, 25. Ex altera glossa Toupinus elicuit conjecturam, ἐπὶ τέγους καὶ οἰκήματος εἰργασμένων οὐδεὶς. Vid. v. Ἐμφρασις. Recte tamen Polybio reddidit Valesius, τῶν ἐπὶ τέγους ἀπὸ τοῦ σώματος εἰργασμένων: nam Peirescii codex ἀπὸ τέγους, inferior glossa ἀπὸ τοῦ τέγους. 5. οὐδ' ἵνα] Legendum est ὁ δ' ἵνα. Küst. Sic pl. Ἐμφρασις. 6. προσκατέψευσται] προσκατέψευσθαι A. 7. κωμικὸν τινα μάρτυρα] Comicus hic est Democles, ut discimus ex iis, quae leguntur apud Suidam infra v. Ὡς τὸ ἱερὸν πῦρ φ. Küst. Repugnat Ruhnkenius in Rutil. p. 8. Recte: nam Polybius allusit ad dictionem κωμικός μάρτυς. 12. Δημῶ] Δημῶ ἢ Κέα ἢ Κυμαία, prima Ceis aut Cumanis nummum formavit, Polluc. IX. p. 486. Δημῶ ἐκ Κυμῆς τῆς ἐν Ὀππικοῖς Pausan. Phoc. c. 12. Reines. Ἐξένισεν ἡ Βαβῶ τὴν Δημῶ] Locum hunc emendavimus et illustravimus supra v. Βαβῶ ante v. Βάβρας: quo lectorem remittimus. Küst. Βαβῶ A. Βαβῶ Med. Vide Lobeck. Aglaoph. p. 822. 14. Δημωδέστερος] Eadem Etym. M. p. 265. cf. Lex. Bachm. p. 193. Breviter Zon. p. 495. copiosius vero, mutata paulum scriptura, p. 500. Såltem διὰ τὸν δῆμον, addicente Hesychio, videntur esse discernenda.

quam reliquas creaturas. nam Pater quidem infirmus foret ex Demophili sententia, qui cum voluisset cunctis essentiam largiri, id postea perficere non potuisset; ab invidia autem nequaquam alienus, qui, cum liceret cunctas creaturas deos efficere, ipse studiose caveret, ne creaturae eiusdem cuius ipse conditionis essent. iam vero Filio nulla existeret creatura quae non potior ac beatorum iudicaretur: si quidem ille non propter semetipsum, sed ob propositum atque usum creaturarum factus fuisset. quicquid enim ob aliorum utilitatem sit, inferius sit necesse est iis, quorum causa factum est. multa quoque alia huiusmodi proferebat deliria. Δημοφῶν. Nomen proprium. Δημοχάρης. Demochares, Demosthenis ex sorore nepos. Hunc Timaeus scribit superioribus corporis partibus impudicum fuisse, neque dignum, qui ignem sacrum flatu accenderet; eundemque

Botryis ac Philaenidis aliorumque huiusmodi lasciviae scriptorum commentarios obscenitate sua superasse. Timaeo vero Polybius ita respondet: *Istud vero conrictium atque eam turpitudinem non modo paulo humanior protulerit, sed ne mulier quidem ex iis, quae in fornice quaestum corpore faciunt. eorum ut obscenis suis atque impudentibus maledictis fidem conciliaret, mendacium quoque adversus eundem virum confinxit, comico quodam nullius nominis teste adrocato. et vero Demochares hic non solum praetura, sed etiam ceteris honoribus ab Atheniensibus ornatus est: quorum profecto nullum adeptus esset, si huiusmodi probis contaminatus fuisset.* Δημῶ. Nomen proprium. Βαβῶ Cererem hospitio accepit. Δημῶ vero, pinguedine. Δημωδέστερος. Inbenestior. ideo quod in omnium conspectu fiat, et vidente populo.

- Δημῶναξ. ὄνομα κύριον.
 Δημωφελής. δῆμον ὠφελῶν.
 Δῆν. ἐπιβόημα.
 548 "Δηνάριον. εἶδος ἀργυρίου. ὀλοκοτίνου ἴσῃ
 ἔχον ἰσχύν.
 Δηναδίπτρα. κατὰ Ῥωμαίους δωρεὰ βασι-
 λικῆ στρατιώταις.
 Δηναϊόν. τὸ ἐνιαύσιον, τὸ μακροχρόνιον. καὶ
 δηναϊόν, ἐπὶ πολλὸν χρόνον. δῆνεον δέ, τὸ βου-
 λευμα.
 Δῆομεν. εὐρήσομεν.
 Δηοῦν. πολεμεῖν, πορθεῖν. Δηίον δέ, διέ-
 κοπτον, ἐτίρωσκον.
 Δηώ. Δηοῦς κλίνεται. ἢ Δημήτηρ.
 Δηώσας. πραιδεύσας, ἀνελῶν, κατεκτονῶς.
 Δῆπου. ὡς δῆ.
 Δῆπουθεν. δηλονότι, ἢ ἔκ τινος τόπου. Καὶ
 χρῆ πείθεσθαι δῆπουθεν. — Καὶ τὴν σχολὴν δῆ-
 πουθεν ἐκείνην ἐπαινῶν.
 Δηριάσθον.
- Δηριγευόμενος. ὠψικενόμενος. ἔστι δὲ ἡ
 λέξις Ῥωμαϊκῆ.
 Δῆρις, δῆρεως, δῆρει. Καὶ δῆριν, μάχην,
 ἢ φιλονεικίαν. ἐν Ἐπιγραμμῶν.
 5 Μέλλον ἄρα στρυγερὰν καγὼ ποτε δῆριν ἄρη
 ἐκπρολιποῦσα, χορῶν παρθενίων ἀλειν.
 Καὶ αὐθις.
 Φεῦγε Λάκων ποτὲ δῆριν, ὑπαντιάσασα δὲ
 μάτηρ.
 10 Δηρόν. ἐπιπολύ.
 Δῆσαντες. δεσμεύσαντες.
 Δῆτα. οὕτως.
 Δηφενσίων. ὁ ἔκδικος χάρτης. Καὶ Δηφέν-
 σωρ, ὁ ἔκδικος.
 15 Δῆφηλα. πόλις παρὰ Ἰωσήπῳ.
 Δί. ἐπέκτασις.
 Δία. τὸν Δία. Δία δὲ ἡ ἔνδοξος. καὶ διος
 ὁ ἔνδοξος.
 Διαβάλλεται. χρωῖνται ἐπὶ τοῦ ἔξαπατᾶν.
 20 Ἀρχιππος.

1. Δημῶναξ] Cyprius, philosophus, quem vidit Lucianus, eiusque vitam peculiari libello descripsit. Demonax Κυρηναίων le-
 gislator [Herod. IV, 161.] Theodor. Θεορ. Ἑλλ. π. IX. Demonax, Seleuci et Antiochi regum dux, transcendit eum amnem (Iaxar-
 ten, quem Scythae Silyu vocant: Alexander eiusque milites Tanain putavere esse), quem maxime sequimur in iis: Plin. VI, 16.
 Colligo hinc, Demonactem illum descripsisse loca ea, quae in istis expeditionibus peragraverant. Reines. Scripsi Δημῶναξ.
 2. Δημωφελής] V. Tittm. in Zon. p. 494. 3. Sub finem cum A. B. C. V. E. reieciamus interpretationem (vid. Schol. II. ἄ.
 512. Hesych. et Herod. Epimer. p. 270.) ἐπὶ πολλὸν χρόνον. 4. ὀλοκοτίνου] De hac voce vide Dufrenium in glossario Graeco-
 Küst. ὀλοκοτίνον ἰδίαν A. 5. ἔχων] ἔχον dedi cum V. E. C. 6. Δηναδίπτρα] Δηναδίπτα e gl. MSS. Colbert. pro-
 tulit Ducangius, qui non magis se quam Meursius expedit in Gloss. Gr. Barb. Matth. Sladus in notis ad Meursii Gloss. MSS.
 Δηναδιόπτρα conlectat. Hemst. Om. gl. C. 7. στρατιώταις δεδομένη] δεδομένη om. A. B. V. E. et ut videtur Zon. p. 500.
 8. Δηναϊόν] V. Albert. in Hesychium. καὶ δηναϊόν, ἐπὶ καὶ δη.... ἐπὶ A. 9. Δῆμεον] Δῆμεον δὲ A. a quo δὲ ac-
 cepti. Cf. Zon. p. 502. qui rectius posuit δηναϊά et δῆνεα. 11. Δῆομεν] Vid. Od. ὁ. 544. ὠρήσομεν *V. 12. Δῆου]
 II. ἄ. 452. διέκοπτον] διεκόπουν E. Vide v. Δῆων. 14. Δηοῦς κλίνεται om. *V. 15. Δηώσας] Vid. II. ὁ. 534. coll.
 Hesych. (sive Zon. p. 504.) in v. Δηώσαντες, κατεκτονῶς] κατακαύσας Lex. Bachm. p. 193. 16. Plura Lex. Bachm.
 p. 193. 17. Δῆπουθεν] V. Timaeus p. 79. Apud Hesychium deleta Δῆπουθεν erat scribendum: Δῆπουθεν. δηλονότι.
 λέξις συναπτικῆ ὡς καὶ τὸ δῆπου. ἢ ἔκ τ.] καὶ ἔκ τ. V. C. τόπου] Sic Zon. p. 504. πόρου Gl. in Aristoph. Plut. 140. In B.
 V. C. E. καὶ χρῆ et seqq. desunt. 19. Post ἐπαινῶν addit A. ἀντὶ τοῦ δηλονότι ἢ ἔκ τινος τόπου. 20. Δηριάσθον]
 II. μ. 421.
1. Δηριγευόμενος] Sic recte habet codex Vatic. teste Pearsono: cuius loco in prioribus edit. [inde ab Aldo] legitur δηριγεύμε-
 νος. Meursius in glossario scribendum putabat δηριγευομονός, a δηριγεύειν et μονή: sed quam coniecturam merito reiecit
 Dufrenius in glossario Graeco. Küst. Δηριγευόμενος A. E. Med. cum Zon. p. 503. Δηριγευόμενος Dufrenius in CP. Christ. I.
 p. 30. explicans istud ὠψικενόμενος de eo qui in comitatu prosequatur. Deest gl. V. C. 3. Καὶ δῆριν] Καὶ om. B. E. V.
 4. ἐν Ἐπιγραμμῶν] Nicias II. pr. Anthol. Pal. VI, 127. 8. Φεῦγε Λάκων ποτὲ δ.] Palladae Ep. XCIX, 1. Anthol. Pal. IX,
 397. 11. Δῆσαντες] II. ἄ. 443. Zon. p. 504. 12. λοιπὸν ἢ οὕτως Zon. p. 504. 13. Δηφενσίων] Δηφένσωρ Ducan-
 gius gl. Gr. v. Δηφένσωρ, repugnante Zon. p. 499. Saltem refingas Δηφένσωρ. 15. Δῆφηλα] Reland. Palaest. III. 735. pu-
 tat esse Σίφηλα regionem, non urbem. Hemst. Item Zon. p. 501. 16. Δί] V. Eust. in II. ἄ. p. 45, 6. 17. καὶ διος ὁ ἐ.
 om. V. καὶ διος ὁμοίως E. 19. Διαβάλλεται. χρωῖνται] Ex Schol. in Aristoph. Av. 1647. qui versus posteriore loco est
 ascriptus. Cf. Schol. Thesm. 1214.

Δημῶναξ. Nomen proprium. Δημωφελής. Qui po-
 pulo prodest. Δῆν. Adverbium. Δηνάριον. De-
 narius, genus nummi, holocottio par habens pretium. Δη-
 ναδίπτρα. Donativum, quod Imperator militibus dabat.
 Δηναϊόν. Annum, diuturnum. Item δηναϊόν, diu. δῆ-
 νεον vero, consillum. Δῆομεν. Inveniemus. Δηοῦν. Diu.
 Bellum inferre, vastare. Δῆουν vero, dissecabant, vulne-
 rabant. Δηώ. In genitivo Δηοῦς. Ceres. Δηώ-
 σας. Praedatus, populatus, qui interfecit. Δῆπου. Utique.
 Δῆπουθεν. Videlicet. vel ex aliquo loco. Et
 parere utique oportet. † Et illud otium scilicet laudans.
 Suidae Lex. Vol. I.

Δηριάσθον. Δηριγευόμενος. Qui in pompis
 praecedit. est vox Latina. Δῆρις. Declinatur δῆρεως,
 δῆρει. et δῆριν, pugnam, proelium. In Epigrammate: Et
 ego aliquando, inriso bello Marti relicto, choros virgi-
 neos auditura eram. Et alibi: Lacoon olim ex proelio fu-
 giebat, cum mater obviam ipsi venit. Δηρόν. Diu.
 Δῆσαντες. Qui ligantur. Δῆτα. Sic. Δηφενσίων.
 Defensio. Et Δηφένσωρ, defensor. Δῆφηλα. Urbs apud
 Iosephum. Δί. Syllaba vocibus addi solita. Δία. Iovem.
 Δία vero, illustris. et διος, illustris. Διαβάλλεται. Hoc
 verbo scriptores utuntur, ut sit etiam decipere. Archippus:

Τὸν γὰρ γέροντα διαβαλοῦμαι τήμερον.
Καὶ Ἀριστοφάνης·

Διαβάλλεται σ' ὁ θεῖος, ὦ πόνηρε σύ.

Διαβάλλειν. τὸ ἑξαπατᾶν καὶ παραλογίζε-
σθαι. Θουκυδίδης α', καὶ Κράτης. Καὶ διαβάλ- 5
λειν τὸ πέλαιος, τὸ διεκπερᾶν. Ἐντεῦθεν ἐνόει
διαβάλλειν τὸ ἐν μέσῳ πέλαιος, καὶ ληστεύειν τὰς
νήσους. Καὶ Ἀθήμιος· Ἀὐτὸν τε κυβερνῶντα τὴν
στρατηγίδα ναῦν διαβάλλειν. Καὶ Διαβάλλειν
ἐπιχειροῦντι Ἀλεξάνδρῳ τὸν Ὠξὸν ποταμόν. ἀντὶ 10
τοῦ περᾶν. Καὶ διαβάλλω, αἰτιατικῆ. Διαβάλ-
λει τὸν αἰεὶ προτετιμημένον.

Διαβάσσης. ἐπελθούσης. Ῥωμαϊκῆς δυνά-
μειως ἐπ' αὐτοὺς διαβάσσης.

549 Διαβασιλίζεται. τῆς βασιλείας ἀντιποιεῖ- 15
ται.

Διαβάσκει. περιέρχεται, περιέπει.

Διαβηγός. ὄνομα κύριον.

Διαβησεῖοντας. ἐρωτικῶς ἔχοντας διαβῆναι.
Ἀγαθίας· Ὁ δὲ πύργους ἐποίησεν, ἀπερῶκειν τοὺς
Ῥωμαίους διαβησεῖοντας.

Διαβήτης. ἐργαλεῖον ὁ διαβήτης, εὐχρηστος
τέχναις πολλαῖς, τῷ λάμβδα στοιχείῳ παρεοικῶς.
τούτου τὸ ἐν μέρος ἐντιθέτες, τὸ δὲ ἕτερον περιά-
γοντες κύκλους ποιοῦσι. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα και-
ροῦ παραστατικόν.

Διαβούλιον. ὁ διαλογισμός. Δαβίδ· Συλ-
λαμβάνονται ἐν διαβουλίῳ, οἷς διαλογίζονται.
Καὶ διαβούλια, τὰ ἐκ λογισμῶν ἀτόπων πταίσματα.

Διαβούλομαι. ἀναπεισῶ. Θουκυδίδης.

Διὰ βραχέος. ἐν συντόμῳ.

Διάβροχος. οἰνωμένος. Ὡς δὲ ἐμέθεν ὁ-
πορνοβοσκός, καὶ διάβροχος ἦν πάνυ, τί μέλλομεν,
ἔφη.

1. διαβαλοῦμαι] διαβαλοῦμαι A. V. Ox. (ap. Gron. p. 105.) E. et Zon. p. 528. Ex hisdem καὶ Ἀριστοφάνης accessit. σήμερον E.
4. Διαβάλλειν. τὸ ἑξαπατᾶν] Hunc sensum Herodotus sequitur V, 50. et aliis in locis. Nam fallitur Suidas Thucydidem pre-
ferens, cuius oratio III, 109. aliorum pertinet; atque verendum etiam ne Cratetis nomen corruptioni debeat. παραλο-
γίσθαι] χαρῆσθαι E pr. Modo καὶ omiserat *V. τὸ ἑξαπατᾶν καὶ om. Zon. p. 529. 6. τὸ πέλαιος] τὸ om. E. τὸ δια-
περᾶν] τὸ διεκπερᾶν A. τὸ om. B. E. Cum exemplo sequenti iunge fragmentum v. Ναύλογον. 8. Καὶ Ἀθήμιος om. E. qui
addit φησὶν Ἀθήμιος infra post Ἀλεξάνδρῳ. Ἀὐτὸν τε] Arrian. Exped. I, 11. Alterum fragmentum legitur ibid. III, 23. ubi
quod extat διαβαίνειν, non διαβάλλειν, hoc Arriano restituit iussit Boissonadus in Ennar. p. 270. 9. Καὶ Διαβάλλειν addide-
runt A. B. V. E. C. Quorum Leid. Gronovius p. 106. Oxoniensem Porsonus Aristoph. p. 188. attulerunt ad lacunam complen-
dam; suosque libros addicere postmodum ipse confessus est Kusterus Diatr. p. 29. 11. Καὶ διαβάλλω cum seqq. om. V. C.
Διαβάλλει] Ex Dion. Cass. XLVI, 8. Plenius citat Lex. Seg. p. 134. Gaisf. Ubi scriptum, διαβάλλεις τὸν προτετιμημένον.
13. Zon. p. 529. 15. Διαβασιλίζεται] Item Lex. Rhet. p. 241. Zon. p. 542. et Etym. M. p. 266. 17. Διαβάσκει] Ar-
stophanes Av. 486. Zon. p. 542. Διαβάσκει V. C.

1. Διαβηγός] Id G. Dindorfus repetit ab integro Ἀδιαβηγός, recte. 2. τοῦ διαβῆναι] τοῦ delevi cum B. V. E. Med. et Zon. p. 542.
3. Ἀγαθίας] Lib. II. (4.) p. 39. Küst. 5. Διαβήτης. ἐργαλεῖον] Ex Schol. Aristoph. Nub. 178. εὐχρηστος] εὐχρηστον E.
Schol. 6. παρεοικῶς] Sic Zon. p. 505. et Schol. παρεοικῶς A. B. C. V. Med. Mox τὸ ἐν τιθέντες Med. 7. τὸ δὲ ἕτερον]
Scholiastes: καὶ χαρῆσσαντες τὸ ὑποκείμενον, τὸ ἴσον τηροῦσι διάστημα τοῦ κύκλου ἐκ τοῦ κέντρου. 8. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα
καιροῦ παραστατικόν. Intelligit autem gnomonem solaris, qui formam litterae A sive διαβήτου quodammodo repre-
sentat, et tempus sive horas diei indicat. Haec est mens Suidae, quae viros doctissimos fefellit. Plutarch. Platon. Quaest.
p. 1006. Καὶ γὰρ οἱ τῶν ὡρολογίων γνώμονες οὐ συμμεδιστάμενοι ταῖς σκιαῖς, ἀλλὰ ἑστῶτες, ὄργανα καὶ χρόνου μέτρα γίνονται.
Recte etiam καιροῦ παραστατικόν. Ita locutus est Apollon. Alexand. de Syntax. lib. III. Εἰσὶν οὖν τῆς εὐχῆς ἐπιπέδημα παρα-
στατικά. Sunt etiam adverbia quae optationem indicant. Euseb. Eccles. Hist. III, 7. Ταῦτα δ' ἂν εἴη δίκαιον εἶναι προσδεῖναι,
ἂ γένοιτ' ἂν παραστατικά φιλανθρωπίας τῆς παναγάθου προνοίας. Illa vero adicere aequum fuerit, ad divini numinis de-
mentiam ac providentiam indicandam. Tour. I. p. 120. Potuit etiam ὄργανον καιροῦ. Deinde cum V. C. delevi, quae A. re-
cit in marginem: Διάβολος. ἕξει ἐν τῷ Σατανᾶς. Ὅτι Διάβολος διὰ τοῦτο, ὡς δυνάμενος διαβάλλειν, καὶ ἐχθρὸς ποιεῖν τοὺς
φίλους. καὶ ἐστὶν ἐν τῷ Δόναμις. Ubi ἕξει et dicit Gaisf. posuit; idemque βάλλειν editum mutavit cum A. E. 10. Δαβίδ]
Psalm. IX, 23. Δαβίδ om. V. C. Locos quosdam Polyhli, qui vocis extat auctor vetustissimus, Toupius ascripserat. 12. Καὶ
οἶον] οἶον om. A. B. V. E. C. Vide Etym. M. p. 267. et Lex. Bachm. p. 194. λογισμῶν] Zon. p. 523. διαλογισμῶν V. C.
quod haud scio an probandum sit cum Gronov. p. 106. 13. Διαβούλομαι] Glossa mendosa. Διαβουλεύομαι. ἀναίρη,
vel διαζήτω, legendum suspicabatur Abrech. Diluc. Thucyd. p. 160. 14. βραχέων] βραχέος A. B. C. V. E. Med. βραχέος
Ald. βραχέων tacite Kusterus. Sub finem Zon. p. 555. βραχέος δὲ μέγα: item p. 535.

Senem enim decipiam hodie. Et Aristophanes: Decipit te pa-
truis, o miser. Διαβάλλειν. Decipere et fallere. Thu-
cydides lib. I. et Crates. Et διαβάλλειν τὸ πέλαιος, mare traici-
cere. Hinc mare quod erat in medio traicere, et insulas la-
trocintis infestare statuerat. Et Arrianus: Et ipsum qui na-
vem praetoriam gubernabat traducere. Et allibi: Oxum tra-
icere volenti Alexandro. Et διαβάλλω, accusativo iungitur.
Semper criminatur eum, qui ipsi praefertur. Διαβάσσης.
Traicente. Cum exercitus Romanus fluvium traiecisset, ut
eos innaderet. Διαβασιλίζεται. Regnum sibi vindicat.
Διαβάσκει. Circumit, curat. Διαβηγός. Nomen pro-

prium. Διαβησεῖοντας. Traicere cupientes. Agathias:
Ille vero turres aedificavit, quae Romanos traicere volentes
arcerent. Διαβήτης. Circinus, instrumentum ad multas
artes utile, et litterae A simile: cuius alteram partem im-
mota tenentes, alteram vero circumagentes circulos describunt.
dicitur etiam instrumentum horis indicandis. Διαβούλιον.
Consilium. David: In consiliis, quae animo agitant, com-
prehenduntur. item mala, quae ipsi sibi absurdis e consiliis
accessunt. Διαβούλομαι. Persuadeo. Thucydides. Διὰ
βραχέος. Breviter. Διάβροχος. Vino madidus. Cum leno
ebrius esset, et vino prorsus madidus, quid, inquit, cunctantur?

Διαβιασάμενος. παραναγκασθεῖς. Πολύβιος· Διαβιασάμενος δὲ τὴν ἀσθένειαν τῇ σνηθείᾳ τῇ πρὸ τοῦ, παρῆν ἐξ Ἄργους εἰς Μεγαλόπολιν αὐθιμερόν.

Διὰ γὰρ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ῥίπτειν δεῖ. ἐπὶ 5 τῶν παραβαλλομένων καὶ διψοκίνδυνα ποιούντων.

Διαγεγονότος. παρελθόντος. Μετὰ τὸν πρῶτον ἀνοικισμὸν τῆς πόλεως τοὺς διαγεγονότας. Διαγινώσκειν δὲ ἐστὶ, τὸ δι' ἀκριβείας ἐπιστημονικῆς τὸ πρᾶγμα εἰσεσθαι μετὰ προλαβοῦσαν γνῶ- 10 σιν.

Διαγέγραπται. κατέξυσται, ἀνήρηται ἀπὸ τῆς τοῦ γραμματέως δέλτου, ὅπου αἱ δίκαι ἀνεγράφορτο καὶ αἱ εἰσχωγαὶ τῶν δικῶν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἔδομαι,

ὅτι πεντετάλαντός μοι διαγέγραπται δίκη.

Διαγγέλλων. δοτικῆ. Καὶ διαγγελλομένους, παρακαλουμένους. Ξενοφῶν· Ἐγίνωσκον αὐτοὺς ἀπιέναι βουλομένους, καὶ διαγγελλομένους. ἢ ἀντί 20 τοῦ φανερομένου, δῆλους γινομένους.

Διαγελῶ. αἰτιατικῆ.

Διάγειν. Οὐδὲ διῆγε τοὺς λόγους, οὐδὲ λεπτολογία ἐδίδου, οὐδὲ εἰρωνευομένου τις ἤκουσε. περὶ Ἀπολλωνίου φησὶ Φιλόστρατος ὁ Ἀθήνιος.

Διαγκωνισάμενος. ἐπ' ἀγκῶνος καθίσας. Ὁ δὲ διαγκωνισάμενος ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἀποβλεψάμενος εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἶπεν· ὦ δέσποτα, τί ἐκέλευσας;

Διαγνώμη. διάγνωσις, καὶ διάκρισις. ὡς- 550 10 περ καὶ καταβολή. ἢ λέξις ἰδικῆ Θουκυδίδου.

Διαγνώμων. διακρίνων, διαγινώσκων. Ὁ μὲν δὴ Ἡραϊσκος αὐτοφυῆς ἐγένετο διαγνώμων τῶν τε ζώντων καὶ τῶν μὴ ζώντων ἱερῶν ἀγαλμάτων. εὐθὺς γὰρ ἐμβλέπων ἐπιτρῶσκετο τὴν καρδίαν ὑπὸ τοῦ 15 θειασμοῦ, καὶ ἀνεπήδα τὸ τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ὥσπερ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατάσχετος. εἰ δὲ μὴ κινεῖτο τοιοῦτον, ἄψυχον ἦν ἐκεῖνο τὸ ἄγαλμα καὶ ἄμοιρον θείας ἐπιτροίας. οὕτω διέγνω τὸ ἄρρητον ἄγαλμα τοῦ Αἰῶνος ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατεχόμενον, ὃ Ἀλεξαν- 20 δρεῖς ἐτίμησαν, Ὅσιριν ὄντα καὶ Ἀδωνιν ὁμοῦ, κατὰ μυστικὴν θεοκρασίαν. ἐνῆν δὲ τοῦ Ἡραϊσκου τῆ φύ-

1. Διαβιασάμενος] Sic Zon. p. 538. Glossa male collocata; neque convenit passivum προαναγκασθεῖς. Πολύβιος] Fr. gramm. 34. 5. Διὰ γὰρ μαχαιρῶν καὶ π.] Vide infra v. Διὰ μαχαιρῶν. Küst. Eadem Zenob. III, 19. et Arsenius p. 179. Apparet forma quaedam senarii (cui accesseritne δεῖ ambiguum an scribendum sit εἶδει), sed ut opinemur sententiam a sequentibus perpendisse. 6. παραβαλλομένων] διαβαλλομένων E pr. 8. τοὺς διαγεγονότας] ἔτους διαγεγονότος Gronovii conjectura. 9. Διαγινώσκειν δὲ] Observatio temere cum superioribus confata. 10. μετὰ τὴν] τὴν om. A. B. E. Med. 12. Διαγέγραπται. κατέξυσται, ἀνήρ.] Ex Schol. Aristoph. Nub. 772. Küst. Zon. p. 539. 15. Νεφέλαις] Νεφέλαις om. E. qui οἶμα ὡς ἔδομαι. 18. Διαγγέλλων] Διαγγέλλω A. δοτικῆ subiunxit Gaisf. cum Med. Διαγγ. — καὶ om. V. C. 19. Ξενοφῶν] Anab. III, 4, 36. Praestat autem explicatio loci prior; φανερομένου] item memorat Zon. p. 540.
1. Διαγελῶ. αἰτ.] Om. Küsterns, silento Gronovio. 2. Οὐδὲ διῆγε] Fragmentum hoc legitur apud Philostratum de Vita Apoll. lib. I. c. 13. idemque repetitur infra v. Κατεγλωτισμένον. Küst. Adde v. Λεπτολογία. 5. Διαγκωνισάμενος] Zon. p. 540. 6. Ὁ δὲ διαγκωνισάμενος ἐπὶ τοῦ σκ.] Fragmentum hoc depromptum est ex Damascio, quod longe auctius legitur infra v. Δομῆνος. Küss. Damasc. apud Photium p. 1054. addit Toupius. Infra tamen extat ἀποβλέψας: item vehementer detorta sunt ista τὴν ἐκέλευσας; 9. Διαγνώμη. διάγνωσις] Ex Schol. Thucyd. I, 87. Küst. ὥσπερ καὶ καταβολή] Haec verba ex margine in textum irrepserunt, quae vel delenda sunt, vel collocanda post vocem Θουκυδίδου. Küst. His omissis Zon. p. 512. ἢ λέξις Θουκυδίδου. Cf. Schol. Thucyd. I, 73. His adiungit Lex. Bachm. p. 193. ἢ καὶ λέγεται δίκη Θουκυδίδου. 11. Ὁ μὲν δὴ Διαγινώσκων V. Totus hic Damascii locus, monente Küstero, legitur etiam in v. Ἡραϊσκος. 13. ζώντων ἀγ.] ζώντων ἱερῶν ἀγ. A. cum inferiore gl. Mox ἐμβλέπων E. collocat post καρδίαν. 15. ἀνεπήδα] ἀνεπίδα V. 17. τοιοῦτον] τοιοῦτον δὲ E. κινεῖ τὸ τοιοῦτον Med. Lege τοιοῦτόν τι cum altera gl. Deinde θείας om. *V. 19. ὑπὸ τοῦ] ὑπὸ τε B. E. ὑπὸ του Med. Mox ὁμοῦ — θεοκρασίαν om. V.

Διαβιασάμενος. Qui vim attulit. Polybius: Cum autem infirmitatem vi vicisset, propter superioris temporis constantiam, Argis Megalopolin eodem die pervenit. Διὰ γὰρ μαχ. Per enses et ignem ruere oportet. dicitur de hominibus inconsulte et temere sese periculis offerentibus. Διαγεγονότος. Praeteriti. [Annos] post primam urbis aedificationem praeteritos. Διαγινώσκων vero est, quam rem ante didiceris, accurate et secundum praecepta artis cognoscere. Διαγέγραπται. Erasa est, deleta est ex tabula scribae, in qua scribebantur lites et causae, quae in iudicium introducebantur. Aristophanes Nubibus: Gaudeo quod expuncta mihi est dica quinque talentorum. Διαγγέλλων. Et Διαγγελλομένους, cohortantes. Xenophon: Coynoverant eos abire velle et invicem acclamare. Διαγελῶ. Aptum accusativo. Διαγειν. Philostratus Lemnius de Apollonio: Neque prolixitatem in aeternis affe-

ctabat, neque subtilitati verborum studebat, neque ironice loquentem quisquam audiebat. Διαγκωνισάμενος. Cubito innitens. Ille vero cubito innitens, et in grabatum reclinat, oculis in Aesculapii simulacrum coniectis dixit, domine, quid imperas? Διαγνώμη. Decretum et diludicatio. vox Thucydidi peculiaris: ut etiam καταβολή. Διαγνώμων. Diagnoscens, discernens. Heraiscus praeter ullam disciplinam animata et inanimata simulacra deorum discernere poterat. quamprimum enim ea conspexisset, cor eius quasi vulnerabatur, et ipse extra se raptus animo et corpore exultabat, quasi numine quodam afflatus esset. quod si ea ratione non commoveretur, inanimatum erat simulacrum illud et divini afflatus expertus. sic cognovit arcanum simulacrum Aeternitatis a deo inessum esse, quod Alexandrini sub Oetridis simul et Adonidis nomine colebant, mystica quadam ratione unum numen constantes. in eiusdem Heraisci natura

σει καὶ τὸ τοῦς μολυσμοὺς τῆς φύσεως ἀναινόμενον. εἰ γοῦν αἰσθοῖτο φθεγγομένης ὅπως δὴ καὶ ὄθεν γυναικὸς ἀκαθάρτου τινός, ἤλγει παραχρῆμα τὴν κεφαλήν· καὶ τοῦτο σημεῖον ἐποιεῖτο τῆς ἀφροδισίας. ἦν δὲ καὶ ἡ πρώτη αὐτοῦ γένεσις μουσική. λέγεται δὲ γὰρ κατελθεῖν ἀπὸ τῆς μητρὸς τοῖς χεῖλεσιν ἔχων τὸν κατασιγάζοντα δάκτυλον, οἷον Αἰγύπτιοι μυθολογοῦσιν Ὁρον καὶ Ἥλιον. τοιγαροῦν ἐπεὶ οἱ συνεπεφύκει τοῖς χεῖλεσιν ὁ δάκτυλος, ἐδεήθη τομῆς. καὶ διέμεινεν αἰεὶ τὸ χεῖλος ὑποτετριμημένος.

Διαγόρας. Τηλεκλείδου ἢ Τηλεκλύτου, Μήλιος, φιλόσοφος καὶ ἰσμάτων ποιητής· ὃν εὐφραῖ θεασάμενος Δημόκριτος ὁ Ἀρδηρίτης ὠνήσατο αὐτὸν δοῦλον ὄντα μυρῖαιν δραχμῶν, καὶ μαθητὴν

ἐποίησατο. ὁ δὲ καὶ τῇ λυρικῇ ἐπέθετο, τοῖς χρόνοις ὧν μετὰ Πίνδαρον καὶ Βακχυλίδην, Μελανιππίδου δὲ πρεσβύτερος· ἤκμαζε τοίνυν οἱ Ὀλυμπιάδι. ἐπεκλήθη δὲ Ἄθεος διότι τοῦτο ἐδόξαζεν, ἀφ' οὗ τις ἁμότεχνος αἰτιαθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὡς δὴ παιᾶνα ἀφελόμενος, ὃν αὐτὸς ἐπεποιήκει, ἐξωμόσατο μὴ κεκλοφέναι τοῦτον, μικρὸν δὲ ὕστερον ἐπιδειξάμενος αὐτὸν εὐημέρησεν. ἐντεῦθεν οὖν ὁ Διαγόρας λυπηθεὶς ἔγραψε τοὺς καλουμένους Ἀποπυργίζοντας λόγους, ἀναχώρησιν αὐτοῦ καὶ ἔκπτωσιν ἔχοντας τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης. κατοικήσας δὲ Κόρινθον ὁ Διαγόρας, αὐτόθι τὸν βίον κατέστρεψε.

Διαγόρας ὁ Μήλιος. ἐπὶ τῶν ἀθέων καὶ ἀπίστων καὶ ἀσεβῶν. οὗτος γὰρ μετὰ τὴν ἀλωσιν

2. καὶ τι gl. inferior. 4. ἀφροδισίας; ἀφροδισίας E. Hinc fluxit interpolatio gl. ἀφροδισίας. 6. ἐπὶ τοῖς] ἐπὶ a Küstero interpolatum eieci. 10. διέμεινεν] ἐμεινεν V. E. 11. Διαγόρας] De hoc extat Meieri diligentissima narratio in Halensium Encyclopaedia. Τηλεκλείτου male Schol. Aristoph. Ran. 323. Rectius Τηλεκλείτου *V. Μήλιος] Μιλήσιος A. B. V. E. Med. 12. σοφιστῆς ἢ φιλόσοφος E. Mox καὶ ἰσμάτων ποιητής om. V. ὃν εὐφραῖ θεασάμενος Δημόκριτος ὁ Ἀρδ.] Haec et quae sequuntur totidem paene verbis etiam leguntur apud Hesychium Milesium. Küst. 13. Ἀρδηρίτης Med.
2. μετὰ Πίνδαρον καὶ Βακχυλ.] Scribendum est, κατὰ Πίνδαρον καὶ Βαχχ., ut sit sensus, eum Pindari et Bacchylidis aequalem fuisse. Paulo post enim additur, Diagoram floruisse Olympiade LXXXVIII. in quam aetas Pindari incidit, quippe qui, teste Suida, natus est Olymp. LXV. et secundum quosdam vitam produxit usque ad Olymp. LXXXV. Bacchylide vero Diagoras adeo non fuit posterior, ut potius eo antiquior fuerit; quippe quem Eusebius in Chronicis ad Olymp. LXXXII. refert. Potuit tamen Bacchylides etiam ante illud tempus vixisse, et iam Olymp. LXXXVIII. incluruisse, adeo ut cum ratione temporis non videatur pugnare, si dicas, Diagoram Bacchylidis aequalem fuisse. Enarrator Comicus in Ran. 323. Diagoram hunc non Bacchylidis, sed Simonidis et Pindari aequalem facit. Ait enim: ἦν δὲ οὗτος Τηλεκλύτου παῖς, Μήλιος τὸ γένος, τὸν χρόνον κατὰ Σιμωνίδην καὶ Πίνδαρον. Natus autem fuit Simonides Olymp. LVI. vel LXII. teste Suida: obiit vero Olymp. LXXXVIII. ut idem auctor est. Quare Simonidem senem Diagoras adolescens videre potuit. Küst. Vide Clintoni Fast. Hellen. ad a. 466. Μελανιππίδου δὲ πρεσβύτερος. ἤκμαζε τοίνυν οἱ Ὀλυμπιάδι.] Haec verba absunt a prioribus edit. [et B. V. E.] quae ex 2 MSS. Paris. revocavi. Eadem etiam leguntur in codice Vaticano, ut testis est Pearsonus. Ceterum in uno MS. Paris. scriptum est Μελανιππίδης: quam lectionem etiam agnoscit codex Vaticanus, teste Pearsono. At in optimo et antiquissimo MS. Paris. eadem vox brevitate scripta est, ita ut lectori integrum sit, pro ratione sensus et constructionis eam in quemcumque casum flectere. Cum igitur ratio constructionis genitivum potius quam nominativum requirat, Μελανιππίδου in hac editione excudendum curavi. Neque sensus et temporis ratio lectioni huic refragantur, si verba ista de Melanippide iunior intelligas, quippe qui paulo post Diagoram circa Olymp. LXXXVIII. vel XC. floruit, ut ex Suida colligi potest. Küst. In nostro A. plene scriptum Μελανιππίδης. Aut igitur falsus est Küsterus, aut codicem a nostro diversum pro optimo et antiquissimo habuit. Gaisf. 4. ἐπεκλήθη δὲ] ὅς ἐπεκλήθη V. καὶ ἐπεκλήθη A. διότι — ἀναχώρησιν αὐτοῦ] Inseruit haec Gaisf. cum A. (2 MSS. ap. Küst.) et Vatic. Pearsoni apud Küsterum, qui monet eadem servasse Hesychium Milesium, ubi mox ὑφελόμενος. Nam Edd. vet. breviter, ἔγραψε τοὺς Ἀποπ. λόγους ἔκπτωσιν ἔχοντας κτλ. 10. ἔκπτωσιν] ἔκπτωσιν Hemsterhusius. Nihil mutant glossae hinc depromptae Ἀποπυργίζοντας λόγους et Πυργίζοντες. 12. Διαγόρας] ὁ Διαγόρας A. Om. V. E. Mox κατέστρεψε V. 13. ὁ Μήλιος] Apud Plutarchum de Placit. Philos. 1, 7. Diagoras hic corrupte vocatur Μιλήσιος: quod mendum esse vetustissimum inde patet, quod Theodoretus Therap. III. p. 506. loco isto Plutarchi fretus Diagoram hunc Milesium appellat: ut ante nos etiam observavit Bentleius in Fragm. Callim. 86. Küst. Reliquis testibus accedit etiam Schol. Clem. Alex. p. 102. seq. Monuit etiam Fabricius Bibl. Gr. T. I. p. 817. nuper etiam Walz in Arsen. p. 180. οὗτος δὲ μετὰ] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Schol. Aristoph. Av. 1073. Küst. Idem Scholion expressit Eudocia p. 137. γὰρ A. B. V. E. Rem cautius sic tradidit Scholion inferiorem loco: ἐκπεκλήθηται μάλιστα ὑπὸ τὴν ἀλωσιν Μήλου. οὐδὲν γὰρ καλῶς προτέρων. Ubi quod Meierus p. 443. tentat, οὐδὲν γὰρ οὐ καλῶς, omnia intercedunt quominus id prius accidisse ponamus: vereor ne inauditum Graecis auribus acciderit. Nihil vero commisit interpres, qui cum ex Avibus fabula paulo post expugnatam Melum edita duceret coniecturam, modeste tamen negavit iis se repugnare, qui Diagoram antea putarent Athenas accessisse. Nam dictionem illud Nubium, quas Aristophanes post publicam commissionem passim interpolavit et novis auxit scitamentis, Σωκράτης ὁ Μήλιος v. 830. parum eos juvabat, qui tempora severius definirent. Ceterum apud Suidam refingi nolim κατὰ τὴν ἀλωσιν Μήλου, quod de ipsis annis expugnatæ Meli non potuit intelligi.

quiddam etiam inerat, quod pollutiones naturae acersaretur. nam si mulierem aliquam impuram utcumque et indecunqu loquentem audisset, confestim caput ipsi dolebat: quod ipsi erat indicium menstruorum. fuit autem eius etiam ortus vere mysticus. fertur enim in lucem editus digitum silentii indicem labiis compressisse, quemadmodum Aegyptii Orum et Solem natos esse fabulantur. quare cum digitus ille labiis firmiter adhaeresceret, sectione ei opus fuit: et Heraiscus labium incisum semper retinuit. Διαγόρας. Diagoras, Teleclidae vel Teleclyti filius, Melius, philosophus et canticorum scriptor: qui cum esset servus, Democritus Abderites egregio ingenio praeditum cernens de-

cem millibus drachmarum emit, et in discipulorum numerum recepit. hic poesi lyricae operam dedit, Pindaro et Bacchylidi aequalis, Melanippide antiquior: ita ut vixerit Olympiade LXXVIII. Cognominatus est Aethus, quod deo relicto: postquam aemulus quidam artis apud eum offenderat, quasi carmen ab ipso compositum surripuisset, et iurando factum erat detestatus, paulo tamen post illud carmen publice recitans laudem sibi paravit. qua aegritudine Diagoras scripsit orationes Ἀποπυργίζοντας, quae demonstrant ab opinione de deo eum descivisse. habitavit Corinthi, ibique vitam finit. Διαγόρας ὁ Μήλιος. De aethis et infidelibus et impiis hominibus dicitur. hic post captam Me-

Μήλου ὄκει ἐν Ἀθήναις· τὰ δὲ μυστήρια οὕτως ἠδὲτέλιξεν, ὡς πολλοὺς ἐκτρέπειν τῆς τελετῆς. τοῦτο οὖν ἐκίρυσαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἔγραψαν, τῷ μὲν ἀποκτείναντι τάλαντον λαμβάνειν, τῷ δὲ ἄγοντι δύο. ἐκηρύχθη δὲ τοῦτο διὰ τὸ ἀσεβὲς αὐτοῦ, ἐπεὶ τὰ μυστήρια πᾶσι διηγείτο, κοινοποιῶν αὐτὰ καὶ μικρὰ ποιῶν, καὶ τοὺς βουλομένους μνεῖσθαι ἀποτρέπων. φησὶν οὖν Ἀριστοφάνης ἐν Ὅρνισι·

Τῆδε μέντοι θῆμέρα μάλιστ' ἐπαναγορεύεται· 10 στήν.

ἢν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον, λαμβάνειν τάλαντον· ἢν τε τῶν τυράννων τις [τινὰ]

τῶν τεθνηκότων ἀποκτείνῃ, τάλαντον λαμβάνειν.

Τεθνηκότων, τουτέστι, τῶν ἐπὶ θανάτῳ φευγόντων. ἐν ὑπερβολῇ δὲ εἴρηται, τοὺς τεθνηκότας ἀποκτείνειν.

Διαγορεύων. ἀντὶ τοῦ, διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων. οὕτως Ἰσαῖος. τὸ δὲ ἐναντίον συναγο-

ρεύειν· ὡς περ ἐναντίον καὶ τὸ συμφέρεσθαι πρὸς τὸ διαφέρεσθαι· καὶ τὸ συμφωνεῖν πρὸς τὸ διαφωνεῖν.

Διαγωνιάσαντες. διενθυμηθέντες. Οἱ δὲ διαγωνιάσαντες, μὴ διὰ τὸ προητησθαι δόξωσι καταπεπληχθῆναι ταῖς ὁλοῖς, ἐξῆγον ἅμα φωτὶ. ἀντὶ τοῦ εὐλαβηθέντες. Καὶ Διαγωνίζω, αἰτιατικῇ.

Διάγραμμα. τὸ μίσθωμα. διέγραψον γὰρ οἱ ἀγορανόμοι, ὅσον ἔδει λαμβάνειν τὴν ἐταίραν ἐκά-

Διάγραμμα. τὸ ταττόμενον ἐν ταῖς συμμορίαις, ὅπόσον ἕκαστον εἰσφέρειν δεῖ. ἐτάττετο δὲ οὐ τὸ αὐτὸ πᾶσιν, ἀλλὰ πρὸς τὴν τιμὴν τῆς οὐσίας. Διαγραφεὺς μέντοι ἐστὶν ὁ καθιστάμενος ἐν ταῖς 15 συμμορίαις ἐπὶ τῷ διακρίναι, πόσον ἕκαστος εἰσενεγκεῖν ὀφείλει.

Διαγράμματα. ὅταν εἰσφορᾶς δεῖσειεν εἰς τὸ κοινόν, πολέμου ὄντος, τὸ ἐκάστῳ ἐπιγραφόμενον ἀργύριον διάγραμμα καλεῖται.

Διαγραφή. ἡ διατύπωσις τῶν πιπρασκομέ-

1. ὄκει ἐν Ἀθήναις] Hinc Tatian. c. Graec. eum nominat Ἀθηναῖον, qui fuit non φύσει, sed νόμῳ. Reines. οὕτως om. V. cui desunt ὡς πολλοὺς — ἔγραψαν. 2. τῆς τελετῆς] Sic habet MS. Paris. A. et enarrator Comici [τῆς omisso] loco laudato: at priores editt. [et B. E.] minus recte ἀρετῆς. Küst. 3. ἐκίρυσαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν χ.] Huc spectant verba Schol. Ran. 323. ὅθεν καὶ Ἀθηναῖοι, ὡς χλευάζοντες τοὺς θεοὺς κατεψηρῆσμένοι, ἀνεκίρυσαν, τῷ μὲν ἀναιρήσοντι ἀργυρίου τάλαντον, τῷ δὲ ζῶντα κομίσαντι δύο. Vide etiam Meursium in Lycophronem v. 1172. Küst. Memorabilis extat dissensus apud Ammon. 56. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκίρυσαν, εἰ μὲν τις ζῶντα ἀνάγοιτο (immo ἀγάγοιτο, item supra ἀγαγόντι) Διαγόραν τὸν Μήλιον, δώσειν τάλαντον, εἰ δ' ἀνέλοι, τὸ ἡμισυ. 4. τῷ μὲν ἀποκτείναντι] Constructio requirit ut legatur, τὸν μὲν ἀποκτείναντα — τὸν δὲ ἄγοντα [immo ἀγαγόντα]: ut recte legitur apud Scholiastam Aristophanis in Aves, loco eo, quem paulo ante indicavimus. Küst. Item apud Eudociam. τῷ μὲν] ὄν τῷ μὲν V. ὄν τῷ *V. 5. λαμβάνειν] δώσειν Ἀθηναῖος (Ἀθηναῖοι *V.) ἐκίρυσαν V. omisis ceteris. 6. ἐπὶ] ἐπὶ A. 9. ἐν Ὅρνισι] V. 1068 — 71. 10. δ' ἡμέρα] δ' ἡμέρα B. E. Med. 11. ὅμων] ἡμῶν B. E. Med. 13. τίς τινα] τινα om. A. B. E. Med. 14. ἀποκτείνῃ καὶ] Om. E. καὶ inseruit vulg. Tum λαμβάνει B. Med. „Joseph. c. Apion. p. 1079.” [II, 37.] Reines. 16. τεθνηκότων] τεθνηκότι A. B. E. Med. 19. Διαγορεύων. ἀντὶ τοῦ διάφ.] Ex Harpocrate. Deinde συλλέγων Zon. p. 540. 20. οὕτως] οὕτως A. τὸ γὰρ ἐναντ. *V. Quae sequuntur olim inculebantur gl. Συμφέρεται.
2. διαφωνεῖν] Inserit E. Διαγωνιάμενος. ἀγωνισθεῖς. 4. Διαγωνιάσαντες] εὐλαβηθέντες pro interpretatione Zon. p. 540. Οἱ δὲ διαγωνιάσαντες] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. XI. c. 30. (c. 32, 5.) ut Iac. Gronovius recte observavit. Apud Polybium tamen hodie legitur, μὴ προητησθαι δόξωσι καὶ καταπεπληχθῆναι etc. Küst. 5. προητησθαι] προητησθαι B. V. E. C. 7. καὶ Διαγωνίζω, αἰτ. merito delevit Küsterns, silente Gronovio. 8. διέγραψον δὲ] διέγραψον γὰρ A. B. E. *V. Zon. p. 523. qui hanc glossam continuae subiecit tenore perpetuo. 11. Διάγραμμα. τὸ ταττόμενον] Ex Harpocrate. Vide etiam supra v. Ἀνασύνταξις. Küst. Vid. Lex. Rhet. p. 236. Latius patet huius vocis significatio: quam perstrinxit Peyronus de Papyr. Taur. II. p. 16. 13. τὴν τιμὴν] rectius Harpocr. 14. Διαγραφεὺς μέντοι ἐστὶν ὁ καθιστ.] lidem etiam vocabantur Ἐκλογεῖς, Ἐπιγραφεῖς, et Ἐπιγνώμονες, ut docet Suidas infra suis locis. Küst. Eadem fere glossa redibat post v. Διαγράμματα: Διαγραφεὺς. ὁ καθιστάμενος — εἰσενεγκεῖν ὀφείλει. Quam tacite Gaisf. sustulit cum *V. His suum locum Zon. p. 505. concessit. 15. ἐπὶ τῷ] ἐπὶ τὸ A. E. 17. εἰσφορᾶς] εἰσφορᾶς B. E. C. Med. 20. Διαγραφή. ἡ διατύπωσις τῶν πιπρ.] Ex Harpocrate. Haec cum seqq. usque ad δίκης λέγεται in unam glossam conflavit Zon. p. 513.

lum Athenis habitavit. et mysteria adeo contempsit, ut multos deterreret, ne sacra suscipere. quare Athenienses eo proscrip-
to voce praeculis pronunciantur et aereae columnae inscribi iuss-
erunt, siqui Diagoram occidisset, talentum; qui vivum adduxisset, duo talenta accepturum esse. hoc autem Athenienses fecerunt propter eius impietatem, quod mysteria omnibus enunciantur, ea-
que vulgans et despiciens illos etiam, qui sacris initiari volebant, a proposito isto dehortaretur. Aristophanes in *Arabis*: Hoc quidem die potissimum praeculis voce pronunciantur, si quis rest-
rum Diagoram Melium interfecerit, talentum accipito; item si quis tyrannorum aliquem mortuorum occiderit, talentum accipiet. *Τεθνηκότων*, id est, eorum qui capitalis criminis rei sunt. per hyperbolen vero dictum est, mortuos occidere. *Διαγορεύων*. Diversa, neque eadem dicens. sic Isaeus. contra-

rium vero est *συναγορεύειν*: quemadmodum contraria sunt *συμφέρεσθαι* et *διαφέρεσθαι*, et *συμφωνεῖν* et *διαφωνεῖν*. *Διαγωνιάσαντες*. Vehementer metuentes. Illi vero vehementer metuentes, ne universo bello iam victi viderentur et penitus perculti, prima luce copias eduxere. *Διάγραμμα*. Merces meretricum. aediles enim statuerant, quantum unamquamque meretricem accipere oporteret. *Διάγραμμα*. Statutum tributum, quod unumquemque in Symmoriis conferre oportebat. non enim idem tributum omnibus imperabatur, sed aliis aliud, pro censu facultatum. Et *Διαγραφεὺς* dicebatur ille, qui in Symmoriis constitutus erat, ut statueret, quantum quisque conferre deberet. *Διαγράμματα*. Cum tempore belli tributo in commune collato opus erat, portio pecuniae singulis assignata *διάγραμμα* vocabatur. *Διαγραφή*. Metallorum, quae pro-

νων μετάλλων, δηλοῦσα διὰ γραμμάτων, ἀπὸ ποίας ἀρχῆς μέχρι πόσου πέρατος πιπράσκειται.

Διαγραφή. καὶ τοῦτο ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἐγένετο, ζημίαις πολλαῖς καθυποβάλλεσθαι τὴν πόλιν.

652 "Διαγραφὴ δίκης. ὅταν ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐγκλήματος ὁ φεύγων, ἤτοι κατὰ συγχώρησιν τοῦ διώκοντος, ἢ κατὰ διάγνωσιν τυχόντος, καὶ μηκέτι παρὰ μηδενὸς ἐγκαλῆται, διαγραφὴ δίκης λέγεται.

Διαγράψαντος. τινὲς μὲν ἀντὶ τοῦ καταβαλόντος καὶ καταθέντος. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ διὰ τραπεζῆς ἀριθμήσαντος, ὡς λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Διαγράψασθαι. ἀντὶ τοῦ ἀνελεσθαι τὸ ἐγκλημα. Καὶ Διαγράψω σε, αἰτιατικῇ.

Διὰ δακτυλίου δεῖ σε ἐλκυσθῆναι. ἐπὶ τῶν διὰ νόσον ἢ λύπην λεπτῶν καὶ ἰσχυρῶν γινομένων.

Διαδέχομαι. αἰτιατικῇ.

Διάδημα. τὸ βασιλικὸν ἔνδυμα, τὸ στέμμα.

Διαδιδράσκει. διαφεύγει. [καὶ Διαδράναι.]

Διαδικασάμενος. δνειδίσας, διελέγξας. Ὅς

διαδικασάμενος ἀπὲρ περὶ τῆς ἀποστασίας, ἀπέκτεινεν αὐτοῦ τοὺς παῖδας.

Διαδικασία. διαδικασία ἐστίν, ἣν ποιοῦνται τινες τοῖς μέλλουσι χορηγεῖν, οὗς ἂν ὀρισθῆναι βούλωται, τότε χρη̄ λειτουργεῖν αὐτούς.

Διαδορατίζω.

Διαδόσεις. τὰς ἐκ διαιρέσεως ἴσης ἐπιβαλοῦσας δόσεις. Λυσίας.

Διαδράναι. διαφυγεῖν.

Διαδρασιπολίτας. ἀντὶ τοῦ δειλοῦς, ἀποδιδράσκοντος τὴν πολιτείαν.

Διαδρομαί. ἐπὶ τῶν ἐπὶ παρατάξει κινήματων. Καὶ ἡ γε ἵππος παρήλασε πρώτη εὐτάκτως τε καὶ σὺν κόσμῳ· εἶτα διηρέθησαν, καὶ ἀλλήλοις ἀντιπρόσωποι στάντες μαχομένων σχήματα ἐπεδείξαντο. κῆρα ἐνόπλιοι διαδρομαί τινες ἐγίνοντο, καὶ ἐξελίξεις καὶ περίοδοι.

Διαζεύγνυμι. γενικῇ.

Διαζηλοτυπούμενοι. φθονερῶς διακείμε-

1. δηλοῦσα om. V. Haec explicari licet ex v. *Ἀγράφου μετάλλου δίκης*. 3. καὶ τοῦτο] Obscura narratio, fortasse ex Arcanis Procopii ducta. 6. ἢ κατὰ] ἢ τὰ κατὰ A. V. C. ἤτοι Gaisf. cum Lex. Neg. p. 186. quod ipsum a Suida supplementum accipiat. 7. τυχόντος] τοῦ ἀρχόντος emendavit Hemsterhusius in Thom. M. p. 212. cui Gaisf. perperam tribuit ἀρχόντος. 8. παρὰ] περὶ A. Zon. 9. Διαγράψαντος. τινὲς μὲν ἀντὶ τοῦ καταβ.] Ex Harpocrate cum Zon. p. 539. Vide praeter alios Hesych. v. *Παραγράψαι*. Addit Gaisfordus Menag. in Laert. II, 137. *καταβαλόντος] καταβάλλοντος V. C.* 10. διὰ τραπεζῆς] Id est, per mensarium. Usitatissimum enim erat apud veteres, pecuniam aliquam per mensarium solvere vel numerare: cui opponatur solutio, quae dicebatur *ex arca*. Vide Salmasium de Foen. Trapez. p. 30. *Küst.* 11. ἀριθμήσαντος] ἀριθμῶσαντες B. E. Med. 12. Διαγράψασθαι. ἀντὶ τοῦ ἀνελεσθαι τὸ ἐγκλ.] Ex Harpocrate. Item Zon. p. 539. Novissima καὶ *Ἀγράφω σε, αἰτ.* om. Küsterus, silente Gronovio. 14. Διὰ δακτυλίου] Ex Aristoph. Plut. 1037. Similiter bis Arsenius pp. 176. 181. qui scripsit *γενομένων*. 16. Om. vulg. silente Gron. 17. Διάδημα] De diademate, quale fuerit, iudicari potest e Plutarch. Lucull. p. 503. (c. 18.) quia eo se suspenderit uxor Mithridatis; ex Appian. p. 175. (de reb. Syriac. 56.) quod Alexander diademate suo vulnus Lysimachi obligavit; item, quod ventus id rapuerit ap. Appian. p. 167. et Justin. 15. *Reines.* 17. ἔνδυμα] ἔνδυμα τάχα δὲ καὶ ἔνδεμα B. V. C. et, ubi ἔνδυμα bis, Med. *διάδημα, τάχα δὲ καὶ ἔνδυμα E.* quae diversitatem arguit scripturae. Dein τὸ στέμμα. τάχα δὲ καὶ ἔνδεμα A. 18. αἰτιατικῇ quod Zon. p. 540. post *Διαδράσκει* ignorat, Küsterus expunxit. καὶ διαδράναι] Om. C. V. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. *διαδράναι E. διαδράναι A. Med. διαδράναι* addit B. Vide v. *Διαδράναι*. Interim dedi καὶ *Διαδράναι* uncis inclusum. 19. ἐξελέγξας] *διελέγξας A. V. E. C. Zon. p. 540. ἐλέγξας Med.*
1. τῆς om. Zon. ἀποστασίας] ἀποστάσεως E. 3. Διαδικασί[α] Diversa habet Lex. Rhet. p. 186. et 236. (coll. cod. Harpoc. ed. Bekk. p. 57.) Vid. Meier. de bon. damn. p. 220. seqq. et *d. Att. Proz.* p. 368. sqq. 6. Διαδορατίζω] Non extat activum, sed quod Polybius et Longinus usurparunt *διαδορατίζομαι*. 7. Διαδόσεις. τὰς ἐκ διαίρ.] Ex Harpocrate. Item Zon. p. 512. Cf. Demosth. c. Leochar. p. 1091. Addit Gaisf. Heraldum adv. Salmas. p. 416. ἴσης] ἴσας B. E. Med. 9. Διαδράναι] Gl. om. E. agnoscunt Zon. p. 538. et Hesychius. Edd. *Διαδράναι*. 10. Διαδρασιπολίτας] Aristoph. Ran. 1046. Copiose Phrynichus Bekkeri p. 34. ἀποδράσκοντος *V. Sub finem τὴν πόλιν Zon. p. 506. 12. Διαδρομαί] Vid. Wyttenbach. in Eunap. p. 278. sq. *Gaisf.* Addas Abresch. in Aesch. I. p. 102. ἐπὶ παρατάξει] Sic Zon. p. 513. ἐπὶ om. C. nec omisso πρώτῃ. 14. διηρέθησαν] *διηρέθισαν A.* 17. ἐξελίξεις] *ἐξελέγξας A. C. *V. ἐξελέγξας V. E. Med.* quod extat in v. *Ἐξελέξαντες*. 18. Διαζεύγνυμι. γεν.] Om. *V. Vide Valck. Callim. p. 159. sq. 19. Διαζηλοτυπούμενοι] Zon. p. 540.

stant, descriptio, litteris indicans, a quo initio ad quem usque terminum veneant. Διαγραφή. Et hoc sub Iustiano contigit, ut urbs multis afficeretur damnis. Διαγραφὴ δίκης. Cum reus absolvitur, vel actore ius suum remittente, vel iudice litem diiudicante, ita ut non amplius a quodquam accusetur, id litem expunctio vocatur. Διαγράψαντος. Alii vocem hanc accipiunt de eo, qui pecuniam solvit et numeravit. alii vero de eo, qui, ut vulgo dicere solemus, ex mensa solvit. Διαγράψασθαι. Actionem expungere. Διὰ δακτ. Per annulum te trahi oportet. dicitur de iis qui morbo vel moerore emaciati et confecti sunt. Διάδημα. Ornamentum regium, corona. Διαδιδράσκει. Effugit. Διαδικασάμενος. Qui exprobravit,

qui redarguit. Cum defectionem ipsi approbasset, eius liberos interfecit. Διαδικασία. Diludicatio litis inter eos, qui choragi munere functuri sunt, cum tempus designari velint, quo publicum munus ipsis obeundum sit. Διαδορατίζω. Διαδόσεις. Portiones ex aequali divisione tributae. Lysias. Διαδράναι. Effugere. Διαδρασιπολίτας. Timidos, qui negotia reipublicae detrectant. Διαδρομαί. Discursus militum in acie. Equitatus autem prius compositus et ordine praeterfectus est; deinde in duas divisi partes et frontibus adversis inter se stantes pugnantium operam praebuerunt: militesque armati discurrere et circumire et ordines evolere coeperunt. Διαζεύγνυμι. Cum partitivo. Διαζηλοτυπούμενοι. Invidiosos. Illi vero

νοι. Οἱ δὲ διαζηλοτυπούμενοι πρὸς τὸν Σκιπίωνα
ἐπεβάλλοντο διασύρειν τὰς πράξεις αὐτοῦ.

Διάζομαι τὸν στήμονα.

Διάζωμα. τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα σκέπασμα.

Διαζωννύω. αἰτιατικῆ.

Διαεῖδεται. γνωρίζεται, φαίνεται.

Ἐνθ' ἀρετῆ διαεῖδεται ἀνδρῶν,

κατὰ τὸν Ποιητὴν· μᾶλλον δέ, ὅπου ζητεῖται τὸ
μέγεθος τῆς ἀρετῆς.

Διὰ ἡσει. διαπέμψει. Διὰ ἡσι δέ, διέρχεται, 10
παρ' Ἡσιόδου.

Διαθέουσα. διατρέχουσα.

Διαθέσθαι. ἀντὶ τοῦ ἀποδόσθαι.

Διαθέσεις. ὅτι ἐπειδὴ οὐκ ἄσχετός ἐστιν ὁ δε-
σμός τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ σῶμα, ἀλλὰ συμπαθῆς· 15
αὐτὸς διαβαίνει ἢ γοῦν ἐκ τῶν τῆς ψυχῆς κινήσεων ἔχνη
πρὸς τὸ σῶμα, καὶ ἐκ τοῦ σώματος πρὸς τὴν ψυχὴν.
ἄλλο γοῦν τὸ εἶδος τοῦ διανοουμένου, καὶ ἄλλο τοῦ
λυπουμένου. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἐμφαίνεται ἴχνος
ἐν τῷ σώματι τῆς κινήσεως τῆς ψυχῆς. ὅθεν καὶ οἱ 20
κεῖται ἐπὶ τοῦ διαθήκας γράφειν. Ἰσαῖος ἐν τῷ

φυσιολογώμενος ἐκ τῆς τοῦ σώματος ἰδέας τεκμαι-
ρονται τὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις. ὅτι δὲ καὶ ἐκ τῶν
παθῶν τοῦ σώματος διαβαίνει τι καὶ πρὸς τὴν ψυ-
χὴν πρόδηλον. ἀλοῦντι γὰρ συναλγεῖ, καὶ εὐθυ-
δ μῶντι συνήδεται. ὅτι δὲ καὶ ἐμποδίζει αὐτῇ τὸ
σῶμα, τοίως ἢ τοίως διακειμένον, οὐδεὶς ἐγνωεῖ.
ὅπερ οὐκ ἂν ἐγένετο τὸ ἐμποδίζεσθαι αὐτὴν ὑπ' αὐ-
τοῦ, εἰ μὴ διέβαινε ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸ σχέσεως
συμπάθειά τις ἐπὶ τὴν ψυχὴν· οὕτως ὡς τοῦ ἐγκε-
φάλου κοιλίας μὲν παθούσης τῆς ὀπισθεν, τὸ μνη-
μονευτικὸν πάσχειν· ἄλλης δὲ αὐτὸ τὸ λογιστικόν·
καὶ τοίως μὲν διακειμένον, ἀφάνταστον εἶναι τὴν
ψυχὴν· τοίως δέ, δυσφάνταστον. καὶ αἱ διαφοροὶ
δὲ τῶν ψυχῶν ἐπιτηδειότητες καὶ τὸ εἰς τὰδε ἢ τὰδε
σχεσεως καὶ συμπαθείας παραγίνεται. ὅθεν καὶ κει-
μίσασί τινες ταῖς τοῦ σώματος κινήσεις ἐπεσθαι
τὰς τῆς ψυχῆς δυνάμεις.

Διάθεσις, καὶ διατίθεσθαι. ἐπάτερρον αὐτῶν
κεῖται ἐπὶ τοῦ διαθήκας γράφειν. Ἰσαῖος ἐν τῷ

1. Οἱ δὲ διαζηλοτ.] Fragmentum hoc Polybio assignat Valesius. Küst. Fr. hist. 61. Similis locus Athen. XIII. p. 588. E. Σκι-
πίωνα] Σκιπίωνα V. Deinde ἐπεβάλλοντο B. 3. Διάζομαι] Vid. Polluc. VII, 32. Suid. v. Διάζωμα, Hesych. v. Ἀπτεσθαι,
H. Steph. Ind. Thesauri p. 732. E. suum librum proferens. Gl. om. Kusterus, videndus ille in v. Προφορομένο. 4. Διά-
ζωμα] Eiusmodi subligaculo sive velamine partium genitalium utebantur olim athletae, cum nudi in certamen descenderent.
Thucydides lib. I. c. 6. Τὸ δὲ πάλαι καὶ ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγωνί διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταὶ ἤγωνίζοντο. Küst.
Zon. p. 523. 5. Om. vulg. silente Grouvino. 7. Ἐνθ' ἀρετῆ] Haec sunt verba Homeri II. v'. 277. Küst. Deprompsit hunc
locum Suidas ex Damascio in vita Isidori, ut discimus ex Excerptis Photianis p. 1032. (337. a.) Confer etiam Suid. vv. Ἀναλ-
κας et Φῶτα, unde hoc fragmentum ampliari poterit. Quod quia elegantissimum est, et apud Photium magnam partem detrun-
catum, hic non pigebit ascribere. Ὅδ γὰρ μόνον ὁ μέγας κίνδυνος ἀναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει, ὡς λέγει Πλάτωνος, ἀλλὰ καὶ ὁ
μέγας ἀνήρ οὐδένα μικρὸν ἀγῶνα προσέεται· ἀλλ' ὅπου φρονήδεις ἄλλοι δὲ ἀνανδρῶν ἀποδιδράσκουσιν, ἐνταῦθα καταβαίνει πα-
ραβαλλόμενος, ἐνθ' ἀρετῆ διαεῖδεται ἀνδρῶν, κατὰ τὸν Ποιητὴν· μᾶλλον δέ, ὅπου ζητεῖται τὸ μέγεθος τῆς ἀρετῆς. Perperam
apud Photium legitur, καταλαμβάνει παραβαλλόμενος. Sed veram lectionem exhibet Suidas cum hic, tum infra v. Κατάβα. Tour.
μᾶλλον δέ cum seqq. Suidas servavit. 8. ζητεῖται] ζητεῖ B. V. E. C. 10. δέ om. Zon. p. 542. 11. Ἡσιόδου] Opp. 512 —
517. 14. Ἐπειδὴ οὐκ — ψυχῆς δυνάμεις] Totus hic locus descriptus est ex Ioanne Philopono in lib. I. Aristotelis de Anima,
E. 4. Küst. ὅτι cum *V. 15. ἀλλὰ συμπαθῆς] καὶ ἀσυμπαθῆς E. 18, καὶ ἄλλο τὸ τοῦ Philop. 19. ἐμφαίνεται] συμ-
φαίνεται V. Mox τι ἴχνος Philop.
2. δὲ ἐκ] δὲ καὶ ἐκ A. V. Philop. Mox τοῦ om. B. 6. τοίως ἢ τοίως] τοῖωςδε ἢ τοῖωςδε δ. ἢ οὐκ ἐμποδίζει Philop. 7. ἐγένετο] ἐγι-
νετο E. ἐγγόνει Philop. 9. ἐπὶ τὴν] ἐπὶ om. V. 10. μὲν om. E. ἐγκεφάλου τινός μὲν κοιλίας Philop. 11. ἄλλης] ἄλλως A. B. E.
*V. Med. τὸ λογιστικόν] τὸ λογικόν E. τὸ om. V. 12. ἀφάνταστον] φάνταστον V. εὐφάνταστον Philop. 14. τὰδε] τὰδε
ἢ τὰδε τὰ A. B. V. E. Philop. τὰδε ἢ τὰδε Med. 15. σῶμα] τὸ σῶμα A. B. V. E. Philop. 16. παραγίνεται] γίνεται E pr.
19. Διαθέσεις] Contactt Gaisfordus simillimum locum Schol. Demosth. Ol. II. p. 14. ed. Paris. Διαθέσθαι. πωλῆσαι. ἢ λέξεις καὶ
παρ' Ἰσοκράτη ἐν τῷ Βουσιριδι, ὅταν λέγῃ τὴν διαθέσειν. Ἄλλως. Διαθέσθαι ἀντὶ τοῦ ἀποδόσθαι. Ἰσοκράτης καὶ διαθέσεις ἀντὶ
τοῦ διάπρασις. Ἀντιφῶν δὲ ἀντὶ τοῦ διοικήσει, καὶ διαθέσθαι ἀντὶ τοῦ διοικῆσαι. παραλαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ συνθέσθαι,
ὡς Ὑπερίδης καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς ἐξῆς. ἐπάτερρον δὲ τούτων κεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ διαθήκας γράφειν. Ἰσαῖος δὲ ἐν τῷ πρὸς Ἀρι-
στογείτονα, μετὰ ταύτην — γυναικὶ πεισθεῖς· παρ' Ἰσοκράτη δὲ καὶ ἐπὶ κτλ.

Scipionis invidentes res ab ipso gestas elevare coeperunt.
Διάζομαι. Licia contexto. Διάζωμα. Tegumentum parti-
um genitalium. Διαζωννύω. Aptum accusativo. Διαεῖ-
δεται. Cognoscitur, apparet. Ubi virorum virtus et fortitudo
perspicitur, secundum Poetam, vel potius, ubi virtutis ma-
gnitudo requiritur. Διὰ ἡσει. Dimittet. at Διὰ ἡσι, transit,
apud Hesiodum. Διαθέουσα. Discurrens. Διαθέσθαι.
Vendere. Διαθέσεις. Anima ita iuncta est corpori, ut in-
ter ea sit mutua quaedam consensio, et altera ab altero affici-
tur. ex motibus enim animi vestigia quaedam ad corpus trans-
eunt, et vicissim ex corpore ad animum. quare alius est vultus
cogitantis, dolentis alius: et sic reliquorum etiam motuum animi
vestigia quaedam in corpore apparent. hinc physiognomones ex
habitu vultus animi affectiones coniciunt. vicissim ex motibus

corporis aliquid etiam ad animum pervenire manifestum est.
cum dolente enim dolet, et cum voluptatem percipit, una laeta-
tur. iam corpus aliter atque aliter affectum animum impedire nul-
lus ignorat. quod profecto non accideret, nisi propter mutuum,
quod inter duo ista intercedit vinculum, anima particeps. eorum
faret, quae corpus afficiunt. sic cum posterior ventriculus cere-
bri laesus est, laeditur memoriae vis; at cum anterior, ipsa fac-
cultas mentis. et cum hoc vel illo modo corpus affectum est,
anima nulla visa concipit; at cum aliter, tristitia ei obversantur.
item diversae animorum proprietates atque ad hos vel illos affe-
ctus propensiones ex coniunctione et consensione cum corpore
oriuntur. unde quidam existimarunt animi facultates temperamen-
tis corporis consentaneas esse. Διαθέσεις. Testamentum.
Et Διατίθεσθαι, testamentum scribere. Isaacus in oratione ad-

πρὸς Ἀριστογείτονα· Μετὰ ταύτην τοίνυν τὴν ἀπό-
κρισιν ἐτέραν διαθήκην ἐκόμισαν, ἣν ἔφασαν Ἀρ-
χέπολις ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι Καὶ Λυσίας ἐν τῷ
πρὸς Τιμωνίδην· Πῶς δ' ἂν τῆς διαθέσεως τοῦ τε-
τελευτηκότος ἀμελήσαιμεν, ἣν ἐκείνος διέθετο, οὐδὲ
παρανοῶν, οὐδὲ γυναικί πεισθεῖς. Ἐχρήσαντο δὲ
καὶ ἐπὶ τοῦ πωλεῖν ἑκατέρω αὐτῶν. παρ' Ἰσοκρά-
τει δὲ ἐπὶ τοῦ πάσχειν κίτται τὸ διατίθεσθαι· ὅς
φησιν ἐν Ἑλένης ἐγκωμίῳ· Γνοίη δ' ἂν τις κἀκεί-
θεν, ὅσον διαφέρει τῶν ὄντων, ἐξ ὧν αὐτοὶ διατι-
θέμεθα πρὸς ἕκαστον τῶν καλῶν. Ἀντιφῶν δὲ τῆ
διαθέσει ἐχρήσατο ἐπὶ γνώμης ἢ διανοίας. ὁ αὐτὸς
καὶ ἐπὶ τοῦ διαθεῖναι λόγον, τουτέστιν, ἐπὶ τοῦ
ἐξαγγεῖλαι τι. ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς Ἀληθείας ὁ αὐτὸς
κέρχεται αὐτῷ καὶ ἐπὶ τῆς διακοσμῆσεως.

Διάθεσις. Ἰσοκράτης ἀντὶ τοῦ πρᾶσις. Ἀν-
τιφῶν δὲ ἀντὶ τοῦ διοικήσις. Καὶ διαθέσθαι, ἐπὶ
τοῦ διοικῆσαι. παραλαμβάνεται δὲ τὸ διαθέσθαι
καὶ ἀντὶ τοῦ συνθέσθαι, ὡς Ὑπερίδης καὶ Δημο-
σθένης.

Διαθέσεις οὐ μόνον αἱ ἐπιστήμαι καὶ αἱ τέ-
χναι, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀρεταί. ὑπάρχει δὲ τῆ τέχνη τὸ
φραῦλον καὶ σπουδαῖον. τῶν γὰρ τεχνῶν αἱ μὲν εἰσι
φραῦλαι, αἱ δὲ σπουδαῖαι. τῷ δὲ τῆς ἐπιστήμης ὀνό-
ματι Ἀριστοτέλης ἀντὶ τῆς τέχνης χρῆται κοινότε-
ρον. ὑπάρχοι δ' ἂν καὶ τῆ διαθέσει, γένος οἴσησι
τέχνης, τὸ φραῦλόν τε καὶ σπουδαῖον.

Διαθέσεις λέγονται, ἃ ἔστιν εὐκίνητα, καὶ
ταχὺ μεταβάλλονται· οἷον θερμοῦτος καὶ ψύξις, καὶ
10 νόσος καὶ ὑγεία. διάκειται μὲν γὰρ πως κατ' αὐτὴν
ὁ ἄνθρωπος· ταχὺ δὲ μεταβάλλει ἐκ θερμοῦ εἰς
ψυχρόν, καὶ ἐκ τοῦ ὑγιαίνειν εἰς τὸ νοσεῖν. * εἰ μὴ
τις διὰ χρόνου πλήθος ἤδη πεφουσιωμένη ἀνιάτος
ἔστιν ἢ δυσκίνητος· ἣν ἂν τις ἴσως ἔξιν ἤδη προς-
15 αγορεύοι. καὶ διαφέρει ἕξις διαθέσεως. ἡ μὲν γὰρ
ἕξις δυσκίνητος, ἡ δὲ διάθεσις εὐκίνητος.

Διαθέτης. διοικητής, ἐπιμελητής. Ἦν δὲ
καὶ τὰλλα σοφὸς οἴκου διαθέτης, καὶ πολὺ τι τῆς
ἡμέρας μέρος εἰς ταῦτα ἀνήλισκε, τὰ μὲν αὐτοῦρ-
20 γῶν, τὰ δὲ διατάτων.

1. Ἀριστογείτονι Med. 2. ἐκόμισαν διαθήκην] διαθήκην ἐκόμισαν A. C. *V. 4. πῶς δ' αὐτῆς Med. 6. παρανοῶν] Sic recte habent MSS. Pariss. itemque editt. Mediol. et Aldina. At in editt. Basil. et Genev. male excusum est παρανομῶν. Küst. ὁ παρῶν Schol. Demosth. γυναικί] Sic MSS. Pariss. cuius loco priores editt. [et B. E.] male exhibent γυναικίον. Küst. ἐχρήσαντο] ἐχρήσατο A. 7. αὐτῶν] αὐτῶν E. 8. δὲ ἐπὶ] δὲ καὶ ἐπὶ *V. ὅς φησιν] ὡς φησιν A. 9. Ἑλένης ἐγκ.] P. 217. 10. ὅσον] ὅτι Schol. Demosth. 12. ἐπὶ γνώμης] Novissima similiter tradit Lex. Rhet. p. 241, 25. sive Etym. M. p. 267. αὐτὸς καὶ] αὐτὸς δὲ καὶ Schol. Demosth. 14. ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς Ἀληθείας] Haec Harpocratio non ad vocem διάθεσις sed διάστασις refert. Sed malim Suidam sequi. Küst. Is nescio quo pacto maluit erroris culpam in Suidam quam in librarios vel lectores conferre. Vide infra v. Διάστασις. ἐν τῷ τ. δ. Schol. Demosth. 16. Διάθεσις. Ἰσοκράτης] Ex Harpocratiōne. Isocratis locus est Busir. p. 224. B. πρᾶσις] Vide quae congesit Wyttenbachius in Plutarch. II. p. 297. F. Necnon Hemsterh. Anecd. p. 233. Gaisf. 19. τοῦ om. *V. Ὑπερίδης καὶ Δημοσθένης] Apud Harpocratiōnem legitur Ὑπερίδης κατὰ Δημοσθένους, uti etiam hic legendum est. Küst.

1. καὶ αἱ τέχναι om. Kusterus. Articulos ignorat Zon. p. 512. 2. τὸ φραῦλον] καὶ τὸ φραῦλον E. Posterius τὸ cum B. V. E. Med. et Zon. ante σπουδαῖον delevi, item ut abest sub finem. 3. τῶν γὰρ] γὰρ om. A. 5. κοινότερον] κοινότερον V. C. 8. Διαθέσεις λέγονται — προσαγορεύοι] Haec sunt verba Aristotelis in Categoriis, cap. (6.) περὶ ποιότητος, p. 15. Küst. Nihil magnopere mutat Zonaras. 9. μεταβάλλονται] Apud Aristotelem loco laudato rectius legitur μεταβάλλοντα. Küst. 10. κατ' αὐτὴν] Soribe κατ' αὐτῆς: ut apud Aristotelem. Refertur enim ad διαθέσεις. Küst. 11. εἰς ψυχρόν] ψυχρὸς γενόμενος Aristot. Qui post νοσεῖν sic pergīt: ὡς αὐτὸς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων· εἰ μὴ τις καὶ αὐτῶν τούτων τυγχάνοι διὰ χρόνου πλήθος ἤδη συμπεφουσιωμένη καὶ ἀκίνητος, ἢ πολὺ δυσκίνητος οὖσα, ἣν ἂν τις ὡς ἔξιν ἤδη προσαγορεύοι. 13. ἀνιάτος ἔστι καὶ δυσκ.] Zon. 15. καὶ διαφέρει] Haec ex Aristotelis sententiā summamim derivata sunt. 17. Ἦν δὲ καὶ — διατάτων] Haec verba ex Damascio doprompta esse discimus ex Photio, apud quem idem fragmentum in Excerptis ex illo scriptore p. 1032. (p. 336. b.) legitur, ut Pearsonus recte observavit. Küst. 18. διαθέτης] δῶνάτης A.

versus Aristogitonem: Post hoc responsum alterum testamentum attulerunt, quod ab Archepoli in Lemno conditum dicebant. Et Lysias in oratione adversus Timonidem: Cur enim testamentum defuncti negligamus, quod ille neque a sana mente alienus, neque ab uxore corruptus fecit. Utrouque vocabulo etiam usi sunt pro eo quod est vendere. Apud Isocratem significat aliquo modo affectum esse. Is enim in Helenae Encomio inquit: Quantum autem pulchritudo omnibus rebus antecellat, e nostris affectionibus erga formosos quibus intelligat. Antiphon vero vocem διάθεσις accepit de sententia vel cogitatione. apud eundem διαθεῖναι λόγον significat rumorem differre vel divulgare. [Idem in libro secundo de Veritate hoc vocabulo usus est de apta rerum dispositione.] Διάθεσις. Isocrati significat venditionem, Antiphonti vero administrationem. Et Διαθέσθαι, administrare. item pacisci: ut apud Hyperidem et Demosthenem. Διαθέσις non

solum sunt litterae et artes, sed etiam virtutes. arti autem inest malum et bonum, quoniam artium aliae sunt bonae, aliae contra malae. Aristoteles vero scientiae nomine communiter artem indicat. dispositioni autem, quae est genus artis, itidem bonum et malum inest. † Dispositiones vocantur, quae facile moventur et celeriter mutantur: ut caliditas et frigiditas, morbus et sanitas. illis enim homo certo quodam modo afficitur, et celeriter ex calido fit frigidus, et ex sano aeger. nisi forte quaedam dispositio propter longitudinem temporis in naturam iam abierit, et ideo vel prorsus non vel difficulter mutari queat: quem quis forsitan iam habitum appellat. differt autem habitus a dispositione: quod ille difficulter, haec vero facile mutatur. Διαθέτης. Administrator, procurator. Erat autem et in ceteris prudens administrator vel domesticae, et magnam diei partem in haec impendebat, partim ipse manibus suis opus faciens, partim aliis imperans.

Διαθείη. διαπράξει.

[Διαθρηγή.]

Διαθήκη. δικῶς ἐκφωνεῖται. ἡ μὲν ἐπὶ θνη-
σκόντων, διατάξεως καὶ ἐνταλμάτων χαρακτηῖρα φέ-
ρουσα· θάτερα δὲ διαθήκη καὶ ἡ Θεοῦ πρὸς Ἀβραάμ 5
καὶ τοὺς λοιποὺς προπάτορας γενομένη ἐπαγγελία,
ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτῶν ἀναστήσειν τὸν Κύριον
ἡμῶν καὶ Θεὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ παρὰ Ἀρι-
στοφάνει διαθήκη ἢ συνθήκη·

Ἦν μὴ διάθωνται διαθήκην ἐμοί.

Καὶ Διατίθεμαι, ἀντὶ τοῦ συντίθεμαι.

Διαθήκη. καὶ ὁ νόμος. Δαβὶδ· Ἐβραβήλωσαν
τὴν διαθήκην αὐτοῦ. εἶρηκε γάρ, Ἀγαπήσεις τὸν
πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. οἱ δὲ οὐκ ἤκουσαν αὐτοῦ.

Διαθήκην διαθώμεθα, ἢν διέθετο Πίθη- 15
κος τῇ γυναικί. ἀντὶ τοῦ συνθήκην. αἰσχρὸς γάρ τις
τὴν ὄψιν συνεχῶς τῇ γυναικί διαπληκτιζόμενος, διέ-
θετο ἐπὶ φίλων, μήτε τύπτειν, μήτε τύπτεσθαι·
μήτε δάκνειν, ὡς αὐτὸν φιλοῦντα, μήτε δάκνεσθαι.
οἶον, σὺ μὲν οὐχ ἐλκύσεις τῶν ὀρχητέδων, οὐδὲ ἐγὼ 20

τῶν τριχῶν. ἔοικε δὲ τὸν Παναίτιον κωμωδεῖν, ὡς
καὶ ἐν Νήσοις·

Καταλιπὼν Παναίτιον Πίθηκον.

ἔνθα καὶ μαγείρου πατρὸς εἶναι λέγει αὐτόν. Πίθη-
κον μὲν, διὰ τὸ πανοῦργον. μαχαιοποιὸν δὲ, τὸν
μαχαιραῖς ἐργαζόμενον, ὡς μάγειρον. αὐτόθεν οὖν
φησιν αὐτὸν μαχαιοποιὸν. ὁ γὰρ Παναίτιος μάγει-
ρος μικροφνῆς ἦν. διαβάλλει δὲ αὐτὸν Ἀριστοφά-
νης, ὡς καταλαβόντα τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχευο-
10 μένην. ἐδυναστεύετο γὰρ ὑπ' αὐτῆς μεγάλης οὔσης.

Διαθλοῦντες. πονοῦντες. Καὶ Διαθλώ, αἰ- 555

τιατικῇ.

Διάθρυπτε.

Διαθρύπτεται. χαννοῦται, διαλύεται.

Διακαυνίσασθαι. διακληρώσασθαι.

Διακεκαυμένον. πῦρ ἐν ἑαυτῷ ἔχον. Ἀρι-
στοφάνης·

Δός μοι στυρίδιον διακεκαυμένον λίχρον.

Τί δ' ὦ τάλας τοῦδ' ἔχει πλέκους χρέος;

Χρέος μὲν οὐδέν· βούλομαι δ' ὁμῶς λαβεῖν.

1. διαπράξει] διαπράξει dedi cum A. διαπράξει *V. Deinde cum A. V. C. delendum videtur Διαθρηγή. Ubi Küsterus: „Hac voce Democritum philosophum peculiariter olim usum fuisse pro διατάξῃ docet Suidas infra v. ῥυσμός." Vid. eiusdem Diatrib. p. 28.
3. δικῶς] δικῶς edd. ante Küst. δικῶς Zonaras p. 511. (sic ille pergens post φέρουσα: ἡ δὲ συνθηκῶν ἐπὶ διαλογῇ πολεμίων συνωμοσίαν ἔχουσα, omissis θάτερα δὲ κτλ.) rectius Gaisfordo, qui malebat διοῶς. Idem Suiceri Thes. Eccl. adiri iubet.
4. χαρακτηῖρον Lex. Bachm. p. 194. 5. καὶ ἢ] Delendum καὶ. 7. αὐτόν *V. 8. παρὰ Ἀριστοφάνει] Av. 442. 10. γ' οἶδε post διαθήκην inculcatum omisi cum A. B. V. E. C. Med. 12. Δαβὶδ] Psalm. LIV, 21. ubi vide Theodoretum: cuius interpretationem hic secutus est Suidas. Küst. Δαβὶδ om. B. C. V. E. 15. ἢν διέθετο] ἢν γὰρ διέθετο V. C. Totum lemma quon-
dam abiit in v. Πίθηκος. Aristophanis Av. 442. sq. oratio in vulgarem formam deflecta: ἢν μὴ διάθωνται γ' οἶδε διαθήκην ἐμοί, ἢνπερ ὁ Πίθηκος τῇ γυναικί συνέθετο. 16. αἰσχρὸς γάρ τις] Ex Schol. Aristoph. Av. 439. sub finem tamen mutatis qui-
busdam. 17. διαπληκτιζόμενος] Apud Scholiastam Aristophanis hodie minus recte legitur πλησιάζόμενος. Küst. Deinde συνέθετο Schol. infra omissis ὡς αὐτόν.
1. Παναίτιον] Sic Schol. τὸν Παναίτιον A. B. E. C. Med. 3. Παναίτιον] ἀναίτιον B. C. V. E. Med. 11. μικροφνῆς] μαρο-
φνῆς E. Vide v. Γυνὴ μεγάλη, sive glossam nunc expulsam Παναίτιος. 9. ἑαυτοῦ Schol. 10. Mox cum V. C. delevi, quae
habet A. in margine: Διαθλίβειν. ἔστιν ἐν τῷ Ἠλιμάξειν. 11. Διαθλοῦντες] lambl. vit. Pyth. p. 30. Tour. MS. Deinde
καὶ Διαθλώ, αἰτ. om. Küsterus, silente Gron. 13. Διάθρυπτε] Addit E. εἰς μικρὰ τέμνε. Qui statim Διαθρύπτεται δὲ ἀντὶ
τοῦ χ. δ. Illud om. Küst. repugnante *V. 14. Διαθρύπτεται] Theocritus VI, 15. [adde XV, 99.] quo respicit Suidas.
Xenoph. p. 715. Tour. MS. Plura Blomfield. Gloss. in Aeschyl. Prom. 919. 15. Διακαυνίσασθαι. διακληρ.] Ex Schol.
Aristoph. Pac. 1081. ubi legitur [item apud Hesychium et Zon. p. 542.] διακαυνίσαι, uti et hic apud Suidam legendum est. Küst.
Etym. M. Διακαυνίσαι, ubi et haec nota auctior legitur. Quin et ibi emendandus Crates, Ἀπὸ ποτέρου τὸν καῦνον ἀριθμοί-
σεις; Ἔγω. Est versus senarius. Dein ὡς Καννῶν etc. deleto isto καὶ. Sylburgius aliter, quem vide. Tour. MS. Sub finem
Gaisf. cum A. B. C. V. E. delevit: καῦνος γὰρ ὁ κλήρος. Quae agnoscit Hesychius. 16. ἔχον] ἔχων B. Med. Ἀριστοφάνης]
Acharn. 428 — 30. (452.) 18. στυρίδιον] στυρίδα C. E. στυρίδι — λίχρον Med. 19. τάλας γε] γε omisi cum A. B. V.
E. Med. Supplendum σε. ἔχει] ἔχη ταῦ πλ. A. V. E. Med. sed ἔχθη C. *V.

Διαθείη. Confecerit. [Διαθρηγή.] Διαθήκη. Du-
plici sensu accipitur. primum enim significat supremam vol-
untatem morientis eiusque mandata; altero vero sensu sic ap-
pellatur promissio, qua Deus Abraham et reliquis patribus
promisit, ex semine illorum excitatum iri Dominum nostrum
et Deum Iesum Christum. Et apud Aristophanem διαθήκη
significat pactionem. Nisi isti pactionem mecum faciant.
Et Διατίθεμαι, pactionem facio. Διαθήκη. Sic etiam
Lex Dei vocatur. David: Ipsius legem profanarunt. dixit
enim: Diliges proximum tuum ut te ipsum. illi vero ipsi non
obtemperarunt. Διαθήκην διαθ. Pactionem facimus,
qualem Pithecos cum uxore fecit. διαθήκην enim hic signifi-
cat, quod συνθήκην. nam homo quidam deformis perpetuo cum
uxore rixans et manus conserens, coram amicis hanc cum ea
pactionem fecit, ne vel verberaret vel verberaretur; neque per
Suidae Lex. Vol. I.

amorem morderet, neve morderetur. ait igitur: Nec tu prehens-
sis testiculis me trahes, neque ego te capillis. apparet autem
Panaetium comice perstringi; quem etiam in Insulis perstringit
his verbis: Relicto Panaetio Simio. Ubi coqui filium eun-
dem esse dicit. simium vero illum vocat propter astutiam. μα-
χαιοποιὸν vero, quod cultris ad artem suam exercendam ute-
retur, ut coquus. Panaetius enim coquus parva corporis statura
praeditus erat: quem Aristophanes perstringit, quod uxorem
suam in adulterio deprehendisset. illa enim, utpote grandis sta-
tura, virum parere sibi cogebat. Διαθλοῦντες. Laborantes.
Διάθρυπτε. Διαθρύπτεται. Luxu enervatur, dissol-
vitur. Διακαυνίσασθαι. Sortiri. Διακεκαυμένον.
Ignem in se continens. Aristophanes: Da mihi sportulam,
in qua sit accensa lucerna. Quis sportulae huius usus tibi
erit, homo miser? Usus quidem nullus; volo tamen accipere.

οὐ γὰρ πρεσβύτεροι διὰ τὸ μόλις βαδίζειν ἐν σπυρτίδι ἔκρυπτον τὸν λόχρον, ὥστε σώζειν τὸ πῦρ.

Διακεκναισμένη. διαφθαρμένη. Καὶ Διακεκναισμένος, ἡμαυρωμένος. εἰ γενοίμην ὄχρὸς ὡς οἱ περὶ τὸν Σωκράτην, καὶ ἀνυπόδετος, καὶ ῥυπῶν. 5 οἱ γὰρ ἵππεῖς εὐχρῶ, καὶ ὑποδεδεμένοι, καὶ ἐν γυμνασίοις ἐξεταζόμενοι καὶ παλαιστραῖς. καὶ ἐν Ἰππεύσι.

Μὴ φθονεῖσθε ἡμῖν κομῶσι, μηδ' ἀπεισλεγυσιμένοις.

τουτέστι, λεπῶσι. τοῦτο οὖν καὶ νῦν ὁ νεανίσκος δεδοικέναι φησί, τὸ ἀπεχθέσθαι τοῖς περὶ τὴν ἵππικὴν ἔχουσιν, εἰ καταλιπὼν τὸ κοσμεῖν τὸ σῶμα καὶ μετεῖναι τὰ τῶν ἵππέων ἐπιτηδεύματα, τὰ τῶν φιλοσόφων μετέλθω. καὶ ἐν Νεφέλαις.

Οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν

τοὺς ἵππέας, τὸ χρῶμα διακεκναισμένος.

Διακέκοπται. οἷον ἀδόκιμὸν ἔστι. διέκοπτον γὰρ τὸ ἀδόκιμον νόμισμα οἱ παλαιοί.

Διακεκορῆσθαι. διαπεπαρθευῆσθαι, τετιμῆσθαι τῇ μίξει.

Διακεκριμένως. [διακεχωρισμένως.]

Διακελεύω. δοτικῇ.

Διακενῆς. ἄνευ τινὸς προφάσεως. **Δαβίδ.** Δισχυνθήτωσαν οἱ ἀνομοῦντες διακενῆς.

Διάκενος. ἡ κενή.

Διακεχαραγμένος. Ξίφει πεπληγμένος. Ὁ δὲ διεσώθη εἰς τὸν Ναρσῆν, διακεχαραγμένος τὸ 10 σῶμα.

Διακεχειρίκε. γενικῇ. Ὡςδ' ἅπαντα τὸν βίον ὑπεύθυνον εἶναι ὁμολογῶν, ὧν διακεχειρίκεν ἢ πεπολίτευται παρ' ἡμῖν. Διαχειρίζω δέ, αἰτιατικῇ. Καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν διεχειρίσε. — Καὶ διαχειρίσας ὀρθῶς τὴν οὐσίαν παρέδωκε τοῖς υἱέσιν.

Διακεχρημένον. ἀντὶ τοῦ κατὰ μέρος δεδουλευμένον. Δημοσθένης.

Διακεχυμένοι. ἐκλελυμένοι τὴν ψυχὴν ὑπὸ χαρᾶς. Τινὲς δὲ τῶν νεανίσκων ἀπήντων πρὸς

1. ἐν σπυρτίδι] ἐν om. E. Deinde cum Schol. leg. κρύπτουσι. 3. Καὶ διακεκναισμένος] Ex Schol. Aristoph. Nub. 120. Ipsam quidem Aristophanis orationem studiosi homines annotationi subiecerunt. 4. οὐ γενοίμην Schol. male. 5. ῥυπῶν] ὄχρων E. 7. ἐν Ἰππεύσι] V. 583. 9. φθονεῖται *V. Cf. v. Κομῶ. 11. λεπῶσι] λιμῶσι V. C. commendatum a Gronovio p. 107. quem irrisit Kusterus Diatrib. p. 18. Mox νεανίσκων B. 12. ἀπέχθεσθαι] ἀπέχεσθαι C. B. E. Med. Scripsi ἀπεχθέσθαι. 14. τὰ τῶν] τὰ om. A. B. V. E. C. Med. 15. μετέλθοι] μετέλθω A. B. V. E. C. Med. 16. τλαίην] παλαίην V. παλαίην C. 17. τὸ χρῶμα om. A.
1. τετιμῆσθαι τῇ μίξει] Haec Suidas ideo addit, ut innuat, διακορεῖν proprie significare virginem penetrare et dividere; propter vim praepositionis διὰ. Sic διαμυρῆσθαι, quod proprie significat femora dividere, itidem de coitu venereo dici constat. Apud Latinos quoque vox *dividere* obsceno sensu interdum accipitur. Küst. Adde v. Διακορῆσαι. Similiter Schol. Luciani Dial. Marin. VII, 1. οἰονεῖ διέτεμε. 3. διακεχωρισμένως om. B. V. C. κεχωρισμένως Herodian. Epimer. p. 20. 4. Om. Küst. silentē Gronovio; habetque A. in marg. 5. προφάσεως] ματαλῶς addit E. id quod voluit Zon. p. 535. diserte posuit p. 555. Δαβίδ] Scil. Psalm. XXIV, 3. Alexis apud Athen. IV. p. 170. C. διακενῆς δ' ἔστηκ' ἐγώ. Divisis vocibus διὰ κενῆς Hesychius: quod praestat. Cuiusmodi plura ab Wassio collecta in praefat. ad Thucyd. Albert. 9. διεσώθη] ἐσώθη B. E. Oratio ut videtur Menandri. 11. Gl. syntacticam om. *V. recte. γενικῇ post Διαχειρίκε om. Küst. Ac Gaisfordus: „γενικῇ] Sic A. perahsurde. Quasi genitivus ὧν in loco Demosthenis a διακεχειρίκεν penderet." Id tamen esse servandum docet Lex. de Syntaxi p. 132. item Synt. Etym. Gudiani p. 590. Διαχειρίκεν (alterum Lex. Διαχειρίκεν), ἀντὶ τοῦ κατεπιστεῖσθαι, γενικῇ. Διαχειρίζομαι, αἰτιατικῇ ἑαυτὸν διεχειρίσασθαι. Ceterum restituatur e Demostheno, ὑπεύθυνος εἶναι ὁμολογῶ ὧν ἢ διαχειρίκεν ἢ πεπολίτευμαι. Ὡςδ' ἅπαντα] Demosth. de Corona p. 263, 25. 13. πεπολίτευται] πεπόλιαι A. πεπόληται B. E. ἡμῖν] ἡμῶν A. B. E. Med. ἡμῶν Lex. Synt. Legendum ἡμῖν. Διαχ. δὲ αἰτ.] V. Lex. de Synt. p. 134. 16. Διακεχρημένον] Scribendum potius est διακεχρημένον, ut monuit etiam Salmasius de Modis Usur. p. 191. Küst. Sumpta gl. a Harpocrate: nec quicquam mutandum. 17. Δημοσθένης] Locus Demosthenis, ad quem Suidas hic respexit, extat in orat. 1. contra Aphobum p. 549. (817.) Küst. 18. Διακεχυμένοι] ἐκλελυμένος E. Usum illustrarunt Wyt. in Plat. T. VI. p. 595. et Jacobs. in Philostr. p. 365. ὑπὸ χαρᾶς] ὑπὸ χαρᾶς παθόντες ἀλλήλοις V. C. omissis mediis. 19. Τινὲς δὲ τῶν νεανίσκων ἀπήντων πρὸς Γάϊον, διακεχ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. VIII. c. 22. (29, 4.) ut Iac. Gronovius observavit. Küst.

senes enim, quod aegre incedunt, lucernam in sportula occultant, ut ignem servant. Διακεκναισμένη. Perdita. Et Διακεκναισμένος, vitiatum. In Nubibus: *Ἦαυδ' ἐνίμωσσιμ ἀσπίτεσ ἐκίτες, ἀδεὸς παλίδυς ἐτ' μακτὸς κοσφεκτὸς.* si sim pallidus, ut Socrates, et sine calceis incedam, et sordibus squalenam. equites enim bono colore erant praediti, et calceati, et in gymnasiis et palaestris se exercebant. ut in Equibus: *Νὲς ἰνιδεντὶς μὸβις κοματὶς ἐτ' τερσὶς νιτὶδῆσ.* hoc igitur nunc adolescens se metuere dicit, ne in odium incurrat equitum, si neglecto cultu corporis et studio rei equestris, philosophiae operam dare coeperit. Διακέκοπται. Adulterinum est. adulterinum enim monetam veteres pertundere solebant. Διακεκορῆσθαι.

Stupratam esse, coitu quasi divisam esse. Διακεκρημένος. [Discrete.] Διακελεύω. Aptum dativo. Διακενῆς. Sine ulla causa. David: *Erubescant, qui sine cause impia factiosa patrant.* Διακενας. Inanis. Διακεχαραγμένος. Gladiis vulneratus. Ille vero ad Narsem fugi se recepit, gladiis toto corpore vulneratus. Διακεχειρίκε. Aptum genitivo. Quare conflata totam vitam obnoctiam esse rationibus reddendis eorum rerum, quas administraverunt publice apud vos gessi. Iungitur item accusativo. Et ipse se interfecit. Item: *Et quod recte administraveris patrimonium filii tradidit.* Διακεχρημένον. Pecunia, quam quis per partes aliis senari dat. Demosthenes. Διακεχυμένοι. Gaudio effusi. Quidam vero adolescentium *Cato* obnoctiam commisit,

536 Γάϊον, " διακεχυμένοι καὶ τι καὶ προσπαίζοντες ἀλλήλοις.

Διακλιμακίσις. διαπαλαίσις. κλίμαξ γὰρ καὶ κλιμακισμὸς πάλαισμα ποιόν.

Διακλεισθέντες. ἐξαπορήσαντες, κωλυθέντες, εἰρχθέντες. Καὶ πάσης ἀθρόον ἀγορᾶς διακλεισθέντες ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, ἐκινδύνεον διαφθαρήναι.

Διακλῶν. διαθρύπτων.

Διακνατόμενος. ξεόμενος, ἢ λυπούμενος. 10 Ἀριστοφάνης.

Ἄτοπος δ' ἔγκειται μοι τις πόθος,

ὅς με διακναίσις ἔχει.

Διακναισθήσεται. διαφθαρήσεται. Διακναίειν ἔστι κυρίως τὸ ζῦειν τυρὸν τῇ κνήστῃ.

Διακομισθεῖς. διελθῶν.

Διακόνιον. οἱ μὲν τὴν τοῦ πλακοῦντος κρηπίδα. Μενεκλῆς δὲ ἐν τῷ Γλωσσοκώμῳ ταῦτα εἴρηκε περὶ αὐτοῦ. Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν κα-

λουμένην Εἰρεσιώνην ὅταν ποιῶσι, πλάττοντες λύ-

ραν τε καὶ κοτύλην καὶ κλῆμα καὶ ἄλλ' ἄττα κυκλοτερῆ πέμματα, ταῦτα καλοῦσι διακόνιον. Λέγεται δ' ἐπὶ τινος ἐγκρατοῦς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀμερίας διακόνια τὰ κατὰ τὴν Εἰρεσιώνην τῷ Ἀπόλλωνι πλασσόμενα πέμματα. τινὲς δὲ λέγουσι ζωμὸν ποιόν. τινὲς δὲ μᾶζαν.

Διάκονος. μακρὸν τὸ ἄ. Ὁ δὲ ἦν ἱερεὺς, διάκονος τὴν τιμὴν. Καὶ Φιλοκτήτης.

Ἄλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων,

ὡς εἰκὸς οἶμαι, τοῦμὸν ἐν σμικρῷ μέρους

ποιούμενοι, τὸν οἶκαδ' ἤπειγον στόλον.

Καὶ Διακονῶ.

Διακορεῦσαι. διαπαρθενεῦσαι. οἰονεὶ διατεμεῖν.

Διακορεῖς. πεπληρωμένους. Ἰδὼν αὐτοὺς διακορεῖς μέθης ὄντας.

Διακορῆς. μεμειστωμένοι.

Διακορῶ. κόρην διαφθεῖρω.

Διακόσμησις. τοῦ παντός ἢ διάθεσις.

20 Μέση ἢ γῆ, κέντρον λόγον ἔχουσα. μεθ' ἦν τὸ ὕδωρ

1. καὶ τι] καὶ τοι A. καὶ τι καὶ dedi cum B. E. Polyb. 3. Διακλιμακίσις] Διακλιμακίσις V. C. et similiter in seqq. Vide Platonis comici locum a Porsono castigatum sub v. Ἀγδομαι. κλίμαξ γὰρ καὶ κλιμακισμὸς Hesychius. κλίμαξ γὰρ om. Zon. p. 542. 4. πάλαισμα] Vid. Schol. Sophocl. Trach. 520. 6. Καὶ πάσης ἀθρόον ἀγ.] Praecedentia huius fragmenti lege apud Suidam infra v. Ἐδωδίμων. Küst. Similia de Megarensibus traduntur Atticorum foro interclusis. 9. Διακλῶν] Glossa sacra: vid. Threni IV, 4. θρύπτων Hesychius. 10. ξεόμενος] ξεόμενος V. ξετόμενος C. φθειρόμενος ξεόμενος E. 11. Ἀριστοφάνης] Eccles. 989. sq. (951.) Aristophanis versus repetuntur sub v. Ἄτοπιος ἕλλων πρ. 12. ἔγκειται μοι] δὲ E. πόθος] πόρος V. C. 14. Διακναισθήσεται] Ex Schol. Aristoph. Pac. 250. Cf. annotatt. in Etym. M. p. 324. Διακναίειν] κναίειν recte Schol. Mox ἔστι om. E. qui infra ξέειν. 16. Διακομισθεῖς] Sic Plato Legg. X. p. 905. B. Exempla verbū historicis frequentata. 17. κρηπίδα] Vid. Casaub. Athen. II. 18. Hemst. Addit Haloander Coesium Rhodig. Lectt. Ant. XXV, 23. Id ad infusum referebat Lobeck. Aglaoph. p. 1069. 20. πλάττοντας] πλάττοντας A. V. E. C. Med. πλάττοντες, Arsenio p. 180. Armante, emendavit H. Stephanus Thea. II. p. 343. D. qui vulg. ita retineri posse putabat, ut insereretur φοροῦντες post κοτύλην. Vossium in Melam I, 15. addit Albertius in Hesychium, qui summam huius annotationis exhibuit. λύραν] Sic apud Graecos species quaedam πέμματος appellabatur. Stephanus Byzantius v. Πάταρα. Ἔστι δὲ ταῦτα πέμματα, λύρα τε καὶ τόξα καὶ βέλη. Vide etiam Eustathium in Dionysium (v. 129.) p. 23. Küst. 1. ἄλλα τὰ] ἄλλα τινὰ Hemsterhusius in Aristoph. Plut. p. 386. αἴλλ' ἄττα quod Dobraeus Collat. Nub. p. 43. (Item Osannus in Philem. p. 338.) correxit, dedi cum Arsenio. κυκλοτερῆ] κυκλοτερῆ E. 2. Λέγεται δ' ἐπὶ τινος ἐγκρατοῦς] Haec procul dubio corrupta sunt, quae sic legenda existimo, λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τινος πλακοῦντος. Διακόνιον enim placentae quoddam genus fuisse ex grammaticis constat. Küst. Prodigiū emendationis. Immo haec ab alia quapiam glossa videntur distracta fuisse: velut ab v. Διάκονος. 4. διακόνια om. B. E. 5. πλασσόμενα] πλαττόμενα E. ζωμὸν] ζῶον E. 9. Ἄλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακ.] Sophocl. Philoctet. 497 — 499. τέθνηκας B. τεθνήκας V. E. C. τὸ τεθνηκός Med. 10. μέρει] μέρος A. V. C. 11. ποιούμενοι Med. ἤπειγον] ἤγαγον E. His subiecit, quae Küst. omisit, Med. cum *V. καὶ Διακονῶ. Etiam δοτικῆ addit Gaisf. 13. Διακορεῖσαι] Διακορεῖσαι A. B. V. C. Edd. ante Küst. cum Lex. Bachm. p. 194. Διακορεῖσεν ex Aristoph. Thesm. 487. attulerat Portus. 13. οἰονεὶ διατεμεῖν] Vide quae notavimus supra ad vocem Διακορησθαι. Küst. 16. διακορεῖς μέθης] Dio in Excerpt. Legatt. p. 375. [Fragm. Urs. p. 60.] διακορεῖς οἶνον. Toup. MS. 17. Διακορεῖς. μεμειστωμένοι] Sic Hesychius, qui κεκορεσμένοι. Διακορῆς. μεμειστωμένος dedi cum V. C. et Timaeo p. 83. Διακορεῖς ἀντὶ τοῦ μ. E. 18. διαφθεῖρω] φθειρω E. 20. Μέση ἢ γῆ] Haec sunt verba Laertii lib. VII. segm. 155. ut Pearsonus etiam observavit. Küst. Μέσον E.

gaudio diffusi et inter se non nihil iocantes. Διακλιμακίσις. Qui supplantavit. κλίμαξ enim et κλιμακισμὸς est quoddam luctae genus. Διακλεισθέντες. Ad Inopiam redacti, interclusi, prohibiti. Omni prorsus commoatu cum essent interclusi, non multum aberat quin perirent brevi temporis momento. Διακλῶν. Commuinens. Διακνατόμενος. Qui laceratur. aut qui dolore afficitur. Aristophanes: Vehemens animum meum cepit amor, qui me vevat et molestia afficit. Διακναισθήσεται. Lacerabitur. Διακναίειν proprie significat, caseum radula radere. Διακομισθεῖς. Transgressus. Διακόνιον. Quidam sic vocant placentae infusum. Menecles vero in Glossocomo de voce ista sic scribit: Atheniensis Irestonen

sic dictam Apollini parantes, tyram, cotylam, pampinum aliasque placentas rotundas conficiunt, easque diaconium vocant. similiter etiam Amerias διακόνια vocat placentas, quas in Irestione solebant Apollini conficere, quidam vero ius quoddam intelligunt; alii mazam. Διάκονος. Productio ἄ. Ille vero erat sacerdos, honoris gradu diaconus. Et Philoctetes: Sed vel mortuus est, vel ministri, quos verisimile est conditionis meae exiguum rationem habuisse, domum conscensu navibus properarunt. Διακορεῦσαι. Virginem vitare, quasi dividere. Διακορεῖς. Satiatos. Videns eos vino ad ebrietatem usque repletos esse. Διακορῆς. Satiatus. Διακορῶ. Virginem vitio. Διακόσμησις. Universitatis huius dispositio talis est. Terra habetur media, centri ratio-

σφαιροειδές, ἔχον τὸ αὐτὸ σχῆμα τῆ γῆ· ὥστε τὴν γῆν ἐν ὕδατι εἶναι. μετὰ τὸ ὕδωρ δὲ ἀέρα ἐσφαιρωμένον. κύκλους δὲ εἶναι ἐν τῇ οὐρανῷ πέντε.

Διακούω. γενικῆ. Διακούετε ἀνὰ μέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δικαίως. ὁ Μωυσῆς φησιν ἐν τῇ Δευτερονομίῳ.

Διακουράζεσθαι. ἀτενὲς βλέπειν. διὰ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς κόρας λέγεσθαι.

Διακωδωνίζω. διαφημίζω. Καὶ διακωδωνισθέντες, διαφημισθέντες. ὡς ἐπὶ πλείστον δὲ ἐπὶ τῶν διαπαιζομένων λαμβάνεται.

Διακωδωνίσαντες. δοκιμάσαντες. Διακωδωνίσας δὲ ὁ παιδευτὴς τὰ μειράκια, λέγει, ἔφη, ὅ τι βούλει· πρὸς Ἰππόδρομον διαλεγόμενος τὸν σοφιστήν.

Διακωδωνίσω. οἶον δοκιμάσω. Ἀριστοφάνης. διότι τινὰ τῶν ὀρνέων δοκιμάζεται τῷ τοῦ κώδωνος ψόφῳ. καὶ τοὺς ἵππους οὕτως ἐδοκιμάζον κώδωσιν, εἰ ψοφοδεεῖς εἶεν. ἢ ἀπὸ τῶν ὀρνέων. οἱ γὰρ ὑπομένοντες τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος ἐπιτηδείως ἔχουσι πρὸς μάχην. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν· ἐπεὶ οὕτως δοκιμάζουσι διακρούοντες.

τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν φυλακῶν. βέλτιον δὲ τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀγγείων· τὰ δ' ἄλλα ἐσχεδίασται. τὸ δὲ τοὺς φύλακας ἐγρηγορεῖν κώδωσι διεσήμαινον, ὅπως ἀντιφθέγγονται. καὶ Ἰάμβλικος· Ἐπειδὴ διακωδωνίζων ἕκαστον τῶν ποιμένων οὐχ οἴοιτο ἦν ἀκοῦσαι καὶ μαθεῖν, οἵτινες ἦσαν οἱ παῖδες.

Διακωχή. διάλειψις.

Διακραδαίνων. σείων.

Διακριδόν. διακεκριμένως.

Διακριθέν. διαχωρισθέν, διωλισθέν. Καὶ μέντοι διακριθὲν πρότερον ὑπὸ τοῦ λεγομένου θῆμου.

Διακρίνεται. ἀμφιβάλλει, ἀπιστεῖ, διαχωρίζεται. καὶ διακρίνομαι, τὸ χωρίζω. δοτικῆ.

Διακρούεσθαι. ἐξωθεῖν· ἢ ὑπερτίθεσθαι, 15 καὶ ἄλλοτε ἄλλως διαναβάλλεσθαι. Καὶ Διακρούω, αἰτιατικῆ.

Διάκτωρ. διάκονος, ἄγγελος, ἀπαγγέλλων.

Διακνυριστῶ. αἰτιατικῆ.

Διακνυκῶσι. διαταράττουσι.

Διαλαβών. διαδεξάμενος. Καὶ διαλαβόντες, ὅσα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου εἶχετο συγχωνεύσαντες. — Ἡ καὶ διαλαβόντες ἐξῆλθον νυκτός.

1. τὸ αὐτὸ κέντρον Diog. 2. ἀπὸ ἐσφαιρωμένους] ἀέρα ἐσφαιρωμένον A. B. V. E. C. Med. 3. κύκλοι δὲ εἰσιν] κύκλους δὲ εἶναι A. B. V. E. C. Med. 4. Διακούω] Deest gl. V. C. 5. κρίνετε] διακρίνετε E. Supra ἡμῶν Med. 6. Δευτερονομίῳ] Deut. I, 16. Statim addunt B. E. Med. τούτέστιν, post eam vocem spatium relictum. 7. Διακουράζεσθαι] Διακουράζεσθαι A. B. E. et Etym. M. Quod seriem litterarum postulare vidit H. Steph. Thes. T. II. p. 377. D. Deinde ἀτενῶς B. E. 8. κόρας] κόρας] κῆρας A. 10. ἐπὶ τὸ πλείστον] Sic Hesychius, Zon. p. 537. Arsen. p. 180. τὸ om. A. B. V. Etym. M. p. 267. 11. ἐμπαίζομένων] διαπαιζομένων A. V. Hesych. Etym. Lex. Bachm. p. 194. et Arsen. διαπαιζομένων *V. C. 12. Διακωδωνίσας δὲ] Ex Philostrati Vitt. Soph. II, 27, 5. p. 619, 1. monente Valckenario. 17. διότι τινὰ — ἀντιφθέγγονται] Ex Schol. Aristoph. Ran. 78. Vide etiam v. κωδωνίσαντες, κωδωνίζοντες, κωδωνίζοντο, κωδωνίσαι. Küst. κώδωνος] διακώδωνος E. 18. ἵππους] ἵππεις B. E. pr. Med. Mox post κώδωσιν lacunam habet A. 20. ὑπομένοντες] ὑπομένοντες ἐπιτηδείως B. E. Med. Mox καὶ ἐπιτηδείως E. 21. μάχην] τὴν μάχην C. ἀγγείων] ἀγγείων A. 22. σαθρῶν] Platonis Theaetet. p. 179. D. (ubi vid. Heindorf.) attulit Toupius.
4. ὅπως ἂν φθέγγ. Schol. Ἰάμβλικος] Ex Iamblichi Babylonicis. Vid. v. Ὑπεξέπεμψεν. Tourp. Vid. Rochetti Miscell. T. I. p. 74. 5. ἕκαστον] ἕκαστος E. 7. Διακωχή] Ex Schol. Thucyd. III, 87. Deinde cum Med. repetit Gaisfordus glossam a Küstero deletam: Διακούω. αἰτιατικῆ. 9. Διακριδόν] Vide II. μ. 108. Callim. h. Del. 57. Apollon. I, 567. aliiq. Cl. Vill. in Apollon. p. 223. 10. διωλισθέν] διωλισθέν V. C. Καὶ μέντοι] Exemplum Artemidori repetitur sub v. Ἠμέρις. 12. Διαχωρίζεται om. Zon. p. 541. 13. τὸ χωρίζω, δ.] τὸ διαχωρίζω. δοτικῆ A. marg. δοτικῆ om. Küst. Id si retinendum est, videtur ad formulam διακρίνεσθαι μάχη, ὅποιος quodammodo referri posse, quibus diserte Lex. de Synt. p. 131. utitur. Verum om. *V. καὶ . . . δοτικῆ. 14. Διακρούεσθαι] Photius Epist. p. 243. ubi interpres non intellexit. Diodor. Sic. II. p. 71. Tourp. MS. Eadem habet Hesychius, partim Zon. p. 537. Glossam esse rhetoricam significant exempla Demosthenis. 15. καὶ Διακρούω, αἰτ. om. Küst. et ut videtur *V. 17. Διάκτωρ] Immo διάκτορος, de quo dudum Hemsterbus. in Luciani Comtempl. 1. Idem commentum tuetur Hesychius. 18. Om. Küst. silente Gron. 19. Διακνυκῶσι] Sic Hesychius et Zon. p. 537. 20. Καὶ διαλαβόντες, καὶ cum Med. om. Küsternus, qui infra om. ἢ καὶ — νυκτός. Ubi ἢ saltem erit abiciendum. Omnibus tamēn perpersis adducor, ut superioribus adiungamus ἐξῆλθον νυκτός, expulsis quae diversitatem scripturae indicarent ἢ καὶ διαλαβόντες vel potius διαβαλόντες. 21. ἀργύρου] ἀργύρου A. B. C. E. καὶ ante συγχωνεύσαντες om. B. C. V. E. Edd. ante Küst.

nem obtinens. post hanc aqua globosa, eandem quam terra habens figuram: ita ut terra sit in aqua. aquam excipit aer globosus. circulos autem in coelo quinque esse. Διακούω. Genitivo iungitur. Audite causam fratrum vestrorum, et iuste iudicate. Moses in Deuteronomio inquit. Διακουράζεσθαι. Intentis oculis intueri. pupillae enim oculi appellantur κόρας. Διακωδωνίζω. Sermonibus differo. Et Διακωδωνισθέντες, diffamati. plerumque autem dicitur de iis qui deridentur. Διακωδωνίσαντες. Qui explorarunt. Cum autem ludimagister adolescentes explorasset, Dic, inquit, quicquid vis; nimirum cum Hippodromo Sophista colloquens. Διακωδωνίσω. Explorabo. Aristophanes. aves enim quaedam sono tintinnabuli explorantur. equos itidem tintinnabulis explorabant, an strepitum expavescerent. vel translatio ducta a coturnicibus. harum enim quae sonum tintinnabuli ferre possunt, ad pugnam

aptae sunt. quidam vero repetunt ab vasis vitiosis, quae pulsa explorari solent. alii vero ab excubiis. praestat autem dicere ab equis et vasis ductum esse. reliqua enim auctoritate carent. qui vero excubitores explorabant, an vigilarent, tintinnabulis signum dabant, ut illi responderent. Et Iamblichus: Cum omnes pastores sciscitaretur, nec ea quoquam audire et cognoscere posset, quinam essent illi pueri. Διακωχή. Intermittis. Διακραδαίνων. Quatiens. Διακριδόν. Discrete. Διακρυδέν. Discretum, percolatum. Cum ante per colam esset percolatum. Διακρίνεται. Dubitat, diffidit, disceritur. Et Διακρίνομαι, separo. Διακρούεσθαι. Expellere. vel differre, et identidem procrastinare. Διάκτωρ. Minister, nuncius, internuncius. Διακνυριστῶ. Aptum accusativo. Διακνυκῶσι. Confundunt. Διαλαβών. Qui accipit. Cum omnem auream et argenteam suppellectilem accepisset

Διαλαβών. προκατασχών. Ὁ δὲ διαλαβών τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς.

Διαλλαγή. εἰρήνη.

Ἦ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισι ταῖς φίλαις ζύντροφε διαλλαγή.

ἔπειδὴ γάμοι καὶ ἔορται ἐν καιρῷ τῆς εἰρήνης ἄγονται. ἢ ὅτι ἡδίστη καὶ ἐπίχαρις ἐστὶ.

Διαλλαγήναι. τὸ δι' αὐτοῦ τοῦ ἐχθροῦ παρακληθῆναι καὶ φιλιωθῆναι. Ἐναλλαγήναι δέ, τὸ ἀπὸ φιλίας εἰς φιλίαν ἄλλου μεταπηδῆσαι τινος, ἐχθροῦ ὄντος τὸ πρότερον.

Διαλαγγάνειν. διαμερίζεσθαι, διακληροῦσθαι.

[τὸ διαιρεῖσθαι κλήρω. διάληξις δὲ τὸ πρᾶγμα.]

Διαλλακτής, φιλιωτής. Ἀριστοφάνης.

Διαλλάττεσθε καὶ ξυμβαίνετε.

ἀντὶ τοῦ φιλιούσθε.

Διαλαμβάνει. ὑπονοεῖται. Ἡ δὲ εὐμηχά-

τως διαλαμβάνει, καὶ δεῖται τῶν Καβείρων, τιμωρῆσαι αὐτῇ, καὶ μετελθεῖν τὸν ἐπίορκον.

Διαλαμβάνων. ὑπομνηματίζων, συγγραφών.

Διαλλάττειν.

Καὶ διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσι Λακωνικοῖς,

οἷσι πιστὸν οὐδέν, εἰ μὴ περ λύκω κεχρηότι.

ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ ἀλλότρια διαρπαζόντων. ὃν γὰρ τρόπον λύκοις οὐκ ἔστι πίστις, οὐδὲ τούτοις. τὸ δὲ κεχρηότι ἐπὶ τῶν μάτην χαινόντων.

Διὰ λαίλαπος.

Διαλέγεσθαι. τὸ συνουσιάζειν.

Διαλέγουσαν. διοικοδομοῦσαν. λέγειν γὰρ τὸ οἰκοδομεῖν. Καὶ διαλέγον, διορῦττον. Θουκυ- 15 δίδης.

Διαλέγοντο γυναῖξιν. ὁμιλοῖεν, ἢ συνουσιάζοιεν. οὕτως Ἰεροκλῆς.

1. Ὁ δὲ διαλαβών] Polybius I, 18. Τὰ δὲ μεταξὺ τῶν τάφρων καὶ τῶν στρατοπέδων διαστήματα φυλακαῖς διέλαβον. Ad hunc locum vel respexit vel non respexit Suidas. Tour. III. p. 51. Immo locum esse Polyb. IV, 67, 8. iam Gronovius monuerat. 4. Ἦ Κύπριδι] Aristoph. Acharn. 957. (987.) ubi χάριτι A. 7. καὶ ὅτι Schol. Aristoph. 8. Διαλλαγήναι. τὸ] Ex Scholiasta Thucydidis in lib. I. c. 120. ut Portus etiam observavit. Küst. Repetuntur sub v. Ἐναλλαγήναι. αὐτοῦ τοῦ] τοῦ om. V. C. ἐχθροῦ ὄντος τὸ πρότερον] Scribe ex Scholiasta Thucyd. ἐχθροῦ ὄντος τῷ πρώτῳ. Küst. Scripturam Scholiorum merito praefert Küsterus. H. Stephanus in marg. sui exemplaris Suidae pro τὸ πρότερον scripserat τῷ πρότερον φιλῶ. Duker. in Schol. Thucyd. p. 617. 12. Διαλαγγάνειν — διακληροῦσθαι] Sic Timaeus p. 80. et Zon. p. 530. Reliqua ex Harpocrate. Procopii Arc. hist. p. 64. ascripsit Tourpius. 13. τὸ διαιρεῖσθαι — πρᾶγμα om. V. C. quae cum melius petantur ab v. Διάληξις, ea notanda duxi. 14. Διαλλακτής] Plutarch. Arato p. 1033. Appian. Legatt. Ursini p. 358. Aristophanis locus est Av. 1682. (1667.) Tour. MS. φιλιωτής] Item Hesychius: φιλιότης A. φιλιότης V. C. 17. αἰτιατικῇ post Διαλαμβάνει delevi cum Zon. p. 530. et Küst. Ἡ δὲ εὐμηχάνως] Aeliano haud temere tribuit Lobeckius Aglaoph. p. 1219. qui Cabirorum mentionem iussit observari.

1. Καβείρων *V. 5. Καὶ διαλλάττειν] Aristoph. Lysistr. 629. sq. καὶ om. A. V. Med. ἴisdem auctoribus relucendum prius Διαλλάττειν. Διαλλάσσειν πρὸς ἡμᾶς E. 7. οἷσι πιστὸν οὐδέν] Perfidiam Aristophanes etiam alibi Lacedaemoniis exprobrat. In Acharn. 307. sic de hisdem inquit: Οἷσιν οὔτε βωμοὶ οὔτε πίστες οὐδ' ὄρκος μένει. Scholiasta in eum locum: ἐπὶ ἀπιστίᾳ γὰρ διεβάλλοντο οἱ Λακεδαιμόνιοι. καὶ Ἐσρπιδῆς ἐν Ἀνδρομάχῃ. Σπάρτας ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια. Lege ibi et sequentia. Küst. Accedat Schol. Pac. 1068. 10. χαινόντων] χαιρόντων Med. Deinde sustulit cum V. C. quae habet A. in marg. Διαλλάττω. δοτικῇ. Ὑπαγε, πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου. Αἰτιατικῇ δὲ Διαλλάξαντες τὰ ὅπλα πρὸς ἀλλήλους. Prius exemplum est Matth. V, 24. Item iisdem auctoribus continuam glossam, ex v. Ἀπολαγεῖν descriptam: Διαλαγεῖν. τὸ διανεμίσθαι (διανεμίσθαι B. E.) οἱ ἥτορες εἰρήκασιν. Ἀπολαγεῖν δὲ τὸ διανεμίσθαι τὰ πατρία. ἔστιν ἐν τῷ Ἀπολαγεῖν. Sub finem ἔστιν ἐν τῷ ἐλαγεῖν A. addito τὸ συμβιβάζομαι. 12. Διαλέγεσθαι] De re venerea dictum illustrarunt Piersonus in Moerip p. 131. et inpp. Arist. Plut. 1083. Eodem rettulit Gaisfordus. Archilochum Hephaestionis c. 15. Hanc glossam cum v. Διαλέγοντο conflavit Zon. p. 530. Sub finem delevi cum V. C. Καὶ διαλέγομαι, δοτικῇ. Habet A. in marg. 13. Διαλέγουσαν. διοικ.] Respexit Suidas ad locum illum Aristophanis Lysistr. 721. Τὴν μὲν γε πρώτῃν διαλέγουσαν τὴν ὀπὴν. Scholiasta διαλέγουσαν ibi exponit διορῦττουσαν. Küst. λέγειν γὰρ τὸ οἰκοδομεῖν] Sic etiam Hesychius. Et Suidas infra: Ἐγκατελέγησαν, ἀντὶ τοῦ ἐγκαταχοδομηθῆσαν. Et alibi: Αἰδολόγοι, οἰκοδόμοι. Küst. γὰρ om. V. C. Schol. in Od. σ'. 359. Λέγων] Οἰκοδομῶν ἐκ συλλέκτων λέγων. Et sic fere Apollonius. Atqui λέγων non proprie h. l. significat aedificare, sed materiam ad macerias aedificandas colligere. Sequentia nondum expegio. Gaisf. Expediit in ed. Parisina Stephiani Thesauri G. Dindorfus. „Ad Aristophanis locum (inquit) quod annotavit Schol. διορῦττουσαν κακέμφοτον, si cum altera compareretur Suidae glossa, facile intellectu est διαλέγον, διορῦττου corruptum esse ex διαλέγουσαν, διορῦττουσαν, verba autem οὕτως 7 Θουκυδίδης ad aliam esse glossam referenda.” 14. διαλέγον, διορῦττου] διαλέγουσι, διορῦττουσι C. addito σ (i. e. σημειώσαι) in marg. Nihil omnino mutat Zon. p. 530. Eadem olim extabant sub finem gl. Λέγω. 16. Sic Lex. Bachm. p. 195.

sent, et in massam conflassent. Διαλαβών. Qui praecipuavit. Ille cum vias praesidiis occupasset. Διαλλαγή. Pax. O raw, Veneris formosae et Gratiarum amicarum contubernalis. nuptiae enim et festa tempore pacis celebrantur. vel quia pax est iucundissima et suavitatis plena. Διαλλαγήναι. Ipsi inimico reconciliari et cum eo in gratiam redire. Ἐναλλαγήναι vero, ab amicitia alicuius transire ad amicitiam alterius, qui priori amico inimicus est. Διαλαγγάνειν. Dividere, distribuere, sorte dividere. Et Διάληξις, divisio quae sorte fit. Διαλλακτής. Qui aliquos reconciliat. Aristophanes: Reconciliemini et in gratiam redeatis. Διαλαμβάνει.

Suspiciatur. Illa autem facile rem suspicata, Cabiros orat, ut iniuriam ipsi illatam ulciscantur, et poenas a periuro expetant. Διαλαμβάνων. Commentans, conscribens. Διαλλάττειν. Et ut pacem faciamus cum Lacedaemoniis, qui non magis fidem servant quam lupus hians. hoc proverbium dicitur de his qui aliena diripiunt. sicut enim lupis nulla inest fides, ita ne istis quidem. κεχρηότι vero dicitur de hominibus, qui vana spe lactantur. Διὰ λαίλαπος. Διαλέγεσθαι. Cum semina coire. Διαλέγουσαν. Aedificantem. λέγειν est enim aedificare. Et Διαλέγον, perfodiaris. Thucydides. Διαλέγοντο γυναῖξιν. Cum mulieribus colloquantur, vel coeant. sic He-

Διαλεκτική. ἡ ἀποδεικτική. Ὀλίγα διαλεκτικῆς ἀψάμενος. Διαλεκτική ἐστὶν ἐπιστήμη ἀληθῶν καὶ ψευδῶν καὶ οὐδετέρων. τυγχάνει δ' αὐτῆ περὶ σημαίνοντα καὶ σημαίνόμενα. ἢ οὕτως· Μέθοδος δὲ ἐνδόξων περὶ παντός τοῦ προκειμένου συλλογιστική. καλεῖται δὲ διαλεκτική ἀπὸ τοῦ διαλέγεσθαι. τὸ δὲ διαλέγεσθαι ἐν ἐρωτήσει τε καὶ ἀποκρίσει.

Ὅτι Διάλογος λόγος ἐξ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως συγκείμενος, παρὶ τίνος τῶν φιλοσοφουμένων καὶ πολιτικῶν, μετὰ τῆς πρεπούσης ἡθοποιίας τῶν παραλαβανομένων προσώπων καὶ τῆς κατὰ τὴν λέξιν κατασκευῆς. Διαλεκτικὴ δὲ ἐστὶ τέχνη λόγων, δι' ἧς ἀνασκευάζομεν τι ἢ κατασκευάζομεν, ἐξ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως τῶν προσδιαλεγόμενων. τοῦ δὲ λόγου τοῦ Πλάτωνος δύο εἶσι χαρακτῆρες οἱ ἀνωτάτω.

Διάλεξις. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Διάλεξιν ἡμῖν παρέχουσιν.

τούτέστι, λόγων ἐμπειρίαν. καὶ νοῦν, τούτέστι τὰ 20 559 νοηθέντα φράζειν. διαφέρει δὲ διάλεξις διὰ λέκτου,

ὅτι διάλεκτος μὲν ἐστὶ φωνῆς χαρακτῆρ ἐθνικός, διάλεξις δὲ τῆς συνήθους φωνῆς ἐκτροπὴ ἐπὶ τὸ σεμνότερον καὶ ἀγροικότερον.

Διαλεπτολογοῦμαι. διαλέγομαι. ὥσπερ καὶ ὁ Σωκράτης ἔφη·

Ἄεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον,

ἵνα μὴ ἔλκη τὴν ἰκμάδ' ἐς τὰ κάρδαμα.

οὕτω καὶ ὁ πρεσβύτης·

Διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας.

Διάλειμμα. διάστημα. Καὶ Διαλείποντα, τὰ διαχωρήματα. Ἀθήμιανός· Φυλακαὶ δὲ ἐπὶ τὰ διαλείποντα τῆς τάφρου ἐτετάχτο.

Διαλείματος. διαχωρισμός.

Διαλείπουσαι. ἀλλήλων ἀπέχουσαι. Ἀθήμιανός· Διαλείπουσαι ὅσον ξύμμετρον, εἰς τὸ συνορᾶν τε ἀλλήλους καὶ κατακούειν εὐπετῶς.

Διαλειπούση. διακοπτομένη. Ὑφειμένη οὖν καὶ διαλειπούση πολλοῦ τῆ φωνῆ ἔδειτο ξυγγνώμῃ οἱ βασιλεῖα.

Διάληξις. διαλαγχάνειν μὲν ἐστὶ τὸ διαιρεῖσθαι κλήρω· διάληξις δὲ τὸ πρᾶγμα.

1. Ὀλίγα διαλ. ἀψάμενος] Integriorem locum praestat v. Ἀγνόημα. 2. Διαλεκτικὴ ἐστὶν] Sic Stoici Dialecticam definiunt, ut patet ex Laert. lib. VII. segm. 42. unde locum hunc deprompsit Suidas. Küst. Horum delectum proposuit Zon. p. 511.
3. τυγχάνει δ' αὐτὰ ἐπισημαίνοντα] Pearsonus legendum putabat, τυγχάνει δ' αὐτῆ περὶ σημαίνοντα καὶ σημ. quod verum puto. Küst. αὐτῆ A. V. αὐτῆ *V. περὶ Gaisf. a Pearsono acceptit. 4. οὕτω Ald. et vulg. Μέθοδος δι' ἐνδόξων] Locus hic depromptus est ex Alexandro Amphrodisieo in Topica p. 4. ut Pearsonus observavit. Küst. 8. Delevi post ἀποκρίσει cum A. V. Διαφέρει ἢ διαλεκτικὴ τῆς ἀγορικῆς. καὶ ἐστὶν ἐν τῷ Διεξοδικούς. Ceterum A. in marg. Διάλεκτος. ζῆτι ἐν τῷ Πλάτῳ. καὶ ζῆτι ἐν τῷ Γυμνασία. Ὅτι διαφέρει κτλ. 9. Διάλογος. λόγος] Haec et quae sequuntur sunt verba Laertii lib. III. segm. 48. ut itidem Pearsonus monuit. Küst. Ὅτι cum *V. 10. περὶ τίνος] παρὰ τίνος V. E. Med. 11. πολιτικῶν] ἡνῶν E. 15. τοῦ δὲ λόγου] Haec cum seqq. delevit Kisterus, intelligens ea praeter rem e Diogene transcripta fuisse. Legendum tamen erat δὲ cum *V. 16. ἀνωτάτω] κατωτάτω A. V. (hic ἀνωτάτω inter vsa.) Diogenes εἰσὶν ἀνωτάτω χαρακτῆρες. 18. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 316. Vide ibi veterem enarratorem, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. Hoc ita retrahenda sunt καὶ νοῦν, ut ante ἡμῖν collocentur. 20. τούτέστι posteriore deleto scribe cum Schol. ὅστε. Zon. p. 511. ἐμπειρία λόγων, ἥτοι τὰ v. φρ. Qui in reliquis Suidam sequitur.
2. Ab his paulum recedit Schol. 4. Διαλεπτολογοῦμαι. διαλ.] Haec sola Zon. p. 530. 6. Ἄεροβατῶ — κάρδαμα] Vide Aristoph. Nub. 225. unde locum hunc confuse et negligenter excerpit Suidas. Küst. Horum quale consilium fuerit, etiamnum ex ipsis parietinis colligi licet. Nam interpres cum in explicatione verbi διαλεπτολογοῦμαι uteretur finitimis Ἄεροβατῶ... ἤλιον (v. 1507.), lectores iussit ad superiorem locum redire. Qua opportunitate nescio quis ascripsit v. 234. ἵνα μὴ — κάρδαμα (quam solus om. E.): item ut accidit in v. Ἄεροβατῶν. 9. Διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκ.] Aristoph. Nub. 1500. ταῖς δ. Med. 10. Διαλείποντα — ἐτετάχτο] Hinc olim erat confecta glossa ridicula Διαχωρήματα. 11. διαχωρήματα] τὰ διαχωρήματα A. B. E. Med. Zon. p. 523. τὰ διαχωρήσαντα V. (ap. Gron. p. 107.) C. quo firmatur διαχωρήματα Schaeferi in Gregor. p. 543. conjectura. 13. διαχωρισμού] Item Hesychius. Vocem firmat etiam Lex. ab Hermanno ed. 86. 14. Ἀθήμιανός] Lib. V. (11.) p. 332. Küst. 17. Ὑφειμένη οὖν] Fragmentum hoc repetitur infra v. Ὑφειμένοι. Küst. 18. οἱ ξυγγνώμῃ] συγγνώμῃ οἱ A. *V. cum altera gl. 20. διαλαγχάνειν] Ex Harpocrate. Cf. v. Ἀξὴν δίχης et supra v. Διαλαγχάνειν. Διαλαγχάνει A.

rocles. Διαλεκτική. Ars argumentis demonstrandi. Cum dialecticam leviter attigisset. Dialectica est scientia veri et falsi et neutrius. versatur autem circa ea quae significant et insignificant. vel methodus est probabilibus rationibus de qualibet re proposita argumentandi. dicitur vero dialectica a διαλέγεσθαι, i. e. disserere. — Dialogus est oratio, ex interrogatione et responsione constans, de rebus philosophis vel politicis, apte exprimens et imitans mores et affectus personarum, quae colloquentes introducuntur, et argumento quo de tractatur accommodata. dialectica vero est ars sermonis, qua refutamus vel confirmamus. ea autem constat ex interrogatione et responsione disserentium. Platonici vero sermonis geminus est stilus. Διάλεξις. Dicendi peritia. Aristophanes Nubibus: Dicendi peritiam nobis suppeditant et intelligentiam. i. e. facultatem animi sensus

exprimendi. differt autem διάλεξις a διάλεκτος. nam διάλεκτος est forma sermonis genti alicui propria. διάλεξις vero consueti sermonis ad sublimius vel plebeium dicendi genus inflexio. Διαλεπτολογοῦμαι. De rebus frivolis dissero. ut Socrates dixerat: Ἄερον περὶ ἀμβυλίου, et contemptor solem: ne humorem trahat in nasturtia. sic etiam senex: Cum trahibus domus subtiliter disputo. Διαλείματα. Intervallum. Et Διαλείποντα, intervalla. Arrianus: Ubi vero fossa deficiebat, custodias depositae erant. Διαλείματος. Intervallum. Διαλείπουσαι. A se invicem distantes. Arrianus: Modico intervallo distantes, ut alteri alteros facile conspiceret et audire possent. Διαλειπούση. Interruptas. Submissa igitur et saepe interrupta voce regem orabat, ut sibi ventiam daret. Διάληξις. Διαλαγχάνειν est rem sorte dividere; διάληξις vero dividendi actio.

Διάληψις. ἐνθύμησις, ἢ γνώσις. Πολύβιος. Διὰ γὰρ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἐπὶ τοῦτο τὸ μέρος ἐπιθυμίαν ἦν ὑπὲρ αὐτοῦ διάληψις, ὡς οὐδὲν προδραγιάτερον ποιουμένου κατὰ τὸν βίον τοῦ κνηγετεῖν. — Οἱ γὰρ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐκ ἐκ τῶν κατὰ λόγον, ἀλλ' ἐκ τῶν συμβαινόντων ἀγαθοὶ ποιεῖσθαι τὰς διαλήψεις. (τὰς τοῦ νοῦς ὁρμὰς) ἄρτι γὰρ δὲ αὐτὸ τοῦτο προκεχειρισμένοι τὸν Παισιστρατον, διὰ τὸ πράξιν ἔχειν τιὰ καὶ τόλμαν, παραχρῆμα μετέπιπτον ἐς τὰναντία ταῖς γνώμας διὰ τὴν 10 περιπέτειαν. Καὶ αὐθις. Παραπλησίως καὶ τὰ πλήθη ὁμοίως τούτοις ἔχει τὰς διαλήψεις ὑπὲρ τῶν κοινῶν, τῆς φύσεως αὐτοῦς διδασκούσης. Καὶ Πολύβιος. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι οὐκ ἐκ καταφορᾶς, ἀλλ' ἐκ διαλήψεως χρώμενοι ταῖς μαχαίραις, πρακτικοῦ τοῦ 15

κνητήματος περὶ αὐτὰς ὑπάρχοντος, τύπτοντες ἐς τὰ στέρα καὶ ἐς τὰ πρόσωπα, διέφθειραν πάντας.

Διαλογὴ. διάλεξις, ὁμιλία. Δαβίδ. Ἦθύνθει ἑαυτῷ ἢ διαλογὴ μου.

Διαλοιδορεῖται. δοτικῇ συντάσσεται. Ὁ γὰρ Ἀριστοφάνης οὐ φιλῶν Πρόδικον ταῦτά φησιν, ὅσον ἢ μισῶν Σωκράτην. ἐν γὰρ τοῖς Ὀρνεσι διαλοιδορεῖται Πρόδικω.

[Διελύω. αἰτιατικῇ. Πνεῦμα μὲν ἔστιν, ἀλλὰ 10 διελύον ὄρη.]

Διαμαδῶντες. διαβρέχοντες.

Διαμαρτία. ἢ ἀποτυχία. Καὶ διαμάρτοι, ἀπετύχοι. μέλλοντος σημασία Διαμάρτη ἐκείνος. ἀδυνάτακτον.

Διαμάρτυρα. βεβαίωσαι. Καὶ διαμαρτυ-

1. *Διάληψις*] Eadem interpretatio Hesychii. Vocis usum dilucidavit Valck. de Aristobulo p. 67. 2. *Διὰ γὰρ — κνηγετεῖν*] Casaubonus fragmentum hoc Polybii pertinere putabat ad historiam de Demetrio obside Roma fugiente, quae habetur Legationum fragmento CXIV. Valesius vero in notis ad Excerpta a se edita p. 28. eadem verba de Scipione intelligenda esse existimabat. Sed uterque vir summus fallitur. Scripsit enim ista Polybius de Philemeno Tarentino, ut patet ex lib. VIII. c. 20. [27.] ubi locus integer extat: quod et ante me recte observavit Iac. Gronovius in notis ad fragmenta Polybii a Casaubono collecta. Küst. 4. *τοῦ κνηγετεῖν*] τοῦ om. E. Vide v. *Προδραγιάτερον*. 5. *Οἱ γὰρ πολλοὶ — διαλήψεις*] Fragmentum hoc legitur in Excerptis Polybianis [XXI, 5.] ab Valesio editis p. 110. Küst. 7. *τὰς τοῦ νοῦς ὁρμὰς*] Haec verba sunt scholium et interpretatio vocis *διαλήψεις*, sed alieno loco posita, quoniam seriem orationis interrumpunt. Küst. Sic solent grammatici. Suidas noster: *Δερκενός. τοῦ λαγῶν. ἐπειδὴ δοκεῖ ποιῶμενος. Νικάνδρος εἰς τὸ ἀντιφάρμακον. Ἐὐτ' ἂν ὑπὲρ φάρονγγος χεῖρ πάντα δ' ἔργα ἀπέπτα ὄρπα.* Ubi illud ἀπέπτα est nonnisi interpretatio vocis praecedentis. Tourp. Inserat voces insinicias ab orationis perpetuitate distingui Meursius Pisistrati c. 2. 8. *προκεχειρισμένοι*] Sic habet MS. Paris. A. cuius loco in prioribus edit. [et V. C.] minus recte legitur *προκεχειρισμένον*. Küst. *χειρισμένον* E. *Παισιστρατον*] Hunc Livius Pausistratum vocat lib. XXXIII. initio, et in fine libri XXXVI. et alibi. Küst. Id reposuit Schweigh. *Παισιστρατος* MSS. sub v. *Ἐδαρμωστότερος*. 9. *πράξιν*] *πράξιν* C. 12. *ὁμοίως* non posse stare vocis arguit collocatio. Legendum enim *ὁμοίως*. 13. *διδασκούσης*] *διδάσκουσα* V. C. *Πολύβιος. Οἱ δὲ Ῥωμ. οὐκ ἐκ καταφ.*] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. II. c. 33. Küst. 14. *καταφορᾶς*] *μεταφορᾶς* C. 15. *διαλήψεως*] Iteravit Polybius XI, 13, 4. et XVI, 33, 3. Continuo restituenda vox ὄρπα. *πρακτικῶν*] *πρακτικῶν* E. qui vox *παρὰ* inter vsa.
2. *τὰ πρόσωπα*] τὸ πρόσωπον A. 3. *Δαβίδ*] Psalm. CIII, 34. Küst. Zon. p. 511. 5. *Διαλοιδορεῖται*] Procop. Arc. hist. p. 7. *ἀπὴ διαλοιδ.* Euseb. c. Hierocli. p. 440. ed. Olear. *πρὸς τὸν ἔραστην — διελοιδορήσατο.* Tourp. MS. *δοτικῇ συντάσσεται*] *δοτικῇ συντάξις* V. C. *Ὁ γὰρ Ἀριστοφάνης*] Nub. 359. *Ὁδ γὰρ ἂν ἄλλω γ' ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μεταροσοφιστῶν, Πλὴν ἢ Προδίκω. τῷ μὲν σοφίας καὶ γνώμης ὄννεκα etc.* Vide ibi veterem enarratorem. Küst. Opinor sane e Schollis vetustis in Aristophanem haec esse derivata. 6. *ὁδ τῶσον*] τῶσον om. A. B. V. E. C. Med. Kusterus tacite inseruit ex coniectura Porti, inclusit Gaisf. Mox ταῦτά φησιν collocat E. post *Σωκράτην*. 7. *τοῖς*] *ταῖς* mendum vulg. Locus est Av. 693. 9. *αἰτιατικῇ* om. Küst. Glossam V. C. omissam notavi. *Πνεῦμα μὲν*] μὲν om. A. *Πνεῦμά ἐστι μέγα* Gaisf. in Addendis. 10. *διελύω*] Scribe *διελύον*. Graecus interpres I. Regg. 19, 11. *καὶ πνεῦμα μέγα κραταῖον διελύον ὄρη.* Tourp. III. p. 51. *διελύον* B. E. 11. *Διαμαδῶντες*] *Διαμαδῶντες* B. *Διαμαδῶντες* Lex. Bachm. p. 195. et Zon. p. 543. 12. *Διαμαρτία. ἢ ἀποτυχία*] Plutarch. Pyrrho p. 406. Arrian. Exped. p. 115. Vid. v. *Ἀπειαντίσαι*. Tourp. MS. 13. *σημασία*] *σημαίνω* C. Haec μ. σημ. aut damnanda sunt aut post *ἀδυνάτακτον* ponenda. Cf. v. *Διαμαρτύρομαι*. Statim addunt Edd. vet. *καὶ διαμαρτυρῶν — διαμαρτάνειν*, quae infra repetebantur ante v. *Διαμαρτύρομαι* σοι. Ubi quae praecedebant, *Διαμάρτη ἐκείνος. ἀδυνάτακτον*, ibi quidem agnoscit *V. delevit autem Kusterus, verbo *διαμαρτάνειν* subiecit Med. Atqui tam ordo litterarum repugnat, quam *μέλλοντος σημασία* significat aliquo modo his olim *Διαμάρτη* adhaesisse. Quamobrem nostram in glossam retraximus *Διαμάρτη* ἐκ. *ἀδυνάτακτον*, expunctis infra *Διαμαρτάνω — διαμαρτάνειν* cum *V. C. Ceterum Zon. p. 540. *Διαμάρτη. ἀπομαρτυρῶν*. 15. *Διαμάρτυρα*] Zon. p. 530. ubi Tittmannus contulit Exod. 19, 21. *διαμαρτυρεῖν, τὸ*] Haec interpretatio sumpta est ex Theodoro in Psalmum LXXX, 9. p. 724. Küst.

Διάληψις. Cogitatio, vel cognitio. Polybius: Quod enim ei studio supra modum deditus erat, vulgo omnes opinabantur, orationibus per omnem vitam nihil ipsum antiquius habere. † Plerique homines non ex consiliis, sed ex eventus iudicare solent, cum enim nuper Pisistratum elegissent, quod ad agendum audendumque strenuus esset, tum repente post illum casum in contrariam sententiam versi sunt. Et alibi: Similiter etiam vulgus his consentaneas de republica sentiebat, ipsa natura ducente. Et iterum Polybius: Romani vere non caecum feriendo, sed punctim rectis gla-

dis utendo, qui micronibus valent, pectora et facies hostium caedentes, plerosque obtruncarunt. Διαλογὴ. Colloquium, oratio. David: Ipsi oratio mea placeat. Διαλοιδορεῖται. Iungitur dativo. Aristophanes enim non tam amans Prodicum haec dicit, quam odio prosequens Socratem. in Avidus enim Prodicum insectatur. [Διελύω. Ventus est ingens, montes resulatans.] Διαμαδῶντες. Irrigantes. Διαμαρτία. Aberratio. Et Διαμάρτοι, aberret. futuri autem significationem habet Διαμάρτη. Διαμάρτυρα. Affirma. Et Διαμαρτυρεῖν, praedicere con-

ρεῖν, τὸ προλέγειν τῆς ἀπειθείας τὴν τιμωρίαν καὶ τῆς εὐπειθείας τὴν ἀφέλειαν.

Διαμάρτυρία, καὶ διαμαρτυρεῖν. τρόπος τις ἦν ἡ διαμάρτυρία παραγραφῆς. πρὸ γὰρ τοῦ εἰσαχθῆναι τὴν δίκην εἰς τὸ δικαστήριον, ἐξῆν τῷ βου- 5 λομένῳ διαμαρτυρῆσαι, ὡς εἰσαγωγίμος ἐστὶν ἡ δίκη ἢ οὐκ εἰσαγωγίμος. διαφέρει δὲ τῆς παραγραφῆς, τῷ τὴν μὲν διαμάρτυρίαν γίνεσθαι οὐ μόνον ὑπὸ τῶν φευγόντων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν διωκόντων. καὶ πρότερόν γε ὁ διώκων προϋβάλλετο τινα μαρ- 10 τυροῦντα, εἰσαγωγίμον εἶναι τὴν δίκην. καὶ περὶ τούτου πρῶτον ἐγένετο ἡ κρίσις πρὸς αὐτὸν τὸν διαμαρτυρήσαντα, οὐ πρὸς τὸν ἐξ ἀρχῆς δικαζόμενον. εἰ δὲ μὴ προβάλλοιτο μάρτυρα ὁ διώκων, τότε ἐξῆν τῷ φεύγοντι προσαγαγεῖν τινα μαρτυροῦντα, μὴ εἰς- 15 αγωγίμον εἶναι τὴν δίκην· καὶ πάλιν πρὸς τὸν διαμαρτυρήσαντα ὁ ἀγὼν ἐγένετο. ἐπεσκήπτοντο δὲ ψευδομαρτυριῶν καὶ ταῖς διαμαρτυρίαις. ὥσπερ ταῖς μαρτυρίαις. τάχα δὲ ἐπὶ μὲν ταῖς τοῦ ἀποστα-

σίου δίκαις ἐκεκώλυτο τὸ διαμαρτυρεῖν, ἐν δὲ ταῖς τοῦ ἀπροστασίου οὐκέτι.

Διαμαρτύρομαί σοι. ἀντὶ τοῦ βεβαιώσω σε. μέλλοντα σημαίνει. ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτος διὰ τοῦ ὀ μικροῦ. ὡς ἐν τῷ, Ἄκουσον λαός μου, καὶ λαλήσω σοι Ἰσραήλ, καὶ διαμαρτύρομαί σοι.

Διαμαρτυρομένους. προλέγοντας, ἀποτρέποντας. Ἀπέστειλαν πρεσβυτάς διαμαρτυρομένους, μήτε τὴν πόλιν οἰκίσειν, μήτε παρὰ τὰς 10 συνθήκας ποιεῖν μηδέν. Καὶ Διαμαρτύρασθαι, βεβαιῶσαι. Ἐβουλήθησαν οὖν καὶ διαμαρτύρασθαι τοῦτο τρόπον τινά.

Διὰ μαχαίρων καὶ πυρὸς ῥιπτεῖν χρῆ. ἐπὶ τῶν παραβόλων τι ποιούντων.

Διὰ μάχης ἐλθεῖν. Οὐδενὸς τοπαράπαν θαρρήσαντος διὰ μάχης αὐτοῖς ἐλθεῖν, οὔτε μὴν ἀντιτάξασθαι ἐς τὸ παντελές.

Διαμέλλει. ἀναβολῆ χρεῖται. Ὁ δὲ πρὸς ὀργὴν ὑπεριδῶν καὶ μὴ πάνυ πιστεύσας διεμέλλησεν.

1. ἀπειθείας] ἀπειθείας εἶναι V. C. 3. Διαμάρτυρία] Sumpta gl. ex Harpocrate. Breviora Lex. Rhet. p. 226. et Appendix Photii p. 666. Plura suppeditabit d. Att. Prox. p. 638. sqq. 4. ἦν ἡ διαμάρτυρία] ἦν ἐμαρτύρεον E. ἢ ἡ μαρτυρία A. B. V. C. Med. et Pal. Harp. Emendationem Porti tacite dedit Küsterus, cum plerisque Harp. libris. 6. ὡς εἰσαγωγίμος ἐστὶν ἡ δίκη.] Apud veteres Graecos, antequam actor reo litem intenderet, iudex cognoscebat, utrum causa in iudicium introduci posset an non. Haec cognitio dicebatur δίκης ἀνάκρισις. Vide Harpocratonem v. Ἀνάκρισις et Suidam infra v. Δίκης ἀνάκρισις. Küst. 8. τῷ τὴν] τὸ τὴν V. C. Harp. Pal. corr. ap. Gästf. 10. τῷ διακούοντι ἦν προβάλλεσθαι τινα Harp. libri plerique. 12. πρὸς αὐτὸν τὸν] Vide Harpocratonem v. Ἀὐτομαχεῖν. Küst. 14. προβάλλοιτο] παραβάλλοιτο V. E. προβάλλοιτο Harp. Pal. C. 15. προσαγαγεῖν] προσάγειν B. E. οὐκ εἰσαγωγίμων] Mendum opinor Küst. Nam μὴ εἰσαγωγίμων A. B. V. E. C. Med. Harpocr. 17. ἐγένετο] ἐγένετο E. 19. δὲ ἐπὶ μὲν ἐπὶ μὲν A. δὲ ἐπὶ μὲν V. C. Harp. Pal.
1. ἐκεκώλυτο] Dicendum fuerat ἐκεκώλυτο οἱ ξένοι. διαμαρτυρεῖν] τὸ διαμαρτυρεῖν dedi cum Harp. Pal. A. C. *V. ἀπροστασίου] ἀποστασίου Pal. Harp. *V. C. B. E. Edd. vett. Correxerunt Portus cum edito Harpocr. 3. Διαμαρτύρομαί σοι] Sic edd. Itaque Portus in exemplo διαμαρτύρομαι reponerat. Scripsi Διαμαρτύρομαι cum A. B. E. C. Zon. p. 530. Ceterum vide nos supra in v. Διαμαρτία. ἀντὶ] καὶ *V. C. βεβαιώσω] βεβαιῶ E. corr. V. C. 4. μέλλοντα] μέλλοντος C. V. ἐπὶ μέλλοντος μέγα, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐνεστῶτος μικρόν Zonaras. Qui non magis sententiam intellexit quam qui ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτος h. l. interpolavit. Vide v. Μαρτύρομαι. Apud eundem Zon. p. 539. sequitur glossa mendosa vel ex duabus coacta: Διαμαρτωμέν. διαμαρτύρομαι. μικρόν. 5. Ἄκουσον λαός μου, καὶ λαλ.] Psalm. XLIX, 7. Küst. 8. Ἀπέστειλε] Ἀπέστειλαν A. V. C. Zon. p. 531. διαμαρτυρομένους] διαμαρτυρομένους C. *V. hic quidem etiam scripta. 9. μήτε] μετὰ C. V. B. κατὰ E. 12. τοιοῦτον τῶν Zonaras. 13. Διὰ μαχαίρων καὶ π.] Vide supra v. Διὰ γὰρ μαχαίρων. Küst. 14. παραβόλος] παραβούλος B. E. 15. Οὐδενός] οὐδέν οἱ E. qui max. ἴδειν αὐτοῖς. 18. Διαμέλλει] Sic Hesychius. Ὁ δὲ] Partem exempli decerpit Zon. p. 531.

tumaciae poenam, et obedientiae fructum. Διαμάρτυρία et Διαμαρτυρεῖν. Modus erat quidam exceptionis. nam antequam causa in iudicium introduceretur, cuius licebat testificari, causam per leges in iudicium introduci posse vel non posse. differt autem ab exceptione, quod διαμάρτυρία non solum fit per reos, sed etiam per actores. et primum quidem actor aliquem producebat, qui testaretur causam in iudicium introduci posse: de qua re primum instituebatur disceptatio adversus ipsum testem, non adversus actorem. sin vero actor nullum testem produceret, tunc reo licebat producere, qui testaretur causam non posse in iudicium introduci: et rursus disceptatio erat adversus ipsum testem. actio autem falsi testimonii tam in διαμαρτυρίαις quam μαρτυρίαις locum habebat. in causa autem ἀπροστασίου non vi-

detur licitum fuisse διαμαρτυρεῖν: contra quam in causa ἀπροστασίου. Διαμαρτύρομαί σοι. Affirmabo tibi. nam futuri significationem habet. per ὀ scribitur. ut in hoc dicto: *Audi popule mi, et loquar tibi Israel, et serio te moneo.* Διαμαρτυρομένους. Praedicentes, interminantes. *Miserunt legatos, interminaturos, ne urbem conderent, ne quisquam praeter foedus facerent.* Et Διαμαρτύρασθαι, confirmare. *Voluerunt igitur hoc quoque suo quodam modo confirmare.* Διὰ μαχ. Per gladios et ignem velle oportet. de iis dicitur qui temerarium facinus aggrediuntur. *Διὰ μάχης ἐλθεῖν. Cum nemo prorsus pugnam cum ipsis committere, neque aciem instructam opponere audeat.* Διαμέλλει. Dilatione utitur. *Ille vero cum iratus cum neglexisset, nec rem omnino credidisset, cunctatus est.*

561. "Διαμεμετρημένη ἡμέρα. μέτρον τί ἐστιν ὕδατος πρὸς μεμετρημένον ἡμέρας διάστημα ἔρον. ἐμετρεῖτο δὲ τῷ Ποσειδεῶνι μηνί. ὡς δὴ τούτῳ ἠγωνίζοντο οἱ μέγιστοι καὶ περὶ τῶν μεγίστων ἀγῶνας. διενέμετο δὲ τρία μέρη τὸ ὕδωρ· τὸ μὲν τῷ 5 δαίκαϊος μετρηθέντος.

Διὰ μέσου τείχους. τριῶν ὄντων τειχῶν ἐν 10 τῇ Ἀττικῇ, [ἀπὸ] τοῦ Βορείου καὶ τοῦ Νοτίου καὶ τοῦ Φαληρικοῦ, διὰ μέσου τῶν παρ' ἑκάτερα τὸ Νοτίον ἐλέγετο· οὐ μνημονεύει καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ.

Διάμετρος. γεωμετρικόν τι εἶδος. Εὐνάπιος· ὡς κατὰ τινὰς διαμέτρους κεραίας κειῶσθαι τὴν γλῶτταν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν ἀκίδων. Δείναρχος δὲ διάμετρον λέγει τὸ ἐλλείπον ἀπὸ τοῦ

Διαμείνης. ἀδύποτακτον.

Διαμησάμενος. διορύξας. Διαμησάμενος γὰρ πᾶσαν τὴν ὑπὸ τὰ κράσπεδα τοῦ Ὀλύμπου ἄμμον, ὕδωρ πολὺ καὶ πότιμον εὔρε. Καὶ ἀθῆς· Διαμησάμενος τὴν χιόνα τὴν ἐπ' αὐτῇ, ἐξερκοδόμει τὸν κρημνόν.

Διαμησαι. διακόψαι.

Διαμώμενος. θερίζων. Καὶ Διαμώμενοι. διασκάπτοντες, ζητοῦντες. Θουκυδίδης· Διαμώ-

1. Διαμεμετρημένη ἡμέρα. μέτρον τί ἐστ.] Haec Suidas descripsit ex Harpocrate: cuius interpretes doctissimos miror non adduxisse locum aliquem oratoris Graeci, in quo λέξις proposita reperitur, et ad quem Harpocratio fortasse respexerit. Quod igitur ab illis praetermissum est, a me praestabitur. Demosthenes ἐν τῷ περὶ Παραπρ. p. 215. [378.] Ὅς γὰρ ἀγῶνας καινοὺς ὡςπὲρ δρέματα, καὶ τούτους διαμετρημένην ἡμέραν αἰρεῖς διαίκαϊος. Wolfius male, vel saltem ambigue, ad praefinitam diem. Sensus est, ad clepsydram. Idem in oratione adversus Nicostratum p. 725. [1252.] Ἡμέραις γὰρ οὐ πολλαῖς ὅστερον εἰσελθὼν εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἡμέραν διαμεμετρημένην etc. Et hic Wolfius in eundem lapidem impigit. Quoniam igitur πρὸς διαμεμετρημένην ἡμέραν, sive ad clepsydram, causae in iudiciis olim perorabantur, non licebat oratori diutius verba facere, quam aqua fueret, etiamsi quaedam dicenda superessent. Hinc Demosthenes orat. I. contra Stephanum p. 618. inquit: Πολλὰ δ' ἔχον εἰπεῖν, οὐχ ἱκανὸν τὸ ὕδωρ ὁρῶ μοι. i. e. Cum multa habeam dicenda, non satis aquae restare mihi video. Huic autem aquae iudiciali quidam erat praepositus, qui Ἐφ' ὕδωρ dicebatur, et sorte ad id munus legebatur. Pollux lib. VIII. cap. 9. (113.) sect. ult. Ἐπιμελητὴς δὲ τις κληρωτὸς ἐγγίνετο, ὃς ἐκαλεῖτο Ἐφ' ὕδωρ, ὃ παραφυλάττων τὴν ἰσότητα τῆς κλεψύδρας. Hesychius: Ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν. λαγγάνει τις ὕδωρ παρατηρήσων τὸ ἐν ταῖς δίκαις. Suidas infra: Ἐφ' ὕδωρ. ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ δίκαις ἐλάγγανεν ὃ ἐπιμελησόμενος τούτου. Hic sub se alios habebat ministros, κρηνοφύλακας dictos, qui aquam ex fonte petitam in clepsydram infundebant, ut docet Pollux loco ante laudato. Id autem munus vile admodum et contemptum habebatur, teste Suida infra v. Ἐφ' ὕδωρ, quem consule. Küst. 3. Ποσειδεῶνι μηνί] Vide infra v. Ποσειδεῶν. Küst. Ποσειδεῶνι B. C. V. E. Harpocr. Pal. ap. Gaisf. ὡς δὴ τούτῳ ἐγ.] Lege πρὸς δὴ τούτο (scilicet ὕδωρ), ut habet Harpocratio. Sensus enim est, ad aquam, sive ad clepsydram, maioris momenti causas olim peroratas et disceptatas fuisse. Vide Maussacum in Harpocratonem. Küst. Sic fere libri sub altera glossa, cuius edita scriptura ἐν τούτῳ γὰρ. τούτο C. Harpocr. Pal. 5. διενέμετο δὲ εἰς τρία μ.] Id expresse docet Aeschines in oratione contra Ctesiph. [p. 82.] cuius locum adducit Petitus de Legg. Attic. p. 109. quem vide. Küst. εἰς τρία] εἰς eieci cum B. C. V. E. Med. Harpocr. Pal. 7. ἐπισκεπτεῖον δὲ τὸ παρ' Ἰσ.] Hunc locum illustrare conatur idem Petitus de Legg. Attic. p. 165. sed meo quidem iudicio ἡμῖροτεν, οὐχ ἔτυχε. Küst. δὲ τὸ] δὲ om. V. δὲ τῷ A. B. C. Harp. Pal. ὃς] πῶς plerique Harp. libri. 8. χωρὶς ὕδατος] ὕδατος χωρὶς E. qui mox γενέσθαι. 10. Διὰ μέσου τείχους. τριῶν ὄντων τ.] Ex Harpocrate. Küst. Lege Hemsterhusii Anecd. p. 233. Wytttenbach. Plutarch. p. 349. D. Gaisf. Ceterum τοῦ ante τείχους V. C. 11. ἀπὸ] Hanc vocem tanquam superfluum [cum Harpocr.] dele. Küst. 12. μέσου τῶν παρ' ἑκάτερα] μέσου τούτων Harpocr. libri copiosiores. 13. μνημονεύει] μνημονεύων V. C. Γοργίᾳ P. 455. E.

1. γεωμετρικόν] Sic reposui ex 2 MSS. Pariss. cum antea [item in B.] male legeretur γεωργικόν. Küst. Εὐνάπιος] Fr. 63. Ed. Nieb. p. 105. 2. οὐ κατὰ B. E. Mox pro κειῶσθαι cum Porto κειῶσθαι Gaisf. praeferebat, coll. H. Steph. Thes. T. II. p. VII. κειῶσθαι C. *V. 4. Δείναρχος δὲ] Ex Harpocrate: ubi quae Valoesius annotavit, repetiit etiam Albertius in Hesychii illa, τὸ διδόμενον εἰς ἀπουσίας λόγον τοῖς τοῦσιν σιτικῶς καρποῦσιν μετροῦσιν. 6. Διαμείνης. ἀθῆς.] Huc tacite Gaisf. revocavit, quae *V. Med. habent post v. Διαμησάμενος. Om. vulg. 7. Partem dedit Zon. p. 531. 10. Διαμησάμενος] Fragmentum hoc legitur apud Polybium III, 55. Küst. 12. Διαμησαι] Sic Zon. p. 531. et copiose Hesychius. Cf. II. γ'. 359. Διαμῆσαι, ubi Schol. δέχομε, δέτεμε. 13. Διαμώμενοι] Thucydidem imitatus est Arrian. Exped. (VI, 23.) p. 423. Καὶ τούτους τοὺς ἰλιάς ὕδατι ὀλίγῳ διακρησθῆσαι χαλεπῶς διαμωμένους τὸν κάχληκα, καὶ οὐδὲ τούτῳ πάντῃ γλυκεῖ τῷ ὕδατι. Vide et p. 429. Τουρ. Hunc locum praeter alios exquisita annotatione memoravit Hemsterh. in Hesychium: cf. Elmsleium in Eurip. Bacch. 708. Mox διασκάπτοντες vitium Lex. Bachm. p. 195. 14. Θουκυδίδης] Lib. IV. c. 26. Küst.

Διαμεμετρημένη ἡμέρα. Est mensura quaedam aquae, ad definitum diei spatium fluens: quae mense Poseidone mensurabatur, quod tunc iudicia de causis maximi momenti habebantur, ea autem aqua in tres dividebatur partes: quarum una actori, altera reo, tertia iudicibus assignabatur. videndum autem quid sibi velit Isaeus, qui partibus diei ad clepsydram mensuratis interdum sine aqua, interdum ad aquam causas disceptari tradat. Διὰ μέσου τείχους. Cum in Attica tres essent muri, Borealis, Australis et Phalericus, medius inter utrumque dicebatur Australis: cui Suidae Lex. Vol. I.

ius Plato meminit in Gorgia. Διάμετρος. Instrumentum quoddam geometricum. Eunapius: Ita ut lingua secundum quaedam diametros adversis et coeuntibus spiculorum ictibus decussata esset. Dinarchus vero διάμετρον vocat id, quod iustae mensurae deest. Διαμησάμενος. Qui effodit. Cum autem omnem arenam ad Olympi montis radices effodisset, aquam multam et potui aptam invenit. Et alibi: Nivibus effossis in ipso praecipitio viam munivit. Διαμησαι. Dissecare. Διαμώμενος. Metens. Et Διαμώμενοι, effodientes, quaerentes. Thucydides: Glarea ad

μενοι τὸν κάλληκα ἐπὶ τῇ θαλάσῃ ἔπινον οἶον εἰ-
κὸς ὕδωρ. Καὶ αὐθις. Οἱ δὲ ἐσκήνον ἐπὶ τῆς χιό-
νος, διαμώμενοι καὶ μεταξὺ ἐκκαθαίροντες.

Διαμνημονεύω. αἰτιατικῇ συντάσσεται. Οὗς
καὶ διαμνημονεύσαι καθέκαστον ὁ λόγος διὰ τὸ πλῆ- 5
θος καὶ πρὸς ὄνομα διελθεῖν παρητήσατο.

Διαμπάξ. διόλου, διαπαντός.

Διαμπερέως.

Διαμπερές. διόλου διῆκον. Ὁ δὲ διῆγεν αὐ-
τοὺς ἐπὶ τι ὄρυγμα, ὃ διαμπερές μὲν ἦν ὄρωρυμέ- 10
νον ἐπὶ σταδίου λ', εἶχε δὲ ἕξοδον ἐπὶ θάτερα τοῦ
ὄρυγματος.

⁵⁶² Διαμοιρωμένη. διαιρούσα καὶ μερίζουσα.
ἢ τὰς μοίρας μεμφομένη.

Διαμυδαίνεται. ἀντὶ τοῦ διαπηδᾶ, καὶ 15
διαρρεῖ, καὶ διηθεῖ.

Διαμυλλαίνη. αἰσχροῶς πράττεις.

Οὗτος δὲ διεμύλλαιεν, ὡς δὴ δεξιός.

Δριστοφάνης φησί.

Διάνδιχα. διχῶς.

Διανενεύκαμεν. ἀντὶ τοῦ ἐπεραιώθημεν.

Διανεύσαι. διακολυμβῆσαι. Διανεύσαι ἐθε-
λήσαντες ἐβαπτίζοντο ὑπὸ τῆς πανοπλίας.

Διανεῖμαι. μερίσαι.

Διανείμης. αὐθυπότακτον.

Διανηξάμενος. διακολυμβήσας.

Διανίζεται. διανίπτεται, καθαρίζεται.

Διανθίζω. τὸ τὰ ἄνθη συλλέγω. καὶ διη-
θιομένας.

Διανοεῖσθαι. τοῦτο ἐνεργεῖα ἐστι καὶ διεξ-
οδος τῆς ψυχῆς. ἐπίστασθαι μὲν γὰρ πολλὰ δυνα-
τὸν εἶναι. διανοεῖσθαι δὲ ἅμα πολλὰ ἀδύνατον.
πᾶς γὰρ ὁ διανοούμενος ἐν τι διανοεῖται. ὡς γὰρ
ἀδύνατον ἅμα λέγειν πολλοὺς λόγους· οὕτως δια-
νοεῖσθαι ἅμα πολλὰ. λόγος γὰρ τις ἢ διάνοια, αὐ-
τῆς τῆς ψυχῆς ἐφ' αὐτῆς λεγούσης.

Διανταίξ πληγῇ. Τοῦ γὰρ περὶ τὸν βρα-
χίονα τραύματος διανταίξ πληγῇ καταβαρυντός,
κατεξανέστη τῶν ἀλγηδόνων.

20 Διανύω. αἰτιατικῇ.

4. Διαμνημονεύω] Διαμνημονεύων G. E. Cf. v. Μνημονεύω. Exemplum deest V. C. 7. Διαμπάξ] Xenoph. Hellen. p. 637. Tourp. MS. Aeschylus vocis auctor vetustissimas. 8. Διαμπερέως. Διαμπερές, διόλου] Suspicio Διαμπερές caput glossae esse. Vide Timaeum: ubi tamen Ruhkenius contra ex Timaeo Διαμπερέως putat excidisse. Dederat Suidas, ut saepe, Διαμπερέως sine explicatione. Gaisf. Equidem Διαμπερέως tollendum opinor. Lex. Bachm. p. 195. Διαμπερές: διαπαντός, διόλου. Item vereor ne Hesychiana glossa, Διαμπερέως. σαφῶς, τελείως, ο praegressis originem duxerit. 9. Διαμπερές] Vid. Ἐξέσχευ. Hemsf. Ὁ δὲ διῆγεν αὐτοὺς ἐπὶ τι ὄρ.] Fragmentum hoc legitur apud Photium in Excerptis ex Iamblichio, cod. XCIV. p. 237. (74. a.) ut Pearsonus recte observavit. Küst. 13. Διαμοιρωμένη] Zon. p. 531. Διαμοιρωμένη Hesychius. 15. Διαμυδαίνεται] Διαμυδᾶ Hesych. in Διαπηδᾶ. — διηθεῖται Etymol. p. 269. 3. qui διαπηδᾶ retinet. Hemsf. διηθεῖται etiam Lex. Seg. p. 238. repugnante Zonara, qui supra πηδᾶ. 18. Οὗτος δὲ διεμύλλαιεν] Aristoph. Vesp. 1355. (1306.) καὶ οὗτος δὴ Med. Delevit Gaisf. post δεξιός cum A. B. C. V. E. Καὶ διαμυλλαίνειν, τὸ διαμυλλᾶσθαι τοῖς χεῖλεσι. ἢ τὸ ἐσθῆναι, καὶ διακόπτειν, καὶ διαστρέφειν τὰ χεῖλη. Quae descripta sunt ex Etym. M. Similiter Zon. p. 542. Conf. Phrynichus Bekkeri p. 36. 20. Διάνδιχα] Glossa Homericā: vide vel II. a. 189.
1. V. Ruhk. in Tim. p. 79. ἐπεραιώθημεν] ἐπεραιώθημεν A. B. C. V. (ap. Gron. p. 107.) E. Zon. p. 531. ἐπεραιώθημεν Edd. ante Küst. 2. Διανεύσαι] Male Hesychius διανεύσαι: pro quo vir doctus scribendum suspicatur διανύσαι, sed fallit. Vera enim lectio est διανεύσαι, ut hic Suidas habet. Quemadmodum enim a πλέω deducitur πλεύσω, et ὄλω, ἔλω: sic a νέω, πο, fit νέωω et νεύσαι, et addita praepositione διανεύσαι. Küst. καὶ διανεύσαι] καὶ om. A. B. C. V. E. Zon. p. 531.
4. Διανεῖμαι. διηπόρογον Zon. p. 539. 5. Om. Küst. repugnante Gronovio. 6. Διανηξάμενος] Dion. Hal. p. 113. Tourp. MS. Plurali numero Zon. p. 538. et Hesychius. 7. Διανίζεται] De verbo διανίξειν vid. Pierson. in Moeria p. 423. Athen. p. 102. F. Tourp. MS. Post διανίπτεται V. C. iuserunt διαρύνπτεται, h. e. διαρύνπτεται. 10. τοῦτο ἐνεργεῖα ἐστὶ καὶ διεξ.] Haec descripta sunt ex Philopono in Aristotelem de Anima. Küst. 13. ἐν τι] ἐν τι V. C. 16. ἐαυτῆς] αὐτῆς dedi cum A. C. Mox quae post λεγούσης subsequerentur, Διάνοια Εὐριπος. ἐπὶ τῶν ἕαστα μεταβαλλομένων καὶ ἀσταδμήτων ἀνθρώπων, omisi cum A. V. C. ut traducta de v. Ἀνθρώπος ἀνθρώπου. Iisdem auctoribus omisi gl. Διάνοια. ἔστιν ἐν τῷ Δόξα. 17. Διανταίξ] Utilitur Diodorus XVI, 94. Tourp. MS. Vid. Blomfeldi gloss. in Aeschyl. Sept. Th. 880.
20. Διανύω] Dedit Gaisf. cum A.

mare effossa aquam, qualem credibile est, potabant. Et alibi: Illi vero tentoria in nive figebant, effodientes et loca interiecta purgantes. Διαμνημονεύω. Cum accusativo constructur. Quos singulatim commemorare et nominatim recensere multitudo vetat. Διαμπάξ. Penitus, prorsus. Διαμπερέως. Διαμπερές. Prorsus. Ille vero deduxit eos ad locum quendam, qui ad XXX. stadia penetratus erat perfossus, et in altera parte exitum habebat. Διαμοιρωμένη. Dividens et partiens. vel de fato conquirens. Διαμυδαίνεται. Transilit, diffuit, percolat. Διαμυλλαίνη. Turpiter te geris. Aristophanes: Hic vero deridebat, tanquam homo politus. Διάνδιχα. Bifariam. Διανενεύκαμεν. Traiecimur. Διανεύσαι. Enatare.

Cum autem nando traicere vellent, propter pondus armorum submersi sunt. Διανεῖμαι. Distribuere. Διανείμης. Coniunctivus absolutus. Διανηξάμενος. Qui enatavit. Διανίζεται. Abluitur, purgatur. Διανθίζω. Flores colligo, et διηθιομένας. Διανοεῖσθαι. Cogitare est animas actio et digressio. nam fieri quidem potest ut multa scias; sed fieri nequit, ut multa simul cogites. quisquis enim cogitat, de una quadam re cogitat. quemadmodum enim fieri non potest, ut quis de multis rebus simul loquatur: sic multa simul cogitare nemo potest. cogitatio est enim quaedam oratio animae secum loquentia. Διανταίξ πληγῇ. Cum enim vulnus adverso ictu brachio infictum eum gravaret, doloribus fortiter restitit. Διανύω. Iungitur accusativo.

Διανυσθῆναι. τελειωθῆναι.

Διαξάινειν. ἀναιρεῖν, διακόπτειν. Ὁ δὲ ἑάλω, καὶ ἔμελλεν ὁ δῆμος διαξάινειν αὐτόν. ὁ δὲ οὐκ ἀφῆκεν, ἀλλ' εἴασεν αὐτόν γῆν πρὸ γῆς ἀπιέναι. Καὶ αὐθις· Ὁ δὲ φόνους ἐργασάμενος ἐναγῆς, καὶ διαφρήξας καὶ διαξήνας τοὺς νόμους, καὶ τὴν ἀνδρῶν ἀπειπάμενος φθῆσιν, καὶ γήμας ἀθύτους τε καὶ ἀγάμους ἐκείνος γάμους.

Διαξῆναι. διαλύσαι. Ἀριστοφάνης.

Ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖς διαξῆναι.

τῶν γὰρ ἐρίων οἱ μαλλοὶ ἔχουσι τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς κορυφὰς πεπιλημένας· καὶ ἐπὶ τὴν τιλθῶσι, διαλύεται ὁ μαλλός. πρὸς ἑκάτερον οὖν, καὶ τὰς κορυφὰς τοῦ ἐρίου πεπιλημένας ἐν τῷ πόκῳ, καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν πονηρῶν συνισταμένων τοῖς πράγμασι διαλύσαι χρή.

Διαπαλαίω. δοτικῆ.

563 Διαπαραιριβαί. ἐνδελέχεται.

Διαπαρθενεῦσαι. μιγῆναι παρθένω. ἐλέ-

γγο δὲ οὕτως καὶ τὸ παρθενοτροφεῖν καὶ διαφυλάξαι παρθένον.

Διαπατταλευθῆση χαμαί. ἀπὸ τῶν τὰς βύρσας διατεινόντων. σημαίνει δὲ τὸ διερευνᾶν καὶ ζῆτεῖν ἐπιμελῶς. Διαπατταλευθῆση. ἀντὶ τοῦ ἐκταθῆση χαμαί. τὰς γὰρ βύρσας ἐκταίνοντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ συνάγοντο καὶ συστῆλλοιεντο ἐκ τῆς τοῦ ἡλίου καύσεως, κατὰ τὰ ἄκρα παττάλοις κατακρούοντες ἐκταίνουσι.

10 Διαπαίζω. δοτικῆ.

Διαπεπαρθενεῦσθαι. τετμησθαι τῆ μίξει.

Διαπεπονημένης. κατορθωθείσης.

Διαπεράναντες. διακεντήσαντες.

Διαπερᾶναι. τελειῶσαι.

Διαπεσούσης. ἀποτυχεύσης. Ἐδοξεν οὖν αὐτῷ ἐπισφαλές ἔχειν τι τὸ κοινωνῆσαι αὐτοῖς τῆς πράξεως, καὶ διαπεσούσης καὶ συνταλασθείσης τῆς ἐπιβουλῆς. Καὶ Διαπίπτων, ἀποτυγχάνων.

2. Διαξάινειν] Aelian. ap. Suid. vν. Ἀλήται ἐτ' Ἰούδας. Hemst. In hoc verbo placuit sibi Aelianus. 4. πρὸ γῆς] πρὸς γῆς B. E. Deinde ἀπιέναι extat in v. Πρὸ γῆς, unde licet hoc fragmentum locupletare. 5. Ὁ δὲ φόνους] Vid. in Θεοσουλῆς. Haec de Nerone videntur scripta. Hemst. 6. διαξήνας] ξήνας V. ἀξήνας C. 7. γήμας ἀθύτους] Fragmentum hoc amplius ex ipso Suida supra v. Ἀθύτους. Küst. 8. ἐκείνους] ἐκείνος A. V. B. m. s. ἐκείνους Med. Illud miror a Gaisfordo contemptum, qui cum libris praetulerit in glossa priore. 9. Ἀριστοφάνης] Lysist. 578. unde locus hic ita ampliandus est: Καὶ τοὺς γε συνισταμένους τούτους καὶ τοὺς θλίβοντας ἑαυτοῦς Ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖς διαξῆναι, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτίλαι. In priore versu pro θλίβονταξ in codice MS. Isaaci Vossii, in quo Lysistrata Aristophanis cum veteri Scholiasta inedito continetur, legitur πιλοῦντας, quam vocem Scholiasta ille exponit θλίβοντας: unde suspicor Aristophanem scripsisse πιλοῦντας, sed eius loco θλίβοντας ex schollis in textum postea irrepsisse. Küst. πιλοῦντας alienum ab Aristophane, quamquam aliquis locus huic verbo fuit in sermone figurato: v. Bernard. in Nonn. II. p. 270. Ceterum omnia fere Suidas cum Schol. Aristoph. habet communia, praeter novissima διαλύσαι χρή, quae diversam ad sententiam pertinere docet Schollum praegressum sive Suidas v. Συνισταμένους: unde πιλοῦντας istud profectum videtur. 17. Om. Küst. silente Gronovio. 18. Διαπαραιριβαί] Hesychius habet διαπειριριβαί. Uterque fortasse respexit ad I. ad Timoth. 6, 5. ubi hodie quidem legitur παραδιαριβαί: at Beza annotat, in antiquis codicibus se διαπαραιριβαί reperisse Theophylactus tamen vulgatam lectionem παραδιαριβαί agnoscit. Küst. Lex. Bachm. p. 195. et Zon. p. 512. ubi Tittmannus laudat Bosii Exercit. Philolog. p. 223. ἐνδελέχεται] αὶ ἐντελέχεται B. E.
3. Διαπατταλευθῆση χαμαί] Aristophanis Equ. 370. ubi confer veterem enarratorem, cuius scrinia Suidas hic compilavit. Küst. Priora tamen ab Etym. M. sunt repetenda, nec dubium quin σημαίνει — ἐπιμελῶς aliorum pertineat. Similia quaedam habent Hesychius et Etym. M. p. 269. sub v. Διαποδίζων. Ceterum ἢ post ἐπιμελῶς tacite delevit Gaisf. 4. δὲ τὸ] δὲ καὶ τὸ E. 7. συνάγοντο ἢ] συνάγοντο καὶ dedi cum Schol. et A. B. E. Med. Compendii frans effecit Aldinum συνάγον τούς. 9. κατακρούοντες] ἐκρούοντες E. 10. Om. Küst. Silletur *V. ac saltem δοτικῆ falsum est. 11. Διαπεπαρθενεῦσθαι] V. Pollux III, 43. τετμησθαι τῆ μίξει] Vide quae diximus supra in vocem Διακεκορῆσθαι. Küst. Vid. Παρθενεῦσθαι. Hemst. Nimirum posteriorem in locum haec irrepsert. Item nostram gl. om. V. C. 14. Διαπεράναντες] Legend. Διαπεράναντες, et sic Hesychius. Toup. MS. 15. Item Hesychius. 16. Ἐδοξεν οὖν αὐτῷ ἐπισφ.] Hoc fragmentum Valesius ad Polybium refert. Küst. Fragm. gramm. 35. 17. αὐτῷ om. B. E. Med. „Edidit Kústerus e MSS. licet ipse taceat; sic enim A. V. C. ut puto, e quibus nihil reperio enotatum ad marg. edit. Kúster., qua in conferendis codicibus usus sum.” Gaisf. Idem similiter: „ἔχειν τι] Sic Portus e. conl. et, ut ex excerptorum meorum silentio auguror, A. V. [firmat Grón.] C. ἔχοντι B. E.” adde Med. Tum τὸ αὐτὸ κοινωνῆσαι addunt A. V. Mox τῶν πράξεων C.

Διανυσθῆναι. Perfici. Διαξάινειν. Interficere, dissocare. Illum autem captum populus dilaniaturus erat. is tamen non permisit, sed eum in aliam regionem abire sivit. Et alibi: Ille vero cum nefarias caedes perpetrasset, legesque violasset et rupisset, et ab humana natura descivisset, infestas nuptias nullis sacris litatis celebravit. Διαξῆναι. Dissolvere. Aristophanes: In principis dissolvere. lanarum enim vellera habent principia et capita conglobata: quae si vellantur, vellus dissolvitur. utrumque igitur significat Aristophanes, et capita lanas conglobata in vellere et capita maiorum hominum, qui in republica consilia ineunt, dissolvenda esse. Διαπαλαίω. Iungitur dativo. Διαπαραιριβαί. Commoratio diuturna. Διαπαρθενεῦσαι. Virginem vi-

tiare. item sic dicebatur virginem alere et custodire. Διαπατταλευθῆση χαμαί. Per translationem ductum ab his qui pelles extendunt, significat autem scrutari et studiose quaerere. Διαπατταλευθῆση. Humi pellis instar extendaris. pelles enim ne ardore solis corrugentur et contrahantur, humi extendi solent, clavus in extremis earum partibus defixis. Διαπαίζω. Aptum dativo. Διαπεπαρθενεῦσθαι. Stupratam esse. Διαπεπονημένης. Bene elaboratae. Διαπεράναντες. Qui transierunt. Διαπερᾶναι. Perficere. Διαπεσούσης. Ad irritum cadentis. Videbatur igitur res periculo non vacare, si conspirationis illius particeps fieret, sive insidiae ad irritum cecidissent, sive ad operatum suum pervenissent. Et Διαπίπτων, voto excludend.

Διαπέσοιμι. οἷον διαμαρτήσαιμι τῆς ἐλπί-
δος. Ἀριστοφάνης.

Εἰ μὴ σ' ἀπολέσαιμι, εἴ τι τῶν ἐμῶν

ψευσμάτων ἐνείη, διαπέσοιμι πανταχῆ.

Διαπεφώνηκεν. ἀντί τοῦ ἐσχάτην καὶ τελευ- 5
ταίαν φωνὴν ἀφήκε. τουτέστιν, ἀπέθανεν. ὅτε δὲ
λέγει ὅτι διαπεφώνηκε δὲ τούτων οὐδὲ εἰς, περὶ
τῆς δημοφωνίας τῶν τεσσάρων εὐαγγελιστῶν φησιν
ὁ Χρυσόστομος.

Διαπεινώμεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ. παρὰ προς- 10
δοκίαν. ὡσεὶ ἔφη, διαπίνομεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ· ὁ
δὲ εἶπε, διαπεινώμεν. οἱ γὰρ πότοι χειμῶνος πρὸς
τὸ πῦρ γίνονται. εἶρηκε δὲ οὕτω διὰ τὸν λιμόν.
τουτέστιν, ἐσχάτως πεινώμεν, ὥστε καὶ τὰ ἱμάτια
ἀποδύομενοι καθεζόμεθα πρὸς τὸ πῦρ διὰ τὸ ῥίγος. 15
ἢ διαπύρως καὶ ἐκτόπως πεινώμεν· ὃ καὶ βέλτιον.

Διὰ πείρας συχνης. ἀντί τοῦ, κατ' ἀκρι-
βειαν. Τοῦτον ἐπίσταμαι διὰ πείρας συχνης μάλα

τὴν τε ἀγαθοειδῆ προαίρεσιν προβεβλημένον, καὶ
τοῦ πατρὸς οὐ πολὺ τι λειπόμενον κατὰ τὴν εὐσεβῆ
προθυμίαν.

Διαπειρωμένη. ἀπόπειραν ποιουμένη. Ὁ
δὲ ἐξώρικεν αὐτήν, εἰ ταῦτα οὕτως ἐγγνωκῖα λέγει
ἢ διαπείρωμένη αὐτοῦ. ἢ δὲ ὠμοσεν, ἢ μὴν τῷ ὄντι καὶ
καὶ φρονεῖν ταῦτα καὶ λέγειν.

Διαπηδῶ. αἰτιατικῆ.

Διαπηνηκίσαι. ἐξαπατήσαι. πηνίκτην γὰρ
οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ τὴν ἐκ τῶν τριχῶν περιθετὴν
κόμην. καὶ τὸ φενακίσαι τινὲς ἀπὸ τούτου εἰρησθαι
λέγουσιν.

Διαπιθηκίσαι. τὸ διαπαῖξαι· ἀπὸ τῶν πι-
θήκων. φιλοπραγμονέστατον γὰρ τὸ ζῆλον.

Διαπλέκειν. διαποικίλλειν, διάγειν. Ἀρι-
στοφάνης Ὅρνισι.

Εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν . . . βούλεται

διαπλέκειν ζῶν ἠδέως τὸ λοιπόν, ὡς ἡμᾶς ἴτω.

2. Ἀριστοφάνης] Equ. 701. *Εἰ μὴ σ' ἀπολέσαιμι*· εἴ τι τῶν αὐτῶν ἐμοὶ Ψευδῶν ἐνείη, διαπέσοιμι πανταχῆ. Quam scripturam Hecbat etiam ex v. *Ἐνείη* restitui. 3. *Εἰ prius om.* A. B. C. V. E. Med. Mox ἐμῶν om. B. E. 5. *Διαπεφώνηκεν*] Hespexit opinor Agatharchidem. Vide Wesseling. in Diodor. Sic. T. I. p. 208. (III, 41.) Hesychn. v. *Διαπεφώνηκαμεν*, ubi v. Alberti. Diodor. Sic. II. p. 84. Vid. Mangey in Philon. de Ebriet. p. 375. *Touρ.* MS. Adde Hasium in Leon. Diac. p. 191. sq. *Deest gl.* V. C. 6. *ὅτε δὲ λέγει ὅτι διαπεφ.*] Haec videbuntur referenda esse ad locum illum Numeror. XXXI, 49. *Καὶ οὐ διαπεφώνηκεν ἀπ' αὐτῶν οὐδὲ εἰς.* Küst. 8. *ὁμοιότης ὁμοφωνίας.* A. 10. *Διαπεινώμεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ.*] Apud Aristophanem Acharn. 751. (717.) locus hic Dorica dialecto sic expressus est: *Διαπεινώμεν ἀεὶ ποτὸ πῦρ.* Megarensis enim aliquis ibi loquens introducitur, qui Dorica dialecto utebatur. Küst. Qui deinceps monuit continua esse verba Scholiastae. Priora tamen aliquantum discrepant. 11. *διαπίνομεν*] *διαπεινώμεν* V. Vide sub finem annotationis in v. *Διαπιθηκίσαι.* 14. *τουτέστιν*] ἢ Schol. 15. *ἀποδύομενοι*] *ἀποδύομεθα* καὶ B. E. *ἀποδύομενοι* Schol. 17. *ἀντί τοῦ ἀκριβειαν.* τούτων ἐπίσταμαι B. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite Porti secutus est emendationem. Nihil ex A. enotatum habet Gaisf. Item κατ' om. V. C. *ἀντί τῆν ἀκρ.* *V. qui posterius *πείρας* omisit. 18. *Τοῦτον ἐπίσταμαι*] Haec sunt verba Damascii de Asclepiodoto philosopho, ut discimus ex ipso Suida supra v. *Ἀσκληπιόδοτος.* Küst.
1. *καὶ τοῦ*] *καὶ τὴν τοῦ* A. V. C. 4. *Διαπειρωμένη.* ἀπόπειραν ποιουμένη. Locum hunc auctoritate duorum MSS. Paris. supplevi et a capite reposui, qui in prioribus editt. [et B. E.] omissa voce *διαπειρωμένη* cum articulo praecedenti, invito prorus et reclamante sensu, coniunctus est. Küst. 7. *λέγειν περὶ αὐτοῦ*] *περὶ αὐτοῦ* om. A. B. C. V. E. 8. *Διαπηδῶ*] Sic B. E. Edd. ante Küsterum, qui gl. delevit. *Διαπίτω* A. Vide infra v. *Διαπιθηκίσαι.* 9. *Διαπηνηκίσαι*] Sic etiam Hesychnus. At Etymologus scribit *διαπηνηκίσαι* et *πηνίκτη*: quod praestat. Küst. Adde v. *Πηνίκτη.* *πηνίκτην*] *πηνίκτην* A. Id saltem cum inferiore glossa reddendum duxi. 10. *παραθετὴν*] *περιθετὴν* restitui cum V. C. Etym. M. et inferiore gl. Cl. Bosii Ell. v. *Κόμη.* Tum *κόμην* om. B. V. C. et, qui *παραθετὴν* ἐλεγον, E. 14. *φιλοπραγμονέστατον*] In editt. Basileensi et Genevensi legitur *φιλοπαιγμονέστατον*: quam lectionem etiam agnoscit Etymologus. At MSS. Paris. et duae antiquissimae editt. Mediolanensis et Aldina exhibent *φιλοπραγμονέστατον*: quam lectionem in hac edit. secutus sum; quamvis nec alteram sensus aspernetur. Vide etiam infra v. *Πιθηκός*, ubi itidem *φιλοπραγμονέστατον* legitur. Küst. Male Küsterus, quamquam ita legatur v. *Πιθῶ.* *Touρ.* MS. Qui glossam significavit ex nostro loco derivatam. *φιλοπαιγμονέστατον* etiam Zonaras. Id praestaret, si nihil nisi ingenium simiarum esset depingendum; nunc cum demagogorum mores in omni genere scurrillis adulationis et *πολυπραγμοσύνης* versatissimi perstringantur, quo spectant comica probra (magnam partem ab Meinekio Qu. Sc. I. p. 30. congesta) *πιθηκισμοί*, *πιθηκοί* (Phrynichus ap. Schol. Av. 11.), *Σάτυροι* (Hermippus ap. Plut. Pericl. 33.), alia, non illa, quod Heindorfus in Horat. Serm. I, 10, 18. fecit, de foeditate corporis intelligenda: nulla videtur opus esse correctione. *ζῆλον*] Addunt B. E. *Διαπίνωμεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ.* ἔστι παρ' αὐτῶν [εἰρηται ἀνωτέρω E.] ἐν τῷ *Διαπεινώμεν.* *Διαπίτω*· *γενεῖ.* Brevius Med. *Διαπίνωμεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ.* *Διαπίτω.* *γενεῖ.* 15. *Διαπλέκειν*] V. intpp. Herod. V, 92. *Ἀριστοφάνης Ὅρνισι*] V. 755. ex quo loci huius metrum supplendum est. Küst. Supplendum ᾧ *θεαταί.* 17. *Εἰ μετ'*] *εἰ με τῶν* B. C. *V. E. Med. Mox ὁ δὲ Med. pro ἠδέως.

Διαπέσοιμι. Spe frustrer. Aristophanes: Nisi ego te perdam, si quid modo fraudis antiquae mihi supersit, spe mea penitus frustrer. *Διαπεφώνηκεν.* Extremam et ultimam vocem emisit. id est, mortuus est. cum vero [Scriptura] dicit: *Horum vero nullus διαπεφώνηκε*, id de consensu quattuor Evangelistarum Chrysostomus intelligit. *Διαπεινώμεν ἀεὶ πρ.* Semper ad ignem esurimus. praeter expectationem dictum: quasi dixisset, *ad ignem semper potamus.* computationes enim hieme ad ignem fieri solent. propter famem autem Comicus ista dixit. vel maximam famem sustentamus: adeo ut vestibis carentes ad ignem sedeamus propter frigus. vel, vehementissime et supra modum esurimus: quod probandum. *Διὰ πείρας συχνης.* Crebra exper-

ientia. Huius optimum vitae institutum crebra experientia exploratum habeo, cognovique eum, quod ad studium pietatis attinet, patre non multo inferiorem fuisse. *Διαπειρωμένη.* Periculum faciens. Ille vero iurando eam adegit, cogniturus, utrum ex animi sententia haec diceret, an ut ipsum exploraret. illa vero iuravit, se non aliter sentire ac loqueretur. *Διαπηδῶ.* Iungitur accusativa. *Διαπηνηκίσαι.* Decipere. *πηνίκτην* enim veteres Attici appositivam comam vocant. item *φενακίσαι* quidam inde dictum volunt. *Διαπιθηκίσαι.* Ludere. ductum ab simili. animal enim istud maxime curiosum est. *Διαπλέκειν.* Implere, degere. Aristophanes *Avibus*: Si quis vestrum optat ut cum avibus suaviter in posterum rivat, ad nos veniat.

Διαπλέων. αἰτιατικῆ.

Διαπληκτίζονται. διαμάχονται.

Διαπλώσας. διαπλεύσας, διελθών.

Ἔσθ' ὄν ἀοιδῶν
πάντα διαπλώσας καὶ σὺν ἔρωτι βίον.

Διαπολεμῶ. δοτικῆ.

Διὰ πολλοῦ χρόνου.

Ὁ γὰρ γέρον ὡς ἔπιδε διὰ πολλοῦ χρόνου,
ἤκουσέ τ' αὐλοῦ, περιχαρῆς τῷ πράγματι,
ὄρχουμένος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται
τάρχαι' ἔκειν', οἷς Θέσπις ἠγωνίζετο.

Διαπονεῖν. ἀρκεῖσθαι.

Διαπόρηθέντες. διαποροῦντες.

Διαπορήσω. ζητῶ, ἀμφιβάλλω.

Διαπορεία. ἡ διαπόρευσις. [Διαπορεία δὲ ἡ 15 μενον βλοσυροῖς ὀφθαλμοῖς ἀντιβλέψαι χρυσίω.
ἀμφιβολία.]

Διαπορθμεύεται. διακομίζεται, διαπερᾶ.

Διαπορθμεύσων. διαπεράσων, διακομίσων.

Διαπραξάμενον ἐλευθερίαν. κατασκευα-
σάμενον.

5 Διαπρέπειν. διαφαίνεσθαι, διαφέρειν.

Διαπρεπῆς. ἔκδηλος, ἐπίσημος.

Διαπρήσσει. διανύει, τελειοῖ.

Διαπρύσιον. διὰ παντὸς διεξιόν, μέγα ἐξά-
κουστον, διαβόητον.

10 Διαπτύω. αἰτιατικῆ.

Διαπυνθάνεται. ἐρωτᾶ.

Διαπυρώτατος. ὁ θερμῶς.

Διάρας (διατείνας) τὸ ὄμμα εἰς οὐρανούς.

Διαράμενον. Ὡς οὐκ εἰκός τε αὐτὸν διαρά-

τούναντιον μὲν οὖν.

1. Διαπλέων] Addidit glossam A. 2. Διαπληκτίζονται] Plutarch. Timol. (14.) p. 242. Sylla (2.) p. 452. Tour. MS. Exod. II, 13. quod est διαπληκτιζομένους, Sýmmachum et Aquilam διαμαχομένους dixisse Müllerus in Reinesiana monet. Subiicit Hesychius φιλονεικοῦσαι. 4. Ἔσθ' ὄν ἀοιδῶν] Antipatri Sidon. LXXII, 7. 8. Anthol. Pal. VII, 23. βίον in fine Med. Deinde quae extabant: Διαπνεῖν. τὸ ἀποπνεῖν καὶ πέρθεσθαι. εὐδαιμονέστερον τοῦ ἀποποφνεῖν, delevi cum A. V. C. ut sumpta ex v. Αποποφνεῖν. Ubi pro τὸ ἀποπνεῖν καὶ habent καὶ ἀποπνεῖν τὸ B. E. iidemque sub finem ἀποποφνεῖν. 6. Om. Küst. Siletur *V. 8. Ὁ γὰρ γέρον] Aristoph. Vesp. 1516. sqq. (1467.) ὁ δὲ γέρον V. C. repugnante vel v. Εἰςκεκύκληκεν. Deinde ὡς ἔπος Med. idemque περιχαρῆς. 11. τάρχαι' ἔκειν'] De saltationibus Thespidis vide Bentley in Dissertatione de Phalaridis Epistolis pp. 264. 265. Küst. 12. ἀρκεῖσθαι] Sic recte legitur in 2 MSS. Pariss. [et Lex. Bachm. p. 195. item apud Zon. p. 533. melius distinguendum] cuius loco priores editt. vitiose exhibent ἀρκεῖσθαι. Küst. ἀρκεῖσθαι B. C. V. E. Nutat de utraque scriptura iudicium: equidem cum ἀρκεῖσθαι videam non optime cum διαπονεῖν convenire, alterum adducor praeferre, ut sit ἀρκεῖσθαι tolerare. 14. Διαπορήσω] Διαπορῶ. διαπορήσω. edd. ante Gaisf. Διαπορῶ cum A. B. C. E. V. ignorent, tum ordini litterarum id repugnat. Sed tempora male concordant. Similiter tamen Lex. Bachm. p. 195. Διαπορήσω. ζητῶν, ἀμφιβάλλων. 15. Διαπορεία — ἀμφιβολία om. B. C. V. E. notavi. Lex. Bachm. p. 197. Διαπόρευσις. ἀμφιβολία. Omnino glossa perperam est collocata.
2. Διακομίσων om. E. 3. Διαπραξάμενον] Polyb. p. 181. Tour. MS. Zon. p. 533. 5. Zon. p. 533. διαφαίνεσθαι — διαπρήσσει om. E. διαφαίνεσθαι, φέγγειν Lex. Bachm. p. 195. 7. Διαπρήσσει] Διαπρέπειν A. διαπρήσει B. διαπρήσει C. Διαπρήσει (item proximam superiore glossam) agnoscit Hesychius, aliter tamen interpretans. 8. Διαπρύσιον] Agathias p. 89. 114. Tour. MS. διεξιόν] Male. Scribendum enim est διεξιόν. Pari modo, quod obiter moneo, emendandus est Hesychius voce Διαπρύσιον, apud quem idem mendum reperitur. Küst. διεξιόν Lex. Bachm. p. 195. Dedit Gaisf. διεξιόν, ut in re satis certa et hominum doctorum consensu profligata. Adde Schol. II. 3. 227. διαπορεύσιμον καὶ μέγα καὶ εἰς πάντας ἦκον: ubi μέγα iungendum cum ἦκον, item ut nostro loco virgulam post μέγα removi. Sed Etymologica ἐξάκουστον καὶ μέγα. 10. Om. Küst. Siletur *V. 11. Item Hesychius. 12. Διαπυρώτατος] Procop. p. 302. Tour. MS. Διαπυρώτατος A. Immo Διάπυρος cum Hesychio. 13. Διάρας. διατείνας τὸ ὄ.] Legerem: Διάρας. διατείνας. „Διάρας τὸ ὄμμα εἰς οὐρανόν.” Nam διατείνας est scholium ad Διάρας, nec in ipso fragmento locum habere debet. Phavorinus: Διάρας τὸ ὄμμα εἰς οὐρανούς. Boissonad. in Eunap. p. 221. Optime. Nihil tamen excidisse puto. Glossularum scriptoris verbis immiscuit lexicographus. Locum interpunctione et litterarum discrimine sublevavi. Gaisf. 13. οὐρανόν] οὐρανούς A. Id arguit fragmentum esse citerioris aevi. 14. Ὡς οὐκ εἰκός] Est Synesii p. 30. D. Hemst. Est autem locus mutilus, atque ita, quod iam moneo, ex Synesii oratione de Regno p. 30. supplendus: Ὡς οὐκ εἰκός γε αὐτὸν διαράμενον βλοσυροῖς ὀφθαλμοῖς ἀντιβλέψαι χρυσίω· τούναντιον μὲν αἰδέσθηναί τε καὶ ἐνδοῦναι καὶ τελευτῶντα περιπτύξασθαι. Hinc Suidas hortum suum irrigavit. Non male autem, opinor, reddunt διαράμενον, sublato vultu. Horatius alto vultu, lib. IV. Od. 9. Idem lib. II. Od. 2. Oculo irretorto spectare. Quem locum lyrici in animo habuisse videtur Synesius. Aeschines Dial. III, 17. de morte: Οὐ γὰρ δὴ θνητὴ γε φύσις τόσον (leg. ἐς τόσον) δὴράτο μεγαθυρίας, ὥστε καταφρονῆσαι μὲν ὑπερβαλλόντων θηρίων βίας. — Nimirum vox διαράμενος, quae tollendae et se erigendae notionem habet, vim simul et venustatem orationi conciliat: cuius generis sunt plurimae voces in lingua Graeca, quae nonnullis, qui minus Graece sapiunt, παρέλκειν videntur. Διαράμενον ἀντιβλέψαι est Synesio, sublato vultu ex adverso spectare. Tour. I. p. 123. sq. magno opere se iactans in demonstratione verbi haud recondita, quam iterari non placuit. 16. μὲν οὖν] γε μὴν E. σὺν quod apud Synesium desideratur, Porsonus comprobavit in Tour. IV. p. 442.

Διαπλέων. Iungitur accusativo. Διαπληκτίζονται. Dimicant. Διαπλώσας. Qui navigando traiecit, emensus. O qui vitam omnem in cantu et amoribus traduxisti. Διαπολεμῶ. Aptum dativo. Διὰ πολλοῦ χρόνου. Senex enim, ut post longum temporis intervallum bibens et tibiam audiens, supra modum istis oblectabatur, nec tota nocte saltare desinit saltationes illas veteres, quibus Thespis certabat. Διαπονεῖν. Sustinere. Διαπορηθέντες. Dubitantes. Διαπορήσω. Quaero, ambigo. Διαπορεία. Transitus. [Διαπορεία vero dubitatio.] Διαπορ-

θμεύεται. Transportatur, traicit. Διαπορθμεύσων. Transportaturus, traiecturus. Διαπραξάμενον ἐλευθερίαν. Libertatis auctorem. Διαπρέπειν. Excellere, praestare. Διαπρεπῆς. Insignis, excellens. Διαπρήσσει. Perficit, conficit. Διαπρύσιον. Quod per omnia penetrat, quod procul audiri potest, celebre. Διαπτύω. Iungitur accusativo. Διαπυνθάνεται. Percuntatur. Διαπυρώτατος. Maxime calidus. Διάρας τὸ ὄμμα. Qui oculos in coelum sustulit. Διαράμενον. Non enim verisimile eum sublato vultu torvisque oculis aurum aspecturum, sed contra.

565 "Διάργεμοι. πῆ μὲν λευκοί, πῆ δὲ μέλανες.
Ἄλλ' οἱ μὲν ὑμῶν μέλανες· οἱ δὲ τεφρώδεις·
ἕτεροι ξανθοὶ καὶ διάργεμοι στήθη.

Διαρῥαῖσαι. διαρρῆραι.

Διαρῥέουσα. τρυφήλη.

Διαρῥεῖν. διαχεῖσθαι, χαννοῦσθαι. Οὐ
διαρῥεῖ πολὺ καὶ κλεινὸν ὄνομα. ἀντι τοῦ, εὐφη-
μία γεραίρει.

Διαρῥήδη. σαφῶς, φανερώς. Διαρῥήδη
ἀπειπῶν, μήτε μάχην συνάπτειν μήτε περαιτέρω
10 ἵεναι, μήτε ἄλλο πράττειν μηθέν.

Διαρῥήξωμεν. διακόψωμεν.

Διαρρῶσας. διατυπώσας.

Διαρκῶς. καρτερῶς, δαψιλῶς. Αἰλιανός·
Ὁ δέ, οὐ γὰρ ἐλελήθει τὰ ἔνδον, ὑπερήδeto, καὶ 15
τὴν ἐλπίδα ὑπὲρ τῶν παρόντων ἐλάμβανεν ἕς τὸ
κραιττον, καὶ ἔτι μᾶλλον τῆ πολιορκίᾳ διαρκῶς ἐνε-
καρτέρει.

Δίαρμα. Πολύβιος· Ἄμα δὲ πρὸς τὸν ἀπὸ
Λιβύης πλοῦν καὶ πελάγιον διάρμα λίαν εὐφυνῶς 20

ἔκειτο τοῖς Καρχηδονίοις ἢ πόλις. Καὶ αὐθις· Ἦν
μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ χάρακος ἐπὶ θάλατταν ἑκατὸν εἴ-
κοσι στάδια. τὸ δὲ διάρμα βραχὺ πλείον ζ'. καὶ διὰ
τοῦτο ἦν ἀθλότης καὶ συνέχεια τῆς ἐπιφάσεως.

5 Καὶ αὐθις· Εἶδον ὄψιν γεγεφυρωμένου τοῦ θαλατ-
τίου διάρματος ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου ἕως Καρχηδόνας.

Διὰ ῥωπήια. τὰ παρ' ἡμῖν ῥωπῆα.

Δίαρσις. ἐπαρσις εἰς ὕψος. Πολύβιος· Οἱ
δὲ Ῥωμαῖοι συνδραμόντες ἕς τὰς χεῖρας τοὺς Κελ-
10 τοὺς ἀπράκτους ἐποίησαν, ἀφελόμενοι τὴν ἐκ διάρ-
σεως αὐτῶν μάχην· ὅπερ ἐστὶν ἴδιον Γαλατικῆς
χρείας, διὰ τὸ μηδαμῶς κέντημα τὸ ξίφος ἔχειν.

Διαρτᾶν. κυρίως ἀντι τοῦ διαίρειν. καὶ τὸ
ἀρτῆσαι ἐπὶ τοῦ ἀνακρεμάσαι.

Διαρτῆσαι. τὸ ἐξαπατῆσαι. οὕτως Μέναν-
δρος. Διαρτίσαι δέ, διὰ τοῦ ἰ, ἀναπλάσαι, καταρ-
τίσαι. διαρτίζω γὰρ πλάττω, καὶ τελειῶ. διαρτῶ
δὲ τὸ κρεμῶ.

Διαρτία. ἢ διάπλασις.

Διαρτίζεται. ὀρμᾶ.

1. πῆ δὲ] ποῖ δὲ E. qui mox om. ἀλλ' — μέλανες. 2. Ἄλλ' οἱ μὲν ὑμῶν μέλ.] Locus hic ita scribendus et distinguendus est: Ἄλλ' οἱ μὲν ὑμῶν μέλανες· οἱ δὲ τεφρώδεις· ἕτεροι δὲ ξανθοὶ καὶ διάργεμοι στήθη. Sunt enim duo scasantes, quos ex Babrio Suidam descripsisse non dubito. Küst. Vide Tyrwhitt. p. 43. Knoch. p. 158. Ceterum incante Gaisfordus pro ξανθοί, quod omni modo numeris repugnat, Babrio redonabat πύρροι ex Aesopiarum fabularum cod. Bodleiano apud Tyrwhitt. p. 10. Incertum quae sit medendi ratio instituenda: nisi forte transpositionem admittimus, ἕτεροι διάργεμοι δὲ καὶ ξανθοὶ στήθη. οἱ μὲν] εἰ μὲν V. Delinde scribendum ἡμῶν. A. Διαρῥαῖσαι] ll. β. 473. 6. Locus Aeliani descriptus ex v. Κορνοῦτος. 8. γε-
ραίρει] γεραίρει A. B. C. V. E. Med. εὐφημία γεραίρειται Küst. 9. Διαρῥήδη] Pertinet ad historiam L. Papirii dictatoris et Q. Fabii magistri equitum, quam refert Livius VIII, 30. Hemst. 11. μηθέν] μηθέν A. B. E. 12. Διαρῥήξωμεν. α-
τιατικῆ. διακόψωμεν] Διαρῥήξωμεν et διακόψωμεν dedi cum A. *V. et Hesychio, ubi confert Albertus Psalm. 2, 3. Praeterea cum *V. delevi ατιατικῆ. 15. ἐληλύθει] Kühnius in Fragmenta Aeliani rescribendum censet ἐλελήθει: culus consuetudinem probat. Küst. ἐλελήθει A. V. (ap. Gron. p. 107.) C. ἐληλύθη E. 17. ἐνεκαρτέρει] ἐκαρτέρει V. C. et E. pr. 19. Πολύβιος] Lib. X. c. 8. ut Iacobus Gronovius observavit. Küst.
1. Ἦν μὲν] Ex Polybio. Vid. v. Ὁρθῆς. Τουρ. MS. 2. θάλατταν] θαλάττης B. E. 3. πλείον] πλοῖον A. Tum ζ'. B. E. 4. καὶ συνέχεια τῆς ἐπιφάσεως] Locum ex 2 MSS. Paris. [et *V.] emendavi, qui in prioribus editi. pessime sic legitur: καὶ συνέχεια τῆς ἐπιφάσεως: ex qua lectione Portum nullum sensum elicere potuisse non miror. Küst. τῆς ἐπιφάσεως, coll. v. Φασίς, reponerat satis verisimiliter Toupius III. p. 51. quo alludit ἐπὶ φύσεως B. E. 5. γεγεφυρωμένου] γεγεφυρωμένου B. V. E. C. 6. Καρχηδόνας] Scribendum esse Καρχηδόνας sensus loci huius clamat. Küst. Καρχηδόνας A. et E. inter ver-
sus. Hanc scripturam et nummis et optimis libris consentaneam illustravimus in Dionys. Perieg. p. 746. 6. Διὰ ῥωπήια] Recte monuit Pearsonus respexisse hic Suidam ad locum illum Homeri Il. ψ'. 122. — Πεδίοιο διὰ ῥωπήια πικρᾶ. Ubi Scholla-
sta: Διὰ ῥωπήια. διὰ τῶν δασέων καὶ θαμνωδῶν τόπων. Küst. 7. παρ' ἡμῖν] παρ' ὀμήρω E. Vide v. Ῥωπῆα. 8. Π-
λύβιος] Lib. II. c. 33. Küst. 10. ἐκ διάρσεως] Vid. Toupius allatus in v. Πενήσας. 11. Γαλατικῆς] Γαλατικῆς B. Med.
γαλατικῆς E. 13. διαίρειν] F. διαίρειν, dividere. Plutarch. Timol. p. 248. διαρτῶντος ὁδὸν ἡμερῶν ὅκτω τὴν δόναμον ἐπὶ
τῶν Συρακουσῶν, divellentis exercitum. Et sic legend. apud Hesych. Διαρτῆ· διαρτῆ. Scribend. διαρτῆ. Τουρ. III. p. 52.
14. ἐπὶ τοῦ] ἐπὶ τὸ B. C. V. E. 15. Διαρτῆσαι] Zon. p. 533. Lex. Rhet. p. 241. Διαρτῆν. πλανᾶν, ἐξαπατᾶν. Adde
v. Διήρτησεν. Μένανδρος] Fragm. inc. 356. 16. καταρτίσαι] καταρτίσαι B. E. 17. πλάττω] τὸ πλάττω E. 19. Διαρ-
τῆ] Gaulm. in Theodor. Prodr. pag. 489. Hemst. Quod subiciebatur exemplum Ἐδτελοῦς διαρτίας Χρυσῆ γυγνώσ, emisi
cum A. V. C. 20. Sic Zon. p. 533.

Διάργεμοι. Partim albi, partim vero nigri. Sed nostrum alii sunt nigri, alii cineracei, alii flavi varisque pectoribus. Διαρῥαῖσαι. Perdere. Διαρῥέουσα. Luxu diffuens. Διαρῥεῖν. Diffuere, laxari. Cuius nomen celebre est et longe lateque diffusum. Διαρῥήδη. Palam, manifeste. Cum diserte interdixisset, ne pugnam committeret, neque ulterius pergeret, nec quicquam aliud faceret. Διαρῥήξωμεν. Dirumpamus. Διαρρῶσας. Qui formavit. Διαρκῶς. Fortiter, copiose. Aelianus: Ille vero, quem non latebat, quod in urbe acciderat, valde gaudebat, et meliora omnia de praesentibus sperabat, et multo magis in obsidione strenue perseverabat. Δίαρμα. Polybius: Simul etiam urbs Carthaginiensibus opportuna erat, sive navigare ex Africa, sive mare traicere volentibus. Et

iterum: Nam ab vallo usque ad mare erant centum et viginti stadia; traiectus vero paulo maior LX. stadiis. hinc cum civis esset obscurus, faces continuo ardebant. Et alibi: Vidi fretum a Byzantio Chalcedonem usque ponte stratum. Διὰ ῥωπήια. Per arbusta: quae apud nos ῥωπῆα vocantur. Δίαρσις. Elatio in altum. Polybius: Romani vero cum ceteris pugnavit coepissent, usum armorum hostibus commiserunt, facultate ablata gladios ad caesim ferendum attollendi, qui proprius est Gallorum pugnantis modus, quoniam illorum gladii mucrone carent. Διαρτᾶν. Proprie, separo. et Ἀρτῆσαι, suspendere. Διαρτῆσαι. Decipere, sic Menander. Διαρτίσαι vero, per τ, formare, perficere. διαρτίζω enim significat, fingo, perfacio. διαρτῶ vero, suspendo. Διαρτία. Formatio. Διαρτίζεται. Edit.

Διαρτώμενος. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τοῖς μὲν ἔχρει διαρτώμενος, (τοῦτέστιν ἔξαπατώμενος) οὐδὲν δὲ ἤτον οὐόμενος εἶναι διέφρασησθαι τὸν χῶρον. Καὶ αὐτῶς· Πολλὰχόθεν ἀκροβολισμοῖς χρώμενοι, ἵνα διαρτώμενοι τῇ δοκῆσει τῶν κατὰ πρόσωπον ἐπιόντων, μηδεμίαν αἰσθησιν λάβωσι τῶν ὑπὲρ κεφαλῆς. Καὶ Διαρτῶ, τὸ κρεμῶ. Καὶ Διαρτωμένων, καταρτιζομένων.

566 **Διάρροια.** πάθος περι τὰς δὲ γινόμενον. τρία δὲ εἶσι πάθη, βράγχη, κραῦρα, διάρροια. ἢ μὲν 10 οὐδὲν βράγχη, μέρους τινὸς τοῦ σώματος. ἢ δὲ κραῦρα πυρετὸς σὺν κεφαλῆς πόνῳ. σημειοῦται δὲ τοῦτο τῷ καταβεβλήσθαι τὰ ἄτα, καὶ κατηφῆ εἶναι τὰ ὄμματα. ἢ μὲν οὐδὲν διάρροιά ἐστιν ἀθεράπευτος, τὴν δὲ κραῦραν οἱ νομοῖς ἐγγυματίζουσι. τῆς δὲ 15 βράγχης, περιτέμνουσι τὰ σεσηπότα τῶν σαρκιδίων.

Διαρτῶναι. φθαρῆναι.

Διασαλακῶνίσαι. διαθρῦσαι.

Ἐὐδὲ προβάς τρυφερόν τι διασαλακῶνισον.

Διασαφηνίζειν. τὸ τῇ γλώττῃ ἀκριβοῦν.

** οἱ δὲ νεώτεροι διαφθεῖραι καὶ βιάσασθαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τάττουσιν ἀδιαφόρως.

Διασαφῆσαι. ἐρμηνεῦσαι.

Διασειῶν τοὺς ὑπευθύνους, εἰ πέπων, ἢ μὴ πέπων. ἀντὶ τοῦ ἀπαλὸς καὶ ῥαδίως διασεισθῆναι δυνάμενος. μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τοῦ συκάειν κέχρηται τοῖς ὀνόμασιν Ἀριστοφάνης. ὡς περ οὐδὲν ἐπὶ τῶν καρπῶν ἐκ μὲν τῶν πεπόνων ἔστι δρέψασθαι καὶ φαγεῖν, ἐκ δὲ τῶν ἀώρων οὐκέτι· οὕτω φροῖ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ὁ Κλέων διελογίζετο, καὶ διέκρινε τίς ἐπιτήδειος διασεισθῆναι, καὶ τίς σκληρὸς καὶ δυσκαταμάχης. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, πένης ἢ πλούσιος, ἐνέμεινε τῇ μεταφορᾷ ὡς ἐπὶ σύκων.

1. **Διαρτώμενος.** ἔξαπατώμενος] Omnes MSS. cum Med. hic quidem omittunt ἔξαπατώμενος, sed inserunt exemplo τοῦτέστιν ἔξαπατώμενος post διαρτώμενος. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς] Fragmentum hoc legitur apud Dionysium Halicarnassenseum lib. I. (39.) p. 31. ut Portus etiam tenuit. Küst. 6. κεφαλῆς] τῆς κεφαλῆς E. 7. διαρτωμένων] Scribe διαρτιζομένων. Küst. Coniecturae verissimae repugnat Lex. Bachm. p. 196. 9. **Διάρροια]** Conf. Aristot. Hist. An. VIII, 21. Hemst. Aristotelis locum indicavit Dukerus in Schol. Thucyd. p. 631. Gaisf. Zon. p. 514. a Tittmanno negligenter habitus. 10. Hinc petita gl. βράγχη et κραῦρα. κραῦρα] Recentiores κράβρα, quam vocem non intellexit Meursius v. Κράβα in Gloss. Hemst. 11. τοῦ σώματος] τοῦ om. E. 13. τῷ καταβεβλήσθαι] τὸ καταβεβλήσθαι B. E. Med. κατηφῆ εἶναι τὰ ὄμματα] κατηφῆς εἶναι τὸ ὄμμα A. κατηφῆς Gron. ex V. enotavit. 15. ἐγγυματίζουσι] Id remedium genus significat, quod descripsit Schol. Arist. Plut. 313. Cf. Schneid. in Caton. R. R. 96. 16. σαρκιδίων] σαρκιδίων E.
1. **Διαρτῶναι]** Glossa sacra: v. Alb. in Hesychium sive Tittm. in Zon. p. 541. φθαρῆναι] διαφθαρῆναι E. et Hesychius.
2. **διαθρῦσαι]** Immo διαθρῦσασθαι. Küst. Deinde delevi Ἀριστοφάνης cum A. B. C. V. E. „Ἀριστοφάνης] Vesp. 1164. (1208.) ad quem locum vide Scholiastam, qui lectu digna habet.” Küst. 3. **διασαλακῶνισον]** διασαλακῶνίσαι C. V. διασαλα A. pr. m. cui κώνισον addidit rec. Statim Gaisf. delevit, quae petita fuerant ex Etym. M. sive Zon. p. 529. Σαλάκωνας γὰρ ἐκάλον τοὺς διαθροπτομένους· ἀπὸ τοῦ σαλοῦσθαι, ὃ ἐστὶν ἀβρῶς (ἀκριβῶς male Etym.) βαίνειν καὶ οἰοῦν σύεσθαι (legendum σείεσθαι) παρὰ τὸν σάλον: cum A. B. V. E. Idem quod libris A. C. V. auctoribus... κώνισον posuit ante vv. οἱ δὲ νεώτεροι in loco, v. religioni fuit servare. 4. **Διασαφηνίζειν]** Zon. p. 533. Διασαφηνίσαι καὶ διασαφηνίζειν E. 5. Sequentia eo in loco posui quo ea exarata inveni apud A. C. V. Vulgo οἱ δὲ [δὲ om. *V.] νεώτεροι—ἀδιαφόρως post τὸν σάλον in v. Διασαλακῶνίσαι legitur. Atqui ea non ad v. Διασαλακῶνίσαι pertinere perspexit Küsterus, [„Haec non pertinent ad vocem διασαλακῶνίσαι, sed alibi collocanda sunt.”] qui ad h. l. tamen nihil e MSS. enotare dignatus est. Excidisse quaedam in principio apertum est, quae ex coniectura restituere satis certo non possumus. Sententiam tamen eorum colligi posse opinor ex Phrynicho, Moeride et Thoma Magistro, doctentibus apud veteres in usu fuisse βιάεσθαι τὴν κόρη, non φθείρεσθαι. Dixit igitur grammaticus noster, veteribus frequentari hoc sensu βιάεσθαι non φθείρεσθαι, recentiores contra utramque vocem indifferenter adhibere. Gaisf. Nullo pacto licet in hac glossarum vicinia sedem indagare, cui possumus istam observationem subiungere. Nihil enim profecerit, si quis eam ad gl. Διαφθορά nunc sublata referat. Itaque forte et casu quae margini homines studiosi commiserant, ea censu temere invecia fuisset. 7. **ἐρμηνεῦσαι]** ἐρμηνεῦσαι E. pr. Quae subsequerentur, Διασαφουσίης (δησαφουσίης A.) ἀντὶ τοῦ φραζούσης. Σελήνης τὸν ζῶρον διασαφουσίης: delevi cum V. C. Habet A. in marg. „διασαφουσίης] Vid. Διαφρεῖς νυκτός.” Hemst. Nempe haec fluxerant ab glossa superiore. 8. **Διασειῶν τοὺς]** Ex Aristoph. Equ. 259. sic scribendus est hic locus: Πέπων τοὺς ὑπευθύνους, σκοπῶν, Ὅστις αὐτῶν ἀμὸς ἐστίν, ἢ πέπων, ἢ μὴ πέπων. Küst. Mirum unde Suidas acceperit Διασειῶν: quod haud scio, an ad diversam orationis formam eamque ab Aristophaneis seiunctam spectarit. 9. **αιτιατικῇ post πέπων reducerat Gaisf.** ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς καὶ ῥαδ.] Haec et quae sequuntur mire sunt confusa et mutilata, quae in integrum restitui debent ex Scholiasta in modo indicatum locum Aristophanis. Küst. Nihil in his confusi aut mutili, sed quae novissimum tenent locum, ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν κτλ. in Scholiis minus concinne sunt ad principium orationis retracta. ἀπαλῶς A. V. C. ἀπαλός Schol. Aristoph.

Διαρτώμενος. Qui decipitur. Hercules vero, quamvis vestigia eum deciperent, locum tamen illud perscrutari statuit. Et alibi: Velites undique lacessere eos iusserunt, ut animis intenti in eos, qui a fronte invaderent, averterentur ab iis, qui capitibus ipsorum imminabant. Et Διαρτῶ, suspendo. Et Διαρτωμένων, perfectorum. **Διάρροια.** Ventris profluvium morbus est porcorum. tres autem sunt morbi, βράγχη, κραῦρα, διάρροια. ac βράγχη quidem parti tantum corporis propria est; κραῦρα vero febris cum capitis dolore: cuius indicium sunt aures demissae et oculi languidi. ex his διάρροια sanari non potest. ἀκραῦραν subulci liquorum infusione curant. in βράγχη vero putrefactas carnes resocant. **Διαρτῶναι.** Diffluxisse. Δια-

σαλακῶνίσαι. Delicias facere. Huc progressus delicatum mollitumque habitum ostende. **Διασαφηνίζειν.** Lingua dilucide explicare. ** Recentiores vero inter διαφθεῖραι et βιάεσθαι nullum significationis discrimen statuerunt. **Διασαφῆσαι.** Interpretari. **Διασειῶν τοὺς ἕπ.** Concutiens eos, qui rationibus reddendis tenentur, observans, equis maturus sit, necne. Aristophanes voces figuratas duxit ab iis qui scus colligunt. sicut enim fructus maturos decerpere et edere licet, secus atque immaturos: sic etiam Cleo, inquit, observabat et discernibat, quis civium calumniis opportunus esset; contra quis durus et expugnatus difficilis. cum autem dicendum esset, quis pauper, quisque dives, in metaphora permansit, quasi de scibus loque-

Διασειστους. εοικασιν ωνομάσθαι οί διάσειστοι παρά τὸ κινεῖσθαι καὶ διασεισθαι πρότερον, εἶτα βάλλεσθαι, ἵνα ἀκακούρητοι μᾶλλον ὦσι.

Διασήθειν. διαζῦειν, ἀπαλείφειν, παράπτεσθαι.

Διάσημος. ὁ λαμπρός. [καὶ διασημότατος.]

567 *Διάσια.* ἑορτὴ Ἀθήνησι Μαιλικίου Διός. προσαγορεύεται δὲ Διάσια, ἀπὸ τοῦ διαφυγεῖν ἀν-10 τὸς εὐχαῖς τὰς ἄσας. καὶ Ἀριστοφάνης.

“Ὅτ’ ἐπριάμην σοι Διασίους ἀμαξίδα.

Διασκανδικίσης. μὴ ἀποδειλιάσης, μὴ ἐπιπιδίσης, μὴ ἀμελήσης. σκώπτει δὲ τὸν Εὐριπί-

δην ὡς λαχανοπώλιδος υἱόν. σκάνδιξ γὰρ εἶδος λαχάνου λεπτοῦ. καὶ ἀλλαχοῦ.

Σκάνδικά μοι δὸς μητροῦθεν δεδεγμένος.

Διασκεδαννύουσι. διασκορπίζουσι. λέγεται δὲ καὶ διασκίδνησιν. Ἰώσηπος. Οὔτε γὰρ ἀταξία διασκίδνησιν αὐτοὺς τῆς συντάξεως τῆς ἐν ἔθει.

Διασκευαζόμενος. Εὐπολις Ἀθηναῖος κωμικὸς ἔγραψε τόσα καὶ ἄλλα διασκευαζόμενος.

Διασκευάσασθαι. ἀντὶ τοῦ συσκευάσασθαι.

Διασκευή. Ἀπὸ τῆς κλίνης σοι γέγραφα, μόλις ἀνερχόμενος εἰς διασκευὴν τῶν γραμμάτων. τουτέστι, συνθήκην.

Διασκηνητέον. καταλυτέον. Ξενοφῶν.

1. *Διασειστους*] Intellige ἀστραγάλους. Aeschines orat. contra Timarchum p. 179. Πρῶτον μὲν συνέκριβον τὰ σκευῆρα, καὶ διεθρόπουν εἰς τὴν ὁδὸν ἀστραγάλους τέ τινες διασειστους καὶ φημούς καὶ κυβευτικά ἕτερα ὄργανα. Hunc ipsum locum Aeschines Suidas (vel potius Harpocratio, ex quo Suidas) exponere voluit. Pollux etiam inter aleatoria instrumenta κύβους et ἀστραγάλους διασειστους recenset. Appellabantur autem tali διάσειστοι, quod in fritillo sive ψηφοβόλῳ prius concuti, et deinde per turriculam (quam Graeci φημόν vel πύργον vocabant) in alveolum mitti solent: idque ideo, ne fraudi et fallaciae aleatorum ullus locus esset. Plura de hoc argumento legere licet apud Salmasium in Flav. Vopiscum [Procul. 13.], cuius scrinia hic non compilabo. Confer etiam Valesium in Harpocratonem v. Φημοί. Küst. Conf. Casaub. in Theophr. Char. VI. p. 187. Reliqua eadem Etym. M. p. 270. 5. *Διασήθειν*] Mendosam hanc gl. vel adversante litterarum ordine sic refingi iussit Ruhkennius in Timaeum p. 81. Διαγράφειν, διαζῦειν, ἀπαλείφειν, παράπτεσθαι. παράπτεσθαι] Quomodo haec interpretatio voci διασήθειν convenire possit, non video. Küst. Huic subiicit Zon. p. 533. ἢ τὸ κοσκινίζειν. Equidem lenissima ratione suspicari esse corrigendum παραττάσθαι: nisi quis praetulerit παραδρόπτεσθαι vel potius διαδρόπτεσθαι. Subsequentur haec: Διασηκῶσαι. δι. βαστάσαι οὐ τὸ ἀραιεῖν ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι, καὶ διασηκῶσαι, καὶ διασκεψάσθαι τῇ χειρὶ τὴν ὀλκῆν. Ubi Küsterus: „Haec nota supra rectius ad vocem βαστάσαι refertur.” Glossam ex v. Βαστάσας repetitam deleti cum V. C. 7. καὶ διασημότατος om. V. C. notavi: λαμπρότατος supplebat Albertius in Hesychium. 9. *Διάσια.* ἑορτῆ] Ex Scholiasta Aristoph. Nub. 407. Vide etiam insignem de hoc festo locum apud Thucydidem lib. I. c. 126. Küst. Vid. Hemsterhus. in Schol. Luciani Tim. 7. et Piers. in Moer. p. 60. 11. *Ἀριστοφάνης*] Nub. 861. Exemplum hoc om. V. C. item καὶ Ἀριστοφάνης om. *V. 13. *Διασκανδικίσης*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 19. Διασκανδικίσεις A. C. *V. διασκανδικίσης V. Tum μὴ ter neglexit Küst. Μὴ διασκανδικίσης ἡγῶν ἀποδειλιάσης μὴ ἐθρ. E. Schol. tamen διενεπιπιδίσης (cf. Etym. M. p. 270. & Hesychius) ac paulo rectius μὴ μεταμελήσης.

1. *σκάνδιξ γὰρ*] σκάνδιξ δὲ E. Vide v. Σκάνδιξ. 2. *λεπτοῦ* om. Schol. Alterum Schol. λάχανον ἄγριον εὐτελέες. 3. *Σκάνδικα*] Acharn. 453. (477.) σκάνδιδα A. B. E. C. *V. 4. *Διασκεδαννύουσι*] Lex. Bachm. p. 196. λέγεται δὲ A. B. C. V. E. Accedit διασκιδναῖον ex Hesiodi Theog. 875. 5. *Ἰώσηπος*] De Bello lud. lib. III. (c. 5. 1.) p. 835. ubi rem militarem veterum Romanorum describit. Küst. Iosephus ἀπὸ τῆς ἐν ἔθει συντ. 7. *Διασκευαζόμενος*] Διασκευαζόμενος

A. (qui deinde διασκευαζόμενος) B. E. Edd. ante Küst. Is haec annotavit, non dissimilia iis quae tradiderat in v. *Λυδοί Μήγητος*. „διασκευαζέσθαι dicebatur de poetis, qui fabulas suas, quae recto talo non steterant, emendatas et nova lima perpolitae in scena denuo exhibebant, ut erudite docet Casaubonus in Athenaeum lib. III. c. 26. quem consule.” Vid. Valck. praef. in Hippol. p. 18. Quae tetigit Hemsterh. in Luciani Nocyom. 16. spectant ad activum διασκευάσαι. Sed nostrum fragmentum dum ad Eupolidis fabulas conamur transferre, praeter expectationem accidit, quod nullam διασκευῆς significationem invenimus. 9. καὶ Διασκευάσασθαι Gaisf. tacite. De notione verbi agit Wesselingius in Diod. XI, 36. 10. *ἴσως*] Scribe ἴσως ex Harpocratice. Küst. Cum Iungerm. in Polluc. X, 16. ἴσως. E. C. ἴσως retinet Harp. Pal. 11. *Διασκευή*] Ex Athenaei principio ἡ τῆς βιβλίου διασκευῆ contulit Toupinus. 12. *ἀνερχόμενος*] Sic Zon. p. 514. ἀνερχόμενος dedi cum C. V. E. quo structurae saltem ratio constaret. 14. *Ξενοφῶν*] De Expedit. Cyri lib. IV. (c. 4, 14.) p. 328. ut Pearsonus observavit. Küst. Inde petendum κατὰ τὰς κόμας.

retur. *Διασειστους.* Hinc ut apparet tali dicti sunt διάσειστοι, quod prius movebantur et concutebantur, quam in alveolum mitterentur; quo minus scilicet fraudibus aleatorum essent obnoxii. *Διασήθειν.* Abradere, expungere, cribro excutere. *Διάσημος.* Clarus. [Et διασημότατος.] *Διάσια.* Dies festus Athenis Iovis Milichii: sic dicitur, quod Athenienses precibus ἄσας, i. e. calamitates effugissent. et Aristophanes: *Quando Diasis prostellum tibi emi.* *Διασκανδικίσης.* Ne formides, ne Euripidis more agas, ne tergiverseris. perstringit vero Euripidem, ut alium ven-

ditricis olerum. est enim σκάνδιξ genus oleris villis. et alibi: *Des mihi scandicem ab matre sumptam.* *Διασκεδαννύουσι.* Dissipant. dicitur etiam διασκίδνησι, dissipat. Iosephus: *Non enim ob disciplinae neglectum ordinibus desertis hinc et inde vagantur.* *Διασκευαζόμενος.* Eupolis, Atheniensis comicus, cum haec, tum etiam alia scripsit editione retractata. *Διασκευάσασθαι.* Sarcinas colligere. sic Isaous. *Διασκευή.* Compositio. *Ex lecto tibi scripsi, cum ad litteras exarandas via surgere possem.* *Διασκηνητέον.* Divertendum est. *Ξενοφῶν:*

Ἐδόκει διασκηνητέον εἶναι εἰς τὰς κόμας, εἰς στέγας.

Διασμώμενος. ἐρευνῶν.

Διασμήχων. διαζύων, διακαίων.

Διασπαθᾶν. ἀφιδῶς δαπανᾶν.

Διασπεύσας. διςγίρας, παρορμησας. Τὸς μὲν στρατιώτας διασπεύσας, τοὺς δὲ χιλιάρχους παρακαλέσας ἄψασθαι τῆς πράξεως.

Διασπείρω. αἰτιατικῇ.

Δι' ἀσπίδος πεδίλιο. οἱ μὲν, διὰ τὸ πολ- 10 λὰς ἀσπίδας ἐν αὐτῷ ἐρήφθαι· οἱ δὲ, ἀσπίδοι-
δοὺς, διὰ τὸ τοῦ πεδίου περιφερές· οἱ δὲ, ἀπὸ μήκους.

Διασπώμενος. συντρίβων καὶ κατακλῶν.

Διάστασις. Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ διακόσμησις. 15

Διαστελλόμενος. διαχωριζόμενος.

Διαστῆσαι. ἀντὶ τοῦ διαταράξαι, καὶ οἷον ἀδύνατον ποιῆσαι.

Διαστήτην. ἐχωρίσθησαν.

Διαστείχειν. διέρχεσθαι.

Διαστείχοντας. διαπορευομένους. Καὶ

Διαστείχουσαν, διερχομένην.

5 Διαστολή. διαχώρησις, ἔξοχή. Οὐ χρὴ θαν-
μάζειν, εἰ φιλοτιμότερον ἐξηγούμεθα τὰ κατὰ τὸν
Σκιπίωνα, καὶ πᾶν τὸ ἦρθ' ἐν ἑπ' αὐτοῦ μετὰ δια- 568
στολῆς ἐξαγγέλλομεν.

Διασύρω. αἰτιατικῇ.

Διασφάξ. διατομὴ ὄρους. Καὶ Διασφάγες,
δισυῶσαι πέτραι.

Διασχών. διαλθών, διαστήσας. Πολύβιος·
Ἄδὲ διασχών τῶν πολέμιων ὡς τρία στάδια κατε-
στρατοπέδευσε, μεταξὺ λαβῶν τὸν ποταμὸν.

15 Διατάγματα. Ἄδὲ διατάγματα προθεῖς ἰκέ-
τευε τὸν δῆμον εἰς διαλλαγὰς ἐλθεῖν, καὶ αὐτοῖς
ἀμνηστίαν ὑπισχνεῖτο· ἀντὶ τοῦ λήθην τῶν ἐπαισμένων.

Διαττᾶν. σήθειν.

1. Ἐδόκει] Ἐδόκει δὲ E. 3. Διασμώμενος] Item Zon. p. 533. Διαμώμενος legendum docuit Hemsterhusius in Hesych. v. Διαμώμενοι. 4. Διασμήχων] Διασμήχων B pr. E. hoc et διαζύων Lex. Bachm. p. 196. διαζύων] διαζύων Hemsterhus. in Luciani D. M. VI, 3. extr. usus Hesychio: praeunte H. Steph. Thes. T. III. p. 891. E. quamquam ibi διαζύων extat. Id qui praeter necessitatem factum opinatur, Boissonadus in Aeneam Gaz. p. 454. novam glossam institui iussit: Διαζύων. διακαίων, lege litterarum temere neglecta. Aut Hemsterhusius sequendus aut orationem in duas glossas distrahemus: Διασμήχων. διαζύων. Διασμήχων. διακαίων. 5. Διασπαθᾶν. ἀ. δαπανᾶν] Zon. p. 533. Διασπαθᾶν: ἀ. δαπανᾶν E. 6. Τὸς μὲν στρατιώτας] Polyb. fr. gramm. 36. 9. Om. vulg. silente Gronovio. 10. Δι' ἀσπίδος πεδίλιο] Homerus II. l'. 753. Τόφρα γὰρ οὐκ ἐπόμθεθα δι' ἀσπίδος πεδίλιο. Scholiasta in eum locum: Δι' ἀσπίδος πεδίλιο. ἦτοι ἐπιμήκους καὶ μακροῦ· ἢ πλατέος καὶ περιφεροῦς. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀσπίδος. ἢ ἐν ᾧ τῶν ἀνηρημένων αἱ ἀσπίδες ἐκείντο. Confer etiam Hesychium et Etymologum. Küst. διὰ τὸ] διὰ τὰς B. E. 11. ἐρήφθαι] τεθράφθαι E. 14. Διασπώμενος] Διασπώμεθα V. C. Mox καὶ om. E. 15. Διάστασις. Ἀντιφῶν] Ex Harpocrate. Küst. Cf. Creuz. in Plotin. T. III. p. 132. Vide supra v. Διάστασις, coll. Zon. p. 514. 16. Gl. cum seqq. habet Zon. p. 533. 17. Διαστῆσαι. ἀντὶ τοῦ διαταρ.] Ex Harpocrate. Küst.

1. Διαστήτην] II. ἀ. 6. διεχωρίσθησαν Zonaras. Dehuerat haec glossa cum proxima post v. Διαστείχοντας repugn. 3. καὶ tacite Gaisf. revocavit cum *V. Med. 5. διαχώρησις legendum cum Zon. p. 514. Οὐ χρὴ θανμάζειν] Fragmentum hoc Fulvius Ursinus et Casaubonus ad Polybium referunt. Küst. Polyb. XXXVI, 6. 6. φιλοτιμότερον] φιλοτιμότερον A. C. 7. μετὰ διαστολῆς ἐξαγγέλλομεν] De hoc loco afferam verba Casauboni in commentario ad Polybium p. 157. „Heic διαστολή (inquit vir magnus) est observatio sive disputatio Polybii circa Scipionis dicta, causam et rationes, cur hoc aut illud vir tantus dixerit, explicans. Suidas exponit διαχώρησις et ἔξοχή, parum ex mente Polybii, qui omnem diligentem tractationem et veritatis inquisitionem vocat διαστολήν: ut libro III. Ἐγὼ ἐπι πλείον διαστολήν πεποίημαι περὶ τούτων. Et ita saepe. Libro V. διαστολῆς appellat idem disceptationem ad pacis condiciones statuendas p. 533.” Haec Casaubonus. Küst. 9. Glossam tacite posuit Gaisf. cum Aldo. 10. Διασφάξ. διατομὴ ὄρ.] Vide Menagium in Laertium lib. VIII. segm. 60. Küst. Ex Timaei Lex. p. 83. ubi vid. Ruhnkenius. Plutarch. II. p. 515. ὄρους διασφάγα annotavit Toupius, Lycophr. 317. 1062. Müllerus Reinesianorum editor. Διασφάγες] Cum Gloss. Herodot. III, 117. et Hesychio. 12. Πολύβιος] Fragm. gramm. 37. 15. προθεῖς] προσθεῖς E. Edd. vett. προθεῖς coniecit Portus. In fine ἀντὶ τοῦ λ. τ. ἐ. om. V. C. sed in lacuna. 18. Διαττᾶν] V. Ruhnck. in Timaeum p. 80.

Ad nicos et oppida devertendum esse videbatur. Διασμώμενος. Scrutans. Διασμήχων. Inflammans, exurens. Διασπαθᾶν. Luxu dissipare. Διασπεύσας. Qui excitavit, qui incitavit. Cum milites incitasset, et tribunos militum adhortatus fuisset, ut manum operi admovent. Διασπείρω. Iungitur accusativo. Δι' ἀσπίδος πεδίλιο. Nonnulli campum sic vocari putant, quod multi clipei in eo sparsi iacerent. alii, quod clipei instar rotundus esset. alii vero ab longitudine. Διασπώμενος. Conterens et confringens. Διάστασις. Antiphon posuit de apta dispositione. Διαστελλόμενος. Distinctus. Διαστῆσαι. Conturbare, et quasi invalidum red-

Suidae Lex. Vol. I.

dere. Διαστήτην. Diacesserunt. Διαστείχειν. Permeare. Διαστείχοντας. Per locum euntes. Et Διαστείχουσαν, per locum euntem. Διαστολή. Distinctio, eminentia. Mirari nemo debet, si rex Scipionis diligentiore studio narramus, et singula eius dicta cum observatione profertimus. Διασύρω. Aptum accusativo. Διασφάξ. Montis scissura. Et Διασφάγες, rupes hiantes. Διασχών. Qui penetravit, qui diduxit. Polybius: Ille vero cum tria circiter stadia ab hoste distaret, castra posuit, fluvium munimenti loco hostibus obticiens. Διατάγματα. Ille vero propositis edictis populum oravit, ut pacem faceret, praeteritarum iniuriarum oblivionem ei pollicens. Διαττᾶν. Cribrare.

Διατατικώτερον. Πολύβιος· Τοῦτ' ἄμεινον ὑπολαμβάνοντες εἶναι καὶ διατατικώτερον, τὸ μήτε τῇ καιρῷ μήτε ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς καὶ παρραστατικαῖς διαθέσεσι περιγίνεσθαι τῶν ἐναντίων.

Διαταφρεύει. διασκάπτει.

Διατεθώκηται. τεθρόνισται, διεχώρισται.

Διατεθρυλημένος τὰ ὄτα. οἷον κατηδολεσχημένος. ἢ οἷον πλειστάκις καὶ περὶ τῶν αὐτῶν πλεῖστα ἀκηκούς.

Διατεθρυμμένος. διακακλασμένος.

Διατεκμαίρεται. στοχάζεται.

Διατερσαίνω. ξηραίνω.

Διάττειν. ὀρμαῖν, διατρέχειν ἢ δάκνειν.

Διατείνεσθαι. διαβεβαιούται.

Διατίθεται. πράττει.

Διατιμάται. δοκιμάζεται.

Διατιμητικός. δοκιμαστικός.

Διατιτράν. διατρυπᾶν. Ἐς τὰ ἀποκρημό-
5 τὰ ἄνω διατιτράντες. Καὶ αὐθις· Μαχαιριδίους
διατιτράν τοὺς ἀσκούς.

Διατορηθῆναι. Δύο δὲ τῶν ὀρυγμάτων ὑπό-
βρυχα καὶ κατωτέρω τοῦ χάρακος διατορηθῆναι τὴν
γῆν, ὑπὸ τὸν περίβολον αὐτὸν ἐξενεχθήτην. δια-
10 τορηθῆναι οὖν ἀντὶ τοῦ διακοπῆναι, τρυπηθῆναι.

Διάτορον. ἐξάκουστον, ὀξύτερον, μεγάλω-
φωνον.

Διατορώτατον. τρανότατον.

Διὰ τοῦ τοίχου λαλεῖν. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτως
15 τι διαπραττομένων.

1. *Διατατικώτερον*] *Διατατικώτατον* V. C. Τοῦτ' ἄμεινον ὑπολαμβάνοντες εἶναι καὶ διατατ.] Obscurissimum hoc fragmentum, prout potui, verti: de cuius vero sensu certius nobis constare posset, si integer locus Polybii hodie extaret. Küst. Vide Schweigh. Fragm. gramm. 38. Küsteri quidem haec fuit interpretatio, cui ne Touplanam quidem praeferas: *Melius existimantes esse et prudentiae ducis magis conveniens, neque temporis opportunitatem negligere, neque ad hostes accedere, cum duces pro concione animos illorum orationibus accendissent.* 2. *διατατικώτερον*] Puto scribendum esse *διατατικώτερον*. Küst. Probat Toupius; item Fabricius in Sextum adv. Math. I, 45. singulari modo locum interpretans. Quam coniecturam, Gaisf. mente, dudum fecerat H. Steph. Thes. T. III. p. 1263. H. τὸ μήτε τῇ καιρῷ] Casaubonus in Polybium locum hunc mutilum esse existimat, quem sic supplet et emendat, τὸ μήτε τῶν καιρῶν ἀμελεῖσθαι. Küst. Saltem participium desideres. 4. *περιγίνεσθαι*] Quod coniecerat Toupius I. p. 126. probante Abreschio Auctar. Diluc. Thucyd. p. 343. *περιγίνεσθαι* cum A. V. C. restituit Gaisf. 6. Post hanc gl. omisi, *Διατάχους. ἐπιθήρημα*, cum A. V. C. In fine *διαταχέως* δὲ addit B. *διαταχέων* δὲ E. Edd. ante Küst. Annotavit Gaisfordus: „Ceterum vide Schaeferum in Bosli Ellips. v. *Χρόνων, Lobeck. Phryn. p. 48. *Διὰ ταχέων* pro vulg. *ταχέως* Isocrati Archid. p. 130. b. e cod. Vatic. restituit Bekkerus." 7. *Διατεθώκηται*] *τεθρόνισται* *διατεθώκηται* *διεχώρισται* A. *τεθρόνισται* inter versus C. *τεθρόνηται* E. Gaisfordus: „In contextu scriptoris unde desumpta est

gl. suspicor exaratum esse *διατεθώκηται*, superscripto *τεθρόνισται* (*διατεθώκηται*) a correctore pro varia lectione. Nullum emendatricis manus vestigium comparet in Hesychio, ubi deest *τεθρόνισται*." *διεχώρισται*] Scribo *διατεχώρισται*, ut habet Hesychius. Küst. Sic Portus. 8. *Διατεθρυλημένος τὰ ὄτα*] Plato Rep. II. p. 591. F. (358. C.) *Hemst. Διατεθρυλημένος* A. 11. *Διατεθρυμμένος*] V. Ruhnk. in Timaeum p. 81. 13. *Διατερσαίνω*] Priscus in Excerpt. p. 42. Tour. MS. Zon. p. 539. 14. *τρέχειν*] *διατρέχειν* A. V. C. Etym. M. Lex. Bachm. p. 196. Vid. infra v. *Διατρέχοντες*. 15. *Διατείνεσθαι*] Xenoph. Anab. p. 554. 776. Procop. p. 308. Dio Chrys. 205. Tour. MS. V. Schaefer. in Plinii Epp. II. extr.

1. *Διατίθεται*] Vide vel Dorv. in Charit. p. 362. Statim *δοτικῇ* inculcavit Gaisf. *πράττει*] Immo *πιπράσκει*. 3. *Διατιμητικός. δοκιμαστικός*] *Διατιμητός. δοκιμαστός* E. repugnante Zon. p. 506. 4. *Διατιτράν*] Vid. *Αἰθάλη. Hemst.* Significat posteriorem locum, qui paulo integrior extat sub v. *Κονιορτός*. 5. *διατιτράντες*] Ex Dione, opinor, ut apparet ex Xiphilino in Hadriano p. 1161. *διατιτράν τὰς λαπάρας* Menand. hist. p. 148. Tour. MS. *διατρώντες* E. 8. *διατορήθῆναι* *V. Apparet *διατορηθῆναι* male convenire cum *ἐξενεχθήτην* (quod saltem *ἐξενεχθήτην* scribendum erat): ut dubitare liceat, utrum Suidas negligenter scriptorem suum decerpens tenorem membrorum perturbavit, an librarii quaedam commiserint. Interim placet refingi *Διὰ* δὲ τῶν ὀρυγμάτων, ut orationem Graecam agnoscamus. 10. *διατροπηθῆναι*] *διατροπήναι* B. E. *τρυπηθῆναι* scripti cum V. C. 11. *Διάτορον*] Occasione huius vocis obiter emendo Hesychium v. *Διάτορος*, ubi sic legitur: *Διάτορος. ἄγγελος. ἀπὸ τοῦ διαγῆν τὰς ἀγγέλλας. ἢ οἷον διακτόρος καὶ σαφῶς διαλεγόμενος.* Pro *διακτόρος* lege *διατόρος*: quae vox etiam in mendo cubat apud Scholiastam Homer. II. β. 104. ubi itidem male legitur *διακτόρος*. Recte Eustathius in II. β. p. 182. *Ἐστὶ δὲ διάτορος μὲν ἢ ὁ διάτορος, ὃ ἐστὶ σαφῆς ἐν ταῖς ἀγγέλλαις. τορὸν γὰρ τὸ τρανὲς καὶ σαφές.* Küst. Vide Wyttenh. in Eunap. p. 262. sq. *δὲ* omisso *ἐξάκουστον* Zonar. p. 524. *μεγαλόφωνον*] *μεγαλοφωνώτερον* E. 13. *τρανώτατον*] *τρανότατον* A. 14. *τοίχου*] *τείχου* A. *ἀναισθήτως*] *ἀναισθήτων* ὡς V. (sp. Grou. p. 108.) C. repugnante Coll. Prov. Bodl. 342. Breviter *ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων* Diogen. IV, 31. sive Arsen. p. 180.

Διατατικώτερον. Polybius: *Melius existimantes esse et efficacious, ut neque temporis concedentes nec turbulentis concionum affectibus excitati hostes devincerent.* *Διαταφρεύει.* Perfodit. *Διατεθώκηται.* In solio collocatus est, separatus est. *Διατεθρυλημένος τὰ ὄτα.* Cuius aures crebris aliorum sermonibus obtusae sunt, vel, qui saepius de hisdem rebus eadem audit. *Διατεθρυμμένος.* Diffractus, comminutus. *Διατεκμαίρεται.* Coniicit. *Διατερσαίνω.* Sicco. *Διάττειν.* Impetu ferri, currere, vel mordere. *Διατείνεσθαι.* Asseve-

rat. *Διατίθεται.* Disponit. *Διατιμάται.* Probatur. *Διατιμητικός.* Vim habens aestimandi. *Διατιτράν.* Perforare. *Cum rupes maxime praeruptas ad summam usque partem perforassent.* Et alibi: *Cultris utres perforantes.* *Διατορηθῆναι.* Perfodi, perforari. *Cum autem duos cuniculos admodum profundos egissent, et sub ipso valle terram perfodissent, intra murorum ambitum evaserunt.* *Διάτορον.* Per aures penetrans, acutum, sonorum. *Διατορώτατον.* Valde clarum. *Διὰ τοῦ τοίχου λαλεῖν.* Per parietem loqui, de iis dicitur qui clam aliquid agunt.

169 **Διατρέχοντες.** οἱ διάττοντες ἀστέρες, οἱ ἀποσπινθηρίζοντες.

Διατριβή. τόπος, ἐν ᾧ τινες μανθάνουσι. ἢ καιρός, καθ' ὃν ἀναστρέφομαθα περὶ τι. ἢ διάλεξις φιλόσοφος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐπιτήδευμα, 5 καὶ τὸ ἀσχόλημα, διαίταν, διαγωγὴν, πρόφασιν, ἀφ' ἧς μέλλομεν περὶ τὰ πράγματα διατρίβειν. **Αριστοφάνης Πλούτω.**

Εἰ μὴ φανέται διατριβὴ τις τῷ βίῳ. καὶ ἡ ἀργία. Ἐγένετο δὲ αὐτῷ ἐκούσιος ἢ διατριβὴ 10 καὶ τῆς ἐφόδου ἢ σχολαιότης, τοῦ τε ἀτάκτου Ξενακα καὶ τοῦ ἐς τὸ ἀποβησόμενον προμηθεύς.

Διατροπή. συμπάθεια, οἶκτος. Τῶν δὲ **Καρχηδονίων** πολὺν κλανθμὸν μετὰ δακρύων προειμένων, διατροπὴ μεγάλη τὸ συνέδριον ἐπέσχεν. 15

Διατοιχεῖ. ἀντὶ τοῦ ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τοίχου τοῦ πλοίου, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ γίνεται.

Διατυπῶν. διατιθέμενος ἐπὶ τὸ βέλτιον. **Διατυπῶν** τὸ ἀτύπωτον, καὶ μεταπλάττων πρὸς εὐσχημοσύνην τὸ ἀτάκτον.

Διανανθῆναι. ξηρανθῆναι.

Διὰ γεια. ἢ ἔλλαμψις.

Διανγία. ὁ Θεολόγος. Μὴ λίθων διανγίαις. τοῦτο διὰ τοῦ ἰ γράφεται, καὶ παροξύνεται. προπαροξύνεται δὲ ἐν τῷ ἀττικίζειν. εἰ δὲ ὁ παρῶν λόγος ἀττικίζει, προπαροξύνειν ὀφείλομεν, διανγίαν λέγοντες, ὡς ἀμέλειαν.

Διαύλειον προσαυλεῖ τις. τοῦτο παρεπιγραφή. φασὶ δὲ διαύλειον λέγεσθαι, ὅταν ἡσυχίας πάντων γινομένης ἔνδον ὁ ἀδλητῆς ἄσῃ. **Αριστοφάνης Βατράχοις.**

Διαυλίζων. βαθύνων, ἢ μηκύνων.

Δίαυλος. ὁ διαστάδιος τόπος. ἢ μέτρον πήχεων 4. διάυλος καὶ ἡ μακρὰ περίοδος. Τούτους δὴ τοὺς μακροὺς διαύλους ποιῆσθαι. **Δίαυ-**

1. ἀστέρες] Haec vox in prioribus editt. desideratur, quam ex MSS. [cum Zon. p. 533.] revocavi. Küst. Ex Schol. Aristoph. Pac. 838. Hemst. Annotaverat etiam Abreschius, admonens simplicis σπινθηρίζοντες in Basil. T. I. p. 548. C. σκηπτοὶ διατρέχοντες. Novum est ἀποσπινθηρίζοντες. 3. Διατριβή] Similia Schol. Platon. p. 394. 4. ἀναστρέφομεν Zon. p. 515. 5. σημαίνει δὲ — διατρίβειν] Ex Schol. in Aristophanis versum deinde laudatam Plut. 924. 9. τῷ βίῳ] ἐν τῷ βίῳ B. Med. 10. τῆν ἀργίαν] ἢ ἀργία A. B. C. E. ἢ ἀργή ut videtur *V. διατριβὴ δὲ καὶ ἡ ἀργία Zonaras. Ἐγένετο] ἐγένετο B. E. et Zon. 11. ἀτάκτου] εὐτάκτου B. E. 13. Διατροπή] Vid. v. Αειπούμεθα. Dio Chrys. p. 478. Tourp. MS. Addit Gaisf. Wesselingium in Diod. XVII. 41. Τῶν δὲ Καρχηδονίων πολὺν κλ.] Fragmentum hoc Polybio tribuendum esse existimat Casaubonus in Commentar. ad Polybium p. 160. Sed fallitur vir magnus. Verba enim ista leguntur apud Diodorum in Legationum ecloga XXVII. [T. II. p. 627.] ut Pearsonus recte monuit. Küst. 15. διατροπὴ μεγάλη] mendum Zon. p. 515. 16. Διατοιχεῖ] Zon. p. 534. Vid. Lobbeck. in Phrynich. p. 161. Pendet explicatio verbi a paroemia πρὸς τὸν ἐδ' πράττοντα τοίχον ἕπειαν, quam attulit Schol. Aristoph. Ran. 540. quamque tetigit Hipponacteum θούτερον τοίχου fr. X.
2. Καὶ διατυπῶν] Kai omisi cum V. C. Zon. p. 534. et Theophyl. μετατάτων] μεταπλάττων A. B. C. V. (ap. Gron. p. 108.) E. Med. Zon. et Theophylact. Simoc. III. 12. cuius hunc esse locum docuit Abreschius. Itaque μετατάτων invito Küstero videtur excidisse, qui deinde Parisinos ipse memoravit Diatrib. p. 29. 5. Διὰ γεια] Diodor. Sic. II. p. 223. Tourp. MS. ἔλλαμψις] ἔλλαμψις A. C. V. E. Zon. p. 516. ἔλλαμψις Med. 6. Διανγία] Sic A. B. V. E. Deest articulus C. item *V. om. ἢ ἔλλ. διανγία. Διανγία δὲ Edd. ante Gaisf. Zonaras praegressa continuans sic, ὁ ἐν θεολόγοις (sic) Γρηγόριος τοῦτο διὰ τοῦ ἰ γράφει. ὁ Θεολόγος] Locus Theologi sive Gregorii Nazianzeni, ad quem Suidas respexit, extat Orat. XVII. in S. Cyprianum p. 275. sed ubi nunc legitur, οὗ λίθων διανγίαις. Küst. Sive in Or. XXXIV. p. 555. C. ubi λίθων .. διανγίαις. διανγίαις] διανγίαις E. 7. προπαροξύνειν] παροξύνειν V. E. 11. Διαύλειον] Ex Schol. Aristoph. Ran. 1282. Ceterum verba illa διαύλειον προσαυλεῖ τις apud Comicum κατὰ παρεπιγραφὴν, ut Suidas hic ex Scholiasta recte monet, accipienda sunt. Nulli enim personae tribuuntur, nec ad seriem fabulae pertinent, sed obiter illi significatur, tibicinem tunc diaulium accinxisse. Küst. διαύλειον] his Schol. cum Hesychio. διαύλειον V. C. 15. Zon. p. 534. 16. Δίαυλος. ὁ διαστάδιος] Ex Schol. Aristoph. Av. 293. διαστάδιος] στάδιος V. C. ὁ διαστάδιος δρόμος Lex. Bachm. p. 194. πήχεων 4.] Immo potius πήχεων 4, i. e. cubitorum 800. Stadium enim habet pedes sexcentos, deficiente ipso Suida: unde conficitur, διαύλιον sive stadium duplicatum habere pedes 1200. At cum cubitus sit mensura pedis unius et semis, mille et ducenti pedes erunt cubiti octingenti. Küst. Vid. Palmer. in Hesych. v. Δίαυλος. Hemst. Palmerium fere descripsit Küsterus. Sed πῆχων διακοσίων etiam Zon. p. 506. 17. Τούτους δὴ] Hoc fragmentum legitur apud Procopium Histor. Arc. cap. 12. Küst. 18. δὴ τοὺς] διὰ τοὺς A. Δίαυλος. ὁ διπλὸν ἔχων τὸν δρ. — πάλη καὶ ἄλμα] Et haec leguntur apud Schollastam Aristophanis loco proximé ante laudato. Küst.

Διατρέχοντες. Stellae traicientes, scintillae instar pro-sillentes. **Διατριβή.** Schola, in qua litteras discimus. vel tempus, quo circa rem aliquam versamur. vel disputatio philosophorum. significat etiam institutum, studium, certam rationem vivendi, occupationem, item argumentum, in quo nos occupati studium navaturi sumus. Aristophanes *Pluto*: Nisi vita nostra in aliquo studio occupata sit. significat etiam ofium. *De industria autem moram nectebat, et lento agmine ad hostem ducebat, partim ut disciplinae militaris haberetur ratio, partim ut caute vitaret omnia pericula.* **Διατροπή.** Commiseratio, perturbatio animi. *Cum autem Carthaginienses ingentem ciulatum cum lacrimis ederent, vehemens commiseratio Senatum incessit.* **Διατοιχεῖ.** Modo in dextro, modo vero in sinistro latere na-

vis versatur. **Διατυπῶν.** In melius fingens. *Quicquid erat rude, in melius formans, et confusa decentem ad ordinem revocans.* **Διανανθῆναι.** Exsiccatum esse. **Διὰ γεια.** Splendor. at *διανγία* per ἰ scribitur, et acuto in penultima notatur. Theologus: *Non lapillorum splendoribus.* Attice vero cum acuto in antepenultima scribitur. quod si in praesenti loco Theologus Attice locutus est, tertiam acueri debemus, dicentes *διανγίαν*, ut ἀμέλειαν. **Διαύλειον** προσαυλεῖ. Est parepigrapha. aiunt autem *διαύλειον* vocari, cum omnibus in scena tacentibus tibicen intus canit. Aristophanes *Ranis.* **Διαυλίζων.** Excavans. vel in longum extendens. **Δίαυλος.** Locus duo habens stadia. vel mensura ducentorum cubitorum. item longus circuitus. *Longos hos circuitus conficere.* **Δίαυλος.**

λος. ὁ διττὸν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. δολιχοδρομοὶ δὲ οἱ ζ' τρέχοντες. διὸ καὶ δολιχοδρόμοι. οἱ γὰρ σταδιοδρόμοι διπλοῦν ἐποιοῦν τὸν δρόμον. ἐπλίτης δὲ δρόμος, ὅταν μεθ' ὅπλων ἀγωνίζωνται. ὁκτῶ δὲ εἰσιν ἀγωνίσματα, στάδιον, διάυλος, δόλιχος, ὁπλίτης, πυγμῆ, παγκράτιον, πάλη, καὶ ἄλμα. Διὰυλωνίσειν. τὸ διὰ στενοῦ ῥεῖν.

570 Διὰυχενίσεισθαι. Ὁ δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζε, καὶ διὰυχενίσεισθαι πρὸς τὸ ἀγέρωχον ταῖς μελέταις ἐξεκάλει καὶ φιλοκίνδυνον. ἀντὶ τοῦ, ὑποῦ τὸν ἀγέρωχον ἔχειν.

Διαφανές. διαφανές φασιν εἶναι φύσιν τινα ἐν πλείοσιν ὑπάρχουσαν, διαφορθευτικήν τῶν χρωμάτων· ἥτις φωτὸς μὲν μὴ παρόντος δυνάμει ἐστὶν αὐτὸ τοῦτο διαφανές· ἐνεργεῖα δὲ γίνεται διαφανές, φωτὸς παρόντος. ἔστι δὲ διαφανῆ οὐκ ἄηρ μόνον καὶ ὕδωρ, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν στερεῶν σωματῶν· οἷον φεγγίται ἰλιθοὶ, κέρατα, ὕελος, γύψος, καὶ 20 ἕτερα. ἔστιν οὖν τοῦ διαφανοῦς ἡ φύσις, ἥτις ἐν πλείοσιν οὐσίαις ὑποκειμέναις ἔχει τὸ εἶναι, ἕτερα αὐτῶν οὐσα, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἐτέρων ποιότητων

ὁρῶμεν. μετέχει δὲ τῆς διαφανείας καὶ τὸ αἰδίον τὸ ἄνω σῶμα, οἷον τὸ χῆμα τῶν σφαιρῶν. διαφανές γὰρ ἅπαν. καὶ γὰρ ὁρῶμεν τὰ ἐν τῇ ἀπλανεῖ ἄστρα διὰ τοῦτου. καὶ αἱ μὲν θφαῖραι διαφανεῖς εἰσι· τὰ ἄστρα δὲ οὐκέτι. ὅθεν καὶ ἐπιπροσθούσιν ἀλλήλοισ. ἐντεῦθεν γοῦν ἡ τοῦ ἡλίου ἔκλειψις, ἐπιπροσθούμένου ὑπὸ τῆς σελήνης, ἐναργῶς φαίνεται γίνεσθαι.

Διαφανῆ χιτῶνια. οὐ τὰ λαμπρά, ἀλλὰ τὰ λοχνά, δι' ὧν διαφαίνεται τὰ σώματα τῶν γυναικῶν. καὶ Ἡσαίας ὁ προφήτης· Καὶ τὰ διαφανῆ λακωνικά.

Διαφανῶς, σαφῶς, ἢ συμφῶνως.

Διαφαίνει. διαδείκνυσιν.

Διαφέρεσθαι. ἐρίζειν, φιλονεικεῖν. Τοῦτον οὖν ὁμόδουλος κύων ὑπὲρ τινος παραπεσόντος ἐδέσματος οἰηθεῖσά οἱ διαφέρεσθαι, προσπαίζοντος ἄλλως, ἢ δὲ ἡγανάκτησεν.

Διαφέρει μοι. ἀντὶ τοῦ τοῦμόν ἐστι.

Διαφερόντως. ἐξαιρέτως.

Διαφερώμεθα. φιλονεικήσῃμεν.

Διαφέρων. παρασκευάζων. Πάρεργως τα πρότερα τὸν πόλεμον διαφέρων Ἰουστινιανὸς ἀξιολογώτατην αὐτοῦ πεποιήται τὴν παρασκευήν. Καὶ

1. διττὸν] διττῶν V. C. Deinde notandum illud πληρῶσαι τὸ στάδιον, cui similia protulit Porsonus in E. Or. 54. 4. δαίτων] Immo ἀπλοῦν. Küst. 6. ὁκτῶ] οἱ V. C. δόλιχος] Habet A. in marg. haec: Δόλιχ τὸ ἵππο ἀπὸ τοῦ κάμπτειν· δολιχ δὲ ὁ μακρό. 8. Διὰυλωνίσειν] Athenaeus V. p. 189. C. (διὰυλωνίσειν φασὶν τὸ δεχόμενον ἐξ ἑκατέρου πνεύμα χωρῶν.) Hest. Vid. Aristot. Meteor. II, 8. Eudoc. p. 25. et H. Steph. Ind. Thesauri. τὸ ante διὰ neglexit Küsterus, quod servat etiam Zon. p. 534. 9. Διὰυχενίσεισθαι] Interpretationem Zon. p. 534. subiecit ὑποῦ ἀγέρωχον ἔχειν. Ὁ δὲ τὰ φρονήματα] Ex Eupharisio [Fr. 66. Ed. Nieb. p. 105.] Vide supra v. Ἀνηρέθιζε. Küst. Et quam Toupius comparavit v. Διὰυχενίσεισθαι. 14. Διαφανές φασιν] Omnia quae Suidas hic habet, excerpta sunt ex Philopono in lib. II. Aristot. de Anima, K. III. b. ut Pearsonus etiam monuit. Nonnulla tamen apud Philoponum paulo aliter leguntur. Küst. φύσιν] φύσιν τινα dedi cum A. C. *V. φάσιν Med. 17. Διαφανές] Διαφανής A. E. Med. Διαφανήου ut videtur *V. 20. φεγγίται] Plin. XXXVI, 22. ascripsit Haloander. 1. τὸ ἄνω om. V. C. 3. ἀπλανεῖ] ἀπλανῆ A. C. *V. 4. τὰ ἄστρα] καὶ τὰ ἄστρα B. E. C. 5. ἀλλήλοισ] ἀλλήλαις B. E. 6. γοῦν] οὖν E. mox ἡ τοῦ om. V. C. ἐπιπροσθούμένου] ἐπιπροσθουμένη E. 8. Διαφανῆ χιτῶνια — γυναικῶν] Haec leguntur apud Schol. Aristoph. Lysist. 46. Küst. Adde Zon. p. 528. 10. Ἡσαίας] III, 21. 12. Zon. pp. 535. 556. συμφῶνως] συμφῶνως A m. sec. 13. φανεροῖ] add. Lex. Bachm. p. 196. 16. ἐδέσματος] ἐδέσματα V. E. προσπαίζοντα] πρὸς παίζοντος A. προσπαίζοντος B. C. V. E. Edd. ante Küst. προσπαίσεισθαι Zon. p. 534. Gentivum si tuobimur, debet is ad verba iam intercepta ferri; non enim placent absoluti genitivi, quorum structuram firmavi Syntax. p. 474. Deinde Toupius ad orationem supplendam optabat ἄλλως ἔδασκε. 17. ὁ δὲ] ἢ δὲ A. *V. C. quod Portus coniecerat. 18. Διαφέρει] Hunc significatum docte Nasius illustrat in Leon. Diac. p. 253. ἀντὶ τοῦμόν] ἀντὶ τοῦ ἐμόν E. ἀντὶ τοῦ ipse non dubitavi reponere. Subiicit Aldus, περὶ τῶν διαφερόντων πλοῦτων. 21. Zon. p. 534.

Cursus, quo stadium bis decurritur, a carceribus ad metam, et a meta rursus ad carceres. Δολιχοδρόμοι vero vocantur, qui septem stadia decurrunt. Σταδιοδρόμοι duplicem consuebant cursum. Cursus vero qui ὁπλίτης vocatur, is est quo armati certant. Octo autem sunt certamina, stadium, diaulus, dolichus, cursus in armis, pugilatus, pancratiun, lucta, saltus. Διὰυλωνίσειν. Per angustum suere. Διὰυχενίσεισθαι. Elata cervice incidere. Ille vero spiritus et animos militum irritabat, eosque ad ferociam erectis cervicibus ostendendam et pericula prompte adenda exercitationibus provocabat. Διαφανές. Pellucidum dicunt esse proprietatem quandam naturalem transmittendi colores, quae pluribus corporibus insit. et luce quidem absente tantum potentia pellucidum est; actu vero fit pellucidum, luce praesente. sunt autem pellucida non solum aer et aqua, sed multa etiam ex solidis corporibus, ut lapides phengitae, cornua, vitrum, gypsus, alia. est igitur pellucidi natura talis, ut in pluribus subiectis suam

vim habeat, quamvis ab his sit diversa: id quod in aliis qualitatibus cernimus. pellucidum etiam est aeternum illud et celeste corpus, ex quo sphaerae constant. omnes enim sunt pellucidae: unde stellas in coelo inerrante per eas cernimus. et sphaerae quidem pellucidae sunt; non item astra. alia enim ab aliis obscurantur. quare manifesto apparet, obscurari solem intersecto lupae corpore. Διαφανῆ χιτῶνια. Vestes non splendidae, sed tenues, ut corpora mulierum transparent. et Esaias Propheta: Et pellucidae vestes Laconicae. Διαφανῶς. Perspicue. vel cum concentu. Διαφαίνει. Demonstrat. Διαφέρεσθαι. Contendere, rixari. Hunc igitur conservans canis ob frustum aliquod cibi, humi delapsam, secum contendere putans, cum tamen nihil nisi luderet, indignatione motus. Διαφέρει μοι. Ad me pertinet. Διαφερόντως. Eximie. Διαφερώμεθα. Contendamus. Διαφέρων. Apparans. Iustinianus bellum, quod negligenter antea duxerat, nunc summo studio apparavit. Et Διαφῶν-

Διαφερόντων, ἀντι τοῦ ἐπιλέκτων. Πυνθανόμενος τὴν πόλιν ὠχυρῶσθαι, καὶ πληθὸς ἀνθρώπων διαφερόντων εἰς αὐτὴν ἡθροῖσθαι.

Διαφερόσῃ. πληθυνούσῃ. Ὁ δὲ ἔστρατοπέδουσεν ἐν χώρῃ, πάντα τὰ γενήματα διαφερούσῃ. 5

Διαφεύγω. αἰτιατικῇ.

Διαφεῖναι. διαλύσαι. καὶ Διαφεῖς, ἀντι τοῦ 511 ἀπολύσας, ὀρίσας. Ὁ δὲ διαφεῖς τοὺς ἡγεμόνας ἐκίνει τὴν πρωτοπορείαν.

Διαφημίζω ἀεί.

Διαφθείρω. αἰτιατικῇ.

Διαφθονούμενος. Ὁ δὲ διαφθονούμενος Ζήνωνι ἐν ἡσυχίᾳ ἔμενε.

Διάφορα. ἀναλώματα. Θουκυδίδης.

Διαφορά. ἔχθρα.

Διαφορά. τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἢ παραλλαγῇ καὶ ἀνομοιότης.

Διαφορηθῶ. διασπασθῶ. Καὶ Διαφορηθῆ- ναι, ἀντι τοῦ διασπασθῆναι.

Διαφόρημα. τὸ παίγιον. Καὶ Διαφορήσει, διάφορος γενήσεται.

Διαφορήσαι. Τοὺς ἵππους εἶναι ἀγρίους ὑπὸ τε τῷ ἀΐθει τοῦ δεσμοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀπηρημένου 10 βάρους ἐτι μᾶλλον ἀνασοβηθέντας διαφορῆσαι αὐτόν.

Διαφορότης. ἢ διαφορὰ παρ' Ἀιλιανῶν.

Διάφοροι. ἔχθροί. παρὰ τὸ διαφορεῖσθαι τὰς γνώμας. λέγεται δὲ καὶ διάφορον πρᾶγμα, τὸ τίμιον. Ἐστρέβλωσαν δὲ πολλοὺς τούτων, οἷς ἡπί-

1. Πυνθανόμενος τὴν πόλιν ὠχυρῶσθαι.] Fragmentum hoc extat apud Polybium lib. III. c. 18. ut Iac. Gronovius recte observavit. Apud Polybium tamen pro ὠχυρῶσθαι legitur ὀχυρῶν εἶναι. Küst. 3. εἰς αὐτὴν] ἀντι τοῦ εἰς αὐτὴν A. Partem novissimam habet Zon. p. 534. Subsequatur glossa syntactica: Διαφῆρω. τὸ διαλλάσσω. γενικῇ. Τοσοῦτον διαφέρομεν τῶν προγόνων. Δοτικῇ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐχθραῖνον. (ἐχθαίρω E.) Ἰπὲρ οὐ καὶ τότε καὶ νῦν καὶ αἰεὶ ὁμοιοῦσιν καὶ διαφέρεσθαι τοῦτοις. Καὶ Τίτι διαφέρει στιγμή ὑποστιγμῆς; χρόνῳ. Delevi cum V. C. Post sequentem collocat A. Primum exemplum suppeditat Lex. de Synt. p. 135. secundum idem Lex. p. 132. Quorum in illo pro Τοσοῦτον habet τοσοῦτων A. τοσοῦτω E. et Lex. Seg. Vulg. confirmat locus Isocr. de Pace p. 170. C. Continua sunt Demosth. de Corona p. 236, 4. Tertium Τίτι διαφέρει est Dionysii Thracis Art. Gramm. Bekkeri Anecd. p. 630. monente Valckenario in Ammon. p. 48. 4. πληθυνούσῃ] πληθυνούσῃ A. B. E. *V. Med. Zon. p. 534. 6. Om. Küst. silente Gronovio. 7. Διαφεῖναι] Synes. Ep. 121. Τουρ. MS. καὶ om. Zonaras. 8. Ὁ δὲ διαφεῖς τοὺς ἡγεμ.] Et haec sunt verba Polybii lib. VIII. c. 21. (28.) Vide etiam infra v. Κνίφας. Küst. 9. πρωτοπορείαν] πρωτοπορείαν scripsi cum V. E. Zon. et Polybio. 10. Hanc et continuam glossam om. Küsterus; priorem quidem repugnantibus *V. et Zon. p. 536. Vide tamen ne scribendum sit: Διαφημίζω ἄ. Cf. v. Δευφημῶ. 12. Ὁ δὲ] Idem exemplum apud Zon. p. 536. Subsequatur observatio duplex: Διαφθορά. θάνατος. διάλυσις τοῦ συνθέτου σώματος. φθορά, διαφθορά, καὶ καταφθορά. καὶ φθορὰ μὲν ἴσθι σωμάτων νέκρωσις καὶ ἀκίνησις τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ τοῦ χωρισθείσης. διαφθορὰ δὲ διάλυσις σώματος καὶ παντελής (malim παντελής cum Zon. p. 1154.) ἀφανισμὸς καὶ σκαλῆκων κατάρρωμα. καταφθορὰ δὲ ὁ αἰώνιος θάνατος. ἢ παρανομία καὶ παραβάσις καὶ ἀνομία. ὡς τὸ, Ὁ λαὸς ἐφθάρη ἐν ἀνομίαις. καὶ φθορὰν μὲν δέσση (ἀχραντον inserit A.) τοῦ Κυρίου σώμα, διαφθορὰν δὲ οὐ. Horum priora quae continentur illis θάνατος . . . σώματος, quae sola Med. agnoscit, om. A. V. C. Reliqua vero pendunt ab auctoritate nescio cuius scriptoris dogmatici, cui similia tradit Zon. p. 1806. sq. Ea ipsa delevi cum B. E. V. C. tuetur A. in margine. Ceterum monet Küsterus: „φθορὰ διαφθορά, καὶ καταφθ.] Haec et quae sequuntur desunt in edit. Mediolanensi, itemque in 2 MSS. Paris. in tertio vero ad marginem scripta leguntur: quod arguit notam istam a recentioribus ex scriptore quodam excerptam et collectaneis hisce insertam esse.” Primus edidit Aldus, qui horum particulam inculcavit post v. Καταφθῆσθαι. Sub finem ascripsit Gaisfordus: ὡς φησὶ καὶ ὁ μελετῆς Δεβίδ. Ὁδὴ ὄψεται καταφθορὰν ἔταν ἰθὺ σοφούς ἀποθνήσκοντας (Ps. XLVIII, 11.) e cod. Reg. 1852. p. 1. 13. Διάφορα. ἀναλώματα] Vide Casaubonum in Charact. Theophr. (c. 10.) p. 229. Küst. Item intpp. Hesychii. Consentit Zon. p. 524.
1. 2. Iungit haec Lex. Bachm. p. 197. item Zon. p. 516. 4. Διαφορηθῶ] Aristoph. Av. 355. Διαφορηθῆναι] Aristoph. Av. 338. Exempla nonnulla collegit Wesseling. Diod. Sic. XIII, 62. Gaisf. Adde Musgr. in Eurip. Herc. 572. 5. ἀντι τοῦ δ. om. Zon. p. 535. 6. Διαφόρημα] Glossa sacra. V. Zon. p. 528. et Hesychius. 7. γενήσεται] γένηται A. V. C. H. Stephanus: „Dubium esse potest utram det voci διάφορος significationem: sed ego crediderim accipi potius pro eo qui dissidet.” 8. Διαφορήσαι] Philostrat. p. 681. Τουρ. MS. Τοὺς ἵππους εἶναι ἀγρίους] Idem fragmentum legitur etiam supra v. Ἀνασοβηθείς. Vide etiam paulo post v. Διαφορομένης. Küst. Apparet compendium huius loci perperam in glossam posteriorem irrepsisse: quamquam inde lucratur auctoritatem Arriani. Ceterum eadem recurrit orationis labes, quam servat articulum superior, neque removit Pflugk in Zimmerm. Annal. A. 1836. n. 36. ἐπὶ τε τῷ ἀΐθει tentans improspere. 11. Διαφορότης] Vide Pierson. in Moerin p. 128. παρ' Ἀιλιανῶν] Var. Hist. lib. II. c. 21. Küst. 14. Ἐστρέβλωσαν] Eximium hoc fragmentum depromptum est ex Polybio lib. IV. [18, 8.] p. 400. Τὸ δὲ τελευταῖον ἐπισκηνώσαντες ἐπὶ τὰς οἰκίας, ἐξετοιχοῦσάντων μὲν τοὺς βίους, ἐστρέβλωσαν δὲ πολλοὺς τῶν Κυναιθίων, οὓς ἠλπίσαν ἔχειν κερχυμένον διάφορον ἢ κατασκευάσασμα, ἢ ἄλλο τι τῶν πλείονος ἀξίων. Hinc Suidas emendandus est. Τουρ. οἷς ἠπίστησαν] Lego, οὓς ἠπίστησαν: vel οἷς ἠπίστησαν μη etc. Küst. Leg. οὓς ἐπίστησαν. Hemst. ἠπίστησαν defendit Schweighäuserus, ut esset, suspicabantur: frustra. Deinde Küsterus Polybii ignarus haec annotavit: „διάφορον] Suidas vocem διάφορον hic interpretatur τίμιον. Sed rectius et magis

των, delectorum. Audiens urbem esse munitam, et delecta civitatum multitudinem refertam. Διαφερούσῃ. Abundante. Ille vero castra posuit in regione omnium frugum ferace. Διαφεύγω. Iungitur accusativo. Διαφεῖναι. Dimittere. Et Διαφεῖς, qui dimisit, qui solvit. Ille vero ducibus dimissis primum agmen movit. Διαφημίζω ἀεί. Semper celebre. Διαφθείρω. Aptum accusativo. Διαφθονούμενος. Invidens. Ille vero Zenoni invidens quiescit. Διάφορα. Impensae. Thucydides. Διαφορά. Dissidium.

Διαφορά. Quod vulgo dicitur differentia et dissimilitudo. Διαφορηθῶ. Dilacerer. Et Διαφορηθῆναι, dilacerari. Διαφόρημα. Ludicrum. Et Διαφορήσει, diversus fiet. Διαφορήσαι. Equos autem natura feros, et cum essent vinculorum parum tolerantēs, tum onere appenno vehementius incenderentur, eum dilacerasse. Διαφορότης. Aelilianus ponit de differentia. Διάφοροι. Inimici. sic dicti, quod sententiis discrepant. dicitur etiam διάφορον πρᾶγμα. res pretiosa. Multos eorum tormentis cruciarunt, quos su-

στησαν ἔχειν κεκρυμμένον διάφορον ἢ κατασκευά-
σμα ἢ ἄλλο τι τῶν πλείονος ἀξίων.

Διαφορομένης τῆς κρόκης ὑπὸ τῶν ἀλε-
κτρύωνων. ἀντὶ τοῦ διασπωμένης. Ἀρδιανός· Τοὺς
δὲ ἵππους ἀνασοβηθέντας διαφορῆσαι αὐτόν.

Διαφρήσετε. διαφορῆσετε, διαπέμψετε.

Διὰ φροντίδος ἦν αὐτῷ. ἀντὶ τοῦ ἐβου-
λεύετο, ἐσκέπτετο. Αἰλιανός· Ὁ δὲ θεὸς λέγει,
ἐκείνους μὴ πολυπραγμανεῖν, αὐτῷ γὰρ εἶναι διὰ
φροντίδος.

Διαφρυκτοῦν. διαψηφίζεῖν, διακληροῦν.
τὸν γὰρ κύαμον ἐκάλουν φρυκτόν. ἀντὶ δὲ ψήφων
κυάμους ἐφόρον οἱ τῶν Ἀθηναίων δικασταί.

Διαχειρίσαι. φονεῦσαι.

Διαχειροτονία. διάκρισις τις χειροτονίας ἐν 15
πλήθει γινομένης. τοῦτο Δημοσθένης.

572 Διαχεῖται. χαίρει, διαχέεται.

Διαχώρους. τὰ διαστήματα τῶν λόγων. Οὕτω
τε ἀνεπλήρωσε τῇ πυκνότητι τοῦ στρατοῦ τοὺς δια-
χώρους.

Διὰ χρόνου. ἀντὶ τοῦ μετὰ πολὺν χρόνον.

5 Ἄρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνον τί σοι δοκῶ,
ὦ δέσποδ' Ἑρμῆ, τῆς Ὀπίρας κατελάσας;
Οὐκ εἴ γε κυκεῶν' ἐπιπίυις γλήχωνιαν.

καὶ γὰρ οἱ διὰ χρόνον ἐσθίοντες ὀπίωσαν πολλὴν
βλάπτονται, καὶ οἱ συνουσιάζοντες συνεχῶς. οἱ οὖν
10 πολλὴν ὀπίωσαν ἐσθίοντες, ἐὰν γλήχωνα πίωσιν, οὐ
βλάπτονται, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ὀποῦ κατεσθίεσθαι τὴν
καρδίαν. ἵνα οὖν ἡ δριμύτης ἀποσσύφῃ, γλήχωνα
πίνουσιν.

Διάχυσις. χαρά, τέρψις.

Διαπαλάττεσθαι. τὸ διαστέλλεσθαι εἰς
ἔρευναν. τὸ γὰρ ἀπάλακτον ἀδικτον. οὕτως Κρά-
της.

ex mente scriptoris anonymi dixisset ἀργύριον, i. e. pecuniam. Illo enim sensu vocabulum hoc apud Polybium, Dionysium Halicarnasense aliosque scriptores Graecos interdum accipi, paulo doctiores non ignorant." Hanc in sententiam Toupius cum alios locos comparavit, tum Suid. v. Πάνδ' ὁμοια, cui Diogen. Laert. VI, 9. addit Gaisf.

2. πλείονος] πλειόνας A. 3. Διαφορομένης] Aristoph. Lysist. 896. Ὀλίγον μέλει σοι τῆς κρόκης φορομένης Ἰπὸ τῶν ἀλε-
κτρύωνων etc. Küst. Glossa male nata, cum interpretationes, διαφορομένης, διασπωμένης in Scholiis essent propositae. Omnia tamen repetit, δὲ tantum omisso, Zon. p. 535. 4. Ἀρδιανός] Vide supra dicta in v. Διαφορῆσαι. 6. Διαφρή-
σετε. διαπέμψετε] Schol. Aristoph. Av. 193. Διαφρήσετε. διαφορῆσετε, διαπέμψετε. Hinc Suidas sna hausit. Küst. Δια-
φρήσετε secundum ordinem litterarum reposuit Porsonus, libris addicentibus: Διαφρήσεται. διαφορῆσεται. A. Διαφρήσετε. διαφ-
B. E. Διαφρήσετε. διαφ. V. C. Itaque Gaisf. iunxit Διαφρήσετε et διαφορῆσετε: et sic Zonaras p. 536. Emendationem fir-
mat et quae olim ferebatur gl. Ὡς Πυθῶδ' εἶναι, ubi scribebatur διαπέμψεσθε: et vv. Οὐ διαφορῆσετε et Χάος. 11. Δια-
φρυκτοῦν. διαψ.] Confer Hesych. v. Διαφρυκτός et Suidam infra vv. Κυμαεῦσαι et Κυματορῶξ. Küst. Paulo meliora Zon.
p. 536. Haec perperam repeti solebant sub v. Φρυκτός. 13. ἐφόρον] ἐκάλουν *V. Dicendum erat ἐλάμβανον cum Hesychio.
14. Διαχειρίσαι] Διαχειρῆσαι V. C. Dein αιτιατικῆ clam posuit Gaisf. 15. Διαχειροτονία. διάκρισις τῆς] Ex
Harpocratio: ad quem vide Valesium. Küst. διάκρισις τις A. *V. Zon. p. 516. Quos secutus sum aliqua cum dubitatione, sed
ut structurae tamen legibus satisfacere. Hesychius: ἡ τῆς χειροτονίας διάκρισις ἐν πλ. γ. 16. οὕτω] τοῦτο A. B. C. V. E. Edd.
ante Küst. et Pal. Harpocratio, cuius reliqui libri id ignorant. Equidem restitui. Ceterum v. Schömann. de comit. p. 121.
17. Διαχεῖται] Vide Hesychium et v. Διαχευμένο, coll. Zon. p. 549. Subsequatur glossa ab hominibus male industriis com-
pilata: Διαχωρήματα. τὰ διαλείποντα. Ἀρδιανός· Φυλακαὶ δὲ ἐπὶ τὰ διαλείποντα (διαλείμματα E.) τῆς τάφρου ἐτετάχτο.
Ubi Küsterus: „Διαχωρήματα] Supra inverso verborum ordine rectius legitur, Διαλείποντα. τὰ διαχωρήματα. Non enim in
hac nota exponitur vox διαχωρήματα, sed διαλείποντα, quippe cuius gratia locus Arriani a Suida hic adductus est." Delevi
cum V. C. Post διαλείποντα addit E. καὶ παρ' ἱατροῖς τὰ ἐκκρινόμενα ἐκ τῆς γαστρὸς περιττά.

1. διάχωρος habet Eust. in Od. γ. p. 1921, 19. 5. Ἄρ' ἂν βλαβῆναι] Aristoph. in Pac. 711 — 713. Eadem paucis mutatis re-
ocurrunt in v. Βληχωνία: ubi codd. Ἄρ' οὖν. βλαβῆναι] βλαβηθῆναι C. διὰ χρόνον] διὰ πολλοῦ χρόνον V. C. E. B. Edd.
ante Küst. 7. Οὐγ' *V. κυκεῶν'] κενεῶν' C. V. 8. καὶ γὰρ οἱ διὰ χρ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholia-
stae in modo indicatum locum Aristophanis: eademque leguntur supra v. Βληχωνία. Küst. 9. καὶ οἱ] οἱ om. A. 11. ἐποῦ]
οἶνον A. B. C. V. E. Edd. ante Küst. τὴν καρδίαν] Immo potius ὀπίωσαν. Küst. Hunc Bostius reprehendit Animadv. ad
Scriptt. Gr. p. 151. Neuter vidit istud membrum διὰ τὸ . . . καρδίαν ad continuis se iungendum ad praecedens βλάπτοντας perti-
nere. 14. Διάχυσις] Hierocles p. 304. Τουρ. MS. Addit Gaisf. v. Διευαρδάνισε. τέρψις, χαρά Zon. p. 507. 15. V.
Zon. p. 536. διαπαλάττειν et διαπαλάττεσθαι cum eadem interpretatione Hesychius. 16. ἀπάλακτον] Vide quae diximus in
v. Ἀπάλακτον. Mox οὕτως (οὕτω Edd. ante Gaisf.) Κράτης om. E. Κρατινός restituendum ex voce superiore.

spicabantur pretiosum vel eas vel aliquid maioris pretii oc-
cultasse. Διαφορομένης. Liciis a gallis gallinaceis
discerptis. Arrianus: Equos vero turbatos eum distraxisse.
Διαφρήσετε. Transitum concedetis, dimittetis. Διὰ φροντ.
Curae ipsi erat, providebat. Aelianus: Deus vero praecipit,
ne de illis curiosius essent solliciti. sibi enim negotium istud
curae fore. Διαφρυκτοῦν. Suffraglum ferre, sorte divi-
dere. fabam enim vocabant φρυκτόν: quibus in suffragiis fe-
rendis loco calculorum iudices Atheniensium olim utebantur.
Διαχειρίσαι. Interficere. Διαχειροτονία. Suffragio-
rum quae a populo porrectis manibus feruntur distinctio. sic
Demosthenes. Διαχεῖται. Laetatur, gaudio diffunditur.

Διαχώρους. Manipulorum interstitia. Sic autem manipulo-
rum interstitia militibus dense collocatis replevit. Διὰ
χρόνον. Post longum tempus. An putas male mihi fore, do-
mine Mercuri, si post tantum temporis intervallum Oporam
subigam? Non, si potionem pulegii assumpseris, qui enim
post longum temporis intervallum multa poma edunt, valetudi-
nem suam laedunt; item qui crebro coitu venereo utuntur. at pe-
porum esus valetudini non nocet, si pulegium bibatur. nim-
rum acri pomorum succo stomachus consumitur. ut igitur acri-
monia aliqua humores astringantur, pulegium bibunt. Διά-
χυσις. Laetitia, voluptas. Διαπαλάττεσθαι. Dimitti
ad scrutationem. ἀπάλακτον enim intactum vocatur. ita Crates.

Διάψαλμα. μέλους ἐναλλαγή.
Διαψᾶν. διορύττειν, διασκαλεύειν. Κελεύ-
σαι πάντας διαψᾶν τὴν ἄμμον, καὶ ποιεῖν βοθύνους
εὐμεγέθεις.

Διαψαίρουσι. διαπνέουσι. ψαίρειν γὰρ τὸ δ
πνεῖν οἱ ναυτικοὶ λέγουσι.

Διαψεύδονται. ἐκπίπτουσι, ἀποτυγχάνου-
σιν. Διὸ τοῦ μὲν καλοῦ διαψεύδονται, τοῦ δὲ
παρ' αὐτοῖς συμφέροντος ὡς ἐπίπαν οὐκ ἐπιτυγχά-
νουσι.

Διαψηφίσις, καὶ ἀποψηφίσις. οἱ πολῖται
συνίασιν ἕκαστοι κατὰ τοὺς αὐτῶν δήμους, καὶ περὶ
τῶν αἰτίαν ἐχόντων ἢ παρεγγεγραμμένων εἰς τὴν πο-
λιτείαν ψήφον φέρουσι κρύβδην· ὅλον Ἀχαρνεῖς
περὶ Ἀχαρνέων, καὶ περὶ Ἐλευσινίων οἱ Ἐλευσῖνοι, 15
καὶ οἱ λοιποὶ δημόται παραπλησίως. καὶ τοῦτο
διαψηφίσις καλεῖται. οἱ μὲν οὖν πλείονων ψήφων
τυγχάνοντες ἀναμφισβητήτως τὴν πολιτείαν ἔχου-

σιν. ὅσοι δ' ἂν ἐλάττονας ψήφους λάβωσιν, οὐκέτι
νομίζονται. καὶ τοῦτο ἐστὶν ἡ ἀποψηφίσις.

Διαψηφίσις. ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δήμοις
ἐξετάσεων, αἱ γίνονται περὶ ἕκαστου τῶν δημοτενο-
μένων, εἰ τῷ ὄντι πολίτης καὶ δημότης ἐστὶν ἢ ξέ-
νος ὢν παρεγγεγραπται.

Διβητήσια. διαβίκια.

Διγῆρες. οἱ λαμπροί, ἢ οἱ στρουθοί.

Δίγλωσσος. ὁ δύο γλώσσας ἐπιστάμενος.

10 Ἀνάχαρις Σκύθης ἦν, μητὸς δὲ Ἑλληνίδος. διὸ
καὶ δίγλωττος ἦν· ὃς ἔθηκε νόμους Σκύθαις.

Δίγνωμος. ὁ ἐπαμφοτερίζων τῇ γνώμῃ. 573

Διδαξάμενος. τελέσας τι ὑπὲρ ἑτέρου διδα-
σκάψ.

Διδάξομαι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἄλλ' εὐξάμενος τοῖσιν θεοῖς διδάξομαι.

ἀντὶ τοῦ διδαχθῆσομαι. νῦν μὲν παθητικὸν ἀπο-
δεκτέον, τουτέστι, διδαχθῆσομαι. ἐστὶ δὲ τῶν μέ-

1. **Διάψαλμα**] Vid. intpp. Hesychii et Tittm. in Zon. p. 527. Suidam deceperit. Vid. Διαμυσάμενος. Hemst. Tuetur Zon. p. 536. subiungens καὶ διαψᾶν ἀντὶ τοῦ ὁμαλίζειν. διορύττειν V. C. 5. **Διαψαίρουσι**] Vox haec legitur apud Aristophanem Av. 1714. ad quem locum Suidam hic respexisse puto. Küst. Zon. p. 530. Eadem et copiosius Etym. M., Paulo clarius Hesych. καὶ ψαίρειν λέγομεν, δταν ἐλαφρῶς διαπνέται τὸ ἴσθλον. 7. Zon. p. 536. γενικῇ ἀντὶ ἐκπίπτουσι clam inculcavit Gaisf. Cf. Lex. de Synt. p. 135. 9. παρ' αὐτοῖς etsi fateor defendi posse, tamen suspectum habeo. 11. **Διαψηφίσις, καὶ ἀποψηφίσις**] Vide omnino Petitum in commentario ad Leges Att. p. 134. et Scaligerum ἐν Συναγωγῇ ad Olympiadem XC, 2. itemque Suidam supra v. Ἀποψηφισθέντα, et infra v. Ἐκλειψις. Küst. Breviter haec tradiderunt Lex. Rhet. pp. 186. 236. et Appendix Photii p. 666. Rem qui diseruerint eiusque proprietatem memoravit Schömannus in Isaeum p. 478. sq. Gaisfordus attulerat Meierum de bon. damn. p. 78. seqq. et Clinton. Fast. Hellen. a. 346, 3. 12. **ἕκαστοι**] ἕκαστος A. B. C. V. E. Edd. vet. Latet accurata temporis significatio. 13. **παρεγγεγραμμένων**] **παρεγγεγραμμένων** C. V. 14. **Ἀχαρνεῖς**] Lacuna post h. v. in A. 15. **Ἐλευσινίων**] Ἐλευσίνων V. C. Ἐλευσῖνοι (om. oi, quod abesse debet) περὶ Ἐλευσινίων E. 16. **ἀναμφισβητήτως**] ἀμφισβητήτως B. E. pr. ἀναμφισβήτως C. Med. 3. **Διαψηφίσις.** ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δ.] Ex Harpocrate. 6. **παρεγγεγραπται**] **παρεγγεγραπται** B. E. C. Edd. vet. et Zon. p. 517. 7. **Διβητήσια**] **Διαβητήσια** B. E. **διαβίκια**] Sic *V. διβίκια A. B. et pro glossa Zon. p. 524. διβύκια MS. 177. sive Lex. SGerm. apud Bastium post Gregor. p. 921. 8. **Διγῆρες**] στρουθοὶ solum pro interpretatione Hesychius sub νν. Διγῆρες et Διγῆρες. Vide supra glossam expulsam Διγῆρες. 10. **Ἀνάχαρις Σκύθης ἦν**] Repetit hic locus infra v. Σκύθης. [Quo per fraudem irreperat.] Decerptus autem est ex Laertio in Anachars. ubi ita legitur: Ἀνάχαρις ὁ Σκύθης, Γνούρου μὲν ἦν υἱός, ἀδελφὸς δὲ Καδοῦδου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως, μητὸς δὲ Ἑλληνίδος· διὸ καὶ δίγλωττος ἦν. οὗτος ἐποίησε τῶν τε παρὰ τοῖς Σκύθαις νομίμων καὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν, εἰς ἐτέλειαν βίου καὶ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον, ἐπὶ δὲ ταξία. Confer etiam Suid. v. Ἀνάχαρις. Voce autem Δίγλωσσος utuntur Graeci ad significandum interpretem, sive qui plures linguas callet. Usurpatur etiam Δίγλωσσος in sensu deteriori apud Socratem Hist. Eccles. 1, 23. ubi minus honorifice de Eusebio Caesariensi ait: ἐξ ὧν καὶ δίγλωσσου δόξαν ἐκτήσατο, διὰ τὰς αἰτίας λέγειν ἐκκλήτων, μὴ συνευδοκῆν τοῖς ἐν Νικαίᾳ συνέθετο. Toup. I. p. 129. Adde Menag. in Laert. I, 101. 11. **δίγλωττος**] **δίγλωσσος** E. cum altera gl. 12. **Δίγνωμος**] Gl. om. E. tenet Zon. p. 506. 13. **Διδαξάμενος**] Sic Timaeus p. 83. et Zon. p. 543. Cf. Schol. Luclani in Somnii principium. 15. **Ἀριστοφάνης Νεφέλαις**] V. 127. ubi vide Scholiastam, cuius verba hic more suo Suidas descripsit. Küst. 16. **τοῖσι**] τοῖς B. V. C. Scripsi τοῖσιν θεοῖς: nam θεοῖσι libri praeter E. qui θεοῖς. 17. **ἀντὶ τοῦ διδαχθῆσομαι** etiam Zon. p. 543. νῦν μὲν — διδαχθῆσομαι om. C.

Διάψαλμα. Cantus immutatio. **Διαψᾶν.** Perfodere, effodere. Iussisse omnes effodere arenam, et magnas fossas facere. **Διαψαίρουσι.** Perfiant. ψαίρειν enim nautae dicunt, quod est flare. **Διαψεύδονται.** Excidunt, frustrantur. Quare neque honesti rationem assequuntur, neque eius, quod ipsis utile videtur, compotes sunt. **Διαψηφίσις,** et ἀποψηφίσις. Singulorum pagorum cives suis in territoriis conveniunt, ut de iis qui criminis alicuius suspecti habentur, aut in civium album falso relati sunt, clam suffragia ferant: velut Acharnenses de Acharnensibus, Eleusini de Eleusiniis, et pariter reliqui populares de suis civibus. id vocabatur διαψηφίσις. iam qui plura suffragia consequuntur, ius civitatis praeter controversiam retinent; qui pauciora,

non amplius censentur cives. id vero appellatur ἀποψηφίσις. **Διαψηφίσις.** Proprie dicitur de exploratione, quam singuli pagi de curialibus suis instituunt, utrum quis revera civis sit et curialis, an peregrinus et civibus falso ascriptus. **Διβητήσια.** Diabicia. **Διγῆρες.** Illustres. vel passeres. **Δίγλωσσος.** Qui duas linguas novit. **Anacharsis erat Scythia, at matre Graeca natus, et ideo bilinguis: qui etiam Scythia leges tulit.** **Δίγνωμος.** Homo ancipitis mentis. **Διδαξάμενος.** Qui magistro pro altero instituendo mercedem solvit. **Διδάξομαι.** Erudiendum me alteri tradam. **Aristophanes Nubibus: Sed deos precatus magistro erudiendum me dabo.** hic διδάξομαι passive accipiendum est, pro διδαχθῆσομαι. est autem verbum medium, quod formam

ων· παθητικὸν μὲν γὰρ ἔχει τὸν σχηματισμὸν, ἐνέργειαν δὲ δηλοῦ. εἴποι γὰρ ἂν διδάξομαι τὸν νόον φιλοσοφεῖν κυριώτερον ἢ διδάξω. διδάξω μὲν γὰρ ὁ διδάσκαλος ἐρεῖ· διδάξομαι δὲ ὁ πατήρ καὶ πᾶς ὁ παραδιδὸνς ἕτερον μανθάνειν. δυνατὸν οὖν καὶ νῦν 5 τὸς γ'. μὲν εἶναι τὸ αὐτό· ἴν' ἢ νοούμενον, διδάξομαι, ἐπεὶ οὐ τὸν νόον, ἔμαντόν. τοῦ μέτρου οὐκ ἐπιτρέποντος εἰπεῖν ἔμαντόν διδάξας, ἔφη, αὐτός, βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον.

Διδασκαλεῖον. τὸ σχολεῖον. Διδασκάλιον 10 γράμματα ζ'. δέ, αὐτὸ τὸ μάθημα.

Διδάσκαλον. ἰδίως διδασκάλους λέγουσι τοὺς ποιητὰς τῶν διθυράμβων, ἢ τῶν κωμωδιῶν, ἢ τῶν τραγωδιῶν. καὶ Σοφοκλῆς.

Οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν διδασκάλων λόγοισι γίνονται κακοί, Διδάσχω. αἰτιατικῇ Διδαχή. ἀντι τοῦ διδασκαλία. Ἡρόδο- Δίδημι. τὸ δεσμεύω. Διδίας. ὄνομα κύριον. Δίδραχμον. συντέλεισι, εἰσφορά, λαιτουργία. ἔχει δὲ τὸ δίδραχμον οὐγγίας ζ'. κ' ὀβολοί. Δίδωμί σοι. παρέχω σοι. Δίδυμαῖος. Δίδυμον ξύλον. ἢ παρὰ Ῥωμαίοις φούρα. Εὐρών δὲ Ἰλλοῦς τὸν φθορέα, ἐκρέμασεν ἐπὶ διδυ-

1. καὶ παθητικὸν μὲν] καὶ debetur Küstero. Sed γὰρ post μὲν addunt A. V. C. 2. ἂν τις] τις inculcatum a Küstero delevi: nam praestat εἰποις refugii. Schol. breviter, διδάξομαι δὲ τὸν νόον κτλ. 5. δυνατὸν οὖν] δυνατὸν μὲν οὖν E. omisso μοι μὲν. Schol. δύναται οὖν καὶ νῦν εἶναι τὸ αὐτό, quod praefendum. 7. τοῦ μέτρου οὐκ ἐπιτρέ.] Totum hunc locum sic constitute et lege: τοῦ δὲ μέτρου οὐκ ἐπιτρέποντος εἰπεῖν, διδάξομαι ἔμαντόν· ἔφη, διδάξομαι, αὐτός βαδίζων etc. Küst. Rectissime Küsterus, nisi quod omisit διδάξομαι post νοούμενον insertum huc revocare. Simili ratione iuvandus Scholiastes, ubi Suidam Hermannus neglexit: διδάξομαι, ἔφη, ἅτε βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. τὸ δὲ ἔμαντόν λείπει, τοῦ μέτρου οὐκ ἐπιτρέποντος. ἐπιτρέποντος] ἐπιτρέποντος E. 8. διδάξας] διδάξω E. ἔφη] ἔφη B. Tum καὶ ante αὐτός delevi cum A. B. E. C. Quo facto superest ut refugamus: ἔμαντόν διδάξομαι, διδάξομαι, ἔφη, αὐτός, βαδ. Ac distinxī post αὐτός. βαδίζων] βαδίζων V. E. C. 10. Διδασκάλιον — μάθημα om. C. Vid. Zon. p. 528. Herod. Epim. p. 268. et Theodosii Gramm. p. 71. 12. Διδάσκαλος] Διδάσκαλον A. B. *V. C. E. Edd. ante Küsterum, haec annotantem: „Ex Harpocrate." Huius autem loci ampliore enarrationem et illustrationem reperiet lector apud Casaubonum in Athen. lib. VI. c. 7. ubi prolixo et docto de significatione vocis διδάσκαλος et διδασκαλία disputat." 13. διθυράμβων] διὰ θυράμβων A. 14. τραγωδιῶν] τραγωδιῶν A. V. C. Med. Pal. Harp. Vulgatum firmat omnino Etym. M. p. 272. Σοφοκλῆς] Philoct. 387. sq. Deinde glossam ex Etym. M. confectam, quam habet A. in margine, delevi cum V. C. Διδάσκαλος. δαῖω, τὸ μανθάνω, δαῖω, δαῖω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἰ δάω, ἐπεὶ τὰ εἰς ἄνω κοινωλεπτούμενα οὐ θέλουσι διφθογγὸν ἔχειν· ἀναδιπλασιασμοῦ διδάσχω, καὶ ἐξ αὐτοῦ διδάσκαλος. Ubi pro καὶ ἀποβολῇ male πλεονασμῷ τοῦ α καὶ ἀποβολῇ E. deinde scribens κατὰ ἀναδιπλασίον.
3. Gl. tacite posuit Gaisf. 4. Ἡρόδοτος] III, 134. adde V, 58. οὕτως Ἡρόδοτος Zon. p. 517. 6. Δίδημι] Vid. Porson. in Homer. Od. μ. 54. Schaefer. in Gregor. de Dial. p. 620. Gaisf. 7. Διδίας] Gl. om. C. agnoscit Zon. p. 506. Deinde sustuli cum A. V. C. Διδός. διδόντος, ἢ καὶ διδόντος. 8. Δίδραχμον] Pertinet gl. ad LXX. interpretes S. S. Vid. Drus. in Genes. XX, 16. ad Hesychium citatum, necnon Schleusner. Lex. Vet. Test. Gaisf. 9. οὐγγίας ζ'] Passime. Corrigendum enim est ex Hesychio, τὸ τέταρτον τῆς οὐγγίας, i. e. quartam partem unciae. Vide rei numariae scriptores. Küst. Γθ ζ̄

ὀβολοί A. V. ου ζ̄ E. Sed laborat oratio, cui facile subveniamus, Zon. p. 524. viam monstrante, ut ἔχει δὲ τὸ δίδραχμον ad novissimum γράμματα ζ' revocentur. κ' ὀβολοῦς] Immo potius β' ὀβολοῦς, i. e. duodecim. Tot enim duae drachmae Atticae continebant. Küst. Vulg. firmavit Gaisf. allato Levit. XXVII, 25. εἴκοσι ὀβολοί ἐσται τὸ δίδραχμον: nec dubitare sinit Hesychius v. Δραχμή. 10. γράμματα] δραχμὰτα C. 11. Δίδυμαῖος] Vide vel Schol. Clem. Alex. T. IV. p. 112. Deinde cum A. V. (qui post Δίδυμοι addunt, Διδυμίας καὶ ὁ δ. ἂ. Ἀσωπόδαρος ἔ. σ. σωμάτων δ. ubi σώματος *V.) delevi glossam ex v. Ἀσωπόδαρος confectam: Διδυμαχίας. ὄνομα κύριον. Ὅτι Ἀσωπόδαρος καὶ Διδυμαχίας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐπὶ συμκρότητι σώματος διεβέβλητο. 13. Δίδυμον ξύλον] Lipsius in libello de Cruce δίδυμον ξύλον crucem significare putat, reprehenditque Suidam, quod verba ista de furca Romanorum exponat. Sed interpretationem Suidae contra Lipsium recte defendit Casaubonus adversus Baronium Exercitt. XVI, 77. quem consule. Küst. Quem non poenituit eandem annotationem recodere sub v. Ἰλλούστον, quam ex hoc loco propter nominis observationem studiosi homines derivarunt. Ceterum huc referendum et ambigue dictum apud Theonem Progymn. c. 5. p. 214. ed. Walz. et simillimus sermo Iosuae 8, 29. 14. Εὐρών δὲ Ἰλλούστον φθορέα] Locus hic emendatur infra v. Ἰλλούστον: quo lectorem remittimus. Küst. Non dubitavi nulla opera refingere Ἰλλοῦς τὸν φθ. εἶρον *V.

quidem habet passivam, at actionem significat. magis enim proprie dixeris, διδάξομαι τὸν νόον φιλοσοφεῖν, quam διδάξω. nam ipse magister dicit διδάξω: at pater et quicumque aliquid in disciplinam alteri tradit, διδάξομαι. Itaque hic eodem modo valet, ut sit sensus, me ipse, quoniam alium non potui, docendum tradam, quoniam tamen metrum non permittebat, ut diceret διδάξομαι ἔμαντόν, dixit tantum διδάξομαι, docendum magistro me dabo ipsum, Indum litterarium frequentans. Διδασκαλεῖον. Scholia. Διδασκάλιον vero ipsa disciplina. Διδάσκαλον. Peculia-

riter διδασκάλους vocant poetas dithyrambicos, vel comicos, vel tragicos. Sophocles: *Homines immodesti magistrorum sermonibus mali evadunt.* Διδάσχω. Accusativo iungitur. Διδαχή. Disciplina. Herodotus libro tertio. Δίδημι. Ligo. Διδίας. Nomen proprium. Δίδραχμον. Collatio, tributum, pensio publica. habet autem didrachmum quartam partem unciae, obolos viginti, scrupulos sex. Δίδωμί σοι. Praebeam tibi. Δίδυμον ξύλον. Geminum lignum, quod Romani furcam appellant. Cum autem illius stupratorem invenisset, *οὐμῇ ex furca su-*

μον ξύλου. — Οὗς δὲ ζῶντας ἐκ διδύμων ξύλων ἀπαρτῶν.

574 Δίδυμος, Ἀτῆιος, ἢ Ἀττιος χρηματίσας, φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός. Πιθανῶν καὶ σοφισμάτων λύσεις ἐν βιβλίοις β'· καὶ ἄλλα πολλά.

Δίδυμος, Διδύμου ταριχοπάλου, γραμματικὸς Ἀριστάρχειος, Ἀλεξανδρεὺς, γεγωνὸς ἐπὶ Ἀντωνίου καὶ Κικέρωνος, καὶ ἕως Ἀδούστου· Χαλκέντερος κληθεὶς διὰ τὴν περὶ τὰ βιβλία ἐπιμονήν. φασὶ γὰρ αὐτὸν συγγεγραφεῖν ὑπὲρ τὰ τρισχίλια 10 καὶ πεντακόσια βιβλία.

Δίδυμος νέος. Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικὸς·

δς ἐσοφίστευεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραψε Πιθανά· Περὶ ὀρθογραφίας· καὶ ἄλλα πλείστα καὶ ἄριστα.

Δίδυμος, ὁ Κλαύδιος χρηματίσας, γραμματικὸς. περὶ τῶν ἡμαρτημένων παρὰ τὴν ἀναλογίαν 5 Θουκυδίδη, Περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίους ἀναλογίας, Ἐπιτομὴν τῶν Ἡρακλέωνος· καὶ ἄλλα τινά.

Δίδυμος, ὁ τοῦ Ἡρακλείδου, γραμματικὸς· δς διέτριψε παρὰ Νέρωνι, καὶ ἐχρηματίσατο· μουσικὸς τε ἦν λίαν καὶ πρὸς μέλη ἐπιτήδειος.

Δίδυμος, Ἀλεξανδρεὺς. Γεωργικὰ ἐν βιβλίοις ιε΄.

{Δίδυμος καὶ ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς.}

1. Οὗς ζῶντας] οὗς δὲ ζῶντας A. C. *V. 3. Δίδυμος] Eadem fere de Didymis Eudocia, philosophum tradens p. 135. grammaticos vero p. 133. tandem Georgicorum scriptorem p. 128. Ἀτῆιος ἢ Ἀττιος] Platonius. Scrib. Ἀττιος. Scripsit opinor peri τῶν αἰτιῶν. Notus versiculus Ἀττιος ὁ γράψ. αἰτ. Καλλιμάχος. Vid. Euseb. Praep. p. 545. An Ἀτίσιος? Ionsius p. 318. Tourpi commenta domestica. Ἀτῆιος] Ionsius de Scriptor. Hist. Phil. lib. III. c. 1. pro Ἀτῆιος hic legendum censet Ἀρείος, fretus auctoritate Eusebii, qui lib. XV. Praep. Evang. c. 15. Didymi cuiusdam Ἀρείου mentionem facit. Sed cum non satis constet, utrum Didymus ille idem sit cum eo, de quo Suidas hic agit, coniecturam hanc in medio relinquo. Praeterea etiam si daretur, et Suidam et Eusebium de eodem Didymo loqui, incertum tamen foret, utrum Suidas ex Eusebio, an vero Eusebio ex Suida emendandus esset. Küst. Cum Ionsio consentit ut par fuit Reinesius. Nam quod sequitur ἢ Ἀττιος, ab Eudocia praetermissum, nihil nisi correctionem affert mendosi Ἀτῆιος. 6. Δίδυμος, Διδύμου ταρ.] Hic est celebris ille Didymus, cuius grammatici veteres et enarratores poetarum Graecorum tam creberrimam mentionem faciunt. Fuit vir singularis industriae et φιλοπονίας, scripsitque commentarios in plerosque poetas Graecos: itemque in praecipuos oratores veteres, ut constat ex Harpocrate, qui ὑπομνήματα eius in Demosthenem, Isaeum et Hyperidem laudat. Praeterea ἐν τῷ περὶ διεσφορίας λέξεως citatur a Schol. Aristoph. Av. 769. et Athen. lib. IX. p. 368. Ἐν ταῖς περὶ Ἴωνα ἀντιεξηγήσειν ab eodem lib. XIV. p. 634. Ἐν τῷ περὶ τοῦ ἀρχτεύειν καὶ δεκατεύειν [immo περὶ τοῦ δεκατεύειν] ab Harpocrate v. Δεκατεύειν. Ἐν ἐβδόμῃ τῆς ἀπορομένης λέξεως ab eodem v. Δερμιστής. Ἐν τῷ περὶ Ἀσυχίων ποιητῶν ab Etymologo v. Ἰεροσφδία. Ἐν Συμποσιακοῖς a Stephano Byzantio v. Ἥτια, Laertio in Demetrio segm. 76. Etymologo v. Σκολιά, et Clemente Alexandrino Strom. lib. IV. p. 381. Ἐν τῇ περὶ τῶν ἀξίων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφῇ a Plutarcho in Vita Solonis. Praeterea vocabula comicorum et tragicorum eum collegisse et exposuisse discimus ex praefatione Lexici Hesychiani et Harpocrate v. Ξηραλοφίτην. Küst. E libris, quos τραγωδομένης λέξεως scripsit, aliquid affert de Acheloo ex Euripide Macrobo. V, 18. Didymus in libris ἐξηγήσεως Πινδαρικής laudatur a Lactantio de Fals. relig. 1, 22, 9. Didymus sex libros in Ciceronem composuit, sillographos imitatus, maledicos scriptores, qui tamen libri doctarum aurium iudicio sunt improbi: Politian. Miscell. c. 1. ex Ammian. Marcell. XXII, 16. Reines. (Qui nonnulla habet cum Küstero communia.) Adversus eum scripsit Suetonius in libro περὶ τῆς Κικέρωνος πολιτείας. Vid. Τράγκυλλος. Ἀπὸν Ἀδύμου τοῦ μεγάλου θρεπτός Suid. Hemst. Adde Clinton. F. H. T. III. p. 205. Nec praetereunda glossa Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός. 7. Ἀριστάρχειος] ἀριστόχειρ E. Id nomen admonet operae criticae, quam Didymus posuerat in copiis Aristarcheis de scriptura Homeri colligendis diiudicandisque, hoc est, librorum περὶ τῆς Ἀριστάρχειου διορθώσεως, ab Lehrstio de Aristarchi stud. Hom. p. 19. sqq. diligenter explicatorum. Ἀντωνίου] Ἀντωνίου B. K. Edd. ante Küst. 8. Κικέρωνος] Νικέρωνος B. E. 9. κληθεὶς] ἐπικληθεὶς E. 10. συγγεγραφεῖν ὑπὲρ τὰ τρισχίλια] Idem testatur Athenaeus lib. IV. p. 139. Küst. τρισχίλια καὶ] om. B. V. E. Med.
1. ἔγραψε — ἄριστα] Incerta horum titulorum fides. Nam primum quin Πιθανά ad Didymum Aereum debeant redire non ambigimus. Deinde Περὶ ὀρθογραφίας etsi nolim aspernari, περὶ γεωγραφίας tamen scripsit Paris. ap. Brequign. p. 16. Denique καὶ ἄλλα πλείστα καὶ ἄριστα quis dubitet Aristarcheo laudatissimo vindicare? accedit quod Eudocia nescit πλείστα καὶ ἄριστα. Contra suspicamur totum argumentum, quod gl. Δίδυμος ὁ Κλαύδιος continetur, ad Didymum iuniorem pertinere: cuius memoria his fere finibus, nisi fallor, debuit circumscribi: Δίδυμος ὁ Κλαύδιος χρηματίσας, Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικὸς· δς ἐσοφίστευεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραψε περὶ ὀρθογραφίας· περὶ τῶν ἡμαρτημένων κτλ. Praeterea volumus ab aliis exquiri, Didymusne Heraclidis F. idem qui Claudius fuerit. 3. ὁ om. *V. qui hanc partem postpositi narrationi de Didymo Heraclidis. χρηματίσας om. V. 4. παρὰ τὴν] περὶ τὴν E. 6. Ἐπιτομὴν τοῦ Ἡρακλέωνος] Ἀξίσις Ἡρακλέωνος scripsit Longinus, teste Suida. Tourp. MS. τῶν Ἡρακλέωνος A. E. Med. et Eudocia. Cf. v. Δημοσθένης Θοῦξ. Heraclionem Glauci filium (quem infra Suidas posuit) cum Didymo iungit Steph. Byz. v. Ἀρέθουσα. 7. Δίδυμος, ὁ τοῦ Ἡρακλ.] Eius opinor Heraclidis, qui Didymi Chalcenteri disciplina fuerat usus. Buccinae referri possit locus quidam a Bekk. Anecd. p. 1449. decerptus non ausim definire. 8. παρὰ Νέρωνι] Eudocia: ἐπὶ Νέρωνι, οὐ μόνον γραμματικὸς, ἀλλὰ καὶ ἐς τὸ ἄκρον μουσικὸς καὶ πρὸς μέλη λίαν ἐπιτ. 10. Δίδυμος Ἀλεξ.] V. Fabricii B. Gr. T. XIII. p. 141. Eius Georgica diligenter ab Geoponicorum opifce adhibentur, quamquam abest diligens librorum distinctio. 12. Δίδυμος — Θωμᾶς] Notavi glossam ab V. omissam. Perversum est καὶ ὁ.

spendit. — Alios autem vivos ex furcis suspendens. Δίδυμος. Didymus, Aereus cognominatus, philosophus Academicus. scripsit Probabilia et Sophismatum solutiones libris duobus: et alia multa. Δίδυμος. Didymus, Didymi salesmentarii filius, Alexandrinus, grammaticus Aristarchus, qui vixit temporibus Antonii et Ciceronis usque ad Augustum. Chalcenterus vocatus, propter assiduitatem, qua versabatur in libris, atunt enim eum plus tria millia et quingentos libros conscripsisse. Δίδυμος. Didymus iunior, Alexandrinus, grammaticus, qui Romae eloquentiam Suidae Lex. Vol. I.

docuit. scripsit Probabilia: De Orthographia: et alia plurima eaque optima. Δίδυμος. Didymus, cognomento Claudius, grammaticus. scripsit de iis quae praeter analogiam a Thucydide commissa sunt. De Analogia Linguae Latinae. Epitomen Heraclionis: et alia quaedam. Δίδυμος. Didymus, Heraclidae filius, grammaticus, qui apud Neronem vixit, et divitias sibi comparavit, et musicus fuit insignis et ad carmina componenda aptus. Δίδυμος. Didymus Alexandrinus. De re rustica libros XV. scripsit. [Δίδυμος. Apostolus Thomas cognominatus est Didymus.]

Δίδυμοι. συνήθως ἡμῖν καὶ οἱ συμφνεῖς, ἰδίως οἱ μόνου· ἢ δισσωῶς· καί,

Ἀδλοῖσιν διδύμοισι.

Διαινεσθαι. βρέχεσθαι. διαίνω γὰρ τὸ ὑγραίνω.

Διαίρεσις. ἢ διαχώρισις.

Διαιωνεῖ. δι' αἰῶνος παραμενεῖ.

Διαίρων. ἀναπτύσσων, δοκιμάζων, καὶ διακρίνων τὰ πράγματα, καὶ οἷον διαίρειν αὐτῶν ποιῶν.

Δίαιτα. ἢ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τροφή. καὶ ἡ κρίσις. Τὴν τῶν ἐγκλημάτων δίαιταν ἐπίτρεψον ἄλλοις.

Διαίταις. ταῖς χωρὶς δικαστηρίου κρίσει.

Διαιτῆς οὖν ἐν ἡδονῇ καὶ τύφῳ τιθεμένης τὸ καλὸν ἐπὶ ἐθᾶς γενόμενος, καὶ τὴν ὑποτυφομένην ἀλαζόνειαν

ἐπὶ τῇ βασιλικῇ παραδοκίᾳ διὰ τῶν προσώπων ἀπεμφαίνων, ἀκροβατεῖν τε ἤρξατο καὶ μετέωρον τὸν ἀνέχον αἰρεῖν, καὶ συλλήβδην φάναι, προσέχων πᾶσιν ὡς περ οἰκέταις ἀνθρώποις.

6 Διαιτηῆσαι. κρίναι, γρῶναι. Καὶ Διαιτητῆς, ὁ κριτής.

Διαιτητάς. τοὺς ὑπὲρ πενήκοντα ἔτη γεγονότας καὶ καθαρὸς πάσης αἰτίας ὑπειλημμένους, ἀπὸ τοῦ ληξιαρχικοῦ γραμματείου κληρώσαντες, τὰ 10 τῶν πολιτῶν διαιτῶν ἐποίουν. Ξένοις μέντοι γε ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν οὐ συγκεχώρητο. ἔξεστι δὲ τοῖς μεμφομένοις δίαιταν ἐκκαλεῖσθαι τὸ δημόσιον δικαστήριον.

Διαιτηταῖς. ἕτεροι παρὰ τοὺς δικαστάς εἰς 15 σιν οἱ διαιτηταί. οἱ μὲν γὰρ ἐν δικαστηρίοις ἐδίκα-

1. Δίδυμοι.] Spectare videtur ll. ψ'. 641. Schol. Ven. v. 638. Ἀριστοταρχος δὲ διδύμοις ἀκούει οὐχ οὕτως ὡς ἡμεῖς ἐν τῇ συνήθει ἰσοπέδον, οἱοὶ ἦσαν καὶ οἱ Διόσκουροι, ἀλλὰ τοὺς διφνεῖς, δύο ἕχοντας σώματα. Etym. M. p. 272, 31. Διδύμοις. παρα τῷ ποιητῇ ἀκροβόλος (insere h. v. e. MS. Dorvill. ubi compendiose ἀκ') διδύμοις τοὺς διφνεῖς, ὡς ἀδλοὶ διδύμοι· διδυμάονας δὲ οὐδ' ἡμῖς διδύμοις. Gaisf. Afferri debuerat Tollius in Apollon. p. 224. ἰδίως οἱ μόνου· ἢ δισσωῶς· καὶ Ἀδλ.] Locus hic corruptus est, quem, si mei arbitrii res sit, sic legerim: ἰδίως Ὅμηρος ἀντὶ τοῦ, οἱ δισσοί. ὡς τὸ, Ἀδλοῖσι διδύμοισι. Apud Homerum enim Odys. τ'. 227. ubi verba citata leguntur, διδύμοι sumitur pro δισσοί, vel ut Scholiasta exponit διπλοῖ. Pro οἱ μόνου autem legendum esse Ὅμηρος nemo mirabitur, qui sciat nomen illud, quod brevitate plerumque in veteribus codicibus scribi solet, imperitos librariorum saepe corrupisse, et nunc in δμωις, ut infra v. Ἔδος [et v. Γηραιός], nunc in δλωις, ut v. Ἰδμεν, nunc in ὁμωις, ut v. Ἀιδνός, nunc in alias voces affines detorsisse. Küst. Qui debuit afferre postmodum ab ipso deprehensum, λέγουσι μόνον in v. Ἐνήλην natum ex λέγουσιν Ὅμηρος. Mirabilis etiam τὸ οἷον, quod olim fuit τὸ Ὅμηρικόν, apud Hesychium v. Κυλαίων. Dissentit Toupius, frustra: „Lego (inquit), καὶ οἱ συμφνεῖς διδύμοι. ἢ δισσοί, ὡς καὶ Ἀδλοῖσι διδύμοισι. Vide Hesych. v. Διδυμάονες." Nos assumpta Küsteri coniectura sic arbitramur satis locum redintegrari: συνήθως ἡμῖν [οἱ ἀδελφοί.] καὶ οἱ συμφνεῖς ἰδίως. Ὅμηρος, ἢ δισσοί, ὡς καὶ, Ἀδλοῖσιν (Ἀδλοῖσι Edd.) δ. Apud Apollonium expulsis sub finem διδύμοι λέγονται corrigendum videtur: Διδυμάονες καὶ διδύμοι λέγονται ἀδελφοί κτλ. Similiter Hesychius iuvandus. Ceterum nihil mutat Lex. Bachm. p. 197. Post hanc glossam cum B. C. V. E. eieci: Διδύμον τεῖχος. πόλις Καρίας. οἱ πολῖται Διδυμοτεῖχται. Διδύμος. ὁ μεθ' ἑτέρου τεχνεῖς ἐκ μιᾶς συλλήψεως. Posteriora quidem habet Zon. p. 508. 4. Zon. p. 543. 6. διαχώρισις] διαχώρισις A. E. 8. Διαίρων. αιτιατικῇ. ἀναπτύσσων] Haec sunt verba Schol. Aristoph. Nub. 740. Atque hic obiter castigandus alter Scholiastes: Διαίρων. ὡς ἐπὶ τῶν μιῶν ἐχρησάτο. ὡσεὶ ἔλεγε κατὰ κεφάλαιον ἐκρήτων. Vox μὴ nullum locum hic habet. Scribendum, ὡς ἐπὶ τῶν νομισμάτων. Nam de nummis sive usuris hic agitur: v. Schol. Aristoph. Ran. 78. Toup. Abest Scholio molestum illud αιτιατικῇ: quod potuit ad gl. Διαιτηῆσαι transferri. Nunc expunxi cum *V. 10. ἢ καθ' ἡ] ἢ om. A. ἢ (ἢ Hesychius) καθημερινῇ τροφῇ Zon. p. 515. 12. ἄλλοις] ἀλλήλοισι C. 13. Διαίταις] Διαίταις — κρίσεισι tacite transtulit Küsterus ante v. Διαιτηῆσαι, quo novam gl. efficeret. Recte factum, nisi exemplum videretur ex inferiore glossa petiitum. Ceterum cf. Piers. in Moer. p. 133. 14. Διαιτῆς οὖν ἐν ἡδονῇ καὶ τύφῳ τιθεμ.] Haec et quae sequuntur sunt verba scriptoris cuiusdam de Zenone imperatore, ut discimus ex Suida infra v. Ζήνων βασιλ., ubi locus hic repetitur. Küst. V. Malchus ed. Nieb. p. 277. τὸ καλὸν ἐκᾶς γενόμενον] Infra v. Ζήνων rectius legitur τοῦ καλοῦ ἐκᾶς γενόμενος. Küst. Nunc ibi restitutum ἐθᾶς, quod posui cum V. E. Med. item γενόμενος cum B. V. (non *V.) E. probante Gaisf. in Add. 15. ὑποτυφομένην] ἐπιτυφομένην E. ὑποτυφομένην B.
2. ἀκροβατεῖν] ἀκροβατεῖν inutile Toupii commentum. 3. προσέχων] Lego προσέχειν. 5. Διαιτηῆσαι] Vox restituenda Synesio Epist. 67. p. 260. Vide v. Πικνή. Toup. MS. 7. Διαιτητάς] Omnia descripsit Schol. Bav. in Demosth. Mid. p. 541. ubi continuo transitus a δικαστήριον factus est ad illa καὶ εἰ μὲν ἤρξατο κτλ. ὑπὲρ πενήκοντα] Sic et Lex. Seg. p. 186, 1. Schol. Plat. p. 239. ἐγένοντο δὲ διαιτηταί πάντες Ἀθηναῖοι οἷς ἐξήκοστον ἦν ἔτος: quomodo Lex. Seg. p. 235. Vid. Valcken. in Ammon. p. 63. Gaisf. περὶ ἐξήκοστα Hesychius. 8. πάσης αἰτίας] πάσης om. E. 9. γραμματεῖον] γραμματεῖον A. B. C. V. Edd. ante Küst. Tum συγκληρώσαντες E. 11. τοῦτο ἐλθεῖν] Leg. τούτους ἐλθεῖν sc. διαιτητάς. Hemst. Speciosa correctio: quae quidem praestet explicationi Hudtwalkeri p. 41. τούτω E. Cf. Lex. Rhet. p. 310, 18. δὲ καὶ] καὶ om. A. V. C. 12. διαίτων] δίαιταν vel διαιτηταῖς. Hemst. δίαιταν A. *V. C. E. Cf. Hudtwalk. de diacretis Ath. p. 126. 14. Διαιτηταῖς. ἕτεροι] Ex Harpocrate. De toto autem hoc loco videndus est Petitus in Commentario ad Leges Att. lib. IV. tit. 5. Küst. Herald. adv. Salmas. p. 370. addit Gaisf.

Δίδυμοι. Gemini, secundum nostrum usum. singulariter autem Homerus duplices corpore significavit; velut est: *Geminis tibiis*. Διαινεσθαι. Rigari. διαίνω est enim rigo. Διαίρεσις. Divisio. Διαιωνεῖ. In aeternum permanebit. Διαίρων. Explicans, explorans, diludicans et discernens res, easque quasi dividens. Δίαιτα. Quotidianus cibus. item arbitrium. Iudicium de criminibus permittit aliis. Διαίταις. Iudicii privati, extra forum instituti. Vitae igitur assuescens, quae honestum in voluptate et superbia poneret, et arrogantiam, quam ob spem imperii animo conceperat,

vultu ipso prae se ferens, superbe incedere et sublimem cervicem erigere, et ut breviter dicam, omnes pro servis tractare coepit. Διαιτηῆσαι. Iudicare, cognoscere. Et Διαιτητῆς, arbiter. Διαιτητάς. Viros quinquagenariis maiores, et nullius probri compertos, ex civium albo sorte delictos, controversiarum inter cives arbitros constituebant. peregrinis vero apud arbitros disceptare non licebat. si qui in arbitrorum sententia non acquiescerent, illis ad publicum iudicium provocare licebat. Διαιτηταῖς. Arbitri ab iudicibus sunt diversi. hi enim in dicasteriis iudicabant,

ζον, καὶ τὰς ἀπὸ τῶν διαιτητῶν ἐφεισίμους ἔκρινον· οἱ δὲ διαιτηταὶ πρότερον κλήρω λαχόντες, ἢ ἐπι-
 τρεψάντων αὐτοῖς τοῖς κρινομένοις διήτων. καὶ εἰ
 μὲν ἤρθεσε τοῖς ἀντιδίκους, τέλος εἶχεν ἡ δίκη· εἰ
 δὲ μὴ, τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰς προβλήσεις καὶ μαρ- 5
 τυρίας, ἔτι δὲ καὶ τοὺς νόμους καὶ τὰς ἄλλας πί-
 στεις ἐκατέρων ἐμβalόντες εἰς καθίσκους, καὶ ση-
 μηνάμενοι παρεδίδοσαν τοῖς εἰσαγωγέσσι τῶν δικῶν.

Διαιτητήριον. ἐν ᾧ διαιτῶνται.

Διαιτῶν. δικάζων.

Δι' αἰφνιδίου ὀπός. τουτέστι, τῆς ἐνθου-
 ραστικῆς.

Διέβαλεν. ἐξηπάτησεν. καὶ Θουκυδίδης οὕτως
 κέχρηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·

Διέβαλέ μ' ἡ γραῦς.

ἀντι τοῦ ἐξηπάτησε.

Διεγείρωμεν. παροτρύνωμεν.

Διέγνωκα. κέκρικα.

Διεγγύησιν. ἀντι τοῦ κατάστασιν ἐγγυητῶν.

Δημοσθένης.

Διέδριον. Ὡς δὲ οὐκ ἴσχυον τῇ εἰσόδῳ χρή-
 σασθαι, ἄραντες αὐτὸν διεδρίω κατὰ τοὺς οἴκους
 τῶν λεγομένων σχολῶν εἰσεκόμιζον.

Διέδρος.

Διεδοιδύκησε. διέγραψε τῇ χειρὶ, στρογ-
 γύλην αὐτὴν ποιήσας ὡς δοῖδουκα.

Διέζευξε. διεχώρισε. καὶ παρὰ τοῖς μουσι-
 κοῖς διεζευγμένον λέγεται τὸ τετράχορδον. καὶ συν-
 εζευχθαι λέγουσι τὸ ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι.

10 Διέθει. διέτρεχε.

Διεθρόησαν. Θουκυδίδης· Οἱ δὲ πρέσβεις
 τῶν Ἀθηναίων διεθρόησαν, ὡς χρήματα πολλὰ
 ἴδοιεν. ἀντι τοῦ, διελάλησαν, διεθορύβησαν.

Διέκδυσιν. διεξέλευσιν. Τῶν δὲ δεσμοτῶν 576
 15 εἰς ἀποδότησας τὰ δεσμὰ καὶ διεκδὺς εἶτα καταφεύ-
 γει ἐπὶ τὰ τῆς Δήμητρος πρόθυρα. ἀντι τοῦ, ὑπεξ-
 ελθῶν, ἐκφυγῶν.

Διεκερμάτισε τὴν δραχμὴν ἐν τοῖς ἰχθύσιν.
 ἀντι τοῦ . . .

20 Διεκόρησας τὴν παῖδα. διαπαρθένευσας.

1. ἐφεισίμους] ἀφεισίμους A. B. C. V. E. Pal. Harp. et Edd. ante Küsterum, qui tacite secutus est Harpocratonem. ἔκρινον] ἔκριναν E. 2. ἐπιτρεψάντων] ἐπιστρεψάντων A. V. C. et unus liber Harpocr. 3. τοῖς κρινομένοις] Lege τῶν κρινομένων, ut apud Harpocratonem. Küst. αὐτοῖς τοῖς κρινομένοις A. B. C. V. E. Med. Harp. Pal. Non ausus sum Gaisfordum imitari, qui τῶν κρινομένων inseruit ex Harpocr. edito. διήτων] διήτων Gaisf. cum A. B. E. C. Harpocr. 5. προβλήσεις] Harpocra- tio rectius προκλήσεις. Küst. V. Hudtwalk. p. 49. sqq. καὶ μαρτυρίας] Inserendum τὰς vel cum Schol. Bav. 7. ἐκατέ- ρων] Deest E. ἀμφοτέρων Schol. Tum ἐκβαλόντες B. E. Med. εἰς καθίσκους] Portus vertit, in capsulas. Melius, in ur- nas. Küst. καθίσκους B. E. καθίσκους Med. καὶ σημηνάμενοι] Vide infra v. Ἐχίνοι. Küst. 9. Διαιτητήριον] Pro- cop. p. 349. Tour. MS. 10. Διαιτῶν. δικάζων] Διαιτῶν. δικάζειν E. Sub finem cum V. C. reiecti: καὶ διαιτῶν, τὸ ἴσον νέ- μων. δοτικῆ. Διαιτῶ τὸ ἴσον νέμων Schol. Bav. 11. ὀπός] ἦγον φωνῆς ὀπός C. Haec irrepserant in v. Ὀπός. 13. Διέ- βαλεν. ἐξηπ.] Vide supra v. Διαβάλλειν. Küst. 14. Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφ.] V. 1220. 15. Καὶ διέβαλε] καὶ cum V. C. deleui. 18. V. Zon. p. 544. Apud Hesychium tollendum videtur διέγων. 19. Διεγγύησιν. ἀντι τοῦ κατ.] Cum Harpoc- ratione et Zon. p. 517. similiterque Hesychium. 20. Δημοσθένης] In Timocrat. p. 724, 6.
1. Διέδριον] Vide infra v. Ζεῦχος. Tour. MS. Interpretationem τὸ καθέδριον omisi cum A. B. C. V. E. ubi pro cap. gl. ιέ- δριον. Agnoscit Zon. p. 524. deinde scribens διέδριον. 3. λεγομένων σχολῶν] Scholas Palatinas intelligit Valesius Am- nian. Marcellin. XIV. p. 38. Hemst. XIV, 7, 9. 4. Διέδρος] Vid. Hesych. Om. Küst. silente Gron. 5. Διεδοιδύκησε. διέγραψε τῇ χ.] Eadem habet Etymologus. Küst. Qui reponerat annotatione in Hesychium διέτριψε. Scribe Διεδοιδύκησε cum cod. Hesychii et Lex. vet. H. Stephani sive Zon. p. 544. 6. διεχώρισε] διεχώρησε A. C. 8. διεζευγμένον. τετράχορδον] De quo potissimum conferendus Plutarchus de procreat. an. p. 1029. A. de Mus. p. 1138. E. 9. συνεζευχθαι attigit Valckenarius in Eurip. Hipp. 1389. Vereor tamen ut eodem Suidas respexerit. 10. διέτρεχεν, ἢ διήρχετο Zon. p. 549. 11. Διεθρόησε] Διεθρόησαν dedt cum V. C. Zon. p. 544. Θουκυδίδης] Lib. VI. c. 46. Küst. 14. διεξέλευσιν] ἢ ἀπόδρασιν addit Zon. p. 517. Τῶν] τῶν δὲ A. B. C. V. E. Gaisfordus suspicabatur v. Διεκδὺς excidisse, quod pertinuerit exemplum: firmante Zon. p. 544. 18. Διεκερμάτισε] Aristoph. Vesp. 785. (820.) Διακερματίζειν hic est, monetam argenteam vel auream moneta villiore, puta aerea, permutare: quod facere solemus, cum res villioris pretii emimus. Vide etiam infra v. Κερματίζειν. Ἐν ἰχθύσιν vero hic non significat in piscibus, ut Portus putabat, sed in foro piscario. Attici enim locis nomina imponere solebant a rebus, quae in illis erant vel gerebantur. Sic exempli causa dicebant ἐν τῷ μύρῳ, pro ἐν τῷ μυροπωλείῳ. ἐν ταῖς χύτραις, pro ἐν τῷ χυτροπωλείῳ. ἐν τῷ ὄψῳ pro ἐν τῷ ὄψοπωλείῳ, et sexcenta alia huius generis. Vide nos supra in v. Δεῖγμα: Küst. Qui dele- vit ἀντι τοῦ, ab *V. Med. cum vasta lacuna conservatum. 20. Διεκόρησας] Vide supra v. Διακεκορησθαι. Küst. Dictio Luciani D. Mar. XIII, 1.

et de appellationibus, quae ab arbitris fiebant, cognoscebant. arbitri vero, prius electi sorte, vel litigantium arbitratu, iudi-
 cabant. quorum arbitrium si placebat adversariis, lis erat fini-
 ta; sin minus, crimina, provocaciones, testimonia, praetera
 et leges et reliquas utriusque partis probationes in capsulas
 coniciebant, et obsignatas tradebant causarum auspiciibus,
 Διαιτητήριον. Locus in quo iudicant arbitri. Δια-
 τῶν. ludicans. Δι' αἰφνιδίου ὀπός. Per vocem numi-
 nis afflatu editam. Διέβαλεν. Decepit, sic et Thucydides
 hac voce usus est, et Aristophanes Thesmophoriazasis: Anus
 me decepit. Διεγείρωμεν. Incitemus. Διέγνωκα.
 Cognovi. Διεγγύησιν. Sponsorum exhibitionem. Demo-
 sthenes. Διέδριον. Cum introire ipsis non liceret, eum

bisellio impositum in aedes cohortium, quae Scholae vocan-
 tur, intulerunt. Διέδρος. Διεδοιδύκησε. Manu
 descripsit, rotundam eam faciens ut pistillum. Διέζευξε.
 Disiunxit, et apud musicos tetrachordum vocatur διεζευγμένον,
 tonus binis tetrachordis interpositus. et συνεζευχθαι dicunt
 in eodem loco esse. Διέθει. Discurrebat. Διε-
 θρόησαν. Sermonibus distulerunt, vulgarunt. Thucydides:
 Atheniensium vero legati divulgaverunt, se magnam pecu-
 niae vim vidisse. Διέκδυσιν. Transitum. Captivorum
 aliquis raptis vinculis et fuga elapsus ad Cereris vestibulum
 confugit. ubi διεκδὺς est qui clam se subduxit, qui au-
 fugit. Διεκερμάτισε τὴν δρ. Drachmam permuta-
 vit in foro piscario. Διεκόρησας. Puellam stuprasti.

Διεκορορύγησε. κορορυγείν λέγουσι τὸ λαλεῖν τὴν γαστέρα. ἐμιμήσατο δὲ τῆ φωνῆ τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Εἶτ' ἐταράχθη

τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορορύγησε.

κλόνος δὲ στρόφος, ἴλιγξ.

Διεκοσμήθησαν. διετάχθησαν.

Διεκωδώνισεν. ἀντὶ τοῦ διεπείρασε καὶ ἐξήτασεν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἢ ἀπὸ τῶν περιπολούντων τοῖς κώδωσι νυκτὸς τὰς φυλακάς, ἢ ἀπὸ τῶν δοκιμαζόντων τοὺς μαχίμους ὄρνυγας τῷ ἦχῳ τοῦ κώδωνος.

Διεκπατήσαι. τοῦ πάτου παρεξελθεῖν. λέγουσιν Ἐπιμενίδην χρόνον ἕνα διεκπατήσαι, ἀσχο-
λούμενον περὶ ριζοτομίαν.

Διεκπέσαντες. διεκτροπήσαντες, διεκδραμόντες.

Διεκπλοι. τὸ ἐμβάλλειν καὶ διασχίζειν τὴν τῶν ἐναντίων τάξιν, καὶ πάλιν ὑποστρέφειν, καὶ αὐθις ἐμβάλλειν. ἀναστροφαι δὲ εἰσιν αἱ εἰς τοῦπίσω ὑποχωρήσεις.

Διέκυψαν. Χόρτῳ παραπλησίως ἀπὸ τῆς γῆς διακύνπαντες ἦνθησαν.

Διέλιπεν. ἀφῆκε.

Διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταί. καὶ Διαμηρίζοιμι, ἀντὶ τοῦ συνουσιάζοιμι. Ἀριστοφάνης.

Τῆς διακόνου

πρώτης ἀνατείνας τὴ σκέλη διαμηριῶ.

Διεμπολᾶν. τὰ πρὸς πραγματείαν ἐπιτήδεια

Διενέγκαντες. ὑπερέγκαντες.

2. λαλεῖν] ἦχειν MS. 177. ἐμιμήσατο] ἐμιμήσαντο A. V. E. C. Edd. ante Küst. 3. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 386. ubi vide Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. ἐν Νεφ. E. 5. αὐτὴν ἐξαίφνης *V. et Zon. p. 544. 8. διετάχθησαν] διεταράχθησαν *V. C. et Zonaras. 9. Διεκωδώνισεν] Ex Harpocrate. Huc pertinent verba Ulpiani in orat. Demosth. περὶ παραπρ. p. 119. [393.] Διεκωδώνισεν. ἐδοκίμαζεν, ἐπείραζεν. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κώδωνος, οὗ (lege μεθ' οὗ) περιγούσιν νύκτωρ οἱ φύλακες, ἀποπειρώμενοι, εἰ ἐργηγόρασιν οἱ περὶ τὰς πύλας φυλάττοντες. Vide etiam supra vv. Ἀκωδώνιστον et Διακωδώνισαι. Küst. Similiter Lex. Rhet. p. 238. ἐξήτασεν] Male priores editt. [et A. B. C. V. E.] habent ἐξηπάτησεν: cuius loco scribendum esse ἐξήτασεν vel ex ipso Suida infra v. Κεκωδωνισμένος patet. Küst. 10. περιπολούντων] παραπολούντων V. C. 11. κώδωσι νυκτὸς] κώδωσιν ἐκτός *V. C. Ceterum posteriorem explicatum profert Zon. p. 550. 14. λέγουσιν Ἐπιμενίδην] Ex Laertio [I, 112.]: apud quem legitur ἐκπατήσαι, et χρόνον τινά. Küst. Monuerat H. Steph. in Ind. The-sauri. 15. χρόνον ἕνα] χρόνον α A. *V. χρόνον C.

1. Διεκπέσαντες] Confer paulo post v. Διεξέπεσε. Küst. Leg. Διεκπαίσαντες. Philostrat. p. 732. παντὸς διεκπαίειν. Corrigend. etiam Hesych. in v. et Philostrat. p. 881. ubi leg. Ἐδὲ διεκπαίονσα τοῦ ποταμοῦ ναῦς. Sed p. 914. recte forsan legitur διεκπεσάν. Póllux p. 488. Ioseph. B. Iud. p. 221. Illud διεκδραμόντες ad διεκπεσόντες pertinet, de quo vide Ioseph. B. Iud. p. 256. Diodor. II. p. 181. Agathias p. 117. hinc corrigend. Arrian. Exped. Alex. p. 5. δι' αὐτῶν ἐμπεσεῖν. Immo leg. ἐκπεσεῖν. Tourp. Cuius copiae paulo melius dispositae extant IV. p. 227. 368. adde Iacobs. in Philostr. p. 650. Διεκπαίσαντες etiam Valckenarius. Sed utrumque occuparat Küsterus in Aristoph. Plut. 805. Contra διεκπεσόντες probat Boissonadus in Philostr. Heroica p. 543. Sane haec non multum inter sese differunt (v. Wesselingius in Diodor. XII, 56.): sed διεκτροπήσαντες si spectamus, quamvis et inusitata sit vox et ab Zon. p. 544. praetermissa, debet Διεκπαίσαντες praestabillius videri. 3. Διεκπλοι. τὸ ἐμβάλλειν] Ex Schol. Thucyd. I, 49. apud quem tamen verba illa, καὶ διασχίζειν τὴν τῶν ἐναντίων τάξιν non leguntur. Küst. Transferant e Schol. II, 89. monente Dukero. Vulgatas scripturas firmat Zon. p. 517. διασχίζειν] σχίζειν V. C. 4. τῶν ἐναντίων] ἐναντίαν C. 6. ὑποχωρήσεις] ἀναχωρήσεις V. C. Deinde cum A. delevi glossam cum male collocatam, tum infelicitur fabricatam: Διεκπερδικίσαι. διαδρᾶναι, ἐκφυγεῖν, ἐξαπατήσαι. ἀπὸ (ἐκ V. C.) τοῦ πέρδικος, πανούργου ὄντος καὶ ἀποδιδράσκοντος. Ubi Küsterus erroris istius parum curiosus annotavit: „Aristophanes Av. 769. Ὡς παρ' ἡμῶν οὐδὲν ἀσχερόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι. Huc Suidas respexit. Vide ibi veterem enarratorem, qui vocem illam prolixo exponit. Confer etiam infra v. Ἐκπερδικίσαι, et Hesychium tum eadem voce, tum etiam v. Διαπερδικίσαι.“ Διεκπερδικίσαι C. 7. Διέκυψαν] Zon. p. 545. ubi Tittmannus exemplum pro Suidae explicatione habuit temere. Deinde delevi cum V. C. quae habet A. in marg. Διέλεσθαι. διαμερίσαι. 9. Διέλιπεν] Cf. Zon. p. 549. 10. Διεμήρισαν] Haec sunt verba Aristophanis Av. 707. In prioribus autem editt. [et E.] pro ἐρασταί, quod non solum Aristophanes, sed etiam 2 MSS. Pariss. agnoscunt, male legitur δικασταί. Küst. Cf. v. Ἀπομώμοκα. Διαμηρίζοιμι] Cf. Schol. Aristoph. Av. 670. 11. Ἀριστοφάνης] Av. 1254. ubi locus hic recte sic legitur et distinguitur: — Τῆς διακόνου Πρώτης ἀνατείνας τὴ σκέλη, διαμηριῶ τὴν ἴριν αὐτὴν. Küst. 12. διακόνου] διακόνου A. B. *V. C. E. Tum τὴ σκέλη B. C. V. non τὰ σκέλη. 14. Διεμπολᾶν. τὰ πρ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 972. item Zon. p. 545. 16. ὑπερέγκαντες] Sic Zon. p. 545. nec discedit v. Διήνεγκαν. Loge tamen cum Lex. Bachm. p. 197. ὑπερέγκαντες.

Διεκορορύγησε. κορορυγείν significat murmur ventris, imitatus autem est illa voce sonum intestinorum. Aristophanes Nubibus: Deinde ventre tuo turbato murmur repente ex eo audiri coepit. κλόνος autem significat dolorem intestinorum, sive tormina. *Διεκοσμήθησαν.* Dispositi fuerant. *Διεκωδώνισεν.* Tentavit et exploravit. translatio ducta est vel ab iis qui noctu cum tintinnabulis excubias circumueunt; vel ab iis qui tintinnabuli sono pugnaces coturnices explorant. *Διεκπατήσαι.* Ab hominum consortio recedere. Ferunt Epimenidem ad aliquod tempus ab hominum

consortio recessisse, in herbis legendis occupatum. *Διεκπέσαντες.* Qui locum perforarunt; elapsi. *Διεκπλοι.* In hostes impetum facere, eorumque ordines percurrere, deinde ad suos redire, et iterum impressionem facere. *ἀναστροφή* vero est, cum pedem referimus. *Διέκυψαν.* Ex terra tanquam herba prorumpentes floruerunt. *Διέλιπεν.* Dimisit. *Διεμήρισαν ἄνδρ.* Amatores subegerunt. *Ἐτ Διαμηρίζοιμι,* subigam. Aristophanes: *Primus tua ministræ diducens crura subigam.* *Διεμπολᾶν.* Res ad negotiationem necessarias mercari. *Διενέγκαντες.* Qui pertulerunt

Πολλά γὰρ δὴ πράγματα
διήνεγκαν μεθ' ἡμῶν, εἰςβολάς τε καὶ μάχας.
Καὶ αὐθις· Οὕτω δὲ διενέγκαντός μου ἐπὶ μῆνα
ἡμερῶν.

Διενεγκεῖν. ἀγαγεῖν. Εὐνάπιος· Κατὰ τού- 5
τους τοὺς χρόνους ὑπὸ τῆς ἀνδρώδους γυναικὸς ἔρ-
γον τι κατετολήθη καὶ συναπράχθη γενναῖον οὕτω
καὶ ἀνδρῶδες, ὥστε ἄπιστον εἶναι διενεγκεῖν εἰς τὴν
διήγησιν. Καὶ Διενέγκω, δοτικῆ. Καὶ Διενέγκης,
ἀδθυπότακτον.

Διενήνοχα. διαφέρω.

Δι' ἐνιαυτοῦ. ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυ-
τοῦ. Καὶ δι' ἡμέρας, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Διεντέρευμα. τὸ ἐρώτημα.

Διεξάγοντας. διοικοῦντας. Μεθυσκομένους 15
καὶ ῥαδίως διεξάγοντας τὰ κατὰ τὴν φυλακὴν.

Διεξέπεσε. Τὰ ὄπλα ἀνελόμενος διεξέπεσε
διὰ τῶν πολεμίων. τοντέστι, διήλασε, διήλαθε,
διέφυγε.

Διέξειν. ἀπειρῆσει. Οὕτω γὰρ διέξειν τὰς
χεῖρας, καὶ φροντιεῖν τοῦ μηδὲν ἀδίκημα ποιήσειν
τὸν Προουσίαν εἰς αὐτούς.

Διεξήεσαν.

Διέξειν. διαξέλευσιν.

Διεξιφίσω. διαμαχέσω περὶ τῆς χώρας. ἐν
Μαραθῶνι πολεμήσας πρὸς τοὺς Μήδους τοῖς ξί-
φει κατ' αὐτῶν ἐχρήσω. Μαραθῶν δὲ τόπος τῆς
Ἀττικῆς, εἰς ὃν ἐνωρμίσαντο Δάτις καὶ Ἀρτάβαζος
10 Μηδικοὶ σατράπαι, πμφθέντες ὑπὸ Λαρκίου βα-
σιλέως καταδουλώσασθαι τὴν Ἑλλάδα. ἔνθα συμ-
βαλόντες αὐτοῖς οἱ Ἀθηναῖοι Μιλτιάδου στρατη-
γοῦντος, μόνων Πλαταιέων συμμαχησάντων αὐτῷ
χιλίοις ἀνδράσι, καὶ οὕτω πληρωθέντος τοῦ ἀρι-
15 θμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς δυνάμεως, τοῖς Ἑλλησι τῆς
ἐλευθερίας αἴτιοι κατέστησαν, μόνοι ἐξ ἀπάντων τῶν
Ἑλλήνων τὸν πρῶτον τῶν Περσῶν διαφθείραντες.

Διεξοδικούς. περὶ διαλεκτικῆς φησὶν ὁ
Ἀφροδισιεύς Ἀλέξανδρος, ὅτι διαφέρει ἢ διαλε-

1. Πολλά γὰρ] Aristoph. Equ. 599. ubi ξυδιήνεγκαν extat: nec dubium quin haec festinantius ex v. ξυδιήνεγκαν repetita sint.
3. Οὕτω δὲ] δὲ om. B. E. Locus obscurus vel affectus. 5. Εὐνάπιος] Fr. 64. Ed. Nieb. p. 105. 6. ὑπὸ τῆς] τῆς om. V. C.
probabiliter. ἔργον] ἔργον τι A. B. C. V. E. Med. 7. κατετολήθη] κατεπολεμήθη B. 9. καὶ Διενέγκω — διαφέρω om.
Küst. Cui *V. repugnat tantum in novissimis Διενήνοχα. διαφέρω, quae ipsa nihil nisi disciplinam sapientum scholasticam.
Praeterea καὶ Διενέγκω, δοτικῆ post ἀδθυπότακτον coniecit Med. Ceterum Zon. p. 549. Διενήνογε. παραλλάττει, διαφέρει. ὡς
τὸ ἀγγόχε. 12. ἀντὶ τοῦ — ἐνιαυτοῦ om. B. E. Sub gl. finem delevi cum A. V. C. Διενόχλω σοι. καὶ αἰτιατικῆ. Contu-
lerat Gaisfordus Abreschium in Aristaeon. p. 320. ed. Boissou. 14. Διεντέρευμα] Respexit ad locum illum Aristophanis
Nub. 166. Ω τρισμακάριος τοῦ διεντερέυματος. Vide ibi Scholiastam. Küst. Zon. p. 525. 15. Διεξάγονται. διοικοῦνται]
Διεξάγοντας. διοικοῦντας A. B. C. V. (ap. Gron. p. 108.) E. Zon. p. 545. „Euseb. Kccl. Hist. p. 353. διεξαγωγή. Stobaeus p. 591.
Polyb. p. 100.” Toup. MS. Vide potissimum Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 972. sq. Μεθυσκομένους] Fragmentum hoc excer-
psit Suidas ex Polybii libro IV. c. 57. ubi pro ῥαδίως recte legitur ῥαθύμως. Küst. 17. Διεξέπεσε] Zon. p. 545. Vide quae
congesta sunt in v. Διεπέσαντες.

1. ἀπειρῆσει] ὑπάρξειν A. V. C. E. Zonaras, ἀπάρξειν B. . Οὕτω γὰρ] Polyb. Fr. hist. 48. 4. Διεξήεσαν] διήλαθον ad-
dit E. Διέξειν caput sequentis gl. ad huius interpretationem rettulit Aldus. 5. Διέξειν] Διέξη (imposito διέξειν) E. Mox διέξ-
οδον ante διεξέλευσιν omiserunt A. B. C. V. Zon. p. 517. Contra διέξειν om. Med. Cuius loco Διεξίων (quod ipsum Hesychius
et Zon. p. 550. interpretantur λέγων, διηγούμενος) tentabat Toupius; contra quem Gaisfordus: „Equidem suspicor scribendum
esse, Διεξίσειν. διεξέλευσεται. Hesychius: Διεξίσειν. διέρχεται.” Tandem Διεξίμην subesse L. Dindorfus in Thesouro puta-
bat. Equidem cum nullam criticorum rationem satis esse probabilem intelligam, haec pro frustis glossarum distectarum habere
malim. Ceterum Διέξιν refugens Lobeckius Phryn. p. 527. fortasse non attendebat ordinem litterarum. 6. Διεξιφίσω.
διαμαχέσω] Ex Schol. Aristoph. Equ. 778. 9. ἐνωρμίσαντο] ἐνορμίσαντο E. ἐνωρμίσαντο V. ἐνωρμίσαντο (?) A. B. C. ἀνώρ-
μίσαν Schol. Aristoph. ἐνώρμίσαν Edd. ante Küst. Ἀρτάβαζος] Ἀρταφέρνης E. recte et confirmante superiore gl. Δάτις καὶ
Ἀρταφέρνης, invito tamen Schol. 13. μόνων] μόνον E. αὐτοῖς] αὐτῶ A. B. V. E. Edd. ante Küst. αὐτοῖς Schol. ubi mire-
ris ineptam illam additionem, ὡς ἐξισωθῆναι τὴν τῶν Ἀθηναίων δυνάμιν τῆ Περσῶν. 15. τῆς Ἑλληνικῆς δυνάμεως] Hae tres
voces desunt in prioribus edit. quas ex MSS. revocavi. Küst. Ignorat Schol. καὶ οὕτω — δυνάμει. Ac manum interpolantis
in hoc loco versatam esse persuadet, quod post δυνάμει inculcabant Edd. τῆς τε Περσικῆς δυνάμει περιεγέγοντο, καὶ: sed
τῆς τε Περσικῆς δυνάμει περιεγέγοντο om. V. δυνάμει περιεγέγοντο καὶ om. A. B. E. denique τε om. A. B. E. 16. αἰτιοῖς] αἴ-
τιον B. μόνοι] μόνον B. E. inter vs. 17. Ἑλλήνων πρώτους] τῶν Ἑλλήνων τὸν πρῶτον A. B. V. E. Schol. Aristoph.
19. διαφέρει — δίται] Haec omnia ad verbum descripta sunt ex Alexandro Aphrodisiensis in I. Topic. Aristot. pag. 5. Küst.

Qui multas nobiscum molestias pertulerunt, irruptiones ho-
stiles et pugnas. Et alibi: Cum has molestias integrum
mensem tolerassem. Διενεγκεῖν. Beller. Eunap-
pius: His temporibus facinus quoddam ab virilis animi mu-
liere patratum et editum est, adeo generosum illud et vi-
rile, ut incredibile videatur, si in historia referatur.
Διενήνοχα. Δι' ἐνιαυτοῦ. Per totum annum. Et
Δι' ἡμέρας, per totum diem. Διεντέρευμα. Quaestio de
intestino. Διεξάγοντας. Curantes. Ebrietati indulgen-
tes et negligenter admodum custodias agentes. Διεξέπεσε.
Pervasis, evasis, effugit. Cum arma cepisset, per medios ho-
stes evasit. Διέξειν. Cohibitum esse. Sic enim se ma-

nus eius cohibiturum esse ac prospecturum, ne Prusias ul-
lam iniuriam ipsis inferret. Διεξήεσαν. Διέξειν.
Transitum. Διεξιφίσω. Pugnasti pro patria. in Marathon
cum Persis dimicans gladiis contra eos usus es. Marathon au-
tem est locus Atticae, in quem Datis et Artabazus Satrapae
Persarum appulerunt, a Dario rege missi, ut Graeciam sub-
iugarent. cum his Athenienses eo loco Miltiade duce congressi,
solis Plataeensibus cum mille viris opem ferentibus, ut nu-
meris exercitus Graeci compleretur, Graecis auctores liber-
tatis extiterunt, cum soli omnium Graecorum principes Persa-
rum occidissent. Διεξοδικούς. Dialecticam Alexander
Aphrodisiensis sic ab rhetorica differre ait, quod dialecticae

πικὴ τῆς ῥητορικῆς, τῆ τὴν διαλεκτικὴν περὶ πᾶσαν ὕλην τῆ δυνάμει χρῆσθαι, καὶ μὴ διεξοδικούς ποιῆσθαι τοὺς λόγους, ἀλλ' ἐν ἐρωτήσῃ καὶ ἀποκρίσει (ἀπὸ γὰρ τούτου καὶ ὄλον τὸ ὄνομα αὐτῆ), καὶ καθολικωτέρας καὶ κοινωτέρας τὰς ἀποφάσεις ποιῆσθαι· τὴν δὲ ῥητορικὴν μῆτε περὶ πᾶσαν ὕλην ὁμοίαν εἶναι τῆ διαλεκτικῆ, (περὶ γὰρ τὴν πολιτικὴν μᾶλλον ὁ ῥήτωρ) καὶ διεξοδικῶς γε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆσθαι λόγῳ, καὶ ἂν περὶ τῶν καθέκαστα μᾶλλον λέγειν, καὶ πρὸς περιστάσεις καὶ τύχας καὶ 10 καιροὺς καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τοὺς τόπους καὶ τὰ τοιαῦτα τοὺς λόγους σχηματίζειν, ἅπερ ἐν τοῖς καθέκαστά ἐστι. περὶ τοιούτων γὰρ αἶ τε συμβουλαὶ καὶ τὰ ἐγκώμια καὶ αἱ δίκαι. Διεξοδικούς οὖν ἀντὶ τοῦ πλατυτέρους καὶ καθολικωτέρους. Διεξοδη- 15 λωθεῖς.

καὶ δὲ τὸ διωγκωμένον.

Διεξοδικῶς. λεπτομερῶς. καὶ διεξοδικώτερον, λεπτομερέστερον.

Διέρρηψαν. ἐκπνοαί, ἐκκρίσεις.

Λήθουσι γὰρ τοὶ καὶ ἀνέμων διέξοδοι θήλειαν ὕλην, πλὴν ὅταν τόκος παρῆ. ἔστι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Οἰνομάου Σοφοκλέους.

Διεξόδους ὑδάτων. ἀντὶ τοῦ κροννηδὸν ἐφέροντο τὰ δάκρυα. Δαβιδ· Διεξόδους ὑδάτων

κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοὶ μου. διέξοδοι οὖν ὑδάτων οἱ ὄχαιοί.

Διεπεραιώθη. διελκυσθή, διήλθε.

Κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη.

ἀντὶ τοῦ ἐγυμνώθη. εἰ μὴ γὰρ εἰς πέρας ἔλκυσθῆ, οὐκ ἐξέρχεται.

Διέπεσαν. ἀπέτυχε. Καὶ ἡ μὲν κατὰ τὸν Βιθίαν ἔλπις τούτῳ τῷ τρόπῳ διέπεσεν.

Διέπει. ἐνεργεῖ, διοικεῖ, καθίσταται.

Διέπτυσσε. διεσαφήνισε.

Διεπυθάνετο. ἤρωτα.

Διεργάζεσθαι. ἀναιρεῖ, κτείνει. Ἰώσηπος· Πλήξας δὲ αὐτὸν κάτωθεν ἐπὶ τὸν βουβῶνα δόρατι παραχρήμα διεργάζεται. Καὶ Διεργασθεῖς, ἀνα- 15 λωθεῖς.

Διερέττοντα. διακοπηλατοῦντα.

Διερευνῶ. αἰτιατικῆ.

Διέρρηει. δύο σημαίνει, τὸ διεφθείρητο, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπσφήμιστο. Διέρρηει δὲ σφήμη, λέγουσα 20 καὶ εὐπατριδὴν αὐτὸν εἶναι.

Διερεῖδόμεθα. στηριζόμεθα.

Διεργήν. δύγρον. Καὶ διερός, ὁ ὑγρός.

Διερικνοῦντο. διεκαμπυλοῦντο.

Διέρρηψαν. Τὴν τε οὐσίαν καὶ τὰ ὅστα αἰ-

9. λόγῳ] λόγοις F. 10. μᾶλλον λέγειν καὶ om. E. Item καὶ om. A. B. V. Med. 11. τόπους] πόδας *V. 12. σχηματίζειν] σχηματίζει A. B. E. *V. Edd. vett. 15. καὶ καθολικωτέρους] καὶ om. B. V. 18. λεπτομερέστερον om. Zon. p. 556. 19. ἐκβάσεις] ἐκκρίσεις A. V. (ap. Gron. p. 109.) C. Zon. p. 517. om. E. relicto spatio. 20. Λήθουσι] Lege λήθουσι, ut infra recte v. Λήθω, ubi fragmentum hoc [per fraudem] repetitur. Deinde pro καὶ ἀνέμων metri gratia scribendum est κἀνέμων: quod et Portus monuit. Küst. Fragmentum hoc Sophoclis citat Laertius in Arcesilao: ubi recte legitur λήθουσι. Idem in Addend. Λήθουσι A. V. C. E. Zonaras. 21. τόκος παρῆ] τόκῳ παρῆ A. B. C. V. E. Med. Sed recte inferior glossa. 23. Διεξόδους ὑδάτων. ἀντὶ τοῦ κροννηδὸν] Locus hic est mutilus et confusus, qui ex Theodoro in Ps. CXVIII, 136, sic supplendus et in ordinem redigendus est: Διεξόδους ὑδάτων Δαβιδ τὸ πλήθος τῶν δακρῶν ἐκάλεσε. λέγει γὰρ Διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου. ἀντὶ τοῦ, κροννηδὸν ἐφέροντο τὰ δάκρυα. Küst. 23. κροννηδὸν] κροννηδὸν V.
1. διέξοδοι — ὄχαιοι om. V. C. 3. Διεπεραιώθη — ἐρυστὰ om. B. E. Med. Prodidit Aldus, sed minus distincta. 4. Κολεῶν ἐρυστὰ διεπ.] Sophocl. Ai. 730. ubi Schol. eadem tradit. ἐρυστὰ] ἐρυσταὶ V. C. Tum ξίφει V. 7. τὴν Βιθινίαν] τὴν Βιθίαν A. V. C. cum v. Βιθίας, quo locus hic irrepsit. 9. καθίσταται] Quae subiungebantur διατάττει, διακοσμεῖ omiserunt A. B. C. V. E. Cf. Etym. M. p. 273. et Zon. p. 548. Item glossam διεπυθάνετο omisi cum A. V. C. Habet A. in marg. 10. Zon. p. 545. 11. Post hanc gl. omisi cum V. C. Διεργά· τὰ γέλη τῶν ποταμῶν καὶ ἀνδρῶν λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἐρικμῶ καὶ διεργά. Observationem satis imperite repetierunt ex v. Ἀνδρῶν. 12. Ἰώσηπος] De Bello Iud. lib. III. (7,35.) p. 580. ut vir quidam doctus ad marginem codicis Pearsoniani recte annotaverat. Küst. Sic Zon. p. 545. Sed Iosephus vult de... καὶ παρ. δ. 16. κοπηλατοῦντα Lex. Bachm. p. 198. 17. Om. Küst. silente Gronovio. 19. Καὶ διέρρηει] καὶ om. A. V. C. Zon. p. 545. qui omisit etiam alterum καὶ. 21. στηριζόμεθα] διεστηριζόμεθα E. 22. Διεργήν] Vid. Hesiod. Opp. 458. διέρρηος] ὑγρός A. V. C. 23. Διερικνοῦντο] Comicum esse glossam docet Hesychius. Ceterum recte Διέρρηοντο Zon. p. 546.

facultas circa omne genus rerum versetur, nec perpetua oratione utatur, sed interrogatione et responsione constet (inde enim nomen ipsi impositum esse), et universales generalesque enunciationes fere ponat. rhetoricam vero dicit non in quavis materia versari, ut dialecticam (oratore enim res civiles magis tractare), perpetuaque et proluxa oratione plerumque uti, et de rebus singularibus potius verba facere, et eventibus, casibus, temporibus, personis, locis et similibus orationem accommodare, quae rerum singularium sunt. in huiusmodi enim rebus et consultationes et laudationes et iudicia versantur. Διεξοδικούς igitur significat ampliores et magis universales. Διεξοδικῶς vero quod intumuit. Διεξοδικῶς. Oratione proluxa. similiter διεξοδικώτερον. Διέρρηοι. Expirationes, flatus. Sophocles Oenomaos: Latent enim ventorum flatus arem femellam, nisi cum pullos peperit. Διεξόδους ὑδάτων. Sic David vocat lacrimas ubertim ex oculis manantes:

Oculi mei rivis aquarum fuderunt. διέξοδοι ὑδάτων igitur sunt rivus aquarum. Διεπεραιώθη. Districtus est, extractus est. Ex vaginis educti fuerunt gladii. id est, vaginis nati sunt. nisi enim ensis ad finem usque extrahatur, non exierit. Διέπεσαν. Ad irritum cecidit. Et spes quidem de Bithia hoc modo ad irritum cecidit. Διέπει. Operator. administrat, disponit. Διέπτυσσε. Explicavit. Διεπυθάνετο. Percontabatur. Διεργάζεσθαι. Interficiit, occidit. Iosephus: Hasta vero ad imam ventris partem, qua inguen est, percussus confestim interfecit. Et Διεργασθεῖς, confectus. Διερέττοντα. Remigando traicientem. Διερευνῶ. Accusativo iungitur. Διέρρηει. Duo significat: perit, et divulgatus est. Et fama sparsa erat, eum etiam patricium esse. Διερεῖδόμεθα. Innitimur. Διεργήν. Humidam. Et Διερός, humidus. Διερικνοῦντο. Incurvabantur. Διέρρηψαν. Et facultates et ossa eius proie-

τοῦ, ἐπειδὴ φθάσας ἐαυτὸν προαπεχρήσατο, διεῖρησαν.

Διερμηνεύω. δοτικῇ

Διεῖρωγώς. διεισχισμένος. καὶ διεῖρωγότα.

Διεῖρη ὅη. διέδραμε, διήλθε. Τὸ γὰρ τοι 5 κλέος τῶν τετολμημένων διεῖρη πολὺ. Λέγεται 579 καὶ διεῖρη. Αἰλια¹ νόσ· Διεῖρη τοίνυν ὑπὲρ τῆς ἀνθρώπου κλέος σοβαρώτατον. ἀντὶ τοῦ λαμπρόν, ἐπηρμένον.

Διεῖρη ὑηκόσιν.

Ἡλίθιον ἐφθέγγατο

καὶ τοῖσι χεῖλεσιν διεῖρηκόσι.

τουτέστι, μωρῶς καὶ ἀνοήτως καὶ ἀπαιδεύτως· καὶ τοῖς χεῖλεσι κεχασμένοις καὶ κεχηρόσιν, ἀντὶ τοῦ οὐ συνεστραμμένοις.

Διεισαρδάνισε. διεγέλασεν, οὐκ ἐπὶ διαχύσει, ἀλλ' οἷον σαρδάνιον γέλωτα.

Δίεισιν. διαχωρισμόν. καὶ ἡ πρὸ μουσικῆς ᾠδῆς κινήσις. Δίεισις λέγεται τὸ ἐλάχιστον μέτρον τῶν ἑναρμονίων διαστημάτων· ὑπὲρ ἀπολωλὸς ἐκ 20 νον, τῆς ἡμετέρας αἰσθήσεως καὶ τὸ ἑναρμόνιον προς-

απώλεσεν, ἀγυμνάστου πρὸς αὐτὸ τῆς ἀκοῆς ἀπολειμμένης.

Δίεισις. τὸ χώρισμα· ἢ ἄνεσις.

Διεισκαριφησάμεθα. ἀντὶ τοῦ διελύσαμεν.

σκάριφον γὰρ ἐστὶ τὸ κάρφος καὶ φρύγανον. ἐστὶ δὲ τὰ τοιαῦτα εὐδιάλυτα καὶ εὐφύσητα. οὕτως Ἰσοκράτης. Σκαριφησασθαι ἐστὶ τὸ ἐπισεισμενως τι ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκριβειαν.

10 Διεισκεδασμένον. διατετυπωμένον. Καὶ Διεισκεδάσαε, διεισκόρησεν.

Διεισκευασμένην. μετὰ δόλον γεγραμμένην.

Πολύβιος· Ἐκπέμπουσι τῶν Κρητῶν τινὰς ὡς ἐπιληστειαν, δόντες ἐπιστολὴν διεισκευασμένην.

15 Διεισκήριπτεν. ἐπεστήριζεν.

Ἡλθεν πόθ' ἐρπύζουσα σὺν θροῦς ξύλῳ,

τό μιν διεισκήριπτε τὴν τετραμένην.

Διεισκίασται. ἀποκέκρυπται.

Διεισμυλευμένον. διεισχισμένον, ἡκριβωμένον, ἐξεσμένον, περικεκαθαρμένον.

Διεισπαθηκότα. διεῖρηφότα.

3. Gl. tacite posuit Gaisf. 4. διεῖρωγότα glossa sacra: v. Alb. in Hesychium. 7. τοῦ ἀνθρώπου] τῆς ἀνθρώπου A. B. C. E. 11. Ἡλίθιον] Locus Aristoph. Nub. 871. ὡς ἡλίθιον E. ἐφθέγγατο] ἐφθέγγω A. B. C. V. Zon. p. 546. 12. τοῖς χεῖλεσι Edd. Quae sequuntur explicationes, absunt a Scholiis nostris Aristophanicis. 14. κεχασμένοις] διακεχασμένοις E. κεχασμένως B. Med. Infra τοῦ om. *V. Statim Gaisf. delevit ex Etym. M. sive Zon. p. 548. petita: Δίεισαι: ἀντὶ τοῦ διώκειν. ἀπὸ τοῦ διῶ, τὸ διώκω, γίνεται παράγωγον δίημι· τὸ παθητικὸν δέμαί, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον δέσθαι. οἷον, Αἴψα δ' ἔρυσσάμενος μέγα φάσανον ὄρω δέσθαι, cum A. B. C. V. E. Versus est Apollonii Rhod. I, 1250. monentibus Toupio et Ruhkenio. 16. Διεισαρδάνισε] Malim διεισαρδάνισε, per ω. Vid. infra v. Σαρδάνιος γέλωσ. Küst. Διεισαρδάνισε Etym. M. Διεισαρδάνισε Hesychius, Διεισαρδάνισαν. διεγέλασαν Zonaras. διαλύσει Med. 17. σαρδάνιον] σαρδάνιον C. V. E. Zou. 18. μουσικῆς] κατὰ μουσικῆς V. C. 19. Τὸ ἐλάχιστον] Fragmentum hoc auctius legitur apud Photium in Excerptis ex Damascio pag. 1053. (344. b.) unde de auctore eius constat, cuius nomen Suidas hic reticuit. Küst. 21. προσαπώλεσεν] προσαπώλεσας B. Edd. ante Küsterum, qui tacite Damascii scripturam reddidit, Wolfio et Porto praeceuntibus. Novissima inde ab ἀγυμνάστου omisit Photius.

4. Διεισκαριφησάμεθα. ἀντὶ] Eadem Etym. M. et fere Zon. p. 544. Priorem partem agnoscit Lex. Rhet. p. 239. διελύσαμεν] ἐλυθήσαμεν E. Sequentia olim in glossam Σκάριφον transierant. 5. σκάριον *V. 7. Ἰσοκράτης] Arospag. p. 142. B. Σκαριφησασθαι ἐστὶ] Eadem Schol. Aristoph. Ran. 1545. cum Harpocrate, cui debetur etiam glossae principium. 10. Διεισκεδασμένον] Ex interpretatione vocis huic addita patet scribendum esse διεισκευασμένον, ut recte legitur apud Hesychium. Apud eundem vero paulo ante male legitur, Διεισκεδασμένως, διατετυπωμένως. Scribendum enim est et ibi διεισκευασμένως. Küst. Vulg. firmat Lex. Bachm. p. 198. Καὶ Διεισκεδάσαε διεισκ. om. V. C. In fine διεισκόρησεν A. 12. Διεισκευασμένην] Διεισκευασμένην A. item in exemplo. Recte Zon. p. 546. 13. Ἐκπέμπουσι τῶν] I. Gronovius in notis ad Fragmenta Polybii a Casaub. collecta p. 457. bene monuit, Livium hunc ipsum locum Polybii ob oculos habuisse, cum lib. XXI. c. 31. haec scriberet: Et Cretensium quibusdam ad itinera insidenda missis, velut interceptas litteras, quas ipse composuerat, recitat. Küst. 15. ἐπιστήριζεν *V. 16. Ἡλθεν πόθ'] Fragmentum hoc amplius ex Suida supra v. Γραῦς. Küst. Versus Philippi Thessal. IX, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 203. 19. ἡκριβωμένον om. Etym. M. p. 273. f. Deinde καὶ περικεκαθαρμένον *V. Contra Zon. p. 550. Διεισμυλευμένων. ἡκριβωμένων, ἐξεσμένων, περικεκαθαρμένων.

runt, quod se ipse interfecisset. Διερμηνεύω. Iungitur dativo. Διεῖρωγώς. Disruptus. et διεῖρωγότα. Διεῖρη ὅη. Dimanavit, pervasit. Gloria facinorum eius longe lateque dimanavit. Dicitur etiam διεῖρη. Aelianus: Valde illustri de muliere fama dimanavit. σοβαρώτατον enim significat valde splendidum, illustre. Διεῖρη ὑηκόσιν. Stultum sermonem labris diductis pronuntiavit. id est, stulte et insipienter et indocte, labilsque laxatis, hiantibus, apertis. Διεισαρδάνισε. Risit, non ob laetitiam, sed sardonium risum. Δίεισιν. Intervallum. item cantus musici principium. Δίεισις vocatur minima mensura intervallorum harmonicorum: cuius sensum si amittimus, univrsus etiam genus musicae, quod ἑναρμόνιον dicitur, scientiam nostram fugit, aure ad

eam rem inexercitata relicta. Δίεισις. Intervallum. item remissio. Διεισκαριφησάμεθα. Dissolvimus. Isocrates. σκάριφον est enim festuca et cremium. ea enim facile dissolvuntur et statu dissipantur. Σκαριφησασθαι est negligenter aliquid agere, neque ea qua par est diligentia. Διεισκεδασμένον. Dissipatum. Et Διεισκεδάσαε, dissipavit. Διεισκευασμένην. Dolose confictam. Polybius: Emittunt Cretensium quosdam quasi ad praedandum, quibus fictam epistolam dederunt. Διεισκήριπτεν. Fulciebat. Venit quondam anus lento gradu incedens, cum baculo querno, quo se vulneratam sustinebat. Διεισκίασται. Obumbratum est. Διεισμυλευμένον. Diffusum, elaboratum, sculptum, perpuratum. Διεισπαθηκότα. Qui patrimonium dissipavit.

Διεσπενσάμην. ἀντι τοῦ διὰ σπουδῆς ἐποιή-
σάμην. ἢ ἀντι τοῦ διεπραξάμην.
Διεσπλεκωμένη. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·
 Οὐκ ἂν διαλεχθεῖην διεσπλεκωμένη
 ὑπὸ μυριῶν ἐτῶν γε καὶ τριςχιλίων.
 τὸ πλέκειν ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν τάττουσιν· οὐκ ὡς
 προηγουμένως τοῦ σημαινομένου, ἀλλ' ὁμοίως πολ-
 580 λοῖς ὡς συμβολικοῖς ὀνοματοποιούντες, καὶ μάλιστα
 ἐν οἷς τὸ εὐθυρήμονεῖν ἐνίσταται.
Διέστειλεν. ἀντι τοῦ οὐκ ἀναμφιβόλως ἐχρή-
 10 σατο τοῖς λόγοις. περὶ Μωσέως δέ ἐστι. *Δαβὶδ.*
 Καὶ διέστειλεν ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτῶν.
Διεσφαιρίσθη. ὡς περ σφαῖρα κατηνέχθη.
Διεσφηκωμένο. διαδεδεμένο.
Διέσχε. διήλθεν. Ἀθήριανός· Οἱ μὲν γὰρ διέ-
 15 σχον τὴν φάλαγγα· (ἀντι τοῦ διεχώρισαν) τῶν δὲ ὑπερ-
 κυλισθεῖσαι αἱ ἄμαξαι ὀλίγα ἔβλαψαν.
Δίεται. διέρχεται.

Διέτεινε. διαβρήδην εἶπεν.
 [Διέτέτατο. ἀλλ' οὐ διετέτατο. *Εὐλοῖς τέσ-*
σαροι διατέτατο.]
Διείνοντο. ἰδίως Ἀντιφῶν. ἀντι τοῦ διὰ
 5 συντόνου σπουδῆς ἀπρηνήσαντο.
 [Διείτης διειτούς. Ἀπὸ διειτούς καὶ κατωτέρω·
 ὁ Εὐαγγελιστής.]
Διείτρη. Τῶν Λιβύων τὰ σκάφη μικρὰ ὄντα,
 ταῖς Ῥωμαϊκαῖς ναυσὶν ὑποτρέχοντα, διείτρη τὰς
 10 πρύμνας, καὶ τὰ πηδάλια ἐξέκοπτεν.
Διευθετῶ. τὸ καλῶς διατίθεμαι.
Διευκρινῆ. σαφῆ. Καὶ *Διευκρίνησις*, ἡ σα-
 φήνεια.
Διευκρινημένοι. διακρίνοντες. Καὶ *Διευ-*
 15 *κριήσας*, καλῶς διαχωρίσας. Τοῖς ἀλκιμωτάτους
 τοῦ πλήθους διευκρινήσας.
Διευφημῶ, διαφημίζω δέ.
Διέφερον. Ἀππιανός· Οἱ δὲ Κέλτοι ἐς Ῥω-

1. Zon. p. 546. 3. *Διεσπλεκωμένη*] *Διεσπλεκωμένη* Med. *Διεσπλεκωμένη* A. V. Item in exemplo. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ V. 1083. sq. 5. ἐτῶν γε] ἐτῶν τε A. V. C. ἐτῶν Med. 6. τὸ πλέκειν] Locus hic ex Scholiasta in modo indicatum locum Aristophanis sic emendandus est: τὸ σπλεκῶν ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν τάττουσιν, οὐκ ὡς προηγουμένως τοῦτο σημαινον etc. Küst. Immo praeter σπλεκῶν petendum τοῦτου σημαινομένου ab v. Πλεκῶν, ubi quondam haec annotatio repetebatur. 9. εὐθυρήμονεῖν Med. Gaisf. 10. *Διέστειλεν.* ἀντι] Locus hic inverso ordine ita legendus est: *Διέστειλεν.* *Δαβὶδ.* Καὶ διέστειλεν ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ, ἀντι τοῦ, οὐκ ἀναμφιβόλως ἐχρ. etc. Verba autem Davidis a Suida hic citata extant Psalm. CV, 33. in quem locum Theodoretus: Θυμῶ καὶ λύπῃ περισχεθεῖς (Μωσέως) οὐ μετὰ τῆς συνήθους ἁρμονίας τῷ θεῷ προστάγματι διεκόνησεν, ἀλλ' ἀμφιβόλιαν τινὰ τοῖς λόγοις ἀναμίσξας τὴν πέτραν ἐπάταξε καὶ τὸ ὕδωρ ἐξήγαγε. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, *Διέστειλεν ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ*· ἀντι τοῦ, οὐκ ἀναμφιβόλως τοῖς λόγοις ἐχρήσατο. Haec lucem fenerantur Suidae, quem sua ex hoc ipso loco Theodoreti hausisse apparet. Küst. His levissimas opes subiecit Toupius, quem fugit loci sententia: „Vid. Levit. V, 4. Hesych. *Διέστειλατο.* *διεσφρήσατο.* Recte. Quare opinor legend. apud Suid. οὐκ ἀμφιβόλως, etsi Theodoretus obstat. Liban. Descript. ed. Allatit p. 101. τὰς ἀφρῶς προσδιέστειλε.” οὐκ ἀμφιβόλως, vel solum ἀναμφιβόλως dudum suaserat Portus. 11. ὁ ἐλέγχι] ἐστι A. B. C. V. E. Zon. p. 546. qui omisit αὐτῶν. 14. *Διεσφηκωμένο*] Aristoph. Vesp. 1067. (1110.) monente Abreschio. De quo copiose Hesychius. 15. Ἀθήριανός] Lib. I. de Exped. Alex. (1, 13.) p. 5. Küst. 16. *διεχώρισαν*] *διεχώρισαν* A. Ropugnat Zon. p. 546. ἀσπίδων] Haec vox in prioribus edit. deest, quam sensus supplendi gratia [post τῶν δέ] ex Arriano addidi. Küst. Orationem Arriani hanc, αἱ δὲ ὑπὲρ τῶν ἀσπίδων ἐπικυλισθεῖσαι ὀλίγα ἔβλαψαν, cum Suidas aliquantum immutavit, ἀσπίδων ab omnibus libris abhorrens inducendum duxi.
1. *Διέτεινε*] Miram glossam confirmat Zon. p. 546. 2. *Διέτέτατο*] Glossam hanc edidi et in eadem sede posui qua eam collocatam repperi in A. Edd. vett. praehent *Διατέτατο* ἀλλ' οὐ διετέτατο etc. statim ante *Δίεται*. Verba δὲ οὐ διετέτατο tacite delevit Küsterus. Ad *διατέτατο* scripsit Hemsterhusius, *διέτατο* vel potius *διετέτατο*. Verbis *εὐλοῖς τέσσαροι* caret B. Gl. om. V. C. Gaisf. Qui parum aut ordini litterarum prospexit aut observationis tenori, cui consentaneum est ut scribatur, *ἀλλ' οὐ διετέτατο*. *Εὐλοῖς τ. διετέτατο*. Sed tutius visum incertas nugas notare. 4. *Διείνοντο*] Ex Harpocrate. Küst. Zon. p. 546. Ἀντιφῶν] P. 134, 41. ed. Steph. ubi *διείνοντο*. 6. *Διείτης*] Caput glossae reddidit Gaisf. ex A. B. E. Ceterum hanc gl. cum exhibeat A. ante v. *Διείνοντο*, nesciant V. C. eam notavi. 7. ὁ Εὐαγγελιστής] Matth. II, 16. 8. Τῶν Λιβύων] Haec Casaubonus Polybio tribuit: sed sunt Appiani in Libyca (c. 122.) p. 125. Küst. Haec non sine mendo Zon. p. 547. 11. *Διευθετῶ*] Schol. Aristoph. Plut. 621. p. 202. ed. Hemsterh. *Toup. MS.* Uberius tractat Zon. p. 547. 12. *Διευκρινῆ. σαφῆ*] Suspecta glossa. Hesychius: *Διευκρινῆ. σαφηνῆ. λευκότερον ἢ τρανότερον διετράνωσεν*. Ubi videtur intercidisse *Διευκρίνησε*, cuius explicatio fuit, *λεπτότερον ἢ τρανότερον διετράνωσεν*. Atque haud scio an similiter Suidas dederit: *Διευκρίνησε. ἔσαφηνῆσε.* Καὶ *Διευκρίνησις* κτλ. om. V. C. 14. *Διευκρινημένοι*] *Διευκρινημένοι* A. Lege *Διευκρινημένοι* cum Zon. p. 547. 15. *Τοῖς ἀλκιμωτάτους*] Locus Theophylacti Simoc. II, 10. monente Abreschio. 17. Gl. om. Küst. *διαφημίζω*] Sic A. C. *V. Zon. p. 547. *διευφημίζω* B. E. Edd. vett. Vide supra v. *Διαφημίζω*. 18. Ἀππιανός] Fragm. ed. Schweigh. T. III. p. 14.

Διεσπενσάμην. Festinanter feci. vel sedulo peregi. *Διεσπλεκωμένη.* Aristophanes Pluto: Non consueverim cum anu, quae ab annis decies mille et tribus millibus subagitata sit. σπλεκῶν ponitur de coltu: non quasi haec sit propria vocis significatio, sed formarunt hoc nomen eodem modo, quo multa alia, quibus obscure res significatur, praesertim siquid aperte eloqui pudor vetat. *Διέστειλεν.* David de Mose dicit: *Et ambiguum orationem pronunciauit.* *Διεσφαιρίσθη.* Tanquam pila delatus est. *Διεσφηκωμένο.* Constrictum. *Διέσχε.* Penetravit. Item dislunxit. Arrianus: Illi enim phalangem diviserunt. at currus per clipeos devoluti parum eis nocuerunt. *Δίεται.* Transit. *Διέτεινε.*

Aperte contendit. [*Διέτέτατο*, non *διατέτατο*. *Quattuor lignis distentus erat.*] *Διείνοντο.* Peculiariter hoc verbo usus est Antiphon, ut sit, constanter et acriter negarunt. [*Διείτης, διειτούς.* Euangellista: *A bienni et infra.* *Διείτρη.* Afrorum scaphae, quae parvae erant, Romanas naves subibant, earumque puppes perforabant, et gubernacula detergebant. *Διευθετῶ.* Aperte dispono. *Διευκρινῆ.* Perspicua. Et *Διευκρίνησις*, perspicuitas. *Διευκρινημένοι.* Discernentes. Et *Διευκρινήσας*, qui res bene discrevit. *Cum fortissimos quosque in populo a reliquis discrevisset.* *Διευφημῶ.* Contra *διαφημίζω.* *Διέφερον.* Tenebant, recondebant. Appianus: *Gallii cetero a*

μαίους τι μήνιμα ἐκ πολλοῦ διέφερον. ἀντι τοῦ εἰ-
χον, ἐνεκότουν.

Διέφερον. παρὰ Θουκυδίδη ἀντι τοῦ διήνον
ἢ ὑπέμενον ἢ ἐπιμελῶς ἐξήνον. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι
τὸν πόλεμον διέφερον.

Διεφθαρμένος. τοῦ πρέποντος παρατρα-
πείς τὸν νοῦν. Ἦδη γὰρ Ἀντώνιος τῷ Κλεοπάτρας
ἔρωτι διεφθαρμένος ἦν τῶν ἦν ἐν πᾶσι τῆς ἐπιθυ-
μίας.

Διεφορήθη. Χρημάτων δὲ ἄπιστον πλῆθος 10
διεφορήθη. ἀντι τοῦ ἐξηρέθη, ἐξεκομίσθη.

Διεφόρησαν. μετεκόμισαν. Τὰς τε κατα-
λειφθείσας ἐν τῷ χάρακι κατασκευάς, πολλὰ δ' ἦ-
σαν ὡς εἰς χρόνιον πολιορκίαν, διεφόρησαν.

Δι' ἔχθρας γενήσομαι. ἀντι τοῦ, ἔχθρος 15
ἔσομαι. Ἀριστοφάνης.

581 "Οὐ γὰρ δι' ἔχθρας οὐδετέρω γενήσομαι.
τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφόν, τῷ δ' ἦδομαι.
τὸν Αἰσχύλον, σοφόν· ἦδομαι δὲ τῷ Εὐριπίδῃ.

Διέχουσαν. ἀπφκισμένην οὖσαν. Ἐς Σελεύ- 20
κειαν πόλιν ἐπιθαλασσίαν ἀφίκετο, Ἀντιοχείας ῥ
καὶ Ἰσταδίου διεχουσαν.

Διεψυσμένοι. ἡγνοηκότες. Πολύβιος·

Πάντων τούτων ἦσαν διεψυσμένοι οἱ Αἰτωλοί.
Καὶ αὐθις· Διεψεύσθησαν δὲ τοῖς λογισμοῖς. κα-
τετάχησε γὰρ αὐτοὺς Ἀντίβας, ἐξελὼν τὴν πόλιν.

Διζήμενη. καὶ διζήμενος, ζητῶν.

5 Δειδές. λαμπρόν, διαυγές καὶ καθαρόν ὕδωρ.

Δειῖλεν. ἐχώρισε.

Δειμι. διέρχομαι.

Δειῖπε. διώκει, περιήρχετο.

Δειργάσατο. ἐφόνευσεν, ἀπέκτειναν. Ὁ δὲ
καὶ τῶν ἄλλων ἐκάτερον διειργάσατο.

[Δειργω. γενικῇ. Οὔτε ἡ ἀρχὴ τῷ ἀρχῇ εἰ-
ναι τοῦ ἀνάρχου διειργεται. Αἰτιατικῇ δὲ· Οὐ μόν-
ον πλοῦτον διειργων τῶν ὀρεκτῶν κόλπων τοῦ
Ἀβραάμ.]

Δειρέο.

Δειῖρουσι. τὸ ἐπιβάλλουσι.

Δειρωνόξενοι. ἐξαπατῶντες τοὺς ξένους.
καὶ ψευδόμενοι δι' εἰρωνείας καὶ ὑποκρίσεως· οἱ
Λάκωνες, παρ' οἷς καὶ ἡ τῆς ξενηλασίας ἔκειτο νό-
μος. ὅτι δὲ αἰσχροκερδεῖς καὶ μικρολόγοι οἱ Λά-
κωνες, δηλοῖ ὁ χρησμός·

Ἄ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο δὲ οὐδέν.
ἦσαν δὲ καὶ περὶ τοὺς ξένους ἀπάνθρωποι· καὶ οὐκ

1. μήνιμα] τι μ' ἢ Α. μήνιμα E. Zon. p. 547. qui haec cum seqq. descripsit. 3. ἀντι τοῦ διήνον ἢ — ἐξήνον] Ex Schol. Thu-
cyd. I, 11. Küst. 10. δὲ om. *V. ἄπιστον] ἄπλετον E. Cum libris Zon. p. 548. 12. Διεφόρησαν] Cf. Thucyd. VI,
100. extr. Τὰς δὲ Ζοναγας. καταλειφθείσας] καταληφθείσας E. Id reponendum esset, si constaret Suidam male expli-
casse μετεκόμισαν. 14. εἰς χρόνιον] εἰς χρόνον A. ἐγγρόνιον B. E. Ceterum Edd. vulgg. distinguebant, ἦσαν, ὡς εἰς χρ. πο-
λιορκίαν δ. 16. Ἀριστοφάνης] Ran. 1432. sq. 19. δὲ om. edd. ante Gaisf. repugnante *V. Deinde cum *V. C. delevi, quae
habet A. in margine: Διέχρησατο. αἰτιατικῇ. 20. Ἐς Σελεύκειαν] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. II. de
Bello Pers. cap. 11. Küst. Procopius σταδίοις διεχουσαν διήλθε. 23. Πολύβιος] Fr. hist. 5.
2. Διεψεύσθησαν] Haec sunt verba Polybii lib. III. c. 16. Küst. Cf. v. Κατετάχησε. 4. Διζήμενη. ζητούσα Hesychius.
ζητῶν] ὁ ζητῶν E. 6. ἐχώρισε] ἐχώρησε A. 9. Δειργάσατο] Vide supra v. Δειργάσεται. Küst. Exemplum non satis
emendatum esse apparet. 11. Δειργω] Gl. syntacticam om. V. C. eamque notavi. 12. Οὐ μόνον πλοῦτον διειργων] Haec
sunt verba Gregorii Nazianzeni Orat. XLIV. p. 714. Küst. πλοῦτον μόνον διειργων A. 15. Δειρέο] II. α. 550. ἐρώτα ex-
plicatione Hesychii. 16. ἐπιβάλλουσι] ἐμβάλλουσι vel διεβάλλουσι. Hemst. Prius convenit in locum Xenoph. Cyrop. VIII, 3,
10. a Gaisf. ascriptum. Superest τὸ a Suidae more alienum. 17. Δειρωνόξενοι. ἐξαπατ.] Ex Schol. Aristoph. Pac. 622.
18. ὑποκρίσεως] ἀποκρίσεως A. 19. παρ' οἷς καὶ ἡ τῆς] Aristoph. Av. 1014. Ὡς περ ἐν Λακεδαίμονι ξενηλατοῦνται. Vide ibi
Scholiastam. Küst. Adde v. ξενηλατεῖν. 22. ὀλεῖ] Cum ad hunc locum pervenissem, incomparabilis vir Rich. Bentley
hanc notam mecum communicavit: In editione Fragmentorum poetarum Graecorum ostendam, veram lectionem esse εἰλοι.
Nam ea quae recepta est, ne Graeca quidem est. Coniectura haec viri doctissimi facile placebit omnibus, quibus non erunt
nares obesae. Küst. Sic uva uvam, quod aiunt, colorat. Viro autem incomparabili fraudi fuit Clem. Alexandrinus Strom.
lib. IV. c. 5. Ἄ φιλοχρηματία δὲ οὐ Σπάρταν μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν πόλιν εἰλοι ἄν. Quem et secutus est Iosephus Scaliger in
collectione versuum Graecorum proverbialium. Lectionem veterem satis tuetur Plutarch. Lacon. Instit. p. 239. Ἀλαμάνει γὰρ
καὶ Θεοπόμπῃ τοῖς βασιλεῦσι χρῆσμός ἐδόθη· Ἄ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ — Huc facit etiam Plutarch. Ag. et Cleom. p. 799.

longo iam tempore iram adversus Romanos forebant. Διέ-
φερον. Apud Thucydidem significat, conficiebant, vel sus-
tinebant, vel diligenter perficiebant. Athenienses vero bel-
lum sustinuerunt. Διεφθαρμένος. Qui decorum pro-
sus negligit. Iam enim Antonius amore Cleopatras corrup-
tus omnibus in rebus libidini obsequabatur. Διεφο-
ρήθη. Elatum est, exportatum est. Incredibilis pecuniae
eis exportata est. Διεφόρησαν. Transportarunt. Et
relictas in castris sarcinas, quae magno erant numero,
ut ad diuturnam obsidionem tolerandam, transportarunt.
Δι' ἔχθρας γενήσομαι. Inimicus ero. Aristophanes:
Neutrum enim inimicum mihi reddam. nam alterum sa-
pientem iudico, altero vero delector. Aeschylum scilicet sa-
pientem iudico, Euripide vero delector. Διέχουσαν. Di-
stantem. Seleuciam pervenit, urbem maritimam, centum
et triginta stadiis Antiochia distantem. Διεψυσμέ-

νοι. Ignorantes. Polybius: Aetolos vero his omnibus in
rebus spes frustrata est. Et iterum: Sed opinio eos fefellerit.
Hannibal enim eos antevertit, et urbem excidit. Δι-
ζήμενη. et διζήμενος, quaerens. Δειδές. Clarum, per-
spicuum, limpidum. Δειῖλεν. Divisit. Δειμι. Trans-
eo. Δειῖπε. Administrabat, obibat. Δειργάσατο. In-
terfecit, occidit. Ille vero et ceterorum utrumque interfecit.
[Δειργω. Genitivo iungitur. Neque imperium, quatenus
est imperium, ab anarchia distinguitur. Item accusativo:
Non solum dinitias ab expetendo illo sinu Abrahami seiun-
gens.] Δειρέο. Δειῖρουσι. Exserunt. Δειρωνό-
ξενοι. Qui hospites mendacis verbisque simulatis decipiunt.
tangit Lacedaemonios, apud quos extabat lex de peregrinis Sparta
arcendis. eisdem etiam sordidos et avaros fuisse oraculum hoc
declarat: Nimius lucri amor Spartam perdet, nec quisquam
aliud. erant etiam erga peregrinos inhumani: nec licebat pere-

ἔξῃν ξένῳ τινὶ ἀεὶ τῆς Σπάρτης ἐπιβαίνειν, ἀλλ' ὠ-
ρισμέναις ἡμέραις.

Διείς. ἐκτείνας, απλώσας. Διείς τὰς πτε-
ρυγὰς αὐτοῦ ἐδέξατο αὐτούς.

Δίεισι. διέρχεται.

Διῆγε. παρεξέτεινε. Ἰωάννης Ἀντιοχείας.
"Ὅς ἐρυμνὰ χωρία κατελιφῶς ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν
πόλεμον, ἀμβλύνων τὴν τοῦ Ἀντίβου δξύτητα χρο-
νίαις διατριβαῖς.

Διηγκυλημένον. τὸ ἀκόντιον μεταχειριζό-
μενον. ἀντὶ τοῦ ἐν μασχάλῃ κρατῶν τὸ δόρυ. Ἐε-
582 νοφῶν. "Ὁ" δὲ πᾶσι παρήγγειλε διηγκυλημένους ἴε-
ναι, ὡς, ὁπόταν σημήνη, ἀκοντίζειν δεῆσοι· καὶ
τοὺς τοξότας ἐπιβεβλήσθαι ἐπὶ ταῖς νευραῖς, ὡς,
ὁπόταν σημήνη, τοξείειν δεῆσον. καὶ τοὺς γυμνῆ- 15
τας λίθων ἔχειν μεστὰς τὰς διφθέρας.

Διηθεῖν. διυλλίζειν. Καὶ Διηθεῖται, ἀφυλί-
ζεται. Διήθησις καὶ ἡ διύλισις.

Μανδροκλείδας καὶ Ἀγησάλαος ἔδλοντο, μὴ δι' ὀλίγους ἐντροφῶντας αὐτοῖς περιθεῖν ἐξήμενον τὸ ἀξίωμα τῆς Σπάρτης· ἀλλὰ
τῶν προτέρων χρησῶν μνημονεῦσαι, τὴν φιλοχρημοσύνην ὡς ὀλέθριον τῇ Σπάρτῃ φυλάττεσθαι διακελευομένων. Ad Grae-
cismum autem verbi ὀλεῖ astruendum, quod malae quidem fidei insinulavit vir doctissimus, vel locus Theoguidis suffecerit
v. 1098. Ὑβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα, Καὶ Σμύρνην· πάντως, Κύρνε, καὶ ὄμμας ὀλεῖ. Tour. I. p. 130. sq. IV.
p. 146. probante Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 1213.

1. ἔξῃν] ἔξον A. B. C. *V. (quod cum aliis locis possit defendi, tum iis quos in Dionys. Perieg. p. 843. indicavi) sed repugnanti-
bus E. et Schol. Arist. 3. Διείς τὰς] Haec sunt verba Mosis Deuteronom. XXXII, 11. ut Portus etiam monuit. Küst. 6. Ἰωάν-
νης. Ἀντιόχος] Locus hic ita scribendus et distinguendus est: Ἰωάννης Ἀντιοχείας· "Ὅς etc. Significare enim vult Suidas. lo-
cum hunc ex Ioanne Antiochensi depromptum esse. In 2 MSS. Paris. [A.] pro Ἰωάννης legitur Ἰώσηπος: sed mendose. Küst.
Haec de Fabio Cunctatore dicuntur. Hemst. Toupius item de Fabio Maximo locum esse intelligendum monet, allata v. Ἀμ-
βλύνω, unde narrationem istam paulum reintegrare licet. Ἰω Ἀντιοχείας V. C. Dicendi formam tetigit Dindorfus in Malal.
p. VII. 9. διατριβαῖς] τοῦ ἔργου τριβαῖς gl. superior. 11. κρατῶν] Potius κρατοῦντα, ut respondeat accusativo praeco-
denti διηγκυλημένον. Küst. Sic Portus. Immo haec ad glossam Διηγκυλημένους spectare Schol. Luciani Iov. Confut. 15. evin-
cit. Cf. Zon. p. 551. ubi mendose Διηγκυλημένον. Ceterum Lex. Bachm. p. 198. Διηγκυλημένον. ἐν ἐπιτόμῳ ἔχον. Ἐνο-
φῶν] De Expedit. Cyri lib. V. (2, 12.) p. 347. ubi sic legitur: "Ὁ δὲ τοῖς πελτασταῖς πᾶσι παρήγγειλε διηγκυλημένους ἴε-
ναι etc. Küst. 12. παρήγγειλε] παρήγγειλε B. cum libris nonnullis Xenophontis; παρήγγειλε *V. 13. δεῆσοι] δεῆσαι E.
δεῆσον Xenoph. edd. vett. Nam recentiores omiserunt cum codd. 14. νευραῖς, ὡς] νευραῖς, ἢ οὕτως ὡς A. B. E. Med.
15. δεῆσον] δεῆσον B. 16. μεστὰς τὰς] τὰς om. A. B. C. E. 17. Διηθεῖν] V. Ruhnck. in Tim. p. 84. 18. γὰρ] γὰρ
*V. C. Immo transponendae voces Διήθησις καὶ. Vocem habent Plutarchus et Dio Chrysost. Vol. II. p. 3. διύλισις] διύλι-
σις V. Similiter *V. διύλισις pro glossa Διήθησις. Ceterum haec recoquantur in v. Διύλισις.
1. Διήξαν] Soph. Oed. Col. 963. a Porto laudatus, τοῦ σοῦ διήξας στόματος. 2. ἀλλὰ] ἀλ (sic) A. 3. πάνν γάρ — δάξει]
Soph. Oed. Col. 297. Eunap. in Aedes. p. 48. Hom. Odys. τ'. 108. Hippocr. Ep. p. 190. Theocrit. in Epigr. in Archilochum. Supra
v. Δαδρείν. Tour. MS. 5. Διήκουσεν] Utitur inprimis Plutarchus. ἡκροάσατο om. *V. 6. Διήλλαξεν] Ex Harpo-
cratione, cui desunt ἢ ἀντὶ τοῦ ἡμειψεν: quae servat Zon. p. 551. 7. ἡμειψεν] Addit E. ἢ πρὸς διαλλαγὴν ἦνεται. 8. ὁ χω-
ρισμός] διόδος, χωρισμός, ἐκδρομὴ Hesychius. 9. γενικῆ expungendum esse apparet: contra quam res se habet in Lex. de
Synt. p. 135. Et ignorat Zon. p. 551. 10. Προκόπιος] Lib. I. de Bello Pers. c. 18. ex quo sic apud Suidam scribendum est:
Ἄρχοντες δὲ ἱππέων μὲν ἀπαντες ἦσαν, οἱ τὰ πρότερα τὴν ἐν Δάρας μάχην διήνεγκαν. Vocem Ῥωμαίων Suidas sensus supplendi
gratia addidit. Vide etiam supra v. Δάρας. Küst. 11. πρότερον] πρότερα A. V. C. Zon. cum ea quae olim fuit glossa Δάρας.
12. τουτέστιν ὑπερήνεγκαν om. C. 14. Διηνέχθη] Ex II. Maccab. 3, 4. annotante Albertio in Hesychium. Zon. p. 551. οὐ
συνεφώνησεν, ἐμαχέσατο. Deinde quam gl. tacito deleverat Küsterus, neque agnoscunt A. V. C. revocavit Gaisfordus: Διην-
θεῖσ μένας. ἐκ τοῦ διανθεῖω, τοῦ τὰ ἀνθη συλλέγω. Vide supra v. Διανθεῖω. 17. γένηται suspectum est, quamquam id con-
venire possit in scriptorem incertum; nec mutat v. Ἀγχιον. 18. Διήρες] Vid. infra vv. Διήρης et Διχροτα. Scaliger. in Kuseb.
p. 66. Gaisf.

grinis quovis tempore Spartam adire, sed certis et definitis die-
bus. Διείς. Qui expandit, qui extendit. Alas suas expan-
dens eos suscepit. Δίεισι. Transit. Διῆγε. Extraxit.
Ioannes Antiochensis: Qui cum loca munita occupasset, diu
bellum extraxit, Hannibalis celeritatem lenta mora retun-
dens. Διηγκυλημένον. iaculum manibus tenentem. vel
sub axilla hastam tenentem. Xenophon: Ille vero cetratos pre-
hensis iaculorum amentis ingredi iussit, ut, cum signum de-
disset, iacula vibrarent; itidemque sagittarios nervis sagit-
tas admorere iussit, ut signo dato sagittas emitterent; ve-
litibus denique praecepit, ut pelles haberent lapidibus plenas.
Διηθεῖν. Percolare. Et Διηθεῖται, percolatur. Et Διήθησις,

Διήξαν. διέπεμψαν.

Διήχει. διέρχεται. Ὁ δὲ εἶπεν, ἀλλὰ πι-
στεύω· πάνν γάρ σου κλέος ἐπ' ἀρετῇ διήκει.

Διήκουσαν. διελθούσαν, διερχομένην.

5 Διήκουσεν. ἡκροάσατο.

Διήλλαξεν. ἀντὶ τοῦ μετήλλαξεν, ἐτελεύτη-
σεν ἢ ἀντὶ τοῦ ἡμειψεν.

Διήλυσις. ὁ χωρισμός.

Διήνεγκαν. γενικῆ. ὑπέμειναν, ἐκαρτέρη-
10 σαν. Προκόπιος· Ῥωμαίων δὲ ἱππεῖς ἦσαν ἄρχον-
τες ἱππέων, οἱ τὰ πρότερα τὴν ἐς Δάρας μάχην
διήνεγκαν. τουτέστιν, ὑπερήνεγκαν, ἢ διεπράξατο.
Καὶ αὐθις· Ἐπ' ἑννέα διήνεγκε τὴν πολιορκίαν ἔτη.

Διηνέχθη. ἐμαχέσατο.

Διηρέθειζεν. ἀνεκίνει, ἀνετάραττεν, ἀνεθλί-
πιζεν. Ὁ δὲ τὸ θηριῶδες καὶ ἄγριον ὑπεκίνει καὶ
διηρέθειζεν, εἴ που κύριος γένηται τοῦ χωρίου.

Διήρες πλοῖον.

percolatio. Διήξαν. Transmiserunt. Διήχει. Perva-
dit. Ille vero dixit: equidem id credo. gloria enim virtutis
 tuae longe pervasit. Διήκουσαν. Transeuntem, perva-
 dentem. Διήκουσεν. Audivit. Διήλλαξεν. Obiit,
 vitam finit. vel commutavit. Διήλυσις. Digressio.
 Διήνεγκαν. Sustinuerunt, tolerarunt. vel confecerunt. Pro-
 copius: Romanorum vero equitatu praefecti erant iidem,
 qui ante ad Daras proelium commiserant. Et alibi: Obsi-
 dionem per norem annos sustinuit. Διηνέχθη. Pugna-
 vit. Διηρέθειζεν. Irritabat, commovebat, excitabat. Ille
 vero iracundum et ferocem illorum animum irritavit et ac-
 cendit, si forte loco illo potiri posset. Διήρες πλοῖον.

Διήρει. διέτεμε, διμερίζεν. Ὁ δὲ πρεσβύτης ὡν διήρει τὰς μοίρας τῶν κρεῶν.

Διήρηκε. διεχώρισεν.

Διήρησιν ναῦς. ὑπὸ δύο ἑρετῶν ἐλαυνομένη.

Διήρησαι. δέδεσαι.

Διηρθρωμένον. δεδηλωμένον, ἠκριβωμένον.

Διήρηκεσε. διέμεινε, παρέμεινε. Αἱ δὲ ἑπτολαὶ ἄς τοῖς βασιλεῦσιν ἐνετείλατο, καὶ τὰ ἐπισταλμένα τοῖς Κελτοῖς εἰς τοσόνδε διήρηκεσεν εἰς ἐπανόρθωσιν τῶν ἀδικημάτων, ὥστε ἀπέδοσαν μὲν τὰ ἀ-
10 πασθέντα. καὶ τὰ λοιπά.

Διήρησα. ἀντὶ τοῦ, διὰ τέλους ἤρησα. Λυσίας.

Διιπόλεια. ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐπιτελουμένη Διί.

Διήρητησεν. ἐξηπάτησεν, ἐπλάνησεν.

Διήσειν. διαφήσειν. Οὓς οὔτε δέξασθαι, οὔτε διήσειν διὰ τῆς χώρας ὠμωμόκεσαν.

Διηύθυνεν. ἐκώλυσε.

Διηυχενίζετο. ὑψηχέει. Ἐτερα δὲ οὐδὲν πολὺ τι μείω ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο· ἀλλὰ τούτων βαρύτερα καὶ κεραυνῷ προσεμπερῆ.

Διηυχενίζετο. τὸν αὐχένα ὄρθιον εἶχεν. Εὐνάπιος· Ὁ δὲ ἐπὶ τὰ λειπόμενα τῶν πραγμάτων διεξανιστάμενος, ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο πρὸς τὸν λεγόμενον Λέοντα, ὅπως αὐτὸν φρονεῦσαιεν.

Διήφυσεν. διέκοψεν.

Διηχή. ἡ τῶν ἡχῶν διαπορθημεντικὴ δύναμις, ἢ διὰ τῶν μηνίγγων καὶ τοῦ ἐνδοθεν πνεύματος ἐνεργεῖται.

15 Διθυραμβοδιδάσκαλοι περὶ τῶν μετεώρων καὶ περὶ τῶν νεφελῶν λέγουσι πολλά, καὶ συν-

1. διέτεμε] Immo διέτεμνε. 4. ὑπὸ] ἢ ὑπὸ E. ἦν καὶ δίχροτον καλοῦσιν Hesychius. 5. Διήρησαι] Hesychius διήρησαι. Küst. Sub finem δηρημένος εἰ omiserunt A. B. C. V. E. 6. Διηρθρωμένον] Ammonius in Porphyry. Ὡς περὴ ἢ παρὰ τοῖς γραφεῦσι σκιαγραφία δηλοῖ μὲν τὸ μίμημα τοῦ εἰκότος, οὐ μὴν διηρθρωμένως, οὕτω καὶ ὑπογραφή etc. Haloand. Usum quantum satis est exemplis illustravit Creuz. in Porphyrii Vit. Plotini p. 118. sq. 9. τοσόνδε] τὸ τοσόνδε E. εἰς prius abesse malim. 11. καὶ τὰ λ. tacite deletit Kusterus. Cf. v. Διογενειανός. 12. Διήρησα. ἀντὶ τοῦ] Ex Harpocracione. Küst. 14. Διιπόλεια] Διιπόλεια A. cum Aristoph. Pac. 419. Διηπόλεια C. Gl. male praeter seriem litterarum invecam videas infra suo loco. Mox Ἀθήνησιν C. *V. pro Ἀθηναίων: quod reposui cum Schol. Aristoph.
1. Οὓς οὔτε δέξασθαι] Dio in Excerptis Ursini p. 408. [LXXI, 11.] Οὐ μόντοι καὶ τῆς ἐπιμειξίας καὶ ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἔτυχον, ἢ καὶ οἱ Μαρκομαῖνοι οἱ τε Ἰάζυγες, οὓς οὔτε δέξασθαι, οὔτε διήσειν διὰ τῆς χώρας ὠμωμόκεσαν, ἅμα μινύωνται σφίσι. Hinc sua excerpit Suidas, qui et recte, opinor, exhibet: οὓτε δέξασθαι οὔτε διήσειν. Quos nec recepturos se, nec transire per agrum suum passuros iuraverant. Toup. δέξασθαι A. B. V. Edd. vett. δέξασθαι correctionem Porti Kusterus tacite recepit. 2. ὠμωμόκεσαν] ὠμωμόκεσαν A. B. C. V. E. Med. 3. ἐκώλυσε] Haec interpretatio suspecta mihi est, de qua proinde amplius cogitandum censeo. Küst. Vide num huc pertinet Suidae Διηύθυνεν. ἐκώλυσε. fort. leg. Διήρηκεν. Albert. in Hesych. v. Διήρηκεν. Rescribe meo periculo: Διηύθυνεν, ἐκόλασε. Κολάζειν est corrigere, castigare. Schol. in Apollonio. Rhod. I, 739. ἐκόλασε τὸν λόγον. Philostratus de vitt. Sophist. in Aspasio: Διηυχθέντε γὰρ ὁ μὲν Ἀσπασίος προσέειπεν αὐτῷ τὸ σχεδιάζειν ζῆν ἐθροῖα, ἐπειδὴ ὁ Φιλόστρατος καὶ τούτου τοῦ μέρους ἰλλογίμως εἶπεν· ὁ δ' αὐτὸν ἑαυτοῦ λόγον, τέως ὑπομεινοῦντα, πρὸς τὴν ἀκριβείαν τὴν ἐκείνου ἐκόλασεν. Quae verba prius emendanda, quam interpretanda sunt. — Nos vero — ita hunc locum iam tandem sanum integrumque praestamus: ὁ δὲ αὐτὸν ἑαυτοῦ λόγον, τέως ὑπομεινοῦντα, πρὸς τὴν ἀκριβείαν τὴν ἐκείνου ἐκόλασεν. Hic vero e contra (Philostratus) suum dicendi genus, quod tum nimis redundabat, ad exactam illius (Aspasii) formam castigavit ac repressit. — Idem autem fere diudivinens τὸν λόγον. Lucian. in Anacharsi: Καὶ ἔπωσ μη καθάπερ νόμοις προσέξεις οἷς ἂν λέγω· πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθύς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. Et fac ut non tamquam legis his attendas quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicas statim et meum sermonem castiges. Toup. I. p. 132. praecunte Ruhnck. in Tim. p. 126. Quod restituendum vel invito Lex. Bachm. p. 198. Toupius tamen etiam ἐκόλουσε proposuit IV. p. 216. 4. Διηυχενίζετο] Ex Eunapio. Vide Kuster. in v. Διηυχενίζεσθαι. Toup. MS. Eunapio item trihuunt Hemsterhusius et Boissonadus in Fragm. 40. 70. Desideratur tamen in principio πρὸς vel similis orationis forma. 8. Εὐνάπιος] Fr. 40. Ed. Nieh. p. 103. 11. Διήφυσεν. διέκοιπεν] Ex Scholiasta Homeri Odyss. τ. 450. Küst. Quae sub finem extabant, ἀπὸ τοῦ διαφύσσειν· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀφύσσεισθαι, ὃ ἐστὶν ἀπαντλεῖν. ὃ γὰρ ἀντλῶν διακόπτει τὸ ἀντλούμενον, omiserunt A. B. C. V. E. Interpolata sunt ex Etym. M. sive Zou. p. 551. Ceterum hanc glossam ut par erat cum *V. post alteram Διηυχενίζετο reposui. 12. Διηχή. ἡ τῶν] Ex Philopono in lib. II. Aristotel. de Anima. Vide etiam infra v. Μηνίγξ. Küst. Unde colligi licet olim extitisse Διηχή: de qua voce cf. Wyt. in Plut. T. VI. p. 271. 13. μηνίγγων] μηνίγγων C. qui statim καὶ τὸ ε. Sub finem expectabam ἐνεργεῖ. 15. Διθυραμβοδιδάσκαλοι] Ex Schol. Aristoph. Pac. 820. περὶ τῶν] περὶ A. quod deinde ante τῶν νεφελῶν inserui cum A. V. νεφῶν *V. 16. συνδέκτους] Quae de his Bentleius (Ep. ad Mill. p. 50. sqq.) monuit in notissima disputatione, qua Ionis fragmenta redintegravit, Kusterus posuit in v. Iov.

Διήρει. Dissecuit, divisit. Ille vero, quippe senior, carnum portiones distribuit. Διήρηκε. Divisit. Διήρησιν ναῦς. Biremis navis. Διήρησαι. Vincetus es. Διηρθρωμένον. Explanatum, accurate elaboratum. Διήρηκεσε. Permansit, suffecit. Ea vero quae regibus mandaverat et Gallis imperaverat tantum valuerunt ad damna rescarcienda, ut res raptas restituerent. et quae sequuntur. Διήρησα. Ad finem usque magistratum gessi. Lysias. Διιπόλεια. Festum apud Athenienses, quod Iovi celebrabatur. Διήρητησεν. Decepit, in errorem induxit. Διήσειν. Transmissurum esse. Quibus se neque receptum neque transitum

per regionem suam daturus esse iuraverant. Διηύθυνεν. Castigavit. Διηυχενίζετο. Cervicem erigebat. Ob aliu vero quaedam non multo minora caput erigebat et cervicem elata incedebat; sed his graviora et fulmini similia. Διηυχενίζετο. Cervicem erigebat. Eunapius: Ille autem ad reliqua negotia se praeparans corpore erecto et cervicem elata stabat, ut Leonem ita dictum aggredere, eumque interficeret. Διήφυσεν. Dissecuit. Διηχή. Facultas sonos transmittendi: cui membranae et aer intra aures conclusus inseruiunt. Διθυραμβοδιδάσκαλοι. Poetae dithyrambici de rebus sublimibus et nubibus multa dicere solebant, vocibus-

θέτους δὲ λέξεις ἐποίουν, καὶ ἔλεγον ἐνδιαεριαεριν-
νηχέτους· οἷος ἦν Ἴων ὁ Χίος ὁ ποιητής. ἐποίησε
δὲ ποίημα, οὗ ἡ ἀρχή·

Ἄοϊον ἤεροφοίταν ἀστέρα μῆνα μὲν

ἀελίου λευκῆ πτέρυγι πρόδρομον.

παίζων δὲ Ἀριστοφάνης Ἄοϊον αὐτὸν ἀστέρα φησὶ
κληθῆναι. περιβόητος δὲ ἐγένετο. ἔγραψε δὲ
κωμωδίας, καὶ ἐπιγράμματα καταλογάδην, καὶ
Προσβεντικὸν λεγόμενον. καὶ Σωκράτους τοῦ φι-
λοσόφου ἐστὶ λόγος εἰς αὐτόν. καὶ Καλλιμά-
χος ἐν Χωλιάμβοις μέμνηται αὐτοῦ, ὅτι πολλὰ
ἔγραψε.

Διθύραμβος. ὕμνος εἰς Διόνυσον. Ὁ δὲ
Ἀπολλώνιος λόγων ἰδέαν ἐπήσκει, οὗ τὴν δι-
θύραμβώδη καὶ φλεγμαίνουσαν ποιητικοῖς ὄνο-
μασι.

Διθύραμβων νοῦν ἔχεις ἐλάττω. ἐπὶ τῶν
ἀδιανοήτων.

Διθύροις. διπτύχοις, διπλαῖς θύραις.

Διέναι. διέρχεσθαι.

Διέντα. ἐκπέμψαντα.

Διίσται. διέρχεται.

Διιδύτης. ὁ διευθύνων.

Διεις. διαπέμψας.

Ἄδιήμι. διέρχομαι. καὶ διήμι.

Δικνεῖσθω. γενικῆ. φθασάτω. Καὶ Δι-
κνούμενος, διερχόμενος.

Δίιος δργή. καὶ Δίιος βωμός.

Διίχθαι. διέρχεσθαι.

Διιπασία, καὶ ἀνιπασία. τῶν ἔππων ἄμιλ-
15 λα. ὥσπερ δὴ διωμοσία καὶ ἀντωμοσία τὸ αὐτὸ
ἄμφω δηλοῖ.

1. καὶ ἔλεγον] Aristophanes loco laudato: — Ἐπιτέλοντ' ἀναβολὰς ποταίμεναι τὰς ἐνδιαεριαεριννηχέτους τινάς. Sic etiam apud Suidam legendum est. Küst. ἐνδιαεριαεριννηχέτους] οἷον ἐρμνηχέτους E. ἐνδιαεριαεριννηχέτους extat in glossa singulari iam sublata. 2. Ἴων ὁ Χίος] V. Ionem Nieberdingli p. 54. sqq. ποιητής] ὁ ποιητής A. B. C. V. E. 4. ἀεροφοίταν Bentleius p. 53. Sed ἤεροφοίταν nihil differt ab ἤερος, quod est matutinus. ἀστέρα μῆνα μὲν] Emenda ex enarratore Comici, ἀστέρα μείναμεν. Küst. Immo habet μείνομεν, quod praefereendum. Ceterum numeri concinnius decurrerent, si abesset ἀστέρα: quo concessio μείνομεν ad alterum versum referatur. μῆνα μὲν — ἀστέρα om. A. 5. λευκοπτέρυγα] λευκῆ πτέρυγι restitui cum Schol. Eodem spectat λεπτῆ πτέρυγι scriptura B. V. E. C. 6. φησὶ ἀστέρα *V. 8. κωμωδίας] κωμωδῖαν E. Med. καὶ ἐπιγράμματα καταλογάδην] Pessime. Quis enim unquam Epigrammata pedestri sermone scripta viderit vel legerit? Omnino haec sunt ἀσύστατα: nec dubium est quin scribi debeat, καὶ ἐπιγράμματα, καὶ καταλογάδην Προσβεντικόν: ut recte habet Scholiasta Aristophanis loco laudato. Küst. Monuerat Bentleius p. 64. 9. Σωκράτους] Σωκράτου A. Σωκράτης E. 10. Καλλιμάχος] Καλλιμάχου B. E. 13. Διθύραμβος] Sic Timaeus p. 84. Addit Gaisf. Schol. Platon. p. 154. et Gloss. Herodot. I, 23. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος] Fragmentum hoc legitur apud Philostratum de Vita Apoll. lib. I. c. 13. idemque repetitur infra v. Κατεγλωττισμένον. Vide etiam Photium in Bibliotheca p. 1020. Küst. Equidem vereor ne particula loci toties in glossas Suidae derivati temere sub v. Διθύραμβος sit vocata. Ceterum eundem locum significavit Arsenius p. 493. 14. λόγων] λόγων A. E. Med. λόγων C. *V. ἐπήσκει] ἐπίσχει V. C. Sub finem exempli Gaisf. delevit, καὶ διθύραμβος, ὁ Διόνυσος· παρὰ τὸ δύο θύρας βῆναι, τὴν τε τῆς μητρὸς Σεμέλης καὶ τῶν μηρῶν τοῦ Διός, cum A. B. C. V. E. Quibus similia legantur in Etym. M.

1. Διθύραμβων νοῦν ἔχεις ἔλ.] Una syllaba addita versum hunc sic complebis: Καὶ Διθύραμβων νοῦν ἔχεις ἐλάττω. Apud enarratorem Comici in Av. 1392. legitur: Διθύραμβοποιῶν νοῦν ἔχεις ἐλάττω. Sed lectioni isti metrum refragatur. Syllaba enim prima in Διθύραμβοποιῶν, uti et in Διθύραμβων, longa est. Küst. Et tamen istam scripturam Toupius II. p. 528. praefere sustinuit, notatus ob eam rem Porsono IV. p. 490. 2. ἀδιανοήτων] διανοήτων V. C. 3. Διθύροις] Vide quos attulerunt editores Bosii p. 90. Sequatur glossa praeter ordinem litterarum intrusa: Διθύροισιν. Ἀθήναιος. Τὸ διθύροισιν . . . τὸ λογγωτόν, καὶ τὸ περισφύριον, οἷς ἀνέδην ἐβάχθειεν, ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοίτα. Ubi Kusterus fraudis ignarus: „Ἀθήναιος] Scribendum est Ἀγαθίας. Verba enim quae sequuntur, decerpta sunt ex Epigrammate Agathiae in Baccham, quod extat Antholog. lib. VI. cap. 5. [Pal. VI, 172.] ut Portus etiam monuit. Ibi autem locus hic recte sic legitur et distinguitur: Καὶ τὸ διθύροισιν τοῦτο τὸ λογγωτόν, καὶ τὸ περισφύριον· οἷς ἀνέδην βάχθειεν, ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοίτα." Nimirum ipse error in nomine Ἀγαθίας commissus aperte monstrabat observationem ex v. Ἀνέδην esse transcriptam, quam expunximus cum V. C. 7. Διιδύτης] Hesychius rectius διιδυτής. Küst. Glossa male collocata. 8. διαπέμψας] Immo διαπέμπων: ut Hesychius, Διεις. διαπέμπων, et Διέντα. διαπέμποντα. Item falsum est in continua glossa διέρχομαι. 10. γενικῆ om. vulg. repugnante *V. φθάντω Hesychius. 12. Δίιος] V. Piers. in Moer. p. 186. βωμός] ὁ τοῦ Διός addit E. 13. Zon. p. 552. 14. Διιπασία] Διιπασία ἀνιπασία A. Δ. x. ἀνιπασία B. C. Δ. x. ἀνιπασία E. Διιπασία x. ἀνιπασία Med. Reduximus cum *V. et Zon. p. 518. ἀνιπασία: nempe hanc glossam apparet esse petitam ex v. Ἀνιπασία. ἄμιλλα] ἄμιλλα A. 15. καὶ ἀντωμοσία om. V. C. E. 16. δηλοῖσι] δηλοῖ A. V. C. E.

que compositis utebantur, dicentes exempli causa, ἐνδιαε-
ριαεριννηχέτους. talis erat Io Chius poeta, qui poema fecit, hoc ini-
tio: Mututinae Luciferae stellam expectamus, quae solem can-
didis alis praecurrat. ideo Aristophanes iocans Ionem matuti-
nam stellam vocatum fuisse ait. fuit autem valde celebris, scrip-
psitque comoedias, et Epigrammata, et soluto sermone oratio-
nem, quae Προσβεντικός inscribitur. extat etiam Socratis philo-
sophi in eum oratio. Callimachus etiam in Choliambis, ubi
mentionem ejus facit, multa dicit eum scripsisse. Διθύραμ-
βος. Hymnus in Bacchum. Apollonius vero non utebatur ge-

nere dicendi dithyrambico et poeticis nominibus tumenti.
Διθύραμβων νοῦν ἔχεις ἔλ. Minus mentis habes quam dithy-
rambi. dicitur de hominibus inconsideratis. Διθύροις. Pa-
gillaribus, geminas fores habentibus. Διέναι. Permeare.
Διέντα. Illum qui emisit. Διίσται. Permeat. Διιδύ-
της. Gubernator. Διεις. Qui transmisit. Διίχθαι. Per-
meo. et διήμι. Δικνεῖσθω. Aptum genitivo. perveniat.
Et Δικνούμενος, permeans. Δίιος δργή. Et Δίιος βωμός.
Διίχθαι. Permeasse. Διιπασία, et ἀνιπασία. Cor-
tamēn equestre. Sic etiam διωμοσία et ἀντωμοσία idem ambo

Διπτερος. τοῦ ὑπὸ Διὸς πληρουμένου.
Διπόλεια. ἐορτή τις Ἀθήνησι τὰ Διπόλεια.
 Καὶ Διπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμιστα.
Διπόλεια, τὰ λεγόμενα Διάσια, ἐορτὴ σὺ-
 τως ἐλέγετο, διότι τῷ Πολιεῖ Διὶ ἐθύετο.
Δίπταται. αἰτιατικῇ.
Δισθμήσαντα. τὸν ἰσθμὸν διαβιβάσαντα.
 Παρεκάλει αὐτὸν βοηθεῖν, τοὺς λέμβους δισθμή-
 σαντα.
Δισθμονίσαι. τὸ διὰ τοῦ ἰσθμοῦ ἔλκειν τὴν
 ναῦν. ὅπερ ἐποίουν ἐν τῷ Ἰσθμῷ οἱ Κορίνθιοι.
Διστάς, διαχωρίζων.
Δίσταται. γενικῇ. διαχωρίζεται.
Δίσχω σου, καὶ δισχῶ. γενικῇ. τὸ κρατῶ
 σου, καὶ ἄρχω σου.
Δισχυρίζομαι. ἀντίσταμαι, ἀμφιβάλλω.
 Περὶ τούτων οὐδὲν δισχυρίζομαι.
Διτρέφης ἀνεπτέρωκεν. ἐπὶ τῶν ἀναπει-
 θόντων ἐπὶ τι πρᾶγμα. Ἀριστοφάνης.

Δεινῶς τέ μου τὸ μεираκιον . . .
 . . . ἀνεπτέρωκεν, ὡς θ' ἰππηλατεῖν.
 οὗτος γὰρ πρότερον πυτινοπλόκος ἦν· ἔπειτα ἐγέ-
 νητο φύλαρχος καὶ ἵππαρχος.
 6 *Διτρέφης* πυτιναῖα ἔχων πτερὰ. οὗτος
 πολυπράγμων ἐγένετο· ὃς θάλλινα ποιῶν ἀγγεῖα
 ἐπλούτησε καὶ ἵππαρχησε καὶ ἐφυλάρχησε. Εὐ-
 φρόνιος δὲ τὰ περὶ τῷ τραχίλῳ τῆς πυτίνης κρεμά-
 μενα ἱμαντάρια ἐκατέρωθεν πτερὰ καλεῖσθαι· καὶ
 10 ὅτι οὗτος πυτίνας ἐπλεκε. τινὲς δὲ ἐς πένητα εἰρη-
 σθαι, διὰ τὸ ἀνυπόκριτον. ὡς εἰ ἔφη, μηδὲν ἄλλο
 ἔχων ἄλλ' ἢ πίθου πόδας καὶ χύτρας ὀμφαλοῦς.
 οὗτος δὲ ἦν νεόπλοτος καὶ ἄρπαξ καὶ πονηρός.
 Πλάτων ἐν Ἑορταῖς.
 Καὶ ξένον,
 τὸν μαινόμενον, τὸν Κρήτα, τὸν μόγις Ἀττικόν.
 πυτίνη δὲ ἐστὶ πλέγμα. ὃς
 ἤρθε φύλαρχος, ἵππαρχος, εἴτ' ἐξ οὐδενὸς
 μεγάλα πράττει, κάστι νῦν" ξουθὸς ἰππαλεκτρῶν. 585

1. *Διπτερος.* τοῦ] Ex Scholiasta Homeri in Iliadem ῥ. 263. Küst. Etiam Sperchium sic dixit π. 174. Vid. Porphyr. Quaest. Hom. 28. Reines. Vide Valck. Diatr. p. 274. et glossas Hesychii. 2. *Διπόλεια*] *Διπόλεια* bis A. B. C. V. E. e praeecepto Theodosii Gramm. p. 69. Contra *Διπόλεια* tradit Choeroboscus qui fertur in Gram. Anecd. II. p. 192. Adde supra v. *Διπόλεια* post *Διήρξα* positam. Cf. Lex. Rhet. p. 238. et unde glossa descripta est Harpocratio, qui *Διπόλεια*. τις — *Διπόλεια*] *Διὸς ἐν Ἀθήναις* E. 3. *Καὶ Διπολιώδη*] Aristoph. Nub. 980. Ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμιστα, Καὶ Κηκίδου καὶ Βουφοντων. Vide ibi Scholiastam. Küst. *Διπολιώδη* A. B. C. 4. *Διπόλεια*] οὐ *Διπόλεια* V. C. probante Gronov. p. 109. τινὲς λέγουσιν εἶναι τὰ διάσια. ἐθύετο δὲ τῷ πολιεῖ Διὶ θύσια ἐν τοῖς Διπολιεῖσι E. Aliam verborum conformationem habet Zon. p. 518. coll. 525. 5. *Πολιεῖ Δι]* Vid. Schol. Aristoph. Pac. 418. Gaisf. 6. Om. vulg. silente Gronovio. 7. *Δι-σθμήσαντα*] Cum verbum hoc active a Suida hic exponatur, scribendum est *Δισθμίσαντα*, per τ, a *Δισθμίσω*. *Δισθμίσαντα* enim est verbum neutrum, ut grammatici loquuntur, a *Δισθμῆν*: quod huc non facit. Küst. Emendationem occupaverat Portus, probante Wesselingio Obs. p. 122. Non mutat Zon. p. 552. 8. *Παρεκάλει αὐτὸν*] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. IV. c. 19. Küst. 10. *Δισθμονίσαι.* τὸ] Vide infra v. *Ἰσθμός*, ubi locus Aristophanis affertur, ad quem Suidas hic respexit. Küst. Vide Schol. Aristoph. Thesm. 648. Nec dubium quin Suidas repererit *Δισθμονίσαι*, quod formandum erat *Δισθμίσαι*. 13. *γενικῇ* om. vulg. cum Zon. p. 552. et Hesychio, silente Gron. 14. *καὶ δισχῶ γενικῇ* om. *V. Vellem omisisset principium glossae: nam *Δίσχω* librarii peccatum non dubito quin acutiores emendaturi fuerint ascripto *Δισχύω*. Una littera minus Zon. p. 552. *Δίσχω σου.* τὸ κρατῶ καὶ ἄρχω σου. 15. *ἄρχω σου*] σου om. E. 16. *Δισχυρίζομαι*] V. Pierson. in Moer. p. 463. 17. *τούτων*] τούτων δὲ E. 18. *Διτρέφης ἀνεπτέρωκεν*] Cum proverbii speciem miremur ex Aristophanis dieterio extundi potuisse, tum etiam mirabilior mutilus videtur ille et versuum et explicationum habitus. Quod si contendantur v. *Πυτιναῖα*, ubi pleraque sunt integris descripta, neminem opinor dubitaturum quin gl. *Διτρέφης ἀνεπτέρωκεν* olim suum locum in continua narratione de Diitrephes tenuerit. *ἀναπειθόντων*] ἀνα *V. 19. *Ἀριστοφάνης*] Av. 1429. sq. *Δεινῶς* τέ μου τὸ μεираκιον ὁ *Διτρέφης* λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὡς θ' ἰππηλατεῖν. Ubi ὁ deletio *Διτρέφης* vel *Διτρέφης* merito probat Elmsl. in E. Med. 326.
3. οὗτος] ὁ οὗτος A. οὗτος E. *πυτινοπλόκος*] *πυτινοκλόπος* B. *πυτινοκλέπος* E. *πυτινοπλοκῶν* inferior glossa. 5. *Διτρέφης πυτιναῖα*] Aristoph. Av. 799. Ὡς *Διτρέφης* γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερὰ Ἡρώθην φύλαρχος, εἴθ' ἵππαρχος, εἴτ' ἐξ οὐδενὸς Μεγάλα πράττει, κάστι νῦν ἰππαλεκτρῶν. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. 6. *θάλλινα νονα* vox ex hoc loco sive Schol. Arist. annotata. 8. *κρεμώμενα*] *κρεμώμενα* A. V. C. *κρεμάμενα* Schol. Aristoph. 9. *ἱμαντάρια*] *ἱμαντήρια* E. *αἱμαντάρια* Schol. 10. *τινὲς δὲ*] καὶ add. *V. 15. *Καὶ ξένον* exciderunt ex edit. Küsteri. 17. *πυτίνη*] *πυτίον* V. C. *πυτίων* A. B. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite Porti correctionem adoptavit. Sunt istae collecticiae quaedam copiae Scholiorum, sed parum diligenter exscriptae.

significant. *Διπτερος.* Qui ab Iove repletur. *Διπόλεια.* Festum quoddam Athenis ita vocatum. Et casca *Diipoliorum* instar et cicadis plena. *Διπόλεια* autem, quae etiam dicebantur *Διάσια*, sic appellata sunt, quod Iovi Polieo celebrabantur. *Δίπταται.* Aptum accusativo. *Δισθμήσαντα.* Illum qui Isthmum traiecit. *Horlabatur eum, ut lembis per isthmum traiectis opem ferret.* *Δισθμονίσαι.* Navem per isthmum trahere. id quod in Isthmo Corinthii faciebant. *Διστάς.* Separans. *Δίσταται.* Separatur. *Δίσχω σου,* et *Δισχύω σου.* Genitivo, iungitur. potentia te supero, impero tibi. *Δισχυρίζομαι.* Contendo, affirmo. De his nihil affirmo. *Διτρέφης.* *Diitrephes spe iniecta impulsit.* dicitur de iis qui aliquos ad aliquid faciendum inducunt. Aristophanes: *Diitrephes adolescentis mei animo mirificum equitandi amorem iniiecit.* hic enim cum

ante esset viator, postea factus est phylarchus et magister equitum. *Διτρέφης πυτιν.* *Diitrephes vimineas habens alas.* hic erat homo negotiosus, et quaeustum ex viminibus contendendis faciebat: ex quo cum ditatus esset, phylarchus et magister equitum creatus est. Euphronius dicit lora viminea ex collo utrimque pendentia alas vocari: hunc autem *Diitrephem* vimina plexuisse. quidam vero hoc in pauperem dictum putant, propter vitae genus a simulatione alienum. idem enim est ac si dixerat, nihil aliud habens nisi dolii pedes et ollae umbilicos. hic autem ex paupere dives factus est; idem rapax et improbus. Plato in *Festis: Et peregrinum, furiosum, Cretensem, hominem rix Atticum.* *πυτίνη* vero est vas ex vitilibus plexum. *Qui creatus est phylarchus, deinde magister equitum, postea ex nullo ad res magnas provecus est, et nunc flavus gallus gallinaceus evasit.*

ἀντὶ τοῦ, ἤδη μέγας ὄρνις γέγονε καὶ οὐχ ὁ τυχών.
ἢ βουλευτῆς. ὁ γὰρ ἀλεκτρῶν ἐν τοῖς ὄρνισιν ἐντι-
μότερος.

Δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέως κρείσσω.
καί, Πριηνή δίκη. ἐπὶ τῶν ἰσχὺν ἔχόντων ἐν τῷ δι-
κάζεσθαι.

Δικάζω. αἰτιατικῆ. τὸ ἐγκαλῶ. Καὶ στρα-
τηγῶν δικάζομεν.

Δικαϊκόν. Τρέχε ἐπὶ τὸ σεαντῷ ἡγεμονικόν,
ἵνα νοῦν δικαϊκὸν αὐτὸ ποιήσῃς.

Δικασπόλοι. δικασταί.

Δίκας πραττόμενοι. ἀντὶ τοῦ, τιμωρίαν
ἐπιζητοῦντες.

Δικαιάρχεια. πόλις. δικαιοκρατία δέ, ἡ δι-
καιῶς ἄρχουσα.

Δικαίαρχος, Φειδίου, Σικελιώτης ἐκ πόλεως
Μεσσηνίας, Ἀριστοτέλους ἀκουστής, φιλόσοφος, καὶ
ζήτηρ καὶ γεωμέτρης. Καταμετρήσεις τῶν ἐν Πε-
λοποννήσῳ ὄρων. Ἑλλάδος βίον ἐν βιβλίῳ γ'. οὐ-
τος ἔγραψε τὴν πολιτείαν Σπαρτιατῶν· καὶ νόμος
ἔτέθη ἐν Λακεδαίμονι, καθ' ἕκαστον ἔτος ἀναγινώ-
σκεσθαι τὸν λόγον εἰς τὸ τῶν Ἐφόρων ἀρχεῖον. τοὺς
δὲ τὴν ἡβητικὴν ἔχοντας ἡλικίαν ἀκροᾶσθαι. καὶ
τοῦτο ἐκράτησε μέχρι πολλοῦ.

10 Δικαίαρχος, Λακεδαιμόνιος, γραμματικός,
ἀκροατῆς Ἀριστάρχου.

Δικαιογένης. ὄνομα κύριον. ὃς τραγωδίας
καὶ διδυράμβους ἔγραψεν.

Δικαιοδοσία. Πολύβιος· Ὅταν ἦ τὸ δίκαιον
15 ἐκλαβεῖν παρὰ τῶν ἀδικησάντων, ἢ κατὰ νόμον ἢ

4. Δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πρ.] Vide supra v. Βίαντος τοῦ Πριηνέως δίκη. Küst. 5. Πριηνή δίκη] Lege Πριηνή δίκη, ut apud Laertium in Biante. Küst. Praestat sane Demodocus ap. Diog. I, 84. eam formulam; verum haec glossa cum pendeat a superiore, negligenter ex illis Βίαντος Πριηνέως δίκη nostra scriptura videtur esse confecta. 7. Δικάζω] Hanc gl. cum *V. ut videtur om. Küsterus, qui haud temere contempsit glossam syntacticam. Mutilam esse demonstrat vel Lex. de Syntaxi p. 132. Saltem δοτικῆ suppleri iussit, qui Demosthenis locum de F. Leg. p. 449. significari perspexerat, Porsonus in Toup. IV. p. 443. 9. Τρέχε ἐπὶ τὸ] Marcus Antoninus IX, 22. Τρέχε ἐπὶ τὸ σεαντοῦ ἡγεμονικόν, καὶ τὸ τοῦ δλου καὶ τὸ τούτου. τὸ μὲν σεαντοῦ ἵνα νοῦν δικαϊκὸν αὐτὸ ποιήσῃ. *Lege: ποιήσῃς. Hunc locum suum fecit Suidas, cuius et auctoritate Marcus emendavit. Toup. ἐπὶ τοῦ B. E. qui mox om. νοῦν cum Med. 10. δικαϊκόν] δικαϊκόν C. *V. 11. Δικασπόλοι] H. ἄ. 238. 13. Post ἐπιζητοῦντες cum A. V. C. delevi: Δικασταί αἵρετοί. ἐν τῷ Ἀμφικτυόνες. 14. Δικαιάρχεια] Δικαιάρχεια V. (ap. Gron. p. 109.) C. qui mox δικαιοκρατία. Vulg. firmat Zon. p. 519. rectius tamen δικαία ἀρχή Hesychius.
1. Δικαίαρχος] De hoc Dicaearcho vide omnino Vossium in egregio opere de Histor. Graecis, qui multa de eo docto et diligenter collegit. Quibus addo, Dicaearchum etiam citari ab enarratore Apollonii Rhodii IV, 272. his verbis: Φησὶ δὲ Δικαίαρχος ἐν δευτέρῳ, καὶ Ἑλληνικοῦ βίου Σισογγώσιδι μεμεληθέναι· καὶ νόμους αὐτὸν θέσθαι λέγει, ὥστε μηδένα καταλιπεῖν τὴν πατρίαν τέχνην. τοῦτο γὰρ φέτο ἀρχὴν εἶναι πλεονεξίας. Haec Dicaearchum in opere περὶ βίου Ἑλλάδος memoriae prodidisse mihi quidem dubium non est. Et in v. 276. eiusdem libri: Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ μετὰ τὸν Ἰσίδος καὶ Ὀσίριδος Ὄρον βασιλέα γεγονέναι Σισόγγωσιν λέγει. Praeterea Dicaearchus ἐν τῷ περὶ Μουσικῶν ἀγώνων laudatur a Schol. Aristoph. Ran. 1337. et ἐν τῷ περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων ab eiusdem comici enarratore in Av. 1403. Plura de eo Ionsius l. I. c. 16. Küst. Notae sunt disputationes Marxii in Creuzeri Melett. Fasc. 3. p. 173. seqq. Naekii in Musei Rhen. Vol. I. et A. Buttmani; quibus nihil attinet locus ab Reinesio congestos adiungi. Eadem paucis mutatis usque ad Σπαρτιατῶν πολιτείαν Eudocia p. 135. 3. ζήτηρ] Professio commenticia. Καταμετρήσεις — ὄρων] Plin. H. N. II, 65. Dicaearchus, vir inprimis eruditus, regum cura pertransessio montes, ex quibus altissimum prodidit Pelion. Reines. Adde Naekium p. 49. 4. Ἑλλάδος βίον ἐν βιβλίῳ γ'] Huius operis luculentum fragmentum hodie adhuc extat. Primum eius librum citat Stephanus Byzantius v. Χαλδαῖοι: ubi tamen Salmasius pro ἐν πρώτῳ τοῦ τῆς Ἑλλάδος βίου reponendum putat ἐν πρώτῳ περὶ τῆς Ἑλλάδος βιβλίῳ, omnino male. Titulum enim operis istius fuisse Ἑλλάδος βίον non solum ex hoc loco Suidae patet, sed etiam ex Athenaeo, qui Dicaearchum duobus in locis ἐν τῷ περὶ τοῦ τῆς Ἑλλάδος βίου citat. Praeterea Iason etiam βίον Ἑλλάδος olim scripserat, teste Stephano Byzantio v. Ἀλεξάνδρεια et Suida infra v. Ἰάσων: quod ideo moneo, ne quis titulum hunc suspectum habeat. Küst. Rittershus. Sacr. Lectt. p. 614. Toupus, eundem in Porphy. Vit. Pythag. s. 18. Gaisfordus attulerunt. Vide potissimum Naekium p. 45. seqq. 7. Δικαίαρχος, Λακεδ.] Huius sine dubio sunt hypotheses fabularum Euripidis et Sophoclis, quas Dicaearcho tribuit Sext. Empir. adv. Rhet. c. 3. Hic est quem de male emendato carmine Alcae Aristophanes Byz. reprehendit, Athen. III. p. 85. Reines. De posteriore quidem loco aperte fallitur, cum Athenaeus non semel Dicaearchum Aristotelis discipulum περὶ Ἀλκαίου commentatum affirmet; alterum vero qui contenderit cum Ath. XIV. p. 636. C. haud dubitet quin ipse sit referendus ad βίον Ἑλλάδος. Ceterum Lacedaemonium pariter tradit Eudocia p. 133. 11. Ἀριστάρχου] Etsi nihil id spectet ad alumnus Aristarchi, tamen quo obscurior, eo memorabilior est locus Apollonii de Pronom. p. 320. in disputatione de Od. v. 52. φασὶ δὲ καὶ τὸν Ἀριστάρχου ἀσμένως τὴν γραφὴν τοῦ Δικαίαρχου παραδέξασθαι. 12. Δικαιογένης] Ἐν Κυπρίοις τοῖς Δικαιογένους Aristot. Poet. c. 13. Reines. Adde Schol. Aristoph. Eccl. 1. Descripta est gl. ex Harpocrat. Palatino: nam reliqui libri, Δ. τραγωδίας οὗτος ποιητής. καὶ δ. ἔγρ. Eadem Eudocia p. 131. 14. Δικαιοδοσία] Polyb. p. 1193. 1194. Toup. MS. Cl. v. Κατεριθευμένον. Πολύβιος] Fragm. gramm. 39. ὅταν ἢ Med.

id est, non adeo vilis extitit avis, sed senator. gallus enim inter aves est honoratior. Δικάζεσθαι Βίαντ. Iudex Biante Prienensi praestantior. Et, iudicium Prienense, dicitur de iis qui facultate diiudicandi lites excellunt. Δικάζω. Iungitur accusativo. Δικαϊκόν. Recurre ad mentem tuam, ut iustitiae amantem eam efficias. Δικασπόλοι. Iudices. Δίκας πραττόμενοι. Qui poenas exigunt. Δικαιάρχεια. Urbs. δικαιοκρατία vero, imperium iustum. Δικαίαρχος. Dicaearchus, Phidiae F. Siculus Messenius, Aristotelis auditor, philosophus,

orator et geometra. scripsit dimensiones montium Peloponnesi. Vitam Graeciae libris tribus. Rempubliam Spartanorum: qui liber ut quotannis in Ephorum praetorio puberibus auscultantibus legeretur, lege sancitum erat apud Lacedaemonios, et longo tempore observatum. Δικαίαρχος. Dicaearchus, Lacedaemonius, grammaticus, auditor Aristarchi. Δικαιογένης. Nomen proprium viri, qui tragoedias et dithyrambos scripsit. Δικαιοδοσία. Polybius: Cum ius suum repetere licet ab iis, qui iniuriam fecerunt, vel secundum legem,

κατά τινας ἄλλας ὑποκειμένας δικαιοδοσίας. ἀντί τοῦ, εὐλόγους ἀφορμάς.

Δικαιοδότης. ὁ δικαστής.

Δικαιοπόλις. πόλις ἐν Θράκη, πλησίον Ἀυδήρων.

Δικαιοπραγεῖν. Καὶ μηδὲν δικαιοπραγεῖν παρῆξ τῶν προσταττομένων.

Δίκαιον πρᾶγμα. ὅ,τι τῷ νόμῳ ἐστὶ σύμφωνον καὶ κοινωνίας ποιητικόν.

Δίκαιος. Κατὰ τὸν Ἀισχύλον, οὐ δοκεῖν δίκαιος, " ἄλλ' εἶναι θέλων, βαθεῖαν τῷ ὄντι καὶ αὐτὸς ἀλλὰ διὰ φρενῶν καρπούμενος.

Δίκαιος. Δοκῶ δὲ ἐγὼ τοῦτον δειλιᾶν τῷ ξυνοιδέειν, οὐ δίκαιος ὢν περὶ βασιλέα, ὢν ἐπάξιός τυχεῖν ἦν, ταῦτα ὡς καὶ πεισόμενος ἤδη δειμαίνει.

Δίκαιος. ὅτι ἔφη τις τῶν δόσιων. " Ἄλλους μὲν γὰρ οὐ πάντες ἀπαιτούμεθα σῶσαι· ἑαυτοῦ δὲ πάντες πάντως. Καὶ ἄλλος· Σῶζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν. Καὶ ὁ Προφήτης ὡς ἐκ Θεοῦ· Ἐν τῷ 5 ἀποστρέψαι δίκαιον ἐκ τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ ποιῆσαι ἀδικίαν, πᾶσαι αἱ δικαιοσύναι αὐτοῦ, ὡς ἐποίησεν, οὐ μὴ μνησθῶσιν· ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ αὐτοῦ ἀποθανεῖται. Καὶ Δικαιοσύνη δικαίου οὐ μὴ ἐξέλθεται αὐτόν, ἐν ἧ ἂν ἡμέρα πλανηθῇ.

Δικαιοσύνη. ἐπιστήμη ὡν αἰρετέον καὶ εὐλαβητέον καὶ οὐδετέρων.

Δικαιοσύνη οὖν ἡ κοινὴ ἀρετὴ, καὶ ἡ ἀντιδαιρουμένη ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς ὁμωνύμως. διαφέρει δὲ ἀνδρεία καὶ δικαιοσύνη, ὁμογενεῖς οὔσαι 15 ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος, τὴν ἀρετὴν· οἷον, ἄλλως μὲν

1. ἀντί τοῦ εὐλόγους ἀφορμάς] Perperam. Sensus enim vocis δικαιοδοσίας in loco allegato Polybii est *vel secundum alias moribus hominum receptas rationes sarcienidae iniuriae*. Küst. Zon. p. 519. Δικαιοδοσία. ἡ εὐλογος ἀφορμὴ ἢ κατὰ τὸν νόμον. Ubi Tittmannus Suidam defendit, qui iustas causas agendi ipsis Polybii verbis (1,72,1. 11,52,3.) significavit. Huic favet explicatio gl. Δικαιώματα. 4. Ἀυδήρων] Sic Harpocratonis, cui glossa debetur; haud pauci libri pro Ἀυδήρων: quae vulgaris est scribendi proprietas. 6. Δικαιοπραγεῖν. Καὶ μηδὲν δικ.] I. Gronovius recte monuit, Suidam corruptam lectionem secutum fragmentum hoc sumpsisse ex Polyb. lib. VIII. c. 21. ubi legitur ἰδιοπραγεῖν. Küst. Vid. Schweighäus. in VIII, 28, 9. Ceterum Δικαιοπραγεῖν. δίκαια πράττειν Hesychius. μηδὲν] μηδενὶ B. E. C. Med. 10. Κατὰ τὸν Ἀισχύλον] Locus Aeschyl. ad quem auctor anonymus, unde fragmentum hoc excerpit Suidas, respexit, extat in Ἐπιτὰ ἐπὶ Θήβ. v. 598. Küst. Locus Damascii apud Phot. Bibl. p. 1032. (337, 4. b.) 11. θέλων] θέλει E. θέλω habet v. Δοκιμάσας. 12. Post v. καρπούμενος extabant haec: Ἐ κομφοδία τὸν δίκαιον οὐ πολιτικὸν οὐδ' ἡμερον καλεῖ. Ubi Küsterus: „κομφοδία] Intelligit Aristophanem, apud quem haec me legisse memini, quamvis locus nunc non succurrat." Fallitur: nam temere nescio quis annotationem invexerat ex v. Ἀνασευρμένην petitam, quam omisi cum A. V. C. 14. οὐ δίκαιος] οὐ δίκαιον B. E. οὐ δίκαιον ὄν Med. δίκαιον ὄντα βασιλέα Portus, secutus ed. Basil. Vacillat structura, praesertim in vulgata interpunctione δειλιᾶν, τῷ — ξυνοιδέειν... βασιλέα ὄν — δειμαίνει, quorum etiam novissima prae fracte recedunt ab membro superiore. Nos mutata distinctione nihil nisi ὅς desideramus ante οὐ neglectum. τὸν βασιλέα] τὸν om. A. B. C. V. E. Med. Mox ὄν *V. Med. 15. ἦν τυχεῖν] τυχεῖν ἦν dedi cum A. *V. πεισόμενος] πεισόμενον C. E.
1. ὅτι Gaisil. cum *V. et glossis infra positis. Ἄλλους γὰρ] ἄλλους μὲν γὰρ A. V. cum glossis inferioribus iam sublatis. 3. Σῶζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν] Legendum putabam: Ἄλλους σῶζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν. Ut alluserit auctor ad illud Matthaei XXVII, 42. Ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι. Sed vulgata lectio verissima est. Dionysius Alexandrinus, vir doctissimus et christiανώτατος, in Epist. ad Novat. apud Euseb. Eccles. Hist. VI, 45. Et δὲ ἀπειθούτων ἀδυνατοῖς, σῶζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν. Sedes autem huius ἠήσεως est apud LXX. in Genes. XIX, 17. Καὶ ἐγένετο ἡτίνα ἐξήγαγον αὐτοὺς ἔξω, καὶ εἶπαν· σῶζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν. Confer etiam Nostrum v. Ὀσίων et v. Σῶσαι. Locus autem Suidae, qui plane est ἀπροσδιόνυσος, sine dubio mutilus est, atque ita, ut mihi quidem videtur, redintegrandus: Δίκαιοι δὲ ἐσμὲν σῶσαι ἑαυτοὺς· ἄλλους γὰρ οὐ πάντες ἀπαιτούμεθα σῶσαι, ἑαυτοῦ δὲ πάντες. Nosmet ipsi vero servare debemus: non enim a nobis omnibus requiritur, ut alios servemus, sed ut nos ipsi servemus, omnino a nobis exigitur. Ita locutus est Lysias p. 369. edit. Taylor. Δίκαιοι ἐσμὲν διὰ τὴν ἡμετέραν προθυμίαν τοῦτόν τε σῶσαι καὶ ἡμᾶς. Quem locum in animo habuisse videtur auctor ille nescio quis ecclesiasticus, quem exscripsit Suidas. Elegans autem locutio: Δίκαιοι ἐσμὲν σῶσαι ἑαυτοὺς. Ita nos Angli, quibus cum Graecis maxima est affinitas: We ought in iustice to save ourselves. Toup. I. p. 134. Lepida profecto annotatio, qua si quis paulo iniquior abuteretur, egregia foret coniectura de Toup. iudicio litterarum exquisito. Velut quanti fuit acuminis, dictionem hominis ecclesiastici satis tritam ab imitatione Lysiae derivare! Ceterum Toup. parum concinne scriptorem suum redintegravit, neque tot glossarum recordatus est, quae sub locis quibusdam communibus varios flosculos susceperunt. 4. Καὶ ὁ Προφήτης] Ezech. III, 20. Küst. Immo Ezech. 18, 24. oratio negligenter allata. Sequens locus est Ezech. XXXIII, 12. De quibus monuit Ernestius. 7. αὐτοῦ, τοῦ] τοῦ om. A. B. E. Edd. ante Küst. 10. Δικαιοσύνη. ἐπιστήμη] Sic Stoici iustitiam definebant, ut testatur Laertius VII, 92. Küst. 14. ἀνδρεία] ἀνδρεία C. V. et sic mox. Vide v. Ἀνδρεία.

vel secundum alias moribus hominum receptas rationes sarcienidae iniuriae. Δικαιοδότης. Iudex. Δικαιοπόλις. Dicaeopolis, urbs in Thracia prope Abdera. Δικαιοπραγεῖν. Et ne quid nisi ducum iussu proprio consilio facerent. Δίκαιον πρᾶγμα. Quicquid est legi consentaneum et societatem conservat. Δίκαιος. Secundum Aeschylum, non rideri iustus, sed esse volens ex profundo mentis sulco fructum capiebat. Δίκαιος. Ego autem existimo eum per conscientiam sibi metuere; qui cum in regem fuerit iniurius, quam meruit poenam, eam quasi iamiam passurus vereatur. Δίκαιος. Dixit quidam ex sanctis: Non enim a

nobis omnibus requiritur, ut alios servemus; sed ut nos ipsi servemus, id a nobis omnino exigitur. Et alius: Animam tuam omni studio serva. Et Propheta Dei nomine dixit: Cum iustus ab iustitia sua descenderit, ut iniustitiam committat, omnia quae antea iuste fecit oblivioni mandabuntur, et in peccato suo morietur. Et: Iustitia iustum non eripiet, quo die a recta via aberraverit. Δικαιοσύνη. Iustitia est scientia rerum expendarum et fugiendarum et neutrarum. Iustitia igitur est virtus communis, et quae ab aliis virtutibus aequivoce distinguitur. differunt autem fortitudo et iustitia, quamvis sub eodem virtutis genere collocentur. nam aliter

ἡ ἀνδρία μεσότης, ἄλλως δὲ ἡ δικαιοσύνη. ἡ μὲν γὰρ δύο κακιῶν, θρασύτης καὶ δειλίας· ἡ δὲ πλεονεξίας καὶ μειονεξίας· ἐξ ὧν ἡ ἀδικία. ἐν γὰρ τούτοις τῇ ἀδικίᾳ τὸ εἶναι. καὶ περὶ ἄλλα μὲν ἡ ἀνδρία· περὶ γὰρ τὰς τῶν κινδύνων ὑπομονάς· περὶ ἄλλα δὲ ἡ δικαιοσύνη. περὶ γὰρ τὸ ἴσον, τὸ τε ἐν διανομῇ καὶ τὸ ἐν τοῖς συναλλάγμασι. καὶ οὕτω μὲν τὰ δημογενῆ.

Δικαιοσύνη. οὐχ ἡ πολιτικὴ ἀρετὴ, ἀλλ' ἡ μείζων, τῷ δὲ αὐτῷ ὀνόματι χρωμένη. Δικαιοσύνην δὲ τὴν ἐκάστη τῶν λοιπῶν ἀρετῶν οἰκιοπραγίαν ἀρχῆς πέρι καὶ τοῦ ἄρχεσθαι. Καὶ δικαιοσύνη, ἀποχὴ κερδῶν.

Δικαιοσύνη καὶ ἡ τελεία ἀρετὴ καὶ ἡ δικαία αἴτησις· ὡς ὁ ψάλλων· Εἰσάκουσον, Κύριε, δικαιοσύνης μου.

Δικαιότερον σταχάνης. ἐπὶ τῶν τὰ δίκαια ἀγαπώντων. σταχάνην γὰρ οἱ Διωριεῖς τὴν τρυ-

τάνην καλοῦσιν, ἴσως παρὰ τὴν στάσιν. καὶ ἑτέρα παροιμία· δικαιοτέρος τρυτάνης.

Δικαιούμενος. κολαζόμενος, δίκης τυγχάνων.

Δικαιοῦν. δύσθλο· τὸ τε κολάζειν καὶ τὸ δίκαιον νομίζειν· οὕτως Ἡρόδοτος. Δικαιῶν τοῖς ἀπτοῖς ἀμύνεσθαι ** τοὺς Σκύθας, οἷς δὴ καὶ αὐτοὶ ἐς Ἀθηναίων τοὺς ἐνδόντας τὴν ἄκραν ὑπῆρξαν παρασπονδήσαντες. Καὶ αὐθις Ἀππιανός· Ξυβάσεις ποιεῖν, ἐφ' οἷς ἂν Γάβιοι δικαιοῦσιν. ἀπὸ τοῦ, δίκαιον εἶναι νομίζωσι. Καὶ Ἰώσηπος· Οἱ δὲ ἐφ' ὕβρει τὴν δικαιοῦσιν λογιζόμενοι, κατασπάσαντες τῶν ὅπλων πολλὰ ἔχοντο εἰς τι χωρίον.

Δικαιοῦσαν. αἰτιατικῇ· καταδικάζουσαν. Ὑπὲρ δὴ τούτων τὴν Ἀρτεμιν μηνῖσαι, καὶ μετελθεῖν δικαιοῦσαν αὐτοὺς τῆς γῆς ἀγονία.

Δικαίωμα. ὅτι οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον. πᾶς γὰρ ὁ δυνάμει προῦχων δικαιοτέρα δεῖ καὶ πράττειν καὶ λέγειν δοκεῖ.

6. Cf. Diogen. III, 91. τῇ διανομῇ] τῇ omisi cum A. Mox τὸ αὐτὸ ἐν τοῖς dedi cum V. C. Utrumque factum confirmat Zon. p. 518. 10. Δικαιοσύνην δὲ τὴν] Locum hunc ita lego: Δικαιοσύνην δὲ φησι τὴν ἐκάστης τῶν λοιπῶν ἀρετῶν etc. Küst. Similiter Portus καλοῦ τὴν ἐκάστης τῶν etc. Haec scriptoris sunt, qui Platonem suos in usus convertit. Comparet Rep. IV. p. 434. C. χρηματιστικῷ, ἐπικουρικῷ, φυλακτικῷ γένους οἰκιοπραγία, ἐκάστου τούτων τὸ ἑαυτοῦ πράττοντος ἐν πόλει, τοῦναντίον ἐμῆρου δικαιοσύνη τ' ἂν εἴη καὶ τὴν πόλιν δικαίαν παρέχοι; Deinde p. 443. B. Οὐκοῦν τούτων πάντων αἴτιον, ὅτι αὐτοῦ τῶν ἐν αὐτῷ ἐκαστῶν τὰ αὐτοῦ πράττει ἀρχῆς τε πέρι καὶ τοῦ ἀρχεσθαι; — Ἐτι τι οὖν ἕτερον ζητεῖς δικαιοσύνην εἶναι ἢ ταύτην τὴν δύναμιν, ἢ τοὺς τοιοῦτους ἀνδρας τε παρέχεται καὶ πόλεις; Hinc τὸ post ἀρχῆς supplendum. 11. ἐκάστη] ἐκάστην E. Scripsimus ἐκάστη. 13. τῶν κερδῶν] τῶν om. A. B. C. V. E. tenet Zon. p. 518. 15. Εἰσάκουσον, Κύριε, δικ.] Psalm. XVI, 1. Küst. 17. Δικαιότερον σταχάνης] Sic Zenobius III, 16. cum v. Σταχάνη. Contra Δικαιοτέρος Collect. Bodl. 340. Arsenius p. 180. cum gl. Τρυτάνη.

1. καὶ ἑτέρα παροιμία om. *V. 3. Δικαιούμενος] Timaeus p. 85. ubi desunt δίκης τυγχάνων. 4. Δικαιοῦν] Vide infra vv. Ἐδικαίον et Ἐδικαίωθησαν: itemque Paul. Leopardum Emend. lib. V. c. 9. et Gatakerus in Dissertat. de Stylo Nov. Instr. cap. 8. Küst. Interpretes Matthaei c. 11, 19. addit Tittmannus. Accedat Blomfieldi gloss. Agam. 384. 5. νομίζω· οὕτως Ἡρόδοτος] Perperam vulgo, maiore interpunctione post νομίζω posita, verba ista οὕτως Ἡρόδοτος ad sequentia referunt, quasi ea quae subiiciuntur, Δικαιῶν τοῖς αὐτοῖς etc. essent Herodoti verba, quae nihil profecto ad Herodotum pertinent. Idem error in Zonarae Lexicon [p. 552.] propagatus est. Schweigh. Lex. Herodot. v. Δικαιοῦν n. 2. Qui similia monuit in v. Ἐνδιδόναι. Δικαιῶν τοῖς αὐτοῖς;] Thucyd. II, 67. Δικαιοῦντες τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι οἷσπερ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπῆρξαν. Reliquorum neque apud hunc neque Herodotum extat vestigium. Itaque stellis additis significavimus verba scriptoris incerti cum Thucydideis esse confusa: quo videntur etiam καὶ αὐθις ante Ἀππιανός pertinuisse. 6. τοὺς Σκύθας ἀμύνεσθαι] ἀμύνεσθαι τοὺς Σκύθας dedi cum A. *V. 8. Ἀππιανός] Ed. Schweigh. T. I. p. 27. 10. Ἰώσηπος] Antt. Iud. XVIII, 9, 1. 13. αἰτιατικῇ restituit Gaisfordus a Küst. expulsam. Nescit Zon. p. 552. 14. Ὑπὲρ δὴ τούτων] Idem fragmentum legitur etiam supra v. Ἀγώνων. Küst. μετελθεῖν δικαιοῦσαν] δικαιοῦσαν om. MSS. et Edd. ante Küsterum, qui tacite inseruit ex v. Ἀγώνων. Ubi extat αὐτὸν omisso τῆς. 16. ὅτι οὐδὲν δικαίωμα] Eadem recitat Suidas supra v. Ἰνώμη. Küst. Locus Dion. Cass. LXXI, 1. in superiore glossam inculcatus. 18. Sub finem extabat annotatio ex v. Ἀρχέλαος male compilata: Ἀρχέλαος ὁ Φυσικός τὴν αἰετῶν ἐπικληθεὶς ἐδόξασε τὸ δίκαιον καὶ ἰσχυρὸν οὐ φέσει εἶναι, ἀλλὰ νόμῳ. Delevi cum A. V. C.

fortitudo est mediocritas; aliter vero iustitia. Illa enim inter duo vitia, audaciam et timiditatem media est; haec vero inter excessum et defectum, per quem quis vel plus vel minus suo habet, unde pendet origo iniustitiae, in eoque essentia eius consistit. praeterea in aliis versatur fortitudo, in aliis vero iustitia. illa enim in periculis tolerandis versatur; haec in servanda paritate, quae tam in rerum distributione quam in contractibus spectatur. sic comparata sunt quae idem genus habent. Δικαιοσύνη. Iustitia, non civilis illa, sed maior virtus; quamvis eodem nomine appelletur. Iustitiam vero continere cuiusque ceterarum virtutum proprium munus in imperando et parendo. Iustitia est abstinencia ab lucris. Δικαιοσύνη. Iustitia est et perfecta virtus et iusta petitio. ut Psalter dicit: *Exaudi Domine iustitiam meam.* Δικαιότερον σταχάνης. Trutina iustius.

de his qui iustitiam diligunt. Dorienses enim trutinam vocant σταχάνην; fortasse a nomine στάσις. aliud proverbium: δικαιοτέρος τρυτάνης; quod idem significat. Δικαιούμενος. Qui punitur, qui poenas dat. Δικαιοῦν. Duo significat: punire et inietum censere. sic Herodotus. *Iustum esse censens, tandem malis ulcisci* ** Scythas, quibus ipsi priores contra foedus affecerant Athenienses illos, qui arcem dederant. Et Appianus: *Pacem facere his condicionibus, quas Gabini iustas esse censuissent.* Et Iosephus: *Illi vero animadversionem contumelie causa factam esse putantes, armis dereptis ad locum aliquem ierunt.* Δικαιοῦσαν. Punientem. *Hac de causa Dianam iratam esse, et terrae sterilitate eos ultam.* Δικαίωμα. Nullum ius armis est potentius. quisquis enim potentia praestat, iustiora semper et facere et dicere videtur.

Δικαιώματα, νόμος, ἐντολαί, κρίματα. νόμον καλεῖ, τὸν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Μωσέως δεδομένον. Ἐντολὰς δὲ καὶ προσταγμάτων πάλιν τὸν αὐτόν, ὡς βασιλικῶς ἐνταλθέντα καὶ προσταχθέντα. Δικαιώματα, ὡς δικαιοῦν τὸν κατορθοῦντα δυνάμενον. Κρίματα δὲ, ὡς τὰς θείας ψήφους ὑποδεικνύντα καὶ τὰς ἀξίας ἀντιδόσεις τῶν τε ἐννόμως καὶ παρανόμως βιούντων. Μαρτύρια δὲ, ὡς διαμαρτυρούμενον καὶ δεικνύντα, οἷσιν * ὑποβληθῆσονται οἱ ταῦτα παραβαίνοντες. Δικαιώματα δὲ 10 καὶ αἱ κατακρίσεις.

Δικαιώματα. εὐλόγους ἀφορμάς. Ἐάν τε γὰρ νικῶμεν ἡμεῖς, ἔξεις πρὸς ἐμὲ δικαιώματα μεγάλα, διότι κακοινώνηκας ἡμῖν τῶν μεγίστων κινδύνων.

Δικαίως καὶ δίκως. ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

Ἡ γὰρ οἰκία αὐτῆ ὅστιν, ἣν δεῖ χρημάτων σε τήμερον μεστῆν ποιῆσαι, καὶ δικαίως καὶ δίκως. τουτέστι, πάσῃ τέχνῃ.

Δικαιώσεις. κατάκρίσεις. Οὐ γὰρ τί πον μετὰ μακρὸν ἐκολάσθη δικαιώσει. — Δικαιωθέντων πάντων τῶν ἀδελφῶν Ἀρισταίου τοῦ γίγαντος δικαιώσιν τὴν πρεπωδεστάτην.

Δικαιώσεις. Ἀσίας τὰς δικαιολογίας, Θουκυδίδης δὲ τὰς κολάσεις λέγει.

Δικαιωτήρια. οἷον δικαστήρια.

Δικέλλα. γεωργικὸν ἐργαλεῖον. Οὐ βουσί καὶ δικέλλη ποριζομένοις τὸν βίον, ἀλλ' ἔπιπρ καὶ μαχαίρα. Καὶ Δικελλίτης.

Δικέραιον. δύο κέρατα ἔχουσαν. ἐν Ἐπιγράμματα.

Δέρμα δὲ καὶ δικέραιον ἀπὸ στόρθυγα μετώπων

σπασσάμενος κούρα θῆκε παρ' ἀγρότιδι.

Δίκη. ἡ ὑπὲρ ἰδιωτικῶν ἀδικημάτων συνιστάμενη κατηγορία, καὶ ἥς τὸ τίμημα ὄριστα τοῖς νόμοις. Ὁ δὲ δίκην ἀδικὸν δικάσας, καὶ διαφυγῶν μὴ ἀπολέσθαι πρότερος, τούτων περιτὴν καὶ δίκην 588 20 γενέσθαι ἀδικόν. αἱ τοιαῦται δίκαι οὕτω λέγονται, αἱ εἰς ἀκαίρον ἀποκαθιστάμεναι, ἧτοι διὰ πολιτι-

1. νόμον καλεῖ] Totum hunc locum descripsit Suidas ex Theodoro in Psalm. CXVIII, 2. p. 879. ut Pearsonus observavit. Küst. Adde v. Νόμος. πολυώνυμος. Brevius descripsit Zon. p. 525. 2. διὰ τοῦ] τοῦ om. E. 5. δυνάμενον] δυνάμενα B. E. 6. ὑποδεικνύντα] ὑπο... E. 8. καὶ ἀνόμως Zonaras. 9. ὑποδεικνύντα] δεικνύντα A. B. C. V. E. Zon. Idem codices om. ποναίς post ὑποβληθῆσονται inculcatum. Theodoretus: δεικνύντα, οἷσιν ὑποβληθῆσονται τιμωρίας, ac similiter inferior glossa. Iam Zonaras cum praebet, οἷσιν τιμωρίας ὑποβλ. κτλ., defectus indicium fecit relecto ποναίς. 12. Δικαιώματα. εὐλόγους] Deest gl. B. V. Repugnat Gronovius, qui κακοινώνηκας attulerit ex *V. Agnoscit Zon. p. 525. desinens in μεγάλα. 16. καὶ δίκως] Zon. p. 556. ἀδίκως A. B. C. V. E. 17. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 231 — 33. 19. δεῖ] δὴ A. C. *V. Tum σε χρημάτων E. σε om. A. B. V. C. Med. Mox σήμερον A. V. C. 20. ἀδίκως A. καὶ ἀδίκως *V.

1. μετὰ μακρὸν] κατὰ μικρὸν B. μετὰ μικρὸν *V. E. Edd. ante Küsterum, qui recepit Porti coniecturam. Sub finem aliquid ad notionem vocis δικαιώσει definiendam (velut θεός) requiro. 3. δικαίωσιν τὴν πρεπωδεστάτην] Vid. in Ἀύμη. Hemst. Attulit Zon. p. 519. qui continua his adiecit paulum mutata. 5. Δικαιώσεις. Ἀσίας] Ex Harpocrate. Küst. Θουκυδίδης] Vid. Schol. in VIII, 66. ibique Duker. Neque alterum significatum (de quo diligenter exposuit Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 679. sq.) a Thucyde alienum esse docet locus V, 17. Ceterum ascripsit Touplis Plutarch. Artax. p. 1017. ἣν δὲ τις ἐμμέλεια καὶ περὶ τὰς τῶν ἑξαμαρτόντων δικαιώσεις. 7. Δικαιωτήρια] Euagrius p. 260. Τουρ. MS. Gl. spectat Platon. Phaedr. p. 249. A. Ruhnkenio citatum in Tim. v. Δικαιούμενος et Abreschio in Hesychium. ἦγουν] οἷον A. B. C. V. E. τὰ δικαστήρια καὶ αἱ ἐκεῖθεν κολάσεις Zon. p. 526. unde restituendus alter eius locus p. 552. 9. δικέλλη] δικέλλοις B. E. 11. ἐν Ἐπιγράμματα] Antipatri Sidon. XIX, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 111. 15. σπασσάμενος Edd. θῆκε] θέτω A. θέτω B. C, V. E. Edd. ante Küst. Tum ἀγρότιδι A. B. C. E. Med. 16. Δίκη] Vid. Lex. Rhet. p. 241. et Ulpian. in Demosth. Mid. p. 523. ed. Reisk. Inter alia Schol. Platon. p. 325. Δίκη, ἡ ὑπὲρ ἰδιωτικῶν ἐγκλημάτων κρίσις· γραφή, ἡ ὑπὲρ δημοσίων. 18. δίκην] δίκην B. C. E. 18. δίκην ἀδικόν] Legendum esse ἀνάδικον ex sequentibus patet. Est autem δίκη ἀνάδικος iudicium, quod rescissa priore sententia de re aliqua de integro instituitur. Vide Hesychium v. Ἀνάδικος et Harpocratem v. Ἀνάδικάσθαι. Küst. Küstero tam hanc quam posteriorem emendationem praeierat Valerius in Harpocr. p. 10. Deinde malim πρότερον. In novissimis pendet infinitivus γενέσθαι: nam περιτὴν nulla causa est cur in controversiam vocetur. 21. εἰς ἀκαίρον ἀποκαθιστάμεναι] Pesissime. Scribendum enim est εἰς ἀκέραιον ἀποκαθ. Apud Hesychium quoque v. Ἀνάδικος pro οἱ εἰς ἀκέραιον ἐγκαθιστάμενοι scribere praestat οἱ εἰς ἀκέραιον ἀποκαθιστάμενοι. Küst.

Δικαιώματα, νόμος, ἐντολαί, κρίματα. Legem vocat eam, quae per Mosen a Deo data est. Praecepta vero et mandata eandem Legem vocat, ut regio more latam et imperatam. item Δικαιώματα, ut quae iustum reddere possit eum, qui recte facit. Κρίματα vero, ut iudicia divina ostendentem et digna praemia eorum, qui vel a criminibus vacuum vel impiam vitam egerunt. Μαρτύρια denique, ut interminantem et declarantem, quas poenas subituri sint, qui eam violaverint. Δικαιώματα etiam vocantur poenae. Δικαιώματα. Iura et privilegia. Si enim vincamus, magnas apud me causas beneficiorum consequeris, quia maximorum periculorum socius nobis fuisti. Δικαίως καὶ δίκως. Id est, quovis modo. Aristophanes Pluto: Haec est enim domus, quam te hodie per fas nefasque pecunia replere oportet. sive omni ratione. Δικαιώσεις. Con-

Suidas Lex. Vol. I.

demnatio. Haud enim diu post iusta poena affectus est. † Cum omnes fratres Aristaei Gigantis dignas [impietatis suae] poenas didissent. Δικαιώσεις. Sic Lysias vocat causarum disceptationes. Thucydides vero supplicia. Δικαιωτήρια. Loca iudicii exercendis. Δικέλλα. Instrumentum rusticum. Non bobus et ligone, sed equo et gladio victum sibi parantibus. Et Δικελλίτης. Δικέραιον. Bicornem. In Epigrammate: Pelleum vero et bina haec cornua a frontibus avulsa Dianae venatrici dedicavit. Δίκη. Accusatio quae de privati delictis instituitur, et cuius aestimatio legibus definita est. Ille vero de causa semel iudicata denuo disceptans, cum condemnationem olim effugisset, effecit ut de re eadem denuo iudicium institueretur. Δικαι ἀνάδικος vero dicuntur iudicia, quae rescissa priore sententia de integro instituuntur: vel pro-

κὴν αἰτίαν, ἢ τῶν μαρτύρων ἀλόγων ψευδοκατη-
γόρων.

Δίκη. κρίσις. σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα· ἰδίως
δὲ ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐγκλημάτων λέγεται, ὡς Δη-
μοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος δῆλον ποιεῖ.

Δίκη δίκην ἔτιχτε καὶ βλάβη βλάβην.
παροιμία ἐπὶ τῶν φιλοδίκων καὶ συνειρόντων δίκας
δίκαις. καί,

Δίκην ὑφέξει, κἂν ὄνος δάκη κύνα.

ἐπὶ τῶν ἐπὶ μικροῖς συκοφαντουμένων.

Δίκην. τρόπον. Καὶ ὁ μὲν ἐξετρίβη πίτυος
δίκην, ῥιφείς εἰς θάλασσαν, καὶ δίδωσι δίκας αὐτῷ
γένει.

Δίκης. δικαιοσύνης, ἢ τιμωρίας. Ἔξομεν κο-
μιούμενοι παρ' ἀνδρῶν ἀνοσιῶν καὶ ψευδόρκων δι-
κας. Ὅτι τὴν δίκην φασὶν οἱ παλαιοὶ εὐθεῖαν τε
εἶναι καὶ ἀκλινῆ καὶ ἄτρεπτον· καὶ τοῦτο ἄδουσι

μὲν πλεῖστοι. ἤδη δὲ καὶ ἀνάγκη· φύσιν γὰρ δῆπου
τὸ δίκαιον τοιαύτην εἴληχεν. Ἡσίοδος δὲ αὐτὴν λέ-
γει καὶ παρθένον ἀδιάφθορον, τῇ τε ἄλλῃ καὶ μὲν-
τοι καὶ ὅπ' εὐνῆς Ἀφροδισίου· αἰνιττόμενος ὅτι μὴ
5 χρῆ ὁλοῦν τὸ δίκαιον, μήτε ἄλλως πεισθέντα,
μήτε λέγει παρατραπέντα. φησὶ δὲ καὶ μετιέται
αὐτὴν τιμωρουμένην τούτους, οἷσπερ ὄν
ἵβρις μέμηλε κακῆ καὶ σχέτλια ἔργα.

τοῖς γε μὴν ἐκείνην σέβουσι τὴν τε γῆν τὰ οἰκεία
10 βρῦειν φησὶν ἀγαθὰ, καὶ τὴν θάλατταν χορηγεῖν
ὅσα τίχτει καὶ τρέφει μάλ' ἀφθόνως. ἀκούω δὲ αὐ-
τὴν καὶ παρ' αὐτοῦ Διὸς καθῆσθαι θρόνον, καὶ κοι-
νωνὸν τῶν ἀρίστων βουλευμάτων εἶναι· καὶ Ὅμηρος
δὲ μέγα αὐτῆς τὸ κράτος ὑμνεῖ, καὶ λέγει, τοῖς ἀι-
15 μάζουσιν αὐτὴν μηνεῖν τὸν θεόν, καὶ λάβρους κα-
ταντελεῖν ὑετοῦς αὐτῆν, καὶ χεϊμάρρους ἐπ' αὐτοῦς
ᾠθεῖσθαι, καὶ ἀφανίζειν πόλεις αὐτῶν καὶ ἔργα καὶ

1. ψευδοκατηγόρων] Hanc lectionem, quam etiam agnoscit Hesychius v. *Ἀνάδικοι*, Portus frustra suspectam habet. Uti enim, exempli causa, apud Graecos dicitur *ἀλοῦς κλέπτης*, i. e. *convictus furti*; et *ἀλοῦς μοιχός*, *convictus adulteri*: sic etiam recte dicas *ἀλοῦς ψευδοκατηγόρος*, pro *ψευδοκατηγόρος*. Küst. Speciosa disputatio, nisi μαρτύρων adesset. Nos expectabamus ψευδομαρτυρίαν, quod diserte Suidas posuit in v. *Ἀναδικάσασθαι*: *ἐταν ἀλώων οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυρίων*. 3. Δίκη κρῖσις] Ex Harpocrate: nisi quod κρίσις huius libri nesciunt. Adde Zon. p. 519. 7. παροιμία om. *V. Huc refertur exemplum ad v. *Δικητροπέι* pertractum. *δίκας δίκαις*] Sic Zenob. III, 28. et Arsen. p. 181. *βλάβαις βλάβας* Prov. Bodl. 347. 9. ὑφέξει] ὑφέξειν A. V. C. ὄνος] ὄνομα C. 10. ἐπὶ τῶν ἐπὶ] ἐπὶ τῶν μικρῶν πταιόντων καὶ ἀξίων κολάζεσθαι Prov. MS. Coisl. 177. n. 109. ubi in versu δάκη. ἐπὶ μικροῖς] Sic Paroemiographi. ἐν μακροῖς C. ἐπὶ μακροῖς E. Med. 11. Καὶ ὁ μὲν ἐξετρίβη πίτυος δ.] Videtur fragmentum hoc depromptum esse ex libro Aeliani de Providentia, ex quo non pauca loca Suidam in lexicum suum transtulisse constat. Certe idem Aelianus phrasi hac usus est, Var. Histor. lib. VI. c. 13. ubi sic inquit: *Καλῶς τὸ δαιμόνιον ἐπὶ τριγόνταν τυραννίδας μὴ ἄγον, ἀλλὰ ἢ παραγρήμα ἐκτρίβον τοὺς τυράννους πίτυος δίκην* etc. Vide in eum locum interpretes. Eleganter autem illi, qui funditus intereunt, picene instar extirpari dicuntur, quod arbor illa semel excisa nunquam renasci et repullulare credatur. Eustath. in II. α. p. 42. *Τινὲς δὲ ἐχπευκὲς εἶπον τὸ θανάσιμον καὶ ἐκτέμον τοῦ βίου τὸν βληθέντα δίκην πεύκης· ἥτις ἐκμηθεῖσα οὐκέτι ἀναβλαστάνει*. Lege ibi et sequentia. Paroemiographi: *Πεύκης τρόπον. αὐτὴ τάττειται κατὰ τῶν πανωλεθρῶν ἀπολλυμένων· παρόσον ἢ πεύκη κοπέισα οὐκέτι φέεται*. Küst. Infirmo valde argumento usum Küsterum, quo fragmentum hoc Aeliano vindicaret, censet Lennepius in Phalar. p. 48. Valckenarius dubitabat, Aelianum habendum esse an Eunapii. Sed quoniam dictionis fundus est Herodotus VI, 37. a cuius formulis et sententiis totus pendet Aelianus, Küsterum probare placet. 14. Ἔξομεν κομιούμενοι παρ' ἀνδρ.] Totum hunc locum Kühnius Aeliano ascribit: sed qui duo diversa fragmenta miscuit et in unam quasi massam compegit. Verba enim illa priora, ἔξομεν—ψευδόρκων δίκας, distinguenda sunt a sequentibus, quippe quae ex alio auctore excerpta esse vel saltem novam esse παρεμβολὴν non solum sensus, sed etiam particula *δτι* declarant. Küst. Malim ἔχομεν.

1. δῆπου] δῆ C. 2. Ἡσίοδος] Opp. 254. 3. καὶ ἀδιάφθορον] καὶ delevi cum B. C. V. E. 4. *δτι* om. V. C. 7. οἷσπερ ὄν] οἷς δ' Hesiod. 236. 9. τὰ οἰκεία] καὶ τὰ οἰκεία A. B. V. E. C. Med. Ego Küsterum secutus sum, qui tacito sensu perspicuit ordinem verborum *βρῦειν τὰ οἰκεία ἀγαθὰ φησι*. Structuram accusativi munit Boissonadus in v. *Βρῦει* laudatus. 11. τίχτοι *V. ἀκούω δὲ—εἶναι] Vid. Aelian. V. H. XII, 25. Nat. Com. I, 2. Myth. c. 2. e Demosthene de Eunomia. *Reines*. V. Arnaldus de diis paredris c. 23. αὐτὴν om. B. E. 12. παρ' αὐτοῦ] παρὰ τοῦ C. *V. κοινωνόν] κοινωνῶν A. Id est *κοινωνία*. 13. Ὅμηρος δὲ] II. π'. 386. seqq. 15. μηνεῖν] Immo *μηνῶν*: vide vel exemplum v. *Κότος*. 16. αὐτῆν] Sensus requirit *αὐτῶν*: quod et Kühnius monuit. Küst.

pter causam civilem, vel testibus falsi testimonii convictis. Δίκη. Haec vox cum alia significat, tum peculiariter de privatis criminibus dicitur: ut Demosthenes in oratione contra Cononem declarat. Δίκη δίκην ἔτιχτ. *Lis litem parit et noxam*. proverbium hoc dicitur in homines contentiosos, quique lites ex litibus nectunt. Et: *Poenas dabit, vel si canem asinus momorderit*. dicitur, siqui de rebus parvi momenti calumniantur. Δίκη. Instar. *Ille quidem pinus instar extirpatus est, in mare proiectus, poenasque cum toto genere suo dedit*. Δίκης. Iustitiae. vel poenae. *De viris nefariis et periuris poenas sumpturi veniemus. † Iustitiam veteres esse dicunt rectam et rigidam et flecti nesciam, id quod et plurimis poetarum vocibus proditum est, et necessitate quadam*

ita sese habet, cum ius eam naturam sortitum sit. Hesiodus vero dicit virginem eam esse et incorruptam, cum in ceteris rebus, tum etiam ad concubitum venereum: innuens scilicet non oportere nos iustitiam adulterare, neque aliis rationibus inductos, neque amore corruptos. dicit etiam eam ulcisci et punire eos, qui iniuriae et impiis facinoribus studeant. contra qui eam colant, terram eis fructus large producere, et mare abunde suppeditare omnia, quae parit et alit. iam vero audio eam Iovis throno assidere, et optimorum consillorum esse participem. praeteres Homerus magnam eius potentiam canit, dicens contemptoribus eius deum irasci, violentosque imbres in eos effundere et torrentes inmittere, qui urbes, arva et greges illo-

ποίμνας. καὶ ταύτη κολάζεσθαι τῇ τιμωρίᾳ ὑβρεως καὶ ἀτασθαλίας ἔργα ὑπομένοντας πρεπωδέστερα, καὶ ἕτερα ἅττα.

Δίκης ἀνάκρισις. οὐ πάσας δίκας κελεύουσιν οἱ νόμοι εἰσάγεσθαι, ἀλλ' ὅταν ὁ φεύγων ἀντι-⁵⁸⁰ λέγη καὶ ἡ παραγράφηται, λέγων εἰσαγωγίμον μὴ εἶναι αὐτήν, πρότερον ἐπὶ τούτῳ γίνεται κρίσις, ἣτις δίκης ἀνάκρισις λέγεται.

Δίκης δικαιοτέρος. καθ' ὑπερβολὴν ἐπὶ τῶν σφόδρα δικαίων.

Δίκης ὀφθαλμός. Ὡς καὶ πάντας ἀνθρώπους ὁμολογῆσαι, διότι κατὰ τὴν παροιμίαν ἐστὶ δίκης ὀφθαλμός, ἧς μηδέποτε καταφρονεῖν ἀνθρώπους ὑπάρχοντας.

[Δίκηλα. μιμήματα, εἰκάσματα. τὸ δεῖ δὶ-¹⁵ φθογγον. κυρίως τὸ ὁμοίωμα καὶ εἶκελον τῆ Διὸς καταχρηστικῶς δὲ πᾶν ὁμοίωμα.]

Δικηλιστῶν, καὶ μιμητῶν. εἰδός ἐστι κωμωδίας, ὡς φησι Σωσίβιος ὁ Λάκων.

Δικητροπεῖ. φρυαδεύει.

Ἄλλ' ἐστὶν ἐνθά χῆ δίκη βλάβην φέρει. ἀντὶ τοῦ καταδίχην.

Δικιδίοις. ὑποκοριστικῶς, ταῖς δίκαις.

Δικλῖς δικλίδος καὶ δικλίδας. δίθυρον. ἐν Ἐπιγράμματι.

Δικλίδας ἀμφετίναξεν ἑμοῖς Γαλάτεια προσ-
ώποις.

Δικορῆα φεῖν. δίκας συρῆάπτειν, ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀναστρέφασθαι.

Δίκωρος. ὅτι Ἀναστάσιος ὁ τῶν Ῥωμαίων βασιλεὺς Δίκωρος ἐλέγετο.

Δίκωρον. δικόρυπον.

Δικραῆς. δικέφαλον.

Δίκρανα. Παρεσκέυαστο δὲ καὶ δίκρανα, ὥστε ἀπωθεῖσθαι τὴν τῶν λεγομένων σκαλῶν προσαγωγὴν.

Δικραϊρος.

Δικραῖρω δικέρωτα· δασυκνάμφ δασυχαίταν ἐν Ἐπιγράμματι.

1. ποίμνας] πρύμνας V. C. Mox τῇ om. V. C. 2. ἔργα ὑπομένοντας πρεπ.] Locum hunc corruptum vel mutilum esse existimo, quoniam non satis cohaerere mihi videtur cum iis quae praecedunt. Küst. Non ambiguum quia exciderint quadam post ἔργα contrariam in partem exposita, sed abrupta in πρεπωδέστερα per formulam cessantis καὶ ἕτερα ἅττα, et quae sequuntur. Itaque saltem desideramus τοὺς δὲ ὑπομένοντας πρεπωδέστερα. 4. Δίκης ἀνάκρισις] Vide Harpocrationem v. Ἀνάκρισις, et ibi Valesium: itemque supra v. Διαμαρτυρία. Küst. Adde Lex. Rhet. p. 185. et Zon. p. 519. 9. Δίκης δικαιοτέρος] Sic Diogen. IV, 22. et Arsen. p. 181. 11. Ὡς καὶ πάντας] Haec sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis ab Valesio editis p. 117. Küst. Polyb. XXIIV, 8, 3. sive fr. Vat. 1. 12. ἐστὶ δίκης ὀφθαλμός] Diphilus apud Theodoretum Θερασ. p. 564. Ἐστὶ δὲ δίκης ὀφθαλμός, ὅς τὰ πανθ' ὀρεῖ. Euseb. Orat. de Laud. Constant. p. 661. Καὶ δίκης ὀφθαλμὸν ὑπάρχειν, ἐφορον τῶν ἀνθρώπων πραγμάτων. Anthol. lib. III. cap. 6. p. 301. Ὁμοια δίκης καθορῆ πάντα τὰ γυγνόμενα. Vide etiam Stobaeum in Eclog. Phys. lib. I. c. 7. Küst. Vide infra v. Ἐστὶ τις δίκης ὀφθ. Deinde Arsenius p. 180. ἧς δὲ μὴδέποτε. 15. Δίκηλα] Scribe δίκηλα, per ei diphthongum, ut recte supra. Küst. Etiam hic Δίκηλα omnes MSS. quos additum τὸ δεῖ δὶφθογγον ita confirmat, ut ista sub Δι proponi non debuisset appareat. Itaque glossam notavi. Vide supra v. Δίκηλα. Simplicem vocalem praebat Timaeus p. 85. ubi vid. Ruhken. 18. Δικηλιστῶν] Vide omnino Athenaeum lib. XIV. p. 621. Küst.

1. Δικητροπεῖ] Δικητροπεῖ A. B. C. V. E. Agnoscit Hesychius, ubi praeter ordinem litterarum editur δικητροπεῖ. 2. Ἄλλ' ἐστὶν] Cum seqq. deleuit Küsterus. Versus est Sophocli. Electr. 1042. Exemplum alienum esse vidit Portus. Ad gl. Δίκη δίκην probabiliter referebat Gronovius p. 110. 4. Δικιδίοις] Aristoph. Nub. 1107. 5. δικλίδος καὶ δικλίδας tenet *V. om. Küst. δικλίδας referendum ad II. μ'. 455. ἐν Ἐπιγράμματι] Pauli Silent. XXV, 1. Anthol. Pal. V, 256. Habet etiam Zon. p. 520. 9. Δικορῆα φεῖν] Voce hac usus est Aristophanes Av. 1435. ad quem locum nota haec Suidae referenda est. Küst. Item Nub. 1485. Adde Zon. p. 552. 11. Δίκωρος] Zonaras Annal. XIV, 3. p. 53. ed. Paris. Δίκωρος δ' ἐκαλεῖτο ὁ Ἀναστάσιος, ὅτι ἀνομοίας ἀλλήλαις εἶχε τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν· τῇ μὲν γὰρ ἦν τὸ χρῶμα μελάντερον, ἡ δὲ λαυὰ πρὸς τὸ γλαυκότερον ἐκχρωμάτιστο. Cedrenus de eodem p. 375. ὀφθαλμοὺς ἔχων χαροπούς καὶ γλαυκαὺς μειρίως. Gaisf. Adde v. Θεοδόσιος βασιλεὺς. Mox Δίκωρα A. 13. Δίκωρον] Hanc gl. et seqq. (ubi δικραῆς Zon. p. 525.) ex lexico rhetorico protulit Eustath. in II. v'. p. 947, 28. 18. Δικραῖρω δικέρω.] Agathiae Ep. XXIX, 1. Anthol. Pal. VI, 32.

rum perdant et deleant. et has quidem poenas esse dicit iniuriarum et scelerum; contra qui meliorem instituant rationem, et reliqua. Δίκης ἀνάκρισις. Non omnes causae per leges in iudicium introduci possunt, sed cum reus exceptit, negans litem ab actore sibi intendi posse, tunc ea de re prius instituitur iudicium, quod δίκης ἀνάκρισις dicitur. Δίκης δικαιοτέρος. Per hyperbolen de hominibus valde iustis dictum. Δίκης ὀφθαλμός. Adeo ut omnes faterentur, esse quendam, ut proverbio dicitur, iustitiae oculum, quem quidem ab hominibus sperni haudquam fas sit. [Δίκηλα. Simulacra, effigies. syllaba prima per diphthongum scribitur. proprie significat simulacrum et

imaginem Iovis. abusive tamen quamlibet imaginem.] Δικηλιστῶν, et μιμητῶν. Genus est comoediae, ut ait Sosibius Laco. Δικητροπεῖ. In exilium pellit. [Verum est ubi ius etiam damnum inferat.] Δικιδίοις. Diminutive, liticulis. Δικλῖς. Fores. In Epigrammate: Fores Galatea coram me subito clausit. Δικορῆα φεῖν. Lites consuere, in iudiciis frequenter versari. Δίκωρος. Anastasius Romanorum Imperator Dicorus vocabatur. Δίκωρον. Quod geminum habet verticem. Δικραῆς. Biceps. Δικρανα. Paratas etiam habebant furcas, quibus scaetae muris adnotatae deicerentur. Δικραϊρος. In Epigrammate: Bicipiti bicornem, hirsutis cruribus insigni hirsutam.

Δίκροτα. διήρη. Πλοῖα μονήρη, ἔστιν ἃ καὶ δίκροτα κατεσκευάσαντο· τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πρῶρας ἐκατέρωθεν πηδαλίοις ἤσκητο, ὅπως αὐτοὶ τε μὴ μεταστρεφόμενοι καὶ ἐπιπλέωσι καὶ ἀναχωρῶσι, καὶ τοὺς ἐναντίους ἐν τῇ πρόσπλω καὶ ἀπόπλω αὐτῶν σφάλωσιν.

Δικροῖς. διφυέσι ξύλοις, δικρανίοις. Ἀριστοφάνης·

Δικροῖς ἐώθον τὴν θεὸν κεκράγμασι.

τὴν εἰρήνην λέγων. ἔδει δὲ εἰπεῖν ξύλοις, καὶ εἶπε κεκράγμασιν, ἐπειδὴ οἱ ῥήτορες δημηγοροῦντες τῇ 10 κροναγῇ ἔπειθον μὴ ποιῆσαι εἰρήνην.

Δικτατωρεία. ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος.

Δικτάτωρ. ὁ διπλάσιαν τὴν ἀρχὴν ἔχων. ὅς παρὰ Ῥωμαίοις διζύπατος καλεῖται. ἀρχὴ δ' ἦν 15 πρόσκαιρος, οὐ διὰ βίου, καὶ ἀνεύθυνος. ἢ ὁ μονάρχης πάντων κρατῶν.

Δικτάτωρ. ἐπειδὴ Μάλιος, ἀνὴρ Λατίνος μὲν γένος, καὶ μέγα παρὰ τοῖς ὁμοφύλοις δυνάμε-

νος, ἀναστήσας πανδημὴν τὸ Λατίνων γένος χεῖρα τε μισθοφόρων πολλὴν ἀγείρας, τιμωρεῖν τοῖς κηδεσταῖς ἀτίμως παρεωσμένοις ἤξιον τῆς δυναστείας, ἢ βουλή καταδείξασα τὸ πλῆθος τοῦ πολεμίου νέφους, καινὸν ἡγεμονίας εὐρίσκει γένος, προχειρισμένη τότε πρῶτον Δικτάτωρα, ὅς καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν κληθεῖν ἂν εἰσηγητῆς τῶν λυσιτελῶν· ὑπερ- ἔχων μὲν τῆς τῶν ὑπάτων ἀρχῆς, τοῖς δὲ βασιλευσὶ προσφερέστατος. ἀνυπεύθυνόν τε γὰρ τῶν ὄλων εἶχε τὸ κράτος, καὶ ἰσοτύραννον ἐν τῇ καθεστηκότι χρόνῳ τὴν ἐξουσίαν. τοιγαροῦν Γάιος Καῖσαρ πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον Ἀύγουστος Ὀκταούσιος, ὧν ὕστερον κατὰ τοὺς οἰκείους χρόνους μνημονεύσομεν, ὑπὸ τῷδε ὀνόματι τῆς μοναρχίας ἀντιλαμβάνεσθαι διέγνωσαν.

Δικταῖον σπήλαιον.

Δικτυεύς. ὁ ἀλιεύς. τῷ δικτυεῖ.

Δίκτυον. καὶ παροιμία· Δικτύῳ ἄνεμον θηρῆς, ἐπὶ τῶν μάτην καὶ ἀνοήτως τι ποιούντων. Καί, Δίκτυον φουῶς. ὁμοίως.

1. **Δίκροτα**] Vid. Lex. Rhet. p. 240. Polyb. V, 62, 3. Dionis locum descripsit Schol. Luciani Amor. c. 6. prorsus cum Suida conspirans. Πλοῖα μονήρη, ἔστιν ἃ καὶ δίκρο.] Fragmentum hoc apud Dionem vel potius Xiphilinum in Epit. Dionis p. 402. [LXXIV, 11.] paulo auctius sic legitur: Καὶ πλοῖα δὲ τοῖς Βυζαντίοις πεντακόσια, τὸ μὲν πλείστον μονήρη, ἔστι δ' ἃ καὶ δίκροτα κατεσκευάσαντο, ἐμβόλους ἔχοντα· καὶ τινὰ αὐτῶν ἐκατέρωθεν καὶ ἐκ τῆς πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πρῶρας πηδαλίοις ἤσκητο, καὶ κυβερνήτας ναύτας τε διπλοῦς εἶχεν, ὅπως αὐτοὶ μὴ ἀναστρεφόμενοι (melius Suidas μεταστρεφόμενοι) καὶ ἐπιπλέωσι καὶ ἀναχωρῶσι, καὶ τοὺς ἐναντίους καὶ ἐν τῇ ἀπόπλω σφῶν σφάλωσι. Narrat ibi Dio historiam de urbe Byzantio a Severo imperatore per triennium obsessa, et tandem capta. Küst. 2. κατεσκευάσαντο] παρεσκευάσαντο E pr. τῆς πρύμνης] τῆς om. A. 4. μεταστρεφόμενοι] ἀποστρεφόμενοι V. C. 5. ἐναντίους] ἐναντίας A. 6. παράπλω] πρόσπλω A. προάπλω B. C. V. E. Med. unde πρόσπλω, Schol. Luciani confirmatum, existere vidit Gronov. p. 110. παράπλω induxit ed. Bas. 7. Ἀριστοφάνης] Pac. 636. Τῆνθε μὲν δικροῖς ἐώθον τὴν θεὸν κεκράγμασι. Scholiasta in eum locum: Δικροῖς, δικρανίοις. ἔδει εἰπεῖν ξύλοις δικρανίοις, τουτέστι διφυέσι. ὁ δὲ εἶπε, δικροῖς κεκρ. Sic et apud Suidam scribendum est. Küst. 11. κεκράγμασι Edd. 12. ἔπειθον μὴ] ἔπει μὴ V. ἔπειθα μὴ C. 13. Δικτατωρεία] Sic Zon. p. 520. Δικτατορεία B. V. E. Med. 14. Δικταῖον σπήλαιον] Eadem explicatio Hesychii. ὅς παρὰ Ῥωμαίοις] Hae sunt germanae nugae et merum Graeculi cuiusdam somnium, qui in historia Romana plane hospes erat. Küst. 15. καὶ διζύπατος] καὶ om. A. B. V. E. et Zon. p. 507. Mox λέγεται E. pro καλεῖται. In fine κρατῶν om. B. E. Sed ponendum cum Zonara ὁ post μονάρχης. 18. Μάλλιος ἀνὴρ Λατ.] Immo Μαμίλιος, ut ex Livio et Dionysio Halicarnassensi constat. Küst. 19. ἐπὶ τῶν ὁμοφύλοις ἀνοήτων] Scripsi ὁμοίως cum V. (ap. Gron. p. 111.) C.
2. μισθοφόρων] μισθοφόρον B. E. Edd. ante Küsterum, qui Portum tacite secutus est. 3. παρεωσμένοις] παρεωραμένοις V. ap. Gron. p. 110. 4. νέφους] νέφος E. 6. Δικτάτωρα] Δικτάτωρα B. V. E. Med. ὅς καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν κλ. εἰσηγ.] In- epte. Quid enim commune habet haec interpretatio cum voce dictator? Küst. 11. τοιγαροῦν Γάιος Καῖσαρ πρ.] Eutropius in Breviario: Nec quicquam similis potest dici, quam Dictatura antiqua huic imperii potestati, quam nunc Tranquillitas vestra habet: maxime cum Augustus quoque Octavianus, de quo postea dicemus, et ante eum Caius Caesar sub Dictaturae nomine atque honore regnaverint. Idem plane dicit, quod hic Suidas. Küst. πρότερος] πρότερον dedi cum A. E pr. 12. Ὀκταούσιος] Ὀκταούσιος B. 13. τῷδε] τῷδε οὖν V. Inter ὑπὸ et τῷδε lacunam Med. Coniicias ὑπὸ τῷ ὀνόματι τούτῳ. 15. Δ. σπ. καὶ Δικτυεύς *V. 16. τῷ δικτυεῖ Aldus innoxit, revocavit Gaisf. cum *V. 17. δικτύῳ ἄνεμ. 3.] Sic Zenob. III, 17. et praeter alios Arsen. p. 181. Adde Boisson. in Anecd. I. p. 394. 19. ἐπὶ τῶν ὁμοφύλοις ἀνοήτων] Scripsi ὁμοίως cum V. (ap. Gron. p. 111.) C.

Δίκροτα. Biremes. Naves, uniremes, quasdam etiam biremes confecerant. nonnullae et a puppi et a prora gubernaculis utrimque instructae erant, ut sine conversione et adnavigarent et recederent, et hostem tam in accessu quam recessu fallerent. Δικροῖς. Bifurcis, bifidis. Aristophanes: Bifurcis deam expellebant clamoribus. Pacem intelligit. cum autem dicere oporteret ξύλοις, κεκράγμασι dixit: ideo quod oratores magno cum clamore in concionibus populo persuadebant, ut ne pacem faceret. Δικτατωρεία. Dictatura, qui magistratus nemini rationes reddere tenetur. Δικτάτωρ. Dictator, geminum habens magistratum: qui apud Romanos etiam Biconsul appellatur. is tamen magistratus ad tempus tantum durabat, nec perpetuus erat; idem a rationibus reddendis immunis. quasi monarches imperii absoluti. Δικτάτωρ. Cum

Manlius, homo Latinus, et apud suos magnae auctoritatis, totum nomen Latinum concitasset, et magnam mercenariorum manum coegisset, ut iniuriam affinibus suis per ignominiam regno pulsam factam ulcisceretur, Senatus hostium multitudine territus novum imperii genus excogitavit, creato tunc primum Dictatore, quasi suasore rerum utilium. hic et consulibus erat superior, et regibus simillimus: quippe qui nemini rationes reddere teneretur, et potestatem haberet per tempus legitimum regiae parem. quamobrem etiam Caius Caesar, et post eum Octavius Augustus, quorum deinceps suis locis mentionem faciemus, sub hoc nomine imperium susceperunt. Δικταῖον σπήλαιον. Δικτυεύς. Piscator. dativus δικτυεῖ. Δίκτυον. Proverbium: Reti ventos venaris. de iis qui frustra et stulte aliquid faciunt. et, Rete inflas. itidem.

Δικτυωτή. καγκελωτή. Καὶ Δικτυωτός, ὁ πολύπλοκος.

Δίκτυς, ἱστορικός. ἔγραψεν Ἐφημερίδα· ἔστι δὲ τὰ μεθ' Ὀμηρον καταλογάδην ἐν βιβλίοις 5, Ἰταλικά, Τρωικοῦ διακόσμου. οὗτος ἔγραψε τὰ περὶ 5 τῆς ἀρπαγῆς Ἑλένης, καὶ περὶ Μενελάου, καὶ πάσης Ἰλιακῆς ὑποθέσεως. Δίκτυς. ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου τῆς Κρήτης ὑπὸ σεισμοῦ κατενεχθείσης, καὶ πολλῶν τάφων ἀνεωχθέντων, εὐρέθη ἐν ἐνὶ τού-

των τὸ σύνταγμα τῆς ἱστορίας Δίκτυος, τὸν Τρωικὸν περιέχον πόλεμον, ὅπερ λαβὼν Κλαύδιος ἐξέδωκε γράφασθαι.

Δίκτυμα. τὰ διδυμοτόκα πρόβατα.

Δίλημμα. τὸ δισσῶς λαμβανόμενον φρόνημα.

Διλήμματον. διχῶς νοούμενον.

Διλιμνῖται.

Διλοχία. δύο λόχοι. καὶ ὁ ἡγούμενος αὐτῶν 591 διλοχίτης.

1. Δικτυωτή] Polyb. XV, 30. καγκελωτή] καγκελωτή V. C. καγκελωτή MS. 177. Zon. p. 520. et Hesychius, ubi v. in tpp. De reliquis v. Tittm. in Zon. p. 507. 3. Δίκτυς, ἱστορ.] De Dictye historico eruditam dissertationem conscripsit vir de literis elegantioribus praeclare meritis Iacobus Perizonius: ad quam lectorem remittimus. Küst. Eudocia p. 128. Δίκτυς Κρήτης Κνωσίου, ἀπαδὸς Ἰδομενέως· οὗτος συντίθεικεν Ἐφημερίδα τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, παρῶν ὡς φασιν, ἐν βιβλίοις ἑνέα, γράμμασι Φοινίκων, οἷς τότε πᾶσα ἐχρήτο ἡ Ἑλλάς· διηγείται δὲ ἀκριβῶς ὅσα Ἑλλήσι καὶ βαρβάρους ἐπράχθη. καὶ τὰ μὲν παρὰ τοῦ Ὀδυσσεὺς ἤκουσεν, ὅσα ἐπράχθη ἐκείνου ἀπόντος· τὰ δὲ παρῶν, ὁρῶν καὶ ἀκούων συνέγραψε. τούτου ἱστορία εὐρέθη ἐπὶ Κλαυδίου, οἱ δὲ ἐπὶ Νέρωνος βασιλείᾳ Ῥωμαίων, τῆς Κρήτης ὑπὸ σεισμοῦ κατενεχθείσης, καὶ πολλῶν μνημείων ἀνεωχθέντων, ὧν ἐνὶ εδρητο βιβλίον γράμμασι Φοινίκων, καὶ μεθερμηνεύθη ἐν τῇ Ἀττικῇ γλώττῃ, πεμφθὲν τῷ βασιλεῖ, οὗ τῷ προσταγμάτι Σεπτημίῳ τῷ Ῥωμαίῳ, σοφὸς ἐκατέρην τὴν γλῶτταν, εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν φωνὴν μετήνεγκεν. Cf. Zon. p. 507. Ἐφημερίδα] Ἐφημερίδας Meursius Bibl. Gr. usus auctoritate Syriani in Hermog. p. 17. T. IV. p. 43. ἔστι δὲ] In codice Vaticano, teste Pearsono, legitur ἐτι δέ: quod fortasse verum est. Videntur enim Ἐφημερίδης καὶ τὰ μεθ' Ὀμηρον opera diversa fuisse. Küst. Viri doctissimi Ulricus Obrechtus in notis ad epistolam Septimii et Iac. Perizonius in dicta Dissertat. Sect. VI. Ἐφημερίδα in hoc loco Suidae cum Τρωικοῦ Διακόσμου iungunt, et reliqua inter ea interiecta parenthesi includunt. Adhaec pro Ἰταλικά scribendum esse censent Ἰλιακά: quod et ipsum ante eos suspicatus est Leo Allatius de Patria Homeri cap. 4. Sic igitur ex illorum sententia locus hic Suidae constituendus erit: Ἐγραψεν Ἐφημερίδα (ἔστι δὲ τὰ μεθ' Ὀμ. καταλογ. ἐν βιβλ. 5. Ἰλιακά) Τρωικοῦ Διακόσμου. Sed, ut verum fatear, parenthesis ista rem non tam expedire, quam intricare mihi videtur. Ea enim si admittatur, Dictys auctore Suida eam tantum belli Troiani partem, quam Homerus non attigit, Ephemeride sua complexus fuisse dicendus est: quod secus est. Dictys enim totius belli Troiani historiam ab initio usque ad finem persecutus est: ut patet ex libris eius hodie adhuc superstitionibus, quos de hoc argumento scripsit. Non dubito enim quin illud ipsum opus de bello Troiano, quod hodie adhuc sub Dictyos nomine circumfertur, et Ephemeris inscriptum fuisse interpres eius Septimius testatur, Suidas hic intelligat: quamvis is novem libros laudat, cum opus Dictyos modo dictum sex tantum libris constet. Pótuit enim a librariis in numero erratum esse. Praeterea pro ἐτι δὲ ex codice Vaticano rescribendum puto, ἐτι δέ: quae lectio si admittatur, τὰ μεθ' Ὀμηρον opus diversum fuerit ab Ephemeride; nec dicta parenthesis locum hic habere poterit. Quod ad Ἰταλικά attinet, eius loco cum viris doctis supra laudatis rescribendum crediderim Ἰλιακά: idque opus idem forsitan fuerit cum eo, quod Τρωικός Διακόσμος inscribentur. Non inepte enim quis existimet, locum hunc duabus voculis insertis sic legendum esse: Ἰλιακά, ἢ περὶ Τρωικοῦ Διακόσμου: quae quidem coniectura si arrideat, nullus in hoc loco nodus supererit. Idem in Addend. Sed ἐτι δὲ perspicue A. nec dubito quin Küsterus aliter sensurus fuerit, si tunc Eudociam conferre potuisset. Haec enim cum alia turbata esse demonstrat, tum disiecta duas in partes, quae perpetuo tenore quondam cohaeserant. Praeterea quamquam pristinum ordinem non iam licet revocare, facilis tamen est coniectura, verba hunc in modum coire debuisse: ἔγραψεν Ἐφημερίδα Τρωικοῦ διακόσμου· ἔστι δὲ Ἰλιακά τὰ μεθ' Ὀμηρον, καὶ τὰ περὶ τῆς ἀρπαγῆς κτλ. 6. Ἑλένης neglexerat Küst. 7. δτι Gaisf. cum *V. 9. ἀνεωχθέντων] Forma vitiosa (cf. v. Βεκκεσέληνε) redit ad ἠνώχθη, quod habet Dio Cassius XLIV, 17.

1. τὸ σύνταγμα τῆς ἱστορίας Δικτ.] Intelligit ipsam illam historiam belli Troiani, quae hodie adhuc extat, et Dictyis nomen mentitur. Nec de alio opere et scriptore accipiendum videtur Eustathius in Il. v. p. 1192. ubi τὸν τὰ Δικτυακά μελετήσαντα laudat. [Falli Küsterum monnit Dederich. de Dictye p. XXV. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 381.] Ceterum fabulam de reperia in Creta insula Dictyis historia Troiana Ioannes Malala quoque p. 322. his verbis refert: Τῷ δὲ ἰψ' ἔπει τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κλαυδίου Καίσαρος ἐπαθεν ὑπὸ θεομηνίας ἡ Κρήτη νήσος πᾶσα. ἐν οἷς χρόνοις ἠρέθη ἐν τῷ μνηματι τοῦ Δικτυος ἐν κασιτερίῳ κιβωτίῳ ἡ Ἐκθεσις τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, μετὰ ἀληθείας παρ' αὐτοῦ συγγραφεῖσα πᾶσα. ἐκεῖτο δὲ προσκέφαλα τοῦ λειψάνου τοῦ Δικτυος· καὶ νομίσαντες τὸ αὐτὸ κιβώτιον θησαυρὸν εἶναι, προσήνεγκαν αὐτὸ τῷ βασιλεῖ Κλαυδίῳ· καὶ ἐκέλευσε μετὰ τὸ ἀνοῖξαι, καὶ γνῶναι, τί ἐστι, μεταγραφῆναι αὐτὰ καὶ ἐν τῇ δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ ἀποτιθῆναι αὐτὰ. Küst. Lepida narrat eandem in sententiam Tzetzes Exeg. in Il. p. 20. sq. 2. περιέχον] περιέχων A. C. Med. 3. Δίκτυμα. τὰ] Δικτυματα C. et liber Zon. p. 526. „Expectarem δικτύμονα. Δικτύμων scil. ut ἀκτύμων Euripid. Andr. 158.” Gaisf. Scripsi δικτυμα cum *V. Commodum in mentem venit Aeliani N. A. III, 33. Αἱ δὲ Αἰγύπτια ἐκάστη πέντε ἀποτίπτει, καὶ αἱ πλείσται δίδυμα, qui locus acumen Iacobsii elusit. Mulieres Aegyptiorum cum binos quaternosve liberos eodem partu constet edidisse, merito parere ferebantur earum αἱ πλείσται δίκτυμα: quod nobis est Doppelgeburt. 6. ἔστι δὲ σχῆμα ἱστορικόν subiicit Lex. Bachm. p. 199. Utramque glossam iunxit Zon. p. 526. 7. Διλιμνῖται] Est nomen gentis, de qua vide Agathiam III. (17.) p. 93. Küst. Διλιμνῖται duos portus habentes. Vid. Αμεινίτης: Reines. Διλιμνῖται A. B. E. Med. Agathias. Corrigenus etiam Photius Bibl. p. 26. extr. 8. Zon. p. 520.

Δικτυωτή. Concellata. Et Δικτυωτός, multos nexu habens. Δίκτυς. Dictys, historicus. scripsit Ephemeridem, id est, rerum post id tempus gestarum, in quo Homerus desinit, libros novem, oratione prosa. res Iliacas. opus quod Τρωικὸν Διακόσμον inscripsit. tradidit ille de raptu Helenae, et Menelao, et omnibus historiae Troianae partibus. Cum sub Claudio Creta terrae motu

quassata fuisset, et multis in locis terra discessisset, in sepulcri cuiusdam hiatus opus historicum Dictyis de bello Troiano reperit: est: quod Claudius cum accepisset, describendum curavit. Δίκτυμα. Oves gemelliparae. Δίλημμα. Sententia anceps. Διλήμματον. Quod ancipitem habet sensum. Διλιμνῖται. Διλοχία. Duo manipuli. eorum dux appellatur διλοχίτης.

Διμήτωρ. ὁ Διόνυσος.

[Δημήτριος. ὄνομα κύριον.] Διμήτριος. ὁ ἔχων δύο μίτρας.

Διμοιρίτης. τοῦτο ἐνίστε τριώβολον ἀποδεδώκασιν, ἐπειδὴ τοῦτο διμοιρόν ἐστι τῆς δραχμῆς. ὁ οὖν τοῦτο λαμβάνων στρατιώτης διμοιρίτης ἐλέγετο. ἔστι δέ τις καὶ στρατιωτικὴ ἀρχή, ὡς λοχαγός, διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν ταῦτο φασί. καὶ διμοιρίτης, καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἀρχων τῆς διμοιρίας καὶ τῆς ἡμιλοχίας.

[Δινδύμοις. ὅτι οἱ ἐν Δινδύμοις τῆς Μιλησίας οἰκοῦντες, Ξέρξη χαρίζομενοι, τὴν νεῶν τοῦ ἐπιχωρίου Ἀπόλλωνος τοῖς βαρβάροις προὔδοσαν.]

Δίναϊ. αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί. Καὶ Δίνης, τῆς συστροφῆς τῶν ὑδάτων.

Δινεύοντες. στρέφοντες.

Δινήεντος. δίνας ἔχοντος, συστροφῆς ὑδάτος περιφερεῖς τινὰς πεποιημένας.

Δινῆσας. στρέψας. Ἀθήριανός· Δίναϊ τέ ἐστιν δπη ἀτόπως ἐπιστρέφουσαι, ὡς μὴ πρόσθεν ἐπιπίπτειν χρῆναι τὴν ἐπομένην τῇ προπλευσῶν νηί. ἢ τὴν φθάνουσαν τῇ ἄγαν εἰρυσία ἐκ τῆς δίνης ἐξελαθεῖσαν εἰς εὐθὺ τοῦ πλοῦ καταστῆναι.

Δίνος. ἡ περιδίνησις ἢ αἰθερία, ἢ συστροφῆ· Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἄλλ' αἰθέριος δίνος.

οἱ δὲ ὅτι κεραμεῶν ἐστὶν ἀγγεῖον. τουτέστι, βαθὺ ποτήριον, ὃ καλεῖται δίνος. Δινόν φησιν Ἀριστοφάνης καὶ τὰς νεφέλας θεούς.

Δινωτήν. περιφερῆ.

Δινωτοῖς. λιθοστρωτόις.

Διό. σύνδεσμος.

Διόβλητος. ὁ ὑπὸ κερανοῦ βληθεῖς. Ὁ δὲ

2. Διμήτριος. ὁ ἔχων δύο μίτρας. Δημήτριος δὲ, διὰ τοῦ ἦ, ὄνομα κύριον.] In edit. Mediolanensi ita legitur: Δημήτριος, ὄνομα κύριον. Διμήτριος δὲ διὰ τοῦ ἰ ὁ ἔχων δύο μίτρας. [Sic fere A. V. sed omissis δὲ διὰ τοῦ ἰ *V.] Sed utrovīs modo legatur, id pro certo habeo, vocem istam διμήτριος spuriam esse et contra Graeci sermonis analogiam. A μίτρα enim fiunt ἀμτρος, εὐμτρος, δμτρος, et similia; non ἀμτροιός, εὐμτροιός, δμτροιός. Callimach. Hymn. in Dian. 14. Πάσας εἰνέτιας, πάσας ἐτι παιδας ἀμτρούς. Quare legendum contendo: Διμήτριος, ὁ ἔχων δύο μίτρας. Videor autem in ipsum locum incidisse, quem ante oculos habuit Suidas; cuius indicio nostra emendatio satis se tueri poterit, et lexicographus noster abunde illustrabitur. Est autem apud Plutarchum in Demetrio (c. 41.) p. 909. Ἦν δὲ ὡς ἀληθῶς τραγωδία μεγάλη περὶ τὸν Δημήτριον, οὗ μόνον ἀμπεγόμενον καὶ διαδούμενον περιττῶς καυσάσαις διμήτροις [ubi legendum διαμήτροις] καὶ χρυσοπαροῦφοις ἀλουργίαις, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῖς πορφύρας ἀκράτου συμπειλημένης χρυσοβαφεῖς πεποιημένον ἐμβάδας. Tour. l. p. 138. Quem fugit, quod vel perversa verborum positio monstrabat, e libris Epimerismorum haec esse petita: nec dubitare sinunt inter se collati Herod. Epimer. p. 265. Etym. Gud. p. 146. Moschop. π. σχεδ. p. 79. sq. Itaque notato glossae principio reliqua composuimus ad normam Leid. Cf. Zon. p. 507. Ceterum διμήτριος inter Bacchi cognomina rettulit Nicetas in Creuzeri Melett. p. 21. itemque inter Martis, de quo multus fuit idem Creuzerus p. 36. sq. vulgatum etiam ope Zonarae defendens, sed frustra. 4. Διμοιρίτης] Reines. in Inscr. Ant. Cl. I, 25. p. 54. Hemst. Cf. Lex. Rhet. p. 242. ubi male ὁ τέσσαρας ὀβολούς λαμβ. τοῦτο] τούτῳ Schol. Luciani Dial. Meretr. IX. T. III. p. 304. ubi haec gl. totidem verbis legitur.

7. λοχαγός] λόγ A. λόγος λοχαγός B. V. E. C. ἀρχή ὁ λοχαγός Schol. Luciani. 9. οἱ δὲ διμοιρίαν καὶ ἡμλ.] Aelianus Tactic. cap. 5. Τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίας ἐκάλεσαν· καὶ τὸν ἡγουμένον αὐτῆς διμοιρίτην. ὥστε τὸ ἡμιλοχίον καὶ διμοιρίαν καλεῖσθαι· καὶ τὸν ἡμιλοχίτην διμοιρίτην. Küst. V. Moutfauc. Bibl. Coisl. p. 506. τάντῳ] τοῦτο E. qui mox om. ἡμιλοχίτην. Novissima recurrit in Appendice Suidae. 11. διμοιρίας] διμοίρας A. B. 12. Δινδύμοις] Notavi glossam infictam, quam elici praestabat, cum habeat eam A. in marg. Eius fontem indicabant voces sub finem ascriptae, quas delevi cum *V. καὶ ἐστὶν ἐν τῷ Βραγγίδαϊ. Inter Δινδύμοις et οἱ lacunam posuit Med. ὅτι Gaisf. cum *V. 15. Δίναϊ. αἱ τῶν] Schol. II. δ'. 541. ed. Bekker. αἱ συστροφαί τῶν ἀνέμων καὶ τῶν ὑδάτων δίναϊ καλοῦνται. Gaisf. 17. Δινεύοντες] II. δ'. 543.

1. ὑδατος] ὑδάτων E. 2. πεποιημένας] Scribe ποιούντος. Scholiasta Homeri II. β'. 877. Δινήεντος. δίνας καὶ συστροφῆς ποιούντος ἐν τῷ κατατρέσθαι. Küst. Immo ποιουμένου. 3. Δινῆσας] II. ψ'. 840. στρέψας, κινήσας Hesychius. Ἀθήριανός] Conf. Arr. Exped. Alex. p. 386. et M. Erythr. descr. 164. et 168. F. ex lib. de rebus post Alexandrum gestis. Non extant in edd. Wass. Exemplum ad superiora retrahendum. εἰσιν] ἐστὶν B. C. ἐστὶν δπη apparet recipiendum fuisse. 4. ἐπιστρέφουσαι] ἐπιστρέφουσιν E pr. 6. ἢ τὴν] ἢ om. A. B. C. V. E. Med. Addidit Bas. τῇ ἄγαν] τῇ om. V. C. Mox εἰρυσίας C. 8. αἰθερία] αἰθρία B. E. Edd. ante Küst. 9. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 379. 11. ἀγγεῖον] Cf. supra v. Δείνος. Negligenter haec e Scholiis descripta: quo refertur etiam τουτέστι, nunc male collocatum. 13. θεάς] θεούς A. B. C. V. E. 14. Δινωτήν] II. ν'. 407. et Od. τ'. 56. Cf. Zon. p. 520. στρωγγύλην καὶ περιφερῆ Hesychius. 15. Δινωτοῖς] II. γ'. 391. Vide Hesychii vv. Δινωτήν et Δινωτοῖς, sive Apollon. Lex. p. 226. 17. κερανοῦ] κερανοῦ V. C.

Διμήτωρ. Bimater, epithetum Bacchi. Διμήτριος. Qui duas zonas habet. [Δημήτριος vero nomen proprium.] Διμοιρίτης. Sic appellabatur miles, qui tres obolos accipiebat. illi enim dimidiam partem drachmae constituunt. διμοιρίτης vocabatur etiam dux quidam ordinum militarium, quasi centurio; quod prae ceteris militibus duas stipendii partes accipiebat. alii vero διμοιρίαν et ἡμιλοχίαν idem esse dicunt, et διμοιρίτης vocatur dux dimoeriae, ut ἡμιλοχίτης, dux hemilochiae. Δίναϊ. Vortices. Et Δίνης, vorticis. Δινεύοντες. Versantes. Δινήεντος.

Vortices habentis, aquam in gyrum torquentis. Δινῆσας. Qui contorquet. Arrianus: Vortices interdum erant rapidissimi, ita ut naris, quae praecedentem sequebatur, non prius in eos impellenda esset, quam altera summa remorum vi inde eluctata recto cursu pergeret. Δίνος. Vortex aetherius, turbo. Aristophanes Nubibus: Sed vortex aetherius. alii dicunt δίνος significare vas fictile, sive poculum profundum. Aristophanes vorticem et nubes deos vocat. Δινωτήν. Tornatam. Δινωτοῖς. Tessellatis. Διό. Coniunctio. Διόβλητος. Fulmine ictus. Factioris

τοῦ τολμήματος ἡγεμῶν διόβλητος γενόμενος, εἶτα κατεπρήσθη.

Διόβλητοι. οὐρανόθεν βαλλόμενοι. Σχηπτοὶ τε κατωλισθανον καὶ ἐγένοντο διόβλητοὶ ἑπαι-
τες.

Διογενές. εὐγενέστατον.

Διογενειανός, Ἡρακλείας Πόντου, γραμμα-
τικός, γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ βασιλέως.

Διογενειανός Ἡρακλείας ἑτέρας, οὐ τῆς
Πόντου, γραμματικός, γεγονὼς καὶ αὐτὸς ἐπὶ 10 ὄρων, ἀκρωρειῶν. Περὶ ποταμῶν κατὰ στοιχείον

Ἀδριανοῦ βασιλέως. ἐπιστατέον δὲ μήποτε ἐστὶν ὁ
ἐκ τῆς Ἀλβάνης Ἡρακλείας τῆς ἐν Καρίᾳ ἱατρός. ἦν
γὰρ οὗτος παντοῖος λόγοις. οὐ γὰρ εὐρον ἤρωτος τὸ
ἐξ Ἡρακλείας αὐτὸν εἶναι τῆς ἐν Πόντῳ· ἀλλ' οὕτω
ἑπάρᾳ τισι δεδόξασται. ἔστιν αὐτῷ βιβλία ταῦτα·
Ἀέξις παντοδαπὴ κατὰ στοιχείον ἐν βιβλίῳ ἐπι-
τομῇ δὲ ἐστὶ τῶν Παμφίλου λέξεων βιβλίων· ἐ καὶ
τετρακοσίων καὶ τῶν Ζωπυρίωνος. Ἐπιγραμμα-
τῶν Ἀνθολόγιον. Περὶ ποταμῶν, λιμνῶν, κρηνῶν,
Περὶ ποταμῶν κατὰ στοιχείον

3. Σχηπτοὶ — κατωλισθανον] σχηπτός — κατωλισθανεν B. E. 4. ἐγένοντο] ἐγένοντο A. B. 6. Διογενής. εὐγενέστα-
τος] Διογενές (Διογενής Ald.). εὐγενέστατον A. B. C. V. Med. Quod Bastius in Gregor. p. 242. cum A. reduci iusserat. Διογε-
νός. εὐγενέστατε, ἢ ἀπὸ τοῦ Διός καταγόμει E. Διογενές. εὐγενέστατε Hesych. „Hoc verum videtur. Vid. Schol. II. d. 337.
Vulgatum, quod editori Basiliensi debetur, respuit litterarum ordo.” Gaisf. Vulgatum tenet Lex. Bachm. p. 199. Etsi locus
non succurrit, quo possit illud εὐγενέστατον probabilitate referri, vocativum tamen nolimus ab fidei suspectae libro accipere.
8. ἐπὶ Ἀδριανοῦ] Haec et seqq. usque ad γεγονὼς καὶ supplevit idem Bastius cum A. V. Gronovius tamen p. 111. nihil supple-
vit nisi Ἡρακλείας ἑτέρας οὐ τῆς Πόντου, enotans deinde γεγονὼς καὶ αὐτός. Vulgo tenore continuo, Διογενειανός, Ἡρακλείας
Πόντου, γραμματικός, γεγονὼς αὐτός ἐπὶ Ἀδρ. βασ. Ac similiter Eudocia p. 133. Διογενειανός Ἡρακλείας Πόντου γραμματι-
κός ἐπὶ Ἀδριανοῦ· ἢ ἐκ τῆς Ἀλβάνης Ἡρακλείας τῆς ἐν Καρίᾳ, κατὰ Αυσίμαχον. βιβλία αὐτοῦ φέρονται λέξεις παντοδαπὰ κατὰ
στοιχείον ἐν βιβλίῳ πέντε· ἐπιτομὴ τῶν Παμφίλου λέξεων βιβλίων πέντε καὶ τετρακοσίων, καὶ τῶν Ζωπυρίωνος ἐπιγραμμάτων
ἀνθολόγιον. Περὶ ποταμῶν et reliqua quae desinunt in πόλειον. Ceterum non dubitamus quin ista de uno Diogeniano sint intel-
ligenda: qui cum ambiguum faceret utram ad Heracleam pertineret, coeptus est in duos grammaticos eiusdem aetatis eosdemque
cognomines discerpi. Cf. v. Ὠρών.
1. ἐπιστητέον] ἐπιστατέον A. i. e. considerandum, videndum, interprete Schaefero. Id proprie locum habet in toto ἀποριῶν
genere, quod cum pervagatissimus usus verbi ἐπιστήσαι (v. Lobeck. in Phryn. p. 281. sq.) demonstrat, tum potissimum Apollonii
exempla de Synt. pp. 18. 43. 90. 280. 2. Ἀλβάνης Ἡρ.] Vid. Holsten. Steph. Byz. p. 132. Hemst. Ex Heraclea sub Latmo
sita. ἢ γὰρ ἦν οὗτος] ἦν γὰρ οὗτος A. B. V. E. et Paris. ap. Brequignium p. 17. 3. παντοῖος λόγοις] Dēest πεπαιδευμένος,
vel simile quid: ut Portus etiam monuit. Küst. Rescribe: παντοῖος λόγιος. Erat enim revera omni doctrinae genere eru-
ditus. Noster infra: Διονύσιος, Ἀλεξάνδρου, Ἀλικαρνασσέως, ἠήτωρ, καὶ παντοῖος λόγιος. Nihil verius hac emendatione.
Lucas Act. Apost. XVIII, 24. ἀνὴρ λόγιος, homo eruditus. Hesych. Λόγιος, ὁ τῆς ἱστορίας ἐμπειρος, πεπαιδευμένος. Tourp. I.
p. 139. παντοῖος λόγος A. B. παντοῖος λόγος D. (?) E. Videtur παντοῖος λόγος esse refingendum. 5. ἔστι δὲ αὐτοῦ] ἔστιν αὐτῷ
V. eleganter: quod praetuli. Vide vel Toupium in Longin. 9, 10. 6. Ἀέξις παντοδαπὰ κατὰ στοιχ.] De hoc opere audien-
dus est Hesychius in epistola ad Eulogium: Διογενειανός δὲ τις μετὰ τούτους γεγονὼς, ἀνὴρ σπουδαῖος καὶ φιλόκαλος, τὰ τε
προειρημένα βιβλία καὶ πάσας τὰς σποράδην παρὰ πᾶσι κειμένας λέξεις συναγαγὼν ὁμοῦ πάσας κατ' ἕκαστον στοιχείον συντέθεικε·
λέγω δὴ τὰς τε Ὀμηρικὰς καὶ Κωμικὰς καὶ Τραγικὰς τὰς τε παρὰ τοῖς Ῥήτοσι κειμένας. Lege ibi et sequentia. Ad hoc opus Dio-
geniani procul dubio respexit Scholiasta Nicandri in Theriaca p. 15. Διογενειανός δὲ γλοῦσιν, καλῶς αὖξισθαι καὶ βλαστάνειν. Item
auctor Lexici Rhetorici apud Eustathium in Odysse. ε. p. 1533. Διογενειανός οἶακας λέγει, οἷς τὰ πηδάλια ἐπιστρέφουσιν. ἦγον
κανόνας καὶ κρήκους, δι' ὧν ἱμάντες διεφρονται. Vide etiam Harpocrationem v. Αἰεστῶ, et Suidam ead. v. itemque Etymolo-
gum vv. Ἀταλαίπωρος et Βρύτιν. Küst. Fragmentorum numerum diligenter auxit Rankius de Hesychio p. 35. sqq., qui quae
de Diogeniani libris p. 51. sqq. disputavit, ea singulatim expendimus. Recte tamen Welckerus in Musei Rhen. Vol. II. p. 293. sqq.
negavit Diogeniani Lexicon cum illius libro, qui Περιεργοπέννητες erat inscriptus, posse comparari. Ceterum Ἀέξις παντοδαπὴ
A. B. V. E. 8. τετρακοσίων. καὶ τῶν Ζωπυρίωνος ἐπιγραμμάτων] Locus hic prava interpunctione laborat, quem Reinesius
V. Lectt. lib. II. c. 1. p. 128. sic distinguendum esse recte monuit: τετρακοσίων, καὶ τῶν Ζωπυρίωνος. Ἐπιγραμμάτων Ἀνθο-
λόγιον. Non enim Zopyrion Epigrammata scripserat, ut priores interpretes putarunt; sed varias λέξεις a littera α usque ad δ
digesserat; reliquas κατὰ στοιχείον usque ad ω Pamphilus adiecerat, teste Suida infra v. Πάμφιλος. Huius igitur operis a
Zopyrione inchoati et a Pamphilo absoluti epitomen Diogenianum confecisse, Suidas lectorem hic docere vult: cuius tamen mens
propter pravam interpunctionem a plerisque hactenus intellecta non fuit. Küst. Numerus vitiatur. Legendum ἔ καὶ ἐνεμή-
κοντα. Vid. Πάμφιλος, et in scriptorum quos Suidas excerptis indice Ἰουστίνος Ἰούλιος. Hemst. Error ut solet profectus ab
istius numeri compendio. Ἐπιγραμμάτων Ἀνθολόγιον] De hoc vehementer addubitans Rankius p. 59. nullo quo pacto dela-
psus est ad Epigrammata Diogenis Laertii. Verum illius disputatio cum exorta sit ab voce ἀνθολόγιον, cui γλωσσόλογον proxime
accedit, facile satisfecerit v. Ὠρών. 9. κρηνῶν] κρηνῶν B. E. Med. et Eud. De fluminibus et reliquis scripsit Diogenianus
ad exemplum Callimachi, sed ut grammaticas rationes accommodaret: item ut in Ethnicorum commentario. Similis argu-
menti librum prodidit Schol. II. ε. 576. ἐκ τῶν Διογενειανοῦ τῆς ἐπιτομῆς Ἑλληνικῶν ὀνομάτων. 10. Περὶ ποταμῶν] Cum ποταμῶν
iam ante praecesserit, assentior Andreae Schotto, qui in praefat. ad Paroemiographos a se editos hic legendum censet παροι-
μιῶν. Extat enim adhuc hodie brevis collectio proverbiorum, a Diogeniano secundum ordinem alphabeticum digesta: quam
ipsam Suidam hic designare voluisse puto. Antequam Diogenianum linquam, moneo lectorem, Euseblum de Praepar. Euang.

vero illius dux fulmine ictus postea conflagravit. Διό-
βλητοι. De coelo tacti. Et omnes fulminibus, quae e
coelo cadebant, percussis peribant. Διογενές. No-
hillissimum. Διογενειανός. Diogenianus, Heracleota
Ponticus, grammaticus, qui sub Hadriano vixit. Διο-
γενειανός. Diogenianus, civis alterius Heracleae, non
Ponticae, grammaticus, item sub Herodiano principe. viden-
dum autem ne forte sit medicus ille ex Albace Heracleae, urbe

Cariae, oriundus. is enim erat omni doctrinae genere erudi-
tus; neque expressis verbis a quoquam traditum reperiri, cum
esse ex Heraclea Ponti, sed ita nonnulli opinantur. libri eius
hi sunt. Lexicon plurimorum generum, ordine alphabeticum li-
bris V. expositum. est autem epitome vocabulorum, quae Pam-
philus et Zopyrio libris XCV. exposuerant. Florilegium
Epigrammatum. De fluminibus, lacubus, fontibus, montibus,
promontoriis. Proverbiorum brevis recensio secundum ordi-

ἐπίτομον ἀναγραφὴν. Συναγωγὴν καὶ πίνακα τῶν ἐν πάσῃ τῇ γῆ πόλεων. καὶ τὰ λοιπά.

Διογένης. ὄνομα φιλοσόφου, τοῦ καὶ Κυνός. Τί χρὴ περὶ τῆς ἀνδρίας Διογένους λέγειν, τῆς πρᾶότητος Ξενοκράτους, τῆς Ἀριστοτέλους εὐμου- 5 σίας, τῆς Θεοφράστου βαρύτητος, Ζήνωνος τῶν ἀσθηρῶν καὶ γενναίων τρόπων, Πλάτωνος σεμνό- τητος, Πολέμωνος ἐγκρατείας· τούτων γὰρ οὐκ ἔστιν ἕστis οὐ πάντα ἀγαθὸς ὢν διέφερεν ὅμως τοῦ πηλσίον καταπολύ. [Φέρεται ἐπίγραμμα εἰς αὐτόν· 10

Διόγενες, ἄγε, λέγε, τίς ἔλαβέ σε μόρος

ἐς αἶδος; ἔλαβέ με κυνὸς ἄγριον ὀδᾶξ.

τὸ δὲ ἐπίγραμμα διὰ βραχέων.]

Διογένης, ἢ Οἰνόμαος, Ἀθηναῖος, τραγικός. γέγονεν ἐπὶ τῆς τῶν Ἰ καταλύσεως. δράματα αὐτοῦ, 15 Ἀχιλλεύς, Ἐλένη, Ἡρακλῆς, Θυέστης, Μήδεια, Οἰδίπους, Χρυσίππος, Σεμέλη.

Διογένης. Ἰκεσίου υἱὸς τραπεζίτου, Σινω- πεύς. ὃς φηγὼν τὴν πατρίδα διὰ τὸ παρακόσμιον νό-

μισμα, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, καὶ Ἀντισθένη παρα- βαλὼν τῷ Κυνικῷ, ἠράσθη τοῦ ἐκείνου βίου, καὶ τὴν Κυνικὴν φιλοσοφίαν ἠπάσατο, πολλῆς οὔσης αὐτῷ ὑπεριδῶν οὐσίας. γηραιὸς δὲ ὢν ὑπὸ πειρα- 5 τοῦ Σκιρτάλου ἐλήφθη, καὶ πραθεὶς ἐν Κορίνθῳ Ξενιάδῃ τινὶ παρὰ τῷ πριαμένῳ διέμεινεν, οὐχ ἐλόμενος λυθῆναι ὑπὸ Ἀθηναίων ἢ τῶν οἰκείων καὶ φίλων. ἐπὶ δὲ τῆς ριγ' Ὀλυμπιάδος κατέστρεψε τὸν βίον, δηχθεὶς ὑπὸ κυνὸς τὸ σκέλος, καὶ Θεραπείας ὑπεριδῶν, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὅτε καὶ ὁ Μα- 10 κεδῶν Ἀλέξανδρος ἐν Βαβυλῶνι ἀπέθανεν.

Διογένης, Ἀντισθένους ὁμιλητής, ὃς πρῶτος Κλέων ἐπεκλήθη, ἐν πίθῳ δὲ διέτριβεν. ἐρομένη δὲ αὐτῷ, πῶς ἂν πρωτεύσειεν, ἐπολιτεύετο δέ, ὁ 15 Θεὸς ἀνεῖλεν, εἰ παραχαράξειεν. ὁ δὲ τὸ νόμισμα παρεχάραξεν· ἐφ' ᾧ φηγὼν ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. ἐν- τυχὼν δὲ Ἄντισθένη κατὰ δόξης διαλεγόμενῳ ἐφι- 20 λοσόφησε. πλέων δὲ ὑπὸ καταποντιστῶν ληφθεὶς ἐπράθη. κηρυττόμενος δὲ καὶ ἐρωτώμενος, τί εἰ-

lib. IV. cap. 3. ex Diogeniano quodam fragmentum contra *μαντικήν*, et I. VI. c. 8. ex eodem fragmentum de Fato contra Chry- sippum producere: qui Diogenianus an idem sit cum eo, de quo hic Suidas agit, videant eruditi. Küst. De Rankii conatu dixi- mus in v. *Διογένης ἢ Διογενειανός*.

1. *ἐπίτομον ἀναγραφὴν*] Scribendum est in casu recto, *ἐπίτομος ἀναγραφὴ*, et deinceps *συναγωγὴ καὶ πίναξ*. Praecesserat enim, *ἔστι δὲ αὐτοῦ βιβλία ταῦτα*. Küst. In his non erat cur magnum vitium subodoraretur Rankius p. 53. Si quis enim accusatos vellet tueri, Suidam eos frequenter ad *ἔγραψε* referre confessum est, saepius illud suppressum quam adiectum. Idem p. 58. *χρό- νων* excidisse putabat ante *ἐπίτομον*. *πίνακα τῶν*] *πίνακα . . . περὶ τῶν* B. E. 2. *τῇ γῆ*] *τῇ* om. A. V. et *μοι τί*. 4. *Ὅτι*] *τί* A. B. V. E. *ἀνδρίας*] *ἀνδρίας* scripsi cum A. 5. *τῆς Ἀριστ.*] *τοῦ Ἀριστ.* V. 6. *Ζήνωνος ἀσθηρῶν καὶ γεν- ναίου τρόπων*] *Ζήνωνος τῶν ἀσθηρῶν καὶ γενναίων τρόπων* A. B. V. E. Edd. ante Küst. 2. *τῶν ἀσθηρῶν καὶ γενναίων τῶν τρό- πων* V. suprasc. (id est, iunctis notis genitivi et accusativi.) 10. *Φέρεται καὶ*] Haec et seqq. A. in marg. coniecit, recte; duxique notandam istam observationem, quae iusto saepius est inculcata. *καὶ* delevi cum B. V. E. *Ἐπίγραμμα*] Epigramma hoc in Diogenem legitur etiam apud Diogenem Laertium lib. VI. segm. 79. et supra v. *ἄγε*. Küst. Adde Anthol. Pal. VII, 116. Repetitur in v. *Ὀδᾶξ*. 12. *με*] *σοῦ* B. Mox *ἄγριον* om. B. V. E. Med. 14. *Οἰνόμαος*] *Οἰονόμαος* A. 15. *καταλύσεως*] Neque de Diogene Sinop. neque de Oenomao Gadarensi, qui et ipse tragoedias scripsit, hoc verum est, nam hic imperante Adriano vixit. Vid. infra v. *Οἰνόμαος*. *Reines*. Ineptissimum commentum *γέγονεν — καταλύσεως* ignorat *Eudocia* p. 132. *δρά- ματα — Σεμέλη*] Diog. Laert. in Diogen. VI, 80. has tragoedias tribuit Diog. Sinop. *Σεμέλη* Athen. XIV. p. 636. habet, conf. etiam Iulian. Or. VII. p. 393. et VI. p. 350. Putem haec et alia, quae sub Diogen. nomine laudantur, eius esse, cui cognomen erat Oenomao: Grot. not. ad Excerpt. vett. Trag. p. 445. *Reines*. 17. *Σεμέλη*] Huius fabulae loco *Ἐλένη* habet Diogenes. 18. *Ἰκεσίου*] *Ἰκείσιος* A.
1. *Ἀντισθένη παραβαλὼν*] Vid. Io. Sarisber. Polycr. IV, 17. de hac cum Antisthene conversatione Diogenis et aliis eius re- bus. *Reines*. 4. *ὑπὸ πειρατοῦ Σκιρτάλου*] Vide Menag. in Laert. VI, 74. Küst. Hinc erat derivata glossa *Σκιρτάλος*. 6. *παρὰ τῷ*] *τῷ* om. V. 7. *ὑπὸ τῶν*] *τῶν* omisi cum A. V. cum iisdemque *καὶ* ante *φίλων* addidi. 8. *ριγ' Ὀλυμπ.*] *Meur- sins* Lect. Att. lib. II. cap. 22. legendum monet *ριγ' Ὀλυμπιάδος*. Küst. *ρι.* (γ *eraso*) V. Clintoni Fast. Hellen. ad a. 323. et Corsini Fast. Att. T. IV. p. 52. contulit Gaisf. 12. *πρῶτος*] *πρῶτον* E. 13. *Κλέων*] Fortasse *Κύων*, inquit Menagius in Laert. lib. VI. segm. 20. Küst. 14. *πρωτεύσει* *V. *ἐπολιτεύετο γάρ*] *ἐπολιτεύετο δέ* A. B. V. E. *ἐνεπολιτεύετο δέ* *V. qui mox *παραχαράξας*. 16. *φηγῶν*] *καὶ φηγῶν* V.

nem alphabeticum. Collectio et tabula omnium totius terrae ur- bium: et reliqua. Διογένης, Nomen philosophi, qui Canis est cognominatus. *Quid dicamus de Diogenis fortitudine, de Xenocrati mansuetudine, de Aristotelis varia eruditione, de Theophrasti gravitate, de Zenonis austeris ac virilibus moribus, de Platonis maiestate, de Polemonis continentia? horum enim nemo est, quin quamvis non in omni virtutum genere excelleret, aliis tamen longe praestaret.* [Circumfertur epi- gramma hoc in Diogenem: *Diogenes, age, dic, quomam correptus fato ad Orcum descendisti? Saevo morsu canis interit.* epigramma hoc syllabis brevibus constat.] Διογένης. Diogenes, vel Oenomao, Atheniensis, tragicus. vixit eo tempore, quo XXX. Tyranni sublati sunt. fabulae eius sunt, *Achilles, Helena, Hercules, Thyestes, Medea, Oedipus, Chrysippus, Semele.* Διογένης. Diogenes, Hicetii trapezitae filius, Sino- pensis; qui cum monetam adulterasset, ex patria profugus Athe-

nas venit, et Antisthenem Cynicum sectari coepit. cuius vivendi rationem cum probaret, Cynicam philosophiam amplexus est, opibus, quamquam magnas habebat, contemptis. senex vero a Scirtalo pirata captus, et Xeniae cuidam Corinthio venditus, apud eum permansit, neque ab Atheniensibus neque ab amicis suis et familiaribus redimi volens. obiit Olympiade CXIII. cum curationem cruris a cane admorsu neglexisset: et quidem eodem die, quo Alexander Babylone. Διογένης. Diogenes, Anti- sthenis discipulus, primum Canis cognominatus, in dolio habitavit. huic sciscitanti, quo pacto principatum consequi posset (rem- publicam enim gerebat), deus respon- dit: si numisma adultera- ret. is igitur monetam adulteravit, eaque de causa ex patria profugus Athenas venit: cumque Antisthenem contra gloriam disserentem audisset, ad philosophiam animum adiunxit. idem mare navigans a piratis captus et venditus est. cumque praeco eum venalem pronunciaret, interrogatus, quam artem sciret,

δείη, ἄρχειν ἀνθρώπων, ἔφη. καὶ θρασάμενος Κορίνθιον πλούσιον ἄσωτον, τούτῳ με, ἔφη, πώλησον. δεσπότην γὰρ δεῖται. ὁ δὲ ἀνεῖται, καὶ εἰς Κόρινθον ἄγει, καὶ τῶν παιδῶν ἀποδείκνυσι παιδαγωγόν. ἔλεγε δὲ δαίμονα ἀγαθὸν εἰς τὴν οἰκίαν εἰσεληλυθέναι.

Διογένης. ὅτι Διογένης εἶχεν ἐρῶντα παῖδα, καὶ πικρὸς ὢν πατὴρ οὐδ' ἀνεγίνωσκε νέον ῥαθυμία, ἀλλὰ ἀνεῖρων αὐτὸν καὶ ἀναστέλλων τοῦ πόθου μᾶλλον οἱ τὸ πάθος παρῶζυνε. καὶ ἦν τοῦ κακοῦ δεινὴ ἐπίτασις· ἐξερήπιζετο γὰρ ὁ ἔρως, ἐμποδῶν ἰσταμένου τοῦ Διογένους, καὶ ἐς τὴν παραῦσαν νόσον μᾶλλον ἐξήπτετο ὁ νέος. ἦκεν οὖν εἰς Δελφούς, ὡς ἑώρα φιλόνεικον ὄν τὸ κακόν, καὶ δυσανασχετῶν τε ἅμα καὶ περιαλγῶν ἐρωτᾶ, εἴ οἱ πάντῃ νοσῶν ποτε ὁ παῖς. ἡ δὲ ὡς εἶδεν οὐ πάντῃ φρενῆρη γέροντα, οὐδὲ ἐρωτικαῖς συγγνώμονα ἀνάγκαις, λέγει ταῦτα·

Λήξει παῖς σὸς ἐρωτος, ὅταν κούφη νεότητι

Κύπριδος ἡμερόεντι καταφλεχθῆ φρένας οἴστρον.

ὄργην οὐδ' ἀνεῖρων ἀμειδέα, μηδ' ἐπιτείνειν κωλύων· πράσσεις γὰρ ἐναντία σοῖσι λογισμοῖς.

ἦν δ' ἔφ' ἡσυχίην ἔλθῃς, λήθην τάχος ἔξει φίλτρων, καὶ νήψας αἰσχροῦς καταπαύσεται ὄρμης.

ἀκούσας τοῖνυν ὁ Διογένης ταῦτα, τὸν μὲν θυμὸν κατεστόρσεον, ἐλπίδος δὲ ὑπεπλήσθη χρηστῆς, ἔχων τῆς τοῦ παιδὸς σωφροσύνης ἐγγυητὰς ἀξιοχρεῶς· καὶ ἐν ταῦτῳ βελτίων ἐγένετο ὁ πατήρ, ἡμερωθεῖς τε καὶ πραῖνθεῖς τὸν τρόπον. τοῦτό τοι καὶ ὁ τραγικὸς Αἰμων ὁ τοῦ Σοφοκλέους ἀπεδείξατο, τῆς Ἀντιγόνης ἐρῶν καὶ πικρῷ ζυγομαχῶν πατρὶ τῷ Κρέοντι· καὶ γὰρ τοι καὶ ἐκεῖνος ὁμοίως ἐλαυνόμενος, ξίφεο πρὸς τὸν ἔρωτα καὶ τὸν πατέρα τὴν νόσον διελύσατο.

Διογένης, ἡ Διογενειανός, Κυζικηνός, γραμματικὸς. ἔγραψε πάτρια Κυζίκου, Περὶ τῶν ἐν τοῖς

2. ἀνθρώπων, καὶ ἄσωτον] ἀνθρώπων καὶ om. A. B. V. E. καὶ om. Med. 7. ὅτι Διογένης εἶχεν] Totum hoc fragmentum Kühnius ad Aelianum refert; sed qui id male cum alio fragmento coniungit, in quo non de Diogene, sed de Dionysio quodam mercatore agitur. Küst. 8. οὐδ' ἀνεγίνωσκε] οὐδ' ἐγίνωσκε *V. [ῥαθυμίαν] ῥαθυμία A. teste Bastio, et D. 10. τοῦ κακοῦ δεινῆ] κακοῦ δεινοῦ V. 15. ἐρωτᾶ om. V. πένταυται] πεπαύσεται Perizonius. 16. ποτε] ποτε καὶ A. ὁ δὲ] ἡ δὲ A. V. (ap. Gron. p. 111.) scil. ἡ Πυθία. πάντῃ] πάντῃ A. V. πάντῃ E.

3. ἐπιτείνειν] ἐπιτείνῃ V. Sed cf. gl. Ἀμειδέας, ubi hic versus extat. 6. ἦν δ' ἔφ'] ἦν δὲ γ' ἔφ' Gaisfordi coniectura. Verum ne sic quidem oratio satis probatur. ἔξει] ἔξει A. B. E. pr. Tum φίλτρον Gaisf. cum A. 9. τὸν μὲν] μὲν om. V. 12. πατὴρ] ὁ πατήρ A. B. E. Med. Desideratur vero relatio filii cum patre, post venerem exercitam ad sanitatem restituti; neque habent illa ἔχων . . . ἐγγυητὰς ἀξιοχρεῶς ut nunc leguntur idoneum explicatum. 13. τοῦτό τοι] τοῦτό τι A. τοῦτό μοι V. ὁ τραγικὸς] Sic Plutarch. Vit. Demosth. (29.) p. 859. F. Burn. 20. πάτρια Κυζίκου] Hoc opus septem libris constituisse discipuli Stephani haec est oratio: νησίδιον περὶ Κυζίκου, ὡς Διογένης ὁ Κυζικηνός ἐν πρώτῃ τῶν ἑπτὰ περὶ τῆς πατρὸς νήσων λέγων. Ubi cum nemo dubitare possit quin corruptio sit a compendiorum fraude profecta, lenissime corrigemus: ἐν πρώτῃ περὶ τῶν τῆς π. ν. λέγων. Ceterum Stephanus tres Diogenis libros περὶ Κυζίκου profert: quo minus Rankius de Hesych. p. 55. mihi persuasit sic orationem distingui iubens, ut νήσων ad verba Cyziceni scriptoris revocaretur. Nam et obest λέγων, praeter Stephani morem inculcatum, et ipsa formulae insolentia, ἐν πρώτῃ τῶν ἑπτὰ, cuius ad integritatem requirebatur saltem τῶν εἰς ἑπτὰ. Verum longe difficilior ad credendum illud est, quod Diogeni (vel priori Diogeniano, mutata paulum sententia, p. 57.) transcripsit p. 56. libros supra v. Διογενειανός commemoratos, Περὶ ποταμῶν κατὰ στοιχεῖον . . . καὶ τὰ λοιπά, ipso iudice post Περὶ στοιχείων exhibendos. Quae coniectura tum demum in censum veniet, cum et tralatitiam eorum verborum sedem demonstratum fuerit ab memoria clarissimi grammatici prorsus abhorreere, et quale sit ἡ Διογενειανός explicatum viderimus: nam qui Diogenes Cyzicenus fertur, eundem nemo videtur Diogenianum appellasse. Contra si liberet ariolari, malle haec grammatici generis opuscula ad Diogenianum Ponticum referri.

hominibus se imperare nosse respondit. tum Corinthium quendam, divitem et prodigum, conspicatus, huic, inquit, me vende. domino enim indiget. is igitur eum emptum et Corinthum ductum liberorum suorum paedagogum constituit, dixitque bonum genium aedes ipsius ingressum esse.

Διογένης. Diogenes filium habebat amantem: cumque durus ingenio pater adolescenti minime indulgeret, sed coereret eum et ab amore revocaret, morbum magis irritavit. amor enim vehementer auctus quasi sabello incendebatur, obstente Diogene, et praesentis morbi vis in adolescentis animo vehementius exardescēbat. ut igitur vidit malum esse pertinax, Delphos proficiscitur, et indignationis dolorisque plenus interrogat oraculum, an filius suus aliquando desiturus esset hoc morbo laborare. deus autem cum parum cordatum senem videret, neque amatoris concedentem necessitatibus,

Suidae Lex. Vol. I.

haec respondit: *Desinet filius tuus amare, cum in levi iuventute gratis veneris aestibus eius animus conflagravit. iram igitur tristem tempera, neve prohibendo intende. tuis enim ipse contraria facies cogitationibus. quodsi mitior esse coeperis, celeriter obliviscetur amorem, et respiscens turpi cessabit a libidine.* his auditis Diogenes iram compressit, et bona spe repletus est, idoneos quippe habens sponsores, filium ad bonam frugem esse rediturum: simulque melior evasit pater, moribus mitior et lenior factus. eiusdem rei etiam Haemo in Sophoclis tragoedia praebuit demonstrationem, Antigones amore flagrans, et cum duro parente Creonte conflitans. nam ille simili modo vexatus gladio morbum abrupit, ut amoris simul et parentis saevitiam effugeret.

Διογένης. Diogenes, vel Diogenianus, Cyzicenus, grammaticus. scripsit Origines Cyzici. De notis librorum. De Poeti-

βιβλίου σημείων. Περὶ ποιητικῆς, Περὶ στοιχείων.

Διόγνητος. δράμα κύριον.

Διοδεία. ἢ διέλευσις.

Διόδωρος μονάζων, ἐν τοῖς χρόνοις Ἰουλιανῶν καὶ Οὐαλέντος ἐπισκοπήσας Ταρσῶν τῆς Κιλικίας. οὗτος ἔγραψεν, ὡς φησι Θεόδωρος Ἀναγνώσις ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ, διάφορα. εἰσι δὲ ταῦτα Ἐρμηνεῖαι εἰς τὴν παλαιὰν πᾶσαν Γένεσιν, Ἐξοδον, καὶ ἐφεξῆς. εἰς Ψαλμοὺς· καὶ εἰς τὰς ὀκτώ βασιλείας. Εἰς τὰ ζητούμενα τῶν Παραλειπομένων. εἰς τὰς Παροιμίας. Τίς διαφορὰ θεωρίας καὶ ἀλληγορίας. Εἰς τὸν Ἐκκλησιαστήν. Εἰς τὸ ἄισμα τῶν ἀσμάτων. Εἰς τοὺς Προφήτας. Χρονικόν, διορθούμενον τὸ σφάλμα Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου περὶ τῶν χρόνων. Εἰς τὰ ὀκτὸ Ἐυαγγέλια. Εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Εἰς τὴν ἐπιστολὴν Ἰωάννου τοῦ Ἐυαγγελιστοῦ. Περὶ τοῦ εἰς Θεοῦ ἐν Τριάδι. Κατὰ Μελχισεδεκίτων. Κατὰ Ἰουδαίων. Περὶ νεκρῶν ἀναστάσεως. Περὶ ψυχῆς,

κατὰ διαφόρων περὶ αὐτῆς αἰρέσεων. Πρὸς Γρατιανὸν κεφάλαια, Κατὰ ἀστρονόμων καὶ ἀστρολόγων καὶ εἰμαρμένης. Περὶ σφαίρας καὶ τῶν ζῶων καὶ τῆς ἐναντίας τῶν ἀστέρων πορείας. Περὶ τῆς Ἰππάρχου σφαίρας. Περὶ προνοίας. Κατὰ Πλάτωνος περὶ Θεοῦ καὶ Θεῶν. Περὶ φύσεως καὶ ὕλης· ἐν ᾧ, τί τὸ δίκαιόν ἐστι. Περὶ Θεοῦ καὶ ὕλης Ἑλληνικῆς πεπλασμένης. Ὅτι αἱ ἀόρατοι φύσεις οὐκ ἐκ τῶν στοιχείων, ἀλλ' ἐκ μηδενὸς μετὰ τῶν στοιχείων ἐδημιουργήθησαν, πρὸς Εὐφρόνιον φιλόσοφον, κατὰ πεῦσιν καὶ ἀπόκρισιν. Κατὰ Ἀριστοτέλους περὶ σώματος οὐρανίου. Πῶς θερμὸς ὁ ἥλιος. Κατὰ τῶν λεγόντων ζῶον τὸν οὐρανόν, Περὶ τοῦ πῶς αἰεὶ μὲν ὁ δημιουργός, οὐκ αἰεὶ δὲ τὰ δημιουργήματα. Πῶς τὸ θέλειν καὶ τὸ μὴ θέλειν ἐπὶ Θεοῦ αἰδίου ὄντος. Κατὰ Πορφυρίου περὶ ζῶων καὶ θυσίων.

Διόδωρος, ὁ Οὐαλέριος ἐπικληθεὶς, φιλόσοφος, μαθητὴς Τηλεκλέους, Ἀλεξανδρεὺς, υἱὸς Πωλίωνος τοῦ φιλοσόφου τοῦ γράψαντος τὴν

1. σημείων] Intellige notas criticorum, quales erant obelus, antisigma, diplex, ceraunium, et similes. Confer cum hoc loco quae diximus supra v. Ἀριστόνικος. Küst. 3. Διόγνητος] Diognetus villicus, Grut. Inscr. 5. p. 107. Romae. Diognetus pictor, quo magistro M. Antoninus philos. pingendo operam dedit: Iul. Capitol. in M. Ant. Phil. 4. Diognetus, Cretensis, pugil: Ptolem. Hephaest. lib. I. Narrat. 15. ap. Phot. c. 190. Diognetus, scriptor itinerum Alex. Max. Plin. VI, 17. Diognetus architectus Rhodiorum. Reines. 5. Διόδωρος] Vid. Lardner. Par. II. c. 108. T. IV. p. 491. seqq. Gaisf. 6. ἐπισκοπήσας Ταρσῶν] ἐπίσκοπος Ταρσοῦ E. 10. καὶ εἰς] καὶ delevi cum A. 12. Τίς διαφορὰ — ἀσμάτων om. V. 13. θεωρίας] Θεωρία hic significat sensum abstrusorem et mysticum: cui opponitur τὸ ὀρθὸν sive sensus litteralis. Sozomenus Hist. Eccles. lib. VIII. c. 2. de Diodoro nostro: Ὁν ἐπιθόμην ἰδίῳ συγγραμμάτων πολλὰς καταλιπεῖν βίβλους· περὶ δὲ τὸ ὀρθὸν τῶν ἱερῶν λόγων τὰς ἐξηγήσεις ποιήσασθαι, τὰς θεωρίας ἀποφεύγοντα. Id est: Quem accepi multos libros a se scriptos posteris reliquisse, et sacram scripturam ad litteram exposuisse, omisso sensu mystico. Et Socrates lib. VI. c. 3. Διόδωρος δὲ αὐτῶν ὄστερον ἐπίσκοπος Ταρσοῦ γενόμενος, πολλὰ βιβλία συνέγραψε, πλεῖν τῶν γράμματα τῶν θεῶν προσέχων γραφῶν, τὰς θεωρίας αὐτῶν ἐκτρέπομενος. Diodorus vero postea ad episcopatum Tarsi promotus, multos conscripsit libros, simplicem tantum atque obvium scripturarum sensum inquirens, mysticam vero earum interpretationem refugiens. Θεωρία igitur quid significet, hinc patet. Ab ea differt allegoria, quod haec in inferioribus subsistat, nec in tam sublimi argumento versetur, quam theoria: quae ratio est, quare Diodorus, ut Suidas hic testatur, de differentia theoriae et allegoriae scripserit. Küst. Quae Küsterus hic notat Valesio debentur in Socrat. H. E. p. 311. n. 4. Hemst. 15. τὸ σφάλμα mirum numero singulari proferri. 19. Μελχισεδεκίτων] Μελχισεδεκίτων V. Μελχισεδεκιστῶν *V. 20. Περὶ ψυχῆς. Κατὰ διαφ.] Lego, περὶ ψυχῆς, καὶ διαφόρων etc. Κατὰ enim cum καὶ et vice versa a librariis saepe confundi solere non ignorant, qui in studio critico vel leviter versati sunt. Küst.
3. καὶ εἰμαρμένης] Librorum VIII. de Fato censuram egit Phot. Bibl. Cod. 223. Περὶ σφαίρας] περὶ προνοίας addit *V. errore librarii. 8. πεπλασμένης] Priores edit. [et B. E.] habent πεπλανημένης. Sed magis placet πεπλασμένης, quod in 2 MSS. Pariss. reperiri. Küst. 15. μὴ τὸ θέλειν *V. 18. Διόδωρος] De variis Diodoris egit Meursius in Chalcididum p. 20. et 21. quem vide. Omit autem Diodorum Megaricum, cuius mentio extat apud Eustathium in Odys. α. p. 1397, 34. et Diodorum Aristophanium, quem idem laudat in Odys. δ. p. 1480, 24. et Athen. lib. IV. p. 180. Küst. His ab aliis adduntur rhetor quidam apud Schol. Aphthonii T. II. p. 7. et qui Critolai discipulus fuit, memoratus Cic. de Fin. V, 5. Iisdem ferme verbis Diodorum Valerium tradit Eudocia p. 136. 19. υἱὸς Πωλίωνος] Vide infra v. Πωλίων. Küst.

ca. De Elementis. Διόγνητος. Nomen proprium. Διοδεία. Transitus. Διόδωρος μονάζων. Diodorus monachus, Iuliani et Valentis temporibus vixit, et Tarsi in Cilicia Episcopus fuit. scripsit varia, ut Theodorus Lector in historia Ecclesiastica tradit. sunt autem haec: Interpretationes in totum vetus Testamentum; Genesin, Exodum, reliqua. In Psalmos. In quattuor libros Regum. In locos difficiliores Paralipomenorum. In Proverbia. Quid inter se differant theoria et allegoria. In Ecclesiasten. In Canticum Canticorum. In Prophetas. Chronicon, in quo errata ab Eusebio Pamphili in chronologia admissa emendantur. In IV. Evangelia. In Acta Apostolorum. In Epistolam Ioannis Evangelistae. De eo quod sit unus Deus in Trinitate. Contra Melchisedecitas. Contra Iudaeos. De resurrectione mortuorum. De anima, contra diversas de ea haereticorum opiniones. Ad Gratianum

capita. Contra Astronomos et Astrologos et de Fato. De Sphaera et VII. Zonis et contrario astrorum motu. De Hipparchi sphaera. De providentia. Contra Platonem de Deo et Diis. De natura et materia: in quo opere tractatur de eo quod iustum est. De Deo et falsa Graecorum materia. Naturas invisibiles non ex elementis, sed una cum elementis ex nihilo factas esse, ad Euphronium philosophum, per interrogationem et responsionem. Contra Aristotelem de corpore coelesti. Quomodo sol sit calidus. Contra eos qui coelum animal esse dicunt. De eo quomodo opifex quidem sempiternus sit, opera vero eius non semper extant. Quomodo velle et nolle sit in Deo aeterno. Contra Porphyrium de animalibus et sacrificiis. Διόδωρος. Diodorus, cognomento Valerius, philosophus, Teleclis discipulus, Alexandrinus, filius Polionis philosophi, qui de vocibus Atticis scripsit. vi-

Ἀττικὴν λέξιν· γεγωνῶς ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Ἀδριανού.

Διόδωρος Σικελιώτης, ἱστορικός. ἔγραψε Βιβλιοθήκην. ἔστι δὲ ἱστορία Ῥωμαϊκὴ τε καὶ ποιητικὴ ἐν βιβλίοις μ'. γέγονε δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Αὐ- 5 γούστου Καίσαρος καὶ ἐπάνω.

Διόδωρος, καὶ αὐτὸς κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἔστιν Ἀύλητρις, ὡς Ἀθηναῖος ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν λέγει. ἐν δὲ τῷ ἰβ' φησὶν ὅτι καὶ Ἐπίκληρος καὶ Πανηγυρισταί.

Δίδδοι. αἱ ὁδοί, ἀπὸ τοῦ διοδεύειν. Ἀριστοφάνης·

Αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς διόδους
προσπίπτουσαι τοῖς ἀπὸ τοῦ δείπνου
τάδε λέξουσιν· Δεῦρο παρ' ἡμᾶς,
ἐνθάδε μείραξ ἔσθ' ὦραία.

Διοκαισάρεια, ἡ νῦν λεγομένη Ἀνάζαρβα, πόλις ἐν Κιλικίᾳ. πρότερον δὲ Κύνδα ἐλέγετο.

Διοκλῆς, Ἀθηναῖος, ἡ Φλιάσιος, ἀρχαῖος κωμικός, σύγχρονος Σανυρίωνι καὶ Φιλυλλίῳ. δρᾶ- 20 τῶν περὶ τὴν ἀρχὴν νεωτερισθέντων περὶ τὴν Αἰ- 595 ματα αὐτοῦ, Θάλαττα, Μέλιτται, Ὀνειροί, Βάκ-

χαι, Θυέστης β'. τοῦτον δὲ φασὶν εὔρειν καὶ τὴν ἐν τοῖς δξυβάφοις ἀρμονίαν, ἐν ὀστρακίνοις ἀγχείοις, ἅπερ ἔκρουεν ἐν ξυλυφίῳ. τὸ δὲ Θάλαττα ἑταίρας ὄνομά ἐστιν, ὡς Ἀθηναῖος φησιν.

Διοκλητιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων. ἐπὶ τούτου καὶ Μαξιμιανοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ διωγμὸς κατὰ Χριστιανῶν ἐκινήθη φρικωδέστατος. προσέταξαν γὰρ κατὰ χώραν καὶ πόλιν τὰς Χριστοῦ ἐκκλησίας καταστρέφειν, καὶ τὰς θείας αὐτῶν γραφὰς κατα- 10 καίσειν, τοὺς δὲ Χριστιανοὺς εὐρισκομένους ἀναγκάζειν θύειν τοῖς δαίμοσιν. ἤττηθέντες δὲ τῷ πλήθει τῶν ἀναιρουμένων Χριστιανῶν ἐξέθεντο δόγμα, ὥστε τοὺς εὐρισκομένους Χριστιανοὺς ἐξορύν- 15 νηρόν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἄτιμόν τε καὶ πρόδηλον καὶ τῆς τῶν Ῥωμαίων πολιτείας ἀλλότριον· οὗς ἡ θεία δίκη ἐνόκως μετελθοῦσα δικαίως ἐξέκοψε. καὶ ὁ μὲν ἐσφάγη ὑπὸ τῆς συγκλήτου, ὁ δὲ ἀπήγγατο.

Οὗτος ὁ ἄνους καὶ μισόχριστος μνήμη καὶ ὀργῇ 20 τῶν περὶ τὴν ἀρχὴν νεωτερισθέντων περὶ τὴν Αἰ- 595 γυπτον οὐ μετρίως οὐδὲ ἡμέρως τῷ κρατεῖν ἀπε-

3. Διόδωρος Σικελ.] Consentit fere Eudocia p. 128. 4. τε om. *V. 7. καὶ αὐτὸς quo spectet dubites, quamquam Küsterus, quem offensio quaedam pupugit in v. Ἐπίνομος, id silentio praetermisit. Equidem opinor ad indicem comicorum referri, unde Suidas solebat glossas singulas derivare. 8. ἐν τῷ δεκάτῳ] P. 431. Contra nullam fecit Panegyristarum mentionem. 10. Ἐπίκληρος] Athen. VI. p. 279. Reines. Immo p. 239. Corrigendus iste numerus ἰβ'. καὶ Ἐπίκληρος A. V. E. 11. Ἀριστοφάνης] Eccles. 720 — 23. (689.) 14. Eiciendum τοῦ. 16. μείραξ Edd. 17. Διοκαισάρεια] Διοκαισαρία B. Ἀνάζαρβα] Hoc vel Ἀνάζαρβα Zon. p. 521. Ἀνάζαρβου E. 18. Κύνδα] Κύνδος Zon. Sub finem cum *V. delevi, quae servat A. in marg. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀνάζαρβα. Ubi Ἀνάζαρβος E. Cf. v. Κύνδα. 19. Διοκλῆς] Alium Dioclem Alcidamantis patrem μουσικὰ γεγραμμένα memorat in Ἀλκιδάμας. Hemst. Alium Haloander annotavit ex Theocr. XII, 29. De comico poeta v. Meinekii Quaest. Scen. II. p. 57. sq. 20. Φιλυλλίῳ] Φιλυλλίῳ B. Φιλυλλίῳ Gaisf. scripsit cum Iungerm. in Polluc. X, 78. 21. Θάλαττα] Huius fabulae meminit Athenaeus [VII. p. 307.]: ut et sequentis Μέλιτται. Küst. Dein Μέλιτται, Ὀνειρα Eudoc. Βάκχαι] Haec fabula laudatur a Suida infra v. Κατὰ κακῶν. Küst.
1. β'] ὄνο V. Nulla huius extat mentio aut fabulae Ὀνειροί. In Θυέστης desinit Eudocia p. 132. nec dubium quin reliqua studiosis hominibus debeantur. τοῦτον δὲ φασὶν εὔρειν καὶ τὴν ἐν τοῖς δξυβ.] Vide de hoc loco Casaubonum in Athenaeum lib. V. c. 4. Küst. Hinc olim v. Ὀξυβάρον est derivata: cf. etiam gl. Ἀρμονία sub finem. 3. ξυλυφίῳ] ξυλυφίῳ A. V. Hinc restituendum ξυληφίῳ. Gaisf. Reduximus vulgatum ex v. ξυλυφίῳ, in quam haec observatio transierat. 4. ὡς Ἀθηναῖος φησιν] Lib. XIII. p. 567. Küst. 5. Διοκλητιανός καὶ Μαξιμιανός βασιλεῖς] Διοκλητιανός βασιλεὺς A. B. V. E. ἐπὶ Διοκλητιανοῦ] ἐπὶ τούτου A. B. V. E. 7. προσέταξαν] προσέταξε E. et Edd. ante Küsterum, qui tacite reposuit Porti correctionem. 8. κατὰ χώραν καὶ πόλιν] κατὰ πόλιν καὶ χώραν E. τοῦ Χριστοῦ] τοῦ om. A. 15. ἀλλὰ καὶ] καὶ om. B. E. V. Deinde τὸ om. *V. 18. δὲ ἀπήγγατο ut videtur om. *V. 19. μνήμη καὶ ὀργῇ τῶν περὶ τὴν ἀρχ. — πάτρια μετεσκέυσεν] Haec apud Ioannem Antiochenum in Excerptis ab Valesio editis p. 834. legi monuit etiam Küsterus. 20. ἡμέρως] ἡμέρω B. E.

xit sub Hadriano Caesare. Διόδωρος. Diodorus Siculus, historicus, scripsit *Bibliothecam*, quae historiam Romanam et variam libris XL. complectitur. vixit sub Imperatore Augusto et ante illum. Διόδωρος. Diodorus, comicus, huius comœdiis ab Athenaeo lib. X. *Dipnosophistarum* accensetur *Tibicina*: et lib. XII. *Epiclerus et Panegyristae*. Διόδοι. Viae, per quas itur. ab verbo *διοδεύειν*. Aristophanes: *Feminae vero in viis occurrentes iis, qui a coena redierint, haec dicent: Huc veni; hic enim adolescentula adest formosa*. Διοκαισάρεια. Diocaesarea, nunc Anazarba dicta, urbs Ciliciae, quae ante Cyinda vocabatur. Διοκλῆς. Diocles, Atheniensis aut Phliasius, comicus antiquus, aequalis Sanuyronis et Philyllii. fabulae eius sunt *Thalatta*, *Apes*, *Somnia*, *Bacchae*, *Thyestes secundus*. hunc aiunt invenisse harmoniam quandam musicam, ex sono acetabulorum et vasorum fictilium constantem,

quae bacillo percutiebantur. Thalatta autem meretricis erat nomen, ut ait Athenaeus. Διοκλητιανός. Diocletianus, Imperator Romanorum. sub hoc et Maximiano ipsius genero atrocissima persecutio contra Christianos exorta est. iusserunt enim in singulis provinciis et urbibus Christi Ecclesias everti, et divinas earum scripturas comburi, et Christianos quotquot invenirentur cogi, ut daemonibus immolarent. sed victi multitudine Christianorum, qui occidebantur, decretum promulgarunt, ut omnibus Christianis, quotquot invenirentur, dexter oculus effoderetur; quod non solum ad dolorem spectabat, sed etiam ad manifestam ignominiam et modum ab moribus Romanorum abhorrentem. sed hos vindicta divina non sivit impunitos, sed merito perdidit. alter enim a Senatu iugulatus est, alter vero se ipse suspendit. † Hic amens et Christi inimicus, infensus Aegyptiis ob tumultum, quem in initiis principatus concitarant,

χρήσατο, ἀλλὰ προγραφαῖς τε καὶ φόνοις τῶν ἐπι-
σήμεων μαινῶν ἐπῆλθε τὴν Αἴγυπτον. ὅτε δὴ καὶ
τὰ περὶ χημείας ἀργύρου καὶ χρυσοῦ τοῖς παλαιοῖς
αὐτῶν γεγραμμένα βιβλία διερευνησάμενος ἔκαστε,
πρὸς τὸ μηκέτι πλοῦτον Αἰγυπτίους ἐκ τῆς τοιαύ- 5
της περιγίνεσθαι τέχνης, μηδὲ χρημάτων αὐτοὺς
θαυροῦντας περιουσίᾳ τοῦ λοιποῦ Ῥωμαίοις ἀνταί-
ρειν. ἦν δὲ τὸ ἦθος ποικίλος τις καὶ πανοῦργος·
τῷ δὲ λίαν συνετῷ καὶ ὀξεί τῆς γνώμης ἐπεκάλυπτε
πολλάκις τὰ τῆς οἰκείας φύσεως ἐλαττώματα, πᾶ- 10
σαν σκληρὰν πρᾶξιν ἐτέροις ἀνατιθείς. ἐπιμελής δὲ
δύμω καὶ ταχὺς ἐν ταῖς τῶν πρακτέων ἐπιβολαῖς,
καὶ πολλὰ τῶν τῆς βασιλικῆς θεραπείας ἐπὶ τὸ αὐ-
θαδέστερον παρὰ τὰ καθεστηκότα Ῥωμαίοις πάτρια
μετασκεύασεν.

Ὅτι Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς τὴν βασιλείαν
ἀφέντες, τὸν ἰδιώτην μετῆλθον βίον. καὶ ὁ μὲν ἐς
Σάλωνα, πόλιν Ἰλλυρικὴν, ὁ δὲ ἐς τὴν Λευκανῶν
ἀφίκετο. καὶ ὁ μὲν Μαξιμιανὸς πόθῳ τῆς ἀρχῆς ἐς
μεταμέλειαν ἦλθε, Διοκλητιανὸς δὲ ἐν ἡσυχίᾳ κα- 20

τεγήρα ἐν ἔτεσι τρισίν, ὑπερβάλλουσαν ἀρετὴν ἐν-
δειξάμενος· τῆς δὲ Ἑλληνικῆς θρησκείας οὐδ' ὄλως
ἀποστάς.

Διοκωχῆ. ἀνακωχῆ χρόνου. Ἐν μάχαις τισὶν
αὐτοὺς νικήσας, καὶ διοκωχὴν αἰτήσασιν ἔδωκε.

Διολισθαίνω. καὶ Διολισθεῖν, ἐκφυγεῖν.

Ὡστε τοὺς χρήστας διολισθεῖν.

τουτέστι, τοὺς δανειστὰς ἐκφυγεῖν.

Διοκλή.

Διόλου. ἐπίρρημα. δι' ὄλου τοῦ καιροῦ.

Διόμεια. δῆμος τῆς Αἰγυπτοῦ φυλῆς· ἀπὸ
Διόμου [ἐρωμένου] τοῦ Ἡρακλέους. Ἀριστο-
φάνης·

Ἐφρόντισα,

ὅπόθ' Ἡράκλεια τὰν Διομείους γίνεται.

τὸ δὲ Ἡράκλειον ἱερὸν Ἡρακλέους. Καὶ Διομειαλα-
ζόνας λέγει, ἀπὸ Διομείων τοῦ δήμου· ὅς ἀνόμα-
σαι οὕτως ἀπὸ τίνος Διόμου.

Διομήδεια. ἡ νῆσος.

Διομήδειον ἔπος.

2. ἐπῆλθε τ. Αἴγυπτον] A. U. 1050. Euseb. 2313. Reines. ὅτε δὴ] ὅτε δὲ E. 3. περὶ χημ.] Herm. Conring. de Hermet. Medic. cum nesciret ex quo scriptore haec forent derivata, Suidae non esse credendum censuit audacius quam par erat. Kam refellit Ol. Borrich. in Hermet. et Aegypt. Chemic. Sap. Vind. p. 84. seqq. Hemst. χημείας] Lege potius χημίας, ut apud Ioannem Antiochenum. Vide etiam infra v. Χημεία, ubi locus hic repetitur. Küst. Sic etiam Reinesius. χημείας A. χημίας B. E. μοιχείας V. Vid. supra v. Λέρας. 4. βιβλία] βιβλίους B. E. 5. Αἰγυπτίους] τοῖς Αἰγυπτίοις E. 6. μητε Euc. αὐτοὺς] αὐτῶν B. E. 11. ἐπιμελής δὴ] ἐπιμελής δὲ A. E. Med. 15. μετασκεύασεν] παρῆσκεύασεν B. E. 17. βίον om. Med.
2. τῆς δὲ — ἀποστάς] Haec A. in marg. cum epiphonemate, Ὅσαι αὐτῷ καὶ μετὰ τὴν ἀσκησιν. οὐδ' ὄλως] οὐκ B. V. E. 4. Διοκωχῆ] Διοκωχῆ A. E. V. C. ac deinde διοκωχῆν: quod postulabat litterarum series; item ut apud Hesychium. De quo explicavit Leidensis usus Valckenarius Animadv. in Ammon. p. 24. Accedit Zon. p. 521. Exemplum habet A. in marg. 7. Ὡστε τοὺς χρήστας διολισθεῖν] Aristoph. Nub. 433. ubi vide Scholiastam, cuius interpretationem Suidas more suo hic secutus est. Küst. Zon. p. 552. καὶ pro ὥστε E. ut solet ex libris poetae interpolatum. διολισθεῖν] διεκφυγεῖν διολισθεῖν B. 9. Διοκλή. ἀνακωχῆ χρόνου Lex. Bachm. p. 199. 10. Διόλου] Διόλου unica voce scribitur, at δι' ὄλου καιροῦ separatim scribitur. Fortius. Quae si probabilis esset interpretatio, iure hanc gl. omisisset Küsterus. Equidem non memini me invenire δι' ὄλου καιροῦ. Contra si quis saltem v. Δι' ἐνιαυτοῦ contulerit, sponte intelligat iustam adverbii διόλου explicationem parari. Itaque vulgata scripturam δι' ὄλου δὲ καιροῦ emendavi cum *V. 11. Διόμεια. δῆμος] E Schol. Aristoph. Rau. 663. Confer etiam Harpocrationem v. Ἐν Διομείους Ἡρ. et Meursium in Graec. Fer. v. Ἡράκλεια. Küst. Legendum Διομείους: item infra ἀπὸ Διομείων. Vide vel Ath. VI. p. 260. sive XIV. p. 614. D. nam Stephanum Byz. nihil moror. 12. ἐρωμένου libris omissum addidit Küsterus tacite e Schol. Aristoph. 16. Ἡράκλεια. δῆμος] Vid. Meurs. de Popp. Attic. p. 28. 64. et 96. De Diomo Atheniensi sacrificanti Herculi ut deo, vid. in Hesych. Meurs. Ath. Att. II, 2. et infra v. Κυνόσαργες. Reines. Observationem istam apparet nihil ad Aristophaneam pertinere. Nimirum quoties daret opportunitas, id genus praecepta librarii inculcabant: velut infra fecit A. in v. Διονυσιάδης. Sed requiruntur, quae Schol. habent, ἔστι δὲ Ἡράκλειον αὐτόθι: quibus lectores asperserunt scitamentum istud, τὸ δὲ Ἡρ. ἱερὸν Ἡρ. Διομειαζόνας] Vox haec legitur apud Aristophanem Acharn. 606. ad quem locum Suidas respexit. Etymologus: Διομειαζόνας τοὺς ὑπερηφάνους εἶπεν Ἀριστοφάνης ἀπὸ τῆς Διομείας, πάγου τῆς Ἀπτικῆς, ἔπον ἡλαζόνηον οἱ ἐκεῖ ἐνοικοῦντες. Haec Suidam egregie illustrant. Küst. 19. Zon. p. 521. Διομήδεια Med. Διομήδεια Ald. Vid. Eust. in Dionys. 483. et quos indicavimus in annot. p. 650. 20. Sub finem delevi τὸ τοῦ Διομήδους cum A. B. C. V. E. Διομήδειον. ἔπος Zon. p. 526.

victoria acerbè usus est, totamque Aegyptum gravibus proscriptionibus caedibusque foedavit. quando quidem etiam libros ab veteribus Aegyptiis de chemia auri et argenti conscriptos perquisivit eosque igni tradidit, ne ex huiusmodi arte opes et ex opum magnitudine fiducia atque animus ad rebellandum posthac suppeterent Aegyptiis. erat porro Diocletianus versutus et callidus, sed qui sagacitate ac subtilitate ingenii naturae vitia velaret, in alios culpam derivans, si crudelius quoddam facinus esset committendum. idem tamen diligentissimus fuit et solertissimus, et imperialem habitum ac cultum primus ad insolentiorum formam praeter Romanam consuetudinem mutavit. † Diocletianus et Maximianus cum imperio se abdicassent, privatam vitam egerunt: quorum ille Salonas urbem Illyrici se contulit,

hic vero in Lucanos abiit. et Maximianus quidem et desiderium imperii et poenitentia facti subiit. Diocletianus vero tranquille consenuit, et per triennium eximia virtutis specimina dedit: quamvis ethicae religionis cultor semper permanserit. Διοκωχῆ. Induciae. Cum ipsos in aliquot proeliis vicisset, inducias dedit, siqui peterent. Διολισθαίνω. Et Διολισθεῖν. elabi. Ut creditores effugiam. Διοκλή. Διόλου. Adverbium. perpetuo. Διόμεια. Diomea, pagus tribus Aegeidis, a Diomo Herculis amasio dictus. Aristophanes: Cogitabam, quando festum Herculis apud Diomenses celebraretur. ibi vero Herculis fuit sacrum. Idem Διομειαζόνας vocat, a Διόμει, quod est nomen pagi, cuius nomen petitum a Diomo quodam. Διομήδεια. Diomedea insula. Διομήδειον ἔπος.

Διομήδεις ἀνάγκη. παροιμία· ἀπὸ τοῦ Τυδέως, ἢ ἀπὸ τοῦ Θρακίος· ὃς ἠνάγκαζε τοὺς ξένους αἰσχροῖς οὔσαις ταῖς θυγατέρας αὐτοῦ μίσγεσθαι, ἄς καὶ ἵππους ἀλληγορεῖ, εἶτα ἀνήρει. οἱ δὲ ὅτι Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς τὸ Παλλάδιον κλέψαντες, νυκτός· ἐπανήσαν. ἐπόμενος δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Διομήδην ἐβουλήθη ἀποκτεῖναι. ἐν τῇ σελήνῃ δὲ ἰδὼν τὴν σκιὰν τοῦ ξίφους ὁ Διομήδης, δείσας τὸν Ὀδυσσεῖα ἐποίησε προάγειν, παίων αὐτοῦ τῷ ξίφει τὸ μετάφρενον. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν κατ' ἀνάγκην τι πρακτόντων. διὰ τοῦτο λέγει, ὅτι ἵππους ἀνθρωποφάγους εἶχεν ὁ Διομήδης.

Διόμνυται. ὀμνύει.

Διομολογῶ. αἰτιατικῇ.

Διον. ἐνδοξον.

Διονύσια. ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίους. καὶ παροιμία ἐξ αὐτοῦ.

Σχεδὸν τοσοῦτον, ὅσον ἐκ Διονυσίων. ἔθος ἦν Ἀττικοῖς λέγειν τὰ ἔτη καὶ τὸν ὑπερπίπτοντα ἀριθμὸν ἀπὸ τῶν Διονυσίων. καὶ αὐθις·

Ἔ Διονύσια·

αὐται μὲν ὄζονσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος.

εἰρηταὶ ἐπὶ τῶν ἀποδοχῆς ἀξίων. [προσδοκῶν εἰρήνης οὔσης τῶν Διονυσίων τὴν πανήγυριν ἔσθαι. ἀντὶ τοῦ ἡδισταί· ἀξία τῶν Διονυσίων. Διονύσια οὖν ἑορτὴ Διονύσου, ἣν ἤγον Ναυπάκτιοι.]

Διονυσιάδης, Φυλαρχίδου, Μαλλώτης, τραγικός. ἦν δὲ οὗτος τῶν τῆς Πλειάδος, καὶ γέγραπται αὐτῷ μεταξὺ ἄλλων καὶ Χαρακτῆρες, ἢ Φιλοκώμφοι, ἐν ᾧ τοὺς χαρακτῆρας ἀπαγγέλλει τῶν ποιητῶν.

Ἄ Διονύσιος ὁ Ἀρεωπαγίτης, ἐπίσκοπος Ἰωνίων, ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς

1. Διομήδεις ἀνάγκη] Meminit huius proverbii Aristophanes Eccles. 1021. Καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοῦστί. Διομήδεά γε. Scholiasta in eum locum: Διομήδεια. ὅτι Διομήδης ὁ Θρακίος, πόρνας ἔχων θυγατέρας, τοὺς παριόντας ξένους ἐβιάζετο αὐταῖς συνεῖναι, ἕως οὐ κόρον σχώσει, καὶ ἀναλωθῶσιν οἱ ἄνδρες. ἄς καὶ ὁ μῦθος ἵππους ἀνδροφόνους εἶπεν. Küst. Formulam Themistio in Or. XXI. p. 306. reddidit Petavius. 3. μίγνυσθαι] μίσγεσθαι A. Deinde supplendum ante ἀλληγορεῖ ex Eust. in Il. x'. p. 822. ὁ παλαιὸς λόγος. 4. ἀνήρει] ἀπέκτεινεν E. οἱ δὲ ὅτι Διομ.] Hanc auctor Iliadis parvae, quem Schol. Platon. p. 408. Zenob. III, 8. Conon Narrat. 34. sequuntur; priorem explicationem tradiderat Clearchus apud Hesychium. Utramque fere cum Suida consentiens Arsenius p. 181. sq. 6. Ὀδυσσεὺς] ὁ Ὀδυσσεὺς A. et Arsen. 10. τάττεται — πρακτόντων Zenobius et interpres Platonis concinnius referunt ad praegressum παροιμία. Sed novissima διὰ τοῦτο λέγει (immo λέγεται) sapiunt annotationem studiosi hominis male collocatam, qui doctrinam ab incredibili scriptoribus expromptam margini mandarant. Deinceps eieciimus observationem ex v. Βενεβεντόσ ductam eamque haud semel obtrusam: Ὅτι (Gaisf. cum *V.) Διομήδης εἰς τὸν ἀπόπλοον καταχθεῖς εἰς τὰ ἴδια οὐκ ἐδέχθη· ἀλλὰ διωχθεὶς ἀπήλθεν εἰς Καλαβρίαν, καὶ κτελεῖ πόλιν, ἣν ἐκάλεσεν Ἀργυροπύην, τὴν μετονομασθεῖσαν Βενεβεντόν. Servat A. in marg. 13. Διόμνυται *V. 14. Om. Küst. repugnante *V. 16. Διονύσια] Alia tradunt Lex. Rhet. p. 235. et Schol. Platon. p. 407. καὶ παροιμία· Ἐξ αὐτοῦ σγ.] Vide Henr. Steph. in Animadverss. ad Adag. Erasmi p. 29. et Paul. Leopardum Emendatt. lib. XII. cap. ult. Küst. 17. Ἐξ αὐτοῦ σχεδὸν τοσοῦτον] Male haec iungebantur, cum Σχεδὸν τοσοῦτον καὶ ὅσον ἐκ Διον. versus sit Aristoph. Thesm. 754. Item ἔθος — ἀπὸ τῶν Διονυσίων profecta sunt a Scholiis Thesmoth. Ceterum H. Stephanus laudat Alciphronem Ep. I, 39. Κληθεῖσα ὑπὸ Γλυκέρως εἰς τοσοῦτον χρόνον, ἀπὸ τῶν Διονυσίων γὰρ ἡμῖν ἀπήγγειλεν, οὐχ ἤκει. 4. Ἔ Διονύσια· αὐται μὲν ὄζ.] Aristoph. Acharn. 194. Küst. Vide v. Ὀζουσιον. Seqq. sunt e Schol. Acharn. 7. εἰρηταὶ] εἰρηταὶ... ὦν... ἀχθῆς ἀξίων B. omissis reliquis: iisdem omissis et quae sunt inter ἔθος et νέκταρος interposita tantum ἐπὶ τῶν ἀποδοχῆς ἀξίων agnoscit Arsenius p. 182. εἰρηταὶ δὲ ἀπὸ τῶν... προσδοκῶν εἰρήνης omissis ceteris E. προσδοκῶν κτλ. om. V. C. Omnia post εἰρήνης om. Med. in lacuna, vulgavit Aldus, qui mox ἤθεσθαι. Notavi molestam explicationem. 9. Διονύσια δὲ Schol. confirmans etiam Ναυπάκτιοι illud, cuius loco expectabamus Νάξιοι. Repetierunt duo codices in v. Διονυσίων στωμμάτων. 11. Διονυσιάδης] Hunc articulum Gaisfordus inseruit ex A. qui in fine addit, Ὅτι Ἀπολλωνίων βραχέως τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος. Quattuor primas voces olim repetiit v. Μαλλώτης. Poeta dictus item Διονυσιάδης Scholiastae Hephaest. p. 53. qui Διονυσιάδης est Straboni XIV. p. 675. Cf. Clint. F. H. T. III. p. 5. 13. μεταξὺ ἄλλων haud minus inauditum quam φιλοκώμφοι vox perversae ut opinor fabricae. 16. Διονύσιος ὁ Ἀρεωπ.] Articulum hunc exhibui prout eum scriptum praefert A. Deest enim ceteris MSS. Primus eum dedit Aldus statim post Διονύσιος Ἀλεξανδρείας, praefixis verbis καὶ ἄλλως, quibus caret Küsteriana editio. Quae sequuntur, praebent B. E. V. Med. sed non agnoscit A. Διονύσιος ὁ Ἀρεωπαγίτης (Ἀρεωπ. Med.) Ἐπίσκοπος Ἰωνίων, ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας εἰς ἄκρον ἑλλητικῶς· ἀκουστής Παύλου [τοῦ Ἀποστόλου E. pergit vero Küst. cum Aldo, πρὸς τὴν τοῦ χριστιανισμοῦ θρησκείαν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ κ. εἰς αὐτὰς Ἀθ. ἐπ.] καὶ ὑπ' αὐτοῦ καταστάς [καταστάς ἐπίσκοπος εἰς Ἀθήνας E.] εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπίσκοπος. Οὗτος ὁ Ἀρεωπαγίτης κατὰ τὴν ἀρχὴν Τιβερίου Καίσαρος ἀπῆρεν εἰς Αἴγυπτον, τοῖς ἐκείσε σοφοῖς ὀμλήσων. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλοφάνης ὁ σοφιστής, οὐ Πολέμων ὁ Λαοδικεὺς ἐν Σμύρῃ

Διομήδεις ἀνάγκη. Diomedea necessitas. proverbium, ductum vel a filio Tydei vel a Diomede Thrace; qui hospites, postquam eos cum filiabus suis deformibus, quae allegorice equae vocantur, concumbere coegisset, occidebat. alii vero dicunt, cum Ulixes et Diomedes noctu furati Palladium redirent, Ulixem pone sequentem stricto gladio interficere voluisse Diomedem; qui conspecta ad lunam ensis umbra territus Ulixem praecedere coegerit, ense tergum eius verberans. proverbium autem dicitur de iis qui necessitate coacti aliquid faciunt. [hinc orta est fabula, Diomedem habuisse equos, qui homines devorarent.] Διόμνυται. Iurat. Διομολογῶ. Aptum accusativo. Διον. Illustrem. Διονύσια. Festum apud

Athenienses. et inde proverbium: *Tantum fere temporis, quantum est a Dionysiis.* mos enim erat Atticis, ut annos et dies excedentes a Dionysiis numerarent. Et iterum: *O Dionysia, hae quidem ambrosiam et nectar redolent.* dicitur de rebus vehementer expetendis. [sperans, si pax esset, spectacula Dionysiis celebratum iri. quasi quae iucundissimae sint et Dionysiis dignae. Dionysia festum erat Bacchi, quod Naupactii celebrabant.] Διονυσιάδης. Dionysiades, Phylarchidis F. Mallotes, poeta tragicus ex Pliade: qui cum alia scripsit, tum Characteres sive Philocomoedos, ubi proprietatem et ingenium poetarum describit. Διονύσιος. Dionysius Areopagita, Athenarum episcopus, vir clarissimus, ad summum Graecianae

παιδείας εἰς ἄκρον ἑλλητικῶς, ἀκουστῆς Παύλου, πρὸς τὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ θρησκείαν καὶ ὑπ' αὐτοῦ κατασταθεῖς εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας ἐπίσκοπος. πρὸς δὲ τὴν πάτριον τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων ἄσκησιν πάντων προὔκριντο. ἐκάστης γὰρ ὡς εἰπεῖν αἰρέσεως τῆς ὑπ' αὐτῶν πρεσβευομένης ἐν πολλῇ καθεστήκει τῇ πείρᾳ. οὗτος ἤκουσε Παύλου δημηγοροῦντος ἐν Ἀθήναις, καὶ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν ἀνάστασιν μετὰ παρῆρησας τοῖς Ἑλλήσιν εὐαγγελιζόμενον. καὶ πιστεύσας τῷ Παύλου κηρύγματι ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῆς πόλεως ἐπισκοπεῖν τάττεται. κατὰ γοῦν τὴν ἀρχὴν Τιβερίου Καίσαρος, ὅτε δὴ καὶ τὴν ἑλληνικὴν ἤκουσεν, ἀπήρην εἰς Αἴγυπτον, τοῖς ἐκείσε σοφοῖς ὁμιλῆσαι γλιχόμενος. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλοφάνης ἐκεῖνος ὁ σοφιστής, οὗ Πολέμων ὁ Λαοδικεὺς ἐν Σμύρῃ διήκουσεν, ὁ διδάσκαλος Ἀριστείδου. κατὰ γοῦν τὸν καιρὸν τοῦ σωτηρίου πάθους τοῦ δεσπότητος Χριστοῦ ἄμφοι ἦσθη ἐν Ἡλιουπόλει τῇ ἐν Αἰγύπτῳ. καὶ δὴ τῆς ἑλληνικῆς ἐκλείψεως οὐ κατὰ φύσιν γεγεννημένης, οὐ γὰρ ἦν συνόδου 20 καιρός, εἰπεῖν λέγεται πρὸς τὸν μακάριον Διονύσιον τὸν σοφιστὴν Ἀπολλοφάνην ταῦτα. Ὡ καλὲ Διονύσιε, ἀμοιβαί θείων πραγμάτων. μνημονεύει δὲ τούτων ἀπάντων ὁ αὐτὸς Διονύσιος ἐν τῇ πρὸς τὸν Πολύκαρπον τὸν μέγαν ἐπιστολῇ, τὸν Σμύρνης ἐπίσκοπον· ἦν γὰρ ὁ Ἀπολλοφάνης τῷ Διονυσίῳ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἕνεκα διαλοιδουρούμενος· καὶ φησι· Σὺ δὲ φῆς λοιδορεῖσθαι μοι τὸν σοφιστὴν Ἀπολλοφάνην, καὶ πατραλοῖαν ἀποκαλεῖν, ὡς τοῖς Ἑλλήνων ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας οὐχ ὀσίως χρωμένῳ. καίτοι πρὸς αὐτὸν ἡμᾶς ἦν ἀληθέστερον εἰπεῖν, ὡς Ἑλληνας τοῖς θείοις οὐχ ὀσίως ἐπὶ τὰ θεία χρωῖνται, διὰ τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ τὸ θεῖον ἐκβάλλειν πειρώμενοι σέβας. Καὶ μετὰ μικρόν· Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς Ἀπολλοφάνης οὐχ ὀσίως τοῖς θείοις ἐπὶ τὰ θεία χρῆται. τῇ γὰρ τῶν ὄντων γνώσει καλῶς λεγομένη πρὸς αὐτοῦ φιλοσοφία καὶ πρὸς τοῦ θείου Παύλου σοφία Θεοῦ κεκλημένη πρὸς τὸν αἴτιον καὶ αὐτῶν τῶν ὄντων καὶ τῆς γνώσεως αὐτῶν ἐχρῆν ἀνάγεσθαι τοὺς ἀληθεῖς φιλοσόφους. Καὶ μετὰ βραχέα· Ἔδει

διήκουσεν, ὁ διδάσκαλος Ἀριστείδου. κατὰ γοῦν τὸν καιρὸν τοῦ σωτηρίου πάθους ἄμφοι ἦσθη ἐν Ἡλιουπόλει τῇ ἐν Αἰγύπτῳ. καὶ δὴ τῆς ἑλληνικῆς ἐκλείψεως οὐ κατὰ φύσιν γεγεννημένης, οὐ γὰρ ἦν συνόδου καιρός, ἀλλὰ παραδόξως τῷ ἡλίῳ τῆς σελήνης συμπίπτουσης [ἐμπιπτούσης *V. B.] καὶ ἀπὸ τῆς ἑκτῆς [ἐνάτης B. E. ἐνάτης *V.] ὥρας ἄχρι τῆς ἑσπέρας εἰς τὸ [τὴν E.] τοῦ ἡλίου διάμετρον ὑπερφυσῶς ἀντικαταστάσης. ἦν γὰρ ἡ ἐμπιπτούσα αὐτῆς ἐξ ἀνατολῶν ἀρξάμενη, καὶ μέχρι τοῦ ἡλιακοῦ πέρατος ἰδθούσα, εἶτα ἀναποδίασσα· καὶ αὐθις οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἡ ἐμπιπτούσα [ἐκπίπτουσα Med.] καὶ ἡ ἀνακαθάρσις, ἀλλ' ἐκ τοῦ κατὰ διάμετρον ἐναντίου γεγεννημένη· ἢ οὐκ ἔξεστιν ἄλλως γενέσθαι, εἰ μὴ ὀρισμῶ καὶ οικονομίᾳ μόνου τοῦ παντοδυνάμου. τούτων τῶν ἐπιερφῶν οὕτω τότε καινογενθέντων, ἔφη ὁ σοφιστὴς Ἀπολλοφάνης ὡς περὶ προφητευσάμενος· Ὡ καλὲ Διονύσιε, ἀμοιβαί θείων πραγμάτων. ὁ [ὁ δ' *V.] αὐτὸς Διονύσιος ἔφη· Ἡ τὸ θεῖον πάσχει, ἢ τῷ πάσχει συμπίπτει. ἔγραψε δὲ ὁ αὐτὸς τάδε· Πρὸς Τιμόθεον ἐπίσκοπον Ἐφέσου, καὶ αὐτὸν μαθητὴν Παύλου, περὶ θείων ὀνομασίων βιβλία β', Περὶ ἠνωμένης καὶ διακεκριμένης θεολογίας, Περὶ τοῦ τίς ἢ τῆς εὐχῆς [ἀρχῆς E.] δύναμις, Περὶ τοῦ μακαρίου Ἰεροθέου, Περὶ εὐλαβείας καὶ συγγραφῆς θεολογικῆς, Περὶ ἀγαθοῦ, φωτός, καλοῦ, ἐρωτος, ἐκστάσεως, ζήλου· καὶ οἱ τὸ κατὸν οὐτε ὄντων, Περὶ τοῦ ὄντος, Περὶ ζωῆς, Περὶ σοφίας, νοῦ, λόγου, ἀληθείας, πίστεως, Περὶ δυνάμεως, δικαιοσύνης, σωτηρίας, ἀπολυτρώσεως, Περὶ μεγάλου καὶ μικροῦ, ταυτοῦ, ἑτέρου, ὁμοίου, ἀνομοίου, στάσεως, κινήσεως, ἰσότητος, Περὶ παντοκράτορος, παλαιῶν ἡμερῶν, Περὶ αἰῶνος καὶ χρόνου [χρόνων V.], Περὶ εἰρήνης, Περὶ ἁγίου ἁγίων, βασιλείας βασιλείων [βασιλείων om. Med.], Κυρίου Κυρίων, Θεοῦ Θεῶν, Περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας, Περὶ τῆς οὐρανοῦ ἱεραρχίας, Περὶ μουσικῆς θεολογίας, Περὶ τῶν οὐρανῶν ταγμάτων καὶ ὅσα τῷ αἰσθητῶ. οὗτος πλήρης ἡμερῶν γεγονώς τῷ [τῶν Med.] τοῦ πνεύματος μαρτυρίᾳ τελειοῦται ἐπὶ Τραϊανῷ Καίσαρος, ὅτε καὶ ὁ θεοφόρος Ἰγνάτιος. οὗτος, ἦντα ἐν τῷ καιρῷ τοῦ σωτηρίου πάθους μεσοῦσης ἡμέρας ὁ ἡλῖος ἐκρύπτετο, ἔφη· Ἀγνωστος πάσχει Θεός, δι' ὃν τὸ πᾶν ἐξόφρωται καὶ σεσάλευται. [Vide v. Ἀνέκαθεν.] ὁ καὶ ἐτεκμηριώσατο, σημειωσάμενος τὸν καιρὸν. Gaisf.

10. κηρύγματι] κηρύγματα A. 15. Ἀπολλοφάνης] Dionysii ad Apollon. epistolam recenset Baron. sub an. Chr. 34. u. 48. Meminit etiam eius ep. ad Polycarpum. Reines. Deinde verbis olim vulgatis ἄμφοι ἦσθη Αἰγ. — γεγεννημένη ascripserat Kuesterus: „Haec leguntur apud Michaellem Syncellum in encomio S. Dionysii p. 214. 215. unde Suidas ea descripsit.” Hanc posteriorem partem glossae ante Gaisf. editae ignorabat ut videtur Parisinus Brequignii p. 7.

4. τούτων ἀπάντων] ἀπάντων om. Küst. ἐν τῇ πρὸς Πολύκαρπον] Haec epistola inter opera S. Dionysii hodie adhuc extat, estque inter reliquias eius epistolas ordine et numero septima. Küst. Ubi τὸν Πολ. A.

disciplinae fastigium proventus, auditor Pauli, ad Christianismi cultum ab eo adductus et Athenarum Episcopus constitutus. in patria verum Graecarum disciplinarum exercitatione omnibus anteponebatur. unius enim cuiusque, ut summam dicam, sectae ab ipsis Graecis celebratae magnam habebat peritiam. hic Paulum Athenis concionantem audivit, cum Christum et mortuorum resurrectionem liberrime Graecis annuncieret. tum Pauli praeconio fidem habuit, a quo etiam Athenarum episcopus est constitutus. idem sub Tiberii Caesaris imperio, quando vigeat annis, in Aegyptum abiit, cum illius loci sapientibus colloqui cupiens. eum autem sequebatur Apollophanes ille rhetor, quem Smyrnae Polemo Laodicensis audivit, Aristidis praeceptor. salutaris igitur passionis tempore, quo Dominus Christus patiebatur, uterque fuit in urbe Heliopoli, quae est in Aegypto. cum autem solaris defectus non secundum naturam eveniret (neque enim congressus erat

tempus), Apollophanes rhetor haec beato Dionysio dixisse fertur: *O praeclare Dionysi, rerum divinarum sunt vices.* horum autem idem Dionysius mentionem facit in Epistola ad magnum Polycarpum, Smyrnae episcopum. nam Apollophanes Dionysium propter Christianismum conviciis insectabatur. itaque scribit: *Tu vero dicis, me ab Apollophane rhetore conviciis peti, et parricidam vocari, quod Graecanica doctrina adversus ipsos Graecos impie utar. atqui nobis contra illum verius dicere licuit. Graecos divinis adversus divina non pie uti, quod per divinam sapientiam divinum cultum erertere conentur.* Et paulo post: *Quinetiam ipse Apollophanes divinis adversus divina non religiose utitur. nam per ipsam rerum cognitionem, quae ab ipso philosophia recte vocatur, a divino Paulo sapientia Dei nominatur, ad ipsum auctorem et rerum naturae et cognitionis ipsarum rerum philosophos oportebat ascendere.* Et paulo post: *Oportebat*

συνιδεῖν Ἀπολλοφάνην σοφὸν ὄντα μὴ ἂν ἄλλως ποτὲ δυνηθῆναι τῆς οὐρανίας τι παρατραπήναι τάξεως καὶ κινήσεως, εἰ μὴ τὸν τοῦ εἶναι αὐτὴν καὶ συνοχέα καὶ αἴτιον ἔσχεν εἰς τοῦτο κινουῦντα, τὸν ποιῶντα πάντα καὶ μετασκευάζοντα, κατὰ τὸν ἰσ-
 ρὸν λόγον. Καὶ αὐθις μετὰ μικρὸν· Εἰπέ δὲ αὐτῷ, τί λέγεις περὶ τῆς ἐν τῷ σωτηρίῳ σταυρῷ γεγονυίας ἐκλείψεως; ἀμφοτέρω γὰρ τότε κατὰ Ἡλιοπόλιν ἅμα παρόντε καὶ συνεστῶτε παραδόξως τῷ ἡλίῳ τὴν σελήνην ἐμπέπτουσαν ἐρωῶμεν, οὐ γὰρ ἦν συνόδου
 10 καιρός, αὐθις τε αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐνάτης ὥρας ἄχρι τῆς ἑσπέρας εἰς τὸ τοῦ ἡλίου διάμετρον ὑπερφυῶς ἀντικαταστάσαν. ἀνάμνησον δέ τι καὶ ἕτερον αὐτόν. οἶδε γὰρ ὅτι καὶ τὴν ἐμπτωσιν αὐτὴν ἐξ ἀνατολῶν ἐωράκαμεν ἀρξαμένην, καὶ μέχρι τοῦ ἡλιακοῦ πέ-
 15 ρατος ἐλθοῦσαν, εἴτα ἀναποδίσασαν· καὶ αὐθις οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὴν ἐμπτωσιν καὶ τὴν ἀνακάθαρσιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ κατὰ διάμετρον ἐναντίου γεγεννημένην. τσαῦτα τοῦ τότε καιροῦ τὰ ὑπερφυῆ καὶ μόνω Χριστῷ τῷ παναιτίῳ δυνατά, τῷ ποιῶντι
 20 μεγάλα καὶ ἐξαισία, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός. ταῦτα εἴ σοι θεμιτὸν εἶπε καὶ δυνατόν, Ἀπολλοφάνες, ἐξέλεγε, καὶ πρὸς ἐμὲ τὸν τότε συμπρόντα σοι καὶ συνεωρακότα καὶ συνανακρίναντα πάντα καὶ συναγά-

μενον. ἀμέλει καὶ μαντείας τότε, οὐκ οἶδ' ὄθεν, ὁ Ἀπολλοφάνης ἀπάρχεται, καὶ πρὸς ἐμὲ ὡς περὶ τὰ γινόμενα συμβάλλων ἔφη ταῦτα· Ὡ καλὲ Διονύσιε, θεῶν ἀμοιβαὶ πραγμάτων. Τσαῦτα ὡς κατ' ἐπι-
 5 στολὴν εἴρηκεν ὁ μέγας Διονύσιος πρὸς τὸν θεοφόρον Πολύκαρπον. τῆς δὲ γε σοφίας αὐτοῦ καὶ τῆς εὐγλωττίας ἐνδειξις ἀκριβῆς ἢ τῶν παρ' αὐτοῦ γραφειῶν βιβλίων ἀνυπέρβλητος φράσις. τῇ τε γὰρ παρὰ τῶν ἐξωθεν καλουμένη παιδείᾳ τῇ τε θεῖᾳ καὶ ἡμετέρᾳ, πολλὴν εἶχε τὴν ἐπιστήμην ἐν ἑκατέρᾳ. εἰ γὰρ τις ἀπίθοι πρὸς τὰ κάλλη τῶν αὐτοῦ λόγων καὶ τὰ βάθη τῶν νοημάτων, οὐκ ἀνθρωπίνης φύσεως ταῦτα νομίσοι γεννήματα, ἀλλὰ τινος ἀκηράτου καὶ θεῖας δυνάμεως. καὶ τοίνυν αὐτῷ γέγραπται τάδε·
 15 Πρὸς Τιμόθεον ἐπίσκοπον Ἐφέσου, καὶ αὐτὸν μαθητὴν Παύλου τυγχάνοντα, περὶ θεῶν ὀνομάτων, βιβλία ιβ'. περὶ ἠνωμένης καὶ διακεκριμένης θεολογίας. περὶ τοῦ τίς ἢ τῆς εὐχῆς δύναμις, καὶ περὶ τοῦ μακαρίου Ἱεροθέου. περὶ εὐλαβείας καὶ συγ-
 20 γραφῆς θεολογικῆς. περὶ ἀγαθοῦ, φωτὸς, καλοῦ, ἔρωτος, ἐκτάσεως, ζήλου· καὶ ὅτι τὸ κακὸν οὔτε ὄνουτε ἐξ ὄντων οὔτε ἐν τοῖς οὐσι. περὶ τοῦ ὄντος· ὅτι ἐν ᾧ καὶ παραδείγματα. περὶ ζωῆς. περὶ σοφίας, νοῦ, λόγου, ἀληθείας, πίστεως. περὶ δυνάμεως,

4. ἔσχεν] ἔχειν A. Edd. ante Kūsterum, qui correxit ex Dionys. p. 90.

6. Εἶπε δὲ αὐτῷ] Male vertit Portus. Verte: Dic autem ipsi, vel Quaere ex eo, quid sentiat de i. sol. defectu? Reines. εἶπε Gaisf. Id infra minus apte repetitur post ταῦτα εἰ σοι θεμιτὸν, ubi malo εἰ σοι θεμιτὸν ἔτι. Hic tamen praestat εἶπα. Mox στρατηγῷ Ald. pro σταυρῷ. 11. ἀπὸ τῆς ἐνάτης ὥρας] Sic etiam legitur apud ipsum Dionysium Tom. II. Oper. eius p. 91. sed minus recte. Scribendum enim potius est ἀπὸ τῆς ἕκτης ὥρας, propter auctoritatem Evangelistarum, qui tempore passionis Dominicae ab hora sexta usque ad nonam orbi tenebras offusas fuisse referunt. Kūst. ἐνάτης A. Ald. Eadem scribendi diversitas in glossa iam sublata. 17. ἐμπτωσιν] Sic non solum in MSS. Pariss. sed etiam apud ipsum Dionysium in epistola ad S. Polycarpum recte legitur. At editt. Basil. et Genev. male habent ἐκπτώσιν: quam lectionem Portus secutus locum hunc pessime sic verterat: Et rursus non ex eodem loco et excursionem et repurgationem, sed ex contrario per diametrum esse factam. Haec sane nemo intelligat. Quae ratio est, quare iis inductis aliam loci huius interpretationem dederim. Kūst. ἐμπτωσιν hic ut supra Ald.

8. τῇ γὰρ] τῇ τε γὰρ A. τῇ τῆς γὰρ Ald. 17. Περὶ ἠνωμένης — Θεῶν] Recenset hic Suidas capita operis de Divinis nominibus, omisso tamen ultimo, quod est περὶ τελέου καὶ ἐνός: ut diximus etiam paulo ante. [Supra enim in glossam pristinam annotarat Kūsterus: „βιβλία ιβ'"] Capita pro libris hic accepit Suidas. Opus enim Dionysii Areopagitae de Divinis Nominibus, quod et hodie exstat, non quidem XII. sed XIII. capitibus constat; quorum argumenta Suidas hic recenset: omisso tamen argumento capituli ultimi, quod est περὶ τελέου καὶ ἐνός. Id autem ideo hic iterum moneo, ne quis forte argumenta ista capitulum pro titulis integrorum operum accipiat. Kūst.

igitur Apollonophanem, cum sapiens esset, illud perspicere, nunquam quicquam in ordine motuque coelesti temere mutari potuisse, nisi per ipsum eius auctorem et conservatorem id fieret, qui res omnes facit et mutat, ut oracula sacra testantur. Item paulo post: Quaere autem ex eo, quid sentiat de illo solis defectu, qui in ipsa salutari cruce factus est? nos enim ambo tunc Heliopoli simul eramus praesentes, et simul stabamus, cum praeter omnem explicationem vidimus lunam incidentem in solem (haud enim lunaris et solaris congressus erat tempus), et rursus eandem ab hora sexta usque ad vesperam praeter naturam solis diametro oppositam. aliquid etiam aliud ipsi in memoriam revocavit enim congressum nos ab oriente vidisse incipientem, qui cum ad solarem terminum usque progressus esset, deinde recessit; neque ex eadem parte solem obscurari et lucem recipere coepisse, sed locis e diametro sibi oppositis. haec tunc temporis acciderunt praeter naturam, quae solus Christus omnium rerum creaturarum auctor facere potuit: unde res magnae et admirabiles existunt, quarum non licet numerum inire. haec, si tibi fas est et ingenium, Apollo-

phanes, apud me redargue, qui tunc tecum fui praesens, tecum vidi, tecum accurate exploravi omnia et simul sum admiratus. quin etiam Apollonophanes tunc nescio quo instinctu velut vaticinans, et coniectans ea quae fiebant, haec ad me dixit: O praeclare Dionysi, rerum divinarum sunt vices. Haec in epistola magnus ille Dionysius ad Polycarpum illum deo plenum scripsit. ipsius vero sapientiae et eloquentiae manifestum est documentum librorum ab ipso scriptorum incomparabilis dictio. nam utriusque doctrinae, tam profanae quam nostrae sive sacrae, valde erat peritus. si quis enim spectet elegantiam ipsius orationum et sententiarum profunditatem, ea non humani ingenii, sed alicuius coelestis et divinae facultatis fetus iudicabit. eius autem libri sunt: Ad Timotheum Ephesi Episcopum, qui et ipse Pauli erat discipulus, de Divinis nominibus libri XII. id est, de coniuncta et distincta Theologia. de viribus precationis. de beato Hierotheo. de veracundia et scriptione theologica. de bono, lumine, pulchro, amore, ecstasi, zelo; et malum neque esse ens neque ex entibus neque in entibus. de ente: in quo etiam de exemplaribus. de vita. de sapientia, mente, oratione, veritate, fide. de potentia,

δικαιοσύνης, σωτηρίας, ἀπολυτρώσεως. Περὶ μεγάλου καὶ μικροῦ, ταυτοῦ, ἑτέρου, ὁμοίου, ἀνομοίου, στάσεως, κινήσεως, ἰσότητος. Περὶ παντοκράτορος, παλαιῶν ἡμερῶν· ἐν ᾧ καὶ περὶ αἰῶνος καὶ χρόνων. [Περὶ εἰρήνης,] καὶ τί βούλεται 5 αὐτὸ τὸ αὐτοεῖναι. Περὶ ἁγίου ἁγίων, βασιλέως βασιλέων, καὶ Κυρίου Κυρίων, καὶ Θεοῦ Θεῶν. Ἐτέρα βίβλος πρὸς τὸν αὐτὸν Τιμόθεον, περὶ ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας, περιέχουσα κεφάλαια ἰε. Ἐτέρα βίβλος πρὸς τὸν αὐτὸν Τιμόθεον, περὶ τῆς 10 οὐρανίου Ἱεραρχίας, περιέχουσα καὶ αὐτὴ κεφάλαια ἰε. Ἄλλη πρὸς τὸν αὐτὸν Τιμόθεον βίβλος, περὶ μυστικῆς Θεολογίας, περιέχουσα κεφάλαια πέντε. φέρονται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐπιστολαὶ πρὸς Γάϊον Θεραπευτὴν δ', Πρὸς Λωρόθεον λειτουργὸν α', Πρὸς 15 Σώπατρον ἱερέα α', Πρὸς Πολύκαρπον ἱεράρχην Σμύρνης α', Πρὸς Δημόφιλον Θεραπευτὴν α', Πρὸς Ἰωάννην τὸν Θεολόγον, τὸν Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγελιστὴν, α'. Ἰστέον δὲ ὡς τινες τῶν ἔξω σοφῶν, καὶ μάλιστα Πρόκλος θεωρήμασι πολλάκις τοῦ μα- 20 καρίου Διονυσίου κέχρηται, καὶ αὐταῖς δὲ ξηραῖς ταῖς λέξεσι. καὶ ἔστιν ὑπόνοια ἐκ τούτου λαβεῖν, ὡς οἱ ἐν Ἀθήναις παλαιότεροι τῶν φιλοσόφων, σφετερισάμενοι τὰς αὐτοῦ πραγματείας, ὧν αὐτὸς μνημονεύει πρὸς Τιμόθεον γράφων, ἀπέκρυσαν, ἵνα 25 πατέρες αὐτοὶ ὀφθῶσι τῶν θείων αὐτοῦ λόγων. ὁ τοίνυν Θεοφάντωρ Διονύσιος, ἤδη που μακρὸν ἐλά-

σας χρόνον καὶ πλήρης ἡμερῶν γεγονώς, τῷ τοῦ πνεύματος μαρτυρίῳ τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ τελειοῦται ἐπὶ Τραϊανῷ Καίσαρος· ὅτε καὶ ὁ Θεοφόρος Ἰγνάτιος ἐν Ῥώμῃ τὸν τῆς ἀθανασίας διήθλησεν ἀγῶνα.

Ὅτι εἰς τὸν μέγαν Διονύσιον ἔγραψεν ἐγκώμιον Μιχαὴλ Σύγκελλος Ἱεροσολύμων, ἐν ᾧ φησιν· Ὅσα δὲ δι' ἀγράφου παραδόσεως ἢ ἐγγράφως παρελήφμεν, ἤκομεν ὑμῖν τοῖς φιλακροάμοσι παραθησόμενοι. τοιοῦτος οὖν εἰς ἡμᾶς κατήντηκε λόγος, ἀνεκάθε πρὸς πατρὸς παιδὶ παραδεδομένος, ὡς ὁ μέγας Διονύσιος οὗτος κατὰ τὸν τοῦ σωτηρίου πάθους καιρὸν, ἠνίκα μεσοῦσης ἡμέρας ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο, ἐπὶ τῷ παραδόξῳ σφόδρα τεθηπῶς καὶ τὴν ἀνθρωπείαν ὑπερβεβηκῶς γνώσει, κατανοήσας τὸ γεγονός, 5 ἄγνωστος, ἔφη, πάσχει θεός, δι' ὃν τότε τὸ πᾶν ἐξοφωταί τε καὶ σεσάλευται. καὶ παρακρήμα τὸν χρόνον, καθ' ὃν τοντὶ τὸ παγκόσμιον ἐτετέλεστο τερατοῦργημα, τεκμηριωσάμενος ἐτήρει παρ' ἑαυτῷ, τὸν τεῦθεν διαγγελοῦμενον καρδοκῶν. μέμνηται 20 μέντοι καὶ αὐτὸς ἐν τῇ πρὸς Πολύκαρπον ἐπιστολῇ τῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως ἐκείνης τῆς φρικωδεστάτης. Ἀπολλοφάνους γὰρ ἀνδρὸς φιλοσόφου, τὴν θρησκείαν Ἑλληνας τυγχάνοντος, νεμεσῶντός τε καὶ λοιδορουμένου τῷ τριζολβίῳ τούτῳ, ὡς ἐταίρω δῆθεν 601 ὄντι φιλιτάτῳ καὶ ὁμογενεῖ, τὰ πατρῷα μὲν μὴ σατομένῳ σεβάσματα, τὴν δὲ τῶν Χριστιανῶν προτιμῶντι καὶ ἀσπαζομένῳ πίστιν, καὶ ταύτης ἀγωνι-

5. Περὶ εἰρήνης om. A. et Aldo notavi. Mox αὐτὰ τὸ αὐτὸ εἶναι Ald. 20. Πρόκλος, θεωρ.] Amelius prooemio euangelii Iohannis utitur. Vid. Theodor. Θερ. Ἑλλ. παθ. II. p. 33. Reines. 27. μακρὸν ἐλάσας χρόνον nova quidem dictio, sed tali scriptori condonanda.

1. τῶν τοῦ Ald. 3. Τραϊανῷ] Τραϊνοῦ. A. Ἰγνάτιος] Ἰγνατίος ἐν Ῥώμῃ A. 5. εἰς τὸν μέγαν Διονύσιον] Hoc Encomium S. Dionysii, a Mich. Syncello conscriptum, hodie adhuc extat, editumque est Tom. II. Oper. S. Dionysii p. 207. et seqq. Küst. 6. Μιχαὴλ Σύγκ.] Vid. Possevin. Appar. Sacr. II. p. 115. et 172. Reines. Hinc olim confecta est gl. Μιχαὴλ Σύγγελλος. Seqq. sunt Syncelli p. 213. 9. τοιοῦτος οὖν — σεσάλευται] Haec leguntur etiam supra v. Ἀνέκαθεν. Küst. Ubi extat ὡς δι. 22. θρησκείαν Ald.

iustitia, salute, redemptione. de magno et parvo, de eodem et alio, de simili et dissimili, de statu, motu, paritate. de Omnipotente, antiquo dierum: in quo etiam de aevo et temporibus. [de pace,] et quid sibi velit per se esse. de Sancto Sanctorum, rege regum, domino dominorum, deo deorum. Alius liber ad eundem Timotheum, de Ecclesiastica Hierarchia, XV. capita continens. Alius liber ad eundem Timotheum, de coelesti Hierarchia, continens et ipse XV. capita. Alius liber ad eundem Timotheum, de Mystica Theologia, continens quinque capita. circumferuntur etiam eius epistolae ad Gaium Monachum quatuor. Ad Dorotheum publicum ministrum una. Ad Sopatrum sacerdotum una. Ad Polycarpum Episcopum Smyrnae una. Ad Demophilum Monachum una. Ad Ioannem Theologum, eundem Apostolum et Euangelistam, una. Sciendum autem est quosdam ex profanis sapientibus, praecipue vero Proclum, saepe theorematibus beati Dionysii, et interdum nudis eius verbis usos esse. unde suspicari licet, vetustiores philosophos, qui Athenis erant, ipsius opera (quorum ipse meminit ad Timotheum scribens) sibi vindicasse, eaque occultasse, ut ipsi divinum illius sermonum auctores esse viderentur. hic igitur Dei praeco Dionysius, iam aetate provectus et plenus dierum, spiritus mar-

tyrio propter Christum consummatur sub Traiano Caesare: quo tempore etiam ille deo plenus Ignatius immortalitatis certamine Romae defunctus est. — Michael Syncellus Hierosolymitanus in magnum Dionysium scripsit encomium, in quo dicit: Quaecumque vero per sermones nullis scriptis mandatos vel ex aliorum scriptis accepimus, ea vobis audiendi cupidis exposituri venimus. talis igitur sermo ad nos pervenit, antiquitus a patre filii per manus traditus: magnum illum Dionysium salutaris passionis tempore, cum sol ipso meridie deficeret, miraculo illo vehementer attonitum, et humana cognitione superata, animadvertentem id quod acciderat, dixisse: Ignatus deus patitur, propter quem haec rerum universitas tenebris obducta et concussa est. eundem etiam tempus, quo prodigium hoc toti orbi conspicuum accidit, protinus notatum memori mente serrasse, ut nuncios de rebus peractis expectaret. meminuit et ipse in epistola ad Polycarpum illius supra modum horrendae solaris eclipsis. nam cum Apollphanes philosophus, religione Graecus, indignaretur et huic beatissimo viro exprobraret, qui carissimus eius amicus esset et popularis, quod patrios ritus aversatus Christianorum fidem illis anteponeret et amplecteretur, eamque acerrime defende-

στικώτατα προασπίζοντι, και τοῖς Ἑλλήνων κατὰ τῶν Ἑλλήνων χρωμένῳ, τὴν λοιδορίαν και τὴν νέμειν ἀνασκευάζειν πειρώμενος, μάλλον δὲ ὑποτιθέμενος τῷ Πολυκάρπῳ, πρὸς ὃν και ὁ συστρατιώτης ἐποιεῖτο τὰ σκώμματα, τάδε φησί· Σὺ δὲ φῆς 5
λοιδορεῖσθαι μοι τὸν σοφιστὴν Ἀπολλοφάνην, και πατραλοῖαν ἀποκαλεῖν. και τὰ ἐξῆς.

(597) Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς, γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ Καίσαρος, σοφιστῆς, και Μουσικὸς κληθεὶς διὰ τὸ πλεῖστον ἀσκηθῆναι τὰ τῆς μουσικῆς. 10 ἔγραψε δὲ Ῥυθμικῶν ὑπομνημάτων βιβλία κδ'. Μουσικῆς ἱστορίας βιβλία λς'. ἐν δὲ τούτοις ἀλλητῶν και κιθαρωδῶν και ποιητῶν παντοίων μέμνηται. Μουσικῆς παιδείας ἢ διατριβῶν βιβλία κβ'. Τίνα μουσικῶς εἴρηται ἐν τῇ Πλάτωνος Πολιτείᾳ, 15 βιβλία ε'.

598 Ἐπιτομή Διονύσιος Ἀλεξανδρεὺς, Θραξ δὲ ἀπὸ τοῦ πατρὸς Τήρου Τήρος τὸννομα κληθεὶς, Ἀρι-

στάρχου μαθητῆς, γραμματικὸς. ὃς ἐσοφίσταυσε ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου, και ἐξηγήσατο Τυραννίων τῷ προτέρῳ. συντάξε δὲ πλεῖστα γραμματικὰ τε και συνταγματικὰ και ὑπομνή-

μα. Διονύσιος Ἀλεξανδρεὺς, ὁ Γλαύκου υἱός, γραμματικὸς· ὅστις ἀπὸ Νέρωνος συνῆν και τοῖς μέχρι Τραϊανοῦ, και τῶν βιβλιοθηκῶν προὔστη, και ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν και πρεσβειῶν ἐγένετο και ἀποκριμάτων. ἦν δὲ και διδάσκαλος Παρθενίου τοῦ γραμματικοῦ· μαθητῆς δὲ Χαιρήμονος τοῦ φιλοσόφου, ὃν και διεδέξατο ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Ἐπιτομή Διονύσιος, Ἀλεξάνδρου, Ἀλικαρνασσεύς, 601 ῥήτωρ και παντοίως λόγιος· γέγονε δὲ ἐπὶ Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ, πρόγονος τοῦ ἐπὶ Ἀδριανοῦ γεγονότος Ἀττικιστοῦ.

Διονύσιος Μιτυληναῖος, ἐποποιός. οὗτος ἐκλήθη Σκυτοβραχίων και Σκυτεύς. Τὴν Διο-

1. προασπίζοντι] Sic ed. Bas. cum Syncell. p. 214. προασπίζειν A. προασπάζειν Ald. 2. τὴν λοιδορίαν] τὴν om. A. Sed posterius τὴν opinor habesse, quod om. Aldus. 3. Διονύσιος] De varietate Dionysii vide Meursium in peculiari libello, quem de hoc argumento conscripsit: et Ionsium de Script. Hist. Phil. III. c. 8. ubi LIV. huius nominis scriptores recenset. Ceterum hic articulus et qui proxime sequitur deest in edit. Mediol. Küst. Utrumque dedit Aldus. Carent eo B. V. E. De Dionysio egit etiam Iacobs. in Anthol. T. XIII. p. 865. qui Dionysio Musico tribuit Hymnos quosdam et Epigrammata. Ceterum Διονύσιος — κληθεὶς. ἔγραψε — Πολιτεία habet Eudocia p. 131. 13. ποιητικῶν] ποιητῶν A. Exemplo sit Euages, quem ex libro XXIII. excitavit Stephanus v. Ὑδρέα. Librum XXX. affert Suidas v. Σωτηρίδας, Musicam Historiam uniuerse designans in v. Ἡρωδιανός. 16. βιβλία εἴτι Ald. 17. Διονύσιος Ἀλεξάνδρ.] Vide Meursium in Rhodo p. 95. 96. Küst. 18. Τήρου Τήρος] Legendum puto, Θραξ δὲ ἀπὸ τοῦ πατρὸς Τήρου τὸννομα κληθεὶς. Τήρος nomen Thracicum. Vid. Fabric. Bibl. Gr. V. 7. T. VII. p. 24. 25. Hemst. Hinc in Anecdotis Bekkeri p. 672. 19. Gaisfordus corrigi iussit ὁ τοῦ Τήρου pro ὁ τοῦ πηροῦ, et v. 28. pro ὁ τοῦ Πηροῦ. Nullus videtur locus extare, quo possimus hanc dubitationem de Dionysii natalibus expedire. Quid quod Ἀλεξανδρεὺς in suspicionem licet adduci, nisi fingimus olim ut in v. Ἀριστάρχος extitisse: Ἀλεξανδρεὺς θάσει, φῆσει δὲ Θραξ, ἀπὸ τοῦ πατρὸς κτλ. Ut ut est, recte Hemsterhusius expunxit Τήρος.
2. ἐν Ῥώμῃ] Leg. ἐν Ῥόδῳ, Rhodi. Athen. XI. p. 489. Eum enim audivit Tyrannio Amisenus Rhodi. Vid. infra v. Τυραννίων. Reines. 6. Διονύσιος... γραμματικὸς, ἐπὶ Νέρωνος Eudocia p. 133. 8. Τραϊανοῦ] Τραϊνοῦ A. και τῶν] και ἐπὶ τῶν A. V. (ap. Gron. p. 112. qui enotavit etiam ἀπὸ κριμάτων) 10. Παρθενίου] Phocaei, qui Homero fertur obrectasse: v. Iacobs. in Anthol. T. XIII. p. 891. Praeterea tanquam in re satis celebrata Athenaeus XI. p. 467. C. Παρθένιος ὁ τοῦ Διονυσίου. 13. Διονύσιος, Ἀλεξ.] Hic est Dionysius ille Halicarnassensis, cuius historia Romana aliaque nonnulla opera rhetorica hodie adhuc extant: de quo viri docti abunde. Küst. Ἀλικαρνασσεύς Med. item alibi. 14. παντοίως] παντοίως B. E. Edd. ante Küsterum, qui secutus est coniecturam Porti. Praestabat παντοίως λόγους. Ex A. nihil enotatum reperit Gaisf. Vide supra v. Διογενειανός. γέγονεν] γέγονε δὲ A. *V. 16. Ἀττικιστοῦ] Aelii Dionysii Halic. Atticarum dictionum l. V. prioris editionis et totidem posterioris laudat Phot. C. 152. Greg. Nazianz. Ep. 121. appellat κρητικόν, citans eius de Lysia rhetore sententiam quandam. Reines. De hoc Dionysio Atticista vide Suidam paulo ante; itemque Photium in Bibliotheca; et Meursium in notis ad Helladii Besant. Chrestomathiam. Küst. 17. Μιτυληναῖος] ὁ Μιτυληναῖος Gaisf. cum A. Διονύσιος M. ἐποποιός. συνέδηκε τὴν... στρατείαν. Ἀργοναυτικὰ ἐν βιβλίοις ἐξ Eudocia p. 132. Scribe Μυτιληναῖος. 18. Σκυτοβραχίων. Sneton. de Illust. Grammat. dicit quosdam tradere Dionysii Scytobr. Alexandriae discipulum fuisse M. Ant. Gniphonem, sed tempora non congruere. Reines. Vide nostram de Dionys. Perieg. p. 490. disputationem. και Σκυτεύς om. V. E. speciose: nam Σκυτεύς parum distat ab altero cognomine, cuius id afferebat quasi compendium.

ret. et Graecorum rationibus contra Graecos uteretur: ea convicia et crimina refutare studens, vel potius Polycarpo defensionem suggerens, apud quem idem ille, quippe suum committentem, convicia ista iactabat, haec scribit: Tu vero dicis, Apolloniam sophistam mihi maledicere, meque parricidam vocare, et quae sequuntur. Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς. Dionysius Halicarnassensis, qui vixit sub Hadriano Imperatore, Sophistes, cognomento Μουσικός, quod arte musica valde callebat. scripsit commentariorum rhythmicorum libros XXIV. Musicae historiae libros XXXVI. in quibus tibicinum et citharoedorum et poetarum omnis generis mentionem facit. Doctrinae Musicae sive Diatribarum libros XXII. De iis, quae in Republica Platonis musicae dicta sunt, libros V. Διονύσιος Ἀλεξανδρεὺς. Dionysius Suidae Lex. Vol. I.

Alexandrinus, Thrax vero ab origine patris Teri cognominatus, Aristarchi discipulus, grammaticus, qui Romae docuit Pompeii M. tempore, et Tyrannionis prioris magister fuit. plurima scripsit et grammatica, et disputationes, item commentarios. Διονύσιος Ἀλ. Dionysius Alexandrinus, Glauci F. grammaticus, qui tempore Neronis et sequentium Imperatorum usque ad Traianum vixit, et bibliothecis praefuit, et ab epistolis, responsis legationibusque fuit. idem etiam Parthenii grammatici magister fuit; discipulus vero Chaeremonis philosophi: cui etiam Alexandriae successit. Διονύσιος. Dionysius, Alexandri F. Halicarnassensis, rhetor, omni doctrinae genere eruditus. vixit sub Caesare Augusto. ex huius posteris fuit Dionysius Atticistes, qui sub Hadriano vixit. Διονύσιος. Dionysius Mytilenaeus, poeta epicus: qui Scytobrachio sive Sutor dictus

νόσου καὶ Ἀθηναίων στρατιάν. Ἀργοναῦται ἐν βιβλίῳ ἔξ· ταῦτα δὲ ἐστὶ πεζά. Μυθικὰ πρὸς Παρμένοντα.

Διονύσιος Βυζάντιος, ἐποποιός. Περιήγησιν τοῦ ἐν τῷ Βοσπόρῳ ἀνάπλου. Περὶ Θρήνων· ἔστι δὲ ποίημα μεστὸν ἐπικηδείων.

Διονύσιος Κορίνθιος, ἐποποιός. Ὑπόθῃσας. Αἴτια ἐν βιβλίῳ α'. Μετεωρολογούμενα καὶ καταλογάδην Ὑπόμνημα εἰς Ἡσίοδον. Οἰκουμένης περιήγησιν δι' ἐπῶν. ταῦτα δὲ εἶδρον καὶ ἐν Διονυσίῳ τῷ τὰ Λιδικὰ γράψαντι. πότερος οὖν αὐτῶν οὐκ οἶδα.

Διονύσιος, Σικελίας τύραννος. ἔγραψε τραγῳδίας, καὶ κωμῳδίας, καὶ ἱστορικά.

Ὅτι καὶ ἕτεροι ἐτυράνησαν· ἀλλ' ἡ τελευταία καὶ μεγίστη κάκωσις πάσαις ταῖς πόλεσιν ἢ Διονυσίου τυραννίς ἐγένετο.

Διονύσιος, υἱὸς τοῦ Σικελίας τυράννου, καὶ αὐτὸς τύραννος καὶ φιλόσοφος. Ἐπιστολάς, καὶ Περὶ τῶν ποιημάτων Ἐπιχάρμου.

Διονύσιος Μιλήσιος, ἱστορικός. Τὰ μετὰ Δαρεῖον ἐν βιβλίῳ ε'. Περιήγησιν οἰκουμένης. Περσικά, Ἰάδι διαλέκτῳ. Τρωικῶν βιβλία γ'. Μυθικά, Κύκλον ἱστορικὸν ἐν βιβλίῳ ζ'.

1. στρατιάν, Ἀργοναῦται] Eudocia rectius, συνέθηκε τὴν στρατιάν· Ἀργοναυτικά. Στρατιάν et στρατεῖαν saepius confunduntur a librariis: at Ἀργοναυτικά ob accus. praeced. στρατιάν Suidae est restituendum. A Schol. Apoll. Rhod. III, 200. citatur πρῶτον τῶν Ἀργοναυτικῶν, at non Mitylenaei, sed Milesii Dionys. Forsan leg. Μιτὺλ. pro Μιλήσ. Müller. in Reinesianis. Dandam Portus emendarat στρατεῖαν, recte. Expeditio quidem illustratur verbis Diodori III, 70. ab Hermanno comparatis, ubi certamen adversus Titanas institutum enarrat: διηρημένης δὲ τῆς δυνάμεως καὶ τῶν μὲν ἀνδρῶν στρατηγούντος Διονύσου, τῶν δὲ γυναικῶν τὴν ἡγεμονίαν ἐχούσης Ἀθηναίων, προσπειόντας μετὰ τῆς στρατιᾶς τοῖς Τιτάσι συνάψαι μάχην. Sed argumentum ex illo modicisque finibus circumscriptum a Dionysio pertractatum fuisse eo minus concesserim, quo planius constat vel per Diodori, pleraque Dionysii commenta repetentis, diligentiam, Bacchicam istam militiam ad unum et singularem Cycli locum pertinuisse, cuius gravissima capita sic designat Diod. III, 52. Διονυσίῳ τῷ συντεταγμένῳ τὰ περὶ τοῦ Ἀργοναυτῆς καὶ τὸν Διονύσου καὶ ἕτερα πολλὰ τῶν ἐν τοῖς παλαιότατοις χρόνοις πραγθέντων. Hic enim Mitylennaeus quin Cyclum mythicum, infra v. Διονύσιος Μιλήσιος exhibitum, condiderit nos minime dubitamus (v. Comment. de Dionys. p. 491.) assentiente Welckero der ep. Cyclos p. 75. sqq., nec Lobeckii Aglaoph. p. 990. sqq. variis dubitationibus quicquam inesse videmus quod contrariam in partem inclinet. Itaque Suidae scripturam apparet mendis laborare, profectis ut opinor ab verborum perturbatione: si quidem Μυθικά (nimirum πρὸς Παρμένοντα referemus ad poema Dionysii nisi fallor Corinthii περὶ Θρήνων sive Θρήνους) et Ἀργοναῦται et Στρατεῖα diversis titulis idem opus describunt. Accedit quod vanum est elogium ἐποποιός illud bis nulla probabilitate inculcatum. Fingamus igitur: Μυθικά, τὰ κατὰ τὴν Διονύσου καὶ Ἀθ. στρατεῖαν καὶ Ἀργοναῦται, ἐν β. ἔξ. Quippe favet aliquantum nominativus Ἀργοναῦται servatus A. B. E. Edd. ante Küsterum, qui Ἀργοναυτῆς tacite sumpsit a Porto. 4. Περιήγησιν] Hoc opus citat Stephanus v. Χρυσόπολις. Küst. Ἀνάπλου Thrac. Bospori usus est Pet. Gillius s. Gyllius, sed Latine eolum et per particulas in describendo Bosporo. Reines. De quo splendida quam veriora iactavit L. Holstenius in Steph. p. 359. cautior tamen factus in epistola ad Peirescium, ed. Boiss. pp. 36. 46. et alibi. 8. Αἴτια] Plutarch. II. p. 761. huius meminit: ὡς ἐν τοῖς Αἰτίαις Διονύσιος ὁ ποιητὴς ἰστόρησε. Tourp. Vide nostram Comment. de Dionys. p. 495. 8. βιβλίῳ] βιβλίῳ V. Deinde βιβλίῳ τριῶν Eudocia, mox post Οἰκουμένης addens καὶ αὐτός. 9. Ὑπόμνημα εἰς Ἡσίοδον] Commentarios illos ab erudito poeta conscriptos esse fidem excedit. Eos tamen licet ad Thracem vel alium quempiam de Dionysiorum grege transferre, malim tamen Dionysio Teuioni vindicare, de quo dixit Maius in Fronton. p. 94. 11. Διονυσίῳ τῷ τὰ Λιδικὰ γρ.] Eustathius in Epistola ad Ioannem Ducam [p. 81.] τῶν Λιδικῶν auctorem facit Dionysium illum, cuius Περιήγησις hodie extat. Küst. Mire studiosi homines aestuarunt, qui triplici vice de Dionysio Periegete sive rumores sive coniecturas suas inculcarunt. Eudocia quidem ignorat illa ταῦτα δὲ εἶδρον — οὐκ οἶδα, quorum sententia huc redire videtur, ut operum poetorum aliquam extitisse notitiam vel tabulam opinemur, qualem etiamnum interpretes Dionysii servant, ubi poemata modo enumerata cum Lithicis consociarentur. Hinc titubatio est subnata de Dionysio Periegesis et aliorum ut fingebant carminum conditore, possetne Lithicorum etiam auctoritatem tueri.
1. Διονύσιος, Σικελ.] Vid. Athen. IX. p. 401. et 404. VII. p. 279. De eius fortuna vid. Justin. I. 21. Conf. Cicero Tusc. V, 19. Off. II, 3. Ammian. Marcell. XIV, 11. Valer. Max. VI, 11. Reines. De huius poesi tragica vide Meinek. in Euphor. p. 163. sq. qui comoedias explosit merito. Cf. Tzetz. Chil. V, 178. sqq. 2. καὶ ἱστορικά. Ὅτι καὶ ἕτεροι ἐτυράνησαν· ἀλλ' ἡ καὶ μισθοφορικά καὶ ἕτερα. Ἐτυράνησαν. Ἀλλ' ἡ Ε. Περὶ Διονυσίου τοῦ τυράννου ζῆτι περὶ Φιλοξένου τοῦ διδυραμβοποιῶ ἐν τῷ Ἀπαγέ με εἰς τὰς λατομίας. A marg. Haec annotatio etiam in v. Τύραννος irrepsit. 4. πόλεσιν] πόλεσιν B. E. Mox τυραννικά B. 6. Διονύσιος, υἱὸς] Eudocia p. 136. 7. Ἐπιστολάς] Athen. VII. p. 279. et XII. p. 546. Reines. 9. Διονύσιος Μιλήσιος] Alius est Dionysius Milesius, cuius vitam describit Philostratus lib. I. de Vitt. Soph. Küst. Huius meminit in Ἐκαταίος. Ad extr. vid. Valesius in Socrat. H. E. III. p. 204, 2. [cf. in v. Νύμφαι] ubi vir egregius in errore versatur. Hemst. Add. Clinton. Fast. Hellen. II. p. 371. Nihil differt Eudocia p. 128. sq. Quae olim de hoc Dionysio conguessit Heynius in Apollodor. T. II. p. 354. seq., paene nullius sunt usus. Μιλήσιος om. Med. Τὰ μετὰ τοὺς μετὰ B. E. 11. Περσικά] Ex his Cicero Divin. I, 23. somnium Cyri de sole ante pedes viso narrat, nisi ibi est legendum Dinon, quem Corn. Nep. in Conone de rebus Persicis scripsisse tradit. Vid. Voss. de Hist. Gr. p. 375. Dionysium Milesium audivit in adolescentia Antiochus sophista, Philostr. de Vitt. Soph. II, 4. Reines. Persicorum non magis quam Rerum post Darium gestarum veteres habuerunt notitiam; quos libros perperam etiam insitivum illud Περιήγησιν οἰκουμένης (vide nos l. I. p. 491. sq.) distrahit. De scriptis autem argumenti fabularis supra dictum in v. Διονύσιος Μιτυληναῖος. 12. βιβλίῳ ζ'] βιβλίῳ ἔξ E.

fuit. scripsit Bacchi et Minervae expeditionem. Argonautica libris sex, oratione soluta. Mythica ad Parmenontem. Διονύσιος. Dionysius Byzantius, poeta epicus. Descriptionem navigationis per Bosporum. Threnos, poema refertum epicediis. Διονύσιος. Dionysius Corinthius, poeta epicus. scripsit Praecepta morum. Causarum librum unum. Meteorologica. item oratione soluta commentarium in Hesiodum. Orbis terrarum descriptionem versibus. haec autem repperi etiam apud Dionysium, qui Lithica scripsit. uter tamen horum sit auctor ignoro.

Διονύσιος. Dionysius, Sicillae tyrannus: scripsit tragoedias et comoedias et historica. † Quamvis autem alii multi fuerint tyranni, ultimam tamen et maximam vexationem ad omnes urbes attulit Dionysii tyrannis. Διονύσιος. Dionysius, filius Sicillae tyranni, et ipse tyrannus et philosophus. scripsit epistolas; et de poematis Epicharmi. Διονύσιος. Dionysius Milesius, historicus. scripsit Res post Darium gestas, quinque libris. Orbis descriptionem. Persica, Ionica dialecto. Aetnae Troianarum libros tres. Fabulas, Cycli historici libros se-

Διονύσιος Μουσωνίου, Ῥόδιος ἢ Σάμιος, ἱστορικός· ἦν δὲ καὶ ἱερεὺς τοῦ ἐκείσε ἱεροῦ τοῦ Ἑλλίου. Ἱστορίας τοπικὰς ἐν βιβλίοις ΞΞ. Οἰκονομίας περιήγησιν. Ἱστορίας παιδευτικῆς βιβλία Ι.

Ἐπολαμβάνω δὲ Διονύσιος ὁ Περιηγητὴς Βυζάντιος ἦν, διὰ τὸν ποταμὸν Ῥήβαν.

Διονύσιος Ἀλεξανδρείας· οὗ εὖρον ὑπόμνημα εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικὴν Σολομώντος, λίαν εὐφραδές.

Διονυσίων σκωμμάτων. Ποτὲ μὲν βάλλων καὶ σκώπτων τοῖς ἐκ Διονυσίων σκώμμασι. ἑορτὴ δὲ ἦν τὰ Διονύσια. — Ὅς λοξὰ βλέπων καὶ δεορκῶς ἄλλο μὲν ἔκευθε φρεσίν, ἄλλο δὲ ἔφασκεν· οὗ ἀρᾶς καὶ πικρίας καὶ δόλου τὸ στόμα ἔγμεν· ὃν ἐν-

δίκῳς ἢ δίκη δικάσασα κατεδίκασεν· ὃς κατὰ τὸν Ποιητὴν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης ἐτύγγανεν ὦν. ἄλλ' ἐς κόρακας βέβληται, καὶ οἴχεται ἄιστος, ἄπυστος, γυγλύμου πολυστροφώτερος ἐν τοῖς πρακτέοις ἀποδεικνύμενος. ἐρῆσθω, οἰχέσθω, μηδ' ἐν περιδείπνῳ ἐπαινεθῶμενος, ὁ τριςβδέλυρος, καὶ κυκῶν καὶ φύρδην καὶ μίγδην ποιῶν ἅπαντα, τὸ Κυκλώπειον τέρας, ὁ εἰδεχθῆς καὶ ἐμβρόντης, καὶ πλουτίνδην ἤρημένος βιώναι, θεοῦ ὅπιν οὐκ ἀλέγων, οὐδὲ κατεπτηγῶς Ἀδράστιαν ἄφρυκτον· ὁ βωμολοχεύων ἀεὶ καὶ πέρπερα γλισχρευόμενος· ὁ κυνῶν κύντερος καὶ δαιμόνων ἀργαλεύτερος.

Διονυσόδωρος. ὄνομα κύριον.

Διόνυσος, ὁ Σεμέλης υἱός. παρὰ τὸ διανύειν

1. Διονύσιος Μουσωνίου usque ad βιβλία ΞΞ om. B. usque ad περιήγησιν om. E. ἢ Σάμιος] Eustathius in Epistola ante laudata huc Dionysio etiam tribuit Βασσαρικά: de quibus Suidas hic tacet. Küst. Huius Dionysii fortasse sunt in Laert. Thal. I. 38. Κρητικά, ita enim lego pro Κρητικοῖς, quia scripsit historias locorum. Reines. Probabilius fuerit de somniorum coniectatione cum exposuisse: v. nos de Dionys. p. 495. 2. τοῦ ἐκείσε] τοῦ om. A. Ceterum ἦν δὲ... τοῦ Ἑλλίου om. Eudocia p. 129. 3. Ἱστορίας] ἱστορικά V. Sed τοπικὰς non adducor ut sincerum habeam: cuius loco desiderabam συμποτικὰς. Interim contulisse iuvabit Diogen. VII, 35. βιβλία ΞΞ] ἐν βιβλίοις ΞΞ A. V. 4. Ἱστορίας παιδευτικῆς] Eudocia Ἱστορίαν παιδευτικῆς, quod Müllero placuisse mireris. 5. Ἐπολαμβάνω δὲ Διονύσιος ὁ Περ.] Haec alieno loco posita sunt, et referri debent ad v. Διονύσιος Βυζάντιος. Küst. Is delinde: „Cum Rhebas Bithyniae fluvius fuerit, ut ex antiquis geographis constat, pro Βυζάντιος hic apud Suidam legendum videtur Βιδυνός: ut iam olim etiam monuit Vossius de Hist. Gr. lib. II. c. 3. quem consule.” Ignorat istam quoque laciniam Eudocia. Vide nostram commentationem de Dionysio p. 497. 6. διὰ] καὶ διὰ E. 7. Διονύσιος, ΞΞ Ἀλεξ.] De hoc Dionysio vide Hieronymum in Catalogo. Küst. Eusebius Eccles. Hist. lib. VII. passim. Τουρ. MS. ΞΞ om. A. E. *V. οὗ εὖρον] οὗτος εὖρον A. Commentarium hunc inchoasse tantum Dionysium, non autem perfecisse, liquere videtur ex Euseb. Hist. Eccl. VII, 26. et Hieronymo de V. I. c. 69. Vid. Lardner. T. III. p. 95. Gaisf. 8. Σολομώντος] Σολομώντος A. 10. Ποτὲ μὲν βάλλων] Fragmentum hoc excerptum est ex Synesii Dione, ut monuimus etiam supra v. Βάλλων, ubi hic ipse locus auctior legitur. Küst. 12. τὰ Διονύσια] Addunt V. (ap. Gron. p. 112. qui enotavit τὰ Διονύσια ἦν) C. ἦν ἦγον οἱ Ναυπάκτοι (sic)· εἰρήνης δὲ οὐσης ἐτελείτο. Vid. supra v. Διονύσια. Ὅς λοξὰ] Haec pigmentorum cougeries optime videtur Aelianum decere, quem licebit nisi fallor etiam alia quadam via indagare. Scilicet iure dubitabimus, quo vinculo hoc exemplum cum glossae praescriptione copuletur. Nam si quis arbitretur farraginem conviciorum quasi sub locum communem Διονυσίων σκωμμάτων esse vocatam, nae ille argutius quam probabilis responderit. Nos quicquid istuc ornamentorum adest, id ex descriptione Dionysii mercatoris, quam Aelianus tradidit explicare, putamus delibatum: ut fragmentum, si vera coniectamus, ad superiorem locum debuerit transferri. 13. ἐκευθε] οὐκ εὖθε A. οὗ ἀρᾶς — κατεδίκασεν om. V. C.

1. τὸν Ποιητὴν] II. σ. 104. 2. ἐτύγγανεν ὦν] ὦν ἐτύγγανεν V. C. Mox οἴχεται καὶ βέβληται C. 3. ἄπυστος] ἀπίστος A. Mox ὁ sequitur ante γυγλύμου, ubi γυγλύμου E. 4. ἐν τοῖς πρακτέοις] Miror tam exilem dictionem in tantis sophisticae disciplinae pigmentis collocari potuisse. Nam quod extat in v. Διοκλητιανός, ἐν ταῖς τῶν πρακτέων ἐπιβολαῖς, id diversum orationis colore spirat. Hermannus suspicabatur ἐν τοῖς πρακτέοις. Interim appellare licet Menandrum ἀληθῆ τε καὶ πρακτικά Exc. Legatt. p. 300. cuius sententia sefellit interpretem. 5. ἐρῆσθω] ἐρῆσθω A. Praeterea desideramus particulam ad membrorum iuncturam. μηδ' ἐν περιδείπνῳ] Sic recte habent 2 MSS. Pariss. At priores editt. male μηδὲ περι δείπνου. Küst. Alludit scriptor ad protervium infra positum Οὐκ ἐπαινεθείης οὐδ' ἐν περιδείπνῳ. 7. ἅπαντα ποιῶν] ποιῶν ἅπαντα A. V. C. 8. εἰδεχθῆς] εἰδεχθῆς V. 9. θεοῦ] θεῶν C. Vide II. π'. 388. 10. κατεπτηγῶς] καταπτηγῶς B. E. κατεπτηγῶς V. C. 11. Διονυσόδωρος] Cuius meminit Plato in Euthydemo et Athen. XI. p. 596. Dionysodorus Thurius ad logicam partem delatus est, Sext. Empir. adv. Mathem. 6. Dionys. mathematicus Amisi filius ὁμώνυμος τῷ Ἴωνι γεωμέτρῳ Strabo XII. p. 548. et Plin. II, 109. Dionys. Boeotus, cf. Voss. de Hist. Gr. p. 414. Dionysodorum, quod epp. Ptolemaei Lagi collegerit, nominat Lucian. in Ὑπερπαισματος c. 10. eum etiam cen rhetorem introducit in convivio ceu sibi notum cum aliis sui temporis philosophis. Reines. Dionysodorus Alexandr. laudatur etiam in Homer. Schol. Marlian. Vid. Villosoni Anecd. T. II. p. 184. Müller. Admonens etiam Dionysodori, quem de Cabiris scripsisse tradit Schol. Apollontii. Gaisfordus addit Menag. in Laert. IV, 22. 14. παρὰ τὸ διανύειν] Locus hic ad somniorum interpretationem pertinet, ut patet ex Artemidoro, apud quem lib. II. cap. 42. (37.) p. 134. ubi de Baccho agitur, inter alia sic legitur: Ἀγαθὸν δὲ καὶ τοῖς ἐν περιστάσει τινὶ οὐσι. πᾶσαν γὰρ καὶ ἀπαλλαγὴν τῶν θειῶν σημαίνει, δι' αὐτὸ τὸ ὄνομα· ἔστι γὰρ διήνυσος· παρὰ τὸ διανύειν ἕκαστα· τοῖς δὲ τὸν ἀβρὸν βίον ζῶσι, καὶ μάλιστα παῖσι, ταραχὰς — σημαίνει. Hinc Suidas sua descripsit: quamvis sensum et verba Artemidori turbaverit et corruerit. Küst.

ptem. Διονύσιος. Dionysius, Musonii F. Rhodius vel Samius, historicus: qui sacerdos in patria fuit templi Solis, scripsit locorum historias libris sex. Orbis descriptionem. Historicae institutionis libros decem. Existimo Dionysium, qui orbem descripsit, Byzantium fuisse, propter fluvium Rhebam. Διονύσιος. Dionysius Alexandrinus: cuius inveni commentarium valde disertum in Ecclesiasten Solomonis. Διονυσίων σκωμμάτων. Modo conviciis et diceriis de Bacchanalibus incessens. Bacchanalia autem festum erat. Qui torum cernens aliud in ore promptum, aliud in pectore clausum habebat: cuius os imprecationibus et acerbitate et dolo plenum erat; quem ipsa lu-

stitia iusto iudicio condemnavit; qui, secundum Poetam, inutile terrae pondus erat. sed in malam rem abiit et obscura prorpsus morte periit: qui in rebus gerendis cardine versatiliior fuit. valeat, pereat, impurissimus homo, ne in silicernio quidem laudandus: qui omnia miscuit, confudit, turbavit; Cyclopicum monstrum; homo turpi vultu praeditus et stupidus; qui vitae genus divitiis abundans est sectatus, dei vindictam non curans, neque reformidans inevitabilem Adrastiam; semper scurram agens, et futilia sordide iactans, canibus impudentior, daemonibus saevior. Διονυσόδωρος. Nomen proprium. Διόνυσος. Bacchus, Semelae filius. dictus quod

ἐκάστοις τὸν ἄγριον βίον ζῶσιν. ἢ παρὰ τὸ διανύειν ἕκαστα τοῖς τὸν ἄγριον βίον ζῶσι.

Δι' ὄξειας δραμεῖν. ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων. ὄξειαν γὰρ λέγουσι τὴν λόγχην.

Διοπετέες. ἐξ οὐρανοῦ κατερχόμενοι.

Ὅτι οἱ παρ' Ἑλλήσι τὰ ξόανα κατασκευάζοντες, φόβον ἐμποιῆσαι βουλόμενοι τοῖς ὄρωσιν, ἔφασκον ὅτι τὸ ἀγαλμα ἐξ οὐρανοῦ παρὰ τοῦ Διὸς ἐπέμφθη καὶ κατέπη, κρεῖττον ὑπάρχον πάσης ἀνθρωπίνης χειρὸς καὶ ἀνάλωτον. ὄθεν καὶ διοπετέες αὐτὸ καὶ 10 οὐράνιον βρέτας ἐκάλουν, παρὰ τὸ βροτῶ ἰοικέται. ὅπερ οὐχ οὕτως ἦν· ἀλλὰ τοὺς ἀγαματοποιούς ἢ ἀποκτείνοντες ἢ φυγαδεύοντες, ἵνα μηδένες εἰπεῖν ἔχοιεν ὅτι χειροποίητόν ἐστι τὸ ξόanon, φήμην πλάσαντες ἐν ταῖς ἀκοαῖς τῶν πεφρακισμένων ἠφίσαν, 15 ἦτις καὶ τὴν Ἐφεσίων ἐπλάνα πόλιν. ὅτι δὲ ἀληθές

ἔστι τοῦτο, μαρτυρεῖ τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γενόμενον.

Πτολεμαῖος γὰρ συναγαγὼν τεχνίτας, ὥστε τὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἀνδριάντα ποιῆσαι, μετὰ τὸ ἔργον βόθρον μέγαν ὀρύξας, καὶ τὸν δόλον κρύψας, ἐκέλευσε τοὺς τεχνίτας ἐν αὐτῷ δειπνῆσαι· οὐτινές 5 δὲ δειπνοῦντες ἐκεῖσε κατεχώσθησαν καὶ ἀπέθανον, ἄξιον μισθὸν τῆς κακουργίας κομισάμενοι.

Διοπεΐθης. ὄνομα κύριον. καὶ κλίνεται εἰς οὐς.

Διοπομπεῖσθαι. ἀποτροπιάζεσθαι καὶ ἀποκαθαίρεσθαι. καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι.

Δίοπος. ὁ διέπων καὶ ἐποπτεύων, ὁ τῆς νεὸς ἐπιμελητής. Καὶ Δίοποι, οἱ βασιλεῖς. παρὰ τὸ διοπεῖν ἢ διοπτεῦειν.

Διοπτέωσων. διοψόμενος, κατασκοπήσων.

Διοπτῆρα. κατασκοπον, οἰκονόμον. Διο-

1. ἢ παρὰ τὸ διανοεῖν ἕκαστα τ.] Haec nihil aliud sunt, quam interpretationis praecedentis diversa lectio. Küst. Nimirum oportuit etiam διανύειν reponi cum B. V. C. E. Itaque spectabat additamentum istud, ut corrigeretur praegressum ἐκάστος. 3. Δι' ὄξειας δρα.] Eadem Zenobius III, 13. et Diogenian. IV, 16. quae infra repetuntur sub v. ὄξεια. Quem Gaisfordus attulit Kühnius in Polluc. V, 20. nihil tractat nisi vocem ὄξεια. 6. Οἱ παρ' Ἑλλήσι τὰ ξόανα κατασκ.] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Isidori Pelus. lib. IV. Epist. 207. apud quem tamen locus hic plenior sic legitur: Οἱ παρ' Ἑλλήσι τὰ ξόανα κατασκευάζοντες, φόβον ἐμποιῆσαι τοῖς ὄρωσι βουλόμενοι, ἔφασκον ὅτι ἐξ οὐρανοῦ παρὰ τοῦ Διὸς ἐπέμφθη ἢ κατέπη, κρεῖττον ἀπάσης ἀνθρωπίνης χειρὸς. διὸ καὶ Διοπετέες αὐτὰ καὶ οὐράνιον βρέτας προσηγόρευον. βρέτας δὲ παρὰ τὸ βροτῶ ἰοικέται. τὸ γὰρ οὐ τοιοῦτον ἦν· ἀλλὰ τοὺς ἀγαματοποιούς ἢ φυγαδεύοντες ἢ ἀποκτείνοντες, ἵνα μηδένες εἰπεῖν ἔχοι, ὅτι χειροποίητόν ἐστι τὸ ξόanon, ταύτην τὴν φήμην πλανᾶσθαι ἐν ταῖς ἀκοαῖς τῶν ἀνθρώπων ἠφίσαν· ἦτις καὶ τὴν Ἐφεσίων ἀπλάνα πόλιν. διὸ καὶ ὁ γραμματεὺς αὐτῶν τοῦτο αὐτοῖς ἔφη. τινὲς μὲν οὖν φασιν ὅτι περὶ τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἀγαλματος εἴρηται, τουτέστι τῆς μεγάλης Ἀρτέμιδος. ὅτι δὲ ἀληθές ἐστι τὸ ἢ ἀποκτενεσθαι τοὺς ἀγαματοποιούς ἢ φυγαδεύεσθαι, μαρτυρεῖ τὸ χθές καὶ πρῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆ πρὸς Αἴγυπτον γεγενημένον· Πτολεμαῖος γὰρ συναγαγόντος τεχνίτας, ὥστε τὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἀνδριάντα δημιουργῆσαι, μετὰ τὸ ἔργον βόθρον μέγαν κελεύσας ὀρυγῆναι, καὶ στιβάδα μηχανησάμενος, καὶ κρύψας τὸν δόλον, ἐκέλευσεν αὐτοὺς δειπνεῖν. οἱ δὲ δειπνοῦντες εἰς τὸ χάσμα ἐκεῖνο κατενεχθέντες ἀπέθανον, δικαίαν, ὡς γέ μοι δοκεῖ, δίκην δεδωκότες, ὅτι πλάττειν ἐπεχείρουσεν ξόανα πρὸς ἀπάτην τῶν ἐντευξομένων. ὁμοῦ δ' ἐκεῖνος βουλόμενος ἐποπτεῖν τοὺς τεχνίτας, ἵνα ἀχειροποίητος δοξῆσθε μαζόμενος θεός, ὃν καὶ ἀχειρομάντων κέκληκε, τοῦτο δέδρακε. Locus est insignis et lectu dignus. Vide etiam Photium in Bibliotheca cod. CCXV. Küst. Isidori locum indicavit Reinesius. Ὅτι Gaisf. cum *V. 8. ἀγαλμα] ἀγαλμα ἐξ οὐρανοῦ A. 9. ὑπάρχον] ὑπάρχων Med. 10. καὶ ἀναλώματος] καὶ ἀνάλωτον A. et Chronicon MS. apud Reinesium, ubi eadem legitur; καὶ ἀνάλωτος Med. Vulg. dedit editor Basiliensis. Sed ignorant ea B. V. E. C. neque agnoscit Isidorus. 12. τοῦτο δὲ οὕτως ἐκήρυττον] ὅπερ οὐχ οὕτως ἦν ἢ περὶ τῶν ἀγαλμάτων ματαία καὶ πεπλανημένη δόξα· ἀλλὰ A. ἢ ἀποκτείνοντες] ἢ om. C. *V. 13. μὴ λέγοιεν] μηδένες εἰπεῖν ἔχοιεν A. 14. χειροποίητον] χειροποίητόν ἐστιν A. φήμην] καὶ φήμην V. C. 16. καὶ τὴν] τὴν om. B. E.
1. καὶ μαρτυρεῖ τοῦτο τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀγαλμα] ὅτι δὲ ἀληθές ἐστιν τοῦτο, μαρτυρεῖ τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γενόμενον A. 2. Πτολεμαῖος γὰρ] ὁ γὰρ Πτολεμαῖος *V. C. ὅταν Πτολεμαῖος V. 3. βόθρον] βάθρον C. 6. καὶ ἀπέθανον om. V. C. 7. μισθὸν] μισθὸν τῆς κακουργίας A. 8. Διοπεΐθης] Diopithes Locus, praestigiator, Athen. I. p. 20. Διοπεΐθης Κηφισιεύς, pater Menandri comici, Apollod. in Chron. Gell. XVII, 4. Vid. v. Μένανδρος Ἀθην. Reines. Accedat Diopithes vates ab Aristophane irrisus. κύριον] ὄνομα κύριον dedi cum A. qui addit Ἀθηναῖος post οὐς. Sequebantur haec: Ἀλλανός περὶ Διοπεΐθους· Οὗτος νόμον εἰσάγει, τὸν ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἐν Πειραιεῖ μείναντα τοῦτον τεθνάναι. οὗτος οὖν ὠψίσθη ποτὲ ἄκων, καὶ κατέμεινεν ἐν τῷ Πειραιεῖ· καὶ αὐτὸν οἱ ἔχθροί εἰς δίκην ὑπαγοῦσι. Eiecimur cum A. V. interpolationem ex v. Γοργόνη ductam: cuius pars redit infra sub v. Ὠψίσθη. 10. Διοπομπεῖσθαι] Διοπόμπος Schol. Pind. p. 472. Tourp. MS. Verbum posuerunt Phrynichus Seg. p. 7, 15. Hesychius et Zon. p. 552. Vid. supra v. Ἀποδιοπομπεῖσθαι. 11. ἀποδιοπομπεῖσθαι] ἀποδιοπομπεῖσθαι C. *V. et inter versus E. 12. Δίοπος] Vid. Harpocrat. v. Διοπέων et Blomfieldi Gloss. in Aeschyli Perss. 44. item Brancnius in Eurip. Hipp. Vel. fr. XV. 14. διοπεῖν] Verbum nihili. Reponendum διέπειν cum Etymologicis. 15. Διοπτέωσων] II. x'. 451. κατασκοπήσων] κατασκοπήσας C. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite sequitur emendationem Porti. 16. Διοπτῆρα] II. x'. 562.

hominibus agrestem vitam viventibus omnia expedit. Δι' ὄξειας δραμεῖν. Per hastae cuspidem currere. de iis qui periclitantur. ὄξειαν enim vocant hastae cuspidem. Διοπετέες. De coelo lapsum. Qui apud Graecos simulacra conficiebant, terrorem hominibus ea spectantibus incutere volentes, dicebant simulacrum ab Iove demissum, et omni humano artificio sumptuque praestantius de coelo devolasse. quamobrem id et ab Iove de-lapsum et coeleste simulacrum vocabant: quod homini simile esset. id autem secus se habebat: immo statuariis vel occisis vel in exilium pulsus, ne simulacrum illud manu factum esse dicerent, famam confictam spargebant per aures hominum falsis rumoribus

deceptorum: quae ipsam Ephesiorum urbem sefellit. eius autem rei argumentum est id quod accidit Alexandriae. Ptolemaeus enim artificibus ad conficiendam Dianae statuam convocatis, opere iam perfecto magnam fossam fieri iussit, doloque occultato artifices in illo loco coenare iussit: qui coenantes illic ruina oppressi perierunt, dignam mercedem reportantes. Διοπεΐθης. Nomen proprium. declinatur Διοπεΐθους. Διοπομπεῖσθαι. Averruncare et expiari. idem ἀποδιοπομπεῖσθαι. Δίοπος. Administrator, inspector, curator navis. et Δίοποι, reges: ab verbo διέπειν vel διοπτεῖν. Διοπτέωσων. Inspecturus, exploraturus. Διοπτῆρα. Speculatorem, dispensatorem.

πτῆρα καὶ μηχανικὸν τι ὄργανον, δι' οὗ ἑτοιμάζοντο ὕψος ἐπάλλεων. ἢ διόπτρα.

Διοπτῆρες. οἱ ἐπιτηρηταί, οἱ προφύλακες. Καταχεομένου τοῦ ἐξ ἐπιτεχνήσεως ὄμβρου τῶν Ἀβάρων, καὶ συναφοῦς ὄντος τοῦ ἀέρος, καὶ ἐσέτι 5 σκοτώδους, οὐχ οἴοιτε ἐγένοντο οἱ διοπτῆρες διαγῶναι ἐπιόντας τοὺς δυσμενεῖς.

Διόπτῃς.

Ἔ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῆ. ταυτὰ φησιν, ἐπειδὴ πολὺτρητα ἦν τὰ ῥάκη, δι' ὧν 10 ἦν πάντα ἐπισκοπήσαι. ἀντὶ τοῦ παντεπόπτα.

Διόπτρα. μηχανικὸν τεχνούργημα, δι' οὗ οἱ γεωμέτραι ἀπηκρίβουν τὴν τῶν ἐπάλλεων ἐκ διαστήματος ἀναμέτρησιν. Πισίδης·

Ταῦτα πρὸ πολλοῦ τῇ διόπτρᾳ σου βλέπεις. 15

[Διορθοῦμαι. αἰτιατικῆ.]

Διορίζω. δοτικῆ. Διορῶ δὲ αἰτιατικῆ.]

Διορία. προθεσμία. εἰ δὲ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου, καιρὸν δηλοῖ, διωρία γραφόμενον.

Διορίσχος.

Διοριστέον. διαχωριστέον.

Διορυγή. ἢ ὄρυξις. [διῶρυξ δὲ διῶρυγος.]

Δίος. ὄνομα μηνὸς παρὰ Μακεδόσιν. ὁ ἐνδοξος. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα τόπου.

Διδὸς ἄνθος. φυτόν ἀκανθῶδες.

Διδὸς ἐγκέφαλος. τὸ κάλλιστον βρώμα. οὕτω λέγουσιν οἱ Πέρσαι ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούτων. ἢ βασιλέως ἐγκέφαλος.

Διοσημεία. θεομηγία. Παρῆσαν δὲ οἱ χίλιοι Σκύθαι, πάσης ὀξύτεροι διοσημείας, ἤτοι ἀστραπῆς ἢ πρησιτῆρος ἢ κεραυνοῦ ἢ σκηπτοῦ ἢ διάττοτος ἀστέρος. ἢ διοσημεία ἐστὶν ὁ παρὰ καιρὸν χειμῶν. Ἀριστοφάνης·

Διοσημεία ἐστὶ· καὶ ῥανὶς βέβληκέ με.

Τοῦς Θορῆκας ἀπιέναι, παρῆσαι δ' εἰς ἔννη· οἱ γὰρ πρυτάνεις λύνουσι τὴν ἐκκλησίαν.

ἐπὶ τῶν ἀναβαλλομένων. παρεφυλάττοντο δὲ Ἀθηναῖοι τὰς διοσημείας, καὶ διέλυον τὰς ἐκκλησίας διοσημείας γενομένης, ἢ ἄλλο τι μέλλοντες ἀνείν.

20 Καὶ Εὐνάπιός φησι περὶ Καρίνου τοῦ βασιλέως·

1. μηχανικὸν τι] τι om. V. C. δι' οὗ] δι' ὃ B. V. E. δι' οὗ Zon. p. 508. δι' οὗ dedit Kusterus, praecuntibus Porto et H. Steph. Thes. T. II. p. 1384. F. δι' οὗ — διόπτρα om. C. 2. τὸ ὕψος τῶν] εἶδος B. E. τὸ om. V. Med. Contra τῶν ἐπάλλεων τὸ ὕψος Zonaras. τῶν ἐπάλλεων] τῶν om. etiam A. V. Med. Quod sublicitur ἢ διόπτρα demonstrat errorem eius, qui διοπτῆρα posuerat, animadversum fuisse et correctum. 3. Διοπτῆρες] V. Ὑποκαθέζεσθαι. Tour. MS. Accedat Menander hist. p. 301. cui hoc quoque fragmentum licebit vindicare. οἱ ἐπιτηρ.] οἱ οἰκονόμοι praemisit Zonaras. 4. Καταχεομένου *V. τοῦ] Malim τότε. 6. διαγῶναι] ἐπιγῶναι B. E. 9. Ἔ Ζεῦ] Aristoph. Acharn. 410. (434.) a culus Scholiiis absunt novissima ἀντὶ τοῦ παντ. κατόπτα] κακόπτα Edd. ante Küst. 11. παντεπόπτης habet etiam Zon. p. 508. 10. Διόπτρα] Zon. p. 521. Διόπτα *V. Vide supra v. Διοπτῆρα. 14. Πισίδης] Fragm. Foggin. 71. 16. 17. Glossas ipsa serie parum congruas recte deleuit Kusterus. 18. Διορία] Διορία A. Vid. Hesychius, Zon. p. 521. et Herod. Epimer. p. 268. Küst. in v. Διορία et Lobeck. in Phrynich. p. 26. 20. Διορίσχος] Servat *V. Corruptio glossae pro Δορίσχος vel (quod probabilius) Δοριμῶς, Porto iudice.

2. διῶρυξ et seqq. om. V. C. firmat Herod. Epimer. p. 205. Interim notavi. Sed post διῶρυγος exprunxi καὶ διορυγυμένος cum A. nec potest dubitari quin glossa repetita sit ex inferiore v. Διῶρυξ. Horum loco E. καὶ διῶρυγα μέ. ὁ δὲ ξινοφῶν διῶρυγα φησι. 3. Glossae congeries ex incertis observationibus subnata, quam ex librorum vestigiis purgavimus, adhuc his nominibus edi solitam: Δίος ὄνομα μηνὸς π. Μακεδόσιν. ὁ νέος δὲ καὶ (poterat saltem καὶ optari) ὁ ἐνδοξος. ἢ κλητικῆ ὦ διε. σημαίνει δὲ κτλ. Ubi ὄνομα — δὲ καὶ om. V. C. ὁ νέος δὲ καὶ om. A. καὶ ὁ νέος καὶ ἐνθ. habet E. ἢ κλητικῆ et seqq. om. C. *V. 4. ὄνομα τόπου] Significat τὸ Δίον: vide vel Polyb. V. 9. 5. Διδὸς ἄνθος] Vide Bodaeum a Stapel in Theophr. Hist. Plant. lib. VI. p. 667. Küst. Item Hesychium. 6. Διδὸς ἐγκέφαλος] Vid. Clearchus Athenaei XII. p. 514. E. Zenob. III. 41. Gaisf. Adde Schottum in Zenobium et intpp. Appuleii Apolog. p. 489. 7. ἢ βασιλέως ἐγκέφαλος recte post βρώμα collocavit Arsenius p. 182. 9. Διοσημεία] Unus MS. Paris. habet διοσημεία, per τι. Küst. Διοσημεία scripsi cum A. V. C. de quo v. Hassium in Lyd. de Ost. p. 291. Item edebatur διοσημείας. θεομηγία] Unus MS. Paris. θεοσημεία. Küst. Sic B. Θεομηγία Edd. ante Küst. Correxerunt Rittersh. in Porphy. vit. Pythag. s. 25. Iungerm. in Polluc. VIII. 124. Gaisf. Addit Hemsterhusius exemplum v. Ἀθύτους. δὲ οἱ] Opīnor δὲ οἱ. διςχίλιοι] χίλιοι reposui cum A. V. C. 11. πρησιτῆρος] στρησιτῆρος *V. 12. διοσημεία] διοσημεία dedi cum V. C. 13. Ἀριστοφάνης] Acharn. 171 — 73. Seqq. om. V. C. 19. διοσημείας] Θεοσημείας A. διοσημείας reponendum etiam in v. Καρίνος. τοῦ Διδὸς ἡμέρας Schol. Aristoph. 20. Εὐνάπιος] Fr. 4. Ed. Nieb. p. 100.

Διοπτῆρ etiam, vel διόπτρα, erat mechanicum quoddam instrumentum, cuius ope propugnaculorum altitudinem aestimabant. Διοπτῆρες. Speculatores, excubiteres. Cum autem imber facticius in Avaras effunderetur, et aer nubilosus esset et admodum tenebrosus, excubitores hostes adventantes dignoscere non potuerunt. Διόπτῃς. O Iuppiter, qui omnia inspicis et despicias. haec ideo dicit, quod vestes erant lacerae et foraminibus plenae, per quae omnia cernere licebat. διόπτα igitur quasi omnituens. Διόπτρα. Instrumentum mechanicum, cuius ope geometrae ex intervallo propugnaculorum dimensionem aestimabant. Pisides: Haec multo ante dioptra tua cernis. Διορία. Dies praestitutus. si per ὦ scribatur, διωρία, significat temporis dilationem. Διορίσχος. Διοριστέον. Distinguendum. Διορυγή.

Fossio. [διῶρυξ vero, per ὦ.] Δίος. Nomen mensis apud Macedones. item illustris. significat etiam uomen loci. Διδὸς ἄνθος. Planta spinosa. Διδὸς ἐγκέφαλος. Cibis fuit lautissimus. proverbio hoc Persae utuntur de iis qui delicate vivunt, dicebatur etiam Regis cerebrum. Διοσημεία. Ostentum. Aderant autem illi mille Scythae, omni velociore tempestate vel fulgure vel fulmine vel emicante stella. vel διοσημεία est tempestas insolita. Aristophanes: Tempestas mala ingruit, et iam gutta me percussit. Thraeces abire iubemus, et adesse tricesimo die mensis. Prytanes enim concionem dimittunt. dicitur de iis qui rem in aliud tempus reiiciunt. Athenienses enim observabant ostenta, et conciones dimittebant, vel si quid aliud agere decrevisset, cum ostentum ipsis apparuisset. et Eunapius de Carino Imperatore:

Καὶ πάντα ἦν αὐτοῦ βαρύτερα διοσημείας, καὶ ἐλύττα ἐν μέσοις τοῖς ὑπηκόοις.

Δίοςκορίδης Ἀναζαρβεὺς, ἰατρός, ὁ ἐπικληθεὶς Φακάς, διὰ τοὺς ἐπὶ τῆς ὄψεως φακούς. συνῆν δὲ Κλεοπάτρα ἐπὶ Ἀντωνίου. καὶ γέγραπται αὐτῷ βιβλία κ' τὰ πάντα ἰατρικὰ περιβόητα.

Δίος Κόρινθος. ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων παροιμία. ἐρρέθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην. Μεγαρεῖς ὑπακούοντες Κορινθίοις ἐβαροῦντο τοῖς ἐπιτάγμασι, καὶ φανεροὶ θυσανασχετοῦντες ἦσαν ἐπὶ τούτῳ. Κορινθίων δὲ πρέσβεις ἦλθον εἰς τὰ Μέγαρα, καὶ τοῦ δήμου μὴ προσέχοντος αὐτοῖς, ἀναγκαστὸν ἔβωον. Οὐκ ἀνέξεται ταῦτα ὁ Δίος Κόρινθος. φασὶν οὖν τοὺς Μεγαρεῖς ἐκβάλλοντας αὐτοὺς παῖσιν, καὶ λέγειν, Παῖε τὸν Δίος Κόρινθον.

Δίοςκόριος, Μυραῖος, γραμματικός, ὑπαρ-

χος πόλεως καὶ πραιτωρίων· ὁ διδάξας τὰς θυματέρας Λέοντος τοῦ βασιλέως ἐν Βυζαντίῳ.

Δίοςκουροὶ. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης. Διλιανός. Καὶ μέντοι καὶ Δίοςκούρων ἦν ἀγάλματα δύο· νεανία μεγάλοι, γυμνοὶ τὰς παρεῖας ἐκάτεροι, ὅμοιοι τὸ εἶδος, καὶ χλαμύδας ἔχοντες ἐπὶ τῶν ὤμων ἐφημμένην ἑκατέραν· καὶ ξίφη ἔφερον τῶν χλαμύδων ἠρτημένα, καὶ λόγχας εἶχον παραστώσας, ἐν αἷς ἤρειδοντο, ὁ μὲν κατὰ δέξιάν, ὁ δὲ κατὰ λαίαν.

Δίος κώδιον. οὗ τὸ ἱερεῖον Διὶ τέθνται. θύουσι τε τῷ τε Μειλιχίῳ καὶ τῷ Κτησίῳ Διί. τὰ δὲ κώδια τούτων φυλάσσοισι, Δία προσαγορεύοντες. χρῶνται δ' αὐτοῖς οἱ τε Σκιροφορίων τὴν πομπὴν στέλλοντες καὶ ὁ δοδοῦχος ἐν Ἐλευσίῳ· καὶ ἄλλοι τινὲς πρὸς τοὺς καθαρμούς ὑποστορνύντες αὐτὰ τοῖς ποσὶ τῶν ἐναγῶν.

Δίοςμος. ἡ διαπορθμεντικὴ δύναμις τῶνος

1. Καὶ πάντα ἦν] Locus hic multo auctior legitur infra v. Καρίνος. Küst. 3. Δίοςκορίδης Ἀναζ.] De variis huius nominis scriptoribus vide Ionsium de Scriptor. Hist. Phil. lib. II. c. 6. Omsit autem Dioscoridem quendam, quem ἐν σταδμοῖς καὶ μέτροις citat Tzetzes Chil. XIII. c. 479. Küst. Eustach. in Erotiani Lex. Hippocr. Prooem. p. 8. sqq. ed. Franz. et Clist. F. H. III. p. 548. laudat Galsf. Δίοςκορίδης A. B. *V. cum Eudocia p. 129. quae verbis uberioribus eadem tradit. Suidas quidem, si abesset Ἀναζαρβεὺς, immunis foret criminum, quibus eum obruerunt critici. ὁ ἐπικληθεὶς Φακάς] Confundit hic Suidas duos Dioscorides. Anazarbensis enim Dioscorides, cuius hodie adhuc de Materia Medica et Alexipharmacis scripta extant, diversus erat ab eo, qui Φακάς cognominabatur, ut monuit etiam Ionsius loco laudato, quem consule. Küst. Adde Sprengelii praef. ad Dioscor. p. VIII. Repetebantur haec sub gl. Φακάς. 5. συνῆν δὲ Κλεοπάτρα ἐπὶ Ἀντ.] De aetate Dioscoridis Anazarbensis videndus est Marsilius Cagnatus Var. Observ. lib. II. c. 28. qui recte quidem contra Suidam ostendit, eum post Cleopatras et Antonii tempora vixisse; sed in eo non habet assentientes eruditos, quod eundem Plinio iuniorum faciat: cum vel paulo eo antiquior fuerit, ut existimat Salmasius in Exercitatt. Plin. vel saltem eodem quo ille tempore vixerit, ut contendit Ionsius loco ante laudato. Küst. γέγραπται] καὶ γέγραπται A. B. E. γέγραπται cum seqq. om. *V. Sub finem περι βοτανικῆς Parisinus ap. Brequignium p. 17. 8. Δίος Κόρινθος] Proverbium hoc fusiua enarrat Schol. Aristoph. Ran. 441. Küst. Adde Schol. Platon. p. 368. sq. Differt explicatio v. Ὁ Δίος Κόρινθος. 9. παροιμία] ἡ παροιμία E. ἐρρέθη Arsenius p. 162. 11. θυσανασχετοῦντες ἦσαν ἐπὶ τούτῳ. Κορινθίων δὲ] θυσανασχετοῦντες ἦσαν, ἐπὶ τούτῳ Κορινθίων πρέσβεις MS. 177. 12. Κορινθίων] καὶ Κορινθίων V. C. 13. προσέχοντος] Addita negatione οὐ προσέχοντος legendum esse sensus manifesto flagitat. Küst. οὐ inter versus habet E. Gaisfordus inseruit μὴ ex MS. 177. 15. φασὶν οὖν — λέγειν] καὶ οἱ Μεγαρεῖς ἐκβάλλοντες αὐτοὺς ἐπαιὸν λέγοντες MS. 177. qui in fine gl. addit, συγγῆ τῆ παλλιλλογία. 16. Geminandum παῖε cum aliis scriptoribus. 17. Δίοςκόριος, Μυραῖος, γρ.] Haec repetuntur infra v. Θουαίρα: sed loco alieno. Küst. Cf. v. Νικόλαος Μύρων.
1. πόλεως] Sic gl. inferior. πόλις B. E. Med. 4. ἀγάλματα δύο] δύο om. V. C. 7. ἐφημμένην] ἐφημμένην V. C. ἐκατέραν] ἐκάτερος A. ἐφημμένης ἐκατέραν coniecit Kühnius, frustra. 8. ἠρτημένα] ἠρτημένα E. ἐν αἷς] καθ' ἑς A. 10. Δίος κώδιον. οὗ τὸ ἱερεῖον Διί] Hesychius in obscura glossa, ὅπως ἔλεγον, οὗ τὸ ἱερεῖον ἐτίθειτο. — ὁ δὲ Πολέμων, τὸ ἐκ τοῦ Διὶ τεθυμένου ἱερεῖον. Malebat Portus, τοῦ ἱερεῖου, δ Διὶ τέθνται, κώδιον. Equidem nihil desidero, modo ἱερεῖον de carne accipiatur, quod recte fieri post Casaubonum docet Wytt. in Plut. T. VI. p. 829. 11. τῷ] τῷ τε A. V. C. Mox κτησίῳ V. C. Ἰκισίῳ Lobeckius Aglaoph. p. 183. altero relecto, quod ab hoc loco sit alienissimum. 12. Δία] Δίος coniecit Gaisfordus, allato Eust. in Od. γ'. p. 1935, 8. καὶ οἱ τὸ διοπομπεῖν δὲ ἐρμηνεύοντες φασὶν διὸν ἐκάλουν κώδιον ἱερεῖον τοῦ θέντος Διὶ μειλιχίῳ ἐν τοῖς καθαρμοῖς. 13. Σκιροφορίων] Σκιροφορίων B. V. E. 15. ὑποστορνύντες] ὑποστορνύντες A. ὑποστορνύντες V. C. 17. Δίοςμος] Vide Philoponum in lib. II. Aristot. de Anima M. III. b. et Suidam infra v. Κογχύλη. Küst.

Et omnia quae faciebat quavis tempestate graviora erant, et in medio subiectorum suorum furebat. Δίοςκορίδης. Dioscorides Anazarbensis, medicus, qui cognomento vocatus est Phacas, ob lentas quas in facie habebat. vixit apud Cleopatram sub Antonio. scripsit libros XXIV. omnes de re medica eosque celeberrimos. Δίος Κόρινθος. Corinthus Iovis. dicitur proverbium de iis qui eadem semper inculcant. id inde ortum est, quod Megarenses, cum Corinthiis parerent, imperium illorum iniquo animo ferentes, indignationem suam manifeste ostenderant. de qua re cum legati Corinthiorum Megara missi populum dicto audientem non haberent, indignabundi exclamarunt: Non feret haec Iovis Corinthus. aiunt igitur Megarenses legatos expulisse, verberaque iis ingerentes dixisse: Feri, feri Iovis Corinthum.

Δίοςκόριος. Dioscorius, Myraeus, grammaticus, praefectus urbi et praetorio: qui Leonis Imperatoris filias Byzantii docuit. Δίοςκουροὶ. Castor et Pollux. Aelianus: Erant autem Dioscurorum duo simulacra, adolescentes proceri, nudi genas, ambo simili figura, et chlamyde induti in humeris constricta. enses etiam gestabant ex chlamydeibus suspensos; hastaeque iuxta stabant, quibus innitebantur. alter ad dextram, alter ad sinistram. Δίος κώδιον. Pellis victimae quae Iovi immolabatur. immolabant autem victimas Iovi Milichio et Ctesio: quarum pelles servabant. Iovis nomine eas appellantes. his utebantur et qui Scirophoriorum pompam instruebant, et Daduchus Eleusine, et alii quidam illustrationis gratia substernentes eas pedibus eorum, qui piaculo polluti erant. Δίοςμος. Facultas transmittendi odores ad

ὄσφραστῶν παρὰ Θεοφράστῳ. οὐκ ἔστι δὲ ἡ ἕξις τὸ αἰσθητήριον, ἀλλ' ἡ μαστοειδὴς τοῦ ἐγκεφάλου ἀπόφασις.

Διὸς φήμη. ἡ μαντεία. ὁ γὰρ Ἀπόλλων ὑποφῆτης τοῦ πατρὸς, καὶ παρ' ἐκείνου λαμβάνει τὰς μαντείας καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρειν. καὶ Ὀμηρος.

Διὸς ἄγγελος Ὅσσα δεδήει.

Διὸς ψῆφος. οὕτως καλεῖται, ἐν ᾗ Ἀθηναῖαι καὶ Ποσειδῶν ἐκρίθησαν. Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις.

Ἐνθα Διὸς μεγάλου θάκοι πεσσοὶ τε καλοῦνται.

ὁ γὰρ τόπος, ἐν ᾗ ἐκρίθησαν, Διὸς ψῆφος καλεῖται. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἱερῶν καὶ ἀθίκτων.

Διότι. ἔσθ' ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι λαμβάνεται. οὕτω γὰρ ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ Ἰεροκλῆς.

Ὅτι κατὰ τρεῖς τρόπους τὸ σαφέστερον ἡμῖν θεωρεῖται. καθ' ἓνα μὲν, τὸ ὅτι τοῦ διότι· σαφέ-

στερον γὰρ ἡμῖν καὶ πρῶτον εἰς γνῶσιν. καὶ γὰρ ὅτι ἔχομεν ψυχὴν, καὶ ὅτι ἀθάνατος, προχειρότερον εἰς νόησιν τοῖς πολλοῖς μάλλον, ἢ τὸ παραχωρῆσαι καὶ ἐπιβάλλειν τῷ λόγῳ τῷ ταῦτα κατασκευάζοντι. δεύτερον, τὸ καθόλου καὶ συγκεχυμένον τοῦ μερικοῦ καὶ διηρημένου· οἷον τὸ εἰδέναι ἀπλῶς ὅτι σῶμα, ἢ ὅτι τοιοῦδε σῶμα, τουτέστιν οὐράνιον ἢ γήινον ἢ τοιωῶδε ἢ τοιωῶδε κεκραμένον. τρίτον, τὸ ὡς πρὸς ἡμᾶς μὲν πρῶτον, ὑστερον δὲ τῇ φύσει. τῶν γὰρ ἀπλουστέρων, ἅπερ ἔστι τῇ φύσει πρῶτα ἡμῖν, τα συνθετώτερα γνωριμώτερα.

Διότιμος. ὄνομα κύριον.

Διοτρεφῆς. ὑπὸ Διὸς τεθραμμένος.

Διοφάνης. οὗτος Μεγαλοπολίτης ἦν. ὃς μεγάλην ἔξιν εἶχεν ἐν τοῖς πολεμικοῖς, διὰ τὸ πολυχρονίου γεγονότος τοῦ πρὸς Νάβιν πολέμου τοῖς Μεγαλοπολίταις ἀστυγείτονος, πάντα συνεχῶς τὸν χρόνον ὑπὸ τὸν Φιλοποίμενα τεταγμένος, τριβῆν

1. Θεοφράστῳ] Apud Themist. de Anima II. p. 81. a. ed. Ald. est id, non apud Theophrast. Vid. Voss. de Orig. Idol. III. 30. p. 373. Apud Theophr. autem lib. de Odor. extat vox *διοδμία*. Reines. οὐκ ἔστι δὲ ἡ ἕξις] Haec apud Philoponum in lib. II. Aristot. de Anima, M. 4. a. paulo plenius sic leguntur: ἔστι δὲ τὸ ὄσφραστικὸν αἰσθητήριον ἢ κατὰ τὰ ἐμπρόσθια τοῦ ἐγκεφάλου μαστοειδὴς ἀπὸ ἀπόφασις. Sed pro ἀπόφασις legendum est ἀπόφασις: uti etiam hic apud Suidam pro ἀπόφασις rescribi debet. Küst. Item in libris inveniat, qui hanc glossam sub v. ὄσφραστικὸν recoxit, scribens ille ἀπόφασις ἢ ἀπόφασις. δὲ om. V. C. 2. ἐγκεφάλου] ἐγκεφαλαίου E. 4. ὑποφῆτης] ὑποφῆτης ὦν E. Vid. Aeschyl. Eumen. 19. et Stanleium in eum locum. Ceterum ὁ γὰρ Ἀπόλλων etc. sumpta sunt ex Schol. Soph. Oed. Tyr. 151. ubi δοκεῖ εἶναι τοῦ πατρὸς — λαμβάνειν — ἐκφέρειν. Vid. supra v. Ἀπόλλων. Gaisf. Qui post ὑποφῆτης intra uncas adiecit δοκεῖ εἶναι: sed infinitivos hoc loco codicibus munitos, cum superior glossa retineat indicativos, opinor ab ὑποφῆτης pendere. 5. λαμβάνει] λαμβάνειν A. B. E. C. 6. ἐκφέρει] ἐκφέρειν A. B. C. ἐκφέρειν ἐλέγετο E. Ὀμηρος] II. β'. 93. μετὰ δὲ σφίσιον Ὅσσα δεδήει, ὀτρύνουσι ἴεσαι, Διὸς ἄγγελος. 8. Διὸς ψῆφος. οὕτως καλ.] Huc spectant ea, quae habet Hesychius v. Διὸς θάκοι, cuius verba hic ascribam, ut emendem: Διὸς θάκοι καὶ πεσσοί. τινὲς γράφουσι ψῆφοι. φασὶ δὲ ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων διαψήφισιν (lege διαψηφίσει), ὅτε ἡμφισβῆται Ἀθηναῖαι καὶ Ποσειδῶν, τὴν Ἀθηναῖαν Διὸς δεδήει ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ψῆφον ἐνεγκεῖν, καὶ υποσχέσθαι ἀντὶ τούτου τὸ τοῦ Πολιέως ἱερὸν (lege ἱερεῖον) πρῶτον θύεσθαι ἐπὶ βωμοῦ. Küst. οὗτος] οὗτος A. B. E. Edd. ante Kusterum, qui tacite probavit coniecturam Porti. Mox διεκρίθησαν E. καλεῖται] Adde τόπος. Küst. 10. θάκοι] θάκοι A. V. C. 13. δὲ om. *V. Cf. Diogen. IV, 36. 15. Sic Lex. Bachm. p. 200. ἀντὶ τοῦ ὅτι] V. Schweigh. in Arrian. p. 107. Usus nisi fallor ab aetate Polybii repetendus. 16. Ἰεροκλῆς] In fragm. p. 310. Tourp. 17. κατὰ τρεῖς δὲ τρόπους τὸ σαφ.] Haec et quae sequuntur apud Alexandrum Aphrod. in Topica me legisse memini; quamvis locus nunc non succurrat. Küst. Ὅτι Gaisf. cum *V. Deinde δὲ post τρεῖς om. A. B. V. E. C.

1. μὲν γὰρ] γὰρ ἡμῖν A. 3. νόησιν] δόξαν E. Om. B. cuius m. s. ἔγνοιαν vel θέαν interposuit. παραχωρῆσαι] Wolfius recte monuit legendum esse προχωρῆσαι. Küst. 5. τὸ καθόλου καὶ συγκεχ.] Vide Aristotel. Physic. lib. I. cap. 1. Küst. συγκεχυμένον] συγκεχυμένον E. 8. τοιωῶδε] τοιωῶ V. 11. γνωριμώτερα] γνώριμα B. E. 12. Διότιμος] Diotimus Adramyntenus, qui in urbe Troados Gargaro grammaticam docuit, in quem est epigr. Arati Anthol. II, 40. p. 239. cf. Macrob. V, 20. Diotimus nauarchus Atheniensium, Tzetz. in Lycophr. 732. et 733. Diotimus Stoicus, infensus Epicuro Laert. X, 10. et Athen. XIII. p. 611. Diotimi poetae epigrammata sunt in Anthol. Infra v. Εὐρύβατος e Diotimi Ἡρακλέους ἀθλοῖς versus laudantur. Διοτ. Τύριος ὁ Διακρίτιος ἀστέρης ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτισθεῖναι statuit, Stobaeus Ecl. Phys. c. 25. Reines. Omittimus alios. Gl. ex Harpocrate. 13. ὑπὸ Διὸς] ἀπὸ Διὸς B. E. Cf. Schol. II. α. 176. 14. Διοφάνης. οὗτος Μεγαλοπ.] Haec et quae sequuntur leguntur apud Polybium [XXI, 7.] in Excerptis ab Valesio editis p. 110. Küst.

nares, apud Theophrastum. non est autem ipse nasus instrumentum odoratus, sed pars cerebri mammae instar extuberans. Διὸς φήμη. Oraculum Iovis. minister enim Apollo patris est in oraculis edendis, et ab illo oracula accepta hominibus reddit. et Homerus: Iovis nuncia fama percrescebat. Διὸς ψῆφος. Sic locus vocatur, in quo de Minerva et Neptuno iudicium factum est. Cratinus Archilochis: Qui locus Iovis magni sedes calculique vocatur. locus enim, in quo iudicium factum est, Iovis suffragium vocatur. hoc autem proverbium de rebus sacris et non tangendis usurpatur. Διότι. Interdum accipitur pro eo quod est ὅτι, cum apud alios multos, tum etiam Hieroclem. † Tribus modis id quod notius est consideratur. primum enim, rem esse, notius nobis est et prius a nobis

cognoscitur, quam cur sit. etenim habere nos animam, eamque esse immortalem, facilius vulgo intelligitur, quam rationes, quibus istud confirmatur et demonstratur. deinde res universalis et confusa notior est particulari et distincta: ut scire simpliciter esse corpus, quam esse tale corpus, id est, coeleste, vel terrestre, vel hoc aliove modo temperatum. tertio loco, id quod respectu quidem nostri prius est, natura tamen posterius. nam simplicibus, quae prima sunt natura, composita nobis sunt notiora. Διότιμος. Nomen proprium. Διοτρεφῆς. Ab Iove nutritus. Διοφάνης. Diophanes Megalopolitanus fuit, et magno usu rei militaris instructus. bello enim adversus Nabidem tyrannum diuturno et Megalopolitanis finitimo, sub Philopomenis disciplina assidue mili-

ἐπὶ τῷ πάλαιον ἔργον ἀληθινήν. χω-
 ρισθῆναι. καὶ ἐπὶ ἐπιφάνειαν καὶ κατὰ τὴν
 ἀντιφάνειαν ἦν ὁ ἀνὴρ δυνατὸς καὶ καταπλη-
 ρῆσαι. καὶ δὲ κυριώτερον, πρὸς πόλεμον ὑπῆρχεν
 ἀντιφάνειαν. καὶ τοῖς ὄπλοις ἐχρήτο διαφερόντως. 5
 φαντος. ὄνομα κύριον.

Δι' ὄχλου. ἐπιβαρέως. Ἀριστοφάνης.

Ἀσὶ δὲ ὄχλου τοῦτ' ἐστὶ τοῖς θεωμένοις,
 ὅμως ἔχει τερπνόν τι καὶ κωμωδικόν.

Διοχλῶ. δοτικῆ. διοχλοῦμαι δὲ αἰτιατικῆ.

Διὼβολον, καὶ τριὼβολον, καὶ ἡμιὼβόλιον
 ὁμοίως.

Διωγκωμένον. πεφουσημένον.

Διψῶσει. ἐφλέγμαίνε.

Διωδηκότα. ἐξωγκωμένον. Ὅσοι γὰρ ἐκ τῆς 15
 αὐτῆς σπορᾶς γεγόνασι, κάτω τὸν πόδα τὸν δεξιὸν
 ἔχουσι διωδηκότα, καὶ βράδιον ἀσθενῆ τε καὶ νωθῆ.
 Καὶ Διωδηκῶς, ὁμοίως.

Διωθεῖτε. ἀποστρέφετε. Καὶ Διωθούμενοι,
 ἀνατρεπόμενοι, ἐκβαλλόμενοι.

Δίωκε ἀρετήν. ζήλον, ἐπιτηδεύει.

Διώκειν. εἰς ἀγορὰν ἄγειν. τοῦτο λέγεται,

ὅταν προνοποφύγη τις. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ συν-
 τόνως ἐλαύνειν. Καὶ Διωκόμεθα, ἀντὶ τοῦ κατη-
 γορούμεθα.

Διώκειν. ἐπὶ τοῦ ἄγειν εἰς κρίσιν καὶ κατη-
 γορεῖν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμαῖν καὶ δρέγεσθαι. διώ-
 κειν γὰρ φραμεν ἀρετήν. καὶ ἐπὶ τοῦ διελθεῖν. Αἰ
 δὲ νῆες ἐς φυγὴν καταστᾶσαι πολλοὺς μετεδίωξαν
 τόπους. αἱ μὲν γὰρ εἰς Ἴόνιον κόλπον ἐξέπλευσαν,
 αἱ δὲ ἄλλη.

Διωκίσατο. διεχώρισεν, ἀπ' ἀλλήλων ἐποίη-
 σε. Διωκίσατο τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ Θεοῦ ἢ ἀνο-
 σιότης. ὅστις δὲ δι' ἀρετῆς καὶ δσιότητος ἀπάγων
 ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ σπου-
 δασμάτων ἐπ' αὐτὸν τὸν Θεόν, καὶ ζῶν τυχάνει

Διωκισμένος. κεχωρισμένος.

Διώκω σε. ἐλαύνω σε. [τὸ δὲ κατηγορῶ γε-
 νικῆ. Ὁ γὰρ διώκων τοῦ ψηφίσματος. Καί, Ἄ μὲν
 διώκει τῶν ψηφισμάτων, ταῦτά ἐστιν.]

20 Διωλύγιον. μέγα. καὶ παροιμία· διωλύγιον
 κακόν, ἐπὶ τῶν μέγα τι καὶ δεινὸν ὑφισταμένον. διω-
 λύγιον γὰρ ἐστὶ τὸ μέγα καὶ ἐπὶ πολὺ διήκον. Οὐ-

1. πόλεμον ἔργον] ἔργον om. V. 3. ἦν ὁ ἀνὴρ] ὁ ἀνὴρ om. V. ἦν ὁ προειρημένος ἀνὴρ Polyb. 4. τὸ δὲ κυριώτερον πρὸς] πρὸς δὲ V. In fine addit A. Διοφάνους, τῷ Διοφάνει. 6. Διόφαντος] Praeceptor Libanii Antiocheni sophistae, vid. v. Διόφαντος. Reines. Gl. ex Harpocratioue. 7. Δι' ὄχλου] Vid. v. Προβάλλεσθαι. Heliodor. p. 340. Lysiae vita a Dionys. Halic. p. 67. Tourp. MS. Adde Phryn. Seg. p. 36, 25. Ἀριστοφάνης] Eccles. 916. sq. (883.) 8. Καὶ γὰρ] γὰρ om. libris Küsteris ut videtur inculcavit. Mox τι τερπνόν A. E. C. *V. Med. 10. Διοχλῶ] Gl. om. Küst. silente Gronovio. In marg. habet A. Διοχλῶ: δοτικῆ. τὸ μὲν δτι τι πᾶσι διοχλεῖ τοῖς ἔμοις, καὶ διοχλεῖς μοι. Διοχλοῦμαι δὲ αἰτιατικῆ. Πᾶσαν διοχλεῖσθαι γυναικωνίτιν. 11. ἡμιὼβόλιον] ἡμιὼβολον C. 13. πεφουσημένον] τὸ πεφουσημένον B. E. πεφουσημένον *V. Med. 15. Ὅσοι γὰρ] Accedat hoc nisi fallor Aelianii exemplum iis quae de notis genitivis familiarum quarundam collegit Tyrwhittus in Aristot. Poet. 16. 21. Δίωκε ἀρετήν] Euripid. Ion. 440. ἀρετᾶς δίωκε. Gaissf. ζήλου] ζήλον scripsi cum B. Med. et Hesychio, ubi vid. Alberti.

1. Sic Zon. p. 554. Sed προνοποφύγη verbum suspectum, neque dubito quin oratio huius loci quondam plenior extiterit. δὲ καί] καὶ om. V. 4. ἀντὶ] ἐπὶ A. C. *V. 11. Καὶ διωκίσατο] Καὶ om. A. V. C. διωκίσατο E. De verbo dixit Wesscl. in Diad. II, 28. 12. ὅστις] οὗτος E. ἀπάγων participium cum extra structuram sit positum, videntur pauca quaedam excidisse. 16. γενικῆ] ante κεχωρισμένος omisi cum *V. et Zon. p. 554. 17. τὸ δὲ κατηγορῶ] et seqq. om. V. C. notavi. 18. Ὁ γὰρ διώκων τοῦ ψ.] Locus Demosth. de Corona p. 244. ult. Καί, Ἄ μὲν et seqq. delevit Küsterus. Sumpta sunt ex eodem loco (quem apponit etiam Lex. de Synt. p. 132.) Demosth. p. 244, 5. unde restitutas τοῦ ψηφίσματος. 20. Διωλύγιον] Vid. Ruhnken. in Tim. p. 88. Boisson. in Aen. Gaz. p. 428. coll. Lex. Rhet. p. 238. Accedat locus Themistii Or. 34, 13. Διωλύγιον κακόν] Synesius de Providentia p. 106. Typhonis uxorem διωλύγιον κακόν, id est, immane malum vocat. Vide etiam Paroemiographos. Küst. Quid causae fuit cur Erasmus scriberet in Adag. Diolygium malum? Apud Suid. referuntur haec ex auctore quospiam, Damascio opinor: καὶ ταῦτα οὐ διωλύγιος φλυαρία etc. Hemst. Vid. in v. Ἰκταρ. Tourp. MS. 22. Οὕτω δυοπαλλεῖς διώλ. φλ.] In fragmento hoc nil nisi tenebras cerno, quas altis discutiendas relinquo. Küst. δυοπαλλεῖς E. Suspicio haec Platonis [Theaet. p. 162. A. cf. Ruhnken. in Tim. p. 89.] verba esse, insigniter corrupta: οὐ μακρὰ μὲν καὶ διωλύγιος φλυαρία. De hoc nemo opi-

tans, veram bellicarum rerum peritiam collegerat. praeterea ipsa species et corporis robore conspicuus ac formidabilis erat: quodque est praecipuum, strenuus bellator, et tractandorum inprimis armorum peritus. Διόφαντος. Nomen proprium. Δι' ὄχλου. Molestum. Aristophanes: Quamvis enim molestum hoc sit spectatōribus, habet tamen aliquid iucundum et comicum. Διὼβολον, et τριὼβολον, et ἡμιὼβόλιον. Διωγκωμένον. Inflatum. Διψῶσει. Tumeat. Διωδηκότα. Inflatum. Quotquot enim ab eadem origine procreati sunt, inferne dextrum pedem tumidum habent, et gressum infirmum et tardum. Et Διωδηκῶς, inflatus. Διωθεῖτε. Propellite. Et Διωθούμενοι, repulsi, eiectioni. Δίωκε ἀρετήν. Sectare virtutem, stude virtuti. Διώκειν. Aliquem in ius rapere. dicitur etiam de eo qui magna contentione aliquem persequitur. Et

Διωκόμεθα, accusamur. Διώκειν. In iudicium adducere et accusare. item, concupiscere et desiderare. dicimus enim διώκειν ἀρετήν. item, transire. Naves vero in fugam versae per multa loca transierunt. aliae enim in sinum Ionium, aliae alio enavigarunt. Διωκίσατο. Disiunxit, alios ab aliis separavit. Impietas homines a Deo disiunxit. quisquis vero per virtutem et sanctitatem a rebus et studiis humanis sese ad ipsum Deum convertit, et vivens praesentia eius fruitur et mortuus ad ipsum commigrat. Διωκισμένος. Disiunctus. Διώκω σε. Persequor te. [at cum significat accuso, genitivo iungitur. Ille vero ob decretum eum accusans. Et: Quod autem accusat decretum, id est huiusmodi.] Διωλύγιον. Ingens. Et proverbium: Διωλύγιον κακόν. de iis dictum qui magnum aliquod et grave malum sustinent. Διωλύγιον enim dicitur magnum et quod longe penetrat.

τως δνοπαλίξεις διωλύγιος φλυαρία. Πλάτων. και Δαμάσκιος· Ταῦτα οὐ διωλύγιος φλυαρία δόξειεν ἄν εἶναι; και δικαίως οὐ κατὰ γραῶν ὕθλον λεγόμενον, ἀλλὰ πέρα τοῦ μεγίστου φληνάφου.

Διωμοσία. ὄρκιοι οἱ ὑπὸ τῶν δικαζομένων γινόμενοι· τοῦ μὲν δμνύντος, ὅτι παθῶν ἐγκαλεῖ· τοῦ δὲ ἄρα, ὅτι οὐκ ἐποίησε.

Διωμοσία και ἀντιωμοσία. ὅταν οἱ κατηγοροῦντες δμνύωσιν, ὡς ἀληθῶς κατηγοροῦσι, τοῦτο διωμοσία· ὅταν δὲ οἱ κατηγορούμενοι δμνύωσι τὸν αὐτὸν ὄρκον, διαλυόμενοι τὰ ἐγκλήματα, τοῦτο ἀντιωμοσία.

Διῶμοτος. Διωμότους συνίστασθαι τοῖς διαφερομένοις ἐκέλευε τοὺς ῥήτορας. τουτέστι τοὺς συνηγόρους.

Ὅτι ὁ Σιμόκατος ἐπὶ τοῦ ὄρκου ἐχρήσατο τῷ δμνύοντι διωμοσία, λέγων· Οἱ Μαυρούσιοι διωμοσίαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐποίησαντο.

Διῶμνυτο. παρατατικός.

Δίωγ, Ἰππαρίνου, Συρακούσιος, φιλόσοφος 607 Πλατωνικός, τοῦ Σικελίας τυράννου Διονυσίου τοῦ προτέρου τῆς γαμετῆς Ἀριστομάχης ἀδελφός· ὃς και ἐκράτησε τῆς Σικελίας τυραννίδος, ἐκβαλὼν τὸν τοῦ προτέρου Διονυσίου υἱὸν Διονύσιον· οὐ πάλιν ἀδελφὸς Νισαῖος ἐξέβαλε Δίωνα τοῦτον. ἔγραψεν ἐπιστολὰς πρὸς Πλάτωνα και ἄλλους τινάς.

Δίωγ ὁ Κάσσιος χρηματίσας, ὁ ἐπὶ κλην Κοκκίος· οἱ δὲ Κοκκηϊανός· Νικαεύς, ἱστορικός, γεγονὼς ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαμαίας. ἔγραψε Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις π'. διαιροῦνται δὲ κατὰ δεκάδας. Περσικά, [Γετικά.] Ἐνόδια, Τὰ κατὰ Τραϊανόν, Βίον Ἀθήριανου τοῦ φιλοσόφου.

Δίωγ, ὁ Πασικράτους, Προυσαεύς, σοφιστῆς και φιλόσοφος· ὃν Χρυσόστομον ἐκάλεσαν. ἀντεπαιεῖτο δὲ σεμνότητος, ὡς και λεοντῆν φορῶν προῖε-

nor dubitabit, qui Zenobium inspexerit III, 34. cuius scriinia compilavit Suidas. Gaisf. Zenobius quidem post διῶγον: Ὅπως οὐ μακρὰ και δ. φλυαρία· Πλάτων, quae quis sibi persuaserit in tantum depravari potuisse? Sed verisimilius videtur Platonis orationem cum imitatoris cuiuspiam esse confusam, qui decantatam illam gemmulam διωλύγιος φλυαρία suis verbis insereret. Ubi δνοπαλίξεις ortum videtur ex δνοπαλίξει σε. Contra Hermannus vulg. defendit ut in compellatione Nugarum dictum. Zonaras quidem p. 558. quid invenerit ambiguum est. Ceterum haec olim inculcabantur sub v. Δνοπαλίξω.

1. Πλάτων δέ] Plato in Theaeteto p. 122. διωλύγιος φλυαρία dixit: ad quem locum Suidas procul dubio respexit. Sed mirum est eum ipsa verba Platonis non adduxisse, absque quibus sensus huius loci mutilus est, nec scias, quid Suidas hic sibi velit. Damascii prima verba posuit Zon. p. 526. 3. κατὰ γραῶν ὕθλον] V. Boisson. in Aen. Gaz. p. 208. 5. Διωμοσία] Gl. Timaei p. 89. ubi paulo infra om. ἄρα. Ubius ista persequitur Lex. Rhet. p. 239. 7. ἐποίησε] Sic Zon. p. 522. ἐποίησα A. B. V. Edd. ante Küst. ἐποίησεν Timaeus. 8. ἀντιωμοσία] Vide supra h. v. Küst. Adde Lexica Seg. pp. 186. 408. 9. ὡς ἀληθῶς — δμνύωσι om. V. C. 11. Sub finem ex loco superiore recoxit Med. ὡς δὲ διππασία και ἀνδιππασία ἢ τῶν ἱππων ἄμιλλα, οὕτω και διππασία και ἀνδιππασία τὸ αὐτὸ δηλοῖ. Silet Gaisfordus. 12. Διωμότους συνίστασθαι] Haec sunt verba Procopii Hist. Arcan. c. 26. Küst. 15. τῷ διωμοσίᾳ] τῇ διωμοσίᾳ E. *V. C. Med. 16. Οἱ Μαυρούσιοι διωμοσίαν] Ad oram Suidae mei hic notaveram, Ex Simocatt. lib. VII. cap. 6. Sed ad Simocattam rediens locum istum ibi non inveni: unde suspicor me in numero libri vel capitis errasse. Küst. Immo haec disertis verbis illic (p. 280. ed. Bekk.) perscripta sunt, nisi quod legitur ποιῶνται.

1. Gl. recte delovit Küsterus, servat *V. Idem voluit Hesychius, ubi perverse scriptum, Διῶμνυται. δμνύει. 2. Δίωγ] Huius Dionis vitam prolixè describit Plutarchus, quem vide. Küst. Diod. Sic. XVI, 6. vocat Hipparini fratrem, et tamen Aristomachen Dion. coniugem nominat, Hipparini sc. iun. filiam, sororem Dionis. Aelian. V. H. XIII, 10. Aristomachen vocat Aristamnetam, et XII, 47. Areten. Reines. Adde Schol. Platon. p. 463. 4. προτέρου] πρότερον B. E. 5. ἐκβαλὼν] και ἐκβαλὼν B. Med. 6. οὐ] οὐν *V. 7. Νισαῖος om. E. relicto spat. ἔγραψεν ἐπιστολὰς] V. Boissonad. in Marin. p. 85. Eudocia horum partem tradens p. 137. in novissimis quaedam arguit intercisisse, quippe quae verbis ἄλλους τινάς subiliciat, ἀλλὰ και διαλόγους πολλοὺς κατὰ μίμησιν Πλάτωνος. Ceterum ἐπιστολὰς — τινάς om. B. E. 8. ἄλλους] ἄλλας Hemsterhusius. 9. Δίωγ ὁ Κάσσιος χρ.] De eo vide Vossium de Hist. Gr. lib. II. c. 15. Küst. Paria, nisi quod ὡς περ και τοῦ Παταβίου Αἰβίου addit post δεκάδας, Eudocia p. 129. Κάσιος] Κάσιος scripsi cum V. Κοκκίος] Κοκκίος A. 10. Κοκκηϊανός *V.

11. Μαμαίας] μαμεί A. 13. Γετικά] Immo Dionem Cassium cum Dione Chrysostomo Suidas hic confudit. Posteriori enim Getica tribuenda esse discimus ex Philostrato, qui lib. II. de Vitt. Soph. p. 491. expresse refert, Dionem Chrysostomum de isto argumento scripsisse. Küst. Γετικά om. E. relicto spat. Primus edidit Aldus: ut suspectum notavi. De reliquis dixit Reimarus in Dion. p. 1538. Ἐνόδια] Interpretem Ἐνόδια non cepisse liquet. Intelligo Librum de signis, quae per viam occurrunt, et auspiciam faciunt. Vid. Οἰωνοστικὴν et Πόλλης. Hemst. Ἐνόδια B. 14. Τραϊανόν] Τραϊανόν A. 15. Δίωγ ὁ Πασ.] Haec in epitomen redegit Eudocia p. 138. quorum pleraque consentiunt cum Photio. 16. ἀντεπαιεῖτο δὲ σεμνότητος] Idem testatur Photius in Bibliotheca cod. CCLIX. ubi plura de hoc Dione legere licet. Küst. 17. φορῶντα] φορῶν A.

Sic perterret ingens nugatio. ** Plato. Et Damascius: *Haecine nugae immanes esse videntur? immo non solum anilibus fabulis similia sunt, sed maximam etiam futilitatem superant.* Διωμοσία. Iusiurandum de calumnia, quod ab litigantibus iuratur: quorum alter iurat se iniuria affectum esse, alter vero negat se id fecisse. Διωμοσία et ἀντιωμ. Cum actores iurant se bona fide alterum accusare, id vocatur διωμοσία. cum vero rei idem iusiurandum iurant, crimina diluentes, id vocatur ἀντιωμοσία. Διωμοτίος. Oratores litigantium patrociniū iuratos suscipere iussit. Simocatta διωμοσία de iureiurando posuit, dicens: *Maurusii contra Romanos coniuraverunt.* Δίωγ. Dio, Hipparini filius, Syracusanus, Suidae Lex. Vol. I.

philosophus Platonicus, Aristomachae uxoris Dionysii prioris, Siciliae tyranni, frater, qui Siciliae tyrannide potitus est, eiecto Dionysio, Diquysii prioris filio; cuius frater Nisaeus vicissim hunc Dionem eiecit. scripsit epistolas ad Platonem et alios quosdam. Δίωγ ὁ Κάσσιος. Dio, Cassius vulgo dictus, cognomento Cocceius, vel ut alli Cocceianus, Nicaenus, historicus: qui vixit temporibus Alexandri Mammatae filii. scripsit historiae Romanae libros LXXX. qui in Decades distributi sunt. item Persica; [Getica;] De omnibus inter congregandum; Res a Traiano gestas; Vitam Arriani philosophi. Δίωγ, ὁ Πασικρ. Dio Pasicratis filius, Prusaensis, sophistes et philosophus: quem Chrysostomum appellarunt. hic gravitatem adeo affecta-

ναι. ἦν δὲ λεπτός τὸ σῶμα. καὶ διέτριψε τὸ πλεῖστον παρὰ Τραϊανῷ τῷ Καίσαρι, ὡς καὶ συγκαθέζεσθαι ἐν τῷ βασιλικῷ ὀχλήματι. ἔγραψεν, Εἰ φθαρτὸς ὁ κόσμος, Ἐγκώμιον Ἡρακλέους καὶ Πλάτωνος, Ὑπὲρ Ὀμήρου πρὸς Πλάτωνα δ', Περί τῶν Ἀλεξάνδρου ἀρετῶν, ἡ.

Διώνασσα. ὄνομα κύριον.

Διωναία. ἡ Ἀφροδίτη. καὶ Διώνη, ἡ αὐτή.

Διώνυμον. διαβόητον, ὀνομαστόν, περίφημον. Διώνυμοι ἐν τοῖς Ἑλλήσι. — Διώνυμοι κόλακες καὶ κεκηρυγμένοι περιηχοῦσιν ἡμᾶς, Κλείσοφοί τε, καὶ Στρουθίαί, καὶ Θήρωνες, καὶ οἱ περὶ τὴν Διονυσίου βομβοῦντες τράπεζαν, καὶ οἱ περὶ τὴν δαίτα Ἀλεξάνδρου μεμνηότες.

Διωξικέλευθα κέντρα.

Διωξίππος, Ἀθηναῖος, κωμικός. δράματα αὐτοῦ, Ἀντιπορνοβοσκός, Φιλάργυρος, Ἱστοριογράφος. Διαδικαζόμενοι.

Διώξομαι σε δειλίας. ἀντὶ τοῦ κατηγορήσου. Ἐς δικαστὰς αὐτὸν ἀγαγόντες ἐδίωξαν [κατηγορήσαντα] τυραννίδος.

Διῶρης. ὄνομα κύριον.

Διωρία. ἀνακωχή. Δόξαν δ' ἐπανεῖναι τὴν πολιορκίαν, καὶ διωρίαν βουλῆς τοῖς στασιασταῖς παρασχεῖν.

Διῶρθον. ὑπερσυντελικός. Διῶρθου ἐκεῖνος τὰ πράγματα.

Διῶροφον. τὸ οἶκημα τὸ δύο ἔχον στέγας.

Διῶρυξ, διῶρυγος.

Διωρυχή. διάνοιξις τοίχων ἢ χωμάτων. Διωρυγή δὲ ἡ ὄρυξις.

Διωσόμεθα. ἀπωσόμεθα καὶ ἀποπεμψόμεθα.

Διωστήρσιν. ἀναφορεῦσι τοῖς ἀναβαστάζουσι.

Δίπαλτος. ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν. οἷον περιδεξίως, παντὶ σθένει. Σοφοκλῆς.

Πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἂν με χειρὶ φρονεῖοι.

2. Τραϊανῷ] Τραϊανῷ A. Tum τῷ Gaisfordus inserturus erat ante Καίσαρι cum A. B. V. E. 3. ἔγραψεν] Mirum est Suidam hic nullam mentionem facere orationum, quas Dio scripsit: quarum argumenta recenset Photius loco laudato. Ceterum a Dionibus, quos Suidas hic recenset, diversus fuisse videtur ille, quem noster infra v. Οὐδὲ Ἡρακλῆς citat ἐν δευτέρῳ τῆς δευτέρας συντάξεως, et Scholiasta Nicandri p. 29. ἐν τῷ πρώτῳ τῆς τρίτης συντάξεως. Küst. 4. καὶ Πλάτωνος om. Eudocia, quae λόγους ante δ' et ἡ addit, subiuncta conclusione καὶ ἄλλα. 7. Διώνασσα] Scripsi Διώνασσα cum A. *V. Vide Schol. Plat. p. 419. f. Διώνασσα V. 8. Διωναία. ἡ Ἀφροδίτη.] Epithetum hoc Veneri procul dubio tributum fuit a Διωνία, quae erat urbs Cypri, teste Stephano Byzantio. Küst. Ἀφροδίτης A. 9. αὐτή] ἀπὸ A. 10. Διώνυμον] Utitur Ioseph. Bell. Iud. p. 317. Plutarch. Timol. p. 251. Tourp. MS. Vide Wessel. in Diod. IV, 18. 11. Διώνυμοι κόλακες περιηχ.] Fragmentum hoc amplius ex ipso Suida infra v. Κλείσοφος. Küst. Id ad Aelianum ab Wyttenbachio aliisque relatum fuisse supra monuimus. 12. καὶ κεκηρυγμένοι servarunt A. V. (ap. Gron. p. 112.) C. 13. καὶ οἱ — μεμνηότες om. A. Vide tamen v. Βομβοῦσιν. 16. Διωξικέλευθα κέντρα] Repetitum ex v. Κέντρα. 17. Eadem Eudocia p. 132. ubi male Δξίππος editum. 18. Ἀντιπορνοβοσκός, Φιλ.] Harum fabularum, excepta ultima, meminit Athenaeus. Küst.
1. Διώξομαι] Aristoph. Equ. 368. 2. κατηγορήσαντα] Delenda vox κατηγορήσαντα, nata ex interpretatione κατηγορήσαν. Valck. 4. Διῶρης] V. II. β'. 622. 5. Διωρία] Vide supra v. Διωρία: ubi oblitus sum monere, Phrynichum [p. 26.] διορία pro προθεσμία prorsus damnare. Verba eius haec sunt: Διωρία (scribe διορία, per ο) ἐσχάτως ἀδόκιμον. ἀντ' αὐτοῦ δὲ προθεσμίαν ἔρεις. Küst. Cf. Boisson. in Syntip. p. 177. Deinde scribendum ἀνοκωχή. Δόξαν δὲ ἐπανεῖναι] Haec sunt verba Iosephi de Bello Iud. lib. V. c. 9. ubi rectius legitur: Δόξαν δὲ ἐπανεῖναι πρὸς δλίγον τὴν πολιορκίαν. Tourp.
8. ὑπερσυντελικός] Sic B. E. ὑπὲρ συν A. ὑπὲρ συντελίας Edd. ante Küsterum, qui hanc gl. delevit. Incertum ὑπὲρ συντάξεως ad orationem incerti scriptoris pertrahendum sit an σύνταξις ut solet grammaticam significet observationem. Nam ὑπερσυντελικός apparet ferri non posse. 10. V. Herodiani Epimer. p. 20. coll. 241. διῶροφος, ὁ ὑψηλὸς οἶκος ὁ τῶν ἀνθρώπων Boisson. Anecd. T. IV. p. 372. στέγους A. 11. Διῶρυξ, διῶρυγος] Phrynichus: Διῶρυγος, διῶρυγα, διὰ τοῦ ἡ κακῶς. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ταῦτα διὰ τοῦ χ λέγονσι, διῶρυχος, διῶρυχα. Küst. V. Lobeck. p. 230. Post διῶρυγος addit E. καὶ διῶρυχος. πεποιημένη διωρυγή δι' ἧς διέρχεται ὕδωρ. 12. Διωρυχή] Διωρυχία. χωμάτων ἢ πομάτων Lex. Bachm. p. 200. ἢ χωμάτων om. Zon. p. 510. Διωρυγή] Διωρυγή Gaisf. cum A. item Zon. p. 523. Διωρυχία E. Vid. Lobeck. in Phrynich. p. 231. Vulgatum tamen erat servandum cum glossa Διωρυγή. 14. Διωσόμεθα] Id licet ad scripturam librorum quorundam in Xenoph. Cyrop. VII, 5, 39. referre. 15. Διωστήρσιν] Pertinere h. gl. ad Exod. XXXVIII, 11. vidit H. Steph. Thes. T. IV. p. 768. F. 16. περιδεξίως] Lege περιδεξίως, ut apud Schollastam Sophoclis in Al. 408. unde Suidas haec descripsit. Küst. περιδεξίως A. V. C. χερσὶ περιδεξίως, οἷον Zon. p. 509.

bat, ut leonina pelle indutus prodiret. corpore fuit gracili, maximamque aetatis partem apud Traianum Imperatorem exegit, ut etiam in curru imperatorio cum eo sederet. scripsit, An mundus interire possit. Encomium Herculis et Platonis. Pro Homero adversus Platonem libros quattuor. De Alexandri virtutibus libros VIII. Διώνασσα. Nomen proprium. Διωναία. Venus. eadem Dione vocatur. Διώνυμον. Celebrem, clarum, famosum. Celebres inter Graecos. Celebres et perculgati assentatores nos circumsonant, Clisophi, Struthiae, Therones, quique Dionysii mensam circumstrepuerunt, et circa epulas Alexandri insanierunt. Διωξικέλευθα κέντρα. Διωξίππος. Dioxippus, Atheniensis, comicus. eius fabulae sunt Ἀντιπορνοβοσκός,

Philargyrus, Historiographus, Litigantes. Διώξομαι σε δειλίας. Timiditatis te accusabo. Ad iudices adductum accusarunt, quod tyrannidem affectaret. Διῶρης. Nomen proprium. Διωρία. Temporis intervallum. Cum autem obsidionem remittere visum fuisset, et spatium deliberandi seditiosus praeberet. Διῶρθον. Emendabat ille rem publicam. Διῶροφον. Domus geminum tectum habens. Διῶρυξ. Fossa. Διωρυχία. Perfossio parietum et aggerum. Διωρυγή vero, fossio. Διωσόμεθα. Repellemus et amandabimus. Διωστήρσιν. Vectibus ad portandum aptis. Δίπαλτος. Ambabus manibus. id est, dextre et prompte, totis viribus. Sophocles: Totus exercitus telis utraque manu coniectis me interficiat.

ἢ οὕτως· ὁ στρατός με φονεῦοι, λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια.

Διπλασιάσαι. διχῶς λέγεται. ἢ γὰρ τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἡ φάλαγξ, μένοντος τοῦ πλήθους τῶν ἀνδρῶν· ἢ ἀριθμὸν αὐτὸν. γίνεται δὲ ἐκάτερον διχῶς, ἢ κατὰ λόχους ἢ κατὰ ζυγά· ταῦτόν δὲ εἰπεῖν κατὰ μῆκος ἢ κατὰ βάθος. κατὰ μῆκος μὲν οὖν γίνεται διπλασιασμός ἀνδρῶν, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων λόχων παρεμβάλωμεν, ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλους αὐτοῖς ἀριθμούς, τὸ μῆκος φυλάττοντες τὸ αὐτὸ τῆς φάλαγγος, ὥστε πύκνωσιν γενέσθαι μόνον ἐκ τῆς τῶν ἀνδρῶν διπλασιάσεως. κατὰ βάθος δέ, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων ζυγῶν παρεμβάλωμεν, ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλα αὐτοῖς ἰσάριθμα· ὥστε κατὰ βάθος πύκνωσιν εἶναι μόνον. κατὰ μῆκος δὲ τόπου γίνεται διπλασιασμός, ὅταν τὴν προειρημένην κατὰ μῆκος πύκνωσιν μανότῃ μετατάττωμεν, ἢ οἱ παρεντεθέντες ἐξελλίξωσι κατὰ

μῆκος. ἔτιοι δὲ τοὺς τοιοῦτους ἀποδοκιμάζουσι· καὶ μάλιστα ἐγγὺς ὄντων τῶν πολεμίων. ἐφ' ἐκάτερα δὲ τῶν κεράτων τοὺς ψιλοὺς καὶ τοὺς ἵππους ἐπεκτείνοντες, τὴν ὄψιν τοῦ διπλασιασμοῦ χωρὶς ταραχῆς τῆς φάλαγγος ἀποδιδύασι.

Διπλαῖ. τὸ θηλυκὸν πληθυντικόν.

Διπλόη. ἡ ἀπάτη.

Διπλόη. ἡ ἔξωθεν ἀρετὴ φαινομένη, ἔσωθεν δὲ γέμουσα κακίας. καὶ οἱ φιλίαν μὲν ὑπισχνούμενοι, προΐεμενοι δὲ αὐτὸν τοῖς πολεμίοις. Πισίδης· Ἐπέσχεν ὑμῶν τὴν βολὴν ἠπειγμένην ἢ τοῦ χιτῶνος ἐμπεσοῦσα διπλόη. τάττεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν σχολιῶν τοὺς τρόπους.

Διποδία. εἶδος ὀρχήσεως. Ἀριστοφάνης·

Ἴν' ἐγὼ διποδιάξω γε κείεισω καλὸν

ἔς τοὺς Ἀσαναίους τε καὶ ἡμᾶς ἅμα.

ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίους.

609

2. δοράτια] δόρατα E. 3. Διπλασιάσαι. διχῶς λ.] Vide Aelliani *Tactica* cap. 28. 29. *Küst.* Sive Montfauc. *Bibl. Coisl.* p. 510. et *Appendicem Suidae.* 5. τὸν ἀριθμὸν] τὸν om. A. B. C. V. E. *Append.* 6. λόχον *Append.* *Ibidem* καὶ κατὰ βάθος. 7. μῆκος — βάθος] βάθος — μῆκος E. 8. μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων λόχων] τῶν προϋπαρχόντων ἀνδρῶν (λόχων inter vsa.) μεταξὺ E. Deinde reponendum bis cum *Append.* παρεμβάλλωμεν. 9. παρεμπλέκωμεν] Sic habet MS. Paris. A. At priores editt. minus recte παραπλέκωμεν. *Küst.* παρεμπλέκωμεν *V. παραπλέωμεν A. V. E. pr. παραπλέκωμεν B. E. corr. 10. ἄλλους αὐτοῖς] ἄλλοις αὐτοῖς V. B. E. *Med.* Sed reſingendum ἰσάριθμους. 12. διπλασιάσεως] διπλάσεως V. 14. παρεμπλέκωμεν] παρεμπλέκωμεν V. παραπλέκωμεν B. E. παρεμπλέκωμεν ἄλλους αὐτοῖς ἀριθμούς τὸ μῆκος φυλάττοντες τὸ αὐτὸ τῆς φάλαγγος, ὥστε ἄλλα αὐτοῖς ἰσάριθμα A. 18. μετατάττωμεν] μεταπλάττωμεν V. παρεντεθέντες] παρεντιθέντες B. E. *Med.* ἐξελλίξωσι κατὰ βάθος] ἐξελλίσσωσι κατὰ μῆκος] κατὰ βάθος δὲ τόπου γίνεται διπλασιασμός, ὅταν τὴν προειρημένην κατὰ βάθος πύκνωσιν μανότῃ μετατάττωμεν (μετατάττωμεν μανότῃ *Append.*), ἢ οἱ παρεντιθέντες ἐξελλίξωσι A. Hinc sumpsi κατὰ μῆκος: nam reliquus nihil nisi superioris orationis quaedam imitatio continetur, cui similem exhibet A. in v. 14. ἐξελλίξωσι ut videtur etiam *V.

1. ἀποδοκιμάζουσι] ἀποδοκιμάζοντες B. E. Addendum διπλασιασμούς. 3. ψιλοὺς] Sic recte 2 MSS. Paris. At priores editt. male πολεμίους. [Sic B. E.] Vide *Archerium* in notis ad *Aelianum* *Tactica* cap. 28. *Küst.* τοὺς ἵππους] Potius τοὺς ἰππείας. *Küst.* Cum *Appendice.* 4. ἐπεκτείναντες] ἐπεκτείνοντες dedi cum *App.* et A. B. V. E. Sub *finem* gl. habet A. in *arg.*

ζῆται περὶ τούτου εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου ἐν διπλασιάσαι. 6. Διπλαῖ] Cf. *Lex. Seg.* pp. 25. 425. Mox cum V. C. omisimus annotationem ex v. *Διπλαῖ* transcriptum: Ὅτι (hoc om. A. B. E.) τὸ ἀπλᾶ καὶ διπλᾶ καὶ πολλαπλᾶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα περιπῶσιν οἱ ἄττικοι. Ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, κεραμεῖα (καὶ κεραμεῖα A.), ἀπὸ τοῦ κεραμεῖον· καὶ φοινικᾶ, ἀπὸ τοῦ φοινικοῦν. Sub *finem* γοι-νικῶν· συναρροῦνται γὰρ E. 7. Διπλόη] Paulo aliter *Synes.* *Dion.* p. 36. A. διηγῆσασθαι τὴν περὶ τὸν ἀνδρα διπλόην. *Schol. Lucian.* *Phal.* II. p. 188. ἀληθευτικὸς τὸν τρόπον καὶ μὴ τινα διπλόην ἔχων. *Basil. Sel.* V. Th. II. p. 130. *Themist.* p. 258. C. *Plat.* p. 187. A. *Hemst.* Confer *Ruhnkenium* in *Tim.* p. 86. Post ἀπάτην pergit *Zon.* p. 521. καὶ ἡ ἔξωθεν κτλ. 10. αὐτόν] *Praestat* αὐτῆν: nisi malumus cum *Zonara* τὸν φιλόν. *Πισίδης*] Fr. *Fogglin.* 72. 11. ὑπηγμένην] ἠπειγμένην A. V. (*ap. Gron.* p. 112.) C. E. *Supra* ἡμῶν E. 13. καὶ recte om. *Zon.* Post hanc gl. delevi cum V. C. quae habet A. in *marg.* Διπλοὺν καὶ ἀππᾶ. ἀντὶ τοῦ διπλοῦν κακόν. καὶ, Τρία κάππα κάκιστα· Καππαδοκία, Κρήτη, καὶ Κιλικία. Contra *Διπλοῦν κάππα ἀντὶ τοῦ κακά.* καὶ διπλῆν ἑορτήν. διπλοῦν ἀντὶ τοῦ δ. κακόν. καὶ τρία κτλ. B. E. *Med.* 15. Διποδία] In prioribus editt. [et B. E. V.] non solum male excusum est *διποδία*, sed etiam totus hic articulus alieno loco inter *Διακείω* et *Διτάλαντον* legitur, unde eum in *sedem* hanc retraxi, quā duo MSS. recte ei assignant. Pro *διποδία* autem scribendum esse *διποδία* non solum probatur auctoritate *MStorum*, itemque *Pollucis* et *Hesychii*: sed idem etiam patet ex verbo *διποδίαξω*, quod inde formatum legitur apud *Aristophanem* *Lysistr.* 1245. *Küst.* ὀρχήσεως etiam *Schol. Arist.* et *Zon.* *Λακωνικῆς* addit *Hesychius*. 16. διποδίαξω] *Lege* *διποδιάξω*, ut apud *Aristophanem* loco laudato. *Küst.* *διποδιάξω* B. C. V. E. *Med.* Posterioris versus scripturae peccant in dialectum.

vel sic: exercitus me interficiat, correptis hastis, quae utraque manu vibrantur. *Διπλασιάσαι.* Id bifariam dicitur: aut ut spectet ad locum, in quo est phalanx, manente virorum eadem multitudine, aut ad ipsum numerum. fit autem utrumque bifariam, vel manipulatim, vel iugatim: id est, vel secundum longitudinem vel secundum latitudinem. ac secundum longitudinem fit conduplicatio virorum, cum inter eos manipulos, qui adsunt, interserimus aut implicamus alios pari numero, eadem servata phalangis longitudine, ut ex ista virorum conduplicacione densitas tantum aciei accedat. secundum profunditatem vero, cum inter priora iuga interserimus aut implicamus alia numero eis paria, ut in profunditate modo sit densitas. in longitudine vero fit conduplicatio loci, cum supra dictam in longitudine densitatem rari-

tate transferimus: aut cum interpositi secundum longitudinem se explicant. nonnulli vero has formas improbant, praesertim vicinis hostibus. in utroque autem cornu velitibus et equitibus extensis, conspectum conduplicacionis praeter perturbationem phalangis efficiunt. *Διπλαῖ.* Femininum pluralis numeri. *Διπλόη.* *Fraus.* *Διπλόη.* Virtus, quae quidem extrinsecus appareat, sed intrinsecus vitiiis sit referta. dicitur etiam de his qui se amicos quidem aliorum fore pollicentur, sed tamen hostibus eos produnt. *Pisides:* *Teli vestri clam in me concitati ictum repressit opposita vestis duplicata.* vocabulum etiam de his dicitur qui moribus sunt dolosis. *Διποδία.* Genus saltationis. *Aristophanes:* *Ut ego saltem, et pulchrum in Athenienses et nos simul carmen canam.* *Ἀσαναίους* dictum est pro *Ἀθηναίους*

Διπτύχια. δύο περιβόλαια ἔχοντα· ὡς τὸ μὲν ὑπεστρώσθαι, τὸ δὲ ἔτερον ὑποβεβλήσθαι.

Δίπυρος ἄρτος. ὁ παρὰ Ῥωμαίους λεγόμενος παξαμαῖς. Σισύρας ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντες, ἐν αἷς δὴ ἄλλο οὐδὲν ὅτι μὴ διπύρους ἄρτους οἴκοθεν ἐμ- 5 βεβλημένοι ἀφίκοντο.

Δίρκη. ἡ πηγὴ.

Δίς ἐπὶ τὰ πληγαῖς πολύπους πιλούμενος. ἐπὶ τῶν κολάσεως ἀξίων. παρόσον ὁ πολύπους θη- ρευθεὶς τύπτεται πολλάκις πρὸς τὸ πίων γενέσθαι. 10 Καὶ ἕτερα παροιμία· *Δίς* καὶ τρεῖς τὸ καλόν. οὔτω χρῆ τὸ καλὸν πολλάκις λέγειν. Καί, *Δίς* παῖδες οἱ γέροντες. ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας εὐθησετέρων εἶναι δοκούντων. Καί,

Δίς πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν προσκρούειν 15 χωρίζεσθαι. *Διοικῶ* δέ, τὸ τελειῶ. λίθον.

ἐπὶ τῶν ἐκ δευτέρου τοῖς αὐτοῖς ἀποπήμασι περι- πιπτόντων.

Δισκεύων. ἐκδεχόμενος· ἢ κυλίων. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον.

Δίσκος. ὁ σόλος.

Διστάζω. αἰτιατικῆ.

Διτάλαντον. Καταστήσαντες διτάλαντον πε- τροβόλον, τὰ μὲν κατέβαλλον τῶν τειχῶν, τὰ δὲ διέσειον.

Διοιγνύντες. ἀνοίγοντες.

Διοιδούτων. ἐκφυσῶντων.

Διοιδούσα. ἀντὶ τοῦ ὀγκουμένη.

Διοικεῖν. ἀντὶ τοῦ διαιρήσειν· ὥστε μὴ ἐν ταυτῷ πάντα οἰκεῖν, ἀλλὰ χωρὶς καὶ κατὰ μόνος.

Διοικίζω. τὸ διαχωρίζω. Καὶ *Διοικίζεσθαι*,

Διοιμῶζειν.

Διοίσασα. διαπεράσασα.

Διοίσεται. διαφορὰν σχῆ.

1. *Διπτύχια*] Legendum potius *δίπτυχα*, ut habet Hesychius; et deinde *ἐπιβεβλήσθαι* pro *ὑποβεβλήσθαι*. Küst. Idem Hesychius τὸν *ἐπίπλον* post *ὑπεστρώσθαι*. Respiciunt grammatici formulam Homerica *ἡ. α. 461*. Addit Gaisfordus Montfauc. *Palaeogr. Gr. p. 34*. 2. Sub finem Lex. Bachm. p. 200. *ἀντὶ τοῦ δίπλακα, διπλά.* 4. *παξαμαῖς*] Vide de hac voce Dufrenium in Glossario Graeco. Küst. Et ipsam gl. *Παξαμαῖς*. *Σισύρας ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντ.*] Fragmentum hoc legitur apud Procopium *Hist. Arc. cap. 6*. Idemque repetitur infra v. *Σισύρα*. Küst. *Zon. p. 509*. 5. *διπύρους*] *διαπύρους* B. E. *Med.* 7. *Δίρκη ἡ πηγὴ*] Aeschyl. *S. Th. 258*. *Δίρκης τε πηγαῖς contulit* Toupius. *ὄνομα πηγῆς* *Zon. p. 521*. *Δίρκης πηγῆς* Hesychius. *Θηβαίων* post *πηγὴ* addit E. Contra cum V. C. delevi malum additamentum, καὶ κυρίον ὄνομα. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀντιόπη. 8. *πολύπους*] *Μετρί* gratia scribendum est *πολύπους*. Küst. *Sic Zenob. III, 24*. sive *Arsen. p. 183*. eumque secutus Erasmus II, 5, 99. Cf. *Ath. VII. p. 316*. 9. *κολάσεως*] *κολάσεων* E. *V. 10. *πίων*] *πέπων* Schneiderus in *Aristot. H. A. T. IV. p. 178*. 11. *Δίς καὶ τρεῖς*] Ex *Schol. Platon. p. 354*. ubi rectius *ὅτι χρῆ*. Vide Heindorf. in *Gorg. 117*. et Ast. in *Legg. p. 283*. sive *Schottum* in *Zenob. III, 33*. qui servat *οὔτω*. Adde *Sturz. de Emped. p. 504*. et *Notices et Extr. T. VII. p. 247*. Tum καὶ τὸ καλόν E. 12. *λέγειν*] ἐπὶ τῶν ὀφειλουμένων πολλάκις γίνεσθαι MS. 177. 12. *Δίς παῖδες οἱ γέροντες*] Locutio proverbialis, cuius meminit Aeschines *Socrat. Dial. III, 9*. Meminit et *Aristoph. Nub. 1419*. Ἐγὼ δὲ γ' ἀντίποιμ' ἂν ὡς δὲ παῖδες οἱ γέροντες. Ubi vide *Schol. et Clement. Alex. Strom. VI. p. 748*. *Iulian. Ep. Dionys. p. 446*. *Toupp.* Adde v. *Καταγρηάσαι* et *Schol. Plat. p. 465*. 15. *Δίς πρὸς τὸν αὐτ.*] Senarius hic in legem metri peccat, quem praeceunte Scaligero in *Collectione proverbiorum* [et *Erasmio I, 5, 8*.] sic legerim: *Δίς πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν εἰσκρούειν λίθον*. Küst. Paulo melius I. Gronovius *Alphab.* Sed *προσκρούειν* etiam *Zenobius III, 29*. *Diogen. IV, 19*. *Arsen. p. 183*. Allusit *Iulianus Ep. 59*. τί καὶ τρίτον εὐλαβήθη, ἂν δὲ, *προσκρούειν*; Cf. in v. *Μὴ πολλάκις dictum Polybii*: unde colligi licet inanem esse speciem senarii iambici, cum olim extiterit *πταειν*. 17. *ἀποπήμασι*] Immo *ἀπυγήμασι*.

1. *Zon. p. 553*. *κυλίων, περικυλίων, ἢ ἐκδεχόμενος* *Grammat. Coislin. p. 608*. Cf. *Hasius in Lydum de Ostentis p. 295*. ἐν *Ἐπιγράμματι*] *Rufini XIV, 2*. *Anthol. Pal. V, 19*. Cf. v. *Κρόταλος*. 4. ὁ σόλος] *Editt. Basil. et Genev.* inepte habent ὁ σόλος. Küst. Is continuam gl. omisit, silente Gron. 8. Post hanc gl. delevi cum A. V. C. *Δίς κράμβη θάνατος*. 9. *Διοιγνύντες*] Item *Hesychius* et *Zonaras*. 10. *ἐκφυσῶντων*] *ἐκφυσῶντων* A. *φυσῶντων* E. *ἐμφυσῶντων* *Lex. Bachm. p. 199*. 11. *Διοιδούσα*] *Διοδοῦσα* B. E. *Deest* gl. V. C. 12. *Διοικεῖν*] Ex *Harpocratiōne*, ubi sub finem κατὰ μέρος. *Cum Suida* *Zon. p. 553*. Vid. *Valckenar. Animadv. in Ammon. p. 171*. 14. *Διοικίζω*] Hinc *διοικισμός* *Plutarch. Pelopid. p. 288*. *Syues. Epist. 57. p. 180*. ed. *Morel. διώκισεν ὁ θεὸς τοὺς βίους*, ubi male *Gataker*. In *Cinno p. 31*. legit *διώρσειν*. Vide *Syues. Epp. 19. 121*. *Toupp. MS.* Vid. *Lex. Rhet. p. 239*. et v. *Μαντινέων διοικισμός*. 15. *χωρίζεσθαι*] *διαχωρίζεσθαι* E. et *Zon. p. 553*. 16. *Διοιμῶζειν*] Verbum suspectum. E. addit *θρηνεῖν*. 18. *ἔξει*] *σχῆ* *grammaticorum usum* secutus (v. *Lobeck. Phryn. p. 723. sq.*) dedi cum A. V. C. *σχεῖν* B.

Διπτύχια. Duplicem vestem habentia, ita ut altera sit sub- strata, altera vero superstrata. *Δίπυρος ἄρτος.* Panis bis coctus: qui apud Romanos paxamas vocatur. *Pelles humeris portantes, in quibus nihil aliud quam panes bis coctos domo discedentes secum tulerant.* *Δίρκη.* Dirce, fons. *Δίς ἐπὶ τὰ πλ.* Bis septem plagis polypus contusus. de iis dicitur qui poena digni sunt. polypus enim captus saepe caeditur, ut pinguis fiat. Et aliud proverbium: Bis et ter res pulchras. adeo quod pulchrum est saepe decet iterare. Et, Senes bis pueri. dicitur de iis qui per senectutem simpliciores esse videntur. Et, Bis ad eundem lapidem impingere turpe est. de iis qui

in eisdem errores iterum incidunt. *Δισκεύων.* Disco la- dens, vel volvens. In *Epigrammate*: Et nunc discus mihi est crepita culum. *Δίσκος.* Globus ferreus. *Διτάλαντον.* Cum autem catapultam duorum talentorum saxa iaculantem constituisent, muros partim prostraverunt, partim vero concusserunt. *Διοιγνύντες.* Aperientes. *Διοιδούτων.* Inflatorum. *Διοιδούσα.* Inflata. *Διοικεῖν.* Disiuncturum esse: ita ut non in eodem loco omnes habitent, sed separatim et singulatim. *Διοικίζω.* Disiungo. Et *Διοικίζεσθαι*, disiungi. *Διοικῶ* vero, perficio. *Διοιμῶζειν.* *Διοίσασα.* Quae traiecit. *Διοίσεται.* *Διψάει.*

Διοίσεται. Σοφοκλῆς·

Τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διοίσεται μόνος.
ἀντὶ τοῦ, διάξει, βιώσεται.

Διοίσειν. διαφέρειν. Πίστεις τε ἔδοσαν, ὡς
καὶ προθύμως σφίσι τὸν πόλεμον διοίοντες. ἀντὶ δ
610 τοῦ συνδιενεγκόντες. Τὸν πῖθον οὐτ' ἐπιεικῆς διοί-
σειν, οὔτε ἀσφαλὲς καινὸν ὄντα. ἀντὶ τοῦ ἀνοῖξαι.
Καὶ παροιμία·

Οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν.
ἐπὶ τῶν ὤχρων καὶ ἰσχνῶν. ἐπὶ τοιοῦτος ὁ Χαιρε- 10
φῶν τὴν φύσιν καὶ τὴν ιδέα, ἅτε σοφία συντετηκῶς.
ὄθεν καὶ Νυκτερίς ἐκαλεῖτο. καὶ Ἀριστοφάνης·

Οὐδὲν διοίσειν ἄντικρυς
τῶν Ἡρακλειδῶν οὐδ' ὅτιοῦν τῶν Παμφίλων.
οὗτος τραγωδιοποιὸς ἐγένετο, καὶ ἔγραψε τὰ συμ- 15
βάντα τοῖς Ἡρακλειδαῖς.

Διοίσομαι. ἀμφιβαλῶ. Οὐ μὴν κατὰ τοῦτο
διοίσομαι οὐδέν.

Δίνυρος.

[Διύλισις. ἢ διήθησις.]

Διυπνίζω. ἐξανιστῶ. Καὶ Διύπνισεν, ἐξύ-
πνισεν.

Διφαλαγγία ἀντίστομος. ἦτις μὲν ἡγε-
μόνας ἔχει μέσους τεταγμένους, τοὺς δὲ οὐραγοὺς
ἔξω ἔχουσα ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν παραγωγαῖς
τεταγμένους, οὓς μὲν ἐν δεξιᾷ, οὓς δὲ ἐν ἐδυνύμῳ,
τοὺς δὲ οὐραγοὺς ἐν μέσῳ τεταγμένους.

Διφαλαγγίαι. αἱ δύο φαλαγγαρχίαι· ἄνδρες
ὀκτακισχίλιοι ἑκατὸν ἐνενήκοντα. δύο. τοῦτο δὲ καὶ
μέρος ὑπ' ἐνίων καλεῖται. ἀλλὰ καὶ κέρας. καὶ ὁ
ἡγούμενος κεράρχη.

Διφασία. ἢ δικαιολογία καὶ δικαιοσύνη.

[Διφασία. Ἐν τοῖσι τρώματι μεγάλα διφασία
Μιλησίων ἐγένετο, ἐν τε Λιμενήῳ χώρῃ τῆς σφε-
τέρης μαχεσαμένων, καὶ ἐν Μαιάνδρῳ πεδίῳ.]

Διφθέρα. ποιμενικὸν περιβόλαιον ἐκ δερμάτων.

1. Σοφοκλῆς] Ai. 511. 2. Τροφῆς] τροφῆσις A. B. E. C. Med. τροφῆσις V. 3. διάξει] διατάξει V. C. διάξει B. Con-
tullit Toupius v. Συνδιοίσεις. 4. διαφέρειν] Cf. Lobeck. Phryn. p. 724. Quae addebantur ἢ διαφορὰν ἔξιν omiserunt A. B.
V. E. C. Πίστεις τε ἔδοσαν] In hoc exemplo et eo quod proxime sequitur διαφέρειν vel διοίσειν nihil facit ad significationem
illam, quam Suidas ei hic tribuit. Quare suspicor duo ista loca non esse ab ipso Suida, sed ab alio, qui ea primum ad oram
libri annotaverat: unde postea in textum irrepsisse videntur. Tolle enim ista, et succedet ῥῆσις haec, Οὐδὲν διοίσεις Χαιρ., in
qua διοίσειν ex mente Suidae differre significat. Sane exploratum nobis est, Suidam eo quo diximus modo saepissime inter-
polatum esse, eamque esse rationem, quare ῥῆσις ex auctoribus excerptae tot in locis lexicī huius a mente et interpretatione
Suidae discrepent. Küst. Huius sententiae favet etiam illud, quod συνδιενεγκόντες male convenit voci διοίοντες. ἔδοσαν]
ἔδωκαν E. 5. διοίσαντες] διοίοντες A. V. E. Med. 6. πῖθον] πόθον E. διοίσειν] Vel dederat fragmenti auctor διοί-
γειν vel διοῖξαι. Abresch. in A. Soc. Trai. I. p. 223. 9. Οὐδὲν διοίσεις Χαιρ.] Aristoph. Nub. 503. Vide etiam infra v. Χαι-
ρεφῶν. Küst. Proverbium ex his perperam exculptum est. 10. τοιοῦτος] τοιοῦτος καὶ A. V. C. 11. ιδέα] εἰδέαν A.
συντετηκῶς] Apud Scholiastam in modo indicatum locum Comici hodie male legitur συντετηκῶς. Küst. 12. Ἀριστοφάνης]
Plut. 384. 13. διοίσειν] διοίοντες A. V. διοίσεις B. 15. οὗτος] οὗτος γὰρ E. Tum τραγωδιοποιὸς C. olim τραγωδοποιὸς.
17. Οὐ μὴν] οὐδὲν B. E.

1. Interpretationem ὁ ἀσθενῆς omisi cum A. B. C. V. cuius loco habet E. διόλου ὕγρο κατεχόμενος. 2. Διύλισις] Sic recte
MS. Paris. A. At priores editi. male διύλισις per ἦ. Küst. Deest gl. V. C. quam notavimus, ut ex v. Διηθεῖν transcriptam.
3. καὶ Διύπνισεν, ἐξ. om. V. C. 5. Διφαλαγγία ἀντίστομος] Confer omnino Aelianum in Tacticis cap. 40. ubi lectori
schema διφαλαγγίας ἀντιστόμου exhibetur. Notandum autem est, pro διφαλαγγία ἀμφίστομος ibi legendum esse διφαλ. ἀντιστο-
μος, ut hic apud Suidam. Küst. Fugit hunc emendatio ἢ τοὺς μὲν ἡγ. vel ex Appendice petenda: quae potuit Küsterum etiam
maiores momenti rem edocere, confatas in unum esse duarum glossarum, Διφαλαγγία ἀμφίστομος et Διφ. ἀντίστομος, explica-
tiones: unde fluxit et repetita mentio οὐραγῶν, et quod cumulum affert absurditatis ἐν μέσῳ pro ἔσω. Cf. Montfauc. B. Coisl. p. 512.
item 507. 9. οὐραγοὺς] οὐρανοὺς B. E. inter versus, item mox. 10. Καὶ Διφ.] καὶ delevi cum A. V. et Zon. p. 522. Ceterum
recte Schweighäus. Opusc. II. p. 205. corrigebat διφαλαγγαρχίαι, coll. Aellani Tact. c. 8. et Arriani Tact. p. 31. 11. ἐν-
ενηήκοντα Edd. vulgg. Numerorum compendia habet Med. 14. δικαιολογία] Scribe διλογία: ut recte habet Hesychius. Sequens
vero vox δικαιοσύνη prorsus inducenda est, quoniam eam ineptus aliquis sciolus adiecit, qui non videbat, praecedens δικαιολογία
corruptum esse. Küst. διλογία Zonaras p. 521. Alterum ex v. διαδικασία profectum arbitrator. 15. Διφασία] Deest gl.
V. C. eaque videtur ex v. Γύγης esse invecta. Quamobrem notavi. Ἐν τοῖσι τρώματι] Herodot. I, 18. ut Portus observa-
vit. Küst. διφασία] καὶ διφασία E. 16. Λιμενήῳ] λιμενήῳ A. B. E. Med. 18. Huic glossae suberat annotatio, Ὅτι
ἀσκάματα λέγεται (λέγονται A.) τὰ ἐν ταῖς κώπαις (κώπαις om. B. E.) σκεπαστήρια ἐκ δερμάτων, οἷς χρώνται ἐν ταῖς τριήρεσι,
καθ' ὃ τρήμα ἢ κώπη βάλλεται. εἰς διφθέρας γὰρ τὰς διανοίας ἑαυτοῦ (ἑαυτῶν B. E. Med.) γράψας ὁ Θωρακίων ἐπεμπε τοῖς πο-
λεμίοις ἐν τῇ Λακωνικῇ. Quam cum sola voce διφθέρας motus nescio quis ex v. Ἀσκάματα assumpserit, delevi cum V. C. Ubi
Küsterus: „Ὅτι ἀσκάματα λέγ.] Ex Schol. Aristoph. Ran. 365. eademque leguntur supra v. Ἀσκάματα. Vide etiam enarrato-
rem in Acharn. 97.” Idem paulo post: „Θωρακίων] Sic habent MS. Paris. A. a quo leviter discrepat Aristophanes, apud
quem Ran. 365. idem vocatur Θωρακίων. Priores vero editi. male habent Ἐρμίων.” Sed ἐρκίων B. E. Tandem τῷ Λακωνικῷ A.

Διοίσεται. Vivet, deget. Sophocles: Te nutritio orbatus
solus vitam deget. Διοίσειν. Et fidem dederunt prompte
et acriter cum ipsis bellum se toleraturos esse. — Neque
aequum est nec tutum, dolium novum aperire. Et prover-
bium: Habitu corporis nihil a Chaerephonte differes. dicitur
de hominibus pallidis et macilentis. tali enim corpore et vultu
erat Chaerephon, ut qui studio philosophiae impalluisset. unde
etiam Vespertilio appellabatur. et iterum Aristophanes: Qui ni-
hil prorsus differat ab Heraclidis Pamphili. hic fuit poeta tra-
gicus, et de fati Heraclidarum fabulam scripsit. Διοίσο-
μαι. Ambigam. Haud tamen hac de re ullo modo dubitabo.

Δίνυρος. [Διύλισις. Percolatio.] Διυπνίζω. Ex
somnia excito. Et Διύπνισεν, expergefecit. Διφαλαγγία
ἀντ. Phalanx frontibus oppositis. haec cum instruitur, duces in
medio collocantur; tergi ductores autem extrinsecus ab utraque
acie obliquae parte, alii quidem ad dextram, alii ad sinistram.
Διφαλαγγίαι. Binae phalangarchiae, sive viri 8192.
idem autem tam μέρος a quibusdam appellatur quam κέρας:
eiusque dux κεράρχη. Διφασία. Disputatio. [Διφά-
σια. Quando Milesii binas magnas ciades acceperunt,
proelto et in Limentio, regionis suae loco, et in Maaandri
planitie commisso.] Διφθέρα. Pellicea pastorum vestis.

Διφρεία. ἡ τοῦ ἄρματος περιφέρεια.
Διφρηλατῶν. ἄρματηλατῶν. Σοφοκλῆς.
 Σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὸν οὐρανὸν διφρηλατῶν
 "Ἢλιε, πατρῶαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
 ἴδῃς, ἐπισχῶν χρυσόνωτον ἠνίαν,
 ἄγγελον ἄτας τὰς ἐμάς, μόρον τ' ἐμόν.
 ὁ Αἴας φησί. Καὶ Διφρηλάτης.
Διφρείσκος. τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ ἐφραστῶτες οἱ
 ἠνίοχοι ἐλαύνουσιν. ὑποκοριστικῶς δὲ εἶπε, διὰ τὸ
 κούφους εἶναι καὶ μικροὺς τοὺς ἀγωνιστικοὺς.
 611 *Δίφρον*. Σελ्लीον, ἄρμα. ἢ καθιστήριον. Καὶ
Διφροφόρος, ἡ τὸ σελ्लीον βαστάζουσα. Ἀριστο-
 φάνης.
Δίφρον διφροφόρει.
 ταῖς γὰρ κανηφόροις σκιαδίοις καὶ δίφρον ἠκολού- 15
 θει τις ἔχουσα. Καὶ Διφροφορομένους, φορείους
 φερομένους.
Διφροφόροι. Στράτις ἐν Ἀταλάνταις.
Διφροφορομένους. Ἡρόδοτος. παρὰ Πέρ-
 σαις, φορείους φερομένους. Καὶ τεθέντος ἀντὶ 20
 ἄννημον κέρας λέγεται καὶ οὐρά, τὸ δὲ ἕτερον δεξιὸν

δίφρον τινός, ἰζήσας κήρυκας διεπέμπετο, τοῖς ἐν
 τῷ τείχει σφᾶς ἐκδιδόναι παραινῶν.
Δίφρος. καὶ τὸ ἄρμα. παρὰ τὸ δύο φέρειν,
 τὸν παραβάτην καὶ τὸν ἠνίοχον. ἐξ οὗ καὶ διφρη-
 6 λάτης.
Διφνᾶ. δύο φύσεις ἔχοντα.
Διφῶν. ζητῶν, ἐρευνῶν.
Δίχα.
Διχαζούσης. κλινοῦσης. Ἦδη δὲ τοῦ καύ-
 10 ματος ἀκμάζοντος, καὶ διχαζούσης τῆς ἡμέρας.
Διχῆ. διχῶς.
Δίχηλα ζῶα. βοῦς, ἔλαφος, δόρκων· οἷς
 συμβέβηκεν ἐν τοῖς ὀπισθίοις ποσὶν ἀστραγάλους
 ἔχειν.
Διχομηνία. τοῦ μηνὸς τὸ ἥμισυ. Καὶ Διχο-
 μηναία, πεντεκαιδεκαταία τοῦ μηνὸς ἢ τῆς σελήνης.
Διχόθεν. ἀπὸ τῶν δύο μερῶν.
Διχοτομία φάλαγγος. ἢ εἰς δύο ἴσα τομή.
 ταύτης δὲ τὰ μέρη καλεῖται κέρατα· ὧν τὸ μὲν εὐ-
 20 τῶν ἀνῶν κέρας λέγεται καὶ οὐρά, τὸ δὲ ἕτερον δεξιὸν

1. V. Tittm. in Zon. p. 522. 2. ἄρματηλατῶν excidit vulg. Σοφοκλῆς Ai. 845 — 848. 4. χθόνα] ἐστὶν B. Med. om. V. C. 7. Καὶ Διφρηλάτης om. V. C. Addit E. ὁ ἐπὶ δίφρον φερόμενος. Vide v. Δίφρος. 8. Διφρείσκος. τὸ σκεῦος] Ex Schol. Aristoph. Nub. 31. 12. Διφροφόρος] διφροφόρος A. B. V. E. et Schol. Eccles. 729. cui debetur ἡ . . βαστάζουσα. σελ्लीον E. Ἀριστοφάνης· Δίφρων διφροφόρος] Eccles. 729. (762.) ubi tamen non legitur Δίφρων διφροφόρος, sed, Πού'σθ' ἢ διφροφόρος; Διφροφόροι autem appellabantur apud Athenienses pedisequi vel pedisequae, quae viros vel feminas opulentiores sequi solebant, sellas plicatiles, quas ὀκλαδίας vocabant, ferentes. Aelianus Var. Hist. IV, 22. Καὶ ὀκλαδίας αὐτοῖς Δίφρους οἱ παῖδες ὑπέφερον, ἵνα μὴ καθίζωσιν ἑαυτοὺς εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε. Loquitur ibi de Atheniensibus. Küst. Δίφρον διφροφόρος A. Δίφρον διφροφόροι C. D. V. Δίφρον διφροφόροι E. Spectat Av. 1539. ubi Δίφρον γε διφροφόροι. Seqq. sunt ex Schol. Av. 1550. 15. σκιαδίων] σκιάδια E. 17. φερομένους] Sic Hesychius: φερομένους C.*V. 19. Ἡρόδοτος] Lib. III. c. 146. ubi sic legitur: Τῶν Περσῶν τοὺς διφροφορομένους. Küst. Herodoti memoria refertur ad superiorem glossam Διφροφορομένους: quod Küsterus intelligens clam scripsit, Ἡρόδοτος· Διφροφορομένους π. II. Similiter Etym. M. p. 279. ubi mendose Ἡρωδιανός.
 1. Δίφρον τινός] τινός om. B. E. Med. Tum ἰζήσας B. E. τοὺς ἐν τῷ] τοῖς ἐν τῷ B. C. V. E. Edd. ante Küst. 3. Δίφρος] Vid. Schol. Il. γ'. 262. MS. Coisl. 177. Δίφρος, ἄρμα, κροῦμα, καὶ τὸ φορεῖον. 4. παραβάτην *V. C. ἀναβάτην E. 7. Διφῶν] Il. π'. 747. Glossa male collocata. 8. Δίχα] Vid. vel Lex. Seg. pp. 36. 241. Interpretationem διχῶς omiserunt A. B. C. V. 9. Διχαζούσης] Male, si quid iudico, Suidas interpretatur: διχαζούσης ἡμέρας est ἴσο meridie. Vid. Hesych. in Δίχα νυκτός. Hemst. Consentit Zon. p. 554. 12. Δίχηλα] V. Aelian. N. A. XI, 37. δόρκων] δόρκας E. et Zon. p. 526. quem cf. p. 553. 13. συμβέβηκεν] συμβέβηκεν A. 15. Διχομηνία] Plutarch. Dion. (c. 23.) p. 967. Τουρ. MS. Ubi luna plena significatur; Suidas tamen respexit ad Sirac. 39, 15. Διχομηνιαία per paragogen instar σελήνια· similiumque vocum formatum. Videndum tamen ne glossa detorta sit ex διχομηνία: nisi praestat cum Zon. p. 522. Διχομηνία. ἢ πεντεκαιδεκάτη τῆς σελήνης. Mendose Hesychius Διχομηνία. 18. Διχοτομία φάλαγγ.] Huc egregie faciunt verba Aeliani in Tactic. cap. 7. Διαρείται δὲ ἡ φάλαγγ' οὕτως, εἰς μὲν ὀλοσχερῆ μὴν δύο, ἀπὸ τῆς μετώπου διχοτομίας δι' εἰς τοῦ βάθους· ὧν τὸ μὲν ἥμισυ δεξιὸν καλεῖται κέρατα καὶ κεφαλή· τὸ δὲ λοιπὸν ἐδώνημον λέγεται κέρατα καὶ οὐρά. αὕτη δὲ ἡ διχοτομία τοῦ μήκους ὀμφορῶς προσαγορεύεται, καὶ στόμα, καὶ ἄραρος. Pro voce ultima ἄραρος Suidas hic habet ἄραρος: quarum lectionum neutra suspitione mendii apud me caret. Küst. 19. ταῦτα δὲ Appendix sive Coisl. Montf. p. 507. 20. λέγεται] καλεῖται E.

Διφρεία. Aurigatio. *Διφρηλατῶν*. Currum agitans. Sophoclis Ajax: Tu vero, qui per alta coeli currum agis, Sol, cum patriam meam aspenderit, aureum frenum inhibens calamitates meas et fatum meum nuncia. Et *Διφρηλάτης*. *Διφρείσκος*. Locus in carru, cui aurigae insistentes aurigantur. diminutive vero dixit, quod quibus ad certamina utuntur currus sunt leves et parvi. *Δίφρον*. Sella, currus, sedes. Et *Διφροφόρος*, muller sellam gestans. Aristophanes: Sellam arriperta. canistriferas enim quaedam sequebatur, umbellam et sellam ferens. Et *Διφροφορομένους*, qui lecticis gestantur. *Διφροφόροι*. Strattis in Atalantis. Et Herodotus, ubi dicit eos qui apud Persas sellis gestabantur. Cum autem sella quadam ipsi posita sedisset, praeconibus missis iussit eos,

qui intra urbem erant, se dedere. *Δίφρος*. Sic etiam currus dicitur: quod duos vehit, militem et aurigam. hinc *διφρηλάτης*, auriga. *Διφνᾶ*. Duas naturas habentia. *Διφῶν*. Quaerens, scrutans. *Δίχα*. *Διχαζούσης*. Vergente. Cum aestus esset maximus, et dies iam inclinare coepisset. *Διχῆ*. Bifariam. *Δίχηλα*. Animalia bisulca: ut hos, cervus, caprea; quae in posterioribus pedibus talos habent. *Διχομηνία*. Dimidia mensis pars. Et *Διχομηνιαία*, dies decimus quintus mensis vel lunae. *Διχόθεν*. A duabus partibus. *Διχοτομία φάλαγγος*. Phalangis in duas partes aequales divisio. hae autem partes vocantur cornua: quorum alterum quidem sinistrum cornu appellatur et cauda, alterum vero dextrum cornu, caput, dextra aciei extremi-

κέρας καὶ κεφαλή καὶ δεξιὸν ἀκρωτήριον καὶ δεξιὰ ἀρχή. ἄραγος, καὶ δμφαλός, καὶ συνοχή, φράγμα, ὡς ἔνιοι, καὶ στόμα, ὡς ἕτεροι, ἢ διχοτομία καλεῖται. Καὶ Διχοτομῶ, αἰτιατικῇ.

Διψῶς. εἶδος ὄψεως. ἔστι δὲ ἔχεως ὀλιγω- 5 τέρα, ἀποκτεῖναι δὲ ὄξυντέρα. οἱ δὲ δηχθέντες ἐξ αὐτῆς ἐξάπτονται εἰς δίψος, ὥστε ῥήγνυσθαι. λευκὴ δὲ ἔστι, καὶ ἔχει ἐν τῇ οὐρᾷ γραμμὰς β'. πρηστῆρα δὲ αὐτὴν τινες καλοῦσιν. καύσωνα δὲ ἄλλοι. γίνε- 10 ται δὲ ἐν Λιβύῃ καὶ Ἀραβίᾳ μᾶλλον. καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ μελάνουρον, καὶ ἀμμοάτιν, καὶ κεντρίδα.

Διψῶ. τὸ ἐπιθυμῶ. Θεῶ γὰρ βούλομαι ἀρέ- 162 σκειν, καὶ πρὸς ἐκείνον ὄραν, καὶ τῇ ἐκείνου βου- λήσει ἔπεσθαι, τῷ οἶακι τῷ ἐκείνου διψῶν. Καὶ δίψα, ἢ ἐπιθυμία.

Διψῶης. εὐκτικόν.

Διψῶντα. δαμασθέντα, ἰπαίξαντα.

Δεδμηκότες. δαμάσαντες.

Διψῶσις. ἢ δάμασις.

Διψῶσις. ἢ δούλη.

Διψῶσις. ὁ δούλος. καὶ δμῶσις.

Διψῶσις. τούτεστι, δια τῶν χειρῶν κινήσεις καὶ ἐκτινάξεις. ἢ εὐθεῖα δνοπάλιξις.

Διψῶσις. μέλαν, σκοτεινόν.

Ὀλοφύρατο, χερσὶν ἀμύσας

ἀνδροφόνους δνοφεράν κρατὸς ὑπερθε κόνιν.

Δοάζω. ἀμφιδοξῶ.

Δόβειρα. ὄνομα πόλεως.

Δογματίζει. θεολογεῖ, φυσιοῦται. Δογμα- 15 τίζειν ἔστι τὸ δόξαν τιθέναι· ὡς τὸ νομοθετεῖν νό-

2. ἄραγος] ὄραρος Appendix: nam Coislinianus caret novissimis. 3. διχοτομία] διχοτομία B. E. 4. καὶ Διχοτομῶ, αἰτ. om. Küsterus, silente Gronovio. Subsequatur praecceptum a Suidae disciplina vehementer recedens: Διψῶ. τῷ δῖπει καὶ τὸ δίψος καταχρηστικώτερον εὐρίσκειται, διπερ (ἢ περ A.) ἢ δίψα. δίψη δὲ τότε γράφεται διὰ τοῦ (διὰ τοῦ om. B. E.) ἢ, ὅταν ἐχθρὸν ἐπαγόμενον θηλυκὸν ἐπισημαῖνον αὐτό. ὡς ἐν δίψη τῇ ἐπιγινόμενῃ. εἰ δὲ μὴ οὕτως εἴη, διὰ διψῶγγου τῷ δίψει. Habet A. in marg. infra sub v. Διψῶ, scribens "Οτι καὶ τὸ δίψος. Delevi cum V. C. Ceterum ἐπισημαῖνον B. E. omisso θηλυκόν. Deinde αὐτῷ E. Sub finem τὸ δίπει B. E. 5. ἔχεως ὀλιγωτέρα] Suidas in brevitate redigit narrationem Aeliani N. A. VI, 51. Gaisfordus contulit Schol. Gregor. Naz. in Cantal. MSS. Clark. p. 39. ὄχεως A. 6. δηχθέντες] διχθέντες A. 8. γραμμὰς β' μελάννας Aelianus. 9. γίνετα] γίνονται A. V. C. et Zon. p. 522. Tum τῇ Λιβύῃ E. 11. ἀμμοάτιν] ἀμμοάτιν τε Toupius Emend. Hesych. T. IV. p. 65. ἀμμοβάτιν, item ut in v. Ἀμμοάτιν, Oudend. in Tho. M. p. 270. ἀμμοβάτης habet Aelianus. 12. Διψῶ. τὸ ἐπιθυμῶ] Artemidorus lib. I. c. 68. p. 56. Τὸ μὲν γὰρ διψῶν οὐδὲν ἄλλο ἔστιν ἢ ἐπιθυμῶν. Vide etiam Athen. lib. X. p. 433. qui pluribus exemplis significationem istam verbi διψῶν confirmat. Küst. Adde Boisson. in Eunap. p. 215. Θεῶ γὰρ] Θεῶ δὲ V. C. 13. καὶ πρὸς] Lego, καὶ διψῶ πρὸς ἐκείνον ὄραν. Tour. MS. Id Graece vix potuit pronunciari. 14. διψῶν] H. I. posui cum B. C. V. E. Vulgo legitur tanquam caput glossae sequentis. Gaisf. Praeierat Gronovius p. 113. Vellem structurae rationem ostendisset. Sed cum Edd. post Διψῶ ferrent αἰτιατικῇ, quod cum *V. delevi, Hermannus primum supplebat διψῶν τὸν οὐρανόν. Accusativum quidem mirabile foret tradi, cum genitivum ut par est artis syntacticae magistri praeceperint: v. Lex. Bekk. p. 135. Boisson. Anecd. II. pp. 350. 485. Nam Evangelii vox διψῶντες τὴν δικαιοσύνην diversi est generis. Itaque remotis interpretationibus τῇ ἐκείνου βουλήσει, quas etiam Zon. p. 554. iguorat, iungi malim ἔπεσθαι τῷ οἶακι τῷ ἐκείνου διψῶν. Cf. Eunap. V. Soph. p. 27. In eandem conjecturam etiam Gaisfordus incidit in Addendis. Ac similiter nunc Hermannus: Θεῶ γὰρ διψῶ ἀρέσκειν . . . ὄραν καὶ τῷ οἶακι τῷ ἐκείνου ἔπεσθαι. Deinde sub finem delevi cum V. C. quae habet A. in marg. memoravitque Lex. de Syntaxi: Διψῶ τῷ κανέλου. Demosthenem dicit minorem, hoc est, Libanium. „Verba sunt ex Declam. p. 208. ed. Morelli." Gaisf.
1. Om. vulg. Tenent *V. et Zonaras. 2. δαμασθέντα] Haec vox in prioribus edit. desideratur, quam ex MSS. revocavi. Küst. Accedit Lex. Bachm. p. 200. Vid. II. §. 99. 3. Δεδμηκότες] Gl. ab hac sede alienam agnoscunt omnes MSS. Saltem καὶ praefereris. 4. Διψῶσις] Schol. II. §. 476. Διψῶσιν. καταπόνησιν, ὕποταγῆν. 5. Διψῶσις] V. Ἀλογοσις contulit Toupius. Idem infra malebat Διψῶσις. Si quid mutandum, expungi malim καὶ. Deinde cum V. delevi, quae habet A. in marg. Διψῶσις. Οὕτω δνοπαλίξις διωλύγιος φλυαρία. Vide supra v. Διωλύγιος. 7. Διψῶσις] Διψῶσις (item ut supra) C. Διψῶσις E. n. sec. Vid. Od. §. 512. Hesych. et H. Steph. Ind. Thesauri p. 770. A. 8. ἢ δνοπάλιξις] ἢ om. B. V. C. 10. Ὀλοφύρατο χερσὶν ἄμ.] Versus Antipatri Sidon. XCIX, 3. Anthol. Pal. VII, 241. Ὀλοφύρατο B. V. C. E. Med. 12. Δοάζω] Δοάζω dedi cum C. quod occuparat Valckenarius Anim. ad Ammon. p. 67. probante Porsono. Vid. intpp. Hesychii v. Δοάζω. ἀμφιδοξῶ] Potius ἀμφιδοξῶ vel ἀμφιδοξήσω. Praesens enim est ἀμφιδοξῶ. Küst. Illud reposui. 13. Δόβειρα] Immo Δόβηρον, vel cum Zon. p. 561. Δόβηρα. Vid. Wass. in Thucyd. II, 98. 14. φυσιοῦται] Hoc nihil ad rem facere videtur; nisi forte consequens pro antecedenti positum esse dicas: quod doctores et magistri saepe cum fastu aliquo dogmata sua tradere soleant. Sed et sic interpretatio illa est frigida et ineptae proxima. Küst. Venit mihi aliquando in mentem apud Suidam Δογματίζει, θεολογεῖ, φυσιοῦται legendum φυσιολογεῖται. Sed ut φυσιολογεῖται rarius dicitur pro φυσιολογεῖ, ita φυσιοῦται sanum est, nec mutandum: notat enim haec vox dogmatico fastu sese efferentes, quales passim Sextus noster exhibet, et τετραφωμένους ac περιαιτολογούντας vocat sect. 62. φιλαύτους sect. 90. Neque est quod haec expositio erudito Suidae interpreti frigida et ineptae proxima videatur; est enim verissima. Sic paedagogum se genere dicimus, et Gallico vocabulo pedantem vocamus, cum ineptam alicuius perverse docti superbiam ridemus. Fabric. in Sext. Empir. p. 6. φυσιοῦται tamen om. Zon. p. 565. 15. δόξαν] δόγμα Diogen. Laert. III, 52. cuius haec esse verba monuit Küsterus. ὡς τὸν Med.

tas, dextrum principium. praeterea dimidia illa phalangis pars appellatur etiam ἄραγος, et δμφαλός, et συνοχή, et secundum nonnullos φράγμα, vel ut alii στόμα. Διψῶσις. Genus serpentis, vipera minus, sed celerius necans: a quo mors tanta siti exardescunt, ut rumpantur. est autem alba, caudam duabus lineis distincta; nasciturque praecipue in Libya et Arabia. eandem alii vocant presterem, alii cansonem; item melanurum, et ammoatin, et centridem. Διψῶ. Cupio. Deo enim placere volo, et illum intueri, eiusque gubernaculum sequi sitiens. Et δίψα, cupiditas. Δι-

ψῶσης. Optativus. Διψῶντα. Domitium, cedentem. Δεδμηκότες. Qui domuerunt. Διψῶσις. Subactio. Διψῶσις. Serva. Διψῶσις, δμῶσις. Servus. Διψῶσις. Motiones et agitationes, quae manibus sunt. casus rectus est δνοπάλιξις. Διψῶσις. Nigrum, obscurum. Luxit, manibus bellicosus atrum supra caput pulverem accumulans. Δοάζω. Ambigo. Δόβειρα. Nomen urbis. Δογματίζει. De rebus divinis disserit, fastuose agit. Δογματίζειν est dogma proponere: sicut legislatoris est leges ponere. dogma duplici sensu dicitur

μους τιθέναι. δόγματα δὲ ἐκατέρως καλεῖται· τὸ τε δοξαζόμενον καὶ ἡ δόξα αὐτή. τούτων δὲ τὸ μὲν δοξαζόμενον πρότασις ἐστίν· ἡ δὲ δόξα ὑπόληψις. ὁ τοίνυν Πλάτων περὶ μὲν ὧν κατείληφεν ἀποφαινεταί, τὰ δὲ ψευδῆ διελέγχει, περὶ δὲ τῶν ἀδήλων ἐπέχει. καὶ περὶ τῶν αὐτῶ δοκούντων ἀποφαίνεται διὰ τεσσάρων προσώπων, Σωκράτους, Τιμαίου, τοῦ Ἀθηναίου ξένου. εἰσι δ' οἱ ξένοι, οὐχ ὡς τινες ὑπέλαβον, Πλάτων καὶ Παρμενίδης, ἀλλὰ πλάσματ' ἐστὶν ἀνώνυμα.

Περὶ δογμάτων. Οἱ μὲν γεννητόν, οἱ δὲ ἀγέννητον· καὶ οἱ μὲν ἔμψυχον, οἱ δὲ ἄψυχον. Ἀναξαγόρας δὲ καὶ Πυθαγόρας εἰς Αἴγυπτον ἀφικόμενοι, καὶ τοῖς Αἰγυπτίω καὶ Ἑβραίων αὐτότε σοφοῖς ὁμιλήσαντες, τὴν περὶ τῶν ὄντων γνῶσιν ἤκοντι-σθησαν. ὕστερον δὲ καὶ Πλάτων, ὡς Πλούταρχος

ἐν τοῖς Παραλλήλοις φησίν. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ θεοὺς Αἰγύπτιοι πρῶτοι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην ὠνόμασαν· καλέσαντες τὸν μὲν ἥλιον Ὅσιριν, τὴν δὲ σελήνην Ἴσιν· ἅτε ὄρωντες αὐτοὺς δρόμῳ ἰόντας

καὶ θέοντας, θεοὺς ἐκ τοῦ θέειν καὶ ἰέναι.

Δοθεῖν ἡνι σκορόδῳ ἡμφισμένῳ ἔοικεν.

Δοθειῶν. φύμα φλυκταίνῃ ἔοικός. Ἐχουσα εἰς δοθειῶνα ὑποφουόμενον ἄρτι.

Δοκεύει. ἐπιτηρεῖ.

Δόκησις. ὑπόνοια. ἢ τὸ μὴ ὄν, νομιζόμενον δέ. ὅ ἐστι φαντασία καὶ σκιά καὶ ὄναρ.

Δόκησις ἀληθείας. περιφραστικῶς ἢ ἀλήθεια παρὰ Θουκυδίδη.

Δοκησίσοφος. ἀντὶ τοῦ φρόνιμος. Ἀριστο-

Νεανίας δοκησίσοφος.

1. δόγματα] δόγματα δὲ A. B. C. V. E. Med. Lege δόγμα δὲ cum Laert. 6. καὶ περὶ] μὲν addit Diag. 7. Σωκράτους V. Σωκράτους Τιμαίου C. in lacuna omiserunt. 8. ξένου] Supple ex Laertio τοῦ Ἀθηναίου ξένου, τοῦ Ἐλεάτου ξένου. Küst. τοῦ ἄξένου A. τοῦ ἀθηναίου ξένου V. τοῦ ἀθηναίου ξένου B. E. τοῦ ἀθηναίου ξ. C. Ἀθηνοξένου cod. regius ap. Monagium. 10. ἀνώνυμα] ἀνώνυμα B. C. V. E. 11. γεννητόν — ἀγέννητον] γεννητοὶ — ἀγέννητοι V. 12. Ἀναξαγόρας — ἐν τοῖς Παραλλήλοις φησίν] Similia his habet Theodoretus Gr. Aft. Cur. II. T. IV. p. 733. seq. ed. Schulz. Iterat haec A. infra in v. Αἴγυπτος. Gaisf. 16. Πλούταρχος] Solon. 2.
2. θεοὺς Αἰγύπτιοι πρῶτοι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελ.] Diodorus Siculus lib. I. p. 10. Τούτ' ὄν καὶ Αἴγυπτον ἀνθρώπους τὸ παλαιὰν γενομένους, ἀναβλέψαντας εἰς τὸν κόσμον καὶ τὴν τῶν ὄλων φύσιν καταπλεγέντας καὶ θαυμάσαντας, ὑπολαβεῖν εἶναι δύο θεοὺς αἰδούς τε καὶ πρῶτους, τὸν τε ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, ὃν τὸν μὲν Ὅσιριν, τὸν δὲ Ἴσιν ὠνόμασαι. Hunc locum Diodori ad verbum transcripsit Eusebius lib. I. Praep. Euang. cap. 9. Vide praeterea Diogenem Laertium in Prooemio, qui idem de Aegyptiis testatur. Küst. 3. καλέσαντες μὲν τὸν ἥλιον *V. 4. ἅτε ὄρωντες αὐτοὺς] His gemina habet Plato in Cratylō p. 263. [397. D.] quem Suidas, vel potius auctor anonymus, ex quo Suidas, secutus fuisse videtur. Verba philosophi haec sunt: ἅτε οὖν αὐτὰ (scilicet ἀστρα) ὄρωντες πάντα δεῖ ἰόντα δρόμῳ καὶ θέοντα, ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τῆς τοῦ θεῖν θεοὺς αὐτοὺς ἐπονομάσαι. Idem etiam verbis Platonis tradit Eusebius Praep. Euang. lib. I. cap. 9. p. 29. Küst. Accedat Menandri fr. inc. X. Oratio tamen male superioribus est vincita, nec ferri potest quod sub finem repetebatur ὠνόμασαν, nisi scribamus ἅτε οὖν. Sed ordine perpetuo cum illa teneantur, θεοὺς — ὠνόμασαν, ἅτε ὄρωντες... θέοντας, novissima θεοὺς ἐκ τοῦ θέειν καὶ ἰέναι ὠνόμασαν ab interpretibus opinor esse profecta. Cf. Plut. Plac. Phil. I. 6. ἰόντας καὶ θέοντας A. B. V. E. 5. θεῖν] θεῖν A. B. V. E. Cum iisdem in fine omisi ὠνόμασαν. 6. Δοθεῖν ἡνι. σκορόδῳ ἡμφ.] Aristoph. Vesp. 1211. (1167.) momento Küsterō: Ἰδοῦ. θεῖν τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ' ἐπὶ Μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων. Ὅτι; δοθεῖν σκορόδον ἡμφισμένῳ. Eadem Zon. p. 558. 7. Δοθειῶν] Idem quod δοθῆν. Nescio tamen an solius Suidae auctoritas sufficiat, ad vocem istam civitate Graeca donandam: praesertim cum apud enarratorem Comici in Vesp. 1167. unde noster haec descripsit, legatur δοθῆν. Certo et alii scriptores Graeci id, quod Latinis est furunculus, δοθῆνα vocant, non δοθῶνα, ut ex lexicis vulgatis notum est. Hesychius tamen δοθῶνα pro δοθῆν etiam agnoscit: dummodo locum, ubi vox illa extat, a mendo prius liberet. Hodie enim apud eum in serie sua sic legitur: Δολῶν, ὃ δοθῆν. At certum est Δολῶν mendo laborare, eiusque loco scribendum esse δοθῶν: quamvis Henricus Stephanus in Thesouro suo mendosam lectionem Hesychii, uti saepe alibi, ita et hic, bona fide secutus sit. Ceterum apud eundem Hesychium δοθῆν habes non solum loco laudato, sed etiam vv. Ἀμάρορες et Ὀλοφυκίς. Küst. Sic Zon. p. 558. δοθειῶν (quod scripsi) ut mendum vulgari sermone improbat Herodotianus π. μον. λξ. p. 17, 22. Sequatur glossa ex Etym. M. sive Zon. p. 563. descripta: Δόκxανα. τάφοι τινές ἐν Λακεδαίμονι· παρὰ τὸ δέξασθαι τοὺς Τυνδαρίδας. Omiserunt A. B. C. V. E. Ubi Küsterus: „Miror, quo auctore haec Suidas tradat. Alii enim scriptores δόκxανα apud Spartanos vetusta quaedam Castoris et Pollucis simulacra appellata fuisse docent. Plutarchus ἐν τῷ περὶ φιλαδελφίας p. 478. Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκουρῶν ἀφιδρόματα οἱ Σπαρτιάται δόκxανα καλοῦσιν. ἔστι δὲ δύο ξύλα παρὰλληλα δυσὶ πλαγίοις ἐπιεστυγμένα. Ad hunc locum Plutarchi respexit Eustathius in II. ὄ. p. 1125, 60. Παράγωγον δὲ δοκού καὶ τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς δόκxανα, ὃν χρῆσις καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ. ἦσαν δὲ ἀπὸ Διοσκουρῶν ἀφιδρόματα, ὡς ἔκεινος καὶ ἱστορεῖ καὶ ἐκφράζει.” 9. Δοκεύει] II. ὄ. 340. 10. ὄν] ὄν μὲν E. τὸ μὴ ὄννομιζόμενον Zon. p. 561. quibus Hesychius addit οἶον φαντασία. 11. φαντασίῃ] Mendum Küst. Nam φαντασία libri, Lex. Bachm. p. 200. Hesychius. 13. Θουκυδῆ] II, 35. Eadem Schol. explicatio. Supra ἢ om. *V. 14. Ἀριστοφάνης] Pac. 44.

tur: et id quod opinamur, et opinio ipsa. ex his id quod opinamur est propositio; opinio vero persuasio de aliqua re. itaque Plato, quae percepit, ea enunciat, falsa coarguit, de incertis assensus cohibet. ac de his quidem, quae ipsi vera videntur, quattuor personas loquentes inducit, Socratem, Timaeum, hospitem Atheniensem [et Eleaten.] sunt autem hospites, contra quod quidam putarunt, Plato et Parmenides, sed fictae quaedam personae, quae nomine carent. De dogmatis. Philosophorum alii mundum ortum habuisse dicunt, alii vero negant. item alii animatum, alii inanimatum statuunt. Anaxagoras autem et Pythagoras in Aegyptum profecti, et Aegyptiorum et Hebraeorum usi consuetudine,

rerum cognitionem ab illis hauserunt. post eos Plato, ut Plutarchus in Paralleliis refert. enimvero Aegyptii primi solem et lunam deos vocarunt: solem quidem Osirin, lunam vero Isidem nominantes. vocarunt autem θεοὺς, ab eo quod est θεῖν: quod eos currere et ire viderent. Δοθεῖν ἡνι. Similis est furunculo, qui alio vestitus est. Δοθειῶν. Pustula phlyctaeanae similis. Habens furunculum recens enatum. Δοκεύει. Observat. Δόκησις. Opinio. id quod non est, quamvis esse putetur. hoc est, phantasia et umbra et somnium. Δόκησις ἀληθείας. Sic Thucydides periphrastice ipsam dicit veritatem. Δοκησίσοφος. Qui sapiens sibi videtur. Aristophanes: Adolescens sapientiae fastu elatus.

Δοκίδης. ἀστέρων ὀνόματα.

Δοκιμάσας. κρίνας. Καὶ Δοκιμασθείσας σπονδαῖς, κριθείσας, βεβαιωθείσας. Μαθὼν ὡς ταῖς ἤδη ὑπὸ Ζαχαρίου δοκιμασθείσας σπονδαῖς οὐ στέργουσι Ῥωμαῖοι, ἐπαφίησι τὸν Τανχσοδρῶ κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. [Καὶ Αἰσχύλος φησὶν,

Οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλω.]

Δοκιμασθεῖς. Δημοσθένης μὲν ἀντὶ τοῦ εἰς ἀνδρας ἐγγραφεῖς. λέγει δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχόντων τὸ δοκιμασθῆναι. ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πολιτενομένων τὸ δοκιμασθῆναι, εἰ καὶ μηδ' ἦντινὰ ἤρχον ἀρχήν. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτῶν ἐξητάζετο ὁ βίος. Λυκούργος δὲ τρεῖς δοκιμασίας φησὶ κατὰ τὸν νόμον

γίνεσθαι. καὶ γὰρ μία μὲν ἐστίν, ἣν οἱ ἐννέα ἀρχοντες δοκιμάζονται· ἄλλη δέ, ἣν οἱ ῥήτορες· τρίτη δέ, ἣν οἱ στρατηγοί. λέγει δὲ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ καὶ ἱππέων δοκιμασίαν.

Δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι. τὸ δίκην ἐταιρήσεως τινα καταγγεῖλαι. γίνεται δὲ ἡ τῆς ἐταιρήσεως δοκιμασία οὐ πᾶσιν, ἀλλὰ πολιτενομένοις ῥήτοροι καὶ ψηφίσματα γράφουσι.

Δοκιμαστῆρες. οἱ ἐτασταί. Ὁ δὲ ὢν καὶ πρότερον ἐν γα' Ἰταλιώταις πᾶσι δόκιμος, μείζον ὡς τὸ εἰκὸς ἐπὶ φιλανθρωπία κλέος ἀπήνεγκε.

Δόκιμος καὶ δοκίμων. Δοκιμώταται τῶν πόλεων.

1. Δοκίδης] V. Hasius in Lyd. de Ost. p. 298. Cf. v. Κομήται. ἀστρον Zonaras. Scribendum ἂ ὄνομα. 2. ἀντὶ τοῦ] αἰτιατικῇ Gaisfordus post Δοκιμάσας cum A. Delevi cum V. C. Δοκιμασθείσας] Sic Zon. p. 566. Δοκιμασθείσας σπονδαῖς V. C. 3. Μαθὼν] Auctorem fragmenti cum facili negotio liceret odorari, tum easdem fere voces praestat Menander Exc. Legatt. p. 391. αἰσθανομένου τε ὡς ταῖς ἤδη ὑπὸ Τραϊανῶ καὶ Ζαχαρίου δοκιμασθείσας κτλ. 5. τὸν Χοσδρῶ] Lege una voce Τανχσοδρῶ. Est enim nomen proprium ducis Persarum, qui Tanchosdro appellabatur. Vide infra vv. Ἐμβριδῆ et Τανχσοδρῶ. Küst. τᾶνχοσδρῶ A. τάνχοσδρῶ B. E. Med. χοσρόν τανχόσδρω C. χοσρόη τανχόσδρω V. quae quamquam nihil nisi calidam reconditi nominis ostendunt interpolationem, Gronovius tamen librum suum commendavit p. 113. Refinxi cum Menandro τὸν Τανχσοδρῶ. 6. Καὶ Αἰσχύλος] Haec cum seqq. recte delevit Küsterus, quae perperam intrusa sunt, ducta ut videtur ex v. Δίκαιος. Quid quod Menandri verbis aute κατὰ τῆς gemmulam istam *V. inseruit. Commemoravit Porson. Adv. p. 155. ego notavi. 7. οὐ γὰρ δὴ Med. Deinde θέλων B. Med. θέλει E. θέλω A. V. C. 8. Δοκιμασθεῖς. Δημοσθένης] Ex Harpocrate: ad quem vide Valesium. Küst. Demosthenis locus in Onet. p. 865. εἰς ἀνδρας ἐγγραφεῖς] Hinc ille, qui nondum in virorum album relatus erat, appellabatur ἀδοκίμαστος. Harpocratio: ἀδοκίμαστος. δοκιμασθῆναι λέγεται τὸ εἰς ἀνδρας ἐγγραφῆναι. καὶ ἀδοκίμαστος, ὁ μὴπω ἐγγεγραμμένος. Appellationis autem istius ratio est, quod apud Athenienses nemo virorum albo inscriberetur, antequam populares habito examine cognovissent, aliquem parentibus civibus Atticis natum, vel secundum leges adoptatum fuisse. Vide Petittum de Legg. Att. lib. II. c. 4. p. 152. Küst. 9. λέγει δὲ καὶ] λέγει γὰρ καὶ A. B. C. V. Edd. ante Küst. Harpocr. Pal. Scribendum λέγεται δὲ καὶ cum Harpocr. edito: quamquam λέγει potest ad alterum Demosthenis locum referri, qui est in Eubulid. p. 1306. 10. ἐλέγετο — δοκιμασθῆναι om. V. C. 11. ἤρχον ἀρχήν] Sic MSS. Pariss. et Harpocratio. At priores editt. εἶχον ἀρχήν. Küst. εἶχον B. E. cum Harpocr. libris quibusdam; reliqui significant esse transponenda ἀρχήν ἤρχον. εἶχον Med. 12. δὲ] Immo γὰρ cum Harpocr.
1. ἦν οἱ ἐννέα ἀρχοντες δοκίμ.] De hac Novem virorum apud Athenienses δοκιμασίᾳ prolixè agit Petitus in commentario ad Leges Att. p. 237. 238. Küst. V. Hermannii enchiridium Antiqu. Gr. §. 148. 2. ἄλλην δέ, ἣν οἱ ῥήτορες] Et hunc locum illustrat idem Petitus p. 260. 261. Küst. Cf. Schöm. de comitiis Ath. p. 110. Eodem respicit Aristoph. Equ. 884. ἄλλη B. V. E. C. Harp. Pal. ἑτέρα Harp. ed. 3. λέγει δὲ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ] Scilicet Lycurgus ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως, ut ex Harpocrate constat. Küst. 4. ἱππέων δοκιμασίαν] Equites olim apud Athenienses examinatos fuisse, discimus etiam ex oratione Lysiae κατὰ Ἀλκιβιάδου λειποταξίου p. 140. (523.) Küst. Adde Xenoph. Oecon. 9, 15. et Hipparch. 3, 9. δοκιμασία E. 5. Δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι] Vide potissimum Lex. Seg. pp. 241. 256. τὸ δίκην ἐταιρήσεως τινα καταγγ.] At latius patebat actio illa, nec impudicitiam solum persequeretur, sed etiam alia quaedam crimina, ut expresse nos docet Aeschines orat. contra Timarchum p. 174. 175. Τίνας δ' οὐκ ᾔετο — δοκιμασίαν μὲν φησὶν ἐπαγγεῖλαι τῶν ἀθηναίων ὁ βουλόμενος, οὐς ἔξεστι. Locus est insignis: ex quo discimus actionem, quae δοκιμασία vocabatur, institutam fuisse contra oratores, non solum eos, qui impudici fuissent, sed etiam qui patrem vel matrem verberassent, aut non aluissent, aut tectum ad habitandum non praebuissent; vel qui militiae nomina non dedissent; vel clipeum in proello abieciissent; vel patrimonium dilapidassent. Haec paucis complexus est Pollux lib. VIII. cap. 6. p. 387. Δοκιμασία τοῖς δημαγωγοῖς ἐπηγγέλλετο, εἰ ἡταιρηκότες εἶεν, ἢ τὰ πατρῶα κατεδηροκότες, ἢ τοὺς γονεῖς πεκακωκότες, ἢ ἄλλως κακῶς βεβιωκότες· ἀτίμους [γὰρ] ἀποὺς ἐχρῆν εἶναι, καὶ μὴ λέγειν. Küst. Videndus ille etiam in v. Ἐπαγγεῖλαι. 9. Δοκιμαστῆρες] Sic apud Lacedaemonios magistratus quidam appellabatur. Vide infra v. Χαίρων. Küst. Extat etiam apud Polybium. Ὁ δὲ ὢν καὶ] Hoc exemplum non pertinet ad vocem δοκιμαστῆρες, sed δόκιμος, quae incuria librariorum excidit. Küst. Is tamen Δόκιμος καὶ Δοκίμων tacite delevit. 11. ἐπὶ φιλανθρωπία] φιλανθρωπίας E. 12. Δόκιμος] Gl. tenet *V. Contra Δοκιμώταται τῶν πόλεων om. V. C.

Δοκίδης. Stellarum nomen. Δοκιμάσας. Qui exploravit. Et Δοκιμασθείσας σπονδαῖς, induciis probatis, confirmatis. Cum intellexisset Romanos non esse contentos foedere a Zacharia iam confirmato, Tanchosdro in ditionem Romanorum immittit. Δοκιμασθεῖς. Apud Demosthenem significat eum, qui in virorum album relatus est. dicebatur etiam de magistratibus; item de iis qui reipublicae negotia tractabant, etiamsi nullo magistratu fungerentur. horum mores interdum exigebantur. Lycurgus autem dicit ternas explorationes secundum leges fieri solitas: unam, Suidae Lex. Vol. I.

qua novem Archontes; secundam, qua oratores; tertiam, qua belli duces explorarentur. in eadem oratione dicit equites etiam istam censuram subisse. Δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι. Impudicitiae crimine accusare. actio autem illa impudicitiae non adversus quosvis instituebatur, sed oratores negotia publica tractantes et decreta scribentes. Δοκιμαστῆρες. Censores. Ille vero cum iam ante apud omnes Italos magno in pretio haberetur; maiorem etiam ut par fuit humanitatis gloriam esse consecutus. Δόκιμος. Omnium urbium laudatissimae.

- Δοκός.* τὸ μέγα ξύλον.
Δοκοῦντα. ἀντὶ τοῦ ἀρέσκοντα. Πολλὰ λέγει παράδοξα καὶ δοκοῦντα τοῖς φιλοσόφοις, πολλὰ τῶν καθ' ἑδου, οὕτω τινὰ ἀκοήν φέροντι τῷ Ἰσιδώρῳ τοσοῦτων ἀκουσμάτων.
Δολίωνος. ὄνομα κύριον.
Δολιχά. μακρά, πολλὰ. *Δόλιχος,* τὸ ἵπποδρόμιον. ἀπὸ τοῦ κάμπτειν. στάδιον δέ, ὃ δρθὸς δρόμος.
Δολιχεύουσι. περιοδεύουσιν. *Αἰλιανός.* 10 νοῖς τὴν Ἄρτεμιν θεραπεύων γυναικεῖος θίασος, Διονύσιος τοῦνομα, ἔμπορος τὸ ἐπιτήδευμα, δολιχεύσας πολλοὺς πολλὰκις πλοῦς, περιβάλλεται πλοῦτον εὐ μάλα ἀδρόν.
Δολιχόν. μακρόν, ἢ πολὺ. Ἔχειν δὲ δόρον, οὐ κατὰ τὸν ἐξ ἵππου μαχόμενον δολιχόν, ἀλλ' ὥστε 15 μόνον τὴν ἐπιδορατίδα ὑπερέχειν ἐς ὕψος.
Δόλιχος. τὸ ὄσπριον. καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δρόμου προπαροξυντόνως. δολιχὸς δὲ τὸ ἐπίθε-
- τον, ὃ μακρὸς, ὀξυντόνως. ἔστι δὲ ὃ δόλιχος κ' στάδια.
Δολιχόσκιον. τὸ μακροπόρευτον.
Δολοβέλλας. ὄνομα κύριον.
Δολόμητις. δολιόβουλος.
Δόλος. ἢ ἐπὶ λύμῃ τῶν ἀδελφῶν ἐπιβουλή τε καὶ μηχανή παρὰ τῷ ἄποστόλῳ.
Δόλοψ. ὄνομα κύριον.
Δόλων. οὕτω καλεῖται ὃ παρὰ τοῖς Κυζικη-
 10 ῶς φησὶν Αἰλιανός. καὶ *Δόλων,* ὃ παρὰ Ὀμήρῳ. καὶ φυλάττει ὦ.
Δόλωνες. τὰ μικρὰ ἰστία. Χαλάσαντας τὰ μεγάλα ἄρμενα, τοῖς μικροῖς, ἀ δὴ δόλωνας καλοῦ-
 15 σιν, ἐπεισθαι. Καὶ αὐθις δόλωνες. Προβαλόμενος τοῦ παντὸς στόλου ναῦς ὀλίγας, ταῖταις τοῖς δόλωνας ἐπαράμενος ἔπλει. — Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι πλησίον γενόμενοι καθεῖλον τοὺς δόλωνας.

1. V. Herodiani Epimer. p. 23. 2. δοκῆ Gaisfordus post Δοκοῦντα. Πολλὰ λ.] Ex Damascio. Τουρ. MS. Damascii locus est mutilus neque corruptionis expers. Nam et illa τῶν καθ' ἑδου perversam habent sententiam, nisi forte reiecto πολλὰ conuicimus extitisse δοκοῦντα τοῖς φ. κατὰ τῶν ἐν ἑδου, vel, si quidem id servandum sit, addito δέ, suspicamur in praegressis quaedam excidisse; et inique positum τῷ Ἰσιδώρῳ arguit membra disiecta fuisse et intercepta, cum placita memorarentur Isidorum iuveni rudique sapientiae tradita. Hermannus tamen satis fore putabat, ut refingeretur περι τῶν καθ' ἑδου . . . φέροντα, vel potius φερόντων. 4. φέροντι] φέροντα A. m. sec. Ἰσιδῆ] Ἰσιδώρῳ V. (ap. Gron. p. 113.) C. Ἰσι E. 6. Glossa obscura. 7. Δόλιχος, τὸ ἵπποδρόμιον] Nescio an haec lector absque censura dimissurus sit. Certe mihi non probantur. Küst. Vid. supra v. Δαυλος. Coniectabat Toupius Δολιχόκαμπος. Ceterum ἀπὸ τοῦ κάμπτειν merito nescit Zon. p. 558. 11. Διονύσιος τοῦνομα] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. Κοῦρη. Küst. πολλὰκις πολλοὺς Zon. p. 567. 12. περιβάλλεται] περιβάλλετο C. 16. ἐπιδορατίδα] ἐπιδορατίδος A. Probandum videtur τῆς ἐπιδορατίδος, quod pendeat ab ἐς ὕψος. 17. Δόλιχος] V. Cram. Anecd. T. II. p. 294.
1. κ' στάδια] Sic habent omnes editi et unus MS. Paris. At in duobus aliis codicibus MSS. exaratum repperi κ' στάδια, i. e. viginti stadia. Quomodo autem haec concilies cum iis, quae Suidas habet supra v. Δαυλος, ubi dolicho septem tantum stadia tribuuntur? Confer loca et examina. Küst. κ' στάδια C. [*V.] et ni fallor A. consentiente Schol. Sophocl. Electr. 686. et Zonara. Vid. Sturz. Lex. Xenoph. in Δόλιχος. Gaisf. δκτὸ Schol. Luciani Demosth. Enc. 3. Dolichum, cuius mensura septem esset stadiorum, vulgarem, cuius autem viginti quattuor, maiorem vel ἑπτιον fuisse contendit Böckhius in Corp. Inscr. I. p. 703. sola ductus coniectura. 3. τὸ μακροπόρευτον] Secundum hanc interpretationem δολιχόσκιον non fuerit compositum ex δολιχός et σκιὰ ὑμῖρα; sed ex δολιχός et κίω, eo, vado: quasi dicas δολιχόκιον. Vide Etymologum. Küst. Schol. II. γ. 346. Δολιχόσκιον: μέγα, μακρὰν σκιὰν ἀποτελοῦν, ἢ μακρὰν πορευόμενον. Adde Zon. p. 563. 4. Δολοβέλλας Med. 5. Δολιμήτις] Glossa Humerica. 7. ἄποστόλῳ] I. Petri 2, 1, 3, 10. 8. Δόλοψ] V. Boisson. Anecd. T. IV. p. 371. Post h. gl. Δόλοψ. ἔθνος Θεταλικόν, omiserunt A. B. C. V. E. Cf. Herod. Epim. p. 266. et Zon. p. 558. 12. φυτόν] φῶν V. C. φῆ D. φῶτω Med. Compendium scripturae Gaisfordus expedit, legens φυλάττει, ὦ. i. e. servat ὦ in obliquis casibus, collato Etym. M. p. 130, 25. 13. Δόλωνες] Vid. Wesseling. in Diod. XX. 61. Χαλάσαντες — ἐπεισθαι] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. I. Vandal. cap. 17. Küst. Ubi legitur τὰ μεγάλα ἰστία. χαλάσαντας A. V. cum Procop. 14. δόλωνες] δόλωνας A. B. V. C. E. δὴ om. *V. 15. δόλωνες om. Küst.

Δοκός. Trabs. *Δοκοῦντα.* Placita. Multa Isidorus dicit relatu mira cognovisse, quae a philosophis de rebus inferis statuerentur, cum illae tales doctrinae eius captum superarent. *Δολίωνος.* Nomen proprium. *Δολιχά.* Longa, multa. *Δόλιχος,* curriculum, quod est indexum. Stadium vero cursus est rectus. *Δολιχεύουσι.* Multas regiones obeunt. Aelianus: Dionysius quidam nomine, mercator, cum multas longasque navigationes saepe confectisset, ingentes divitias sibi comparavit. *Δολιχόν.* Longum, vel multum. Habere hastam, non longam, qualem habere solet is, qui ex equo pugnat, sed talem, cuius summa tantum cuspis promineat. *Δόλιχος.* Nomen leguminis. item nomen cursus, cum acuitur antepenultima. δολιχός vero adiectivum, longus, habetque accentum in ultima. continet autem dolichus XXIV. stadia. *Δολιχόσκιον.* Longe se extendens. *Δολοβέλλας.* Nomen proprium. *Δολόμητις.* Dolosus. *Δόλος.* Apud Apostolum ita vocantur insidiae et machinae, quae in fratrum perniciem parantur. *Δόλοψ.* Nomen proprium. *Δόλων.* Apud Cyslicenos ita vocatur muliebris coetus, qui Dianam colit, ut ait Aelianus. item est nomen viri, cuius meminit Homerus. servat ὦ. *Δόλωνες.* Parva vela. Iussit eos maiora vela demittere, et minoribus, quae dolones vocant, expansis sequi. Et alibi: Cum ante totam classem paucas quaedam naves obiecisset, cum his praecessit, minoribus velis expansis. † Romani vero cum propius accessissent, dolones demiserunt.

licός vero adiectivum, longus, habetque accentum in ultima. continet autem dolichus XXIV. stadia. *Δολιχόσκιον.* Longe se extendens. *Δολοβέλλας.* Nomen proprium. *Δολόμητις.* Dolosus. *Δόλος.* Apud Apostolum ita vocantur insidiae et machinae, quae in fratrum perniciem parantur. *Δόλοψ.* Nomen proprium. *Δόλων.* Apud Cyslicenos ita vocatur muliebris coetus, qui Dianam colit, ut ait Aelianus. item est nomen viri, cuius meminit Homerus. servat ὦ. *Δόλωνες.* Parva vela. Iussit eos maiora vela demittere, et minoribus, quae dolones vocant, expansis sequi. Et alibi: Cum ante totam classem paucas quaedam naves obiecisset, cum his praecessit, minoribus velis expansis. † Romani vero cum propius accessissent, dolones demiserunt.

615 "Δολώνεια. πόλις.

Δόμα. τὸ διδόμενον δῶρον.

Δομέστικοι. οἱ τῶν Ῥωμαίων ἱππεῖς, ἢ κατὰ Ῥωμαίους οἰκειακοὶ στρατιῶται.

Δομετιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδελφὸς 5 Τίτου νεώτερος, Νέρωνι καὶ Καλλιγόλῃ καὶ Τιβερίῳ, τοῖς αἰσχίστα καὶ φανυλότατα προστάσι τῆς ἡγεμονίας, ἤπερ τῷ πατρὶ καὶ τῷ ἀδελφῷ προσεοικώς τὸν τρόπον. μετρίοις γὰρ δὴ τῆς ἀρχῆς προοιμίως χρησάμενος, εὐθὺς εἰς πλεονά τε καὶ ἄτοπα γνώ- 10 μης ἐκπίπτει μειονεκτήματα. πλεονεξίαν τε νοσῶν ἀμετρον καὶ ἀσέλγειαν, θυμοῦ τε ἀκρατῆς ὢν καὶ ἀπαραίτητος ἐν ταῖς κολάσεσι φιλαπεχθῆμων τε καὶ φιλάργυρος, εἰ καὶ τις ἕτερος. ταχέως γοῦν τὸ πρὸς ἀπάντων μῖσος ἐφειλκύνετο, ὥστε τὸ τε τοῦ ἀδελ- 15 φοῦ καὶ τοῦ πατρὸς ἀποσβέσαι κλέος. σφαγαῖς τε γὰρ τῶν ἐπισήμων τῆς βουλῆς ἐκάστης ἡμέρας ἐμίαινε τὴν πόλιν, τὰς τε ἴσας τοῖς κρείττοσι μεταδιώκων τιμὰς οὐχ ὑπέμεινε ἐτέρων αὐτοῦ γενέσθαι κατὰ τὸ Καπιτώλιον ἀνδριάντων στάσις ἢ ἐκ χρυσοῦ τε 20 καὶ ἀργύρου πεποιημένων. ἀπείχετο δὲ οὐδὲ τοῦ τῶν συγγενῶν φόνου, ἀλλ' ἐπὶ πάντας τοὺς ἀφ' αἰ-

ματος τὴν ἀνοσίαν ἤγαγε δεξιάν, οὔτε θεοὺς ὁμογνίους οὔτε δίκην αἰδοῦμενος, ἀλλ' ὁμοῦ τὰ τε θεῖα περιφρονῶν καὶ τὰ ἀνθρώπινα.

Δομετιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδελφὸς Τίτου· οὗ διάδοχος γενόμενος οὐ τὴν πατρικὴν καὶ ἀδελφικὴν ἐζήλωσεν ἀρίστην πολιτείαν, ἀλλὰ τὴν Τιβερίου καὶ Νέρωνος ἀνοσιουργίαν ἐκ διαμέτρον. καὶ δὴ πᾶν εἶδος κακίας ἐπελθὼν, μισοφονίας τε καὶ γυναικομανίας ἅμα καὶ ἀνδρομανίας ἀνάπλεως γε- 10 νόμενος, ἑαυτὸν ὁ ἄθεος τελευταῖον ἀπεθέωσε. κἀνεῦθεν οὖν ἐχθιστον ἅπασι καὶ ἀπόβλητον διὰ τὸ φονικὸν τε καὶ θηριῶδες τῆς μιαρᾶς γνώμης ἑαυτὸν ὁ τάλας ἀποφήνας, εικότως μάλα τὰ ἐπιχειρεῖ τῆς οἰκείας θυμμενείας κομισάμενος, αἰσχίστη μὲρ 15 τὸν μυσσάρων καὶ βέβηλον καταστρέφει βίον.

Οὗτος σὺν τῷ βασκάνῳ δαίμονι νεμυσήσας τῷ ἀδελφῷ, τοῦτον ἀναιρεῖ φαρμάκῳ, ἔρωτι τῆς ἀρχῆς. καὶ πονηρῶς τὰ πράγματα Ῥωμαίων διαθεῖς οὐδὲν ὀμότητος, οὐδὲ πλεονεξίας, οὐδὲ φονικῆς 20 ἐνεργείας ἢ ἐτέρου τινὸς παραλέλοιπεν εἶδος ἡσπούδασμα, μετὰ καὶ τοῦ ἀκρατῆς εἶναι καὶ ἀκόλαστος τὰ περὶ τὸ σῶμα. οὗτος καὶ Νέρβαν μετέστησεν,

2. Δόμα] Glossa sacra. Deinde delevi cum V. C. quae habet A. in marg. Δόμεν, ὅς κεν δῶ· καὶ μὴ δόμεν, ὅς κεν μὴ δῶ. Ἡσιόδος φησιν. ἀντὶ τοῦ, δόμεναι καὶ μὴ δόμεναι. Hesiodi versus est Ἔργ. 352. 3. Δομέστικοι] Vide Ducangium in utroquo Glossario. Küst. Salmas. in Aelian. Lamprid. [Heliog. 33.] p. 197. b. Hemst. οἱ κατὰ] ἢ κατὰ A. B. C. V. E. Zon. p. 559. 5. Δομετιανός, βασιλεὺς Ῥωμ.] Totus hic locus αὐτολεξεί etiam legitur apud Ioannem Antiochenum in Excerptis ab Valesio editis, p. 817. sq., unde Suidas ista descripsit. Ioannes Antiochenus autem eadem vel ipse ex Eutropio vertit, vel, quod potius crediderim, a Graeco aliquo istius scriptoris interprete, qui olim extabat, mutuatus est. Latina enim Eutropii Graecis Ioannis Antiocheni mire respondent. Küst. 6. Καλλιγόλα] Καλλιγούλα B. V. Exc. καλλιγώλα E. 8. ἡγεμονίας — δεξιάν] ἡγεμονείας ὁμοίως ὅς σφόδρα πλεονεξίαν καὶ ἀσέλγειαν νοσῶν καὶ μισοφονίαν οὐδὲ τοῦ συγγενικοῦ ἀπείχετο αἵματος V. Gronovius in lacuna modica haec extare tradit: . . . λεονεξίαν καὶ ἀσέλγειαν καὶ μισοφονίαν . . . χρο αἵματος, οὔτε θεοὺς ὁμογνίους οὔτε δίκην αἰδοῦ . . . χ παραφρονῶν καὶ τὰ ἀνθρώπινα. Οὗτος καὶ Νέρ . . . βουλευόντα τῆ βασιλείᾳ καὶ Ἀπολλώνιον τὸν Τυ . . . ρβα συλλαβῶν ἀπέχειρε — δικαστήριον . . . ὁ φιλόσοφος ο. ἐ. ἐπεγγελῶν τὰ γινόμενα παρ' . . . εἰς ἀφῆκεν αὐτόν. τότε — ἔπος. πολλώνιον κτλ. τῷ ἀδελφῷ] τῷ ἀδελφῷ E. Exc. 12. ἀμετρον καὶ ἀσέλγειαν] καὶ ἀσέλγειαν ἀμετρον B. καὶ ἄτοπον (ἀμετρον inter vss.) ἀσέλγειαν E. 14. πρὸς] τὸ πρὸς dedi cum A. 15. ἐφειλκύνετο B. E. τὸ τοῦ B. ὡς τὸ τε τοῦ Exc. 17. ἐμίαινε] Immo ἐμίαινε. 19. αὐτοῦ] αὐτῷ Exc. 20. στάσις ἐκ] στάσις ἢ ἐκ cum Exc. restituiebant Sylburgius et Reimarus in Dion. Cass. LXVII, 8. Vid. Schaeferi Melett. p. 11.
1. τὴν ἀνοσίαν] τὴν om. B. E. 4. Δομετιανός — καταστρέφει βίον] Haec αὐτολεξεί etiam leguntur apud Cedrenum p. 244. Küst. Οὗτος διάδοχος τοῦ ἀδελφοῦ Τίτου γενόμενος, οὐ τὴν E. Δομετιανός — περὶ τὸ σῶμα om. V. 6. ἀρίστην] ἀρίστον A. B. Cedren. 10. αὐτόν] ἑαυτόν A. E. Med. Cedren. 11. ἅπασι καὶ ἀπόβλητον] καὶ ἀπόβλητον ἅπασι E. 18. πράγματα] τὰ πράγματα A. B. E. Med. 19. ὀμότητος] ὀμότητον E. 21. μετὰ καὶ] καὶ om. A. 22. Νέρβας] Νέρβαν B. E.

Δολώνεια. Urbs. Δόμα. Quod datur dono. Δομέ- 5 στιχοι. Equites, vel milites apud Romanos, qui vulgo domestici vocantur. Δομετιανός. Domitianus, Romanorum Imperator, Titi frater natus minor, Neroni et Calpurniae et Tiberio, qui turpissime et pessime imperio praefuerant, quam patri aut fratri moribus similior. moderatis enim imperii principibus usus, confestim in plurima et gravissima animi vitia incidit, immoderata habendi cupiditate et libidine laborans, irae impotens, inexorabilis in animadversionibus, inimicitiarum appetens, pecuniae cupidus, si quis alius. celeriter autem omnium odium in se attraxit, ita ut et fratris et patris gloriam extinxerit. nam et caedibus insignium senatorum quotidie urbem polluebat, et divinos honores sectans, non patiebatur alias sibi statuas, quam quae ex auro et argento factae essent, in Capitolio collocari. ac ne a cognatorum quidem caede abstinuit, sed omnibus consanguineis impiam iniecit dextram, neque deos gentilicis, neque iustitiam reveritus, sed simul divina humanaque iura con-

temnens. Δομετιανός. Domitianus, Romanorum Imperator, frater Titi, cuius successor cum fuisset, non patris ac fratris optimam administrandae reipublicae formam est aemulatus, sed Tiberii et Neronis impietatem, recta illis oppositam. quamobrem omne vitiorum genus persecutus, caedibus pollutus, et furore tam mulierum quam virorum amatorum repletus, se ipsum impius ille in deorum numerum rettulit. hinc igitur miser, cum per crudelitatem ingenii caedibus addicti et impurae mentis feritatem se omnibus inimicissimum et execrabilem ostendisset, iure merito praemia sui hostilis animi consecutus, foedissima morte impuram et profanam vitam finit. — Hic invidia flagrans adversus fratrem eum veneno tollit, et Romanorum res male administrans nullum crudelitatis, nullum avaritiae, nullum sanguinari facinoris aut alius cuiusquam sceleris genus aut studium praeteriit. adde quod impotens fuit et intemperans in corporis voluptatibus. hic etiam Nervam, ut imperio insidiantem, amovit; et Apollonium Tyaneum, ut Nervae amicum, com- 90 *

ὡς ἐπιβουλεύοντα τῇ βασιλείᾳ. καὶ Ἀπολλώνιον τὸν Τυανέα, ὡς φίλον Νέρβα, συλλαβὼν ἀπέκρινε, καὶ δέσμιον εἰς δικαστήριον ἤγαγεν. καὶ ἐπαῖ δὲ φιλόσοφος οὐκ ἐνεδίδου, ἐπεγγελῶν τὰ γινόμενα 616 παρ' αὐτοῦ, καὶ ἐπιπλήττων τοῖς πραττομένοις 5 αἰσχυνθεὶς διαφῆκεν αὐτόν. τότε φασὶ καὶ τὸ πολυθρόνητον ἔπος εἰπεῖν τὸν Ἀπολλώνιον.

Οὐ μὲν με κτενέεις, ἐπεὶ οὐ τοι μόρσιμος εἰμί· καὶ ἄφαντον γενέσθαι παραχρῆμα.

Οὗτος καὶ τοὺς φιλοσόφους καὶ μαθηματικούς 10 θρητῆς Συριανοῦ, καὶ τοῦ Πρόκλου συμφοιτητῆς, ἐφηνάδευσεν ἀπὸ Ῥώμης. ἐπὶ τούτου καὶ Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστῆς εἰς Πάτμον ἐξορίζεται. καὶ τοὺς ἀπὸ τοῦ γένους Λαβιδ ἀναιρεῖσθαι προσέταξε· καὶ Χριστιανοὶ πολλοὶ ἐπ' αὐτοῦ μαρτυροῦσι. Νέρβας δὲ ἀπολύει τῆς ἐξορίας Ἰωάννην τὸν Θεολόγον. 15 Ἀδριανὸς δὲ πολλὰ ἀνορθώσας, καὶ Λαζοῖς, ἦτοι Κόλχοις, βασιλέα ἐπέστησεν. οὐκ εὐβούλως δὲ τῆς Μεσοποταμίας παραχωρεῖ Πέρσαις δεηθεῖσιν αὐτοῦ, κτηθείσης ὑπὸ Τραϊανοῦ Ῥωμαίων, καὶ τὸν Εὐφράτην ὕρον ποιεῖται τῆς ἀρχῆς.

Οὗτος διὰ τὸ φονικὸν καὶ θηριῶδες ἔχθιστος ὢν πρὸς τῶν οἰκείων συστάντων ἐπ' αὐτῷ κατακτείνε-

ται, καὶ παρασκευασαμένους εἰσπέμψαι σὺν Ξιφιδίῳ Στέφανον τὸν ἀπελεύθερον· καὶ τοῦτον προσπεσόντα Δομετιανῷ καθεύδοντι τὸ μεθήμερινὸν πατάξαι μὲν, οὐ μὴν καιρίαν, ἀναπηδήσαντος γούν 5 ἐκείνου.

Δομέτιος. ὄνομα κύριον.

Δομετία. ὄνομα κύριον.

Δομνίνος, φιλόσοφος, Σύρος τὸ γένος, ἀπὸ τε Λαοδικείας καὶ Λαρίσσης πόλεως Συρίας, μαθητῆς Συριανοῦ, καὶ τοῦ Πρόκλου συμφοιτητῆς, ὡς φησι Λαμάσιος. ἐν μὲν τοῖς μαθήμασιν ἱκανὸς ἀνήρ, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις φιλοσοφίαισιν ἐπιπολαίω- 10 τερος. διὸ καὶ πολλὰ τῶν Πλάτωνος οἰκείοις δοξάσμασιν διέτρεψε. καὶ διαλυμηγνάμενος ἀποχρώσας ὅμως ἐδύνας τῷ Πρόκλῳ δέδωκε, γράψαντι πρὸς αὐτὸν ὄλην πραγματείαν, καθαρτικὴν ὡς φησιν ἡ ἐπιγραφή τῶν δογμάτων τοῦ Πλάτωνος. ἦν δὲ οὐδὲ τὴν ζωὴν ἄκρος, οἷον ἀληθῶς φιλόσοφον εἰπεῖν. ὁ γὰρ Ἀθήνησιν Ἀσκληπιδὸς τὴν αὐτὴν ἴασιν ἐχρησμά- 20 δαι Πλουτάρχῳ τε τῷ Ἀθηναίῳ καὶ τῷ Σύρῳ Δομνίνῳ· τούτῳ μὲν αἰμ' ἀποπτύοντι πολλάκις καὶ τοῦτο φέροντι τῆς νόσου τὸ ὄνομα, ἐκείνῳ δὲ οὐκ

4. ἐπεγγελῶν τὰ γινόμενα παρ' αὐτοῦ, αἰσχ.] Duo MSS. Paris. plenius: ἐπεγγελῶν τὰ γινόμενα παρ' αὐτοῦ, καὶ ἐπιπλήττων τοῖς πραττομένοις, αἰσχυνθεὶς etc. Küst. Sic A. γινόμενα *V. Med. 6. ἀφῆκεν] διαφῆκεν A. τότε φασὶ καὶ τὸ πολυθρόνητον] Confer Philostratum lib. VIII. c. 2. et Cedrenum p. 245. Küst. 8. οὐ τοι] οὐ τι B. E. Med. 9. καὶ ἄφαντον] καὶ om. A. B. E. καὶ οὕτως (de his tacet Gron.) ἄφαντον γ. π. τὸν Ἀπολλώνιον V. 11. καὶ] ὁ *V. 12. ἐξορίζεται] ἐξωρίζετο V. 13. τοῦ γένους] τοῦ om. E. 14. πολλοὶ ἐπ' αὐτοῦ] ἐπ' αὐτοῦ πολλοὶ E. π. ἐπ' αὐτῷ V. Νέρβας δὲ ἀπολύει] Vid. Cedren. p. 247. 15. τὸν θεολόγον Ἰωάννην] Ἰωάννην τὸν θεολόγον A. Ἰωάννην om. V. 16. Λαζοῖς] V. Casaub. in Capitol. Pium c. 9. 19. Τραϊανοῦ] Τραϊνοῦ A. Tum Ῥωμαίους Portus. Immo Ῥωμαίων revocandum ad novissima τῆς ἀρχῆς. 20. ποιεῖται] ποιῆτε A. 21. τὸ θηριῶδες] τὸ om. A. V. Μοχ πρὸς τὸν οἰκ. A. 22. οἰκείων] οἰκείων ἀναιρεῖται V. reliquis omissis.
1. παρασκευασαμένους] Cum Porto legere malim παρασκευασαμένων, propter praecedens συστάντων. Küst. παρασκευασαμένους E. Continui tamen accusativi persuadent orationem vehementius esse deformatam vel nimio brevitate studio disiectam. 3. τὸ μεθήμερινόν] τῷ μεθήμερινῷ A. B. E. 5. ἐκείνου] γούν ἐκείνου A. 6. Δομέτιος] Δομέτιος scripsi cum B. V. E. 7. Δομετία] Δομέτιος A. 8. Δομνίνος, φιλόσοφος] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Damascii Historia Philosophica, ut et stilius et argumentum suadent. Küst. Domni filius fuit Iulianus Caesariensis Cappadox. Vid. infra Ἰουλιανὸς Δόμων. Cf. v. Μέτριοι. Reines. Δομνίνος — Λαμάσιος. ἔγραψε κατὰ τῶν τοῦ Πλάτωνος δοξασμάτων Eudocia p. 138. Δομνίνος A. Mirationem faciunt quae sequuntur ἀπὸ τε Λαοδικείας καὶ Λαρίσσης, ubi expectabamus ἀπὸ τῆς Λαοδικείας ἢ Λαρίσσης. 10. καὶ τοῦ] οὗτος τοῦ V. Rem confirmat Marinus V. Procli c. 26. 11. ἐν μὲν τοῖς — παλαιότερος om. V. 12. ἐν παλαιότερος] Vid. in v. Αἰδέσια. Utrobique reponi malim ἐπιπολαίωτερος. Hemst. Idem proposuit Toupius I. p. 141. conferens v. Σιλβανός· ὃς ἐπιεικής μὲν ἦν — ἀπλούστερος δὲ τὰ ἤδη καὶ ἐπιπόλαιος, quae repetuntur v. Ξιπτόλαιος. 13. διὸ καὶ]. Πλάτωνος] ὃς καὶ πολλὰ τοῦ Πλάτωνος V. δοξάσμασιν οἰκείοις] οἰκείοις δοξάσμασιν A. V. 14. διέτρεψε] Sic habet MS. Paris. A. cuius loco in prioribus edit. legitur ἀνέτρεψε [voluit ἀνέτρεψε], quod minus placet. Küst. διέτρεψε A. διέτρεψε V. (διέτρεψε Gron. p. 114. errore typ.) ἀνέτρεψε B. E. καὶ διαλυμηγνάμενος om. V. cui desunt reliqua post δέδωκε. 20. Σύρῳ] Πύρῳ A.

prehensum totondit, et vinctum in iudicium adfluxit. cum vero philosophus illi non cederet, deridens eius acta, verecundia motus eum dimisit. quando atunt Apollonium illam celeberrimam vocem fudisse: *Nemaquam me occides, quod non est in fati, ut a te interficiar.* tum e vestigio ferunt ipsum evanuisse. — Hic philosophos et mathematicos Roma expulit. sub hoc Iohannes Evangelista in Patmum relegatur. idem etiam Davidici generis homines interfici iussit; multique sub eo Christiani martyres facti sunt. sed Nerva Iohannem Theologum illa relegatione liberavit. Hadrianus vero cum multas res emendasset, Lazis etiam seu Colchis regem praefecit. non prudenter tamen Mesopotamiam, a Traiano Romanis partam, Persis orantibus concessit, et imperii terminum Euphraten constituit. — Hic Domitianus cum ob crudelitatem et feritatem omnibus odiosissimus esset, per conspirationem suorum interficitur. nam ex composito immiserant cum pugione Stephanum eius libertum:

qui in Domitianum meridianis horis dormientem irruens percussit quidem, at non letali plaga, quod ille statim exsiluit. Δομέτιος. Domitius, nomen proprium. Δομετία. Nomen proprium. Δομνίνος. Dominus philosophus, natione Syrus, ex Laodicea vel Larissa, urbe Syriae, Syriani discipulus, et Procli condiscipulus, ut ait Damascius. in mathematicis quidem disciplinis vir fuit exercitatus, in aliis autem philosophiae partibus minus accuratus. itaque multa Platonis dogmata suis sententiis pervertit. cumque ea corrupisset, sufficientes tamen poenas Proclo persolvit, qui scripsit adversus ipsum integrum librum, Platoniorum dogmatum (ut fert inscriptio) purgatores. sed ne in ipsa quidem vita fuit adeo perfectus, ut vere philosophus dici posset. nam Aesculapius Atheniensium deus eandem medicinam praescripsit Plutarcho Atheniensi Dominioque Syro: huic quidem sanguinem saepe exspuenti et hoc morbi nomen ferenti; illi vero, cum nescio quo morbi genere laboraret. me-

οἶδα ὅ,τι νενοσηκότι. ἢ δὲ ἴασις ἦν ἐμπίπλασθαι
 χοιρείων κρεῶν. ὁ μὲν δὲ Πλούταρχος οὐκ ἠθέλατο
 τῆς τοιαύτης ὑγιείας, καίτοι οὐκ οὐσης αὐτῷ παρα-
 νόμου κατὰ τὰ πάτρια· ἀλλὰ διαναστάς ἀπὸ τοῦ
 ὕπνου, καὶ διαγκωνισάμενος ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, 5
 ἀποβλέπων εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ γὰρ
 ἐτύγχανεν ἐγκαθεύδων τῷ προδόμῳ τοῦ ἱεροῦ, Ὡ
 δέσποτα, ἔφη, τί δὲ ἂν προσέταξας Ἰουδαίῳ νο-
 σοῦντι ταύτην τὴν νόσον; οὐ γὰρ ἂν καὶ ἐκείνῳ ἐμ-
 φορεῖσθαι χοιρείων κρεῶν ἐκέλευσας. ταῦτα εἶπεν. 10
 οἷ7 ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς αὐτίκα ἀπὸ τοῦ ἀγάλμα⁸τος ἐμμε-
 λέστατον δὴ τινα φθόγγον, ἑτέραν ὑπεγράψατο θε-
 ραπείαν τῷ πάθει. Δομνῖνος δὲ οὐ κατὰ θέμιν
 πεισθεὶς τῷ ὄνειρῳ, θέμιν τοῖς Σύροις πάτριον,
 οὐδὲ παραδείγματι τῷ Πλουτάρχῳ χρησάμενος, 15
 ἔφαγε τότε καὶ ἦσθιεν αἰὶ τῶν κρεῶν. λέγεται πού,
 μίαν εἰ διέλειπεν ἡμέραν ἀγευστος, ἐπιτίθεισθαι
 τὸ πάθημα πάντως, ἕως ἀνεπλήσθη. τούτῳ οὖν
 ἦδη γεγηρακότι νεώτερος ὢν ἐντυχεῖν ὁ Ἀσκληπιό-
 δοτος λέγεται, ἰδεῖν δὲ ἄνθρωπον ἔχοντά τι περι-20
 τὸν καὶ ἀστεμφές, οὐκ ἀξιοῦντα λόγου πολλοῦ τοὺς
 ἐντυγχάνοντας ἰδιώτας ἢ ξένους, ἄλλως τε καὶ τοὺς
 ἐπὶ τῷ διαφέρειν αἰχοῦντας. ἀμέλει καὶ ἐαντιῷ

προγενεσθῆναι τραχύτερον. ἐπεὶ δὲ περὶ ἀριθμητι-
 κοῦ ὄτου δὴ θεωρηματος οὐκ ἤξιον ὁμολογεῖν πρὸς
 αὐτόν, οἶα δὲ νέος ὢν, οὐδὲ ἐνδιδόναι τι μαλθα-
 κόν, ἀλλὰ διελέγγειν τὸν λόγον οὕτω θρασείως, ὥστε
 τὸν Δομνῖνον μηκέτι προσέειπαι αὐτόν εἰς ὁμίλιαν.

Δόμνος. ὄνομα κύριον.

Δόμορ.

Δόμος. οἶκος.

Δόνακες. κάλαμοι ἀλιευτικοί, ἢ αὐλοί. ἢ εὐ-
 θεία δύναξ.

Δονάτος. ὄνομα κύριον.

Δονεῖται. κλονεῖται, σαλεύεται. Ἀριστο-
 φάνης·

Πάνυ γὰρ τις ἔρωσ με δονεῖ
 τῶνδε βοστρήνων.

ἀντι τοῦ κινεῖ, ἐρεθίζει.

Δόξα. ὑπόνοια, ὑπόληψις. δόξα δὲ ἐστὶν ὁ
 παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος· εἰ δὲ τῶν πολλῶν, ὅτι
 τῶν οὐκ εἰδόντων.

Δόξα. τὸ λογικὸν καὶ γνωστικὸν μέρος τῆς ψυ-
 χῆς διαιρεῖται εἰς νοῦν, διάνοιαν, δόξαν. ἢ μὲν οὖν
 δόξα καταγίνεται περὶ τὸ καθόλου ἐν τοῖς αἰσθη-
 τοῖς. οἶδε γὰρ ὅτι τὸ λευκὸν διακριτικὸν ὄψεως·

8. ὑγιείας] ὑγιείας A. 4. ἀλλ' ἀναστάς] ἀλλὰ διαναστάς A. Photius p. 1053. sive p. 345, 32. 5. διαγκωνισάμενος] Vide supra
 h. v. Küst. 7. προδόμῳ τῷ ἱερῷ B. E. 8. τί δὲ] τί θαλ A. τί δὲ E. 9. ἐκείνῳ] καὶ ἐκείνῳ A. 10. προσέταξας] ἐκέ-
 λευσας A. 12. φθόγγον] Deest verbum ἰεῖς vel simile quid. Küst. Monnerat Portus: ἀριεῖς Wolfus. 13. οὐ κατὰ] οὐδὲ
 κατὰ A. cui Gaisfordus nollem obtemperasset: nam repugnat geminatum οὐδέ. 14. τοῖς Σύροις] τὴν Σύροις B. E. Hoc uten-
 dum opinor, deleto θέμιν. 16. λέγεται πού] Displacet particula, cui locus esset post ei. Malim vero τότε, nec possumus
 voce carere membris vincendis apta. 17. διέλειπεν] διέλειπεν E. 18. ἀνεπλήσθη] ἐνεπλήσθη B. E. 19. γεγηρακός] προσ-

γεγηρακός B. E. Med. Ἀσκληπιόδωτος] Ἀσκληπιό A. unde effeci Ἀσκληπιόδοτος. Huius enim viri diserta vox extat in v. Μέ-
 τριοι. Reinesius quidem, deceptus pristina illius glossae scriptura, malebat Ἀσκληπιόδωτος: quem nihil iuvat gl. Ἡραΐστος.
 23. τῷ διαφέρειν] ἐπὶ τῷ διαφέρειν A. B. E. Med. αὐτῷ] ἐαυτῷ A.

1. ἐπεὶ δὲ] Immo ἐπειδή, quod iungebatur praegressis. 2. ὄτου δὲ] ὄτου δὲ B. 3. οἶα δὲ] Legendum οἶα δὲ. οὐδὲ ἐνδιδ.]
 Dicendi rationem tetigit Ruhnk. in Tim. p. 102. 5. αὐτόν] αὐτοῦς B. E. Edd. ante Küsterum, cui praecierat Portus. 6. Δό-
 μνος] In Γέσιος medicus Δόμος ὁ Ἰουδαῖος memoratur. Hemst. V. Salu. in Hist. Aug. T. I. p. 633. et Reimarus in Dion.
 Cass. LXXIV, 3. 7. Δόμορ] Om. vulg. Tenet *V. Glossa suspecta: nam Hesychianum illud Δόμορτις ex interiore dia-
 lectorum notitia haustum ad Suidam nihil valet. 8. οἶκος] ὁ οἶκος V. C. 12. σαλεύεται om. B. E. Ἀριστοφάνης] Ec-
 cles. 967. sq. (949.) Huius auctoritas pertinet ad glossam Δονεῖ, quam servavit Hesychius. 15. τῶν σῶν βοστρ.] τῶν σῶν
 omisi cum A. B. C. V. E. Med. Eadem interpolatio grassata est in v. Βόστρυχος. 17. Δόξα. ὑπ.] Vid. Lex. Seg. p. 242.
 Schol. Plat. p. 42. Gaisf. δὲ ἐστίν] δὲ καὶ E. Deſu περὶ mendose Zon. p. 561. 20. Δόξα. τὸ λογικόν] Haec et quae se-
 quuntur sunt verba Philoponi in Prooem. ad Aristot. de Anima; A. 1. ut Pearsonus recte observavit. Küst. 22. περὶ τῷ] περὶ
 om. A. B. V. E. Med. Qui nesciunt etiam τὸ ante ἐν: quod eieci. 23. τὸ λευκόν] πᾶν λευκόν Philop.

dicina vero haec fuit, ut suillis carnibus replerentur. Plutar-
 chus tamen talem recuperandae sanitatis rationem non tulit,
 quamvis ea non esset ipsi legibus patriis interdicta: sed somno
 excitatus, ulnis in lectulo diductis, Aesculapii statuam intuens
 (in templi enim vestibulo dormiebat), O Domine, inquit, tunc
 Iudaeo, hoc morbo laboranti, istud praescriberes? non enim
 illi imperasses, ut suillis carnibus se repletet. haec cum di-
 xisset, Aesculapius statim ex statua sonum suavissimum edens,
 aliam curandi morbi rationem praescrispsit. Dominus vero, cum
 somnio paruisset, non ille observans Syriacae legis, nec Plutar-
 chi exemplum secutus fuisset, tunc suillas carnes comedit, et
 iis semper vesceretur. fertur autem, si forte diem unum inter-
 misisset, ille morbus ipsum prorsus invasisset, donec iis imple-
 retur. hunc igitur iam aetate provecum Asclepiodotus adole-
 scens convenisse fertur, et vidisse hominem illum habere quid-
 dam eximium et constans: qui cum idiotarum vel peregrinorum

non magnam haberet rationem, praecipue tamen illos respuebat,
 qui se ceteris praestare gloriarentur. quid quod se ipsum ab eo
 dicebat tractatum asperius, cum de nescio quo arithmetico theo-
 remate non posset illis convenire, ipse vero, ut adolescens,
 nullo modo cedere vellet, sed eius rationes adeo constanter
 redargueret, ut Dominus ad colloquium non amplius adiserit.

Δόμνος. Nomen proprium. Δόμος. Domus.
 Δόνακες. Calami piscatorii, vel tibiae. rectus casus est δό-
 ναξ. Δονάτος. Nomen proprium. Δονεῖται. Turbat-
 ur, agitur. Aristophanes: Πᾶνε ἐνίμε με ἀμὸρ quidam
 cinnamorum istorum movet. Δόξα. Opinio, gloria. glo-
 ria autem est laus, quae a populo tribuitur. si quidem a po-
 pulo, manifestum est ab imperitis tribui. Δόξα. Pars illa
 animae qua ratiocinamur et intelligimus dividitur in mentem,
 intellectum, opinionem. et opinio quidem versatur circa uni-
 versalia sensilia. novit enim et album facillime visu discerni,

καὶ ὅτι πᾶς ἄνθρωπος δίπουνς. ἔτι γε μὴν τῶν δια-
νοητῶν οἶδεν ἄνευ λόγου τὰ συμπεράσματα. οἶον,
ὅτι ἡ ψυχὴ ἀθάνατος, οἶδε· διὰ τί δέ, οὐκέτι. δια-
νοίας γὰρ ἔργον ἐστὶ τοῦτο. ὥστε δοξαστά ἐστι τό-
τε ἐν τοῖς αἰσθητοῖς καθόλου καὶ τῶν διανοητῶν 5
τὰ συμπεράσματα. ὅθεν καὶ καλῶς ὀρίζεται τὴν δό-
ξαν Πλάτων ἐν τῷ Σοφιστῇ, διανοίας λέγων ἀποτε-
λεύτησιν. τῆς γὰρ διανοίας συλλογισαμένης, ὅτι
ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, τὸ συμπέρασμα μόνον οἶδεν ἢ
δόξα. διανοίας δέ ἐστι τὸ οἶον ὁδὸν τινα διανύειν, 10
μεταβαίνουσαν ἀπὸ προτάσεως εἰς συμπέρασμα· ἐξ
οὗ καὶ τὴν κλησὶν εἴλκυσε.

Δόξα. Σοφοκλῆς·

Τί δῆτα δόξης ἢ καλῆς μοι κληδόνος
"μάτην ρεούσης ὠφέλημα γίνεται;
εἰ τὰς τ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας
εἶναι, μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον
σώζειν οἷας τε, καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν·
κἄμοί γε ποῦ ταῦτ' ἔστιν;

Δόξα Θεοῦ. παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ τὸ δημιουργοῦ-
20 γικὸν καὶ τὸ προνοητικόν. ταύτην τοιγαροῦν προς-

εκύρωσαν εἰδώλοισι, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων καὶ
πετεινῶν καὶ τῶν λοιπῶν.

Δόξαν. ἀρέσαν, βεβουλευμένον. Δόξαν δὲ
τοῖς Αἰγυπτίοις τὸν μὲν ἕτερον αὐτόδι μένειν, τὸν
δὲ ἕτερον εἰς τὰς προσχώρους πόλεις ἀφικόμενον,
ἐφ' οἷς ποιήσεται εἰρήνην, ὀρίσαι. Καὶ αὐθις·
Δοξάζων ἑαυτὸν ὑπὸ τῶν ἐναντίων καταφρονεῖσθαι.
Σοφοκλῆς·

Σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρο-
νεῖν.

οἶον, σοὶ μὲν ταῦτα ἐν δόξῃ καταλαμβάνεται· ἐγὼ
δὲ σαφῶς ἐπίσταμαι.

Δοξάριον. δόξα. ὑποκοριστικῶς.

Δοξάσαι. ὑπονοῆσαι, εἰκάσαι. Ἀριστοφά-
15 νης·

Δοξάσαι ἔστι κόραι, τὸ δ' ἐτήτυμον οὐκ ἔχω
εἰπεῖν.

Καὶ Σοφοκλῆς·

Δόξα μοι παρεστάθη

ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τὰ δ' ἐν χερσὶν
στέφῃ λαβοῦση.

1. καὶ ὅτι] καὶ om. V. μὴν τῶν] μὴν καὶ τῶν Philop. 2. οἶον δι] οἶδε γὰρ ὅτι Philop. omisso οἶδε posteriore. 3. διὰ τί
δέ] διὰ τί δὲ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, οὐκ οἶδεν ἢ δόξα, ὅτι διανοίας ἔργον ἐστὶ τοῦτο, δόξης δὲ τὸ δι' μόνον εἰδέναι. ὥστε δόξα ἐστὶ τὸ
τε γινώσκον τὸ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς καθόλου Philop. 4. δοξαστά] Apud Philoponum loco laudato hodie legitur δόξα. Sed lectio
Suidae praeferenda est. Küst. 6. συμπεράσματα. ὅθεν καὶ καλ.] In prioribus edit. [et A. B. V. E.] inter voces συμπερα-
σματα et ὅθεν haec addita leguntur: καὶ τοῦτ' ἐστὶν ἢ δόξα, γνώσις. διὰ τί δὲ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, οὐκέτι οἶδεν ἢ δόξα· διανοίας
γὰρ ἔργον ἐστὶ τοῦτο. Sed verba ista, quae nec Philoponus agnoscit, et manifestam ταυτολογίαν continent, tanquam super-
vacanea hic inducenda putavi. Küst. De Philopono mire fallitur, cuius auctoritas nobis persuasit, ut conservarems saltem
διανοίας γὰρ ἔργον ἐστὶ τοῦτο, suum in locum retracta. 7. Πλάτων ἐν τῷ Σοφιστῇ] Pag. 167. F. [264. A.] ubi philosophi
verba haec sunt: Οὐκ ὄντι ἐπειπερ λόγος ἀληθῆς ἦν καὶ ψευδής, τούτων δ' ἐφάνη διάνοια μὲν αὐτῆς πρὸς ἑαυτὴν ψυχῆς διάλογος,
δόξα δὲ διανοίας ἀποτελεύτησις, φαίνεται δὲ δ' λέγομεν σύμμιξις αἰσθησεως τε καὶ δόξης· ἀνάγκη δὲ καὶ τούτων τῷ λόγῳ ἐγγε-
νῶν ὄντων ψευδῆ τε αὐτῶν ἐνια καὶ ἐνίοτε εἶναι. Küst. ἐν τῷ Σοφιστῇ διαλόγῳ ὁ Ἐλεάτης ξένος Philop. λόγων ἀποτελ. Med.
9. ἢ ψυχῆ] ἢ om. A. τὸ συμπέρασμα] λαβοῦσα ἢ δόξα τὸ συμπέρασμα τοῦτο μόνον οἶδεν ὅτι ἀθάνατος. διάνοια δὲ Philop.
11. εἰς συμπέρασμα] ἐπὶ συμπεράσματα Philop. 13. Σοφοκλῆς] Oedip. Colon. 258 — 263. 14. τί κληδόνος καλῆς] ἢ κα-
λῆς μοι κληδόνος B. C. V. E. Edd. vet. ἢ κληδόνος A. 15. ὠφέλημα E. Med. 16. τὰς] τὰς τ' B. C. V. E. Edd. vet. 19. Post
hanc gl. delevi cum A. V. C. Δόξα. ἔπαινος. 20. παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ] Intelligit Divum Paulum ad Romanos cap. I. [23.] Küst.
21. προνοητικόν] τὸ προνοητικόν dedi cum A. *V.
7. Δοξάζων ἑαυτὸν] Fragmentum hoc legitur apud Polyb. lib. III. c. 82. Küst. Locus ad inferiorem glossam detrudendus.
8. Σοφοκλῆς] Al. 942. Mox σὺ μὲν V. C. 9. ἐστὶν Edd. 13. Δοξάριον] V. Herodiani Epimer. p. 23. Vox praesertim
Stoicis probata, velut Epicteto. Ceterum observandus Eunapii locus V. Soph. p. 115. qui notionem lucelli subiecit. 14. Ἀρι-
στοφάνης] Pac. 118. sed ubi pro οὐκ ἔχω εἰπεῖν hodie legitur, ἀχθόμενι μῖν. Küst. Cum Suida Zon. p. 567. 16. κόραι] κό-
ρας B. E. 18. Σοφοκλῆς] Oedip. R. 911 — 13.

et omnem hominem esse bipedem. adhaec rerum intelligibilium
conclusiones sine ratione novit: velut animam esse immortalem.
cur vero sit, non novit. hoc enim pertinet ad intellectum.
quamobrem sub opinionem cadunt tam universalis sensuum
quam conclusiones intelligibilium. unde Plato in *Sophista*
opinionem recte definit, ut sit intellectus conclusio. postquam
enim intellectus ratiocinando collegit, animam esse immortalem,
opinio solam conclusionem novit. intellectus autem velut
iter quoddam conficit, a propositione ad conclusionem
transiens: unde etiam appellationem traxit. Δόξα. Sophocles:
*Quid tandem mihi gloria aut fama per ora hominum temere vagata prodest? si quidem Athenas dicunt esse
religiosissimas, et solas afflictum hospitem servare, eique
opem ferre posse: mihi tamen ubinam haec sunt?* Δόξα

Θεοῦ. Sic apud Apostolum vocatur vis illa Dei, qua omnia
creavit, quaque omnibus providet. hanc sub hominum, ve-
lucrum, allarum rerum specie falsis diis attribuerant. Δό-
ξαν. Cum visum fuisset, cum placuisset. *Cum autem Ae-
gyptiis placuisset, ut alter quidem illic maneret, alter
vero ad vicinas urbes profectus statueret, quibus condi-
tionibus pax facienda esset.* Et alibi: *Existimans se ab ad-
versariis contemni.* Sophocles: *Tibi quidem haec opinari
licet; meum vero est, accuratius ea intelligere.* vel, tu qui-
dem ea opinaris, ego vero certo scio. Δοξάριον. Diminutive:
parva gloria. Δοξάσαι. Opinari, suspicari. Aristophanes:
*Conicere quidem licet, puellas; certi tamen mihi
affirmare possum.* Et Sophocles: *Faciendum mihi putavi,
ut templa deorum adirem, has corollas manibus tenerem.* —

Ὅτι τὸν σπουδαῖον οὐ δεῖ δοξάσαι. τουτέστι, ψεύ-
δει μὴ συγκατατίθεσθαι.

Δοξασίας. δόξης, ὑπολήψεως. Δίων ἐν Ρω-
μαϊκῶν γγ'. Προσέεται δὲ καὶ τῆς ἐμῆς δοξασίας.

Δόξης. Οἱ δὲ σὺν τῷ Φαβίῳ μέγα ἐκβοήσαντες 5
οὐκέτι δόξης ἀλλὰ πολέμον ἔργα παρῆγοντο.

Δοξοκοπία. κενοδοξία. Ἀππιανός· Ὁ δὲ
Φλαμίνιος τὴν ἀρχὴν ἀπὸ δοξοκοπίας ἡρημένος
ἠπείγετο Ἀννίβη συμπλακῆναι. λέγεται δὲ καὶ δη-
μοκοπία καὶ δοξοκοπία. Ὑπάτους αἰροῦνται, ἐκ 10
δόξης πολεμικῆς Λεύκιον· ἐκ δὲ δημοκοπίας Τε-
ρέντιον.

Δοξολογῶ σε. ἵμνῶ σε.

Δορά. τὸ δέσμα. [Καὶ Δορά ὄνων. Ὅτι Ἐμ-
πεδοκλῆς Κωλυσανέμας ἐπεκλήθη, διὰ τὸ ἀνέμου 15
πολλοῦ ἐπιθεμένον τῇ Ἀκράγαντι ἐξελάσαι αὐτόν,
δορὰς ὄνων περιθέντα τῇ πόλει.]

Δόρατα. λογχάρια.

Δοράτιον. μικρὸν δόρυ.

Δορί. τῷ δόρατι.

Δοριάλωτον. αἰχμάλωτον.

Δορικλυτος. περὶ τὸ δόρυ ἔνδοξος.

Δορικτήτος πλοῦτος. ὁ ἀπὸ πολέμου.

Δορίλλος. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· ἐφ' ὕβρει
τοῦ τραγωδιοποιοῦ Δορίλλου.

Δορίσκος. χωρίον Θρακικόν.

Δορκαλίδες. ὄργανόν ἐστι κολαστικόν τι. ἢ
μάστιγες αἱ ἀπὸ ἱμάντων δορκαδῶν.

Δορκάς. καὶ παροιμία·

Μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἄψωμαι μάχης.
ἐπὶ τῶν τὴν ἰσχὺν ἀνίσων.

Δόρκων. ὄνομα τόπου. καὶ ὁ ἔλαφος.

Δοροδόκος. τὸ ξύλον τὸ ὑποδεχόμενον τῆς
δορᾶς.

Δορός. δόρατος.

Ἴσως τοι, καὶ βλέποντα μῆπόθουν,

θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρεῖα δορός.

Τέκησά φησι γυνὴ Αἴαντος περὶ Ἀγαμέμνονος.

1. τὸν σπουδαῖον] Haec sunt verba Laertii Zenone lib. VII. segm. 121. ut Pearsonus etiam observaverat. Küst. Ὅτι Gaisf. cum *V. ψεύδει] ψευδῆ E. 3. Solum ὑπολήψεως Zon. p. 562. Δίων] Lib. LIII. c. 19. 5. Δόξης] V. II. z. 324. Φαβίῳ] Φαβία B. E. ἐκβοήσαντες] ἐμβοήσαντες V. edd. ante Küst. 8. τὴν ἀρχὴν] Scribendum: ἐς τὴν ἀρχὴν. Quomodo legitur apud Appianum in Hannibalicis (c. 9. extr.) p. 551. ubi consulendus Henricus Stephanus. Huc facit Iulian. Epist. 49. Καὶ οἱ μὲν πειθόμενοι κατὰ ἀλήθειαν εἰσι θεοσεβεῖς· οἱ δὲ ἀντεχόμενοι τοῦ τύφου δοξοκόποι εἰσι καὶ κενοδοξοί. Quae autem sequuntur apud Suidam mutila videntur, atque ita ex Appiano (c. 17.) p. 559. supplenda sunt: ὑπάτους τε αἰροῦνται, ἐκ μὲν δόξης πολεμικῆς Λεύκιον Αἰμίλιον, τὸν Ἰλλυριοῖς πολεμήσαντα· ἐκ δὲ δημοκοπίας Τερέντιον Οὐάδρωνα, πολλὰ αὐτοῖς ἐκ τῆς συνήθους δοξοκοπίας ὑπισχνούμενον. Τουρ. 9. δημοκοπία — ἐκ δὲ om. A. Vide supra v. Δημοκοπία, cui melius convenit haec observatio quam nostro loco. 13. Post hanc gl. extabat Δοξολογούμενος, ubi Δοξούμενος B. E. Delevi cum A. V. C. 14. Καὶ Δορά cum seqq. om. V. C. Quae repetita de v. Ἐμπεδοκλῆς notanda duxi. Ὅτι Ἐμπεδοκλῆς Κωλυσ.] Vide Laertium Empedocle, segm. 60. et nostrum supra v. Ἄππου. Küst. Ὅτι Ἐμπεδοκλῆς A. 15. ἐπεκλήθη om. E. Mox διὰ τοῦ ἀνέμου A. 19. Δοράτιον] Vox Herodoti.
2. Δοριάλωτον] Isocratis Or. περὶ Ἀντιδόσεως citat Lex. Seg. p. 90. Sedes gl. est fortasse Soph. Ai. 211. Exempla nonnulla collegit Wesseling. Diad. Sic. XVI. 20. Gaisf. 3. Δορικλῆτος] Scribendum esse δορικλυτός vel coecus videat. Küst. Δορικλυτος A. V. C. E. Med. Quod poscit litterarum series, restituit Gaisf. Tum παρὰ Med. 4. Δορικτήτος] Vid. exemplum olim vulgatum in v. Δόρυ et Wessel. in Diad. XII, 83. 5. Δορίλλος] Scholiasta Aristophanis Ran. 519. scribit δορίλαος. At Hesychius δορίλλος. In hoc trivio quae via sequenda sit, difficile dictu est. Küst. Haud meliora Etym. M. p. 283. Δορίλλος paronymum opinor esse nominis δόρος (id est δορά), quo paulo pinguius Dorienses rem obscenam significarent. Quod praebet Δορίλλος Theognostus p. 62. nolim praeferri. 6. τραγωδιοποιῦ] τραγωδιοποιῶ A. V. C. E. Δορίλλου, οὐ μὲννηται ἐν Ἀημίλει Schol. Victor. Aristoph. et Hesychius. 7. Δορίσκος. χωρίον Θρακ.] Vide Harpocratonem h. v. et Herodotum lib. VII, 25. et al. Küst. Δορίσκος (o imposito)· διαφορεῖται A. 8. Δορκαλίδες] Similia Schol. Gregor. Naz. Stelit. II. p. 111. ed. Montacut. (monente Albertio) vel Scholia Boissonado vulgata in Notices T. XI. p. 125. et Cram. Anecd. II. p. 478. 9. αἱ om. Zon. p. 562. 12. τὴν ἰσχὺν] τὴν om. V. C. servat gl. Μὴ πρὸς λέοντα. Cf. Boisson. Anecd. IV. p. 235. 13. καὶ ὁ ἔλαφος om. V. Gl. ipsam om. C. Ac movet suspicionem illud τόπου. 14. Δοροδόκος] Vide omnino Valesium in Harpocratonem v. Στρατήρ. Küst. Ubi corrigit Δοροδόχος. τὸ ξύλον] Hae duae voces desunt in prioribus edit. At extant in 2 MSS. Pariss. Küst. τὸ ὑποδεχόμενον ξύλον B. E. Contra τῆς οἰκίας om. Zon. p. 562. 17. Ἴσως τοι, καὶ βλ.] So-phocl. Ai. 963. sq.

Virum probum non oportet opinari. id est, mendacio non as-
sentiri. Δοξασίας. Opiniones, coniecturae. Dio Histor.
Rom. lib. LIII. Addam etiam meam hac de re opinionem.
Δόξης. Tum qui cum Fabio erant ingenti clamore sublato
non amplius opinionis sed belli opera faciebant. Δοξοκο-
πία. Affectatio gloriae. Flaminius vero qui populi favore
consulatum adeptus erat, cum Hannibale manus conserere cu-
piebat. pro δοξοκοπία dicitur etiam δημοκοπία. Consules au-
tem eligunt, Lucium, ut rei bellicae peritum, Terentium
vero, ut qui apud populum gratiosus esset. Δοξολογῶ
σε. Celebrositate. Δορά. Pellis. [Et Δορά ὄνων. Empedo-
cles vocatus est Κωλυσανέμας: quod cum vehemens ventus in
Agrigentum irruisset, urbi pelles asinorum circumdedit, eum-

que propulsavit.] Δόρατα. Hastae. Δοράτιον. Parva
hasta. Δορί. Hasta. Δοριάλωτον. Bello captum.
Δορικλῆτος. Hasta clarus. Δορικτήτος πλοῦτος.
Divitiae bello partae. Δορίλλος. Pudendum muliebri, vo-
catum in contumeliam Dorilli tragici. Δορίσκος. Oppidum
Thraciae. Δορκαλίδες. Instrumentum quoddam noxiis
torquendis, vel flagella ex caprearum loris confecta. Δορ-
κός. Proverbium: Ne caprea cum leone pugnam ineam. dicitur
de iis qui viribus sunt impares. Δόρκων. Nomen loci.
item cervus. Δοροδόκος. Lignum quo tectum domus su-
stinetur. Δορός. Hastae. Fortasse, quomodo viventem
non desiderarint, mortuum deplorabunt, urgente belli ne-
cessitate. Tecmessa Alacis uxor de Agamemnone haec dicit.

Δορπήςσας. δειπνήσας.

Δορπεία. ἡ πρώτη ἡμέρα ἢ τῶν Ἀπατουρίων. ἢ δ' ἕξις Ἀνάρρησις. Κουραιῶτις δὲ ἢ τρίτη. καὶ πλατύτερον ἐν τῷ Ἀπατούρια.

Δορπιστος. δειπνου ὄρα.

Δορπος. ὁ δειπνος. Καὶ Δορπωρή, [ὁ αὐτός. δόρπος οὖν τὸ ἐσπερινὸν δειπνον· παρὰ τὸ δόρν παύειν. καὶ ἐν τῷ Δειπνος.]

Δόρν. τὸ ἀκόντιον.

Δόρν κηρύκειον. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἅμα 10 παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων. οἱ δεκατενθέντες εἰς Δελφούς ὑπ' Ἀθηναίων Γεφυραῖοι, λαβόντες χρησμόν·

Ἄνδρὶ Γεφυραίῳ φίλος οἶκος·

ἀκολουθοῦντες βουσίην, ἕως ἂν οὐδ' ἐκείνοι κοπιᾶσω—15

σιν, ὡς ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν, ὅπως ἐκεῖ καταμείνωσι, πολεμουμένων Ἀθηναίων ὑπὸ Εὐμόλπου, ἐπὶ τὴν Τάναγραν καλουμένην ὠδεύσαν, δόντες μὲν τῷ προηγουμένῳ κηρύκειον, καθοπλίσαντες δὲ κα-

5 τόπιν τοὺς νέους.

Δορυλάειον. τόπος. καὶ Δορύλαιον, τόπος.

Δορυμέδων. ὄνομα κύριον.

Δορυμήστορος. τοῦ ἐπιστημόνως πολεμοῦντος.

Δορυξένος. ὁ ἐκ τῶν πολεμίων φίλος, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. ὁ πρεσβύων περὶ λύτρων, εἰς ζωγρηθεῖν τινες. δορυξένους ἐκάλουσαν καὶ τοὺς ὅπως οὖν ἐπιξενωθέντας.

Ἄνδρὸς τοιοῦδ', ὅτω πρῶτον μὲν ἢ δορυξένους κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰὲν ἐστὶν ἐστία.

1. Δορπήςσας] Δορπῆσαι Hom. Od. ἡ. 215. et Zon. p. 567. *V. Malim ἢ ante τῶν abesse. 5. Δορπιστος] Id disertè praecepit Zon. p. 559. Vid. iutpp. Hesychii. Sed Δορπητός pouendum cum Ath. I. p. 11. D. ubi scribebatur δορπιστόν. Δορπορή] Δορπωρή A. E. et Zon. ὁ αὐτός] ὁμοίως E. ὁ δειπνος A. et marg. *V. Haec usque ad finem cum *V. ignoret, notavi. 7. δόρπος οὖν om. C. 8. παύειν] παύειν A. E. 9. Huic glossae subiecerat Aldus exemplum, quod habet A. in marg. Καὶ δορυκτετον ὄλβον ἔδξατο. 10. Δόρν κηρύκειον. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακ.] Locus hic Suidae emendandus et supplendus est ex Eustathio in Iliad. γ'. p. 408. qui eadem plane ex Pausaniae lexico recitat. Verba Eustathii haec sunt: Θατέρω μὲν δόρν, θατέρω δὲ κηρύκειον προῖσχειν. ὁ δὲ παροιμία ἦν, ὡς φησι Πανσανίας, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων. οἱ δεκατενθέντες γὰρ φησὶν εἰς Δελφούς ὑπ' Ἀθηναίων Γεφυραῖοι, λαβόντες χρησμόν, ὡς Ἄνδρὶ Γεφυραίῳ οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος· εἶτα βουσίην ἀκολουθοῦντες, ἕως οὐδ' ἐκείνοι κοπιᾶσωσιν, οἱ βόες δηλαδὴ, ὡς ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν, ὅπως ἐκεῖ καταμείνωσιν· πολεμουμένων Ἀθηναίων ὑπὸ Εὐμόλπου, ἐπὶ Τάναγραν ὠδεύσαν, δόντες μὲν τῷ προηγουμένῳ κηρύκειον, ὡς ἐπὶ πρεσβείᾳ καὶ εἰρήνῃ, καθοπλίσαντες δὲ κατόπιν τοὺς νέους. ὅθεν παροιμία ἐξέτισεν, ἐπὶ τῶν ὁμοίᾳ (lege ἀνόμοια) τινα ποιοῦντων, λέγουσα, δόρν καὶ κηρύκειον. Qui haec legerit, vix dubitabit quin et Suidas sua ex eodem Pausaniae lexico descripserit. Ceterum non solum Eustathius loco citato, sed etiam Zenobius et Hesychius proverbium hoc cum copula efferunt, δόρν καὶ κηρύκειον: quod magis placet. Küst. Suidam fere sequitur Arsenius p. 184. δόρν καὶ κηρύκειον Zenob. Prov. Coisl. 112. et Hesychius; καὶ τὸ δόρν καὶ τὸ κηρύκειον Polybius a Gaisfordo laudatus in fr. Vat. XXV, 2. 11. οἱ δὲ κατενθέντες] Sic habent omnes editi. sed mendose: cuius loco Portus legendum putabat οἱ δὲ καταχθέντες. At Eustathius loco laudato habet οἱ δεκατενθέντες, i. e. decimati: quae lectio an veritati historiae congruat, propter silentium veterum scriptorum affirmare non habeo. Küst. οἱ δὲ κατενθέντες Med. οἶδε κατενθέντες Ald. Coisl. Iulianus: Γεφυραῖοι ὑπ' Ἀθηναίων πεμψθέντες εἰς Δελφούς ἐπὶ τῷ λαβῆν χρησμόν, ἐν τῷ ὑποστρέφειν ἑμαθὸν Ἀθηναίους ὑπὸ Εὐμόλπου πολεμουμένους, καὶ φοβηθέντες οἱ μὲν πρεσβύτεροι ἔλαβον κηρύκεια προηγουμένοι, οἱ δὲ νέοι καθοπλισμένοι ἐπίοντο. 15. Delendum ἄν.
2. ὑπὸ] ἐπὶ A. B. V. E. Ceterum haec quasi sub eiusdem temporis continuitatem vocata sic opinor esse distrahenda, ut superior pars ad occupationem Tanagrae, posterior ad migrationem Tanagraeorum referatur, de qua v. Valck. in Herod. V, 57. 4. δὲ κατόπιν] δὲ om. V. C. 6. Δορυλάειον] Δορυλάειον Steph. Byz. Strabo, Eustath. in Dionys. Perieg. (815.) Τουρ. MS. Δορυλάειον A. et Zon. p. 564. Δορυλάειον V. C. Δορυλλεῖον Choerob. in Cram. Anecd. II. p. 197. Vide quos affert Iacobs. in Anthol. Pal. VII, 330. τόπος] ὁμοίως τόπος E. 8. Δορυμήστορος] Vid. Hesych. et Zon. p. 559. Praestat Δορυμήστορος. 10. Δορυξένος. ὁ ἐκ τῶν πολ.] Sophocles Electra 46. Μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων. Scholiasta in illum locum: Δορυξένων. φίλων. κυρίως δὲ δορυξένοι καλοῦνται οἱ ἐν πολέμῳ γινόμενοι φίλοι, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. Huc Suidas respexisse videtur. Pausanias apud Eustath. in Il. γ'. p. 405. Δορυξένος, ὁ ἐκ πολεμίων φίλος. καὶ ὁ πρεσβύων περὶ λύτρων, εἰ ζωγρηθεῖν τινες. Haec ad verbum respondent iis, quae Suidas hic habet. Vide etiam infra v. Ἰδιόξενος. Küst. Adde Valck. in Ammon. p. 198. sq. ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης] Haec verba in prioribus editi. [et A. B. C. V. E.] male collocata sunt post ζωγρηθεῖν τινες: quae nos loco suo recte restituisse non solum ex sensu patet, sed etiam ex Scholiasta Sophoclis, cuius verba paulo ante adduximus. Küst. 12. δορυξένους ἐκάλουσαν] Ex Schol. in Sophocle. Oed. Col. 632. cuius oratio subsequitur. 14. Ἄνδρὸς τοιοῦδ'] Supple et distingue ex Sophocle: Τίς δ' ἦν ἄνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι τοιοῦδ', ὅτου πρῶτον μὲν ἢ δορυξένους Κοινὴ τ' ἄρ' ἡμῖν αἰὲν ἐστὶν ἐστία. Sed verum secundum sensum gratia ita refinxerim: Τοιοῦδ', ὅτω πρῶτον μὲν ἢ δορυξένους. Hanc lectionem in versione secutus sum. Et deinde pro κοινὴ τ' ἄρ' ἡμῖν ex Suida rescribendum est κοινὴ παρ' ἡμῖν. Küst. ὅτου] οὗτω V. C. ὅτω B. D. E. *V. Kdd. vett. Siletur A. 15. παρ' ἡμῖν] παρ' ἡμῶν E. αἰὲν ἐστὶν] ἐνεστὶν C.

Δορπήςσας. Qui coenavit. Δορπεία. Primus Apaturiorum dies, secundus autem appellabatur Anarrhysis; tertius Cureotis. de hac re fusius agit v. Ἀπατούρια. Δορπιστος. Coenae hora. Δορπος. Coena vespertina. item Δορπωρή. [vocatam, quod tunc hasta quiescat. vide v. Δειπνος.] Δόρν. Hasta. Δόρν κηρύκειον. Proverbium de iis qui precibus minas iungunt. Gephyraei ab Atheniensibus decimati, cum Delphos mitterentur, accepissentque oraculum, Viro Gephyraeo domus amica: hoves illi sequebantur, ut manerent, ubi hi defatigati fuissent, prout oraculum ipsis

praeceperat. Eumolpo tamen Athenienses oppugnante, Tanagram ita dictam profecti sunt, et duci quidem caduceum dederunt, inventum vero pone sequentem armarunt. Δορυλάειον, et Δορύλαιον. Nomen loci. Δορυμέδων. Nomen proprium. Δορυμήστορος. Artis bellicae periti. Δορυξένος. Qui ex hoste factus est amicus: ut Glaucus et Diomedes. item, qui legatus mittitur captivorum redimendorum gratia. Δορυξένους etiam vocabant, qui quomodocunque hospitio fuissent excepti. Quis talis viri benevolentiam reticiat, cui terra nostra hospitalis semper nobis communis sit sedes?

ἢ ἐπιτατικῶς νῦν, ἀντὶ τοῦ, ἢ καὶ πολεμίοις φίλη.

Δορυξός. Ἀριστοφάνης.

Καὶ τις δορυξός ἢ κάπηλος ἀσπίδων,
ἐν' ἐμπολᾷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν,
ληφθεὶς ὑπὸ ληστῶν ἐσθίοι κριθᾶς μόνας.

Δορυσσόντων μόχθων. τουτέστι, τῶν κατὰ πόλεμον μόχθων. ἐξ οὗ, πολεμικῶν.

Δορυφορεῖ. τιμὴν περιποιεῖ.

Δορυφόροι. φύλακες, ὑπηρέται βασιλέως, 10
ὄπλοφόροι, ὑπασπισταί.

Δός. δότε.

Καὶ δός, πᾶς ὁ βίος· λάβε δ' οὐδ' ἐπὶ νη-
σὶν ἀκούσαις.

Δοσίθεος. ὄνομα κύριον.

Δόσις. ἰδίως λέγεται παρὰ τοῖς ῥήτορσιν συμ-
βόλαιον γραφόμενον, ὅταν τις τὰ αὐτοῦ διδῶ διὰ
τῶν ἀρχόντων.

Δοσοληψία.

Δότε μοι λεκάνην. ἐπὶ τῶν ὀργιζομένων καὶ
προσποιουμένων ὑπὸ χολῆς ἐμεῖν.

Δότεῖρα, δοτήρ, δότης. δότης δότου.

5 Δουλαγωγῶ. αἰτιατικῆ.

Δουλεύω σοι.

Δουλεία. κατὰ τρεῖς τρόπους. τὸν κατὰ τὴν
δημιουργίαν· καθά φησιν· Ὅτι τὰ σύμπαντα δούλα
σά. τὸν παρὰ τῆς πίστεως· ὡς εἴρηται, Ἐλευθε-
ρωθέντες δὲ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας ἐδουλώθητε τῇ δι-
καιουσύνῃ. τρίτον, ἀπὸ τῆς πολιτείας· κατὰ τὸ
εἰρημένον· Μωυσῆς ὁ θεράπων μου.

Δούλειον ἡμαρ.

Δουλίχιος. νῆσος.

15 "Δουλιχοδεῖρων. μακροτραχήλων.

Δούλος ὢν κόμην ἔχεις. ἐπὶ τῶν παραλόγως
τι πραττόντων· παρόσον ἐλευθέρων τὸ κομᾶν. λέ-
γεται καὶ δουλότερος κατὰ σύγκρισιν.

3. Δορυξός] Δορυξός scripsi cum C. item in exemplo. Ἀριστοφάνης] Pac. 451 — 53. 5. ἐν ἐμπολῶν] Scribe ἐν' ἐμπολᾷ, ut legitur apud Aristophanem. Küst. ἐν' ἐμπολῶ A. V. ἐν' ἐν πολλῶ B. E. C. *V. 6. ἐσθίοι] ἐσθίει C. V. ἐσθίη E. μό-
νας] μόνον E. om. C. 7. Δορυσσόντων μόχθων] Sophocl. Ai. 1188. 9. αἰτιατικῆ ante τιμὴν delevi cum *V. Lex.
Bachm. p. 201. περιποιεῖται Zon. p. 567. 11. ὑπασπισταί] ἐπιστάται, ἐπιτηρηταί subiecit Lex. Bachm. Delevit statim Gaisf.
cum MSS. Δορύχιον καὶ Δορύχιον. ἔστι δὲ πᾶσα τις. πινόμενον γὰρ ὑπάρχει τῶν θανασίμων. ἔστι δὲ κατὰ τὴν ὄσμην καὶ τὴν
γεῖσιν γάλακτι παραπλήσιον. ἔθεν δυσδιάκριτον τῷ πίνοντι, διὰ τὸ εἶναι γάλακτι παραπλήσιον. Δημοφῶν δὲ ἐτυμολογῆσεν αὐτὸ
οὕτω κεκλήσθαι διὰ τὸ δόρατι ἴσον εἶναι κατὰ τὴν ἀναίρεσιν. Descripta sunt ex uberiore loco Etym. M. p. 283. (cuius auctor ipse
descripsit Schol. Nicand. Alex. 376.) vel potius e Zon. p. 564. 13. Καὶ δός, πᾶς ὁ βίος. λάβε δ' οὐδ' ἐπὶ νηυσὶν ἀκούσαις. Küst. Novissima quo spectent ve-
hementer dubito. Hermannus de iis interpretabatur, qui fluctibus mersi bona sua mercesque proiicerent et mare quasi invitent
ad accipiendum. Ceterum καὶ separandum videtur ab hexmetro, cui restituumus δότε praegressum. 15. Δοσίθεος] De
eo vide apud Photum cod. CCXXX. p. 884. Küst. Adde v. Δοσίθεος. 16. Δόσις. ἰδίως] Ex Harpocrate: ad quem vide
Mausaerum et Valesium. Küst. ἰδίως δὲ V. 17. διδῶ] διαδῶ A. B. C. V. E. Pal. Edd. ante Kusterum, qui tacite mutavit
cum Harpocrat.

1. Δοσοληψία] Vox citerioris aevi. 2. Δότε μοι λεκάνην] Aristoph. Nub. 907. Cf. v. Λεκάνια. 4. δότης] Dio in Ex-
cerptis Ursini p. 382. δόται ὄντες. Tourp. MS. Statim δάτωρ δέ omisi cum V. C. Cf. v. Βοτήρ. Deinde δότης, δότου, δου-
λεύω σοι in margine *V. 7. Δουλεία. κατὰ τρεῖς] Haec et quae sequuntur sunt verba Chrysostomi Homil. 1. in Epist.
ad Roman. p. 5. His apprime consona sunt, quae habet Theophylactus ad cap. 1. Epist. ad Rom. 1. Πολλοὶ δουλείας τρόποι· ὁ
ἀπὸ τῆς δημιουργίας, καθ' ὃν τὰ πάντα δούλα σά. ὁ ἀπὸ τῆς πίστεως, καθ' ὃν εἴρηται, ὅτι ὑπηκούσατε εἰς ὃν παρεδόθητε τῷ
πῶν διδασχῆς. ὁ ἀπὸ τῆς πολιτείας, καθ' ὃν καὶ Μωσῆς θεράπων Θεοῦ. Küst. Eandem fere doctrinam praebet Cram. Anecd. II.
p. 357. κατὰ τὴν] τὴν om. B. E. κατὰ δημιουργόν] grammat. Cram. 8. τὰ σύμπαντα δούλα σά] Psalm. CXVIII, 91. Küst.
9. ὡς εἴρηται] ὡς om. V. C. Ἐλευθερωθέντες δὲ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας] Rom. VI, 18. Küst. 11. πολιτείας] ἀποστολῆς Zon. p. 563.
12. Μωσῆς ὁ θεράπων μου] Ios. I, 2. νόμου Med. pro μου. 13. Δούλειον] Scr. Δούλιον. Homer. Od. φ. 323. Vide et He-
sych. in v. Sed recte δούλειον. Respexit Euripidem Androm. 99. Tourp. MS. Adde Tittm. in Zon. p. 565. Cf. Eur. Hec. 56.
δούλιον Theophyl. II. p. 79. 14. Δουλίχιος] Immo Δουλίχιον. 15. Δουλιχοδεῖρων] Hom. II. β. 460. Deinde cum
V. C. delevi, quae habet A. in marg. praeiitico Ὅτι: Δουλοκρατίαν. Γάιος Ῥωμαίων βασιλεὺς δουλοκρατίαν νομοθετήσας
ἐπέτρεψε κατηγορεῖν τῶν δεσποτῶν, εἰ τι ἂν εἰδοῖεν αὐτῶν πλημμέλημα. ζῆται τὰ λοιπὰ ἐν τῷ Γάιος. In novissimis εἰδεῖν αὐ-
τοῖς B. E. Med. Tandem addidit ζῆται A. Item cum V. C. sustuli glossam ex v. Δύη fabricatam: Δούλος. δύη τις ὢν. δύη
γὰρ ἢ κακοπάθεια καὶ δυστυχία. Ubi Toupius et Hemsterbusius δύηλος. 16. Δούλος ὢν κόμην ἔχεις] Aristophanes
Av. 908. 17. λέγεται δὲ] δὲ om. A. V. C. 18. δουλότερος] Velut in proverbio, Μεσσηνίων δουλότερος, quod tradit Ze-
nob. III, 39. usurpat Libanius T. II. p. 70.

vel sensus est, quae vel hostibus amica sit. Δορυξός.
Aristophanes: Et si quis hastarum faber aut clipeorum insti-
tor bellum cupit, ut merces suas melius vendat, ab latroni-
bus captus solum hordeum edat. Δορυσσόντων μό-
χθων. Laborum, qui in bello sustinentur. hosticorum. Δο-
ρυφορεῖ. Honorem conciliat. Δορυφόροι. Custodes, re-
gis ministri, armigeri, satellites. Δός. Date, da, tota est
vita. accipe vero, ne in navibus quidem audias. Δοσί-
θεος. Nomen proprium. Δόσις. Apud oratores peculiari-
ter sic vocantur tabulae testamenti, in quibus quis sua dat al-
teri, intercedente magistratu. Δοσοληψία. Δότε μοι
Suidae Lex. Vol. I.

λεκάνην. Date mihi pelvim. dictum, si qui irascuntur et
per iram se vomere simulant. Δότεῖρα, δοτήρ, et δότης.
Δουλεία. Servitus triplici sensu dicitur. primo quatenus
creatura sumus; secundum illud: Omnia tibi serviunt. deinde
respectu fidei; secundum illud: Liberati a peccato serri iusti-
tiae facti estis. tertia servitus est civilis; secundum illud:
Moses servus meus. Δούλειον ἡμαρ. Δουλίχιος.
Dulichium, insula. Δουλιχοδεῖρων. Longa colla
habentium. Δούλος ὢν κόμην. Servus comam habes?
dicitur de iis qui indecore faciunt. ingenuorum est enim co-
mam alere. dicitur etiam δουλότερος in comparativo. Δου-

Δουλοσύνη. Οἱ δὲ Φωκέες περιημέκτεον τῇ δουλοσύνη. ἀντὶ τοῦ ἐδυσφόρου.

Δουλιῶ. δοτικῇ.

Δούλων πόλις. παροιμία ἐν Λιβύῃ. Ἐφορος ε. καὶ ἕτερα ἱεροδούλων· ἐν ἧ εἷς ἐλεύθερός ἐστιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν Κρήτῃ Δουλόπολις, ὡς Σωσικράτης ἐν τῇ ἀ τῶν Κρητικῶν. ἔστι δὲ τις καὶ περὶ Θράκην Πονηρόπολις, ἣν Φίλιππὸν φασὶ συνοικίσει, τοὺς ἐπὶ πονηρία διαβαλλομένους ἀτόθι συναγαγόντα, συκοφάντας, ψευδομάρτυρας καὶ τοὺς συνηγόρους καὶ τοὺς ἄλλους πονηροὺς ὡς διςχιλίους· ὡς Θεόπομπος ἐν ἰγ' τῶν Φιλιππικῶν φησι.

Δούλοι πάντες μὲν φύσει Θεοῦ· διαθέσει δὲ οἱ τούτου τὴν δεσποτείαν ἀσπασίως αἰρούμενοι. 15

Ἵτι δούλοι οἱ φαῦλοι τῶν κακῶν, οἱ δὲ σπουδαῖοι ἐλεύθεροι. εἶναι δὲ καὶ ἄλλην δουλείαν τὴν ἐν ὑποτάξει· καὶ τρίτην ἐν κτήσει τε καὶ ὑποτάξει·

ἣ ἀντιτίθεται ἡ δεσποτεία, φαύλη οὕσα καὶ αὐτῇ. οὐ μόνον δὲ ἐλευθέρους εἶναι τοὺς σπουδαίους, ἀλλὰ καὶ βασιλέας. ἡ γὰρ βασιλεία ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος, ἣτις περὶ μόνους ἂν τοὺς σοφοὺς αὐσταίῃ.

Δούπησεν. ἔπεσεν, ὥστε ψόφον ἀπετέλεσε.

Δούπων. ψόφον. καὶ δούπος, θάνατος μετὰ ψόφου.

Δούπων. ὄνομα κύριον.

Δουράτειος ἵππος. καὶ δουράτεος.

Δούρειος. ὁ ξύλινος ἵππος τῶν Ἑλλήνων. Ἀριστοφάνης·

Μέγεθος ὄσον ὁ δούρειος,

ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην, —

— τὸ δὲ μῆκος — ἑκατοντόργιον.

Δουρί, καὶ δορί. τῷ δόρατι.

Δουρίληπτος. αἰχμάλωτος.

Δούρις. ὄνομα ποιητοῦ.

622

1. Οἱ δὲ Φωκέες] Haec sunt verba Herodoti lib. I. c. 164. sed ubi pro περιημέκτεον legitur περιημεκτέοντες. Küst. Corrigo Φωκαίεις. περιημέκτεον] περιημάκτεον A. περιμάκτεον B. V. C. περιημέκτεον E. etiam in inferiore glossa, ubi ceteri περιημάκτεον. Δούλων πόλις] Confer Stephanum Byzantium h. v. et Vaticanam Proverbiorum Append. II, 94. [Bodl. 675.] et ibi Schottum. Küst. Vide Hesych. παροιμία post Λιβύῃ collocat Marcius in Ephori fragm. p. 204. Suspiciabatur Gaisfordus παροιμία. Praestat tamen cum Arsen. p. 184. vocem omitti frequenter inculcatam. 6. δὲ καὶ] καὶ om. V. 8. Πονηρόπολις] Cf. Ilgen. in Copam p. 43. 11. ἄλλους] ἄλλος E. 12. ἐν τῇ ἰγ'] τῇ omisi cum A. V. et Arsen. ἰγ' mendum vulg. 16. Καὶ δούλοι] Ἵτι δούλοι A. V. C. δούλοι B. E. κακῶν] Lego κακῶν, id est, vitiorum. Küst. τῶν κακῶν abest a Diogene. 17. εἶναι δὲ καὶ] Haec et quae sequuntur sunt verba Laertii VII, 121. 122. ut Pearsonus etiam observaverat. Küst. 18. κτήσει] κτήσει τε A. Diog.

1. ἀντιτίθεται] ἀντίκειται E. 3. ἡ γὰρ βασιλεία] Sic recte 2 MSS. Paris. At [cum loco iam extincto glossae Βασιλεία] priores editt. male ὁ γὰρ βασιλεύς. Küst. 5. Δούπησεν] Glossa Homerica. ψόφον τινά] τινά om. A. B. E. *V. Zon. p. 567. Tum ἀποτελέσει E. Zon. 7. Δούπων] V. Zon. p. 560. 9. Δούπων] Choeroboscus in Theodos. f. 64. apud Bekkerum sive Theognastus p. 34. Δούπων Δούπωνος εἰς τῶν Κενταύρων. 10. Δουράτεος] δουράτεος ὁ ἐκ ξύλων. καὶ δούρειος ὁμοίως E. ἵππου δουράτεος Od. 9. 493. δουράτειος grammaticorum fuit inventum. 11. Δούρειος] E corni arboris lignis: Pausan. Lacon. 13. Schol. Theocrit. V, 83. Reines. Vid. Eurip. Troad. 14. Lucret. I, 477. Eudocia p. 125. alii. 12. Ἀριστοφάνης] Av. 1128. unde locus hic ita ampliandus et distinguendus est: Ὡς δ' ὑπεράνω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασιεύς Καὶ Θεαγένης ἐναντιῶ δὲ ἄρματι, Ἴππων ὑπόντων μέγεθος ὄσον ὁ δούρειος, ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην. Ἡράκλειος. Τὸ δὲ μῆκος ἐστὶ καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὐτ' ἐγὼ, ἑκατοντόργιον. Sensus est clarus. Scholiasta ad illud, ὄσον ὁ δούρειος· Οὐ πιδανὸν κοινῶς λέγειν αὐτὸν· ἀλλὰ περὶ τοῦ χαλκοῦ τοῦ ἐν Ἀκροπόλει. ἀνέκειτο γὰρ ἐν Ἀκροπόλει δούρειος ἵππος, ἐπιγραφὴν ἔχων· Χασιδέμωσ Εὐαγγέλου ἐκ Κολλῆς ἀνέθηκε. δύναται δὲ ὁ ἐν Ἰλίῳ λαμβάνεσθαι. ἐν Ἀκροπόλει δὲ χαλκοῦς ἵππος ἀνέκειτο, κατὰ μίμησιν τοῦ Ἰλιακοῦ. Confer etiam Hesychium v. Κριὸς ἀσελγόμενος et Meursium Cecrop. p. 26. Küst. Similis perturbatio gl. Ἐξφοσόμενται invasit. 14. ὑπὸ τοῦς V. C. 15. Post hanc gl. Δουρινεχέες. ὄσον δόρατος βολή, ὄσον δόρυ διατείνει, ἡ μῆκος δόρατος, omiserunt A. B. V. C. E. Scribendum δουρηνεχέες (quod praestat Zon. p. 565.) monuit Küsterus, allato Hom. II. x. 357. 17. Δουρίληπτος] Addit E. καὶ δορίληπτος. Vid. Porson. in Eurip. Hec. 482. 18. Δούρις] Mirum non Samium illum hominem litteratissimum (de quo post Clint. F. H. III. p. 496. sq. exposuit Sinten. in Plut. Pericl. p. 195. sqq.), sed poetam quendam memoriae propemodum intermortuae tradi, de quo vid. Jacobs. in Anthol. T. XIII. p. 869.

λοσύνη. Servitus. Phocaei vero servitutem iniquo animo ferebant. Δούλων πόλις. Servorum urbs. proverbium erat in Africa sita, ut auctor est Ephorus lib. V. altera, sacrorum servorum urbs, in qua unus erat ingenuus, erat etiam in Creta Dulopolis, ut ait Sosicrates libro primo rerum Creticarum. item quaedam Poneropolis in Thracia, quam Philippus, ut ferunt, condidit, hominibus eo conductis, qui flagitiis infames erant; calumniatoribus, falsis testibus, caudicibus, aliis huius generis hominibus ad duo millia, ut ait Theopompus rerum Philippicarum lib. XIII. — Omnes quidem natura servi sunt Dei; sed animi voluntate, qui imperio eius se libenter subiciunt. — Mali sunt vitiorum servi; boni vero liberi. dicunt aliam etiam servitutem

esse, quae in subiectione consistat; tertiam, qua mancipia dominis subiecta sint: cui dominatio, quae et ipsa mala est, opponitur. non solum autem viros bonos aiunt esse liberos, sed etiam reges. regnum est enim imperium nemini obnoxium, quod in solos tantum sapientes cadat. Δούπησεν. Cum sonitu cecidit. Δούπων. Strepitum. Et Δούπος, mors eius qui cum strepitu cadit. Δούπων. Nomen proprium. Δουράτειος, et δουράτεος ἵππος. Δούρειος. Lignos equus Graecorum. Aristophanes: Duo currus propter mari latitudinem facile se praetercant; etiamsi eum trahant equi, ligneo equo magnitudine pares. longitudo vero centum est orgyiarum. Δουρί, et δορί. Hasta. Δουρίληπτος. Bello captus. Δούρις. Poetae nomen.

- Δουροδόκης. τῆς τὰ δόρατα δεχομένης.
 Δοχη. σπιθαμή. Ἀριστοφάνης.
 Πρὶν ἡμέραν φορῆσαι, μῆζον ἢ δυοῖν δο-
 χμαῖν.
 Δοχη. ἡ παλαιστή. λέγει δὲ πρὸς τὸν βυρ- 5
 σοδέψην περὶ τοῦ δέρματος.
 Δόχημιον. πλάγιον.
 Δῶ. κατὰ ἀποκοπήν, δῶμα, ὁ οἶκος.
 Δωδεκάβοιον. δώδεκα βοῶν ἄξιον.
 Δωδεκαδῶρφ. δώδεκα παλαιστῶν ἔντι. δῶ- 10
 ρον γὰρ ἡ παλαιστή. ἐν Ἐπιγράμματι.
 Κυλληνίων ἀνερῦσαντες
 ἔρρεξαν, καὶ οἱ δωδεκάδωρα κέρα
 ἄλλῃ μακροτένοντι ποτὶ πλατάνιστον ἐπάσαι.
 Δωδεκάκρουνος. κρήνη Ἀθήνησιν ἦν. Θου- 15
 κυδίδης Ἐννεάκρουνον.
 Δωδεκάκρουνον στόμα. ὁ γὰρ Κρατῖνος ἔαν-
 τὸν ἐπήγεσεν ἐν Πυτίνῃ λέγων.
 Ἄναξ Ἀπολλων, τῶν ἐπῶν τοῦ θεύματος.
 καναχοῦσι πηγαί, δωδεκάκρουνον στόμα.
 Ἰλισσὸς ἐν τῇ φάρυγγι ἂν εἴποιμι.
 εἰ μὴ ἐπιβῦσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα,
 κατακλύσει τοῖς λόγοισιν.
 Δωδεκαμήχανον. ἐπὶ τῶν παντοδαποῖς καὶ
 ποικίλοις χρωμένων ἤθεσιν. Κυρήνη γὰρ τις ἐπί-
 σημος γέγονεν ἑταῖρα, δωδεκαμήχανος ἐπικαλου-
 μένη, διὰ τὸ τῶσαυτα σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν.
 Ἄνα τὸ δωδεκαμήχανον ἄστρον.
 Καὶ Δωδεκαμήχανος πόρνη, ἰβ' σχήμασι χρωμένη,
 Κυρήνη τοῦνομα.
 Δωδεκατημόριον. ἡ δωδεκάτη μοῖρα.
 Δωδεκίδες. θυσίαι δώδεκα ἰσραίων· ὡς τρι-
 τῆς, ἡ ἐκ τριῶν.
 Δωδωναῖον χαλκεῖον. ἐπὶ τῶν μικρολογούν-
 τῶν. Δήμων γὰρ φησὶν ὅτι τὸ τοῦ Διὸς μαντεῖον

1. Δουροδόκης] Homerus Odys. 4. 128. Δουροδόκης ἐντοσθεν ἐυξόου. Brevis Scholiasta in eum locum δουροδόκης exprōit δουροδόξης. Küst. τῆς — δεχομένης] ὁ — δεχόμενος E. Cf. Zon. p. 565. 2. Ἀριστοφάνης] Equ. 318. Apparet utramque glossam confandam fuisse. Cf. Zon. p. 563. σπιθαμή, παλαιστή iunxit Hesychius: adde Phot. v. Σπιθαμή. 5. βυρσοδέψην] τὸν βυρσοδέψην V. C. Mallem ὡς πρὸς βυρσοδέψην. 7. Vid. ll. ψ'. 116. πλάγιον] καὶ δόχημα addit E. 8. Δῶ] Vid. Schol. ll. 4. 426. Mox ποιητικῶς τὸ δῶμα E. ὁ οἶκος C. Cf. Zon. p. 589. 9. Δωδεκάβοιον] Vid. ll. ψ'. 703. 10. δῶρον] Vid. Zon. p. 589. Schol. ll. δ'. 109. sive vñ. Δῶρον et Ἐκκαυδεκάδωρα. 11. ἐν Ἐπιγράμματι] Erycii l. 3 — 5. Anthol. Pal. VI. 96. Unde petendum, Porto praeunte, Κυλληνίῳ ἀνερῦσαντες — ἄλλῃ (ἄλλο MS. Pal.) ἐπάσαι. 15. κρήνη Ἀθήνησιν ἦν. Θουκυδ.] Lego et distinguo: κρήνη Ἀθήνησιν, ἢν Θουκυδίδης etc. Küst. Κρήνη ἐν Ἀθ. MS. 177. et Zon. p. 588. Hinc olim confecta erat gl. Ἐννεάκρουνον, quae Küsteri suspicionem refutat. Θουκυδίδης] ll. 15. 16. Ἐννεάκρουνον] Sic non solum Thucydides, sed etiam alii scriptores fontem hunc vocant. Quare miror, unde Suidas expiscatus sit, eundem etiam δωδεκάκρουνον vocatum fuisse. Küst. Meursius in Ceramic. c. 14. labi Suidam dicit, neminem enim veterum hoc dixisse: errorem natum e male intellectis Cratini versibus etc. Reines. Meursium probat Dukerns. Suidam iuvat Hesychius. 17. Δωδεκάκρουνον στόμα] Utitur Philostr. V. Soph. l. 22, 4. Ceterum glossa ex v. Ἀφέλεια est repetita.
1. Ἄναξ Ἀπολλων, τῶν ἐπ.] Hi versus Cratini leguntur apud Scholiastam Aristophanis in Equ. 523. unde Suidas eos descripsit. Vide etiam supra v. Ἀφέλεια, et Tzetsem Chil. VIII. c. 184. qui tres priores fragmenti huius versus itidem adducit. Küst. Locum Cratini, quem perperam acceperunt viri eruditi, ita legendus et distinguendus est: Ἄναξ Ἀπολλων, τῶν ἐπῶν τῶν θεύματων! Καναχοῦσι πηγαί — Good God, what a flow of words is here! De fonte ἔννεακρούνη vid. Meursius in Ceramic. c. 14. Tour. τῶν θεύματων] τοῦ θεύματος A. V. C. 2. καναχοῦσι] Sic MSS. et ipse Suidas supra v. Ἀφέλεια. At priores editi. minus recte καναχῶσι. Küst. καναχῶσι B. E. 3. τὸ στόμα cum Reisingo Porsonus, qui deinceps φάρυγγι· τί ἂν εἴποιμι σοι; 3. Ἰλισσὸς ἐν τῇ φάρ.] Hi tres versus male se habent, qui ex Scholiasta Aristophanis sic emendandi sunt: Ἰλισσὸς ἐν φάρυγγι. τί ἂν εἴποιμι σοι; Εἰ μὴ γὰρ ἐπιβῦσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα, Ἄπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήματιν. Küst. 4. ἐπιβῦσει] ἐπιβῦσει C. ἐπιβῦσει E. 5. κατακλύσει] καταλύσει C. 6. Δωδεκαμήχανον] Κυρήνης addit MS. 177. 7. ἤθεσι χρωμένων] χρωμένων ἤθεσιν A. C. *V. Arsenius p. 186. Κυρήνη γάρ] Ex Schol. Aristoph. Ran. 1363. 9. τὸ om. *V. 14. Δωδεκατημόριον] Plato Legg. VI. p. 771. B. et VIII. p. 848. C. Cf. Zon. p. 589. 15. Δωδεκίδες] Confer Hesychium vñ. Δωδεκίδες et Δωδεκίδα. Küst. Δωδεκίδες Eustath. Od. 4. p. 1386, 48. Hemst. Adde Schol. ll. ζ'. 93. Hinc extitit interpolatio gl. Τριτῆς. 17. Δωδωναῖον χαλκεῖον] Confer Paroemiographos, et praecipue Stephannum Byzantium v. Δωδώνη. Küst. μικρολογούντων] Immo μακρολογούντων: ut Portus etiam monuit. Küst. MS. 177. [Prov. Coisl. 116.] ἐπὶ τῶν ἀκαταπαύστως λαλούντων. ἐν Δωδώνῃ γὰρ λέβητες παράλληλοι ἔκειντο, ὧν εἰ τις ἐνὸς ἤψατο, πάντες συνέβαινον ἤχειν. Ἀριστοτέλης δὲ δύο φησὶ στόλους εἶναι καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐνὸς λέβητα, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου παιδα — ἤχειν. Vid. Excerpta ex Strabon. VII. p. 507. ed. Amst. 478. Oxon. Gaisf. Similis argumenti Scholium in Philostratum edidit Osannus Auctario Lex. Graec. p. 14. 18. Δήμων φησὶν] Ex Schol. Ven. B. in ll. π'. 233. Gaisf. Vide Demonem Siebel. p. 25.

Δουροδόκης. Thecae hastarum. Δοχη. Palmus. Aristophanes. Priusquam unum diem gestassem, ultra duos palmos soleae discesserant. haec de corio pronunciantur, utpote ad coriarium. Δόχημιον. Obliquum. Δῶ. Per apocopen pro δῶμα, domus. Δωδεκάβοιον. Duodecim boves antistans. Δωδεκαδῶρφ. Duodecim palmorum longitudinem habenti. δῶρον est enim palmus. In Epigrammate: Cyllenio capite resurpinatam immolarunt etque cornua duodecim palmorum longo clavo ad platanum affixerunt. Δωδεκάκρουνος. Fons erat Athenis, quem Thucydides Ἐννεάκρουνον vocat. Δωδεκάκρουνον στόμα. Cratinus in Pytina se ipse laudavit, sic dicens: Rex Apollo, quantum orationis flumen! fontes scatur-

riunt, os duodecim redundat scatebris. Illisus est in faucibus. quid dicam? nisi quis enim os eius obturavit, omnia haec obruet poematis. Δωδεκαμήχανον. Dicitur de ilis qui variis artibus et technis utuntur. Cyrene enim nobilis meretrix δωδεκαμήχανος vocabatur, quod in concubitu duodecim figuris veneris uti soleret. hoc autem expressum est ex illo versu Euripidis in Hysipylla: In antro duodecim anfractu. Et δωδεκαμήχανος πόρνη, meretrix duodecim veneris figuris utens, quae vocabatur Cyrene. Δωδεκατημόριον. Duodecima pars. Δωδεκίδες. Sacrificia duodecim victimarum: ut τριτῆς, sacrificium ex tribus victimis constans. Δωδωναῖον χαλκεῖον. Proverbium de ilis qui multa garriunt. Demo 91*

ἐν Δωδώνῃ λέβησιν ἐν κύκλῳ περιείληπται. τούτους δὲ ψάσειν ἀλλήλοις, καὶ κρουσθέντος τοῦ ἐνὸς ἡχέειν ἐκ διαδοχῆς ἅπαντας· ὡς διὰ πολλοῦ χρόνου γίνεσθαι τῆς ἡχῆς τὴν περίοδον. Ἀριστοτέλης δὲ ὡς πλάσμα διαλέγων δύο φησὶ στύλους εἶναι, καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐτέρου λέβητα, ἐπὶ θατέρου δὲ παῖδα κρατοῦντα μάστιγα, ἧς τοὺς ἰμάστας χαλκίους ὄντας σειομένους ὑπ' ἀνέμον τῷ λέβητι προσκρούειν, τὸν δὲ τυπτόμενον ἡχέειν. κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Ἀύλητριδι. * πρὸς Δήμωνα. εἰ δὲ πολλοὶ ἦσαν, οὐκ ἂν ἐνικῶς ἐλέγετο ἡ παροιμία.

Δωδωναῖος. ὁ Ζεὺς. παρόσον ἐν Δωδώνῃ τῆς Θεσπρωτίας ἐτιμάτο.

Δωδώνη. πόλις ἐν τῇ Θεσπρωτίδι Πελασγία, ἐν ᾗ ἴστατο δρυς, ἐν ᾗ μαντεῖον ἦν γυναικῶν προφητῶν. καὶ εἰσιόντων τῶν μαντευομένων ἐκινεῖτο

δῆθεν ἡ δρυς ἡχοῦσα. αἱ δὲ ἐφθέγγοντο, ὅτι ταῦτα λέγει ὁ Ζεὺς. καὶ ἀνδριάς ἴστατο ἐν ὑψί φάβδον κατέχων, καὶ παρ' αὐτὸν λέβητος ἴστατο· καὶ ἔπαιεν ὁ ἀνδριάς τὸν λέβητα· ἐξ οὗ ἡχός τις ἐναρμόνιος ἀπεταλεῖτο. αἱ δὲ τῶν δαιμόνων φωναὶ ἀναρῶροι εἰσι.

Δωήκ. ὄνομα κύριον. ὁ Σύρος.

Δῶμα. ὁ οἶκος. καὶ Δωμάτιον, οἰκημάτιον.

Δωνατικὴ. διάδοσις ἢ διδομένη παρὰ τοῦ βασιλέως τοῖς στρατεύμασι.

Δῶρα θεοῦς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας.

οἱ μὲν Ἡσιόδειον οἴονται τὸν στίχον. εἴρηται δὲ καὶ Πλάτωνος ἐν τρίτῃ Πολιτείᾳ.

Δῶρα καὶ δωρεαὶ διαφέρει. δωρεαὶ μὲν γὰρ αἰ σιτήσεις καὶ αἰ προσδρῖαι καὶ αἰ ἀτέλειαι καὶ τὸ ἰεῖσθαι, καὶ ὅσα ἄλλα λαμπρύνει ἄνδρας. δῶρα

1. λέβησιν] Callimach. Del. 286. nominat δόγγητον λέβητα. Reines. 2. ἀλλήλους] ἀλλήλοις A. B. V. C. Edd. vett. Schol. Ven. ap. Villoison. ἀλλήλων E. ἀλλήλους Schol. Ven. apud Bekkerum. 4. ἡχῆς] ψυχῆς A. Schol. Ven. apud Villoison. Ἀριστοτέλης] Stephanus Byzantius hanc aeris Dodonaei descriptionem non Aristoteli, sed Aristidi tribuit. Quare alterutra lectio mendo laborare videtur. Eustathius tamen in Odys. ξ'. p. 1760. ubi de eodem argumento agit, Suidae lectionem confirmat. Küst. Stephano, qui metaphrasten Polemonis dixit Aristidem, favet Athenaeus paroemiographum laudans Aristidem XIV. p. 641. A. 5. δύο φησὶ — ἡχέειν] Haec αὐτολεξεῖ etiam leguntur apud Eustathium loco laudato. Küst. 7. κρατοῦντα] χροτοῦντα Osannus, quod fateor me parum intelligere. μάστιγα] μάστιγας C. 9. In ἡχέειν desinunt Schol. Ven. et Arsenius. δὲ om. *V. 10. Ἀύλητριδι] Ἀρήφωρῳ Zenob. VI, 5. Quae nihil inter se differunt, cum bis ab Athenaeo laudetur Μένανδρος ἐν Ἀρήφωρῳ ἢ Ἀύλητριδι. Ἀύλητρισι V. C. Menandri locus apud Meinek. p. 27. Δήμωνα] Δήμωνα A. Ceterum verba Πρὸς Δήμωνα a prioribus seinnxit Küsterus, et reddidit adversus Demonem. Pessime verterat Portus, Menander in tibicina ad Demonem. Sensus eorum est, Demonis sententiae adversari ipsum proverbium, singulari numero enunciatum. Gaisf. Praeierat Creuzerus Dionys. p. 46. Mutilam orationem ad auctoritatem nescio cuius adversarii referemus, velut Philochorum infra Suidas contra Demonis Atthidem disputasse tradit. Itaque fingamus extitisse fere haec: Φιλόχορος δὲ ἀντιλέγει πρὸς Δήμωνα· εἰ γὰρ πολλοὶ πτλ. Stephanus opposuit Polemonem, praemisissis vocibus simillimis, ἡ παροιμία δὲ οὐ φησιν εἰ μὴ χαλκῶν ἐν, ἀλλ' οὐ λέβητας ἢ τρεῖσδους πολλούς. Sic Coislinianus. 11. οὐκ ἂν ἐνικῶς] Sic MSS. Pariss. [et E.] At priores editi. male, οὐκ ἂν οὐκῶς. Küst. εἰκως B. ἐνικῶς correxerat Wolfius. 13. Θεσπρωτίδος] Θεσπρωτίας A. V. C. E. Vide locum continuum 14. Δωδώνη. πόλις] Ex eodem Schol. Ven. B. in II. π'. 233. Adde Eudociam p. 127. Θεσπρωτίδι] Θεσπρωτίᾳ Schol. Πελασγία Gaisf. cum Schol., ubi mox ἴσταται — γυναικὸς προφητίδος. 15. δρυς] Dionys. Halicarn. I, 14. παρὰ Δωδωναίους ἐπὶ δρυὸς ἰεῖσθαι καθεζομένην περισσότερα θεσπιωδεῖν ἐλέγετο. Lucian. Gall. 2. ἡ φηγὸς ποτε ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωρος ἐμαντεῖτο. Reines. 1. ἡχοῦσα] ἡχοῦσα A. 3. ἔπαιεν *V. 5. αἱ δὲ τῶν δαιμόνων φωναὶ] Schol. MS. Clark. in Gregor. Naz. (Catal. p. 47.) φησὶ δὲ καὶ περὶ ἀνδριάντος τινός, καὶ οὗτος δὲ ἐν Δελφοῖς ἦν φωνῆν ἐναρῶρον ἀπολύων ἐξ ἐνεργείας δαιμονικῆς· ἀναρῶροι γὰρ αἱ τῶν δαιμόνων φωναὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὄργανα πρὸς διατόπισιν τῆς ἐξουσίας φωνῆς. Conf. Nonnus Montacutii p. 165. Gaisf. Sive Συναγ. ἴστορ. II, 12. et Vandal. de Orac. c. 9. 7. Δωήκ] Ex I. Sam. 22, 9. καὶ ὁ Σύρος *V. 8. Δῶμα. ὁ οἶκος. καὶ δωμ.] Ammonius: Δῶμα καὶ δωμάτιον διαφέρει. δῶμα μὲν γὰρ κοινὸς τὸ οἰκοδόμημα· τὸ δωμάτιον δὲ θάλαμος. Küst. Δωμάτιον ὑποκοριστικὸς ὁ οἶκος, οἶονεὶ δῶμά τι δν καὶ οἰκημάτιον E. δωμάτιον] Vid. Casaub. in Theophr. Char. c. 13. p. 111. Gaisf. Et Lobeck. in Phryn. p. 252. 9. Δωνατικὴ] Vid. Ducangii gloss. utrumque. ἢ om. Zonaras. 13. Πλάτωνος] Malim Πλάτωνι, vel παρὰ Πλάτωνι. Locus autem Platonis, ad quem Suidas respexit, extat lib. III. de Republ. p. 435. Küst. Sive p. 390. E. ubi δῶρ' αἰδοίους, non καὶ αἰδοίους. πολιτεία] Addit Coisl. Prov. 117. δμοιον τό, δῶρα καὶ σοφούς (inter vss. γρ. θεοῦς) παρήπαφεν. 14. Δῶρα] Vid. Goldast. in Dosith. n. 48. qui a reprehendendo Suida abstinuisset, si sciverat haec esse descripta ex Philostrato. de Vitt. Soph. [II, 10, 4.] p. 589, 4. Hemst. Locus hic totidem fere verbis legitur apud Philostratum in vita Adriani c. 4. ex quo deprompsit Suidas. Legendum autem αἰ σιτήσεις, quomodo habet Philostratus. Aeschines contra Ctesiph. δωρεαὶ καὶ στέφανοι καὶ κηρύγματα καὶ σιτήσεις ἐν Πρωτανείῳ. Laertius in Socrate: Θεσπρωτῶν δὲ τῶν δικαστῶν, ἕνεκα μὲν εἶπε τῶν ἐμοὶ διαπεπραγμένων τιμῶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν Πρωτανείῳ σιτήσεως. Temp. σιτήσεις A. E. pro σιτίσεις. Supra διαφέρουσι C.

narrat Dodonaei Iovis oraculum lebetibus fuisse circumdatum, inter se contiguis; adeo ut uno pulsato reliqui omnes ordine resonarent, diuque duraret circuitus illius soni. Aristoteles vero hoc ut figmentum refutans duas dicit esse columnas, in quarum altera lebes sit, in altera puer, flagellum tenens aereis loris instructum, quae ventis agitata impingant in lebetem, ut pulsatus sonum edat. proverbio hoc usus est Menander in Tibicina. valet adversus Demonem, quod, si multi fuissent lebetes, proverbium non efferretur numero singulari. Δωδωναῖος. Dodonaeus appellabatur Iuppiter, qui Dodonae urbe Thesprotiae colebatur. Δωδώνη. Dodona, urbs Pelasgia in Thesprotia, in qua quercus erat, in eaque mulierum fatidicarum oraculum. intransibus igitur, qui

oraculum erant consulturi, quercus movebatur sonum edens: tum feminae fatidicae hoc vel illud Iovem dicere aiebant. ibidem etiam statua in loco altiore stabat, virgam tenens; cui proximus erat lebes. is igitur a statua percussus suavem quendam sonum edebat. daemonum enim voces sunt articulatæ. Δωήκ. Nomen proprium. Syrus. Δῶμα. Domus. Et Δωμάτιον, cubiculum. Δωνατικὴ. Donativum, quod militibus ab Imperatore dabatur. Δῶρα θεοῦς πείθει. Dona et deos flectunt et venerandos reges. Hic versus, quem nonnulli Hesiodi esse dicunt, legitur etiam apud Platonem lib. III. de Republica. Δῶρα et δωρεαὶ differunt. δωρεαὶ enim dicuntur victus publice praebitis, primæ sedes, immunitates, sacerdotia, quivis alii honores. δῶρα

δὲ χρυσός, ἄργυρος, ἵπποι, ἀνδράποδα, καὶ ὅσα ἐρμηνεύει πλοῦτον. ἀπὸ τοῦ δῶρα οὖν δωρεά, καὶ πλονασμφ τοῦ ἔ δωρεά. ἢ οὕτως· δῶρα μὲν τὰ ἐπὶ δωροδοκίᾳ διδόμενα, δωρεὰ δὲ ἐπὶ τιμῆς.

Δωρεά. δόσις ἀναπόδοτος. ἔστι δὲ ἡ δόσις 5 γένος τῆς δωρεᾶς.

Δωρήκ. ὄνομα κύριον.

Δωρησάμενος χρήμασι μεγάλοις. ἀντὶ τοῦ δωροδοκήσας.

Δωρητόν. τὸ ὡς δῶρον διδόμενον. ἡ τραγῳ- 10 δία·

"Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται·
εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὐνεχ', ἦν ἐμοὶ πόλις
δωρητὸν οὐκ αἰτητὸν εἰσεχειρίσει,
ταύτης Κρέων ὀπιστός, οὐξ ἀρχῆς φίλος,
λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἰμείρεται.

Δωρητός. ὁ δῶρα λαμβάνων.

624 Δωριάζειν. παραγυμνοῦσθαι. Δωρικὸν γάρ
ἔστι τὸ παραφαίνειν τὸ σῶμα, διὰ τὸ μηδὲ ζῶνας

ἔχειν, τὸ πολὺ δὲ χιτῶνας φορεῖν, ἐν δὲ Σπάρτῃ καὶ τὰς κόρας γυμνὰς φαίνοσθαι.

Δωριεύς καὶ Δωριεῖς.

Δωρικόν.

Δῶριος αὐλησις. μουσική· ὡσπερ καὶ Ἀύ-
διος καὶ Φρύγιος. Τὴν δὲ τροφήν ἐκληρώσατο με-
τρίαν τινὰ καὶ ἄθρυπτον, οὔτε κακουργοῦσαν διὰ
πενίαν οὔτε διὰ πλοῦτον βλακεύουσαν, ἀλλὰ μέσην
καὶ μουσικήν, τὸν Δῶριον τρόπον τῆς τύχης ἀλη-
15 θῶς ἤρμοσμένην. Καὶ παροιμία· ἀπὸ Δωρίου ἐπὶ
Φρύγιον. Οὐ φανοῦμαι στρογγύλλων λογάρια, αὐ-
τὰς δὲ τὰς φάσεις τῶν νοημάτων εἰς μέσον τιθέμε-
νος, μόνον εἰ τῆς γλώττης τὸν τόνον ἀπὸ τῆς δια-
λέξεως εἰς ἐπιστροφήν μεταρμόσσαιμι, ἀπὸ Δωρίου
15 φασίν ἐπὶ Φρύγιον.

Δῶριος. ὄνομα κύριον. Καὶ Δῶριος οἰκονο-
μία. Τὴν τε ἀκακίαν καὶ τὸν ἀδχμὸν ὁ Πολέμων
ἐνεδέδυτο Ξενοκράτους καὶ τὸ βάρος, οἶονεὶ Δῶ-
ριος οἰκονομία. Καὶ Δῶριον μέλος.

1. Ἴπποι] Non recte hi separantur ab honore; nam equus publicus quibus datur, hi certo honorantur. observat Gold. not. ad sent. Adr. p. 37. Retnes. 2. οὐν] ὁ ἦν A. 4. τιμῆ] τιμῆς A. V. C. E. Edd. vet. et Schol. Aristoph. Av. 510. unde haec inde a δῶρα μὲν τὰ sumpta sunt. 5. Δωρεά] δωρεά B. E. C. Haec irrepserant in gl. Ἀναπόδοτος. 8. Δωρησάμενος. ἀντὶ τοῦ δ. Δωρησάμενος χρ. μεγ. Zon. p. 590. 10. ὡς] εἰς Zon. p. 589. ἡ τραγωδία] Sophocl. Oedip. R. 382. 12. παρ' ὑμῖν] παρ' ὑμῖν dedi cum A. *V. παρ' ἡμῶν E. 13. εἰ τῆσδέ γ' οἶον τῆσδέ γ' A. οἶον τῆσδέ γ' B. V. E. C. Med. Sequentia repetuntur sub v. Χειρίσω. 14. εἰσεχειρίσει] ἐνεχειρίσει E. εἰσεχειρίσει *V. οὐξ] οὐκ ἐξ C. 17. Δωρητός] Zon. p. 587 Videtur ad Il. f. 526. respicere. 18. Δωριάζειν, παραγυμνοῦσθαι] Haec et quae sequuntur ἀπτολεῖε etiam leguntur apud Eustathium in Il. f. p. 975. qui ea ex Pausaniae lexico se excerptisse testatur. Confer etiam Hesychium h. v. Küst. Adde Schol. Eurip. Hec. 915. et Clementis Alex. T. IV. p. 189. sive p. 129. et Valck. in Herod. V, 87. 19. δία] παρὰ Zon. p. 590. desinens in ἔχειν.

1. Σπάρτῃ δὲ] δὲ Σπάρτῃ A. *V. Eust. 3. Om. vulg. tenet *V. Item Δωρικόν om. Küst. 5. Δῶριος αὐλησις] Vide sim-
ilem observationem sub v. Ἀύδιον μέλος sive Φρύγιος αὐλησις. 6. Τὴν δὲ — ἤρμοσμένην] Haec verba esse Damascii non
solum patet ex ipso Suida v. ἄθρυπτος, sed etiam ex Photio, apud quem inter excerpta ex illo scriptore p. 1037. (339.) etiam
hic ipse locus legitur, ut Pearsonus recte observavit. Küst. 8. βλακεύουσαν] βακχεύουσαν B. E. 9. τῆς ψυχῆς optimus
Photii liber, probabiliter. 11. Οὐ φανοῦμαι] Fragmentum hoc legitur apud Synesium in Encom. Calvit. [p. 66. D.] ut bene
monuit Paulus Leopard. Emendatt. lib. V. c. 23. quem de hoc loco vide. Küst. στρογγύλλων] στρογγύλων A. B. V. E. Med.
Id recurrit sub v. Λογάρια. 12. τὰς φάσεις] Leg. φάσεις. Retnes. φάσεις A. B. V. (ap. Gron. p. 114.) E. C. 16. Δῶ-
ριος] Δωρία τὸν ποιητὴν nominat Athen. X. p. 412. e Phylarchi l. 3. hist. auctorem Epigr. de Milone: an fuit Δωριον, Δω-
ριῶνα? Dorion in Γεωργικῷ citatur in Tryphone l. 2. Hist. Plant. ap. Athen. III. p. 78. ἐν τῇ περὶ ἰχθύων III. p. 118. Retnes.
Nolim hoc pro nomine viri haberi. Vide vel Hesych. v. Δωρικῆ. 17. Τὴν τε ἀκακίαν] Fragmentum hoc legitur apud Laertium
Polemone segm. 19. Küst. 18. Δῶριος οἰκονομία] Fortasse legendum est Δῶριος ἀρμονία: quae olim coniectura fuit Chri-
stiani, teste Menagio in modo indicatum locum Laertii. Küst. Δωριός τις οἰκ. Diog. Utrumvis probamus, usque laborabit ora-
tio, cui nonnulla videntur ad integritatem deesse. 19. μέλος] μένος B. E. μέλος Δωρικόν Zon. p. 589.

vero, aurum, argentum, equi, mancipia, et quaecunq ad di-
vitiis pertinent. a δῶρα igitur fit δωρεά, insertoque per pleona-
smum ἔ δωρεά. vel ita: δῶρα dicuntur dona, quibus aliquis
corrumpatur; δωρεά vero, quicquid honoris causa tribuitur.
Δωρεά. Quod ita datur, ut non reddatur. est autem δόσις
genus, quo δωρεά tanquam species continetur. Δωρήκ. No-
men proprium. Δωρησάμενος χρ. Magnis muneribus
donatus. Δωρητόν. Gratis datum. Sophocles: Quantus
apud vos invidiae locus relinquatur: siquidem huius regni
causa, quod mihi civitas ultro nec petenti dedit, Creon, fidas
ille a longoque iam tempore amicus, clam me circumventum
urbe cupit expellere. Δωρητός. Qui dona accipit. Δω-
ριάζειν. Partem corporis nudare. Doriensium enim mos
erat, corpus nudum praebere, quod nec zonis utebantur, et

tunicas plerumque gestabant; Sparta vero puellae etiam nu-
dae conspiciebantur. Δῶριος αὐλησις. Dorius cantus,
modus quidam musicus: ut et Lydius et Phrygius. Cibo usus
est mediocri et minime delicato, neque propter paupertatem
noctio, neque per divitiis animum enervante, sed medio et
musico, et qui vere Dorio quodam modo temperatus esset.
Et proverbium: a Dorio ad Phrygium. Non videbor verba
calamistris torquere, sed nudos animi sensus in medium pro-
feram; liceat modo linguae tonum a disputatione ad rei pro-
positae considerationem convertere, a Dorio ut aiunt ad Phry-
gium. Δῶριος. Nomen proprium. Et Δῶριος οἰκονομία.
Polemone Xenocratis innocentiam et externi cultus negle-
ctum et gravitatem adeo moribus exprimebat, ut modum
quasi Doricae vitae referret. Et Δῶριον μέλος, carmen Dorium.

Δωρίς, Δωρίδος, ὦ Δωρί.
[Δωρίσκος. ὄνομα τόπου.]
Δωριστί. τουτέστι δωροδοκιστί. Ἀριστο-
φάνης·

Τὴν Δωριστί μόνην ἀρμονίαν ἀρ-
μόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν·
ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλειν λαβεῖν.

Δωρογραφῆ. ὅταν τις αἰτίαν ἔχη τῶν πολι-
τευομένων δῶρα λαβεῖν, τὸ ἔγκλημα τὸ κατ' αὐτοῦ
διχῆ ἔλέγετο, δωροδοκία τε καὶ δῶρων γραφή.

Δωροδοκηθέντα.

Δωροδοκήσαντα. οὐ μόνον δῶρα δίδόναι
καὶ ἀναπείθειν, ἀλλὰ καὶ τὸ λαμβάνειν.

Δωροδοκήσαντ' ἐκ Μιτυλήνης
πλεῖν ἢ μᾶς ἔξ.

Δωροδοκήσας. δῶρα λαβῶν.

Δωροδόκος. δῶρα δεχόμενος.
Δῶρον. ἢ παλαιστή. καὶ Ὀμηρος·
Ἐκκαδεκάδωρα πεφύκει.

Δῶρων δόκησιν. τὴν δωροδοκίαν. Θουκυ-
5 δίδης.

Ἄδωρον ὃ δίδοι τις, ἐπαινέει.

625

Δωροξενία. ὅταν τις γραφεὶς ξενίας καὶ δῶρα
δοῦς ἐκφύγη τὴν συκοφαντίαν, δωροξενία λέγεται.

Δῶρος. ὃ ἀπὸ τῆς Ἀραβίας· ὃν φησι Ἀμα-
10 σκιος εἰς τὴν φιλόσοφον Ἱστορίαν δεινότερον εἶναι
ζητητὴν τῆς ἀληθείας. τοῦτον Ἰσίδωρος ὁ φιλόσο-
φος ἠσθάνετο μὲν τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ταῖς Ἀριστοτέλους
ὑποθέσεσιν ἐνδεδεμένον, ἄτε ἐκ παιδῶν ἐν αὐταῖς
τεθραμμένον πορῆωτέρω τῆς ἡλικίας, καὶ διὰ τὴν
15 ἀήθειαν τῆς Πλάτωνος μεγαλοπρεποῦς ἐπιστήμης οὐ
δυνάμενον ἀναπτεῖναι πρὸς τὰ ὑψηλὰ καὶ λαμπρὰ τῶν

1. Δωρίς] Doris Locrensis, mater Dion. iun. Sicilliae tyranni, Aelian. V. H. IX, 8. Reines. Zon. p. 588. Δωρίς] διφορεῖται ad-
dit V. Sed nescio an h. v. ad gl. seq. pertineat ubi Δωρίσκος A. Gaisf. Noli dubitare, nam hoc ipsum praebet *V. Kam gl.
ab E. omisam notavi, quippe per negligentiam ex v. Δωρίσκος conflictam. 3. Δωριστί. τουτέστι, δωροδοκιστί] Haec non
sunt accipienda sensu grammatico, sed comico. Aristophanes enim, ex quo haec sumpta sunt, iocum captat ex affinitate vocum
Δωριστί et δωροδοκιστί, tacite perstringens Cleonem tanquam hominem venalis fidei, et qui muneribus se corrumpi sineret. Ad
ipsum comicum. Küst. Repetita sub v. Τὴν Δωριστί. δωροδοκιστί *V. Dehuit δωροδοκιστί. Ἀριστοφάνης] Equ. 985. sed
ubi vox ἀρμονίαν deest, quam Suidas [cum Zon. p. 592.] sensus supplendi gratia addidit. Küst. Ibi supplerant ἐν libris
repugnantibus: sed videtur μὲν intercidisse. Deinde delevi cum V. quae habet A. in marg. Δωρίχα. ὄνομα κύριον. καὶ ζῆτι
ἐν τῷ Ῥοδώπιδος ἀνάθημα. In fine ἐοδάπιδος E. δωρώπιδος A. ἐοδάπιδος Med. 8. Δωρογραφῆ] Ex Harpocrate: sed apud
quem duabus vocibus legitur Δῶρων γραφή. Nihil tamen apud Suidam mutandum esse litterarum series indicat. Küst. Merito
damaavit Lobeck. Phryn. p. 498. Alterum etiam Lex. Rhet. p. 237. ἔχοι] ἔχη B. E. C pr. Zonaras. ἔχοι C m. sec. ἔχι
Harpocr. vulg. 10. διχῆ] διχῶς Harpocr. libri plerique. δωροδοκίας Meieri de bon. damn. p. 111. coniecturam firmat Lex.
Rhet. sic distinguens, σημειωτέον δὲ εἶναι οὐ δωροδοκίας ἢ γραφῆς, ἀλλὰ δῶρων. 11. Δωροδοκηθέντα] Sic unus A. 12. Δω-
ροδοκίαν] Δωροδοκήσαντα A. B. E. Edd. ante Küst. Zon. p. 590. δωροδοκήσαντες V. C. i. e. δωροδοκήσαντ': de quo Gaisfordas
dixit in Hesiodi Opp. 184. 14. Δωροδοκήσαντ'] Haec sunt verba Aristoph. Equ. 831. sed apud quem pro μᾶς ἔξ legitur μᾶς
τετταράκοντα: uti etiam hic apud Suidam scribendum est. Sic ergo totum hunc versum leges: Δωροδοκήσαντ' ἐκ Μιτυλήνης
πλεῖν ἢ μᾶς τετταράκοντα. Küst. 16. αἰτιατικῆ] Id post Δωροδοκήσας additum omisi cum *V. et Lex. Bachm. p. 204. Addit
E. δῶρα δοῦς. καὶ δωροδοκίας δ. λ.
1. Δωροδόκος] Sic Lex. Seg. p. 234. Zon. p. 587. et Timaeus p. 91. a quo difert Schol. Platon. p. 337. 2. Ὀμηρος] II. Ὀ. 109.
Vide glossam Hesychii et supra v. Δωδεκάδωρον. 3. πεφύκει] δῶρα πεφ. Med. 4. Θουκυδίδης] Sequitur complurium li-
brorum scripturam in Thuc. V, 16. δωροκίαν *V. 6. Δῶρον. ὃ δίδοι τις, ἐπ.] Metri gratia scribe, Δῶρον δ' ὃ δίδοι
τις etc. De hoc autem proverbio praeter Zenobium vide etiam Paul. Leopard. Emend. II, 14. Küst. δεθόν δ' ὃ δὲ τις, ἐπαι-
νει Strab. VI. [p. 377 = 402.] Casaub. ibi dicit etiam legi posse ἐπαινέειν. Zenob. [III, 42.] Δῶρον δ' ὃ δὲ τις, ἐπαινέει. Re-
ines. Prov. Coisl. 118. Δῶρον δ' ὃ δὲ τις ἐπαινέει, ἐπὶ τῶν τὰ μὲν δίδόμενα λαμβανόντων, ἀλλὰ δὲ τίνα αἰτούντων. ἐπαινέει
etiam B. E. *V. Med. et Arsenius. Legendum certe δ, τι δῶν, vel ὃ ze δῶ. 7. γραφῆ] Sic Harpocr. Pal. et Zon. p. 588. γρα-
φῆς B. E. *V. C. γραφῆς B. E. ξενίας] Apud Hesychium lege ἐπὶ ξενίας. Mox δῶρον B. E. καὶ δῶρα δοῦς] Haec repetun-
tur infra v. Παράστασις: sed ubi pro συκοφαντίαν legitur ξενίαν, quae lectio et hic reponenda est. Küst. Is recte iudicasset,
si dictio extaret Lexici Rhet. p. 238. ἵνα φύγωσιν ἀγῶνα ξενίας: cf. ib. 240. 9. Δῶρος] Huius Dori mentionem facit Photius
ex Damascio p. 1053. Küst. ὃν φησι] ὡς φησι A. E. Med. ὃν debetur ed. Bas. 10. εἰς τὴν φ.] Putabam legend. ἐν τῇ φιλο-
σόφῳ ἱστορίᾳ. Sed ita loquitur auctor Etym. M. v. Ἀγχαρον. Τουρ. MS. Id sexcenties alibi fieri Gaisf. monet. Sed aliter so-
let Suidas, si perpaucos locos excipimus. 11. ἀληθείας] τῆς ἀληθείας A. 12. μὲν τὴν] Immo τὴν μὲν. Porro miror addi-
tum ἐπὶ, quo facile caremus: v. Wessel. in Diod. II, 7. 13. ὑποθέσεσιν] ὑπόθεσιν A. 14. τεθραμμένον] ἐντεθραμμένον V.
Mox πορῆωτέρω τῆς ἡλικίας om. B. V. E. διὰ τὴν ἀήθειαν] Sic recte habent 2 MSS. Paris. At in prioribus edit. [sic B. E.]
legitur εὐήθειαν, quod a sensu huius loci omnino alienum est. Portus locum hunc infeliciter vertit. Küst. Praeterea desidera-
mus διὰ δὲ τὴν ἀ. 16. καὶ λαμπρὰ τῶν] τῶν αὐτῆς V.

Δωρίς. Doris, Doridis, Dori. [Δωρίσκος. Nomen loci.]
Δωριστί. Dorice, quod Aristophanes dicit de homine donis
corrupto. Doricae tantum harmoniae eum semper accommo-
dare lyram; aliam vero nolle discere. Δωρογραφῆ. Cum
quis eorum, qui rempublicam administrabant, munere accep-
torum accusabatur, actio contra illum instituebatur, dupli-
ci nomine appellata, sive δωροδοκία, sive δῶρων γραφή. Δω-
ροδοκίαντα. Non solum dona dare iisque aliquem corrup-
pere significat, sed etiam dona accipere. Te ab Mytilenaeis
corruptum esse, minis plus quam quadraginta ab iis acceptis.
Δωροδοκήσας. Qui dona accepit. Δῶρον. Palmus. Ho-

merus: Cornua sedecim palmorum enata erant. Δῶ-
ρων δόκησιν. Acceptionem munerum. Thucydides. Δῶ-
ρον ὃ δίδ. Quod quis donum dederit, boni consue. Δω-
ροξενία. Cum quis peregrinitatis accusatus iudices muneri-
bus corrumpendo evadit, id crimen δωροξενία vocatur. Δῶ-
ρος. Dorus, Arabs: quem Damascius in Historia Philosopho-
rum ait fuisse veritatis acerrimum indagatorem. hunc Isidorus
philosophus initio quidem, sensit Aristotelicis opinionibus irre-
titum, ut qui a puero iis consuesset usque ad aetatem provec-
torem, per inscitiam vero magnificae Platonis scientiae parum
validum, ut ad illas sublimes et illustres sententias evolaret.

νοημάτων. οὕτω δὲ ἔχοντα καταμαθῶν ἀνεκαλέσατό τε κατὰ βραχὺ καὶ ἀνεπέτασεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς τὸ μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας· ὥστε ἀποσκευασάμενον τὴν τὰ μικρὰ συλλογιζομένην ἀκρίβειαν περιπατητικὴν εἰς τὴν διὰ Προμηθέως τινὸς ἅμα φανό- 5 τᾶν πυρὶ καταπεμφθεῖσαν διαλεκτικὴν, αὐτοψίαν τε καθαρωτάτην οὖσαν νοῦ καὶ φρονήσεως, ἀναδραμεῖν τε καὶ ἐν αὐτῇ εἰσοικίσαι τὰς τοῦ βίου φιλοσόφους ἐλπίδας.

[Δωροῦμαι. δοτικῆ. αἰτιατικῆ δέ. Δωροῦ— 10 μαί σε χρήμασιν.]

Δῶς. ἡ δόσις, ἡ δωρεά.

Δῶς ἀγαθῆ, ἀρπαξ δὲ κακῆ, θανάτοιο δότιρα. Καὶ Αἰλιανὸς Ποικίλῃ Ἱστορίᾳ περὶ τῶν Ῥωμαίων γυναικῶν· Δὲ δεξάμενοι παρὰ Πύρρον τὰ δῶρα, 15 ἔφασαν, ἡ δῶς αὐταῖς πρόπειν καὶ ἀξία εἶναι τοῦ πέμπσαντος Πύρρου· ἀνόσιον δὲ εἶναι αὐταῖς φορεῖν.

Δωσιάδης. ὄνομα κύριον. Καὶ Δωσιδάς. Δωσιδίκους. ἐκδότους τῆ δίκῃ. Περί δὲ τῶν τεθνεώτων δωσιδίκους παράσχοι τοὺς ἡδίκηκούς.

Δωσίθεος. ὄνομα κύριον.

Δῶσων. ὄνομα κύριον.

Δωτίνῃ. ἡ δωρεά.

Δωτωίς.

Δῶτωρ. ὄνομα κύριον.

Δωτύς, δωτύος. τῆς τροφῆς.

Δραῖ. ποιεῖ, ἢ ποιεῖ.

Δραῖ. ἀντὶ τοῦ πράττει· προστακτικῶς. Ἄριστοφάνης Ὀρνισί·

Σὺ δ' αὐτὸς ἤδη τάλλα δραῖ.

Δράγματα. ἀπαρχαί.

Ἡρώναξ πρῶτα δράγματα φυταλιῆς, 626 τρισσῶν οἰνοπέδων τρισσοῦς ἱερώσατο τοὺςδε — κάδους.

1. τε ἔχοντα καταμαθῶν] δὲ καταμαθῶν ἀνεκαλέσατό τε Gaisf. cum A. Sed ἔχοντα servandum ad integritatem sensus. 2. ἀνεπέτασεν] Vide de h. l. Hemsterhus. in Luciani Nigrin. c. 4. Hensdii Spec. Crit. Platon. p. 31. Gaisf. 3. μέγα] τὸ μέγα A. V. 4. ἀκρίβειαν — φρονήσεως om. V. περιπατητικὴν male collocatum esse apparet. 5. Προμηθέως] προμηθείας E. φανότατον] φανότητα B. E. Edd. ante Küst. φανότητι πυρὸς male Portus, ignarus ille clarissimi loci, cuius in imitatione toties sese iactavit Damascius, Platonis Philebi p. 16. Θεῶν μὲν εἰς ἀνθρώπους δόσις, — ποδὲν ἐκ θεῶν ἐβόλην διὰ τινος Προμηθέως ἅμα φανότατον τινὶ πυρὶ: quem ab elegantiarum spectatoribus certatim expressum esse, ne hoc quidem loco praetermisso, docuit Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 678. sq. 6. αὐτοψίαν καθαρωτάτην τε] αὐτοψίαν τε καθαρωτάτην A. αὐτοψίαν τε καθαρωτάτην B. αὐτοψίαν τε καθαρωτάτην νοῦ καὶ E. Horum consensus arguit requiri αὐτοψίαν γε. 7. ἀναδραμεῖν] ἀναδραμεῖν ἐπὶ τὴν τοῦ Πλάτωνος V. reliquis omissis. 8. φιλοσόφου] φιλοσόφους A. E. Edd. ante Küst. Quod reducendum fuisse vel firones intelligunt. 10. Δωροῦμαι] MS. 177. Δωροῦμαι, δῶροις τιμῶ. Ἐδωρεῖτο δ' ἔσθῃτι καὶ τοῖς ἄλλοις κειμηλίοις. Καὶ Δωροῦμαι τὸ φιλοφρονῶ. Cf. Lex. de Syntaxi p. 133. Glossam notavi, quam ignorat *V. 13. Δῶς ἀγαθῆ, ἀρπ.] Hesiod. Ἔργ. 354. 14. ἐν Ποικίλῃ] ἐν om. A. B. C. V. E. Med. Non extat locus in Variarum libris. 15. παρὰ Πύρρου] Plutarchus in huius vita c. 18. (ubi quaedam attulit Baehrius) nihil nisi tradit Romanas mulieres ista munera repudiassent. 16. ἰδεῖν μὲν] εἰ δῶς A. ἡ δῶς B. V. E. C. Verum neque μὲν abiciendum, neque potest nominativus cum infinitivis conciliari; ac dubitamus prifusne αὐταῖς expurgendum sit, si quidem πρόπειν debet de splendore vestium intelligi. Locum non expedit; Hermannus coniecit, ἔφασαν, ἡ δῶς δτι δοκεῖ μὲν αὐταῖς πρόπειν, vel quod praestare putat, δτι δοκεῖ μὲν ἂν αὐταῖς πρόπειν. 16. ἀξία] ἀξίως B. E. Accentum om. sola Med. Scripsimus ἀξία. 17. ἀνόσιον δὲ] ἀνόσιον δὲ εἶναι αὐταῖς εἶναι A.
1. Δωσιᾶς] Δωσιᾶς dedi cum A. et Zon. p. 587. καὶ Δωσιᾶς om. V. 2. Περί δὲ τῶν] Haec sunt verba Polybii lib. IV. c. 4. Küst. Aliter Polybius, Ἐάν μὴ περὶ τῶν τεθνεώτων δωσιδίκους παράσχη τοὺς ἡδίκηκούς: nam δωσιδίκους retinent codices, item ut apud Herodot. VI. 42. Deinde removimus cum V. C. observationem ab hominibus industriis ex v. Μισῶ sive Ἀφελῆς pertractam: Δωσιπύργος. Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σάφρονα λίαν. ἐπὶ τῆς ἀπονήρου καὶ Δωσιπύργου. Ubi Toupius: „Haec decerpta sunt ex Schol. Aristoph. Equ. 524. ubi ita legitur: Καὶ ἀφελῆς γυνὴ ἀπόνηρος καὶ Δωσιπύργος ὡς τὸ Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σάφρονα λίαν. De quo Küsterus in Suidam v. Ἀφελῆα.” Gl. post v. Δωτίνῃ collocat A. Post glossam Δωσιπύργος clam inculcavit Gaisf. Vide v. Δωσιθεός. 5. Δῶσων] Cognomen Antigoni: de quo multus est Zon. p. 587. posuitque cum aliis conviciis Plutarch. Coriolan. 11. p. 218. E. 7. Δωτωίς] Id confatum videtur ex duplici scriptura Δωτώ et Δωτῆς. Tenet *V. om. Küst. Huc opinor revocandum quod sequitur ὄνομα κύριον (cf. Zon. p. 587.): porro sub finem continuae gl. delevi καὶ βῶτωρ cum V. Vide supra v. Βοτήρ et variam scripturam v. Βῶτορες. 9. Δωτύς, δωτύος] Scribendum est ἰδητύς, idque suo loco ponendum. Inciderat enim Suidas in corruptum codicem, in quo pro ἰδητύς, extrito ε, δητύς vel δωτύς legebatur: quod dum ille temere et ἀβασανίστως in collectanea sua rettulit, stuporem suum prodit, et dignus est qui pastoricia fistula a grammaticorum corona excipiat. Küst. τῆς om. B. tenet Zon. p. 588. 10. ποιεῖ] Cum gl. seq. sic copulat E: ποιεῖ. καὶ πράττει. καὶ δραῖ προστακτικῶς. 11. προστακτικῶς] προστακτικόν V. C. Ἄριστοφάνης Ὀρνισί] V. 1159. 13. αὐτοῖ *V. 15. Ἡρώναξ πρῶτα] Versus Leonidae Tar. Ep. XVIII, 2. 3. (continuati sub v. Κάδος) Anthol. Pal. VI, 44. ubi πρῶτης. 16. ἱερώσατο] ἱερώσατο A. V. C.

hoc igitur eius ingenio perspecto, paulatim hominem inde revocavit, et animi vela in amplum veritatis pelagus deduxit: ita ut reiecta illa Peripateticorum subtilitate, res minutas colligenti, se conferret ad illam, quae per Prometheum quendam cum ignis splendore coelitus demissa est, dialecticam, quae est mentis et prudentiae purissima contemplatio, in eaque philosophas vitae spes collocaret. [Δωροῦμαι. Dativo iungitur. item accusativo. Dono te pecunia.] Δῶς. Donatio, donum. Donatio est bona, rapina vero mala et letifera. Et Aelianus in Varia Historia de matronis Romanis dicit: Quae cum dona a Pyrrho ac-

ciperent, dixerunt minus quidem decorum esse, nec Pyrrho, qui misisset, indignum videri; nefas autem sibi esse talia gestare. Δωσιάδης. Nomen proprium. et Dosiadas. Δωσιδίκους. Qui ad poenam traduntur. Auctores autem delicti, quod in mortuos admissum fuerit, ad poenam tradat. Δῶσων. Nomen proprium. Δωτίνῃ. Donum. Δῶτωρ. Δωτωίς. Nomen proprium. Δωτύς. Cibus. Δραῖ. Facit. vel praebehit. Δραῖ. Fac. est imperativus. Aristophanes Avibus: Tu vero fac cetera. Δράγματα. Primitiae. Heronae vitis primitias, pro numero trium vinearum, tres hosce dedicavit cadus.

Δραγμή χαλαζῶσα. ἐπὶ Διοφάντου τὸ θεωρητικὸν ἐγένετο δραγμή. ἐπεὶ δὲ ἐπέσχε γάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, δραγμὴν αὐτὴν χαλαζῶν ἐπέσκαπτον.

Δράκαυλος. Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς. ἐπεὶ ἢ Ἀθηναῖα δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατράσι. ὅτι συναυλίζονται κατὰ τὸ εἶκος Κέκροπι ὄντι διφνεῖ. ὅτι συναυλίζεται μία τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, προσημερεύουσα τῇ θεῷ.

Δράκαινα.

Δρακοντίδης. εἰς τῶν τριάκοντα.

Δράκων, Ἀθηναῖος νομοθέτης. οὗτος εἰς Αἰγιναν ἐπὶ νομοθεσίαις εὐφημούμενος ὑπὸ τῶν Αἰγινητῶν ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐπιβήριψάντων αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πετάσους πλείονας καὶ χιτῶνας καὶ ἱμάτια, ἀπεπνίγη, καὶ ἐν αὐτῷ ἐτάφη τῷ θεάτρῳ. γέ-
15 γονε δὲ τοῖς χρόνοις κατὰ τοὺς ἑπτὰ σοφούς, ἢ

μᾶλλον καὶ πρεσβύτερος. τῇ γοῦν λθ' Ὀλυμπιάδι τοὺς νόμους ἔθετο γηραιὸς ὢν τοῖς Ἀθηναίοις. ἔγραψεν Ὑποθήκας εἰς ἔτη τρισχίλια.

Δράκων Στρατονικεύς, γραμματικὸς. Τεχνικά. Ὀρθογραφίαν. Περὶ τῶν κατὰ συζυγίαν ὀνομάτων. Περὶ ἀντωνυμιῶν. Περὶ μέτρων. Περὶ σατύρων. Περὶ τῶν Πινδάρου μελῶν, Περὶ τῶν Σαπφουῶς μέτρων, Περὶ τῶν Ἀλκαίου μελῶν.

Δράκων, υἱοῦς Ἴπποκράτους, τοῦ διαση-
10 μου ἰατροῦ, ἀπὸ Θεσσαλοῦ· πατὴρ δὲ Ἴπποκράτους· οὗ πάλιν γέγονε Δράκων, ἰατρὸς καὶ αὐτός, ὃς Ῥωξάνην ἰάτρευσε συνοικοῦσαν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνι.

Ὅτι δράκων τὸ θηρίον διπλὴν ἔχει τὴν γλῶσσαν, ὁμοίως καὶ ὁ ῥήτωρ. — Φασὶν ὅτι δράκων, ἐὰν ἄλῳ, εἰς τὴν κεφαλὴν παιόμενος ἀποθνήσκει.

1. Δραγμή χαλαζ[.] Pearsonus ad locum hunc sequentia notaverat: Non habuit haec Suidas ex Hesychio, qui ordinem alphabeti hic servat; neque ex aliquo, ut opinor, lexico, sed Scholiasta: apud quem perperam scribatur δραγμή per γ. Sane Suidam δραγμή per γ consulto hic scripsisse series litterarum arguit. Sed temere eum corrupti codicis fidem secutum esse Pearsonus recte monuit. Küst. Eandem scribendi rationem sustulimus in v. Δρακούς. Contra Gaisfordo reponendum videbatur δραγμῶν Aristoph. Pac. 1200. (1194.) Cf. Etym. Gud. p. 152. et Zon. p. 570. ἐπὶ Διοφάντου] An. 4. [2.] Ol. 96. Pausan. Arcad. 45. Sed Meurs. Att. Lectt. II. ult. an. 2. Vid. Meurs. de Archont. III, 17. Reines. τὸ θεωρητικόν] Totus hic locus ex Zenobio [III, 27.] sic emendandus est: τὸ θεωρικὸν ἐγένετο δραγμή. ἐπεὶ δὲ ἐπέσχε γάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, χαλαζῶσαν αὐτὴν ἐπέσκαπτον. De pecunia autem vel drachma theoretica Suidas plura habet infra v. Θεωρικά. Küst. Mendum retinet Hesychius. 2. δραγμή] δραγμή A. B. E. C. Med. 3. δραγμὴν] δραγμὴν A. B. C. Med. δραγμῶν E. ἐπέσκαπτε] ἐπέσκαπτον A. B. V. E. C. 4. Δράκαυλος. Σοφοκλῆς Τυμπ.] Haec αὐτολεξίῃ etiam leguntur apud Etymologum. Confer Meursium Cecropia cap. 20. Küst. Δράκαυλος C. Horum partem firmat Hesychius. Τυμπανισταῖς] τυμπανιστής A. ἐπεὶ — θυγατράσι] Verte, quoniam Minerva putatur apud ipsas Cecropis filias draconem habitare fecisse. Conf. Hesych. et Meurs. Cecrop. c. 20. Reines. 6. ὄτι] Om. B. E. Med. item mox. ἢ ὅτι bis Brunckius in Lex. Soph. ex Hesychio. 7. μία τῶν] μία τῷ Brunck. 8. τῷ θεῷ] Scribe τῇ θεῷ, ut habet Etymologus. Intelligit enim Suidas Minervam Poliadem. Küst. τῇ θεῷ A. 9. Om. Küst. Tenet *V. 10. Δρακοντίδης] De hoc vide enarratorem Comici in Vesp. 157. Küst. Ex Harpocrate. 11. Δράκων. Ἀθηναῖος, — ἀπεπνίγη] Haec ad verbum etiam leguntur apud Hesychium Milesium v. Δράκων. Küst. Vid. de eo Aelian. V. H. VIII, 11. Aristot. Polit. II. extr. Plutarch. Solon. p. 87. Meurs. Solon. c. 13. p. 42. seqq. Reines. 12. εὐφημούμενος] εὐφημούμενος ὑπὸ τῶν Αἰγινητῶν A. et Hesych. Miles. 13. ἐπιβήριψάντων] Vide quae de hoc more observavimus supra ad v. Ἀκρόδρα. Küst. Vide, conferente etiam Reinesio, v. Περιαιγερόμενοι. 14. κεφαλὴν] σκευὴν V. Annotavit eandem permutationem Iacobs. in Anthol. Pal. T. III. p. XXXVII. πετάσους] Vid. v. Πέτασος, quae cum his oportet conferri. Hemst. 15. ἀπεπνίγει *V. γέγονε δὲ cum seqq. om. V.

1. λθ' Ὀλυμπ.] Clem. Alex. Strom. p. 226. Reines. 2. τοὺς νόμους] Magis proprie Suidas dixisset Θεσμούς. Sic enim Draconis leges Graeci appellabant: ut Solonis νόμους. Aelianus Var. Hist. VIII, 10. Καὶ τότε ἐπαύσαντο Ἀθηναῖοι χρῶμενοι τοῖς (νόμοις) Δράκοντος. ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι Θεσμοί. Etymologus v. Θεσμοθέται: Θεσμὸν γὰρ εἶναι τὸν Δράκοντος νόμον δὲ τὸν Σόλωνος. Plura de hoc argumento vide apud Meursium in Solone et Menagium in Laert. lib. I, 53. Küst. τοῖς Ἀθηναίοις γηραιὸς ὢν] γηραιὸς ὢν τοῖς Ἀθηναίοις A. 4. Δράκων Στρατον.] Eadem Eudocia p. 133. sq. Τεχνικά] Haec fortasse tetigit Herodianus π. μον. λέξ. p. 34. 5. Ὀρθογραφίαν] Allegat ipse Draco de metris p. 17. 6. Περὶ ἀντωνυμιῶν] Ab Apollonio de Pron. p. 280. significatus. Περὶ μέτρων] Videtur ipsum librum indicare ab Hermanno editum. 8. Σαπφουῶς] σαπφουῶς A. 9. Δράκων. υἱ.] Vid. Ἴπποκράτης Κῶος, et Ἴπποκράτης τέτατος. Hemst. Δρ. — διασημοτάτου ἰατροῦ, ἰατρὸς — τῷ Μακεδόνων βασιλεῖ Eudocia p. 129. 10. πατὴρ] πατὴρ V. 12. Ῥωξάνην] Ῥωξάνην A. τῷ Μακεδόνι] τῷ om. V. 14. δράκων τὸ θηρίον διπλὴν ἔχει τὴν γλ.] Artemidorus lib. IV. c. 69. p. 241. Γυνὴ ἔδοξεν, ἐν γαστρὶ ἔχουσα, δράκοντα γεγεννημέναι. ὃ ἐξ αὐτῆς γεννώμενος ῥήτωρ ἀριστος καὶ διώνυμος ἐγένετο. διττὴν γὰρ ἔχει τὴν γλῶτταν ὁ δράκων· ὥσπερ καὶ ὁ ῥήτωρ. Huc Suidas respexit, ut Pearsonus recte observavit. Küst. Ὅτι Gaisf. cum *V. 15. καὶ ὁ ῥήτωρ ὁμοίως] ὁμοίως καὶ ὁ ῥήτωρ A. V. 16. παιόμενος] τυπόμενος V. Cum eodem post ἀποθνήσκει delevi, quae habet A. in margine: Ὅτι (praefixit Gaisf.) δράκων ἐν τῷ Ἰωβ (c. XL.) ὁ Διάβολος λέγεται. Ψελλῷ τρωπήσεις τὸ χεῖλος αὐτοῦ. Ubi Ψελλῷ B. E. Med. non ψελλῷ.

Δραγμή χαλαζῶσα. Inde a Diophanto drachma ludorum spectandorum causa persolvebatur. tunc autem cum grandae coelo forte cecidisset, eam per iocum drachmam grandinantem vocarunt. Δράκαυλος. Sophocles Tyrpanistia. fertur enim Minerva Cecropis filibus draconem contubernalem addidisse. ac possunt serpentes Cecropis, qui biformis fuit, contubernales dici. vel quod illarum una contubernalis est draconis in Arce, totosque dies cum dea consuevit. Δράκαινα. Δρακοντίδης. Unus e XXX. tyrannis. Δράκων. Draco, legislator Atheniensium. hic cum Aeginae in theatro propter leges latas laetis acclamationibus Aeginetarum celebraretur, pluribus petasis et tunicis atque palliis in eius caput iniectis suffocatus est, et in ipso theatro sepul-

tus. vixit autem iisdem temporibus quibus septem Sapientes; vel potius fuit illis antiquior. nam grandaevus annis Olympiad. XXXIX. leges Atheniensibus tulit. Praecepta scripsit versuum tribus millibus. Δράκων. Draco Stratonicensis, grammaticus. scripsit de Arte grammatica. Orthographiam. De coniugatis Nominibus. De Pronominibus. De Versibus. De Satyris. De Pindari carminibus: De Sapphonis versibus: De Alcaei carminibus. Δράκων. Draco, nepos Hippocratis, medicus illius celeberrimi, filius Thessali, pater Hippocratis: cuius filius rursus fuit Draco, et ipse medicus, qui Rhoxanen Alexandri Macedonis coniugem curavit. Δράκων. Draco sive serpens linguam habet bisulcam: item ut orator. Aiunt draconem captum, si caput eius percussas, mori.

Δράμα. ποίημα, πρᾶγμα. ὡς καὶ δράσαι, πρᾶξι. λέγεται δὲ δράμα καὶ τὰ ὑπὸ τῶν θεατρικῶν μιμητικῶς γινόμενα ὡς ἐν ὑποκρίσει. Ὁ δὲ ἐβουλεύσατο ἀστυειτέρῳ δράματι πλανῆσαι τὸν ἡπατῆ-
27 κότα. του'τέστι, πρᾶξι. Εὐνάπιος· Καὶ τοῦτο 5 ὡς περὶ δράματι μεγάλῳ καὶ τραχεῖ τὸ κατὰ Μουσώνιον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκε.

Δραματουργήσας. συνείς.

Δράμης. αὐθυπότακτον.

Δράος καὶ Σάος ποταμοὶ περιλαμβάνοντες τὴν 10 δευτέραν Παιονίαν εἰς τὸν ποταμὸν Ἰστρον καταφέρονται.

Δραπετεύσας. φυγῶν.

Δραπέτης. ὁ ἀποδρῶν τῆς δουλείας, ὁ τὸ 15 δρᾶν πετεῦων, ὃ ἔστι φεύγων. δραπέτης, τὸ δρᾶ μακρόν.

Δραπέτης κληρὸς. ὁ μετὰ πανουργίας γινόμενος. τοῦτο δὲ ἱστόρηται περὶ Κρεσφόντου καὶ τῶν Ἀριστοδήμου παιδῶν, ὅτι πανούργος ὁ Κρεσφόντης βῶλον ὑγρὰν εἰς τὴν ὑδρίαν ἐνέβαλε, κλη-
ρουμένων περὶ Μεσσήνης. Σοφοκλῆς·

Οὐ δραπέτην τὸν κληρὸν εἰς μέσον καθείς·

— ἀλλ' ὅς ἐδλόφου

κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν.

Καὶ Δραπέτιδι, θηλυκῶς, παρὰ Κρατίῳ.

Δράπων. ὄνομα κύριον.

Δράσας. ποιήσας. [καὶ δράσαι.]

Δρασεῖεις. δρᾶν διανοῆ.

Ὡ Ζεῦ, τί δρασεῖεις ποδῶν τὸν λεῶν·

Ἀριστοφάνης. Καὶ Δρασεῖοντες ἐπιθυμοῦντες

Δρασμὸς. φυγῆ.

2. λέγεται] λέγεται δὲ A. V. C. Lex. Bachm. p. 201. Zon. p. 572. sive Etym. M. ubi mox δράματα. τὸ — γινόμενον] τὰ — γινόμενα A. B. C. V. E. Etym. Paulo post e lexicographis subiicienda fuerant, καὶ τὰ ἐκ κατασκευῆς καὶ κακούργιας δρώμενα κατὰ τινὸς ὑπὸ τῶν δράματα λέγονται. 5. Καὶ τοῦτο ὡς περὶ δρ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Ἐπεισόδιον. Küst. Unde petendum τούτῳ. Eunapii fr. 16. sive ed. Nieb. p. 77. 8. συνείς] Scribe συνθείς: ut Portus etiam ex Hesychio repotendum esse monuit. Küst. Mire συνθήσας Lex. Bachm. p. 201. Δραματουργεῖν. συνθεῖν Hesychius: qui mox Δραματούργημα. σύνθημα. συνείς Zonaras. 9. Om. Küst. refragante *V. 10. Δράος] Strabo VII. p. 453. (482.) a Gaisf. ascriptus: Ὀδρος (ὁ Κορκόρας) εἰς τὸν Σαῖον ἐμβάλλει, ἐκείνος δὲ εἰς Ἀράβον, ὃ δὲ εἰς τὸν Νόαρον, κατὰ τὴν Σεγεστικήν. ἐντεῦθεν δὲ ἤδη ὁ Νόαρος πλήθει προσλαβὼν τὸν διὰ τῶν Ἰαπόδων ῥέοντα ἐκ τοῦ Ἄλβου ὄρους Κάλαιον, συμβάλλει τῷ Δανουβίῳ κατὰ τοὺς Σχορδίσκους. Cf. Theophyl. VII, 11. περιλαμβάνοντες] παραλαμβάνοντες V. C. Zon. p. 568. addens οἱ post Παιονίαν. 11. Παιονίαν] Cum Dravus et Savus sint fluvii Hungariae, olim dictae Pannoniae, forsitan erunt qui putabunt mendium in hunc locum irrepisse, et pro Παιονίαν scribendum esse Παννονίαν: quod tamen secus est. Solent enim Graeci scriptores Pannoniam passim vocare Παιονίαν: quod multis exemplis demonstrare facile mihi foret, si quemquam ea de re dubitare existimarem. Fateor tamen consuetudinem illam primum ortam fuisse ex errore illorum, qui Paeoniam cum Pannonia confundebant, ut discimus ex hoc loco Dionis lib. XLIX. Τῶν δὲ Ἑλλήνων τινὲς τἀληθῆς ἀγνοήσαντες, Παιονας σφᾶς (Παννονίους nempe) προσεῖπον, ἀρχαίον μὲν πού τοῦ προσρήματος ὄντος, οὐ μέντοι καὶ ἐκεῖ, ἀλλ' ἐν τῇ Ῥοδόῃ πρὸς αὐτὴ τὴν Μακεδονίαν τὴν νῦν μέχρι τῆς Θάλασσης: ὅρ' οὐπερ καὶ ἐγὼ ἐκείνους μὲν Παιονας, τοὺτους δὲ Παννονίους, ὡς περὶ πού καὶ αὐτοὶ ἐαυτοὺς καὶ Ῥωμαῖοι σφᾶς καλοῦσι, προσαγορεύσω. Locus est notatu dignus: ex quo patet, iam ante Dionis tempora eam quam Latini Pannoniam vocant a Graecis nonnullis scriptoribus Παιονίαν appellatam fuisse. Küst. Gaisfordus contendit haec Küsterum debere Nic. Lloydii Diction. Histor. v. Paeones. ποταμὸν] Sic recte habent 2 MSS. Pariss [et *V.] At in prioribus edit. [et E.] male legitur ποτέ: quod mendium ex scripturae compendio natum est. Solet enim vox ποταμὸς in libris MSS. brevitate saepe sic scribi, πο, addito τ super ο: quae captiosa scribendi ratio librarios in errorem facile inducere potuit. Sane in uno MS. Paris. vocem illam eo quo dixi modo exaratam repperi, non solum hoc loco, sed etiam infra v. Ἐπὶ τᾷδε: ubi priores edit. Suidae itidem ποτέ pro ποταμῶν male exhibent, ut lectorem ibi docemus. Idem etiam mendium, quod obiter noto, irrepit hodie in Stephanum Byzantium v. Αἰγαῖον πέλαγος, ubi pro παρὰ αἶγα ποτέ, ut vulgatae edit. exhibent, Salmasius in MSS. Palatinis recte scriptum invenit παρὰ Αἶγαν ποταμὸν: ut Berkellius ad locum illum monuit. Küst. 13. Δραπετεύσας] Sic Lucianus Somn. 12. 14. ἀποδρῶν] ἀποδράς E. Diversam notationem sequitur Apollonius de Adv. p. 549. 15. δρᾶν] δρῶν B. E. Med. Deinde legendum πετεῦων cum Etym. M. p. 286, 46. et homine studioso qui hanc doctrinam in v. Παιτεῦει inculcavit, ex qua nos eam expulimus. πιστεῦων Ety. Gud. p. 152. ὃ ἔστι] ἡγῶν E. Mox δραπέτης om. E. τὸ δρᾶ μακρόν Zon. p. 573. subiecit glossae Δραπετεύσας. 1. Δραπέτης κληρὸς] Ex Schol. Sophocli. Ai. 1285. γινόμενος] συνόμενος A. 2. περὶ] παρὰ A. Quae sequuntur olim in v. Κρεσφόντης erant traducta. 3. πανούργος] Lege πανούργως cum Schol. 5. Μεσσήνης Med. Σοφοκλῆς] καὶ Σοφοκλῆς E. 6. Οὐ δραπέτην τὸν κληρὸν εἰς μ.] Locus hic ex Sophocle sic supplendus et distinguendus est: Οὐ δραπέτην τὸν κληρὸν εἰς μέσον καθείς, Ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον· ἀλλ' ὅς ἐδλόφου Κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν. Küst. 7. ἀλλ' — κουφιεῖν om. E. 9. Καὶ Δραπέτιδι seqq. om. V. Significatur fabula Cratini Δραπέτιδες. θηλυκῶς] θηλυκὸν B. E. Tum τῇ Κρατίῳ A. Deinde delevi cum A. V. C. Δραπετίδα. εἶδος παιδίας. Vid. Etym. M. 10. Δράπων] Pro δραπέτης usurpatum memorant Arcadius p. 14. Theognostus p. 34. Zon. p. 570. ut suspecta fiant ὄνομα κύριον. Subsequitur in A. Δραπανηρόρα. Mox καὶ δράσαι om. V. E. notavi. 14. Ἀριστοφάνης] Pac. 61. sed ubi pro ποδῶν recte legitur ποδ' ἡμῶν. Küst. Δρασεῖοντες] Similiter Hesychius. Huius verbi plura exempla collegit Dawesius Misc. Crit. p. 264. Gaisf. 16. ἢ φυγῆ] Sic Zon. p. 568. ἢ om. Hesychius et A. V. C.

Δράμα. Poema, res. ut δράσαι, facere. δράμα dicitur etiam fabula, quam histriones in scena agunt. Ille vero commentio lepidiore fallere statuit eum, a quo deceptus fuerat. Eunapius: Et tanquam in fabulam aliquam ingentem et tristem hoc episodium Musonii haud exilius deus interpolavit. Δραματουργήσας. Machinatus. Δράμης. Dravus et Savus fluvii, Pannoniam secundam utrimque alluentes, in fluvium Istrum se exonerant. Δραπετεύσας. Qui aufugit. Δραπέτης. Qui ex servitute aufu-

git: quasi qui laborem refugiat. syllabam primam producit. Δραπέτης κληρὸς. Sors fraudulenta. hoc autem redit ad historiam de Cresphonte et Aristodemi liberis. Cresphontes enim callide gleham madidam in urnam iniecit, cum de Mesene sors iaceretur. Sophocles: Haud demittens in medium sortem fugitivam, sed talem, quae leni saltu ex cristata galea primum exitura erat. Δράπων. Nomen proprium. Δράσας. Qui fecit [et δράσαι.] Δρασεῖεις. Facere cupis. O Iuppiter, quid tandem de populo nostro factururus es? Et Δρασεῖοντες, facere cogitantes. Δρασμὸς. Fuga.

Δράσομαι. αἰτιατικῆ.

Δραῖσον. Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν·

Ἄλλ' οἷσθ' ὃ δράσον; τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν.

[Ἄττικῶς.]

Δραστήριον. Τὸ κόσμιον καὶ ἡσύχιον μετὰ τοῦ δραστηρίου αὐτῷ ἐτέτακτο καὶ τοῦ ἀνδρώδους. ἐπεικῆς γὰρ ὦν καὶ πρὸς γ' ἔτι ἀπράγμων, ὅμως εἰς ἀγῶνα πραγμάτων ἐμβεβηκῶς ἐξ ἀνάγκης οὐδενὸς ἐλείπετο τῶν περὶ ταῦτα καλινδουμένων.

Δραστήριος. ὁ περιεργός.

Δραστηρίοις. πρακτικωτάτοις.

Δραχαρνεῦ. δρύινε Ἀχαρνεῦ, ἀναίσθητε. ἐκωμφοῦντο γὰρ οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. Ποτάμιοι δέ, ὡς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράφους. Θυμοιτάδαι καὶ Προσπάλτιοι, ὡς δικαστικοί.

628 Δραχμῆ. αἱ ῥ' δραχμαὶ¹¹ ποιοῦσι μίαν μνᾶν. δραχμῆ δὲ ὅλη νομίσματος εἰς ἀργυρίου δραχμᾶς ἰ.

Δραχμῆ. Ἐξ ὀβολῶν. καὶ Ἀριστοφάνης·

Εἰς χοιρίδιον δάνεισόν μοι τρεῖς δραχμάς.

ἐπὶ τῶν μελλόντων ἀποθνήσκειν ἢ μνεῖσθαι. ἐπεί

οἱ μνούμενοι χοῖρον ἔθνον. ἐδόκουν δὲ οἱ μνούμενοι ἐς τοὺς εὐσεβεῖς τάττεσθαι.

Δρεπανηφόρα τέθριππα. Ἦν δὲ τῷ Δαρεῖφ ὑπ' Ἀλεξάνδρου πολυμουμένῳ τέθριππα δρεπανηφόρα κατασκευασμένα τὸν τρόπον τοῦτον. τῶν τροχῶν ἦσαν εἰς τὸν κύκλον περιεκαλκευμένα δρεπανα· συνέβαινέ τε ἐπερχομένων τὰς τάξεις ἀναιρεῖσθαι, καὶ τοὺς ἐμπύπτοντας οἰκτρῶς ἀπόλλυσθαι. ἐλαυνομένων γὰρ τῶν δρεπάνων οἱ μὲν τῶν 10 ποδῶν, οἱ δὲ τῶν χειρῶν, οἱ δὲ ἐκ τῶν ὄπλων κρατούμενοι ἐσύροντο ἐπὶ πολὺ καὶ ἀνηροῦντο.

Δρεπανηφόρος. ξιφηφόρος. καὶ δρεπανηφόροι. Ξενοφῶν. Τὰ δὲ δρεπανηφόρα καλούμενα εἶχον δρέπανα ἐκ τῶν ἀξόνων εἰς πλάγιον ἀποτεταμένα, καὶ ὑπὸ τοῖς δίφροις εἰς γῆν βλέποντα, ὡς 15 διακόπτειν, ὅτῳ ἐνετύγχανον.

Δρέπεται. θερίζεται, τρυγᾶται, ἀπανθίζεται.

Ἐφ' ἧς μνηστῆρες ἀγανοὶ πλείονες, ἢ νύμφης εἵνεκα Τυνδαρίδος, δρεπτόμενοι χάριτάς τε καὶ ὠνητὴν ἀφροδίτην.

1. Δράσομαι Med. Δράσομαι Edd. vulgg. αἰτιατικῆ] Sic A. γενικῆ B. E. Med. cum Etym. Gud. p. 590. recte. Sed dissensus librorum suspectam facit glossam. 2. Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν] V. 54. 5. Ἄττικῶς notavi, om. E. et, qui supra scripserunt Ἄττικῶς τῷ σκέλει, *V. Med. 6. Δραστήριον] Thucyd. lib. I. [Debit tetartw: v. IV, 81.] citat Lex. Seg. p. 90. vid. Adresch. Dilucid. Anct. p. 293. Sequens exemplum fragmentis Eunapianis n. 71. inseruit Boissonadus. Plura exempla v. δραστήριος ad eundem scriptorem p. 192. contulit Wytttenbachius. Gaisf. In dictione μετὰ τοῦ δραστηρίου αὐτῷ ἐτέτακτο apparet imitatio Thucyd. II, 63. καὶ τὸ ἡσύχον . . . αὐτοῦ Zon. p. 572. 8. ὅμως] Ὀμηρος V. C. Vide Küst. in v. Ἦδος et supra v. Δίδυμοι. 13. Δραχαρνεῦ] Scribe Δραχαρνεῦ, eamque vocem suo loco redde. Vide Hesychium et Etymologum v. Δραχαρνεῦ. Küst. Adde Zon. p. 569. 14. ἐκωμφοῦντο γὰρ] Vide supra v. ἄγριους. Küst. Adde glossas in paucis stultas θυμοίτης et Ποτάμιοι, quarum priorum MSS. retinent. 15. Ποτάμιοι — παρεγγράφους] Similla Harpocrates v. Ποτάμιοι. Huc spectavit Ποτάμιοι Strattidis fabula. 18. Δραχμῆ] Δραχμοί E. Μοχ ἔστιν ἐν τῷ Τάλαντα omisi cum V. C. 19. δραχμῆ δὲ ὅλη νομ.] Supple ex Hesychio: δραχμῆ χρυσίου, ὅλη νομίσματος εἰς ἀργυρίου λόγον δραχμῶν ἰ. Sic recte se res habet. Sensus enim est, aurum ad argentum eandem habere proportionem, quam habet unus ad decem: quod olim quidem ita sese habebat, ut ex veteribus scriptoribus colligere licet. Hodie vero pretium auri crevit, et proinde maior est eius ad argentum proportio. Küst. 20. Ἀριστοφάνης] Pac. 373. ubi sic legitur: Ἐς χοιρίδιον μοι νῦν δάνεισον τρεῖς δραχμάς. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Küst. Horum explicatio differt ab Schollis nostris. Novissima compares cum v. Μνηστῆρες. 2 Post τάττεσθαι cum V. C. delevi versiculum ex v. Ἀράβιος ἄγγελος petitum: Δραχμῆς μὲν ἀλλ' εἰ, τετάρτων δὲ πάντῃ. ἐν τῷ Ἀράβιος ἄγγελος. 3. Ἦν δὲ τῷ Δαρεῖφ] Haec nec apud Arrianum nec Diodorum Siculum reperio. Quare miror unde ea Suidas sumpserit. Küst. Auctorem fragmenti ne Wesselingius quidem indagavit, quem vide in Diodor. XVII, 58. Deest glossa V. C. Supra post Δράπον ponit A. 4. Ἀλεξάνδρου] Ἀλεξάνδρου A. 5. τῷ τῷ τρόπῳ] τὸν τρόπον τοῦτον scripsi cum A. ubi desunt in lacuna τῶν τροχῶν ἦσαν. 7. ἀναιρεῖσθαι] αἰρεῖσθαι A. 8. οἰκτρῶς — ἀνηροῦντο desunt A. in lacuna. 13. Ξενοφῶν. Τὰ δὲ δρεπανηφόρα καλ.] Fragmentum hoc legitur apud Xenophontem lib. I. De Exped. Cyri [I, 8, 10.] p. 264. ut Pearsonus etiam observaverat. Küst. 15. γῆν] τὴν γῆν E. 16. ἐνετύγχανον] ἐτύγχανον B. C. Med. ἐτυγγᾶται E. ἐνετύγχανον Xenoph. 17. ἀπανθίζεται, τρυγᾶται] τρυγᾶται, ἀπανθίζεται dedi cum *V. C. E. et Zonara. 19. Ἐφ' ἧς] Antipatri Sidon. Ep. LXXXIII, 5 — 7. Anthol. Pal. VII, 218. ubi ἐφ' ἧς. 21. δρεπόμενοι] δρεπόμενοι A. Anthol.

Δραῖσον. Aristophanes Avibus: At scin' quid facias? crure tunde saxum. [Attice dictum.] Δραστήριον. Modestia et tranquillitas in illo coniuncta erat cum alacritate et fortitudine. nam qui modestus esset et vitae quietae amans, idem tamen. cum necessitate cogente ad negotia accederet, nullo erat inferior eorum, qui in illis assidue versati erant. Δραστήριος. Curiosus. Δραστηρίοις. Efficacissimis. Δραχαρνεῦ. Id est, stupide. Acharuenses enim ab comicis carpebantur ut agrestes et duri. Potamii vero, quod facile reciperent homines falso in civitatem ascriptos. Thymoetadae vero et Pros-paltii, ut litium amantes. Δραχμῆ. Centum drachmae faciunt minam unam. drachma pondo valet decem drachmas argenti. Δραχμῆ. Drachma sex obolos continet. Aristophanes: Ad porcellum emendum mutuo mihi da tres drachmas. dicitur de

lis qui morti sunt proximi, vel qui initia suscipiunt. hi enim porcellum immolabant. initiati autem in piorum numerum referebantur. Δρεπανηφόρα τέθριππα. Habebat autem Darius, cum Alexander ei bellum faceret, currus falcatos, hoc modo fabricatos. summis rotarum orbibus falces erant affixae: itaque cum currus in hostem emitterentur, obvii quique lacerati misere peribant. falcibus enim circumactis alii ex pedibus, alii ex manibus, alii ex armis prehensi et diu raptati tandem necabantur. Δρεπανηφόρος. Falcifer. et δρεπανηφόροι. Xenophou: Currus autem falcati dicti falces habebant ab axibus oblique protensas, et sub curruam sellis terram versus directa, ut obvios quosque dissecarent. Δρέπεται. Metil. decerpit, vindemiat. Quae plures habebat procos illustres, quam ipsa Helena, fruentes eius forma et venali veneri.

[Δρέπομαι. γενική· Τῶν αὐτῶν σοι λόγων ἔδρεψάμην κἀγώ. Αἰτιατική δέ· Πονηρὸν πονηρᾶς δόξης καρπὸν δρεπόμενος. καί, Τὰ κάλλιστα δρεπόμενος τῆς φιλίας ἄνθη.]

Δρέπου. τρύγα. Ἡρόδοτος· Τῶν δένδρων 5 τὸν φλοιὸν περιλέποντες καὶ τὰ φύλλα καταδρέποντες ἦσθιον.

Δρεφθῆναι. ἀποδρεπανισθῆναι.

Δρησμός.

Δρησος. ὄνομα κύριον. καὶ ὄνομα ποταμοῦ.

Δρησται. οἱ οἰκέται.

Δρηστοσύνη.

Δριμέα. τὰ δριμύτατα. καὶ δριμεῖα, ἡ δριμύτης.

Δρίος. σύνδενδρος τόπος.

Οὐκέτ' ἄν' ὕλην δρίος εὔσκιον, ἀγρότα πέρδιξ,

ἡγήσεις, ἀνιείς γῆρην ἀπὸ στόματος.

620 Δρογγίλον. χωρίον Θρακικόν.

Δρομαῖος. ἐπιβήματικόν, ἐπὶ ἐνικοῦ. δρο- 20 ούντων ἀντι τοῦ φρονεῖντων, καὶ νοούντων, νοεμαίως δὲ ἐπιβήματικῶς, πληθυντικῶς. ὡς τό, τισαν.

δρομαίως ἦλθον οἱ ἄνδρες. δρομαῖος δὲ ἦλθεν ὁ ἀνήρ. δρομεὺς δὲ δρομέως.

Δρομικαίτης. ὄνομα κύριον. ὁ βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν.

Δρομοκῆρυκες. οἱ ἀγγελιαφόροι παρὰ Δίονι.

Δρόμοις. τοῖς γυμνασίοις, κατὰ Κρήτας.

Δρόμω δ' ἰσῶσαι τῇ φύσει τὰ τέματα,

νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.

περὶ Ὀρέστου φησὶν. οἶον, οὐκ ἐλλείπων κατὰ τὰ τέματα, ἀλλ' ἴσος φανείς τοῖς τέμασιν. ἀντὶ τοῦ ἴσος καὶ τεθανυμασμένος ἐν τῷ ἀγωνίσματι, ὡς ἐπὶ τῇ μορφῇ. τουτέστιν ὡς θανμαστὸς ἐπὶ τῇ μορφῇ, οὕτως καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἐφάνη· ὡς ἐπὶ τῷ εἶδει, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ.

15 Δρώμενα. πραττόμενα, ενεργοῦμενα. καὶ Δρωμένων, πραττομένων.

Δρώντων. ἀντὶ τοῦ δράτωσαν. χρήσθων, ἀντὶ τοῦ χρήσθωσαν. Ἀττικὴ δὲ ἐστὶν ἡ σύνταξις· ὡς- περ ποιοῦντων ἐκεῖνοι ἀντὶ τοῦ ποιεῖντων, φρο- τισαν.

1. Δρέπομαι] Deest gl. V. C. Etsi fontem glossae non licet indicare, spuriam tamen cum plerisque de genere syntactico haberi par est. Infra πονηρὸν om. edd. ante Küst. 4. φιλίας] φιλοσοφίας Ruhkenius in Homer. Hymn. Cer. 429. Vid. Hüsckhe Anal. Crit. p. 249. Gaisf. 5. Ἡρόδοτος] Lib. VIII. c. 115. 6. φλοιὸν] τὸν φλοιὸν B. V. E. C. Med. Tum φλοῦν A. περιλέποντες] περιβλέποντες B. C. V. περιδρέποντες E. 8. τρυγηθῆναι, ἀποδρ. Zon. p. 573. ἀποδρεπανισθῆναι *V. Altera vox ipsa nondum reperta. 9. Δρησμός] Glossa Herodotea. Om. Küst. repugnante *V. ὁ δρασμός addit E. 10. ὄνομα κύριον] Il. ζ. 20. 12. Δρηστοσύνη] Od. δ. 321. 13. δριμύτης] Sic Zon. p. 571. δριμύτης V. C. Edd. ante Küst. Neutrum satis probatur; sed latere videtur in edita scriptura καὶ δριμύτης. Cf. Herodiani Epimer. p. 23. Continuo delevi cum V. C. quas glossas habet A. in margine: Δριξίπαρος. πόλις τῆς Θράκης. Δριμώ. μία τῶν Ἀλκυονίδων. καὶ ζῆτι ἐν τῷ Ἀλκυονίδες. „Drizipara et Drizupara in Antonin. Itin. et Hierosol.” Henst. 16. Οὐκέτ' ἄν'] Simmiae Rhod. IV, 1. Anthol. Pal. VII, 203. ἄν Edd. εὔσκιον] εὐσκόφυλλον E. 18. ἀνείς B. C. V. E. Med. 19. Δρογγίλον] Δρογγίλων A. *V. Harpocrat. Pal. Zon. p. 570. Δρογγίλον Harpocr. editus, spectans ad locum Demosthenis p. 100. 20. Δρομαῖος] Observatio magistrallorum. ἐπιβήματικόν] ἐπιβήματικῶς C. Neutrum ferendum.
2. δρομαίως *V. 3. Δρομικαίτης] Gl. om. *V. Vid. supra v. Ἀναδρομαί, Strabon. VII. p. 302. et ibi Casaub. coll. Westsel. in Diod. T. II. p. 559. 4. Λεγε Ὀδρυσῶν. 5. παρὰ Δίονι] In Excerpt. Ursini p. 436. [LXXVIII, 35.] τοῦς τοῦ Ψευδαντωνίου δρομοκῆρυκας ἀπέπειναν. Tour. Plura Zon. p. 568. et Lex. Seg. p. 239. Ex Aeschine de F. Leg. p. 45, 20. citat Harpocrat. 6. Δρόμοις] Vid. Ruhkenius in Tim. p. 89. 7. Δρόμω δ' ἰσῶσαι τῇ φύσει τὰ τεματ.] Scribe, Δρόμου δ' ἰσῶσας τῇ φύσει τὰ τέματα. Sic enim legitur apud Sophocl. Elect. 686. unde locus hic depromptus est, ut Portus observavit. Vide ibi Triclinium, qui mentem tragici melius mihi assecutus videtur, quam vetus Scholiasta: cuius interpretatio obscurior est ipsa verbis Sophoclis. Küst. Nihil iuvat Zon. p. 568. ἰσῶσαι] ἰσῶσας E. πράγματα] τέματα A. ex em. primae manus. 8. νίκης ἔχων ἐξῆλθε] εἰςῆλθεν ἔχων E. 10. τοῖς τέμασιν] Scholiastes: τοῖς τέμασι, κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν τῆς νίκης ἐτυχεν· ἀλλ' ὁμοίως καὶ ἴσως τεθανυμασμένος etc. 11. τεθανυμασμένος] τεθανυμασμένως V. 13. οὕτω Edd. ante Gaisf. ἐφάνη] ἐφάνης V. C. ἐφάνη — ἔργῳ om. E. ἀλλ' ἴσος ἐπὶ τῇ μορφῇ, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἐφάνης· ὡς ἐπὶ κτλ. A. 14. Sub finem versus onirocriticos inseruit Med. Ἀργῶς κινεῖσθαι δυστυχῆς ποιεῖ τρέβους. Τρέχειν καθ' ἑπνοῦς ἀσθενεῖς ποιεῖ τύχας. 15. πραττόμενα] πανούργως addit Hesychius. 17. Δρώντων] Sic MSS. At priores editt. male δράτων. Küst. Δρωτων A. V. C. Δράτων B. E. χρήσθων] ὡς καὶ τὸ χρήσθων E. 18. Ἀττικὴ δὲ ἐστίν] Ex Schol. Aristoph. Nub. 440. Ἀττικῶς A. repugnante Zonara. 19. ποιεῖντων] ποιήτων A. 20. νοεῖντων] ἀντὶ τοῦ ν. E. Tertium exemplum ignorat Schol.

[Δρέπομαι. Genitivo iungitur. Ex eadem qua tu doctrina lausi. item accusativo. Malum malae opinionis fructum percipiens. Et, Pulcherrimos philosophiae flores decerpens.] Δρέπου. Viudemia. Herodotus: Cortices arboribus detractos et folia decerpere edebant. Δρεφθῆναι. Falce rescari. Δρησμός. Δρησος. Nomen proprium viri. item fluvii. Δρησται. Famuli. Δρηστοσύνη. Δριμέα. Acria. et δριμεῖα, acris. Δρίος. Locus nemorosus. Non anplius, agrestis perdix, in densa et opaca silva vocem ore emittes. Δρογγίλον. Oppidum Thraciae. Δρομαῖος. De uno dicitur. δρομαίως autem adverbium, quod de pluribus etiam dici-

tur. ut, Viri cursim venerunt. et, Vir cursim venit. δρομεὺς vero, cursor. Δρομικαίτης. Dromichaetes, Odrysarum rex. Δρομοκῆρυκες. Nuncii, apud Dionem. Δρόμοις. Exercitiis secundum Cretenses. Cum cursus sui terminos aequasset naturae terminis, praemium victoriae cum maximo honore coniunctum reportavit. Sophocles ubi de Oreste dicit, significat eum non defecisse prope carceres, sed parem esse visum et operibus eandem, quam forma, concitasse admirationem. Δρώμενα. Quae geruntur, quae sunt. et Δρωμένων, eorum quae sunt. Δρώντων. Faciant. ut χρήσθων, pro χρήσθωσαν. sic Attici dicunt: ut ποιοῦντων, φρονούτων, νοούντων.

Δρωπακίζειν. παρ' ἡμῖν τὸ μετ' ἀλοιφῆς τινος χρίσθαι τὸ σῶμα, πρὸς ψίλωσιν τῶν τῆς σαρκὸς τριχῶν, καὶ μερικὴν τινα κένωσιν τῶν ταύτης προσγινομένων αἰτιῶν· ἀπὸ τοῦ μυζᾶν αὐτάς.

Δρωπακίζω. συνάγω, τρυγῶ. δρωπτὰ γὰρ 5 τὰ δρεπτά, τὰ δρέπανα.

Δρωπαξ. ὁ κεκαλλωπισμένος ἀνὴρ. Πολλοὺς δρωῖ διὰ τὴν υγιειαν ἐπὶ τὸν ξυρὸν καὶ τὸν δρώπακα καταφεύγοντας.

Δρωπίδης. ὄνομα κύριον.

Δρύινος. ξύλινος· ὡς ἂν τις εἴποι λίθινος. πᾶν γὰρ ξύλον δρυὸς καλεῖται κατὰ τὸ γενικόν. ἀπὸ τούτου καὶ τὰ ἀκρόδρα, καὶ δρύφακτοι, καὶ δρυμοί, καὶ δόρατα, [καὶ δούρειος ἵππος, καὶ δρυπέπεις ἐλάαι.]

Δρυίδαί. παρὰ Γαλάταις οἱ φιλόσοφοι καὶ Σεμνόθεοι.

Δρυμός. ἐν τῷ Παραπρεσβείας Δημοσθένους. πόλις ἐστὶ μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς.

Δρυμός. ὁ σύνδενδρος τόπος. Ἐν τοῖς δρυμοῖς αὐτόματος ἐξάπτεται φλόξ, τῶν δένδρων ἐπὶ σφοδροῦ πνεύματος κινουμένων καὶ ἀλλήλοις ἐντριβομένων.

Δρυοκοίτης.

10 Ἀκρίδι τῇ κατ' ἄρουραν ἀηδόνι, καὶ δρυοκοίτη

ἔτετιγι ξυρὸν τύμβον ἔτευξε Μυρῶ, 630 παρθένιον στάξασα κόρη δάκρυ.

Δρυόπες. ἔθνος περὶ τὴν Πυθῶνα ἄδικον, ὃ 15 Ἡρακλῆς μετώκισεν. ὅτε γὰρ τὸν Ἐρμάνθιον κά-

1. Δρωπακίζειν] Gl. om. V. C. 4. αἰτιῶν] Lego περιτῶν. Vide Petav. in Synes. p. 32. Toup. MS. Recte vertit Hemsterhusius: et ad evacuationem quibusdam in partibus causarum morbosarum, quae eas invaserunt. Et alia quidem morbum significare docent Casaub. in Spartian. p. 79. Iutpp. Aristaen. p. 414. sq. et Boisson. in Syntip. p. 178. Haec novissima tamen ignorat Zon. p. 574. ἀπὸ τοῦ] ἐπὶ τοῦ B. E. μυζᾶν] Immo μυδᾶν. 5. δρωπτὰ] δρωπά *V. C. E. Zon. p. 572. haud scio an recte. 6. τὰ δρεπτά] Hanc vocem agnoscunt 2 MSS. Pariss. At eadem deest in prioribus edit. Küst. Agnoscit etiam Zonaras: eorumque correctionem quandam referre videntur τὰ δρέπανα. 7. Δρωπαξ] Edd. cum Zon. p. 570. Πολλοὺς δρωῖ διὰ] Depromptum est hoc fragmentum ex Synes. Calvit. Encom. p. 75. Ascribam autem integrum locum, quia pulcherrimus est. *Ei δὲ καὶ ὕγεια καλόν· τὸ κάλλιστον μὲν οὖν τῶν καλῶν· διὰ ταύτην ἐγὼ πολλοὺς κομήτας ἐπὶ τὸν ξυρὸν καὶ τὸν δρώπακα καταφεύγοντας, ὡς ἅμα μὲν φαλακροὺς, ἅμα δὲ ἐξάντεις γενομένους τῆς νόσου. — οὗτοι μὲν οὖν εἰσιν οἱ ταῦτα δυστυχεῖς, οἱ τοὺς καλουμένους κύκλους ὑπὸ τῶν λατρῶν ὑπομένειν ἀναγκαζόμενοι, ὃν ἀρχὴ καὶ μέγα καὶ τέλος ὁ δρωπάξ ἐστίν, ὃς ἀκριβέστερον σιδήρου ταῖς θριξίν ἐπεξέροχεται.* Hinc mirari subit interpretationem Suidae: Δρωπαξ, ὁ κεκαλλωπισμένος ἀνὴρ. Nisi forte comicus aliquis homunculum quendam molliorem et deglabratum ludo iocoque ita vocaverit, quia δρωπακί scilicet ad formam et molliorem uteretur. Erat autem δρωπαξ unguentum quoddam ex pice maximam partem confectum, quod ad crura laeviganda atque alias partes corporis depilandas molles et κινάδοι adhibebant. De quo consulendi Iatρῶν παιδεις. Martial. X, 65. *Laevis dropace tu quotidiano, Hirsutis ego cruribus genisque.* Hinc δρωπακίζειν, depilare. Suidas v. Δρωπακίζειν. Glossae: Δρωπακίζω. Philo. *Legē: Depilo.* Verbo utitur Lucian. in Demonacte: Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον. Hinc Δρωπακισμός, Depilatio, et Δρωπακιστής, Depilator. Glossae: Δρωπακιστής, Dropacista, Alipilarius, Depilator. De volsura autem et subvolsura ista, quae ope δρωπακος peragebantur, elegantissime P. Africanus in eximio fragmento apud Gell. VII, 12. *Nam qui cotidie unguentatus adversum speculum ornatur, cuius supercilia radantur, qui barba volsa feminibusque subvolsis ambulat, qui in convivio adolescentulus cum amatore, cum chiridota tunica interior accubuerit, qui non modo etnosus sed virosus quoque sit: eumne quisquam dubitet, quin idem fecerit quod cinaedi facere solent?* Toup. Vid. Phrynium. Lebeckii p. 405. 8. δρώπακα] τὸν δρώπακα A. B. C. V. E. Statim Δρωπάης. Πλανήτης, πτωχός, omiserunt A. B. C. V. E. Irrepsit e Zon. p. 570. qui Δρωπάτης cum Hesychio, quod reponerat Hemsterh. in Polluc. X, 120. 10. Δρωπίδης] Frater Solonis, poeta. Vid. infra Πλάτων. Δρωπίδου, προπάππου Critiae, οἰκίους καὶ σφάδρα φιλὸς ἦν Σόλων, eiusque meminit ἐν τῇ ποιήσει Crit. ap. Plat. in Timaeo. Reines. Vid. in Πλάτων. Philostr. de Vit. Soph. I. p. 501, 22. Hemst. Adde Meinekii Quaest. Scen. III. p. 39. 11. Δρύινος] V. II. φ. 43. In καλεῖται desinit Zon. p. 572. qui καὶ addit ante ὡς, item p. 568. 12. πᾶν γὰρ ξύλον] Vid. Küst. in v. Δρύφακτοι. κατὰ τὸ γενικόν ἀπὸ τούτου Edd. vulg. 13. δρυμῶν] δρυμοί A. B. C. V. E. δρυμῶ Med. 14. καὶ δούρειος — ἐλάαι delevit Kusterus, merito damnaus auctarium ab lectoribus profectum. Cf. Schol. Aristoph. Equ. 672. δρυπέπεις] Sic A. qui in marg. ἴσως καὶ δρυπέπεις αἱ ἀπὸ τοῦ δένδρον πεσοῦσαι. δρυπέπεις οὖν αἱ παρ' ἡμῖν ῥουπῆται. Cf. v. Ἐλάαι. Ceteri δρυπέπεις vel δρυπέπεις ἐλάαι. In ipso contextu ἴσως καὶ — πεσοῦσαι V. C. αἱ ἀπὸ τοῦ δ. πεσοῦσαι *V. 1. Δρυίδαί. παρὰ Γαλάταις οἱ φιλ.] Laertius in prooemio: Γεγενῆσθαι παρὰ τε Κελτοῖς καὶ Γαλάταις τοὺς καλουμένους Δρυίδαί καὶ Σεμνόθεους. Huc Suidam respexisse puto. Küst. Cf. Wessel. in Diod. V, 31. 3. περὶ παραπρεσβείας] περὶ om. A. B. V. C. E. Med. cum Harpocrate Pal. Locus est p. 446, 2. 5. Δρυμός. ὁ σύνδενδρος.] Scholiasta Nicandri Theriac. 28. Δρυμῶς δὲ τοὺς συμφύτους τόπους. πᾶν γὰρ δένδρον ἐκάλον οἱ ἀρχαῖοι δρῶν. Küst. τόπος συμφύτος καὶ σύνδενδρος Zon. p. 569. ac similiter Hesychius. σύνδενδρος] σύνδρεντος V. C. Ἐν τοῖς δρυμοῖς] Hunc locum addas tuis quae congressit Scalliger in Severi Aetnam p. 127. ed. Lindenbruch. Gaisf. 7. ἐντριβομένων] Immo συντριβομένων. 10. Ἀκρίδι τῇ] Anytes Ep. XIV, 1 — 3. Anthol. Pal. VII, 190. 14. Δρυόπες, ἔθνος] Haec ecloga repetitur infra v. Κάπρος. Küst. Vid. Heynium in Apollod. Obs. II, 7, 7. Excurs. 2. in Virgil. Aen. IV. Berkellium et Holstenium in Steph. Nostrum infra v. Ἐρμάνθιος. Gaisf. περὶ] παρὰ A. 15. Ἡρακλῆς μετ.] Vide Pausan. lib. IV. p. 283. Küst. δπερ ὁ Ἡρ. in gl. inferiore.

Δρωπακίζειν. Apud nos significat, aliquo unguento ungeri corpus, quo et pilis vulsis cutis glabra reddatur, et causae morbosae illuc irruentes ex parte depellantur. Δρωπακίζω. Colligo, vindemio. δρωπτὰ enim vel δρεπτά sunt falces. Δρωπαξ. Vulsus et glaber. Multos video sanitatis gratia ad novaculam et dropacum confugere. Δρωπίδης. Nomen proprium. Δρύινος. Ligneus. eodem modo formatum quo λίθινος. nam omne lignum vocatur δρυς, a genere eius praecipuo. hinc etiam deducta sunt nomina ἀκρόδρα, δρύφακτοι, δρυμοί, δό-

ρατα. Δρυίδαί. Apud Gallos ita vocantur philosophi et Semnothei. Δρυμός. Urbs inter Boeotiam et Atticam; cuius meminit Demosthenes in oratione de falsa legatione. Δρυμός. Nemus. In silvis ultro accenditur flamma, arboribus per vehementes ventos agitatae et inter se collisae. Δρυοκοίτης. Locustae quasi agresti lusciniæ, et cicadae arboribus insidentibus commune hoc sepulcrum fecit Myro, virgineam puella fundens lacrimam. Δρυόπες. Dryopes, gens iniusta circa Pythionem, quem Hercules in alias sedes migrare iussit. cum enim

προν ἔφεραν, ἐζήτει αὐτοὺς τροφήν· οἱ δὲ οὐκ ἔδωκαν.

• Δρύοχοι. πάτταλοι οἱ ἐντιθέμενοι ναυπηγούμενης νεώς. καταχρηστικῶς δὲ τὰ προοίμια. Ἄριστοφάνης·

Ἄγάθων ἄρχεται
δρυόχους τιθέναι δράματος ἀρχάς.
κάμπτει δὲ νέας ἀψίδας ἐπῶν·
τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ,
καὶ γνωμοτυπεῖ, κἀντονομάζει,
καὶ κηροχυτεῖ, καὶ γογγυλίζει,
καὶ χιανεύει, καὶ λαικάζει.

ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὸν δ' ἔτι θείης

εὔστοχον ἐν πόντῳ, τὸν δὲ κατὰ δρυόχους. 15

δρυόχους Πλάτων ἐν Τιμαίῳ καλεῖ τὰ στηρίγματα τῆς πηγνυμένης νεώς. Στόλου δ' ἐκ δρυόχων ναυπηγούμενου καθ' ἓνα καιρὸν λαθεῖν ἀδύνατον.

Δρύπεα.

Ἄ τ' ἐφιουκλῆς

δρύπεα, καὶ τυροῦ δρύψια κυκλιάδων.

τουτέστιν, ἐλαία καὶ τυροῦ ξύσματα περιφεροῦς.

Δρυπέπης. ὁ πέπτιρος καρπὸς τῶν δένδρων.

5 ἢ ἐπὶ τῶν δένδρων πεπανθεῖσα ἐλαία· ὡσανύτως καὶ ἡ ἰσχάς. καὶ Δρύπεπα.

Τὴν θ' ἀλίπαστον

δρύπεπα.

τουτέστιν ἐλαίαν.

10 Δρυπολεῖν. τὸ ξύλοις πολιορκεῖν.

Δρυς. ἔστι μὲν πόλις ἐν Ἠπειρῷ· ἔστι δὲ καὶ ἕτερα ἐν Θράκῃ. δρυς, τὸ δένδρον, τὸ δρῦ βραχύ.

Οὐδέτι θελγομένης, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐδέτι πέτρας

ἄξις.

καὶ Ὀμηρος·

Ἡ δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ.

Δρυτόμος. ὕλοτόμος, δεινροτόμος.

1. ἔφεραν] Adde eis Μυκήνας. Reines. Deinde petendum ἐζήτει ab v. Ἐρύμανθος. 4. καταχρηστικῶς δὲ] Inepte. Non enim sola vox δρύοχοι in subiuncto loco Aristophanis ponitur pro προοίμια, sed coniuncta cum ἀρχαί. Küst. καταχρηστικῶς δὲ ignorat quidem Schol. Aristoph. Sed quod illic extat, κυρίως δὲ δρύοχοι εἰσιν πτλ., huius additamenti fontem ostendit. Ἄριστοφάνης] Thesmorph. 57. sqq. 6. ἄρχεται] ἄρχεται V. E. Zon. p. 569. et gl. Χιανεύει olim ex his repetita: quod duxi restituendum, ut exprimeretur Aristophaneum μέλλει. 7. δράματος Med. et mox κάμπτη. 8. ἀψίδας Edd. ἀψίδας in v. Λαϊκαστής. 9. τορνεύει] τωρνεύει A. Lege τωρνεύει. κωλομελεῖ] Apud Aristophanem rectius hodie legitur κολλομελεῖ: a κολλῶν, conglutinare. Küst. κολλομελεῖ A. et inferior gl. κολομελεῖ B. V. E. C. 12. χιανεύει] Scribe χιανεύει, ut apud Aristophanem. Küst. καὶ λαικάζει om. Küst. λαικάζει A. B. E. C. Cf. v. Λαϊκαστής. 14. Τὸν δ' ἔτι] Archiae Ep. VII. extr. Anthol. Pal. VI, 16. 15. πόντῳ] τόπῳ C. πότῳ *V. 16. Πλάτων ἐν Τιμαίῳ] Pag. 547. Küst. Sive p. 81. B. Δρυόχους — νηὸς Timaei Lex. p. 88. (ubi vid. Ruhnkenius) et Schol. Platon. p. 428. 17. δρυόχων] δρυόχων A. E. 19. Δρύπεπα] Sic legitur in Paris. A. cuius loco priores editt. minus recte habent δρύπεπα. Δρύπεπα autem est Latinorum drupa. Glossae Graeco-Latinae: Γεργέριμος. Ἐλαία μέλαινα. Drupa. Athenaeus lib. II. p. 56. Δρυπέεις τ' ἐλαία. Ταύτας Ῥωμαῖοι δρύπεας λέγουσι. Ceterum vox drupa detorta est ex Graeco δρυπέλης vel δρυπέλης: de cuius significatione vide Suidam voce sequenti. Küst. Meursius in Glossar. Gr. Barb. v. Δροῦπατα. Vid. Suid. in Ἐλλά. Hemst. Δρύπεα A. B. E. et Zon. p. 571. Nihil ex V. C. dissensionis cum Küst. enotatum. Δρύπεα Anthol.
1. Ἄ τ' ἐφιουκλῆς] Phanae Ep. V, 3. Anthol. Pal. VI, 299. 2. δρύψια] δρύψια A. B. C. V. Med. Anthol. Zon. δρυψικυκλιάδων E. 3. ξύσματα] ξέσματα B. C. V. E. Supra ἐλαίας Zon. 4. Δρυπέπης] Sic Paris. A. At priores editt. [et B. E. Lex. Bachm. p. 201.] δρυπέτης: cui lectioni alteram praetuli, ut interpretationi Suidae magis convenirentem. Ceteroqui fateor δρυπέτης vel δρυπέτης, quod proprie significat ab arbore decidens, passim etiam in veterum libris occurrere, et itidem dici de fructibus maturis, quod qui tales sunt ab arboribus decidere soleant. Confer Athen. lib. II. p. 56. Küst. Diligenter Pierseus in Moerin p. 121. cuius exempla eo valent, ut δρυπέτης in suspicionem adducatur. Utrumque memorat Zon. p. 569. δρυπέτης ut videtur *V. 5. ἢ ἐπὶ τῶν δένδρων om. V. C. 7. Τὴν θ' ἀλίπαστον δρύπεπα] Longini Ep. I, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 191. ἀλίπαστον B. E. 8. δρύπεπα] In Anthologia loco laudato legitur δρύπεπα. Sed neutra lectio sana est. Scribendum enim est δρύπεαν, i. e. drupam: de qua voce vide quae diximus paulo ante. Küst. δρύπεπα etiam Pal. 9. ἐλαίαν] Addit A. καὶ τὸ πληθυντικὸν δρυπέεις. 10. Δρυπολεῖν] Cf. Enst. in Od. p. 1725. et Zon. p. 574. 11. Δρυς] V. Steph. Byz. et Schol. Nicandri Ther. 460. 12. δρῦ] δρύς B. V. E. δρύς Med. 13. Οὐδέτι θελγομένης] Antipatri Sidon. LXVII, 1. Anthol. Pal. VII, 8. Ὀρφεὺς Med. 14. πέτρας] πέτραις V. E. Med. 16. Ὀμηρος] II. ψ'. 328. 19. Δρυτόμος] Homer. II. λ'. 86. Küst.

Erymanthium aprum ferret, victum ab ipsis petiit, sed non impetravit. Δρύοχοι. Lignei clavi, quibus naves compinguntur. sic prooemia vocat Aristophanes: *Agatho claris fabulae fundamenta ponere instituit. ac novos verborum anfractus currat, alia tornat, alia concinne glutinat, et sententias format, et antonomastis utitur, et ex cera fingit et rotundat et confiat et fornicatur.* Et in Epigrammate: *Hunc etiam prae-dae compotem reddas in mari; illum in silvis.* Plato in Timaeo δρυόχους vocat statumina sive fundamenta navis. Dum autem classis navium a fundamentis perpetuo tempore aedifi-

catur, fieri non potest ut res illa lateat. Δρύπεα. Olivae genus. Et coenae appendix drupa et casei rotundi ramenta. Δρυπέπης. Maturus arborum fructus; oliva quae in arbore maturit, item ficus sic dicitur: et δρύπεπα. Et sale conspersam drupam. id est, olivam. Δρυπολεῖν. Lignis urbem obsidere. Δρυς. Urbs in Epiro; item in Thracia. δρύς, quercus, δρῦ corripit in casibus. Non amplius, Ὀρφευ, quercus et rupes cantu tuo delinitae te sequentur. et Homerus: *Aut quercus aut piceae; quod arborum genus non computrescit ab imbre.* Δρυτόμος. Qui ligna caedit, qui arbores caedit.

Δρωπακίζειν. παρ' ἡμῖν τὸ μετ' ἀλοιφῆς τινος χρίεσθαι τὸ σῶμα, πρὸς ψίλωσιν τῶν τῆς σαρκὸς τριχῶν, καὶ μερικὴν τινα κένωσιν τῶν ταύτῃ προσγινομένων αἰτιῶν· ἀπὸ τοῦ μυζᾶν αὐτάς.

Δρωπακίζω. συνάγω, τρυγῶ. δρωπατὰ γὰρ 5 τὰ δρεπτά, τὰ δρέπανα.

Δρωπαξ. ὁ κεκαλλωπισμένος ἀνὴρ. Πολλοὺς ὄρω διὰ τὴν γύθειαν ἐπὶ τὸν ξυρὸν καὶ τὸν δρώπακα καταφεύγοντας.

Δρωπίδης. ὄνομα κύριον.

Δρύινος. ξύλινος· ὡς ἂν τις εἴποι λίθινος. πᾶν γὰρ ξύλον δρυὸς καλεῖται κατὰ τὸ γενικόν. ἀπὸ τούτου καὶ τὰ ἀκρόδρυα, καὶ δρύφακτοι, καὶ δρυμοί, καὶ δόρυατα, [καὶ δούρειος ἵππος, καὶ δρυπέπεις ἐλάαι.]

Δρυίδαί. παρὰ Γαλάταις οἱ φιλόσοφοι καὶ Σεμνόθεοι.

Δρυμός. ἐν τῷ Παραπρεσβείας Δημοσθένους. πόλις ἐστὶ μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς.

Δρυμός. ὁ σύνδενδρος τόπος. Ἐν τοῖς δρυμοῖς αὐτόματος ἐξάπτεται φλόξ, τῶν δένδρων ἐπὶ σφοδροῦ πνεύματος κινουμένων καὶ ἀλλήλοις ἐντριβομένων.

Δρυοκοίτης.

10 Ἀκρίδι τῆ κατ' ἄρουραν ἀθρόν, καὶ δρυοκοίτη

"τέττιγι ξυρὸν τύμβρον ἔτευξε Μυρῶ, 630
παρθένιον στάξασα κόρη δάκρυ.

Δρύορες. ἔθνος περὶ τὴν Πυθῶνα ἄδικον, ὃ 15 Ἡρακλῆς μετέκτισεν. ὅτε γὰρ τὸν Ἐρμάνθιον κά-

1. Δρωπακίζειν] Gl. om. V. C. 4. αἰτιῶν] Lego περιτῶν. Vide Petav. in Syues. p. 32. Tour. MS. Recte vertit Hemsterhusius: et ad evacuationem quibusdam in partibus causarum morbosarum, quae eas invaserunt. Et alia quidem morbum significare docent Casaub. in Spartian. p. 79. Intpp. Aristaen. p. 414. sq. et Boisson. in Syntip. p. 178. Haec novissima tamen ignorat Zon. p. 574. ἀπὸ τοῦ] ἐπὶ τοῦ B. E. μυζᾶν] Immo μυδαν. 5. δρωπατὰ] δρωπατὰ *V. C. E. Zon. p. 572. haud scie an recte. 6. τὰ δρεπτά] Hanc vocem agnoscunt 2 MSS. Pariss. At eadem deest in prioribus edit. Küst. Agnoscit etiam Zonaras: eorumque correctionem quandam referre videntur τὰ δρέπανα. 7. Δρωπαξ] Edd. cum Zon. p. 570. Πολλοὺς ὄρω] Depromptum est hoc fragmentum ex Syues. Calvit. Encom. p. 75. Ascribam autem integrum locum, quia pulcherrimus est. Et δὲ καὶ ὑγίεια καλόν· τὸ κάλλιστον μὲν οὖν τῶν καλῶν· διὰ ταύτην ἐγὼ πολλοὺς κομήτας ἐπὶ τὸν ξυρὸν καὶ τὸν δρώπακα καταφεύγοντας, ὡς ἅμα μὲν φραλακροῦς, ἅμα δὲ ἐξάντεις γενομένους τῆς νόσου. — οὗτοι μὲν οὖν εἰσιν οἱ ταῦτα δυστυχεῖς, οἱ τοὺς καλουμένους κύκλους ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν ἀναγκαζόμενοι, ὧν ἀρχὴ καὶ μέγα καὶ τέλος ὁ δρωπαξ ἐστίν, ὃς ἀκριβέστερον σιδήρου ταῖς θριξίν ἐπεξέρχεται. Hinc mirari subit interpretationem Suidae: Δρωπαξ, ὁ κεκαλλωπισμένος ἀνὴρ. Nisi forte comicus aliquis homunculum quendam molliorem et deglauratum ludo iocoque ita vocaverit, quia δρωπακι scilicet ad formam et molliorem uteretur. Erat autem δρωπαξ unguentum quoddam ex pice maximam partem confectum, quod ad crura laeviganda atque alias partes corporis depilandas molles et χινάιδος adhibebant. De quo consulendi ἰατρῶν παιδες. Martial. X, 65. Laevis dropace tu quotidiāno, Hirsutis ego cruribus genisque. Hinc δρωπακίζειν, depilare. Suidas v. Δρωπακίζειν. Glossae: Δρωπακίζειν. Philo. Lege: Depilo. Verbo utitur Lucian. in Demonactō: Δρωπακισθῆναι τότε ἀπὸν κλέυσον. Hinc Δρωπακισμός, Depilatio, et Δρωπακιστής, Depilator. Glossae: Δρωπακιστής, Dropacista, Alipilarius, Depilator. De volsura autem et subvolsura ista, quae ope δρωπακος peragebantur, elegantissime P. Africanus in eximio fragmento apud Gell. VII, 12. Nam qui cotidie unguentatus adversum speculum ornetur, cuius supercilia radantur, qui barba volsa feminibusque subvolsis ambulat, qui in convivio adolescentulus cum amatore, cum chiriidota tunica interior accubuerit, qui non modo vinosus sed virosus quoque sit: eumne quisquam dubitet, quin idem fecerit quod cinaedi facere solent? Tour. Vid. Phryn. Lobekii p. 405. 8. δρώπακα] τὸν δρώπακα A. B. C. V. E. Statim Δρωπίδης. πλανήτης, πτωχός, omiserunt A. B. C. V. E. Irrepsit e Zon. p. 570. qui Δρωπίτης cum Hesychio, quod reponerat Hemsterh. in Polluc. X, 120. 10. Δρωπίδης] Frater Solonis, poeta. Vid. infra Πλάτων. Δρωπίδου, προπάππου Critiae, οἰκείος καὶ σφόδρα φίλος ἦν Σόλων, eiusque meminit ἐν τῇ ποιήσει Crit. ap. Plat. in Timaeo. Reines. Vid. in Πλάτων. Philostr. de Vit. Soph. I. p. 501, 22. Hemst. Adde Meinekii Quaest. Scen. III. p. 39. 11. Δρύινος] V. II. φ. 43. In καλεῖται desinit Zon. p. 572. qui καὶ addit ante ὡς, item p. 568. 12. πᾶν γὰρ ξύλον] Vid. Küst. in v. Δρύφακτοι. κατὰ τὸ γενικόν ἀπὸ τούτου Edd. vulgg. 13. δρυμῶν] δρυμοί A. B. C. V. E. δρυμῶ Med. 14. καὶ δούρειος — ἐλάαι delevit Kusterus, merito damnans auctarium ab lectoribus profectum. Cf. Schol. Aristoph. Equ. 672. δρυπέπεις] Sic A. qui in marg. ἴσως καὶ δρυπέπεις αἱ ἀπὸ τοῦ δένδρου πεσοῦσαι. δρυπέπεις οὖν αἱ παρ' ἡμῖν ῥουπίαται. Cf. v. Ἐλάαι. Ceteri δρυπέπεις vel δρυπέπεις ἐλάαι. In ipso contextu ἴσως καὶ — πεσοῦσαι V. C. αἱ ἀπὸ τοῦ δ. πεσοῦσαι *V.
1. Δρυίδαί. παρὰ Γαλάταις οἱ φιλ.] Laertius in prooemio: Γεγενῆσθαι παρὰ τε Κελτοῖς καὶ Γαλάταις τοὺς καλουμένους Δρυίδαί καὶ Σεμνόθεους. Huc Suidam respexisse puto. Küst. Cf. Wessel. in Diod. V, 31. 3. περὶ παραπρεσβείας] περὶ om. A. B. V. C. E. Med. cum Hapocratiōne Pal. Locus est p. 446, 2. 5. Δρυμός. ὁ σύνδενδρος τ.] Scholiasta Nicaudri Theriac. 28. Δρυμῶς δὲ τοὺς συμφύτους τόπους. πᾶν γὰρ δένδρον ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι δρυῖν. Küst. τόπος σύμφυτος καὶ σύνδενδρος Zon. p. 569. ac similiter Hesychius. σύνδενδρος] σύνδεντος V. C. Ἐν τοῖς δρυμοῖς] Hunc locum addas iis quae congressit Scalliger in Severi Aetnam p. 127. ed. Lindenbruch. Gaisf. 7. ἐντριβομένων] Immo συντριβομένων. 10. Ἀκρίδι τῆ] Anytes Ep. XIV, 1 — 3. Anthol. Pal. VII, 190. 14. Δρύορες, ἔθνος] Haec ecloga repetitur infra v. Κάπρος. Küst. Vid. Heynium in Apollod. Obs. II, 7, 7. Excurs. 2. in Virgil. Aen. IV. Berkelium et Holstenium in Steph. Nostrum infra v. Ἐρμάνθιος. Gaisf. περὶ] παρὰ A. 15. Ἡρακλῆς μετ.] Vide Pausan. lib. IV. p. 283. Küst. περὶ ὁ Ἡρ. in gl. inferiore.

Δρωπακίζειν. Apud nos significat, aliquo unguento ungere corpus, quo et pills vulsis cutis glabra reddatur, et causae morbosae illuc irruentes ex parte depellantur. Δρωπακίζω. Colligo, vindemio. δρωπατὰ enim vel δρεπτά sunt falces. Δρωπαξ. Vulsus et glaber. Multos video sanitatis gratia ad novaculam et dropacem confugere. Δρωπίδης. Nomen proprium. Δρύινος. Ligneus eodem modo formatum quo λίθινος. nam omne lignum vocatur δρυὸς, a genere eius praecipuo. hinc etiam deducta sunt nomina ἀκρόδρυα, δρύφακτοι, δρυμοί, δό-

ρυατα. Δρυίδαί. Apud Gallos ita vocantur philosophi et Semnothei. Δρυμός. Urbs inter Boeotiam et Atticam; cuius meminit Demosthenes in oratione de falsa legatione. Δρυμῶς. Nemus. In silvis ultro accenditur flamma, arboribus per vehementes ventos agitatis et inter se collisis. Δρυοκοίτης. Locustae quasi agresti luscinae, et cicadae arboribus insidentibus commune hoc sepulcrum fecit Myro, virginem puella fundens lacrimam. Δρύορες. Dryopes, gens iniusta circa Pythionem, quam Hercules in alias sedes migrare iussit. cum enim

προν ἔφεραν, ἐζήτει αὐτοὺς τροφήν· οἱ δὲ οὐκ ἔδωκαν.

• Δρύοχοι. πάταλοι οἱ ἐντιθέμενοι ναυπηγούμενης νεώς. καταχρηστικῶς δὲ τὰ προοίμια. Ἀριστοφάνης·

Ἀγάθων ἄρχεται
δρυόχους τιθέναι δράματος ἀρχάς.
κάμπτει δὲ νέας ἀψίδας ἐπῶν·
τὰ δὲ τορεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ,
καὶ γνωμοτυπεῖ, κἀντονομάζει,
καὶ κηροχυτεῖ, καὶ γογγυλίζει,
καὶ χιανεύει, καὶ λαικάζει.

ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὸν δ' ἔτι θείης

εὔστοχον ἐν πόντῳ, τὸν δὲ κατὰ δρυόχους.

δρυόχους Πλάτων ἐν Τιμαίῳ καλεῖ τὰ στηρίγματα τῆς πηγνυμένης νεώς. Στόλου δ' ἐκ δρυόχων ναυπηγούμενου καθ' ἓνα καιρὸν λαθεῖν ἀδύνατον.

Δρύπεα.

Ἄ τ' ἐφιουλιῆς

δρύπεα, καὶ τυροῦ δρύψια κυκλιάδων.

τουτέστιν, ἐλαία καὶ τυροῦ ξύσματα περιφεροῦς.

Δρυπέτης. ὁ πέτριος καρπὸς τῶν δένδρων.

5 ἢ ἐπὶ τῶν δένδρων πεπανθεῖσα ἐλαία· ὡσανύτως καὶ ἡ ἰσχάς. καὶ Δρύπεπα.

Τὴν θ' ἀλίπαστον

δρύπεπα.

τουτέστιν ἐλαίαν.

10 Δρυπολεῖν. τὸ ξύλοις πολιορκεῖν.

Δρυς. ἔστι μὲν πόλις ἐν Ἡπείρῳ· ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα ἐν Θράκῃ. δρυς, τὸ δένδρον, τὸ δρυ βραχῦ.

Οὐδέτι θελγομένης, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐδέτι πέτρας

ἄξεις.

καὶ Ὀμηρος·

Ἡ δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ.

Δρυτόμος. ὕλοτόμος, δειδροτόμος.

1. ἔφεραν] Adde eis Μυκήνας. Reines. Deinde petendum ἐζήτει ab v. Ἐρύμανθος. 4. καταχρηστικῶς δὲ] Inepte. Non enim sola vox δρύοχοι in subiuncto loco Aristophanis ponitur pro προοίμια, sed coniuncta cum ἀρχαί. Küst. καταχρηστικῶς δὲ ignorat quidem Schol. Aristoph. Sed quod illic extat, κρυῖος δὲ δρύοχοι εἰσιν κτλ., huius additamenti fontem ostendit. Ἀριστοφάνης] Thesmoph. 57. sqq. 6. ἄρχεται] ἄρχεται V. E. Zon. p. 569. et gl. Χιανεύει olim ex his repetita: quod duxi restituendum, ut exprimeretur Aristophaneum μέλλει. 7. δράματος Med. et mox κάμπτη. 8. ἀψίδας Edd. ἀψίδας in v. Λαϊκαστής. 9. τορεύει] τωρεύει A. Lege τωρεύει. κολομελεῖ] Apud Aristophanem rectius hodie legitur κολλομελεῖ: a κολλῶν, conglutinare. Küst. κολλομελεῖ A. et inferior gl. κολομελεῖ B. V. E. C. 12. χιανεύει] Scribe χιανεύει, ut apud Aristophanem. Küst. καὶ λαικάζει om. Küst. λαικάζει A. B. E. C. Cf. v. Λαϊκαστής. 14. Τὸν δ' ἔτι] Archiae Ep. VII. extr. Anthol. Pal. VI, 16. 15. πόντῳ] τόπῳ C. πότῳ *V. 16. Πλάτων ἐν Τιμαίῳ] Pag. 547. Küst. Sive p. 81. B. Δρυόχους — γηγὸς Timaei Lex. p. 88. (ubi vid. Ruhnkentius) et Schol. Platon. p. 428. 17. δρυόχων] δρυόχων A. E. 19. Δρύπεπα] Sic legitur in Paris. A. cuius loco priores editt. minus recte habent δρύπεα. Δρύπεπα autem est Latinorum drupa. Glossae Graeco-Latinae: Γεργέριμος. Ἐλαία μέλαινα. Drupa. Athenaeus lib. II. p. 56. Δρυπέεις τ' ἐλαίαι. Ταύτας Ῥωμαῖοι δρύππας λέγουσι. Ceterum vox drupa detorta est ex Graeco δρυπέτης vel δρυπέτης: de cuius significatione vide Suidam voce equenti. Küst. Meursius in Glossar. Gr. Barb. v. Δρούπατα. Vid. Suid. in Ἐλλά. Hemst. Δρύπεα A. B. E. et Zon. p. 571. Nihil ex V. C. dissensionis cum Küst. enotatum. Δρύπεα Anthol.
1. Ἄ τ' ἐφιουλιῆς] Phäniae Ep. V, 3. Anthol. Pal. VI, 299. 2. δρύψια] δρύψια A. B. C. V. Med. Anthol. Zon. δρυψικυκλιάδων E. 3. ξύσματα] ξέσματα B. C. V. E. Supra ἐλαίας Zon. 4. Δρυπέτης] Sic Paris. A. At priores editt. [et B. E. Lex. Bachm. p. 201.] δρυπέτης: cui lectioni alteram praetuli, ut interpretationi Suidae magis convenientem. Ceteroqui fateor δρυπέτης vel δρυπέτης, quod proprie significat ab arbore decidens, passim etiam in veterum libris occurrere, et itidem dici de fructibus maturis, quod qui tales sunt ab arboribus decidere soleant. Confer Athen. lib. II. p. 56. Küst. Diligenter Pier-sonus in Moerin p. 121. cuius exempla eo valent, ut δρυπέτης in suspicionem adducatur. Utrumque memorat Zon. p. 569. δρυπέτης ut videtur *V. 5. ἢ ἐπὶ τῶν δένδρων om. V. C. 7. Τὴν θ' ἀλίπαστον δρύπεπα] Longini Ep. I, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 191. ἀλίπαστον B. E. 8. δρύπεπα] In Anthologia loco laudato legitur δρύπεπα. Sed neutra lectio sana est. Scribendum enim est δρύπεαν, i. e. drupam: de qua voce vide quae diximus paulo ante. Küst. δρύπεα etiam Pal. 9. ἐλαίαν] Addit A. καὶ τὸ πληθυντικὸν δρυπέεις. 10. Δρυπολεῖν] Cf. Enst. in Od. p. 1725. et Zon. p. 574. 11. Δρυς] V. Steph. Byz. et Schol. Nicandri Ther. 460. 12. δρυ] δρυς B. V. E. δρυς Med. 13. Οὐδέτι θελγομένης] Antipatri Sidon. LXVII, 1. Anthol. Pal. VII, 8. Ὀρφεὺς Med. 14. πέτρας] πέτρας V. E. Med. 16. Ὀμηρος] Il. ψ'. 328. 19. Δρυτόμος] Homer. Il. λ'. 86. Küst.

Erymanthium aprum ferret, victum ab ipsis petiit, sed non im-
petrauit. Δρύοχοι. Lignei clavi, quibus naves compingun-
tur. sic prooemia vocat Aristophanes: Agatho clavis fabulae
fundamenta ponere instituit. ac novos verborum anfractus
currat, alia tornat, alia concinne glutinat, et sententias for-
mat, et antonomasiis utitur, et ex cera fingit et rotundat et
conflat et fornicatur. Et in Epigrammate: Hunc etiam prae-
dae comptem reddas in mari; illum in silris. Plato in Ti-
maeo δρυόχους vocat statumina sive fundamenta navis. Dum
autem classis navium a fundamentis perpetuo tempore aedifi-

catur, fieri non potest ut res illa lateat. Δρύπεα. Oli-
vae genus. Et coenae appendix drupa et casei rotundi ramenta.
Δρυπέτης. Maturus arborum fructus; oliva quae in arbore
maturuit. item ficus sic dicitur: et δρύπεπα. Et sale consper-
sam drupam. id est, olivam. Δρυπολεῖν. Lignis urbem
obsidere. Δρυς. Urbs in Epiro; item in Thracia. δρυς, quercus,
δρυ corripit in casibus. Non amplius, Orpheu, quercus
et rupes cantu tuo delinitae te sequentur. et Homerus: Auf
quercus aut piceae; quod arborum genus non computrescit ab
imbre. Δρυτόμος. Qui ligna caedit, qui arbores caedit.

Δρύφακτοι. ξύλινοι θώρακες, τὰ διαφράγματα, ἢ τὰ περιτειχίσματα, ἢ κιγκλίδες, περιφράγματα, τὰ νῦν ταβλωτὰ καλούμενα, τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα. Ὁ δὲ τετρακοσίας φθογίδας ἦσας" συσχῶν δρυφάκτους τε ταύταις πη- 5 ξάμενος ἐν κύκλῳ.

Δρύφη. ξέσματα. Δρύφοι.

Δρύψαι. ἀποξέσαι.

Δοιά. δύο.

Δοιά δὲ θέσθαι αροτρα πονησάμενος.

Δοιδυκοποιός. ὁ τὰ κοχλιάρια ποιῶν.

Δοῖδυξ. ὁ ἀλετριβανός. Ἀριστοφάνης·

Ὡς εἰ μὴ γένοιθ' οὗτος ἐν

τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἦ-

στην σκευὴ δύο χρησίμω,

δοῖδυξ.

καὶ ἀλετριβανός.

Δοίημεν. παράσχοιμεν.

Δοιοί. ἀντὶ τοῦ δύο. ὡς τό,

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείονται ἐν Διὸς οὐδῆ.

Δυάξει. φλυαρεῖ, ἀλογεῖ.

Δυεῖν. Πολύβιος· Ἀπελθεῖν εἰς πόλιν, ἢ δυεῖν μὲν ἡμερῶν ἀπέιχε. Καὶ αὐθις· Δυεῖν προελέσθαι θάτερον, ἢ τὸ ἦ τό

Δυερόν. βλαβερόν, ἐπιβλαβές.

Δύη. ἡ κακοπάθεια, ἢ δυστυχία. ὄθεν καὶ δοῦ- 10 λος, δῦηλός τις ὢν. Καλλιμάχος·

Δύην ἀπόθεστον ἀλάλκοι, ἦν οὐδεὶς ποθεῖ. ἐν Μύθοις·

Τοῦνεκα τὴν ἰδίην οὔτις ὄπωπε δύην.

Δυηπαθής. ὁ καρτερικός.

15 Αὐτοῦ σοι παρ' ἄλωνι, δυηπαθὲς ἐργάτα μύρμηξ,

ἤριον ἐκ βώλου διψάδος ἐκτισάμαν.

1. Δρύφακτοι] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 385. petita: cf. Plerson. in Moerin p. 127. Δρύφακτοι E. τὰ] ἢ τὰ libri Kūstero superiores et Zon. p. 569. 2. περιφράγματα] περιφράγματα δὲ E. διαφράγματα Zon. p. 572. 3. τὰ νῦν ταβλωτὰ καλ.] Scholiasta Aristoph. Equ. 672. τοὺς δρυφάκτους. τὰ νῦν ταβλωτὰ καλούμενα. τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα. ἢ τὰ κάγκελα. δρυφάκτος τις ὢν. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι πᾶν δένδρον δρῦν ἐκάλον. Kūst. ταβλωτὰ] ταβλωτὰ dedi cum A. *V. C. E. B m. s. τὰβλωτὰ sic Med. οἰκοδομημάτων] οἰκοδομημάτων V. C. 5. πηξάμενος] πηξάμενος A. 7. Δρύφοι] Addiderunt A. V. C. Hesychius, Δρυφοί: ξέσματα. Hoc superioribus adiungendum, καὶ praemisso. 10. Δοιά δὲ] Ex Hesiodi Opp. 432. Monuit Tourpius. 11. Δοιδυκοποιός] Plutarch. Phoc. 4. Quae subsequerentur Δοῖδυξ. κοχλιάριον. παρὰ τὸ δαδύσσω, τὸ ταράσσω, omiserunt A. B. C. V. E. e Zonara descripta. Hesych. in Δοιδύσσεσθαι advocabat Hemsterhusius. Med. subcecerat etiam καὶ δοιδυκοποιός. 12. Ἀριστοφάνης] Equ. 987 — 990. 13. γένοιθ' γέθ' C. *V. i. e. γένεθ'. 15. χρησίμω] χρησίμα A. χρυσίμω V. C. 16. δοῖδυξ. καὶ ἀλετρ.] Apud Aristophanem loco laudato rectius hodie legitur, δοῖδυξ οὐδὲ τορῆνη. Kūst. Saltem post ἀλετριβανός delevi cum *V. quae A. posuit ante Ἀριστοφάνης: ἔστιν ἐν τῷ Ἀλετριβανός.
1. Δοίημεν] Deest gl. A. 3. Δοιοὶ γάρ τε] Est notissimus versus Homericus Il. ω. 527. Kūst. πίθοι *V. κείονται Med. 4. Δυάξει] Hanc gl. cum priore interpretatione agnoscit etiam Hesychius: qui tamen, ut est minus verborum transformator, pro Δυάξει: φλυαρεῖ, mox exhibet Δυαεῖ: φλυαρεῖ, ἀλογεῖ. Alibi Δυαεῖν: φλυαρεῖν. — Scias, lector, nullam ex his glossis esse veram, sed omnes spurias, ex verbo φλυαζῶ (quod idem ac φλυαρέω) detortas et corruptas. Nam ex φλυαζῶ (pro quo apud Hesych. legitur φλουάζω) omissa littera prima factum est Δυάξει (Hesych. ipse suo loco, Δυαεῖν: φλυαρεῖ), ex Δυάξει, mutato Δ in Δ (quae litterae frequentissime permutari solent) ortum est Δυάξει: ex Δυάξει denique, addito ρ, Δυαεῖν, et detracto ζ Δυαεῖν. Kūst. Diatr. p. 49. quem vide pluribus de eodem argumento disputantem in Hesychium. Δοιάζει Portus. Δυαεῖ Med. Δυαεῖν agnoscit Etym. M. καὶ τὸ διατάζει addit Zon. p. 584. 5. Δυεῖν] Gl. collocat A. post Δυερόν. Δυοῖν B. Πολύβιος] Fragm. gramm. 40. 8. Δυερόν] Deest gl. B. E. Exemplum vide in inscript. apud Watpolii Travels in the East p. 562. Gaisf. Sive in Corp. Inscr. Vol. I. p. 537. Est mendosa scribendi varietas pro διερός. 9. ἢ δυστυχία om. B. E. tonet Zon. p. 579. καὶ praefigit Lex. Bachm. p. 202. Ceterum hinc emerserat gl. Δοῦλος. Cf. Etym. M. pp. 284. 291. 11. Δύην ἀποθὲν τ' ἄλλ.] Lege et distingue: Δύην ἀποθὲν τ' ἀπαλάλκοι ἦν οὐδεὶς ποθεῖ. Sic enim legendum esse recte monuit Bentleius in Fragm. Callim. 302. Kūst. Mirum profecto in Callimachi fragmento nihil mali suspicatos esse viros clarissimos. Primum Suidas habet ἀλάλκοι et ποθεῖ. Deinde copula locum non suum occupat. Porro ἀποθὲν veteres non dicunt, sed semper ἀποθὲν: Pseud-Orphei enim quisquillas et corruptum Aeschylī fragmentum non moror. Postremo nive frigidiora sunt, ἦν οὐδεὶς ποθεῖ. Recte et eleganter δὴ ἀποθὲν dicitur, ineptè et invenuste δύη, ἦν οὐδεὶς ποθεῖ. MS. Oxon. ἀπόθεσθ' ἀλάλκοι. Lege ergo, Δύην ἀπόθην ἀλάλκοι. Si quis autem ex vestigiis MS. ἀπόθεστον praeferat, non refragabor. Alterutrum certissimum est. In Lycophrone ἀπόθεστα pro varia lectione notatur. ἦν οὐδεὶς ποθεῖ verba sunt grammatici pro interpretamento subiecta. Porson. in Toup. IV. p. 489. ἀπόθεσθ' B. V. E. ἀπόθ' ἔσθ' A. Terminationem accusativi scriptura codicum significatam revocavi: nam quod Gaisfordus posuit ἀπόθεσθ', id intelligi nequit. 12. Μύθοις] μύθω E. Cf. Aesopi fab. 337. 15. Αὐτοῦ σοι παρ' ἄλωνι] Anthol. Pal. VII, 209. Antipatri versus repetiti sub v. ἄλωνις. ἄλωνι] ἄλλ' A. 17. ἐκτισάμαν] ἐκτισάμην B. E. cum gl. superiore.

Δρύφακτοι. Lignae loricae, sepimenta, vel cancelli, septa. item quae nunc tabulata vocantur. et prominentia aedificiorum ligna. Cum autem quadringentas naves oneratas in unum coegisset, easque septis ligneis circumdedit. Δρύφη. Ramenta. et δρύφοι. Δρύψαι. Abradere. Δοιά. Bina. Bina vero aratra quae elaboraris tibi para. Δοιδυκοποιός. Qui cochlearia facit. Δοῖδυξ. Pistillum. Aristophanes: Nisi iste magnus in urbe vir evasisset, nullum in ea usum extitisse duorum instrumentorum, pistilli et cochlearis. Δοίημεν. Praehere-

mus. Δοιοί. Duo. ut, Duo namque dolia iacent in Iovis atrio. Δυάξει. Nugatur, ineptias loquitur. Δυεῖν. Polybius: Abiisse in urbem, quae duorum dierum spatium aberat. Et iterum: Alterum ex duobus elegisse, vel hoc vel illud. Δυερόν. Damnosum, noxium. Δύη. Calamitas, infelicitas. unde etiam servus appellatur δοῦλος, quasi dicas δνηλός. Callimachus: Calamitatem longe propulset. In Fabulis: Idcirco suam nemo vidit miseriam. Δυηπαθής. Aerumnae patiens. Hic tibi iuxta aream, laboriosa formica, tumulum ex gleba sicca condidi.

Δύθι. ἔδουσαι.

Δύναμις. ὁ στρατός. Συναρθείσης δυνάμεως θαναμαστῆς ἡλικῆς τὸ μέγεθος. καὶ αὐθις, πλείστης ὄσης, κατὰ Ἀττικὴν σύνταξιν, ἀντι τοῦ πολλῆς τὸ πλήθος.

Δύναμις λέγεται καὶ ἡ ἰσχὺς καὶ ὁ στρατός. Τῷ ἀνὰ τοὺς ἐώους πολέμους τὰς Ῥωμαίων τετραφθαί δυνάμεις. Δύναμις καὶ ἡ ἰσχὺς. Δαμάσκιος περὶ Ἰσιδώρου· Ὁ δὲ ἐμελέτα ἅττα τῶν ποιητικῶν, οἷχ ὅσον δυνάμεως, ἀλλ' ὅσον δρέξεως εἶχε.

Δύναμις. εἴ τις τῶν φευκτῶν τινος τὴν δύναμιν ἀποδοίη· οἷον, ἂν τις τὸν κλέπτην ἢ σοφιστὴν 632 ἢ διάβολον ὀριζόμενος λέγη, τὸν μὲν διάβολον τὸν δυνάμενον διαβάλλειν καὶ ἐχθροὺς ποιεῖν τοὺς φίλους· τὸν δὲ κλέπτην τὸν δυνάμενον λάθρα τὰ ἀλόττρια ἀφαιρεῖσθαι· τὸν δὲ σοφιστὴν τὸν δυνάμενον ἀπὸ φαινομένης σοφίας χρηματίζεσθαι. οὐδεὶς γὰρ τούτων τοιοῦτός ἐστι τῷ δύνασθαι, ἀλλὰ τῷ

προαιρεῖσθαι τοιαῦτα. δύναμιν μὲν γὰρ καὶ οἱ ἀγαθοὶ ἔχουσι τοῦ τὰ φαῦλα δρᾶν, ἀλλ' οὐ δρῶσιν αὐτὰ τῷ μὴ προαιρεῖσθαι.

Ἔστι δὲ δύναμις ὀργανικὸν ἀγαθὸν δι' ἄλλο αἰρετόν.

Δυνάμει, ἢ ἐνεργείᾳ, ἢ ἐντελεχείᾳ. ἀντι μὲν τοῦ σώματος ἐχρήσατο ὁ Ἀριστοτέλης τῇ δυνάμει, ἀντι δὲ τοῦ ἀσωμάτου τῇ ἐντελεχείᾳ, περὶ ψυχῆς τὸν λόγον διαιρῶν. καὶ γὰρ τῶν σωμάτων τὰ μὲν ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ δυνάμει ἐστί, καὶ κατ' οὐσίαν, καὶ κατὰ ποιότητα καὶ ποσότητα καὶ τὴν ἐκ τόπου εἰς τόπον μεταβολὴν. δυνάμει γὰρ ἔσμεν ἄνθρωποι ἐν τῷ σπέρματι καὶ ἐν τῷ καταμνηνίῳ. καὶ δυνάμει παῖδες ὄντες, ἔχομεν τὸ τοῦ ἀνδρὸς μέγεθος. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ ποιου· δυνάμει ψυχροὶ θερμοὶ ὄντες, καὶ δυνάμει κινούμεθα καθήμενοι. τὰ δὲ οὐράνια ἐν τῇ κατὰ τόπον μεταβολῇ μόνον ἔχουσι τὸ δυνάμει. ἀνατέλλων γὰρ ὁ ἥλιος δυνάμει μεσουρανεῖ· καὶ μεσουρανῶν δυνάμει δύνει. καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης

1. Δύθι] Il. π'. 64. Post hanc gl. delevi cum V. C. quae habet A. in marg., et usque ad *συμμαχεῖ* agnoscit Eudocia p. 143. Δύμας, ὁ Φρυξί, ὁ πατὴρ Ἐκάβης, εἰς Ἴλιον Πριάμῳ τὴν ἑαυτοῦ ἐξέδοτο θυγατέρα, ἔθεν Πριάμῳ (sic A. cum Eud. ὁ δὲ Πρ. ceteri) καὶ Φρυξί *συμμαχεῖ*. Ἦδη καὶ (ἢδη δὲ B. E.) Φρυγίην εἰσῆλυθον ἀμπεδέσσαν· Ὁμηρος. Δύμη. πόλις. καὶ Δυμαῖος, ὁ πόλις. In Homericis Kústerus annotavit: „Ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσῆλυθον ἀμπ.” Est versus Homericus Il. γ'. 184. sed qui nihil ad rem facit. Admonuit Toupius v. Ἐκάβη, cui suam originem debet haec glossa. Ceterum Δύμη gl. solus om. A. Praebuit Zon. p. 580. 2. στρατός] στρατηγός B. E. C. *V. 3. ἀντι τοῦ] καὶ αὐθις A. B. V. E. C. Med. 4. ἢ πολλῆς] ἀντι τοῦ πολλῆς A. B. C. V. E. Med. Mirabilis librorum consensus, cum observatio syntactica, non collectio variorum exemplorum agatur. 6. ἰσχὺς] ἢ ἰσχὺς A. C. V. E. et καὶ omisso Zon. p. 580. 7. τετραφθαί] Malim τετρίφθαί, i. e. usu exercitum esse, vel multum in aliqua re versatum esse. Kúst. 8. Δαμάσκιος] Huius locus recurrit sub v. ἅττα. 12. εἴ τις τῶν φευκτῶν] Seqq. monente Gaisfordo sunt ex Alexaud. Aphrodis. in Topic. p. 175. *Ἐὶ γὰρ τις τῶν φευκτῶν τινος καὶ φευκτῶν γένος δύναμιν ἀποδοίη, ἀνασκευάσομεν αὐτό· οὐ γὰρ οἷον τὸ καχοῦ γένος ἀγαθὸν εἶναι, οἷον, ἂν τις τὸν x. ἢ τὸν σ. ἢ τὸν δ. κτλ.* 14. λέγοι] λέγει A. B. Alex. λέγει C. 15. βάλλειν] Cum Porto malium διαβάλλειν. Kúst. Sic Alex. item E. m. sec. et glossa iam expulsa Διάβολος. 18. ἀπὸ φαινομένης] ἀποφαινομένης E. οὐδεὶς γὰρ τούτων] οὐ γὰρ B. E. τούτων om. Med. 1. μὲν γὰρ καὶ οἱ] γὰρ οἱ B. E. Med. 4. Ἔστι δὲ δύναμις] Alex. Aphrod. p. 176. b. ἢ γὰρ δύναμις ὀργανικὸν ἀγαθὸν. πάν δὲ τὸ τοιοῦτον δι' ἄλλο αἰρετόν. 6. Δυνάμει om. E. ἀντι μὲν τοῦ — θεωρεῖν] Haec omnia αὐτολεξεῖ paene leguntur apud Philoponum in lib. I. Aristot. de Anima, A. 8. a. ut Pearsonus recte observavit. Hinc ergo Suidam sua descripsisse puto. Kúst. In Aristotelis verba, *πότερον τῶν ἐν δυνάμει ὄντων, ἢ μᾶλλον ἐντελεχείᾳ τις*, sic commentatur Philoponus: *Μεῖ προῖων κατὰ τὴν διαίρεσιν τὸ ἀληθές τῆς διαίρεσεως τμήμα λαμβάνει, καὶ τοῦτο ὑποδιαίρει. εἰπὼν οὖν πότερον οὐσία ἢ ποσὸν ἢ ποιὸν ἢ τις τῶν ἄλλων κατηγοριῶν, τὰς μὲν ἄλλας παρήκειν, ἔλαβε δὲ οὐσία, καὶ ταύτην λοιπὸν ἐπιδιαίρει εἰς τε τὸ σῶμα καὶ τὸ ἀσώματον. ἀντι γὰρ τοῦ εἰπεῖν σῶμα καὶ ἀσώματον, εἶπε πότερον τῶν ἐν δυνάμει ὄντων, ἢ μᾶλλον ἐντελεχείᾳ τις· διὰ μὲν τοῦ ἐν δυνάμει τὸ σῶμα δηλῶν, διὰ δὲ τῆς ἐντελεχείας τὸ ἀσώματον. πάν γὰρ σῶμα καθόλου δυνάμει ἐστί. τὸ δὲ δυνάμει ἢ κατ' οὐσίαν ἐστὶν ἢ κατὰ ποσὸν ἢ κατὰ ποιὸν ἢ κατὰ τὴν εἰς τόπον μεταβολὴν. τὰ μὲν οὖν ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ πάντα σώματα κατὰ πάντα τὰ τοῦ δυνάμει σημαίνόμενα ἐν δυνάμει εἰσὶ. δυνάμει γὰρ ἔσμεν ἄνθρωποι ἐν τῷ σπέρματι καὶ ἐν τῷ καταμνηνίῳ. καὶ δυνάμει παῖδες ὄντες, ἔχομεν τὸ τοῦ ἀνδρὸς μέγεθος. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ ποιου, δυνάμει ψυχροὶ ἔσμεν, θερμοὶ ὄντες, καὶ δυνάμει κινούμεθα, καθήμενοι. τὰ δὲ γε οὐράνια ἐν τῇ κατὰ τόπον μεταβολῇ μόνον ἔχουσι τὸ δυνάμει. ἀνατέλλων γὰρ ὁ ἥλιος δυνάμει ἐν τῷ μεσουρανηματι ἐστί, κατέκτισε γενόμενος ἐνεργείᾳ δυνάμει ἐστὶν ἐν τῇ δύσει. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων οὐρανίων ὡσαύτως. ἐπειδὴ οὖν ἐν πᾶσι τοῖς σώμασι τὸ δυνάμει θεωρεῖται, διὰ τοῦτο διὰ τοῦ δυνάμει τὸ σῶμα ἐδήλωσεν. 7. ὁ Ἀριστοτέλης] ὁ om. V. E. C. 8. τῇ ἐντελεχείᾳ] τῷ ἐντελεχείᾳ A. B. E. Med. τὸ ἐντ. V. C. 11. κατὰ ποσότητα] κατὰ om. B. V. E. C. Id recte deleri monstrat continuum καὶ τὴν . . . μεταβολὴν. 15. ψυχροὶ] Addendum ἔσμεν e Philop. 18. κινούμεθα καθήμενοι] κα-*

Δύθι. Indue. Δύναμις. Exercitus. Coacto exercitu longe maximo. ubi θαναμαστῆς ἡλικῆς in copiae significatione est constructio Attica. Δύναμις tam significat potentiam quam exercitum. Quod in bellis orientalibus copiae Romanorum multum essent versatae. item vires. Damascius de Isidoro inquit: Carmina etiam quaedam scribebat, non pro ingenii facultate, sed ut desiderio eius satis esset. Δύναμις. Si quis alicuius rei fugiendae facultatem tradat: ut si quis furem vel sophistam vel calumniatorem definiens dicat, calumniatorem esse illum, qui criminari alios et ex amicis inimicos facere possit; furem, qui aliena clam surripere; sophistam, qui ex falsa sapientiae specie quaeatum facere possit. nullus enim horum talis est facultate, sed voluntate. nam etiam boni facultatem habent

mala faciendi; neque vero faciunt, quod nolunt. — Est autem facultas instrumentale bonum propter aliud expetendum. Facultate, vel actu, vel perfectione. Aristoteles autem usus est, vocem corpori tribuens; cum ἐντελεχείαν incorporeo tribuit, de anima disserens. nam corpora, quae in ortu et interitu versantur, facultate sunt, et substantia, et qualitate, et quantitate, et loci mutatione, quae fit ex uno in alterum. facultate enim sumus homines in semine et menstruo; et facultate, dum pueri sumus, viri magnitudinem habemus. sic etiam in qualitate. facultate frigidus sumus, cum calidi sumus. et cum sedemus, facultate movemur. coelestia vero corpora in sola loci mutatione hanc facultatem habent. sol enim oriens facultate medium coeli spatium occupat; et cum in medio coelo iam est, facultate ocel-

αὐτοῦ κινήσεως καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων ἐν τῇ κατὰ τόπον μεταβολῇ τὸ δυνάμει ἔστι θεωρεῖν.

Ἵτι αἱ δυνάμεις τῷ χρόνῳ μὲν τῶν ἐνεργειῶν πρότεραι, τῷ λόγῳ δὲ δευτέραι. πρότεραι μὲν γὰρ τῇ διδασκαλίᾳ, καὶ σαφέστεραι ἡμῖν εἰσιν εἰς γνῶσιν αἱ ἐνεργεῖαι τῶν δυνάμεων τῇ τελειότητι. τελειότης γὰρ τοῦ δυνάμει ἢ ἐνεργεία. ταύτης γὰρ ἕνεκα ἢ δύναμις. τὸ δὲ οὐ ἕνεκα πρότερον τοῦ ἕνεκά του. καὶ παντὸς δὲ τὸ μὲν τέλος τῷ χρόνῳ ἕστερον, τῷ δὲ λόγῳ πρότερον. προτιθέμενοι γὰρ τῷ λόγῳ τὸ τέλος, οὕτω τὰ πρὸς αὐτὸ ζητοῦμεν καὶ παρασκευαζόμεθα.

Δυνάμεις γεωμετρικαὶ πέντε. Πισίδης·

Τὰς πέντε δυνάμεις Ἀρχιμήδους εἰς μίαν συνάψας ὄλην, εἰς τὸ κινήσαι μόλις τῶν δυστραχήλων ἐξ ὀχῶν τὰ φορτία.

Ἵτι Φίλων ἔφη, δύο δυνάμεις εἰς πᾶσαν ψυχὴν συνέρχεσθαι, σωτηρίον τε καὶ φθοροποιόν. οὐδ' ὄναρ οὗτος τῆς σωτηρίου ἐπήσθετο, ἀλλ' ὅλος ἄκρατος ἐκ τῆς φθοροποιουῦ ὑπέστη.

Δυναστεύω. τὸ ἄρχω. γενικῇ.

Δυναστεία. ἢ ἰσχύς.

Δυναστὴν ἢ θεία γραφὴ τὸν διάβολον ἐκάλεσε. φησὶ γὰρ ὁ Δαβὶδ· Ἵτι ἐξήύσατο πτωχὸν ἐκ δυνάστου. τουτέστι, τὴν ἀνθρωπιαν φύσιν, ὡς ἔρημον γεγενημένην τηνικαῦτα Θεοῦ.

Δυνατὴν. ἐνδεχομένην. Ξενοφῶν ἔφη· Ἠγήσασθαι δυνατὴν ὑποζυγίοις πορεύεσθαι ὁδόν.

Δύναι. κατελθεῖν· ἢ εἰς δύσιν ἀπελθεῖν.

Δύνωμαι. γίνεται ἐκ τοῦ δύνημι δύναμαι· τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν δύνωμαι. πᾶν δὲ ὑποτακτικὸν ἔχον ἐνεργητικὸν περισπώμενον προπερισπᾶται. ἰστώ, ἐὰν ἰστώμαι. ἐὰν δὲ οὐκ ἔχη ἐνεργητικόν, προπαροξύνεται· δύνωμαι, δύνωνται. καὶ Ὀμηρος·

Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί. περιώρικε γὰρ τὸν ἐπιδεχόμενον τελέσαι δυνατὸν εἶναι δεῖν, καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εὔθετον εἶναι πρὸς τὴν τελείωσιν.

Δυοκαιδεκάτη καὶ δυοκαιδέκατος. δυωδεκάτη δὲ καὶ δυώδεκα.

3. δυνάμεις] δυνάμεις δὲ E. 4. δὲ λόγῳ] λόγῳ δὲ praebuerunt A. C. *V. 7. δυνάμει ἢ ἐνεργεία] δυνάμεις ἢ ἐνεργείας A. 8. τὸ δὲ] τοῦ δὲ E. τοῦ ἕνεκα] τοῦ οὐ ἕνεκα V. C. 11. οὕτω τὰ] τὰ om. B. E. Med. 13. γεωμετρικαί] γεωμετρίας V.

γεωμετρίας C. *V. His abutuntur intpp. Polluc. IV, 161. parum memores Platonis Pollit. p. 266. Πισίδης] Fr. Foggin. 74. 15. συνάψας ὄλην] Metri gratia scribendum est ὄλην συνάψας, ut Portus etiam monuit. Küst. Laboranti metro optime succurrit Portus, assentiente etiam Küstero. Et sic quoque locutus est Iamblichus de Myster. p. 87. Καὶ ψυχὰς πλείονες εἰς ψυχὴν μίαν τὴν ὄλην συμπήγνυται. Item Sophocles in Philoct. 480. ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὄλης μίαις. Sed veram lectionem neuter tamen vidit. Scribendum: εἰς μίαν ὄλην συνάψας. Hesych. Ὀλη μίαι, τόνῳ, δυνάμει. Et sic iam video editum a Commelino in Pisid. p. 158. Quae autem sequuntur, εἰς τὸ κινήσαι μόλις τῶν δυστραχήλων ἐξ ὀχῶν τὰ φορτία, reddunt: ut machinis quibusdam gravissima onera moverentur. Nimirum is est mos istorum hominum, ut ea non raro Latine reddant, quae non intelligunt. Rescribe: ἐξ ὀχῶν. Sensus est: cum quinque potentias Archimedis in unam quasi vim atque actionem redegisset, ut onera tandem ex plaustris cervoices iumentorum gravantibus elevaret. Tourp. IV. p. 12. coll. I. p. 145. ἐξ ὀχῶν non dubitavi refingere. Contra Schneiderus olim iniuria δυστραχήλων in corruptionis suspicionem vocavit. 19. οὗτος — ὄλος] αὐτῇ — ὄλος E.

1. Δυναστεύω] Gl. om. V. silente Gronovio. 3. Δυναστὴν. ἢ θεία] Locum hunc excerpserit Suidas ex Theodoro in Psalmum LXXI. p. 680. ut Pearsonus monuit. Küst. 4. ἐξήύσατο Med. 5. τουτέστιν, ἀνθρωπιαν] τουτέστι, τὴν ἀνθρωπιαν scripsi cum Theodor. B. V. E. τὴν ἀνθρωπιαν *V. 7. Zon. p. 579. Ξενοφῶν] Anab. IV, 1, 24. ἡγήσασθαι δυν· καὶ ὑποζυγίοις κτλ. 9. Δύναι] Il. γ. 322. Extrema referebat ad Od. γ. 30. Tittmannus in Zon. p. 585. 10. Δύνωμαι] Conf. Etym. M. p. 290, 24. γίνεται δύνημι *V. recte. 12. ἐὰν ἰστώ Med. 14. Ὀμηρος] Il. ε'. 196. ubi Schol. Ven. ἢ διπλῆ, ὅτι περιώρικε· τὸν γὰρ ἐπιδεχόμενον τελέσαι δυνατὸν εἶναι δεῖν, ἢ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δυνατὸν εἶναι πρὸς τελείωσιν. 20. Δυωδεκάτη] Sic Zon. p. 580. Δωδεκάτη A. δυοκαιδεκάτη *V. Cf. infra gl. Δωδεκάτη. Μοκ καὶ δυώδεκα om. C.

dit. ex reliquis etiam ipsius et ceterorum astrorum motionibus facultas in loci mutatione cerni potest. Facultates autem tempore quidem sunt actionibus priores, ratione vero posteriores. nam actiones doctrina quidem sunt facultatibus priores, et nobis magis perspicuae ad cognitionem, propter perfectionem. actio enim est perfectio illius, quod est facultate. huius enim causa facultas est. illud vero, cuius causa aliquid est, est prius eo, cuius causa illud est. atque adeo rerum omnium finis tempore quidem posterior est; ratione vero prior. finem enim ratione nobis proponentes, quae ad finem illum spectant quaerimus et nobis comparamus. Facultates geometricae sunt quinque. Pisides: Cum Archimedis quinque facultates in unam vim conflasset, ut onera tandem e plaustris, quae cervoices degravant, levaret. Philo dixit duas facultates in omnem animam convenire: unam quidem salutarem, alteram vero perniciosam. hic tamen ne in somnis quidem illam salutarem sensit; sed totus ac merus ex

illa perniciose confatus est. Δυναστεύω. Impero. genitivo iungitur. Δυναστεία. Potentia. Δυναστὴν. Dynastam sacra Scriptura diabolum appellat. ait enim David: Eripuit pauperem ex manibus dynastae. id est, humanam naturam, ut tunc temporis a Deo desertam. Δυνατὴν. Quae fieri potest. Xenophon: Indicaturum se viam talem, quam iumenta ingredi possent. Δύναι. Descendere. vel in occasum vergere. Δύνωμαι. Ab verbo δύνημι sicut δύναμαι: subiunctivus modus δύνωμαι. omnia autem verba subiunctivi modi, quae ducuntur ab activis circumflexis, circumflexo in penultima notantur: ut ab ἰστώ, ἰστώμαι, sin vero carent activo, acuto notantur in antepenultima: ut δύνωμαι, δύνωνται. et Homerus: Si modo possim hoc perficere et olim perfectum est. ubi descripsit illum, qui profiteatur idoneum ad perficiendum, et simul ipsius rei naturam, ut facile effici possit. Δυοκαιδεκάτη, et δυοκαιδέκατος. at δυωδεκάτη et δυώδεκα.

Δύο τοίχους ἀλείφεις. λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπαμφοτερίζοντων, καὶ διὰ μέσου χωροῦντων ἐν μάχαις ἢ φιλίαις. εἰρηται δὲ ἴσως ἀπὸ τῶν δύο τοίχους εὐφραγίας ποιούντων.

[Δυωδεκάτη, καὶ δυωδέκατος.]

Δύο ἐτῶν ἐν τοῖς Ἑλλησι καταμείνας τῆς ἀδίκου φυγῆς ὤνητο.

Δυοῖν. ἀντὶ τοῦ δύο.

Δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν.

(ἀντὶ τοῦ, ἐν τῶν δύο ποιήσας)

ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβῶν.

Δυρῆάχιον. πόλις, τὸ πάλαι Ἐπίδαμος καλουμένη.

Δυσάλγητος. ἀσυμπαθής.

Δυσάλθεις. δυσίατον.

Δυσάλωτον. δύσληπτον

Δυσανάγωγος. δυσχερής, ἀπειθής.

Δυσανασχετοῦσι. βαρέως οἴσουσι, παραιτοῦνται. Δυσανασχετῶν δὲ τῇ συμφορᾷ ἐκ Καλυδῶνος ἐξεχώρει μετὰ τῆς Διανείρας.

Δυσανασχέτως. ὀκνηρῶς, ἀπειθῶς. Ὁ δὲ 5 δυσανασχέτως εἶχε δέξασθαι τὰ βασιλικὰ δῶρα.

Δυσάνιος. Ἀντιφῶν. ὁ ἐπὶ παντὶ ἀνώμενος, κἂν μικρὸν καὶ εὐκαταφρόνητον ἦ.

Δυσᾶν ἀνέμων. τῶν σφοδρῶς πνεόντων. Πνευμάτων ἐπελαυνόντων δυσᾶν αὐτοῖς ἀνδράσι 10 κατέδυσαν.

Δυσάντητον. δυσχερές, δυσπάντητον.

Δυσαρεστούμενος. μὴ ἀρσκόμενος. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔφασαν τὴν σύγκλητον δυσαρεστῆσθαι τῇ τῶν ἐν Λακεδαιμόνι τειχῶν καθαιρέσει. Καὶ αὐ- 15 θις.

Χαλεπὸν μὲν οὖν ἄνδρας δυσαρεστοὺς νοθετεῖν,

1. Δύο τοίχους ἀ.] M. Caelius Ciceroni Ep. Fam. VIII, 29. [immo Curius l. VII.] Sed amice magne, nolī hanc epistolam Attico ostendere: sine eum errare, et putare me vestrum bonum esse, nec solere duos parietes de eadem fidelia dealbare. Schott. τείχους Med. 4. εὐφραγίας] Vide infra v. Εὐφραγίας, quam ex hoc loco emendavimus. Tourp. εὐφραγίας item A. B. V. C. Edd. ante Küst. et Apostolius; sed cum Suida Arsen. p. 185. 5. Gl. om. Küst. Taetur *V. quamvis ex gl. Συνοικιστικῆ non suo loco repetitam. Contra Med. post Δύο (forsitan δύο) ἐτῶν posuit Δυωδεκάτη καὶ δυωδέκατον. Incertae sedis glossam notavi. 9. Δυοῖν ἀποκρ.] Sophocl. Oed. R. 640, 41. 10. ἀντὶ τοῦ . . . ποιήσας Küsterus (ab Gron. p. 115. notatus) clam post λαβῶν reiecit. τῶν δύο om. *V. 12. τὸ πάλαι] ἢ πάλαι E. Post καλουμένη delevi cum A. V. sumpta ex Etym. M. sive Zon. p. 582. νῦν δὲ πάλιν καλουμένη Δυρῆάχιον, κατὰ τὸν τόπον προτοχούσης ἀκρας γεωλόφου, ὅπου (ὅπου om. B. E. Med. Etym. καὶ Zon.) τὸ κῆμα προσπίπτον καὶ σχιζόμενον ῥαχίαν ποιεῖ μεγάλην. ἔθεν καὶ διὰ τὴν ῥαχίαν (adde καὶ τὸ cum lexicographis) δύσφορον Δυρῆάχιον ἐνόμασαν τὸν τόπον. Initio δὲ πάλιν καλουμένη om. E. Supra kalou sic *V. 14. Δυσάλγητος] Soph. Oed. R. 12. 15. Δυσάλθεις] Dio Exc. Vales. p. 753. κρυφίωςι τόποισιν ἔχων δυσάλθεα νοῦσιν. Tourp. MS. Δυσάλθεις Axiochus p. 367. B. Cf. Lecapenus in Matth. Lectt. Mosqu. p. 61. et Etym. M. p. 291. 16. Δυσάλωτον] Vid. Aesch. Prom. 166. et Soph. Oed. Col. 1723. et Schol. Uberiora Lex. Bachm. p. 202. 17. Δυσανάγωγος] Exemplum habet Theophylactus IV. p. 188. nec dissentit Zon. p. 576. Sed probandum videtur Albertii iudicium, qui vocem a δυσάγωγον deduxam censebat: id quod firmat Lex. Bachm. p. 202. ἀπειθῆς] δυσπειθῆς C pr. ἀπειθῆς, δυσχερῆς Zon. p. 576.

1. Δυσανασχετοῦσι] Vid. Ἐμβάλοντα. Hemst. Applan. I. 241. Tourp. MS. βαρέως] βραδέως A. V. C. Hoc restituendum videtur Diodori fr. Vatic. XXVI, 1. ubi legitur ἀταράχος καὶ βαρέως ἔφερον. οἴσουσι] ὑπομένουσι E. Non semel recentioribus oisω pro praesenti habitum. 2. τῇ συμφορᾷ] Diodorus IV, 36. monente Gaist. Hercules μετὰ τὸν Διανείρας γάμον τρισὶν ἡμέραισιν ἐπεισὶ δειπνῶν παρ' Οἰνεί, διακονοῦντος Εὐθύνομου — ἀμαρτάνοντος δὲ ἐν τῷ διακονεῖν, πατάξας κοινῶν, καὶ βαρύτερας τῆς πληγῆς γενομένης ἀπέκτεινεν ἀκούσας τὸν παῖδα. περιαλλῆς δὲ γενόμενος ἐπὶ τῷ πάθει, πάλιν ἐκ τῆς Καλυδῶνος ἔφυγε μετὰ τῆς γυναίκος Διανείρας. 4. Ὁ δὲ δυσανασχέτως] Ex Theophylact. Simoc. Ἰστ. πρῆσθ. p. 51. ubi καταδέξασθαι. Abresch. Sive Histor. VII, 15. p. 299. 6. Δυσάνιος. Ἀντιφῶν. ὁ ἐπὶ παντὶ ἀν.] Ex Harpocrate: ex quo pro δυσάνιος, ut priores editt. [et B. V. C. cum Zon. p. 576. et Harp. Pal.] male exhibent, reposui δυσάνιος. Küst. Δυσάνιος E. qui in marg. ἴσως δυσάντιδες. 8. Δυσᾶν ἀνέμων Od. v. 99. 9. ἐπελαυνόντων] ἐπελαβόντων B. V. (ap. Gron. p. 116.) E. C. ἐπιλαβόντων, quod structurae repugnat, extat in v. Χάρυβδις, unde scriptorem cognoscimus Priscum. 10. κατέδυσαν] F. leg. κατεδύθησαν. cf. Diod. XI, 27. Tourp. MS. Vulg. tuetur inferior glossa. 11. Δυσάντητον] V. Ruhnck. Ep. Crit. p. 273. δυσχερές] ἐναντίον, δυσχ. Zon. p. 583. δυσχερές ἀπαντῶν Hesychius. 12. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι] Ex Diodori Sic. Exc. Legg. T. II. p. 622. monente Wesseling. Tourp. Monuit etiam Schäfer. in Dionys. de Comp. p. 124. Diodorus τῇ τῶν τειχῶν τῶν ἐν Λακεδ. 14. τειχῶν om. B. C. V. E. 16. Χαλεπὸν] Aristoph. Eccl. 180 — 82. Indicavit Toupius. Adde v. Ἐκίστοτε. Refringendum vero οἱ τοὺς et ἀντιβολεῖθ' ἔχ.

Δύο τοίχους ἀλείφεις. Dicitur de illis, qui inter duas partes ancipitem animam gerunt, et in inimicitias vel amicitias medios se praebent. forsitan ab iis ductum qui duos parietes dealbant. Δύο ἐτῶν ἐν τ. Biennium inter Graecos commoratus iniusti exiliti fructum cepit. Δυοῖν. Pro δύο. Cum e duobus malis alterum delegerit (id est, cum alterum ex duobus effecerit), ut vel ex patrio solo me eiciat, vel ipse comprehensum interficiat. Δυρῆάχιον. Dyrhachium, urbs olim Epidamnos vocata. Δυσάλγητος. Qui nulla miseratione commovetur. Δυσάλθεις. Sanatu difficile. Δυσάλωτον. Captu difficile. Δυσανάγωγος. Contumax, inobediens. Suidae Lex. Vol. I.

Δυσανασχετοῦσι. Graviter ferunt, recusant. Illam vero calamitatem iniquo animo ferens Calydone cum Deianira excessit. Δυσανασχέτως. Iniquo animo, gravate. Ne vero dona regia gravate accipiebat. Δυσάνιος. Antiphon. qui qualibet in re, licet levissima sit et nullus momenti, dolore afficitur. Δυσᾶν ἀνέμων. Ventorum vehementer spirantium. Vehementi vento in eos irruente, naves una cum viris submersae sunt. Δυσάντητον. Difficile, cui difficulter occurri potest. Δυσαρεστούμενος. Qui rem iniquo fert animo. Romani vero dixerunt, murorum Lacedaemonis demolitionem Senatui displicere. Et alibi: Molestum enim pro-

- 634 "εἰ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε,
τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖσθ' ἐκάστοτε.
Δυσαριστοτόκεια. δυστυχῶς ἄριστον τε-
κοῦσα. ἢ διὰ τὴν ἀριστείαν δύστηνον.
Δυσάυλης. οὗτος ἀυτόχθων μὲν ἦν, συνήρκασε 5
δὲ Βαβοῖ, καὶ ἔσχε παῖδας Πρωτοτόνην τε καὶ Νῆσαν.
Δυσαχθές. βαρὺ, ἀβάστακτον.
Δυσβῆρες, οἱ δὺςβατοι τόποι.
Δυσβουλία. κακοβουλία.
Δυσβράκανος. δυσκατανόητος. βράκανα γὰρ 10
ἄγρια λάχανα δὺςπλυτα.
Δυσγάργαλις. δυσυπότακτος. γαργαλίζειν
γὰρ τὸ εἰς γέλωτα ἄγειν καὶ πείθειν.
Δυσγενής. ὁ ἐκ κακοῦ γένους. καὶ Δυσγέ-
νεια, ὁμοίως.
Δυσδιάλλακτον. δυσθρήνητον.
Δυσδιάφρευκτον. δυσχερῶς λαμβάνον.
Δυσδιόρθωτος. ὁ ἀδιόρθωτος.
Δυσαιάκτου. δυσθρήνητου.
Δυσέκβατον.
Δυσεκλογίστων. δυσαρέστων, δυσδιαγνώ-
στων. Ἀθλήων δὲ ὄντων καὶ δυσεκλογίστων τῶν
κατὰ πόλεμον ἔργων.
Δυσέκλυτα. δυσχερῶς λύμενα.
Δυσέκτων. δυσγνώμων.
Δυσέμβολος. δυσεπιχείρητος. καὶ δυσεμ-
βολώτατος. Φρούριον Ἀρμενίας ἀπόρθητον ὑπάρ-
χειν δοκοῦν, διὰ τὸ δυσεμβολώτατον. — Πρὸς
ἄφιππα χωρία καὶ δυσεμβολώτατα πολὺ προελθόν-
τες, οὐδενὸς κωλύοντος τῶν πολεμίων, ἀπεκόπη-
15 σαν πολὺ τῶν ὁμαλῶν καὶ ὑπτίων.
Δυσέντευκτος. δυσομίλητος.

3. Δυσαριστοτόκεια] Usus est hac voce Homerus II. σ'. 54. Küst. τεκοῦσαν] τεκοῦσα A. B. C. V. E. Dein Hesychius, ἢ τὸν δι' ἀριστείαν δύστηνον. 5. Δυσάυλης. οὗτος ἀπρ.] Ex Harpocratiōne. Küst. V. Pausan. I, 14. 6. δὲ Βαβοῖ] δὲ βαυβοῖ Harp. Pal. C. βαβοῖων *V. βαυβοῖων V. Cf. v. Δημῶ. δὲ om. B. V. C. 6. Πρωτοτόνην Α. Νῆσαν] Harpocratio ha-

- bet Νῆσαν. Sed ipse Suidas infra Νῆσαν, per duplex σ. Küst. Nempe haec olim legebantur sub. v. Νῆσσα. Νῆσαν Α. 7. Δυσαχθές] Vocabulum aevi recentioris olim legebatur in Aeschyl. Eumen. 145. ἀβάστακτον om. Zon. p. 583. 8. Δυσβῆρες] Hesychius: Δυσβῆρες. δὺςβατον, δυσχερές. Hinc et apud Suidam scribendum puto, Δυσβῆρες. οἱ δὺςβατοι τόποι. Küst. Emendationem Küsteri minus necessariam ducit Abreschius in Hesych. Δυσβῆρης Zon. p. 574. ac similiter Etym. M. Cf. v. Δυσῆρες. 9. Δυσβουλία] Vid. vel v. Ἀθηναίων Δυσβουλία. 10. Δυσβράκανος] Sic etiam Hesychius. At Psellus in Synopsi inedita, versibus politicis scripta, cuius et alibi mentionem feci, habet Δυσβράκανος. Sic enim ille: Δυσβράκανος, ὁ δὺςληπτος. οἱ δασεῖς, δασυλίδες. Küst. Cf. v. Βράκανα. Glossam esse Cratini docet Hesychius. ὁ δὺςληπτος, ὁ δυσκατανόητος Zon. p. 574. 12. Δυσγάργαλις] Sic etiam Etymologus [et Zon. p. 575.]. At Hesychius [mendo typ.] Δυσγάργαλος. Küst. Δυσγάργαλις V. C. Phrynichus Segu. p. 37. Δυσγάργαλος ἵππος. ἐπὶ τῶν ψήχεσθαι Δυσγάργαλον τῶν ἵππων τίθεται. „Sic totidem quoque verbis Etym. M. Respexit autem uterque ad trimetrum Aristophanis in Anagyro, quem nobis conservavit Suidas v. Ὀρθοπλήξ. Ὡς δ' ὀρθοπλήξ πέρυκε καὶ Δυσγάργαλις. Quod miror non animadvertens ab iis, qui ad Hesychium scripserunt, apud quem male legitur Δυσγάργαλος. Xenophon de Re equestri (3, 10.) p. 937. Αἰεὶ δὲ καὶ εἰ τινα χαλεπότητα ἔχοι ὁ ἵππος καταμανθάνειν, εἴτε πρὸς ἵππους, εἴτε πρὸς ἀνθρώπους, καὶ εἰ Δυσγάργαλις γε εἴη. Hinc corrigendus Aelian. Hist. Anim. XVI, 9. Ἀναβαίνοντων ὄνων τὰς ἵππους ὑπομένειν ἐκείνας λέγουσι, καὶ ἤδρασθαι τῆ μίμει, καὶ τῆ κτείν ἡμιόνους πρὸς τὴν χρῶν καὶ ἄγαν δρομικούς, Δυσλόφους δὲ καὶ γαργαλῆς ἄλλως. Legendum: Δυσλόφους δὲ καὶ Δυσγάργαλις. Libanius Epist. XIV. p. 113. edit. Wolf. ἵππον Δυσγάργαλον. Tourp. I. p. 146. 14. κακοῦ] κακοῦ καὶ εὐτελοῦς E. qui mox ἐπὶ τούτου pro ὁμοίως. 16. Δυσδιάλλακτον. Δυσθρ.] Ex interpretatione, quam Suidas huic voci addidit, patet legendum esse Δυσαιάκτου. Recte Suidas paulo post: Δυσαιάκτου. Δυσθρήνητου. Apud Hesychium pro Δυσαιάκτου male legitur Δυσδιάκτου: ut viri docti iam ante monuerunt. Küst. Nihil mutat Lex. Bachm. p. 202. 1. Δυσδιάφρευκτον] Praestat Δυσδιάφρευκτον cum Zon. p. 583. Quo ducit etiam Hesychii scriptura Δυσδιαφύλακτον. 2. Δυσδιόρθωτον] Vox sermonis ecclesiastici. Cf. Hesychius. 3. Δυσαιάκτου] Glossa sacra: v. Maccab. III, 6, 31. 4. Om. vulg. tuetur *V. Contra delevi statim, quod cum Aldo Gaisf. clam inseruit, Δυσσέβεια: quam gl. Med. posuit post v. Δυσριγότερος. 5. Δυσαρέστων om. E. Med. Addidit Aldus, firmatque Zonaras. 8. Δυσέκλυτα] V. Hesych. Δυσεκλύ- τας Aeschyl. Prom. 60. 0. Δυσέκτων] H. Steph. in Indice Thesauri: „Suid. affert pro Δυσγνώμων, qua expositione nescio quid sibi velit. Δύσεκτος enim esset ὁ Δυσκάθεκτος.” Videtur lemma depravatam esse. Nihil mutat Zonaras. 12. Πρὸς ἄφιππα] Hoc exemplum abiicit Küsterus, reprehensus Gronovio p. 116. προελθόντες] προσιόντες B. 13. πολλοὶ — ὑπτίων] πολὺ — ὑπτίων Α. πολὺ etiam *V. firmante recepi: nec dubito quin praegressum πολὺ, quod supra male locum suum tuetur, pro correctione scripturae πολλοὶ habendum sit. 16. Δυσέντευκτος] Vetusissimus auctor Polybius V, 34. Δυσέντευκτοι. Δυσομίλητοι B. E. non Zon. p. 575.

fecto est viros morosos monere, qui siqui vos amare volunt timeatis, nolentes autem suppliciter semper oretis. Δυσαριστοτόκεια. Quae malo fato fortissimum peperit, vel propter fortitudinem suam infelicem. Δυσάυλης. Dysaulis indigena fuit, et Babonem uxorem habuit, ex qua filias Protonoen et Nesam suscepit. Δυσαχθές. Grave, quod difficulter ferri potest. Δυσβῆρες. Loca transitu difficilia. Δυσβουλία. Malum consilium. Δυσβράκανος. Difficilis intellectu. βράκανα enim sunt olera agrestia, quae difficulter lavari possunt. Δυσγάργαλις. Refractarius. γαργαλίζειν enim significat risum alicui movere et flectere. Δυσγενής. Ignobilis. Et Δυσγένεια, generis obscuritas. Δυσδιάλλακτον. Difficile re-

concliatu. Δυσδιάφρευκτον. Quod difficulter vitari potest. Δυσδιόρθωτος. Qui difficulter emendari potest. Δυσαιάκτου. Valde lugubris. Δυσέκβατον. Δυσεκλογίστων. Quae difficulter cognosci et conici possunt. Cum casus belli incerti sint et coniectu difficiles. Δυσέκλυτα. Quae difficulter solvuntur. Δυσέκτων. Malum animum habentium. Δυσέμβολος. Accessu difficilis. et δυσεμβολώτατον. Castellum Armeniae pro inexpugnabili habitum, quod difficillimum esset accessu. — Cum in locos ad equitandum incommodos et difficillimos accessu longius essent aucti nullo hostium impediante, multum ab aequis et supinis recesserunt. Δυσέντευκτος. Qui non facile sui conveniendi copiam

- Δυσέξιτος. τόπος ἀδιόδευτος.
 Δυσέξοιστον. δυσεκκόμιστον.
 Δυσεπήβολος.
 Δύσεργον. δυσχερές, δύσκολον. Ἐπ' ἄμφω
 τὰ πλευρὰ τοῦ δόρατος μεταλαμβάνομενον, ὃ δὴ 5
 δύσεργον ἦν τοῖς ἀρῆωστοτέραν ἔχουσι τὴν ἑτέραν.
 Δύσεριν. φιλόνηκον. παρὰ τὸ δύς, ὃ ἔστι
 κακόν, καὶ τὴν ἔριν.
 Δυσερμίας. κακῆς ἀποτυχίας. εὐερμίαν γὰρ
 τὴν ἐπιτυχίαν καλοῦσι. 10
 635 Δύσερμος. ὁ δύσελπις.
 Δύσερως. ὁ σφόδρα κακῶς ἐρῶν, ἢ ὁ ἐπι
 κακῶ ἐρῶν. Ἀποσφαγεῖσαν γὰρ αὐτὴν ὑπὸ ἔραστοῦ
 δυσέρωτος.
 Δύσζηλοι. φθονερώτατοι.
 Δυσειδής. ὁ ἄμορφος.
 Δυσείκαστον. ἀπρεπῶς εἰκασθέν.
 Δυσείμων. ὁ ἀχίτων.
- Δυσειρεσία. τὸ κακῶς ἐρέττειν.
 Δυσηλεγής. κακόηχος, χαλεπός.
 Δυσήνεμον. τὸ κακοὺς ἀνέμους ἔχον, δυστά-
 ραχον.
 Δυσηνίους. δυσπειθεῖς, ἀνυποτάκτους, δυσ-
 ἀγωγούς, δυσμετόχους, τοὺς ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵπ-
 πων. ἦναι γὰρ τὰ λῶρα.
 Δυσήνεκτον. δυσκατόρθωτον.
 Δυσῆρες. δυσχερές.
 Δυσηχής. ὁ κακόηχος. ἐν Ἐπιγράμματι.
 Ῥυσαμένη Πύθωνα δυσηχέος ἐκ πολέμοιο
 ἀσπίς Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέμαται.
 Δυσίατον. ἀθεράπευτον. καὶ δυσιατώτερον
 ὁμοίως.
 15 Δυσιθάλασσα. τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβαλ-
 λόμενα. καί,
 Δίκτυα δυσιθάλασσα.
 Δυσίτητος.

1. Δυσέξιτος] Scribitur et δυσέξιτος. Diodor. Excerpt. p. 579. Synes. Ep. 104. Tourp. MS. Adde Wessel. in Diod. III, 44.
 2. V. Suiceri Thes. Eccl. ἀδιόδευτος A. 3. Δυσεπήβολος] Δυσεπήβολος E. item in exemplo. Nam subiiciebantur ex v. Ἀγά-
 πιος descripta, quae habet A. in marg. praefixo ὄτι: delevi cum V. C. Ἀγάπιος φιλόσοφος ἐθανμάζετο ἐπὶ φιλομαθίᾳ καὶ ἀπο-
 ριών προβολῇ δυσεπήβολων. Küsterus: „Fragmentum hoc, quod ex Damascio depromptum esse existimo, legitur etiam su-
 pra v. Ἀγάπιος.“ Ubi φιλόσοφος ἀνομάζετο E. Deinde φιλομαθίᾳ A. 5. δόρατος] δώρατος A. μεταλαμβάνομενον] με-
 ταλαμβάνομενους V. ὃ δὴ] δὴ om. V. E. C. ἢ Zon. p. 582. 6. ἀρῆωστοτέραν] ἀριστοτέραν B. C. V. E. 7. Δύσεριν]
 Philostrate. Ep. 39. ὡς δύσερι σοὶ καὶ φιλόνηκον τὸ κάλλος. Agathias p. 63. Tourp. MS. Hinc emendes Lex. Bachm. p. 203.
 Novissima παρὰ τὸ et seqq. neglexit Küsterus repugnantibus *V. et Zon. p. 575. partimque Hesychio. 9. Δυσερμίας]
 Sic recte habent MSS. Pariss. itemque Hesychius et Etymologus [adde Zon. p. 580]. At priores editt. mendose δυσερμίας [et
 εὐερμίας]. Dictum est autem δυσερμία, a δύς et Ἐρμῆς, Mercurius. Deus enim ille sortium praeses habebatur: et proinde,
 qui eum minus faventem haberent, iis sortes male cadere existimabantur. Hinc igitur factum, ut δυσερμία latiori signifi-
 catione quemvis infelicem successum denotaret. Küst. Qui iussit etiam v. Εὐερμία conferri. 10. ἐπιτυχίαν] ἀποτυχίαν C.
 11. ὁ δύσελπις] ὡς δύσελπις A. [*V.] Non est igitur δύσελπις interpretamentum v. Δύσερμος. Hoc dicit grammaticus, ean-
 dem rationem habere δύσερμος atque δύσελπις. Gaisf. Recte, quod negat δύσελπις aptam interpretationem facere vocis δύσε-
 ρμος: sed illud quo pacto potuit grammaticus similiter ac δύσερμος formatum pronunciare? Verum apparet δύσελπις optime
 sociari cum voce Δύσερως, ac locum inferiorem obtinere debuisse. Interj. ὁ revocavi cum Zon. p. 575. 12. Δύσερως]
 Dion. Excerpt. Vales. p. 605. Aristides emend. apud Lysiac. Lectt. Taylori p. 686. ubi leg. δύσερως θεο. Tourp. Nota
 Hemsterhusii disputatio in Luciani Timon. 25. Mox ἢ ὁ — ἐρῶν om. V. C. retinet Zonaras. 13. Ἀποσφαγεῖσαν] Iamblico
 tribuit Rochettus Miscell. T. I. p. 85. collato Photio Bibl. p. 245. 15. Δύσζηλοι] Od. η. 307. 16. ὁ δύσεμορφος Zon.
 p. 576. 17. Δυσείκαστος] Vox Dionysii Halic. ἀπρεπῶς] δυσχερῶς ἢ ἀπρεπῶς E. hominis interpolatio, qui quid sensu
 conveniret perspexit.
2. Δυσηλεγής] Prior interpretatio pertinet ad Δυσηχῆς. Hemst. 3. Δυσήνεμον] Sic Hesychius, ubi laudat Abreschius
 Sophoclis Antig. 591. ἔχειν A. δυστάραχον om. Zon. p. 583. 6. δυσμετόχους] δυσκατόχους Hemsterhusius et Bekkerus
 in Etym. M. ubi eadem extant: quos occuparat Portus. Ipse coniiciebam δυσμεταχειρίστους. ἐκ] τοῖς ἐκ A. C. V. E. Edd.
 ante Küst. et Lex. Bachm. p. 203. Sed articulo nullus locus. ἦναι] ἦναι dedi cum B. C. E. et glossa inferiore. 8. Δύς-
 ἦνεκτον] Rectius Hesychius δυσήνεκτον. Küst. Sic E. et Lex. Bachm. p. 203. Probabilius tamen Δυσήνεκτον Zonaras.
 Δυσήνεκτον *V. Vulgatum ipse memorat Hesychius. 9. Δυσῆρες] Zon. p. 583. Vide supra v. Δυσῆρες. 10. Δύς-
 ηχῆς] Glossa Homeric. Zon. p. 576. 11. Ῥυσαμένη Πύθωνα] Ex Anacreontis Epigr. Anthol. Pal. VI, 141. ubi legitur
 Ῥυσαμένη et Δυσηχέος. 13. καὶ δύς. ὁμοίως unus om. Küst. Sed δυσιατώτερον Med. δυσιατώτατον *V. 17. Δίκτυα δυσι-
 θάλασσα] Philippi Thessal. Ep. XXIII, 2. Anthol. Pal. VI, 38. Abiiciendum καί. 18. Sic etiam *V. Om. vulg.

facit. Δυσέξιτος. Locus transitu difficilis. Δύς-
 ἐξοιστον. Quod difficulter exportari potest. Δυσεπή-
 βολος. Δύσεργον. Difficile factu, difficile. Cum ha-
 sta ab utroque latere prehenderetur, quod erat difficile il-
 lis, qui alteram manum infirmiore habebant. Δύς-
 εριν. Contentiosum. Δυσερμίας. Infelicis successus.
 εὐερμίαν enim felicem successum vocant. Δύσερμος.
 Δύσερως. Qui infeliciter amat et nulla spe. vel, cuius
 amor alteri malum affert. Ipsam enim ab infelici amatore
 iugulatum esse. Δύσζηλοι. Valde invidi. Δύσει-
 δής. Deformis. Δυσείκαστον. Quod difficulter confici

potest. Δυσείμων. Male vestitus. Δυσειρεσία. Diffi-
 cilis remigatio. Δυσηλεγής. Male sonans, molestus.
 Δυσήνεμον. Malis ventis expositum, ventis turbatum.
 Δυσηχέος. Refractarios, contumaces, intractabiles, fren-
 nis repugnantes. translatio ducta est ab equis. ἦναι enim
 significat habenas. Δυσήνεκτον. Quod difficulter per-
 fici potest. Δυσῆρες. Difficile. Δυσηχῆς. Horrissonus.
 In Epigrammate: Qui servavit Pythonem horrissono ex bello
 clipeus, iam in delubro Minerrae pendet. Δυσίατον.
 Curatum difficile. et δυσιατώτερον. Δυσιθάλασσα. Quas in
 mare demittuntur. Retia mare subeuntia. Δυσίτητος.

Δυσθανατῶντα. βιαίως τὸν βίον καταστρέφοντα. Ἐν δὲ τινι μοίρᾳ τῆς ἀτραποῦ δυσθανατῶντα στρατιώτην Ῥωμαίων περιεβλέψαντο, τέτρασι βολαῖς τὸ σῶμα κοσμούμενον.

Δύσθεος. ἀσεβής.

Ὡ δύσθεον μίσσημα, σοὶ μόνῃ πατῆρ
τέθνηκε;

Δυσθετήσας. Ὁ δὲ Νάβις δυσθετήσας ταῖς συνθήκαις οὐ προσέσχε τοῖς γραφείοις. ἀντὶ τοῦ, μὴ στέργας ταῖς συνθήκαις, μὴ ἐμμείνας. Καὶ 10
Δυσθετούμενοι, ἀντὶ τοῦ κακῶς διατιθέμενοι. Καὶ
δυσθετούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν ἀποδυσπετοῦσι.

Δυσθήρατος. ὁ δυσεύρετος.

Δύσθυμος. κακόβουλος. Σοφοκλῆς.

Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
δύσθυμος. εἰ δὲ σοὶ δοκῶ φρονεῖν κακῶς
γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τοὺς πέλας ψέγα.

Δυσκάθεκτον. δυσνόητον, ἀκατάληπτον.

Δυσκελάδου. κακοήχου.

Δυσκίνητε. ἀμείλικτε, δυσμετάθετε. 20

Ἄιδη δυσκίνητε, τί τὴν ἐπέραστον ἑταίρην
ἤρπασας; ἢ καὶ σὴν Κύπρις ἔμνη
φρένα;

Δυσκλέα. Ὁμηρος κατὰ συστολὴν ἐκφέρει τὰ
τοιαῦτα.

Δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι.

καὶ ἀκλέα, ἀντὶ τοῦ ἄδοξον. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτεί- 636
5 νοῦσι.

Δυσκλέες. ἄδοξον, ἄτιμον, ἀπρεπές. Μὴ
γὰρ οὕτως ὑφ' ἡλίῳ δυσκλέης εἶην, ὥστε τὸν ἐμὲ
σώσαντα μὴ ἀντισῶσαι.

Δυσκληδόνιστον. δυσφήμιστον. δυσκλυδῶ-
10 νιστον δέ, δυσέκβατον.

Δυσκολαίνειν. λέγει Ἀριστοτέλης. Δυσκο-
λαίνει γὰρ ὁ μὴ διὰ προσηκουσῶν ἀποκρίσεων φθει-
ρων καὶ κωλύων γίνεσθαι συλλογισμόν. δυσκολία
δ' ἐστὶν ἀπόκρισις παρὰ τὰς διαλεκτικὰς ἀποκρί-
15 σεας, συλλογισμοῦ φθαρτικῆ.

Δυσκολοκάμπτους ψδᾶς. τὰς κεκλασμέ-
νας. Ἀριστοφάνης.

Εἰ δέ τις ἐπικάμψειεν τινα καμπήν,

οἷας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῶνιν ταύτας τὰς δυσ-
κολοκάμπτους,

ἐπετριβετο τυπτόμενος πολλὰς, ὡς τὰς μου-
σας ἀφανίζων.

Δύσκωφος. ὁ ἐκ μέρους ἀκούων.

2. Ἐν δὲ τινι μοίρᾳ τῆς ἀτρ.] Fragmentum hoc legitur apud Theophyl. Simocatt. lib. II. c. 6. init. Küst. δυσθανατῶντες
*V. 6. Ὡ δύσθεον] Sophocl. Electr. 289. μόνῃ Edd. 8. Ὁ δὲ Νάβις δυσθετ.] Casaubonus fragmentum hoc ad Poly-
bium refert. Küst. Fragm. hist. 34. 11. Καὶ δυσθετ.] Item Polybii fragmentum, exhibitum illud supra in v. Ἀποδυσπετεῖ:
ubi verius ἀποδυσπετεῖν ἀναγκάζονται, observante etiam Hemsterhusio. Ceterum expungendum in principio καί. 13. δυσ-
ερέσθητος Hesychius. 14. Σοφοκλῆς] Electr. 549 — 551. 15. μὲν οὖν] οὖν om. A. V. Med. Mox πεπραγμένοις A.
16. δέ σοι Edd. δέ οἱ V. C. 17. δικαίαν σχοῦσα] δίκαι' ἔχουσα V. δικαίαν ἔχουσα τοῦ π. A. ἔχουσα C. 19. Δυσκελάδου]
Hom. II. π. 357. 21. Ἄιδη δυσκίνητε] Ep. inc. DCLX, 5. 6. Anthol. Pal. VII, 221.
1. Ὁμηρος] II. β. 115. Ubi similiter Schol. Ven. ἀκλέα petitum ex Od. δ'. 728. 7. ὑφ' ἡλίῳ] ἐφ' ἡλίῳ A. B. V. E. Edd.
ante Küst. 10. δυσέκβατον] Statim did τοῦ ὕ ψιλοῦ omiserunt A. B. C. V. E. 11. Δυσκολαίνει] Δυσκολαίνειν dedi cum A. C.
Zon. p. 586. λέγει Ἀριστοτέλης] Sensum non verba Aristotelis Nubias hic rettulit. Verba enim philosophi lib. VIII. Topic.
cap. 3. haec sunt: τὸ γὰρ ἀνευ ἐνστάσεως ἢ οὐσῆς ἢ δοκούσης κωλύειν τὸν λόγον δυσκολαίνειν ἐστίν. Et paulo post: ἐστὶ γὰρ ἡ
ἐν λόγοις δυσκολία ἀπόκρισις παρὰ τοὺς εἰρημένους τρόπους, συλλογισμοῦ φθαρτικῆ. Küst. 13. γίνεσθαι om. Zon. 14. παρὰ]
Sic recte MSS. Pariss. et Aristoteles loco laudato. At priores editt. [et B. C. E. cum Zon. p. 580.] male περί. Küst.
17. Ἀριστοφάνης] Nub. 967. ubi primus versus rectius sic legitur: Εἰ δέ τις ἀτῶν βωμολοχεύσαι, ἢ κάμψειεν τινα καμπήν.
Vide etiam supra v. Βωμολοχεύσαιτε et infra v. Κάμπτω. Küst. Nostram glossam non dubito quin lectores e superiore trans-
scripserint. 18. ἐπικάμψει Edd. 19. Φρῶνιν] Φρένω V. φρήνιν C. Scripsi Φρῶνιν. 21. ἐπετριβέσθω A. B.
C. V. 23. Δύσκωφος] Exod. IV, 11. contulit Ernestius.

Δυσθανατῶντα. Qui vitam morte violenta finit. In qua-
dam autem semitae parte viderunt militem Romanum cum
morte conflictantem, cuius corpus quattuor ictibus vulne-
ratum esset. Δύσθεος. Impius. O scelus diis invisum,
tibi soli pater mortuus est? Δυσθετήσας. Qui non
acquievit, non perstitit. Nabis vero cum in condicionibus
pacis non acquiesceret, litterarum ad se scriptarum nul-
lam rationem habuit. Et Δυσθετούμενοι, male affecti. Ca-
sus aegre ferentes animum despondent. Δυσθήρατος.
Capti difficilis. Δύσθυμος. Quem poenitentia facti subit.
Sophocles: Me quidem eorum quae feci non poenitet. si ta-
men tibi videor male iudicare, cum recte sentiam, vicinos
vitupera. Δυσκάθεκτον. Intellectu difficile, quod com-
prehendi nequit. Δυσκελάδου. Horrisoni. Δυσκί-
νητε. Inexorabilis, praefracti. Inexorabilis Pluto, quid
amabilem amicam rapuisti? anne tuam Venus mentem amore

replevit? Δυσκλέα. Homerus huiusmodi nomina cor-
ripit: Inglorium Argos adire. et ἀκλέα, ignobilem. Attici
vero producunt. Δυσκλέες. Inglorium, indecorum, in-
fame. Absit enim ut, dum solem video, infamiae huius reus
sim, neque eum qui me servavit non vicissim servem. Δυσ-
κληδόνιστον. Male ominatum. δυσκλυδόνιστον vero,
impervium. Δυσκολαίνειν. Aristoteles: Ille vero
difficilem in disputando et iniquum se praebet, qui re-
sponzionibus instituto non convenientibus syllogismum corrum-
pit eiusque conclusionem impedit. δυσκολία vero respon-
sio est ab more dialectico recedens et syllogismum corrumpit.
Aristophanes: Quod si quis illorum in cantando vocem infle-
cteret, quales sunt difficiles illae modorum rationes, quae
Phrynus introduxit: multis caedebatur verberibus, ut qui
artem musicam corrumpere. Δύσκωφος. Surdaster

<p>Δυσλόγιστον. ὅμοιον τῷ Πρᾶγος ἄσκοπον. Δύσλοφα. χαλεπῶς φερόμενα. Δυσλυτότατος. ὁ δύσλυτος. Δυσμαῖς βίου. τῷ τέλει τῆς ζωῆς. Δυσμῆνεια. ἐχθρα, κακόνιοι. Καὶ Δυσμη- 6 νῆς, ὁ πολέμιος. Δύσμηνης. βαρύθυμος, ὀργίλος, μνησικα- κος. Δύσμητις. ὁ κακόβουλος. Δυσμικῶν. τῶν τῆς δύσεως. Προνοήσας δὲ 10 καὶ τὰς τῶν δυσμικῶν ὀμειχίας, ἔπεισε κοινοπρα- γῆσαι τινὰς τῶν δυναστῶν. Δυσμίσσητος. ὁ πάνυ ἀπεχθανόμενος. Δένδρεα δυσμίσσητα, καὶ ἦν ποτε τείχος Ἰδωσι 15 Τρώιον, ἀδαλέαν φυλλοχοεῖσι κόμην. Δύσμορος. δυστυχής, κακοθάνατος. Ἦν δὲ θάνης παλάμησιν ἐμαῖς, μήτηρ μὲν ἀκούσω δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρίδι σωζομένη. 20 Δύσνους. ἐχθρός. Ὁ δὲ ἦν δύσνους βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις.</p>	<p>Ἄδυσξύμβολα. δυσνόητα. Δυσοδία. ἡ κακὴ ὁδός. Δύσοδος, [καὶ δυσόδης ὁδός.] τραχία, δυσ- χερῆ διάβασις ἔχουσα. Δυσόμοια. ἀνόμοια. Στράτις. Δύσοργος. ὀξύχολος. Σοφοκλῆς. Τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος ἐν γῆρα βαρὺς ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος. Σχό. πρὸς οὐδὲν, ἀντὶ τοῦ ἀληθές, ἢ αἴτιον ἐμοί. 'Ὁ δ' ἐνθάδ' ἦκων, καίπερ οὐ δύσοργος ὢν, δηχθεὶς πρὸς ἄ' ἐξήκονσεν ὧδ' ἰμείψατο. Δυσόριστον. Δυσόρφναια. μέλανα. Δύσοσμος. δυσώδης. Δυσώδης. καὶ Δυσωδία, ἡ πνοή. Δυσώνυμος. κακώνυμος. Δυσωπεισθαι. ὑφορᾶσθαι, καὶ ὑπόπτως ἔχειν, φοβεῖσθαι μεθ' ὑπονοίας. Ὁρῶν δὲ τὸν ἀδελφὸν πάντα δυσωπούμενον, καὶ οὐδὲν ἐπὶ τῶν ὕψων οὐχ ὑφορώμενον. Καὶ ἐπὶ τοῦ κακῶς πά- σχειν ὑπὸ τοῦ ἡλίου τὰς ὕψεις. Ὡς ἂν καταλάμ-</p>
---	--

1. Δυσλόγιστον] Ex Schol. Soph. Al. 40. Tacite delevit Küsterus. 2. Δύσλοφα] Aelian. N. A. p. 871. Eurip. Troad. 303. δυσλόφως. Tour. MS. Tetigit Abreschius in Hesychium. 3. Glossa depravata. ὁ πάνυ] ὁ λίαν E. πάνυ delevi cum A. B. V. C. 4. Δυσμαῖς βίου] Vid. praeter Albertium Blomfield. Gl. Aeschyl. Perss. 237. Deinde cum V. C. delevi: Δυσμεγαλίνω. δοτικῇ. Καὶ Δυσμενῶς ἔχω. δοτικῇ. Ubi Δυσμεγαλίνω om. A. qui δυσμενῶς ἔχω δ. exhibet post gl. seq. καὶ δυσμ. ἔχων δ. primus edidit Aldus. Cf. Lex. de Syntaxi p. 134. 11. ἐπεισέ] Sic 2 MSS. Pariss. At priores edidit. [et B. E.] minus recte ἐποίησε. Küst. 14. Δένδρεα δυσμίσσητα] Antiphili Ep. XXXVII, 5. 6. Anthol. Pal. VII, 141. ubi liber Pal. δυσμήνιτα. 16. φυλλοχοεῖσι libri: φυλλοχοοῦσι vulg. φυλλοχοεῦντι Anthol. 18. Ἦν δὲ θάνης] Palladae Ep. XCIX, 5. 6. Anthol. Pal. IX, 397. 20. ἐμῇ] ἐμοί A. E. 21. βασιλεῖ] βασιλεὺς E. repugnante Zon. p. 577.
1. Δυσξύμβολα] Vid. Pollux V, 150. δυσεπίγνωστος Hesychius. 3. Δύσοδος ὁδός item apud Polluc. III, 96. καὶ δυσόδης ὁδός om. C. V. x. δυσόδης δ. B. E. δυσόδης merito suspectum fuit Stephano Thes. T. II. p. 1165. G. Interim notavi. Sed videntur grammatici voluisse: Δύσοδος ὁδός. δυσώδης δέ. 5. Δυσόμοια] Δυσόμοια A. 6. Σοφοκλῆς] Ai. 1017. sq. 9. Σχό.] Addiderunt A. V. C. ἀντὶ τοῦ πρὸς οὐδὲν ἀληθές] πρὸς οὐδὲν om. A. B. C. V. Med. ἦγουν ἀληθές E. Immo fuerat eiicendum ἀντὶ τοῦ. 11. Ὁ δ' ἐνθάδ'] Sophocli. Philoct. 377, 78. 12. δηχθεὶς om. A. 13. Δυσόριστον] Id copiose Zon. p. 583. interpretatur. 14. Δυσόρφναια] Eurip. Phoen. 329. δυσόρφναια Hesychius; δυσόρφνεον mendose Zon. p. 583. 16. Δυσώδης καὶ tacite praemisit Gaisfordus cum *V. ἡ φαύλη ὀσμὴ καὶ κακὴ πνοή] φαύλη — κακὴ om. A. B. C. V. E. Deinde cum V. C. delevi: Δυσωδίαν νόμιζε τὴν ἀηδίαν. Küsterus: „Senarius hic ouirocriticus legitur apud Astrampsychum.” Habet A. marg. In his sibi placuisse videntur, qui versus inculcarent etiam v. Ὅσμη. 17. Δυσώνυμος] Hom. II. μ. 116. (cf. ζ. 255.) Soph. Al. 914. 18. Δυσωπεισθαι — ἔχειν Timaeus p. 90. Conf. Schol. Platon. p. 458. et Lex. Rhet. p. 234. 19. μεθ' ὑπονοίας om. E. in lacuna. σκυθρωπάζειν addunt Lex. Bachm. p. 200. et Zon. p. 585. Ὁρῶν δέ] Locus e scriptore quodam ut videtur rerum Romanarum sumptus. 20. πάντα] πάντως B. E. ἐπὶ] ἐτι Wassius et Schweighäuserus Opusc. II. p. 205.

Δυσλόγιστον. Ut πράγος ἄσκοπον. Δύσλοφα. Quae difficulter portantur. Δυσλυτότατος. Qui difficulter solvi potest. Δυσμαῖς βίου. Fine vitae. Δυσμῆνεια. Inimicitiae. Et Δυσμηνῆς, hostis. Δύσμηνης. Qui graviter irascitur, iracundus, iniuriarum acceptarum memor. Δύσμητις. Qui mala consilia volvit. Δυσμικῶν. Occidentalium. Cum autem occidentalium etiam gentium foedera providae sibi conciliasset, dynastis quibusdam persuasit, ut societatem secum inirent. Δυσμίσσητος. Vehementer odiosus. Arborea invisae si quando murum viderint Troianum, aridam frondem amittunt. Δύσμορος. Infelix, qui mala morte perit. Si vero manibus meis mortem tibi consciscam, mater quidem vocabor infelix, at in patria mea salva. Δύσνους. Ini-

micus. Ille vero erat inimicus regi et Romanis. Δυσξύμβολα. Coniectu difficilia. Δυσοδία. Malum iter. Δύσοδος. Via aspera et salebrosa. Δυσόμοια. Dissimilia. Strattis. Δύσοργος. Iracundus. Sophocles: Ταῖα νῆρ iracundus et per senectutem morosus dicit, nulla de causa (hoc est, quae vera sit aut mihi flagitiosa) bile tumescens. Et iterum: Ille autem huc veniens, quamvis natura non iracundus, verbis tamen illis, quibus perstrictus erat, sic respondit. Δυσόρφναια. Nigra. Δύσοσμος. Foetidus. Δυσώδης. Et Δυσωδία, malus odor. Δυσώνυμος. Mali nominis. Δυσωπεισθαι. Suspectum habere, suspicacem esse, cum suspicione formidare. Videns autem fratrem omnia suspecta habere, et ab nullis non cibis sibi timere. Dicitur etiam de his quorum visus a sole perstringitur. Ut splendore solis oculi

ποντος τοῦ ἡλίου, δυσωπεῖν τοὺς ἐχθρούς. ἔνιοι δέ, εἰ καὶ μὴ τῶν Ἀττικῶν, ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθαι. ἡ δὲ συνήθεια καὶ ἐπὶ τοῦ ἰκετεύειν καὶ παρακαλεῖν κέχρηται.

Δυσωπία.

Δυσωποῦμαι. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς καὶ Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν, ἀντὶ τοῦ φοβῶμαι.

Δυσωπῶ. ἰκετεύω. δυσωπῶ καὶ ἐπὶ τοῦ παρακαλῶ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐντρέπομαι. Τοὺς Ἰουδαίους ἔλπίσας δυσωπήσειν ἐν τῷ κακοῦν ἔξδον μὴ θέλειν.

Δυσωρήσονται. δυσφυλακτῆσοισι.

Δύσωρον. ὄνομα ὄρους.

Δυσπάλαιστος. δυσκαταγώνιστος. οὕτως Ἐδριπίδης. Καὶ Δυσπαλές, δυσχερές, δυσκαταγώνιστον.

Δύσπαρι. ἐπὶ κακῇ ὀνομασμένε, οἷον ζήσας ὡς Πάρις, δυσώνυμε.

Δυσπάριτον. δυσπρόρετον. Ξενοφῶν· Ἐρω-20

τῶμενος δ', εἰ εἴη δυσπάριτόν τι χωρίον. τὸ ἄβατον.

Δυσπέμφελον. δυστάραχον.

Δυσπαίπαλος. τραχεῖα.

5 Δυσπετής. δυσχερής.

Δυσπετοῦντα. κακῶς πάσχοντα.

Δυσπειθής καὶ Δυσπείθεια.

Δυσπινῆ. τὰ ἐβύπνωμένα, τὰ ἑυπαρά. πίνος

γὰρ ὁ ῥύπος. Ἀριστοφάνης·

Καὶ ἀδθις· ¹¹ Ἄλλ' ἢ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα;

Εἴτ' ἔδυσσε δυσπινεῖς στολάς.

Δυσπλήτις.

Δυσπόριστον. δυσεύρετον.

Δυσποτμότερον. ἀθλιώτερον. Καὶ Δυσποτμία Οιδίποδος, ἡ δυστυχία. καὶ Πολύβιος· Ἐσ παραπλησίαν διάθεσιν ἦλθον τοῖς ἐν ταῖς πολυχνονίαις ἀβήωστίαις δυσποτμοῦσι.

Δυσπρόσιτα. δυσχερῆ ἐγγισθῆναι.

Δυσπροσπέλαστος.

1. *δυσωπεῖν*] Malim *δυσωποῦντος*. 2. *εἰ καὶ μὴ*] καὶ εἰ μὴ E. οὐ καὶ μὴ Ἀττικοί, τὸ αἰδεῖσθαι. οὕτως οἱ Ἕλληνας Lex. Bachm. 5. Om. Küst. 6. *Δυσωποῦμαι*. *Δημοσθένης*] Cum Harpocrate et Zon. p. 585. Huc spectant Demosth. p. 127, 25. Xenoph. Mem. II, 1, 4. et alii veterum loci apud Lobeck. in Phryn. p. 190. 9. *Δυσωπῶ*] Quod sequebatur *αἰτιατικῆ* delevi cum *V. 10. *Τοὺς Ἰουδ.*] Ioseph. VI. Vid. Küst. in v. Ἐξδον. Tour. Hemst. Ioseph. B. I. V, 8, 1. 13. *Δυσωρήσονται*] Hom. II. x'. 183. Adde Hesychium. 14. *Δύσωρον*] Herod. V, 17. 15. *Δυσπάλαιστος*] Euripid. Suppl. 1108. Ὡς *δυσπάλαιστος* γῆρας, ὡς μισῶ σ' ἔχων. Quem locum respexerit Suidas. Xenoph. Hist. Gr. p. 555. *δυσπάλαιστος* τίς ἐστιν. Tour. MS. τόχα *δυσπάλαιστος* ex E. Alc. 892. addit Stephanus. 16. *Δυσπαλές*] Pindari locus Pyth. IV, 486. Ol. VIII, 33. affert Albertius in Hesychium. 18. *Δύσπαρι*] Homerus II. γ'. 39. Obiter hic emendo Hesychium, apud quem v. *Δύσπαρις* pro ἐπὶ κακῇ παρακληθεῖς legendum est, ἐπὶ κακῇ Πάρι κληθεῖς. Küst. Πάρι post κακῇ delevi cum B. V. E. C. Med. Etym. M. p. 292, 29. et Zon. p. 578. *τουτέστι ζήσας ὡς Πάρις δυσώνυμος* Lex. Bachm. p. 203. Apud Hesychium male distinguitur, *δύστηνε*, Πάρι ἐπὶ κ. ὀνομασμένε. 20. *Ξενοφῶν*] Anab. IV, 1, 25. oratione paulum diversa.

1. *δυσπάριτόν τι*] *δυσπάριτόν* τε C. *V. δ. *τι χωρίον ἢ ἄβατον* Zon. p. 582. 3. *Δυσπέμφελον*] Maximus apud Fabric. B. Gr. VIII. p. 434. Athenaeus p. 364. Tour. MS. Spectat fortasse Suidas ad Hesiodi Theog. 440. vel Ἐργ. 616. Adde Schol. II. π'. 748. 4. *Δυσπαίπαλος*] Glossa male collocata: cuius rei causam aperit *δυσπέπαλος* scriptura libri Zon. p. 581. Attulit Gaisfordus poetam ap. Hephaest. XV, 2. Plura apud Abresch. in Hesych. 5. *Δυσπετής*] Soph. Ai. 1046. 6. *Δυσπετοῦντα*. κακῶς ἔχοντες, *δυσχεραίνοντες* Zon. p. 586. 7. Om. vulg. repugnante *V. 8. *Δυσπινῆ*. τὰ ἐβύπ. Ex Schol. Aristoph. Acharn. 425. 10. Ἄλλ' ἢ] ἀλλ' ἦδη B. C. *V. Zon. p. 582. Scripsimus Ἄλλ' ἦ cum Acharn. 401. 12. *Εἴτ' ἔδυσσε δυσπινεῖς στολ.*] Sophocle. Oed. Colon. 1597. Pro *ἔδυσσε* autem apud Sophoclem legitur *ἔλυσε*, uti et hic apud Suidam scribendum est. Küst. 13. *Δυσπλήτις*] Mendose, opinor, pro *δασπλήτις*. Tamen *δυσπλήτιδας* [alii libri *δασπλήτιδας*] habet Lycophr. 1452. Gaisf. Om. vulg. Tenet *V. 14. *Δυσπόριστον*] Menander p. 112. Tour. MS. Plutarchi aliorumque locis accedat Dio Chrys. Or. VII. extr. 15. *Δυσποτμότερον*] Sic Zon. p. 581. id quod tuetur Choeroboscus p. 1287. Praestat *δυσποτμώτερον*. *Δυσποθμώτερον* et *Δυσποθμία* *V. 16. *Πολύβιος*] Fr. gramm. 41. ubi quod maluit Schweighäuserus *πολυχνονίαις*, id firmavit fragm. Vatic. XXXIII, 2. integrum Polyhii locum praestans. 19. *τὰ δυσχερῆ* Zon. p. 583. Deinde p. 586. *Δυσπρόσιτος*. *δυσχερῶς ἐγγισθῆναι*. 20. *Δυσπροσπέλαστος*] Suspicio caput glossae excidisse, i. e. *Δυσπρόσιτος*, cuius *δυσπροσπέλαστος* est interpretamentum. Vel cum Abreschio Obs. Misc. V. p. 106. redde, *Δυσπρόσιτος*: *δυσπροσπέλαστος*, cum relatione ad Sophocle. Oed. Col. 1277. ubi vid. Schol. Vel scribe *δυσπροσπέλαστα*, et cum praeced. articulo necte. Ceterum *δυσπροπέλαστος* A. Gaisf. Interim valet ad glossam sustentandam Plut. Pomp. 28.

hostium perstringerentur. Quidam vero, quamvis non sint ex Atticis, vocem accipiunt de pudore. vulgo tamen est, supplicibus precibus aliquem orare et impetrare. *Δυσωπία*. *Δυσωποῦμαι*. Demosthenes in *Philippicis* et Xenophon in *Memorabilibus* utuntur, ut sit timeo. *Δυσωπῶ*. Suppliciter oro. item, revereor, et verecundia moveor. *Sperans fore ut Iudaeos puderet, quod, cum posset, eos tamen nullis maleficiis afficere vellet*. *Δυσωρήσονται*. Difficulter custodient. *Δύσωρον*. Montis nomen. *Δυσπάλαιστος*. Superatu difficilis. sic Euripides. Et *Δυσπαλές*, difficile. *Δύσπαρι*. Infauste Parisi buasi qui vixisti ut Paris, male ominatum nomen habens.

Δυσπάριτον. Difficile transitu, invium. Xenophon: *Interrogatus autem, an locus esset transitu difficilis*. *Δυσπέμφελον*. Tempestuosum. *Δυσπαίπαλος*. Aspera. *Δυσπετής*. Difficilis. *Δυσπετοῦντα*. Male se habentem. *Δυσπειθής* et *Δυσπείθεια*. *Δυσπινῆ*. Squallida, sordida. *πίνος* enim sordes significat. Aristophanes: *An vero sordida vis vestimenta?* Et alibi: *Postea sordidas solvit vestes*. *Δυσπόριστον*. Paratu difficile. *Δυσποτμότερον*. Infelicis. Et *Δυσποτμία Οιδίποδος*, Oedipodis miseria. Polybius: *Eodem modo affici coeperunt, quo qui cum diuturnis morbis constabantur*. *Δυσπρόσιτα*. Difficilia accessu. *Δυσπροσπέλαστος*.

Δυσριγότερος. ὁ φρικωδέστατος.
Δυστέκμαρτον. δυσκατέργαστον, δυσζήτη-
τον, δυσεύρετον, δυσκατάληπτον.

Ποῦ τόδ' εὔρεθῆσεται
ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;
Καὶ Δυστεκμαρτότερον, δυσκαταληπτότερον.
Δύστηνος. ταλαίπωρος, δυστυχής, ἄθλιος.
τάττειται δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ δυστηνοτάτη ἐπὶ τοῦ
ἐξωλεσιτάτη, οὐκ ἐπὶ τοῦ οἴκτου, ἐν οἷς φησιν·

Ἰὼ παῖ δυστανοτάτας
Ἥλέκτρα μητρός.
οὐ γὰρ ἔστιν νῦν ἐπὶ οἴκτου.

Δύστηνος. ἐπὶ τοῦ ἀθλίου, παρὰ Σοφοκλεῖ.
Τῆ τε δυστήνῃ τροφῷ.
ἤπου τάλαινα τήνδ' ὅταν κλύη φάτιν,
ἤσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.

Δυστόπαστος. κακοῦπονότητος. παρὰ τὸ το-
πάζω.

Δυστοπώτατα. δυσχερέστατα.
Δυστραπελία καὶ *Δυστράπελος*. δύστροπος, 20
ἄμορφος, δυσμετάθετος.
Δυστράπελος. δυσκίνητος, ἀμετάτρεπτος,

δυσμετάθετος, ὃς οὐχ εἶδεν ἐκφυγεῖν τὸ πάθος.
οὕτω λέγουσι καὶ *δυστράπελον* ὄργημα, τὸ οὐκ εὐ-
διάλυτον. ἢ ὁ ἀμετακίνητος ὄργῃ, ἢ διαθέσει, ἢ
φιλαργυρία. τὸν αὐτὸν δὲ καὶ *ἀτράπελον*. Σοφο-
5 κλῆς·

Κεῖται ὁ *δυστράπελος*
(τουτέστιν, ὁ δύσκολος)
ὁ *δυσώνυμος Αἴας*.
ὡς καὶ αὐτὸς εἶπεν ὁ Αἴας·
10 Αἰ αἰ, τίς ἂν ποτ' ἦεθ' ὧδ' ἐπώνυμον
τοδμὸν ξυνοῖσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δις αἰάξειν ἐμοί,
καὶ τοῖς τοιοῦτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω.
Δύστρητος. ὁ ἄχρηστος μαργαρίτης.
15 *Δυστροπία*. ἡ κακότροπος γνώμη.
Δύστροπον. σχολιόν, δυσάρεστον. *Οἰκέτην*
δύστροπον δεσμοῖς περιβαλὼν, ἄγριος ὢν καὶ ἀπα-
ραίτητος τὴν ὄργῃν.

Δύστρος. ὁ Μάρτιος μὴν [παρὰ Μακεδόσιν.]
Δυσοἴκτου. δυσθρηνήτου.
Δύσοιμος. δύσοδος. οἶον ἐπὶ κακῷ ἄγουσα.
Δυσύποιστος. ὁ δυσυποχώρητος.

1. *Δυσριγότερος*] Ioseph. p. 406. ed. Haverc. *δυσριγής*, ubi MSS. *δύριγος*. Schol. Aristoph. Plut. 313. *Τουρ.* MS. *Δυσριγό-
τερος* E. B m. s. *Δυσριγώτερος* C. Nostram scripturam firmat Aristotelis usus. Scribendum tamen cum Zon. p. 578. *δυσριγότα-
τος*. Ceterum adeas annotat. in v. *Δυσέχβατον*. 3. *δύσληπτον* Zon. p. 582. 4. *Ποῦ τόδ' εὔρεθ.*] Sophocli. Oed. R. 108.
Adde Schol. Eurip. Hec. 1035. *ποῦ δ' A. B. V. E. C. Med.* Tum *εὐρηθῆσεται* A. 8. *δὲ καὶ]* καὶ om. A. V. C. *παρὰ Σο-
φοκλεῖ]* Electr. 121. sq. 9. *ἐν οἷς* — οἴκτου om. V. C. 10. *δυστηνοτάτης]* *δυστανοτάτας* A. B. *δυστηνοτάτας* E. Sopho-
cles: Ω παῖ, παῖ *δυστανοτάτας* Ἥλ. *μητρός*. 13. *ἀθλίον]* ἀθλιωτάτου B. V. E. C. Edd. ante Küst. *παρὰ Σοφοκλεῖ]* Ai.
849 — 851. 16. *πόλει]* τῇ πόλει B. C. V. 17. *Δυστόπαστος]* Eurip. Tro. 885. *κακοῦπονότητος]* *κακοτοπαστος*
ἦγον κακοπονοῦτος E. *τοπάζω]* Addit Zon. p. 578. τὸ ὑπονοῶ. 20. *Δυστράπελος* — *δυσμετάθετος* om. E. 22. *Δυσ-
τράπελος*, *δυσκ.* — *καὶ ἀτράπελον]* Ex Schol. Sophoclis in Ai. 913.
1. *ἐκφυγεῖν τὸ πάθος]* *ἐκφυγῆν* τῷ πάθει Schol. 2. *ὄργημα]* ὄργημα libri cum Schol. Soph. Vulg. dedit Scholiorum ed. Ste-
phaniana. 3. *ἢ ὁ ἀμετακίνητος ὄργῃ]* Lege, ἢ τὸν ἀμετακίνητον ἐν ὄργῃ. Sic enim recte habet Scholiasta Sophoclis loco
laudato. Küst. ἢ ὁ — ὄργῃ A. B. C. V. et Zon. p. 578. qui haec supra collocavit post *δυσμετάθετος*. ἐν ὄργῃ E. ἢ *διαθέ-
σει]* ἢ *δυστράπελος* ἐν διαθέσει E. 7. *τουτέστιν, ὁ]* ὁ *δυσώνυμος* αἴας, *τουτέστιν ὁ δύσκολος*, καὶ *δύσφημον* ἔχων ὄνομα E.
8. ὁ *δυσώνυμος]* *δυσώνυμος* vulg. Sequentes versus, quos merito delevit Küsterus, homines studiosi propter vocem *δυσώνυμος*
petierant e Soph. Ai. 430 — 33. Vide mox gl. *Αἰ αἰ*. 13. *καὶ τοῖς* ante τοιοῦτοις om. Med. Lege *καὶ τρις*. 14. *Δύστρο-
πος]* Sic habent omnes editt. At in 2 MSS. Pariss. legitur *δύστρητος*, et in uno *δύστριτος*: quarum lectionum priorem veram
esse censeo. Videtur enim sic appellari margarita ea, quae difficulter perforari vel traici potest, et eam ob causam inutilis
censetur. *Τουρ.* *Δύστρητος* A. E. *Δύστριτος* B. 16. *Οἰκέτην]* Zon. p. 578. *Οἰκέτης* E. 19. *παρὰ Μακεδόσιν* om. V. C. et
Zon. p. 578. notavi. Tritum interpolationis genus. Vid. in tpp. Hesychii, Sturz. de Dial. Maced. p. 49. Clint. F. H. III. p. 357.
20. *Δυσοἴκτου]* *Δυσοἴκτου* A. C. *V. Hesychius et Zon. p. 577. 21. *κακῷ]* κακὸν Hemsterhusius. Sed in vulgatum quadrat
Aeschyleum *δυσοἴμου τύχας*. ἄγουσα] Hesychius rectius ἦγουσα. Küst. Recte Zon. p. 581. leniter adiuvandus: ἢ ὁδὸς ἢ
(l. ἢ *δύσοδος*, οἶον) ἐπὶ κακῷ ἄγουσα. 22. *Δυσύποιστος]* Galsfordus contulit Iacobs. in Anthol. Pal. V, 163. Verum ordo
litterarum iubet hanc cum glossa propinqua continuari: *Δύσοιστος* καὶ *Δυσύποιστος*. *δυσφόρητος*. Nam voci *δυσυποχώρητος*
vereor ut possit idonea fides conciliari.

Δυσριγότερος. Horrendus. *Δυστέκμαρτον*. Quod
difficulter perfici potest, quod difficulter quaeri vel inveniri
et comprehendi potest. *Ubi tandem invenietur vestigium
istud inventu difficile veteris criminis?* Et *Δυστεκμαρτότερον*,
quod vix comprehendi potest. *Δύστηνος*. Aerumnosus, in-
felix, miser. apud Sophoclem *δυστηνοτάτη* est, exitio dignis-
sima, non autem miserrima, hoc in loco: *O Electra, pessimae
matris filia*. non enim dicitur commiserationis gratia. *Δύ-
στηνος*. Miser, apud Sophoclem: *Et miserae nutrici. sane
infelix illa, cum famam istam audiet, magnum ululatum per
totam urbem edet.* *Δυστόπαστος*. Difficilis coniectu. ab
verbo *τοπάζω*, conicio. *Δυστοπώτατα*. Difficillima. *Δυσ-*

τράπελος, *Morosus*, *deformis*, *rigidus*. *Δυστράπελος*.
Qui difficulter movetur, inflexibilis, rigidus, qui suae calamita-
tis effugium non invenit. sic etiam vocant *δυστράπελον ὄργημα*,
iram non facile sedatam. vel qui in ira vel affectione vel avaritia
sua firmiter persistit. eundem etiam *ἀτράπελον* vocant. So-
phocles: *Cecidit contumax ille et infausi nominis Αἴας*.
Δύστρητος. Inutilis margarita. *Δυστροπία*. Maligni-
tas animi. *Δύστροπον*. Pravum, contumacem. *Cum sae-
vus esset et implacabilem iram gereret, famulum contumacem
in vincula coniecit.* *Δύστρος*. Mensis Martius apud Ma-
cedones. *Δυσοἴκτου*. Lugubris. *Δύσοιμος*. Cuius
adventus malum affert. *Δυσύποιστος*. Intolerabilis.

Δύσοιστος. δυσφόρητος.
Δυσφημία. κακή ἀγγελία. Ὁ δὲ στρατηγὸς
 1030" θρωπῶν τὴν περὶ τὸ στρατόπεδον δυσφημίαν ἐτα-
 ράττετο.
Δύσφορα. χαλεπά, δυσύποιστα.
 λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ' εἰ τύχοι
 κατ' ὄρθον ἐξιόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.
 ὁ ἔστι, καὶ τὰ χαλεπὰ κατ' ὄρθον προϊόντα, εὐτυ-
 χεῖν ἡμᾶς λέγω. καὶ αὐθις·
 Ἄλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον
 ἄλλος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι,
 ἐν οἷς ἀνάλυσις ἔστιν οὐδεμία·
 τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίη;
 ἀπὸ τοῦ, ἐπιθυμεῖς. τί μοι φησὶ τούτων γλίχῃ, ἅπερ
 ἔστιν οὐκ ἐνκόλως φέρειν, θρήνον καὶ πένθους.

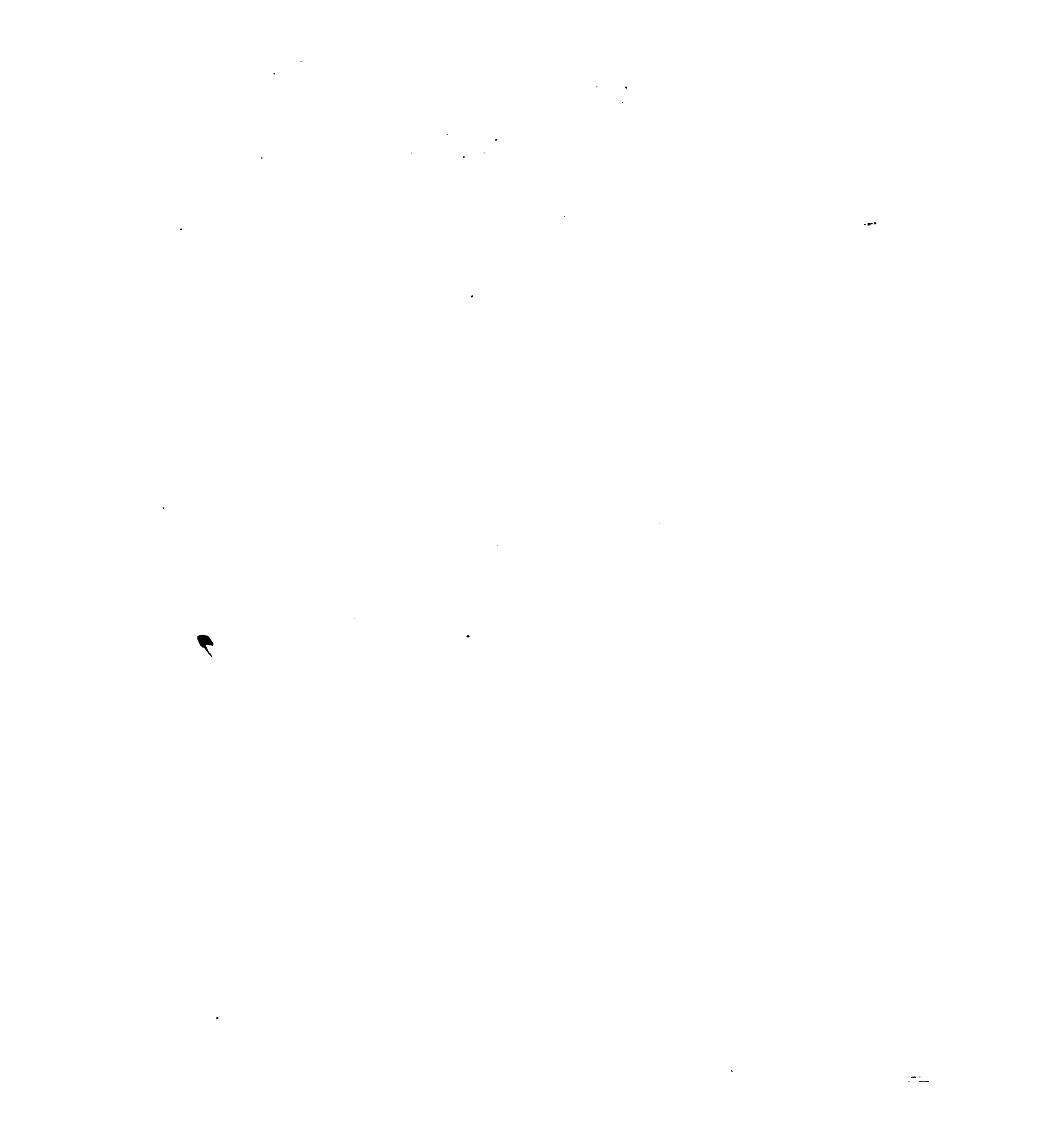
Δυσφόραστος. δυσκόλως ἐλεγχόμενος. ἢ ὁ
 κακῶς ὑφορούμενος καὶ ὑπονοῶν.
Δυσφώρατος. μόλις φωραθῆναι δυνάμε-
 νος.
 5 *Δυσχερασμάτων.* ἀτυχημάτων. Ὁ δὲ ἐπὶ
 τὸν ἀπράγμονα βίον ἐτάττετο, μίσει τῶν ἐν πολι-
 τεῖα δυσχερασμάτων.
Δυσχέραινε. λυποῦ.
Δυσχέρεια. εἰ γὰρ πού τι καὶ εὐρίσκειτο
 10 ὕδωρ, ἄποτον ὑπὸ δυσχεραίας ἦν. Καὶ *Δυσχερῆς.*
Δυσχεῖμερος.
Δυσχερηστούμενος. κακῶς διατιθέμενος. Ὁ
 δὲ Ἀντίβας δυσχερηστούμενος ἤδη τοῖς πράγμασι
 διεπέμπετο ἐς Καρχηδόνα, ταύτην τὴν περίστασιν
 15 διασαφῶν.

1. *Δύσοιστος*] Vox Aeschylō et Sophocli (v. Schol. Phil. 508.) probata. V. Valck. Diatr. p. 106. sq. 2. ἢ κακή] ἢ om. A. V. C. στρατηγός] στρατῶς B. στρατῶρ E. 6. λέγω γὰρ αὐτὰ] Sophocl. Oed. R. 87. sq. αὐτὰ quod Portus interpolat, om. A. B. C. V. E. Edd. vett. et Zon. p. 582. qui cum Suida ἐξιόντα pro ἐξελθόντα. Mox κατ' ὄρθον καὶ τὰ χαλεπὰ E. Supplendum e Schol. Sophocl. εἰ τύχοι. 10. Ἄλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων] Sophocl. Electr. 140 — 144. 12. οὐδεμία κακῶν] κακῶν delevi cum A. B. C. V. E. Med. 13. τῶν δυσφ.] τῶνδε δυσφ. E.
1. *Δυσφώραστος*] Vocem hanc suspectam habeo. Küst. Prius prave scribitur pro *δυσφώραστος* vel *δυσφώρατος*: altera interpretatio pertinet ad *δυσφώρατος*. Hemst. Huius sententiam ex parte firmat Zon. p. 579. iungens *Δυσφώρατος*. ὁ δυσκόλως ἐλεγχόμενος. ἢ ὁ μόλις φ. δ. Istis autem epimerismi lege relatam opinor *δύσφορος* vel *δυσφωρώτατος*, ὁ κακῶς ὑφορούμενος καὶ ὑπονοῶν: nam *δυσφώρατος* vereor ut obtineri possit. 5. *Δυσχερασμάτων* *V. Ὁ δὲ ἐπὶ] Tangit h. l. Gataker. d. N. L. S. p. 74. Gaisf. Mouit Hasius orationem esse Damascii ap. Phot. Bibl. p. 340, 30. Habet Zon. p. 582. 8. *δοτικῆ*] Vid. Schol. in Gregor. Stelit. p. 75. Citavit Alberti in Hesych. Gaisf. Adde Lecapenum in Matth. Lectt. Mosqu. p. 61. Sed delevi cum *V. verbum ante λυποῦ inculcatum. 9. *εἰ γὰρ πού τι*] Locus Dionis, nisi fallor, alibi prolatus. 10. *καὶ Δυσχ.* om. Küst. una cum finitima glossa, repugnante *V. 11. Subilicit Aldus: *Δύσχερηστος ὁ κακόμαντις*. Debit *ὁ κακόχερηστος* cum Herodiani Epim. p. 178. 12. Ὁ δὲ Ἀντίβας *δυσχερ.*] Fragmentum hoc legitur apud Polyblum lib. I. c. 18. Küst. 14. *ἐς Καρχηδόνα διεπέμπετο* Zonaras. *περίστασιν*] παρίστησιν B. E. *V.

Δύσοιστος. Qui aegre ferri potest. *Δυσφημία.* Mala fama. Imperator autem videns malum nuncium per castra sparsum turbabatur. *Δύσφορα.* Molesta, intolerabilia. Dico vel res adversas, si prosperum exitum habuerint, omnino recte sese habituras esse. Id est, dico nos felices fore, si res istae difficiles nobis feliciter successerint. et iterum: Sed nulum in luctu modum servans, immoderato dolore animum semper conficis, quamvis ex ea re nullum lenimen accedat. quid ita molesto luctui indulges? quare concupiscis ea, quae hominibus molestiam afferunt, id est, fletum et luctum? *Δυσφώραστος.* Qui difficulter convinci potest. vel qui malam de

altero suspicionem fovet. *Δυσφώρατος.* Qui difficulter deprehendi potest. *Δυσχερασμάτων.* Infortuniorum. Ille autem negotiis relicto ad otium se contulit, pertaesus molestiarum, quae reip. administrationem comitari solent. *Δυσχέραινε.* Indignare. *Δυσχέρεια.* Sicubi enim aliquid aquae inveniretur, id propter difficultatem potari non poterat. *Δυσχεῖμερος.* *Δυσχερηστούμενος.* Qui cum rerum difficultatibus conficitur. Hannibal vero, non idoneum amplius se rebus sustentandis animadvertens, nuncios Carthaginem misit, qui rerum illam necessitatem significarent.

FINIS VOLUM. I. PARTIS PRIORIS.

UNIVERSITY OF MICHIGAN

3 9015 02835 0034

777-

1st

28'

25'

3d

